

Det här är en digital kopia av en bok som har bevarats i generationer på bibliotekens hyllor innan Google omsorgsfullt skannade in den. Det är en del av ett projekt för att göra all världens böcker möjliga att upptäcka på nätet.

Den har överlevt så länge att upphovsrätten har utgått och boken har blivit allmän egendom. En bok i allmän egendom är en bok som aldrig har varit belagd med upphovsrätt eller vars skyddstid har löpt ut. Huruvida en bok har blivit allmän egendom eller inte varierar från land till land. Sådana böcker är portar till det förflutna och representerar ett överflöd av historia, kultur och kunskap som många gånger är svårt att upptäcka.

Markeringar, noteringar och andra marginalanteckningar i den ursprungliga boken finns med i filen. Det är en påminnelse om bokens långa färd från förlaget till ett bibliotek och slutligen till dig.

Riktlinjer för användning

Google är stolt över att digitalisera böcker som har blivit allmän egendom i samarbete med bibliotek och göra dem tillgängliga för alla. Dessa böcker tillhör mänskligheten, och vi förvaltar bara kulturarvet. Men det här arbetet kostar mycket pengar, så för att vi ska kunna fortsätta att tillhandahålla denna resurs, har vi vidtagit åtgärder för att förhindra kommersiella företags missbruk. Vi har bland annat infört tekniska inskränkningar för automatiserade frågor.

Vi ber dig även att:

- Endast använda filerna utan ekonomisk vinning i åtanke
Vi har tagit fram Google boksökning för att det ska användas av enskilda personer, och vi vill att du använder dessa filer för enskilt, ideellt bruk.
- Avstå från automatiska frågor
Skicka inte automatiska frågor av något slag till Googles system. Om du forskar i maskinöversättning, textigenkänning eller andra områden där det är intressant att få tillgång till stora mängder text, ta då kontakt med oss. Vi ser gärna att material som är allmän egendom används för dessa syften och kan kanske hjälpa till om du har ytterligare behov.
- Bibehålla upphovsmärket
Googles "vattenstämpel" som finns i varje fil är nödvändig för att informera allmänheten om det här projektet och att hjälpa dem att hitta ytterligare material på Google boksökning. Ta inte bort den.
- Håll dig på rätt sida om lagen
Oavsett vad du gör ska du komma ihåg att du bär ansvaret för att se till att det du gör är lagligt. Förutsatt inte att en bok har blivit allmän egendom i andra länder bara för att vi tror att den har blivit det för läsare i USA. Huruvida en bok skyddas av upphovsrätt skiljer sig åt från land till land, och vi kan inte ge dig några råd om det är tillåtet att använda en viss bok på ett särskilt sätt. Förutsatt inte att en bok går att använda på vilket sätt som helst var som helst i världen bara för att den dyker upp i Google boksökning. Skadeståndet för upphovsrättsbrott kan vara mycket högt.

Om Google boksökning

Googles mål är att ordna världens information och göra den användbar och tillgänglig överallt. Google boksökning hjälper läsare att upptäcka världens böcker och författare och förläggare att nå nya målgrupper. Du kan söka igenom all text i den här boken på webben på följande länk <http://books.google.com/>

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

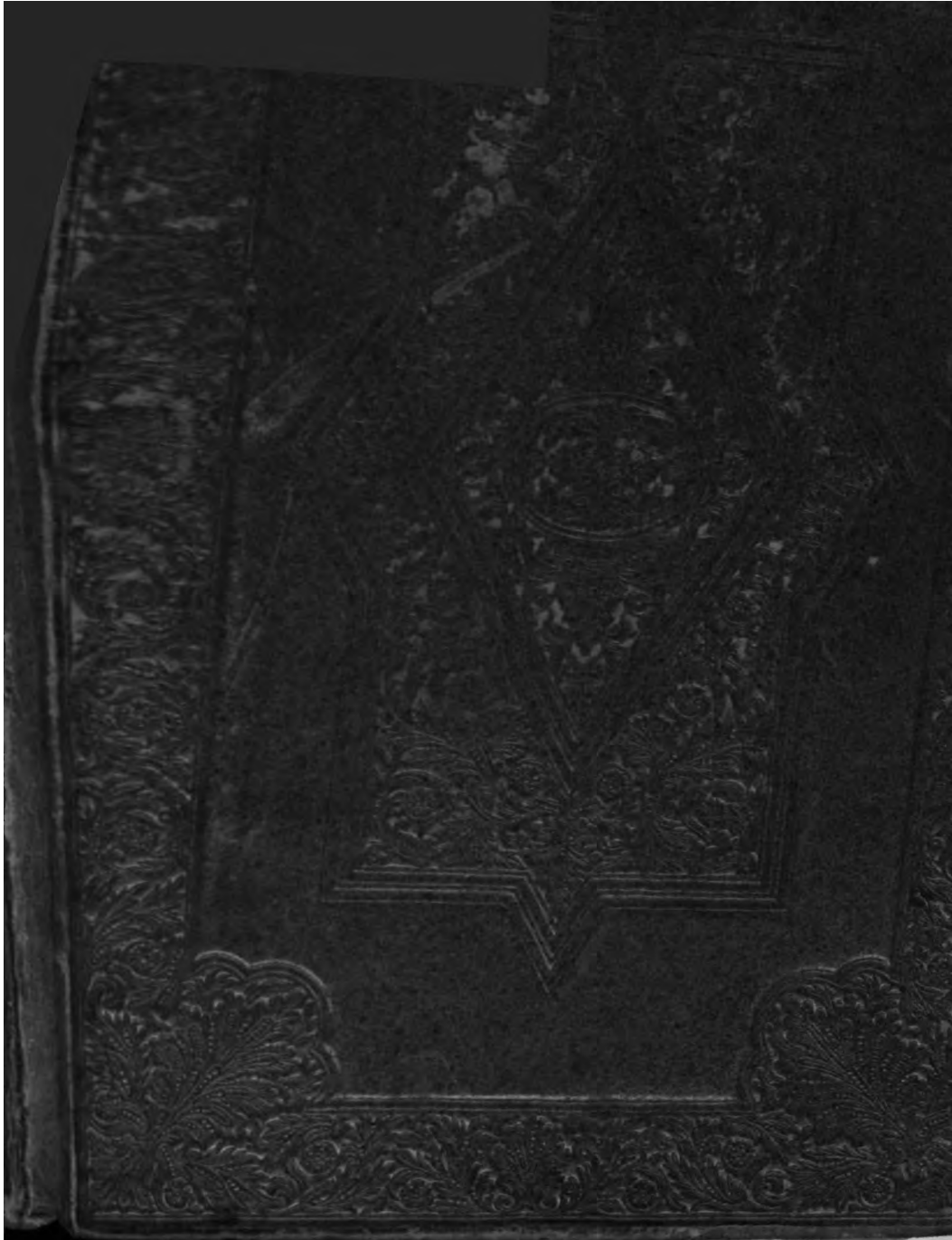
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK GENT

900000097903

Th. 1812
Theob. 1812

BIBEL,

eller

Den Heliga Skrift,

innehållande

Gamla och Nya Testamentets

Canoniska Böcker,

efter Swenska Bibel-Sällskapets

octav-upplaga;

på

Brittiska och Utländska Bibel-Sällskapets föranstaltande

och bekostnad

utgifwen af

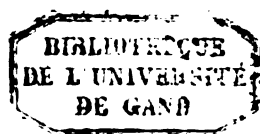
J. P. Wåhlin, A.M.

Sof. och Legations-Predikant.

London:

Tryckt af H. Watts.

1828.

Gamla Testamentets Böcker.

	Sid.	Cap.		Sid.	Cap.
1 Moje Bok.....	1	50	Prebilara-Böken	647	12
2 Moje Bok.....	56	40	Edga Wifan	636	8
3 Moje Bok.....	101	27	Propheterne:		
4 Moje Bok.....	135	36	Eiaias.....	660	66
5 Moje Bok.....	181	34	Jeremias.....	716	52
Josua Bok.....	222	24	Jeremia Klagowifor.....	779	5
Domare-Böken	248	21	Heietiel	785	48
Ruths Bok	276	4	Daniel.....	841	12
1 Samuelis Bok	280	31	Nea	859	14
2 Samuelis Bok	316	24	Joel	867	3
1 Konunga-Böken	346	22	Amos	870	9
2 Konunga-Böken.....	382	25	Obadja	877	1
1 Ebrönike-Böken	416	29	Jona.....	878	4
2 Ebrönike-Böken.....	447	36	Micha	880	7
Esra Bok	486	10	Nahum	884	3
Nehemia Bok	497	13	Sabakuf.....	887	3
Esthers Bok	512	10	Sephania.....	889	3
Jobs Bok	521	42	Saggai.....	892	2
Psalterne	551	150	Sacharja	893	14
Debypråts-Böken.....	622	31	Malachi.....	903	4

Nya Testamentets Böcker.

	Sid.	Cap.		Sid.	Cap.
Matthæi Evangelium	909	28	Pauli Epistlar:		
Marci Evangelium.....	947	16	1 til Timotheum.....	1147	6
Luce Evangelium	971	24	2 til Timotheum.....	1152	4
Johannis Evangelium	1013	21	Til Titum.....	1153	3
Apostla-Gerningarne.....	1043	28	Til Philemon ..	1156	1
Pauli Epistlar:			Til the Ebreeer.....	1157	13
Til the Romare.....	1083	16	Petri 1 Epistel	1169	5
1 til the Corinthier.....	1099	16	2 Epistel.....	1173	3
2 til the Corinthier.....	1114	13	Johannis 1 Epistel	1176	5
Til the Galater.....	1125	6	2 Epistel.....	1180	1
Til the Epheser.....	1130	6	3 Epistel.....	1180	1
Til the Philipper.....	1135	4	Jacobs Epistel.....	1181	5
Til the Coloser.....	1139	4	Jude Epistel.....	1185	1
1 til the Thesaloniker.....	1142	5	Johannis Uppendarelse..	1186	22
2 til the Thesaloniker.....	1146	3			

Första Mose Bok.

1. Capitel.

I begynnelsen skapade Gud Himmel och Jord.

2. Och jorden var öde och tom, och mörker var på djupet, och Guds Ande sväfvade öfver vatnet.

3. Och Gud sade: Varde ljus; och thet wardt ljus.

4. Och Gud såg ljuset, at thet war godt. Lå skilde Gud ljuset ifrån mörkret;

5. Och kallade ljuset Dag, och mörkret Natt. Och wardt af afton och morgon then första dagen.

6. Och Gud sade: Varde et fäste emellan vatnen, och åtskilje watten ifrån watten.

7. Och Gud gjorde fästet, och åtskilde thet watten, som war under fästet, ifrån thet watten, som war öfwan fästet; och thet skedde så.

8. Och Gud kallade fästet Himmel. Och wardt af afton och morgon then andra dagen.

9. Och Gud sade: Församle sig watten, som är under himmelen, uti besynnerligt rum, at thet torra må synas; och thet skedde så.

10. Och Gud kallade thet torra Jord, och wattenens samlingar kallade han Haf. Och Gud såg at thet war godt.

11. Och Gud sade: Våre jorden gräs och örter, som frö hafwa, och fruktsamma trån, at hwart och et bär frukt efter sin art, och hafwer sitt eget frö i sig sjelf på jorden; och thet skedde så.

12. Och jorden bar gräs och örter, som frö hade, hwart efter sin art, och trä, som frukt buro, och hade sitt eget frö i sig sjelfwa, hwart efter sin art. Och Gud såg at thet war godt.

13. Och wardt af afton och morgon then tredje dagen.

14. Och Gud sade: Varde ljus uti himmelens fäste, och åtskilje dag och natt, och gifwe teken, månader, dagar och år;

15. Och ware för ljus uti himmelens fäste, och lyse på jorden. Och thet skedde så.

16. Och Gud gjorde två stora ljus: et stort ljus, som regerade dagen, och et litet ljus, som regerade natten, och stjernor.

17. Och Gud satte them uti himmelens fäste, at the skina skulle på jorden,

18. Och regera dagen och natten, och åtskilja ljuset och mörkret. Och Gud såg at thet war godt.

19. Och wardt af afton och morgon then fjerdde dagen.

20. Och Gud sade: Öfre watten af sig kråkande och lefwande djur, och foglar, som på jorden flyga under himmelens fäste.

21. Och Gud skapade stora hvalar, och allahanda lefwande och kråkande djur, som watten af sig gör, hwart efter sin art, och allahanda fjäder-foglar, hwart efter sin art; och Gud såg at thet war godt.

22. Och wälsignade them, och sade: Warer fruktsamme, och förökens, och uppfyller haffens watten; och foglarna föröke sig på jorden.

23. Och wardt af afton och morgon then femte dagen.

24. Och Gud sade: Öfre jorden af sig lefwande djur, hwart efter sin art, fånad, kråkande djur, och wilddjur på jorden, hwart efter sin art; och thet skedde så.

25. Och Gud gjorde wilddjur på jorden, hwart efter sin art, fånad, efter sin art, allahanda kråkande djur på jorden, efter sin art. Och Gud såg at thet war godt.

26. Och Gud sade: Låt oss göra Meniskan til et beläte, thet oss likt är, then

råda skal öfwer fiskarna i hafwet, och öfwer foglarna under himmelen, och öfwer fånaden, och öfwer hela jorden, och öfwer allt thet som kråker på jorden.

27. Och Gud skapade menniskan sig till et beläte, till Guds beläte skapade han honom, Man och Qwinna skapade han them.

28. Och Gud wålsignade them, och sade till them: Warer fruktsamme, och förökler eder, och uppfyller jorden, och hafwer henne under eder, och råder öfwer fiskarna i hafwet, och öfwer foglarna under himmelen, och öfwer alla djur som kråla på jorden.

29. Och Gud sade: Si, jag hafwer gifwit eder allahanda örter, som frö hafwa på hela jorden, och allahanda fruktsamma trån, och trån, som frö hafwa i sig sjelfwa, eder till mat.

30. Och alla djur på jorden, och alla foglar under himmelen, och allt thet som kråker på jorden, och lif hafwer, at the skola hafwa allahanda gröna örter till at äta; och thet stedde så.

31. Och Gud såg på allt thet han gjort hade, och si, thet war allt ganska godt. Och wardt af afton och morgon then sjette dagen.

2. Capitel.

Så wardt nu himmel och jord fullkomnad, med all sin här.

2. Och Gud fullkomnade' på sjunde dagen sitt werk, som han gjort hade, och hvilade på sjunde dagen af allt sitt werk, som han gjort hade.

3. Och wålsignade sjunde dagen, och helgade honom, theförre at han på honom hvilade af allt sitt werk, som Gud skapade och gjorde.

4. Alltså äro himmel och jord tillkomne, då the skapade worde på then tid, då HERRen Gud gjorde himmel och jord.

5. Förr än någon själk war på marken, och förr än någon ört wårte på jorden; förty HERRen Gud hade än då intet låtit regna på jorden, och ingen menniska war som brukade jorden.

6. Men en dimma gick up af jorden, och watnade hela marken.

7. Och HERRen Gud gjorde menniskan af jordens stoft, och inblåste uti hans nåsa en lefwande anda; och så wardt menniskan en lefwande själ.

8. Och HERRen Gud planterade en lustgård uti Eden öster ut, och satte ther in menniskan, som han gjort hade.

9. Och HERRen Gud lät upwäxa af jorden allahanda trån, lustiga till at se, och goda till at äta, och lifsens trå midt i lustgården, och kunstaens trå på godt och ondt.

10. Och utaf Eden gick en ström till at watna lustgården; och han delade sig i fyra hufwudfloder.

11. Then förste kallas Pison; then löper om hela Hawila land; och thet finnes guld;

12. Och thet landets guld är kosteligt; och thet finnes Bedellion, och then ädla stenen Onix.

13. Then andre floden heter Eghon; then löper kring om hela Ethiopien.

14. Then tredje floden kallas Hiddekel; then löper fram för Assyrien. Then fjerde floden är Phrath.

15. Och HERRen Gud tog menniskan, och satte honom in uti lustgården Eden, at han honom bruka och bewara skulle.

16. Och HERRen Gud bdd menniskan, och sade: Du skal äta af allahanda trå i lustgården;

17. Men af kunstaens trå på godt och ondt skal tu icke äta; förty på hwad dag tu thet äter, skal tu döden dö.

18. Och HERRen Gud sade: Thet är icke godt at menniskan är allena; Jag wil göra honom en hjelp, then sig til honom hålla må.

19. Som nu HERRen Gud gjort hade af jorden allahanda djur på marken, och allahanda foglar under himmelen, hade han them fram för menniskan, at han skulle se huru han skulle nämna them; ty såsom menniskan allahanda lefwande djur nämnde, så skulle the heta.

20. Och menniskan gaf hwart och et fånad, och foglarna under himmelen, och djuren på marken sina namn. Men til menniskan wardt icke funnen någon hjelp, then sig til honom hålla måtte.

21. Då lät HERRen Gud falla en tung sömn på menniskan; och wid han sof, tog Han et af hans sidoref, och upfyllde kött i samma ställe.

22. Och HERRen Gud byggde en Qwinnan utaf refwet, som han uttagit hade af menniskan, och hade henne fram för honom.

23. Då sade menniskan: Thetta är dock ben af mina ben, och kött af mitt kött: hon skal heta Wanna, therfore at hon är tagen utaf mannen.

24. Förthenstul skal en man öfvergiftwa fader och moder, och blifwa wid sin hustru; och stola warda til et kött.

25. Och the woro båda nakne, menniskan och hans hustru; och the blygdes intet.

3. Capitel.

Och ormen war listigare än alla djur på jorden, som HERRen Gud gjort hade, och sade til qvinnan: Ja, skulle Gud hafwa sagt, I stolen icke äta af alla handa trån i lustgården?

2. Då sade qvinnan til ormen: Wi äte af the tråns frukt, som äro i lustgården;

3. Men af frukten af thet trå, som är midt i lustgården, hafwer Gud sagt: Äter icke thet af, och kommer icke heller thet wid, at I icke dödn.

4. Då sade ormen til qvinnan: Ingalunda stolen I döden dö;

5. Förty Gud wet at på hwad dag I äten theraf, stola edra ögon öpnas, och I warden såsom Gud, wetande hwad godt och ondt är.

6. Och qvinnan såg til, at träet war godt at äta af, och ljustigt uppå se, och at thet et lustigt trå war, efter thet gaf förstånd; och tog utaf frukten, och åt, och gaf theslikes sin man theraf; och han åt.

7. Då öpnades bägges theras ögon, och the woro warse, at the woro nakne; och the bundo tilhopa fikonalbf, och gjorde sig störten.

8. Och the hörde HERRans Guds röst gående i lustgården, då dagen swallades; och Adam undstod sig, med sin hustru, för HERRans Guds ansigte ibland trån i lustgården.

9. Och HERRen Gud kallade Adam, och sade til honom: Hwar äst tu?

10. Och han sade: Jag hörde tin röst i lustgården, och fruktade mig; ty jag är naken: therfore undstod jag mig.

11. Han sade: Ho hafwer låtit tig förstå at tu äst naken? Hafwer tu icke ätit af thet trå, om hwilket jag tig budit hafwer, at tu thet af icke äta skulle?

12. Då sade Adam: Qwinnan, som tu mig gifwit hafwer, gaf mig af träet, så at jag åt.

13. Då sade HERRen Gud til qvinnan: Hwi hafwer tu thet gjort? Qvinnan sade: Ormen beswet mig, så at jag åt.

14. Och HERRen Gud sade til ormen: Efter tu thetta gjort hafwer, förbannad ware tu öfwer alt thet som lif hafwer, och öfwer alla djur på marken: tu skal gå på tin buk, och äta jord i alla tina lifsdagar.

15. Och jag skal sätta fiendskap emellan dig och qvinnan, och emellan tin såd och hennes såd. Then samme skal söndertrampa titt hufvud, och tu skal stinga honom i hans hål.

16. Och til qvinnan sade han: Jag skal få dig mycken wedermöda, då tu aflat hafwer. Tu skal föda tina barn med fveda, och tin wilje skal tin man unbergifwen wara, och han skal wara tin herre.

17. Och til Adam sade han: Efter tu lydde tin hustrus röst, och åt af träet, om hwilket jag tig bdd och sade: Tu skal icke äta thet af; förbannad ware marken för tin skul; med bekymmer skal tu närastig på henne i alla tina lifsdagar.

18. Lörne och tistlar skal hon bära dig; och tu skal äta örter på marken.

19. Tu skal äta titt bröd i tin anletes swett, til thes tu warder åter til jord igen, thet tu af tagen äst; ty tu äst jord, och til jord skal tu warda.

20. Och Adam kallade sin hustrus namn Ewa, therfore at hon en moder är åt alla lefwande.

21. Och HERRen Gud gjorde Adam och hans hustru kjortlar af skinn, och klädde uppå them.

22. Och HERRen Gud sade: Si, Adam är worden såsom en af oss, och wet hwad

godt och ondt är: men nu, på thet han icke uträcka skal sin hand, och taga theslikes af lissens trå, och äta, och lefwa ewinnerligen;

23. Så lät HERRen Gud honom uti lustgården Eden, på thet han skulle bruka jorden, thet han af tagen war.

24. Och dref Adam ut, och satte för lustgården Eden Cherubim, med et bart huggande swärd, til at förwara wägen til lissens trå.

4. Capitel.

Och Adam kände sin hustru Ewa; och hon aflade, och födde Cain, och sade: Jag hafwer fått HERRans Man.

2. Och hon födde framdeles Abel, hans broder. Och wardt Abel en fåraherde; men Cain wardt en åkerman.

3. Och thet begaf sig, efter några dagar, at Cain offrade HERRanom gåfwor af jordens frukt.

4. Och Abel offrade theslikes af förstlingen af sina får, och af theras talg. Och HERRen såg tådeligen til Abel och hans offer;

5. Men til Cain och hans offer såg han icke tådeligen. Då wardt Cain swårigen wred, och hans hy förwandlades.

6. Sade HERRen til Cain: Hwi åst tu wred? Eller hwi förwandlas tin hy?

7. Är thet icke så? Om tu åst from, så åst tu tådnemlig; men åst tu icke from, så blifwer icke synden säker eller fördold: men ståd henne icke hennes wilja; utan råd öfwer henne.

8. Då talade Cain med sin broder Abel. Och thet begaf sig, då the woro på marken, gaf Cain sig up emot sin broder Abel, och slog honom ihjäl.

9. Då sade HERRen til Cain: Hwar är tin broder Abel? Han swarade: Jag wet thet icke: skal jag taga wara på min broder?

10. Och han sade til honom: Hwad hafwer tu gjort? Tin broders blods röst ropar til mig utaf jorden.

11. Och nu, förbannad ware tu på jorden, som sin mun öpnat hafwer, och tagit tin broders blod utu tina händer.

12. Då tu brukar jorden, skal hon icke

strax gifwa tig efter sin förmåga; ostadig och flygtig skal tu blifwa på jorden.

13. Och Cain sade til HERRen: Min misgärning är större, än at hon må mig förblåten warda.

14. Si, tu drifwer mig i dag utaf landet, och jag måste gömma mig undan titt ansigte, och måste ostadig och flygtig blifwa på jorden: så warder mig gäende, at hwilken som hålst mig finner, han slår mig ihjäl.

15. Men HERRen sade til honom: Nej, utan then som slår Cain ihjäl, thet skal sjusfalt hämnadt warda. Och HERRen satte et tecken på Cain, at hwilken som hålst honom funne, skulle icke slå honom ihjäl.

16. Och så gick Cain ifrå HERRans ansikte, och bodde i thet landet Nod, öster ut, på hinsidan Eden.

17. Och Cain kände sin hustru; och hon aflade, och födde Hanoch; och han byggde en stad, hwilken han nämnde, efter sin sons namn, Hanoch.

18. Men Hanoch födde Yrad: Yrad födde Mahusael: Mahusael födde Methusael: Methusael födde Lamech.

19. Men Lamech tog sig två hustrur: then ena het Aba, then andra Zilla.

20. Och Aba födde Tabal: af honom kommo the som bodde under tjäll, och hade boskap.

21. Och hans broder hette Tugal: af honom kommo the som brukade harpor och pipor.

22. Födde och theslikes Zilla, nemligen Tugalbain, som war en mästare i alla handa koppar- och jernwerk: och Tugalbains hustru war Naema.

23. Och Lamech sade til sina hustrur Aba och Zilla: I Lamechs hustrur, hörer min röst, och märker hwad jag säger: Jag hafwer dräpit en man, mig til får, och en yngling, mig til blånad.

24. Cain skal warda hämnad sjusfalt, men Lamech sju och sjuttiofalt.

25. Adam kände åter sin hustru; och hon födde en son, och kallade honom Seth, sågande: Gud hafwer satt mig en annan såd för Abel, som Cain ihjäl slog.

26. Wardt också Seth född en son, then

han kallade Enos. Och på then samma tiden begynte man predika om HERRans namn.

5. Capitel.

Thetta är boken af menniskans slägt, på then tiden så Gud skapade menniskan, och gjorde henne efter Guds liknelse.

2. Til man och qvinna skapade han them, och wälsignade them, och kallade theas namn Menniska, på then tiden the wordo skapade.

3. Och Adam war hundrade och trettio år gammal; och han födde en son, som hans beläte lik war, och kallade honom Seth.

4. Och wordo hans dagar, sedan han hade födt Seth, åttahundrade år; och han födde söner och döttrar.

5. Och war tiden på hela hans ålder niohundrade och trettio år; och blef död.

6. Seth war hundrade och fem år gammal, och födde Enos.

7. Och lefde thetrefter åttahundrade och sju år, och födde söner och döttrar.

8. Och wardt tiden på hela hans ålder niohundrade och tolf år; och blef död.

9. Enos war niotio år gammal, och födde Renan.

10. Och lefde thetrefter åttahundrade och femton år, och födde söner och döttrar.

11. Så at hans hela ålder wardt niohundrade och fem år; och blef död.

12. Renan war sjuttio år gammal, och födde Mahalaleel.

13. Och lefde thetrefter åttahundrade och fyratio år, och födde söner och döttrar.

14. Så at hans hela ålder wardt niohundrade och tio år; och blef död.

15. Mahalaleel war sextio och fem år gammal, och födde Jared.

16. Och lefde sedan åttahundrade och trettio år, och födde söner och döttrar.

17. Så at hans hela ålder wardt åttahundrade fem och niotio år; och blef död.

18. Jared war hundrade tu och sextio år gammal, och födde Henoch.

19. Och lefde thetrefter åttahundrade år, och födde söner och döttrar.

20. Så at hans hela ålder wardt niohundrade sextio och tu år; och blef död.

21. Henoch war sextio fem år gammal, och födde Methusalah.

22. Och förde et gudeligt lefwerne i trehundrade år thet efter, och födde söner och döttrar.

23. Så at hans hela ålder wardt trehundrade sextio och fem år.

24. Och efter han förde et gudeligt lefwerne, tog Gud honom bort; och han wardt sedan intet sedd.

25. Methusalah war hundrade åttatio och sju år gammal, och födde Lamech.

26. Och lefde thetrefter i sjuhundrade åttatio och tu år, och födde söner och döttrar.

27. Så at hans hela ålder wardt niohundrade sextio och nio år; och blef död.

28. Lamech war hundrade åttatio och tu år gammal, och födde en son,

29. Och kallade honom Noah, och sade: Denne här warder oss tröstandes i våra mddor och arbete på jorden, then HERRen förbannat hafwer.

30. Thetrefter lefde han femhundrade niotio och fem år, och födde söner och döttrar.

31. Så at hans hela ålder wardt sjuhundrade sjuttio och sju år; och blef död.

32. Noah war femhundrade år gammal, och födde Sem, Ham och Japhet.

6. Capitel.

Så menniskorna begynte föröklas på jorden, och födde sig döttrar,

2. Så sågo Guds söner menniskornas döttrar, at the woro dāgeliga, och togo til hustrur hwilka the hālst wille.

3. Så sade HERRen: Menniskorna wilja icke mer låta min Andā straffa sig, ty the āro kōtt. Jag wil ānnu gifwa them hundrade och tjugū ārs dag.

4. På then tiden woro ock tyranner på jorden, förty, sedan Guds söner ingingo til menniskors döttrar, och the födde barn, wordo the af wāldige och fast beryftade mān i werlden.

5. Men så HERRen såg, at menniskans ondskā war stor på jorden, och alt hennes hjertās upsāt och tanke war altid benāgen til thet ondt war,

6. Så āngrade HERRan om, at han hade

gjort menniskan på jorden, och thet be-
tymråde honom i hans hjerta.

7. Och HERren sade: Menniskan, som
jag skapade, skal jag förgöra utaf jorden,
ifrå menniska alt in til fånaden, och in
til matkar, och in til foglarna under him-
melen; förty thet ångrar mig, at jag
them gjort hafwer.

8. Men Noah fann nåd för HERra-
nom.

9. Thetta är Noahs slägt. Noah war
en from man och fullkomlig, och förde
et gudeligt lefwarne i sin tid.

10. Och födde tre söner, Sem, Ham,
Japhet.

11. Men jorden war förderfwd för
Guds åsyn, och full med orätt.

12. Då såg Gud på jorden, och si, hon
war förderfwd; ty alt kött hade förderf-
wat sin wåg på jorden.

13. Då sade Gud til Noah: Alt kött
åndalyft är kommen för mig; ty jorden
är full med orätt af them; och si, jag
wil förderfwa them med jorden.

14. Gör dig en ark utaf furutrå; och
gör kamrar ther inne, och beckra honom
utan och innan.

15. Och gör honom alt så: Trehun-
drade alnar skal wara längden, femtio
alnar bredden, och trettio alnar högden.

16. Et fenster skal tu göra ther ofwan
uppå, en aln stort. Dören skal tu sätta
midt på sidan, och skal han hafwa tre
bottnar, en nederst, then andra midt uti,
then tredje öfwerst.

17. Ty si, jag skal låta komma en wat-
tufloed öfwer jorden, til at förderfwa alt
kött, ther en lefwande ande uti är under
himmelen; och alt thet på jorden är skal
förgås.

18. Men med dig wil jag göra et för-
bund; och du skal gå in i arken med dina
söner, med din hustru, och med dina sö-
ners hustrur.

19. Och du skal låta komma in i arken
allahanda djur af alt kött, ju et par,
manbön och qwinkbön, at the måga blifwa
lefwande när dig:

20. Af foglarna efter theas slag, af
fånaden efter sitt slag, och af allahanda
kräkanbe djur på jorden efter theas slag.

Af alla thesa skal ju et par ingå til dig,
på thet at the stola blifwa lefwande.

21. Och du skal til dig taga allahanda
mat, som man tårer, och skal samla ho-
nom til dig, at han warder dig och them
til föda.

22. Och Noah gjorde alt thet Gud bdd
honom.

7. Capitel.

Och HERren sade til Noah: Gå in
uti arken, du och ditt hela hus; ty dig
hafwer jag sett rättfärdig för mig i then-
na tid.

2. Af allahanda ren fånad tag til dig,
ju sju och sju, manbön och qwinkbön;
men af oren fånad, ju et par, manbön
och qwinkbön.

3. Sammalunda af foglarna under
himmelen, ju sju och sju, manbön och
qwinkbön, på thet at såd må blifwa lef-
wande på hela jorden.

4. Ty ännu efter sju dagar skal jag
låta regna på jorden fyrtio dagar och
fyrtio nätter, och förgöra utaf jorden
alt thet som warelse hafwer, thet jag
gjort hafwer.

5. Och Noah gjorde alt thet HERren
bdd honom.

6. Och han war sexhundra år gam-
mal, då flodens watten flödade på jorden.

7. Och han gick in i arken med sina sö-
ner, sin hustru och sina söners hustrur,
för flodens watten stul.

8. Af then rena fånaden, och af then
orena, af foglar, och af alt thet som
kräfer på jorden,

9. Gingo til honom in i arken, varom,
ju manbön och qwinkbön, såsom Gud ho-
nom budit hade.

10. Och då the sju dagar framlidne
woro, kom flodens watten uppå jorden.

11. Uti thet siette hundra året i Noahs
ålder, på sjuotonde dagen, i then andra
månaden, thet år then dagen, då upbru-
sto alla stora djupsens källor, och himme-
lens fenster öppnade sig.

12. Och et regn kom på jorden i fyra-
tio dagar och fyrtio nätter.

13. Rätt på samma dagen, gick Noah
in i arken med Sem, Ham och Japhet

sina söner, och med sin hustru, och med tre sina söners hustrur.

14. Ther til allahanda djur efter sitt slag, allahanda fånad efter sitt slag, och alt thet på jorden träfer efter sitt slag, och allahanda foglar efter sitt slag, alt thet flyga kunde, och alt thet wingar hade:

15. Thet gick alt til Noah in uti arken, parom af alt kött, ther en lefwande ande uti war.

16. Och thet war mankon och qwinkon utaf allahanda kött, och gingo ther in, såsom Gud honom budit hade; och Herren låt igen efter honom.

17. Lå kom floden fyratio dagar på jorden, och watnet wårte, och lyfte arken up, och förde honom högt up öfwer jorden.

18. Så fick så watnet öfvermägt, och wårte storligen på jorden, så at arken dref på watnet.

19. Och watnet fick öfverhand, och wårte så mågta på jorden, at alla höga berg under hela himmelen wordo öfvertäckte.

20. Femton alnar högt gick watnet öfver bergen, som öfvertäckte wordo.

21. Lå förgicks alt kött, som på jorden träfer, foglar, fånad, wilddjur, och alt thet som sig rörer på jorden, och alla menniskor.

22. Alt thet som en lefwande anda hade på thet torra, thet blef dödt.

23. Så wardt så förgjort alt thet på jorden war, frå menniskan alt in til fånaden, in til träkande djur, och in til foglarna under himmelen; alt wardt förgjort utaf jorden. Allena Noah blef behållen, och hwad med honom war i arken.

24. Och watnet stod på jorden hundra och femtio dagar.

8. Capitel.

Så tänkte Gud på Noah, och på alla djur, och på all fånad, som med honom i arken war, och låt komma wäder på jorden, och watnet minskades.

2. Och djupens källor förstoppades, så och himmelens fenster, och regnet af him-

melen wardt stilladt.

3. Och watnet förlopp utaf jorden mer och mer, och wardt mindre, efter hundra och femtio dagar.

4. På sjuttonde dagen i then sjunde månaden blef arken ståndande på the berg Ararat.

5. Men watnet förlopp framgent af, och wardt ju mindre, alt in til tionde månaden. På första dagen i tionde månaden syntes thet öfversta på bergen.

6. Efter fyratio dagar låt Noah fenstret up på arken, som han gjort hade.

7. Och låt flyga en korp ut; och han såg bort äter och fram, til thes at watnet af-torkades af jorden.

8. Sedan låt han en dufwa utflyga ifrå sig, på thet han skulle försöka, om watnet på jorden war affallit.

9. Lå dufwan fann icke hwar hon kunde hvila sin fot uppå, kom hon igen til honom i arken, ty watnet war ännu på hela jorden. Så rådde han handen ut, och tog henne til sig in i arken.

10. Och bidde ännu andra sju dagar, och låt ån en tid flyga ut dufwan af arken.

11. Hon kom til honom emot aftenen, och si, hon förde i sin mun et afbrutit olivblad. Så förnam Noah at watnet war affallit på jorden.

12. Men han töfwade ännu andra sju dagar, och låt så en dufwa flyga ut, hwilken intet igen kom til honom.

13. På första och sjettehundra året af Noahs ålder, på första dagen i första månaden, förtorkades watnet på jorden. Lå låt Noah talet up på arken, och såg at jorden war torr.

14. Så wardt så jorden aldeles torr på sjunde och tjugonde dagen, i then andra månaden.

15. Lå talade Gud til Noah, och sade: 16. Gå utu arken, tu och din hustru, dine söner och dina söners hustrur med dig.

17. Allahanda djur, som når dig åro, utaf hwart och et kött, både i foglar och fånad, och thet som på jorden träfer, thet gånge ut med dig. Och förtofrer eder uppå jorden, och warer fruktsamme, och föröfker eder på jorden.

18. Så gick Noah ut med sina söner,

och med sin hustru, och sina söners hustrur.

19. Ther til allahanda djur, allahanda krypande, allahanda foglar, och alt thet som på jorden kråker, thet gic utur arken, och hwart och et til sitt slag.

20. Och Noah byggde HERRanom et altare, och tog utaf allahanda ren fånad, och utaf allahanda rena foglar, och offrade brännoffer på altaret.

21. Och HERRen luktade en söt lukt, och sade i sitt hjerta: Singalunda skal jag mer hårefter förbanna jorden för menniskans skul; förty menniskans hjertas upfat är ondt alt ifrån ungdomen. Och skal jag nu icke mer hårefter slå alt thet som lefwande är, såsom jag gjort hafver.

22. Så länge jorden står, skal icke återwända sående och upstårande, köld och hetta, sommar och winter, dag och natt.

9. Capitel.

Och Gud wälsignade Noah och hans söner, och sade: Warer fruktsamme, och förökens, och upfyller jorden.

2. Eder fruktan och rådsla ware öfwer alla djur på jorden, öfwer alla foglar under himmelen, och öfwer alt thet som kråker på jorden; och alle fiska i hafvet ware gifne i edra händer.

3. Alt thet som röres och lefwer, thet ware eder til mat; såsom gröna örter hafwer jag alt thet gifwit eder.

4. Allena åter icke kött, thet ännu lefwer i sitt blod.

5. Förty jag wil och hämnas öfwer eder kropps blod, och wil hämnat uppå alla djur, och wil hämnas menniskans lif på hwar och en menniska, ehö hon är.

6. Then som utgjuter mennisko-blod, hans blod skal och af menniskor utgjutit warda; förty Gud hafver gjort menniskan efter sitt beläte.

7. Warer fruktsamme, och förökens, och förökofrer eder på jorden, at I upfyllen henne.

8. Yttermera sade Gud til Noah, och hans söner med honom:

9. Si, jag gör med eder et förbund, och med eder såd efter eder.

10. Och med alla lefwande djur, som med eder äro, i foglar, i fånad, och i alla djur, som på jorden när eder äro: af alt thet, som utu arken gångit är, ehwad djur thet är på jorden.

11. Och wil göra mitt förbund med eder, i så måtto, at här efter skal nu icke mer alt kött förderfwadt warda med flodens watern; och skal här efter ingen flod mer komma, then jorden förderfwa skal.

12. Och Gud sade: Thetta är teket til mitt förbund, som jag gjort hafver emellan mig och eder, och alla lefwande djur med eder, här efter til ewig tid:

13. Min boga hafwer jag satt i skyn; then skal vara teket til mitt förbund emellan mig och jorden.

14. Och när så sker, at jag förer skyn öfwer jorden, så skal man se min boga i skyn.

15. Och så skal jag tänka på mitt förbund emellan mig och eder och alla lefwande djur, i hwart och et kött, at icke mer skal komma flod här efter, then alt kött förderfwa skal.

16. Therfore skal min boga wara i skyn, at jag skal se uppå honom, och tänka uppå thet ewiga förbund emellan Gud och alla lefwande djur i hwart och et kött, som på jorden är.

17. Thet samma sade och Gud til Noah: Thetta skal vara teket til thet förbund, som jag gjort hafver emellan mig och alt kött på jorden.

18. Noahs söner, som utu arken ingo, äro these: Sem, Ham, Japhet. Men Ham är fadren til Canaan.

19. These tre äro Noahs söner, af hwilka alla länder befolkade worden.

20. Och Noah begynnade och wardt en äfverman, och planterade en wingård.

21. Och då han drack af winet, wardt han drucken, och låg oftyld uti sin hydda.

22. Då nu Ham, Canaans fader, såg sin faders blygd, sade han thet båda sina bröder, som ute woro.

23. Då togo Sem och Japhet et kläde, och lade på bägges theras skuldror, och ingo baklänges til, och öfvertäckte theras faders blygd; och theras ansikte war ifrå

wåndt, så at the theas faders blygd icke sågo.

24. Som nu Noah upvåkade af sitt win, och fick weta hwad hans yngste son honom gjort hade, sade han:

25. Förbannad ware Canaan, och ware en träl under alla trålar ibland hans bröder.

26. Och sade yttermera: Låfwad ware HERren Semis Gud; och Canaan ware hans träl.

27. Gud förwidgde Japhet, och låte honom bo i Semis hyddor; och Canaan ware hans träl.

28. Och Noah lefde efter floden trehundra och femtio år.

29. Så at hans hela ålder wardt niohundra och femtio år; och blef död.

10. Capitel.

Thetta är Noahs söners släkt: Sem, Ham, Japhet: och the födde barn efter floden.

2. Japhets barn äro these: Gomer, Magog, Madaj, Jawan, Thubal, Mesek och Thiras.

3. Men Gomers barn äro these: Askenas, Riphath och Thogarma.

4. Jawns barn äro these: Elisa, Tharsis, Chittim och Dodanin.

5. Utaf these äro utspredde Hedeningar: nas där i theas land, hwar efter sitt mål, släkte och folk.

6. Hams barn äro these: Chus, Mizraim, Phut och Canaan.

7. Chus barn äro these: Seba, Hamila, Sabtha, Raema och Sabthecha. Raemas barn äro these: Scheba och Deban.

8. Men Chus födde Nimrod. Han begynte en wåldig Herre wara på jorden.

9. Och war en wåldig jägare för HERranom. Ther af är thet ordspråket: Thet är en wåldig jägare för HERranom, såsom Nimrod.

10. Och hans rikets beghynnelse war Babel, Erech, Acad och Calne uti Sinear land.

11. Utaf thet landet är sedan kommen Aſur; och han byggde Ninewe och Rehoboth och Salah.

12. Och ther til Resen emellan Ninewe och Salah: thetta är en stor stad.

13. Mizraim födde Ludim, Ananin, Lehabim, Naphtuhim.

14. Patrusim och Casluchim. Af hwilka utkomne äro the Philistim och Caphthorim.

15. Men Canaan födde Zidon, sin första son, och Heth,

16. Jebusi, Emori, Girgasi,

17. Hiwi, Archi, Sini,

18. Arwadi, Semari och Hamathi. Af them äro utspredde the Cananeers slägter.

19. Och theas gränser woro ifrå Zidon genom Serar alt in til Gaza, til thes man kommer in til Sodom, Gomorra, Adama, Zeboim, och in til Easa.

20. These äro nu Hams barn, i theas slägter, tungomål, land och folk.

21. Men Sem, Japhets broder, then äldste, födde och barn, hwilken en fader är til alla Ebers barn.

22. Och these äro hans barn: Elam, Aſur, Arphachſad, Lud och Aram.

23. Arams barn äro these: Uz, Hul, Gether och Mas.

24. Arphachſad födde Salah: Salah födde Eber:

25. Eber födde två söner; en het Peleg, therfore at i hans tid wardt werlden delad; hans broder het Taktetan:

26. Och Taktetan födde Almoda, Saleph, Hazarmaveth, Sarah,

27. Hadoram, Usal, Dikela,

28. Dbal, Abimael, Seba,

29. Dphir, Hawila och Jobab. Alle these äro Taktetans söner.

30. Och theas boning war ifrå Mesa, in til man kommer til Sephar, på berget öster ut.

31. These äro Semis barn, uti theas slägter, tungomål, land och folk.

32. Thetta är Noahs barns afföda, uti theas slägter och folk. Af hwilka utspredt är folket på jorden efter floden.

11. Capitel.

Och hela werlden hade enahanda tunga och mål.

2. Då the nu drogo öster ut, funno the

en plan uti Sinear land, och bodde ther.
 3. Och sade till hwar annan: Kommer, låter oss slå tegel och bränna. Och togo tegel för sten, och ler för kalk.

4. Och sade: Kommer, låter oss bygga en stad och et torn, hwilkets högd skal nåda up i himmelen, at wi måge göra oss et namn; förty wi warde till afwen-tyrs spridde uti alla land.

5. Då steg HERRen ned, at han skulle se staden och tornet, som menniskans barn byggde.

6. Och HERRen sade: Si, thet är enahanda folk, och enahanda mål ibland them alla; och hafwa thetta begynt at göra; the warda icke afslätande af alt thet the hafwa sig företagit at göra.

7. Kommer, låter oss stiga ned, och förbiftra ther theas tungomål, så at ingen skal förstå then andras mål.

8. Och så stingrade HERRen them tådan i alla länder, så at the återwände bygga staden.

9. Thersföre kallades hans namn Babel, ty at HERRen ther förbistrade alla lands tungomål: och HERRen spridde them tådan uti alla länder.

10. Thetta år Sem's slägt: Sem war hundrade år gammal, och födde Arphach-sab, tu år efter floden.

11. Och lefde thetsefter i femhundrade år, och födde söner och döttrar.

12. Arphach-sab war fem och trettio år gammal, och födde Salah.

13. Och lefde thetsefter fyrahundrade och tre år, och födde söner och döttrar.

14. Salah war trettio år gammal, och födde Eber.

15. Och lefde thetsefter fyrahundrade och tre år, och födde söner och döttrar.

16. Eber war trettio och fyra år gammal, och födde Peleg.

17. Och lefde thetsefter fyrahundrade och trettio år, och födde söner och döttrar.

18. Peleg war trettio år gammal, och födde Regu.

19. Och lefde thetsefter i tuhundrade och nio år, och födde söner och döttrar.

20. Regu war tu och trettio år gammal, och födde Serug.

21. Och lefde thetsefter tuhundrade och

ssu år, och födde söner och döttrar.

22. Serug war trettio år gammal, och födde Nahor.

23. Och lefde thetsefter tuhundrade år, och födde söner och döttrar.

24. Nahor war nio och tjugu år gammal, och födde Tharah.

25. Och lefde thetsefter hundrade och nitton år, och födde söner och döttrar.

26. Tharah war sjuttio år gammal, och födde Abram, Nahor och Haran.

27. These äro Tharah's släfter: Tharah födde Abram, Nahor och Haran: Haran födde Lot.

28. Och dödde Haran när sin fader Tharah, uti hans faders land, i Ur i Chaldeen.

29. Då togo Abram och Nahor sig hustrur: Abrams hustru het Sarai, och Nahors hustru Milca, Harans dotter, then fader war åt Milca och åt Risa.

30. Men Sarai war ofruktig, och hade inga barn.

31. Så tog Tharah sin son Abram, och Lot sin sons Harans son, och sin sonahustru Sarai, sin sons Abrams hustru, och förde them ifrån Ur utur Chaldeen, på thet the skulle fara i Sanaans land; och the kommo til Haran, och bodde ther.

32. Och Tharah wardt tuhundrade och fem år gammal, och blef död i Haran.

12. Capitel.

Och HERRen talade til Abram: Gå utu titt sådernesland, och ifrå tin slägt, och ifrå tin faders hus, uti et land, som jag tig wisa wil.

2. Och jag skal göra dig til et stort folk; jag skal wålsigna dig, och göra dig et stort namn; och tu skal wara en wålsignelse.

3. Jag skal wålsigna them som dig wålsigna, och förbanna them som dig förbanna: Och i dig skola wålsignade warda alla släfter på jorden.

4. Då for Abram ut, såsom HERRen honom sagt hade, och Lot for med honom. Men Abram war sjuttio och fem år gammal, då han for utaf Haran.

5. Så tog Abram sin hustru Sarai och Lot sin bröderson, med alla theas häfwor, som the förwårswat hade, och the själar, som the födt hade i Haran; och

foro ut til at resa in i Sanaans land.

6. Och som the komne woro in i landet, drog han ther igenom, alt in til thet rummet Sichem, och in til then lunden More. På then tiden bodde the Cananeer ther i landet.

7. Då syntes HERren Abram, och sade : Lin såd skal jag gifwa thetta land. Och han byggde ther sammastådes et altare HERranom, som honom syntis hade.

8. Seban drog han bättre fram tådan til et berg, som låg öster ut ifrå BethEl, och slog ther sitt tjäll up, så at han hade BethEl väster ut, och Ai öster ut, och byggde ther HERranom et altare, och predikade om HERrans namn.

9. Och for Abram tådan fram bättre, och drog söder ut.

10. Då wardt en hård tid ther i landet : therföre drog Abram ned uti Egypten, at han ther en främling blifwa måtte ; förty tiden war gansta hård i landet.

11. Och då han kom hardt in mot Egypten, talade han til sin hustru Sarai : Si, jag wet at tu äst en dägelig qwinna under ansiktet.

12. Då nu the Egyptier så se tig, stola the säga : Thet är hans hustru, och slå mig ihjäl, och behålla tig.

13. Råre, såg förthenstul, at tu äst min syster, at mig måtte ste godt för tin stul, och at min själ må lefwa för tin stul.

14. Som han nu kom uti Egypten, sågo the Egyptier qwinman, at hon war gansta dägelig.

15. Och Pharaos öfwerstar sågo henne, och prisade henne för honom. Då wardt hon tagen in uti Pharaos hus.

16. Och Abram wedersförs godt för hennes stul. Och han hade får, så, åsnor, tjenare och tjänarinnor, åsninnor och cameler.

17. Men HERren plågade Pharaos med stora plågor, och hans hus, för Sarai Abrams hustrus stul.

18. Då kallade Pharaos Abram til sig, och sade til honom : Hwi hafwer tu sådant gjort mig ? Hwi sade tu mig icke at hon war tin hustru ?

19. Hwi sade tu, at thet war tin syster ? Förthenstul wille jag taga mig henne til

hustru. Och si, nu hafwer tu här tin hustru ; tag henne, och gåd.

20. Och han befallte sina män om honom, at the skulle forbra honom, och hans hustru, och alt thet han hade.

13. Capitel.

Så for då Abram up utur Egypten med sin hustru, och med alt thet han hade, och Lot och med honom, söder ut.

2. Och Abram war gansta rik på bostap, silfwer och guld.

3. Och han for bättre fram, ifrå sonnan alt in til BethEl, til thet rummet, ther han sitt tjäll tilförene haft hade, emellan BethEl och Ai ;

4. Rätt på samma rum, ther han tilförene hade byggt altaret. Och ther predikade han HERrans namn.

5. Men Lot, som med Abram for, hade också får och så och tjäll.

6. Och landet kunde icke fördragat at the bodde tilhopa ; förty theas häfver woro stora, och kunde icke bo med hwarannan.

7. Och war ju altid tråta emellan herdarna öfwer Abrams bostap, och herdarna öfwer Lots bostap. Och bodde thes lifes i then tiden the Cananeer och Phereceer ther i landet.

8. Då sade Abram til Lot : Råre, låtom icke wara tråta emellan mig och tig, och emellan mina och tina herdar ; ty wi äre bröder.

9. Står icke alt landet dig bypet ? Råre, stilj dig ifrå mig. Wil tu til wånstra handen, så wil jag til then högra ; eller wil tu til then högra, så wil jag til then wånstra.

10. Då hof Lot sina ögon up, och besåg then hela ångden wid Jordan ; förty för an HERren förderfwade Sodom och Gomorra, war hon waturil, alt in til man kommer til Zoar, såsom en HERrans lustgård, lika som Egypti land.

11. Så utwalde sig Lot then hela ångden wid Jordan, och drog öster ut. Och så stildes then ena brodern ifrå then andra ;

12. At Abram bodde i Sanaans land, och Lot i samma ångdens städer, och slog sitt tjäll up in mot Sodom.

13. Men thet folk i Sodom war ondt, och syndade swåriligen mot HERren.

14. Då nu Lot hade stillet sig ifrån Abram, sade HERren til Abram: Håf up tina ögon, och se ifrå thet rummet, ther tu nu bor, norr ut, söder ut, öster ut, och väster ut;

15. Förty alt thetta landet, som tu ser, wil jag gifwa tig och tin såd til ewig tid.

16. Och wil göra tin såd, såsom stöfvet på jorden: kan en menniska råtna stöfvet på jorden, så må hon och råtna tin såd.

17. Therföre up, och drag genom landet, tvärs och åndslångs; förty tig wil jag gifwa thet.

18. Så tog Abram sitt tjäll up, och kom och bodde wid then lunden Mamre, hwilken i Hebron är, och byggde ther sammaslådes HERrenom et altare.

14. Capitel.

Och thet begaf sig i Amraphels tid Konungen af Sinear, Ariochs Konungen i Ellasar, Redorlaomers Konungen i Elam, och Thideals Hedningarnas Konung,

2. At the drilgade med Vera Konungen i Sodom, och med Birsa Konungen i Gomorra, och med Sineab Konungen i Adama, och med Semeber Konungen i Zeboim, och med Konungen i Bela, thet år Zoar.

3. These kommo alle tillsammans i then dalen Siddim, ther nu är salthafwet.

4. Förty the hade warit i tolf år under Konung Redorlaomer, och uti thet trettonde året woro the honom affallne.

5. Therföre kom Redorlaomer, och the Konungar som med honom woro, uti thet fjortonde året, och slogo the Kesar i Astaroth Karnaim, och the Eusim i Ham, och the Emim på then planen Kiriathaim,

6. Och the Horeer på theas berg Seir, in til then planen Pharan, som het Skuter in på öken.

7. Sedan wände the om, och kommo til then brunnen Mispat, thet år Kades, och slogo hela the Amalekiters land, ther til the Amoreer, som i Hazegon Thamar bodde.

8. Då drogo ut Konungen i Sodom, Konungen i Gomorra, Konungen i Ada-

ma, Konungen i Zeboim, och Konungen af Bela, thet Zoar heter, och rustade sig til at strida i then dalen Siddim.

9. Men Redorlaomer, Konungen i Elam; och med Thideal, Hedningarnas Konung, och med Amraphel Konungen i Sinear, och med Arioch Konungen i Ellasar: fyra Konungar emot fem.

10. Och then dalen Siddim hade många lergropar. Men Konungarne i Sodom och Gomorra wordo ther slagne på flykten och nederlagde; och the som öfwerblefwo flydde uppå bergen.

11. Så togo the alla ågodelar i Sodom och Gomorra, och alla fetalia, och drogo sina fårde.

12. Och togo theslites med sig Lot, Abrams broders son, och hans ågodelar, ty han bodde i Sodom, och drogo sin väg.

13. Då kom en, som undsluppen war, och sade thet för Abram, then en utlänning war, och bodde i then lunden Mamre then Amoreens, hwilken Escols och Aners broder war: these woro i förbund med Abram.

14. Som nu Abram hörde at hans broder war fången, wåpnade han sina egna hemsödda tjenare, trehundrade och aderton, och drog efter them alt in til Dan:

15. Delade sig, och föll til them med sina tjenare om natten, och slog them, och fullföljde them alt in til Hoba, som ligger på wånstra handen wid then staden Damascus.

16. Och tog alla ågodelar igen, och ther til Lot sin broder, och hans ågodelar, och qwinnorna och folket.

17. Då han nu igen kom, och hade affslagit Redorlaomer, och the Konungar med honom, gif Konungen i Sodom emot honom på then planen, som het Konungsdalen.

18. Men Melchisedech, Konung i Salem, bar fram bröd och win; och han war then högstes Guds Prest.

19. Och wålsignade honom och sade: Wålsignad ware tu Abram af then högsta Gudi, then himmel och jord tilhörer:

20. Och låfswad ware Gud then högste, som tina fiender beslutit hafwer i tin

hand. Och honom gaf Abram tionde af alt byte.

21. Lå sade Konungen af Sodom til Abram : Gif mig folket, och ågodelarna behåll för tig.

22. Men Abram sade til Konungen af Sodom : Jag uphåfwer mina händer til HERRan then högsta Gud, som himmel och jord tilhör,er,

23. At jag af alt thet titt är icke en tråd eller en storen taga wil, at tu icke skal säga : Jag hafwer riktat Abram :

24. Undantagandes thet the unge karlar förtärt hafwa, och the män som med mig drogo, Aner, Escol och Mamre; them låt taga therås del.

15. Capitel.

Sedan thetta så skedt war, begaf sig at HERRans ord i en syn kom til Abram, sågande : Fruktu tig intet Abram; jag är titt beskärmt, och tin gansta stora lön.

2. Men Abram sade : HERRe, HERRe, hvad wil tu mig gifwa ? Jag går barnlös, och min redestwen, thenne Eleasar af Damasco, hafwer en son.

3. Och Abram sade ytterligare : Men mig hafwer tu ingen såd gifwit; och si, min tjenares son skal wara min arfwinge.

4. Och si, HERRans ord kom til honom, sågande : Han skal icke wara tin arfwinge; utan then som utaf titt lif komma skal, han skal wara tin arfwinge.

5. Och han hade honom ut, och sade : Se up til himmelen, och räkna stjernorna, om tu kan räkna them. Och sade til honom : Så skal tin såd wara.

6. Abram trodde HERRanom; och han räknade honom thet til rättfärdighet.

7. Och han sade til honom : Jag är HERRen, som tig utfört hafwer ifrå Ur utu Chaldeen, at jag tig thetta land gifwa skal til besittning.

8. Abram sade : HERRe, HERRe, hwar uppå skal jag märka at jag skal besitta thet?

9. Och han sade til honom : Jag mig en treårig ko, och en treårig get, och en treårig wådur, och en turturdufwa, och en ung dufwa.

10. Och han tog alt thetta, och delade thet midt i tu ifrå hwart annat, och lade hwar del tvårt emot then andra. Men foglarne delade han intet.

11. Och foglarne kommo ned på krogparna, och Abram dref bort them.

12. Lå solen nedergången war, föll en swår sömn på Abram; och si, en försträckelse och et stort mörker kom öfwer honom.

13. Lå sade han til Abram : Thetta skal tu weta, at tin såd skal warda främmande uti et land, thet them icke tilhör; och man skal ther göra them til trålar, och fara illa med them i fyrahundra år.

14. Men öfwer thet folk, som the tjennande warda, skal jag domare wara : sedan stola the draga ut med stora häfwer.

15. Och tu skal fara til tina fäder med frib, och i en god ålder begrafven warda.

16. Men the stola i fjerde mans ålder komma hit igen; förty the Amoreers ondska är icke ännu all fullkomnad.

17. Lå nu solen war nedergången, och mörker wordet, si, så röt en ugn, och en eld för emellan styckena.

18. På then dagen gjorde HERRen et förbund med Abram, och sade : Tin såd skal jag gifwa thetta landet, ifrå then ålfwen i Egypten, alt in til then stora ålfwen Phrat :

19. The Keneer, the Keniseer, the Kadmoner,

20. The Hethier, the Phereseer, the Refer,

21. The Amoreer, the Cananeer, the Girgaseer, the Jebuseer.

16. Capitel.

Sarai Abrams hustru födde honom intet; men hon hade en Egyptisk tjenstqwinna, som het Hagar.

2. Och sade til Abram : Si, HERRen hafwer igenlydt mig, at jag icke kan få barn : Räre, lägg tig när min tjenstqwinna, at jag doct til äfventyrs måtte upbyggd warda af henne. Abram hörde Sarais röst.

3. Och Sarai Abrams hustru tog sin Egyptiska tjenstqwinna Hagar, och gaf henne Abram sin man til hustru, sedan the hade bott i tio år i Canaans land.

4. Och han lade sig när Hagar; och hon wardt hafwande: så hon nu såg at hon war hafwande, föraktade hon sin fru.

5. Så sade Sarai til Abram: Tu gör orätt emot mig. Jag hafwer lagt min tjenstqwinna när dig; nu efter hon ser at hon är hafwande worden, måste jag ringa afstas warda för henne: HERren dömmen emellan mig och dig.

6. Men Abram sade til Sarai: Si, tin tjenstqwinna är under titt wåld; gör med henne som dig tåkes. Så nu Sarai wille spåka henne, flydde hon ifrå henne.

7. Men HERrans Ängel fann henne wid en wattungbrunn i öken, nemligen, wid then brunnen, som är på then wägen til Sur;

8. Och sade til henne: Hagar, Sarais tjenstqwinna, hwadan kommer du? Siler hwart will du? Hon sade: Jag hafwer flytt ifrå min fru Sarai.

9. Och HERrans Ängel sade til henne: Wand om til tin fru igen, och dömjuka dig under hennes hand.

10. Och HERrans Ängel sade til henne: Jag skal så föröka tin såd, at för stor myckenhet skal hon icke kunna räknas.

11. Yttermera sade HERrans Ängel til henne: Si, du är hafwande worden, och skal föda en son; hans namn skal du kalla Ismael, therför at HERren hafwer sett tin wedermöda.

12. Han skal wara en grym man; hans hand emot hwar man, och hvars mans hand emot honom; och han skal bo emot alla sina bröder.

13. Och hon kallade HERrans namn, som talade med henne: Tu, Gud, ser mig; ty hon sade: Wißerligen hafwer jag här sett ryggen på honom, som mig ser.

14. Therför kallade hon brunnen en brunn then Lewandes, som mig ser; hwilken är emellan Rades och Bared.

15. Och Hagar födde Abram en son; och Abram kallade then sonen, som Hagar födde honom, Ismael.

16. Och Abram war sex och åttio år gammal, så Hagar födde honom Ismael.

17. Capitel.

Så nu Abram nio och nio år gammal

war, syntes honom HERren, och sade til honom: Jag är Gud alsmågtig: wandra för mig, och war fullkomlig.

2. Och jag skal göra mitt förbund emellan mig och dig, och jag skal föröka dig storligen.

3. Och Abram föll på sitt ansikte; och Gud talade yttermera med honom och sade:

4. Si, Jag äret, och hafwer mitt förbund med dig; och du skal warda en fader för mycket folk.

5. Therför skal du icke mer heta Abram, utan Abraham skal wara titt namn; ty jag hafwer gjort dig til en fader för mycket folk.

6. Och skal göra dig gansta mycket frukt-sam, och skal göra folk af dig: skola och Konungar komma af dig.

7. Och jag wil göra mitt förbund emellan mig och dig, och tin såd efter dig, i theas afkommande, at thet skal wara et ewigt förbund, så at jag skal wara tin Gud, och tin såds efter dig.

8. Och skal gifwa dig, och tin såd efter dig, thet land ther du en främling uti är, nemligen, thet hela landet Canaan, til ewig besittning; och skal wara theas Gud.

9. Och Gud sade yttermera til Abraham: Så håll nu mitt förbund, du, och tin såd efter dig, i theas afkommande.

10. Och thetta år förbundet, som I hålla stolen emellan mig och dig, och tin såd efter dig: Allt thet mankon ibland eder är, skal omståras.

11. Men I skolen omståra edert köttis förhud: thet samma skal wara et teken til förbundet emellan mig och eder.

12. Hwart och et piltebarn, så thet är åtta dagar gammalt, skolen I omståra i edra efterkommande: sammalunda hwar och en tjenare, hemma född eller köpt, eller eljes främmande, och icke af eder såd är.

13. Och så skal mitt förbund wara på edert kött til et ewigt förbund.

14. Och hwar något piltebarn icke war der omsturet i hans köttis förhud, hans själ skal utrotas utu hans folk, therför at han mitt förbund icke hållit hafwer.

15. Och Gud sade åter til Abraham;

Tin hustru Sarai stal tu icke mer kalla Sarai; utan Sara stal wara hemmes namn.

16. Ty jag stal wälsigna henne; och af henne stal jag gifwa dig en son, hwilken jag stal wälsigna; och folk stola warda af honom, och Konungar öfwer mycket folk.

17. Då föll Abraham på sitt ansikte, och log, och sade i sitt hjerta: Skulle mig, som hundrade år gammal är, födas en son; och Sara, som niotio år gammal är, skulle föda?

18. Och Abraham sade til Gud: Åh, at dock Ismael måtte få lefwa för dig.

19. Då sade Gud: Ja, Sara tin hustru stal föda dig en son, hwilken tu stal kalla Isaac; ty med honom stal jag uprätta mitt ewiga förbund, och med hans såd efter honom.

20. Ther til hafwer jag och bönhört dig om Ismael: si, jag hafwer wälsignat honom, och stal göra honom fruktksam, och föröka honom ganska storligen: tolf förstär stal han föda; och jag stal göra honom til mycket folk.

21. Men mitt förbund stal jag uprätta med Isaac, then Sara dig föda stal, på thenna tiden åt året.

22. Och som talet wardt ändadt, for Gud up ifrån Abraham.

23. Och Abraham tog sin son Ismael och alla tjenare, hemma födda och köpta, och alt thet manbön war i hans hus, och omstar förhuden på theas fött, strax på samma dagen, som Gud honom sagt hade.

24. Och Abraham war nio och niotio år gammal, då han omstar förhuden på sitt fött.

25. Men Ismael hans son war tretton år gammal, då hans fötts förhud omsturnen wardt.

26. Alt på en dag wordo the alle omsturne, Abraham och hans son Ismael;

27. Och alt thet som manbön war i hans hus, både hemfödde tjenare och köpte, och eljes främmande, alle wordo the omsturne med honom.

18. Capitel.

Och HERren syntes honom i then lun-

den Mamre, ther han satt wid sin tjälls dörr, då betast war på dagen.

2. Och som han uplyfte sina ögon och såg, då stodo tre män för honom. Och då han såg them, lopp han emot them från sin tjälls dörr, och bugade sig ned på jorden,

3. Och sade: HERre, hafwer jag funnit nåd för tina ögon, så gack icke fram om tin tjenare.

4. Man wil hämta eder littet af watn, och två edra fötter; och hwiler eder under träet.

5. Och jag wil lägga för eder et stycke bröd, at I wederqwidan edra hjertan: sedan gån I då fram bättre; förty theföre åren I komne til eder tjenare. The sade: Går som tu hafwer sagt.

6. Abraham skyndade sig in i tjället til Sara, och sade henne: Skynda dig, och blanda tre mått semlomiöl, och baka kaker.

7. Men han lopp bort til boskapen; och tog en god spåd kalf, och fick drängen; han skyndade sig, och tilredde thet.

8. Och han tog fram smör och mjölk, och af kalfwen, som han tilredt hade, och satte för them, och gick fram för them under träet; och the äto.

9. Då sade the til honom: Hwar är tin hustru Sara? Han svarade: Ther inne i tjället.

10. Han sade: När jag igenkommer til dig, om man lefwer, si, då stal Sara tin hustru hafwa en son. Thetta hörde Sara ther hon stod bakom tjällsdörr.

11. Och the woro, både Abraham och Sara, gamle och wäl til ålders komne, så at Sara nu icke mer hade som qwinnor plåga hafwa.

12. Therefore log hon wid sig sjelf, och sade: Nu jag gammal är, och min herre theslikes ålderstigen, stal jag ännu gifwa mig til lusta?

13. Då sade HERren til Abraham: Hwi log Sara, sågande: Menar tu at thet kan wara, at jag ännu föda stal, så gammal som jag är?

14. Mån HERranom något wara omöjligt? I sinom tid wil jag komma til dig igen, om man lefwer, och då stal Sara hafwa en son.

15. Då nekade Sara, och sade: Jag

log intet; och wardt förfarad. Men han sade: Thet är icke så; tu log.

16. Lå stodo männen up sådan, och wände sig åt Sodom; och Abraham följde them, och ledsagade them.

17. Och HERren sade: Huru kan jag döda för Abraham thet jag gör?

18. Efter han stal warda til et stort och mågtigt folk, och alla folk på jorden skola warda wälsignade i honom.

19. Ty jag wet, at han befaller sina barn, och sitt hus efter sig, at the skola hålla HERrans wägar, och göra hwad rätt och godt är, på thet at HERren skal låta komma öfwer Abraham alt thet han honom lofwat hafwer.

20. Och HERren sade: I Sodom och Gomorra är et rop; thet är stort, och theras synder äro ganska swåra.

21. Therefore skal jag fara ned, och se til om thet alt gjort hafwa efter ropet, som för mig kommit är; eller om thet icke så är, at jag må wetat.

22. Och männen wände sitt ansikte, och gingo åt Sodom. Men Abraham wardt ståndande för HERranom.

23. Och trädde fram til honom, och sade: Wil tu så förgöra then rättfärdiga med then ogudaktiga?

24. Kunde hända, at i staden woro femtio rättfärdiga, wille tu them förgöra, och icke skona thet rummet för femtio rättfärdigas skul, som ther inne woro?

25. Bort thet ifrå tig, at tu thet göra skulle, och döda then rättfärdiga med then ogudaktiga, och at then rättfärdiga skulle gå lika som the ogudaktiga: bort thet ifrå tig, som all werldens domare äst; sådana straff låter tu icke gå.

26. HERren sade: Finner jag femtio rättfärdiga i Sodoms stad, så wil jag skona allestädes i alla rum för theras skul.

27. Abraham svarade och sade: Ät si, jag hafwer tagit mig före at tala med HERranom, ändock jag är stoft och aska:

28. Om ther woro fem mindre än femtio rättfärdiga inne, wille tu så förgöra hela staden för the fem skul? Han sade: Finner jag ther inne fem och fyratio, så

wil jag icke förgöra them.

29. Och han talade änta ytterligare til honom, och sade: Mätte hända at man finner the fyratio inne. Och han sade: Jag wil intet göra thet för the fyratio skul.

30. Och Abraham sade: HERre, tag icke til migtycke, om jag ännu talar något: Mätte hända at man finner thet trettio inne. Han svarade: Finner jag thet trettio inne, så wil jag intet göra thet.

31. Och han sade: Ät si, jag hafwer tagit mig före at tala med min HERra: Mätte hända at man finner tjugu ther inne. Han svarade: Jag wil icke förgöra them för the tjugu skul.

32. Och han sade: Jag icke til migtycke, HERre, om jag talar än en tid: Mätte hända at man finner tio ther inne. Han sade: Jag wil icke förgöra them för the tio skul.

33. Och HERren gick bort, sedan han hade uttalat med Abraham; och Abraham wände om, och gick hem til sitt igen.

19. Capitel.

Och the två Anglarne kommo om af-tonen til Sodom; och Lot satt i Sodom i porten, och så han såg them, stod han up emot them, och bugade sig med sitt ansikte ned på jorden,

2. Och sade: Si, HERrar, kommer uti eder tjenares hus, och blifwer ther öfwer natten; låter två edra fötter, och i morgon stån I bittida up, och faren eder wäg. The sade: Nej, men wi wilje blifwa öfwer natten på gatan.

3. Lå nödgade han them fast; och the gingo in med honom, och the kommo uti hans hus: och han gjorde them en måltid, och bakade them öfhydrat bröd; och the äto.

4. Men förr än the lade sig, kommo the mån af staden Sodom, och omhvarfde huset, unge och gamle, och alt folket tilhopa.

5. Och kallade Lot ut, och sade til honom: Svar äro männen, som til tig ingångne äro i thenna natt? Låt them gå här ut til oss, at wi måge känna them.

6. Lot gick ut til them för dören, och smållde dören igen efter sig.

7. Och sade: Åt, låre bröder, görer icke så illa.

8. Si, jag hafwer två döttrar; the hafwa ännu ingen man känd; them wil jag få ut til eder, och farer med them som eder tådes, at I ju intet ondt gören thesa människor; ty therföre äro the ingångne under mitt taks slugga.

9. Men the sade: Kom hit. Lå sade the: Åst icke tu allena en främling här inne, och wil nu regera? Nu wål, wi wilje göra dig mera ondt än them. Och the trängde sig hårdeligen med wåld in på mannen Lot, och the lupo til, och wille slå up døren.

10. Men männen råckte handen ut, och togo Lot in til sig i huset, och smållde døren til.

11. Och männen, som för døren woro af huset, slogo the med blindhet, både små och stora, så at the icke kunde finna døren.

12. Och männen sade til Lot: Hafwer tu och här inne några mågar, eller söner, eller döttrar? Alla the som dig tilhöra i staden, them haf här utu thetta rummet;

13. Ty wi stole förgöra thetta rummet, therföre at theas rop är stort för HERranom; och HERren hafwer ut-sändt oss til at förgöra them.

14. Lå gick Lot ut, och talade med sina mågar, som skulle hafwa hans döttrar, och sade: Görer redo, och går utu thetta rum; förty HERren skal förgöra thenna stad. Men them syntes thet wara begabberi.

15. När nu morgonrodnan upgick, skyndade Anglarna på Lot, at han skulle hafa, och sade: Gör dig redo; tag tin hustru och tina två döttrar som tu hafwer, at tu och icke förgås uti thenna stadens misgärningar.

16. Som han ännu fördröjde, togo männen honom wid handen, och hans hustru och hans två döttrar, efter HERren wille stona them, och ledde honom ut, och låto honom ut för staden.

17. Och som the hade haft honom ut, sade the: Förwara tin själ, och se icke tilbaka, och ståt icke i hela thenna ångd;

men på berget undsätt dig, at tu icke förgås.

18. Lå sade Lot til them: Åt nej, min Herre.

19. Si, efter tin tjenare hafwer funnit nåd för tina ögon, så gör dock tin barmhertighet stor, som tu på mig bewist hafwer, at tu skulle behålla min själ wid lif. Jag kan icke förwara mig på berget: mig måtte något ondt wedertomma, at jag blefwe dödd.

20. Si, ther är en stad icke långt hådan, ther jag insly må, och han är liten; ther wil jag förwara mig: är han dock liten, at min själ må ther blifwa wid lif.

21. Lå sade han til honom: Si, i thetta stycke hafwer jag och sett til dig, at jag icke wil omstöрта then staden, ther tu om talade.

22. Skynda dig, och förwara dig ther; ty jag kan intet göra, til thes tu kommer ther in. Ther af är then staden nämind Zoar.

23. Och solen war upgången på jorden, lå Lot kom in uti Zoar.

24. Lå låt HERren regna swafvel och eld ifrån HERranom af himmelen öfwer Sodom och Gomorra;

25. Och omstörtade the städer i hela then ångden, och alla them som i städerna bodde, och alt thet på landet wårt war.

26. Och hans hustru såg tilbaka, och wardt en saltstod.

27. Men Abraham stod up om morgonen bitida, på thet rummet ther han förr hade stått för HERranom;

28. Och såg ut emot Sodom och Gomorra, och hela landet i then ångden, och fick se at ther upgick et damm af landet, lika som en rök af en ugn.

29. Ty lå Gud omstörtade the städer i then ångden, tänkte han på Abraham, och fråste Lot utu the städer som han omstörtade, ther Lot uti bodde.

30. Och Lot for utu Zoar, och blef på berget med båda sina döttrar, ty han fruktade at blifwa i Zoar; och låg uti en bergstrefwa, han och båda hans döttrar.

31. Lå sade then äldsta til then yngsta: Vår fader är gammal, och ingen man

är mer på jorden, som til oss ingå kan, efter all werldens sedwånja.

32. Kom, låt oss gifwa vår fader dricka win, och låggom oss när honom, at wi måge behålla såd af vår fader.

33. Och så gåfwo the theras fader dricka win i then natten: och then äldsta gick in och lade sig när sin fader; och han wardt intet warse när hon lade sig, ej heller när hon stod up.

34. Din morgonen sade then äldsta til then yngsta: Si, jag låg i går när min fader: låt oss och i thenna natten gifwa honom dricka win, at tu och må gå in til honom, och lägga dig när honom, at wi behålle såd af vår fader.

35. Och så gåfwo the theslifes i then natten sin fader dricka win: och then yngsta gick och in, och lade sig när honom; och han wardt thet intet warse när hon lade sig ned, ej heller när hon stod up.

36. Och så wordo the båda Lots döttrar hafwande af sin fader.

37. Och then äldsta födde en son, then hon kallade Moab. Af honom kommo the Moabiter, allt in til thenna dag.

38. Och then yngsta födde och en son; och hon kallade hans namn Ammi barn. Af honom kommo Ammonens barn, allt in til thenna dag.

20. Capitel.

Så for Abraham tådan in i landet söder ut, och bodde emellan Kades och Zur, och wardt en främling i Gerar.

2. Och sade om sin hustru Sara: thet är min syster. Då sände Abimelech Konungen i Gerar efter henne, och låt hämta henne.

3. Men Gud kom til Abimelech om natten i en dröm, och sade til honom: Si, tu måste dö för then qvinnans skull, som tu tagit hafwer; ty hon är en mans ägta hustru.

4. Men Abimelech hade ännu intet kommit wid henne, och han sade: HERR, vil tu och dråpa ett rättfärdigt folk?

5. Sade han icke til mig: Hon är min syster? Och hon sade theslifes: Han är min broder. Hafwer jag dock thetta

gjort med enfaldigt hjerta och ofsyddiga händer.

6. Och Gud sade til honom i drömmen: Jag wet och, at tu thet med enfaldigt hjerta gjort hafwer; theförre hafwer jag och bevarat dig, at tu icke skulle synda emot mig, och hafwer icke tillstodt at tu skulle komma wid henne.

7. Så så nu mannen sin hustru igen; ty han är en Prophet, och låt honom bedja för dig, så behåller tu lifwet: hwar tu icke öfvergifwer henne, så wet at tu måste döden dö, och allt thet dig tillhör.

8. Då stod Abimelech bittida up om morgonen, och kallade alla sina tjenare, och sade allt thetta i theras öhöro: och the män fruktade sig alle swärligen.

9. Och Abimelech kallade också Abraham, och sade til honom: Hwi hafwer tu och thetta gjort? och hwad hafwer jag brutit dig emot, at tu wille komma så stor synd uppå mig och mitt rike? Tu hafwer icke så gjort emot oss som man göra skulle.

10. Och Abimelech sade ytterligare til Abraham: Hwad hafwer tu ansett, at tu så gjorde?

11. Abraham sade: Jag tänkte, til afwentyrs i thetta rum är ingen Gudsfruktan, och the slå mig ihjäl för min hustrus skull.

12. Och är hon sannerligen min syster; ty hon är min faders dotter, men icke min moders dotter: och jag tog mig henne til hustru.

13. Och då Gud böd mig, at jag skulle wandra utu min faders hus, sade jag til henne: Gör thenna barmhertighet med mig, hwart wi komme, at tu säger at jag är din broder.

14. Då tog Abimelech får och få, tjenare och tjenarinnor, och gaf Abraham, och fick honom igen hans hustru Sara.

15. Och sade: Si, mitt land står dig öppet: bo hwar dig tåkes.

16. Och sade til Sara: Si, jag hafwer gifwit din broder tusende silfverpenningar: si, han skal wara dig til en ögnatåckelse för alla them som när dig äro, ehwart tu far, och en försvarare.

17. Och Abraham bad til Gud; och

Gud botade Abimelech, och hans hustru, och hans tjenstqvinnor, at the födde barn.

18. Ty HERren hade tillförne hårdeligen tilltydtt alla qweder i Abimelechs hus, för Sara Abrahams hustrus skul.

21. Capitel.

Och HERren sökte Sara, såsom han sagt hade, och HERren gjorde med henne, såsom han talat hade.

2. Och Sara wardt hafwande, och födde Abraham en son i sin ålderdom, wid then tiden som Gud honom föresagt hade.

3. Och Abraham nämnde sin son, som honom född war, Isaac, then honom Sara föddt hade.

4. Och omstar honom på åttonde dagen, som Gud honom budit hade.

5. Hundrade år gammal war Abraham, då honom hans son Isaac född war.

6. Och Sara sade: Gud hafwer gjort mig et löje; ty hwilken thet får höra, han får le åt mig.

7. Och sade ytterligare: Ho torde också säga Abraham sjelf, at Sara dagde barn, och hade föddt honom en son i sin ålderdom?

8. Och barnet wårte, och wardt afwandt: och Abraham gjorde et stort gästbud then dagen då Isaac afwandes.

9. Och Sara fick se then Egyptiska qwinnans Hagars son, then hon Abraham föddt hade, at han war en bespottare.

10. Och sade til Abraham: Drif thenna tjenstqwinna ut, med hennes son; ty thenne tjenstqwinnans son skal icke ärfwa med min son Isaac.

11. Thetta ordet behagade Abraham ganska illa, för sin sons skul.

12. Men Gud sade til honom: Låt dig icke tycka hårdt wara om piltens och tjenstqwinna. Allt thet Sara dig sagt hafwer, så lyd henne; förty i Isaac skal såden dig nämnd warda.

13. Jag skal också göra tjenstqwinnans son til folk, therföre at han tin såd är.

14. Då stod Abraham bittida up om morgonen, och tog bröd och en flaska med watten, och lade på Hagars rygg, och piltens med, och lät gå henne. Hon gick sin wäg, och for wilse i öknen, wid Bersaba.

15. Då nu watten i flaskan war för-tärdt, kastade hon piltens under en buske.

16. Och gick bort och satte sig tvärs öfwer, långt ifrån wid et armborst-skott; ty hon sade: Jag gitter icke se uppå at piltens dörr. Och wid hon satt tvärs öfwer, hof hon up sin bröst och gret.

17. Då hörde Gud piltens bröst; och Guds Angel kallade Hagar af himmelen, sågande: Hwad skadar dig Hagar? Fruktat dig intet; förty Gud hafwer hört piltens bröst, ther han ligger.

18. Stätt up, tag piltens, och håll honom med tina händer; ty jag skal göra honom til stort folk.

19. Och Gud öpnade hennes ögon, at hon fick se en wattungbrunn: då gick hon til, och fyllde sin flaska med watten, och gaf piltens dricka.

20. Och Gud war med piltens; han wårte, och bodde i öknen, och wardt en god stätt;

21. Och bodde i then öknen Pharan. Och hans moder tog honom hustru utu Egypti land.

22. På samma tiden talade Abimelech och Phicol hans hårhöfwhitsman med Abraham, och sade: Gud är med dig uti allt thet du gör.

23. Så swär mig nu wid Gud, at du är mig icke arg, eller minna barn, eller mina barnabarn; utan then barmhertighet, som jag hafwer gjort med dig, then gör också du med mig och landet, ther tu en främling uti är.

24. Då sade Abraham: Jag wil swärja. 25. Och Abraham straffade Abimelech för then wattungbrunnens skul, som Abimelechs tjenare hade tagit med wäld.

26. Då svarade Abimelech: Jag hafwer icke wetat ho thet gjorde; ej heller sade tu mig thet; ther til hafwer jag icke hört thet förr än i dag.

27. Då tog Abraham får och få, och gaf Abimelech; och gjorde båda et förbund med hwarannan.

28. Och Abraham stälte sju lamm af-sides.

29. Sade Abimelech til Abraham: Hwad stola the sju lamm, som tu hafwer stält ther af-sides?

30. Han svarade: Sju lamm skal tu taga af min hand, at the stola wara mig til et vittnessböd, at jag thenna brunn grafwit hafwer.

31. Ther af heter thet rummet BerSaba, at the båda med hwarannan ther så swuro.

32. Och alltså gjorde the thet förbund i BerSaba: så stodo Abimelech och hans hårhöfwhitsman Phicol up, och drogo in i the Philisteers land igen.

33. Och Abraham plantade trä i BerSaba, och predikade ther om HERrans ewiga Guds namn;

34. Och war en främling uti the Philisteers land i lång tid.

22. Capitel.

Sedan thet stedt war, försökte Gud Abraham, och sade til honom: Abraham! Och han svarade: Här är jag.

2. Och han sade: Jag Isaac tin enda son, then tu får hafwer, och gå bort uti Moria land, och offra honom ther til et bränneoffer på et berg, thet jag tig sågande warder.

3. Så stod Abraham bittida up om morgonen, och sadlade sin åsna, och tog med sig två drängar, och sin son Isaac, och högg sönder wed til bränneoffer, stod up, och gick bort til thet rum, som Gud honom sagt hade.

4. På tredje dagen haf Abraham sina ögon up, och såg rummet långt ifrån.

5. Och sade til sina drängar: Blihwär I här med åsnan; jag och piltén wilje gå tit bort, och när wi tilbedit hafwe, wilje wi komma igen til eder.

6. Och Abraham tog weden til bränneoffret, och lade then på sin son Isaac; men han tog elden och knifwen i sin hand: och gingo så båda tillsamman.

7. Så sade Isaac til sin fader Abraham: Min fader! Abraham svarade: Här är jag, min son. Och han sade: Si, här är elden och weden; hwar är nu såret til bränneoffret?

8. Abraham svarade: Gud förser wäl såret, min son, til bränneoffret. Och the gingo båda tillsamman.

9. Och som the kommo til rummet, ther

Gud honom af sagt hade, byggde Abraham ther et altare, och lade weden ther uppå, bandt sin son Isaac, och lade honom på altaret, ofwan på weden,

10. Och uträckte sin hand, och tog til knifwen, at han skulle slagta sin son.

11. Så ropade honom HERrans Ängel af himmelen, och sade: Abraham! Abraham! Han svarade: Här är jag.

12. Han sade: Kom intet tin hand wid piltén, och gör honom intet; ty nu wet jag at tu fruktas Gud, och hafwer icke stonat tin enda son för min skul.

13. Så haf Abraham sina ögon up, och såg en wåbur bakom sig, besad med hornen uti en törnbuste, och gick tit, och tog then wåduren, och offrade honom til et bränneoffer, i sin sons stad.

14. Och Abraham kallade thet rummet, HERrenSer: af hwilket man ännu i dag säger: På berget, ther HERren sedd warder.

15. Och HERrans Ängel ropade åter til Abraham af himmelen,

16. Och sade: Jag hafwer swurit wid mig sjelf, säger HERren, efter tu thetta gjorde, och icke stonade tin enda son,

17. At jag skal wålsigna, och fördöla tin såd såsom stjernorna på himmelen, och såsom sanden på hafsens strand; och tin såd skal besitta sina fienders portar.

18. Och i tin såd skal alt folk på jorden wålsignadt warda, thesfore at tu min röst lydt hafwer.

19. Sedan gick Abraham til drängarna igen, och gjorde sig redo, och drogo tillsammans til BerSaba, och bodde ther.

20. Så thetta så stedt war, begaf sig at Abraham warbt sagt: Si, Milca hafwer och födt barn åt tin broder Nahor;

21. Nemligen, Uz then förstfödda, och Bus hans broder, och Kemuel, af hwilken the Syrier komne äro,

22. Och Kesed, och Haso, och Pildas, och Tidlaph, och Bethuel.

23. Men Bethuel födde Rebecka. Thessa åtta födde Milca åt Nahor, Abrahams broder.

24. Och hans frilla, benämnd Rehuma födde och, nemligen, Lebah, Saham, Lahas, och Maacha.

23. Capitel.

Sara lefde i hundraade sju och tjugu år;
2. Och blef död i then hufvudstaden, som kallas Hebron, i Canaans land: då kom Abraham til at sörja och begråta henne.

3. Sedan stod han up ifrå hennes lik, och talade til Heths barn, och sade:

4. Jag är en främling och en gäst när eder: gifwer mig en arfrätt til begrafning när eder, at jag må begrafwa min döda, som för mig ligger.

5. Då svarade Heths barn Abraham, och sade til honom:

6. Hör oss, käre Herre; tu är en Guds förste när oss; begraf tin döda uti våra bästa grifter: ingen menniska af oss skal förwägra dig at tu begrafwer tin döda i hans graf.

7. Då stod Abraham up, och bugade sig för landets folk, nemligen för Heths barn.

8. Och han talade med them, och sade: Är thet eder i sinnet at jag begrafwer min döda, som för mig ligger, så hör mig, och beder för mig in för Ephron Zohars son,

9. At han gifwer mig sin dubbelfula, then han hafwer i åndan på sin åker, för reda penningar; låter mig henne få när eder til en arfgrift.

10. Ty Ephron bodde ibland Heths barn. Då svarade Ephron then Hetheen Abraham, i Heths barns åhöro, för alla them som ut- och ingingo genom hans stads port, och sade:

11. Nej, min Herre; utan hör til hvad jag säga wil: Jag gifwer dig åkren, och then fulan med, som ther inne är, och gifwer dig honom för mitt folks barns åsyn, til at begrafwa tin döda.

12. Då bugade sig Abraham för landets folk,

13. Och talade til Ephron, i landets folks åhöro, och sade: Wil tu höra mig, så tag penningar af mig för åkren, them jag dig gifwa wil; och så wil jag ther begrafwa min döda.

14. Ephron svarade Abraham, och talade til honom:

15. Min Herre, hör dock mig: Mar-

ken är wård fyrahundraade sifflar silfver; men hvad kan thet draga emellan mig och dig? Begraf man tin döda.

16. Abraham hörde Ephron, och wägrade honom penningarna til, som han nämnt hade, hwilket Heths barn åhöorde, nemligen, fyrahundraade sifflar silfver, som då gäfwes och gånges wero.

17. Och så wardt Ephrons åker, thet then dubbelfulan inne war, twårs öfwer Mamre, tilågnad Abraham til ewärdelig egendom, med fulan thet inne, och med alla trån emkring åkren,

18. I Heths barns, och allas theras åsyn, som genom hans stadsport ut- och ingingo.

19. Sedan begrof då Abraham Sara sin hustru uti fulan i åkren, then dubbel war, twårs öfwer ifrå Mamre, thet är Hebron i Canaans land.

20. Och alltså wardt Abraham stadsfäst then åkren, och fulan til begrafnings-egendom, af Heths barn.

24. Capitel.

Och Abraham war gammal och wäl ålderstigen; och HERren hade wälsignat honom i alla stycken.

2. Då sade han til sin äldsta hufstjenare, then all hans ting förestod: Lagg tin hand under min länd,

3. Och swär mig wid HERren, himmelens och jordens Gud, at tu icke tager min son hustru af Canaans döttrar, ibland hwilka jag bor:

4. Utan far in uti mitt fäderne-land, och til min släkt, och tag min son Isaac hustru.

5. Tjenaren sade: Om så hände, at qvinnan icke wille komma med mig in i thetta land, skal jag då låta tin son komma tit i landet igen, tådan tu kommen äst?

6. Abraham sade til honom: Waktu dig thesfore, at tu icke förer min son tit igen.

7. HERren himmelens Gud, som mig tog utu min faders hus, och utu mitt föddelöland, then med mig talat, och mig theslikes swurit och sagt hafwer: Thetta landet wil jag gifwa tin såd; han skal

sånda sin Ängel fram för dig, at tu skal taga min son ther hustru.

8. Hwar nu qwinnan dig icke följa wil, så åst tu qwitt thenna ed: allenast låt icke min son komma tit igen.

9. Lå lade tjenaren sin hand under Abrahams sin herres länd, och swor honom här uppå.

10. Så tog tjenaren tio cameler, af sin herres cameler, och drog åstad, och hade med sig af allehanda sin herres häfwor, och war uppe, och for til Mesopotamien, til Nahors stad.

11. Ther låt han camelerna blifwa utan för staden, wid en wattubrunn, om aftonen då qwinfolken plågade ther komma och taga watn;

12. Och sade: HERren, min herres Abrahams Gud, kom i dag emot mig, och gör barmhertighet med min herre Abraham.

13. Si, jag står här när wattubrunnen, och theras döttrar, som bo i thenna stad, warda här uttommande til at taga watn.

14. Hwar nu någon piga kommer, och jag säger til henne: Håll hit tin kruka, och låt mig dricka, och hon säger: Drič; jag wil och gifwa tina cameler dricka; at hon är then samma, som tu hafwer bestårt tin tjenare Isaac, och at jag ther på må förstå, at tu hafwer gjort barmhertighet med min herre.

15. Och förr än han uttalat hade, si, Rebecka Bethuels dotter kom ut, hwilken är Milcas son, then Nahors Abrahams broders hustru war; hon bar en kruka på arlarna.

16. Och war en ganska dägelig piga under ansiktet, och war ännu jungfru, och ingen man hade känt henne: hon kom ned til brunnen, och fyllde krukana, och wille gå hem igen.

17. Då lopp tjenaren emot henne, och sade: Låt mig dricka något litet watn af tin kruka.

18. Och hon sade: Drič min herre; och strax tog hon krukana ned på sin hand, och gaf honom dricka.

19. Och då hon hade gifwit honom dricka, sade hon: Jag wil och ösa watn åt tina cameler, til thes at the få alle dricka.

20. Och hon slog strax watnet utu krukana i hoen, och lopp åter til brunnen til at ösa, och wadmade alla hans cameler.

21. Men mannen undrade på henne, och war stilla, til thes han kunde få wetta om HERren hade gjort hans resa lyckosam eller ej.

22. Då nu alle camelerna hade druckit, tog han fram et gyldene ännespänn, wågande en half sikel, och två armringar til hennes händer, wågande tio silar guld.

23. Och sade: Min dotter, hwem hörer tu til? Säg mig dock thet. Hafwe wi och rum til at få herberge i tin faders hus?

24. Hon sade til honom: Jag är Bethuels dotter, Milcas sons, som hon hafwer födt Nahor.

25. Och hon sade ytterligare til honom: Är också mycket halm och foder när oss, och rum nog til herberge.

26. Då böjde mannen sig ned, och bad til HERran,

27. Och sade: Låfwad ware HERren, min herres Abrahams Gud, som icke hafwer tagit sin barmhertighet och sin sanning ifrå min herre; förty HERren hafwer fört mig then rätta vägen til min herres broders hus.

28. Och pigan lopp och sade alt thetta i sin moders hus.

29. Och Rebecka hade en broder, som hette Laban; och Laban lopp ut til mannen wid brunnen.

30. Och när han såg ännespänn, och armringarna i sin systers händer, och hörde Rebeckas sin systers ord, at hon sade: Så hafwer mannen sagt mig; kom han til mannen: och si, han stod när camelerna wid brunnen,

31. Och sade: Kom här in, tu HERrans wålsignade; hwi står tu här ute? Jag hafwer rymt huset, och gjort rum för camelerna.

32. Så hade han mannen in i huset, och lade af camelerna, och gaf them halm och foder, och watn til at två hans fötter, och männernas som med honom woro,

33. Och satte mat för honom. Då sade han: Jag wil icke äta, förr än jag haf-

wer wårfwat mitt årende. The swarade: Säg.

34. Han sade: Jag är Abrahams tjenare.

35. Och HÆRen hafwer riteligen wålsignat min herre, och han är stor worden; och han hafwer gifwit honom får och få, silfwer och guld, tjenare och tjenarinnor, cameler och åsnor.

36. Ther til hafwer Sara min herres hustru födt min herre en son i sin ålderdom: honom hafwer han gifwit allt thet han hafwer.

37. Och min herre hafwer tagit en ed af mig, och sagt: Du skal icke taga min son någon hustru af the Cananeers öbtrrar, i hwilkas land jag bor:

38. Utan far bort til min faders hus, och til min slägt: tag ther åt min son hustru.

39. Men jag sade til min herre: Hur? Om qwinnan icke wil följa mig?

40. Då sade han til mig: HÆRen, för hwilken jag wandrar, warder sändande sin Angel med dig, och skal göra tin wäg lyckosam, så at du skal taga åt min son hustru af min slägt, och af min faders hus.

41. Då skal du wara min ed qwitt, när du kommer til min slägt: gifwa the dig icke, så är du min ed qwitt.

42. Så kom jag i dag til brunnen, och sade: HÆRe, min herres Abrahams Gub, hafwer du gjort min wäg lyckosam, then jag nu refer:

43. Si, så står jag här wid wattubrunnen; när nu en jungfru kommer här ut til at taga watn, och jag säger til henne: Gif mig litet watn at dricka af tin kruka;

44. Och hon warder sågande: Drick du; jag wil och watna tina cameler; thet är then qwinna, som HÆRen hafwer bestårt min herres son.

45. Förr än jag nu sådana ord utsagt hade i mitt hjerta, si, så kom Rebecka ut, med en kruka på sin axel, och gick ned at brunnen til at taga watn. Då sade jag til henne: Gif mig dricka.

46. Och hon tog snarligen krukans af sin axel, och sade: Drick; tina cameler wil jag och watna. Så drack jag; och hon watnade också camelerna.

47. Och jag frågade henne, och sade: Hwars dotter är du? Hon swarade: Jag är Bethuels dotter, Rahors sons, som Milca honom födt hafwer. Då hängde jag et ånnefamn på hennes anlete, och armringar öfwer hennes händer;

48. Och böjde mig ned, och bad til HÆRan, och läfwade HÆRan min herres Abrahams Gub, som mig hade fört råta wägen, at jag skulle taga åt hans son min herres broders dotter.

49. Om I nu åren the som bewisen min herre barmhertighet och sanning, så säger mig thet: hwar och icke, så säger mig och thet, at jag wandrar mig antingen til then höggra sidan, eller til then wånstra.

50. Då swarade Laban och Bethuel, och sade: Thet är utgångit af HÆRanom; thesfore kunne wi intet säga dig emot, hwarken ondt eller godt.

51. Ther är Rebecka för dig: tag henne, och far tin wäg, at hon blifwer tin herres sons hustru, som HÆRen sagt hafwer.

52. Då Abrahams tjenare hörde thesa ord, bugade han sig til jorden för HÆRanom.

53. Och tog fram silfwer och guldene klenodier och kläder, och gaf them Rebecka; men hennes broder och moder gaf han ört.

54. Då at han och drack, samt med månerna som med honom woro, och blefwo ther öfwer natten. Om morgonen stod han up, och sade: Låter mig fara til min herre.

55. Men hennes broder och moder sade: Låt dock blifwa pigan wid tio dagar när oss; sedan skal du fara.

56. Då sade han til them: Förhåller mig icke; förty HÆRen hafwer gjort min wäg lyckosam: släpper mig, at jag far til min herre.

57. Då sade the: Låter oss kalla pigan och fråga hwad hon säger ther til.

58. Och the kallade Rebecka, och sade til henne: Wil du fara med thenna mannen? Hon swarade: Ja, jag wil med honom.

59. Så låto the Rebecka sin systers fara med hennes amma, och Abrahams tjenare, och hans följare.

60. Och the wälsignade Rebecka, och sade til henne: Tu äst wår syster; förkora mig til tusende tusende; och tin såd besitte sina fienders portar.

61. Så redde Rebecka sig til med sina piger, och satte sig på camelerna, och följde mannen efter. Och tjenaren tog Rebecka til sig, och for sin wäg.

62. Men Isaac kom ifrå then brunnen, som kallades then lefwandes och seendes; ty han bodde i thet landet söder ut.

63. Och war utgången til at bedja i marken om aftenen, och hof up sina ögon, och såg at camelerna kommo ther.

64. Och Rebecka hof up sina ögon, och såg Isaac: så steg hon af camelen,

65. Och sade til tjenaren: Hwad man är thet, som kommer emot oss på marken? Tjenaren sade: Thet är min herre. Då tog hon mantelen, och höljde sig.

66. Och tjenaren berättade Isaac allt huru han saken uträttat hade.

67. Då förde Isaac henne in i sin moders Saras hydda, och tog Rebecka, och hon wardt hans hustru; och han wardt kär åt henne. Och så wardt Isaac hugswalad öfwer sin moder.

25. Capitel.

Abraham tog åter en hustru; hon het Retura.

2. Hon födde honom Simran och Jacksan, Medan och Midian, Tisbak och Euah.

3. Men Jacksan födde Seba och Dedan. Dedans barn woro Asurim, Letusim och Lemumim.

4. Midians barn woro Epha, Ephraim, Hanoch, Abida och Eldaa. These äro alle Returas barn.

5. Men Abraham gaf allt sitt gods åt Isaac.

6. Men the barnen, som han hade af frillorna, gaf han slänker, och lät them fara ifrå sin son Isaac, medan han ännu lefde, öster ut i österlanden.

7. Men Abrahams ålder, som han lefde, war hundrade fem och stuttio år.

8. Och blef sjuk, och dödde i en rolig ålder, så han af ålder och lefwande mått war, och wardt samlat til sitt folk.

9. Och honom begrofw hans söner, Isaac och Ismael, i then dubbelfulan, på Ephrons åter, Johans Hetheens söns, som ligger emot Mainre,

10. I then marken, som Abraham köpt hade af Heths barn: ther är Abraham begrafwen med Sara sin hustru.

11. Och efter Abrahams död wälsignade Gud hans son Isaac: och han bodde wid then brunnen, som kallades then lefwandes och seendes.

12. Thetta är Ismaels Abrahams söns släkt, som Hagar, Saras tjenstqwinna af Egypten, födde honom.

13. Och thetta är Ismaels barns namn, ther theas släkte hafwa namn af: Ismaels förste son Rebajoth, Redar, Abdeel, Mibsam,

14. Misma, Duma, Massa,

15. Hadar, Thema, Jethur, Naphis och Redma.

16. These äro Ismaels barn med theas namn, i theas byar och städer, tolf förstar.

17. Och thetta är Ismaels ålder, hundrade och sju och trettio år; och han wardt sjuk och dödde, och wardt samlat in til sitt folk.

18. Men han bodde ifrå Hevila in til Zur emot Egypten, när man går til Assyrien; och satte sig emot alla sina bröder.

19. Thetta är Isaacs Abrahams söns släkt: Abraham födde Isaac.

20. Men Isaac war sextio år gammal, så han tog Rebecka til hustru, Bethuels Syrens af Mesopotamien dotter, Labans Syrens syster.

21. Men Isaac bad HERren för sin hustru; ty hon war ofruktbar: och HERren hörde honom; och Rebecka hans hustru wardt hafwande.

22. Och barnen stötte sig med hvarannan i hennes lif. Då sade hon: Efter mig skulle så gå, hwi är jag då worden hafwande? Och gick bort til at fråga HERren.

23. Och HERren sade til henne: Tu folk äro i ditt lif, och tvågghanda folk stola stillas utaf ditt lif; och thet ena folket skal öfwerwinna thet andra; och then större skal tjena then mindre.

24. Lå nu tiden kom at hon föda skulle, si, så woro twillingar i hennes lif.

25. Then förste som utkom war röd och luden som et skinn; och the kallade honom Esau.

26. Strax ther efter kom hans broder ut: han höll med sin hand i Esaus fötablad; och the kallade honom Jacob. Sextio år gammal war Isaac, så the wordo födde.

27. Och så drängarne wordo store, wardt Esau en jägare och en äkerman, men Jacob en from man, och bodde i tjäll.

28. Och Isaac hade Esau lär; ty han plågade äta af hans wede; men Rebecka hade Jacob lär.

29. Och Jacob köade en rätt: så kom Esau af marken, och war trött,

30. Och sade til Jacob: Gif mig äta af thenna röda rätten; ty jag är trött. Ther af heter han Edom.

31. Men Jacob sade: Sälj mig i dag din förstfödsrätt.

32. Esau svarade: Si, jag måste dock dö: hvad warder mig then förstfödsrätt nyttig?

33. Jacob sade: Så swär mig i dag. Och han swor honom: och sålde så til Jacob sin förstfödsrätt.

34. Lå gaf Jacob honom bröd och then grynwällingen; och han åt och drack, och stod up, och gick sådan. Och så föraktade Esau sin förstfödsrätt.

26. Capitel.

Så kom en dyr tid i landet, efter then förra, som war i Abraham's tid: och Isaac for til Abimelech, the Philisteers Konung, til Gerar.

2. Lå uppenbarade sig honom HERren, och sade: Far icke ned i Egypten; utan blif i thet land, som jag säger dig.

3. Blif en främling i thetta land, och jag skal wara med dig, och wälsigna dig; förty jag och din såd skal jag gifwa alt thetta landet, och skal stadfästa min ed, som jag din fader Abraham swurit hafwer.

4. Och skal föröka din såd såsom stjernorna på himmelen, och skal gifwa din såd

bela thetta landet: och igenom din såd skal alla folk på jorden wälsignade warda;

5. Therföre at Abraham hafwer warit min röst hörsam, och hafwer hållit mina seder, mina bud, mina stadgar och min lag.

6. Så bodde Isaac i Gerar.

7. Och när folket i then landsåndan frågade honom om hans hustru, sade han: Hon är min syster; ty han fruktade at säga: Hon är min hustru; at the til äfventyrs icke måtte slagit honom ihjäl för Rebeckas skul; ty hon war dagelig under ansiktet.

8. Lå han nu hade warit ther en tid lång, såg Abimelech the Philisteers Konung ut genom fenstret, och wardt warse at Isaac skämtade med sin hustru Rebecka.

9. Lå kallade Abimelech Isaac, och sade: Si, thet är din hustru; hwi hafwer tu sagt, hon är min syster? Isaac svarade honom: Jag tänkte, at jag måtte til äfventyrs warda slagen ihjäl för hennes skul.

10. Abimelech sade: Hwi hafwer tu så gjort oss thet? Måtte sätta hafwa stedt, at någon af folket hade lågrat sig med din hustru; och så hade tu kommit skuld uppå oss.

11. Lå böd Abimelech alt folket, och sade: Hwilken som kommer wid thenna mannen, eller hans hustru, han skal döden dö.

12. Och Isaac sådde ther i landet, och fick thet året hundradefalt, ty HERren wälsignade honom.

13. Och han wardt en mäktig man, gick och wärte til, til thes han wardt ganska stor.

14. Och hade mycket gods i får och få, och mycket tjenstefolk: therföre afundades the Philisteer på honom,

15. Och kastade igen alla the brunnar, som hans faders tjenare grafwit hade, i hans faders Abraham's tid, och fyllde them up med jord;

16. Så at och Abimelech sade til honom: Far ifrån oss; ty du ärt worden oss för mäktig.

17. Lå for Isaac tådan, och slog up sina tjåll i Gerars dal, och bodde ther.

18. Och låt upgråfwa igen the wattu-brunnar, som the i hans faders Abrahams tid gråfwit hade, hwilka the Philisteer efter Abrahams död igenfyllt hade, och kallade them wid samma namnet, som hans fader them kallat hade.

19. Grofwio och Isaacs tjenare i dalen, och funno ther en brunn med lefwande watn.

20. Men herbarne af Gerar trätte med Isaacs herdar, och sade: Thetta watnet är vårt. Lå kallade han then brunnen Esek; therföre at the hade ther gjort honom högmöd.

21. Lå grofwio the en annan brunn: ther trätte the och dñwer. Therföre kallade han honom Sitna.

22. Lå styndade han sig tådan, och grof en annan brunn: ther trätte the intet om; therföre kallade han honom Rehoboth, och sade: Nu hafwer HERren gifwit oss rum, och låtit oss wåra til i landet.

23. Ther efter for han tådan til Bersaba.

24. Och HERren syntes honom i then natten, och sade: Jag är tin faders Abrahams Gud: Fruktu mig intet; ty jag är med dig, och stal wålsigna dig, och föröka tin såd för min tjenares Abrahams stul.

25. Lå byggde han ther sammastådes et altare, och predikade om HERrans namn, och upflog ther sitt tjåll: och hans tjenare grofwio ther en brunn.

26. Och Abimelech gick til honom af Gerar, och Abusath hans wån, och Philcol hans hårböfhwitsman.

27. Men Isaac sade til them: Hwi kommen I til mig? Haten I mig dock, och hafwen drifwit mig ifrån eder.

28. The sade: Wi se med seende dgon at HERren är med dig; therföre sade wi: Thet skal wara en ed emellan oss och dig, och wilje göra et förbund med dig:

29. At tu icke gör oss någon skada, lika som wi icke heller hafwe något afhåndt dig, och såsom wi ej heller hafwe gjort dig annat än godt, och låtit dig fara med

frid; men nu åst tu then som HERren wålsignat hafwer.

30. Lå gjorde han them en måltid; och the åto och drucko.

31. Och om morgonen bittida stodo the up, och swuro then ene then andra. Och Isaac låt them gå. Och the foro ifrån honom med frid.

32. Samma dagen kommo Isaacs tjenare, och sade honom om brunnen, som the gråfwit hade, och sade til honom: Wi hafwe funnit watn.

33. Och han kallade honom Saba. Ther af heter then staden Bersaba än i dag.

34. Lå Esau war fyrtio år gammal, tog han hustrur, Judith Beerit then Hethens dotter, och Basmath Elons then Hethens dotter.

35. The woro båda emot Isaac och Rebecka ganska bittra.

27. Capitel.

Och thet begaf sig, så Isaac war worden gammal, at hans dgon woro mörka til syn, kallade han Esau, sin större son, och sade til honom: Min son! Han swarade honom: Hår är jag.

2. Och han sade: Ei, jag är worden gammal, och wet ej når jag stal dö.

3. Så tag nu tina tyg, koger och boga, och gå ut i marken, och hånita mig willebråd.

4. Och gör mig en mat, såsom jag gerne wil hafwat, och bår mig honom hår in, at jag må åta, på thet min sjål må wålsigna dig för än jag dö.

5. Men Rebecka hörde sådana ord som Isaac sade til sin son Esau. Och Esau gick ut i marken, at han skulle taga willebråd, och hafwa thet hem.

6. Lå sade Rebecka til sin son Jacob: Ei, jag hafwer hört tin fader tala med tin broder Esau och såga:

7. Hånita mig et willebråd, och gör mig mat, at jag må åta, och wålsigna dig för HERrans förr än jag dö.

8. Så hör nu, min son, min röst, hwad jag dig säger:

9. Gå bort til hjorden, och hånita mig två goda kidlingar, at jag gör tin fader

thet af mat, såsom han gerna wil hafwat.

10. Thet skal tu bära åt tin fader in, at han åter, på thet han må wålsigna tig förr än han dör.

11. Jacob sade til sin moder Rebecka: Si, min broder Esau är luden, och jag slåt.

12. Så kan til äfventyrs min fader taga uppå mig, och måtte tänka at jag wil bedraga honom, och låter så öfwer mig gå en förbannelse, och icke wålsignelse.

13. Då sade hans moder til honom: Then förbannelsen ware öfwer mig, min son: hör tu man min röst; gack och tag mig thet hit.

14. Då gick han bort och tog, och bar til sin moder. Då gjorde hans moder en mat, såsom hans fader gerna hadet.

15. Och tog Esaus, hennes sörre sons, kostliga kläder, som hon når sig i huset hade, och klädde them på Jacob, sin mindre son.

16. Men skinnen af kidingarna swepte hon om hans händer, och thet han war slåt på halsen.

17. Och fick så maten med bröd, såsom hon redt hade, uti Jacobs sin sons hand.

18. Och han bar thet in til sin fader, och sade: Min fader! Han svarade: Här är jag; ho äst tu, min son?

19. Jacob sade: Jag är Esau tin förstfödde son; jag hafwer gjort som tu hafwer sagt mig; stätt up, sätt tig, och åt af mitt willebråd, på thet tin själ må wålsigna mig.

20. Men Isaac sade til sin son: Min son, huru hafwer tu så snart funnit. Han svarade: HERren tin Gud hafwer mig thet bestrit.

21. Då sade Isaac til Jacob: Gack hit, min son, at jag tager uppå tig, oin tu äst min son Esau, eller ej.

22. Så gick Jacob til sin fader Isaac; och då han hade tagit uppå honom, sade han: Röstén är Jacobs röst, men händerna äro Esaus händer.

23. Och kände honom intet; ty hans händer woro ludna, såsom Esaus hans broders händer: och så wålsignade han honom.

24. Och sade til honom: Äst tu min son Esau? Han svarade: Ja, jag året.

25. Då sade han: Så tag mig hit, min son, til at äta af titt willebråd, at min själ må wålsigna tig. Då bar han thet til honom, och han åt; och bar honom theslikes win in; och han drack.

26. Och Isaac hans fader sade til honom: Kom hit, och kyss mig, min son.

27. Han gick til, och kyste honom. Då kände han lukten af hans kläder, och wålsignade honom, och sade: Si, min sons luft är såsom en åfers luft, then HERren wålsignat hafwer.

28. Gud gifwe tig af himmelens dagg, och af jordens setma, och rikeligen korn och win.

29. Folk tjene tig, och slågter falle tig til fota. War en herre öfwer tina bröder; och tin moders barn falle tig til fota. Förbannad ware then tig förbannar; wålsignad ware then tig wålsignar.

30. När nu Isaac lyftat hade wålsignelsen öfwer Jacob, och Jacob som nogast utgången war ifrån sin fader Isaac, då kom Esau hans broder utaf sin jagt.

31. Och gjorde också en mat, och bar in til sin fader, och sade til honom: Stätt up, min fader, och åt af tin sons willebråd, at tin själ må wålsigna mig.

32. Då svarade honom Isaac hans fader: Ho äst tu? Han sade: Jag är Esau, tin förstfödde son.

33. Då wardt Isaac öfvermåttan häpen, och sade: Ho? och hwar är då then jägaren, som mig thet burit hafwer, och jag åt utaf allt förr än tu kom, och wålsignade honom? Han skal och wålsignad blifwa.

34. När Esau thetta sin faders tal hörde, ropade han högt, och wardt öfvermåttan förbittrad, och sade til sin fader: Wålsigna och mig, min fader.

35. Men han sade: Tin broder är kommen med list, och hafwer tin wålsignelse borta.

36. Då sade han: Rätteligen heter han Jacob; ty han hafwer nu två resor undertrampat mig. Min förstfödsörätt hafwer han borta; och si, nu tager han

och min wålsignelse bort. Och sade: Hafwer tu ingen wålsignelse behållit för mig?

37. Isaac svarade och sade til honom: Jag hafwer satt honom til en herre öfwer dig; och alla hans bröder hafwer jag gjort honom til tjänare; med korn och wvin hafwer jag försatt honom: hwad skal jag dock nu göra dig, min son?

38. Esau sade til sin fader: Hafwer tu då icke utan en wålsignelse, min fader? Wålsigna mig och, min fader: och höf up sin röst, och gret.

39. Då svarade Isaac hans fader, och sade til honom: Si, en fet boning skal tu hafwa på jorden, och af himmelen dag dag ofwan efter.

40. Med titt swärd skal tu nåra dig, och skal tjena tin broder. Och thet skal ste, at tu skal och warda en herre, och rifwa hans öf af tin hals.

41. Och Esau wardt vred uppå Jacob för wålsignelsens skul, ther hans fader honom med wålsignat hade, och sade i sitt hjerta: Then tiden warder snart kommande, at min fader måste få sorg; ty jag wil dråpa min broder Jacob.

42. Då wardt Rebecka sagt om thesa hennes större sons Esaus ord, och sände bort, och lät kalla sin mindre son Jacob, och sade til honom: Si, tin broder Esau hotar dig at han wil dråpa dig.

43. Och hör nu min röst, min son: gör dig redo, och fly til min broder Laban i Haran;

44. Och blif en tid lång när honom, til thes tin broders grymhet återwänder,

45. Och til thes hans wrede wändes ifrå dig, och förgåter thet tu honom gjort hafwer; så wil jag seban sånda, och låta hämta dig tådan: hwi skulle jag mista eder båda på en dag?

46. Och Rebecka sade til Isaac: Mig ledes wid at lefwa, för Heths döttrar skul: om Jacob tager hustru af Heths döttrar, hwilka äro såsom thetta landets döttrar, efter hwad skal jag lefwa?

28. Capitel.

Då kallade Isaac sin son Jacob, och wålsignade honom, och bödd honom, och sade til honom: Jag icke hustru af Canaans döttrar:

2. Utan gör dig redo, och far in i Mesopotamien til Bethuel, tin moderfaders hus, och tag dig ther hustru af Labans tin moderbroders döttrar.

3. Men alsmågtig Gud wålsigne dig, och göre dig fruktbar, och förde dig, så at tu warder en skara med folk;

4. Och gifwe dig Abrahams wålsignelse, dig och tin såd med dig, at tu må besitta thet land, ther tu en främling uti äst, thet Gud Abraham gifwit hafwer.

5. Så skilde Isaac Jacob ifrå sig, at han for in i Mesopotamien til Laban Bethuels son af Syrien, Rebeckas broder, som hans och Esaus moder war.

6. När nu Esau såg, at Isaac hade wålsignat Jacob, och sändt honom in i Mesopotamien, at han skulle ther taga sig hustru, och at sedan han honom wålsignat hade, bödd han honom, och sade: Tu skal ingen hustru taga af Canaans döttrar;

7. Och at Jacob war sin fader och moder lydig, och for in i Mesopotamien;

8. Säg och, at Isaac hans fader såg icke gerna Canaans döttrar;

9. Gick han bort til Ismael, och tog utöfwer the hustrur han tilförene hade, Mahalath, Ismael Abrahams sons dotter, Rebajoths systers, til hustru.

10. Men Jacob for ut ifrå Bersaba, och reste til Haran.

11. Och kom på et rum; ther blef han öfwer natten, förty solen war bångad; och han tog en sten ther på rummet, och lade honom under sitt hufvud, och lade sig i samma rum til at sofwa.

12. Och honom drömdes; och si, en steg stod på jorden, och änden på honom tog up i himmelen; och si, Guds Änglar stego ther på up och neder.

13. Och HERren stod ther öfwerst uppå, och sade: Jag är HERren, Abrahams tin faders Gud, och Isaacs Gud: thet landet som tu ligger uppå, skal jag gifwa dig och tin såd.

14. Och tin såd skal warda såsom stoftet på jorden; och tu skal warda utspridd, wäster ut, öster ut, norr ut, och söder ut; och genom dig och tin såd skola alla slägter på jorden warda wålsignade.

15. Och si, jag är med dig, och skal förwara dig, ehwart tu far, och skal föra dig åter i thetta landet igen, och skal icke öfvergifwa dig, til thes jag gör alt thet jag dig sagt hafwer.

16. Då nu Jacob waktade up af sin sömn, sade han: Wißerligen är HERren i thetta rum; och jag wistet icke.

17. Och fruktade han sig, och sade: Thetta måste wara et heligt rum; ty här bor wißerligen Gud; och här är himmelens port.

18. Och Jacob stod up om morgonen bittida, och tog stenen, som han hade lagt under sitt hufvud, och reste honom up til en wård, och gdt olja ther ofwan uppå.

19. Och kallade thet rumet BethEl; men tillsörene hette then staden Luz.

20. Och Jacob gjorde et löfte, och sade: Om så är, at Gud blifwer med mig, och förwarar mig på thenna wägen, som jag refer, och gifwer mig bröd til at äta, och kläder til at klådas med,

21. Och förer mig med frid åter hem igen til min fader; så skal HERren wara min Gud.

22. Och thenne stenen, som jag uprest hafwer til en wård, skal warda et Guds hus; och alt thet tu mig gifwer, ther wil jag gifwa dig tionde af.

29. Capitel.

Då hof Jacob sin fot up, och gick in i thet land, som öfter ut ligger.

2. Och såg sig om; och si, ther war en brunn på marken, och si, tre hjordar med får ther när; förty hjordarne måste dricka af brunnen: och låg en stor sten för hålet på brunnen.

3. Och the plågade ther församla alla hjordarna, och wältra stenen ifrå brunns-hålet, och watna fåren; och lade så åter stenen för hålet i sitt rum igen.

4. Och Jacob sade til them: Mine bröder, hwadan ären I? The swarade: Wi äre af Haran.

5. Han sade til them: Känner I oc Laban, Nahors son? The swarade: Wi känne honom wäl.

6. Han sade: Går honom oc wäl i

hand? The swarade: Sonom går wäl i hand: och si, ther kommer hans dotter Rachel med fåren.

7. Han sade: Thet är ännu bittida dags, och är icke ännu tid drifwa boskapen hem: watner fåren, och går bort med them i bet.

8. The swarade: Wi kunne icke, förr än alle hjordarne komma tillsammans, och wi wältre stenen ifrå brunns-hålet, och watne så fåren.

9. Medan han ännu talade med them kom Rachel med sin faders får; förty hon waktade fåren.

10. Då Jacob såg Rachel Labans sin moderbroders dotter, och Laban sin moderbroders får, gick han til, och wältrade stenen ifrå hålet på brunnen, och waktade Labans sin moderbroders får;

11. Och kyste Rachel, hof up sin röst och gret;

12. Och kundgjorde henne, at han war hennes faderbroders och Rebeckas son. Då lopp hon och kundgjorde thet sin fader.

13. Då nu Laban hörde om Jacob sin systerfson, lopp han emot honom, och tog honom i samn, och kysten, och hade honom in i sitt hus. Då förtälde han honom alt huru tilgått war.

14. Då sade Laban til honom: Nu wäl, tu är mitt ben och mitt kött. Och när han nu en månad lång hade warit när honom,

15. Sade Laban til Jacob: Ändoc tu äst min broder, stulle tu förthenskul tjena mig för intet? Säg, hwad skal wara tin lön?

16. Och Laban hade två döttrar: then äldsta het Lea, och then yngsta het Rachel.

17. Men Lea war klenögd; Rachel war wäl skapad, och hade et dageligt ansikte.

18. Til henne fick Jacob kärlek, och sade: Jag wil tjena dig i sju år för Rachel, tin yngsta dotter.

19. Laban swarade: Thet är bättre jag gifwer dig henne, än en annan: blif när mig.

20. Så tjente Jacob i sju år för Rachel; och tyckte honom thet wara så dagar, så får hade han henne.

21. Och Jacob sade til Laban: Gå mig min hustru; ty nu är tid at jag kommer i säng med henne.

22. Då bödd Laban alt folket ther omkring, och gjorde bröllop.

23. Men om aftenen tog han Lea sin dotter, och hade henne in til honom. Och han låg när henne.

24. Och Laban fick sin dotter Lea Silpa til en tjenstepiga.

25. Om morgonen, si, så var thet Lea. Och han sade til Laban: Hwi hafwer tu thet gjort mig? Hafwer jag icke tjent dig för Rachel? Hwi hafwer tu be- dragit mig?

26. Laban svarade: Man gör icke så i vårt land, at man gifwer ut then yngsta förr än then äldsta.

27. Håll thenna weckan ut, så wil jag också gifwa dig thenna med, för then tjänst som tu ännu skal tjena mig i andra sju år.

28. Jacob gjorde så, och höll then weckan ut: så gaf han honom Rachel sin dotter til hustru.

29. Och Laban gaf Rachel sin dotter Bilha til en tjenstepiga.

30. Så låg han och när Rachel; och hade Rachel kärare än Lea; och tjente honom frandeles i the andra sju åren.

31. Men så HERren såg, at Lea wardt wamwördad, gjorde han henne fruktig, och Rachel ofruktig.

32. Och Lea wardt hafwande, och födde en son; then kallade hon Ruben, och sade: HERren hafwer sett til min förtryckelse; nu warder min man hafwande mig kär.

33. Och wardt åter hafwande, och födde en son, och sade: HERren hafwer hört at jag är wamwördad, och hafwer theslikes thenna gifwit mig; och kallade honom Simeon.

34. Åter wardt hon hafwande, och födde en son, och sade: Nu warder min man åter hållande sig til mig; ty jag hafwer födt honom tre söner: therefore kallade hon honom Levi.

35. Fjerde resan wardt hon hafwande, och födde en son, och sade: Nu wil jag tacka HERranom; therefore kallade hon honom Juda: och wände så igen at föda.

30. Capitel.

21. Och Rachel såg at hon födde Jacob intet, afundades hon wid sin syster, och sade til Jacob: Skaffa mig också barn; eljes dörr jag.

2. Jacob wardt ganzt vred på Rachel, och sade: Icke är jag Gud, som dig förmenar tin lifsfukt?

3. Men hon sade: Si, then är min tjenstepiga Bilha; lågg dig när henne, at hon må föda i mitt stöte, och jag warder dock upbyggd genom henne.

4. Och gaf honom så Bilha, sin tjenstepiga, til hustru; och Jacob lade sig när henne.

5. Och så wardt Bilha hafwande, och födde Jacob en son.

6. Då sade Rachel: Gud hafwer dömt min sak, och hört min röst, och gifwit mig en son: therefore kallade hon honom Dan.

7. Åter wardt Bilha, Rachels tjenstepinna, hafwande, och födde Jacob then andra sonen.

8. Då sade Rachel: Gud hafwer omwändt thet med mig och min syster, och jag får öfwerhanden: och hon kallade honom Naphthali.

9. Då nu Lea såg at hon hade wändt igen at föda, tog hon sin tjenstepiga Silpa, och gaf henne Jacob til hustru.

10. Så födde Silpa, Leas tjenstepinna, Jacob en son.

11. Då sade Lea: Rustig; och kallade honom Gad.

12. Ther efter födde Silpa, Leas tjenstepinna, Jacob then andra sonen.

13. Då sade Lea: Wäl mig; förty dötrarna stola säga mig salig: och hon kallade honom Aser.

14. Ruben gick ut om hwete-anden, och fann liljor på marken, och hade them hem til sin moder Lea. Då sade Rachel til Lea: Gif mig en del af tin sons liljor.

15. Hon svarade: Hafwer tu icke nog, at tu hafwer tagit min man bort, och wil theslikes taga min sons liljor? Rachel sade: Nu wäl, låt honom thenna natten sofwa när dig för tin sons liljor.

16. Då nu Jacob kom om aftenen af

marken, gick Lea ut emot honom, och sade: När mig skal tu ligga; förty jag hafwer köpt dig för min sons lifor: och han låg när henne then natten.

17. Och Gud hörde Lea, och hon wardt hafwande, och födde Jacob then femte sonen;

18. Och sade: Gud hafwer lönt mig, för thet jag gaf min man min tjenstepiga: och hon kallade honom Isaschar.

19. Åter wardt Lea hafwande, och födde Jacob then sjette sonen;

20. Och sade: Gud hafwer wäl försett mig; nu warder åter min man boende när mig; ty jag hafwer födt honom sex söner: och kallade honom Zebulon.

21. Ther efter födde hon en dotter: och kallade henne Dina.

22. Men Gud tänkte på Rachel, och hörde henne, och gjorde henne fruktsam.

23. Då wardt hon hafwande, och födde en son, och sade: Gud hafwer min smälek ifrå mig tagit.

24. Och kallade honom Joseph, och sade: HERRen gifwe mig ännu en son här til.

25. Då nu Rachel hade födt Joseph, sade Jacob til Laban: Låt mig fårdas och resa hem til mitt, och i mitt land.

26. Gif mig mina hustrur och mina barn, som jag hafwer tjent dig före, at jag må fårdas; förty tu wet hwad jag hafwer gjort dig för en tjenst.

27. Laban sade til honom: Kan jag icke finna nåd för tina ögon? Jag förnimmer at HERRen hafwer wälsignat mig för tin skul.

28. Säg, hwad lön jag skal gifwa dig?

29. Men han sade til honom: Tu wet huru jag hafwer tjent dig, och hwad bestap tu hafwer under mig.

30. Tu hade litet förr än jag kom, men nu är tu rik worden; och HERRen hafwer wälsignat dig för min skul: och nu, när skal jag och något bestyra til mitt hus?

31. Laban sade: Hwad skal jag då gifwa dig? Jacob sade: Tu skal alskintet gifwa mig; utan om tu wil göra mig thet jag säger, så skal jag ännu beta och wakta tina får.

32. Jag wil i dag gå igenom alla tina

hjordar; och stilj tu ther ifrå alla släckiga och brofiga får, och alla swarta får ibland lammnen och kiden: hwad nu sedan brofigt och släckigt blifwer, thet skal wara min lön.

33. Så warder mig min rättfärdighet betygande i dag eller morgon, när thet til kommer at jag skal taga min lön af dig, altså, at hwad som icke släckigt eller brofigt, eller och hwad swart är ibland lammnen och kiden, thet ware en tjufnad med mig.

34. Då sade Laban: Jag är til frids; blifwe som tu sagt hafwer.

35. Och han stilde i then dagen ut spräckliga och brofiga bockar, och alla släckiga och brofiga tid, thet som ju något hwitt war uppd, och allt thet swart war ibland lammnen; och fick thet sina barn i händer.

36. Och låt blifwa tre dagsleder långt emellan sig och Jacob. Så betade Jacob thet öfwer war af Labans hjord.

37. Men Jacob tog gröna aspeläppar, häffel och castanier, och barkade hwiita ränder ther uppd,

38. Och lade läpparna, som han barkat hade, i dryckehoar för hjordarna, som thet komma måste och watnas, at the skulle hafwande warda, när the kommo til at dricka.

39. Alltså wordo hjordarna hafwande öfwer läpparna, och födde släckigt, spräckligt och brofigt.

40. Då astilte Jacob lammnen, thet icke brofigt, och allt thet swart war, och låt them in til Labans hjord, och gjorde sig en egen hjord; then låt han icke til Labans hjord.

41. Men när then tidfödde hjorden lopp, lade han läpparna i hoar för hjordens ögon, så at the wordo hafwande öfwer läpparna.

42. Men när the sensfödde lupo, lade han them intet ther uti. Så wordo då the sensfödlingar Labans, och the tidfödlingar Jacobs.

43. Ther af wardt mannen öfwermåttan rik, så at han hade mycket får, tjenarinnor och tjenare, cameler och åsnor.

31. Capitel.

Och kom för honom Labans barns tal, at the sade: Jacob hafwer kommit alt vår faders gods til sig; och af vår faders gods hafwer han sådana rifedomar samlat.

2. Och Jacob såg på Labans ansikte, och si, thet war icke sådant emot honom som i går och i förrgår.

3. Och HERren sade til honom: Far åter in i tina faders land, och til tina fränder: Jag wil wara med dig.

4. Lå sände Jacob, och låt kalla Rachel och Lea ut på marken til sin hjord;

5. Och sade til them: Jag ser eder faders ansikte, at thet är icke sådant emot mig såsom i går och i förrgår; men min faders Gud hafwer warit med mig.

6. Och I weten at jag hafwer tjent eder fader af alla mina krafter.

7. Och han hafwer beswikt mig, och nu tio refor förvandlat min lön; men Gud hafwer honom thet icke tilstادت, at han skulle göra mig skada.

8. När han sade: The brofiga stola wara tin lön, så bar hela hjorden brofiga; men när han sade: The spräckliga stola wara tin lön, så bar hela hjorden spräckliga.

9. Så hafwer Gud wändt eder faders gods ifrå honom, och gifwit thet mig.

10. Ty när afflotiden kom, hof jag up mina ögon, och såg i dröm; och si, gumrarne sprungo på the spräckliga, släckiga och brofiga hjordarna.

11. Och Guds Ängel sade til mig i drömmen: Jacob! Och jag swarade: Här är jag.

12. Men han sade: Håf up tina ögon, och si, gumrarne springa på the spräckliga, släckiga och brofiga fåren; förty jag hafwer alt sett hwad Laban gör dig.

13. Jag är Gud i BethEl, thet tu hafwer smort stenen, och gjort mig ther et löfte. Nu gör dig redo, och far utaf thetta landet, och far in i titt födöslöland igen.

14. Lå swarade Rachel och Lea, och sade til honom: Wi hafwe hwarken del eller arf i vår faders hus mer.

15. Hafwer han dock hållit oss lika som

främmande; förty han hafwer sålt oss, och förtårt vårt värde.

16. Therefore hafwer Gud ifråwändt vår fader hans rifedomar til oss och våra barn. Alt thet Gud dig nu sagt hafwer, thet gör.

17. Så gjorde Jacob sig redo, och satte sina barn och hustrur på cameler,

18. Och förde bort all sin bostap, och alla sina häfwor, som han hade förwärfwat i Mesopotamien, på thet han skulle komma til sin fader Isaac i Sanaans land.

19. Men Laban war gången bort til at klippa sin hjord. Och Rachel stal sin faders belåten.

20. Alltså stal Jacob Laban af Syrien hjertat, at han honom icke tillsade, då han flydde.

21. Så flydde han; och alt thet hans war gjorde sig redo, och for öfwer älfwen, och stämde åt Gileads berg.

22. På tredje dagen wardt thet Laban sagt, at Jacob flydde.

23. Och han tog til sig sina bröder, och jagade efter honom sju dagsleder, och hann honom på thet berget Gilead.

24. Men Gud kom til Laban af Syrien i dröm om natten, och sade til honom: Förwara dig, at tu intet talar til Jacob annan än godt.

25. Och Laban kallades intil Jacob. Men Jacob hade upslagit sina tjäll på berget. Och Laban med sina bröder slog theslikes sina tjäll up på berget Gilead.

26. Lå sade Laban til Jacob: Hwad hafwer tu gjort, at tu hafwer stulit mitt hjerta, och bortfört mina döttrar, lika som the ther med swärd gripna wore?

27. Swarföre hafwer tu thet fördolt at tu skulle fly, och hafwer stulit dig ifrå mig, och hafwer icke tillsagt, at jag måtte hafwa ledsagat dig med fröjd, med sjungande, med puskande och harpande?

28. Och hafwer icke låtit mig kyssa mina barn och döttrar? Tu hafwer därliken gjort.

29. Och jag hade wäl så mycken magt, at jag kunde göra eder ondt; men eder faders Gud sade til mig i går: Förwara dig, at tu intet talar til Jacob utan godt.

30. Och medan tu ju wille fara, och åstundade så mycket efter tin faders hus, hwarföre hafwer tu stulit mig mina gudar?

31. Jacob svarade och sade til Laban: Jag fruktade at tu skulle hafwa tagit tina döttrar ifrå mig.

32. Men när hwilken tu finner tina gudar, han må dö här för våra bröder. Edel efter titt när mig, och tag thet. Men han wiste icke at Rachel hade stulit them.

33. Då gick Laban in i Jacobs tjäll och Leas, och båda tjenstqwinornas, och fann intet; och gick ut af Leas tjäll i Rachels tjäll.

34. Då tog Rachel belätena, och lade them under camelahalmen, och satte sig ther på. Men Laban ransakade öfwer hela tjället, och fann intet.

35. Då sade hon til sin fader: Min herre, war icke vred, förty jag kan icke stå up emot dig; förty thet går med mig efter qwinnsått. Så sökte han, och fann intet belätena.

36. Och Jacob wardt vred, och lifwade med Laban, och sade til honom: Hwad hafwer jag misshandlat eller syndat, at tu äst så het på mig?

37. Tu hafwer ransakat alla mina boting; hwad hafwer tu funnit af tina boting? Lågg thet ther för mina och tina bröder, at the dömma emellan oss båda.

38. Tjugu år hafwer jag varit när dig; tina får och getter hafwa icke varit ofruktsamma; wådrarna af tin hjord hafwer jag icke åtit.

39. Thet af djuren riswit war, hade jag icke til dig; jag måste thet betala; tu åstlade thet af min hand, ehwad thet war dag eller natt mig ifrå stulit.

40. Om dagen war jag wanmågig för hettas skul, om natten för köld, och min sömn wex ifrå mina ögon.

41. Så hafwer jag i tjugu år tjent i titt hus, fiorton för tina döttrar, och sex för tin hjord; och tu hafwer tio resor förwandlat min lön.

42. Hwar min faders Abrahams Gud, och Isaacs fruktan icke hade varit på min sida, tu hade låtit mig gå blottad ifrå dig. Men Gud hafwer ansett min förtryckelse

och arbete, och straffade dig i går.

43. Laban svarade och sade til Jacob: Döttrarna äro mina döttrar, och barnen äro mina barn, och hjordarne äro mina hjordar, och allt thet tu ser är mitt: hwad kan jag i dag göra mina döttrar, eller theras barn, som the födt hafwa?

44. Så kom nu och låt oss göra et förbund, jag och tu, som skal wara et wittnessbörd emellan mig och dig.

45. Då tog Jacob en sten, och reste honom up til en wård.

46. Då sade til sina bröder: Hämter up stenar. Och the togo stenar, och gjorde et röse, och åto uppå samma röse.

47. Och Laban kallade det Jegar Sahabuta; men Jacob kallade thet Gilead.

48. Då sade Laban: Thetta stenröset ware i dag wittnessbörd emellan mig och dig: theraf kallar man thet Gilead.

49. Och ware en wård; ty han sade: HERren se här til emellan mig och dig, då wi komme ifrå hwar annan.

50. Hwar tu bekrävar mina döttrar, eller tager andra hustrur ther öfwer, här är ingen menniska med oss; men si, Gud är witne emellan mig och dig.

51. Och Laban sade ytterligare til Jacob: Si, thetta är stenröset, och thetta är wården, som jag uprest hafwer emellan mig och dig.

52. Samma röse ware witne, och wården ware theslikes witne, om jag far här öfwer til dig, eller tu far öfwer thetta röset och wården til mig, til at göra stada.

53. Abrahams Gud och Nahors Gud, och theras faders Gud, ware domare emellan oss. Och Jacob svor honom wid Isaacs sin faders fruktan.

54. Och Jacob offrade offer på berget, och bdd sina bröder at the skulle äta bröd. Och då the hade åtit, blefwo the på berget öfwer natten.

55. Men om morgonen stod Laban bittida upp, kyste sina barn och döttrar, wålsignade them, och for sina fårde, och kom hem til sitt igen.

32. Capitel.

Men Jacob for sin wäg, och Guds Anglar mötte honom.

2. Och då han såg them, sade han: Thetta äro Guds härar; och kallade thet rummet Mahanaim.

3. Men Jacob sände bud fram för sig til sin broder Esau in uti Seirs land, i Edoms ångd.

4. Och befalte them och sade: Så säger til min herre Esau: Din tjenare Jacob låter säga dig, jag hafver varit ute när Laban, och hafver allt här til varit ibland främmande;

5. Och hafver få och åsnor, får, tjenare och tjenarinnor; och hafver ut-såndt, och låtit dig min herre thet beboda, på thet jag måtte finna nåd för dina ågon.

6. Vuden kommo igen til Jacob och sade: Vi kommo til din broder Esau; och han reser emot dig med fyrahundrade män.

7. Då fruktade Jacob storligen, och var förfärad; och stifte folket, som var när honom, och får och få och camel-ler, i två skaror;

8. Och sade: Om Esau kommer på then ena skaran, och slår honom, så må then andra undkomma.

9. Otterligare sade Jacob: Gud min faders Abrahams Gud, min faders Isaacs Guds Åre, du som til mig sagt hafver: Far åter in i ditt land til dina fränder, jag wil göra dig godt.

10. Jag är för ringa til all then barmhertighet och all then trohet, som du med din tjenare gjort hafver; förty jag hade icke mer än thenna slafven, då jag gick öfver thenna Jordanen, och nu är jag til två skaror worden.

11. Hjelp mig utu min broders hand, utu Esaus hand; ty jag fruktar för honom, at han kommer, och slår mig både mödrar och barn.

12. Du hafver sagt: Jag wil göra dig godt, och göra din såd som sanden i hafvet, then så mycken är, at han ej kan räknas.

13. Och han blef thet then natten, och tog af thet han för handen hade skänker til sin broder Esau.

14. Tuhundrade getter, tjugu bockar, tuhundrade får, tjugu råddrar,

15. Och trettio daggande cameler, med theras föl, fyratio kor, och tio oxar, tjugu åsninnor, med tio föl.

16. Och fick them under sina tjenareshänder, ju hvar hjord för sig, och sade til them: Går fram för mig, och låter wara rum emellan then ena hjorden efter then andra.

17. Och bödd then första och sade: När min broder Esau möter dig, och frågar dig: Hvem hörer du til, och hwart wil du, och hvem hörer thet til som, du drifver för dig?

18. Skal du säga: Thet hörer din tjenare Jacob til: han sänder sin herre Esau skänker, och kommer här efter.

19. Så bödd han och then andra, och then tredje, och alla them som gingo efter hjorden, och sade: Som jag hafver sagt eder, så säger til Esau, när du finner honom.

20. Och säger du thet med: Si, Jacob din tjenare är efter oss. Förty han tänkte, jag wil blidka honom med then skänken, som går för mig; sedan wil jag se honom: kan hända at han undfar mig wäl.

21. Så gingo skänkerna fram före honom; men han blef then natten i lågret.

22. Och stod up om natten, och tog sina två hustrur, och the två tjenstegruvinnor, och sina ellofwa barn, och for til wädet Jabbok:

23. Tog them och förde them öfver ålfwen, så at thet han hade kom öfver.

24. Och han blef på then sidan allena. Då brottades en man med honom til thes morgonrodnaden upgick.

25. Och då han såg at han icke kunde öfvervinna honom, rörde han hans höftes sena, och strax förtvinade hans höftes sena.

26. Och han sade: Låt mig gå, ty morgonrodnan går up; men han svarade: Jag släpper dig icke, med mindre du wälsignar mig.

27. Han sade: Huru heter du? Han svarade: Jacob.

28. Han sade: Du skal icke mer heta Jacob, utan Israhel; förty du hafver med Gud och menniskor kämpat, och hafver fått öfverhanden.

29. Och Jacob frågade honom och sade: Huru heter tu? Men han sade: Hwi frågar tu huru jag heter? Och han wålsignade honom ther samma stådes.

30. Och Jacob kallade thet rummet Pnuel; ty jag hafwer sedt Gud under ansiktet, och min själ är frälst worden.

31. Och som han kom fram om Pnuel, gick honom solen up; och han haltade i sin höft.

32. Förtänsfull åta Israels barn ingen höftfena ännu i dag, therefore at Jacobs höftfena rörd wardt.

33. Capitel.

Jacob höf up sina ögon, och såg sin broder Esau komma, med fyrahundrade män; och skifte sina barn til Lea, och til Rachel, och til båda tjenstqvinorna,

2. Och skickade tjenstqvinorna med theas barn främst, och Lea med hennes barn ther näst, och Rachel med Joseph efterst.

3. Och han gick fram för them, och bugade sig sju resor ned på jorden, til thes han kom fram til sin broder.

4. Men Esau loyp emot honom, och tog honom i famn, och fick honom om halsen, och kyss honom; och the greto.

5. Och höf up sina ögon och såg qvinorna med barnen, och sade: Ho äro these med dig? Han svarade: Thet äro barnen, som Gud tin tjänare bestårt hafwer.

6. Och tjenstqvinorna gingo fram med theas barn, och bugade sig för honom.

7. Lea gick of fram med sina barn, och bugade sig för honom. Sedan gick Joseph och Rachel fram, och bugade sig of för honom.

8. Och han sade: Hwad wil tu med hela then skaran, som jag hafwer mött? Han svarade: Att jag måtte finna nåd för min herre.

9. Esau sade: Jag hafwer nog, min broder; behåll thet tu hafwer.

10. Jacob svarade: Ad nej! Hafwer jag funnit nåd för dig, så tag min stånd

af min hand; förty jag såg titt ansikte, lika som jag hade sett Guds ansikte; och tag thet tådeligen af mig.

11. Tag then wålsignelsen som jag hafwer fört til dig; ty Gud hafwer mig thet bestårt, och jag hafwer all ting nog. Så nödgade han honom, til thes han anammade thet.

12. Och han sade: Låt oss fara fram åt, och resa; jag wil fara med dig.

13. Men han sade til honom: Min herre, tu wet at jag hafwer spåda barn när mig, ther til får och så, som än äro unge; om the en dag för hastigt drifne wordo, dödde mig hela hjorden.

14. Min herre fare fram före åt för sin tjänare: jag wil sakta följa, efter som boskapen och barnen gå kunna, til thes jag kommer til min herre i Seir.

15. Esau sade: Så wil jag dock låta blifwa när dig något af folket, som med mig är. Han svarade: Hwad görst thet behof? Låt mig man finna nåd för min herre.

16. Så for Esau then dagen tillbaka sin wäg åt Seir.

17. Och Jacob for til Succoth, och byggde sig et hus, och gjorde hyddor til sin boskap. Ther af heter thet rummet Succoth.

18. Ther efter kom Jacob til Salem, til then staden Sichem, som ligger i Eannaans land, sedan han war kommen utaf Mesopotamien, och gjorde sitt läger för staden.

19. Och köpte et stycke åker af Hemors Sichems faders barn, för hundrade penningar.

20. Ther slog han up sina tjäll, och upreste ther et altare, och åkallade then starka Israels Guds namn.

34. Capitel.

Men Dina Leas dotter, then hon Jacob födt hade, gick ut til at bese thet landets dötrar.

2. Lå Sichem, Hemors Herveens son, som war thetta landets herre, såg henne, tog han henne, och belågrade henne, och förfränte henne.

3. Och hon låg honom hårdt på hjertat,

och han hade pigan kär, och talade lustigen med henne.

4. Och Sichem sade till sin fader Hemor: Tag mig then pigan till hustru.

5. Och Jacob förnam at hans dotter Dina war skänd; och hans söner woro med bostapen ute på marken; och Jacob teg till thes the kommo.

6. Då gick Hemor Sichems fader ut till Jacob, til at tala med honom.

7. I thet kommo Jacobs söner af marken; och då the thet hörde, förtröt thet männerna, och wordo gansta wrede, at han hade gjort en dårskap i Israel, och belågrat Jacobs dotter; ty thet war icke rätt gjort.

8. Då talade Hemor med them och sade: Min son Sichems hjerta trångtar efter eder dotter; låre, gifwer honom henne til hustru.

9. Befrynder eder med oss; gifwer oss edra döttrar, och tager I våra döttrar;

10. Och bor. när oss; landet skal stå eder bppet; bygger och brukar, och bor ther inne.

11. Och Sichem sade till hennes fader och bröder: Råter mig finna nåd när eder; hwad I mig sägen, thet wil jag gifwa.

12. Begärer man troligen af mig morgongåfwor och slänker; jag wil gifwa som I begären; gifwer mig allenast pigan til hustru.

13. Då swarade Jacobs söner Sichem och hans fader Hemor, och talade bedrägeligen, therföre at theas syster Dina war skänd;

14. Och sade till them: Wi kunne thet icke göra, om I stole gifwa vår syster til en oomsturen man; ty thet wore oss en skam.

15. Dock likhwäl wilje wi vara eder til wiljes, om I warden oss life, och alt mankbn ibland eder warder omsturit.

16. Då wilje wi gifwa eder våra döttrar, och taga oss edra döttrar, och bo när eder, och wara et folk.

17. Men hwar I icke wiljen lyda oss, och omflåra eder, så wilje wi taga vår dotter, och fara vår väg.

18. Thet talet behagade Hemor och hans son wäl.

19. Och then unge mannen fördröjde

intet at göra så; förty han hade lust til Jacobs dotter, och han war hårlig hållen öfwer alla i hans faders hus.

20. Så gingo Hemor och hans son Sichem i stadsporten, och talade med borgarna i staden och sade:

21. These män äro fridsamme när oss, och wilja bygga och bo i landet; så är nu landet widt begripit: wi wilje taga oss theas döttrar, och gifwa them våra döttrar.

22. Men då wilja the vara oss til wiljes, så at the bo när oss, och warda et folk med oss, om wi omflåre alt thet som mankbn är ibland oss, såsom the omsturne äro.

23. Theas bostap och ägodelar, och alt thet the hafwa, blifwer vårt, om wi eljes blifwe them til wiljes, så at the bo när oss.

24. Och the lydde Hemor och Sichem hans son, alle the som genom hans stadsport ut- och ingingo, och omsturo alt thet som mankbn war, thet som i theas stad ut- och ingick.

25. Och på tredje dagen, då thet wärkte them, togo the två Jacobs söner, Simeon och Levi, Dinas bröder, hwarthera sitt swärd, och gingo dristligen in i staden, och slogo ihjäl alt thet som war mankbn.

26. Och slogo också ihjäl Hemor och hans son Sichem med swärdsågg, och togo sin syster Dina ut af Sichems hus, och gingo sin väg.

27. Då kommo Jacobs söner öfwer the slagna, och stöflade staden, therföre at the hade slämt theas syster.

28. Och togo theas får, så, åsnor, och hwad i staden och på marken war:

29. Och alla theas häfwor, alla barn och qwinnor togo the til fångar, och stöflade alt thet i husen war.

30. Och Jacob sade till Simeon och Levi: I hafwen åstadkommit at jag blifwer illa känd för alla thetta landets inbyggare, the Cananeer och Pherefeer; och jag är en ringa hop: när the nu församla sig öfwer mig, så slå the mig ihjäl; så warder jag om intet gjord med mitt hus.

31. Men the swarade: Skulle the så handla med vår syster, såsom med en syster?

35. Capitel.

Och Gud sade til Jacob: Gör dig redo, och far til BethEl, och bo ther, och bygg ther et altare Gudi som mig syntes, så du flydde för din broder Esau.

2. Så sade Jacob til sitt hus, och til alla them som med honom woro: Lägger ifrå eder the främmande gudar, som äro ibland eder, och renser eder, och förvandlar edra kläder:

3. Och gådrom og redo at fara til BethEl, at jag må göra Gudi ther et altare, then mig hört hafwer i min bedröfwelses tid, och hafwer varit med mig på wägen som jag rest hafwer.

4. Så singo the honom alla the främmande gudar, som woro under theras händer, och theras örringar; och han grof them under en ek, som stod wid Eichen,

5. Och for ut: och en Gudsfruktan kom öfwer the städer, som lågo ther omkring, at the icke foro efter Jacobs söner.

6. Så kom Jacob til Luz i Sanaans land, som kallas BethEl, med allt thet folk som med honom war:

7. Och byggde ther et altare, och kallade thet rummet ElBethEl, efter thet Gud wardt honom ther uppenbarad, så han flydde för sin broder.

8. Så dödde Debora Rebeckas amma, och wardt begrafwen nedan för BethEl under en ek, hwilken wardt kallad grätoel.

9. Och Gud syntes åter Jacob, sedan han war kommen utaf Mesopotamien, och wälsignade honom,

10. Och sade til honom: Du heter Jacob; men du skal icke mer heta Jacob; utan Israel skal du heta: och så kallade man honom Israel.

11. Och Gud sade til honom: Jag är then alsmäktige Gud: war fruktig, och föröka dig: folk och folks stammar skola komma utaf dig, och Konungar skola komma utaf dina länder.

12. Och thet landet, som jag Abraham och Isaac gifwit hafwer, skal jag gifwa

tig, och skal thet gifwa din såd efter dig.

13. Och så for Gud up ifrå honom ifrå thet rummet, ther han med honom talat hade.

14. Men Jacob reste up en stenvård på thet rummet, ther han med honom talat hade, och gdt drickoffer ther uppå, och begdt honom med olja.

15. Och Jacob kallade thet rummet, ther Gud hade talat med honom, BethEl.

16. Och han for ifrå BethEl. Och som ännu et litet stycke wäg war til Ephrat, så födde Rachel, och födslen war henne swår.

17. Men så thet wardt henne så swårt i födslen, sade jordgumman til henne: Fruktu dig icke; förty themma sonen skal du och hafwa.

18. Men så själen utgick, at hon döddes, kallade hon honom BenOni; men hans fader kallade honom BenJamin.

19. Så dödde Rachel, och wardt begrafwen wid wägen til Ephrat, som nu heter BethLehem.

20. Och Jacob reste up en wård öfwer hennes graf. Ther sammastädes är Rachels grafwård än i dag.

21. Och Israel for ut, och slog up et tjäll på hinsidan, wid thet tornet Eder.

22. Och thet begaf sig, så Israel bodde ther i landet, gick Ruben bort, och lade sig när Bilha, sin faders frilla: och thet kom för Israel. Men Jacob hade tolf söner.

23. Leas söner woro these: Ruben, Jacobs förstfödde son, Simeon, Levi, Juda, Josef och Ebulon.

24. Rachels söner woro Joseph och BenJamin.

25. Bilhas, Rachels tjenstqwinnas söner: Dan och Naphtali.

26. Silpas, Leas tjenstqwinnas söner: Gad och Aser. These äro Jacobs söner, som honom födde woro i Mesopotamien.

27. Och Jacob kom til sin fader Isaac til Mamre, i huswudsladen, som heter Hebron, ther Abraham och Isaac hade varit främlingar uti.

28. Och Isaac wardt hundra och åttio år gammal.

29. Och wardt sjuk, och dödde, och

wardt samlad til sitt folk, gammal och mått af lefwande: och hans söner Esau och Jacob begrofwu honom.

36. Capitel.

Thetta år Esaus slägte, som kallas Edom.

2. Esau tog hustrur af Canaans döttrar: Aa Elons Hetheens dotter, och Aholibama Anas dotter, Zibeons Heweens dotters,

3. Och Basmath Ismaels dotter, Rebajoths syster.

4. Och Aa födde Esau Eliphas; men Basmath födde Reguel;

5. Aholibama födde Zeus, Zaelam och Korah. These äro Esaus barn, som honom födde woro i Canaans land.

6. Och Esau tog sina hustrur, söner och döttrar, och alla sitt huses själar, sina häfswor, och all bostapen, med alla ägodelar som han förwärfwat hade i Canaans land, och for uti et land, ifrå sin broder Jacob.

7. Förty theras ägodelar woro så stora, at the kunde icke bo med hwarannan; och landet, ther the uti främlingar woro, kunde icke fördraga them, för theras stora ägodelars skul.

8. Så bodde så Esau på Seirs berg: och thenne Esau är Edom.

9. Thetta år Esaus slägte, af hvilket the Edomeer komne äro på Seirs berg.

10. Och så heta Esaus barn: Eliphas Aa son, Esaus hustru, Reguels Basmaths son, Esaus hustru.

11. Men Eliphas söner woro these: Theman, Omar, Zepho, Gatham och Renas.

12. Och Thimna war Eliphas, Esaus sons frilla: hon födde Amalek. These äro the barn af Aa Esaus hustru.

13. Men Reguels barn äro these: Nahath, Serah, Samma, Mijsa. These äro the barn af Basmath, Esaus hustru.

14. Men the barn af Aholibama Esaus, hustru, Anas dotter, Zibeons dotters, äro these, them hon födde Esau: Zeus, Zaelam och Korah.

15. These äro the Förstar ibland Esaus

barn. Eliphas barn, then första Esaus sons, woro these: then Försten Theman, then Försten Omar, then Försten Zepho, then Försten Renas,

16. Then Försten Korah, then Försten Gatham, then Försten Amalek. These äro the Förstar af Eliphas i Edoms land, och äro barn af Aa.

17. Och these äro Reguels barn, Esaus sons: Then Försten Nahath, then Försten Serah, then Försten Samma, then Försten Mijsa. These äro the Förstar af Reguel uti the Edomeers land, och äro barn af Basmath, Esaus hustru.

18. These äro barn af Aholibama, Esaus hustru: then Försten Zeus, then Försten Zaelam, then Försten Korah. These äro the Förstar af Aholibama, Anas dotter, Esaus hustru.

19. These äro Esaus barn, och theras Förstar; han är Edom.

20. Men the barn af Seir then Horeen, som i Landet bodde, äro these: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana,

21. Dison, Ezer och Disan. These äro the Förstar ibland the Horeer, alle Seirs barn i Edoms land.

22. Men Lotans barn woro these: Hori och Hemam; och Lotans syster het Thimna.

23. Sobals barn woro these: Alban, Manahet, Ebal, Sepho och Dnam.

24. Zibeons barn woro Aja och Ana: thenna är then Ana, som i öfwen fann mular, så han waktade sin faders Zibeons åsnor.

25. Men Anas barn woro Dison och Aholibama, thet är Anas dotter.

26. Disans barn woro Hemdan, Eaban, Sithran och Sheran.

27. Ezers barn woro Bilhan, Saawan och Afan.

28. Disans barn woro Uz och Aran.

29. These äro the Förstar ibland the Horeer: then Försten Lotan, then Försten Sobal, then Försten Zibeon, then Försten Ana,

30. Then Försten Dison, then Försten Ezer, then Försten Disan. These äro the Förstar ibland the Horeer, the som regerade i Seirs land.

31. Men the Konungar, som i Edoms land regerade, förr än Israels barn Konungar hade, äro these:

32. Bela war Konung i Edom, Beors son; och hans stad het Dinhaba.

33. Och då Bela blef död, wardt Sobab Konung i hans stad, Seraß son af Bozra.

34. Då Sobab blef död, wardt Husam, utaf the Themanereß land, Konung i hans stad.

35. Då Husam blef död, wardt Konung i hans stad Habad Bedads son, then som slog the Midianiter på the Moabiters mark; och hans stad hette Aviith.

36. Då Habad blef död, wardt Samla, af Masreßa, Konung i hans stad.

37. Då Samla blef död, wardt Konung i hans stad, Saul af Rehoboth wid ålfwen.

38. Då Saul blef död, wardt Baalhanan Achbors son Konung i hans stad.

39. Då Baalhanan Achbors son blef död, wardt Habar Konung i hans stad: och hans stad hette Pagu, och hans hustru hette Mehetabeel, Matreds dotter, och Mesahabs dotter.

40. Alltså heta the Förstar af Esau i theßa slägt, rum och namn: then Försten Thimna, then Försten Alva, then Försten Zetheth,

41. Then Försten Aholibama, then Försten Ela, then Försten Pinon,

42. Then Försten Kenaß, then Försten Theman, then Försten Mibzar,

43. Then Försten Magdiel, then Försten Iram. Theße äro the Förstar i Edom, såsom the bött hafwa uti theßa arfweland. Och Esau är fadren til the Edomeer.

37. Capitel.

Men Jacob bodde i thet landet, ther hans fader war en fränling uti, nemligen i Canaans land.

2. Och thetta år Jacobs slägt. Josef war sjutton år gammal, då han wardt en herde öfwer hjorden, med sina bröder; och piltan war när Bilhas och Silpas, sin faders hustrurs barn; och han sade för theßa fader hwilket ondt rykte öfwer them war.

3. Men Israel hade Josef lärare än alla the andra sina barn, efter han hade födt honom i ålderdomen; och gjorde honom en brotig hjortel.

4. Då nu hans bröder sågo, at theßa fader hade honom lärare än alla hans bröder, wordo the honom hästle, och kunde icke tala honom et wänligt ord til.

5. Ther utöfwer hade Josef en gång en dröm, och sade sina bröder ther af. Då blefwo the honom ännu hästlare.

6. Th han sade til them: Käre, hörer hwad jag hafwer drömt.

7. Mig tycktes, wi bundo lärswar på marken, och min lärswa reste sig up och stod, och edra lärswar ther omkring bugade sig för min lärswa.

8. Då sade hans bröder til honom: Skulle tu warda vår Konung, och råda öfwer oss? Och wordo honom än då hästlare för hans dröm, och för hans tals skul.

9. Och han hade ännu en annan dröm; then förtälde han sina bröder och sade: Si, jag hafwer ännu haft en dröm. Mig tycktes at solen och månen och ellofwa stjernor bugade sig för mig.

10. Och då thet hans fader och hans bröder sagt wardt, straffade honom hans fader, och sade til honom: Hwad är thet för en dröm, som tu hafwer drömt? Skal jag och tin moder och tine bröder komma och falla ned på jorden för dig?

11. Och hans bröder afundades på honom; men hans fader behöll theßa ord.

12. Då nu hans bröder gingo bort til at beta theßa faders bostap i Sichem,

13. Sade Israel til Josef: Watta icke tine bröder bostapen i Sichem? Kom, jag wil sända dig til them. Han sade: Här är jag.

14. Och han sade: Sack bort och se til om thet står wäl til med tina bröder och bostapen, och såg mig igen huru thet hafwer sig. Och han sände honom utaf then dalen Hebron, at han skulle gå til Sichem.

15. Då fann honom en man, ther han for will på marken: han frågade honom och sade: Hwem söker tu?

16. Han swarade: Jag söker mina bröder.

der: Käre, säg mig hwarest the waktia hjorden.

17. Mannen sade: The äro hådan farne; ty jag hörde at the sade: Låt oss gå til Dothan. Lå drog Joseph efter sina bröder, och fann them i Dothan.

18. Som the nu långt ifrå fingo se honom, förr än han kom när in til them, rådslago the til at döda honom.

19. Och sade inbördes: Si, drömmaren kommer här.

20. Så kommer nu, och låter oss slå honom ihjål, och kasta honom i en grop och säga, at et ondt djur hafwer ätit up honom: så får man se hwad hans drömmar äro.

21. När Ruben hörde thet, wille han frålåsa honom af therås händer, och sade: Låter oss icke slå en själ.

22. Och ytterligare sade Ruben til them: Låter oss icke utgjuta blod; utan låt oss kasta honom i then gropen som är i öknen, och icke komma händer wid honom. Men han wille hafwa frålåst honom utu therås hand, at han måtte hafwa haft honom til sin fader igen.

23. Lå nu Joseph kom til sina bröder, afklådde the honom hans kjortel, med then brofiga kjortelen, som han hade uppå sig;

24. Och togo honom, och kasta den i en grop: men gropen war tom, och intet watern ther uti.

25. Och the satte sig ned til at åta. I thet hofwo the sina ögon up, och sågo en hop Ismaeliter komma ifrå Gilead med therås cameler: the förde kryddor, balsam och mirrham, och foro ned uti Egypten.

26. Lå sade Juda til sina bröder: Hwad hjälper thet oss at wi dråpe vår broder, och förbörlje hans blod?

27. Kommer, och låter oss sälja honom til the Ismaeliter, at våra händer icke förtaga sig på honom; ty han är vår broder, vårt kött och blod. Och the lydde honom.

28. Och så the Midianitiste köpmännerna foro ther fram, drogo the honom up af gropen, och sålde honom til the Ismaeliter för tjugu silfwerpenningar. The förde honom in i Egypten.

29. Lå nu Ruben kom åter til gropen, och fann icke Joseph ther inne, ref han sina kläder.

30. Och kom åter til sina bröder, och sade: Vilten är icke ther; hwart skal jag?

31. Lå togo the Josephs kjortel, och slagade en bock, och indoppade kjortelen i blodet;

32. Och sände then brofiga kjortelen bort, och låto bära honom til therås fader, och sade: Thenna hafwe wi funnit. Se, om thet är tin sons kjortel eller ej.

33. Men han kände honom, och sade: Thet är min sons kjortel. Et ondt djur hafwer ätit up honom; et wilbjur hafwer riswit Joseph.

34. Och Jacob ref sina kläder, och sweppte en säck om sina länder, och sörjde sin son lång tid.

35. Och alle hans söner och döttrar gingo til, at the skulle hugswala honom; men han wille icke låta hugswala sig, och sade: Jag warder med sorg nederfarande i grafven til min son. Och hans fader gret honom.

36. Men the Midianiter sålde honom in i Egypten til Potiphar, Pharaos hofmåstare.

38. Capitel.

Thet begaf sig på samma tid, at Juda for ned ifrå sina bröder, och gaf sig til en man i Abullam, som hette Hira.

2. Och Juda såg ther en Cananeest mans dotter, han hette Sua; och tog henne.

3. Och så han belåg henne, wardt hon hafwande, och födde en son; then kallade hon Er.

4. Och hon wardt åter hafwande, och födde en son; then kallade hon Onan.

5. Åter födde hon en son; honom kallade hon Sela. Och han war i Chesib, när hon then födde.

6. Och Juda gaf sin första son Er en hustru, som hette Thamar.

7. Men Er, Juda förstfödde son, war arg för HERranom; theförde öddade HERren honom.

8. Lå sade Juda til sin son Onan: Lågg tig när tin broders hustru, och tag henne

til ågta, at tu upvåder tin broder såd.

9. Men så Onan wiste, at såden icke skulle wara hans egen, så han låg når sin broders hustru, låt han thet falla uppå jorden, och förderfwade thet, at han icke skulle gifwa sin broder såd.

10. Så misshagade HERRanom thet onda han gjorde; och dödade honom ock.

11. Så sade Juda til sin sonahustru Thamar: Blif en enkla i tin faders hus, så länge Sela min son warder stor; förty han tänkte, at han til äfventyrs måtte också dö, såsom hans broder. Så gick Thamar bort, och blef i sin faders hus.

12. Så nu många dagar förledne woro, dödde Suas dotter, Judas hustru. Och sedan Juda utsögt hade, gick han up til at klippa sina får i Thinnath, med sin herde Hira af Abullam.

13. Så wardt Thamar sagt: Si, tin swår går up til Thinnath, til at klippa sina får.

14. Så lade hon af sina enfoklåder, som hon drog, dokade sig, och förhöljde sig, och satte sig utan för porten på wågen emot Thinnath; förty hon såg at Sela war stor worden, och hon war icke gifwen honom til hustru.

15. Så nu Juda såg henne, mente han thet hade varit en stöka; förty hon hade förhöljt sitt ansikte.

16. Och han wæf af wågen til henne, och sade: Räre, låt mig ligga når dig; ty han wiste icke at thet war hans sonahustru. Hon swarade: Swad wil tu gifwa mig, at tu ligger når mig?

17. Han sade: Jag wil sända dig en bock ifrå hjorden. Hon swarade: Gif mig en pant, så länge tu sänder mig honom.

18. Han sade: Swad wil tu jag skal gifwa dig för en pant? Hon swarade: Tin ring och tin hufwudbonad och tin staf, som tu hafwer i handen. Thet gaf han henne, och låg når henne; och hon wardt hafwande af honom.

19. Och hon stod up, och gick tådan, och lade doken af, och tog sina enfoklåder uppå igen.

20. Men Juda sände bocken med sin

herde af Abullam, at han skulle taga igen panten ifrå quinnan; och han fann henne intet.

21. Så frågade han folket, som bodde wid thet rummet, och sade: Swarest är then stökan, som satt ute på wågen? The swarade: Ingen stöka hafwer thet varit.

22. Och så kom han åter til Juda, och sade: Jag hafwer intet funnit henne; thet til säger folket som thet bor, at thet hafwer ingen stöka varit.

23. Juda sade: Hafwe sig thet, at wi icke til äfventyrs skulle komma på slam: ty jag hafwer sändt bocken; men tu hafwer icke funnit henne.

24. Tre månader thet efter wardt thet Juda sagt: Tin sonahustru Thamar hafwer bolat; och si, i boleti är hon worden hafwande. Juda sade: Hafwer henne här fram, at hon skal brännas.

25. Och så hon hade fram, sände hon til sin swår, och sade: Af thetten mannen är jag hafwande, som thetta tillhör. Och sade: Känner tu ock hwem thetten ringen och hufwudbonaden och stafven tillhör?

26. Juda kände thet, och sade: Hon är rättfärdigare än jag; ty jag hafwer icke gifwit henne min son Sela. Dock belåg han henne intet mer.

27. Och så hon skulle föda, funnos twil singlar i hennes lif.

28. Och som hon nu födde, gaf sig en hand ut: så tog jordgumman och band thet en röd tråd om, och sade: Thenne skal först utkomma.

29. Men så han drog sin hand åter in, kom hans broder ut, och hon sade: Hwi är himnan för tin skul sönnerremnad? Och man kallade honom Perez.

30. Therefter kom hans broder ut, som hade then röda tråden om sin hand; och man kallade honom Serah.

39. Capitel.

Joseph wardt förd ned i Egypten: och Potiphar en Egyptisk man, Pharaos hofmästare, köpte honom af the Ismaeliter, som honom hade fört thet ned.

2. Och HERRen war med Joseph, så

at han wardt en lyckosam man, och war i sin herres then Egyptierns hus.

3. Och hans herre såg at HERren war med honom; ty alt thet han gjorde, låt HERren gå lyckosamt til med honom:

4. Så at han fann nåd för sin herre, och wardt hans tjenare: han satte honom öfwer sitt hus; och alt thet han hade, låt han under hans händer.

5. Och ifrå then tiden, då han hade satt honom öfwer sitt hus och alla sina ägodelar, wälsignade HERren then Egyptierns hus, för Josefhs stul. Och war altfamman HERrans wälsignelse i alt thet han hade, hemma och på marken.

6. Therefore låt han thet alt under Josefhs händer, hwad han hade; och hade intet ther af, utan allena brödet, som han åt. Och Joseph war dagelig och fager under anskått.

7. Och thet begaf sig, då thetta war skedd, at hans herres hustru kastade sina ögon på Joseph, och sade: Ligg när mig.

8. Men han vågrade thet henne, och sade til henne: Si, min herre wet icke hwad i hans hus är, och alt thet han hafwer, hafwer han gifwit under mina händer,

9. Och hafwer intet så godt i sitt hus, thet han i mitt wäld icke gifwit hafwer, utan tig; ty tu är hans hustru. Hwi skulle jag nu så mycket ondt göra, och synda emot Gud?

10. Men hon hade dageligen sådana ord til Joseph; men han lydde henne intet, at han skulle ligga när henne, eller wara något om henne.

11. Thet begaf sig en dag, at Joseph gick in i huset til at göra sin syssla; och ingen af husfolket war ther när.

12. Och hon fick honom i hans mantel, och sade: Ligg när mig. Men han låt blifwa mantelen i hennes hand, och rymde ut af huset.

13. Då hon nu såg at han låt blifwa mantelen i hennes hand, och rymde ut,

14. Kallade hon husfolket, och sade til them: Si, han hafwer fört oss här in en Ebreisk man, at han skulle komma oss på stam. Han kom här in til mig, på thet han skulle ligga när mig; men

jag ropade med hög röst.

15. Och då han hörde at jag strjade och ropade, då lemnade han sin mantel när mig, och flydde, och lopp ut.

16. Och hon lade hans mantel när sig, til thes hennes herre kom hem.

17. Och talade til honom samma ord, och sade: Then Ebreiske tjenaren, som tu hafwer haft här in, kom här in til mig, at han skulle komma mig på stam.

18. Men då jag strjade och ropade, lemnade han sin mantel när mig, och flydde ut.

19. Då hans herre hörde sådana sin hustrus ord, som hon til honom talade, och sade: Så hafwer mig tin Ebreiske tjenare gjort, wardt han gansta vred.

20. Då tog hans herre honom, och lade honom i fångelse, ther Konungens fångar inne lågo; och ther låg han då i fångelse.

21. Men HERren war med honom, och war honom gunstig, och låt honom finna nåd för befälningssmannen öfwer fångahuset.

22. Så at han befällte alla fångarna i fångelse under hans hand, at alt thet ther skedde, måste ske genom honom.

23. Förty befälningssmannen öfwer fångelse såg at HERren war med honom i alt thet som under hans händer war, och at HERren låt, thet han gjorde, lyckosammeligen tilgå.

40. Capitel.

Och thet begaf sig ther efter, at Konungens i Egypten höfwitsman öfwer stänckerna, och höfwitsmannen öfwer bagarena, bruto thetas herre Konungen i Egypten emot.

2. Och Pharao wardt vred uppå them,

3. Och låt sätta them i höfmästarens hus i fångelse, ther Joseph låg fången.

4. Och höfmästaren satte Joseph öfwer them, at han skulle tjena them; och the suto några dagar.

5. Och både stäncken och bagaren drömde om en natt hwar sin dröm; och hvars thetas dröm hade sin uttydelse.

6. Då nu Joseph kom om morgonen in til them, och såg them ångslige,

7. Frågade han them och sade: Hwi åren I så ångslige i dag?

8. The svarade: Wi hafwe drömt, och wi hafwe ingen som oss thet utlägg. Josef sade: Utläggningen hörer Gud til; dock förtäljer mig thet.

9. Då förtälde stanken sin dröm för Josef, och sade til honom: Jag drömde at et wintrå war för mig.

10. Tbet hade tre grenar; thet gröndrades, wårte och blomstrades, och thes drufwor wordo mogna.

11. Och jag hade Pharaos stänkekar i min hand, och tog och kryste them i stänkekar, och fick Pharaos stänkekar i handen.

12. Josef sade: Thetta är uttydningen: Tre grenar äro tre dagar.

13. Efter tre dagar skal Pharaos uphåfwa titt hufvud, och sätta tig åter til titt ämbete, at tu får honom stänkekar i hans hand, såsom iilsborene, då tu war hans stänk.

14. Men tånt uppå mig, då tig går wål, och gör barmhertighet med mig, at tu Pharaos ingifwer, at han tager mig utaf thetta huset.

15. Ty jag är hemligen bortstulen utaf the Ebreers land; så hafwer jag och här intet gjort, at the mig insatt hafwa.

16. Då bagaren såg at uttydningen war god, sade han til Josef: Jag hafwer och drömt, at jag bar tre slåtade korgar på mitt hufvud,

17. Och i öfwersta korgen allahanda bakad mat til Pharaos behof; och foglarne äto af korgen på mitt hufvud.

18. Josef svarade och sade: Thetta är uttydningen: Tre korgar äro tre dagar.

19. Och efter tre dagar skal Pharaos uphåfwa titt hufvud, och hänga tig i en galge; och foglarne stola äta titt kött på tig.

20. Och thet hände tredje dagen: då begick Pharaos sin års dag, och han gjorde alla sina tjenare en måltid; och uphof then öfwerste stänkens hufvud, och then öfwerste bagarens, ibland sina tjenare.

21. Och satte then öfwerste stanken åter til sitt stänkeämbete, at han skulle få Pharaos stänkekar i handen.

22. Men then öfwerste bagaren lät han hänga, som Josef hade uttydt honom.

23. Men then öfwerste stanken tänkte intet på Josef, utan förgat honom.

41. Capitel.

Och tu är thet efter hade Pharaos en dröm, såsom han hade slätt wid ålfwen,

2. Och sett af ålfwen upstiga sju nöd, stöna och feta; och the gingo i godt bete.

3. Sedan såg han andra sju nöd upstiga af ålfwen, wanstapliga och magra; och gingo jämte the andra på stranden wid ålfwen.

4. Och the sju wanstapliga och magra nöden äto up the sju stöna och feta nöden. Då wakenade Pharaos.

5. Och han somnade åter: och åter drömd han, och såg at sju ar, fulla och tjocka, wårte på en stjell.

6. Thet efter såg han sju tunna förwignade ar upgå.

7. Och the sju magra aren upslukade the sju stora och fulla aren. Då wakenade Pharaos, och såg at thet war en dröm.

8. Och då thet wardt morgon, war hans ande bedröfwad; och stöckade ut, och lät kalla alla spåmän i Egypten, och alla wisa, och förtälde them sin dröm; men thet war ingen, som honom kunde uttyda för Pharaos.

9. Då talade then öfwerste stanken med Pharaos och sade: Jag kommer i hog i dag mina synner.

10. Då Pharaos war förtörnad på sina tjenare, och lade mig med then öfwerste bagaren i fångelse, i hofmästarens hus:

11. Då drömd wi båda i en natt hwar sin dröm, hwars uttydning hwar för sig pågalt.

12. Då war när oss en Ebreis ung man, hofmästarens tjenare: honom förtälde wi thet, och han uttydde oss våra drömmar, hwar efter sin dröm.

13. Och som han oss uttyddet, så har thet gått; ty jag är åter satt til mitt ämbete, och han är hängd.

14. Då sände Pharaos bort, och lät kalla Josef; och the hade honom utu fångelse. Och han lät raka sig och förwandla sina kläder, och kom in til Pharaos.

15. Då sade Pharao til honom: Jag hafwer drömt en dröm, och ingen är som honom uttyder; men jag hafwer hört om dig sågas, at när du hör en dröm, då uttyder du honom.

16. Josef swarede Pharao och sade: Thet står icke mig til; men Gud skal dock förkunna Pharao thet godt är.

17. Pharao sade til Josef: Jag drömdede at jag stod på stranden wid ålfwen,

18. Och såg upstiga af ålfwen sju nöd, feta och stöna; och the gingo i godt bete.

19. Och efter them såg jag sju andra nöd upstiga, tunna och fast wanstapliga och magra; jag hafwer icke i hela Egypten sett så wanstapliga.

20. Och the sju wanstapliga och magra nöten äto up the sju första feta nöten.

21. Och då the hade ätit them up, syntes intet på them, at the hade ätit them, och woro wanstapliga såsom tilföre. Då wakenade jag.

22. Och såg åter i min dröm sju år, wurna på en stiel, fulla och tjocka.

23. Therefter gingo up sju torra år, tunna och förwignade.

24. Och the sju tunna åren upslukade the sju tjocka åren. Och jag hafwer sagt thet mina spåmän; men the kunna icke tyda mig thet ut.

25. Josef swarede Pharao: Båda drömmarne, Pharao, äro ens. Gud förkunnar Pharao hwad han göra wil.

26. The sju stöna nöten äro sju år, och the sju fulla åren äro och the sju åren: thet är alt enahanda dröm.

27. The sju magra nöten och wanstapliga, som efter the andra upstigna äro, äro sju år; och the sju magra och förwignade åren stola wara sju hårda år.

28. Thet är nu thet jag sagt hafwer til Pharao, at Gud underwisar Pharao hwad han göra wil.

29. Si, sju år wara kommande med stor hymnighet i hela Egypti land.

30. Och efter them wara sju hårda år kommande, at man warde förगतande all sådan hymnighet i Egypti land; och then dyra tiden warde förtärande landet,

31. At man intet skal weta af then hymnigheten i landet, för then dyra tidens

stul, som efter kommer; förty han skal wara gansta swår.

32. Men thet Pharao hade andra gången drömt, betyder at Gud skal sådant wißerligen och snarligen göra.

33. Nu må Pharao se efter en förståndig och wiß man, then han sätta må öfwer Egypti land,

34. Och sätta, at han förstikar ämbetsmän i landet, och taga then semte delen i Egypti land, i the sju rika åren,

35. Och församla all spisning af the goda åren, som komma stola, at the låta inkomma såd uti Pharaos kornhus, til förråd i städerna, och förwara thet:

36. På thet man finner at landet spisning i the sju hårda åren, som komma stola öfwer Egypti land, at landet icke förderfwas af hunger.

37. Thet talet behagade Pharao och alla hans tjenare wål.

38. Och Pharao sade til sina tjenare: Huru kunne wi finna en sådan man, som Guds Ande är uti?

39. Och sade til Josef: Efter Gud hafwer alt sådant kundgjort dig, är ingen så klok och förståndig som du.

40. Du skal wara öfwer mitt hus, och efter titt ord skal alt mitt folk lydigt wara: allena i mitt Konungsliga sate wil jag wara mer än du.

41. Och sade: Si, jag hafwer satt dig öfwer hela Egypti land.

42. Och tog sin ring af sin hand, och gaf honom Josef på sin hand, och klädde honom i hwitt silke, och hängde en guld-kädja på hans hals.

43. Och lät honom sitta på then andra wagnen, och lät utropa honom: Thene är landets fader; och satte honom öfwer hela Egypti land.

44. Och Pharao sade til Josef: Jag är Pharao; utan tin wilja skal ingen, i hela Egypti land, röra sin hand eller fot.

45. Och kallade honom thet hemligaste rådet, och gaf honom til hustru Asnath Potipheras dotter Prestens i On. Så for Josef ut til at besö Egypti land.

46. Och han war trettio år gammal, då han stod för Pharao. Och for ut ifrå Pharao, och for omkring hela Egypti land.

47. Och landet gjorde allt så i the sju rika åren.

48. Och församlade i the sju åren all spisning i Egypti land, och låto thet i städerna: ehwad spisning som wårte på marken wid hwar och en stad allt omkring, thet låto the komma ther in.

49. Så lade Joseph tilhoppa såd öfwer måttan mycket, som sandkornen i hafwet, så at han wände igen at råfna; ty man kunde thet icke råfna.

50. Och Joseph wordo födde två söner, förr än then dyra tiden kom, hwilka honom födde Asnath Potipheras dotter Prestens i On.

51. Och kallade then första Manasse; förty, sade han, Gud hafwer låtit mig förgåta alla mina olyckor och min faders hus.

52. Then andra kallade han Ephraim; förty, sade han, Gud hafwer låtit mig wåra til i mitt eländes land.

53. Då nu the sju rika åren woro framlidna i Egypten,

54. Så begynte the sju hårda åren gå uppå, som Joseph hade omtalat: och wardt en dyr tid i alla läncker; men i hela Egypti land war bröd.

55. Då nu Egypti land och led hunger, ropade folket til Pharao om bröd. Men Pharao sade til alla Egyptier: Går bort til Joseph; hwad han säger eder, thet görer.

56. När nu dyr tid war öfwer hela landet, slog Joseph kornhusen up allestädes, och sålde at the Egyptier; förty then dyra tiden wardt ju längre ju större i landet.

57. Och alla land kommo til Egypten, til at köpa når Joseph; förty then dyre tiden fick öfwerhanden i alla land.

42. Capitel.

Men då Jacob såg, at såd war sal i Egypten, sade han til sina söner: Hwi sen I icke til?

2. Si, jag hörer at uti Egypten är såd nog; farer thet ned, och köper oss såd, at wi må lefwa, och icke dö.

3. Så foro då tio Josephs bröder nge, at the skulle köpa såd i Egypten;

4. Ty BenJamin, Josephs broder, låt Jacob icke fara med sina bröder, ty han sade: Honom måtte något ondt wederfaras.

5. Så foro Israels barn åstad til at köpa såd, med andra, som kommo med them; ty thet war och dyr tid i Sanaans land.

6. Men Joseph war råbande i landet, och sålde såd at allt folket i landet. Då nu hans bröder kommo til honom, föllo the ned på jorden för honom på sitt ansikte.

7. Och han såg uppå them, och kände them, och låtsade wara frammande emot them, och talade skarpt med them, och sade til them: Hwadan kommen I? The sade: Utaf Sanaans land, til at köpa spisning.

8. Och antå han kände them, så kände the dock intet honom.

9. Och Joseph tänkte på drömmen, som han hade drömt om them, och sade til them: I åren spejare, och åren komme til at bese hwarest landet är öppet.

10. The swarade honom: Nej, min herre, tine tjenare äro komme til at köpa spisning.

11. Wi äro alle en mans söner; wi äro redelige, och tine tjenare hafwa aldrig warit spejare.

12. Han sade til them: Nej, utan I åren komme til at bese hwarest landet är öppet.

13. The swarade honom: Wi, tine tjenare, äro tolf bröder, en mans söner i Sanaans land: och then yngste är når vår fader; men then ene är icke mer til.

14. Joseph sade til them: Thetta är thet jag hafwer sagt eder; spejare åren I.

15. Ther uppå wil jag pröfwa eder: Wid Pharaos lif, I stolen icke komma hån, med mindre eder yngste broder kommer hit.

16. Sänder en af eder bort, som hämtar hit eder broder; men I stolen wara fångne. Så wil jag pröfwa edert tal, om I faren med sanningen eller icke; ty hwar så icke, så åren I, wid Pharaos lif, spejare.

17. Och han lät them allesamman i förvaring i tre dagar.

18. Om tredje dagen sade han til them : Wiljen I lefwa, så görer altså ; ty jag fruktar Gud.

19. Ären I rebelige, så låter en eder broder ligga bunden i edert fångelse ; men I, farer bort, och förer hem hwad som I köpt hafwen emot hungren.

20. Och förer eder yngsta broder hit til mig, så wil jag tro edra ord, på thet I icke stolen dö. Och the gjorde så.

21. Men the talade inbördes : Thetta hafwe wi förstyllat på vår broder, at wi sågo hans själs ångest, så han bad oss, och wi wille intet höra honom ; theförre kommer nu thenna bedröfwelsen öfwer oss.

22. Ruben svarade them och sade : Sade jag icke eder, så jag talade : Syn-der icke på piltan, och I willen icke höra ? Nu warder hans blod utkraft.

23. Men the wiste icke at Joseph förstod thet ; ty han talade med them med en toll.

24. Och han wände sig ifrå them, och gret. Då han nu åter wände sig til them, och talade med them, tog han Simeon utaf them, och bandt honom för therås ögon,

25. Och gaf befallning, at therås säckar skulle fyllas med malmning, och gifwas therås penningar igen, hvars i hans säck ; thet til och hwar och en sin tåring på resan. Och man gjorde them så.

26. Och the lade sina waror på sina åsnor, och foro tådan.

27. Men så en af them lät upp sin säck, at han skulle fodra sin åsna i herberget, wardt han warse sina penningar, som lågo ofwan i säcken,

28. Och sade til sina bröder : Jag hafwer fått mina penningar igen ; si, the äro i min säck. Då förhöll them therås hjerta, och förträdtes inbördes, och sade : Hwi hafwer Gud gjort oss så ?

29. Då the nu kommo hem til therås fader Jacob i Canaans land, sade the honom alt thet them wedersarit war, och sade :

30. Then mannen, som är herre i lan-

det, talade skarpt til oss, och höll oss för landets spejare.

31. Och så wi svarade, wi äre rebelige, och hafwe aldrig warit spejare ;

32. Utan äro föll bröder, vår faders söner ; en är icke mer til, och then yngste är ännu i thenna dag när vår fader i Canaans land ;

33. Sade han til oss : Ther uppå wil jag märka at I ären rebelige : En edet broder låter när mig qwar, och tager nöddortst til edert hus, och farer bort,

34. Och hämtar eder yngsta broder hit til mig, så kan jag märka, at I icke ären spejare, utan rebelige män : så wil jag och gifwa eder eder broder igen, och så mågen I bruka edert bästa i landet.

35. Och så the slogo ut af säckarna, fann hwar och en sitt penningeknytte i sin säck ; och så the sågo at thet war therås penningeknytte, wordo the, med therås fader, förträdte.

36. Då sade Jacob therås fader : I hafwen gjort mig barnlös. Joseph är icke mera til, Simeon är och icke mera til, BenJamin wiljen I taga ifrå mig : thet går alt öfwer mig.

37. Ruben svarade sin fader och sade : Om jag icke förer tig honom hem igen, så dråp båda mina söner : allenast gif mig honom i min hand ; jag wil föra tig honom hem igen.

38. Han sade : Min son skal icke fara ned med eder ; ty hans broder är dödd, och han är allena igenblifwen : om honom wedersfores något ondt i wågen ther I resten, worden I drifwande mina grå hår med sorg ned i grafwen.

43. Capitel.

Men then dyra tiden tvingade landet.

2. Och så thet wardt alt, som the hade fört utaf Egypten, sade therås fader Jacob til them : Farer åter tit, och köper oss någon spisning.

3. Då svarade honom Juda och sade : Then mannen wederslade oss thet högeli-gen, och sade : I stolen icke komma för mina ögon, med mindre eder broder är med eder.

4. Är thet nu så, at tu sänder vår bro-

der med oss, så wilje wi fara ned och köpa tig spisning ;

5. Men är thet så, at tu icke sänder honom, så fare wi icke ned ; ty mannen hafwer sagt oss : I stolen icke komma för mina ögon, utan eder broder är med eder.

6. Israel sade : Hwi hafwen I så illa gjort emot mig, at I hafwen thet sagt mannen, at I hadn ännu en broder ?

7. The svarade : Then mannen frågade så grant om oss och vår släkt, och sade : Lefwer eder fader ännu ? Hafwen I ännu en broder ? Då sade wi honom som han frågade : Huru kunde wi weta, at han skulle säga : Hafwer eder broder hit ned med eder ?

8. Då sade Ruben till Israel sin fader : Låt piltén fara med mig, at wi måge göra oss redo och färdas, och måge lefwa, och icke dö, både wi och tu och våra barn.

9. Jag wil wara god för honom ; utan mina händer skal tu ästa honom ; förer jag dig icke honom igen, och sätter honom fram för dina ögon, så wil jag hafwa skuld så länge jag lefwer.

10. Ty hwar wi icke hade fördröjt, hade wi väl allaredan två resor warit igenkomne.

11. Då sade Israel theras fader till them : Måste thet ju så wara, så görer thet, och tager af landets bästa frukt i edra säckar, och förer mannen slänker till ned, något balsam, och honing, och örter, och mirrham, och dadel, och mandel.

12. Lager också andra penningar med eder ; och the penningar, som I hafwen fått igen ofwan i edra säckar, förer också med eder : till äfrentyras thet är någon willa ibland kommen.

13. Ther till tager eder broder ; görer eder redo, och farer till mannen.

14. Men Ålsamtig Gud gifwe eder barmhertighet för then mannen, at han måtte eder fri låta then andra brodern, och BenJamin. Men jag måste wara, som then ther sina barn slätt mist hafwer.

15. Då togo the thesa slänker, och penningar dubbelt med sig, och BenJamin, gjorde sig redo, och foro in i Egypten,

och gingo in för Josef.

16. Då såg Josef them, med BenJamin, och sade till honom som war öfwer hans hus : Haf thesa männerna in i huset, och slagta, och red till ; förty the stola äta med mig i middag.

17. Och mannen gjorde såsom Josef honom sagt hade, och hade männerna in i Josefs hus.

18. Men the fruktade sig, at the woro hafde i Josefs hus, och sade : Wi äro här införde för penningarnas skuld, som wi tilföre funno i våra säckar, at han wil komma oss thet uppå, och låta en dom gå öfwer oss, ther han oss med tager till sina trålar, med våra åsnor.

19. Therför gingo the till mannen som war öfwer Josefs hus, och talade med honom utan för dörren af huset,

20. Och sade : Min herre, wi woro tilföre här ned till at köpa spisning.

21. Och då wi kommo i herberget, och löste up våra säckar, si, då woro hwaras och ens penningar ofwan i hans säck, med full wigt ; therför hafwe wi åter fört them med oss.

22. Hafwe också fört andra penningar ned med oss, till at köpa spisning med. Men wi wete icke ho som hafwer stulit oss våra penningar i våra säckar.

23. Men han sade : Warer till frids ; frukter eder icke ; eder Gud, och eder faders Gud, hafwer gifwit eder en slätt i edra säckar ; edra penningar hafwer jag fått. Och han hade Simeon ut till them.

24. Och hade them i Josefs hus, gaf them watn, at the skulle två sina fötter, och gaf theras åsnor foder.

25. Men the redde till slänkerna till thes Josef kom till middagen ; ty the hade hört, at the skulle thet äta bröd.

26. Då nu Josef gick in i huset, buro the honom slänkerna i huset på sina händer, och föllo för honom ned på jorden.

27. Men han tackade them kärligt, och sade : Går thet väl med eder fader, then gamla, ther I mig af saden ? Lefwer han ännu ?

28. The svarade : Wårom fader, tin tjennare, går väl, och han lefwer ännu : och bugade sig, och föllo ned för honom.

29. Och han lyfte up sina ögon, och såg sin broder BenJamin, sin moders son, och sade: Är thet eder yngste broder, som I saden mig af? Och sade ytterligare: Gud ware tig nådelig, min son.

30. Och Joseph hastade, ty hans hjerta war brinnande öfwer sin broder, och sökte rum til at gråta, och gick i sin kammare, och gret thet.

31. Och då han hade twagigt sitt ansikte, gick han ut, och höll sig fast, och sade: Ligger bröd fram.

32. Och thet bars fram, besynnerligen för honom, och besynnerligen för them; och för the Egyptier, som med honom åto, och besynnerligen; förty the Egyptier dödas icke äta bröd med the Ebreer: thet är en wederstygghelse för them.

33. Och the fattede inför honom, then förstföddes efter sin förstföddel, och then yngste efter sin ungdom. Thet förundrade the sig uppå inbördes.

34. Och man bar til them hwardera rättet af hans bord, men åt BenJamin fem gånger mer än åt the andra: och the drucko, och worde druckne med honom.

44. Capitel.

Och Joseph befallte honom som war öfwer hans hus, och sade: Fyll thessa männernas säckar med spisning, så mycket the kunna föra, och lägg hwar och ens penningar ofwan i hans säck,

2. Och min silfwerstäl ofwan i then yngsta's säck, med penningarna för sådan. Han gjorde som Joseph honom sade.

3. Om morgonen då ljus wardt, låto the männerna fara med sina äsnor.

4. Då the nu woro ut af staden, och icke långt komne, sade Joseph til honom som war öfwer hans hus: Up och far efter männerna, och når tu får them, så såg til them: Hwi hafwen I lönt godt med ond?

5. Är icke thet, thet min herre dricker utaf, och thet han spår med? I hafwen illa gjort.

6. Och som han beslog them, sade han sådana ord til them.

7. The svarade honom: Hwi talar min herre sådana ord? Bort thet, at tina tjenare skulle så göra.

8. Si, penningarna, som wi funno ofwan uti våra säckar, hafwe wi fört til dig igen af Sanaans land: och hwi skulle wi då hafwa stulit silfwer eller guld af tin herres hus?

9. När hwilken thet warder funnit ibland tina tjenare, han må dö: thet til wilje wi och wara min herres trålar.

10. Han sade: Ja, ware som I hafwen sagt. När hwilken thet finnes, han ware min trål; men I stolen wara löse.

11. Och the hastade sig, och lade hwar sin säck af ned på jorden; och hwar låt up sin säck.

12. Och han sökte, och begynte på then första, in til then yngsta: då fanns stälen i BenJamins säck.

13. Då refwo the sina kläder, och lade hwar uppå sin äsna, och foro åter in i staden.

14. Och Juda gick med sina bröder in i Josephs hus; ty han war än då thet: och the föllo ned på jorden för honom.

15. Joseph sade til them: Hwi torden I thet göra? Weten I icke, at en sådan man som jag är, kunde spå til?

16. Juda sade: Hwad stole wi säga min herre, eller huru stole wi tala? Och hwad stole wi förebära? Gud hafwer funnit tina tjenaress misgärningar: si, wi, och then som stälen är funnen när, äre min herres trålar.

17. Men han sade: Bort thet, at jag skulle så göra. Then mannen, som stälen är när, han stal wara min trål; men I, farer med frid up til eder fader.

18. Då gick Juda til honom, och sade: Min herre, låt tin tjenare tala et ord i tina öron, min herre, och tin wrede harmes icke öfwer tin tjenare; ty tu är såsom Pharao.

19. Min herre frågade sina tjenare, och sade: Hafwen I och någon fader, eller broder?

20. Då svarade wi: Wi hafwe en fader, och han är gammal, och en ung dräng, född i hans älderdom, och hans broder är dödd, och han är allena blifwen

igen af sin moder, och hans fader hafwer honom får.

21. Lå sade tu til tina tjenare: Hafwer honom hit ned til mig, och jag wil gdra honom godt.

22. Men wi swarade min herre: Piltén kan icke komma ifrå sin fader; hwar han komme honom ifrå, dödde han.

23. Lå sade tu til tina tjenare: Hwar eder yngste broder icke kommer här med eder, stolen I icke mera komma för mina ögon.

24. Lå foro wi up til tin tjenare, min fader, och sade honom min herres tal.

25. Lå sade vår fader: Farer åter bort, och köper oss någon spisning.

26. Men wi sade: Wi kunne icke fara ther ned, med mindre vår yngste broder är med oss: så wilse wi fara ther ned; ty wi kunne icke komma för then mannens ögon, hwar vår yngste broder icke är med oss.

27. Lå sade tin tjenare, min fader, til oss: I weten at min hustru hafwer födt mig två:

28. Then ene gic bort ifrå mig, och thet sades at han skulle wara ihjälriswen; och jag hafwer ej sett honom allt här til.

29. Skolen I och taga thenne ifrå mig, och honom medersfars något ondt, så warben I drifwande mina grå här med forg ned i grafwen.

30. Om jag nu komme hem til tin tjenare, min fader, och piltén wore icke med oss, efter hans själ hänger in til thennes själ;

31. Så fler thet, så han ser at piltén icke är tillstådes, at han dörr: så worde wi tina tjenare, tin tjenaress, vår faders grå här förande med jämmer ned i grafwen.

32. Ty jag, tin tjenare, hafwer warit min fader god för piltén, och sagt: Hafwer jag icke honom til tig igen, så wil jag hafwa skuld i alla mina lifsdagar.

33. Thersföre låt tin tjenare blifwa här qwar, min herre, för en trål, i pilténs stad; och låt piltén fara up med sina bröder:

34. Förty huru skulle jag fara up til min fader, når piltén är icke med mig? Jag finge se then jämmer, som min fader uppå komme.

45. Capitel.

Lå kunde icke Joseph hålla sig för alla them som omkring stodo, och han ropade: Går alle ut ifrå mig; och stod ingen når honom, så Joseph betände sig för sina bröder.

2. Och han gret öfwerljuddt, så at the Egyptier och Pharaos tjenare thet hörde.

3. Och han sade til sina bröder: Jag är Joseph; lefwer min fader ännu? Och hans bröder kunde intet swara honom; så försträckte woro the för hans ansikte.

4. Men han sade: Går dock hit til mig. Och the gingo til honom; och han sade: Jag är Joseph, eder broder, then I hafwen sålt in uti Egypten.

5. Och nu låter thet icke behyrnra eder, och tänker icke at jag thersföre är vred, at I hafwen sålt mig hit; ty för eder wälfärds skal hafwer Gud såndt mig hit för eder.

6. Ty thet är nu tu är, at dyr tid hafwer warit i landet, och äro ännu fem år, at ingen påbning eller upstörd skal warba.

7. Men Gud hafwer såndt mig hit för eder, at han wil låta eder blifwa qwar på jorden, och hålla eder wid lif genom stort under.

8. Så hafwen icke nu I såndt mig hit, utan Gud. Han hafwer gjort mig såsom en fader til Pharaos, och til en herre öfwer allt hans hus, och til en Förste i hela Egypti land.

9. Skynber eder nu, och farer up til min fader, och säger honom: Thet låter tin son Joseph säga tig: Gud hafwer satt mig til en herre i hela Egypti land; kom ned til mig; försumma tig icke.

10. Tu skal bo i thet landet Gosen, och wara hårdt når mig, tu och tina barn och tina barnabarn, tina får och få, och allt thet titt är.

11. Jag wil thet försbrja tig; ty thet

är ännu fem år dyr tid; at tu icke warder förderfwad med titt hus och allt thet titt är.

12. Si, edra ögon se, och min broders BenJamins ögon, at jag talar muntligen med eder.

13. Förfunner min fader all min hårlighet i Egypten, och allt thet I sett hafwen. Skynder eder, och kommer hit ned, med min fader.

14. Och han fick sin broder BenJamin om halsen, och gret; och BenJamin gret och wid hans hals.

15. Och han kyste alla sina bröder, och gret öfwer them. Sedan talade hans bröder med honom.

16. Och när thet ryktet kom i Pharaos hus, at Josefhs bröder woro komne, behagade thet Pharao wäl, och alla hans tjenare.

17. Och Pharao sade til Josef: Säg tina bröder: Thetta görer: Laster edra djur, farer bort, och när I kommen i Canaan's land,

18. Så tager eder fader och edert folk, och kommer til mig; jag wil gifwa eder af allt thet goda, som i Egypti land är, at I stolon äta mårgen i landet.

19. Och bjud them: Öbrer altså: Tagger eder ut af Egypti land wagnar til edra barn och hustrur, och förer eder fader, och kommer.

20. Och stoner icke edra behags-ting; förty allt thet goda i hela Egypten skal böra eder til.

21. Israels barn gjorde så; och Josef fick them wagnar, efter Pharaos befallning, och förtåring på wågen.

22. Och gaf them alla, hwar för sig, högtids-kläder, men BenJamin gaf han treshundrade silfwerpenningar och fem högtids-klädningar.

23. Men fadren sände han tio åsnor, lastade med gods ut af Egypten, och tio åsninnor med målning och bröd och spisning för sin fader på wågen.

24. Och så lät han sina bröder fara, och sade til them: Riferwer icke på wågen.

25. Så foro the ut af Egypten, och

kommo uti Canaan's land til sin fader Jacob:

26. Och förfunnade honom thet, och sade: Tin son Josef lefwer ännu, och är en herre i hela Egypti land. Men honom föll thet icke i sinnet; ty han trodde them intet.

27. Då sade the honom alla Josefs ord, som han til them sagt hade. Och då han såg wagnarna, som Josef utsändt hade til at föra honom med, wardt hans ande lefwande,

28. Och sade: Jag hafwer nog, at min son Josef lefwer ännu. Jag wil fara bort och se honom förr än jag dör.

46. Capitel.

Israel for tit, med allt thet honom tilhörde. Och då han kom til BerSaba, offrade han et offer åt sin faders Isaacs Gud.

2. Och Gud sade til honom om natten i en syn: Jacob, Jacob! Han sade: Här är jag.

3. Och han sade: Jag är Gud, tin faders Gud: frukta mig icke at fara in i Egypten; förty ther wil jag göra dig til et mågtigt folk.

4. Jag wil fara tit med dig, och wil åter föra dig ther ut; och Josef skal lägga sin hand uppå tina ögon.

5. Då for Jacob ifrå BerSaba; och Israels barn förde Jacob sin fader, med sina barn och hustrur, på wagnarna, som Pharao hade sändt til at föra them med.

6. Och togo sin bostad och häfwer, som the förwårfwat hade i Canaan's land, och kommo så in uti Egypten, Jacob, och all hans såd med honom:

7. Hans barn, och hans barnabarn med honom, hans döttrar och hans barns döttrar, och all hans såd.

8. These äro Israels barns namn, the som kommo i Egypten: Jacob och hans söner. Jacobs förstfödde son Ruben.

9. Rubens barn: Hanoch, Pallu, Hezron och Charmi.

10. Simeons barn: Semuel, Jamin,

Dhad, Jachin, Zohar och Saul, then Cananeiska qvinnans son.

11. Levi barn: Serfon, Rehat och Merari.

12. Juda barn: Er, Onan, Sela, Perez och Serah. Men Er och Onan dödde i Canaans land. Men Perez barn: Hezron och Hamul.

13. Isaschars barn: Thola, Phuva, Job och Simron.

14. Sebulons barn: Sereb, Elon och Jahleel.

15. These äro barnen af Lea, som hon födde Jacob i Mesopotamien, med sin dotter Dina. The göra tilhopa alle, med söner och döttrar, tre och trettio själar.

16. Gads barn: Ziphion, Haggi, Suni, Gzbon, Eri, Arobi och Areli.

17. Aßers barn: Zimna, Zisua, Zisui, Brya och Serah, theas syster. Men Bryas barn Heber och Malchiel.

18. These äro Silpas barn, som Laban gaf Lea sin dotter, och födde Jacob thesa sexton själar.

19. Rachels Jacobs hustrus barn: Joseph och BenJamin.

20. Och Joseph wordo födde i Egypten Manasse och Ephraim, som honom födde Asnath, Potipheras dotter, Prestens i On.

21. BenJamins barn: Bela, Becher, Aßbel, Gera, Raaman, Ehi, Ros, Muppim, Huppim och Ard.

22. These äro barnen af Rachel, som Jacob födde äro, alle tilhopa fjorton själar.

23. Dans barn: Husim.

24. Naphthali barn: Jahzeel, Guni, Zezer och Sillem.

25. These äro Bilhas barn, som Laban hade gifvit sin dotter Rachel, och födde Jacob thesa sju själar.

26. Alla själar, som kommo med Jacob in i Egypten, som utgångne woro af hans länd, undantagande hans barns hustrur, äro alle tilsamman sex och sextio själar.

27. Och Josephs barn, som honom wordo födde i Egypten, woro två själar: så at alla Jacobs huses själar, som

kommo in i Egypten, woro stuttio.

28. Och han sände Juda för sig til Joseph, at han skulle wisa honom vägen til Gosen; och the kommo in i landet Gosen.

29. Då spände Joseph före sin wagn, och for ut emot Israels, sin fader, til Gosen. Och då han fick se honom, föll han om hans hals, och gret swärligen på hans hals.

30. Då sade Israel til Joseph: Nu wil jag gerna dö, efter thet jag hafwer sett titt ansikte, at tu ännu lefwer.

31. Joseph sade til sina bröder och sin faders hus: Jag wil fara up, och underwisa thet Pharao, och säga til honom: Mine bröder och min faders hus är kommit til mig ut af Canaans land,

32. Och äro herdar; ty thet är sådant folk, som med bostap umgå plågar: theas får och få, och alt thet the hafwa, hafwa the fört med sig.

33. Då nu Pharao warde eder kallande, och säger: Hvad är eder handel?

34. Så stolen I säga: Tine tjenare äro folk, som med bostap umgå, ifrå vår barndom alt här til, både wi och våre fäder; på thet I mågen få bo i thet landet Gosen: förty alle herdar äro såsom en stiggelse för the Egyptier.

47. Capitel.

Då kom Joseph, och förkunnade thet Pharao, och sade: Min fader och mine bröder, theas får och få, och hvad the hafwa, är kommit utu Canaans land; och si, the äro i thet landet Gosen.

2. Och han tog fem sina bröder, och ställde them för Pharao.

3. Då sade Pharao til hans bröder: Hvad är eder handel? The swarade: Tine tjenare äro herdar, wi och våre fäder.

4. Och sade ytterligare til Pharao: Wi äro komne til at bo med eder i landet; ty tine tjenare hafwa intet bete til theas bostap; så hårdt tvingar then hårda tiden Canaans land: så gör wäl, och låt dock tina tjenare bo i thet landet Gosen.

5. Pharao sade til Joseph: Thet är tin fader, och thet äro tine bröder; the äro komne til tig.

6. Egypti land står tig dyppet; låt them bo på bästa platsen i landet, at the måga bo i thet landet Gosen; och om tu wet några mån ibland them, som duglige äro, så sätt them öfwer min bostap.

7. Joseph hade och sin fader Jacob in, och ställde honom för Pharao; och Jacob wälsignade Pharao.

8. Men Pharao frågade Jacob: Hur gammal äst tu?

9. Jacob sade: Min eländes tid är hundra och trettio år. Liten och ond är min eländes tid, och råcker intet til mina faders eländes tid.

10. Och Jacob wälsignade Pharao, och gick ut ifrå honom.

11. Men Joseph skaffade sin fader och sina bröder boning, och gaf them en besittning i Egypti land, på bästa platsen i landet, nemligen, i thet landet Rameses, såsom Pharao budit hade.

12. Och han förbröjde sin fader och sina bröder och hela sin faders hus; gaf hwar och en sin del bröd, alt ifrå the gamla in til the unga barn.

13. Men i alla land war intet bröd; ty then dyra tiden war gansta swår, så at Egypten och Canaans land swälte för then dyra tidens skul.

14. Och Joseph samlade alla the penningar tilhopa, som funnos i Egypten och Canaan, för mälning, som the köpte. Och han låt alla penningarna komma i Pharaos hus.

15. Då nu penningarne fattades i Egypti land och Canaan, kommo alle Egyptier til Joseph, och sade: Skaffa oss bröd: hwi låter tu oss dö för tig, therföre at wi hafwe inga penningar?

16. Joseph sade: Skaffer hit eder bostap, så wil jag gifwa eder för bostapen, medan I ären utan penningar?

17. Då hade the theras bostap til Joseph; och han gaf them bröd för theras hästar, får, så och åsnor: så födde han them thet året med bröd för all theras bostap.

18. Då året war omlidit, kommo the til honom på andra året, och sade til honom: Wi wilje icke dölijat för vår herre, at icke allena penningarne, utan och all vår bostap äro borta när vår herre, och är intet mer qwar för vår herre, utan allena vår kropp och äter.

19. Hwi låter tu både oss och vår äter dö? Lag oss til tig, och vårt land, för bröd, at wi och vårt land måge wara Pharaos egne. Gif oss såd, at wi måge lefwa, och icke dö, och ätten icke förläges.

20. Så tog Joseph hela Egypti land in til Pharao; ty the Egyptier sålde hwar sin äter; ty then hårda tiden war alt för stark öfwer them. Och wardt så landet Pharaos egit,

21. Med folket, som i hans städer ut- och ingick, ifrå then ena ändan i Egypten in til then andra,

22. Undantagen Presternas äter: then tog han icke in; ty thet war förskickadt af Pharao til Presterna, at the äta skulle thet them benämndt war, thet han them gaf; therföre behöfde the icke sälja sina ättar.

23. Då sade Joseph til folket: Si, jag hafwer i dag intagit eder och eder äter til Pharao: si, ther hafwen I såd, och sår ätten.

24. Och af wårten stolen I gifwa Pharao then femte delen; fyra delar stola wara edre, til at så ätten med, til eder spisning, och til edra hus och barn.

25. The sade: Allenast låt oss lefwa, och finna nåd för tig, vår herre; wi wilje gern wara Pharaos egne.

26. Så gjorde Joseph them en lag, alt in til thenna dag, öfwer the Egyptiers äter, til at gifwa Pharao then femte delen, undantagen presteättren; then wardt icke Pharaos egen.

27. Så bodde Israél i Egypten, i thet landet Gosen, och hadet inne, och wårte til, och förskades storligen.

28. Och Jacob lefde sjutton år i Egypti land, så at hans hela ålder wardt hundra och sju och fyratio år.

29. Då nu tiden kom, at Israél dö skulle, kallade han sin son Joseph, och

sade til honom: Hafwer jag funnit nåd för dig, så lågg tin hand under min länd, at tu gör barmhertighet och trohet med mig, och begrafwer mig icke uti Egypten;

30. Utan jag wil ligga när mina fäder; och tu skal föra mig ut af Egypten, och begraf mig i theras grifter. Han sade: Jag wil göra som tu hafwer sagt.

31. Och han sade: Så swär mig. Och han swor honom. Då böjde Israel sig in til sängens hufvudgård.

48. Capitel.

Therestfer wardt Joseph sagdt: Si, tin fader är sjuk: och han tog båda sina söner med sig, Manasse och Ephraim.

2. Då wardt Jacob sagdt: Si, tin son Joseph kommer til dig. Och Israel tog styrka till sig, och satte sig up i sängen.

3. Och sade til Joseph: Then Allmäktige Gud syntes mig i Luf i Canaans land, och wälsignade mig,

4. Och sade til mig: Si, jag skal låta dig wäxa och föröka, och göra dig til mycket folk, och skal gifwa tin såd, efter dig, thetta landet til egendom ewinnerligen.

5. Så stola nu dina två söner, Ephraim och Manasse, som dig i Egypten födde äro, förre än jag kom hit in til dig, wara mine, lika som Ruben och Simeon.

6. Men the, som tu föder efter them, stola wara tine; men these stola wara nämnde med theras bröders namn i theras arfwedel.

7. Och då jag kom utaf Mesopotamien, dödde mig Rachel i Canaans land på wägen, då ännu et litet stycke wäg war til Ephrat; och jag begrof henne på wägen til Ephrat, thet nu heter Bethlehem.

8. Och Israel såg Josephs söner, och sade: Ho äro these?

9. Joseph swarade sin fader: The äro mine söner, som Gud hafwer mig här gifwit. Han sade: Haf them hit til mig, at jag wälsignar them.

10. Ty Israels ögon woro mörke wordne för ålders skul, och kunde icke

wäl se. Och han hade them til honom; och han kyste them, och tog them i famn,

11. Och sade til Joseph: Si, jag hafwer sett titt ansikte, thet jag icke förmodat hade; och si, Gud hafwer öf låtit mig se tin såd.

12. Och Joseph tog them utaf hans bröst, och han böjde sig ned på jorden för hans ansikte.

13. Då tog Joseph them båda, Ephraim i sin högra hand, emot Israels wänstra hand, och Manasse i sin wänstra hand, emot Israels högra hand, och hade them til honom.

14. Men Israel räckte ut sin högra hand, och lade henne på Ephraims, then yngstas hufvud, och sin wänstra hand på Manasses hufvud, och omstifte händerna med wilja; ty Manasse war then förstfödde.

15. Och han wälsignade Joseph, och sade: Gud, för hwilken mine fäder Abraham och Isaac wandrat hafwa, Gud, som mig födt hafwer utaf min ungdom alt in til thenna dag;

16. Angelen, som mig frälst hafwer af alt ondt, han wälsigne thesa piltarna, at the måga efter mitt och mina fäders, Abrahams och Isaacs, namn nämnde warða, så at the måga wäxa och föröka på jorden.

17. Men då Joseph såg, at hans fader lade sin högra hand på Ephraims hufvud, behagade thet honom illa, och fattade uti sin faders hand, at han skulle wända sin hand af Ephraims hufvud in på Manasses hufvud.

18. Och sade til honom: Icke så, min fader: thenne är then förstfödde; lågg tin högra hand på hans hufvud.

19. Men hans fader nekade thet, och sade: Jag wet wäl, min son; jag wet thet wäl: thenne skal öf warða til folk, och skal warða stor; men hans yngre broder skal warða större än han, och hans såd skal warða til et stort folk.

20. Så wälsignade han them i then dagen, och sade: Warde Israel wälsignad efter titt sätt, så at man må säga: Gud satte dig såsom Ephraim och

Manasse. Och så satte han Ephraim för Manasse.

21. Och Israel sade til Joseph : Si, jag dö, och Gud skal vara med eder, och skal föra eder åter i edra faders land.

22. Jag, hafwer gifwit tig et stycke land, utan tina bröder, som jag med mitt swärd och boga utaf the Amorreers hand tagit hafwer.

49. Capitel.

Och Jacob kallade sina söner, och sade: Förssamlar eder, at jag må förkunna eder hvad eder skal hända i then yttersta tiden.

2. Kommer tilhopa, och hör till, I Jacobs barn; hör eder fader Israel.

3. Ruben, min förste son, tu äst min kraft och min första magt, then öfwerste i offret, och then öfwerste i riket.

4. Han utlöper med hast, som watn: tu skal icke vara then öfwerste; ty tu hafwer upstigit i tin faders låger, och ther hafwer tu med thet upstigandet besmittat min sång.

5. The bröder Simeon och Levi, the hafwa handlat orättfärdigt med theas mordwapen:

6. Min själ komme icke i theas råd, och min härlighet ware icke i theas förbund; förty uti theas wrede hafwa the dödat mannen, och uti theas öfwerdådighet hafwa the förderfwat oxen.

7. Förbannad ware theas wrede, at hon så styf är, och theas grymhet, at hon så hård är: jag skal stingra them i Jacob, och förströ them i Israel.

8. Juda, tu äret: tig stola tine bröder låfwa; tin hand skal vara tina fiender på halsen; för tig stola tin faders barn buga sig.

9. Juda är et ungt lejon: tu äst högt kommen, min son, genom stor seger: han hafwer nedböjt sig, och lågrat sig, som et lejon och som en lejoninna: ho törst sätta sig up emot honom?

10. Spiran skal icke warda tagen ifrå Juda, ej heller en måstare ifrå hans fötter, til thes Hjelten kommer; och honom stola folken tillfalla.

11. Han warder bindande sin sola wid wintråd, och sin åsninnas son wid then åbla winqwisten. Han skall två sina kläder i win, och sin mantel i winbåräblod.

12. Hans ögon äro rödaktigare än win, och hans tänder äro hwitare än mjölk.

13. Sebulon skal bo wid hafshamnen och wid skeppshamnen, och sträcka sig in til Zidon.

14. Issachar skal vara en ben-åäne, och lågra sig emellan gränserna.

15. Och han såg roligheten, at hon är god, och landet, at thet är lustigt, och böjde sina hårdar til at bära, och är worden en stattsstyldig tjenare.

16. Dan skal warda en domare ibland sitt folk, såsom et annat slagte i Israel.

17. Dan skal warda en orm på wägen, och en huggorm på stigen, och bita hästen i foten, at then ther på rider, skal til rygga falla.

18. **SE**Re, jag wäntar efter tin halså.

19. Gad, wäpnad, skal föra håren, och åter igen förän.

20. Af Åßer kommer hans seta brödd; och han skal gifwa Konungar fräselig mat.

21. Naphtali är en snar hjort, och gifwer kosteligt tal.

22. Joseph skal tilwära; han skal tilwära lifawist som wid en fålla: dötrarna tråda fram uti regementet.

23. Och ändock stytterne woro honom förbittrade, trätte med honom, och hatade honom;

24. Så är dock hans boge blifwen fast, och hans händers armar äro förmanade genom then Mågtiges händer i Jacob: af honom äro komne herdar, stenar i Israel.

25. Ifrå tin faders Gud är tig kommen hjelp, och af then Allmågtiga äst tu wälsignad med wälsignelse ofwan efter af himlarna; med wälsignelse af djupet, som under ligger; med wälsignelse på bröst och qweb.

26. Then wälsignelse, som tin fader hans fötter, til thes Hjelten kommer; och honom stola folken tillfalla.

høge åro i werlden. Ut af Joseph stola hufvuden warda, och the öfwerste Nazareer ibland sina bröder.

27. BenJamin är en glupande ulf: om morgonen skal han äta rof, men om aftonen skal han utstifta rofvet.

28. These alle åro the tolf Israels slägter, och thet är thet, som therås fader hafver talat med them, då han wälsignade them, hwar med sin besynerliga wälsignelse.

29. Och han böd them, och sade til them: Jag skal samlas til mitt folk; begrafwer mig när mina fäder i then kulan på Ephrons Hetheens åter,

30. I then dubbeltulan, som ligger emot Mamre i Sanaans land, hvilken Abraham köpte til en arfgrift, med åkren, af Ephron then Hetheen.

31. Ther hafwa the begrafwit Abraham och Sara hans hustru: ther hafwa the och begrafwit Isaac och Rebecka hans hustru: ther hafwer jag och begrafwit Lea,

32. I then åkren och then kulan, som af Heths barn köpt är.

33. Och när Jacob hade lyftat buden til sina barn, lade han sina fötter samman på sängen, led af, och wardt samad til sitt folk.

50. Capitel.

Då föll Joseph in på sin faders ansikte, och gret, och kyste honom.

2. Och Joseph befallte sina tjenare låkarena, at the skulle smörja hans fader; och låkarena smorde Israel,

3. Äil thes tyrtio dagar woro förångne; ty så länge warade smörjodagarne. Och the Egyptier begreto honom i sjuttio dagar.

4. Då nu förjedadagarne ute woro, talade Joseph med Pharaos gårdsof, och sade: Hafwer jag funnit nåd för eder, så taler med Pharaos, och säger:

5. Min fader hafwer tagit en ed af mig, och sagt: Si, jag dörr; begraf mig i min graf, som jag hafwer grafwit mig i Sanaans land. Så wil jag nu fara up och begrafwa min fader, och komma igen.

6. Pharaos sade: Far tit up, och begraf tin fader, som tu honom swurit hafwer.

7. Så for Joseph up til at begrafwa sin fader; och med honom foro alle Pharaos tjenare, the äldste af hans folk, och alle the äldste i Egypti land;

8. Thertil alt Josephs folk, och hans bröder, och hans faders folk; allena therås barn, får och så lemnade the i thet landet Gosen.

9. Och foro theslites up med honom wagnar och resenärer; och war en ganz stor skara.

10. Då the nu kommo in på then planen Atad, som ligger in emot Jordan, då höllo the en ganz stor och bitter dödelagan; och han förjde öfwer sin fader i sju dagar.

11. Och då folket i landet, the Sanaeer, sågo thet förjandet på then planen Atad, sade the: The Egyptier förja ther fast. Theraf kallar man thet rummet the Egyptiers sorg, hvilket ligger in emot Jordan.

12. Och hans barn gjorde som han them befallt hade,

13. Och förde honom i Sanaans land, och begrofwu honom i then dubbeltulan af åkren, som Abraham med åkren köpt hade til arfgrift af Ephron Hetheen, twärt emot Mamre.

14. Så for Joseph åter in i Egypten med sina bröder, och med alla them som woro farne up med honom til at begrafwa hans fader, när the hade begrafwit honom.

15. Men Josephs bröder fruktade sig, då therås fader war dö, och sade: Råste at Joseph är oss gramse, och måtte wedergålla oss thet onda wi honom gjort hafwe.

16. Thersöre låto the säga honom: Din fader gaf befallning före sin dö, och sade:

17. Så stolen I säga til Joseph: Råre, förlåt tina bröder therås missgerning och synd, at the så illa hafwa gjort emot tig. Råre, förlåt oss nu, som äre tin faders Guds tjenare, thenna missgerning. Men Joseph gret, då the sådant talade med honom.

18. Och hans bröder gingo til, och följde ned för honom, och sade: Si, wi äre dine tjenare.

19. Josef sade til dem: Frukter eder icke, ty jag är under Gud.

20. I tänkten ondt öfwer mig; men Gud hafwer wändt thet til godo, at han gjorde som för ögon år, til at frälssa mycket folk.

21. Så frukter eder nu intet; jag wil försörja eder och edra barn. Och han stärkte dem, och talade vänligen med them.

22. Så bodde Josef i Egypten, med sin faders hus, och lefde hundra och tio år.

23. Och såg Ephraims barn til tredje led: föddes också barn på Josefs stöte utaf Machirs barn, hwilken Manasses son war.

24. Och Josef sade til sina bröder: Jag dö, och Gud warder eder sökande, och förande utaf thetta landet in uti thet landet, som han hafwer swurit Abraham, Isaac och Jacob.

25. Thersföre tog han en ed af Israels barn, och sade: När Gud warder eder sökande, så förer mina ben hädan.

26. Så dödde Josef, då han war hundra och tio år gammal. Och the smorde honom, och lade honom uti en kista i Egypten.

Andra Mose Bok.

1. Capitel.

Thessa äro namnen af Israels barn, som kommo in uti Egypten med Jacob; hwar och en kom ther in med sitt hus.

2. Ruben, Simeon, Levi, Juda,

3. Issachar, Zebulon, BenJamin,

4. Dan, Naphtali, Gad, Aser.

5. Och alla the själar, som utaf Jacobs länd utgångna woro, woro siuttio. Men Josef war tillförne uti Egypten.

6. Då nu Josef dödd war, och alle hans bröder, och alle the som på then tiden lefwat hade,

7. Warte Israels barn, och födde barn, och förökades, och wordo gansta många, så at the upfyllte landet.

8. Då wardt en ny Konung öfwer Egypten, hwilken intet wiste af Josef.

9. Han sade til sitt folk: Si, Israels barns folk är mycket, och mera än wi.

10. Nu wäl, wi wilje listeligen förslaga them, at the icke warda så många; ty om någon örlig påkomme mot oss, måtte the och gifwa sig til våra fiender, och strida emot oss, och draga utu landet.

11. Och han satte öfwer them arbetesfogdar, som them betwunga stulle med trældom; ty man bygge Pharaos the städer Pithom och Raamses til statts-hus.

12. Men ju mer the betungade folket, ju mer the förökades och utwidgade sig: thersföre woro the Israels barn hätske.

13. Och the Egyptier tvingade Israels barn med obarmhertighet til at tråla.

14. Och gjorde theas lefwerne bittert, med swårt arbete på ler och tegel, och med allahanda släpande på marken, och med allahanda arbete, som the kunde them pålågga med obarmhertighet.

15. Och Konungen i Egypten sade til jordgummorna för the Ebreisla qwinnor; then ena het Siphra, och then andra Rua:

16. När I hjälpen the Ebreisla qwinnor, och the stola föda, är thet manbödn, så dräper thet; är thet qwinkön, så låter thet lefwa.

17. Men jordgummorna fruktade Gud, och gjorde ej som Konungen i Egypten sade them; utan låto barnen lefwa.

18. Då kallade Konungen i Egypten

jordgummorna, och sade til them: Svarföre gäben I thet, at I låten barnen lefwa?

19. Jordgummorna svarade Pharaos: The Ebreiska qvinnor äro ej som the Egyptiska; förty the äro hårda qvinnor: förr än jordgumman kommer til them, hafwa the födt.

20. Thersföre gjorde Gud wäl emot jordgummorna. Och folket förbledes, och wardt ganska mycket.

21. Och efter jordgummorna fruktade Gud, byggde han them hus.

22. Då bdd Pharaos alt sitt folk och sade: Alt thet mankbn, som födt warder, kastet i ålfwen, och alt qwinkbn låter lefwa.

2. Capitel.

Och en man gick bort af Levi hus, och tog en Levi dotter.

2. Och qvinnan aflade, och födde en son. Och då hon såg at thet war et dågeligt barn, förbolde hon thet i tre månader.

3. Och då hon icke längre kunde förbösa thet, tog hon en kista af rör, och beströf henne med ler och beä, och lade barnet ther uti, och hof henne ut i hwaßen wid stranden af ålfwen.

4. Och hans syster stod långt isfrå, på thet hon skulle se huru honom skulle warba gångande.

5. Och Pharaos dotter kom ned, och skulle två sig i ålfwen, och hennes jungfrur gingo ut med brädden af ålfwen; och då hon fick se kistan i hwaßen, sånde hon sin piga tit, och lät hämta henne.

6. Och då hon uplyfste henne, fick hon se barnet; och si, barnet gret: då ömkade hon sig ther öfwer, och sade: Thetta är et af the Ebreiska barnen.

7. Då sade hans syster til Pharaos dotter: Wil tu at jag går och kallar til dig en Ebreisk qwinna, som di gifwer, at hon ammar dig barnet up?

8. Pharaos dotter sade til henne: Gack. Pigan gick, och kallade barnets moder.

9. Då sade Pharaos dotter til henne:

Lag thetta barnet, och amma mig thet up; jag wil löna dig. Qwinnan tog barnet, och ammade thet.

10. Och då barnet war stort wordet, antwardade hon thet Pharaos dotter; och hon anammade honom för sin son, och kallade honom Mose, ty hon sade: Utu watnet hafwer jag tagit honom.

11. På then tiden, när Mose war stor worden, gick han ut til sina bröder, och såg theas tunga, och wardt warfe at en Egyptisk man slog hans broder, en af the Ebreiska.

12. Och han wände sig hit och tit, och då han såg at ther ingen menniska war, slog han then Egyptiska, och begrof honom uti sanden.

13. I then andra dagen gick han och ut, och såg två Ebreiska män tråta fins emellan, och sade til then som orätt gjorde: Hwi slår tu tin nåsta?

14. Han svarade: Ho hafwer gjort dig til höfwhitsman eller domare öfwer oss? Wil tu och slå mig ihjål, såsom tu hafwer slagit then Egyptiska mannen? Då fruktade Mose, och sade: Huru är thetta upkommit?

15. Och thet kom för Pharaos; och han sökte efter at dräpa Mose. Men Mose flydde för Pharaos, och blef i Midians land, och bodde wid en brunn.

16. Men Presten i Midian hade sju döttrar: the kommo til at winda watn, och the upfyllte hoar til at watna sin faders får.

17. Då kommo någre herdar, och drefwo them isfrå; men Mose gaf sig up och halp them, och wmatnade theas får.

18. Och då the kommo til sin fader Reguel, sade han: Hwi kommen I i dag snarare än I plågen?

19. The sade: En Egyptisk man halp oss för herdarna, och wandt med oss watn, och wmatnade såren.

20. Han sade til sina döttrar: Svar är han? Hwi låten I så blifwa mannen, och icke båden honom komma och äta med oss?

21. Och Mose beslöt at blifwa när then mannen; och han gaf Mose sin dotter Zipora.

22. Hon födde honom en son, och han kallade honom Gersom, ty han sade: Jag är en utlänning worden i främmande land. Och hon födde ännu en son; then kallade han Elieser, och sade: Min faders Gud är min hjälpare, och hafwer frälst mig utu Pharaos händer.

23. Någon tid thereafter blef Konungen i Egypten död. Och Israels barn suckade öfwer theas arbete, och ropade; och theas rop kom til Gud öfwer theas släpande.

24. Och Gud hörde theas klagan, och tänkte på sitt förbund med Abraham, Isaac och Jacob.

25. Och han såg ther til, och lät sig värda om them.

3. Capitel.

Men Mose waktade sin swärs Zethros får, Prestens i Midian; och han dref fåren bak in i öknen, och kom til Guds berg Horeb.

2. Och HERrens Ängel syntes honom uti en brinnande låga utu busken. Och han såg at busken brann af elden, och wardt dock icke förtärd.

3. Och sade: Jag wil gå tit och bese thenna stora synen, hwi busken icke upbrinner.

4. Då HERren såg at han gick åstad til at se, kallade Gud honom utu busken, och sade: Mose, Mose! Han swarede: Här är jag.

5. Han sade: Träd icke hit: drag tina skor af tina fötter; ty rummet, ther tu står uppå, är et heligt land.

6. Och han sade ytterligare: Jag är tin faders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud, och Jacobs Gud. Och Mose skyste sitt ansikte; ty han fruktade se uppå Gud.

7. Och HERren sade: Jag hafwer sett mitt folks jämmer uti Egypten, och jag hafwer hört theas rop öfwer them som drifwa them: Jag hafwer förnummit theas wedermöda,

8. Och är nedstigen til at frälssa them utu the Egyptiers wäld, och föra them utu thet landet in uti et godt och widt land, som flytande är med mjölk och

honing, såsom är på then platsen, som the Cananeer, Hetheer, Amoreer, Pherefeer, Heveer och Jebuseer bo.

9. Så efter nu Israels barns rop är kommit för mig, och jag ther til hafwer stådat theas tvång, ther the Egyptier them med betwinga,

10. Så gack nu; jag wil sända tig til Pharao, at tu skal föra mitt folk Israels barn utur Egypten.

11. Mose sade til Gud: Ho är jag, at jag skulle gå til Pharao, och föra Israels barn utur Egypten?

12. Han sade: Jag wil wara med tig; och thetta skal wara tig för et tekn, at jag hafwer sändt tig: så tu hafwer fört mitt folk utur Egypten, stolen I offra Gudi på thetta berget.

13. Mose sade til Gud: Si, när jag kommer til Israels barn, och säger til them: Edra faders Gud hafwer sändt mig til eder; och the såga til mig: Hwad är hans namn? hwad skal jag säga them?

14. Sade Gud til Mose: Jag skal wara then jag wara skal. Och sade: Så skal tu säga til Israels barn: Jag skal warat, han hafwer sändt mig til eder.

15. Och Gud sade ytterligare til Mose: Så skal tu säga til Israels barn: HERren edra faders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud, hafwer sändt mig til eder. Thetta namnet är mitt ewinnerligen: thet skal wara min äminnelse ifrå barn och til barnabarn.

16. Therefter gack åstad, och församla the äldsta af Israel, och såg til them: HERren edra faders Gud hafwer synt mig, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud, och sagt: Jag hafwer sökt eder, och sett hwad eder wedersfariit är uti Egypten;

17. Och hafwer sagt: Jag skal föra eder utu then Egyptiska jammern in uti the Cananeers, Hetheers, Amoreers, Pherefeers, Heveers och Jebuseers land, uti thet land, ther mjölk och honing uti flyter.

18. Och så the höra tin röst, skal tu och the äldste af Israel gå in til Konungen

i Egypten, och säga til honom: HÆren, the Ebreers Gud, hafwer kallat oss. Så låt oss nu gå tre dagsresor in uti öken, til at offra HÆranom vår Gud.

19. Men jag wet, at Konungen i Egypten icke skal låta eder fara, utan genom starka under.

20. Ty jag skal uträcka min hand, och slå Egypten med allahanda under, som jag ther inne göra skal: sedan skal han låta eder fara.

21. Och jag wil gifwa thetta folket nåd för the Egyptier, at när Jutfaren, stolen I icke utgå med toma händer;

22. Utan hwar och en qvinna skal begåra af hennes granarvinnna och wårdinnna silfwer och gyldene tyg och kläder. Them stolen I lägga på edra söner och döttrar, och blotta the Egyptier.

4. Capitel.

Mose swarade och sade: Si, the tro mig intet, ej heller höra min röst, utan stola säga: HÆren hafwer intet syns dig.

2. HÆren sade til honom: Hwad är thet som tu hafwer i tin hand?

3. Han sade: En staf. Han sade: Kasta honom ifrå dig på marken. Och han kastade honom ifrå sig; och han wardt wånd uti en orm. Och Mose flydde för honom.

4. Men HÆren sade til honom: Räck tin hand ut, och tag honom om sterten. Då räckte han sin hand ut, och höll honom; och han wändes uti en staf i hans hand.

5. Thersföre stola the tro at HÆren hafwer syns dig, theas faders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud.

6. Och HÆren sade ytterligare til honom: Stick tin hand i tin barm. Och han stack henne i sin barm, och då han drog henne ut, si, så war hon spitelst som en snö.

7. Och han sade: Stick henne åter in i tin barm. Och han stack henne åter in i barmen, och drog henne ut igen; si, så wardt hon åter som thet andra hans kött.

8. Om the icke wilja tro dig, eller lyda

hwad tu säger af thet ena teket, så warda the dock troende, når tu säger them af thet andra teket.

9. Om the icke tro thesa tu tekn, icke heller höra tin röst, så tag watnet utu ålfwen, och gjut thet ut på torra landet, så skal thet samma watnet, som tu utu ålfwen tagit hafwer, warda blod på torra landet.

10. Då sade Mose til HÆren: Å HÆre! jag är en sådan man, som icke talande är, alt frän i går och förrgår, och ifrå then tid tu med tin tjenare talat hafwer; ty jag hafwer et tungt mål och en swår tunga.

11. HÆren sade til honom: Ho hafwer slapat menniskan munnen? Eller ho hafwer gjort dummen, eller then döfwa, eller then seende, eller then blinda? Hafwer icke jag HÆren gjort them?

12. Så gick nu åstad: jag wil wara i tin mun, och låra dig hwad tu säga skal.

13. Mose sade: Min HÆre, sänd hwem tu sända wil.

14. Då wardt HÆren mycket vred öfwer Mose, och sade: Wet jag icke at tin broder Aaron, af Levi slägte, är talande? Och si, han skal utgå emot dig, och då han får se dig, skal han glädja sig af hjertat.

15. Tu skal tala til honom, och sätta orden i munnen på honom; och jag skal wara i tin och i hans mun, och låra eder hwad I göra skolen.

16. Och han skal tala för dig til folket. Han skal wara tin mun, och tu skal wara hans Gud.

17. Och thenna staf tag i tin hand, ther med tu tekn göra skal.

18. Så gick då Mose sådan, och kom igen til sin swår Jethro, och sade til honom: Käre, låt mig gå, at jag åter må komma til mina bröder, som äro uti Egypten, och se om the ännu lefwa. Jethro sade til honom: Gå i frid.

19. Och sade HÆren til honom i Midian: Gå, och far åter in i Egypten; förty the äro alle döde, som gingo efter ditt lif.

20. Och så tog Mose sin hustru och sina söner, och satte them på en åsna, och

for åter in uti Egypti land, och tog Guds staf i sin hand.

21. Och HERren sade til Mose: Se til, når tu åter kommer in uti Egypten, at tu gör alla the under för Pharao, som jag under tin hand gifwit hafwer: men jag skal förstocka hans hjerta, at han icke skal släppa folket.

22. Och tu skal säga til honom: Så säger HERren: Israhel är min förstfödde son.

23. Jag bjuder dig at tu låter min son fara, at han må tjena mig: förwägrar tu mig thet, så skal jag dräpa tin förstfödde son.

24. Och wid han war på resan uti et herberge, smötte honom HERren, och wille dräpa honom.

25. Lå tog Zipora en sten, och skar sin son förhuden af, och tog på hans fötter, och sade: Tu äft mig en blodbrudgumme.

26. Och så wände han igen af honom. Men hon sade blodbrudgumme, för omfärelsens skull.

27. Och HERren sade til Aaron: Gæf ut emot Mose i öfnen. Och han gic åstad, och mötte honom på Guds berg, och kyssde honom.

28. Och Mose sade Aaron alla HERrans ord, then honom såndt hade, och alla the tekn, som han honom befallt hade.

29. Och the gingo åstad, och församlade alla the äldsta af Israels barn.

30. Och Aaron talade alla the ord, som HERren med Mose talat hade, och gjorde teken för folket.

31. Och folket trodde. Och då the höorde at HERren hade sött Israels barn, och sett uppå theas jämmer, föllo the ned och tilbåde.

5. Capitel.

Ther efter gingo Mose och Aaron in, och sade til Pharao: Så säger HERren, Israels Gud: Släpp mitt folk, at the måga hålla mig högtid uti öfnen.

2. Pharao swarade: Ho är HERren, hwilken röst jag höra skal, och släppa Israhel? Jag wet intet af HERranom, och wil ej heller släppa Israhel.

3. The sade: The Ebreers Gud hafwer kallat oss: så låt oss nu gå tre dagsresor in uti öfnen, och offra HERranom vår Gud, at oss icke öfwergå skal pestilentie eller swård.

4. Lå sade Konungen i Egypten til them: Hwi gören I så, tu Mose och Aaron, at thetta folket öfwergifwer sitt arbete? Går bort til edert arbete.

5. Otterligare sade Pharao: Si, folket är allaredan för mycket i landet; och I wiljen ännu låta them hålla up af arbetet.

6. Ther efter bödd Pharao på samma dag fogdarne öfwer folket, och theas ämbetsmän, och sade:

7. I stolen icke här efter hämta strå tilhopa, och få folket til at bränna teglet, såsom tilförene: låter them sjelfwa gå bort och hämta sig strå.

8. Och samma talet på teglet stolen I likwål lägga them uppå, såsom tilförene, och intet mindre, förth the gå så fånge; theför ropa the och säga: Wi wilje gå och offra åt vår Gud.

9. Man må wäl förtunga them med arbete, at the något hafwa til skaffa, och icke akka på lögnaktigt tal.

10. Lå gingo fogdarne öfwer folket och theas ämbetsmän ut, och sade til folket: Så säger Pharao: Man skal intet strå få eder.

11. Går sjelfwe bort och hämtar eder strå, hwar I thet finna kunnen; men af edert arbete skal intet aflås.

12. Lå förstördde sig folket omkring hela Egypti land, til at hämta sig stybber, at the ju strå hade.

13. Och fogdarne drefwo them, och sade: Fyller up edert dagsarbete, lika såsom I hadn strå.

14. Och the ämbetsmän af Israels barn, hwilka Pharaos fogdar öfwer them satt hade, wordo slagne; och wardt sagt til them: Hwi hafwen I icke hwarken i dag eller i går fullkommat edert förelagda dagsarbete, såsom tilförene?

15. Lå gingo the ämbetsmän af Israels barn in, och ropade til Pharao: Hwi far tu så med tina tjenare.

16. Tina tjenare gifwës intet strå, och stola dock göra thet tegel, som õs förelagdt är; och si, tine tjenare warda slagne, och syndas uppå titt folk.

17. Pharao sade: I åren såfånge; såfånge åren I; therföre fågen I: Wi wilje gå och offra HERRanom.

18. Så går nu bort, och görer edert dagsarbete: Strå skal eder intet gifwas; men talet på teglet måsten I leverera ifrån eder.

19. Då sågo ämbetsmännen af Israels barn at thet wardt intet bättre, efter sagdt wardt: I stolen intet förminsta af dagsarbetena på teglet.

20. Och då Mose och Aaron gingo ifrån Pharao, stodo the i wågen före them,

21. Och sade til them: HERRen se uppå eder, och döme thet, at I hafwen gjort wår lust illa lustande för Pharao och hans tjenare, och fått them swårhet i händerna til at dråpa õs.

22. Mose kom igen til HERRan, och sade: HERRe, hwi gör tu så illa emot thetta folket? Hwi hafwer tu sändt mig?

23. Ty ifrån then tiden jag ingick til at tala med Pharao, i titt namn, hafwer han ännu hårdare plågat folket; och tu hafwer icke frålft titt folk.

6. Capitel.

HERRen sade til Mose: Nu skal tu se hwad jag skal göra med Pharao; ty genom en wåldig hand måste han släppa them: han måste ännu genom en stark hand drifwa them ifrån sig utu sitt land.

2. Och Gud talade til Mose, och sade til honom: Jag är HERRen;

3. Och hafwer synts Abraham, Isaac och Jacob, at jag wil wara theras alsmågtige Gud; men mitt namn, HERRen, gjorde jag them icke kunnigt.

4. Och gjorde jag mitt förbund med them, at jag skulle gifwa them Canaans land, thet land ther the uti wandrat hafwa, ther the främmande uti varit hafwa.

5. Och hafwer jag hört Israels barns suckan, hwilla the Egyptier med arbete förtunga; och hafwer ihogkommit mitt förbund.

6. Therföre såg Israels barn: Jag är HERRen, och wil taga eder utur eder tunga i Egypten, och förlösa eder ifrån eder tråldom, och wil frålfa eder med uträckt arm och stor dom.

7. Och wil anamma eder för mitt folk, och wil wara eder Gud, at I förnimma stolen, at jag är HERRen eder Gud, then eder utfört hafwer utu the Egyptiers tunga,

8. Och fört eder in uti thet land, öfwer hwilket jag hafwer uphåfwit min hand, at jag skulle thet gifwa Abraham, Isaac och Jacob; thet wil jag gifwa eder til egit, Jag HERRen.

9. Sådant alt sade Mose Israels barn; men the hörde honom intet för andans ångest skul, och för hårdt arbetes skul.

10. Då talade HERRen med Mose och sade:

11. Gack in och tala med Pharao, Konungen i Egypten, at han släpper Israels barn utaf sitt land.

12. Men Mose talade för HERRanom och sade: Ei, Israels barn höra mig intet; huru skal då Pharao höra mig? Ther til hafwer jag dömsturna läppar.

13. Och så talade då HERRen til Mose och Aaron, och gaf them befallning til Israels barn och til Pharao, Konungen i Egypten, at the skulle utföra Israels barn utur Egypten.

14. These äro hufvuden til theras faders hus. Rubens, then första Israels sons barn äro these: Hanoch, Pallu, Hezron, Charmi; thet är Rubens släkte.

15. Simeons barn äro these: Jemuel, Jamin, Ojad, Jachin, Zoar och Saul, then Cananeiska qwinnans son; thet är Simeons släkte.

16. These äro Levi barns namn i theras slägte: Gerson, Kehat, Merari. Men Levi wardt hundrade trettio och sju år gammal.

17. Gersons barn äro these: Libni och Simci, i theras slägte.

18. Kehats barn äro these: Amram, Jizear, Hebron, Ussiel. Men Kehat wardt hundrade trettio och tre år gammal.

19. Meraris barn äro these: Maheli och Musi. Thet är nu Levi slägte i the-ras ätter.

20. Och Amram tog sin faders syster Sochebed til hustru; then födde honom Aaron och Mose. Och wardt Amram hundra trettio och sju år gammal.

21. Tizears barn äro these: Korah, Nepheg, Sithri.

22. Utiels barn äro these: Misael, Elzaphan, Sithri.

23. Aaron tog sig hustru Eliseba, Aminadabs dotter, Nahebons syster; then födde honom Nadab, Abihu, Eleazar, Ithamar.

24. Korahs barn äro these: Asir, Elkana, Abiasaph. Thet äro nu the Korhiter slägtar.

25. Men Eleazar, Aarons son, tog sig hustru af Putiels dottir; then födde honom Pinehas. These äro nu hufvuden ibland såderna til the Levitiska slägtarna.

26. These äro Aaron och Mose, til hwilka HERren sade: Förer Israels barn utur Egypti land, med the-ras härar.

27. The samme äro the, som talade med Pharao, Konungen i Egypten, at the måtte utfrö Israels barn utur Egypten, nemligen Mose och Aaron.

28. Och på then dagen talade HERren med Mose uti Egypti land.

29. Och HERren sade: Jag är HERren: Tala til Pharao, Konungen i Egypten, alt thet jag talar med dig.

30. Och han svarade för HERranom: Si, jag hafwer oomsturna läppar; huru skal Pharao höra mig?

7. Capitel.

HERren sade til Mose: Si, jag hafwer satt dig til en Gud öfwer Pharao; och Aaron tin broder skal wara tin Prophet.

2. Tu skal tala alt thet jag bjuder dig; men Aaron tin broder skal tala thet för Pharao, at han släpper Israels barn utu sitt land.

3. Men jag wil förhärda Pharaos hjerta, på thet jag skal göra mina tekn

och många under i Egypti land.

4. Och Pharao skal intet höra eder, på thet jag skal bewisa min hand uti Egypten, och föra min här, mitt folk Israels barn, utur, Egypti land genom stora domar.

5. Och the Egyptier stola förnimma at jag är HERren, når jag nu uträder min hand öfwer Egypten, och utförer Israels barn ifrå them.

6. Mose och Aaron gjorde såsom HERren hade budit them.

7. Och Mose war åttatio år gammal, och Aaron tre och åttatio år gammal, då the talade med Pharao.

8. Och HERren talade til Mose och Aaron:

9. När Pharao säger til eder: Bewiser edra under; så skal tu säga til Aaron: Tag tin staf, och kasta honom för Pharao, at han warder en orm.

10. Då gingo Mose och Aaron in til Pharao, och gjorde såsom HERren hade budit them. Och Aaron kastade sin staf för Pharao, och för hans tjenare; och han wardt en orm.

11. Då lät Pharao kalla wisa och swartkonstiga; och the Egyptiske trollkarlar gjorde och sammalunda med the-ras befvärjningar.

12. Och hwar thera kastade sin staf ifrå sig; och wordo ormar ther af: men Aarons staf upsluckade the-ras stafar.

13. Så wardt Pharaos hjerta förstoc-kadt, och hörde them intet, såsom HERren sagt hade.

14. Och HERren sade til Mose: Pharaos hjerta är hårdt, och wil icke släppa folket.

15. Gack til Pharao bittida om morgonen: si, han warder utgående til ålfwen; så gack emot honom på stranden af ålfwen, och tag stafven i tin hand, then som en orm wardt;

16. Och säg til honom: HERren, the Ebreers Gud, hafwer sändt mig til dig, och låter säga dig: Släpp mitt folk, at the måga tjena mig uti önen; men tu hafwer här til dags intet wlat höra.

17. Thersföre säger HERren, altjä:

Ther uppå skal tu förnimma, at jag är HERren: Si, jag wil med then slafwen, som jag hafwer i min hand, slå watnet, som i ålfwen är; och thet skal wändas i blod,

18. Så at fiskarne i ålfwen stola dö, och ålfwen lufka, och the Egyptier stola wändas, när the dricka af watnet i ålfwen.

19. Och HERren sade til Mose: Säg til Aaron: Tag tin staf, och råd ut tin hand öfwer watnen i Egypten, öfwer thes ålfwer och strömmar och sjöar, och öfwer alla wattendrag, at the warda blod: och ware blod i hela Egypti land, både i träkar och i stenkar.

20. Mose och Aaron gjorde såsom HERren them budit hade, och hof up stafwen, och slog i watnet, som i ålfwen war, för Pharao och hans tjenare: och alt watnet i ålfwen wardt wändt i blod.

21. Och fiskarne i floden dogo, och ålfwen wardt luktande, så at the Egyptier icke kunde dricka watnet utur ålfwen: och wardt blod i hela Egypti land.

22. Och the Egyptiske trollkarlar gjorde och sammalunda med thes besvärjningar. Men Pharaos hjerta wardt förstockadt, och han hörde them intet, såsom HERren sagt hade.

23. Och Pharao wände om, och gick hem, och lade thet ännu intet på hjertat.

24. Men alle Egyptier grofwo efter watn ut med ålfwen til at dricka; ty watnet af ålfwen kunde the icke dricka.

25. Och thet warade i sju dagar långt, sedan HERren slog ålfwen.

8. Capitel.

HERren sade til Mose: Gå in til Pharao, och säg til honom: Thetta säger HERren: Släpp mitt folk, at the måga tjena mig.

2. Hwar tu icke wil, si, så wil jag plåga alla tina landsändar med paddor;

3. Så at ålfwen skal upwälla paddor: the stola upstiga, och komma in i titt hus, in i tin kammare, in i titt låger,

in i tin sång, och in i tina tjenares hus, ibland titt folk, in uti tina bakugnar, och uti tin deg.

4. Och paddor stola stiga uppå dig, och uppå titt folk, och uppå alla tina tjenare.

5. Och HERren sade til Mose: Säg til Aaron: Råd ut tin hand med tin staf öfwer ålfwer och strömmar och sjöar, och låt paddor komma öfwer Egypti land.

6. Och Aaron räckte sin hand öfwer watnen i Egypten; och paddor kommo ther ut, så at Egypti land wardt öfvertäckt.

7. Lå gjorde och trollkarlarne sammalunda med thes besvärjningar, och låto komma paddor öfwer Egypti land.

8. Lå kallade Pharao Mose och Aaron, och sade: Beder HERren för mig, at han tager paddorna ifrå mig, och ifrå mitt folk; så wil jag släppa folket, at the måga offra HERranom.

9. Mose sade: Haf tu then åran, och lägg mig före, när jag skal bedja för dig, för tina tjenare, och för titt folk, at paddorna stola fördrifna warda ifrå dig, och ifrå titt hus, och allenast blifwa i ålfwen.

10. Han sade: I morgon. Han sade: Såsom tu sagt hafwer, på thet tu skal förnimma, at ingen är såsom HERren vår Gud.

11. Så stola paddorna warda tagne ifrå dig, ifrå titt hus, ifrå tina tjenare, ifrå titt folk, och allena blifwa i ålfwen.

12. Så gingo Mose och Aaron ifrå Pharao. Och Mose ropade til HERren för paddornas skul, såsom han Pharao tillsagt hade.

13. Och HERren gjorde som Mose sagt hade. Och paddorna blefwo döda i husen, i gårdarna och på marken.

14. Och the kastade them tilsamman, här en hop, och ther en hop; och marken luktade ther utaf.

15. Lå Pharao såg at han hade fått rollighet, wardt hans hjerta förhärdadt, och hörde them intet, såsom HERren sagt hade.

16. Och HERren sade til Mose: Säg til Aaron: Räck ut tin staf, och slå i stoftet på jorden, at löß warda i hela Egypti land.

17. The gjorde och så. Och Aaron räckte ut sin hand med sin staf, och slog i stoftet uppå jorden; och ther wordo löß på menniskor och på bostapen. Allt stoft på marken wardt löß i hela Egypti land.

18. Trollkarlarne gjorde och sammalunda med theas besvärjningar, at the skulle göra löß, men the kunde icke. Och lößen woro på menniskor, och på bostapen.

19. Då sade trollkarlarne til Pharao: Thetta är Guds finger. Men Pharaos hjerta wardt förstodadt, och han hörde them intet, såsom HERren sagt hade.

20. Och HERren sade til Mose: Statt up bittida om morgonen, och gåd för Pharao; si, han warder utgående til wätnet, och såg til honom: Thetta säger HERren: Släpp mit folk, at the måga tjena mig.

21. Hwar icke, si, så wil jag låta komma allahanda ohyra öfwer tig, tina tjenare, titt folk och titt hus, så at alla the Egyptiers hus, och marken, och hward ther uppå år, stola warda fulla af ohyra.

22. Och wil jag på then dagen göra något beynnerligt med then landsåndan Gosen, ther mitt folk uti år, at ther skal ingen ohyra komma, på thet tu skal förnimma, at jag är HERren öfwer hela jorden.

23. Och wil en förlossning sätta emellan mitt folk och titt. I morgon skal thet tekenet se.

24. Och HERren gjorde så. Och ther kom mycken ohyra uti Pharaos hus, i hans tjenares hus, och öfwer hela Egypti land, och landet wardt förderhwadt af then ohyrn.

25. Då kallade Pharao Mose och Aaron, och sade: Går åstad och offrer eder Gud här i landet.

26. Mose sade: Thet betämer sig icke at wi så göre; förty wi offre HERranom vår Gud the Egyptiers stygge-

se: si, när wi nu the Egyptiers stygge-se offrade för theas ägon, männe the icke stola stena og.

27. Tre dagsresor wilje wi gå in uti öknen, och offra HERranom vår Gud, såsom han oss sagt hafwer.

28. Pharao sade: Jag wil släppa eder, at I mågen offra HERranom eder Gud i öknen, allenast at I icke fierran faren, och bedjen för mig.

29. Mose sade: Si, när jag här ut ifrå tig kommer, så wil jag bedja HERran, at thenna ohyrn må blifwa borttagen ifrå Pharao och hans tjenare och hans löß i morgon: allenast förhåla mig icke längre, at tu icke släpper folket til at offra HERranom.

30. Och Mose gick ut ifrå Pharao, och bad HERran.

31. Och HERren gjorde såsom Mose sagt hade, och tog then ohyrn bort ifrå Pharao, ifrå hans tjenare, och ifrå hans folk, så at icke en blef qwar.

32. Men Pharao förhårdade sitt hjerta ännu i thenna resan, och wille icke släppa folket.

9. Capitel.

HERren sade til Mose: Gack in til Pharao, och såg til honom: Thetta säger HERren, the Ebrees Gud: Släpp mitt folk, at the måga tjena mig.

2. Hwar tu icke wil, utan förhåller them längre;

3. Si, så skal HERrans hand wara utöfwer tin bostap på marken, öfwer hästar, öfwer åsnor, öfwer cameler, öfwer orar, öfwer får, med en gansta stor pestilencie.

4. Och HERren skal göra en åtskilnad emellan the Israéliters bostap, och the Egyptiers, så at intet skal dö utaf allt thet som Israéls barn hafwa.

5. Och HERren lade en tid före, och sade: I morgon skal HERren göra thet på jorden.

6. Och HERren gjorde så om morgonen; och allehanda bostap blef dödt för the Egyptier, men af Israéls barns bostap blef icke et dödt.

7. Och Pharao sände ther efter, och si,

ther war icke et blifwit dödt utaf Israels bostap. Men Pharaos hjerta wardt förstockadt, och släppte icke folket.

8. Lå sade HERRen til Mose och Aaron: Lager edra händer fulla med sot utaf storstenen, och Mose stänke thet up åt himmelen för Pharaos;

9. Åt stoft stal komma öfwer hela Egypti land, och bölder och onda sår warda på menniskor och på bostap i hela Egypti land.

10. Och the togo sotet utaf storstenen, och stodo för Pharaos; och Mose stänktet up åt himmelen. Lå wordo bölder och onda sår på menniskor, och på bostapen;

11. Så at trollkarlarne icke kunde stå för Mose, för the bölders stul; ty på trollkarlarne wordo och så wål bölder, som på alla Egyptier.

12. Men HERRen förstockade Pharaos hjerta, så at han intet hörde them, såsom HERRen Mose sagt hade.

13. Lå sade HERRen til Mose: Statt bittida up om morgonen, och gåd fram för Pharaos, och säg til honom: Thetta säger HERRen, the Ebreaers Gud: Släpp mitt folk, at the måga tjena mig.

14. Annars wil jag i thenna resan sända alla mina plåger öfwer tig, öfwer tina tjenare, och öfwer titt folk, at tu stal förnimma, at i alla land är ingen min life.

15. Förth nu wil jag uträcka min hand, och slå tig och titt folk med pestilentie, at tu stal förgås af jorden.

16. Dock förthenskul hafwer jag upväckt tig, at min kraft stal synas på tig, och mitt namn kunnigt warda i alla land.

17. Tu förhåller ännu mitt folk, och wil icke släppat:

18. Si, jag wil i morgon på thenna tiden låta komma et mågtigt stort hagel, hwilless life icke warit hafwer i Egypten, ifrå then tid thet funderadt wardt, in til nu.

19. Så sänd nu bort, och förwara tin bostap, och alt thet tu på marken hafwer; ty alla menniskor och bostap, som på marken funnen warder, och icke inhämtade äro i husen, och haglet faller på them, the blifwa döde.

20. Then som nu ibland Pharaos tjenare fruktade HERRans ord, han lät sina tjenare och bostap fly in i husen.

21. Men hwilkas hjerta intet åtkade HERRans ord, the låto theras tjenare och bostap blifwa på marken.

22. Lå sade HERRen til Mose: Rådtin hand up åt himmelen, at thet haglar öfwer hela Egypti land, öfwer menniskor, öfwer bostap, och öfwer all gröda på marken i Egypti land.

23. Så råckte Mose sin slaf up emot himmelen, och HERRen lät dundra och hagla, så at elden sldg på jorden. Åt så lät HERRen komma hagel öfwer Egypti land:

24. Åt hagel och eld foro ibland hwart annat så grusweligt, at thes life icke warit hade i hela Egypti land, ifrå then tid at thet med folk besatt wardt.

25. Och haglet slog i hela Egypti land alt thet på marken war, både menniskor och bostap, och slog all grödan på marken, och sönderslog alla trän på marken:

26. Utan allena i thet landet Gosen, ther Israels barn wordo, ther haglade intet.

27. Lå sände Pharaos bort, och lät kalla Mose och Aaron, och sade til them: Jag hafwer i thenna resan syndat: HERRen är rättferdig; men jag och mitt folk äro ogudaktige.

28. Thersfore beder HERRan, at Guds dunder och hagel återwänder; så wil jag släppa eder, och icke längre förhålla eder.

29. Mose sade til honom: När jag kommer utu staden wil jag uträcka mina händer til HERRan; så stal dunderet återwända, och intet hagel mera wara, på thet tu stal förnimma, at jorden är HERRans.

30. Dock wet jag wål, at tu och tine tjenare icke ännu frukten för HERRan Gud.

31. Så wardt tå slagit linet och bjugget; ty bjugget war i ar gångit, och linet hade knoppat sig.

32. Men hwetet och rågen wardt icke slagit; förth thet war sensåd.

33. Så gick tå Mose ifrå Pharaos ut

af staden, och räckte sina händer ut till HERren; och dundret och haglet wände igen, och regnet dröp intet mera på jorden.

34. Då nu Pharao såg, at regnet och dundret och haglet wände igen, syndade han åntå ytterligare, och förhårdade sitt hjerta, han och hans tjenare.

35. Alltså wardt Pharao's hjerta förstockadt, at han icke släppte Israels barn, såsom HERren sagt hade genom Mose.

10. Capitel.

Och HERren sade till Mose: Gå till Pharao; ty jag hafwer förhårdat hans och hans tjenares hjerta, på thet jag skal göra thesa mina tecken ibland them,

2. Och at tu skal förkunna i tina barns dron, och tina barnabarns, hwad jag bedrifwit hafwer i Egypten, och huru jag hafwer bewisat mina tecken ibland them, at I skolen weta, at jag är HERren.

3. Så gingo Mose och Aaron in till Pharao, och sade till honom: Thetta säger HERren, the Ghereers Gud: Huru länge wil tu icke ödmjuka tig för mig, at tu släpper mitt folk till at tjena mig?

4. Wil tu icke släppa mitt folk, si, så wil jag i morgon låta komma gråshoppor i alla tina landsändar;

5. Så at the skola öfvertäcka landet, så at man icke skal se landet, och the skola upåta hwad eder qwar blifwit och undsatt är för haglet, och skola upåta alla edra grödande trån på marken,

6. Och skola upfylla allt titt hus, och alla tina tjenares hus, och alla Egyptiers hus, hwilkas like tina säder och tina säders säder icke sett hafwa, ifrå then tid då the på jorden kommo, in till thenna dag. Och han wände sig, och gick ut ifrå Pharao.

7. Då sade Pharao's tjenare till honom: Huru länge skole wi lida thesa plågor? Låt folket gå, at the måga tjena HERranom sin Gud: wet tu icke ännu, at Egypten är förderfwad?

8. Så wordo Mose och Aaron igen kallade till Pharao; och han sade till

them: Går åstad och tjener HERranom eder Gud. Hwilkå äro nu the, som gå skola?

9. Mose sade: Wi wilje gå med unga och gamla, med söner och döttrar, med får och så; ty wi hafwe en HERrans högtid.

10. Han sade till them: Rätt så; HERren ware med eder. Skulle jag släppa eder, och edra barn ther till? Ser ther, om I icke hafwen något ondt för händer?

11. Icke så; utan I mån går åstad, och tjener HERranom; ty thet samma hafwen I och begårt. Och the drefwo them ut ifrå Pharao.

12. Då sade HERren till Mose: Räck ut tin hand öfwer Egypti land om the gråshoppor, at the komma öfwer Egypti land, och äta all grödan up i landet, med allt thet som qwar blifwit är efter haglet.

13. Mose räckte sin staf öfwer Egypti land; och HERren dref et östamwäder i landet i hela then dagen och i hela then natten. Och om morgonen förde thet östamwädrat gråshopporna fram.

14. Och the kommo öfwer hela Egypti land, och gåfwo sig ned allestädes i Egypten, så ganska många, at tilförene theras like intet warit hade, ej heller här efter warder.

15. Förty the öfvertäckte landet, och gjorde thet swart. Och the äto up all grödan i landet, och all frukt på trån, som qwar war blifwen efter haglet, och låto intet grönt blifwa qwar på trån och uppå grödan på marken i hela Egypti land.

16. Då kallade Pharao hastigt Mose och Aaron, och sade: Jag hafwer syndat emot HERran eder Gud, och emot eder.

17. Förlåter mig mina synder ännu i thenna resan, och beder HERran eder Gud, at han dock borttager thenna döden ifrå mig.

18. Och han gick ut ifrå Pharao, och bad HERran.

19. Då wände HERren et ganska starkt wästamwäder, och uptog gråshopporna, och förde them i röda hafwet,

så at ther icke blef en qwar någonstädes i hela Egypti land.

20. Men HERren förstockade Pharaos hjerta, at han icke släppte Israels barn.

21. HERren sade til Mose: Råd tin hand up åt himmelen, at thet warder så mörkt i Egypti land, at man må taga uppå thet.

22. Och Mose rådde sin hand up åt himmelen: så wardt et tjockt mörker i hela Egypti land i tre dagar;

23. Så at ingen såg then andra, ej heller upstod af thet rummet, ther han war, i tre dagar. Men när alla Israels barn war ljus, ther the bodde.

24. Då kallade Pharaos Mose, och sade: Går åstad, och tjener HERranom; allenast låter edra får och så blifwa här; låter och edra barn gå med eder.

25. Mose sade: Tu måste och låta oss hafwa offer och bränneoffer, thet wi HERranom wår Gud göra stole.

26. Wår bostap skal gå med oss, och icke en klif tillbaka blifwa; förty af vårt stole wi taga HERranom wår Gud til tjenst; ty wi wete icke hwar med wi stole tjena HERranom, til thes wi komme tit.

27. Men HERren förstockade Pharaos hjerta, at han icke wille släppa them.

28. Och Pharaos sade til honom: Gad ifrå mig, och tag tig wara at tu icke mer kommer för mina ögon; ty hwilken dag tu för mina ögon kommer, skal tu dö.

29. Mose swarade: Såsom tu sagt hafwer; jag wil ej mer komma för dina ögon.

11. Capitel.

Och HERren sade til Mose: Jag wil ännu låta komma en plåga öfwer Pharaos och Egypten; sedan skal han släppa eder hådan, och skal ej allenast släppa eder, utan och drifwa eder hådan.

2. Så såg nu til folket, at hwar och en man begär af sin nästa, och hwar och en qwinna af sin nästa, sifwer och gylbene tyg.

3. Ty HERren warder gifwande fol-

ket nåd för the Egyptier. Och Mose war en ganska myndig man i Egypti land för Pharaos tjenare och för folket.

4. Och Mose sade: Thetta säger HERren: Jag wil på midnatts tid utgå i Egypti land.

5. Och alt thet förstföddt är i Egypti land skal blifwa dödt. ifrå Pharaos förstfödde son, then på hans stol sitter, alt in til tjenstegwinnans förstfödde son, som är wid qwarnen, och alt thet förstföddt är ibland bostapen.

6. Och et stort rop skal wara i hela Egypti land, hwilkes like icke warit hafwer, ej heller warder.

7. Men när Israels barn skal icke en hund röra sin tunga, ifrå menniskor, alt in til bostapen, på thet I stolen förnimma huru HERren åttiljer Egypten och Israel.

8. Då stola alla thesa tene tjenare gå ned til mig, och falla mig til fota, och säga: Far ut tu, och alt folket som under dig är. Sedan wil jag fara ut. Och han gid ifrå Pharaos ganska vred.

9. Men HERren sade til Mose: Pharaos hörer eder intet, på thet stora under stola ste i Egypti land.

10. Och Mose och Aaron gjorde alla thesa under inför Pharaos; men HERren förstockade honom hans hjerta, at han icke wille släppa Israels barn utu sitt land.

12. Capitel.

HERren sade til Mose och Aaron i Egypti land:

2. Thenne månaden skal wara när eder then förste månaden, och af honom stolen I begynna månaderna om året.

3. Taler til hela Israels menighet, och säger: På tionde dagen i thenna månaden, tage hwar och en et får, then en husfader är, ju et får til huset.

4. Men ther et hus är för flent til et får, så tage sin nästa granne wid sitt hus, efter själarnas tal, som nog kunde wara til at förtära fåret.

5. Och thet skal wara et får, som ingen want hafwer, en gummar, och års gammal: af lamm eller kid stolen I tagat.

6. Och I stolen behållat in til fjortonde dagen i thenna månaden. Och hwar hop i hela Israël skal slagtat til aftenen.

7. Och stolen taga af thes blod och stryka på båda sidotrån åt dören, och öfra dörrträdet i husen, ther the äta thet uti.

8. Och stolen så äta köttet i then samma natten, stekt wid eld, och osyradt bröd, och stolen åtat med bitter sålta.

9. I stolen icke åtat rått, eller med wain sudit, utan allena stekt wid eld, thes hufwud med thes fötter och inellwor.

10. Och I stolen intet låta qwar blifwa til morgonen: om något blifwer qwar til morgonen, stolen I thet upbränna med eld.

11. Men så stolen I åtat: I stolen wara gjordade kring om edra ländar, och hafwa edra stor på edra fötter, och stafvar i edra händer; och I stolen åtat, såsom the ther hafsta til wägs; ty thet är HERans Pasah.

12. Förty jag wil i then samma natten gå genom Egypti land, och slå alt thet förstfödt är i Egypti land, både af menniskor och bostap, och bewisa mitt straff på alla the Egyptiers Gudar, jag HERen.

13. Och blodet skal wara eder et teken på husen, ther I uti ären, at när jag ser blodet, skal jag gå fram om eder, och eder icke wedersaras skal then plåga, som eder förderfwa må, när jag slår Egypti land.

14. Och I stolen hafwa thenna dagen til äminnelse, och I stolen hålla honom högtideligen, HERanom til en fest, I och alla edra efterkommande, i en ewig brukning.

15. I sju dagar stolen I äta osyradt bröd, nemligen: på första dagen stolen I uphålla med syradt bröd uti edra hus. Then som syradt bröd åter, ifrå första dagen alt in til then sjunde, hans själ skal förgöras af Israël.

16. Then första dagen skal wara helig, at I samman kommen; och then sjunde skal ock wara helig, at I sam-

man kommen: intet arbete stolen I göra på them, utan thet som til maten hörer för allahanda själar, thet allena mågen I göra för eder.

17. Och håller eder wid osyradt bröd; förty på then samma dagen hafwer jag utfört edra härar utur Egypti land: therföre stolen I, och alla edra efterkommande, hålla thenna dagen i en ewig brukning.

18. På fjortonde dagen i första månaden, om aftenen, stolen I äta osyradt bröd, in til en och tjugonde dagen i samma månaden, om aftenen.

19. Så at man i sju dagar intet syradt bröd finner i edra hus; ty then som syradt bröd åter, hans själ skal förgöras utur Israëls menighet, ehwad han är utländskt eller inländskt.

20. Therföre åter intet syradt bröd, utan allenast osyradt bröd, uti alla edra boningar.

21. Och Mose kallade alla the äldsta i Israël, och sade til them: Leter ut, och tager får, hwar och en för sitt husfolk, och slagter Pasah.

22. Och tager et knippe Isop, och doppa i blodet i bäckenet, och stryker ther med på öfra dörrträdet och båda sidotrån; och ingen menniska gånge ut genom sin husdör in til morgonen.

23. Förty HERen warder gående ther fram om, och skal plåga the Egyptier. Och när han får se blodet på öfra dörrträdet, och på the tu sidotrån, går HERen fram om dören, och låter icke förderfwaren komma uti edra hus til at plåga.

24. Therföre håll thenna seden för tig och tina barn til ewig tid.

25. Och när I kommen in uti landet, thet HERen eder gifwande warder, såsom han sagt hafwer, så håller thenna tjensten.

26. Och när edra barn säga til eder: Hwad hafwen I ther för en tjänst?

27. Skolen I säga: Thet är HERans Pasah-offer, then ther gif fram om Israëls barn i Egypten, då han plågade the Egyptier, och frälste våra hus. Då bugade sig folket, och tilbåd.

28. Och Israels barn gingo bort, och gjorde såsom HERren Mose och Aaron budit hade.

29. Och om midnatts tid slog HERren alt thet förstföddt war i Egypti land, ifrå Pharaos förstföddt son, then på hans stol satt, alt in til then förstföddt son, som fången satt i fångelsket, och alt förstföddt af boskapen.

30. Då stod Pharaos up, och alla hans tjenare, på then natten, och alla Egyptier: och et stort rop wardt uti Egypten; ty ther war intet hus, ther icke en död inne låg.

31. Och han kallade Mose och Aaron om natten, och sade: Hörer eder redo, och farer ut ifrå mitt folk, I och Israels barn; går åstad och tjener HERranom, såsom I sagt hafwen.

32. Tager ed med eder ebra får och få, såsom I sagt hafwen: går åstad, och wålsigner mig med.

33. Och the Egyptier trångde fast up på folket, at the måste med hast drifwa them ut af landet; ty the sade: Wi dö hwär och en.

34. Och folket bar rå deg, förr än han förshrad wardt, til theas mat, bunden i theas kläder, på theas arlar.

35. Och Israels barn hade gjort såsom Mose sagt hade, och hade begärt af the Egyptier silfwer och gyldene tng och kläder.

36. Och HERren hade gifwit folket nåd för the Egyptier, så at the lånte them; och the blottade the Egyptier.

37. Så drog Israels barn ut ifrå Rameses til Succoth, sexhundra tusend mån til fot, förutan barn.

38. Och mycket gement folk drog också med them, och får och få, och gansta mycken boskap.

39. Och the bakade af then rå degen, som the utur Egypten förde, ofyrade kakor; ty han war icke syrad, efter the wordo utdrifne utur Egypten, och kunde icke fördrifwa, och hade eljes ingen kost beredt sig.

40. Liden, i hwilken Israels barn bodde i Egypten, är fyrahundra och trettio år.

41. Då the förslidne woro, gick hela HERrans här på en dag utur Egypti land.

42. Therföre warder thenna natten hållen HERranom, at han hafwer fört them utur Egypti land. Och Israels barn stola hålla henne HERranom, the och theas efterkommande.

43. Och HERren sade til Mose och Aaron: Thetta år sättet til at hålla Passah; ingen främling skal äta ther af.

44. Then som en köpt träl är, then skal man omståra, och sedan äte han ther af.

45. En hufzman och en dagakarl stola intet äta ther af.

46. Uti et hus skal man ätat. I stolen intet af thes kött bära ut för huset; och I stolen intet ben sönderslå af thet.

47. Hela menigheten i Israel skal så göra.

48. Om någon främling bor när tig, och wil hålla HERranom Passah, han omståre alt thet mankøn är; sedan gånge här til, at han thetta gör, och ware såsom en inländst; ty ingen oomsturen skal äta ther af.

49. Samma lagen ware then inländsta och utländsta, som bor ibland eder.

50. Och alla Israels barn gjorde såsom HERren hade budit Mose och Aaron.

51. Och så förde HERren på en dag Israels barn utur Egypti land, med theas härar.

13. Capitel.

Och HERren talade med Mose och sade:

2. Helga mig alt förstföddt, thet som allahanda moderlif öpnar när Israels barn, både ibland mennistor och boskap; ty the äro mina.

3. Då sade Mose til folket: Tänker upå thenna dagen, på hwilken I utgångne ären af Egypten utu trälbo mens hus, at HERren hafwer eder hådan utfört med wålsig hand; therföre skal tu icke äta surdeg.

4. I dag ären I utgångne i then månaden Abib.

5. När nu HERRen låter dig komma in uti the Cananeers, Hethers, Amorreers, Heveers och Jebuseers land, hvilket han tina såder svurit hafver, at han wille gifwa dig et land, thet mjölk och honing uti flyter; så skal tu thenna tjensten hålla i thenna månaden.

6. I sju dagar skal tu äta oskradt bröd; och på sjunde dagen är HERRans högtid.

7. Thersföre skal tu i sju dagar äta oskradt bröd; så at när dig ingen surdeg, ej heller skradt bröd skal finnas i alla tina landsändar.

8. Och tu skal säga tin son på then tiden: Sådant hålle wi förthenstul, at HERRen hafver så gjort med oss, så wi drogo utur Egypten.

9. Thersföre skal dig vara et teken i tin hand, och en äminnelse för tina ägon, på thet at HERRans lag skal vara i tin mun, at HERRen hafver utfört dig af Egypten med wäldig hand.

10. Thersföre håll thenna seden i sinom tid ärligen.

11. När nu HERRen hafver låtit dig komma in uti the Cananeers land, såsom han dig och tina såder svurit hafver, och hafver dig thet gifwit;

12. Så skal tu affstilla HERRanom alt thet som öpnar moderlifwet, och förstföddt är ibland bostapen; thet som mankön är, skal böra HERRanom til.

13. Thet förstfödda af äknan skal tu lösa med et får: om tu icke löser thet, så bryt halsen sönder på thet; men alt förstföddt af menniska ibland tina barn skal tu lösa.

14. Och när ditt barn frågar dig i dag eller i morgon: Hwad är thetta? skal tu säga thet: HERRen hafver fört oss med wäldig hand utur Egypten, ifrå tråldomens hus.

15. Ty så Pharaos war trög til at släppa oss, slog HERRen alt thet förstföddt war i Egypti land, ifrå menniskans förstfödda, in til bostapens förstfödda: thersföre offerar jag HERRanom alt thet som moderlifwet öpnar, thet mankön är; och thet som förstföddt är af mina barn, löser jag.

16. Och thet skal vara dig för et teken i tin hand, och en äminnelse för tina ägon, at HERRen hafver fört oss med wäldig hand utur Egypten.

17. Så nu Pharaos hade släppt folket, förde icke Gud them på then wägen genom the Philisteers land, then genast war; ty han tänkte at folket måtte ängra sig, när the sågo örlig emot sig, och så omvända igen til Egypten.

18. Thersföre förde han folket omkring på then wägen genom öfwen åt röda hafwet; och Israels barn foro wäpnade utur Egypti land.

19. Och Mose tog med sig Josephs ben; ty han hade tagit en ed af Israels barn, och sagt: Gud warder eder sökande; så förer mina ben hädan med eder.

20. Så drogo the ut ifrå Succoth, och slogo thes låger i Etham, närmast wid öfwen.

21. Och HERRen gif för thet om dagen uti en molnstod, på thet han skulle föra them then rätta wägen, och om natten uti en eldstod, på thet han skulle lysa them, til at wandra både dag och natt.

22. Then molnstoden och eldstoden stildes intet ifrå folket.

14. Capitel.

Och HERRen talade med Mose och sade:

2. Lala med Israels barn, och såg at the wända om, och slå thes låger twärt emot then dalen Hyroth, emellan Migdol och hafwet, emot Baal Zephon, och the twärt öfwer slå lågret wid hafwet.

3. Förtty Pharaos warder sågande om Israels barn: The fara wilse i landet: öfwen hafver beslutit them.

4. Och jag wil förstöka hans hjerta, at han skal jaga efter them; och wil winna pris på Pharaos och all hans magt; och the Egyptier stola förnimma at jag är HERRen. Och the gjorde så.

5. Och så thet wardt sagdt för Konungen i Egypten, at folket flydde, wardt hans och hans tjenaers hjerta förwand-

ladt emot folket, och sade: Hwi hafwe wi så gjort, at wi hafwe släppt Israhel, at the icke stola tjena oss?

6. Och han gjorde redo sin wagn, och tog sitt folk med sig.

7. Och tog fershundrade utvalda wagnar, och hwar ther eljes war för wagnar i Egypten, och höfwitsmän öfwer all sin här.

8. Ty HERren förstodade Pharaos hjerta, Konungens i Egypten, at han jagade efter Israels barn, hwilka dock woro genom hög hand utgångne.

9. Och the Egyptier jagade efter them, och hunno them ther the sig lågrat hade wid hafwet, med hästar och wagnar och resenärer, och med all Pharaos här, uti then dalen Hyroth, tvårt emot Baal Zephon.

10. Och då Pharao nalkades them, höfwo Israels barn sina ögon up; och si, the Egyptier kommo efter them: och the fruktade sig storligen, och ropade til HERran.

11. Och sade til Mose: Woro icke graf-war i Egypten, at tu måste bortföra oss, at wi skulle dö i öfwen? Hwi hafwer tu så gjort oss, at tu hafwer fört oss utur Egypten?

12. Är icke nu thetta thet, som wi sade tig i Egypten: Låt blifwa oss, at wi måge tjena the Egyptier? Ty thet wore oss ju bättre tjena the Egyptier, än dö i öfwen.

13. Mose sade til folket: Fruktar eder intet; står och ser til, hwilken en salighet HERren warder görande i dag med eder; ty thessa Egyptier, som I sen i dag, them stolen I aldrig mera se i ewig tid.

14. HERren warder stridande för eder, och I stolen stå stilla ther til.

15. HERren sade til Mose: Hwad ropar tu til mig? Såg Israels barn, at the draga fram.

16. Men tu huf tin staf up, och råd tin hand öfwer hafwet, och stilj thet åt, at Israels barn måga gå ther midt igenom, på the torra.

17. Si, jag wil förstoda the Egyptiers hjertan, at the stola följa efter eder:

så wil jag winna pris på Pharao och all hans magt, uppå hans wagnar och resenärer.

18. Och the Egyptier stola förnimma, at jag är HERren, när jag hafwer pris wunnit på Pharao och hans wagnar och resenärer.

19. Då uphof sig Guds Ängel, then som för Israels läger gic, och gaf sig bal om them; och molnstoden gaf sig och utu theas ansikte, och gic bal om them.

20. Och kom emellan the Egyptiers och Israels läger; och thet war et mörkt moln, och uplyste natten, så at these och hine i then hela natten icke kunde komma tillsammans.

21. Då nu Mose rådde sin hand öfwer hafwet, låt HERren drifwa thet bort genom et starkt öflamwäder i then hela natten, och gjorde hafwet tørt; och watnet stildes åt.

22. Och Israels barn gingo ther in, midt i hafwet, på thet torra; och watnet war them för en mur på then höggra sidan och then wänstra.

23. Och the Egyptier följde, och gingo in efter them alla Pharaos hästar och wagnar och resenärer, midt in i hafwet.

24. Som nu morgonvåkten kom, såg HERren uppå the Egyptiers läger utur eldstoden och molnen, och gjorde en försträffelse i theas läger.

25. Och stötte hjulen ifrå theas wagnar, och störtade them wälsbeligen omkull. Då sade the Egyptier: Låt oss fly ifrån Israhel; HERren strider för them emot the Egyptier.

26. Men HERren sade til Mose: Råd ut tin hand öfwer hafwet, at watnet igenfaller öfwer the Egyptier, öfwer theas wagnar och resenärer.

27. Då rådde Mose sin hand ut öfwer hafwet, och hafwet kom åter för morgonen i sin ström igen: och då the Egyptier flydde, mötte them watnet; och HERren inhwärfde them midt i hafwet,

28. Så at watnet kom igen, och gic utöfwer wagnar och resenärer och all Pharaos magt, som them efterföljt hade in i hafwet, så at icke en af them blef igen.

29. Men Israels barn gingo torre midt igenom hafwet; och watnet war them för en mur på höggra sidan och then wänstra.

30. Och så halp HERren Israel på then dagen ifrå the Egyptiers hand; och the sågo the Egyptier döda på hafsstranden,

31. Och then stora hand, som HERren hade bewisat på the Egyptier. Och folket fruktade HERran, och trodde HERranom och hans tjenare Mose.

15. Capitel.

Lå sjöng Mose och Israels barn HERranom thenna wisan, och sade: Jag wil sjunga HERranom; ty han hafwer en herlig gerning gjort; håst och man hafwer han störtat i hafwet.

2. HERren är min starkhet och läsfång, och är min salighet; han är min Gud; jag wil ära honom; han är min faders Gud, och jag wil uphöja honom.

3. HERren är then rätte krigsmannen: HERren är hans Namn.

4. Pharaos wagnar och hans magt kastade han i hafwet: hans utforade höfwitsmän äro fördränkte i röda hafwet.

5. Djupet hafwer öfvertäckt them; och the föllo åt botten, såsom stenar.

6. HERren, tin höggra hand gör stora under: HERren, tin höggra hand hafwer slagit fienden.

7. Och med tin stora hårlighet hafwer tu förstört tina motståndare; ty när tu låt utgå tin grymhet, förtärde hon them såsom strå.

8. Genom titt blåsande gåfwo sig watnen up; flytande watnet stod ihop; djupen swallade ifrå hwar annan midt i hafwet.

9. Fienden sade: Jag wil jaga efter them, och gripa them, och byta rof, och slåcka mitt mod på them; jag wil draga ut mitt swärd, och min hand skal förgöra them.

10. Lå blåste titt wäder, och hafwet öfvertäckte them; och the sjönko ned, såsom bly, uti mågtigt wamn.

11. HERren, ho är tin life ibland Gudarna? Ho är tig lik, som är så hårlig

och helig, förfärlig, prislig och undergörande?

12. Lå tu utdräckt tin hand, upswalga them jorden.

13. Tu hafwer i barmhertighet varit lefsagare åt titt folk, thet tu förlofsat hafwer, och hafwer fört them uti tin starkhet til tin helga boning.

14. Lå folket thet hörde, båswade the: på the Philisteer kom ångest.

15. Lå förfärades the Förstar i Edom; båswan kom öfwer the mågtiga i Moab; alle Canaans inbyggare gåfwo sig.

16. Låt falla försträckelse öfwer them och fruktan genom tin stora arm, at the blifwa orörlige såsom stenar, til thes, HERren, titt folk kommer igenom, til thes titt folk igenom kommer, thet tu förwärfwat hafwer.

17. Led them in, och plantera them på tin arfwedels berg, hwilket tu, HERren, til tin boning gjort hafwer, til tin helgedom, HERren, thet tin hand beredt hafwer.

18. HERren warder råbände i ewighet och utan anda.

19. Ty Pharaos for in i hafwet med håstar och wagnar och resenärer; och HERren låt hafwet ingensfalla öfwer them; men Israels barn gingo torre midt igenom hafwet.

20. Och Mirjam, then Prophetisa, Arons syster, tog en trumma uti sin hand; och alla qvinnor följde henne efter i dans med trummor.

21. Och Mirjam sjöng för them: Låt oss sjunga HERranom; han hafwer gjort en hårlig gerning; man och håst hafwer han störtat i hafwet.

22. Så låt Mose Israels barn draga ifrå röda hafwet ut åt then öfren Sur: och the wandrade tre dagar i öfren, och funno intet wamn.

23. Lå kommo the til Mara; men the kunde icke dricka thet watnet i Mara; ty thet war mycket bittert: af hwilket the rummet heter Mara.

24. Ther knorrade folket emot Mose, och sade: Hwad stole wi dricka?

25. Han ropade til HERran; och

HÆren wiste honom et trå: thet satte han i watnet; och så wardt thet fött. Ther satte han them före lag och rätt, och försökte them.

26. Och han sade: Wil tu höra HÆrans tin Guds röst, och göra hwad som rätt är för honom, och fatta hans bud i tina dron, och hålla all hans lag; så skal jag ingen then fränhet lägga uppå dig, som jag på the Egyptier lagt hafwer; ty jag är HÆren tin läkare.

27. Och the kommo til Elim; ther woro tolf mattubrunnar och stuttio palmtrån; ther lågrade the sig wid watnet.

16. Capitel.

Från Elim drogo the; och kom hela hopen Israels barn uti then öken Ein, hwiilen ligger emellan Elim och Sinai, på femtonde dagen i then andra månaden, sedan the utur Egypti land gångne woro.

1. Och hela menigheten af Israels barn knorrade emot Mose och Aaron uti öken,

3. Och sade til them: Gud gifwe at wi hade dödt uti Egypti land genom HÆrans hand, ther wi suto wid köttgrjortna, och hade bröd nog til at äta; ty I hafwen förthenstul fört oss i thenna öken, at I stolen låta thenna hela hopen dö af hunger.

4. Då sade HÆren til Mose: Si, jag wil låta regna eder bröd ned af himmelen; och folket skal gå ut och församla hwar dag så mycket som behöfves, på thet at jag må försöka, om the wilja wandra uti min lag eller ej.

5. På sjette dagen skola the bereda sig til at församla dubbelt öfwer thet the dageligen plåga.

6. Mose och Aaron sade til Israels barn: Om aftenen stolen I förnimma at HÆren hafwer fört eder utur Egypti land;

7. Och om morgonen stolen I så se HÆrans härlighet; ty han hafwer hört eder knorran emot HÆran. Hwad äre wi, at I knorren emot oss?

8. Ytterligare sade Mose: HÆren

warder eder gifwande om aftenen kött til at äta, och om morgonen bröd tilfyllst; thesöre at HÆren hafwer hört eder knorran, ther I emot honom knorrat hafwen; ty hwad äre wi? Edert knorrande är icke emot oss, utan emot HÆran.

9. Och Mose sade til Aaron: Säg til hela menigheten af Israels barn: Går hit fram til HÆran; ty han hafwer hört eder knorran.

10. Och då Aaron så sagt hade til hela menigheten af Israels barn, wände the sig emot öfken; och si, HÆrans härlighet syntes uti en sky.

11. Och HÆren sade til Mose:

12. Jag hafwer hört Israels barns knorran. Säg them: Om aftenen stolen I hafwa kött til at äta, och om morgonen warda måttade af bröd, och stolen förnimma, at jag är HÆren eder Gud.

13. Och om aftenen kommo återhöns up, och öfvertäckte lågret; och om morgonen låg dagg omkring lågret.

14. Och som daggen fallen war, si, då låg ther något i öfken, rundt och smått, såsom rimfrost på jorden.

15. Och då Israels barn sågo thet, sade the til hwarannan: Thetta är Man; ty the wiste icke hwad thet war. Men Mose sade til them: Thet är thet brödet, som HÆren eder gifwit hafwer til at äta.

16. Thet är thet samma, om hwiilet HÆren budit hafwer: Hwar och en församla ther af så mycket han åter för sig, och tage et Gomer til hwart och et hufvud, efter själarnas tal i theas tjall.

17. Och Israels barn gjorde så; och församlade then ena mycket, then andra litet.

18. Men då man måtte thet ut med Gomer, wardt them som mycket hade, intet öfverlopp, och them som litet hade, fattades intet; utan hwar och en hade församlat så mycket som han åt för sig.

19. Och Mose sade til them: Ingen låte något qwar blifwa ther af til morgonen.

20. Men the hörde Mosen intet; utan

somliga låto något qwar blifwa ther af in til morgonen: så wårte ther matkar uti, och wardt luktande; och Mose blef wred uppå them.

21. Så församlade the theras hwar morgon så mycket som hwar och en förmådde åta för sig; men när solen wardt het, så försmålte thet.

22. Och på sjette dagen församlade the dubbelt af thet brödet, ju tu Gomer för et. Och alle the öfwerste för menigheten kommo in, och förkunnade thet Mose.

23. Och han sade til them: Thetta är thet som HERNen sagt hafwer: I morgon är Sabbath, then helga hwilan HERranom: hwad I baka wiljen, thet baka, och hwad I koka wiljen, thet koka; men hwad öfwer är, thet låter blifwa, at thet warder förwaradt in til morgons.

24. Och the låto blifwat til morgonen, såsom Mose budit hade: så wardt thet intet luktande, och ingen matt wardt ther utinnan.

25. Då sade Mose: Åter thet i dag; ty i dag är HERrans Sabbath: I warden i dag intet finnande på marken. 26. I sex dagar skolen I församlat; men sjunde dagen är Sabbath; på honom warder thet intet.

27. Men på sjunde dagen gingo somliga ut af folket til at församla, och funno intet.

28. Då sade HERNen til Mose: Hur länge wiljen I icke hålla min bud och lag?

29. Si, HERNen hafwer gifwit eder Sabbath, och thesfordre hafwer han gifwit eder på sjette dagen twenne dagars bröd: så blifwe nu hwar och en hemma, och ingen gånge ut ifrå sitt rum på sjunde dagen.

30. Så stonade så folket then sjunde dagen.

31. Och Israels hus kallade thet Man; och thet war såsom Corianderfrö, och hwitt, och hade en småk såsom semla med honing.

32. Och Mose sade: Thetta är thet som HERNen budit hafwer: Uppfyll et

Gomer ther af, til at förwara för edra efterkommande, på thet man må se thet bröd, ther jag eder med spifat hafwer i öknen, så jag förde eder utur Egypti land.

33. Och Mose sade til Aaron: Tag et kåril, och låt ther in et Gomer fullt med Man, och förwara thet in för HERranom til edra efterkommande.

34. Såsom HERNen hade budit Mose, så låt Aaron förwara thet ther in för witnessbördet.

35. Och Israels barn åto Man i syratio år, in til thes the kommo til thet land, ther the bo stulle: alt in til gränsen på Sanaans land åto the Man.

36. Och år Gomer tionde parten af et Ephä.

17. Capitel.

Och hela menigheten af Israels barn drog ut af then öknen Sin theas dagsrefor, såsom HERNen befallte them, och lågrade sig i Rephidim: ther hade folket intet watern til at dricka.

2. Och the kifwade med Mose, och sade: Gifwer oss watern, at wi måge dricka. Mose sade til them: Hwi kifwen I med mig? Hwi försöken I HERNan?

3. Då nu folket ther sammastådes törstade efter watern, knorrade the emot Mose, och sade: Hwi hafwer tu låtit oss fara utur Egypten, på thet at tu oss, våra barn och bostap, stulle låta dö i törst?

4. Mose ropade til HERNan och sade: Huru skal jag göra med thetta folket? Thet fattas icke mycket, at the warda mig ännu stenande.

5. HERNen sade til honom: Gad för folket, och tag några the äldsta af Israel med tig, och tag tin staf i tin hand, med hwilken tu slog watern, och gad.

6. Si, jag wil stå ther för tig på et hälleberg i Horeb; ther skal tu slå hälleberget, och ther skal utlöpa watern, så at folket får dricka. Mose gjorde och så för the äldsta af Israel.

7. Thersfordre kallar man thet rummet

Masa och Meriba, för thet Israels barns kif skul, och för thet at the förskötte HERRan, och sade: Är HERRen med oss eller ej?

8. Då kom Amalek, och stridde emot Israel i Rephidim.

9. Och Mose sade til Josua: Utvälj oss män, far ut och strid emot Amalek. I morgon wil jag stå öfwerst på högden, och hafwa Guds staf i min hand.

10. Och Josua gjorde såsom Mose honom sade, at han stridde emot Amalek. Men Mose och Aaron och Hur stego up öfwerst på högden.

11. Och så länge Mose uphöll sina händer, hade Israel öfverhanden; men när han lät händerna ned, hade Amalek öfverhanden.

12. Men Mose händer woro tunga; therför togo the en sten, och lade under honom, at han satte sig theruppå. Aaron och Hur höllo under hans händer, hwar på sin sida: så wordo hans händer stadiga, in til thes solen gick ned.

13. Och Josua nederlade Amalek och hans folk genom swårdsågg.

14. Och HERRen sade til Mose: Skrif thetta til en äminnelse uti en bok, och befall thet i Josua öron; ty jag skal förögöra Amalek undan himmelen, at man icke mer skal tänka uppå honom.

15. Och Mose byggde et altare, och kallade thet HERRen Nissi;

16. Ty han sade: HERRans strid skal wara emot Amalek genom en hand under Guds beklärm, ifrå barn til barnabarn.

18. Capitel.

Och då Jethro, Presten i Midian, Mose swår, hörde alt thet Gud gjort hade med Mose och hans folk Israel, at HERRen hade fört Israel utur Egypten:

2. Tog han Zipora, Mose hustru, then han hade tillbaka sändt,

3. Samt med hennes två söner, af hwilka en het Gersom; ty han sade: Jag är worden en utlänning i främmande land,

4. Och then andre Elieser; ty han sa-

de: Min faders Gud hafwer warit min hjelp, och hafwer frälst mig ifrå Pharaos swår.

5. Då nu Jethro, Mose swår, och hans söner och hans hustru kommo til honom i önen in på Guds berg, thet han lågret upslagit hade,

6. Lät han säga Mose: Jag Jethro, tin swår, är kommen til dig, och tin hustru, och båda hennes söner med henne.

7. Då gick Mose ut emot honom, och böjde sig för honom, och kysste honom. Och då the hade hållsat hwar annan, gingo the in i tjället.

8. Då berättade Mose sin swår alt thet HERRen hade gjort Pharaos och the Egyptier, för Israels skul, och all then möda som the på wägen haft hade, och at HERRen hade hulptit them.

9. Och Jethro fröjbade sig öfwer alt thet goda, som HERRen hade gjort Israel, at han hade frälst them ifrå the Egyptiers hand.

10. Och Jethro sade: Edswad ware HERRen, then eder frälst hafwer ifrå the Egyptiers och Pharaos hand; then thet kan frälssa sitt folk ifrå Egypti hand.

11. Nu wet jag, at HERRen är större än alla Gudar therför at the högsmodeligen emot them handlat hafwa.

12. Och Jethro, Mose swår, tog brännoffer, och offrade thet Gudi. Då kom Aaron och alle the äldste i Israel til at äta bröd för Gudi med Mose swår.

13. Then andra morgonen satte sig Mose, til at döma folket; och folket stod omkring Mose ifrå morgonen in til aftonen.

14. Då hans swår såg alt thet han gjorde med folket, sade han: Swad är thet tu gör med folket? Hwi sitter tu alena, och alt folket står omkring dig ifrå morgonen in til aftonen?

15. Mose swarade honom: Folket kommer til mig, och frågar Gud om rådd;

16. Ty då the hafwa något at skaffa, komma the til mig, at jag skal döma emellan hwar och en och hans nästa, och wisa them Guds rätt och hans lag.

17. Hans swår sade til honom: Thet är icke godt som tu gör.

18. Du gör owisligen; så od' folket, som med dig är: thetta årendet är dig för swårt; tu kan icke uträtta thet allena.

19. Men hör min röst; jag wil gifwa dig råd; och Gud skal wara med dig. Sköt tu folket in för Gud, och framsätt årenden för Gudi,

20. Och försê them med rätt och lag, at tu wisar them then wåg, ther the uti wandra stola, och the gerningar, som the göra stola.

21. Men sê dig up ibland alt folket redeliga män, the som frukta Gud, sannfärdiga, och the som hata girigheten: them sâtt öfwer them, somliga öfwer tusende, öfwer hundrade, öfwer semtio, och öfwer tio:

22. The som altid måga döma folket; men når någon swår sak är, at the tå hafwa henne in för dig, och the åtstilja alla the ringa saker: så warder thet dig lättare, och the dragat med dig.

23. Om tu thet gör, kan tu bestå hwad Gud dig bjuder, och alt thetta folket kan gå hem til sitt igen med frid.

24. Mose hörde sin swårs röst, och gjorde alt såsom han sade honom;

25. Och utwalde redeliga män utaf hela Israhel, och gjorde them til höfdingar öfwer folket, somliga öfwer tusende, öfwer hundrade, öfwer semtio, och öfwer tio,

26. At the altid skulle döma folket; men hwad swåra saker woro, them stuto the til Mose, och the ringa saker dömdo the.

27. Och så lät Mose sin swår fara hem i sitt land igen.

19. Capitel.

Uti tredje månaden, sedan Israhels barn utgångne woro utur Egypti land, kommo the på thenna dagen in uti then öknens Sinai.

2. Förty the woro utdragne ifrå Rephidim, och wille in uti then öknens Sinai; och lågrade sig ther i öknens twårt emot berget.

3. Och Mose steg up til Gud. Och HERren ropade til honom af berget och sade: Thetta skal tu såga til Jacobs hus, och förkunna Israhels barn:

4. I hafwen sett hwad jag hafwer gjort the Egyptier, och huru jag hafwer burit eder på örnawingar, och tagit eder til mig.

5. Om I nu hören min röst, och hålen mitt förbund, så stolen I wara min egendom för alt folk; ty hela jorden är min.

6. Och I stolen wara mig et presteligt konungarike och et heligt folk. Thessa äro the ord, som tu skal såga Israhels barn.

7. Mose kom och sammankallade the äldsta i folket, och framsatte alla thesa ord för them, såsom HERren budit hade.

8. Och alt folket swarade tillsammans, och sade: Alt thet HERren sagt hafwer, wille wi göra. Och Mose sade folkets ord HERranom igen.

9. Och HERren sade til Mose: Si, jag wil komma til dig uti en tjod molnshy, at folket skal höra mina ord, som jag talar med dig, och tro dig ewärdeligen. Och Mose förkunnade HERranom folkets ord.

10. HERren sade til Mose: Gad' bort til folket, och helga them i dag och i morgon, at the twå sina kläder,

11. Och äro redo på tredje dagen; ty på tredje dagen warder HERren nedstigande uppå Sinai berg för alt folket.

12. Och upsätt tefn omkring folket, och såg til them: Wakter eder, at I icke gån up på berget, eller kommen wid ändan på thet; ty then som kommer wid berget, han skal döden dö.

13. Ingen hand skal komma wid honom, utan han skal warda stenad, eller med stott genomstuten; ehwad thet är djur eller menniska, skal thet icke lefwa. När man hörer et långsamt ljud, stola the gå in til berget.

14. Mose steg ned af berget til folket, och helgade them; och the twådde sina kläder.

15. Och han sade til them: Warer redo på tredje dagen; och ingen komme wid sin hustru.

16. Som nu then tredje dagen kom, och morgonen wardt, tå hof sig up et dunder och ljungeld och en tjod molnshy

på berget, och et ljud af en gansta skarp basun; och folket, som i lågret war, wardt förskräckt.

17. Och Mose förde folket utu lågret emot Gud; och theingo in under berget.

18. Och hela Sinai berg dammade thet af at HERren steg ned uppå thet i eld; och thes rök gick up såsom röken af en ugn, så at hela berget påfwade swårigen.

19. Och basunens ljud gick, och wardt ju startare. Mose talade, och Gud swårade honom öfwerljuddt.

20. Då nu HERren nedertommen war uppå Sinai berg, ofwan uppå kullen, kallade HERren Mose up på bergskullen; och Mose steg tit up.

21. Då sade HERren til honom: Gack ned, och warna folket, at the icke tråda fram til HERran, at the stola se honom, och många falla af them.

22. Theslikes Presterne, som kallats HERranom, the stola och helga sig, at HERren icke förgör them.

23. Mose sade til HERran: Folket kan icke stiga up på berget Sinai; ty tu hafwer warnt oss och sagt: Gått tekn up omkring berget, och helga thet.

24. HERren sade til honom: Gack, stig ned; tu, och Aaron med tig, stolen upstiga; men Presterne och folket stola icke tråda in til, så at the upstiga til HERran, på thet han icke skal förgöra them.

25. Och Mose steg ned til folket, och sade them thetta.

20. Capitel.

Och Gud talade alla thessa ord:

2. Jag är HERren tin Gud, then tig utfört hafwer af Egypti land, utu tråldomens hus.

3. Tu skal inga andra gudar hafwa jemte mig.

4. Tu skal icke göra dig något belåte, ej heller eljest någon liknelse, antingen efter thet ofwan til är i himmelen, eller efter thet nedre är på jorden, ej heller efter thet som i watnet är under jorden:

5. Bed icke til them, och tjena them icke; ty jag HERren tin Gud är en

stark hämnare, then som söker sådernas misgärningar in på barnen, alt in til tredje och fjerde led, the som mig hata:

6. Och gör barmhertighet uppå många tusende, som mig hafwa färd, och hålla mina bud.

7. Tu skal icke missbruka HERrans tin Guds namn; ty HERren skal icke låta honom blifwa ofstraffad, som hans namn missbrukas.

8. Tänk uppå Sabbaths-dagen, at tu helgar honom.

9. Sex dagar skal tu arbeta, och göra alla tina gerningar;

10. Men på sjunde dagen är HERrans tin Guds Sabbath: då skal tu intet arbete göra, ej heller tin son, ej heller tin dotter, ej heller tin tjänare, ej heller tin tjänarinna, ej heller tin öf, ej heller tin främling, som inom tin stadsport är;

11. Ty uti sex dagar hafwer HERren gjort himmel och jord och hafvet, och hwad ther inne är, och hwilade på sjunde dagen: theför wälsignade HERren Sabbaths-dagen och helgade honom.

12. Tu skal ära tin fader och tin moder, på thet tu skal länge lefwa i landet, som HERren tin Gud dig gifwa skal.

13. Tu skal icke dråpa.

14. Tu skal icke göra hor.

15. Tu skal icke stjåla.

16. Tu skal icke bära falskt vittnesbörd emot tin nästa.

17. Tu skal icke hafwa lust til tin nästas hus: tu skal icke begära tin nästas hustru, ej heller hans tjänare, eller hans tjänarinna, ej heller hans öre, ej heller hans äsna, ej heller något, thet tin nästa hafwer.

18. Och alt folket såg dundret och ljungelden och basunens ljud och berget rykande; och fruktade sig, och flydde, trådande fjerran.

19. Och sade til Mose: Tala tu med oss: wi wilje höra thet til; och låt icke Gud tala med oss, at wi icke stole dö.

20. Mose talade til folket: Frukter eder intet; ty Gud är kommen til at försöka eder; och hans fruktan skal wara för edra ögon, at I icke synden.

21. Och folket trädde långt ifrå; men Mose gick in til mörkret, ther Gud uti var.

22. Och HERren sade til honom: Så skal tu säga Israels barn: I hafwen sett, at jag af himmelen hafwer talat med eder.

23. Therföre stolen I ingen ting hålla lika wid mig: silfvergudar och guldene gudar stolen I icke göra eder.

24. Et altare af jord gör mig, ther tu uppå titt bränneoffer och tackoffer, tina får och så offra skal; ty på hwad rum jag sticht mitt namns äminnelse, ther wil jag komma til dig, och wälsigna dig.

25. Och om tu wil göra mig et stenaltare, skal tu icke göra thet af huggen sten; förty om tu far ther åt med tin knif, så gör tu thet oflårt.

26. Tu skal och icke upstiga på trappor til mitt altare, at tin flam icke skal ther blifwa uplåft.

21. Capitel.

These äro the rättor, som tu skal titt folk föregifwa.

2. Om tu köper en Ebreis träl, han skal tjena när dig i sex år: på sjunde året skal han utgå fri och ledig.

3. Är han allena kommen, så skal han och allena utgå: är han kommen gifter, så skal hans hustru utgå med honom.

4. Hafwer hans herre gifwit honom hustru, och hon hafwer födt söner eller döttrar, så skal hustru och barn höra herren til, och han skal gå allena ut.

5. Om trälen säger: Jag hafwer min herre och min hustru och mina barn kär; jag wil icke warda fri:

6. Så hafwe hans herre honom bort för domarena, och hålle honom in til dören eller döreträn, och bäre honom igenom örat med en syl; och han ware hans träl ewärdeligen.

7. Om någon säljer sin dotter til en trälinna, så skal hon icke utgå såsom trålar.

8. Behagar hon icke sin herre, och han hafwer ingen förlofwat henne, han skal låta henne fri; men til främmande folk hafwer han ingen magt at sälja henne, efter han hafwer försmått henne.

9. Gifwer han henne sin son, så skal han låta henne njuta dotters rätt.

10. Gifwer han honom en annan, så skal han icke förwågra thenna hennes kost, kläder och ägtenstaps-plikt.

11. Öfr han icke thesa tre stycken, så skal hon fri utgå, och intet betala.

12. Then som slår en menniska, så at hon dörr, han skal döden dö.

13. Hafwer han thet icke gjort med wilja, utan Gud hafwer låtit henne oförwarande falla honom i händer, så skal jag sätta dig et rum före, tit han fly skal.

14. Om någon går sin nästa efter med arghet, och dräper honom med försåt, then skal tu taga ifrå mitt altare, så at man skal dräpa honom.

15. Then som sin fader eller moder slår, han skal döden dö.

16. Then som stjal en menniska, och säljer henne, så at man finner honom ther med, han skal döden dö.

17. Then som bannar fader eller moder, han skal döden dö.

18. Ther som någre mån kiffwa tilhopa, och then ena slår then andra med en sten, eller med näfwan, så at han icke dörr, utan ligger på sängen:

19. Sås han wid, så at han utgår wid sin staf, så skal han som slog honom, wara ursakad, undantagit, at han skal betala honom hwad han försummat hafwer, och gifwa honom hans låfrelön.

20. Then sin träl eller trälinna slår med en staf, så at han dörr under hans händer, han skal lida ther straff före.

21. Leswer han öfwer en eller två dagar, så skal han icke lida ther straff före; ty thet är hans penningar.

22. Om mån kiffwa tilhopa, och någonthera stöter någon qwinna, som hafwande är, så at henne förgås barn, och henne dock eljes intet stadar, så skal man nåpsa honom til penningar, så mycket som qwinnans man honom pålägger; och skal thet utgifwa efter målarens wårdering.

23. Skadar han henne något, så skal han gifwa själ för själ,

24. Öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot,

25. Brännande för brännande, sår för sår, blånad för blånad.

26. Then som slår sin träl eller trälinna i dgat, och förderfvar thet, han skal låta them fri lös, för dgat.

27. Sammalunda om han slår sin träl eller trälinna en tand ut, skal han them fri lös låta, för tanden.

28. Om en ore slångar en man eller qvinna, så at han dör, så skal man stena then oren, och icke åta hans kött; och så är orens herre ursakad.

29. War oren tilförene wan at slångas, och hans herre är thet om tillsagd, och han icke bevarade honom, och thet öfwer dräper en man eller qvinna, så skal man stena then oren, och hans herre skal dö.

30. Wara honom penningar pålagde, så skal han gifwa, til at lösa sitt lif, så mycket som honom pålagdt warder.

31. Sammalunda skal man ock med honom handla, om han en son eller dotter slångar.

32. Slångar han en träl eller trälinna, så skal han gifwa thetas herre trettio silfverskillar; och oren skal man stena.

33. Om någon öpnar en grop, eller gräfwet en grop, och täcker henne icke til, och en ore eller åsne faller så thet uti;

34. Då skal gropens herre lösa thet med penningar, och gifwa them thes herre igen; men kroppen skal wara hans.

35. Om någon mans ore slångar en annars ore, så at han dör, så stola the sälja then lefwande oren, och byta penningarna, och theslikes byta kroppen.

36. War thet wettterligt, at oren war tilförene wan at slångas, och hans herre icke bevarade honom, så skal han gifwa en ore för then andra, och behålla kroppen.

22. Capitel.

Om någon stjäl en ore eller et får, och slagtar thet, eller säljer, han skal igen gifwa fem orar för en ore, och fyra får för et får.

2. Om en tjuf beslagen warder, at han bryter sig in, och får hugg til döds, så

skal ingen blodsbrätt gå öfwer dräparen.

3. Men är solen öfwer honom uppgången, så skal man blodsbrätten gå låta. En tjuf skal igen betala. Hafwer han intet, så skal man sälja honom för hans tjufnad.

4. Finner man tjufnaden när honom lefwande, thet ware sig ore, åsne eller får, så skal han gifwa dubbelt igen.

5. Om någon gör slada på åker eller wingård, så at han låter sin bostap slada göra uti en annans åker, han skal af thet bästa i sin åker och wingård igen betala.

6. Om en eld uppkommer, och fänger i törne, så at styslarne eller såden, som ännu står, eller åkren upbränd warder, thet skal han betala igen, som elden släppt hafwer.

7. Om någon gifwer sin nästa penningar eller tyg til at gömma, och frå then samma warder thet stulit utu huset; finner man tjufwen, så skal han gifwa thet twåfalt igen.

8. Finner man icke tjufwen, så skal man hafwa huswården fram för domarena, om han icke hafwer kommit sin hand wid sin nästas ting.

9. Och om en then andra styller för någon orätt, ware sig om ore, eller åsna, eller får, eller kläder, eller hwad som hälst bortkommit är, så skal begges thetas sak komma in för domarena: hwilken domarena förböma, han skal betala sin nästa dubbelt igen.

10. Om någon sätter ned när sin nästa åsna, eller ore, eller får, eller hwad bostap thet kan wara, och thet dör, eller elses får slada, eller warder honom bortdrifwit, så at ingen ser thet:

11. Så skal thet komma til en ed them emellan wid HERran, at han icke hafwer låtit komma sin hand wid hans nästas ting; och ågaren skal then anamma, at then andre icke skal gifwat igen.

12. Om en tjuf stjäl honom thet ifrå, skal han så betala thet ågaren igen.

13. Warder thet riswit, skal han hafwa fram witne thet uppd, och så intet igen gifwa.

14. Om någon lånar af sin nästa, och

thet warder förderfwadt, eller dörr, så at thes herre thet icke når år, så skal han gifwa thet igen.

15. Är thes herre thet når, så skal han icke gifwa thet igen, medan han thet för sina penningar legdt hafwer.

16. Om någon lockar en jungfru, then ännu icke förlofwadt är, och lågrar henne; han skal gifwa henne hennes morgongåfwor, och hafwa henne til hustru.

17. Om hennes fader försön honom henne, skal han så utgifwa penningar, så mycket som jungfrurs morgongåfwor tilhör.

18. En trollkona skal tu icke låta lefwa.

19. Then som drifwer otuft med någon bostap, han skal döden dö.

20. Then som offrar gudom, utan HERANOM allena, han ware förbannad.

21. Främlingar skal tu icke beröfwa eller undertrycka; förty I hafwen och warit främlingar i Egypti land.

22. I stolen ingen enka och faderlösa barn bedröfwa.

23. Bedröfwar tu them, så warda the ropande til mig; och jag skal höra thesas rop;

24. Och min wrede skal förgrymma sig, så at jag dräper eder med swärd; och edra hustrur stola warda enkor, och edra barn faderlösa.

25. När tu lånar mitt folk penningar, thet fattigt är när tig, skal tu icke hafwa tig så med honom som en ockrare, och intet ocker på honom bedrifwa.

26. När tu tager en klädnad til pant af tin nästa, skal tu få honom thet igen förr än solen går ned;

27. Förty hans klädnad är hans huds endesta öfwerståelse, thet han uti söfwer: ropar han til mig, så wil jag höra honom; ty jag är barmhertig.

28. Domarene skal tu icke banna, och then öfwersta i titt folk skal tu icke lasta.

29. Tin fyllelse och tårar skal tu icke fördröja. Din första son skal tu gifwa mig.

30. Så skal tu och göra med tin ore och får. I sju dagar låt thet blifwa när

sin moder; på åttonde dagen skal tu gifwa mig thet.

31. I stolen wara et heligt folk för mig: thesfor stolen I intet kött äta, thet som på marken af djur riswit är, utan kasta thet för hundarna.

23. Capitel.

Tu skal icke tro lögnagtigt tal, så at tu gör en ogudaktig bistånd, och warder et wrängt witne.

2. Tu skal icke följa hopen efter til thet ondt är, och icke svara för rätten, så at tu efter hopen wiser ifrå thet rätt är.

3. Tu skal icke bepröya then fattiga i hans sak.

4. När tu finner tin owäns ore eller åsna, at han far will, så skal tu ledan hem til honom igen.

5. När tu finner hans åsna, som tig hatar, ligga under bördan, skal tu icke låta honom ligga, utan hjälpa honom up.

6. Tu skal icke böja tin fattigas rätt i hans sak.

7. War fjerran ifrå falska saker. Then oftydliga och rättfärdiga skal tu icke dräpa; ty jag gifwer ingen ogudaktig rätt.

8. Tu skal icke taga mutor; förty mutor förblinda the seende, och förwända then rättfärdigas saker.

9. Tu skal icke undertrycka främlingar; ty I weten huru the främlingar i hjertat lifar, efter I hafwen och främlingar warit i Egypti land.

10. I ser år skal tu så titt land, och insamlas thes frukt.

11. På sjunde året skal tu låta thet hwila och ligga, at the fattige af titt folk måga äta thet af; och hwad öfwer blifwer, låt wildjuren på marken äta thet. Så skal tu och göra med tin wingård och titt eljoberg.

12. I ser dagar skal tu göra titt arbete; men then sjunde dagen skal tu stona, på thet tin ore och åsna måga hwila sig, och tin tjenarinnas son och främlingen wedergweda sig.

13. Allt thet jag eder sagt hafwer, thet håller; och andra Gudars namn stolen

J icke ihogkomma; och af eder mun stola the icke hörde warda.

14. J tre resor om året stolen J hålla mig högtid :

15. Nemligen, the ofsytrade bröds högtid stal tu hålla, at tu i sju dagar ofsyradt bröd åter, såsom jag dig budit hafwer, i then tiden i Abibis månad; förty uti honom åst tu utfaren utur Egypten: men kom icke med toma händer fram för mig:

16. Och then högtiden, när tu först begynner berga thet tu på marken sått hafwer, och insamlingens högtid i årets utgång, när tu titt arbete utaf marken insamlat hafwer.

17. Tre resor om året stal alt thet manön år komma fram för HERran Gud.

18. Tu stal icke offra mitt offers blod med surdeg; och min högtids fetta stal icke blifwa qwar in til morgonen.

19. Förstlingen af första frukten på tin mark stal tu föra in uti HERrans tin Guds hus; och stal icke koka kudet, så länge thet på sin moders mjölk är.

20. Si, jag sänder en Ängel fram före dig, then dig stal bevara på wägen, och föra dig til thet rum, som jag beredt hafwer.

21. Därföre tag dig vara för hans ansikte, och hör hans röst, och förbittra honom icke; ty han stal icke stona eder, när J brottslige ären; och mitt namn är i honom.

22. Hörer tu hans röst, och gör alt thet jag säger dig, så stal jag vara tina fienders fiende och tina motståndares motståndare.

23. När nu min Ängel går fram före dig, och förer dig til the Amoreer, Hethier, Phereseer, Cananeer, Heveer och Jebuseer, och jag förgör them;

24. Då stal tu icke tilbiedja theas gudar, ej heller tjena them, och icke göra såsom the göra; utan stal theas afgudar bortkasta, och sönderslå them.

25. Men HERran eder Gud stolen J tjena; så stal han wälsigna titt bröd och titt wain, och stal all frakthet taga dig ifrå.

26. Ingen ensam eller ofruktsam stal wara i titt land; och jag stal låta dig blifwa gammal.

27. Jag stal sända min försträffelse fram före dig, och göra alt folk förtvifladt tit tu kommer, och stal låta alla tina fiender komma på flykten för dig.

28. Jag stal sända getingar fram före dig, som stola för dig utjaga the Heveer, Cananeer och Hethier.

29. Jag stal icke utdrifwa them på et år för dig, at landet icke stal öde warda, och wildjur föröka sig emot dig.

30. Logligt stal jag drifwa them ut för dig, in til thes tu må wäxa til, och besitta landet.

31. Och stal jag sätta titt landamåre, thet röda hafwet, til the Philisteers haf, och ifrån öfven alt in til älfwen; ty jag stal gifwa landets inbyggare i tin hand, at tu stal utdrifwa them före dig.

32. Tu stal intet förbund göra med them, eller med theas gudar.

33. Utan lät them icke bo i titt land, at the icke komma dig til at synda emot mig; förty om tu tjenar theas gudar, kommer thet dig til förargelse.

24. Capitel.

Och til Mose sade han: Stig up til HERran, tu och Aaron, Nadab och Abihu, och the sjuttio äldste i Israel, och tilbeder fjerran.

2. Och Mose nalle sig allena in til HERran, och låte the andra intet nalkas, och folket komme ej heller med honom up.

3. Mose kom och förtälde folket alla HERrans ord och alla rätter: så swarade alt folket med en röst och sade: Alla the ord, som HERren sagt hafwer, wilje wi göra.

4. Då skref Mose alla HERrans ord, och stod om morgonen bittida up, och byggde et altare nedan wid berget, med tolf stoder, efter the tolf Israels släfter.

5. Och sände tit unga män af Israels barn, at the skulle offra ther uppå bränneoffer och tackoffer HERranom af stutar.

6. Och Mose tog hälften af blodet, och

G

låt thet uti et båden ; then andra hälften slänkte han uppå altaret.

7. Och tog förbundets bok, och läs henne för folkets dron. Och då the sade : Allt thet HERRen sagt hafwer willje wi göra och efter lyda ;

8. Då tog Mose blodet, och slänkte folket ther med, och sade : Si, thetta är förbundets blod, hwilket HERRen med eder gör öfwer alla thessa orden.

9. Då stego Mose, Aaron, Nadab och Abihu, och the sjuttio äldste af Israel up,

10. Och sågo Israels Gud. Under hans fötter war såsom en stön saphir, och såsom en himmel, då han klar är.

11. Och han låt icke sin hand komma öfwer the yppersta af Israel. Och då the hade stådat Gud, åro the och drucko.

12. Och HERRen sade til Mose : Kom up til mig på berget, och blif ther, at jag gifwer dig stentafior och lag och budord, them jag skrifwit hafwer, hwilka tu them låra skal.

13. Då stod Mose up, och hans tjenare Josua, och steg up på Guds berg ;

14. Och sade til the äldsta : Blifwer här til thes wi komme igen til eder. Si, Aaron och Hur åro när eder : kommer någon sak på fårde ; then mågen I hafwa in för them.

15. Då nu Mose kom på berget, öfvertäckte en molnsth berget.

16. Och HERRans hårlighet bodde uppå berget Sinai, och öfvertäckte thet med molnstyn i sex dagar : och han kallade Mose på sjunde dagen utu styn.

17. Och HERRans hårlighets anseende war såsom en förtärande eld öfwerst på berget för Israels barn.

18. Och Mose gick midt in i styn, och steg på berget, och blef uppå berget i fyratio dagar och fyratio nätter.

25. Capitel.

Och HERRen talade med Mose och sade :

2. Säg Israels barn, at the gifwa mig et håfoffer ; och tager thet af hwar man, then som ther til et frivilligt hjerta hafwer.

3. Och thetta är håfoffret, som I stolen taga af them : Guld, silfwer, koppar,

4. Gult silke, skarlatan, rosenrödt, hwitt twinnadt silke, getahår,

5. Rödlat wådurstin, tackstin, furutrå,

6. Olja til lampor, speceri til smörjelse och godt rökwerk,

7. Onyxsten och infattade stenar, til listfortelen och til stölden.

8. Och the stola göra mig en helgedom, at jag må bo ibland them.

9. Efter som jag wil wisa dig en eftersyn til tabernaklet, och til allt thet som ther til hörer, så stolen I göra thet.

10. Öfver en årt af furutrå : halftredje aln skal wara längden, halfannan aln bredden, och halfannan aln högden.

11. Och tu skal öfwerbraga honom med godt guld, innan och utan ; och gör en gyldene krans öfwan omkring.

12. Och gjut fyra ringar af guld : them skal tu sätta i alla fyra hörnen, så at två ringar åro på then ena sidan, och två på then andra sidan.

13. Och gör slänger af furutrå, och öfwerdrag them med guld ;

14. Och stick them in i ringarna på sidan af arken, at man må bära honom ther med.

15. Och the stola blifwa i ringarna, och icke warda utdragne.

16. Och tu skal lägga uti arken thet witnesbörd, som jag skal få dig.

17. Tu skal också göra en Nådastol af klart guld : halftredje aln skal wara längden på honom, och halfannan aln bredden.

18. Och tu skal göra två Cherubim, af tätt guld, på båda ändarna af Nådastolen ;

19. Så at en Cherub är på thenna ändan, then andre på then andra ändan : och altså åro två Cherubim på Nådastolens ändar.

20. Och the Cherubim stola uträcka sina wingar öfwan öfwer, så at the öfvertäcka Nådastolen med sina wingar, och hvarsannars anlete stå emot hwart annat ; och theas anleten stola se uppå Nådastolen.

21. Och tu skal sätta Nådastolen ofwan uppå arken, och lägga i arken thet witnesbörd, som jag skal få tig.

22. Och sådan wil jag betygga dig, och tala med dig, nemligen, utaf Nådastolen, emellan the två Cherubim, som äro uppå witnesbördets art, alt thet som jag wil befalla dig til Israels barn.

23. Tu skal och göra et bord af furuträ: två alnar skal thes längd wara, och en aln bredden, och halfannan aln högden.

24. Och tu skal öfwerdraga thet med klart guld, och göra en gyldene frans omkring thet,

25. Och en list omkring, en hand bredt hög, och en gyldene frans omkring listen.

26. Och skal tu göra ther fyra gyldene ringar til, uppå the fyra hörnen på thes fyra fötter.

27. Hårdt under listen stola ringarne wara, at man må stinga stänger ther in, och bära bordet.

28. Och tu skal göra stångerna af furuträ, och öfwerdraga them med guld, at bordet må ther med wara burit.

29. Tu skal och göra thes fat, stedar, kanner, stälar, af klart guld, at man ther med ut- och instånker.

30. Och skal tu altid lägga ståndobörd fram för mig på bordet.

31. Tu skal och göra en ljusastake af klart tätt guld; låggen ther uppå skal wara med rör, stälar, knoppar och blommor.

32. Sex rör stola utgå på sidorna af ljusastaken; af hwarje tre rör.

33. Hwärt och ett rör skal hafwa tre stälar, såsom mandelnötter, knoppar och blommor. Thessa stola wara the sex rör, som utgå af ljusastaken.

34. Men låggen af ljusastaken skal hafwa fyra stälar, och ther til knoppar och blommor;

35. Och ju en knopp under två rör af the sex, som gå utaf ljusastaken.

36. Ty både knoppar och rör stola gå ther utaf; och allsammans klart tätt guld.

37. Och tu skal göra sju lampor ofwan uppå, så at the lysa emot hwar andra,

38. Och ljusfäxor och släkttyg; alt af klart guld.

39. Utaf en centner klart guld skal tu göra honom, med alla thessa tyg.

40. Och se til, at tu alt gör efter then eftersyn, som tu på berget sett hafwer.

26. Capitel.

Tabernaklet skal tu göra af tio tapeter, af hvitt twinnadt silke, af gult silke, af skarlatan och rosenrödt. Cherubim skal tu göra ther uppå konsteligen.

2. Längden på hwar tapet skal wara ätta och tjugu alnar, bredden fyra alnar; och stola alla tio wara ens.

3. Och stola ju wara fem tillhopa fogade, then ena wid then andra.

4. Och tu skal göra lyckor af gult silke, allestädes på stadet på tapeten, at the måga tillhopa fogas, at ju tu och tu på sitt stad kunna tillsammans fästas;

5. Femtio lyckor på hwar tapet, at then ena må fästas wid then andra.

6. Och tu skal göra femtio gyldene häcken, ther man the tapeter med tillsammans knäpper, then ena wid then andra, til thes thet blifwer et tabernakel.

7. Tu skal och göra ellofwa tapeter af getahår, til öfvertäckelse öfwer tabernaklet.

8. Längden af hwar tapet skal wara trettio alnar, bredden fyra alnar. Och stola alla ellofwa wara lika stora.

9. Fem skal tu med hwart annat tillhopa foga, och sedan sex tillhopa med hwart annat, så at tu gör then siette tapeten dubbel fram för tabernaklet.

10. Och tu skal göra femtio lyckor på stadet af hwar tapet, at the måga tillhopa knäppas med hwart annat.

11. Och skal tu göra femtio kopparhäcken, och knäppa häcken in uti lyckorna, at tapeten tillsammans fogas, och warder et täckelse.

12. Men thet öfwer är i längden af tapeten på tabernaklet, skal tu hälften låta hänga utöfwer tabernaklet,

13. På båda sidor en aln långt; så at thet öfwer är, blifwer på sidorna af tabernaklet, och betäcker thet på båda sidor.

14. Utdöfwer thenna täckelse skal tu göra en annan öfvertäckelse af rödlätt wådurstin, och ther til en öfvertäckelse af täckstin.

15. Tu skal också göra bräder til tabernaklet, af furuträ, hwilka stå stola.

16. Tio alnar långt skal hwart bråde wara, och halfannan aln bredt.

17. Två nådor skal hwart bråde hafwa, så at thet ena må sättas wid thet andra: alltså skal tu göra alla bräden til tabernaklet.

18. Tjugu af them stola stå söder.

19. The stola hafwa fyratio silfwerfötter nedan under, ju två fötter under hwart bråde på sina två nådor.

20. Sammalunda på then andra sidan, norr ut, stola också stå tjugu bräder,

21. Och fyratio silfwerfötter, ju två fötter under hwart bråde.

22. Men bak i tabernaklet, wäster ut, skal tu göra sex bräder:

23. Ther til tu bräder bak i the tu hörnen af tabernaklet;

24. Så at hwarthera af the tu bräden lagar sig med sitt hörnbråde ifrå nedan allt up åt, och komma ofwan tillika tilhopa med en krampa;

25. Så at thet äro åtta bräder med therås silfwerfötter, hwilka stola wara sexton, ju två under et bråde.

26. Och tu skal göra stottstänger af furuträ, fem til the bräden, som äro på then ena sidan i tabernaklet,

27. Och fem til the bräden, som äro på then andra sidan i tabernaklet, och fem til the bräden bak i tabernaklet, wäster ut.

28. Och tu skal stjuta medelstängen midt öfwer bräden ut åt, och fatta them all tilhopa ifrå then ena ändan til then andra.

29. Och tu skal öfwerdraga bräden med guld, och göra ringarna på them af guld, at man stjuter stängerna ther in; och stängerna skal tu öfwerdraga med guld.

30. Och så skal tu nu göra tabernaklet efter thet sättet, som tu sett hafwer på berget.

31. Och tu skal göra en förlåt af guld

silke, skarlatan och rosenrött, och twinnadt hwitt silke: och tu skal göra Cherubim ther uppå konsteligen.

32. Och tu skal hänga thet på fyra stolpar af furuträ, the som öfwerdragne äro med guld, och hafwa gyldene knappar och fyra silfwerfötter.

33. Och skal tu knäppa förlåten ther in til med häctor, och sätta witnessbordets ark innan för förlåten, at han är eder en ätskilnad emellan thet helga och thet aldrahelgaste.

34. Och tu skal sätta Nådstolen på witnessbordets ark uti thet aldrahelgaste.

35. Men bordet sätt utan för förlåten, och ljusastaken tvärt öfwer emot bordet, söder ut i tabernaklet, så at bordet står norr ut.

36. Och tu skal göra et kläde i tabernaklets dörr, wirkadt med gult silke, rosenrött, skarlatan, och hwitt twinnadt silke.

37. Och tu skal göra fem stolpar til thet samma klädet af furuträ, öfwerdragna med guld, med gyldene knappar; och tu skal gjuta them fem kopparfötter.

27. Capitel.

Och tu skal göra et altare af furuträ, fem alnar långt och bredt, så at thet warder rätt fyrkant, och tre alnar högt.
2. Hörn skal tu göra på alla fyra hörnen, och tu skal öfwerdraga thet med koppar.

3. Gör också askörkil, skoflar, bäcken, gafflar, kolpannor: allt thet ther til hörer skal tu göra af koppar.

4. Tu skal också göra et galler, såsom et nät, af koppar, och fyra kopparringar på thes fyra hörn.

5. Tu skal också görat ifrå nedan up åt fring om altaret, så at galret råder midt uppå altaret.

6. Och tu skal göra stänger til altaret af furuträ, öfwerdragna med koppar.

7. Och tu skal stinga stängerna in i ringarna, så at stängerna äro på båda sidor af altaret, ther man må bära thet med.

8. Och tu skal så görat af bräder, at

thet blifwer ihålt, såsom tig på berget wist är.

9. Tu skal och göra en gård til tabernaklet; en bonad af hwiitt twinnat silke, på then ena sidan, hundra alnar lång, söder ut,

10. Och tjugu stolpar på tjugu kopparfötter; och theras knappar, med theras gjordar, af silfwer.

11. Sammalunda och norr uppå, en bonad, hundra alnar lång; tjugu stolpar på tjugu kopparfötter, och theras knappar, med theras gjordar, af silfwer.

12. Men wäster ut öfwer gårdens bredd skal wara en bonad, femtio alnar lång; tio stolpar på tio fötter.

13. Öster ut öfwer gårdens bredd, skal wara femtio alnar;

14. Så at bonaden hafwer på ena sidan femton alnar; ther til tre stolpar på tre fötter;

15. Och femton alnar på then andra sidan; ther til tre stolpar på tre fötter.

16. Men i gårdens ingång skal wara et klåde, tjugu alnar bredt, stickadt med gult silke, skarlatan, rosenrödt och twinnadt hwiitt silke; ther til fyra stolpar på theras fyra fötter.

17. Alle stolparne fring om gården skola hafwa silfvergjordar, och silfverknappar, och kopparfötter.

18. Och längden på gården skal wara hundra alnar, bredden femtio, höjden fem alnar, af hwiitt twinnadt silke, och theras fötter skola wara af koppar.

19. Och allt thet som tabernaklet tilhörer til allahanda ämbete, och alle thes pålar, och alle gårdens pålar, skola wara af koppar.

20. Bjud Israels barn, at the båra til tig then albraklaraste olja, södt af oljoträ, til lysning, at man altid ther af låter i lamporna,

21. Uti witnessbördets tabernakel utan för förlåten, som hänger för witnessbördet. Och Aaron med hans söner skola thetta sköta, ifrå morgonen alt in til aftonen för HERanom. Thet skal wara eder en ewig sed in til edra efterkommande ibland Israels barn.

28. Capitel.

Och tu skal taga til tig tin broder Aaron och hans söner utaf Israels barn, at han skal wara min Prest, nemligen, Aaron och hans söner, Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.

2. Och tu skal göra tin broder Aaron heliga kläder, som äro hårlig och stön.

3. Och tu skal tala med alla them, som et wist hjerta hafwa, them jag med wisshetens anda uppfyllt hafwer, at the göra kläder åt Aaron til hans wigelse, at han blifwer min Prest.

4. Och these äro kläden, som the göra skola: Stölb, listjortel, silkestjortel, trångstjortel, hatt och bälte: altså skola the göra tin broder Aaron och hans söner heliga kläder, at han skal wara min Prest.

5. Ther til skola the taga guld, gult silke, skarlatan, rosenrödt och hwiitt silke.

6. Listjortelen skola the göra af guld, gult silke, skarlatan, rosenrödt, och twinnadt hwiitt silke, konsteligen;

7. At han warder sammanfogad på båda arlar, och tilhopa bunden på båda sidor.

8. Och hans bälte ther öfwer skal wara af samma konst och werk, af guld, gult silke, skarlatan, rosenrödt och twinnadt hwiitt silke.

9. Och tu skal taga två onyxstenar, och grafwa ther uppå Israels söners namn:

10. På hwarthera sex namn, efter som the äro gamle til.

11. Thet skal tu beställa med the stensnidare, som grafwa insegler, så at the warda infattade i guld.

12. Och tu skal fåsta them uppå arlarna på listjortelen, at the äro äminnelsestenar för Israels barn, at Aaron drager theras namn på båda sina arlar til äminnelse för HERanom.

13. Och tu skal göra gyldene spänne,

14. Och två lädjor af klart guld, som up åt gå skola; them skal tu fåsta uti spännen.

15. Ämbetsstölden skal tu göra efter

konst, såsom lifstjortelen, af guld, gult silke, skarlatan, rosenrødt och twinnadt hvitt silke.

16. Språhornad skal han wara, och tvåfald: en hand bredt skal wara hans längd, och en hand bredt hans bredd.

17. Och tu skal uppfyllat med fyra rader af stenar. Then första raden skal wara en sardius, topas, smaragd:

18. Then andra, en rubin, saphir, diamanter:

19. Then tredje, en lyncurer, agath, amethist:

20. Then fjerde, en turkos, onyx, jaspis. Uti guld stola the satte warda på alla rader;

21. Och stola stå efter the tolf Israels söners namn, utgräfne af stensnidare, hwarthera med sitt namn, efter the tolf släkten.

22. Och tu skal göra kådjor til stölden, som ned åt gå, af klart guld,

23. Och två gylbene ringar, så at tu fäster the två ringar wid the tu hörnen af stölden:

24. Och låt komma the två gylbene kådjorna in uti the två ringarna.

25. Men the två ändarne af the två kådjor skal tu låta komma in uti the tu spånnen, och fästa them på arlarna af lifstjortelen emot hwar annat.

26. Och tu skal göra två andra gylbene ringar, och fästa them wid the andra tu hörnen af stölden, nemligen, til sin brädd, ther the utan på lifstjortelen med hånaga.

27. Och skal åter göra två gylbene ringar, och fästa them emot hwar annan utan til, nedre på the tu hörnen af lifstjortelen, ther som lifstjortelen kommer tilhopa.

28. Och man skal tilhopa knåppa stölden, med sina ringar, med et gult snöre, in til lifstjortelens ringar, så at han ligger hardt in på lifstjortelen, och stölden icke lögnar ifrå lifstjortelen.

29. Så skal Aaron bära Israels barns namn uti ämbetsstölden på sitt hjerta, när han går in uti the helga, til en äminnelse för HERANOM alltid.

30. Och tu skal låta ljus och fullkom-

lighet i ämbetsstölden, at the blifwa på Aarons hjerta, när han ingår för HERAN, och bär Israels barns ämbete på sitt hjerta för HERAN alltid.

31. Tu skal och göra under lifstjortelen en silkeskjortel, allsamman af gult silke.

32. Och öfwerst midt på honom skal wara et halsmög, och en borda omkring halsmögat tilhopa fällad, at thet icke söndergår.

33. Och nedan på hans fall skal tu göra såsom granatäple, af gult silke, skarlatan, rosenrødt, alt omkring, och emellan them gyldene bjelror, och alt omkring;

34. Så at ther är en gyldene bjelra, och thernäst et granatäple, och åter en gyldene bjelra, med et granatäple, alt omkring på fällen af samma silkes skjortel.

35. Och Aaron skal hafwa honom uppå, när han tjänar, så at man hörder klanget af honom, när han utgår och ingår uti the helga för HERANOM, på thet at han icke skal dö.

36. Tu skal och göra et ännespan af klart guld, och gräfwä ther uti, efter stensnidarekonst, HERANES HETSER.

37. Och tu skal fästa thet på hatten, framman i ännet på Aaron, med et gult snöre.

38. Och thet skal wara i Aarons änn, så at Aaron bär thet helgas brist, som Israels barn helga i alla sina gåfvor och helgedom; och thet skal alltid wara på hans änn, at han skal försona them för HERANOM.

39. Tu skal och göra en trångskjortel af hvitt silke, och et stickadt bälte.

40. Och til Aarons söner skal tu göra skjortar, bälte och hufvor, som äro hårliga och stöna, och skal klåda them uppå tin broder Aaron med hans söner:

41. Och skal smörja them, och fylla theas händer, och wiga them, at the blifwa mine Prestar.

42. Och skal göra them linne nederkläder, til at styla blygdens tött, ifrå länden alt ned på lären.

43. Och Aaron med hans söner stola

hafwa them uppå, når the gå in uti witnessbörðets tabernakel, eller fram til altaret, til at tjena uti thet helga, på thet at the icke umgälla theas misgärning, och måste dd. Thet stal wara honom, och hans såd efter honom, et ewigt sått.

29. Capitel.

Thetta måste tu och göra them, at the stola warda mig wigde til Prestes: Tag en ung stut och två wädrar utan wank;

2. Ofskradt bröd och ofskrade kator, blandade med olja, och ofskrade tun-kator, smorde med olja; af hwetemjöl stal tu alt gjort:

3. Och stal läggat uti en korg, och uti korgen bära thet fram, samt med stuten och the två wädrarna.

4. Och tu stal hafwa Aaron och hans söner fram för dören af witnessbörðets tabernakel, och två them med wain:

5. Och taga klåden, och klåda uppå Aaron then trånga fjortelen, och then silles fjortelen, och liftfjortelen, och stölden til liftfjortelen, och stal begjorda honom utan uppå liftfjortelen;

6. Och sätta hatten uppå hans hufwud, och then helga froman uppå hatten:

7. Och stal taga smörjeolja, och gjuta uppå hans hufwud, och smörja honom.

8. Och hans söner stal tu och hafwa fram, och klåda uppå them then trånga fjortelen,

9. Och begjorda både Aaron och them med bälter, och binda hufworna på them, at the stola hafwa Presterskapet til et ewigt sått. Och tu stal fylla händerna uppå Aaron och hans söner,

10. Och hafwa stuten fram för dören af witnessbörðets tabernakel; och Aaron med hans söner stola lägga sina händer på hufwudet af stuten.

11. Och tu stal slagta stuten för HERranom, in för dören af witnessbörðets tabernakel;

12. Och stal taga af hans blod, och stryka uppå altarets horn med titt finger, och alt thet andra blodet kasta ned på botnen til altaret.

13. Och stal taga alt thet feta som är på tarmarna, och thet nätet öfwer lefren och båda njurarna, med thet feta som är ther på, och stal bränna thet up på altaret.

14. Men stutens fött, huden och gäret stal tu upbränna med eld utan för lägret; ty thet är et syndoffer.

15. Men then ena wäduren stal tu taga; och Aaron med hans söner stola lägga theas händer på hans hufwud.

16. Sedan stal tu slagta honom, och taga hans blod, och stänka uppå altaret alt omkring.

17. Men wäduren stal tu hugga i stycker, och två hans inelsswor och fötter, och stal lägga thet på hans stycker och hufwud,

18. Och bränna up hela wäduren på altaret; ty thet är et bränneoffer HERranom, en sot luft HERranom.

19. Then andra wäduren stal tu taga; och Aaron med hans söner stola lägga sina händer på hans hufwud.

20. Och stal slagtan, och taga af hans blod och stryka på högra örtippen af Aaron och hans söner, och uppå tummen af theas högra hand, och på största tån af theas högra fot, och stal stänka blodet på altaret alt omkring.

21. Och stal taga blodet på altaret och smörjeoljan och stänka på Aaron och hans kläder, hans söner och theas kläder; så warder han och hans kläder, hans söner och theas kläder wigde.

22. Sedan stal tu taga thet feta af wäduren, stjerten, och thet feta som är på inelsswen, nätet som är öfwer lefren, och båda njurarna, med thet feta som ther öfwer är, och then högra bogen; ty thet är fyllesens wädur;

23. Och et bröd, och en oljofaka, och en tunfaka utu korgen, thet thet ofskrade brödet i är, then för HERranom står.

24. Och lägg alt thetta på Aarons och hans söners händer, och westa thet HERranom.

25. Och så stal tu taga thet utaf theas händer; och brän thet up på altaret för et bränneoffer, til en sot luft för

HERRanom; ty thet är HERrans offer.

26. Och tu skal taga brödet af fyllsens wådur Aarons, och skal westa thet för HERranom: thet skal wara tin del.

27. Och skal altså helga westebrödet och hånwehogarna, som westade och hånne åro, af fyllsens wådur, Aarons och hans söners.

28. Och thet skal wara Aarons och hans söners, til et ewigt sätt af Israels barn; ty thet är et hånoffer: och hånoffren skola höra HERranom til af Israels barn i theras tånoffer och hånoffer.

29. Men Aarons helga kläder skola hans söner hafwa efter honom, at the therutinnan skola warda smorde, och theras hånder fyllde.

30. Hwilleu af hans söner warder Prest i hans stad, han skal klåda them uppå i sju dagar, at han skal gå in uti witnessbördets tabernakel, til at tjena uti thet helga.

31. Tu skal ock taga fyllsens wådur, och foka hans kött på heligt rum.

32. Och Aaron med hans söner skola åta af samma wådurs kött, med brödet som i forgen år, in för dören af witnessbördets tabernakel.

33. Ty en försoning är dermed stedd, til at fylla theras hånder, at the skola wigde warda. Ingen annan skal åtat; ty thet är heligt.

34. Om något öfwerblifwer af fyllsens kött och af bröden in til morgonen, thet skal tu upbränna på eld, och icke låta åtat; ty thet är heligt.

35. Och altså skal tu göra med Aaron och hans söner, såsom jag hafwer budit tig. I sju dagar skal tu fylla theras hånder;

36. Och hwar dag slagta en stut, til et syndoffer til försoning; och skal rena altaret, når tu försonar thet; och skal smörja thet, at thet skal blifwa wigdt.

37. I sju dagar skal tu försona och wiga altaret, at thet skal wara then aldrælgastes altare. So som wil komma wid altaret, han skal wara wigd.

38. Och thetta skal tu göra med altaret: Tu lamm, årsgamla, skal tu hwar dag offra thet uppå:

39. Et lamm om morgonen, thet andra om aftonen:

40. Och til et lamm en tiondedel semlomjöl, blandadt med en fjerdedel af et Hin stött olja, och en fjerdedel af et Hin win, til drickoffer.

41. Med thet andra lammet, om aftonen, skal tu göra såsom med morgonens spisoffer och drickoffer, til en söt luft HERranom af offret.

42. Thetta är thet dageliga brännoffret in til edra efterkommande, för dören af witnessbördets tabernakel för HERranom, thet jag eder betygga och med tig tala wil.

43. Ther wil jag Israels barn betygga och helgad warda i min hårlighet.

44. Och wil helga witnessbördets tabernakel med altarena, och wiga Aaron med hans söner mig til Prester.

45. Och wil bo ibland Israels barn, och wara theras Gud;

46. At the weta skola, at jag är HERren theras Gud, som them förde utur Egypti land, at jag skulle bo ibland them; jag HERren theras Gud.

30. Capitel.

Tu skal ock göra et råskaltare til råkning, af surutrå,

2. En aln långt och bredt, rått fyrkant, och två alnar högt med sina horn.

3. Och skal öfwerdraga thet med klart guld, thes tak, och thes wåggas allt omkring, och thes horn; och skal göra en krans af guld ther omkring,

4. Och två gylbene ringar under fransen på båda sidor, at man må sätta ther stänger uti, och båret ther med.

5. Stångerna skal tu ock göra af surutrå, och med guld öfwerdraga them.

6. Och skal sätta thet in för förlåten, som hänger för witnessbördets ark och för nådastolen, som är på witnessbördet: sådan wil jag betygga tig.

7. Och Aaron skal råda ther på godt råskwerk hwar morgon, når han reder lamporna til.

8. Sammalunda når han upptänder lamporna om aftonen, skal han också röka sådan rök. Thet skal wara then dageliga röken för HERanom när edra efterkommande.

9. I stolen ingen främmande rök göra ther uppå, och intet bränneoffer, ej heller spisoffer, och intet drickoffer offra ther uppå.

10. Och Aaron skal på thes horn försona en tid om året, med syndoffrens blod til försoning. Sådana försoning skal ske en gång årligen när edra efterkommande; ty thet år HERanom thet aldrabelgaste.

11. Och HERren talade med Mose och sade:

12. När tu råknar hufvuden af Israels barn, så skal hwar och en gifwa HERanom försoning för sin själ på thet them icke skal wedersaras en plåga, när the råknade warda.

13. Och skal hwar och en, som med år i talet, gifwa en half sikel, efter helgedomens sikel. En sikel galler tjugu Gera. Sådant half sikel skal wara HERans håfoffer.

14. Then som i talet år ifrå tjugu år och ther utöfwer, han skal gifwa HERanom håfoffer.

15. Then rike skal icke mer gifwa, och then fattige icke mindre i then halfwa siklen, som man gifwer HERanom til et håfoffer, för theas själar försoning.

16. Och tu skal sådana försoningspenningar taga af Israels barn, och lägga them til Gudstjensten i witnessbördets tabernakel, så at thet år Israels barn en äminnelse för HERanom, at han låter försona sig öfwer theas själar.

17. Och HERren talade med Mose och sade:

18. Tu skal också göra et twättelar af koppar, med en kopparfot, til at twå utaf, och skal sätta thet emellan witnessbördets tabernakel och altaret, och låta ther watn uti;

19. At Aaron och hans söner två theas händer och fötter ther utur.

20. När the gå in uti witnessbördets tabernakel, stola the twåttat sig med watn, at the icke måga dö, eller så the nalkas til altaret, til at tjena HERanom med rökoffer.

21. The stola twåttat sina händer och fötter, på thet at the icke stola dö. Thet skal them et ewigt sätt wara, honom och hans såd i theas efterkommande.

22. Och HERren talade med Mose och sade:

23. Tag tig aldrabåsta speceri, aldradlaste myrrham, femhundrade siklar, och canel half så mycket, tuhundrade och femtio, och calamus theslikes tuhundrade och femtio:

24. Och casia femhundrade, efter helgedomens sikel, och olja af oljoträ et Min:

25. Och gör en helig smörjoljo efter apothekarekonst.

26. Och tu skal ther med smörja witnessbördets tabernakel, witnessbördets art,

27. Bordet med alt sitt tyg, ljusastan med sitt tyg, rökaltaret;

28. Bränneoffers altaret med alt sitt tyg, och twättelaret med sin fot.

29. Och skal altså wiga them, at the blifwa thet aldrabelgaste; ty then som wil komma ther wid, han måste wara wigd.

30. Aaron och hans söner skal tu också smörja, och wiga them mig til Prestler.

31. Och tu skal tala med Israels barn och säga: Thenna oljan skal wara mig en helig smörjelse när edra efterkommande.

32. På menniskotropp skal hon icke guten warda. Och skal ej heller någon sådan göras; ty hon är helig: therefore skal hon wara eder helig.

33. Then som gör en sådan, eller gifwer en annan theas, han skal utrotad warda utu sitt folk.

34. Och HERren sade til Mose: Tag tig speceri, balsam, stacten, galba och rent rökelse, så mycket af thet ena som af thet andra;

35. Och gör ther rökwerk af, efter apothekarekonst bemängdt, så at thet år klart til helighet.

36. Och stöt thet til pulswer, och tu skal lägga thet in för witnessbördet, in uti witnessbördets tabernakel, sådan jag dig betygga skal. Thet skal wara eder thet aldrabelgaste.

37. Och et sådant rådfverk stolen I icke göra eder; utan thet skal wara dig heligt HERanom.

38. Then som et sådant gör, til at råka themed, then skal utrotad warda utu sitt folk.

31. Capitel.

Och HERen talade med Mose och sade:

2. Si, jag hafwer wid namn kallat Bezaleel Uri son, Hurs sons, af Juda slägte;

3. Och hafwer upfyllt honom med Guds anda, med wisshet och förstånd och konst, och med allahanda werk,

4. Konsteligen til at arbeta på guld, silfwer, koppar;

5. Konsteligen utslåra och insätta stenaar, och konsteligen timra på trä, til at göra allahanda werk.

6. Och si, jag hafwer fått honom til hjelp Aholiab Ahisamachs son, af Dans slägte, och hafwer hwar och en wis gifwit wisdom i hjertat, at the göra skola alt thet jag dig budit hafwer:

7. Witnessbördets tabernakel, witnessbördets ark, nådastolen ther uppå, och alla tabernaklets tyg,

8. Bordet och thes tyg, then stöna ljusastaken och alt hans tyg, rådkaltaret, 9. Bränneoffers altaret, med alt sitt tyg, tvättelaret med sin fot,

10. Ambetskläden, och the helga kläden Presten Aarons, och hans söners kläder, til at tjena i Presterskapet,

11. Smörjeoljan, och rådfverk af speci til helgedomen. Alt thet jag hafwer budit dig, skola the göra.

12. Och HERen talade med Mose och sade:

13. Tala til Israels barn och såg: Håller min Sabbath; ty han är et teckn emellan mig och eder in til edra efterkommande, at I stolen weta at jag är HERen, then eder helgar.

14. Therföre håller min Sabbath; ty

han skal wara eder helig: then som ohelgar honom, han skal döden dö: then som gör något arbete på honom, hans själ skal utrotad warda utu hans folk.

15. Sex dagar skal man arbeta; men på sjunde dagen är Sabbath, HERans helga hwila: then som något arbete gör på Sabbathsdagen, han skal döden dö.

16. Therföre stola Israels barn hålla Sabbath, at the med theas efterkommande hålla honom til et ewigt förbund.

17. Han är et ewigt teckn emellan mig och Israels barn; ty i sex dagar gjorde HERen himmel och jord; men på sjunde dagen höll han up, och hvilade sig.

18. Och då han hade uttalat med Mose på Sinai berg, gaf han honom två witnessbördets tafior: the woro af sten, och strifna med Guds finger.

32. Capitel.

Då folket såg at Mose fördröjde komma ned af berget, församlade the sig emot Aaron, och sade til honom: Up, och gör oss gudar, the som gå före oss; ty wi wete icke hwad then mannen Mose wedersarit är, then oss fört hafwer utur Egypti land.

2. Aaron sade til them: Rihwer the gyldene bronringar utur edra husfrurs bron, edra söners och edra dötrars, och bärer them til mig.

3. Då ref alt folket theas gyldene bronringar utu theas bron, och buro them til Aaron.

4. Och han tog them af theas händer, och utkastade thet med en grastidel, och gjorde en guten kalf. Och the sade: These äro tine gudar, Israel, som tig utur Egypti land fört hafwa.

5. Då Aaron såg thet, byggde han et altare för honom, och lät utropa och säga: I morgon är HERans högtid.

6. Och the stodo om morgonen bittida up, och offrade bränneoffer, och buro fram tackoffer: sedan satte sig folket til at äta och dricka, och stodo up til at leka.

7. Då sade HERen til Mose: Gack, stig ned; ty titt folk, som tu utur Egypti

ti land fört hafwer, hafwer förderfwat thet.

8. The äro snarligen trädde ifrå the wågar som jag them budit hafwer. The hafwa gjort sig en guten kalf, och hafwa tillbedit honom, och offrat honom, och sagt: Theße äro tine gudar, Israhel, som tig hafwa fört utur Egypti land.

9. Och HERren sade til Mose: Jag ser, at thet är et hårdnackadt folk.

10. Och nu låt mig, at min wrede förgrymmar sig öfwer them, och upfräter them; så wil jag göra dig til et stort folk.

11. Men Mose bad alfwarligen inför HERran sin Gud, och sade: Åh! HERre, hwi wil tin wrede förgrymma sig öfwer ditt folk, thet tu med stor magt och wålbig hand utur Egypti land fört hafwer?

12. Hwi skulle the Egyptier tala och säga: Han hafwer fört them ut til the- ras ofärd, på thet han skulle dräpa them i bergen, och utsträpa them af jorden? Wänd dig ifrå tin wredes grymhet, och war nådelig öfwer tin folks ondsk.

13. Tänk uppå tina tjenare Abraham, Isaac och Israhel, hwi lla tu wid dig sjelf swurit hafwer och sagt them: Jag skal föröka edra såd såsom stjernorna i himmelen, och alt thet landet, ther jag omtalat hafwer, wil jag gifwa eder såd; och the skola besitta thet ewigherligen.

14. Så ångrade då HERren thet onda, som han hotade at göra sitt folk.

15. Mose wände sig, och steg ned af berget, och hade två vittnesbördets tafior i sin hand: the woro skrifna på båda sidor;

16. Och Gud hade sjelf gjort them, och sjelf skrifwit striften ther uti.

17. Då nu Josua hörde folkets stri, at the jubilerade, sade han til Mose: Et krigs stridande är i lågret.

18. Svarade han: Thet är icke et stridande såsom af them ther winna eller tappa; utan jag hör et stridande af qwå- dedansar. ,

19. Som han nu kom in til lågret, och såg se kalfwen och dansen, förgrymmade han sig i wrede, och kastade tafiorna utu sin hand, och slog them sönder nedan för berget;

20. Och tog kalfwen som the gjort hade, och brände honom up i eld, och gjorde honom til pulfwer, och strödde thet i watin, och gaf thet Israhels barn til at dricka.

21. Och sade til Aaron: Swad hafwer folket gjort dig, at tu hafwer kommit them en så stor synd uppå?

22. Aaron sade: Min herre låte sin wrede icke förgrymma sig; tu wet at thetta folket är ondt.

23. The sade til mig: Öf och gudar, som öf föregå; ty wi wet icke huru thenne mannen Mose går, then öf fört hafwer utur Egypti land.

24. Jag sade til them: Then som guld hafwer, han rifwe thet af, och så mig; och jag kastade thet i eld: ther af är thenne kalfwen worden.

25. Då nu Mose såg at folket war fritt, (ty Aaron hade gjort them fria, och dermed han them förhöja wille, kom han them på slam,)

26. Trädde han in i porten åt lågret, och sade: Kommer hit til mig hwar och en som HERranom tilhör. Då församlade sig til honom alla Levi barn.

27. Och han sade til them: Thetta säger HERren Israhels Gud: Binde hwar och en sitt swärd på sina ländar, och går igenom lågret fram och åter, ifrå then ena porten til then andra; och dräpe hwar och en sin broder, frände och nästa.

28. Levi barn gjorde såsom Mose them sade. Och föll i then dagen af folket wid tre tusend män.

29. Då sade Mose: Fyller i dag edra händer HERranom, hwar och en på sin son och broder, at i dag må öfwer eder wålsignelse gifwen warda.

30. Om morgonen ther efter sade Mose til folket: I hafwen gjort en stor synd. Nu, jag wil uppstiga til HERran, om jag til äfwenlys kan försöna edra synder.

31. Som nu Mose åter kom til HERRan, sade han: Åh, thetta folket hafver gjort en stor synd, och hafwa gjort sig guldene gubar:

32. Nu förlåt them theras synd; hwar icke, så strapa mig och utu tin bok, som tu skrifwit hafver.

33. HERRen sade til Mose: Huru? Then wil jag utstrapa utu min bok, som syndar emot mig.

34. Så gick nu, och för folket tit som jag hafver sagt dig: si, min Ängel skal gå före dig; men på min söknings dag skal jag söka theras synder öfver them.

35. Alltså plågade HERRen folket, therföre at the hade gjort kalfven, hwilken Aaron gjorde.

33. Capitel.

HERRen sade til Mose: Gå, drag hådan, tu och folket, som tu utur Egypti land fördt hafver, in uti thet landet som jag Abraham, Isaac och Jacob swurit hafver, och sagt: Tin såd wil jag gifwa thet:

2. Och wil sända min Ängel före dig, och utdrifwa the Cananeer, Amorcer, Hetheer, Phereseer, Heveer och Jebuseer:

3. In uti thet land, ther mjölk och honing uti flyter; ty jag wil icke draga up med dig; förty tu äst et hårdnackadt folk: jag måtte til äfventyrs i wågen upfråta dig.

4. Då folket thetta onda talet hörde, wordo the ångslige; och ingen drog sin prydnung på sig.

5. Och HERRen sade til Mose: Säg til Israëls barn: I ären et hårdnackadt folk; jag warder en gång kommande med hast öfver dig, och förgrä dig. Och nu lägg tin prydnung af dig, at jag må weta hwad jag skal göra dig.

6. Så lade Israëls barn theras prydnung af sig, in för Horebs berg.

7. Så tog Mose tabernaklet, och slog thet up ute långt ifrå lägret, och kallade thet witnetsbördets tabernakel. Och hwilken ther något wille fråga HERRan, han måste gå til witnesbördets tabernakel ut för lägret.

8. Och når Mose gick ut til tabernaklet, så stod alt folket up, och hwar och en trädde i sitt tjälls dörr, och sågo efter honom, til thes han kom in uti tabernaklet.

9. Och når Mose kom in uti tabernaklet, så kom molnstoden ned, och stod i tabernaklets dörr, och talade med Mose.

10. Och alt folket såg molnstoden stå uti tabernaklets dörr, och stodo up, och bugade sig hwar och en i sitt tjälls dörr.

11. Och HERRen talade med Mose, ansikte mot ansikte, såsom en man talar med sin wån. Och når han wände om igen til lägret, gick icke hans tjänare, then unge mannen Josua, Muns son, utu tabernaklet.

12. Och Mose sade til HERRan: Si, tu säger til mig: Föör mig thetta folket up; och tu låter mig icke weta hwem tu wil sända med mig, och besynnerligen efter tu sagt hafver: Jag känner dig wid namn; och tu hafver funnit nåd för mina ögon.

13. Hafver jag då funnit nåd för tina ögon, så låt mig weta tin wåg, ther jag af förnimma må, at jag finner nåd för tina ögon; och se dock ther til, at thetta folket är titt folk.

14. Han sade: Mitt ansikte warder gående, ther med wil jag leda dig.

15. Han sade til honom: Om titt ansikte icke går, så låt oss intet komma hädan af thetta rum.

16. Ty hwarpå skal thet dock förnummit warda, at jag och titt folk hafwa funnit nåd för tina ögon, utan då tu går med oss? på thet at jag och titt folk måga warda något besynnerligt för alt folk som på jorden är.

17. HERRen sade til Mose: Såsom tu nu sade, så wil jag och göra; ty tu hafver funnit nåd för mina ögon; och jag känner dig wid namn.

18. Men han sade: Låt mig då se tin hårlighet.

19. Och han sade: Jag wil låta alt mitt goda gå fram före titt ansikte, och wil låta predika HERRans namn för dig. Men hwem jag är gunstig, honom är jag gunstig, och öfwer hwem

jag mig förbarmar, then förbarmar jag mig öfwer.

20. Och sade ytterligare: Tu kan icke se mitt ansikte; förty ingen menniska, som mig ser, kan lefwa.

21. Och HERren sade ytterligare: Si här är et rum när mig; ther stal tu stiga uppå klippan.

22. När då min hårlighet går fram om, wil jag sätta tig in i stenklyftan, och min hand stal hålla öfwer tig, til thes jag kommer fram om.

23. Och när jag tager min hand af tig, stal tu få se mig på baken; men mitt ansikte kan man icke se.

34. Capitel.

Och HERren sade til Mose: Uthugg tig två stentaflor, sådana som the första woro, at jag skrifwer the ord ther uti, som i första tafloerna woro, som tu sönderflog.

2. Och war redo i morgon, at tu bittida stiger up på Sinai berg, och träd der ther up til mig öfwerst på berget.

3. Och låt ingen stiga tiff up med tig, at ingen warder sedd kring om hela berget; och låt inga får eller få beta in mot thetta berget.

4. Och Mose uthögg sig två stentaflor, sådana som the första woro, och stod bittida up om morgonen, och steg up på Sinai berg, såsom HERren honom budit hade, och tog the två stentaflor i sin hand.

5. Då kom HERren ned uti et moln. Och han trädde tiff fram til honom, och åkallade HERrans namn.

6. Och då HERren gick fram om för hans ansikte, ropade han: HERre, HERre Gud, barmhertig och nådelig och långmodig, och af stor nåd, och trofast;

7. Tu som bewarar nåd til tusende led, och förlåter misgärningar, öfverträdelsor och synder, och för hwilken ingen är oskyldig; tu som söker fädernas misgärningar på barn och barnas barn alt in til tredje och sjerde led.

8. Och Mose böjde sig hasteligen ned på jorden, och bad til honom,

9. Och sade: Hafwer jag, HERre, funnit nåd för tina ögon, så gånge HERren med oss; förty thet är et hårdnackadt folk, at tu warder våra misgärningar och synder nådelig, och låter oss wara titt arfgods.

10. Och han sade: Si, jag wil göra et förbund för alt titt folk, och wil göra undertegn, hwilkas like icke slapade äro i all land, och ibland alt folk; och alt folk, ther tu ibland är, stal se HERrans verk; ty försträckeligt stal thet wara, som jag göra stal med tig.

11. Håll thet som jag bjuder tig i dag. Si, jag wil utdrifwa för tig the Amorreer, Cananeer, Hetheer, Pherefeer, Heveer och Jebuseer.

12. Lag tig wara, at tu icke gör något förbund med landets inbyggare, ther tu inkommer, at the icke warda tig til förargelse ibland tig.

13. Utan therås altaren stal tu omstörta, och slå sönder therås belåten, och therås lundar hugga ned;

14. Ty tu stal icke tillbedja en annan Gud; ty HERren heter en nitälskare, theförre at han är en nitälskande Gud.

15. På thet at om tu gör något förbund med landets inbyggare, och när the i horeri löpa efter sina gudar, och offra sina gudar, at the icke bjuda tig, och tu åter af therås offer;

16. Och tager tina söner therås dottrar til hustrur, hwilka i horeri löpa efter therås gudar, och komma tina söner också til at löpa i horeri efter sina gudar.

17. Tu stal inga gutna gudar göra tig.

18. Öfyradt bröds högtid stal tu hålla: i sju dagar stal tu äta öfyradt bröd, såsom jag tig budit hafwer, i Abib månads tid; ty uti Abib månad äst tu utdragen utur Egypten.

19. Allt thet som först öpnar moderlifwet är mitt; thet mankón är i tin bostap, thet sitt moderlif öpnar, ware sig ore eller får.

20. Men åsnans förstföding stal tu lösa med et får; om tu icke löser thet, så bryt thes hals sönder. Allt förstfödt

af tina barn skal tu lösa: och at ingen kommer fram för mig med toma händer.

21. Sex dagar skal tu arbeta: på sjunde dagen skal tu hålla up, både med plöjande och skärande.

22. Veckohögstid skal tu hålla med försklingen af hweteskörden, och insamlingshögstid, när året ute är.

23. Tre resor om året skal allt titt manbön komma fram för then Allsmågtiga HERren och Israels Gud.

24. När jag utdrifwer hedningarna för dig, och förwidgar tina landsändar, skal ingen åstunda efter titt land, then stund tu upgår, tre resor om året, til at hafwa dig fram för HERren tin Gud.

25. Tu skal icke offra bloden af mitt offer på fyradt bröd; och Påstahögstidens offer skal icke blifwa öfwer natten in til morgonen.

26. Försklingen af then första frukten af tin åker skal tu föra in uti HERrans tin Guds hus. Tu skal icke koka kibet, then stund thet ännu på sin moders mjölk är.

27. Och HERren sade til Mose: Skrif thesa ord; ty efter thesa ord hafwer jag gjort et förbund med dig och med Israel.

28. Och han war ther när HERranom fyratio dagar och fyratio nätter, och åt intet bröd, och drack intet watten. Och han stref på taforna thetta förbund, the tio ord.

29. Då nu Mose gick ned af berget Sinai, hade han the två vittnesbördets taflor i sin hand, och wiste icke, at huden af hans ansikte sten, ther af at han hade talat med honom.

30. Och då Aaron och alla Israels barn sågo, at hans ansiktes hud sten, fruktade the kallka honom.

31. Då kallade Mose them; och til honom wände sig både Aaron, och alle the öfwerste för menigheten; och han talade med them.

32. Sedan kallades alla Israels barn in til honom; och han böd them allt thet HERren hade talat med honom på Sinai berg.

33. Och då han talade med them, lade han et täckelse på sitt ansikte.

34. Och när han ingick för HERran, til at tala med honom, lade han täckelset af, til thes han gick åter ut igen; och när han kom ut, och talade med Israels barn thet honom budit war.

35. Så sågo då Israels barn på hans ansikte, huru hans ansiktes hud sten; så drog han åter täckelset öfwer ansiktet, til thes han gick åter in igen til at tala med honom.

35. Capitel.

Och Mose församlade hela menigheten af Israels barn, och sade til them: Thetta är thet som HERren budit hafwer at I göra stolen.

2. I sex dagar stolen I arbeta; men then sjunde dagen stolen I hålla helig, HERrans hvilas Sabbath. Then som något arbete gör på honom, han skal dö.

3. I stolen ingen eld upstända på Sabbathsdagen i alla edra boningar.

4. Och Mose sade til hela menigheten af Israels barn: Thetta är thet HERren budit hafwer:

5. Öfwer ibland eder häfoffer HERranom, altså at hwar och en framgår häfoffer HERranom, af et fritt hjerta, guld, silfver, koppar,

6. Gult silke, starlakan, rosenrödt, hvitt silke och gethår,

7. Rödlått wådurstin och tackstin, furutrå,

8. Olja til lamporna, och speceri til smörjeolja och til godt röfwerk,

9. Önyr och infattade stenar, til lifskjortelen och til stölsen.

10. Och then ibland eder förståndig är, han komme och göre hwad HERren budit hafwer,

11. Nemligen, tabernaklet med thes täckelse och öfwertäckelse, ringar, bräder, stöttstänger, stolpar och fötter,

12. Årten med hans stänger, nåda: stolen och förlåten,

13. Bordet med sina stänger och allt thes tyg och slädoörden,

14. Ljusastaken til at lysa, och hans

redskap, och hans lampor, och olja til lysning;

15. Rökaltaret med sina stänger, smörjehöjan, och speceri til rökverk, klådet för tabernaklets dörr,

16. Bränneoffers altaret med thes koppar galler, stänger, och alla sina redskap, tvättfaret med sin fot,

17. Bonaden til gården med sina stolpar och stötter, och klådet til dören åt gården,

18. Pålarna til tabernaklet och til gården med theas tåg,

19. Ambetsklåden til tjensten i thet helga, the helga kläder til Presten Aaron, med hans söners kläder, til Presterskapet.

20. Då gic hela menigheten af Israels barn ut ifrå Mose.

21. Och alla the som gerna och wälvilligt gåfwo, kommo och buro thet fram til et håfoffer HERRanom, til witnessbördet tabernakels verk, och til all thes tjenst, och til the helga klåden.

22. Både man och qwinna buro fram, hwilken som helst thet til hade wilja, spånnen, örringar, ringar och spann, och allahanda gyldene redskap: bar och hwar man fram guld, til westoffer HERRanom.

23. Och then som når sig fann gult silke, skarlatan, rosenrött, hwitt silke, gethår, rödlätt wådurstein och tackstein, han bar thet fram.

24. Och then som silfwer eller koppar hade, han bar thet fram HERRanom til håfoffer. Och then som fann furuträ når sig, han bar thet fram til allahanda Gudstjenstens verk.

25. Och the thet förståndiga qvinnor woro, the wirkade med sina händer, och buro sitt verk fram af gult silke, skarlatan, rosenrött och hwitt silke.

26. Och the qvinnor, som stidliga woro, the wirkade gethår.

27. Men Förstarne buro fram onyx och infattade stenar til lifstortelen och til stölden,

28. Och speceri och olja til lysning och til smörja och til godt rökverk.

29. Alltså buro Israels barn fram

HERRanom frivilligt, både män och qvinnor, til allahanda verk, som HERRen budit hade genom Mose at göras skulle.

30. Och Mose sade til Israels barn: Ser, HERRen hafwer kallat Bezaleel wid namn, Uri son, Hurs sons, af Juda släkte.

31. Och hafwer upfyllt honom med Guds Anda, at han är wis, förståndig, och stidelig til allahanda verk,

32. Til at konsteligen arbeta på guld, silfwer och koppar,

33. Snida, och insätta ädla stenar, til at timra af trä, til at göra alt konstigt arbete;

34. Och hafwer gifwit honom underwisning i hans hjerta, samt med Aholiab Ahisamachs son, af Dans släkte.

35. Han hafwer upfyllt theas hjerta med wisshet, til at göra allahanda verk, til at snida, wirkas och stida med gult silke, skarlatan, rosenrött och hwitt silke, och med wåfwande, så at the göra allahanda verk, och konstigt arbete påfinna.

36. Capitel.

Då arbetade Bezaleel och Aholiab, och alle wise män, the som HERRen hade gifwit wisshet och förstånd til at weta huru the allahanda verk göra skulle, til then tjenst som helgedomen tilhörde, efter alt thet som HERRen budit hade.

2. Och Mose kallade Bezaleel och Aholiab, och alla wise män, them HERRen hade gifwit wisshet i theas hjerta, nemligen, alla them som wälvilligt tilbudo sig och ingo thertil, til at arbeta på werket.

3. Och the togo til sig af Mose alla häfningar, som Israels barn frambrö til then tjenst som helgedomen krafde, at thet skulle blifwa gjort; ty the buro hwar morgon theas williga hjelp til honom.

4. Då kommo alle the wise, som arbetade på helgedomens verk, hwar och en af sitt verk, som the gjorde,

5. Och sade til Mose: Folket bär alt

förmjcket til, mer än til thenna tjenstens verk behöfves, som HERren budit hafwer at göra.

6. Så böd Mose, at utropas skulle i lägren: Ingen gifwe mer til helgedomens häfning. Så wände folket igen at frambära.

7. Th ther war allaredan nog til alahanda verk som görande war, och antä utöfwer.

8. Och så gjorde alle wise män ibland arbetarena på werket tabernaklet, tio tapeter, af hvitt twinnadt silke, gult silke, skarlahan, rosenrödt, Cherubim konsteligen.

9. Längden af hwar tapet war åtta och tjugu alnar, och bredden fyra alnar; och the woro alla wid et mått.

10. Och han häftade tilhopa ju fem tapeter, then ena wid then andra;

11. Och gjorde gula lykor på hwar tapets stad, ther the wordo tilhopa fogade,

12. Ju femtio lykor på hwar tapet, ther then ena then andra med fattade.

13. Och gjorde femtio gyldene häften, och tilhopa fogade then ena tapeten med then andra med häften, så at thet wardt et tabernakel.

14. Och han gjorde ellofwa tapeter af gethår til öfvertäckelse öfwer tabernaklet,

15. Trettio alnar långa, och fyra alnar breda; alla wid et mått.

16. Och fogade fem af them tilhopa på en del,

17. Och sex tilhopa på then andra delen: och gjorde ju femtio lykor på hwar tapet wid stadet, ther med the wordo tilfammen knäpte.

18. Och gjorde ju femtio kopparhäften, ther samma tapeter med tilhopa fogades.

19. Och gjorde et täckelse öfwer thetta täckelset af rödlått wådurstin, och öfwer thet ännu et täckelse af täckstin.

20. Och gjorde bräder til tabernaklet af furutrå, som stå skulle,

21. Hwärt thera tio alnar långt, och halfannan aln bredt;

22. Och uppå hwärt thera två nå-

kor, ther the med wordo tilhopa satte: så gjorde han alla bräden til tabernaklet,

23. At tjugu af them stodo på södra sidan.

24. Och gjorde fyratio silfwerfötter ther under; under hwart bråde två fötter til två sina nådor.

25. På then andra sidan af tabernaklet, som war nordan til, gjorde han och tjugu bräder,

26. Med fyratio silfwerfötter; under hwart bråde två fötter.

27. Men bak i tabernaklet på wästra sidan gjorde han sex bräder,

28. Och tu andra på the tu hörnen af tabernaklet bak til;

29. Så at hwärt thera af the båda parade sig med sitt hörnbråde, ifrå nedan up åt, och kommo tilhopa ofwan til med en frampa;

30. Så at bräden wordo åtta, och silfwerfötterne sexton; under hwart två fötter.

31. Och gjorde han stottstänger af furutrå, fem til bräden på then ena sidan af tabernaklet,

32. Och fem på then andra sidan, och fem bak wästan til.

33. Och gjorde stottstången, så at hon öfwer bräden alt bort åt skuten wardt, ifrå then ena ändan til then andra;

34. Och öfwerdrog bräden med guld. Men theras ringar gjorde han af guld til stottstångerna, och öfwerdrog stångerna med guld.

35. Och gjorde Cherubim på förlåttan konstigt af gult silke, skarlahan, rosenrödt och hvitt twinnadt silke.

36. Och gjorde til thet samma fyra stolpar af furutrå, och öfwerdrog them med guld, och theras knappar af guld, och göt ther til fyra silfwerfötter.

37. Och gjorde et kläde uti tabernaklets dörr, stickadt af gult silke, skarlahan, rosenrödt och hvitt twinnadt silke;

38. Och fem stolpar ther til, med theras knappar; och öfwerdrog theras knappar och gjordar med guld; och fem kopparfötter ther til.

37. Capitel.

Och Bezaleel gjorde arken af furutrå, halftredje aln lång, halfannan aln bred och hög;

2. Och öfverdrog honom med klart guld innan och utan, och gjorde honom en gyldene frans omkring;

3. Och göt fyra gyldene ringar til hans fyra hörn, på hvarje sida två;

4. Och gjorde stänger af furutrå, och öfverdrog them med guld;

5. Och satte them uti ringarna på sidorna af arken, så at man kunde bära honom.

6. Och han gjorde Nådastolen af klart guld, halftredje aln lång, och halfannan aln bred;

7. Och gjorde två Cherubim af tätt guld på båda ändarna af Nådastolen:

8. En Cherub på then ena ändan; en annan på then andra ändan.

9. Och the Cherubim uträckte sina vingar öfwan öfwer, och öfverskytte thet med Nådastolen; och theas anleten stodo tvärt emot hwar annan, och sågo på Nådastolen.

10. Och han gjorde bordet af furutrå, två alnar långt, en aln bredt, och halfannan aln högt;

11. Och öfverdrog thet med klart guld, och gjorde thet en gyldene frans omkring.

12. Och gjorde thet en list omkring, en hand bredt hög, och gjorde en gyldene frans omkring listen.

13. Och göt thet til fyra gyldene ringar, och satte them på the fyra hörnen uppå thes fyra fötter

14. Hårdt under listen, så at stångerna woro thet uti, thet man bordet med bar.

15. Och gjorde stångerna af furutrå, och öfverdrog them med guld, at man skulle bära bordet thet med.

16. Och gjorde theslikes af klart guld redskapen på bordet, fat, sledar, kanor och stålar, thet man med ut- och infästte.

17. Och gjorde ljusastaken af klart tätt guld: thet på woro läggen, rör,

stålar, knoppar och blommor.

18. Sex rör gingo ut af sidorna, på hwar sida tre rör.

19. Tre stålar, såsom mandelnötter, woro på hwar rör, med knoppar och blommor.

20. Men på ljusastaken woro fyra stålar, med knoppar och blommor,

21. Ju under två rör en knopp, så at sex rör gingo ut af honom,

22. Och hans knoppar och rör thet uppå; och war alt klart tätt guld.

23. Och gjorde the sju lampor, med theas liusfaxar och släcting, af klart guld.

24. Af en centner guld gjorde han honom och all hans tvg.

25. Han gjorde och rökaltaret af furutrå, en aln långt och bredt, rätt fyrkant, och två alnar högt med sina horn.

26. Och öfverdrog thet med klart guld, thes tal och wäggar alt omkring, och thes horn; och gjorde thet en frans omkring af klart guld,

27. Och två gyldene ringar under fransen på båda sidor, så at man satte stångerna thet uti, och bar thet thet med.

28. Men stångerna gjorde han af furutrå, och öfverdrog them med guld.

29. Och gjorde then helga smörjeolsan och röfver af rent speci, efter aposthetskonsft.

38. Capitel.

Och gjorde bränneoffers altaret af furutrå, fem alnar långt och bredt, rätt fyrkant, och tre alnar högt.

2. Och gjorde fyra horn, som utgingo af fyra hörnen, och öfverdrog them med koppar.

3. Och gjorde allahanda redskap til altaret, tråg, stoflar, båden, eldgafflar, kofpannor: alt af koppar.

4. Och gjorde på altaret et galler, såsom et nät omkring; af koppar, ifrå nedan up åt, in til halfwägs på altaret.

5. Och göt fyra ringar på the fyra hörnen af kofpargallret til stångerna.

6. Them gjorde han af furutrå, och öfverdrog them med koppar;

H

7. Och satte them in uti ringarna på sidorna af altaret, at man bar thet ther med; och gjorde thet ihåligt.

8. Och gjorde tvättfaret af koppar, och thes fot och af koppar, tvårt emot hårarna, som för dören af witnessbords tabernakel lägo.

9. Och gjorde han en gård; på södra sidan en bonad, hundrade alnar lång, af tvinnadt hvitt silke,

10. Med hans tjugu stolpar och tjugu fötter af koppar, men theas knappar och gjordar af silfwer.

11. Sammalunda och på norra sidan hundrade alnar, med tjugu stolpar och tjugu fötter af koppar, men theas knappar och gjordar af silfwer.

12. På västra sidan femtio alnar, med tio stolpar och tio fötter, men theas knappar och gjordar af silfwer.

13. På östra sidan femtio alnar.

14. Femton alnar på hvar sida wid porten af gården, ju med tre stolpar och tre fötter:

15. Så at all bonad til gården war af tvinnadt hvitt silke,

16. Och fötterna til stolparna af koppar, och theas knappar och gjordar af silfwer: så at theas knappar woro öfwerdragne med silfwer.

17. Men theas gjordar woro af silfwer på alla stolparna i gården.

18. Och klådet til ingången på gården gjorde han stickadt af gult silke, skarlahan, rosenrödt och tvinnadt hvitt silke, tjugu alnar långt, och fem alnar högt, efter thet mått som bonaden war til gården.

19. Ther til fyra stolpar och fyra fötter af koppar, och theas knappar af silfwer, och theas knappar öfwerdragne, och theas gjordar af silfwer.

20. Och alla pålarne til tabernaklet och til gården alt omkring woro af koppar.

21. Thetta är nu summan af thet som witnessbords tabernakel tillhörde, thet förtäldt är, såsom Mose sagt hade, til Leviternas Gudstjenst, under Ithamars hand, som war Presten Aarons son;

22. Hvilket Bezaleel Uri son, Hurs son, af Juda slägte, gjorde, alt såsom HERren hade budit Mose;

23. Och med honom Aholiab Ahisamachs son, af Dans slägte, en måstare til snida, til virka och til sticka med gult silke, skarlahan, rosenrödt och hvitt silke.

24. Alt thet guld som förarbetat wardt i thetta hela helgedomens verk, thet til westoffer gifwit wardt, war nio och tjugu centner, sjuhundrade och trettio sifflar, efter helgedomens sikel.

25. Men silfret, som kom ifrå menigheten, war hundrade centner, tusende sjuhundrade fem och sjuttio sifflar, efter helgedomens sikel.

26. Så många hufvud, så många halfwa sifflar, efter helgedomens sikel, af alla them som räknade wordo, ifrå tjugu år och ther öfwer, sexhundrade tre tusend, femhundrade och femtio.

27. Utaf the hundrade centner silfwer göt man fötterna til helgedomen och fötterna til förlåten: hundrade fötter utaf hundrade centner, ju en centner til foten.

28. Men utaf the tusend sjuhundrade och fem och sjuttio sifflar wordo gjorde knapparne til stolparna, och theas knappar öfwerdragne och theas gjordar.

29. Westoffret af koppar war sjuttio centner, tu tusend och fyrahundrade sifflar.

30. Ther af wordo gjorde fötterna uti dören til witnessbords tabernakel, och kopparaltaret, och koppargallret ther til, och all redskapen til altaret.

31. Ther til fötterna til gården alt omkring, och fötterna i ingången på gården, alla pålarne til tabernaklet, och alla pålarne til gården alt omkring.

39. Capitel.

Men af thet gula silket, skarlahanet och rosenrödt gjorde the Aaron ämbetskläder, til at tjena i helgedomen, såsom HERren hade budit Mose.

2. Och han gjorde listjortelen af guld, gult silke, skarlahan, rosenrödt och tvinnadt hvitt silke.

3. Och utslag guldet, och skar thet i trådar, så at man kunde konstigt wirta thet in med thet gula silket, skarlakan, rosenröda och hwita silket.

4. Och gjorde så, at man sammansogade honom på båda arlar, och bandt honom tilhopa på båda sidor.

5. Och bältet war af samma konst och werk, af guld, gult silke, skarlakan, rosenrött och twinnadt hwitt silke, såsom HERRN hade budit Mose.

6. Och the tilredde två onyxstenar, omfattade i guld, utgrasne af stensnidare med Israels barns namn;

7. Och såtte them på arlarna af lifstjortelen, at the skulle wara äminnelsestenar til Israels barn, såsom HERRN Mose budit hade.

8. Och the gjorde stölden, efter then konst och werk som listjortelen war, af guld, gult silke, skarlakan, rosenrött och twinnadt hwitt silke.

9. Så at han war fyrkant och twefall, en hand lång och bred.

10. Och fyllde honom med fyra rader stenar. Then första raden war en sarder, topas och smaragd.

11. Then andra, en rubin, saphir och diamant.

12. Then tredje, en lyncurer, agath och amethist.

13. Then fjerde, en turkos, onyx och jaspis, omfattade i guld i alla raderna.

14. Och stenarne stodo grasne af stensnidarna, efter the tolf Israels barns namn, hwar thera af sitt namn, efter the tolf släkten.

15. Och the gjorde til stölden kädjor up at af klart guld,

16. Och två gyldene spännen, och två gyldene ringar, och såtte the två ringar wid två hörn af stölden.

17. Och the två gyldene kädjorna satte the uti the två ringar på hörnen af stölden.

18. Men the två ändar af the gyldene kädjor låto the komma in til the två spännen, och halade them in til hörnen af listjortelen, twärt emot hwar annat.

19. Och gjorde två andra gyldene rin-

gar, och knåpte them wid the andra två hörnen af stölden nedan til, så sat han låg hardt in på listjortelen.

20. Och gjorde två andra gyldene ringar: them gjorde the på the två hörnen nedan til på listjortelen, twärt emot hwar annan, ther listjortelen nedan til sammangår.

21. Och wardt stölden med sina ringar knåpt in til listjortelens ringar, med et gult snöre, så at thet låg hardt in til listjortelen, och icke för löst ifrå listjortelen, såsom HERRN hade budit Mose.

22. Och han gjorde silkestjortelen under listjortelen, then all wirtad war med gult silke;

23. Och hans hufvudsmog midt of wan uppå, och en borda omkring hufvudsmoget fällad, at thet icke skulle gå sönder.

24. Och the gjorde på hans fall granatäplen af gult silke, skarlakan, rosenrött och twinnadt hwitt silke.

25. Och gjorde hjälrör af klart guld: them satte the emellan the granatäplen alt omkring på fällen af silkestjortelen;

26. Ju et granatäple och en hjäla alt omkring, til at tjena ther uti, såsom HERRN hade budit Mose.

27. Och gjorde theslikes then trånga stjortelen wirtad af hwitt silke, til Aaron och hans söner;

28. Och hatten af hwitt silke, och stöna hufwor af hwitt silke, och nederklädet af twinnadt hwitt linne.

29. Och thet stickade bältet af twinnadt hwitt silke, gult silke, skarlakan, rosenrött, såsom HERRN hade budit Mose.

30. The gjorde och ännespännet på then helga kronan af klart guld, och grofwio strift ther uppå: HERRN HÖR; HERRN HÖR;

31. Och bundo et gult snöre ther wid, at thet måtte knäppas ofwan på hatten, såsom HERRN hade budit Mose.

32. Alltså war fullbordadt hela werket til witnesbördets tabernakels boning. Och Israels barn gjorde alt thet HERRN hade budit Mose.

33. Och hade boningen til Mose, tabernaklet och alla thes redskap, spånnen, bräder, stottstänger, stolpar, fötter,

34. Täckelset af rödlätt wådurstin, täckelset af tackstin, och förlåttan,

35. Witnesbördets ark med sina stänger, Rådestolen,

36. Bordet med alt thes redskap, och ståndbröden,

37. Then sköna ljusastaken, tilredd med lamporna, och alt sitt redskap, och olja til lysning,

38. Gylbene altaret, och smörjelsen, och godt rådhwerk, klådet i tabernaklets dörr,

39. Kopparaltaret och thes koppargallar, med sina stänger och alt sitt redskap, tvättkaret med sin fot,

40. Bonaden til gården med sina stolpar och fötter, klådet til ingången åt gården med sina tåg och pålar, och all redskap som behöfdes til boningens tjenst, witnesbördets tabernakels,

41. Presten Aarons ämbetskläder til at tjena i helgebomen, och hans söners kläder, til at the skulle göra Prestaämbetet.

42. All ting, såsom HERRen hade budit Mose, gjorde Israels barn til hela thenna tjensten.

43. Och Mose såg på alt thetta werket, at the gjorde såsom HERRen budit hade, och wälsignade them.

40. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. På första dagen i then första månaden skal tu upfatta witnesbördets tabernakel.

3. Och skal ther uti sätta witnesbördets ark, och hänga förlåttan för arken.

4. Och skal bära bordet tit, och reda thet til, och ställa ther ljusastaken, och lamporna sätta ther uppå.

5. Och skall sätta thet gylbene råkalta-ret för witnesbördets ark, och uphänga klådet i dören af tabernaklet.

6. Och bränneoffers altaret skal tu sätta in för dören af witnesbördets tabernakel,

7. Och tvättkaret emellan witnesbördets tabernakel och altaret, och låta ther watn in;

8. Och göra gården omkring, och uphänga klådet i ingången på gården.

9. Och skal taga smörjolja, och smörja tabernaklet och alt thet ther inne är, och skal wiga thet med all thes redskap, at thet skal wara heligt.

10. Och skal smörja bränneoffers altaret med alt sitt redskap, och wigat, at thet skal wara aldrabeligast.

11. Tu skal också smörja och wiga tvättkaret med thes fot.

12. Och tu skal hafwa Aaron och hans söner fram för dören af witnesbördets tabernakel, och två them med watn;

13. Och klåda på Aaron the helga klåden, och smörja och wiga honom, at han skal wara min Prest;

14. Och hafwa theslikes hans söner fram, och klåda uppå them the tränga fjortilarna;

15. Och smörja them, såsom tu hafwer smort theras fader, at the skola wara mina Prester. Och thenna smörjelsen skola the hafwa til et ewigt Presterskap när theras efterkommande.

16. Och Mose gjorde alt thet HERRen honom budit hade.

17. Så wardt tabernaklet upfatt i thet andra året, på första dagen i then första månaden.

18. Och då Mose upfatte thet, satte han fötterna och bråden och stottstängerna, och reste up stolparna;

19. Och sträckte ut hwertäckelset til et tabernakel, och lade thes täckelse ofwan uppå, såsom HERRen honom budit hade;

20. Och tog witnesbördet, och lade thet in i arken, och satte stängerna på arken, och satte Rådestolen ofwan på arken;

21. Och bar arken in i tabernaklet, och hängde förlåttan för witnesbördets ark, såsom HERRen honom budit hade;

22. Och satte bordet in uti witnesbördets tabernakel, på then sidan i tabernaklet norr ut, utan för förlåttan;

23. Och gjorde brödd redo ther uppå för HERRanom, såsom HERRen honom budit hade;

24. Och satte theslikes ljusastaken ther in, tvårt öfver ifrå bordet, på then sidan i tabernaklet söder ut;

25. Och lät komma lamporna ther uppå för HERRanom, såsom HERRen honom budit hade;

26. Och satte gyldene altaret ther in för förslåttan;

27. Och rökte ther uppå med godt råfverk, såsom HERRen honom budit hade;

28. Och hängde klådet in i dören af tabernaklet;

29. Men bränneoffers altaret satte han för dören af witnesbördets tabernakel, och offrade ther uppå bränneoffer och spisoffer, såsom HERRen honom budit hade;

30. Och tvåttfaret satte han emellan witnesbördets tabernakel och altaret, och lät watten ther in til at två sig med.

31. Och Mose, Aaron och hans söner tvådde theas händer och fötter ther utur;

32. Förty the måste två sig, när the gingo in uti witnesbördets tabernakel, eller framträdde til altaret, såsom HERRen them budit hade.

33. Och gjorde han gården redo kring om tabernaklet och omkring altaret, och hängde klådet i ingången på gården. Och altså fullkomnade Mose thet hela werket.

34. Och så öfvertäckte en molnsty witnesbördets tabernakel; och HERRans härlighet uppfyllde tabernaklet.

35. Och Mose kunde icke gå in uti witnesbördets tabernakel, så länge som molnstyn blef ther öfver, och HERRans härlighet uppfyllde tabernaklet.

36. Och när molnstyn gaf sig up ifrå tabernaklet, så foro Israels barn, så ofta som the reste.

37. När molnstyn icke gaf sig up, så foro the intet, alt in til then dagen han sig upgaf.

38. Förty HERRans molnsty was om dagen öfver tabernaklet, och om natten war eld ther inne, för hela Israels hus ögon, så länge the reste.

Tredje Mose Bok.

1. Capitel.

Och HERRen kallade Mose, och talade med honom utu witnesbördets tabernakel, och sade:

2. Lala med Israels barn, och såg til them: Hwiltken ibland eder wil göra HERRanom et offer, han gøre thet af bostap, af så och af får.

3. Wil han göra et bränneoffer af orar, så offre en stutkalf, then ingen brist hafwer, in för dören af witnesbördets tabernakel, at thet skal warda HERRanom tacknämligt af honom;

4. Och lägge sin hand på bränneoffrets hufvud, så warder thet tacknämligt, och försönar honom.

5. Och skal slagta then stuten för

HERRanom; och Presterne, Aarons söner, stola bára blodet fram, och slakta alt omkring på altaret, som är för dören af witnesbördets tabernakel.

6. Och huden skal bränneoffret aftaga; och thet skal huggas i stycken.

7. Och Presten Aarons söner stola göra en eld på altaret, och lägga ther wed uppå.

8. Och stola lägga stycken, nemligen, hufvudet och kroppen uppå weden, som ligger på elden på altaret.

9. Men inelshworna och fötterna skal man två med watten; och Presten skal alt thetta upbränna på altaret til et bränneoffer. Thetta är et offer, som wäl luktar för HERRanom.

10. Wil han göra bränneoffer af får

eller getter, så offer thet mankøn år, thet ingen brist hafwer.

11. Och skal slagta thet, ut med sidan af altaret som norr ut år, för HERRanom; och Presterne, Aarons söner, stola stänka thes blod på altaret alt omkring.

12. Och man skal hugga thet i stycken; och Presten skal lägga hufvudet och kroppen på weden och elden, som på altaret år.

13. Men inelshworna och fötterna skal man två med wani; och Presten skal alt thet offra och upbränna på altaret til bränneoffer. Thetta år et offer, som wål luktar för HERRanom.

14. Wil han och göra HERRanom et bränneoffer af foglar, så göre thet af turturdufwor, eller af unga dufwor.

15. Och Presten skal hafwat fram til altaret, och först wrida thet halsen af, at thet må upbrännas på altaret, och låta utblöda blodet på altarets wägg.

16. Och thes kräfw med fjädrarna skal man kasta wid altaret öfter ut på askehopen;

17. Och skal bryta thes wingar sönder, men icke riswa them ifrå. Och altså skal Presten upbränna thet på altaret, på weden och elden, til et bränneoffer. Thetta år et offer, som wål luktar för HERRanom.

2. Capitel.

Wil en själ göra HERRanom et spisoffer, så skal thet wara af semlomjöl; och skal gjuta ther olja uppå, och lägga rökelse ther uppå,

2. Och bära thet så til Presterna, Aarons söner. Då skal Presten taga sin hand full af thet samma semlomjöllet och oljan, samt med alt rökelfset, och bränna thet up på altaret til en äminnelse. Thetta år et offer, som wål luktar för HERRanom.

3. Thet öfwer år af spisoffret skal höra Aaron och hans söner til. Thet skal wara thet aldrägeligaste af HERRans offer.

4. Men wil han göra et spisoffer af thet i ugn bakad, så tage kator af sem-

lomjöl, öfyrade, beblandade med olja, och öfyrade tunfakor, smorda med olja.

5. Men år titt spisoffer af något thet som bakadt år i panna, så skal thet wara af öfyradt semlomjöl, beblandadt med olja.

6. Och tu skal delat i stycken, och gjuta olja ther uppå; så år thet et spisoffer.

7. År och titt spisoffer något thet på halster bakadt år, så skal tu göra thet af semlomjöl med olja.

8. Och thet spisoffer som tu af sådant wil göra HERRanom, thet skal tu bära til Presten; han skal hafwa thet fram til altaret,

9. Och häsoffra thet samma spisoffret til en äminnelse, och bränna thet up på altaret. Thet år et offer, som wål luktar för HERRanom.

10. Thet öfwer år skal höra Aaron och hans söner til. Thet skal wara thet aldrägeligaste af HERRans offer.

11. Allt spisoffer, som I wiljen offra HERRanom, stolen I göra utan surdeg; ty ingen surdeg eller honing skal ther ibland upbränd warda HERRanom för offer.

12. Men til en förstling stolen I offra them HERRanom; men på intet altare stola the komma til en söt lukt.

13. Allt titt spisoffer skal tu salta; och titt spisoffer skal aldrig wara utan tin Guds förbunds salt; ty uti allt titt offer skal tu offra salt.

14. Wil tu göra et spisoffer HERRanom af första frukterna, skal tu torfa the gröna ären wid eld, och stöta them små, och så offra spisoffer af tina första frukter.

15. Och skal låta ther olja uppå, och lägga rökelse ther uppå; så år thet et spisoffer.

16. Och Presten skal taga af thet stöta, och af oljan, med alt rökelfset, och upbränna thet til en äminnelse. Thet år HERRanom et offer.

3. Capitel.

Om hans offer år et tackoffer af så, antingen ore eller ko, skal han offra för HERRanom thet utan wank år.

2. Och skal lägga sin hand på thes hufvud, och slagta thet för dören af witnesbördet's tabernakel; och Presterne, Aarons söner, skola stänka blodet på altaret allt omkring.

3. Och skal offra af thet tackoffret HERanom, nemligen, allt thet feta på inelshworna,

4. Och båda njurarna, med thet feta som ther på är wid länderna, och thet nåtet öfwer lefren, med njurarna.

5. Och Aarons söner skola thet upbränna på altaret för et bränneoffer, på weden som ligger på elden. Thet är et offer, som wäl luktar för HERanom.

6. Men wil han göra HERanom et tackoffer af små boskap, antingen gummar eller gimmer, så skal thet wara utan all wank.

7. Är thet et lamm, så skal han hafwa thet fram för HERan;

8. Och skal lägga sin hand på thes hufvud, och slagta thet in för witnesbördet's tabernakel; och Aarons söner skola stänka thes blod på altaret allt omkring.

9. Och altså offra HERanom af tackoffret, nemligen, thes feta, hela stjerten, med ryggen, thet feta som är öfwer inelshworna, samt med allt thet feta som inwärtas är;

10. Och båda njurarna, med allt thet feta som therpå är wid länderna, och thet nåtet om lefren, med njurarna.

11. Och Presten skal upbränna thet på altaret, til offrens spis HERanom.

12. Är hans offer en get, och bär henne fram för HERan,

13. Skal han lägga sin hand på hennes hufvud, och slagta henne för witnesbördet's tabernakel; och Aarons söner skola stänka hennes blod på altaret allt omkring.

14. Och skal theraf offra et offer HERanom, nemligen, thet feta som är omkring inelshworna och allt thet feta som inwärtas är;

15. Båda njurarna, med thet feta som ther på är wid länderna, och nåtet öfwer lefren, med njurarna.

16. Och Presten skal upbrännat på altaret til offrens spis, til en söt lukt. Allt thet feta hörer HERanom til.

17. Thet ware en ewig sed med edra efterkommande uti alla edra boningar, at I intet fett eller blod åten.

4. Capitel.

Och HERen talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg: Om en själ syndar af orettenhet emot något HERans bud, som hon icke göra skulle:

3. Nemligen, om en Prest, som smord är, syndar, så at han förargar folket; han skal för sin synd, som han gjort hafwer, bära fram en ung stut, then utan wank är, HERanom til et syndoffer.

4. Och skal hafwa stuten fram för HERan in för dören af witnesbördet's tabernakel, och lägga sin hand på hans hufvud, och slagta honom för HERanom.

5. Och Presten som smord är skal tagga af hans blod, och bära in uti witnesbördet's tabernakel.

6. Och skal doppa sitt finger uti blodet, och stänka ther med sju gånger för HERanom in för förlåten i thet helga.

7. Och skal af samma blod stryka på hornen af råfaltaret, som står för HERanom in uti witnesbördet's tabernakel, och gjuta allt blodet på botnen af bränneoffrens altare, som står för dören til witnesbördet's tabernakel.

8. Och allt thet feta af syndoffret skal han häsoffra, nemligen, thet feta som är öfwer inelshworna, och allt thet feta som inwärtas är;

9. Båda njurarna, med thet feta som ther på är wid länderna, och thet nåtet öfwer lefren, med njurarna;

10. Såsom man häsoffrar i tackoffret af oxar; och skal upbrännat på bränneoffrens altare:

11. Men huden af stuten, med allt köttet, samt med hufvudet, och fötterna och inelshworna och gäret,

12. Thet skal han alt utföra utu lågret på et rent rum, tit man slår askan, och skal upbrännat på wed i eld.

13. Om en hel menighet i Israels försåg sig, och gerningen wore förbold för theras egon, så at the gjort hade emot något HERRans bud, thet the icke göra stulle, och wordo så brottslige,

14. Och förnumme så sedan sin synd, som the gjort hade; så stola the hafwa en ung stut fram til syndoffer, och ställa honom för dören af witnessbördets tabernakel;

15. Och the äldste af menigheten stola lägga theras händer på hans hufvud för HERranom, och slagta then stuten för HERranom.

16. Och Presten som smord är skal bära blodet af stuten in uti witnessbördets tabernakel,

17. Och doppa ther in med sitt finger, och sju resor stänka för HERranom in för förlåten.

18. Och skal stryka af blodet på hornen af altaret, som står för HERranom uti witnessbördets tabernakel, och alt thet andra blodet gjuta på botnen af bränneoffers altaret, som står för dören af witnessbördets tabernakel.

19. Alt hans feta skal han häsoffra, och upbränna på altaret.

20. Och skal göra med thenna stuten, såsom han gjorde med syndoffers stuten. Och alltså skal Presten försona them; och thet warder them förlåtit.

21. Och skal han föra stuten utu lågret, och bränna honom up, såsom han upbrände then förra stuten. Thet skal wara syndoffret för menigheten.

22. Om en Förste syndar, och något gör emot HERRans sin Guds bud, thet han icke göra stulle, och warder brottslig ovetande,

23. Och förnimmer sin synd, som han gjort hafver; han skal frambara til offer en getabock utan alt wank;

24. Och lägga sin hand på bockens hufvud, och slagta honom på thet rum ther man slagtar bränneoffer för HERranom: thet ware hans syndoffer.

25. Sedan skal så Presten taga af syndoffers blod med sitt finger, och stryka thet på hornen af bränneoffers altaret, och thet andra blodet gjuta på botnen af bränneoffers altare.

26. Men alt hans feta skal han upbränna på altaret, lika såsom thet feta af tackoffret: och alltså skal Presten försona hans synd; och thet warder honom förlåtit.

27. Om en själ af meniga folket syndar ovetande, så at hon ovetandes gör emot något HERRans bud, thet hon icke göra stulle, och blifwer så brottslig,

28. Eller förnimmer sin synd, som hon gjort hafver; hon skal bära fram för et offer en get utan wank för synden som hon gjort hafver;

29. Och skal lägga sin hand på syndoffers hufvud, och slagta thet på bränneoffers rum.

30. Och Presten skal taga af blodet med sitt finger, och stryka på hornen af bränneoffers altare, och alt blodet gjuta på botnen af altaret.

31. Alt hennes feta skal han aftaga, såsom han aftager thet feta af tackoffret, och skal upbränna på altaret, til en söt lukt HERranom. Och alltså skal Presten försona henne; och thet warder henne förlåtit.

32. Men bär han fram et får til syndoffer, så bäre en gymmer utan wank;

33. Och lägga sin hand på syndoffers hufvud, och slagte thet til et syndoffer, på thet rumet ther man slagtar bränneoffret.

34. Och Presten skal taga af blodet med sitt finger, och stryka på hornen af bränneoffers altaret, och gjuta alt blodet på botnen af altaret.

35. Men alt thes feta skal man aftaga, såsom han aftager thet feta af tackoffers får, och skal thet upbränna på altaret til et HERrans offer. Och alltså skal Presten försona hans synd, then han gjort hafver; och honom warder thet förlåtit.

5. Capitel.

Om en sjæl syndar, så at hon hør några bannor, och hon är thes wittne, eller thet sett eller förfarit hafwer, och icke hafwer tillsagt; hon är brottslig til en misgjerning.

2. Eller om en sjæl kommer wid något orent, antingen et as af et orent djur, eller af bostav, eller af matkar, och wiste thet icke; hon är oren, och är brottslig.

3. Eller om hon kommer wid en oren menniska, i hwad orenhet som helst ther menniskan kan med oren warda, och wiste thet icke, och förnimmer thet sedan; then är brottslig.

4. Eller om en sjæl swår, så at henne går af munnen at göra illa eller wål, såsom en menniska wål hånader at swårja, och wiste thet icke, och förnimmer thet sedan; then warder brottslig på et af thetta.

5. Når nu hånader at hon brottslig är på et thera, och bekänner at hon ther på syndat hafwer;

6. Så skal hon för thetta hennes synds brott, som hon gjort hafwer, bära fram HERRanom af hjorden et får eller en get, som foster haft hafwer, til syndoffer: så skal Presten försona henne hennes synder.

7. Förmår hon icke et får, så bære HERRanom för sitt brott, som hon brutit hafwer, två turturdufwor, eller två unga dufwor, en til syndoffer, then andra til bränneoffer,

8. Och bære them til Presten; han skal then första göra til syndoffer, och wrida halsen sonder af henne, och dock icke riswa hufwudet ifrå;

9. Och stänka med syndoffrets blod på altarets wågg, och låta thet blodet, som hwet är, utblöda på altarets botn: thet är syndoffret.

10. Then andra skal han göra til bränneoffer, efter thes rätt: och altså skal Presten försona henne hennes synd, som hon gjort hafwer; och thet warder henne förlåtit.

11. Förmår hon icke två turturduf-

wor, eller två unga dufwor, så bære fram sitt offer för sin synd, en tionde del af et Epha semlomjöl til syndoffer; men ingen olja skal han låta ther uppå, eller råfelse låta komma ther uppå; ty thet är et syndoffer.

12. Och han skal båret til Presten; och Presten skal taga ther af en hand full til äminnelse, och bränna thet up på altaret, HERRanom til et offer: thetta är et syndoffer.

13. Och Presten skal så försona honom hans synd, som han gjort hafwer; och thet warder honom förlåtit: och thet skal höra Presten til, såsom et spisoffer.

14. Och HERRen talade med Mose, och sade:

15. Om en sjæl förtager sig, så at hon med owetenhet syndar på något, som HERRanom wigdt är, skal hon bära HERRanom skuldoffer, en wådur af hjorden utan wank, then två siflar silfwer är wård, efter helgedomens sifet, til skuldoffer.

16. Ther til hwad han syndat hafwer på thet wigda, skal han thet igengifwa, och åntå gifwa femte delen ther utöfwer, och skal gifwat Presten: han skal försona honom med skuldoffrets wådur; så warder thet honom förlåtit.

17. Om en sjæl syndar, och gör emot något HERRans bud, thet hon icke göra skulle, och wiste thet icke; hon är brottslig, och är styfbig at then misgjerningen;

18. Och skal bära en wådur af hjorden utan wank, then et skuldoffer wård är, til Presten: han skal försona honom hans owetenhet, then han gjort hafwer, och wiste thet icke, så warder thet honom förlåtit.

19. Thet är skuldoffret, til hwilket han HERRanom brottslig är.

6. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Om en sjæl syndar och förtager sig för HERRanom, så at han nekar sin nåsta thet han honom befallt hafwer, eller thet han honom i god tro hand-

fått hafwer, eller thet han med wåld tagit, eller med orått under sig slagit hafwer,

3. Eller thet tappadt war funnit hafwer, och säger ther nej til med en falskt ed, och hwad thet hålst kan wara, thet en menniska emot sin nåsta bryter:

4. Når nu sker at han så syndar och sig förbryter, så skal han igengifwa hwad han så med wåld tagit hafwer, eller med orått under sig slagit, eller thet honom befallt war, eller thet han funnit hafwer,

5. Eller ther han then falska eden öfwer gjort hafwer; thet skal han altsammans igengifwa, och åntå gifwa femte delen ther öfwer honom som thet tillhörde, på then dagen han sitt skuldoffer gifwer.

6. Men för sin skuld skal han bära HERRanom til Presten en wådur af horden utan wank, then et skuldoffer wård år.

7. Så skal Presten försona honom för HERRanom; så warder honom förblåtit allt thet han gjorde, ther han sig med förbröt.

8. Och HERRen talade med Mose, och sade:

9. Bjud Aaron och hans söner och säg: Thetta är bränneoffrets lag. Bränneoffret skal brinna på altarets eldstad hela natten in til morgonen; och allena altarets eld skal ther på brinna.

10. Och Presten skal klåda på sig sin linna kjortel och thet linna nederklädet på sin kropp, och skal uptaga askan, som af bränneoffrets eld kommer upp på altaret, och lägga then jemte wid altaret;

11. Och skal klåda af sig, och klåda sig i andra kläder, och bära askan ut om lågret på et rent rum.

12. Elden på altaret skal brinna, och aldrig utsläckas: Presten skal hwar morgon uptända weden ther uppå, och ställa bränneoffret ther uppå, och bränna ther uppå thet feta af tackoffret.

13. Alltid skal elden brinna på altaret, och aldrig utsläckas.

14. Och thetta är spisoffrets lag, thet

Aarons söner stola offra för HERRanom på altaret.

15. Man skal häsoffra sin hand full af semlomjöl, af spisoffret och thes olja och allt rökelfet som ligger på spisoffret, och skal uptåndat på altaret, til en söt lukt, HERRanom til åminnelse.

16. Thet öfwer år skal Aaron och hans söner förtåra, och stola åtat öftradt, på heligt rum, i gården til witnesbördets tabernakel.

17. The stola intet baka med surdeg; ty thet är theras del, then jag them af mitt offer gifwit hafwer: thet skal wara them thet aldrahelgaste, lika såsom syndoffret och skuldoffret.

18. Thet manbön år ibland Aarons barn, stola thet åta. Thet ware edra efterkommande en ewig rätt om HERRans offer: ingen skal komma ther wid, utan han år wigd.

19. Och HERRen talade med Mose, och sade:

20. Thetta skal wara Aarons och han söners offer, som the stola offra HERRanom på theras wigelsesdag, tionde delen af et Epha semlomjöl til ewigt spisoffer, hälften om morgonen, och hälften om aftonen.

21. Uti panna skal tu göra thet med olja, och bära thet bakadt fram, och i stycken skal tu thet offra, HERRanom til en söt lukt.

22. Och Presten, som af hans söner i hans ställe smord warder, han skal göra thet. Thetta år en ewig rätt HERRanom: thet skal alt upbrändt warda.

23. Ty allt spisoffer, som för en Prest sker, skal förtåras af eld, och icke åtas.

24. Och HERRen talade med Mose, och sade:

25. Tala til Aaron och hans söner, och säg: Thetta år syndoffrets lag: På thet stället ther tu slagtar bränneoffret, ther skal tu och slagta syndoffret för HERRanom: thet år thet aldrahelgaste.

26. Presten, som syndoffret offrar, skal thet åta på heligt rum, uti gården til witnesbördets tabernakel.

27. Ingen skal komma wid thes fött, utan han är wigd; och then som en klädnad stänker af thes blod, han skal två sig på heligt rum.

28. Och kruskan, ther thet uti kokadt är, skal sönderslås: är thet en koppargröta, så skal man stura henne, och stölja med wain.

29. Thet manfön är ibland Presterna, the stola äta theraf; ty thet är thet aldrabelgaste.

30. Men alt thet syndoffer, hvars blod burit warder in uti witnesbödets tabernakel til försöning i thet helga, thet skal man icke äta, utan upbränna thet med eld.

7. Capitel.

Och thetta är skuldoffrets lag; och thet är thet aldrabelgaste.

2. På thet rumet ther man slagtar bränneoffret skal man ock slagta skuldoffret, och stänka thes blod på altaret alt omkring.

3. Och alt thes feta skal man offra, stjerten, och thet feta som är på inelworna,

4. Båda njurarna, med thet feta som ther på är wid länderna, och nåtet öfwer lefren, med njurarna.

5. Och Presten skal upbränna thet på altaret, HERANOM til et offer: thet är et skuldoffer.

6. Thet manfön är ibland Presterna, stola thet äta på heligt rum; ty thet är thet aldrabelgaste.

7. Såsom syndoffret, så skal ock skuldoffret wara: bägges theras skal en lag wara; och skal höra Presten til, som ther igenom försönar.

8. Then Presten, som något bränneoffer offrar, honom skal tilhöra huden af bränneoffret, som han offrat hafwer.

9. Och alt spisoffer som i ugn, eller på halster, eller uti panna bakadt warder skal höra Presten til, som thet offrar.

10. Och alt spisoffer som med olja blandadt eller torrt är, thet skal alla Aarons barn tilhöra, så thet ena, som thet andra.

11. Och thetta är tackoffrets lag, thet

man HERANOM offrar.

12. Wilja the göra et låsoffer, så stola the offra ofyrade kakor, blandade med olja, och ofyrade tunkakor, bestrufna med olja, och i panna bakade semlokakor, blandade med olja.

13. Och sådana offer stola the göra på en kaka af syradt bröd til sitt tackoffers låsoffer.

14. Och et af thet hela skal offras HERANOM til båsoffer, och skal höra Presten til, som stänker tackoffrets blod.

15. Och låsoffrets fött, i sitt tackoffer, skal ätas på samma dagen, som thet offradt warder, och intet låtas qwar in til morgonen.

16. Och ehwad thet är et löfte, eller frivilligt offer, så skal thet på samma dagen ätit warda som thet offradt är: om något qwar blifwer til then andra dagen, skal man än då äta.

17. Men hwar qwar blifwer af offradt fött in til tredje dagen, thet skal upbrännas i eld.

18. Och om någon åter på tredje dagen af thet offrade föttet af hans tackoffer, så blifwer han icke tacknemlig som thet offrat hafwer: thet skal icke heller wara honom tilräknadt; utan thet blifwer en styggelse: och hwar själ som ther af åter, hon är brottslig til en misgärning.

19. Och thet fött som kommer wid något orent, thet skal icke warda ätit, utan upbrändt i eld: then ther ren är til lefamen, han skal äta thet föttet.

20. Och then själ som låter af tackoffrets fött, thet HERANOM tilhör, hennes orenhet ware öfwer henne; och hon skal warda utrotad utu sitt folk.

21. Och om en själ kommer wid något thet orent är, ware sig oren meniska, bostap, eller hwar eljes styggeligt är, eller ock åter af tackoffrets fött, thet HERANOM tilhör, then skal utrotad warda utu sitt folk.

22. Och HERANOM talade med Mose, och sade:

23. Tala med Israels barn, och säg: I stolen intet fett äta af så, lamm och getter.

24. Men thet feta af et as, och hwad af wildjur riswit år, brukar eder til alahanda nytta; men icke stolen I åtat.

25. Ly then som åter thet feta af then bostap, som HERRanom til offer gifwen år, then samma själen skal utrotad warda utu sitt folk.

26. I stolen och intet blod åta, antingen af bostap, eller af foglar, ther I bon.

27. Hwilken själ som åter något blod, hon skal utrotad warda utu sitt folk.

28. Och HERRen talade med Mose, och sade:

29. Tala med Israels barn, och säg: Then som HERRanom sitt tackoffer göra wil, han skal och båra med hwad som HERRanom til et tackoffer tillhör.

30. Han skal med sin hand båret fram til HERRans offer, nemligen, thet feta på bröstet skal han frambåra, samt med bröstet, at the skola warda et westoffer för HERRanom.

31. Och Presten skal upbränna thet feta på altaret; och bröstet skal höra Aaron til, och hans söner.

32. Och then höggra bogen skola the gifwa Presten til háoffer af theas tackoffer.

33. Och hwilken ibland Aarons söner offerar blodet af tackoffret och thet feta, han skal och hafwa then höggra bogen på sin del;

34. Ly westebröstet och háfvebogen hafwer jag tagit af Israels barn, af theas tackoffer, och hafwer gifwit thet Presten Aaron och hans söner til en ewig rätt.

35. Thetta år Aarons och hans söners wigelse af HERRans offer, på then dagen då the öfwerantwardade wordo til at wara HERRanom Prester;

36. Då HERRen bödd, på then dagen då han them wigde, hwad them af Israels barn gifwas skulle, til en ewig rätt alla theas efterkommande.

37. Och thetta år bränneoffrets lag, spisoffrets, syndoffrets, skuldooffrets, flylooffrets och tackoffrets,

38. Thet HERRen på Sinai berg Mose bödd, then dagen då han bödd ho-

nom til Israels barn, at the skulle offera theas offer HERRanom uti then öken Sinai.

8. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Lag Aaron, och hans söner med honom, samt med theas kläder, och smörjooljan, och en stut til syndoffer, två wádrar, och en forg med osyradt brödd.

3. Och församla hela menigheten in för dören af witnessbördets tabernakel.

4. Mose gjorde såsom HERRen honom bödd, och församlade menigheten in för dören af witnessbördets tabernakel,

5. Och sade til them: Thetta år thet som HERRen budit hafwer at göra.

6. Och tog Aaron och hans söner, och tvådde them med wain.

7. Och drog honom then linna kjortelen uppå, och bandt bältet omkring honom, och klädde på honom then gula silkeskjortelen, och fick honom lifskjortelen uppå, och gjordade honom öfwer lifskjortelen.

8. Och satte på honom stölden, och i stölden Ejus och Fullkomlighet.

9. Och satte hatten på hans hufvud, och satte på hatten, öfwan för hans ånne, et gyldene spånne på then helga kronan, såsom HERRen Mose budit hade.

10. Och Mose tog smörjooljan, och smorde tabernaklet, med allt thet ther uti war, och wigde thet.

11. Och stänkte ther med sju resor på altaret, och smorde altaret med alla sina redskap, tvåttokaret med sin fot, at thet skulle warda wigdt.

12. Och göt af smörjooljan på Aarons hufvud, och smorde honom, at han skulle warda wigd.

13. Och hade Aarons söner fram, och drog them linna kjortlar uppå, och gjordade them med bälten, och bandt them hufwor uppå, såsom HERRen honom budit hade.

14. Och lát hafwa fram til sig en stut

til syndoffer; och Aaron och hans söner lade sina händer på hans hufvud.

15. Sedan slagades han; och Mose tog af blodet, och ströf med fingret på hornen af altaret alt omkring, och slårde altaret, och göt blodet på altarets botten, och wigde thet, at han skulle försonat.

16. Och tog alt thet feta af inelsworna, nåtet öfwer lefren, och båda njurarna med thet feta ther på år, och upbrände thet på altaret.

17. Men slutet, med hans hud, fött och tråk, brände han up i eld utan för lägret, såsom HERren honom budit hade.

18. Och hade en wådur fram til bränneoffer; och Aaron med hans söner lade sina händer på hans hufvud.

19. Sedan slagades han; och Mose stänkte af blodet på altaret alt omkring,

20. Högg wåduren i stycken, och brände up hufvudet och styckena;

21. Och tvådde inelsworna och fötterna med wain, och brände så hela wåduren up på altaret. Thet war et bränneoffer til en söt lukt, et offer HERranom, såsom HERren honom budit hade.

22. Han hade ock fram then andra wåduren, som är fyllooffrets; och Aaron med hans söner lade sina händer på hans hufvud.

23. Sedan slagades han; och Mose tog af hans blod, och ströf på högra örtippen af Aaron, och uppå tummen af högra handen, och på then största tån af hans högra fot.

24. Och hade fram Aarons söner, och ströf af blodet på thetas högra örtipp, och på tummen af thetas högra hand, och på största tån af thetas högra fot, och stänkte blodet på altaret alt omkring.

25. Och tog thet feta och stjerten, och alt thet feta på inelsworna, och nåtet på lefren, båda njurarna med thet feta ther uppå år, och then högra bogen.

26. Ther til tog han utaf korgen, ther thet öfyrade brödet uti war för HERranom, en öfyrad kaka, och en kaka af thet oljade brödet, och en tunkaka, och

lade thet på thet feta och på högra bogen.

27. Och fick alt thetta Aaron och hans söner på händerna, och westade thet för et westoffer för HERranom.

28. Och tog thet alt igen af thetas händer, och brände thet up på altaret öfwan uppå bränneoffret; ty thet är fyllooffer til en söt lukt, et offer HERranom.

29. Och Mose tog bröflet, och westade thet til et westoffer för HERranom af fyllooffrets wådur: then kom Mose på hans del, såsom HERren honom budit hade.

30. Och Mose tog af smörjooljan och af blodet på altaret, och stänkte på Aaron och hans kläder, på hans söner och thetas kläder, och wigde så Aaron och hans kläder, hans söner och thetas kläder med honom.

31. Och sade til Aaron och hans söner: Koser föttet för dören af witnesbördets tabernakel, och åter thet ther, ther til med brödet i fyllooffrets korg, såsom mig budit är och sagt, at Aaron och hans söner skulle åta.

32. Hwad öfwer blifwer af föttet och brödet, thet stolen I upbränna på eld.

33. Och I stolen icke utgå i sju dagar ifrå dören af witnesbördets tabernakel, alt in til then dagen så edra fyllooffers dagar äro ute; ty i sju dagar äro edra händer fyllda,

34. Såsom thet på thenna dag skedd är. HERren hafwer så budit at göra, på thet I stolen wara försonade.

35. Och I stolen blifwa för dören af witnesbördets tabernakel dag och natt i sju dagar långt, och stolen taga wara på HERrans wakt, at I icke dönn; ty så är mig budit.

36. Och Aaron med hans söner gjorde alt thet HERren genom Mose budit hade.

9. Capitel.

Och på åttonde dagen kallade Mose Aaron och hans söner och the äldsta i Israel,

2. Och sade til Aaron: Tag til tig

en ung kalf til syndoffer, och en wådur til bränneoffer, båda utan wank, och haf them fram för HERRan.

3. Och tala med Israels barn, och såg: Lager en getabock til syndoffer, och en kalf och et får, båda årsgamla och utan wank til bränneoffer,

4. Och en ore och en wådur til tackoffer, at wi offra för HERRanom, och et spisoffer blandadt med olja; förty i dag skal HERRen låta eder se sig.

5. Och the togo thet Mose budit hade in för dören af witnessbördets tabernakel; och hela menigheten gick fram, och stod för HERRanom.

6. Då sade Mose: Thetta är thet HERRen budit hafwer, at I göra stollen: så warder HERRans härlighet sig se låtandes.

7. Och Mose sade til Aaron: Gack fram til altaret, och gör titt syndoffer och titt bränneoffer, och försöna tig och folket: ther efter gör folkets offer, och försöna theslikes them, såsom HERRen budit hafwer.

8. Och Aaron gick fram til altaret, och slagade kalfwen til sitt syndoffer.

9. Och hans söner buro blodet til honom; och han doppade med sitt finger i blodet, och ströf på hornen af altaret, och göt blodet på botnen af altaret;

10. Men thet feta och njurarna, och thet nåtet på lefren af syndoffret, brände han up på altaret, såsom HERRen hade budit Mose.

11. Och köttet och stinnet brände han up på eld utan för lägret.

12. Sedan slagade han bränneoffret; och Aarons söner buro blodet til honom; och han stänkte thet på altaret alt omkring.

13. Och the buro bränneoffret til honom styckadt, och hufwudet; och han brände thet up på altaret.

14. Och han tvådde inelsworna och fötterna, och brände thet up ofwan på bränneoffret på altaret.

15. Ther efter bar han fram folkets offer, och tog bocken, folkets syndoffer, och slagade honom, och gjorde et syndoffer ther af såsom thet förra.

16. Och bar bränneoffret fram, och gjorde såsom thet sig borde.

17. Och bar fram spisoffret ther til, och tog sin hand full, och brände thet up på altaret, förutan morgonens bränneoffer.

18. Sedan slagade han oren och wåduren, til folkets tackoffer; och hans söner buro honom blodet: thet stänkte han på altaret alt omkring.

19. Men thet feta af oren och wåduren, stjerten, och thet feta som war öfwer inelsworna, och njurarna, och nåtet öfwer lefren,

20. Allt thetta feta lade the på bröstet, och brände thet feta up på altaret.

21. Men bröstet och then högra bogen weskade Aaron til et weskoffer för HERRanom, såsom Mose budit hade.

22. Och Aaron hof sin hand up til folket, och wälsignade them, och gick ned, sedan han syndoffret, bränneoffret och tackoffret gjort hade.

23. Och Mose och Aaron gingo in uti witnessbördets tabernakel; och då the gingo åter ut igen, wälsignade the folket: då låt HERRans härlighet se sig för alt folket;

24. Ty eld kom ut ifrån HERRanom, och förtärde bränneoffret och thet feta på altaret. Då alt folket såg thetta, fröjdade the sig, och föllo på theras anleten.

10. Capitel.

Och Aarons söner, Nadab och Abihu, togo hwar sitt råbelselar, och lade eld ther uti, och lade råbwer ther uppå, och buro främmande eld fram för HERRan, thet han them icke budit hade.

2. Då kom en eld ut ifrån HERRanom, och förtärde them, så at the blefwo döde för HERRanom.

3. Då sade Mose til Aaron: Thetta är thet HERRen sagt hafwer: Jag skal warda helgad på them som nalkas mig, och för alt folk skal jag härlig hållen warda. Och Aaron teg stilla.

4. Men Mose kallade til sig Misaël och Elzaphan, Ufels söner, Aarons faderbroders, och sade til them: Går

fram, och bærer edra bröder här ut af helgedomen ut för lågret.

5. Och the gingo fram, och buro them, med theras linna fjortilar, ut för lågret, såsom Mose sagt hade.

6. Då sade Mose til Aaron och hans söner Eleazar och Ithamar: I stolen icke blotta edra hufvud, icke heller riswa edra kläder, at I icke dödn, och wrede kommer öfwer hela menigheten: låter edra bröder af hela Israels hus gråta öfwer thenna branden, som HERren gjort hafwer.

7. Men I stolen intet gå ut igenom dören af vittnesbördets tabernakel: annars kunden I dö; ty HERrans smdrjoolja är på eder. Och the gjorde såsom Mose sade.

8. Men HERren talade med Aaron, och sade:

9. Du och tina söner med tig stolen icke dricka win eller starka drycker, när I gån in uti vittnesbördets tabernakel, at I icke stolen dö. Thet ware en ewig rätt alla edra efterkommande;

10. At I mågen åtskijla hwad heligt och oheligt, hwad rent och orent är;

11. Och at I mågen lära Israel barn alla rättier, som HERren til eder genom Mose sagt hafwer.

12. Och Mose talade med Aaron och med hans återlefda söner Eleazar och Ithamar: Lager thet öfwerblifwit är af spisoffret af HERrans offer, och äter thet ofyradt wid altaret; ty thet är thet aldrabelgaste.

13. Och I stolen åtat på et heligt rum; ty thet är tin rätt, och tina söners rätt, af HERrans offer; ty så är mig budit.

14. Westebröfstet och hafwebogen skal tu och tina söner, och tina döttrar med tig, åta på rent rum; ty thenne rätten är tig och tina söner gifwen til Israels barns tackoffer.

15. Ty hafwebogen och westebröfstet, med thes fetas offer, skola inbåras, at the skola warda westade til westoffer för HERranom: thesfbre är thet titt och tina barns til en ewig rätt, såsom HERren budit hafwer.

16. Och Mose sökte efter syndoffrets bod, och fann honom vara upbränd; och han wardt wred öfwer Eleazar och Ithamar, Aarons söner, the ännu igenlefde woro, och sade:

17. Hwi hafwen I icke åtit syndoffret på heligt rum, efter thet är thet aldrabelgaste, och han hafwer gifwit eder thet, på thet I stolen bära menighetens misgjerningar, och försona them för HERranom?

18. Si, hans blod är icke kommen in uti thet helga, såsom mig budit är.

19. Men Aaron sade til Mose: Si, i dag hafwa the ofprat theras syndoffer och theras brännesoffer för HERranom, och mig är så gångit som tu ser: skulle jag i dag åta af syndoffer, och wara wid godt mod för HERranom?

20. Då Mose thet hörde, war han til frids.

11. Capitel.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade til them:

2. Taler med Israels barn, och säger: Thessa äro the djur, som I åta stolen ibland alla djur på jorden.

3. Allt thet som ibland djuren tvålfswadt är, och idislar, thet stolen I åta.

4. Men thet som idislar, och är slöfswadt, dock icke tvålfswadt, såsom camelen, thet är eder orent; och I stolen icke åtat.

5. Euniler idisla wäl; men the äro icke tvålfswade: thesfbre äro the orene.

6. Haren idislar oc; men han är icke tvålfswad: thesfbre är han eder oren.

7. Och swinet är wäl tvålfswadt; men thet idislar icke: thesfbre är thet eder orent.

8. Af thesas kött stolen I icke åta, och icke komma wid theras as; ty the äro eder orene.

9. Thetta stolen I åta ibland thet som i watnet är: Allt thet som spol och fjäll hafwer i floder, i hafwet, och i bäckar, thet stolen I åta.

10. Men allt thet som icke hafwer spol och fjäll i hafwet, och i bäckar, ibland

alt thet som röres i watten, och alt thet som lefwer i watin, thet skal wara eder en wederstygghelse,

11. At I icke åten af thes kött, och styr wid thesas as;

12. Ty alt thet som icke hafwer spol och fjäll i watten, thet stolen I sty wid.

13. Och thessa stolen I sty wid ibland foglarna, at I icke åten them: Ornen, höfen, falken,

14. Gamen, gladan, och thet af thesas art är;

15. Och alla korpar med thesas art;

16. Struffoglen, uglas, göken, sparfsböken med sin art;

17. Stenuglan, swanen, uhven,

18. Klådermusen, rördrommen,

19. Storken, hågren, strikan med sin art, widhöfden och sivalan.

20. Och alt thet sig rör ibland foglarna, och går på fyra fötter, thet skal wara eder en wederstygghelse.

21. Dock thetta stolen I åta af foglar, thet sig rör, och går på fyra fötter, hwilkas knå stå tillbaka, ther thet med hoppar på jorden.

22. Ther af mågen I åta, såsom är Arbe med sin art, och Saleam med sin art, och Hargol med sin art, och Hagab med sin art.

23. Allt thet eljes hafwer fyra fötter ibland foglarna, thet skal wara eder en wederstygghelse;

24. Och I stolen råfna them orena: then som kommer wid thesas as, han skal wara oren alt in til aftonen.

25. Och then som något thesas as bår, han skal två sina klåder, och skal blifwa oren alt in til aftonen.

26. Thersöre, alt thet djur som klöfwadt är, och icke tvåklöfwadt, och idislar icke, thet skal wara eder orent: then som kommer ther wid han blifwer oren.

27. Alla the bland fyrfotade djuren, som gå på sina tassar, skola wara eder orena: then som kommer wid thesas as, han skal wara oren alt in til aftonen.

28. Och then som thesas as bår, han skal två sina klåder, och wara oren alt

in til aftonen; ty alt sådant är eder orent.

29. These skola och wara eder orena ibland the djur som krypa på jorden: Lefatten, musen, paddan, hwart efter sitt slag;

30. Igeltotten, molken, ddlan, stellion, mullwaden.

31. The åro eder orena ibland alt thet som kryper: then som kommer wid thesas as, han skal wara oren in til aftonen.

32. Och alt thet som et sådant dödt as faller på, thet warder orent, ware sig allahanda träkäril, eller klåder, eller skin, eller såd; och alla sådana redslap, ther man något med gör, skal man låta i watin; och thet blifwer orent in til aftonen: så warder thet rent.

33. Allahanda lerkäril, om et sådant as ther uti faller, warder alt orent som ther uti är, och skal sönderslås.

34. All mat som man åter, om thet watnet kommer ther uti, then är oren; och all dryck, som man dricker af allahanda sådana käril, är oren.

35. Och alt thet som et sådant as faller på, thet blifwer orent: ware sig ugn eller kettlar, thet skal man slå sönder; ty thet är orent, och skal wara eder orent.

36. Dock brunnar, källor och dammar åro rene: then som kommer wid thesas as, han är oren.

37. Och om et sådant as fölle på såd som man sått hafwer, så är hon dock ren.

38. Men gjuter man watin på såden, och sedan föll sådant as ther uppå, så wordo hon eder oren.

39. Om et djur dörr, thet I åta mågen, then som kommer wid thet aset, then är oren in til aftonen.

40. Then som åter af sådant as, han skal två sina klåder, och skal blifwa oren in til aftonen: så och then som bår et sådant as, han skal två sina klåder, och blifwa oren in til aftonen.

41. Thet som träter på jorden, skal wara eder en wederstygghelse; och man skal icke åtat.

42. Och allt thet som går på buken, och allt thet som går på fyra eller flera fötter, af allt thet som kråker på jorden, thet skolen I icke äta, ty thet skal wara eder en wederskyggelse.

43. Görer edra själar icke til skyggelse, och bestimmer eder icke thet uppå, så at I blifwen orene.

44. Ty jag är HERren eders Gud: thet för skolen I helga eder, at I blifwen helige; ty jag är helig: och I skolen icke orene edra själar på något kråkande djur som på jorden kråker.

45. Ty jag är HERren som hafwer fört eder utur Egypti land, at jag skal wara eders Gud: thet för skolen I wara helige, ty jag är helig.

46. Thetta är lagen öfwer djur och foglar och allahanda kråkande djur i watnen och allahanda djur som kråka på jorden,

47. At I skolen weta åtskilnad på hwar örent och rent är, och hwar djur man äta och hwar man icke äta skal.

12. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg: När en qvinna undfar såd, och föder piltbarn, så skal hon wara ören i sju dagar, så länge hon lider sin frakthet.

3. Och på åttionde dagen skal man omsluta hans förhuds kött.

4. Och hon skal blifwa hemma tre och trettio dagar uti hennes renfelseblod: intet heligt skal hon komma wid, och til helgedomen skal hon icke komma, til thes hennes renfelse dagar äro ute.

5. Föder hon pigobarn, så skal hon wara ören i två wēckor, så länge hon lider sin frakthet, och skal sex och sextio dagar blifwa hemma i hennes renfelseblod.

6. Och när hennes renfelse dagar äro ute efter son eller dotter, skal hon bära fram et årsgammalt lamm til bränneoffer, och en ung dufwa, eller turturdufwa, til syndoffer Presten, för dören af vittnesbördets tabernakel.

7. Ther skal han offrat för HERren, och försona henne, så warder hon

ren af sin blodgång. Thetta är lagen för then som föder piltbarn eller pigobarn.

8. Om hennes hand icke förmår et får, så tage två turturdufwor, eller två unga dufwor, then ena til bränneoffer, then andra til syndoffer: så skal Presten försona henne, at hon skal warda ren.

13. Capitel.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Om en menniska något kommer på hennes köttis hud, eller warder slabbig, eller etterhwiitt, såsom thet wille spitalsta komma på hans köttis hud, skal man hafwa honom til Presten Aaron, eller til en af hans söner ibland Presterna.

3. Och när Presten ser sårnaden på köttets hud, at håren äro förwandlade til hwiitnad, och rumet är så påseende, som thet djupare är än then andra huden af hans kött, så är thet förwiffo spitelsta; ty skal Presten bese honom, och döma honom ören.

4. Om något etterhwiitt är på hans köttis hud, och är dock icke rumet så påseende, at thet djupare är än then andra huden på köttet, och håren äro icke förwandlade til hwiitnad, så skal Presten lycka honom inne i sju dagar;

5. Och på sjunde dagen bese honom: om sårnaden synes för hans ögon såsom tilförene, och hafwer intet vidare åtit sig ut på huden, så skal Presten åter sluta honom inne i sju dagar.

6. Och när han bese honom andra gången, på sjunde dagen, och finner så at sårnaden är förswunnen, och hafwer intet vidare åtit sig på huden, så skal han döma honom ren; ty thet är en slabb: och han skal två sina kläder, och så är han ren.

7. Om nu slabben vidare åter sig på huden, sedan han af Presten besedd och ren sagd wardt, och warder nu annan tid besedd af Presten;

8. Ser så Presten, at slabben hafwer vidare åtit sig i huden, skal han döma honom ören; ty thet är wißerligen spitelsta.

9. Om någon spitelst sårnad warder på en menniska, then skal man hafwa til Presten.

10. När han ser och finner, at en hwitnad är kommen på huden, och håren äro hwhita wordne, och rätt kött är i såren ;

11. Så är thet wiserligen en gammal spitelsta på hans köttis hud ; therföre skal Presten döma honom oren, och icke sluta honom inne ; ty han är allaredan oren.

12. Om spitelstan förwidgas på huden, och går utöfwer hela huden, ifrå hufvudet ned til fötterna, alt thet Presten för ögonen wara kan ;

13. När nu Presten beser thet, och finner at spitelstan är gången öfwer hela köttet, så skal han döma honom ren, efter thet alt på honom förwandladt är til hwitnad ; ty han är ren.

14. Men är thet rätt kött then dagen så han besedd warder, så är han oren.

15. Och när Presten ser thet rå köttet, skal han döma honom oren ; ty han är oren, och är wiserligen spitelst.

16. Om thet rå köttet förwänder sig igen, och förwandlas til hwitnad, så skal han komma til Presten.

17. Och när Presten ser och finner, at then sårnaden är förwandlad til hwitnad, skal han döma honom ren ; ty han är ren.

18. Om på någons köttis hud kommer en bödd, och låses åter igen,

19. Och thet efter på samma rumet upkommer något hwhitt, eller rödligt etterhwhitt warder, skal han wara besedd af Presten.

20. När Presten ser, at thet rumet är lägre än then andra huden, och håret är förwandladt til hwitnad, så skal han döma honom oren ; ty thet är wiserligen wordet en spitelst sårnad af then bölden.

21. Men ser Presten och finner, at håren icke äro hwhita, och är icke lägre än then andra huden, och är förswunnit, så skal han sluta honom inne i sju dagar.

22. Åter thet sig widare i huden, så

skal han döma honom oren ; ty thet är wiserligen en spitelst sårnad.

23. Men blifwer then etterhwhitnaden så stående, och åter sig icke widare, så är thet ärret efter bölden ; och Presten skal döma honom ren.

24. Om någon mans kött warder sårt på huden af eldbränning, och brännesårnaden är rödlig eller hwhit,

25. Och Presten beser honom, och finner håret förwandladt til hwitnad thet bränningen war, och är lägre til anseende än then andra huden ; så är wiserligen spitelsta worden af then bränningen ; therföre skal Presten döma honom oren ; ty thet är en spitelst sårnad.

26. Men ser Presten och finner, at håret på bränningen icke är förwandladt til hwitnad, och icke lägre än then andra huden, och är thet til förswunnit, skal han sluta honom inne i sju dagar ;

27. Och på sjunde dagen skal han beser honom : hafwer thet widare åtit sig ut på huden, så skal han döma honom oren ; ty thet är spitelsta.

28. Men är thet blifwit ståndande på bränningen, och icke hafwer widare åtit sig ut på huden, och är thet til förswunnit, så är thet et sår efter bränningen, och Presten skal döma honom ren ; ty thet är et arr efter bränningen.

29. Om en man eller qwinna warder flabbig på hufvudet eller på slagget,

30. Och Presten beser sårnaden, och finner at thet är lägre til anseende än then andra huden, och håret thet sammaslådes warder gulaktigt och tunt, så skal han döma honom oren ; ty thet är en spitelst flabb på hufvudet eller slagget.

31. Men ser Presten, at flabben icke är lägre til anseende än then andra huden, och håret icke är bladt, skal han sluta honom inne i sju dagar ;

32. Och när han på sjunde dagen ser och finner, at flabben icke hafwer åtit sig widare, och intet gult hår på fårbe är, och flabben är icke lägre til anseende än then andra huden ;

33. Skal han raka sig, dock at han icke

rafar flabben; och Presten stal åter sluta honom inne i sju dagar:

34. Och när han på sjunde dagen beser honom, och finner at flabben hafver icke vidare åtit sig i huden, och är icke lågre til ansende än then andra huden, så stal Presten säga honom ren, och han stal två sina kläder; ty han är ren.

35. Om flabben åter sig vidare i huden, sedan han ren sagd war;

36. Och Presten ser och finner, at flabben hafver åtit sig vidare på huden, så stal han icke mer fråga efter om håren äro gulaktige; ty han är oren.

37. Är thet och för dgonen, at flabben hafver slått stilla, och ther äro blacka hår upgångne, så är flabben låft, och han är ren: ty stal Presten säga honom ren.

38. Om en man eller qwinna något etterhwiit kommer på hans fötts hud;

39. Och Presten ser, at thet etterhwiita något försvinner, så är thet en hwiit flabb upkommen på huden; och han är ren.

40. Om en mans hufvudhår affaller, så at han warder stallig, han är ren.

41. Faller thet honom framman af hufvudet, så är thet en framstallig; och han är ren.

42. Men warder ther någon hwiit eller rödlig sårnad uppå thet stalliga eller framstalliga, så är ther spitelsta upgången på samma stalliga eller framstalliga.

43. Therföre stal Presten bese honom, och när han finner then hwiita eller rödliga sårnaden uplupen på hans stalliga eller framstalliga, at thet synes såsom eljes spitelsta på huden,

44. Så är han spitelst och oren; och Presten stal säga honom oren för sådan sårnads skul på hans hufvud.

45. Then som spitelst är, hans kläder stola wara rifne, och hufvudet blott, munnen stilt, och stal aldeles oren kallås.

46. Och så länge then sårnaden på honom är, stal han wara oren, bo al-lena, och hans boning stal wara utom lågret.

47. Om på et klåde kommer en spitelst sårnad, ware sig yllet eller linnet,

48. På warp eller wåft, ehwad thet är linnet eller yllet, eller på et skin, eller på alt thet af skin gjordt är;

49. Och när then sårnaden warder blek eller rödlig, på klåde eller på skin, eller på warpe eller wåfte, eller på någon ting som af skin gjordt är, thet är wiigt en spitelst sårnad.

50. Therföre stal Presten bese thet, och när han ser sårnaden, stal han sluta thet inne i sju dagar.

51. Och om han på sjunde dagen ser, at sårnaden hafver vidare åtit sig på klådet, på warpen, eller wåftet, på skin, eller hwad af skin gjordt är; så är thet en inbiten spitelst sårnad, och thet är orent.

52. Och klådet stal brännas up, eller warpen, eller wåftet, ehwad thet är yllet eller linnet, eller allahanda stinwert, ther sådan sårnad uppå är; ty thet är en spitelst sårnad, och stal brännas up på eld.

53. Om Presten ser at sårnaden icke hafver vidare åtit sig på klådet, eller på warpen, eller wåftet, eller allahanda stinwert;

54. Så stal han bjuda at man tvård ther sårnaden är, och stal sluta thet inne i andra sju dagar.

55. Och när Presten ser, sedan sårnaden twagen är, at sårnaden intet förwandlad är för hans dgon, och ej heller hafver vidare åtit sig, så är thet orent, och stal upbrännas på eld; ty thet är djupt inåtit, och hafver befråtit thet.

56. Om Presten ser at sårnaden något förswunnen är, sedan han wardt twagen; så stal han rifwa thet af klådet, af skinnet, af warpen, eller wåftet.

57. Synes thet ändå sedan på klådet, på warpen, på wåftet, eller allahanda stinwert; så är thet en släck, och stal thet upbrännas med eld, ther then sårnaden uti är.

58. Men klådet, eller warpen, eller wåftet, eller allahanda stinwert, som hwagit är, och sårnaden afgången är,

skal man på nytt två, och så är thet rent.

59. Thetta är lagen om spitelstfårnad på kläder, ehvad the äro ylle eller linne, på warp eller wåst, och allahanda stmwer, til at såga thein rena eller orene.

14. Capitel.

Dh HERRen talade med Mose, och sade:

2. Thetta är lagen om then spitelsta, når han skal renad warda: Han skal komma til Presten;

3. Dh Presten skal gå utu lågret, och bese huru spitelstfårnaden är på then spitelsta hel worden;

4. Dh skal bjuda honom, som renas skal, at han tager två lefwande foglar, the som rene äro, och cederträ, och rosenfärgad ull, och isop;

5. Dh skal bjuda at slagta then ena foglen uti et lerkårl wid rinnande wåtn;

6. Dh skal taga then lefwande foglen med cederträ, rosenfärgade ullen, och isop, och doppa uti then slagtrade foglens blod wid rinnande wåtn;

7. Dh stänka på honom, som af spitelstan renas skal, sju resor; och rena honom alltså, och låta then lefwande foglen flyga i fria marken.

8. Men then renade skal två sina kläder, och raka all sitt hår af, och bada sig i wåtn, och så är han ren; sedan gånge han in i lågret, dock skal han blifwa utom sitt tjäll i sju dagar:

9. Dh på sjunde dagen skal han raka all sitt hår af hufvudet, slagget och ögonbrynen, så at all hår blifwer afraktadt, och skal två sina kläder, och bada sitt kött i wåtn, och så är han ren.

10. Dh på åttonde dagen skal han taga två lamm, the utan wank äro, och et års gammalt får utan wank, och tre tionde delar semlomjöl til spisoffer, blandadt med olja, och en log olja:

11. Då skal Presten ställa then renade och thesa ting fram för HERRan, för dören af witnessbordets tabernakel,

12. Dh skal taga thet ena lammet, och offra thet til et skuldoffer med then

log olja, och skal sådant westoffra för HERRan,

13. Dh sedan slagta lammet ther man slagtar syndoffret och bränneoffret, som är på heligt rum: ty såsom syndoffret, så hörer och skuldoffret Presten til; ty thet är thet aldrabelgaste.

14. Dh Presten skal taga af skuldoffrets blod, och stryka på högra örtippen af then renade, och på tummen af hans högra hand, och på största tån af hans högra fot.

15. Sedan skal han taga af oljan utu logen, och gjuta then i sin wänstra hand,

16. Dh doppa med sitt högra finger i oljan, then i hans wänstra hand är, och stänka oljan med sitt finger sju resor för HERRan.

17. Men thet öfwer blifwer af oljan i hans hand, skal han gjuta på then högra örtippen af honom som renad är, och på then högra tummen, och på then stora tån af hans högra fot, öfwan uppå skuldoffrets blod.

18. Thet qwar är af oljan i hans hand, skal han slå på hans hufvud som renad är, och försona honom för HERRan.

19. Dh skal göra syndoffer, och försona then renade för hans orenlighets skul: och skal sedan slagta bränneoffret.

20. Dh skal offra thet på altaret, samt med spisoffret, och försona honom, så är han ren.

21. Är han fattig, och icke så mycket förwårswar med sin hand; så tage et lamm för sitt skuldoffer til at westoffra, til at försona honom, och en tiondel af semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer, och en log olja,

22. Dh två turturdufwor, eller två unga dufwor, the han med sin hand förwårswa kan; then ena ware til et syndoffer, then andra til et bränneoffer;

23. Dh bäre them til Presten på åttonde dagen efter hans renfelse, in för dören af witnessbordets tabernakel för HERRan.

24. Då skal Presten taga skuldoffrets

lamm, och then Bog olja, och skal thet alt uestoffra för HERanom,

25. Och slagta stuldoffret's lamm, och taga af samma stuldoffer's blod, och stryka then renade på hans högra örtipp, och på tummen af hans högra hand, och på then stora tån af hans högra fot,

26. Och gjuta oljan i sin wenstra hand,

27. Och stänka med sitt högra finger oljan, som i hans vänstra hand är, sju resor för HERanom.

28. Thet qvar blifwer i hans hand, skal han låta på högra örtippen af then renade, och på tummen af hans högra hand, och på stora tån af hans högra fot, ofwan uppå stuldoffret's blod.

29. Thet qvar är i hans hand af oljan, skal han låta på hufvudet af then renade, til at försona honom för HERanom.

30. Och sedan göra et syndoffer utaf then ena turturdufwan, eller unga dufwan, såsom hans hand hafwer kunnat förwärfwa.

31. Utaf then andra et bränneoffer, samt med spisoffret. Och altså skal Presten försona then renade för HERanom.

32. Thetta ware lagen för then spitelska, som icke kan med sin hand förwärfwa thet til hans rening hörer.

33. Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

34. När I kommen in uti Canaans land, thet jag eder til besittning gifwa skal, och jag ther i något eder besittnings hus en spitelsk sårnad gifwer;

35. Så skal han som huset tillhörer komma, undervisa thet Presten, och säga: Thet synes såsom en spitelsk sårnad är i mitt hus.

36. Då skal Presten säga them, at the skola rymma utu huset förr än Presten går ther in til at bese sårnaden; på thet at alt thet i huset är icke skal warda orent: sedan skal Presten gå in til at bese huset.

37. När han nu ser sårnaden, och finner, at på husets väggar gula eller rödlätta gropar äro, och theras an-

seende djupare in är än wäggen eljes är;

38. Så skal han gå utu huset genom ddren, och igenlyda huset i sju dagar:

39. Och når han på sjunde dagen igenkommer, och ser at sårnaden hafwer åtit sig widare på wäggen af huset;

40. Så skal han bjuda them utbröta stenarna, ther then sårnaden uti är, och kasta thet utom staden på et orent rum.

41. Och huset skal man strapa innantil alt omkring, och kasta thet affstrapade stoftet utom staden på et orent rum:

42. Och taga andra stenar, och sätta them i samma ställe; och taga annan kalk, och bestryka huset med.

43. Om då sårnaden igenkommer, och brister ut på huset, sedan man hafwer uttagit stenarna, strapat huset, och bestrukt thet på nytt;

44. Så skal Presten gå ther in, och når han ser at sårnaden hafwer widare åtit sig på huset, så är thet wigerligen en frätande spitelska på huset; och är orent.

45. Therefore skal man bryta huset ned, både sten och trä, och alt stoftet af huset föra utom staden på et orent rum.

46. Och then som går in i huset, så länge thet tillslutit är, han är oren in til aftenen.

47. Och then ther inne ligger, eller åter ther inne, han skal två sina kläder.

48. Hwar nu Presten ser, då han går ther in, at sårnaden icke widare hafwer åtit sig på huset, sedan huset bestrukt är; så skal han säga thet rent; ty sårnaden är hel worden.

49. Och skal taga til syndoffer för huset två foglar, cederträ, och rosenfärgad ull, och isop;

50. Och slagta then ena foglen uti et lerkårl wid rinnande wamn.

51. Och skal taga thet cederträ rosenfärgade ullen, isopen, och then lefwande foglen, och doppa honom uti then slagtrade foglens blod wid rinnande wamn, och stänka huset sju resor.

52. Och skal altså städa huset med foglens blod, och med thet rinnande wamnet, med then lefwande foglen, med

cederträ, med isopen, och med rosenfärgade ullen.

53. Och skal låta then lefswande foglen flyga ut för staden i fria marken, och försona huset; så är thet rent.

54. Thetta är lagen om alt spitelstas och slabbss särnad;

55. Om klåders spitelstla, och huses;

56. Om blemmor, slabb och etterhwitt;

57. På thet man skal weta, när något orent eller rent är. Thetta är lagen om spitelstla.

15. Capitel.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Taler med Israels barn, och säger til them:

3. Om en man flyter hans köttis skid, han är oren. Och så är han oren af thenna skiden, när hans kött förrötes, eller bortfråtes af thet flytandet.

4. All sång ther han på ligger, och alt thet han sitter uppå, skal wara orent.

5. Och then som kommer wid hans sång, han skal två sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftenen.

6. Och then som sätter sig ther han sittit hafwer, han skal två sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftenen.

7. Then som kommer wid hans kött, han skal två sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftenen.

8. Om han spottar på then som ren är, skal han två sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftenen.

9. Och sadelen ther han rider uppå, skal wara oren.

10. Och then som kommer wid något, som under honom warit hafwer, han skal wara oren in til aftenen. Och then sådant bår, han skal två sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftenen.

11. Och then som han widkommer, och hafwer tilförene icke twagit sina händer, han skal två sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftenen.

12. Kommer han wid et lersåril, skal man thet sonderslå; men trååril skal man stölja med watn.

13. Och når han warder ren af hans flytande, skal han råfna sju dagar sedan han wardt ren, och två sina kläder, och bada sitt kött med rinnande watn, så är han ren.

14. Och på åttonde dagen skal han taga två turturdufwor, eller två unga dufwor, och båra fram för HERran in för dören af witnessbordets tabernakel, och så Presten:

15. Och Presten skal göra af then ena et syndoffer, och af then andra et bränneoffer, och försona honom för HERranom, för hans flytande stul.

16. När en mans såd utgår i sömnen, han skal bada sitt hela kött med watn, och wara oren in til aftenen.

17. Och alt klåde, och alt stin, som med sådan såd besläckadt är, skal twås med watn, och wara orent in til aftenen.

18. En qwinna, når hwilken en sådan ligger, hon skal bada sig i watn, och wara oren in til aftenen.

19. Når en qwinna hafwer sin köttis blodskid, hon skal wara affides i sju dagar; och then som kommer wid henne, han skal wara oren in til aftenen.

20. Och alt thet hon ligger uppå, så länge hon affides är, skal wara orent, och thet hon sitter uppå skal wara orent.

21. Och then som kommer wid hennes sång, han skal två sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftenen.

22. Och then som kommer wid något ther hon hafwer sittit uppå, then skal två sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftenen.

23. Hwad som kommer wid hennes sång, eller thet hon sitter på, then thet rörer, han skal wara oren in til aftenen.

24. Och om en man ligger når henne, then stund hon affides satt är, han skal wara oren i sju dagar; och sången, ther han uppå legat hafwer, skal wara oren.

25. Om en qwinna hafwer sin blod-

flödd i lång tid, icke allenast i så lång tid som want är, utan ock utöfwer then tiden som want är, stal hon wara oren så länge hon flyter: såsom hon är i hennes rätta flödds tid, så stal hon ock wara oren i thenna tiden.

26. Ehwad sång ther hon uppå ligger, så länge hon så flyter, stal wara såsom then sång i hennes rätta flödds tid; och alt thet hon sitter uppå, stal wara orent, såsom i then orenheten i hennes rätta flödds tid.

27. Then som kommer wid något theras, han stal wara oren, och stal två sina kläder, och bada sig med watn, och wara oren in til aftonen.

28. Warder hon ren af hennes flödd, så stal hon råtna sju dagar, sedan stal hon wara ren.

29. Och på åttonde dagen stal hon taga två turturdufwor, eller två unga dufwor, och bära them til Presten in för dören af witnessbördets tabernakel.

30. Och Presten stal göra et syndoffer af then ena; af then andra et bränneoffer, och försona henne för HERanom öfwer hennes orenlighets flödd.

31. Så stolen I förwara Israels barn för theas orenlighet, at the icke dö uti theas orenlighet, om the göra mitt tabernakel orent, thet ibland eder är.

32. Thetta är lagen om then som hafwer en flödd, och then som i sömnen hans såd flyter, så at han warder ther af oren;

33. Och öfwer henne som hafwer sin blodsfödd, och then som en flödd hafwer, ehwad thet är man eller qwinna, och når en man ligger når en oreni.

16. Capitel.

Och HERren talade med Mose, sedan the två Aarons söner döde woro, så the offrade för HERanom;

2. Och HERren sade: Säg tin broder Aaron, at han icke i alla tider ingår uti then innersta helgedomen, inom förslåttan in för Nådastolen, som på arken är, at han icke dö; ty jag wil låta se mig uti et moln på Nådastolen.

3. Utan här med stal han gå in: med

en ung stut til syndoffer, och med en wådur til bränneoffer.

4. Och stal kläda then helga linnetjortelen uppå, och hafwa thet linna underklädet uppå sitt lött, och gjorda sig med et linne bälte, och hafwa then linna hatten uppå: förty thet äro the helga kläder; och stal bada sitt lött med watn, och lägga them uppå.

5. Och stal taga utaf menigheten af Israels barn två getabockar til syndoffer, och en wådur til bränneoffer.

6. Och Aaron stal hafwa fram stuten, sitt syndoffer, och försona sig och sitt hus.

7. Och sedan taga the två bockarna, och ställa them fram för HERan in för dören af witnessbördets tabernakel.

8. Och stal kasta lott öfwer the två bockarna; then ena lotten HERanom, then andra fribocken.

9. Och stal offra then bocken til et syndoffer, på hwilken HERans lott föll.

10. Men then bocken, öfwer hwilken then frias lott föll, stal han ställa lefwande fram för HERan, at han stal försona honom, och släppa then fribocken i öken.

11. Och så stal han så hafwa fram sitt syndoffers stut, och försona sig och sitt hus, och stal slagta honom.

12. Och stal taga en panna, full med glödd af altaret, som står för HERanom, och handen full med stött rödwerk, och bära thet in om förslåttan.

13. Och lägga rödverket på elden in för HERanom, så at dammet af rödverket styler Nådastolen, som är på witnessbördet, at han icke dö.

14. Och stal taga blodet af stuten, och stänka med sitt finger up å Nådastolen, framman til. Sju resor stal han så stänka af blodet för Nådastolen med hans finger.

15. Sedan stal han slagta bocken, folkets syndoffer, och bära af hans blod ther in om förslåttan, och stal göra med hans blod, såsom han gjorde med stutens blod, och stänka theslikes ther med framman til up å Nådastolen.

16. Och stal altså försona helgedomen

af Israels barns orenhet, och ifrå the-
ras öfwerträdelse i alla the-
ras synder. Sammalunda skal han göra
witnessbördets tabernakel; ty the
åro orene, som omkring ligga.

17. Ingen menniska skal wara in
uti witnessbördets tabernakel, när
han går ther in til at försona i
helgedomen, til thes han går ut
igen; och skal alltså försona sig
och sitt hus och hela Israels
menighet.

18. Och när han utgår til altaret,
som står för HERRanom, skal han
försona thet; och skal taga af
stutens blod, och af bockens blod,
och stryka på altarets horn
alt omkring.

19. Och skal stänka af blodet
med sitt finger sju reor ther
uppå, och rena och helga thet
af Israels barns orenhet.

20. Och när han fullkommat
hafwer helgedomens och
witnessbördets tabernakels och
altarets försoning, skal han
hafwa fram then lefwande
bocken:

21. Och skal då Aaron lägga
båda sina händer på hans
hufvud, och bekänna öfver
henom alla Israels barns
missgärningar, och all the-
ras öfwerträdelse i alla the-
ras synder, och skal lägga
them på bockens hufvud, och
låta honom löpa, genom någon
mans hjälp, som förhanden
är, i öken:

22. At bocken skal bortbära
alla the-
ras missgärningar på sig
uti willmarken; och låta
honom i öken.

23. Och Aaron skal gå in
uti witnessbördets tabernakel,
och aflåda sig the linna
klåden, som han på sig
klådt hade, då han gick in
uti helgedomen, och skal
ther låta blifwa them:

24. Och skal bada sitt
kött med watten på heligt
rum, och klåda sina egna
kläder uppå, och gå ther ut,
och göra sitt bränneoffer
och folkets bränneoffer, och
försona både sig och folket:

25. Och bränna up thet
feta af syndoffret på altaret.

26. Men then som förde
fribocken ut, skal två sina
kläder, och bada sitt kött
med watten, och sedan
komma igen i lågret.

27. Syndoffrets stut, och
syndoffrets bock, hwilkas
blod til försoning burit
wardt in i helgedomen,
skal man föra utom lågret,
och upbränna i eld, både
theras hud, kött och tråd.

28. Och then som bränner
thet up, han skal två sina
kläder, och bada sitt kött
med watten, och sedan
komma i lågret.

29. Och skal thetta wara
eder en ewig rätt: På
tionde dagen i sjunde
månadens stolen I spåa
edra kroppar, och ingen
germing göra, ware sig
inländskt eller utländskt
ibland eder:

30. Förty, på then
dagen sker eder försoning,
så at I warden rengjorde;
ifrån alla edra synder
warden I rengjorde för
HERRanom.

31. Therefore skal thet
waras eder then störste
Sabbath, och I stolen
spåa edra kroppar. En
ewig rätt ware thet.

32. Men then försoningen
skal en Prest göra, then
man wiget hafwer, och
hwilkens hand man fyllt
hafwer til en Prest i hans
faders stad: och skal
klåda på sig the linna
kläder, som åro the heliga
klåden:

33. Och skal alltså
försona then helga
helgedomen, och
witnessbördets tabernakel,
och altaret, och
Presterna, och alt
folket af menigheten.

34. Thet skal wara
eder en ewig rätt, at I
försonen Israels barn af
alla the-
ras synder en resa om
året. Och Mose gjorde
såsom HERRen honom
budit hade.

17. Capitel.

Och HERRen talade med
Mose, och sade:

2. Tala med Aaron och
hans söner, och alla
Israels barn, och säg til
them: Thetta år thet
HERRen budit hafwer:

3. Hwilkens af Israels
hus, som i lågret, eller
utan för lågret, slagtar
en ore, eller lamm, eller
get,

4. Och intet bär fram
för dören af witnessbördets
tabernakel thet som
HERRanom för et offer
burit warder in för
HERRans bön, han skal
för blod brottlig wara,
såsom then som

blod utjutit hafwer; och sådan menniska skal utrotad warða utu sitt folk.

5. Thersföre stola Israels barn the-
ras offer, som the på fria marken offra
milja, bára fram för HERRan, in för
dören af witesbördets tabernakel til
Presten, och ther offra the-
ras tackoffer
HERRanom.

6. Och Presten skal stänka blodet på
HERRans altare, in för dören af wi-
tesbördets tabernakel, och bränna up
thet seta, HERRanom til en söt luft:

7. Och ingalunda mer offra djefloren
theras offer, med hwilla the hor be-
drifwa. Thet skal them wara en ewig
rätt i the-
ras efterkommande.

8. Thersföre skal tu såga them: Hwil-
ken menniska af Israels hus, eller oc
en främling, then ibland eder är, som
gör et offer eller bränneoffer,

9. Och bår thet icke in för dören af
witesbördets tabernakel, at han gör
thet HERRanom, then skal utrotad war-
da utu hans folk.

10. Och hwilken menniska, ware sig
af Israels hus, eller en främling
ibland eder, åter något blod, emot honom
skal jag sätta mitt anlete, och skal utro-
ta honom midt utu hans folk:

11. Ty kroppens lif är uti blodet, och
jag hafwer gifwit eder thet til altaret,
at edra själar stola the-
med försonade warda; förty blodet är försoning för
lifwet.

12. Thersföre hafwer jag sagt Israels
barn: Ingen själ ibland eder skal äta
blod, och ingen främling som ibland
eder bor.

13. Och hwilken menniska, ware sig
af Israels hus, eller en främling ibland
eder, som tager et djur eller fogel i jagt,
thet man åter, han skal utgjuta thes
blod, och öfvertäcka thet med jord.

14. Ty kroppens lif är i thes blod.
Och jag hafwer sagt Israels barn: I
stolen ingen kroppens blod äta; ty krop-
pens lif är i thes blod: then thet åter,
han skal utrotad warda.

15. Och hwilken själ som åter et as,
eller thet af willdjur riswit är, ware sig
en inländskt eller utländskt, han skal två

sina kläder, och bada sig med watern, och
wara oren in til aftnenen, så warder han
ren.

16. Om han icke två-
r sina kläder, eller badar sig icke, skal han bára sin
missgerning.

18. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och
sade:

2. Tala med Israels barn, och såg
til them: Jag är HERRen eder Gud.

3. I stolen icke göra efter som göres i
Egypti land, ther I bott hafwen; och
icke efter som göres i Canaans land,
ther jag tig införa skal; I stolen icke
heller hålla eder wid the-
ras sätt;

4. Utan efter mina rätt-
er stolen I göra, och mina stadgar stolen I hålla,
at I wandren therutinnan: ty jag är
HERRen eder Gud.

5. Thersföre stolen I hålla mina stad-
gar, och mina rätt-
er; ty hwilken men-
niska them gör, han skal ther igenom
lefwa: ty jag är HERRen.

6. Ingen skal gå til sin nästa blods-
fränka, til at blotta hennes blygd: ty
jag är HERRen.

7. Tu skal tin faders och tin moders
blygd icke blotta: hon är tin moder,
thersföre skal tu icke blotta hennes blygd.

8. Tu skal icke blotta tin faders hu-
strus blygd: ty thet är tin faders blygd.

9. Tu skal icke blotta tin systers blygd,
then tin faders, eller tin moders dotter
är, hemma eller ute född.

10. Tu skal icke blotta tin sonadotters,
eller tin dotterdotters blygd; ty thet är
tin blygd.

11. Tu skal icke blotta tin faders hu-
strus dotters blygd, then tin fader född
är, och thin syster är.

12. Tu skal icke blotta tin faders sy-
sters blygd; ty thet är tin faders nästa
blodsfränka.

13. Tu skal icke blotta tin moderssy-
sters blygd; ty hon är tin moders nästa
blodsfränka.

14. Tu skal icke blotta tin faderbroders
blygd, så at tu tager hans hustru; ty
hon är tin syster.

15. Tu skal icke blotta tin sonahustru blygd; ty hon är tin sons hustru, therfore skal tu icke blotta hennes blygd.

16. Tu skal icke blotta tin broders hustru blygd; ty hon är tin broders blygd.

17. Tu skal icke blotta tin hustru, samt med hennes dotters blygd; ej heller taga hennes sons dotter, eller dotterdotter, til at blotta hennes blygd; ty hon är hennes nästa blodsfränka: och thet är en last.

18. Tu skal och icke taga tin hustrus syster, til at blotta hennes blygd, henne emot, medan hon ännu lefwer.

19. Tu skal icke gå in til en qvinna, så länge hon hafwer sin sjuka i sin orenhet, til at blotta hennes blygd.

20. Tu skal och icke ligga när tin nästas hustru, til at beblanda tig med henne, ther med tu orenar tig på henne.

21. Tu skal och icke gifwa af tin såd, at thet skal upbrännas för Molech, at tu icke ohelgar tin Guds namn; ty jag är HERren.

22. Tu skal icke ligga när drängar, såsom när en qvinna; ty thet är en styggelse.

23. Tu skal och icke ligga när något djur, at tu thetmed orenar tig: och ingen qvinna skal hafwa skaffa med något djur; ty thet är en styggelse.

24. I stolen uti intet af thetta orena eder; förty uti alt thetta hafwa hedningarne orenat sig, hwilka jag skal här utdrifwa för eder:

25. Och landet är ther igenom orenadt; och jag skal söka theras misgärningar på them, så at landet skal utspy sina inbyggare.

26. Therfore håller mina stadgar och rätter, och görer intet af thenna styggelsen, antingen inländske eller utländske ibland eder:

27. Ty alla sådana styggelser hafwa landets folk gjort, som för eder woro, och hafwa orenat landet:

28. På thet at landet och icke utspy eder, så I thet orenen, lika som thet hafwer utspytt hedningarna, som för eder woro.

29. Förty the som göra thenna styg-

gelsen, theras själar stola utrotade warda utu theras folk.

30. Therfore håller mina stadgar, at I icke göra efter the styggeliga feder, som för eder woro, at I icke ther med orenade warden; ty jag är HERren eder Gud.

19. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med hela menigheten af Israels barn, och säg til them: I stolen wara helige; ty jag är helig, HERren eder Gud.

3. Hwar och en frukte sin moder, och sin fader: håller mina helgedagar; ty jag är HERren eder Gud.

4. I stolen icke wända eder til afgudar, och stolen icke göra eder gultna gudar; ty jag är HERren eder Gud.

5. Och när I wiljen göra HERrans tackoffer, så stolen I offra thet, at thet må wara honom täckt:

6. Och stolen thet äta på samma dagen så I offren thet, och på then andra dagen; hwad qvar blifwer til tredje dagen, thet skal man bränna up i eld.

7. Äter ther någon af på tredje dagen, så är han en styggelse, och warder icke tacknemlig.

8. Och then samme åtaren skal bära sin misgärning, at han HERrans helgedom hafwer ohelgat; och then själen skal utrotad warda utu sitt folk.

9. När tu upstår af ditt land, skal tu icke ståra in til åndan alt omkring, och icke noga alt affämta.

10. Sammalunda skal tu ej heller noga berga tin wingård, eller uphåmta the affallna bären, utan skal thet blifwa låta för the fattiga och främlingar; ty jag är HERren eder Gud.

11. I stolen icke stjåla, eller ljuga, eller handla falskt then ena med then andra.

12. I stolen icke swärja falskt wid mitt namn, och ohelga tin Guds namn; ty jag är HERren.

13. Tu skal icke göra tin nästa orätt, eller röfwa honom. Tin dagakaris lön skal icke blifwa när tig in til morgonen.

14. Tu skal icke banna then döfwa. Tu skal icke sätta för then blinda något, ther han kan stå sig uppå; utan tu skal frukta tin Gud; ty jag är HERren.

15. I stolen icke handla orätt i dom, och tu skal icke stona the ringa, och icke döra then mäktiga; utan skal döma tin nästa rätt.

16. Tu skal icke vara en bakdantare ibland titt folk. Tu skal och icke stå emot tin nästas blod; ty jag är HERren.

17. Tu skal icke hata tin broder i titt hjerta; utan tu skal straffa tin nästa, på thet tu icke skal lida skuld för hans skull.

18. Tu skal icke hämnas, och icke behålla någon orvilja emot titt folks barn. Tu skal älska tin nästa såsom dig själv; ty jag är HERren.

19. Mina stadgar stolen I hålla, at tu icke låter tin boskap hafwa beblandning med andra djur; och icke får tin åker med blandad såd; och at ingen klädnad kommer på dig, som af ull och lin tilhopa kommen är.

20. Om en man ligger när en qvinna, och beblandar sig med henne, och hon är en trålinna, och är af en annan kränkt, dock är icke löst, eller frihet fått hafwer, thet skal straffadt warda; men icke stola the dö; ty hon hafwer icke varit fri.

21. Men han skal frambara HERrenom för sin skuld en wädur til skuldoffer in för dören af wittnesbördets tabernakel.

22. Och Presten skal förfona honom med skuldoffret för HERrenom, för then synd som han gjort hafwer; så warder honom Gud nådelig öfwer hans synd som han gjort hafwer.

23. När I kommen i landet, och planteran allahanda trå, ther man af äter, stolen I affklåra thetas förbud med thetas frukt; i tre år stolen I hålla them för oomskurna, så at I icke äten them.

24. Men i fjärde året skal all thetas frukt wara helgad och prisad HERrenom:

25. I femte året stolen I äta frukten, och samla henne in: ty jag är HERren eder Gud.

26. I stolen intet äta med blod: I stolen icke äta på foglarop, eller wälja några dagar.

27. I stolen icke ståra någon plätt på edert hufvud, och aldeles icke raka edert slägg af.

28. I stolen icke ståra något märke på eder kropp öfwer en dödd, eller strifwa bokstäfwer på eder; ty jag är HERren.

29. Tu skal icke hålla tin dotter til boleri, på thet at landet icke skal bedrifwa boleri, och warda fullt med laster.

30. Håller mina helgedagar, och frukter för min helgedom; ty jag är HERren.

31. I stolen icke wända eder til spämån, och fråger intet af the teknaty-dare, at I icke warde orenade på them; ty jag är HERren eder Gud.

32. För et grått hufvud skal tu upstå, och ära the gamla; ty tu skal frukta tin Gud; ty jag är HERren.

33. Om en främling warder boende när eder i edert land, then stolen I icke öfwerfalla.

34. Han skal bo när eder, såsom en inländskt ibland eder; och tu skal älskan såsom dig själv: förty I woren och främlingar i Egypti land. Jag är HERren eder Gud.

35. I stolen intet olifa handla, i dom, med aln, med wigt, med mått:

36. Rätt wåg, rätt pund, rätt släppa, rätt kanna skal wara när eder; ty jag är HERren eder Gud, som hafwer fört eder utur Egypti land;

37. At I stolen hålla och göra alla mina stadgar, och alla mina rättar; ty jag är HERren.

20. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Säg Israels barn: Hvilken af Israels barn, eller en främling som bor i Israel, gifwer af sin såd Molech, han skal döden dö; folket i landet skal stena honom.

3. Och jag skal sätta mitt anlete emot en sådan människa, och skal utrota honom utu hans folk, therföre at han af sin såd gifwit hafwer Molech, och orrenat min helgedom, och ohelgat mitt helga namn.

4. Och om folket i landet se genom finger med then människan, som af sin såd hafwer gifwit Molech, så at the icke dräpa honom ;

5. Så wil jag dock sätta mitt anlete emot then människan, och emot hans slägt, och skal utrota honom, och alla the som efter honom med Molech hor bedrifwit hafwa, utu theas folk.

6. Om en själ wänder sig til spåmän och teknatydare, så at hon hor bedrifwer efter them ; så wil jag sätta mitt anlete emot then samma själen, och wil utrota henne utu hennes folk.

7. Therföre helger eder, och warer helige ; ty jag är HERren eder Gud.

8. Och håller mina stadgar, och görer them ; ty jag är HERren then eder helgar.

9. Then som bannar sin fader eller sin moder, han skal döden dö ; hans blod ware öfwer honom, at han sin fader eller moder bannat hafwer.

10. Then som hor bedrifwer med någon mans hustru, then skal döden dö, både horkarlen och horkonan, therföre at han med sin nästa hustru hor bedrifwit hafwer.

11. Om någon ligger när sin faders hustru, så at han sin faders blygd blottat hafwer, the skola båda döden dö ; theas blod ware öfwer them.

12. Om någon ligger när sin sonas hustru, så skola the båda döden dö ; förty the hafwa gjort en skam ; theas blod ware öfwer them.

13. Om någon ligger när en dräng, såsom när en qvinna, the hafwa gjort en stygghet, och skola båda döden dö ; theas blod ware öfwer them.

14. Om någon tager en hustru, och hennes moder ther til, han hafwer gjort en last ; man skal bränna honom up i eld, och the båda med, at ingen last blifwer ibland eder.

15. Om någon hafwer skaffa med ofslåliga djur, han skal döden dö, och djuret skal man dräpa.

16. Om en qvinna låter sig in til något ofslåligt djur, så at hon ther med hafwer skaffa, then skal tu dräpa, och djuret theslifes : döden skola the dö ; theas blod ware öfwer them.

17. Om någon tager sin systers, sin faders dotter, eller sin moders dotter, och skådar hennes blygd, och hon åter hans blygd, thet är en skam : the skola förgöras in för theas släktes folk ; ty han hafwer blottat sin systers blygd ; han skal bära sin skuld.

18. Om en man ligger när en qvinna i hennes frakthets tid, och blottar hennes blygd, och uplåter hennes brunn, och hon blottar sin blods brunn ; the skola båda förgjorde warda utu theas folk.

19. Tin moderssysters blygd, och tin faderssisters blygd skal tu icke blotta ; ty en sådan hafwer sin nästa blodsfränka blottat ; och the skola båda theas skuld.

20. Om någon ligger när sin faders broders hustru, then hafwer sin faders broders blygd blottat : the skola båda theas synd ; utan barn skola the dö.

21. Om någon tager sin broders hustru, thet är en skamlig gerning : the skola wara utan barn, therföre at han hafwer sin broders blygd blottat.

22. Så håller nu alla mina stadgar och mina rättor, och görer them, på thet landet icke utspyr eder, ther jag eder inför, at I ther uti bo stolen.

23. Och wandrer icke uti hedningarnas stadgar, hvilka jag skal utdrifwa för eder ; ty alt sådant hafwa the gjort, och jag hafwer haft en styggelse wid them.

24. Men eder säger jag, I stolen besitta theas land ; ty jag skal gifwa eder et land i arf, ther mjölk och honing uti flyter. Jag är HERren eder Gud, then eder affstelt hafwer ifrån annat folk,

25. At I och stila stolen then rena boskapen ifrå then orene, och orene foglar ifrå the rena, och icke orene edra

sjålar på bostap, på foglar, och på alt thet på jorden kryper, thet jag eder afstilt hafwer, at thet skal wara orent.

26. Therefore skolen I wara mig helige; ty jag HÆRen är helig, then eder affstilt hafwer ifrån annat folk, at I skolen höra mig til.

27. Om någon man eller qwinna warder en spåman, eller en tefnatydare, the skola döden dö: man skal stena them; theas blod ware öfwer them.

21. Capitel.

Och HÆRen sade til Mose: Tala til Presterna, Aarons söner, och säg til them: En Prest skal icke orena sig på någon dödd af sitt folk,

2. Utan på sin styldman, then honom näst tilkommer, såsom på sin moder, på sin fader, på sin son, på sin dotter, på sin broder,

3. Och på sin syster, then ännu en jungfru och ingen mans hustru warit hafwer; then hans nästa styldman är, på then må han orena sig.

4. Eljes skal han icke orena sig på någon, som honom är wedertommade ibland hans folk, så at han sig ohelgar.

5. Han skal och ingen plätt göra på sitt hufvud, eller afstaka sitt slägg, och på hans kropp intet märke ståra.

6. The skola sinom Gudi helige wara, och icke ohelga sin Guds namn; förty the offra HÆRans offer, theas Guds bröd: therefore skola the wara helige.

7. Han skal icke taga någon stöka, eller en förtränkt, eller then som af sin man bortdrifwen är; ty han är helig sinom Gudi.

8. Therefore skal tu råfna honom helig; ty han offrar tin Guds bröd. Han skal wara tig helig; ty jag är helig, HÆRen som eder helgar.

9. Om en Prests dotter begynner til at bola, then skal man upbränna i eld; ty hon hafwer stämt sin fader.

10. Hvilken Öfwerste Prest är ibland hans bröder, på hwilkens hufvud smörjooljan göten är, och hans hand fylld är, så at han med klåden ifladd warder, then skal icke blotta sitt huf-

wud, och icke ståra sina kläder sönder.

11. Och skal til ingen dödd komma, och skal icke orena sig, hwarken öfwer fader eller moder.

12. Utu helgedomen skal han icke gå, at han icke ohelgar sin Guds helgedom; ty wigelsen, hans Guds smörjoolja, är på honom: Jag är HÆRen.

13. En jungfru skal han taga sig til hustru:

14. Men ingen enfa, eller bortdrifwen, eller förtränkt, eller stöka; utan en jungfru, af sitt folk, skal han taga til hustru;

15. På thet han icke skal ohelga sin såd ibland sitt folk; ty jag är HÆRen som honom helgar.

16. Och HÆRen talade med Mose, och sade:

17. Tala med Aaron, och säg: Om någon want är på någon af tin såd uti eder släkt, then skal icke gå fram, at han offrar sin Guds bröd:

18. Förty hvar och en, then någon want hafwer, skal icke gå fram, ware sig blind, halt, med en stygg näsa, med ostickeliga lemmar:

19. Eller then, som hafwer en sönderbruten fot, eller hand:

20. Eller krockryggig är, eller hinna på bgonen hafwer, eller winbögd, eller sårig, eller stabbig, eller förbräken är.

21. Then som nu af Presten Aarons såd hafwer en want uppå sig, han skal icke gå fram til at offra HÆRans offer; ty han hafwer en want, therefore skal han intet kalkas in til Guds bröd, at han them offrar.

22. Dock skal han åta af sin Guds bröd, både af thet helga, så och af thet aldrachelgaste.

23. Men dock skal han icke komma in til förlåttan, ej heller kalkas altaret, så länge sådan want på honom är, at han icke ohelgar min helgedom; ty jag är HÆRen som helgar them.

24. Och Mose sade thetta til Aaron, och til hans söner, och til alla Israels barn.

22. Capitel.

Och HÆRen talade med Mose, och sade:

2. Säg Aaron och hans söner, at the hålla sig ifrån Israels barns helga, hwilket the mig helga, och icke ohelga mitt helga namn; ty jag är HERren.

3. Säg them nu til, och theas efterkommande: Hwilkén af eder såd går til thet helga, som Israels barn helga HERranom, och orenar sig så på thet, hans själ skal utrotad warða för mitt anlete; ty jag är HERren.

4. Hwilkén af Aarons såd är spitelst, eller hafwer en flöd, then skal icke äta af thet helga, til thes han warder ren. Then som kommer wid någon oren kropp, eller then som hans såd afgår i fönnen,

5. Eller then som kommer wid en mat, then honom oren är, eller en menniska, som honom oren är, och alt thet honom orenar;

6. Hwilkén själ kommer wid något thet af, then är oren in til aftonen, och skal icke äta af thet helga, utan skal först bada sin kropp med watten.

7. Och när solen är nedergången, och han ren worden är, då må han äta thet af; ty thet är hans spis.

8. Et as, och hwad af willeddjur ritwit är, stolen I icke äta, at I icke stolen warða orene thet uppå; ty jag är HERren.

9. Therföre stola the hålla mina stadgar, at the icke stola lägga synd uppå sig, och då thet öfwer, när the ohelga sig; ty jag är HERren som them helgar.

10. Ingen annan skal äta af thet helga, ej heller Prestens hushåll, ej heller någon dagakarl.

11. När Presten köper en själ för sina penningar, then må äta thet af: och thet i hans hus födt är, thet må och äta af hans brödd.

12. Om Prestens dotter warder en främmandes hustru, skal hon icke äta af thet helgas håsoffer.

13. Warder hon en enkla, eller utdrifwen, och hafwer ingen såd, och kommer igen til sin faders hus, så skal hon äta af sin faders brödd, såsom då hon ännu piga war; men ingen främ-

mande skal äta theas.

14. Hwilkén som eljest åter af thet helga öwetandes, han skal lägga femte delen thet til, och gifwa Presten med thet helga.

15. På thet at the icke stola ohelga Israels barns helga, som the håsoffra HERranom:

16. At the icke stola lägga misgärning och skuld på sig, när the äta af theas helga; ty jag är HERren som them helgar.

17. Och HERren talade med Mose, och sade:

18. Säg Aaron och hans söner och alla Israels barn: Hwilkén Israelit eller främling i Israel wil göra sitt offer, ware sig af löfte, eller af fri wilja, at the wilja göra HERranom et bränneoffer, thet honom skal wara tacknämligt af eder;

19. Thet skal wara et mankbön, och utan wank, af så, lamm eller get.

20. Alt thet som något fel hafwer, stolen I icke offra; förty thet warder icke tacknämligt för eder.

21. Och hwilkén et tackoffer HERranom göra wil, et beynnerligt löfte, eller af fri wilja, af så eller får, thet skal wara utan wank, at thet må warða tacknämligt; thet skal hafwa ingen wank.

22. Är thet blindt, eller brutit, eller fargadt, eller förtwinadt, eller särigt, eller stabbigt; så stola the icke sådant offra HERranom, och intet offer thet af gifwa på HERrans altare.

23. En ore eller får, som ofsticeliga eller lytta lemmar hafwer, må tu offra af en fri wilja; men icke warder thet tacknämligt för et löfte.

24. Tu skal och icke offra HERranom något thet förframadt, eller stött, eller förslitit, eller utsturit är; och stolen sådant icke göra i edert land.

25. Tu skal och icke offra något sådant af en främlings hand, med eder Guds brödd; ty thet doger intet, och hafwer en wank: therföre warder thet icke tacknämligt för eder.

26. Och HERren talade med Mose, och sade:

27. Når en kalf, eller lamm, eller get født år, så skal thet vara når sin moder i sju dagar : på åttonde dagen, och thet efter, må man offra thet HERRanom, så år thet tacknåmligt.

28. Ware sig nåt eller får, så skal man icke slagta thet med sin unge på en dag.

29. Når I wiljen göra HERRanom et låoffer, thet för eder tacknåmligt skal vara,

30. Så stolen I åta thet på samma dag, och stolen intet behålla qwar in til morgonen; ty jag år HERRen.

31. Hershöre håller mina bud, och görer them; ty jag år HERRen:

32. At I icke ohelgen mitt helga namn, och at jag må helgad warda ibland Israels barn; ty jag år HERRen then eder helgar,

33. Then eder utur Egypti land fört hafwer, at jag skulle vara eder Gud: Jag HERRen.

23. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Tala til Israels barn, och såg til them: Theße åro HERRans högtider, som I stolen kalla heliga och mina högtider, så I samman kommen.

3. Sex dagar skal tu göra titt arbete; men then sjunde dagen år then stora helga Sabbathen, så I tilhopa kommen: intet arbete stolen I göra på honom; förty thet år HERRans Sabbath, ehwar I bon.

4. Theße åro the HERRans högtider, them I stolen kalla helga högtider, så I samman kommen:

5. På fjortonde dagen i första månaden om aftenen år HERRans Påsah.

6. Och på then femtonde i samma månad, år HERRans ofyrade bröds högtid: så stolen I åta ofyradt bröd i sju dagar.

7. Then förste dagen skal kallas helig ibland eder, så I samman kommen; så stolen I intet tjenstearbete göra:

8. Och offra HERRanom i sju dagar. Then sjunde dagen skal och helig kallas,

så I tilhopa kommen; på honom stolen I och intet tjenstearbete göra.

9. Och HERRen talade med Mose, och sade:

10. Tala til Israels barn, och såg til them: Når I kommen i landet, som jag eder gifwa skal, och I stolen upståra, så stolen I föra til Presten en lårfwe, förflingen af eder såd:

11. Så skal then lårfwen warda westad för HERRanom, at thet skal blifwa tacknåmligt af eder. Och thetta skal Presten göra på then andra dagen näst efter Sabbathen.

12. Och stolen på then dagen, så eder lårfwe westad warder, göra HERRanom et bränneoffer af et lamm, thet utan want och årgammalt år;

13. Samt med spisoffer två tiondelar semlomjöl, blandadt med olja, til en sot luffs offer HERRanom; thet til drickoffer, et hjerdebels sin win.

14. Och stolen intet åta af thet nya, hwarten brödd, torkade ar, eller korn, in til then dagen, så I baren eder Gud offer. Thet skal vara en ewig rätt til edra efterkommande, ehwar I bon.

15. Sedan stolen I råtna ifrå then andra Sabbaths-dagen, så I buren westelårfwen fram, sju hela Sabbather,

16. In til then andra dagen efter then sjunde Sabbathen, thet år, femtio dagar stolen I råtna, och offra HERRanom nytt spisoffer.

17. Och stolen offra thet af alla edra boningar, nemligen, två westebrödd af två tiondelar semlomjöl, spradt och bakadt HERRanom til en förfling.

18. Och stolen frambara med edert brödd sju årgamla lamm utan want, och en ung stut, och två wådrar: thet skal vara HERRans bränneoffer, spisoffer och drickoffer: thet år en sot luffs offer HERRanom.

19. Ther til stolen I göra en getabock til syndoffer, och tu årgamla lamm til tackoffer.

20. Och Presten skal westa thet med förflingsbrödd för HERRanom til the tu lamm; och skal vara HERRanom heligt, och höra Presten til.

21. Och I stolen utropa thenna dagen; ty han skal kallas helig ibland eder, så I samman kommen: intet tjenstearbete stolen I göra. En ewig rätt skal thet vara til edra efterkommande, ehwar I bon.

22. När I upståren såden i edert land, stolen I icke alt upståra på åkren, och icke alt för noga uphåmta; utan stolen thet låta åt then fattiga och främlingen. Jag är HERRen eder Gud.

23. Och HERRen talade med Mose, och sade:

24. Tala med Israels barn, och såg: På första dagen i sjunde månaden stolen I hålla Blåsandens helga Sabbath til åminnelse, så I samman kommen:

25. Så stolen I intet tjenstearbete göra; och stolen göra HERRanom offer.

26. Och HERRen talade med Mose, och sade:

27. På tionde dagen i thenna sjunde månaden är Försonedagen; then skal ibland eder kallas helig, at I tilhopa kommen. Så stolen I spåka edra kroppar, och offra HERRanom:

28. Och stolen intet arbete göra på thenna dagen; ty thet är en försonedag, at I stolen försonade warda för HERRanom eder Gud.

29. Ty hwilken icke spåker sin kropp på thenna dagen, then skal utrotad warda utu hans folk.

30. Och hwilken på thenna dagen något arbete gör, then skal jag förgöra utu hans folk.

31. Therefore stolen I intet arbete göra. Thet skal vara en ewig rätt til edra efterkommande, ehwar I bon.

32. Thet är eder store Sabbath, at I stolen spåka edra kroppar. På nionde dagen i månaden om aftonen stolen I hålla thenna Sabbath, ifrån aftonen och åter in til aftonen.

33. Och HERRen talade med Mose, och sade:

34. Tala med Israels barn, och såg: På femtonde dagen i thenna sjunde månaden är Löshyddohögtid i sju dagar HERRanom.

35. Then förste dagen skal kallas helig, at I samman kommen; intet tjenstearbete stolen I göra.

36. I sju dagar stolen I offra HERRanom: then åttionde dagen skal också kallas helig, at I samman kommen: och I stolen göra edert offer HERRanom; ty thet är samlingsdag; intet tjenstearbete stolen I göra.

37. These äro HERRans helgedagar, them I stolen heliga hålla, at I samman kommen, och göra HERRanom offer, bränneoffer, spisoffer, drickoffer, och andra offer, hwart efter sin dag,

38. Förutan HERRans Sabbath, och edra gåfwor och löften, och frivilliga gåfwor, som I gifwen HERRanom.

39. Så stolen I nu på femtonde dagen i sjunde månaden, när I hafwen i hus samlat årswårten af landet, hålla HERRans högtid i sju dagar. På första dagen är Sabbath, och på åttionde dagen är också Sabbath.

40. Och I stolen på första dagen taga frukt af stönt trä, palmtielningar, och qwistar af tjockqwistadt trä, och pilträ, och vara glade i sju dagar för HERRanom eder Gud.

41. Och stolen också hålla HERRanom then högtiden om året i sju dagar: thet skal vara en ewig rätt til edra efterkommande, at the så stola hålla helg uti then sjunde månaden.

42. Sju dagar stolen I bo uti löshyddor; then en inlänning är i Israel, han skal bo i löshyddor:

43. At edra efterkommande stola weta huru jag hafwer låtit Israels barn bo i hyddor, så jag förde them utur Egypti land. Jag är HERRen eder Gud.

44. Och Mose sade Israels barn om thenna HERRans helg.

24. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Bjud Israels barn, at the båra til tig klar stött bomolja til lysning, hwilken dageligen skal slås up i lamporna,

3. Utan för witnessbördet's förlått i witnessbördet's tabernakel. Och Aaron skal ståta thet både afton och morgon för HERanom dageligen. Thet skal wara en ewig rätt med edra efterkommande.

4. Och skal han reda til lamporna på then sköna ljusastaken för HERanom dageligen.

5. Och tu skal taga semlomjöl, och baka ther af tolf kator; en kaka skal hålla två tionde delar.

6. Och skal lägga them, ju ser i hwar hop, på thet sköna bordet för HERanom.

7. Och skal lägga på them rent röfelse, at thet skal wara äminelsebröd til et offer HERanom.

8. På hwar Sabbathsdag skal han reda them til HERanom alltid, af Israels barn til et ewigt förbund.

9. Och stola höra Aaron och hans söner til: the stola äta them på heligt rum; ty thet är hans aldrabelgaste af HERans offer til en ewig rätt.

10. Och en man utgick, en Israelitisk qwinnas son, then en Egyptist mans son war, ibland Israels barn, och trätte med en Israelitisk man i lågret,

11. Och nämnde namnet, och bannades. Då hade the honom fram för Mose. Och hans moder het Selomith, Dibri dotter, af Dans släkte.

12. Och the lade honom i fångelse, til thes them worde wißt swar gifwit genom HERans mun.

13. Och HERen talade med Mose, och sade:

14. För honom ut för lågret, som bannat hafwer, och låt alla them som thet hörbe, lägga sina händer på hans hufvud, och låt menigheten stena honom.

15. Och såg Israels barn: Hvilken som bannar sin GUD, han skal bära sin synd.

16. Hvilken som HERans namn nämner, han skal döden dö; hela menigheten skal stena honom: såsom utlänningen, så skal och inlänningen wa-

ra; om han nämner thet namnet, så skal han dö.

17. Om någon slår en menniska, han skal döden dö.

18. Men then som slår någon bostap, han skal betala kropp för kropp.

19. Och then som gör sin nästa skada, honom skal man göra såsom han gjorde:

20. Skada för skada, öga för öga, tand för tand; såsom han hafwer gjort en menniska skada, så skal man göra honom igen.

21. Så at then som slår någon bostap, then skal betalat; men then som slår en menniska, han skal dö.

22. Samma rätt skal wara ibland eder, så för utlänningen, som för inlänningen; ty jag är HERen eder Gud.

23. Och Mose sade thetta för Israels barn, och förde honom som bannat hade ut för lågret, och stenade honom. Och alltså gjorde Israels barn, såsom HERen Mose budie hade.

25. Capitel.

Och HERen talade med Mose på Sinai berg, och sade:

2. Tala med Israels barn, och såg til them: När I kommen in uti thet land, som jag eder gifwande warder, stolen I hålla landets helg HERanom:

3. Så at tu i ser år sår tin åker, och i ser år slår tin wingård, och samlar in frukten:

4. Men på sjunde året skal landet hålla HERanom sin stora helg, i hwilken tu icke skal sår tin åker, eller berga tin wingård.

5. Och hwad af sig sjelf växer, efter tin afbergning, skal tu icke berga. Och the windruswor, som utan titt arbete warte åro, skal tu icke afhämta, efter thet är landets helgår.

6. Utan landets helgår skal tu förthenstul hålla, at tu skal äta ther af, tin tjenare, tin tjenarinna, tin dagakarl, tin husman, tin främling när tig:

7. Tin bostap, och djuren i ditt land, alt thet ther växer skal wara til mats.

8. Och tu skal räkna sju sådana helgår, så at sju år skola sju resor talde warda, och then sju helgårstiden gör nio och fyrtio år.

9. Då skal tu låta blåsa i basunen öfver allt edert land, på tionde dagen i sjunde månaden, rätt på försöndagen.

10. Och I stolen helga thet femtionde året, och stolen kalla thet et friår i landet allom them som bo ther inne; ty thet är edert klangår. Så skal hwar och en när eder komma til sina ågor igen, och til sin slägt.

11. Ty thet femtionde året är edert klangår. I stolen intet så, ej heller upflåra thet af sig sjelf wårt år, ej heller afhämta i wingården thet utan arbete wårt år.

12. Förty klangåret skal wara heligt ibland eder. Men I stolen åta allt thet som marken bår.

13. Thet är klangåret, i hwilket hwar man skal komma til sitt igen.

14. Om tu något säljer åt tin nästa, eller något köper af honom, skal ingen beswika sin broder;

15. Men efter klangårets tal skal tu köpa thet af honom, och hwad åren sedan draga kunna, ther efter skal han sälja dig thet.

16. Efter som åren äro många til, så skal tu låta öka köpet, och efter som the äro få til, skal tu låta köpet falla; ty han skal sälja dig thet efter som thet draga kan.

17. Så beswika nu ingen sin nästa, utan frukta tin Gud; ty jag är HERREN eder Gud.

18. Thersföre görer efter mina stadgar, och håller mina rättor, at I them göra, på thet I mågen tryggeligen bo i landet:

19. Ty landet skal gifwa eder sin frukt, at I stolen hafwa nog til at åta, och bo tryggeligen ther inne.

20. Och om tu worde sågande: Hwad stole wi åta på sjunde året; ty wi så intet, och församle ingen årswårt?

21. Så wil jag bjuda min wålsignelse i sjette året öfwer eder, så at thet skal gäbra eder tre års wårt.

22. Thet I sån på thet åttionde året, och af then gamla årswårten, ther åter af, in til nionde året, så at I åten af thet gamla, in til thes åter ny årswårt kommer.

23. Thersföre stolen I icke sälja landet ewinnerligen: Ty landet är mitt, och I ären främmande och gäster för mig.

24. Och I stolen i allt edert land låta landet til lösen.

25. Om tin broder warder fattig, och säljer dig sina ågor, och hans näste styldman kommer til honom och wil lösa, så skal han lösa thet hans broder sålt hafwer.

26. Om någon wore, som ingen lösare hafwer, och kan med sin hand så mycket åstadkomma, at han löser en del;

27. Då skal man räkna årtalet sedan han såldet, och hwad igen står gifwa honom som köpt hafwer, at han må komma til sina ågor igen.

28. Om hans hand icke kan finna så mycket, at han kan få någon del igen, så skal thet, som han sålt hafwer, wara i köparens händer in til klangåret; då skal thet wara ute, och han komme til sina ågor igen.

29. Ho som säljer bort et boningshus inom stadsmuren, han hafwer et helt års frist til at lösa thet igen; thet skal wara tiden, innan hwilken han thet lösa må.

30. Om han icke löser thet förr än hela året ute är, så skal köparen behålla thet ewinnerligen, och hans efterkommande; och skal icke löst utgå i klangåret.

31. Men är thet et hus i sådan by, ther ingen mur om är, thet skal man räkna lika med marken i landet; och skal warda löst, och i klangåret fritt utgå.

32. The Leviters städer, och husen i städerna, ther theas ågor inne äro, måga alltid löste warda.

33. Then som något löser ifrån the Leviter, then skal gå ther ifrån i klangåret, ware sig hus eller stad, som han besuttit hafwer: förty husen uti the

Leviterås städer äro therås ägor ibland Israels barn.

34. Men marken för therås städer skal man icke sälja: förty thet är therås ägendom ewinnerligen.

35. Om tin broder warder fattig, och af sig kommer när tig, så skal tu taga honom til tig såsom en främling eller hushman, at han må lefwa när tig.

36. Och tu skal icke taga ocker af honom, eller winning; utan skal frukta tin Gud, at tin broder må lefwa brederwid tig.

37. Ty tu skal icke så honom tina penningar på ocker, och icke utfå tin spis på förbel:

38. Ty jag är HERren eder Gud, then eder utur Egypti land fört hafwer, at jag skulle gifwa eder thet landet Canaan, och wara eder Gud.

39. Om tin broder warder fattig när tig, och säljer sig tig, så skal tu icke låta honom göra trälars arbete;

40. Utan han skal wara när tig såsom en dagelär och en hushman, och tjena tig in til klangäret;

41. Lå skal han gå lös ut ifrå tig, och hans barn med honom, och skal komma til sitt slägte igen, och til sina faders ägor.

42. Förty the äro mine tjenare, them jag utur Egypti land fört hafwer; ty skal man icke sälja them efter trälars sätt.

43. Och skal tu icke med stränghet råda öfwer them, utan frukta tin Gud.

44. Men wil tu hafwa trälur och trälinnor, så skal tu köpa them af hedningarna, som omkring eder äro;

45. Af hushman, som främlingar ibland eder äro, och af therås afkommande, som the när eder uti edert land föda, them stolen I hafwa til egna:

46. Och stolen äga them, och edra barn efter eder, til en ewig egendom; them stolen I låta wara trälur. Men öfwer edra bröder, Israels barn, skal ingen öfwer then andra råda med stränghet.

47. Om en främling eller en hushman växer til när tig, och tin broder war-

der fattig när honom, och säljer sig en främling eller hushman när tig, eller någon af sin slägt:

48. Så skal han rätt hafwa, sedan han såld är, at warda löst igen; och någon af hans bröder må lösa honom,

49. Eller hans faderbröder, eller faderbröders son, eller eljest någon hans nära styldman i hans slägt; eller om hans egen hand kan så mycket afstadkomma, så skal han lösa sig.

50. Och skal räkna med sin köpare ifrå thet året, då han sålde sig, in til klangäret; och penningarne stola räknade warda eder åtalet, sedan han såldes; och skal hans lön med inräknas för hela tiden.

51. Om ännu många år äro in til klangäret, så skal han ther efter thestomer gifwa för lösen, efter som han köpt är.

52. Äro så år qwar in til klangäret, så skal han och ther efter igengifwa til sin lösning;

53. Och skal räkna sin lön med honom år ifrå år. Och tu skal icke låta råda öfwer honom med stränghet för tina ägor.

54. Om han icke löser sig i thenna måtto, så skal han i klangäret lös utgå, och hans barn med honom;

55. Förty Israels barn äro mine tjenare, them jag utur Egypti land fört hafwer. Jag är HERren eder Gud.

26. Capitel.

I stolen icke göra eder några afgudar, eller belåten, icke heller upresa eder några stoder, icke heller någon wårdesten sätta uti edert land, til at tilbedja therföre; ty jag är HERren eder Gud.

2. Håller mina Sabbather, och frukter eder för min helgedom. Jag är HERren.

3. Om I wandren i mina stadgar, och hållen mina bud, och gören them:

4. Så skal jag gifwa eder regn i sinom tid; landet skal gifwa sin wäxt, och trån på marken bära sin frukt.

5. Och tröstetiden skal råda in til

vinanden, och vinanden skal råda in til sådestiden. Och I stolen hafwa bröd nog, och stolen tryggeligen bo i edert land.

6. Jag skal gifwa frid i edert land, at I stolen sofwä, och ingen förfära eder. Jag skal låta komma the onda djur utur edert land, och intet swärd skal gå genom edert land.

7. I stolen jaga edra fiender, och the stola falla för eder genom swärd.

8. Fem af eder stola jaga hundrade, och hundrade af eder stola jaga tiotusfende; ty edra fiender stola falla för eder genom swärd.

9. Och jag skal wända mig til eder; jag skal förba eder, och låta eder wära til, och jag skal göra mitt förbund fast med eder.

10. Och I stolen äta af thet gamla, så at I stolen låta thet gamla fara för thet nya.

11. Jag skal hafwa min boning ibland eder, och min själ skal icke förkasta eder.

12. Och jag skal wandra ibland eder, och skal wara eder Gud; så stolen I wara mitt folk.

13. Ty jag är HERren eder Gud, then eder utur Egypti land fört hafwer, at I icke stullen wara theas trälar; och hafwer sonderbrutit edert ok, och hafwer låtit eder gå rätta.

14. Men om I icke hören mig, och icke gören alla thesa bud;

15. Utan förakten mina stadgar, och edra själar förkasta mina rättter, så at I icke gören alla mina bud, och låten mitt förbund tilbaka;

16. Så skal jag och då göra eder thetta: Jag skal hemsöla eder med försträckelse, swullnad och skälfwo, at edra ansikten förfalla, och edra kroppar försmäktta stola: I stolen såfångt så eder såd, och edra fiender stola äta henne.

17. Och jag skal ställa mitt anlete emot eder, och I stolen wara slagne för edra fiender. Och the som hata eder stola råda öfwer eder, och I stolen fly till ingen jagar eder.

18. Om I äntå icke hören mig, så skal jag ännu sju resor mer görat, til at

nåpsa eder för edra synder:

19. At jag eder högfärd och genstörtighet nederflå skal. Och jag skal göra eder himmel såsom jern, och eder jord såsom koppar.

20. Och eder möda och arbete skal förtappadt wara, så at edert land icke skal gifwa sin wärt, och trån i landet icke bära sin frukt.

21. Och om I wandren mig emot, och icke wiljen höra mig; så skal jag äntå görat sju resor mer, til at slå eder för edra synders skul.

22. Och skal sånda willdjur ibland eder; the stola upåta edra barn, och förderfwa eder bostap, och förminsta eder; och edra wägar stola warda öde.

23. Om I äntå icke thet med låten rätta eder, och wandren mig emot;

24. Så skal jag och wandra emot eder, och skal ännu slå eder sju resor mer för edra synders skul.

25. Och skal låta komma öfwer eder et hämmeswärd, thet mitt förbund hämna skal. Och om I församlen eder uti edra städer, skal jag dock sånda pestilentie ibland eder, och skal gifwa eder uti edra fienders händer.

26. Så skal jag och förderfwa edert bröds förråd, så at tio quinnor stola baka sitt bröd i en ugn; och edert bröd skal man utwäga med wigt; och när I åten, stolen I icke warda mätte.

27. Om I thet med än icke hören mig, utan wandren mig emot;

28. Så skal jag och i grymhet wandra emot eder, och skal sjufalt mer nåpsa eder för edra synders skul;

29. Så at I stolen äta edra söners och döttrars kött.

30. Och jag skal borthäfwa edra högder, och utrota edra belåten, och skal kasta edra kroppar uppå edra afgudar, och min själ skal wänja wid eder:

31. Och skal göra edra städer öde, och förlägga edra helgedomar, och skal icke wilja lufa eder söta luf.

32. Alltså skal jag göra landet öde, at edra fiender, som bo thet uti, stola grufwa sig theföre.

33. Men eder skal jag förstingra

ibland hedningarna, och draga ut swärdet efter eder, at ebért land skal blifwa öde, och edre städer omkull slagne.

34. Så skal då landet behaga sin helg, så länge thet öde ligger, och I ären i fiende land. Ja, då skal landet hålla helg, och thes helg thet behaga.

35. Så länge thet öde ligger, skal thet hålla helg; theförre at thet icke kunde heligt hålla, då I skullen låta heligt hålla, då I thet uti bodden.

36. Och the som återlefwas af eder, them skal jag göra et bårwande hjerta uti therås fienders land, så at et rustande löf skal jaga thet, och stola thet theförre, lika som et swärd jagade them, och falla thet som ingen jagar them.

37. Och then ena skal falla på then andra, lika såsom för swärd, och dock ingen jagar them. Och I stolen icke töras duka eder up för edra fiender.

38. Och I stolen förfaras ibland hedningarna, och edra fienders land skal fråta eder up.

39. The som återlefwas stola försmåta i therås misgärningar uti fiende land; och uti therås faders misgärningar stola the försmåta.

40. Så stola the då bekänna sin misgärning, och sina faders misgärning, i hwilken the sig förtagit, och emot mig wandrat hafwa.

41. Theförre wil jag och wandra emot them, och skal drifwa them bort i therås fienders land. Då warder ju therås oomsturna hjerta sig ödmjukande, och då skal them behaga therås misgärningars straff.

42. Och jag skal ihogkomma mitt förbund med Jacob, och mitt förbund med Isaac, och mitt förbund med Abraham, och skal tänka uppå landet,

43. Som af thet öfvergiftit är, och hafwer haft et behag til sina helger, medan thet öde ligger ifrå them, och them behagar therås misgärningars straff, theförre at the hafwa förkastat mina rättor, och therås själ hafwer haft en wårjelse til mina stadgar.

44. Och om the än i fiende land äro, hafwer jag likwål icke förkastat them,

och icke så wårjlat wid them, at thet skulle wara ute med them, och mitt förbund med them skulle intet mer galla; ty jag är HERren therås Gud.

45. Och jag skal för them ihogkomma mitt första förbund, då jag förde them utur Egypti land, för hedningarnas ögon, at jag skulle wara therås Gud. Jag HERren.

46. These äro the stadgar, och rättor, och lag, som HERren emellan sig och Israels barn satt hafwer, på Sinai berg, genom Mose hand.

27. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och såg til them: Om någon gör HERranom et beßynnerligt löfte, så at han skattar sig;

3. Så skal thetta wara slättningen: En mansperson, tjugu år gammal, alt in til fertio år, skal tu slatta på femtio silfwer siklar, efter helgedomens sikel;

4. En qwinsperson på trettio siklar.

5. Men ifrå fem år in til tjugu år, om thet är en mansperson, skal tu slatta honom på tjugu silfwer siklar; en qwinsperson på tio siklar.

6. Är thet en månad gammalt, in til fem år, om thet är en mansperson, skal tu slatta thet på fem silfwer siklar; en qwinna på tre silfwer siklar.

7. Men är thet fertio år gammalt, och thet utöfwer, och är en mansperson, skal tu slatta honom på femton silfwer siklar; en qwinna på tio siklar.

8. Om han är för fattig til sådan slättning, så skal han gå för Presten, och Presten skal slatta honom: och han skal slatta honom efter som hans hand, som löftet gjort hafwer, förwårfska kan.

9. Om thet är af boskap thet man HERranom offra må, alt thet man HERranom gifwer, thet är heligt.

10. Man skal icke wexla thet, eller förwandlat, et godt för et ondt, eller et ondt för et godt. Om någon wårslar thet, et djur för thet andra, så stola the båda wara heliga.

11. Är thet djuret örent, thet man icke

bör offra HERRanom; så skal man hafwa thet fram för Presten;

12. Och Presten skal slatta thet, om thet är godt eller ondt: och thet skal blifwa wid Prestens slattning.

13. Wil någon lösa thet, han skal gifwa femte delen utöfwer slattningen.

14. Om någon helgar sitt hus, så at thet skal vara HERRanom heligt; så skal Presten slatta thet, om thet är godt eller ondt: och efter som Presten slattar thet, så skal thet blifwa.

15. Men om han, som thet helgat hafwer, wil thet lösa, skal han gifwa then femte delen i silfwer mer än som thet slattadt är, och så skal thet warda hans.

16. Om någon helgar HERRanom et stycke åker af sitt arfwegods, så skal then slattad warda efter som han bår: bår han et Homer korn, så skal han gälla femtio silfwer silkar.

17. Men helgar han sin åker strax ifrå klangåret, så skal han gälla efter hans wårde.

18. Hafwer han helgat honom efter klangåret, så skal Presten räkna honom efter the åren, som tilbaka stå in til klangåret, och thet efter slatta honom thesto ringare.

19. Wil han, som honom helgat hafwer, lösa åkren, så skal han gifwa femte delen i silfwer mer än han slattad är, och så skal han warda hans.

20. Wil han icke lösa, utan säljer honom til en annan, så skal han icke mer lösa honom;

21. Utan then samma åkren, när han i klangåret löst utgår, skal vara helig HERRanom, såsom en förspild åker, och skal vara Prestens arfwegods.

22. Om någon helgar HERRanom en åker, then han köpt hafwer, och icke hans arfwegods är;

23. Så skal Presten räkna honom

hwar han gälla kan in til klangåret, och han skal på samma dagen gifwa then slattningen ut, at han skal vara HERRanom helig.

24. Men på klangåret skal han komma til honom igen, som honom sålt hade, at han blifwer hans arfwegods i landet.

25. All slattning skal ste efter helgedomens sikel; men en sikel gör tjugu Gera.

26. Thet förstfödda ibland bostapen, thet HERRanom eljes tilhörer, skal ingen helga, ware sig ore eller får; ty thet är HERRans.

27. Är något orent på bostapen, så skal man lösa thet efter sitt wårde, och thet utöfwer gifwa then femte delen: wil han icke lösa thet, så må thet säljas efter sitt wårde.

28. Man skal intet spillgifwit sälja, eller lösa thet någon HERRanom til spillo gifwer, af alt thet hans ågodelar är, ware sig menniska, bostap, eller arfåker; ty alt spillgifwit är thet aldrabelgaste HERRanom.

29. Man skal ock icke lösa någon spillgifwen menniska; utan hon skal döden dö.

30. All tionde i landet, både af landets såd, och af frukten af trån, böra HERRanom til: och skola vara helige HERRanom.

31. Wil någon lösa sin tionde, han skal gifwa femtedelen utöfwer.

32. Och all tionde af så och får, och alt thet under ris går, thet är en helig tiond HERRanom.

33. Man skal icke fråga om thet är godt eller ondt; man skal icke heller wårlat: om någon wårlar thet, så skal båda vara heligt, och icke löst warda.

34. Thessa äro the bud, som HERRen böd Mose til Israels barn på Sinai berg.

Sjerde Mose Bok.

1. Capitel.

Och HERren talade med Mose, i Sinai bñ, uti witnesbördets tabernakel, på första dagen, i then andra månaden, i thet andra året, sedan the woro gångne utur Egypti land, och sade :

2. Lager en summa af hela Israels barns menighet, efter theas slågter och theas faders hus och namn, alt thet som manbñ år, ifrå hufwud til hufwud,

3. Ifrå tjugu år och thet utöfwer, alt thet som duger til at draga i hår i Israel; och I skolen tälja them efter theas hårar, tu och Aaron.

4. Och skolen taga til eder af hwarje slägt en höfswitsman öfwer hans faders hus.

5. These äro namnen af the höfswitsmän, som med eder stå skola. Af Ruben; Elizur Sedeur son.

6. Af Simeon; Selumiel Zuri Sadaï son.

7. Af Juda; Nahefon Amminadabs son.

8. Af Isaschar; Netthaneel Zuar son.

9. Af Sebulon; Eliab Helon son.

10. Af Josephs barn: Af Ephraim; Elisama Ammihud son. Af Manasse; Gamliel Pedahzur son.

11. Af BenJamin; Abidan Gideoni son.

12. Af Dan; Ahieser Ammi Sadai son.

13. Af Ager; Nagei Ohran son.

14. Af Gad; Eliasaph Deguel son.

15. Af Naphtali; Ahira Enan son.

16. These äro the namntunnigaste i menigheten, höfswitsmän i theas faders slägter, som woro hufwud och förstar i Israel.

17. Och Mose och Aaron togo them til sig, såsom the wid namn upräknade woro.

18. Och församlade theslikes hela me-

nigheten på första dagen i then andra månaden, och räknade them efter theas börd, efter theas slägter och faders hus och namn, ifrå tjugu år och thet utöfwer, ifrå hufwud til hufwud :

19. Såsom HERren hade budit Mose; och talde them uti Sinai bñ.

20. Rubens barn, som war then förste Israels son, efter theas börd, slägter, theas faders hus och namn, ifrå hufwud til hufwud, alt thet manbñ war, ifrå tjugu år och thet utöfwer, och the som dugde til at draga i hår;

21. The woro räknade in til Rubens slägte, sex och fyratio tusend, och femhundrade.

22. Simeons barn, efter theas börd, slägter, theas faders hus och namn, ifrå hufwud til hufwud, alt thet som manbñ war, ifrå tjugu år och thet utöfwer, och i hår draga dugde;

23. Wordo talde in til Simeons slägte, nio och femtio tusend, och trehundra.

24. Gads barn, efter theas börd, slägter, theas faders hus och namn, ifrå tjugu år och thet utöfwer, alt thet som i hår draga dugde;

25. Wordo talde in til Gads slägte, fem och sjuttio tusend, serhundrade och femtio.

26. Juda barn, efter theas börd, slägter, theas faders hus och namn, ifrå tjugu år och thet utöfwer, alt thet i hår draga dugde;

27. Wordo talde in til Juda slägte, fyra och sjuttio tusend, och serhundrade.

28. Isaschars barn, efter theas börd, slägter, theas faders hus och namn, ifrå tjugu år och thet utöfwer, alt thet i hår draga dugde;

29. Wordo talde in til Isaschars slägte, fyra och femtio tusend, och fyrahundra.

30. Sebulons barn, efter theas börd, slägter, theas faders hus och namn,

ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i hår draga dugde;

31. Wordo talde in til Sebulons slågte, siu och femtio tusend, och fyrahundrade.

32. Josephs barn, af Ephraim, efter theas börd, slågter, theas faders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i hår draga dugde;

33. Wordo talde intil Ephraims slågte, fyratio tusend, och femhundrade.

34. Manasse barn, efter theas börd, slågter, theas faders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i hår draga dugde;

35. Wordo talde in til Manasse slågte, tu och trettio tusend, och tushundrade.

36. BenJamins barn, efter theas börd, slågter, theas faders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i hår draga dugde;

37. Wordo talde in til BenJamins slågte, fem och trettio tusend, och fyrahundrade.

38. Dans barn, efter theas börd, slågter, theas faders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i hår draga dugde;

39. Wordo talde in til Dans slågte, tu och fertio tusend, och siuhundrade.

40. Åfers barn, efter theas börd, slågter, theas faders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i hår draga dugde;

41. Wordo talde in til Åfers slågte, et och fyratio tusend, och femhundrade.

42. Naphthali barn, efter theas börd, slågter, theas faders hus och namn, ifrå tjugu år och ther utöfwer, alt thet i hår draga dugde;

43. Wordo talde in til Naphthali slågte, tre och femtio tusend, och fyrahundrade.

44. These åro the, som Mose och Aaron samt med the tolf Israels Förstar talde, af hvilka ju en war öfwer hwart af theas faders hus.

45. Och summan af Israels barn, efter theas faders hus, ifrå tjugu år och ther utöfwer, thet i hår draga dugde i Israel,

46. War sex gånger hundrade tusend, och tre tusend, femhundrade och femtio.

47. Men the Leviter, efter theas faders slågter, wordo intet räknade ibland med.

48. Och HERren talade med Mose, och sade:

49. Levi slågte stal tu intet räknas, eller taga någon summa af them, ibland Israels barn:

50. Men tu stal sticka them til witnessbördets tabernakel, och til all thes tyg, och alt thet ther til hörer: och the stola bára tabernaklet, och all thes tyg, och stola thet stöta, och lågra sig omkring tabernaklet.

51. Och när man resa stal, så stola the Leviter taga tabernaklet ned; och när håren stal lågra sig, stola the slå tabernaklet up: om någon främmande nalkas ther til, han stal dö.

52. Israels barn stola lågra sig hwar i sitt låger, och wid sin hårs baner.

53. Men Leviterne stola lågra sig omkring witnessbördets tabernakel, på thet icke stal komma en wrede öfwer menigheten af Israels barn. Therefore stola the Leviter hålla wakt wid witnessbördets tabernakel.

54. Och Israels barn gjorde alt thet HERren Mose budit hade.

2. Capitel.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Israels barn stola lågra sig alt omkring för witnessbördets tabernakel, hwar under sitt baner och teken, efter theas faders hus.

3. Öfter ut stal sig lågra Juda med sitt baner och hår; theas höfwitsman Nahegon Amminadab son;

4. Och hans hår, the fyra och sjuttio tusend och serhundrade.

5. Bredewid honom stal sig lågra Issachars slågte; theas höfwitsman Nethaneel Zuar son:

6. Och hans hår, the fyra och femtio tusend och fyrahundrade.

7. Ther til Sebulons slågte; theas höfwitsman Eliab Helon son:

8. Med sin hår, the sju och femtio tusend och fyrahundrade.

9. Så at alle the, som höra til Juda låger, stola wara i allo, hundrade sex och åttatio tusend och fyrahundrade, the som theas hår tilhöra: och the stola draga främst.

10. Sed ut skal ligga Rubens låger och baner med theas hår; theas höfswitsman Elizur Sedeur son:

11. Och hans hår, the sex och fyratio tusend, femhundrade.

12. Bredewid honom skal sig lågra Simeons släkte; theas höfswitsman Selumiel Zuri Sadai son:

13. Och hans hår, the nio och femtio tusend, trehundrade.

14. Ther til Gads släkte; theas höfswitsman Eliasaph Reguels son:

15. Och hans hår, the fem och fyratio tusend, sexhundrade och femtio.

16. Så at alle the, som höra til Rubens låger, stola wara i allo, hundrade et och femtio tusend, fyrahundrade och femtio, the som theas hår tilhöra: och stola wara the andre i utdragningen.

17. Sedan skal witnessbördets tabernakel draga fram med Leviternas låger midt ibland lågren: och såsom the lågra sig, så stola the och draga, hwar wid sitt rum under sitt baner.

18. Wäster ut skal ligga Ephraims låger och baner med theas hår; theas höfswitsman skal wara Elisama Ammihud son:

19. Och hans hår, the fyratio tusend och femhundrade.

20. Bredewid honom skal sig lågra Manasse släkte; theas höfswitsman Gamliel Pedahzur son:

21. Hans hår, the tu och trettio tusend och tuhundrade.

22. Ther til Ben Jamins släkte; theas höfswitsman Abidan Sedeoni son:

23. Hans hår, the fem och trettio tusend och fyrahundrade:

24. Så at alla the, som Ephraims låger tilhöra, stola wara hundrade och åtta tusend och et hundrade, the hans hår tilhöra; och stola wara the tredje i utdragningen.

25. Norr ut skal ligga Dans låger och baner; theas höfswitsman Ahieser Ammi Sadai son:

26. Hans hår, the tu och fertio tusend och sjuhundrade.

27. Bredewid honom skal lågra sig Afers släkte; theas höfswitsman Dargiel Ogran son:

28. Hans hår, the et och fyratio tusend och femhundrade.

29. Ther til Naphthali släkte; theas höfswitsman Ahira Enan son;

30. Hans hår, the tre och femtio tusend och fyrahundrade:

31. Så at alle the, som höra til Dans låger, stola wara hundrade sju och femtio tusend och sexhundrade; och stola wara the ytterste i utdragningen med theas baner.

32. Thetta år summan af Israels barn, efter theas faders hus och låger med theas hårar: sexhundrade tusend, och tre tusend, femhundrade och femtio.

33. Men the Leviter wordo intet talde i summan med Israels barn; såsom HERren hade budit Mose.

34. Och Israels barn gjorde allt thet HERren hade budit Mose, och lågrade sig under theas baner, och drogo ut hwar i sin släkt efter theas faders hus.

3. Capitel.

Thetta år Arons och Mose släkt. i then tiden då HERren talade med Mose på Sinai berg.

2. Och thesa äro Arons söners namn: Then förstfödde Nadab, thenäst Abihu, Eleazar och Ithamar.

3. Thessa äro namn til Arons söner, som til Prester smorde wordo, och theas händer fyllde til Presterskap.

4. Men Nadab och Abihu blefwo döde för HERranom, då the offrade främmande eld för HERranom uti Sinai ökn, och hade inga söner: men Eleazar och Ithamar stötte Prestaämbetet under theas fader Aaron.

5. Och HERren talade med Mose, och sade:

6. Haf fram Levi släkte, och ställ them

in för Presten Aaron, at the skola tjena honom:

7. Och hålla hans och hela menighetens wakt in för witnessbördets tabernakel, och tjena i tabernaklets tjenst;

8. Och wakta all tvg, som witnessbördets tabernakel tilhör, och Israels barns wakt, til at tjena i tabernaklets tjenst.

9. Och tu skal gifwa Aaron och hans söner Leviterna til gåfwa af Israels barn.

10. Men Aaron och hans söner skal tu sätta, at the wakta på theas Presterskap. Om någon främmande bjuder sig ther til, han skal dö.

11. Och HERren talade med Mose, och sade:

12. Si, jag hafwer tagit the Leviter ibland Israels barn för all förstfödd, som moderlif öpnar ibland Israels barn, så at Leviterna skola wara mine.

13. Förtv the förstfödingar äro mine; ifrån then tid jag slog all förstföding i Egypti land, så helgade jag mig all förstföding i Israel, ifrån menniska allt in til bostapen, at the skola höra mig til: Jag HERren.

14. Och HERren talade med Mose uti Sinai ökn, och sade:

15. Räkna Levi söner efter theas faders hus och slägter, allt thet mankön är, månads gammalt, och thet utöfwer.

16. Och så talde Mose them, efter HERrans ord såsom han budit hade.

17. Och these woro Levi barn wid namn, Gerson, Kehat, Merari.

18. Men Gersons barns namn i theas slägter woro, Libni och Simeï.

19. Kehats barn i theas slägter woro, Amram, Sizar, Hebron och Uziel.

20. Merari barn i theas slägter woro, Maheli och Musi. These äro Levi slägter, efter theas faders hus.

21. These äro Gersons slägter: The Libniter och Semeiter.

22. Summan af talet wardt funnen sju tusend och femhundra, allt thet som mankön war, och månads gammalt, och thet utöfwer.

23. Och the samma Gersoniters släg-

ter skola lågra sig på före tabernaklet, wäster ut.

24. Theas öfwerste skal wara Elisaph Lael son.

25. Och the skola wakta på witnessbördets tabernakel, på boningen, och täckelse, och thes öfvertäckelse, och på flådet i dören af witnessbördets tabernakel.

26. På bonaden åt gården, och på flådet i gårdens ingång, hwilken går omkring boningen och altaret, och på thes tåg, och allt thet som til thes tjenst hör.

27. These äro Kehats slägter: The Amramiter, the Sizariter, the Hebroniter och Uzieliter.

28. Allt thet som mankön war, och månads gammalt, och thet utöfwer, wid tal åtta tusend och sexhundra, the som akka skola på helgedomens wakt;

29. Och skola lågra sig wid sidan af tabernaklet, söder ut.

30. Theas öfwerste skal wara Elisaphan Uziel son.

31. Och the skola wakta arten, bordet, ljusastaken, altaret, och all helgedomens tvg, thet the tjena med, och på förlåsten, och hwad thes tjenst tilhör.

32. Men then öfwerste öfwer alla Leviternas öfwerstar skal wara Eleazar, Presten Aarons son, öfwer them som sticade äro til at taga wara på helgedomens wakt.

33. These äro Merari slägter: The Maheliter och Musiter;

34. Hwilkä til talet woro sextusend och tuhundra, allt thet mankön war, månads gammalt, och thet utöfwer.

35. Theas öfwerste skal wara Zurieel Abihail son: och skola lågra sig wid sidan af tabernaklet, norr ut.

36. Och theas ämbete skal wara, at wakta uppå bråden, stottstängerna, och stolparna, och fötterna åt tabernaklet, och all tvg, som then tjensten tilhöra:

37. Så och på stolparna kring om gården, med fötterna, och pålarna, och tågen.

38. Men fram för boningen och witnessbördets tabernakel, öster ut, skola sig

lågra Mose och Aaron och hans söner, at the skola wakta på helgedomen, och på Israels barn. Om någon främmande hjunder sig ther til, han skal dö.

39. Alle Leviterne uti en summa, som Mose och Aaron talde efter theras släp, efter HERans ord, allsammans manbön, månads gammalt, och ther utöfwer, woro tu och tjugu tusend.

40. Och HERen talade til Mose: Räkna all förstföding thet manbön är ibland Israels barn, månads gammalt, och ther utöfwer, och tag talet på theras namn.

41. Och tu skal uttaga Leviterna mig HERanom för all Israels barns förstföding, och Leviternas boskap, för all förstföding af Israels barns boskap.

42. Och Mose talde, såsom HERen honom budit hade, all förstföding ibland Israels barn.

43. Och wardt funnit namnens tal, af all förstföding thet manbön war, månads gammalt, och ther utöfwer, i theras summa, tu och tjugu tusend, tuhundrade, och tre och sjuttio.

44. Och HERen talade med Mose, och sade:

45. Tag the Leviter för all förstföding ibland Israels barn, och Leviternas boskap för theras boskap, at Leviterne skola wara mina, HERans.

46. Men the löfpenningar för the tuhundrade tre och sjuttio, som öfwerlöpa i Israels barns förstföding, utöfwer Leviternas tal,

47. Skal tu taga ju fem sifflar ifrå hufvud til hufvud, efter helgedomens sifflar: tjugu Gera gällar en sifflar;

48. Och the samma penningar, som öfwerstjuta theras tal, skal tu gifwa Aaron och hans söner.

49. Då tog Mose the löfpenningar: na, som öfwerstjuto Leviternas tal,

50. Af Israels barns förstfödingar, tusend trehundrade och fem och sextio sifflar, efter helgedomens sifflar,

51. Och fick them Aaron och hans söner, efter HERans ord, såsom HERen hade budit Mose.

4. Capitel.

Och HERen talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Tag summan af Rehabs barn utaf Levi söner, efter theras släp och faders hus,

3. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, alt in til femtionde året, alla the som duga til ämbetet, at the gdra the werk i witnesbördets tabernakel.

4. Och thetta skal wara Rehabs söners ämbete uti witnesbördets tabernakel, thet aldräbelgast är:

5. När håren drager af stad, så skola Aaron och hans söner gå in, och taga ned förslätten, och swepa witnesbördets ark ther uti;

6. Och lägga täckelset ther öfwer af tackstin, och breda ther uppå et klåde, allsammans gult, och lägga hans stänger ther wid;

7. Och breda theslikes öfwer slädbordet et gult klåde, och sätta ther uppå fat, stedar, slälar och kannor, ther man med ut- och inslänker; och thet dageliga brödet skal ligga ther när:

8. Och skola breda ther öfwer et rosenrödt klåde, och betäcka thet med et täckelse af tackstin, och lägga thes stänger ther när.

9. Och skola taga et gult klåde, och swepa ljusens ljusastake ther uti, och hans lampor, med hans ljusanåppor och släcketyg, och alla oljokar som ämbetet tillhöra.

10. Och skola lägga om alt thetta et täckelse af tackstin, och skola lägga them på stänger.

11. Sammalunda skola the och breda öfwer guldene altaret et gult klåde, och betäcka thet med täckelset af tackstin och lägga thes stänger ther wid.

12. All tyg, som the skola med tjena i helgedomen, skola the taga och lägga et gult klåde ther öfwer, och täcka thet med et täckelse af tackstin, och lägga uppå stänger.

13. The skola och sopa askan utaf altaret, och breda et starlakans klåde ther öfwer,

14. Och all thes tyg lägga ther til, ther the med staffa hafwa ther uppå, stolpannor, gafflar, stoflar, båden, med alla redskap til altaret; och stola breda ther öfver et täckelse af tackstin, och lägga thes stänger ther wid.

15. När nu Aaron och hans söner sådant gjort hafwa, och betäckt helgedomen, och all thes redskap, när håren drager af stad, så stola Rehats barn gå in til at bära thet, och stola icke komma wid helgedomen, at the icke dö. Thetta år Rehats barns tunga wid witnesbörddets tabernakel.

16. Och Eleazar, Presten Aarons son, stal hafwa thetta ämbetet, at han sticlar oljan til lysning, och speceri til rållverk, och thet dageliga spisoffret, och smörjooljan, så at han bestickar hela tabernaklet, och alt thet ther uti år, uti helgedomen, och hans redskap.

17. Och HERren talade med Mose och med Aaron, och sade:

18. I stolen icke låta the Rehaiters släges ämbete ätt förderfwa sig ibland the Leviter;

19. Utan thet stolen I göra med them, at the måga lefwa och icke dö, om the komma wid thet aldraghelgaste: Aaron och hans söner stola gå in, och sticka hwar och en til sitt ämbete och tunga:

20. Men icke stola the gå ther in, och städa helgedomen ohöjld, at the icke dö.

21. Och HERren talade med Mose, och sade:

22. Tag theslikes summan af Gersons barn, efter theas faders hus och slägte,

23. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, intil femtionde året, och sticka them alla som til ämbete duglige åro, at the stola hafwa ämbete i witnesbörddets tabernakel.

24. Och thetta stal wara the Gersoniters släges ämbete, thet the stola städa och bära:

25. The stola bära boningens tapeter, och witnesbörddets tabernakel, och thes täckelse, och thet täckelset af tackstin, som öfwan öfwer år, och klädet i dören af witnesbörddets tabernakel;

26. Och then bonaden i gården, och klädet i ingången åt gården, som går omkring tabernaklet och altaret, och theas tåg, och alla redskap til theas ämbete, och alt thet som theas ämbete tilhör.

27. Efter Aarons och hans söners ord stal alt Gersons barns ämbete gå, alt thet the bära och städa stola: och I stolen se til, at the taga wara på all theas tunga.

28. Thetta stal wara the Gersoniters barns släges ämbete uti witnesbörddets tabernakel. Och theas wakt stal wara under Ithamars Presten Aarons sons hand.

29. Merari barn, efter theas slägte och faders hus, stal tu och sticka,

30. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, in til thet femtionde året, alla the som til ämbete duga, at the stola hafwa ämbete uti witnesbörddets tabernakel.

31. På thenna tungan stola the wakt, efter alt theas ämbete uti witnesbörddets tabernakel, at the bära bråden til tabernaklet, och stottstängerna, och stolparna, och fötterna:

32. Och ther til med stolparna til gården alt omkring, och fötterna, och pålarna, och tågen med alla theas redskap, efter alt theas ämbete. Hwar och en stolen I tilstikka sin del af tungan, til at taga wara på redskapen.

33. Thetta ware Merari barns släges ämbete, af alt thet the städa stola uti witnesbörddets tabernakel, under Ithamars Presten Aarons sons hand.

34. Och Mose och Aaron, samt med höfwiitmännerna öfwer menigheten, talde the Rehaiters barn, efter theas slägte och faders hus,

35. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, in til femtionde året, alla the som til ämbete dugde, til at hafwa ämbete uti witnesbörddets tabernakel:

36. Och summan war tu tusend, siuhundrade och femtio.

37. Thet år summan af the Rehaiters slägte, hwilka alla at staffa hade uti witnesbörddets tabernakel, them Mose och Aaron talde, efter HERrans ord genom Mose.

38. Gersons barn wordo och talde i theras slægter och faders hus,

39. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, alt in til thet femtionde, alla the som til ämbete dugde, til at hafwa ämbete uti witnessbördets tabernakel.

40. Och summan war tu tusend, sexhundrade och trettio.

41. Thet år summan af Gersons barns slägte, the ther alla hade at stäffa uti witnessbördets tabernakel, hwilka Mose och Aaron talde, efter HERans ord.

42. Merari barn wordo och talde, efter theras slægter och faders hus,

43. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, alt in til thet femtionde, alla the som til ämbete dugde, til at hafwa ämbete uti witnessbördets tabernakel.

44. Och summan war tre tusend och tihundrade.

45. Thetta år summan af Merari barns slägte, them Mose och Aaron talde, efter HERans ord genom Mose.

46. Summan af alla Leviterna, som Mose och Aaron samt med Israels höfvismäns talde, efter theras slægter och faders hus,

47. Ifrå trettio år, och ther utöfwer, in til thet femtionde, alle the som ingingo til at stäffa, hwar i sitt ämbete, til at draga tungan uti witnessbördets tabernakel,

48. War ätta tusend, femhundrade och åttatio ;

49. The ther talde wordo, efter HERans ord genom Mose, hwar och en til sitt ämbete och tunga, såsom HERen hade budit Mose.

5. Capitel.

Och HERen talade med Mose, och sade :

2. Bjöd Israels barn, at the låta alla spitelsta komma utu lågret, och alla the som etterlådt hafwa, och the som på något dödt orene wordne äro.

3. Både man och qwinna stola the drifwa ut för lågret, at the icke stola göra theras låger örent, the jag uti bor ibland them.

4. Och Israels barn gjorde så, och

drifwo them ut för lågret, såsom HERen hade sagt til Mose.

5. Och HERen talade med Mose, och sade :

6. Tala til Israels barn, och såg til them : Om en man eller qwinna gör en synd på en människa, och förbryster sig ther med emot HERan, så hafwer then själen en skuld uppå sig.

7. Och the stola bekänna theras synd, som the gjort hafwa, och stola försona theras skuld med lika wärde, och ther utöfwer lägga femte delen til, och gifwa honom, som the emot syndat hafwa.

8. Om ingen är til, hwilken man betala stulle, så skal man gifwat HERan om in för Presten ; undantagen försoningens wådur, the han med försonad warder.

9. Theslikes skal alt håfoffer af alt thet, som Israels barn helga och offra Presten, wara hans.

10. Och hwilken något helgar, thet skal och wara hans : och hwad någon gifwer Presten, thet skal och wara hans.

11. Och HERen talade med Mose, och sade :

12. Tala til Israels barn, och såg til them : Om en mans hustru förloper honom, och förbryster sig emot honom ;

13. Och någon köttsligen belågrar henne, och warder dock mannen fördoft för hans ögon, och warder förskildt at hon ören worden år, och han kan icke öhwertygat henne, ty hon är icke beslagen ther med ;

14. Och misstänke anden upståndet honom, at han sin hustru misstänker, ehwad hon är ören, eller ej ören ;

15. Så skal han hafwa henne fram för Presten, och bära fram et offer öfwer henne, tionde parten af et Ephabjuggmjöl, och skal ingen olja giuta ther uppå, ej heller lägga ther rökelse på ; ty thet år et misstänkt offer, och et rökelse offer, som misgärning råjer.

16. Lå skal Presten hafwa henne fram, och ställa henne för HERan,

17. Och taga af thet helga wotnet uti et lerkar, och lägga stoft af tabernaklets golf i wotnet,

18. Och skal ställa qvinnan in för HERRan, och blotta hennes hufvud, och lägga rådjelse offret, thet et mistänke offer är, på hennes hand: och Presten skal hafva i sin hand bittert förbannadt watn:

19. Han skal besvärja qvinnan, och säga til henne: Hafwer ingen man belågrat dig, och tu icke hafwer förlupit tin man, så at tu hafwer orenat dig, så skal thetta bittra förbannade watnet intet stada dig;

20. Men hafwer tu förlupit tin man, så at tu är oren, och någon hafwer belågrat dig, förutan tin man:

21. Så skal Presten besvärja qvinnan med sådan förbannelse, och skal säga til henne: HERRen sätte dig i förbannelse, och til en wederskyggelse ibland titt folk, så at HERRen låter förfalla tina länder, och tin buk swälla.

22. Så gånge nu thet förbannade watnet i titt lif, så at tin buk swäller, och tina länder förfalla. Och qvinnan skal säga: Amen, amen.

23. Och så skal Presten strifwa thenna förbannelsen på en sedel, och två thet af med watnet.

24. Och skal gifwa qvinnan dricka af thet bittra förbannade watnet: och när thet bittra förbannade watnet är gångit uti henne,

25. Lå skal Presten taga thet mistänke offret af hennes hand, och west-offra thet för HERRanom til et spis-offer, och offrat uppå altaret.

26. Han skal taga en hand full af spisoffret til hennes åminnelse, och bränna thet up på altaret, och thet efter gifwa qvinnan dricka watnet.

27. Och när hon hafwer druckit watnet, om hon är oren, och hafwer sig emot sin man förbrutit; så skal thet förbannade watnet gå in i henne, och vara henne bittert, så at buken swäller på henne, och länderne förfalla; och then qvinnan skal vara til en förbannelse ibland hennes folk.

28. Är samma qvinna intet orenad, utan är ren; så skal thet intet stada henne, så at hon ju må warða hafwande.

29. Thetta är mistänkas lag, når en qvinna förlöper sin man, och warder oren:

30. Eller når en mistänke anda upständer en man, at han mistänker sin hustru, at han skal ställa henne in för HERRan; och Presten göre med henne alt efter thenna lagen.

31. Och mannen skal vara utan skuld för then misgärning; men qvinnan skal bära sin skuld.

6. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Tala til Israels barn, och säg til them: Om en man eller qvinna gör HERRanom et besynnerligt löfte til återhåll;

3. Han skal hålla sig ifrå win och starka drycker; winåttika, och starka dryckers åttika skal han och icke dricka, ej heller thet af winbår gjordt warder: han skal hwarken färska eller torra winbår äta.

4. Så länge som hans löfte warar, skal han icke äta thet af wintrå gjordt år, hwarken winbårs kärnar eller stalen.

5. Så länge hans löfets tid warar, skal icke rakknif komma på hans hufvud, til thes tiden är ute, then han HERRanom lofwat hafwer; ty han är helig, och skal låta håret fritt wåra på sitt hufvud.

6. I hela tiden, then han HERRanom lofwat hafwer, skal han til ingen död gå.

7. Han skal ej heller orena sig på sin faders död, sin moders, sin broders, eller sin systers; förty hans Guds löfte är öfwer hans hufvud.

8. Och i hela hans löfets tid skal han vara HERRanom helig.

9. Och om någon oförwarandes brädder når honom, så warder hans löfets hufvud orent; therefore skal han raka sitt hufvud på hans renselses dag, thet år, på sjunde dagen:

10. Och på åttonde dagen skal han bära fram två turturdufwor, eller två

unga dufwor til Presten in för dören af witnesbördbets tabernakel.

11. Och Presten stal gbra then ena til et syndoffer, then andra til et bränneoffer, och försöna honom, therföre at han syndade öfwer en död; och alltså på samma dagen helga hans hufwud.

12. At han stal uthålla HERRanom tiden til sitt löfte; och stal bära fram et årgammalt lamm til et stuldoffer. Dock skola the förre dagarne wara för-gåfwez, therföre at hans löfte wardt orenadt.

13. Thetta år hans lag som sig för-lofwat hafwer. När hans löstes tid ute år, stal man hafwa honom fram för dören af witnesbördbets tabernakel;

14. Och han stal bära fram sitt offer HERRanom, et årgammalt lamm utan wanck til bränneoffer, och et årgammalt får utan wanck til et syndoffer, och en wådur utan wanck til tackoffer;

15. Och en korg med oshrade kakor af semlomjöl blandadt med olja, och oshrade tunkakor smorda med olja, och theras spisoffer och drickoffer.

16. Och Presten stal bära thet in för HERRan, och stal göra hans syndoffer, och hans bränneoffer.

17. Och wåduren stal han göra til et tackoffer HERRanom til then oshrade brödkorgen: och stal theslikes göra hans spisoffer, och hans drickoffer.

18. Och stal raka then förlofwades löstes hufwud in för dören af witnesbördbets tabernakel: och stal taga hans löstes hufwud här, och kasta thet på elden, som under tackoffret år.

19. Och stal taga bogen af wåduren subnan, och en oshrad kaka utu korgen, och en oshrad tunkaka; och stal läggat then förlofwade på hans händer, sedan han hans löfte afrakat hafwer;

20. Och stal westoffra thet för HERRanom. Thet år heligt åt Presten, samt med westoffers bröfket, och hafs-offers bogen. Sedan må then förlofwade dricka win.

21. Thetta år then förlofwades lag, som sitt offer lofwar HERRanom för sitt löfte, förutan thet han eljes för-

mår. Såsom han lofwat hafwer, så stal han och göra, efter hans löstes lag.

22. Och HERRen talade med Mose, och sade:

23. Tala til Aaron och hans söner, och säg: Så stolen I säga til Israels barn, när I wälsignen them:

24. HERRen wälsigne dig, och be-ware dig:

25. HERRen låte sitt ansikte lysa öfwer dig, och ware dig nådelig:

26. HERRen uplyfte sitt ansikte öfwer dig, och gifwe dig frid.

27. Ly I stolen I sätta mitt namn upå Israels barn, at jag stal wälsigna them.

7. Capitel.

Och då Mose hade uprest tabernaklet, smort thet, och helgat thet, med all thes tyg, ther til och smort, och helgat altaret, med all thes tyg:

2. Så offrade höfwietsmännen i Israel, the som ypperst woro i theras faders hus; förty the woro höfwietsmån i slågterna, och stodo öfwerst ibland them som talde woro.

3. Och the buro sitt offer fram för HERRan, sex öfvertäckta wagnar och tolf oxar: ju en wagn för två höfwietsmån, och en ore för hwar ther: och hade them fram för tabernaklet.

4. Och HERRen sade til Mose:

5. Tag thet af them, at thet må tjena i witnesbördbets tabernakels tjenst, och så thet Leviterna, hwar efter sitt ämbete.

6. Då tog Mose wagnarna och oxarna, och fick them Leviterna.

7. Två wagnar och fyra oxar fick han Gersons barn, efter theras ämbete.

8. Och fyra wagnar och åtta oxar fick han Meraris barn, efter theras ämbete, under Ithamars Presten Arons sons hand.

9. Men Kehats barn fick han intet; therföre at the et heligt ämbete på sig hade, och måste bära på sina axlar.

10. Och höfwietsmännen offrade til altarets wigning, på then dagen då thet wigdt wardt, och offrade sina gåfwor in för altaret.

11. Och HERren sade til Mose: Låt hwar höfwiitsman bära sitt offer fram på sin dag til altarets wigning.

12. På första dagen offrade Nafeson sin gåfwa, Amminadabs son, af Juda slägte:

13. Och hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;

14. Ther til en gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerk;

15. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

16. En getabock til syndoffer;

17. Och två oxar til tackoffer, fem wådrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta år Nafesons Amminadabs sons gåfwa.

18. På then andra dagen offrade Nethanel Zuars son, höfwiitsman för Isaschar:

19. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;

20. Ther til en gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerk;

21. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

22. En getabock til syndoffer;

23. Och til tackoffer två oxar, fem wådrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta år Nethaneels Zuars sons gåfwa.

24. På tredje dagen, höfwiitsmannen för Sebulons barn, Eliab Helons son:

25. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;

26. En gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerk;

27. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

28. En getabock til syndoffer;

29. Och til tackoffer två oxar, fem wådrar, fem bockar, och fem årsgamla

lamm. Thetta år Eliabs Helons sons gåfwa.

30. På fjerde dagen, höfwiitsmannen för Rubens barn, Elizur Sebeurs son:

31. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;

32. En gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerk;

33. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

34. En getabock til syndoffer;

35. Och til tackoffer två oxar, fem wådrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta år Elizurs Sebeurs sons gåfwa.

36. På femte dagen, höfwiitsmannen för Simeons barn, Selumiel Zuri Sadaï son:

37. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;

38. En gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerk;

39. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

40. En getabock til syndoffer;

41. Och til tackoffer två oxar, fem wådrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta år Selumiels Zuri Sadaï sons gåfwa.

42. På siette dagen, höfwiitsmannen för Gadz barn, Eliasaph Deguels son:

43. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlomjöl, blandadt med olja til spisoffer;

44. En gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerk;

45. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

46. En getabock til syndoffer;

47. Och til tackoffer två oxar, fem wådrar, fem bockar, och fem årsgamla lamm. Thetta år Eliasaphs Deguels sons gåfwa.

48. På sjunde dagen, höfsvitsmannen för Ephraims barn, Elisama Ammihud son:

49. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlömjöl, blandadt med olja til spisofter;

50. En gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerf;

51. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

52. En getabod til syndoffer;

53. Och til tackoffer två orar, fem wådrar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Thetta är Elisama Ammihud sons gåfwa.

54. På åttonde dagen, höfsvitsmannen för Manasse barn, Gamliel Pedahjurs son:

55. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlömjöl, blandadt med olja til spisofter;

56. En gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerf;

57. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

58. En getabod til syndoffer;

59. Och til tackoffer två orar, fem wådrar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Thetta är Gamliels Pedahjurs sons gåfwa.

60. På nionde dagen, höfsvitsmannen för BenJamins barn, Abidan Gideoni son:

61. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlömjöl, blandadt med olja til spisofter;

62. En gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerf;

63. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

64. En getabod til syndoffer;

65. Och til tackoffer två orar, fem wådrar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Thetta är Abidans Gideoni sons gåfwa.

66. På tionde dagen, höfsvitsmannen för Dans barn, AhiEser Ammi Sadai son:

67. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlömjöl, blandadt med olja til spisofter;

68. En gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerf;

69. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

70. En getabod til syndoffer;

71. Och til tackoffer två orar, fem wådrar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Thetta är AhiEser Ammi Sadai sons gåfwa.

72. På elofte dagen, höfsvitsmannen för Aasers barn, Pagiell Dohrans son:

73. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlömjöl, blandadt med olja til spisofter;

74. En gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerf;

75. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

76. En getabod til syndoffer;

77. Och til tackoffer två orar, fem wådrar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Thetta är Pagiells Dohrans sons gåfwa.

78. På tolfte dagen, höfsvitsmannen för Naphtali barn, Ahira Enans son:

79. Hans gåfwa war et silfwerfat, hundrade och trettio sifflar wårdt, en silfwerstål, sjuttio sifflar wårdt, efter helgedomens siffl, båda fulla med semlömjöl, blandadt med olja til spisofter;

80. En gyldene sted, tio sifflar guld wårdt, full med röfwerf;

81. En stut af bostapen, en wådur, et årsgammalt lamm til bränneoffer;

82. En getabod til syndoffer;

83. Och til tackoffer två orar, fem wådrar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Thetta är Ahiras Enans sons gåfwa.

84. Thetta är nu altarets wigning, på then tiden då thet wigdt wardt, til frost.

ket the Israels höfwißsmän offrade thega tolf silfwerfat, tolf silfwerfålar, tolf gyldene stedar;

85. Så at ju et fat höll hundrade och trettio siflar silfwer, och ju en stål sjuttio siflar; så at summan af alt silfret i faten steg til tutufende fyrahundrade siflar, efter helgedomens sifel.

86. Och af the tolf gyldene stedar, fula med röfwerf, höll ju en tio siflar, efter helgedomens sifel; så at summan af guldet i stedarne steg til hundrade och tjugu siflar.

87. Summan af bostapen til bränneoffret war tolf stutar, tolf wådrar, tolf årgamla lamm, med theas spissoffer; och tolf getabockar til syndoffer.

88. Och summan af bostapen til tackoffret war fyra och tjugu oxar, sextio wådrar, sextio bockar, sextio årgamla lamm. Thetta är nu altarets wigning, så thet wigdt wardt.

89. Och når Mose gick in uti witnesbördbets tabernakel, at med honom skulle taladt warda, så hörde han rösten med sig tala af Rådastolen, som war på witnesbördbets ark, emellan the två Cherubim: sådan wardt med honom taladt.

8. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Aaron, och säg til honom: Når tu upfätter lamporna, skal tu så sätta them, at the alla sju lysa fram för ljusastaken.

3. Och Aaron gjorde så, och satte lamporna up til at lysa fram före ljusastaken, såsom HERren hade budit Mose.

4. Men ljusastaken war af tått guld, både hans lägg och hans blommor; efter then eftersyn som HERren hade wist Mose, så gjorde han ljusastaken.

5. Och HERren talade med Mose, och sade:

6. Tag Leviterna utur Israels barn, och rena them:

7. Och altså skal tu göra med them, at tu them renar: Tu skal stänka står-

watn på them, och helt slått afrafa alt theas hår, och två theas kläder; så äro the rene.

8. Sedan stola the taga en ung stut, och hans spissoffer semlomjöl, blandadt med olja; och en annan ung stut, skal tu taga til syndoffer:

9. Och skal hafwa Leviterna in för ddren af witnesbördbets tabernakel, och församla hela menigheten af Israels barn,

10. Och hafwa Leviterna fram för HERran; och Israels barn stola lägga sina händer på Leviterna;

11. Och Aaron skal westoffra Leviterna för HERran om utaf Israels barn, at the tjena stola i HERrans ämbete.

12. Och Leviterna stola lägga sina händer på stutarnas hufvud; och then ene skal HERran om til et syndoffer, och then andre til et bränneoffer gjord warda, til at försona Leviterna.

13. Och skal ställa Leviterna in för Aaron och hans söner, och westoffra them HERran om.

14. Och skal således afstilja them ifrån Israels barn, at the stola wara mine.

15. Sedan stola the ingå til at tjena uti witnesbördbets tabernakel: altså skal tu rena och westoffra them;

16. Ty the äro min gåfwa utaf Israels barn; och jag hafwer tagit them til mig, för alt thet som öpnar moderlif, nemligen, för förstfödingen i alla Israels barn.

17. Förty all förstföding i Israels barn är min, både af mennistor och af fånad; then tid jag slog all förstföding i Egypti land helgade jag them mig,

18. Och tog Leviterna mig til för all förstföding ibland Israels barn,

19. Och gaf them Aaron och hans söner för en gåfwa utur Israels barn, at the tjena stola i Israels barns ämbete uti witnesbördbets tabernakel, til at försona Israels barn, på thet at ibland Israels barn icke skal komma en plåga, om the wille nalkas helgedomen.

20. Och Mose med Aaron och hela me-

nigheten af Israels barn gjorde med Leviterna alt såsom HERren Mose budit hade.

21. Och Leviterne renade sig, och tvåd- de sina kläder, och Aaron westoffrade them för HERranom, och försonade them, at the wordo rene.

22. Sedan gingo the in at göra sitt ämbete uti witnessbördets tabernakel, för Aaron och hans söner. Såsom HERren hade budit Mose om Leviter- na, så gjorde the med them.

23. Och HERren talade med Mose, och sade:

24. Thetta är the Leviterna bör: Ifrå fem och tjugu år, och ther utöfwer, du- ga the til ämbete och tjenst i witness- bördets tabernakel;

25. Men ifrå femtionde året skola the wvara löse ifrå tjenstens ämbete, och skola icke mera tjena;

26. Utan taga wara på theras brö- ders tjenst uti witnessbördets taberna- kel; men ämbetet skola the icke stöta. Alltså skal tu göra med Leviterna, at hwar och en tager wara på sin wakt.

9. Capitel.

Och HERren talade med Mose uti Sinai öfn, i andra året sedan the woro dragne utur Egypti land, i första månaden, och sade:

2. Låt Israels barn hålla Pasah i sinom tid.

3. På fjortonde dagen i thenna må- naden om aftenen, i sinom tid, skola the hållat, efter alla thes stadgar och rätter.

4. Och Mose talade med Israels barn, at the skulle hålla Pasah.

5. Och the höllo Pasah på fjortonde dagen i första månaden om aftenen uti Sinai öfn. Alt såsom HERren ha- de budit Mose, så gjorde Israels barn.

6. Då woro ther någre män orene öfwer en dödd menniska, så at the icke kunde hålla Pasah på then dagen; the gingo på samma dagen til Mose och Aaron,

7. Och the sade til honom: Wi äre orene öfwer en dödd menniska; hwi skul-

le wi så föraktelige wåra, at wi icke må- ge bära HERranom vår gåfwa i sin tid ibland Israels barn.

8. Mose sade til them: Bider; jag wil höra hwad HERren bjuder eder.

9. Och HERren talade med Mose, och sade:

10. Lala til Israels barn, och säg: Om någon orenas på någon dödd, eller fjerran är ifrån eder på marken, eller ibland eder slågt, han skal äntå hålla HERranom Pasah:

11. Dock uti then andra månaden, på fjortonde dagen, om aftenen; och the skola ätat med öfwrabt bröd och salt;

12. Och skola intet låta ther af blifwa qwar til morgonen, och intet ben sönderbröta ther af; och skola hållat efter alt Pasah-sätt.

13. Men then som ren är, och icke är på marken, och försummar hålla Pas- sah, hans själ skal utrotad warda utu hans folk, therföre at han icke hafwer burit HERranom sin gåfwa i sinom tid: han skal bära sin synd.

14. Och om en främling bor när eder, han skal oc hålla HERranom Pasah, och skal hållat efter the stadgar och sätt, som Pasah kräfwet. Thetta sättet skal wara eder allom ens, så the utländska, som the inländska.

15. Och på then dagen då tabernaklet upfatt warbt öfwerfäckt thet en moln- styn på witnessbördets tabernakel; om aftenen, och sedan in til morgonen, war öfwer tabernaklet såsom en eld.

16. Så stödde thet allestädes, at moln- styn öfwerfäckt thet om dagen och om natten såsom en eld.

17. Och efter som molnstyn höf sig up ifrå tabernaklet, så foro Israels barn; och uppå hwad rum molnstyn blef, ther lågrade sig Israels barn.

18. Efter HERrans ord foro Israels barn, och efter HERrans ord lågrade the sig: så länge molnstyn blef öfwer tabernaklet, så länge lågo the stilla.

19. Och när molnstyn i flera dagar dralades öfwer tabernaklet, så togo Israels barn wara uppå HERrans wakt, och foro ingen wäg.

20. Och när så skedde, at molnstyn war på tabernaklet til några dagars tal, så lågrade the sig, efter HERRans ord, och foro efter HERRans ord.

21. När molnstyn ther war, ifrå aftonen alt in til morgonen, och så höf sig up, så foro the; eller när han sig om dagen eller natten uphof, så foro the och:

22. Men när han två dagar, eller en månad, eller eljes länge blef öfwer tabernaklet, så lågo Israels barn, och foro intet. Och när han då gaf sig up så foro the.

23. Ly efter HERRans mun lågo the, och efter HERRans mun foro the; så at the togo wara på HERRans wakt, efter HERRans ord genom Mose.

10. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Gör tig två trumpeter af tått silfwer, at tu brukar them til at kalla tilhopa menigheten, och när håren af stad skal.

3. När man blåser med them båda, skal församla sig til dig hela menigheten in för dören af vittnesbördets tabernakel.

4. När man blåser med en, så stola höfwitsmännen församla sig in til dig; the öfwerste öfwer tusende i Israel.

5. Men när I trumpeten, så stola the lågren draga af stad, som ligga öfver ut.

6. Och när I trumpeten andra gången, så stola the lågren draga af stad, som ligga söder ut: förty när the resa stola, så stola I trumpeta.

7. Men när menigheten skal församlas, skolen I slått blåsa, och icke trumpeta.

8. Och thet blåsanbet med trumpeterna, stola Presten Aarons söner göra. Och thet skal wara eder et ewigt sätt til edra efterkommande.

9. När I dragen til någon strid uti edert land emot edra fiender, som strida mot eder, så stola I trumpeta med trumpeterna, at uppå eder skal tänkt warda för HERRanom eder Gud, och I mågen löste warda ifrån edra fiender.

10. Sammalunda och, när I ären glade, på edra högtider och edra nymånader, stola I blåsa med trumpeterna öfwer edra brännoffer och tackoffer, at thet skal wara eder til äminnelse för eder Gud. Sag år HERRen eder Gud.

11. På tjugonde dagen i then andra månaden, i thet andra året, gaf molnstyn sig up af vittnesbördets tabernakel.

12. Och Israels barn drogo i thetas starar utu Sinai ökn; och molnstyn blef uti then ökn Paran.

13. Och the förste drogo af stad, efter HERRans ord genom Mose:

14. Nämligen, thet baneret af Juda barns låger drog först åstad med thetas hår: och öfwer thetas hår war Nahejon Amminadabs son.

15. Och öfwer then håren af Na-schars barns släkte war Nethaneel Zuars son.

16. Och öfwer then håren af Sebulons barns släkte war Eliab Helons son.

17. Då lade man tillsamman tabernaklet, och Serfons och Merari barn drogo åstad, och buro tabernaklet.

18. Ther näst följde thet baneret af Rubens låger med thetas hår: och öfwer thetas hår war Elizur Sedeurs son.

19. Och öfwer then håren af Simeons barns släkte war Selumiel Zuri Sadai son,

20. Och Eliasaph Deguels son öfwer Gad barns släkte hår.

21. Så drogo och the Rehatiter åstad, och buro helgedomen; och the förre uppsatte tabernaklet, til thes these kommo efter.

22. Ther näst drog thet baneret åstad af Ephyraims barns låger med thetas hår: och öfwer them war Elisama Ammihuds son,

23. Och Gamliel Pedabzurs son öfwer then håren af Manasse barns släkte,

24. Och Abidan Gideoni son öfwer then håren af BenJamins barns släkte.

25. Ther näst följde thet baneret af Dans barns låger med thetas hår: och så woro alla lågren uppe: och Ahiser

Ammi Sadai son war öfwer theas här,

26. Och Dagiel Ochran son öfwer then håren af Agers barns slägte,

27. Och Ahira Enans son öfwer then håren af Naphthali barns slägte.

28. Så foro Israels barn med theas härar.

29. Och Mose sade til sin swäger Hobab Reguels son af Midian: Wi drage til det rum, om hwilket HERren sagt hafwer: Jag skal gifwa eder thet; så kom nu med oss; wi wilje göra thet bästa med dig; ty HERren hafwer Israel godt tillsagt.

30. Han swarade: Jag wil icke med eder, utan fara i mitt land til min slägt.

31. Han sade: Räre, öfwergif oss icke; förty tu wet hwar wi stole lägga oss i öknen, och skal wara vårt öga.

32. Och om du far med oss, thet goda som HERren gör med oss, thet wilje wi göra med dig.

33. Så drogo the ifrå HERrans berg tre dagsresor; och HERrans förbunds ark drog för them tre dagsresor, til at wisa them hwar the hwila skulle.

34. Och HERrans molnsty war öfwer them om dagen, när the drogo utu lägret.

35. Och när arken for, så sade Mose: HERre, ståt up, at tine fiender måga förströs, och the som dig hata måga flyktige warda för dig.

36. Och när han sattes ned, sade han: Kom igen, HERre, til the många Israels tusende.

11. Capitel.

Och som folket gjordes otåligt, misshagade thet för HERrans öron; och då HERren hörde thet, förgrimmade sig hans wrede; och HERrans eld fängde ibland them, hwilken förtärde the yttersta lågren.

2. Då ropade folket til Mose, och Mose bad HERran; så förswann elden.

3. Och thet rumet kallade man Thabeera, 'thersföre at HERrans eld hade sig upståndt ibland them.

4. Ty thet meniga folk ibland them hade fått lusta, och suto och greto samt med Israels barn, och sade: Ho kan flyg födt til at äta?

5. Wi komme ihog then fisk, som wi äte för intet uti Egypten, och the gurkor, meloner, purjolök, rödlök och hwitlöb;

6. Men nu är vår själ borttorkad: våra ögon se intet annat än Man.

7. Och war Man såsom Corianders frö, och så til sendes som Bedellion.

8. Och folket lopp hit och tit, och samlade tilhopa, malde thet på qwarn, och stötte thet sönder i mortlar, och kokade thet i grytor, och gjorde sig ther kator af; och thet hade en smak såsom en oljokaka.

9. Och när daggen föll om natten öfwer lägret, så föll öf Man ther med.

10. Då nu Mose hörde folket gråta i theas slägter, hwar och en i sin tjälls dörr, då förgrimmade sig HERrans wrede swåriligen; och Mose wardt öfångslig.

11. Och Mose sade til HERran: Hwi beghnarrar du tin tjänare; och hwi finner jag icke nåd för dina ögon, at du så lågger på mig alt folkets tunga?

12. Hafwer nu jag alt thetta folket aflat eller födt, at du må säga til mig: Där them på dina armar, såsom en amma bär et barn, in uti thet landet, som du theas såder swurit hafwer?

13. Hwar skulle jag nu taga födt, thet jag alt thetta folket gifwa skulle? The gråta för mig, och säga: Gif oss födt til at äta.

14. Jag förmår icke alt thetta folket uppehålla allena; ty thet är mig för swårt.

15. Och wil du så göra emot mig, så slå mig hållre ihjäl, om jag eljes hafwer funnit nåd för dina ögon, at jag icke så skal se min jämmer.

16. Och HERren sade til Mose: Församla mig iustio mån utaf the äldsta i Israel, the som du wet at the äro the äldste och förmän i folket; och haf them fram för witnesshördets tabernakel, och ställ them ther när dig:

17. Så wil jag komma ned, och thet

tala med dig, och taga af tin Anda, som öfwer dig är, och så them, at the måga draga tungan öfwer folket med dig, at tu icke drager honom allena.

18. Och til folket stal tu säga: Helger eder til morgons, at I mågen så äta kött; förty eder gråt är kommen in för HERrans dron; ty I sägen: Ho gifwer oss kött til at äta; förty wi mädde wäl uti Egypten? therföre stal HERren gifwa eder kött, at I äten:

19. Icke i en dag, icke i två, icke i fem, icke i tio, icke i tjugu dagar;

20. Utan en månad långt, til thes at thet stal gå eder utaf näsorna, och warda eder en wämjelse, therföre at I hafwen bortkastat HERran, then ibland eder är, och gråtit för honom, och sagt: Hwi äre wi gångne utur Egypten?

21. Och Mose sade: Sexhundrade tusende män fottfolk är, ther jag ibland är; och tu säger, jag wil gifwa eder kött, at I äten en månad långt.

22. Skal man slagta får och så, at man må måtta them, eller alla fiskar i hafwet församla ther til, at the måga blifwa måttade?

23. Men HERren sade til Mose: Är då HERrans hand förkortad? Men tu stal nu se, om mina ord dig något wärde äro, eller ej.

24. Och Mose gick ut, och sade til folket HERrans ord, och församlade the suttio män af the äldsta i folket, och stälde them omkring tabernaklet.

25. Då kom HERren neder i molnshyn, och talade med honom, och tog af Andan som öfwer honom war, och gaf the suttio äldsta männerna: och när Anden hvilade utöfwer them, propheterade the, och wände sedan in-tet igen.

26. Och så hade ännu två män blifwit war i lägret; then ene het Eldad, then andre Medad; och Anden hvilade öfwer them, ty the woro och upskrefne, ändock the icke utgångne woro til tabernaklet; och the propheterade i lägret.

27. Då loyp en dräng åstad, och bodade thet Mose, och sade: Eldad och Me-

dad prophetera i lägret.

28. Då swarade Josua Nun son, Mose tjenare, then han utwält hade, och sade: Min herre Mose, förbjud them thet.

29. Men Mose sade til honom: Hwi åst tu så nitist för mig? Gifwe Gud, at alt HERrans folk propheterade, och HERren låte sin Anda komma öfwer them.

30. Och så gingo Mose och the äldste af Israel i lägret.

31. Då kom et wäder ut ifrå HERranom, och lät komma åkerhöns ifrå hafwet, och förströdde them öfwer lägret, then ena dagen såsom then andra, i två dagar långt, fring om lägret, två alnar högt up ifrå jorden.

32. Då stod folket up på samma hela dagen, och på then hela natten, och på hela then dagen ther efter, och samlade åkerhöns, och then som minst samlade, han samlade tio Homer; och the torkade them fring om lägret.

33. Som ännu köttet war under thes ras tänder, och förr än thet åtgångit war, förgrimmade sig HERrans wrede öfwer folket, och HERren slog them med en ganfka stor plåga.

34. Ther af heter thet samma rumet lustgrifter, therföre at man ther begrof thet lystna folket.

35. Ifrå lustgrifterna drog folket ut til Hazeroth, och blefwo i Hazeroth.

12. Capitel.

Och Mirjam och Aaron talade emot Mose för hans hustrus skul, then Ethiopisan, som han til hustru tagit hade, therföre at han en Ethiopisa hade til hustru tagit;

2. Och sade: Talar nu HERren allena genom Mose? Talar han och icke genom oss? Och HERren hörde thet.

3. Men Mose war en ganfka saktnodig man öfwer alla menniskor på jorden.

4. Och strax sade HERren til Mose, och til Aaron, och til Mirjam: Går ut I tre in til witnessbördetis tabernakel. Och the gingo alla tre ut.

5. Då kom HERren ned i molnstoden, och steg in i dören af tabernaklet, och kallade Aaron och MirJam; och the gingo båda ut.

6. Och han sade: Hörer mina ord: Om någon är ibland eder en HERrans Prophet, honom wil jag uppenbara mig uti en syn, eller uti en dröm wil jag tala med honom;

7. Men icke så min tjenare Mose, hwilken uti mitt hela hus trogen är.

8. Munteligen talar jag med honom, och han ser HERran såsom han är, icke genom mörka ord eller liknelser: Hwi hafwen I då icke fruktat at tala emot min tjenare Mose.

9. Och HERrans wrede förgrymmade sig öfwer them, och han wände sig bort;

10. Ther til gaf och molnstyn sig ifrå tabernaklet. Och si, då war MirJam spitelst såsom en snö: och Aaron wände sig til MirJam, och fick se at hon war spitelst.

11. Han sade til Mose: Åh, min herre, lägg icke ihenna synd på oss, i thet wi hafwe owisligen gjort, och syndat;

12. At ihenna icke blifwer såsom et dödt ting, som kommer ut af moderlifwet; thet hafwer allaredan bortfrätt hälften af hennes kött.

13. Då ropade Mose til HERran, och sade: Åh, Gud! gör henne helbregda.

14. HERren sade: Om hennes fader hade spottat henne i ansiktet, skulle hon icke slämma sig i sju dagar? Låt innehycka henne i sju dagar utan för lägrer, sedan låt åter taga befäne igen.

15. Så wardt då MirJam innehytt i sju dagar utan för lägrer; och folket for ingen wäg fram bättre, in til thes MirJam wardt igen anamnad.

13. Capitel.

Sedan drog folket ifrå Hazeroth, och lägrade sig uti then öknens Paran.

2. Och HERren talade med Mose, och sade:

3. Gå ut män, the som måga bespeja landet Canaan, thet jag Israels barn gifwa wil: af hwarje theas så-

ders slågt en myndig man.

4. Mose sände them ut af then öknens Paran, efter HERrans ord, the som alla woro myndige män ibland Israels barn.

5. Och hette altså: Sammua Zaccur son af Rubens slägte.

6. Saphat Hori son af Simeons slägte.

7. Caleb Jephunne son af Juda slägte,

8. Nigeal Josephs son af Issachars slägte.

9. Hosea Nun son af Ephraims slägte.

10. Palti Raphu son af BenJamins slägte.

11. Gaddiel Sodi son af Sebulons slägte.

12. Gaddi Susi son af Josephs slägte, af Manasse.

13. Ammiel Gemalli son af Dans slägte.

14. Sethur Michaels son af Asters slägte.

15. Nahebi Baphsi son af Naphtali slägte.

16. Geuel Machi son af Gads slägte.

17. These äro namnen af männerna, som Mose utsände til at bespeja landet. Och Hosea Nun son kallade Mose Josua.

18. Då nu Mose utsände them til at bespeja landet Canaan, sade han til them: Farer up söder ut, och går up på bergen,

19. Och beser landet, huru thet är, och folket som theruti bor, om thet är starkt eller swagt, litet eller mycket;

20. Och hurudant land thet är, thet the uti bo, om thet är godt eller ondt, och hurudana städer äro, thet the uti bo, om the äro förwarade med murar, eller ej;

21. Och hurudant landet är, fett eller magert, och om trä thet uti äro, eller ej. Warer wid en god tröst, och tager af landets frukt. Och thet war rätt på then tiden, då första winbären woro mogna.

22. The gingo up, och bespejade landet, ifrå then öknens Zin alt in til Rehob, thet man går til Hamath.

23. The gingo också up söder ut, och kommo til Hebron: ther war Ahiman, Sesai och Thalmai, Enaks barn. Och Hebron war upbyggt i sju år förr än Zoan uti Egypten.

24. Och the kommo in til then båden Escol, och sturo ther en winqvist af, med en winklast, och låto två båra then på en stång, och ther til granatäpplen och skön.

25. Thet rumet kallas Escols bäck, för then winklastens skul, som Israels barn ther affsturo.

26. Och the wände om, när the hade bespejat landet, efter fyratio dagar,

27. Gingo och kommo til Mose och Aaron och til hela menigheten af Israels barn, uti then öken Paran til Rades, och sade honom igen och hela menigheten, huruledes the stod til, och låto them se landets frukt;

28. Och förtälde them, och sade: Wi woro in uti thet landet, tit I och sänder, ther mjölk och honing uti flyter; och thetta är thes frukt.

29. Förutan at ther bor starkt folk uti; och ther äro gansta fasta och stora städer: och wi sågo ther och Enaks barn.

30. The Amalekiter bo söder ut i landet; the Hethier, och Jebuseer, och Amoriter bo uppå bergen; the Cananeer bo wid hafvet och wid Jordan.

31. Men Caleb stillade folket för Mose, och sade til them: Låt oss draga tit up, och taga landet in; förty wi kunne väl wara them öfvermågtige.

32. Men the mån, som hade varit med honom upfarne, sade: Wi förmå icke draga tit up emot thet folk; ty the äro oss för starke.

33. Och the förtalade landet, som the skadat hade, för Israels barn, och sade: Landet, som wi igenom gått hafve til at bespeja thet, uptråter sina inbyggare; och allt thet folk, som wi ther inne sågo, är gansta långt folk.

34. Wi sågo ther och tyranner, Enaks barn af the tyranner; och wi woro för våra ögon såsom gråshoppor; och så woro wi och för theas ögon.

14. Capitel.

Så tog hela menigheten til at stria; och folket gret then natten.

2. Och alla Israels barn knorrade emot Mose och Aaron, och hela menigheten sade til them: Åh! at wi dock hade fått dö i Egypti land, eller ännu dö måtte i thenna öken.

3. Hwi förer HERren oss i thetta landet, at wi stole falla för svärd, och våra hustrur och barn warda til rof? Är icke bättre at wi drage in uti Egypten igen?

4. Och then ena sade til then andra: Låt oss hafwa oss up en höfswitsman, och fara in uti Egypten igen.

5. Men Mose och Aaron föllo uppå sina ansikten för hela menighetens församling af Israels barn.

6. Och Josua Nun son, och Caleb Jephunne son, the och landet bespejat hade, reswo sina kläder;

7. Och sade til hela menigheten af Israels barn: Landet, som wi igenomvandrat hafwe til at bespeja thet, är gansta godt.

8. Hafwer HERren wilja til oss, så förer han oss väl uti thet landet, och gifwer oss thet, hwilket et land är, som mjölk och honing uti flyter.

9. Fallor icke ifrå HERren, och frukter eder intet för thetta landets folk; ty wi wilje äta them up såsom bröd: theas bestårm är gångit ifrå them, och HERren är med oss; frukter eder intet för them.

10. Så sade hela folket, at man skulle stena them. Så syntes HERrans hårlighet på wimesbördets tabernakel för alla Israels barn.

11. Och HERren sade til Mose: Huru länge skal thetta folket försmåda mig? och huru länge wilja the icke tro på mig genom allahanda tecken, som jag ibland them gjort hafwer?

12. Jag skal slå them med pestilentie, och förgöra them, och göra tig til et större och mågtigare folk än thetta är.

13. Men Mose sade til HERren: Så så the Egyptier thet höra; ty tu haf-

wer fört thetta folket med tin kraft midt ut ifrå them ;

14. Och man warder sågande til thetta lands inbyggare, som hört hafwa, at tu, HERRen, äst ibland thetta folket, at tu ansikte emot ansikte sedd warder, och tin molnsh står öfwer them, och tu, HERRen, går för them i molnstoden om dagen, och i eldstoden om natten ;

15. Och tu dräpte thetta folket såsom en man, så skulle bedningarne, som sådant rop på dig hörde, tala och säga :

16. HERRen förmodde icke föra thet folket in uti thet land, som han them swurit hade ; therför hafwer han dräpit them i öken.

17. Så låt nu HERRans kraft stor warda, såsom tu talat hafwer ;

18. HERRen är långmodig, och af stor barmhertighet, och förlåter misgärning och öfwerträdelse, och låter ingen vara ostraffad, utan söker fädernas misgärning öfwer barnen, in til tredje och sjerde led.

19. Så war nu nådelig öfwer thetta folks misgärning, efter tin stora barmhertighet, såsom tu och thetta folk förlåtit hafwer, alt ifrån Egypten och här til.

20. Och HERRen sade : Jag hafwer förlåtit them thet, såsom tu sagt hafwer ;

21. Men så wißt som jag lefwer, så skal hela werlden warda full af HERRans härlighet :

22. Ty alle the mån, som hafwa sett min härlighet och mina tekn, som jag gjort hafwer uti Egypten och uti öken, och nu tio resor försökt mig, och icke hafwa lydt min röst ;

23. Ingen af them skal så se thet landet, som jag theas fäder swurit hafwer ; och ingen skal se thet, then mig försmådat hafwer.

24. Men min tjänare Caleb, therför at en annan Ande med honom är, och hafwer troligen följt mig efter, honom skal jag föra in i thet landet ther han infom ; och hans såd skal intaga thet :

25. Ther til och the Amalekiter och Cananeer, som i dalarna bo. I morgon wänder om, och drager in uti öken, på then wägen at röda hafwet.

26. Och HERRen talade med Mose och Aaron, och sade :

27. Huru länge skal thenna onda hopen knorra emot mig ? ty jag hafwer hört Israels barns knorrande, som the emot mig knorrat hafwa.

28. Therför såg til them : Så wißt som jag lefwer, säger HERRen, skal jag göra eder såsom I för mina öron sagt hafwen.

29. Edre kroppar stola falla i thenna öken ; och alle I, som räfnade ären ifrå tjuga år, och ther utöfwer, I som emot mig knorrat hafwen,

30. Stolen intet komma in uti thet land, ther jag min hand på uphåfwit hafwer, at jag skulle låta eder ther uti bo, förutan Caleb Zephunne son, och Josua Nun son.

31. Men edra barn, ther I om saden, at the skulle warda til et rof, them wil jag föra ther in, at the stola så se thet land, som I förkastet.

32. Men I, med edra kroppar, stolen falla i thenna öken.

33. Och edra barn stola wara herdar i öken i fyratio år, och umgälla edert horeri, in til thes edra kroppar warda åtgångne i öken,

34. Efter talet af the fyratio dagarna, i hwilla I landet bespejaden, ju et år för hwar dag, at the stola umgälla eder misgärning i fyratio år ; på thet I stolen förnimma hwad thet år, när jag tager min hand ifrå.

35. Jag HERRen hafwer thet sagt ; thet wil jag också göra med hela thenna onda hopen, som sig emot mig uphåfwit hafwer. Uti thenna öken stola the åtgå, och ther dö.

36. Alltså dödde af HERRans plåga alle the mån, som Mose såndt hade til at bespeja landet, och igenkomne woro, och hade kommit hela menigheten til at knorra ther emot,

37. Ther med at the gåfwo landet et rykte, at thet war ondt.

38. Men Josua Nun son och Caleb Zephunne son blefwo lefwande, af the mån som gångne woro til at bespeja landet.

39. Och Mose talade thesa ord til alla Israels barn; så sörjde folket swårigen:

40. Och stodo om morgonen bittida up, och drogo up på bergshögden, och sade: Här äre wi, och wilje draga up til thet rum, ther HERRen oss af sagt hafwer; ty wi hafwe syndat.

41. Men Mose sade: Hwi gån I så utöfwer HERrans ord? Thet skal icke wål bekomma eder.

42. Drager icke up; förty HERRen är icke med eder, at I icke blifwen slagne för edra fiender.

43. Ty the Amalekiter och Cananeer äro ther för eder, och I warden fallande för swärd, therför at I hafwen wändt eder ifrå HERranom; och HERRen skal intet wara med eder.

44. Men the woro förblindade til at draga up på bergshögden; men HERrans förbunds art och Mose kommo intet utu lågret.

45. Så kommo the Amalekiter och Cananeer, som på bergen bodde, ned, och slogo them, och förbljode them alt in til Horma.

15. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och såg til them: När I kommen in uti thet land, ther I uti bo stolen, thet jag eder gifwa skal,

3. Och wiljen göra HERranom offer, ware sig bränneoffer, eller et offer af et besynerligt löfte, eller et frivilljeoffer, eller eder högtids offer, på thet I stolen göra HERranom en söt lukt, af så eller får.

4. Hvilken nu HERranom sin gåfwa offra wil, han skal göra til et spisoffer en tiondedel semlomjöl, blandadt med olja, en fjerdedel af et Hin;

5. Och win til drickoffer; sammalunda en fjerdedel af et Hin, til bränneoffer, eller eljes til et offer, ther et lamm offradt warder.

6. Men ther en wådur warder offrad, skal tu göra spisoffret två tiondedelar

semlomjöl, blandadt med olja, en tredjedel af et Hin;

7. Och win til drickoffer, med en tredjedel af et Hin; thet skal tu offra HERranom til en söt lukt.

8. Men wil tu göra en stut til bränneoffer, eller til et besynerligt löfteoffer, eller til tackoffer HERranom;

9. Så skal tu til stuten göra et spisoffer, tre tiondedelar semlomjöl, blandadt med olja, et halft Hin;

10. Och win til drickoffer, sammalunda et halft Hin. Thetta är et offer HERranom til en söt lukt.

11. Alltså skal tu göra med en stut, med en wådur, med et lamm af får, eller getter.

12. Efter som talet är af thesa offren, ther efter skal och talet wara til spisoffret och drickoffret.

13. Then som en inländst är, han skal thetta göra, på thet han må göra HERranom et offer til en söt lukt.

14. Och om en främling bor när eder, eller ibland eder når edra fränder är, och wil göra HERranom et offer til en söt lukt, han skal göra såsom the göra.

15. Hela menigheten skal thet wara en stadga, både eder och främlingar. En ewig stadga skal thet wara bland edra efterkommande, at för HERranom skal en främling wara såsom I.

16. En lag, en rätt skal wara eder och främlingen, som bor när eder.

17. Och HERRen talade med Mose, och sade:

18. Tala med Israels barn, och såg til them: När I kommen in uti landet, tit jag eder införa skal,

19. At I äten af landets brödd, stolen I gifwa HERranom et håsoffer:

20. Nemligen, af eder degs förstling stolen I gifwa en kaka til håsoffer, såsom I gifwen håsoffer af laban.

21. Så stolen I och gifwa HERranom förstling af eder deg til håsoffer, med edra efterkommande.

22. Och om I af oröthenhet försummen något af thesa bud, som HERRen til Mose sagt hafwer,

23. Och alt thet HÆren eder genom Mose budit hafwer, ifrå then dagen HÆren begynnede bjuda, in til edra efterkommande:

24. Om nu menigheten gör något owetande; så skal hela menigheten göra en ung stut af bostapen til et branneoffer, HÆranom til en söt lukt, samt med sitt spissoffer och drickoffer, såsom thet sig bdr, och en getabod til syndoffer.

25. Och Presten skal altså försona hela menigheten af Israels barn, så warder thet them förlåtit; ty thet är en owetenhet: och the stola frambåra sådana sina gåfwor, HÆranom til et offer, och sitt syndoffer för HÆranom för sin owetenhet;

26. Så warder thet förlåtit hela menigheten af Israels barn, thet til och främlingarna, som bo ibland eder, efter hela folket är i sådan owetenhet.

27. Men när en själ genom owetenhet syndar, hon skal frambåra en årsgammal get til syndoffer.

28. Och Presten skal försona sådan owetande själ med syndoffret för owetenheten för HÆranom, så at han henne försonar; så warder thet henne förlåtit.

29. Och thet skal vara alt en lag, som I för owetenhet göra stolen, både the som inländske äro ibland Israels barn, och främlingarna, som bo ibland eder.

30. Men om en själ något gör af öfwerdådighet, ware sig inländskt eller utländskt, then hafwer försmådat HÆran; then själen skal utrotad warda utu hennes folk:

31. Ty hon hafwer föraktat HÆrans ord, och gjort hans bud om intet; hon skal platt utrotad warda, och umgälla sin stuld.

32. Som nu Israels barn woro i öfwen, funno the en man hämtande wed om Sabbathsdagen.

33. Och the som hade funnit honom thet med, så han hämtade weden, hade honom fram för Mose och Aaron och för hela menigheten.

34. Och the satte honom i fångelse; ty thet war icke klarligen uttryckt, hwad man skulle göra med honom.

35. Men HÆren sade til Mose: Then mannen skal döden dö: hela menigheten skal stena honom utan för lägret.

36. Så förde hela menigheten honom ut för lägret, och stenade honom ihjäl, såsom HÆren hade budit Mose.

37. Och HÆren sade til Mose:

38. Lala med Israels barn, och såg til them, at the stola göra sig fransar på fällarna af theas kläder, i alla theas efterkommande, och gula snören i fransarna wid fällarna.

39. Och stola the fransar tjena eder thet til, at I stolen se på them, och ihogkomma alla HÆrans bud, och göra them, at I icke efterföljen ebert hjertas tycke, eller hor drifwen efter edra ögon.

40. Therefore stolen I ihogkomma och göra alla mina bud, och helige wara eder Gud:

41. Jag HÆren eder Gud, then eder utur Egypti land fört hafwer, at jag skulle wara eder Gud: Jag HÆren eder Gud.

16. Capitel.

Och Korah Izear son, Kehat sons Levi sons, tog til sig Dathan och Abiram, Eliabs söner, och On Peleth son, af Rubens söner.

2. Och the hofwo sig up emot Mose, med några män af Israels barn, tuhundrade och femtio myndige i menigheten, rådherrar och ärlige män.

3. Och the församlade sig emot Mose och Aaron, och sade til them: I gören alltförmycket; ty hela menigheten är helig, och HÆren är ibland them: hwi uphåfwen I eder öfwer HÆrans menighet?

4. Så Mose thet hörde, föll han up på sitt ansikte,

5. Och sade til Korah och hans hela parti: I morgon warder HÆren tunggörande, hwilka honom tillhöra, hwilken helig är, och honöym offra skal:

then han utväljer, han skal offra honom.

6. Thetta görer: Läger för eder rökpannor, Korah och hans hela parti;

7. Och lägger ther eld in, och kaster rötkvert ther uppå för HERRanom i morgon: hwilken som HERRen utväljer, han ware helig: I gören alt för mycket, I Levi barn.

8. Och Mose sade til Korah: Käre, hörer dock, I Levi barn:

9. Är thet icke eder nog, at Israels Gud hafwer affstijlt eder ifrå then meniga Israel, at I stolen offra honom, så at I stolen tjena honom i HERRans tabernakels ämbete, och tråda fram för menigheten, til at tjena henne?

10. Han hafwer tagit tig, och alla tina bröder, Levi barn, samt med tig til sig; och I faren nu och efter Presterskapet:

11. Tu och titt hela parti gören uppror emot HERRan. Hwad är Aaron, at I knorren emot honom?

12. Och Mose sände bort, och lät kalla Dathan och Abiram, Eliabs söner; men the sade: Wi komme intet tit up.

13. Är thet icke nog at tu hafwer fört oss utu landet, ther mjölk och honing uti flyter, at tu skulle dräpa oss i öken; skal tu ännu ther til vara herre öfwer oss?

14. Skönligen hafwer tu fört oss in uti thet land, ther mjölk och honing uti flyter, och hafwer gifwit oss åkrar och wingårdar til arfwedel: wil tu och slinga folk ögonen ut? Wi komme intet tit up.

15. Då förgrymmade sig Mose ganska swårligen, och sade til HERRen: Wänd tig icke til theas spisoffer. Jag hafwer icke tagit them en åsna ifrå, och ingen af them något gjort emot.

16. Och han sade til Korah: Tu och titt hela parti stolen i morgon vara för HERRanom, tu, the och Aaron.

17. Och hwar tage sin rökpanna, och lägge rötkvert ther uppå, och går fram för HERRan, hwar med sin panna; thet äro tu hundrade och femtio pannor.

18. Och hwar thea tog sin panna,

och lade ther eld in, och kastade rötkvert ther uppå, och gingo in för dören af witnessbördets tabernakel; och Mose och Aaron theslifes.

19. Och Korah församlade emot them hela menigheten, in för dören af witnessbördets tabernakel. Och HERRans härlighet syntes för hela menigheten.

20. Och HERRen talade med Mose och Aaron, och sade:

21. Skiljer eder ifrå thenna menigheten, at jag med hast må förgöra them.

22. Men the föllo på sitt ansikte, och sade: Å Gud, alt fötts andas Gud! om en man syndat hafwer, wil tu då hämnas öfwer hela menigheten?

23. Och HERRen talade med Mose, och sade:

24. Tala til menigheten, och säg: Kommer up ifrå Korahs och Dathan och Abiram's tjäll.

25. Och Mose stod up, och gick til Dathan och Abiram; och the äldste af Israel följde honom efter.

26. Och talade til menigheten, och sade: Går ifrå thesa ogudaktiga menniskors tjäll, och kommer intet wid något thet them tilhörer, at I icke til äfwenturs förgås uti någon theas synd.

27. Och the gingo up ifrå Korahs, Dathan och Abiram's tjäll; men Dathan och Abiram gingo ut, och trådde i dören af theas tjäll, med theas hustrur, söner och barn.

28. Och Mose sade: Ther uppå stolen I märka at HERRen mig såndt hafwer, at jag alla thesa gerningar göra skulle, och icke af mitt hjerta;

29. Om the dö, såsom alla menniskor, eller hemsökte warda, såsom alla menniskor hemsökte warda, så hafwer HERRen icke såndt mig.

30. Men om HERRen gör här något nytt, så at jorden öpnar sin mun, och upslukar them med alt thet the hafwa, at the lefwande fara neber i grafwen, så stolen I förstå, at these männerne hafwa försmådat HERRan.

31. Och som han alla thesa ord uttalat hade, remnade jorden under them,

32. Och lät sin mun up, och upslukade

thet med theras hus, med alla the mennistor som når Korah woro, och med alla theras häfwor.

33. Och the foro lefwande ned i grafwen med alt thet the hade; och jorden öfvertäckte them; och the förgingos uti menigheten.

34. Och hela Israel som omkring thet war flydde för theras stri skul: ty the sade: at jorden icke öf upslutar öf.

35. Ther til for en eld ut ifrå HERanom, och uptårde the tuhundrade och femtio män, som thet röfwerket offrade.

36. Och HERen talade med Mose, och sade:

37. Säg Eleazar, Presten Aarons son, at han uptager röfpannorna uti branden, och förströ elden hit och tit:

38. Förty the syndares pannor äro helgade genom theras själar, at man må slå them i stiswor, och hänga them på altaret; ty the äro offrade för HERanom, och helgade, och stola wara Israels barn et tekt.

39. Och Eleazar Presten tog the kopparpannorna, som the upbrände män uti offrat hade, och slog them i stiswor, til at hänga wid altaret,

40. Israels barn til en äminnelse, at ingen främmande skulle gå fram, som icke är af Aarons såd, til at offra röfwerket för HERanom, på thet honom icke skal gå, såsom Korah och hans parti; såsom HERen honom sagt hade genom Mose.

41. Then andra morgonen knorrade hela menigheten af Israels barn emot Mose och Aaron, och sade: I hafwen dräpät HERans folk.

42. Och då menigheten församlade sig emot Mose och Aaron, wände the sig til witnessbördets tabernakel; och si, molnstyn öfvertäckte thet, och HERans härlighet syntes.

43. Och Mose och Aaron gingo in för witnessbördets tabernakel.

44. Och HERen talade med Mose, och sade:

45. Går ut ifrå thenna menigheten;

jag wil med hast förgöra thet. Och the föllo uppå sitt ansikte.

46. Och Mose sade til Aaron: Tag röfpannan, och låt thet eld in af altaret, och kasta röfwerket thet uppå, och gåd snart til menigheten, och försona thet; förty wrede är utgången af HERanom, och plågan hafwer begynt.

47. Och Aaron tog, såsom Mose sade honom, och loyp midt igenom menigheten; och si, plågan war uppå gånge ibland folket; och han rökte, och försonade folket.

48. Och stod emellan the döda och the lefwande: då wardt plågan förtagen.

49. Men the som af plågan döde woro, woro fjorton tusend och siuhundrade, undantagne the som förgingos uti Korahs upror.

50. Och Aaron kom igen til Mose för dören af witnessbördets tabernakel; och plågan war förtagen.

- 17. Capitel.

Och HERen talade med Mose, och sade:

2. Säg Israels barn, och tag af them tolf stafwar, af hwar och en sin faders hus förste en, och skrif hwars och ens namn på hans staf.

3. Men Aarons namn skal tu strifwa på Levi staf; ty ju för hwar sin faders hus höfwiitsman skal wara en staf.

4. Och lägg them in i witnessbördets tabernakel, för witnessbördet, thet jag betyggar eder.

5. Och then som jag utwåljande warder, hans staf skal grönskas; på thet at jag må stilla thet knorrandet, som Israels barn knorra emot eder.

6. Mose talade med Israels barn; och alla theras förstar singo honom tolf stafwar, hwar förste en staf, efter theras faders hus, och Aarons stafwar theskles ibland theras stafwar.

7. Och Mose lade stafvarna in för HERan uti witnessbördets tabernakel.

8. Om morgonen, då Mose gick in uti witnessbördets tabernakel, fann han Aarons staf, af Levi hus, grönskas, och blomstren utgånga, och bära mandel.

9. Och Mose bar ut alla stafvarna ifrån HERRanom för alla Israels barn, så at the sågo thet; och hwar och en tog sin staf.

10. Då sade HERRen til Mose: Bår Aarons staf åter in för witnessbördet, at han förwarad warder för et tekn til the olyhdiga barnen, at theas knorrande uppå mig må återwända, at the icke dd.

11. Mose gjorde såsom HERRen honom budit hade.

12. Och Israels barn sade til Mose: Si, wi förgrås, och blifwe borta; wi förminsås, och warde til intet.

13. Ho som kommer in til HERRans tabernakel, han dör: stole wi då platt förödas?

18. Capitel.

Och HERRen sade til Aaron: Tu och tine söner, och tin faders hus med tig, stolen båra helgedomens misgjerning; och tu, och tine söner med tig, stolen båra edert Presterslaps misgjerning.

2. Men tina bröder af Levi, tin faders slägte, skal tu taga til tig, at the åro når tig, och tjena tig; men tu, och tina söner med tig, stolen tjena in för witnessbördets tabernakel.

3. Och the stola taga vara på tin tjenst, och hela tabernaklets tjenst; dock stola the intet nalkas in til helgedomens tng, och til altaret, at både the och I icke stolen dd.

4. Utan the stola vara når tig, at the taga vara uppå witnessbördets tabernakels tjenst, uti alt tabernaklets ämbete; och ingen främmande skal nalkas eder.

5. Så after nu uppå helgedomens tjenst, och uppå altarets tjenst, at icke mer en vrede kommer öfwer Israels barn.

6. Ty si, jag hafwer tagit edra bröder Leviterna ut ifrån Israels barn, och gifwit eder HERRanom til en släkt, at the stola taga vara på ämbetet wid witnessbördets tabernakel.

7. Men tu, och tine söner med tig, stolen akta på edert Presterslap, at I tjennen uti all altarets handel, och innan för förelätn; ty edert Presterslap gif-

wer jag eder til et ämbete för en gåfwa: om någon främmande går här til, han skal dd.

8. Och HERRen sade til Aaron: Si, jag hafwer gifwit tig mitt hásoffer, af alt thet som Israels barn helga, för titt Prestaämbete, och at tina söner til en ewig rätt.

9. Thetta skal tu hafwa af thet aldrahelgaste, som the offra: alla theas gåfwor, med alt theas spisooffer, och med alt theas syndoffer, och med alt theas skuldboffer, som the mig gifwa, thet skal vara tig och tina söner thet aldrabelgaste.

10. På aldrabelgaste rum skal tu åta thet: hward mankón år, skal ther af åta; ty thet skal vara tig heligt.

11. Jag hafwer och gifwit tig och tina söner, och tina döttrar med tig, theas gåfvors hásoffer, i alla Israels barns westoffer, til en ewig rätt; then som ren år i titt hus, han skal åta ther af.

12. Alt thet bästa af olja, och af winmust, och theas förslings korn, thet som the gifwa HERRanom, hafwer jag gifwit tig.

13. Then första frukten af alt thet i theas land år, thet som the båra HERRanom, skal vara titt; then som ren år i titt hus, han skal åta ther af.

14. Alt thet spillgifwit år i Israel skal vara titt.

15. Alt thet som moderlif öpnar ibland alt kött, thet som the båra HERRanom, ware sig menniska eller fánad, skal vara titt; dock så, at tu then första frukten af menniska låter lösa, och then första frukten af en oren fánad också lösa låter.

16. Och stola the lösa thet, når thet år en månad gammalt; och tu skal gifwat til lösen för penningar, för fem siklar, efter, helgedomens sikel, hwillen tjugu Sera galler.

17. Men then första frukten af få, eler får, eller get, skal tu icke til lösen gifwa; ty the åro helige: theas blod skal tu slänka på altaret, och theas fett skal tu upbränna til en sot luktis offer HERRanom.

18. Theras kött skal wara titt, såsom och westebröstet och höggra bogen tin år.

19. Allt håfoffer, som Israels barn helga HERanom, hafwer jag gifwit tig och tina söner, och tina dottrar med tig, til en ewig rätt: thet skal wara et oförgångeligt och ewigt förbund för HERanom, tig och tin såd med tig.

20. Och HERen sade til Aaron: Du skal ingen besittning hafwa i theras land, och ingen lott hafwa med them; ty jag är tin lott, och titt arfwegods ibland Israels barn.

21. Men Levi barn hafwer jag gifwit all tionde i Israel til et arfwegods, för theras ämbete, som the göra mig wid witnessbördets tabernakel;

22. Så at här efter Israels barn intet skola nalkas in til witnessbördets tabernakel, til at komma sig i synd och dö;

23. Utan Leviterna skola akka på ämbetet wid witnessbördets tabernakel, och the skola bära theras synder til en ewig rätt til edra efterkommande; och the skola intet arfwegods besitta ibland Israels barn;

24. Ty Israels barns tionde, som the håfoffra HERanom, hafwer jag gifwit Leviterna til arfwegods: therför hafwer jag sagt til them, at the ibland Israels barn intet arfwegods besitta skola.

25. Och HERen talade med Mose, och sade:

26. Tala til the Leviter, och såg til them: När I tagen tionden af Israels barn, then jag eder af them gifwit hafwer til edert arfwegods, så stolen I göra HERanom theraf et håfoffer, ju tionde delen af tionden.

27. Och stolen sådant edert håfoffer hålla, såsom I gåfwen korn af ladan, och fyllnad af prägen.

28. Alltså stolen I och gifwa HERanom håfoffer af all eder tionde, som I tagen af Israels barn; så at I sådant HERans håfoffer gifwen Presten Aaron.

29. Utaf allt thet eder gifwit warder, stolen I gifwa HERanom allahanda

håfoffer, af allt thet bästa som theraf helgadt warder.

30. Och såg til them: När I alltså thet bästa ther af håfoffren, så skal thet Leviterna räknadt warda, lika som thet af ladan, och såsom thet af prägen gåfves.

31. Och I mågen thet äta allestädes, I och edra barn; ty thet är eder lön för edert ämbete uti witnessbördets tabernakel.

32. Så synden I icke ther öfwer, när I håfoffren thet seta ther af, och icke ohelgen thet Israels barn helgat hafwa, at I icke dönn.

19. Capitel.

Och HERen talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Thetta sättet skal wara en lag, then HERen budit hafwer, och sagt: Säg Israels barn, at the hafwa til tig en rödlått ko utan wank, ther ingen brist på är, ther intet of ännu påkommit är.

3. Och så henne Presten Eleazar; han skal föra henne ut för lågret, och låta ther slagta henne för sig.

4. Och Presten Eleazar skal taga af hennes blod med sitt finger, och stänka rätt emot witnessbördets tabernakel sju resor;

5. Och låta upbränna kon för sig, både hennes hud och hennes kött, ther til hennes blod, samt med goret.

6. Och Presten skal taga cedarträ och isop och rosenröd ull, och kasta på then brinnande kon;

7. Och skal två sina kläder, och bada sin kropp med watn, och sedan gå i lågret, och wara oren alt in til aftenen.

8. Och then som upbrände henne, skal och två sina kläder med watn, och bada sin kropp i watn, och wara oren alt in til aftenen.

9. Och en ren man skal uptaga askan af kon, och slå henne ut på et rent rum utan för lågret, at hon warder ther förwarad åt menigheten af Israels barn til stänkwatn; ty thet är et syndoffer.

10. Och then som astan af kon uptog, skal två sina kläder, och wara oren alt in til astone. Thetta skal wara en ewig rätt Israels barn och främlingar, som bo ibland eder.

11. Then som kommer wid en död människa, han skal wara oren i sju dagar:

12. Så skal han här med rena sig på tredje dagen, och på sjunde dagen, och så warder han ren. Och om han icke på tredje och sjunde dagen renar sig, så skal han icke ren warda.

13. Men om någon kommer wid en död människa, och icke wil rena sig, then orenar HERans tabernakel, och sådan själ skal utrotad warda utur Israel; therfore at stänkewatnet icke är stänkt öfver honom, så är han oren, så länge han sig icke rena låter.

14. Thetta är lagen, om en människa dör i tjället; then som går in i tjället, och alt thet som i tjället är, skal wara orent i sju dagar.

15. Och hwart och et botyg, som öppet är, thet intet öfvertäckelse eller band hafwer, thet är orent.

16. Theslikes then som på marken kommer wid någon som slagen är med swärd, eller eljes en död, eller en människas ben, eller graf, then är oren i sju dagar.

17. Så stola the nu för then orene taga af thetta upbrända syndoffrets aska, och låta thet uppå rinnande watten uti et kärl.

18. Och en ren man skal taga isop, och doppa i watten, och stänka tjället och alla botyg och alla the själar som thet inne äro, sammalunda och then som hafwer kommit wid en döds ben, eller en slagen, eller en död, eller någon graf.

19. Och then rena skal stänka then orene på tredje dagen och på sjunde dagen, och rena honom på sjunde dagen; och skal två sina kläder, och bada sig i watten, så warder han ren om astone.

20. Men hwilken som warder oren, och icke wil rena sig, hans själ skal ut-

rotad warda utu menigheten; förth han hafwer orenat HERans helgedom, och icke är med stänkewatten stänkt; therfore är han oren.

21. Och thetta skal wara them en ewig rätt. Skal också then, som med stänkewatnet stänkte, två sina kläder; och then som kommer wid stänkewatnet, han skal wara oren in til astone.

22. Och alt thet han kommer wid, thet skal wara orent; och hwilken själ som han widkommer, hon skal wara oren in til astone.

20. Capitel.

Och Israels barn kommo med hela menigheten in uti then önen Zin, i första månaden; och folket blef i Rades; och Mirjam blef thet död, och wardt thet begrafwen.

2. Och menigheten hade intet watten, och the församlade sig emot Mose och Aaron.

3. Och folket trätte med Mose, och sade: Åh, thet wi hade förgångits thet wåre bröder förgingos för HERanom!

4. Hwi hafwen I fört thenna HERans menighet uti thenna önen, at wi här dö stole med wår boskap?

5. Och hwi hafwen I fört oss utur Egypten in til thenna onda platsen, thet man intet så kan, thet hwarken äro fikon eller wintrå, ej heller granatäplen; och är thet til med intet watten til at dricka?

6. Lå gingo Mose och Aaron ifrån menigheten in til dören af witnesbördets tabernakel, och föllo på sitt ansikte; och HERans härlighet syntes them.

7. Och HERen talade med Mose, och sade:

8. Tag stafwen, och församla menigheten, tu och tin bröder Aaron, och talar til hälleberget för theas ögon; thet skal gifwa sitt watten. Alltså skal tu ställa them watten utu hälleberget, och gifwa menigheten dricka, och theas boskap.

9. Lå tog Mose stafwen för HERanom, såsom han honom bubit hade.

10. Och Mose och Aaron församlade

menigheten in för hälleberget, och sade til them: Hörer I olydige; männe wi och stole skaffa eder watn utu thetta hälleberget?

11. Och Mose hof up sin hand, och slog på hälleberget med sin staf två gånger: så gif thet ut mycket watn, så at menigheten fick dricka, och theas bostap.

12. Och HERren sade til Mose och Aaron: Therföre at I icke trodden up på mig, at I måtten belgat mig för Israels barn, stolen I icke föra thena menigheten in i thet land, som jag them gifwa skal.

13. Thetta är thet trätowatnet, öfwer hwilket Israels barn trätte med HERranom, och han wardt helgad i them.

14. Och Mose sände budskap ut ifrå Rades til the Edomeers Konung: Så låter tin broder Israel säga tig: Du wet all then möda, som oss påkommen är;

15. At våra fäder woro nederfarne än uti Egypten, och wi i lång tid bodde uti Egypten, och the Egyptier handlade illa med oss och våra fäder:

16. Och wi ropade til HERran, och han hörde vår röst, och utsände en Angel, och förde oss utur Egypten: och si, wi äre i Rades, i then staden, som wid tina gränser är.

17. Låt oss draga igenom titt land; wi wilje icke fara öfwer åter eller wängårdar, och icke dricka watnet utu brunarna; wi wilje draga rätta landstråten, hwarken wifande på then höggra sidan eller på then wänstra, til thes wi komme igenom tina landsändar.

18. The Edomeer sade til them: Du skal icke draga här igenom, eller jag skal möta tig med swärd.

19. Israels barn sade til them: Wi wilje draga then meniga stråten; och om wi dricke af titt watn, wi och vår bostap, så wilje wi thet betala; wi wilje icke utan allenast gå til fot ther igenom.

20. Men han sade: Du skal icke draga härigenom. Och the Edomeer drogo ut emot them med mågtigt folk och stark hand.

21. Alltså förwägrade the Edomeer Israel draga igenom theas landsändar. Och Israel wet ifrån them.

22. Och Israels barn drogo ifrå Rades, och kommo med hela menigheten in til thet berget Hor.

23. Och HERren talade med Mose och Aaron på berget Hor, wid gränsen at the Edomeers land, och sade:

24. Låt Aaron samla sig til sitt folk; ty han skal icke komma i thet landet, som jag Israels barn gifwit hafwer, therföre at I woren minn man öfver-sanime wid trätowatnet.

25. Så tag nu Aaron och hans son Eleazar, och haf them up på berget Hor:

26. Och aflåd Aaron hans kläder, och klåd them på hans son Eleazar; och Aaron skal ther samlas, och dö.

27. Mose gjorde såsom HERren honom bdd: och the stego up på berget Hor för hela menigheten.

28. Och Mose aflådde Aaron hans kläder, och klådde them på hans son Eleazar. Och Aaron blef ther död up på berget. Men Mose och Eleazar stego ned ifrå berget.

29. Och så hela menigheten såg at Aaron war död, begreto the honom i trettio dagar, hela Israels hus.

21. Capitel.

Och så then Cananeen, Konungen i Arad, som söder ut bor, hörde at Israel infom genom spejares wäg, stridde han emot Israel, och förde några af them fångna.

2. Så lofwade Israel HERranom et löfte, och sade: Om tu gifwer thetta folket under min hand, så skal jag gifwa theas städer til spillo.

3. Och HERren hörde Israels bön, och gaf them the Cananeer; och the gjorde them til spillo, med theas städer, och fallade thet rumet Horma.

4. Sedan drogo the ifrå berget Hor, på then wägen at röda hafwet, at the skulle draga omkring the Edomeers land. Och folket wardt ledsna på wägen.

5. Och folket talade emot Gud, och

M

emot Mose: Hwi hafwer tu fört oss utur Egypten, at wi skulle dö i öken? ty här är hwarken bröd eller watten, och vår själ wänjar öfwer denna lösa maten.

6. Då sände HERren ibland folket brännande ormar; the beto folket, så at mycket folk i Israel blef dödt.

7. Så kommo the til Mose, och sade: Wi hafwe syndat, at wi emot HERren och emot dig talat hafwe: bed HERran at han tager thesa ornnarna ifrån oss. Mose bad för folket.

8. Då sade HERren til Mose: Öfr dig en kopparorm, och res honom up för et teckn; hwilken som biten är, och ser up på honom, han skal lefwa.

9. Så gjorde Mose en kopparorm, och reste honom up för et teckn, och om någon wardt biten af en orm, så såg han på then kopparormen, och blef wid lif.

10. Och Israels barn drogo ut, och lågrade sig i Oboth.

11. Och ifrån Oboth drogo the ut, och lågrade sig i Siim wid berget Abarim, uti then öken twärt öfwer Moab, öfter ut.

12. Tådan drogo the, och lågrade sig wid then bäcken Sared.

13. Tådan drogo the, och lågrade sig på thena sidan wid Arnon, hwilket i öken är, och sträder sig ut ifrån the Amoreers landsändar; ty Arnon är Moabs landamåre emellan Moab och the Amoreer.

14. Ther af säger man uti then boken om HERrans strider: Then högga bergs-klippan alt in til styn, och in til Armons bäck;

15. Och in til bäckens källa, hwilken råder alt in til then staden Ar, och öder sig, och är Moabs gräns.

16. Och tådan drogo the til brunnen: thet är then brunnen, ther HERren af sade til Mose: Förfamla folket; jag wil gifwa them watten.

17. Då sjöng Israel thenna wisan, och sjöngo emot hwar annan öfwer brunnen:

18. Denne är then brunnen, som the förstar grafwit hafwa; the ädle i fol-

ket hafwa grafwit honom, genom läran och theras staswar. Ifrå thenna öken drogo the til Mattana;

19. Och ifrå Mattana til Nahaliel; och ifrå Nahaliel til Bamoth;

20. Och ifrå Bamoth til then dalen som ligger i Moabs mart, wid thet högga berget Pisga, som wetter åt öken.

21. Och Israel sände bod til Sihon, the Amoreers Konung, och lät säga honom:

22. Låt mig draga genom ditt land; wi wilje intet wika in på åttar, eller in på wingårdar; wi wilje icke heller dricka brunns-watnet: landstråten wilje wi fara, til thes wi komme genom dina landsändar.

23. Men Sihon tilstodde icke Israels barn gå igenom sina landsändar; utan förfamlade alt sitt folk, och drog emot Israel i öken; och som han kom til Jahza, stridde han emot Israel.

24. Men Israel slog honom med swärdsågg, och tog hans land in, ifrån Arnon alt in til Jabboc, och alt in til Ammons barn; förty Ammons landsändar woro faste.

25. Alltså tog Israel alla thesa städer, och bodde i alla the Amoreers städer, i Hesbon, och alla thes byar:

26. Ty staden Hesbon hörde Sihon the Amoreers Konung til; och han hade tilföre stridt med the Moabiteres Konung, och rummit honom af alt hans land, ända til Arnon.

27. Ther af säger man i ordspråket: Kommer til Hesbon, at man bygger och uprättar then staden Sihon.

28. Ty en eld är utgången af Hesbon, en låga af then staden Sihon; han hafwer upstråtit Ar, the Moabiteres, och the ther bo i the högder Arnon.

29. We dig Moab; tu Chemos folk äst förgångit. Man hafwer hans söner slagit på flykten, och fört hans dötrrar fångnat til Sihon, the Amoreers Konung.

30. Theras hårlighet är worden om intet, ifrå Hesbon in til Dibon: den är förstörd alt in til Aropha, hwilken råder alt in til Medeba.

31. Så bodde Israel uti the Amoreers land.

32. Och Mose sände ut spejare til Zafser; och the wunno thes byar, och togo the Amoreer in, som thet uti woro.

33. Och wände om, och drogo up at then wågen til Basan. Lå drog Og, Konungen i Basan, ut emot them med alt sitt folk, til at strida i Edrei.

34. Och HERRN sade til Mose: Frukt ta tig intet för honom; ty jag hafwer gifwit honom i tin hand med land och folk; och tu skal göra med honom, såsom tu med Sihon, the Amoreers Konung, gjort hafwer, hwilken i Jesson bodde.

35. Och the slogo honom och hans söner och alt hans folk, til thes at ingen war igen; och togo thet landet in.

22. Capitel.

Sedan foro Israels barn ut, och lågrade sig i Moabs mark, wid Jordan, in mot Jericho.

2. Och lå Balak Zipors son såg alt thet Israel gjort hade the Amoreer,

3. Och at the Moabiter mycket fruktade för thet folket, som så mycket war, och at the Moabiter grufwade sig för Israels barn:

4. Lå sade the Moabiter til the äldsta af the Midianiter: Nu warder thenne hopen upgnagande alt thet omkring oss, såsom en ore upfräter gräset på marken. Och war Balak Zipors son then tiden the Moabitors Konung.

5. Och han sände ut bod til Bileam Beors son, then en spåman war, (han bodde wid ålfven i hans folks barns land,) at the skulle kalla honom, och låt såga honom: Si, et folk är dragit utur Egypten; thet öfvertäcker jordens ansikte, och thet ligger emot mig.

6. Så kom nu, och förbanna mig thet folket; ty thet är mig för mågtigt; om jag kunde slå them, och fördrifwa them utu landet; förty jag wet, hwem tu wålsignar, han är wålsignad, och then tu förbannar, han är förbannad.

7. Och the äldste af the Moabiter gingo bort med the äldsta af the Midianiter, och hade spådoms lön i theas händer, och gingo in til Bileam, och sade honom Balaks ord.

8. Och han sade til them: Blifwer här öfwer natten, så wil jag såga eder igen hwad HERRN mig sågande warder. Så blefwo the Moabitors Förstar när Bileam.

9. Och Gud kom til Bileam, och sade: Hå åro the män som när dig åro?

10. Bileam sade til Gud: Balak Zipors son, the Moabitors Konung, hafwer sändt til mig:

11. Si, et folk är utdragit utur Egypten, och öfvertäcker jordens ansikte; så kom nu och förbanna them; om jag kunde strida med them, och fördrifwa them.

12. Men Gud sade til Bileam: Gack intet med them; förbanna icke heller folket, ty thet är wålsignadt.

13. Lå stod Bileam bittida up om morgonen, och sade til Balaks Förstar: Går i edert land; förty HERRN wil icke tilstådja, at jag går med eder.

14. Och the Moabitors Förstar stodo up, kommo til Balak, och sade: Bileam nekår sig wilja komma med oss.

15. Lå sände Balak ännu yppare och hårligare Förstar, än the förre woro.

16. Lå the kommo til Bileam, sade the til honom: Så låter Balak Zipors son såga dig: Låt dig icke förtryta at komma til mig;

17. Ty jag wil högeligen åra dig; och hwad tu säger mig, thet wil jag göra. Käre, kom och förbanna mig thetta folket.

18. Bileam svarade och sade til Balaks tjenare: Om Balak gånge mig sitt hus fullt med silfver och guld, så kunde jag dock icke gå öfwer HERRN min Guds ord, litet eller mycket til at göra.

19. Så blifwer och ännu I här i thena natten, at jag må förfara hwad HERRN ytterligare med mig talande warder.

20. Lå kom Gud om natten til Bileam, och sade til honom: Åro these männenne komne til at kalla dig, så stått up, och far med them; dock hwad jag säger dig, thet skal tu göra.

21. Lå stod Bileam om morgonen up, och sablade sin åsna, och följde the Moabiters Förfstar.

22. Men Gud's wrede förgräddade sig, at han for tit; och HERrans Angel trädde fram i wågen, at han skulle stå honom emot. Men han red på sin åsna, och två drängar woro med honom.

23. Och åsnan såg HERrans Angel stå i wågen, och et dragit swärd i hans hand; och åsnan wesk af wågen in på marken; men Bileam slog henne, at hon skulle gå på wågen.

24. Lå trädde HERrans Angel uti en trång wäg, emellan wingårdar, ther på båda sidor gårdar woro.

25. Och då åsnan såg HERrans Angel, trängde hon sig in til gården, och klämde Bileams fot emot gården; och han slog henne ännu mer.

26. Lå gick HERrans Angel ytterligare in på et trångt rum, ther ingen wäg war til at afwika, antingen på högra eller wänstra sidan.

27. Och då åsnan såg HERrans Angel, föll hon på knä under Bileam. Lå förgräddade sig Bileams wrede, och han slog åsnan med stafwen.

28. Lå öppnade HERren åsnans mun, och hon sade til Bileam: Hwad hafwer jag gjort dig, at tu hafwer slagit mig nu tre gånger?

29. Bileam sade til åsnan: Förty tu gjorde gåd af mig: Åh! hade jag nu et swärd i handen, jag skulle dräpa dig.

30. Åsnan sade til Bileam: Är jag icke tin åsna, ther tu på ridit hafwer i tina dagar in til thenna tid? Hafwer jag någon tid så plågat göra med dig? Han sade: Nej.

31. Lå öppnade HERren Bileams ögon, at han såg HERrans Angel stå i wågen, och et dragit swärd uti hans hand; och han neg, och bugade sig med sitt ansikte.

32. Och HERrans Angel sade til honom: Hwi hafwer tu slagit tin åsna nu tre gånger? Si, jag är utgången, at jag skal stå dig emot; ty thenna wägen är mig emot:

33. Och åsnan såg mig, och wesk un-

dan för mig tre gånger; eljes hwär hon icke undamwittit hade, så hade jag nu slagit dig ihjäl, och åsnan hade lefwande blifwit.

34. Lå sade Bileam til HERrans Angel: Jag hafwer syndat; ty jag wiste icke at tu stod emot mig i wågen: och nu, om thet icke är tin wilje, wil jag wända om igen.

35. HERrans Angel sade til honom: Far med thessa män; men intet annat skal tu tala, utan thet jag säger dig. Så följde Bileam Balaks Förfstar.

36. Lå Balak hörde at Bileam kom, for han ut emot honom uti the Moabiters stad, som ligger i gränsen wid Arnon, hwilken är wid then yttersta gränsen,

37. Och sade til honom: Hafwer jag icke sånt efter dig, och låtit kalla dig? Hwi åst tu då icke kommen til mig? Menar tu jag kunde icke åra dig?

38. Bileam svarade honom: Si, jag är kommen til dig; men huru kan jag något annat tala, utan thet Gud gifwer mig i munnen? thet måste jag tala.

39. Så for Bileam med Balak; och the kommo in i gatustaden.

40. Och Balak offrade så och får, och sände efter Bileam och efter the Förfstar som när honom woro.

41. Om morgonen tog Balak Bileam, och hade honom up på Baals högder, at han tådan af mätte se in til åndan af folket.

23. Capitel.

Och Bileam sade til Balak: Bygg mig här sju altaren, och låt mig så hit sju slutar och sju wädrar.

2. Balak gjorde som Bileam honom sade; och både Balak och Bileam offerade, ju på hwart altare en stut och en wädur.

3. Och Bileam sade til Balak: Gått til titt bränneoffer; och jag wil gå bort, om til åfwenitys HERren kan komma emot mig, och underwisa mig hwad jag skal säga dig. Och han gick åstad hasteligen.

4. Och Gud kom emot Bileam; men han sade til honom: Sju altaren hafwer jag tilredt, och ju på hwart altare en stut och en wådur offrat.

5. Och HERren gaf Bileam ordet i munnen och sade: Gack til Balak igen, och såg altså.

6. Och då han kom igen til honom, si, då stod han när sitt bränneoffer, med alla the Moabiteres Förfar.

7. Då hof han sitt tal up, och sade: Ut af Syrien hafwer Balak, the Moabiteres Konung, låtit hämta mig, ifrå bergen öfter ut: Kom och förbanna mig Jacob; kom, tala ondt emot Israel.

8. Huru skal jag förbanna then Gud icke förbannar? Huru skal jag tala ondt emot then, HERren intet ondt emot talar?

9. Ly af bergshögden ser jag honom wål, och af högarne skådar jag honom. Si, thet folket warder allena boende, och skal icke råknadt warda ibland hedningar.

10. Ho kan råfna Jacobs stoft, och tallet på fjerde delen af Israel? Min själ dö med the rättfärdigas ödd, och min ånde warde såsom theas ånde.

11. Då sade Balak til Bileam: Hwad gör tu mig? Jag hafwer låtit hämta tig til at förbanna mina fiender, och si, tu wålsignar them.

12. Han swarade och sade: Skulle jag icke thet hålla och tala, som HERren gifwer mig i munnen?

13. Balak sade til honom: Kom då med mig på en annan plats, tådan tu hans ånda ser, och dock icke alla sammanser; och förbanna mig honom ther.

14. Och tog han honom på en fri plan, uppå kullen af berget Pisga, och byggde sju altaren, och offrade ju på hwart altare en stut och en wådur.

15. Och sade til Balak: Gack til ditt bränneoffer; jag wil wånta ther borta.

16. Och HERren kom emot Bileam, och gaf honom ordet i hans mun, och sade: Gack til Balak igen, och såg altså.

17. Och då han kom igen til honom:

Si, då stod han när sitt bränneoffer, med the Moabiteres Förfar; och Balak sade til honom: Hwad hafwer HERren sagt?

18. Och han hof up sitt tal, och sade: Statt up Balak, och hör; fatta i bronen hwad jag säger, tu Jiwors son:

19. Gud är icke en menniska, at han kan ljuga, eller en menniskas barn, at honom något kan ångra. Skulle han säga något, och icke göra? Skulle han något tala, och icke hållat?

20. Si, til at wålsigna är jag hit hafd: jag wålsignar, och kan icke omwånda.

21. Man ser ingen möda i Jacob, och intet arbete i Israel. HERren hans Gud är när honom, och Konungens trumpetning ibland honom.

22. Gud hafwer fört honom utur Egypten; hans frimodighet är såsom en enhörnings.

23. Ly ingen trollkarl är i Jacob, och ingen spåman i Israel. I sin tid warder man sågande om Jacob och om Israel: Hwilka under Gud gör!

24. Si, thet folket warder upstående såsom et ungt lejon, och warder sig uprefande såsom et lejon: thet skal icke lägga sig, til thes thet åter rof, och dricker theas blod, som slagne åro.

25. Då sade Balak til Bileam: Tu skal hwarken förbanna them, eller wålsigna them.

26. Bileam swarade och sade til Balak: Hafwer jag icke sagt tig, at alt thet HERren talande worde, thet måste jag göra?

27. Balak sade til honom: Kom; jag wil hafwa tig på en annan plats; om til äfventyrs Gud må tådas at tu förbannar them ther.

28. Och han tog honom up på kullen af thet berget Peor, hwilket wette åt ökn.

29. Och Bileam sade til Balak: Bygg mig här sju altaren, och låt mig få sju stutar och sju wådrar.

30. Balak gjorde såsom Bileam sade, och offrade ju uppå hwart altare en stut och en wådur.

24. Capitel.

Då nu Bileam såg, at HERRanom tåktes at han skulle wålsigna Israhel, gick han intet, såsom tilförene, bort til at söka trolldom, utan wände sitt ansikte rätt emot önen;

2. Hof sina ögon up, och såg Israhel såsom the lågo efter theas släp, och Guds Ande kom öfwer honom.

3. Och han hof up sitt tal, och sade: Thetta säger Bileam Beors son: Thetta säger then man, hvars ögon öpnade äro:

4. Thetta säger then, som hörer Guds tal, then som then Ålsmågtigas uppenbarelse ser, hvars ögon öpnade wara, när han på knä faller:

5. Huru stöna äro tina tjäll, Jacob, och tin boning, Israhel;

6. Såsom bäckar utwidga sig, såsom brtegårdar wid watn, såsom tjäll them HERRen upfätter, såsom cederträ wid watn.

7. Watn stola flyta utu hans ämbar, och hans såd skal wara til et stort watn. Hans Konung skal wara högre än Agag, och hans rike skal uphöfwa sig.

8. Gud hafwer honom fört utur Egypten; hans frimodighet är såsom en enhörnings; han skal upfråta sina motståndare hedningarna, och theas ben sönderkroga, och med sina pilar sönderbråka.

9. Han hafwer sig nedlagt såsom et lejon, och såsom et ungt lejon. Ho wil sätta sig emot honom? Wålsignad ware then, som tig wålsignar, och förbannad, then tig förbannar.

10. Då förgrynnade sig Balak i wrede emot Bileam, och slog händerna tillsammans, och sade til honom: Jag hafwer kallat tig at tu skulle förbanna mina fiender, och si, tu hafwer nu tre gånger wålsignat them.

11. Far nu hem til titt. Jag tänkte at jag skulle ärat tig; men HERRen hafwer then äran förtagit tig.

12. Bileam svarade honom: Hafwer jag och icke talat med tina sändninge-

bud, som tu sände til mig, och sagt:

13. Om Balak gåfwe mig sitt hus fullt med silfwer och guld, så kunde jag dock icke gå utöfwer HERRans ord, antingen til at göra ondt eller godt efter mitt sinne; utan hwad som HERRen sågande worde, thet skulle jag och säga?

14. Och nu, si, när jag far til mitt folk, så kom; jag skal säga tig hwad thetta folk med titt folk göra skal på yttersta tiden.

15. Och han hof sitt tal up, och sade: Thetta säger Bileam Beors son; thet säger then man, hvars ögon öpnade äro;

16. Thet säger then, som hörer Guds tal, och then, som then högstes kunskap hafwer; then, som ser then Ålsmågtiges uppenbarelse; hvars ögon öpnade wara, när han på knä faller:

17. Jag skal så se honom, men icke nu: Jag skal slåda honom, men icke nära: En stjerne skal upgå utaf Jacob, och en spira upkomma af Israhel, och skal sönderkroga the Moabitors Sörstar, och ödelägga alla Seths barn.

18. Han skal intaga Edom; och Seir skal komma under sina fienders wåld; men Israhel skal winna seger.

19. Utu Jacob warder kommande then som råda skal och omkullslå hwad igen är af städerna.

20. Och då han såg the Amalekiter, hof han up sitt tal, och sade: Amalek the första ibland hedningarna; men på sistone blifwer tu platt borta.

21. Och då han såg the Keniter, hof han up sitt tal, och sade: Fast är tin boning; och tu hafwer lagt titt näste i hällebergen.

22. Men tu Kain skal wara förbränd, när Ågur tig fången bortförer.

23. Och han hof åter up sitt tal, och sade: Åh! ho må lefwa, när Gud thetta göra skal?

24. Och slepp utu Chittim stola förderwa Ågur och Eder; men han skal och förgrås.

25. Och Bileam stod up, och drog si-

na fårde, och kom igen til sitt rum; och Balak for sin väg.

25. Capitel.

Och Israel bodde i Sittim; och folket begynte bola med the Moabiteras dötrar, 2. Hwilla budo folket til theas gudars offer.

3. Och folket åt, och tilbad theas gudar; och Israel höll sig in til Baal Peor. Då förgrämmade sig HERans wrede öfwer Israel.

4. Och HERen sade til Mose: Tag alla öfwerstarna för folket, och häng them up HERanom i solen, på thet then grymma HERans wrede måtte warda wänd ifrån Israel.

5. Och Mose sade til the domare i Israel: Hwar och en dräpe sina män, som sig til Baal Peor hållit hafwa.

6. Och si, en man utaf Israels barn kom, och hade in ibland sina bröder en Midianitisk qvinna, och lät Mose se thet, och hela menigheten af Israels barn, som greto in för dören af wittenbörds tabernakel.

7. Då Pinehas thet såg, Eleazars son, Presten Arons sons, stod han up utu menigheten, och tog en knif i sin hand,

8. Och gick efter then Israelitiska mannen in uti hörhuset, och stack them, både then Israelitiska mannen och qvinnan igenom theas buk: så wände plågan igen af Israels barn.

9. Och i then plågan wordo dräpne fyra och tjugu tusende.

10. Och HERen talade med Mose, och sade:

11. Pinehas Eleazars son, Presten Arons sons, hafwer afwändt min grymhet ifrån Israels barn, i thet han nitist war om mig, at jag i mitt nit icke skulle förgöra Israels barn.

12. Therefore säger jag: Si, jag gifwer honom mitt fridsförbund;

13. Och han, och hans såd efter honom, skal hafwa et ewigt Presterskaps förbund, therefore at han för sin Gud hafwer nitist warit, och Israels barn försonat.

14. Men then Israelitiske mannen, som slagen wardt med then Midianitiska qvinnan, het Simri Salu son, en förste öfwer the Simeoniteras faders hus.

15. Then Midianitiska qvinnan, som och slagen wardt, het Cosbi Zurs dotter, then en förste war för en slägt ibland the Midianiter.

16. Och HERen talade med Mose, och sade:

17. Öfr the Midianiter ondt, och slå them;

18. Förty the hafwa gjort eder ondt med theas list, then the eder bestått hafwa med Peor, och med theas syster Cosbi, then Midianitiska förstens dotter, hwilken slagen wardt på plågans dag, för Peors skull.

26. Capitel.

Och steddde efter thenna plågan, at HERen talade til Mose och Eleazar, Presten Arons son, och sade:

2. Tag summan af hela menigheten af Israels barn, ifrå tjugu år, och thet utöfwer, efter theas faders hus, alla the som förmå draga i hår i Israel.

3. Och Mose, samt med Eleazar Presten, talade på the Moabiteras markt, wid Jordan, in mot Jericho,

4. Med them som tjugu år gamle woro, och thet utöfwer, såsom HERen hade budit Mose och Israels barn, som utur Egypti land dragne woro.

5. Ruben then förstfödde Israels son: Rubens barn woro, Hanoch, af hwilken the Hanochiteras slägt kommer; Pallu, af hwilken the Palluiteras slägt kommer;

6. Hebron, af hwilken the Hebroniteras slägt kommer; Charmi, af hwilken the Charmiteras slägt kommer.

7. These äro Rubens slägter; och theas tal war tre och fyratio tusend, sjuhundra och trettio.

8. Men Pallu barn woro, Eliab:

9. Och Eliabs barn woro, Nemuel och Dathan och Abiram. These äro Dathan och Abiram, mynndige män i then menigheten, som satte sig up emot

Mose och Aaron uti Korahs parti, så the satte sig up emot HERAN ;

10. Och jorden öpnade sin mun, och upswalg them med Korah, så thet partiet blefwo döde, och elden förtärde tuhundra och femtio män ; och woro til et teckn.

11. Men Korahs barn blefwo icke döde.

12. Simeons barn uti theas slägter woro, Nemuel, af honom kommer the Nemueliters slägt ; Tamin, af honom kommer the Taminiters slägt ; Sachin, af honom kommer the Sachiniters slägt ;

13. Serah, af honom kommer the Serahiters slägt ; Saul, af honom kommer the Sauliters slägt ;

14. These äro Simeons slägter, tu och tjugu tusend och tushundra.

15. Gads barn uti theas slägter woro : Zephon, af honom kommer the Zephoniters slägt ; Haggi, af honom kommer the Haggiters slägt ; Suni, af honom kommer the Suniters slägt ;

16. Osni, af honom kommer the Osniters slägt ; Eri, af honom kommer the Eriters slägt ;

17. Arod, af honom kommer the Aroditers slägt ; Areli, af honom kommer the Areliters slägt.

18. These äro Gads barns slägter ; theas tal fyratio tusend och femhundra.

19. Juda barn, Er och Onan, (hwilka båda blefwo döde i Canaans land.)

20. Och woro Juda barn i theas slägter, Sela, af honom kommer the Selaniters slägt ; Perez, af honom kommer the Pereziters slägt ; Serah, af honom kommer the Serahiters slägt ;

21. Men Perez barn woro, Hezron, af honom kommer the Hezroniters slägt ; Hamul, af honom kommer the Hamuliters slägt ;

22. These äro Juda slägter ; theas tal sex och sjuttio tusend och femhundra.

23. Isaschars barn i theas slägter woro, Thola, af honom kommer the Tholaiters slägt ; Phuva, af honom kommer the Phuvaiters slägt ;

24. Jasub, af honom kommer the Jasubiters slägt ; Simron, af honom kommer the Simroniters slägt ;

25. These äro Isaschars slägter ; theas tal fyra och sextio tusend, treshundra.

26. Sebulons barn i theas slägter woro, Sared, af honom kommer the Sarediters slägt ; Elon, af honom kommer the Eloniters slägt ; Zaleel, af honom kommer the Zaleeliters slägt ;

27. These äro Sebulons slägter ; theas tal sextio tusend och femhundra.

28. Josefhs barn i theas slägter woro, Manasse och Ephraim ;

29. Manasse barn woro, Nachir, af honom kommer the Nachiriters slägt ; Nachir födde Gilead, af honom kommer the Gileaditers slägt ;

30. Gileads barn äro, Jeser, af honom kommer the Jeseriters slägt ; Helek, af honom kommer the Heleiters slägt ;

31. Asriel, af honom kommer the Asrieliters slägt ; Sichem, af honom kommer the Sichemiters slägt ;

32. Semida, af honom kommer the Semediters slägt ; Hephher, af honom kommer the Hephheriters slägt ;

33. Men Zelaphehad war Hephher son, och hade inga söner, utan döttrar ; the heto, Mahela, Noa, Hogla, Milca, och Thirza ;

34. These äro Manasse slägter ; theas tal tu och femtio tusend och sjuhundra.

35. Ephraims barn i theas slägter woro, Suthelah, af honom kommer the Suthelahiters slägt ; Becher, af honom kommer the Becheriters slägt ; Thahan, af honom kommer the Thahaniters slägt ;

36. Men Suthelah barn woro, Eran, af honom kommer the Eraniters slägt ;

37. These äro Ephraims barns slägter ; theas tal tu och trettio tusend och femhundra. These äro Josefhs barn i theas slägter.

38. BenSamins barn i theas slägter woro, Bela, af honom kommer the Belaiters slägt ; Asbel, af honom kommer the Asbeliters slägt ; Ahiram, af honom kommer the Ahiramiters slägt ;

39. Supham, af honom kommer the Suphamiters slägt; Supham, af honom kommer the Suphamiters slägt:

40. Men Bela barn woro, Ard och Naaman, af them kommer the Arditer och Naamiters slägt:

41. These äro BenJamins barn i theas släfter; theas tal fem och fyratio tusend och serhundrade.

42. Dans barn i theas släfter woro, Suham, af honom kommer the Suhamiters slägt: these äro Dans släfter i theas släfter;

43. Och alle the Suhamiters slägt i theas tal woro, fyra och sextio tusend och fyrahundrade.

44. Åfers barn i theas släfter woro, Simna, af honom kommer the Simniters slägt; Sibi, af honom kommer the Siviters slägt; Beria, af honom kommer the Beriters slägt:

45. Men Beria barn woro, Heber, af honom kommer the Heberiters slägt; Malchiel, af honom kommer the Malchieliters slägt:

46. Och Åfers dotter het Sarah:

47. These äro Åfers barns släfter; theas tal tre och femtio tusend och fyrahundrade.

48. Naphthali barn i theas släfter woro, Jahzeel, af honom kommer the Jahzeeliters slägt; Guni, af honom kommer the Guniters slägt;

49. Jezer, af honom kommer the Jezeriters slägt; Sillem, af honom kommer the Sillemiters slägt:

50. These äro Naphthali släfter i theas släfter; theas tal fem och fyratio tusend och fyrahundrade.

51. Thetta är summan af Israels barn, sex gånger hundrade tusend, et tusend, sjuhundrade och trettio.

52. Och HERren talade med Mose, och sade:

53. At thesa skal tu utfästta landet til arfs, efter namnens tal.

54. Många skal tu gifwa mycket til arfs, och så, litet; hwar och en skal man gifwa efter theas tal.

55. Dock skal man fästta landet med lott: efter theas faders släfters namn

skola the arf taga.

56. Ty efter lotten skal tu utfästta them arfwet, emellan the många och the få.

57. Och thetta är summan af the Leviter uti theas släfter: Gerson, af hwilken the Gersoniters slägt; Rahab, af hwilken the Rahabithers slägt; Merari, af hwilken the Merariters slägt:

58. These äro Levi släfter; the Libniters slägt, the Hebroniters slägt, the Maheliters slägt, the Musiters slägt, the Korahithers slägt; men Rahab födde Amram.

59. Och Amrams hustru het Jochebed, Levi dotter, then honom född war uti Egypten, och hon födde Amram, Aaron och Mose och theas syster Miriam.

60. Men af Aaron wardt född Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.

61. Men Nadab och Abihu blefwo döde, då the offrade främmande eld för HERranom.

62. Och theas tal war tre och tjugu tusend, alt mankøn, ifrå en månad och ther utdöwer; ty the woro icke räknade ibland Israels barn; förty man gaf them icke arf ibland Israels barn.

63. Thetta är summan af Israels barn, som Mose och Presten Eleazar talde, på the Moabiters mark wid Jordan, in mot Jericho.

64. Ibland hwilka war ingen utaf then summa, då Mose och Presten Aaron talde Israels barn uti Sinai ökn.

65. Förty HERren hade sagt them, at the stulle döden dö i ökn; och ingen blef qwar, utan Caleb Jephunne son och Josua Nun son.

27. Capitel.

Och Zelaphehads döttrar, Hephers sons, Gileads sons, Machirs sons, Manasse sons, utaf Manasse slägt, Josephs sons, benämnda Mahela, Noa, Hogla, Milca och Thirza, kommo fram;

2. Och the trädde för Mose och för Presten Eleazar och för Förstarna och

hela menigheten, in för dören af witness-bördet's tabernakel, och sade:

3. Vår fader är död i öfnen, och han var icke med i then menigheten som uppsatte sig emot HERran i Korah's uplopp; utan är i sin synd död blefven; och hade inga söner.

4. Hvi skal då vår faders namn bortta blifwa utu hans släkt, ändock at han ingen son hade? Gifwer och oss arfwegöds ibland vår faders bröder.

5. Mose förde theas sak in för HERran;

6. Och HERren sade til honom:

7. Zelaphehad's döttrar hafwa rätt sagt. Du skal och gifwa them arfwegöds med theas faders bröder, och skal theas faders arf wända til them.

8. Och såg Israels barn: Om någon dör, och hafwer inga söner, så stolen I hans arf gifwa hans döttrar.

9. Hafwer han inga döttrar, stolen I gifwa thet hans bröder.

10. Hafwer han inga bröder, så stolen I gifwa thet hans faderbröder.

11. Hafwer han icke faderbröder, stolen I gifwa thet hans nästa fränder, som honom stulde äro i hans släkt, at the taga thet in. Tbet skal wara Israels barn för en lag och rätt, såsom HERren budit hafwer Mose.

12. Och HERren sade til Mose: Stig up på berget Abarim, och bese landet som jag Israels barn gifwa skal.

13. Och när tu thet sett hafwer, skal tu samla tig til titt folk, såsom tin bröder Aaron samlad är,

14. Efter thet I mina ord olydige woren uti then öfnen Zin, öfwer menighetens tråta, då I mig helga stullen genom watnet för them. Tbet är thet trätowatnet i Rades uti then öfnen Zin.

15. Och Mose talade med HERranom, och sade:

16. HERren Gud öfwer alt lefwande lödt sätte en man öfwer menigheten,

17. Som för them ut- och ingår, och förer them ut och in, at HERrans menighet icke skal wara såsom får utan herde.

18. Och HERren sade til Mose: Tag Josua til tig, Run son, hwilken en man är, thet Anden uti är, och lägg tinna händer på honom;

19. Och haf honom fram för Presten Eleazar och för hela menigheten, och bjud honom för theas ögon;

20. Och lägg tin härlighet uppå honom, at hela menigheten af Israels barn är honom lydig.

21. Och han skal gå fram för Presten Eleazar; han skal rådfråga för honom genom ljuset's sätt in för HERranom. Efter hans mun stola ut- och ingå, både han och alla Israels barn med honom, och hela menigheten.

22. Mose gjorde såsom HERren honom bdd, och tog Josua, och ställde honom fram för Presten Eleazar och för hela menigheten;

23. Och lade sin hand uppå honom, och bdd honom, såsom HERren med Mose talat hade.

28. Capitel.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Bjud Israels barn, och såg til them: Mitt bröds offer, hwilket mitt offer är til en söt lukt, stolen I hålla i sinom tid, så at I mig thet offren.

3. Och såg til them: Thesa äro the offer, som I offra stolen HERranom: årsgamla lamm, the som utan want äro, dageligen tu til dagligt bränneoffer;

4. Et lamm om morgonen, thet andra om aftonen.

5. Tbet til tionde parten af et Epha semlomjöl til spisoffer, blandadt med olja, then stödt är, en fjerde part af et Hin.

6. Tbet är et dagligt bränneoffer, thet I uppå Sinai berg offraden til en söt lukt af et offer HERranom.

7. Tbet til thes dritoffer, ju til hwart lamm en fjerdedel af et Hin; och thet skal offradt warda i helgedomen, obemångdt HERranom.

8. Tbet andra lammet skal tu gbra om aftonen, såsom spisoffret om mor-

gonen, och thes drickoffer til en söt lukts offer HERRanom.

9. Men om Sabbattdagen, tu årsgamla lamm utan want, och två tiondedelar af semlomiöl til spisoffer, blandadt med olja, och thes drickoffer.

10. Thet är hwar Sabbaths bränneoffer, utöfwer thet dageliga bränneoffret, med sitt drickoffer.

11. Men på första dagen i edra månader stolen I offra HERRanom et bränneoffer, två unga stutar, en wådur, sju årsgamla lamm utan want;

12. Och ju tre tiondedelar semlomiöl til spisoffer, blandadt med olja, til en stut, och två tiondedelar semlomiöl til spisoffer, blandadt med olja, til en wådur.

13. Och ju en tiondel semlomiöl til spisoffer, med olja blandadt, til et lamm. Thet är bränneoffret til en söt lukt, et offer HERRanom.

14. Och theas drickoffer skal wara et halft Hin win til stuten, en tredjedel af et Hin til wåduren, en fjerdedel af et Hin til lammet. Thet är bränneoffret til hwar månad om året.

15. Ther til skal man göra en getabock til et syndoffer HERRanom, öfwer thet dageliga bränneoffret och thes drickoffer.

16. Men på fjortonde dagen i första månaden är Passah HERRanom.

17. Och uppå femtonde dagen i samma månad är högtid: i sju dagar skal man äta öfyradt bröd.

18. Then första dagen skal kallas helig, at I samman kommen; intet tjenst-arbete stolen I göra ther uppå.

19. Och stolen I göra HERRanom bränneoffer, två unga stutar, en wådur, sju årsgamla lamm utan want,

20. Med theas spisoffer, tre tiondedelar semlomiöl, blandadt med olja, til hwar stut, och två tiondedelar til wåduren;

21. Och ju en tiondel til hwart af the sju lammen.

22. Ther til en bock til syndoffer, på thet at I stolen försonade warba.

23. Och thet stolen I göra om morgo-

nen, förutan thet bränneoffret, som et dageligt bränneoffer är.

24. Efter thetta sättet stolen I hwar dag i the sju dagar offra bröd, til en söt lukts offer HERRanom, til thet dageliga bränneoffret; ther til thes drickoffer.

25. Och then sjunde dagen skal kallas helig ibland eder, at I sammankommen; intet tjenst-arbete stolen I göra ther uppå.

26. Och förstlingens dag, då I offren thet nya spisoffret HERRanom, när edra wedor äro framlidna, skal helig kallas, at I sammankommen; intet tjenst-arbete stolen I göra ther uppå.

27. Och stolen I göra HERRanom bränneoffer til en söt lukt, två unga stutar, en wådur, sju årsgamla lamm;

28. Med theas spisoffer, tre tiondedelar semlomiöl, blandadt med olja, til hwar stut; två tiondedelar til wåduren;

29. Och ju en tiondel til hwart och et af the sju lammen;

30. Och en getabock til at försona eder.

31. Thetta stolen I göra, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer: utan want skal thet wara; ther til theas drickoffer.

29. Capitel.

Och then första dagen i sjunde månaden skal ibland eder kallas helig, at I samman kommen; intet tjenst-arbete stolen I göra ther uppå; thet är eder trumpetandes dag.

2. Och I stolen göra bränneoffer til en söt lukt HERRanom, en ung stut, en wådur, sju årsgamla lamm utan want.

3. Ther til theas spisoffer, tre tiondedelar semlomiöl, blandadt med olja, til stuten; två tiondedelar til wåduren;

4. En tiondel på hwart och et af the sju lammen.

5. Och en getabock til syndoffer, til at försona eder.

6. Förutan månadens bränneoffer och thes spisoffer, och förutan thet dageliga bränneoffret, med thes spisoffer, och med theas drickoffer, efter theas sätt, til en söt lukt: thet är et offer HERRanom.

7. Then tionde dagen i thena sjunde

månaden skal och när eder kallas helig, at I sammanfömmen; och I stolen spåta edra troppar, och intet arbete ther uppå göra,

8. Utan offra bränneoffer, HERRanom til en söt luft, en ung stut, en wådur, sju årsgamla lamm utan want,

9. Med theras spisoffer, tre tiondedelar semlomiöl, blandadt med olja, til stuten; två tiondedelar til wåduren,

10. Och en tiondedel på hwart och et af the sju lammen :

11. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och med theras drickoffer.

12. Then femtonde dagen i then sjunde månaden skal kallas helig när eder, at I samman fömmen; intet tjenstarbete stolen I göra ther uppå, och I stolen hålla HERRanom helg i sju dagar ;

13. Och stolen göra bränneoffer til en söt lukts offer HERRanom, tretton unga stutar, två wådur, fjorton årsgamla lamm utan want,

14. Med theras spisoffer, tre tiondedelar semlomiöl, blandadt med olja, til hwar och en af the tretton stutarne ; två tiondedelar uppå hwar wådur af the två ;

15. Och en tiondedel uppå hwart och et af the fjorton lammen :

16. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt drickoffer.

17. På then andra dagen, tolf unga stutar, två wådur, fjorton årsgamla lamm utan want,

18. Med theras spisoffer och drickoffer, til stutarna, til wådurarna och til lammen, i theras tal, efter sättet :

19. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och med theras drickoffer.

20. På tredje dagen, ellofwa stutar, två wådur, fjorton årsgamla lamm utan want,

21. Med theras spisoffer och drickoffer, til stutarna, til wådurarna och til lammen, i theras tal, efter sättet :

22. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt drickoffer.

23. På fjerde dagen, tio stutar, två wådur, fjorton årsgamla lamm utan want,

24. Med theras spisoffer och drickoffer, til stutarna, til wådurarna och til lammen, i theras tal, efter sättet :

25. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt drickoffer.

26. På femte dagen, nio stutar, två wådur, fjorton årsgamla lamm utan want,

27. Med theras spisoffer och drickoffer, til stutarna, til wådurarna och til lammen, i theras tal, efter sättet :

28. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt drickoffer.

29. På sjette dagen, åtta stutar, två wådur, fjorton årsgamla lamm utan want,

30. Med theras spisoffer och drickoffer, til stutarna, til wådurarna och til lammen, i theras tal, efter sättet :

31. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt drickoffer.

32. På sjunde dagen, sju stutar, två wådur, fjorton årsgamla lamm utan want,

33. Med theras spisoffer och drickoffer, til stutarna, til wådurarna och til lammen, i theras tal, efter sättet :

34. Ther til en getabock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt drickoffer.

35. På then åttonde skal vara församlingens dag; intet tjenstarbete stolen I göra ther uppå ;

36. Och stolen offra bränneoffer til en söt lukts offer HERRanom : en stut, en wådur, sju årsgamla lamm utan want,

37. Med theras spisoffer och drickoffer, til stuten, til wåduren och til lammen, i theras tal, efter sättet :

38. Ther til en bock til syndoffer, förutan thet dageliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt drickoffer.

39. Thetta stolen I göra HERRanom i edra högtider, förutan thet I lofwen och frivilligt gifwen til bränneoffer, spisoffer, drickoffer och tackoffer.

30. Capitel.

Och Mose sade Israels barn alt thet HERRen honom budit hade.

2. Och Mose talade med the Förstar i slågterna af Israels barn, och sade: Thetta är thet som HERRen budit hafwer:

3. Om någon gör HERRanom et löfte, eller swär honom en ed, så at han förpliktat sin själ; han skal icke göra sina ord omvändiga, utan göra alt thet af hans mun utgångit är.

4. Om en qwinna gör HERRanom et löfte, och förpliktat sig, medan hon är i sin faders hus och i sin pigodom;

5. Och hennes löfte och förpliktelse, som hon gör öfwer sin själ, kommer för hennes fader, och han tiger thet til; så galler alt hennes löfte och all hennes förpliktelse, hvarmed hon sig öfver sin själ förpliktat hafwer.

6. Men om hennes fader säger thet til nej, på then dagen han thet hörer, så galler intet löfte eller förpliktelse, thet hon sig med öfwer sin själ förpliktat hafwer; och HERRen skal wara henne nådelig, efter fadren hafwer thet nekadt henne.

7. Hafwer hon man, och hafwer et löfte uppå sig, eller af hennes mun utgået en förpliktelse öfwer hennes själ;

8. Och mannen hörer thet, och tiger then dagen stilla; så galler hennes löfte och förpliktelse, med hwilla hon sig öfwer sin själ förpliktat hafwer.

9. Men om hennes man säger thet til nej, på then dagen han thet hörer; så är hennes löfte löst, som hon hafwer på sig, och then förpliktelsen, som af hennes mun öfwer hennes själ utgången är: och HERRen skal wara henne nådelig.

10. En enkas löfte, och en som bortdrifwen är, alt thet hon förpliktat sig öfwer sin själ, thet galler öfwer henne.

11. Om någon mans tjenstehjon lof-

war, eller sig med en ed förpliktat öfwer sin själ;

12. Och husbonden hörer thet, och tiger thet til, och säger thet intet nej til; så galler alt thet löftet, och alt thet han sig til förpliktat hafwer öfwer sin själ.

13. Om husbonden gör thet löst, then dagen så han thet hörer; så galler thet intet hwad utaf hans mun gångit är och han lofwat eller sig förpliktat hafwer öfwer sin själ; förth husbonden hafwer gjort thet löst: och HERRen skal wara honom nådelig.

14. Och alla löften och eder, som förpliktat til at spåta kroppen, må husbonden wid magt hålla, eller om intet göra alltså:

15. Om han tiger thet til ifrå then ena dagen til then andra; så gifwer han alt hans löfte och förpliktelse magt, som han hafwer på sig, thet före at han hafwer tegat, på then dagen så han hörde thet.

16. Om han efteråt ogillar thet, sedan han thet hört hafwer, så skal han bära misgärningen.

17. Thessa äro the stadgar, som HERRen hafwer budit Mose emellan man och hustru, emellan fader och dotter, medan hon ännu en piga är i sin faders hus.

31. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Hämna Israels barn öfwer the Midianiter, at tu sedan församlar tig til titt folk.

3. Så talade Mose med folket, och sade: Wäpnar män af eder til hårs emot the Midianiter, at the hämnas HERRan öfwer the Midianiter:

4. Utur hwart slägte et tusend, så at I sticken i håren af alla Israels slägter.

5. Och the togo af Israels tusende, ju tusende af hwart slägte, tolf tusend wäpnade til hårs.

6. Och Mose stickade them med Pinehas, Presten Eleazars son, i hår, och the helga tygen och the klangtrumpeter i hans hand.

7. Och the förde håren emot the Midianiter, såsom HERRen hade budit Mose, och slogo ihjäl allt thet som manfön war.

8. Thet til slogo the the Midianiters Konungar, med theas slagna, nemligen, Eri, Rekem, Zur, Hur och Reba, the fem Midianiters Konungar: Bileam Beors son slogo the och med swärd.

9. Och Israels barn togo til fångar the Midianiters qvinnor, med theas barn; all theas bostap, alla theas hafswor, och alt theas gods stöflade the:

10. Och upbrände med eld alla theas städer, theas boningar och alla borgar;

11. Och togo alt rof, och alt thet til tagandes war, både mennistor och bostap:

12. Och hade thet til Mose och til Presten Eleazar och til menigheten af Israels barn, nemligen, the fångar och then tagna bostapen och thet stöflade godset, uti lågret på the Moabiters mark, som ligger wid Jordan emot Sericho.

13. Och Mose och Presten Eleazar och alle förstarne för menigheten gingo emot them utan för lågret.

14. Och Mose wardt vred på hårens hufwitsmän, som hufwitsmän woro öfwer tusende och öfwer hundrade, och kommo utu håren och striden;

15. Och sade til them: Hafwen I låtit alla qvinnor lefwa?

16. Si, hafwa icke the förwändt Israels barn, genom Bileams råd, til at synda emot HERRan på Peor; och en plåga öfwerigick HERRans menighet?

17. Så slår nu ihjäl allt thet som manfön är ibland barnen, och alla the qvinnor, som man kânt och närlegat hafwa:

18. Men alla pigobarn, som icke ännu man kânt eller närlegat hafwa, them låter för eder lefwa.

19. Och ligger utan för lågret i sju dagar I alle, som någon slagit, eller then slagen war widkommit hafwen, på thet I stolen rena eder på tredje och fjunde dagen, samt med them som I til fångar gripit hafwen.

20. Och alla kläder, och alla tyg af

skin, och alt skimverk, och alla träfärl, stolen I rena gbra.

21. Och Presten Eleazar sade til krigsfolket som i striden warit hade: Thet ta är lagen som HERRen hafwer budit Mose:

22. Guld, silfwer, koppar, jern, tenn och bly,

23. Och alt thet som eld lider, stolen I låta gå genom eld, och rena thet, at thet med stänkwatnet stårt warder; men alt thet som icke lider eld stolen I låta gå genom watten.

24. Och stolen två edra kläder på fjunde dagen, så warder I rene: sedan stolen I komma i lågret.

25. Och HERRen talade med Mose, och sade:

26. Tag summan af fångarnas rof, både af mennistor och af bostap, tu och Presten Eleazar och the öfwerste fäderne i menigheten;

27. Och gif them hälften, som utgingo i håren och stridt hafwa, och andra hälften menigheten.

28. Och tu skal påoffra HERRanom af stridsmännernas del, som i håren woro, ju af femhundrade en själ, både af mennistor, så, åsnor och får.

29. Af theas hälft skal tu taga thet, och så thet Presten Eleazar, til at påoffra thet HERRanom.

30. Men af then hälften som Israels barn tillkommer, skal tu ju af femtio taga et stycke, både af mennistor, så, åsnor och får, och af all fånad, och skal gifwa thet Leviterna, som taga wara på HERRans tabernakels wakt.

31. Och Mose och Presten Eleazar gjorde, såsom HERRen hade budit Mose.

32. Och thet öfriga bytet som krigsfolket röfswat hade war sexhundrade tusende, fem och sjuttio tusende får;

33. Tu och sjuttio tusende nö;

34. Et och sextio tusende åsnor;

35. Och qwinnfolk, som icke hade man kânt eller närlegat, tu och trettio tusende själar.

36. Och then hälften, som them tilkom, som i striden warit hade, war i

talet trehundra tusende, sju och trettio tusende och femhundra får.

37. Ther af wordo HERanom sexhundra fem och sjuttio får.

38. Af nöten, sex och trettio tusende; ther af wordo HERanom tu och sjuttio.

39. Af åsnorna, trettio tusende och femhundra; ther af wordo HERanom en och sextio.

40. Af menniskors själar, sexton tusende själar; ther af wordo HERanom två och trettio.

41. Och Mose fick thet HERans håsoffret Presten Eleazar, såsom HERen honom budit hade.

42. Men then andra hälften, som Mose Israels barn tillhytt hade ifrå friggsmännerna,

43. Nemligen, then hälften, som menigheten tillkom, war och trehundra tusende, sju och trettio tusende, femhundra får;

44. Sex och trettio tusende nöt;

45. Trettio tusende och femhundra åsnor;

46. Och sexton tusende menniskors själar.

47. Och Mose tog af thenna hälften som Israels barns war, ju et stycke af femtio, både af fånaden och af menniskor, och fick thet Leviterna, som togo wara på HERans tabernakels wakt; såsom HERen hade budit Mose.

48. Och the som höfwiidsmänner woro öfwer the tusende i friggfolket, nemligen, öfwer tusende och öfwer hundra, gingo fram til Mose.

49. Och the sade til honom: Tine tjenare hafwa tagit summan af friggfolket, som under våra händer warit hafwa, och ther fattas icke en.

50. Therföre bäre wi HERanom gäfwor, hwad som hwar och en fönnit hafwer af gyldene tyg, lådjor, arm-smide, ringar, örringar och spänmen, at våra själar måga wara försonade för HERanom.

51. Och Mose, med Presten Eleazar, tog af them guldet i allahanda tyg.

52. Och alt guds håsoffer, som the

HERanom håsoffrade, war sexton tusende sjuhundra och femtio sillar, af höfwiidsmännerna öfwer tusende och öfwer hundra.

53. Förty friggfolket hade röfwat hwar och en för sig.

54. Och Mose, med Presten Eleazar, tog guldet af höfwiidsmännerna öfwer tusende och öfwer hundra, och buro thet in uti witnesbördets tabernakel, Israels barn til en äminnelse för HERanom.

32. Capitel.

Rubens barn och Gads barn hade gansta mycken bostap; och the sågo thet landet Jafer och Gilead, at thet war beqwämt rum til at föda bostap.

2. Så kommo the, och talade til Mose och til Presten Eleazar och til Förstarna i menigheten:

3. Thet landet Alharoth, Dibon, Jafer, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo och Beon,

4. Som HERen slagit hade för Israels menighet, är beqwämt til bostap; och wi tine tjenare hafwe bostap.

5. Och sade ytterligare: Hafwe wi funnit nåd för tig, så gif tina tjenare thetta landet til egit; och så fare wi in tet öfwer Jordan.

6. Mose sade til them: Skulle edre bröder draga i strid, och I stullen blifwa här?

7. Hwi omwänden I Israels barns hjerta, at the icke stola draga utöfwer, uti thet land som HERen them gifwa skal?

8. Alltså gjorde och edra fäder, så jag fände them ifrå Rades-Barnea til at städa landet:

9. Och så the woro komne tit up, alt in til then bäcken Escol, och sågo landet, omwände the Israels barns hjerta, så at the icke wille in uti thet land som HERen them gifwa wille.

10. Och HERans wrede förgrummade sig på then tiden, och han sirow och sade:

11. Thetta folket, som utur Egypten dragit är; ifrå tjugu år och ther öfwer,

stola ju icke se thet landet som jag Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer, thesfore at the mig icke troligen efterblit hafwa;

12. Undantagne Caleb Jephunne son, then Kenisiten, och Josua Nun son; ty the hafwa HERRanom troligen efterblit.

13. Så förgrynnade sig HERRans wrede öfwer Israel, och lät fara them hit och tit i öken i fyratio år, in til thes en ande wardt på alt thet släktet som syndat hade emot HERRan.

14. Och si, I åren inträdde uti edra faders stad, at syndarena stola wara thesto flere, och at I också HERRans wrede och grymhet ännu fördöla stullen emot Israel:

15. Förty, om I wänden eder ifrå honom, så warder han och ännu längre låtandes eder blifwa i öken; och så förderfwen I alt thetta folket.

16. Lå gingo the fram, och sade: Wi wilje allenast bygga här fågårdar för vår bostap, och städer för våra barn;

17. Men wi wilje wåpna oss, och gå fram för Israels barn, in til thes wi före them til thesas rum. Våra barn stola blifwa uti the fasta städer för landets inbyggares stul.

18. Wi wilje icke wända hem åt, in til thes Israels barn intaga hwar sitt arf;

19. Ty wi wilje intet årfwa med them på hinsidan Jordan; utan vårt arfwegods må wara på thenna sidan Jordan, öfter ut.

20. Mose sade til them: När I thet göra wiljen, at I rusten eder til strid för HERRanom;

21. Så drager öfwer Jordan, för HERRanom, hwillen som hålst ibland eder wåpnad är, til thes I utdrifwen hans fiender ifrå hans ansikte,

22. Och landet blifwer undergiftit för HERRanom: sedan stolen I wända om, och oftyldige wara för HERRanom och för Israel, och stolen så hafwa thetta landet til egit för HERRanom.

23. Men om I thet icke göra wiljen, si, så warder I syndande emot HER-

ran, och warder edra synder förnimmande, så the gripa eder.

24. Så bygger nu städer för edra barn, och fågårdar för eder bostap, och görer som I sagt hafwen.

25. Guds barn och Rubens barn sade til Mose: Line tjenare stola göra såsom min herre budit hafwer.

26. Våra barn, hustrur, hufwor, och all vår bostap stola blifwa uti Gileads städer;

27. Men wi, tine tjenare, wilje alle wåpnade draga i striden för HERRanom, såsom min herre sagt hafwer.

28. Lå bdd Mose för thesas stul Presten Eleazar och Josua Nun son och the öfwersta fäderna i Israels barns släkter,

29. Och sade til them: Om Guds barn och Rubens barn draga öfwer Jordan med eder, alle wåpnade til strid för HERRanom, och landet blifwer eder alt undergiftit, så gifwer them thet landet Gilead til egit:

30. Men draga the icke med eder wåpnade, så stola the årfwa med eder i Canaans land.

31. Guds barn och Rubens barn swarade och sade: Såsom HERRen talat hafwer til tina tjenare, så wilje wi göra.

32. Wi wilje draga wåpnade för HERRanom in uti Canaans land, och besitta vårt arfwegods på thenna sidan Jordan.

33. Så gaf Mose Guds barn och Rubens barn och then halfwa släkten Manasse, Josefs sons, Sihons rike, the Amorers Konungs, och Ogs rike, Konungens i Basan, landet och städerna i alla gränser ther omkring.

34. Lå byggde Guds barn Dibon, Ataroth, Arver,

35. Atroth, Sophan, Jaeser, Jogbeha, 36. Bethnimra och Betharan, bewarade städer och fågårdar.

37. Rubens barn byggde Hesbon, Eleale, Kiriatshaim,

38. Nebo, BaalMeon, (och förwände namnen) och Sibma; och gäfwro the städer namn, som the byggde.

39. Och Machirs barn, Manasse sons, drogo til Gilead, och wunno then, och fördrefwo the Amoreer som ther inne woro.

40. Lå gaf Mose Machir Manasse son Gilead; och han bodde ther uti.

41. Men Jair Manasse son drog bort, och wann theas bhar, och kallade them HavothJair.

42. Nobah drog åstad, och wann Re-nath med thes bhar, och kallade them Nobah efter sitt namn.

33. Capitel.

Thetta år Israels barns resande, hwilka utur Egypti land dragne woro i theas härar, genom Mose och Aaron.

2. Och Mose bestref theas utresande, såsom the drogo efter HERans befällning; och äro these the resande, som the reste.

3. The drogo ut ifrå Rameses, på femtonde dagen i then första månaden, på annan dag Påsta, genom hög hand, i alla the Egyptiers åsyn,

4. Lå the Egyptier begrofwu sina förstfödingar, som HERen ibland them slagit hade; ty HERen hade ock gjort dom öfwer theas gudar.

5. När the dragne woro ifrå Rameses, lågrade the sig i Succoth.

6. Och the drogo ut ifrå Succoth, och lågrade sig i Etham, hwilket ligger wid åndan på önen.

7. Ifrå Etham drogo the ut, och blefwo i then dalen Hyroth, hwilken ligger emot Baalzephon, och lågrade sig inför Migdol.

8. Ifrå Hyroth drogo the ut, och gingo midt igenom hafvet in uti önen, och reste tre dagsresor in uti Ethams ökn, och lågrade sig i Marah.

9. Ifrå Marah drogo the ut, och kommo til Elim: ther woro tolf wattubrunnar och sjuttio palmtrå; och lågrade sig ther.

10. Ifrå Elim drogo the ut, och lågrade sig in wid röda hafvet.

11. Ifrå röda hafvet drogo the ut, och lågrade sig i then önen Ein.

12. Ifrå then önen Ein drogo the

ut, och lågrade sin i Daphla.

13. Ifrå Daphla drogo the ut, och lågrade sig i Alus.

14. Ifrå Alus drogo the ut, och lågrade sig i Rephidim: ther hade folket intet wadm til at dricka.

15. Ifrå Rephidim drogo the ut, och lågrade sig uti then önen Sinai.

16. Ifrå Sinai drogo the ut, och lågrade sig i the Lustgrifter.

17. Ifrå the Lustgrifter drogo the ut, och lågrade sig i Hazeroth.

18. Ifrå Hazeroth drogo the ut, och lågrade sig i Riithma.

19. Ifrå Riithma drogo the ut, och lågrade sig i Rimmon Parez.

20. Ifrå Rimmon Parez drogo the ut, och lågrade sig i Libna.

21. Ifrå Libna drogo the ut, och lågrade sig i Risa.

22. Ifrå Risa drogo the ut, och lågrade sig i Rehelatha.

23. Ifrå Rehelatha drogo the ut, och lågrade sig på berget Sapher.

24. Ifrå berget Sapher drogo the ut, och lågrade sig i Harada.

25. Ifrå Harada drogo the ut, och lågrade sig i Matheloth.

26. Ifrå Matheloth drogo the ut, och lågrade sig i Thahath.

27. Ifrå Thahath drogo the ut, och lågrade sig i Tharah.

28. Ifrå Tharah drogo the ut, och lågrade sig i Mitta.

29. Ifrå Mitta drogo the ut, och lågrade sig i Hasmona.

30. Ifrå Hasmona drogo the ut, och lågrade sig i Moseroth.

31. Ifrå Moseroth drogo the ut, och lågrade sig i Bene Saakan.

32. Ifrå Bene Saakan drogo the ut, och lågrade sig i HorSidgad.

33. Ifrå HorSidgad drogo the ut, och lågrade sig i Tothatha.

34. Ifrå Tothatha drogo the ut, och lågrade sig i Abrona.

35. Ifrå Abrona drogo the ut, och lågrade sig i EzionGaber.

36. Ifrå EzionGaber drogo the ut, och lågrade sig i then önen Zin, thet år Rades.

37. Ifrå Rades drogo the ut, och lågrade sig på thet berget Hor, som är på gränsen wid Edoms land.

38. Ther gick Presten Aaron up på berget Hor, efter HERRans befällning, och blef ther ödd, på fyrationde året sedan Israels barn woro utdragne utur Egypti land, på första dagen i femte månaden,

39. Då han war hundra tre och tjugu år gammal.

40. Och Arad, the Cananeers Konung, som bodde söder ut i Canaans land, hörde at Israels barn kommo.

41. Ifrå berget Hor drogo the ut, och lågrade sig i Zalmona.

42. Ifrå Zalmona drogo the ut, och lågrade sig i Punon.

43. Ifrå Punon drogo the ut, och lågrade sig i Oboth.

44. Ifrån Oboth drogo the ut, och lågrade sig i Iim, wid Abarim, i the Moabiters gräns.

45. Ifrå Iim drogo the ut, och lågrade sig i Dibon Gad.

46. Ifrå Dibon Gad drogo the ut, och lågrade sig i Almon Diblathaim.

47. Ifrån Almon Diblathaim drogo the ut, och lågrade sig på berget Abarim, emot Rebo.

48. Ifrå berget Abarim drogo the ut, och lågrade sig på the Moabiters mark, wid Jordan, in mot Jericho.

49. Och the lågrade sig ifrå BethJesimoth alt in til then slätten Sittim, på the Moabiters mark.

50. Och HERRen talade med Mose på the Moabiters mark, wid Jordan in mot Jericho, och sade:

51. Tala med Israels barn, och såg til them: När I öfver Jordan komne ären in uti Canaans land;

52. Så stolen I fördrifwa alla thes inbyggare för edert ansikte, och alla theras stoder och alla theras gjutna belåten förgöra, och alla theras högder förderfwa;

53. Så at I tagen landet in, och bon ther uti: förty eder hafwer jag gifwit landet, at I stolen thet intaga.

54. Och stolen utstifta landet genom

lott ibland edra släkter: them som många åro, stolen I mer gifwa, och them som få åro, mindre: efter som lotten faller til hwar och en, så skal han hafwa thet, efter edra faders släkter.

55. Om I landets inbyggare icke fördrifwen för edert ansikte; så stola the som återlesde åro warda eder som törne i edra ögon, och såsom spjut i edra sidor; och stola tränga eder i landet ther I uti bon.

56. Så skal då ske, at jag så warder görande eder, som jag emot them göra aktade.

34. Capitel.

Och HERRen talade med Mose, och sade:

2. Bjud Israels barn, och såg til them: När I uti Canaans land kommen, så skal thet landet, som eder til arfvedel faller i Canaans land, hafwa sitt landamåre.

3. Then sidan söder ut skal begynna af then öken Zin wid Edom, så at edert landamåre, söder ut, skal wara ifrån ändan af salt hafwet, thet öster ut ligger;

4. Och at thet landamåret skal sträcka sig ifrå sunnan upåt in til Akkrabbim, och gå igenom Zinna; och thes ände ifrå sunnan in til Rades-Barnea, och räcka in til then byn Addar, och gå igenom Azmon;

5. Och skal sträcka sig ifrå Azmon alt in til Egypti bäck, och thes ände wara i hafwet.

6. Men thet landamåret, väster ut, skal wara thetta, nemligen, thet stora hafwet: thet skal wara edert landamåre väster ut.

7. Thet landamåret, norr ut, skal wara thetta: I stolen måta ifrå stora hafwet alt in til berget Hor;

8. Och ifrå berget Hor måta in til thes man kommer til Hamath; så at thes utgång skal wara thet landamåret Zedaba;

9. Och samma landamårets ände in åt Ziphron; och thes ände ware wid

then byn Enan: thet stal wara edert landamåre, norr ut.

10. Och stolen måta eder landamåret, öfter ut, ifrå then byn Enan in til Sepham;

11. Och thet landamåret gånge ned åt ifrå Sepham in til Ribla, til Ain, östan efter; sedan gånge neder åt, och drage sig up med sidan af hafwet Cinnereth, öfter ut;

12. Och komme ned åt Jordan, så at thes ånde blifwer salt hafwet: thet stal wara edert land med sitt landamåre alt omkring.

13. Och Mose bödd Israels barn, och sade: Thetta är landet, som I stolen stifta emellan eder med lott, hwilket HERren budit hafwer at gifwa the nio slågter och then halfwa slåkten.

14. Ty Rubens barns slågte efter theras faders hus, och Gads barns slågte efter theras faders hus, och then halfwa slåkten Manasse, hafwa allaredan tagit sin del.

15. Så hafwa the två slågterne och then halfwa slåkten sin arfweidel på thenna sidan Jordan in mot Jericho, öfter ut.

16. Och HERren talade med Mose, och sade:

17. These äro namnen af männerna som landet stola stifta emellan eder: Presten Eleazar och Josua Nun son.

18. Ther til stolen I taga Försten af hwarje slågt, til at utstifta landet.

19. Och these äro männernes namn: Saleb Sephunne son, af Juda slågte.

20. Semuel Ammihud son, af Simeons slågte.

21. Elidad Chislon son, af BenJamins slågte.

22. Bucci Jogli son, Försten för Dans barns slågte.

23. Hanniel Ephod son, Försten för Manasse barns slågte, af Josephs barn.

24. Kemuel Siphtan son, Försten för Ephraims barns slågte.

25. Elizaphan Parnach son, Försten för Sebulons barns slågte.

26. Paltiel Afsan son, Försten för Issachars barns slågte.

27. Ahijud Selomi son, Försten för Aßers barns slågte.

28. Nedahel Ammihud son, Försten för Naphtali barns slågte.

29. These äro the som HERren budit hafwer at the skulle utstifta Israels barn arfwet i Canaans land.

35. Capitel.

Och HERren talade med Mose på the Moabiters mart, wid Jordan in mot Jericho, och sade:

2. Bjud Israels barn, at the gifwa Leviterna städer utaf sitt arfwegods, ther the måga uti bo; ther til förstäder omkring städerna stolen I och gifwa Leviterna;

3. At the stola bo i städerna, och hafwa sin bostap, gods och allahanda djur i förstäderna.

4. Widden til förstäderna, som the stola gifwa Leviterna, stal wara tusende alnar ut ifrå stadsmuren alt omkring.

5. Så stolen I så måta utan för staden, på then sidan öfter ut, två tusende alnar; och på then sidan söder ut, två tusende alnar; och på then sidan väster ut, två tusende alnar; och på then sidan norr ut, två tusende alnar, at staden stal wara midt uti: thet stal wara theras förstäder.

6. Och ibland the städer, som I gifwen Leviterna, stolen I gifwa sex fristäder, at then som någon ihjäl slår må fly ther in: ther utöfwer stolen I ännu gifwa them två och fyratio städer;

7. Så at alla städer, som I gifwen Leviterna, blifwa åtta och fyratio, med theras förstäder.

8. Och stolen gifwa them mer af them som mycket äga ibland Israels barn, och mindre af them som mindre äga; hwar och en, efter hans arfweidel, then honom tillstift warder, stal gifwa Leviterna städer.

9. Och HERren talade med Mose, och sade:

10. Tala med Israels barn, och såg til them: När I kommen öfwer Jordan in uti Canaans land;

11. Stolen I utvälja städer, som fri

städer skola wara, ther uti then må fly, som någon med wåda ihjålslår.

12. Och skola sådane fristäder wara ibland eder, för blodhåmnarens skul, at han icke skal dö, som dråpet gjorde, in til thes han hafwer stått til rätta in för menigheten.

13. Och the städer, som I gifwa skolen, skola wara sex fristäder.

14. Tre skolen I gifwa på thenna sidan Jordan, och tre i Canaans land.

15. Thet äro the sex fristäder både för Israels barn och främlingar och husmän ibland eder, at tit må fly ho som hållt en själ slår med wåda.

16. Hvilken som slår en med något jern, så at han dö; han är en mandräpare, och skal döden dö.

17. Kastar han honom med en sten, ther någon kan dö af warda, så at han blifwer döb ther af, så är han en mandräpare, och skal döden dö.

18. Slår han honom med något trä, ther någon kan med döb slagen warda, så at han dö, så är han en mandräpare, och skal döden dö.

19. Blodhåmnaren skal slå mandräparen ihjål: såsom han slagit hafwer, så skal man döda honom igen.

20. Stöter han honom af hat, eller kastar något på honom med försåt, så at han dö;

21. Eller slår honom af owänslap med sin hand, så at han dö, så skal han döden dö, som honom slog; ty han är en mandräpare: blodhåmnaren skal dråpa honom, når han råkar honom.

22. Men stöter han honom oförwarandes, utan owänslap, eller kastar något på honom, icke med försåt;

23. Eller kastar en sten på honom oförwarandes, ther man af dö kan, så at han dö, och han är icke hans owän, och wille honom heller intet ondt;

24. Så skal menigheten döma emellan honom som slog och blodhåmnaren i thenna saken;

25. Och menigheten skal fria mandräparen ifrån blodhåmnarens hand, och tåla honom komma i fristaden igen, tit han flydd war; och ther skal han blif-

wa til thes öfwerste Presten dö, then man med then helga oljan smort hafwer.

26. Om mandräparen går utaf sin fristads ramar, tit han flydd är;

27. Och blodhåmnaren finner honom utan för hans fristads ramar, och slår honom ihjål, han skal för thet blod intet saker wara;

28. Ty han skulle blifwa i sin fristad in til then öfwerste Prestens dö, och efter öfwerste Prestens dö återkomma til sitt arfwegods land igen.

29. Thetta skal wara eder en rätt med edra efterkommande, i alla edra böningar.

30. Mandräparen skal man dråpa efter två witnens mun; et witne skal icke swara öfwer en själ til döds.

31. Och I skolen ingen försoning taga för en mandräpares själ, ty han är saker til döden; utan han skal döden dö:

32. Och skolen ingen försoning taga öfwer then som til fristaden flydd war, så at han igenkommer til at bo i landet, intil thet at Presten dö.

33. Och skämmen icke landet, ther I uti bon; ty then som blodsfaker är, han skämmen landet; och landet kan icke försonadt warda för thet blod som ther utgitt warder, annars utan genom hans blod, som thet utgitt hafwer.

34. Örener icke landet, som I bon uti, ther jag och uti bor; ty jag är HERREN, som bor ibland Israels barn.

36. Capitel.

Och the öfwerste fäderne til Gileads barns slägte, Machirs sons, hvilken Manasse son war, af Josephs barns slägte, ginga fram och talade för Mose och för förstarna, öfwerste fäderna til Israels barn,

2. Och sade: Käre herre, HERREN hafwer budit, at man skal utskifta landet åt Israels barn til arfwedel genom lott; och tu, min herre, hafwer budit genom HERREN, at man wår broder Zelaphehads arfwedel hans dötrrar gifwa skal.

3. Om någon af Israels slägte tager them til hustru, så warder wår faders

arfweidel mindre, och så mycket som the hafwa, kommer then slågtens arfweidel til, tit som the komma; och så warder wår arfweidels lott förminskad.

4. När nu Israels barns klagår kommer, så kommer theas arfweidel til then slågtens arfweidel, ther the äro; så warder wår faders arfweidel förminskad, så mycket som the hafwa.

5. Så bdd Mose Israels barn, efter HERrens befallning, och sade: Josefhs barns slågt hafwer talat rätt.

6. Thetta är thet som HERren bjuder Zelaphehads döttrar, och säger: Gifte sig hwem the wilja, allenast at the gifta sig in i sin ått och faders slågte;

7. På thet at Israels barns arfweidel icke skal falla ifrå then ena slåkten til then andra; ty hwar och en ibland Israels barn skal hänga in til sitt fadersnes slågtes arf.

8. Och alla döttrar, som äga arfweidel i Israels barns slågter, skola gifta sig med en af sin faders slågts ått, på thet hwar och en ibland Israels barn må behålla sin faders arf,

9. Och en arfweidel icke skal falla ifrå then ena slåkten til then andra; utan hwar och en hänge in til sitt arf ibland Israels barns slågter.

10. Såsom HERren bdd Mose, så gjorde Zelaphehads döttrar,

11. Mahela, Tirza, Hogla, Milca och Noa, och gifte sig med theas fadersbroders barn,

12. Af Manasse barns slågte, Josepfs sons. Alltså blef theas arfweidel wid åtten och theas faders slågte.

13. Thesse äro the bud och rätter, som HERren genom Mose bdd Israels barn, på the Moabiteres mark wid Jordan in emot Jericho.

Femte Mose Bok.

1. Capitel.

Thesse äro the ord, som Mose talade til hela Israel på hinsidan Jordan i öknen, på then marken emot röda hafwet, emellan Paran och Tophel, Laban, Hazeroth och Disahab,

2. Ellofwa dagsresor ifrå Horeb, then wågen om Seirs berg in til Kades-Barnea.

3. Och thet stedd i fyrationde året, på första dagen i then ellofte månaden, då talade Mose med Israels barn alt thet HERren honom til them budit hade,

4. Sedan han hade slagit Sihon, the Amoreers Konung, som i Hesbon bodde; ther til Og, Konungen i Basan, som i Astaroth och i Edrei bodde.

5. På hinsidan Jordan, i the Moabiteres land, begynte Mose utläggga thena lagen, och sade:

6. HERren wår Gud talade med oss på Horebs berg, och sade: I hafwen länge nog warit wid thetta berget:

7. Wänder eder, och drager åstad, at

I mågen komma til the Amoreers berg, och til alla theas grannar, til mark, på berg och i dalar, söder ut och emot hafwets hamn, i Sanaans land, och til berget Libanon, alt in til then stora ålfven Phrath.

8. Si, jag hafwer gifwit eder landet som för eder ligger; går ther in, och intager thet, såsom HERren edra fäder, Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer, at han them, och theas såd efter them, thet gifwa wille.

9. Då sade jag til eder på samma tiden: Jag förmår icke allena utstå med eder;

10. Förty HERren eder Gud hafwer förskat eder så, at I på thenna dag ären såsom stjernornas tal på himmelen.

11. HERren edra faders Gud göre eder ännu många tusende mer, och wälsigne eder, såsom han eder sagt hafwer.

12. Huru kan jag allena sådan möda och tunga och tråtor draga af eder?

13. Lager utaf eder wisa och förstår.

diga mån, the som ibland edra slågter kände åro; them wil jag upfatta eder för höfswitsmän.

14. Lå svaraden I mig och saden: Thet är en god ting, ther tu om talar, at tu göra wil.

15. Så tog jag the hyppersta af edra slågter, wisa och kända mån, och satte them öfwer eder til höfswitsmän, öfwer tusende, öfwer hundrade, öfwer femtio, öfwer tio, och ämbetsmän i edra slågter;

16. Och bödd edra domare på samma tid, och sade: Förhörder edra bröder, och dömer rätt emellan hwar man och hans broder och främlingen.

17. I stolen ingen person anse i domen, utan stolen höra then ringare såsom then stora, och icke hafwa försyn för någon mans person; ty domsambetet hörer Gudi til. Om någon sak warder eder för swår, then låter komma til mig, at jag må then höra.

18. Alltså bödd jag eder på then tiden alt thet I göra skullen.

19. Så drogo wi ut ifrå Horeb, och wandrade genom then hela öfnen, then stor och gruswelig är, såsom I sett hafwen, uppå then wågen til the Amoreers berg, såsom HERren wår Gud öf buid hade, och kommo in til Kades-Barnea.

20. Lå sade jag til eder: I åren komne in til the Amoreers berg, thet HERren wår Gud öf gifwa skal.

21. Se landet före tig, hwilket HERren tin Gud tig gifwit hafwer; drag tit up, och tag thet in, såsom HERren tina faders Gud tig sagt hafwer; frukta tig intet, och grufwa tig intet.

22. Så kommen I til mig alle, och saden: Låt öf sända några mån fram för öf, som bespeja landet, och såga öf igen hwilken wåg wi stole draga ther in, och the släder, ther wi inkomma stole.

23. Thet nöjde mig wål; och tog utaf eder tolf mån, utaf hwart slågte en.

24. Lå the samme gingo åstad, och drogo up på berget, och kommo til then bäcken Escol, så stådade the thet;

25. Och togo landets frukt med sig, och buro ned til öf, och bådade öf igen, och sade: Landet är godt, som HERren wår Gud öf gifwit hafwer.

26. Men I willen icke draga tit up, och blefwen HERrans eder Guds ord ohörsamme,

27. Och knorraden i edra tjäll, och saden: HERren är öf håtst; thetföre hafwer han fört öf utur Egypti land, på thet han skal gifwa öf i the Amoreers händer, til at förgöra öf.

28. Hwad skulle wi ther uppe? Wåre bröder hafwa försårat vårt hjerta, och sagt: Thet folket är större och högre än wi; släderne åro store, och omgifne med murar up til himmelen: ther til hafwe wi sett ther Enafims barn.

29. Och jag sade til eder: Grufwer eder icke, och frukter eder intet för them.

30. HERren eder Gud drager för eder, och han skal strida för eder, såsom han hafwer gjort med eder i Egypten för edra ögon,

31. Och i öfnen, ther tu sett hafwer huru HERren tin Gud tig burit hafwer, såsom en man bår sin son, i all then wåg ther I wandrat hafwen, in til thes I til thetta rumet komne åren.

32. Men I stöten ther intet om, at I måtten trott HERranom eder Gud,

33. Then för eder gif, til at wisa eder the rum, ther I eder lågra skullen, om natten i eld, at han skulle wisa eder wågen, then I gå skullen, och om dagen i molnstyn.

34. Lå nu HERren hörde edert rop, wardt han vred, och swor och sade:

35. Ingen af thetta onda slåget skal få se thet goda landet, som jag swurit hafwer at gifwa theras fäder,

36. Förutan Caleb Jephunne son; han skal se thet; honom wil jag gifwa thet landet, ther han på stigit hafwer, och hans barn, thetföre at han hafwer troligen efterblit HERran.

37. Och wardt HERren vred på mig, för eder stul, och sade: Du skal icke heller komma ther in.

38. Men Josua Nun son, som tin tjernare är, han skal komma ther in: styrk

honom ; ty han skal utfästisa Israel arfwet.

39. Och edra barn, om hwilka I saden : The stola blifwa til et rof, och edra söner, som på thenna dag hwarcken weta godt eller ondt, the stola komma ther in : them skal jag gifwa thet ; och the stola taga thet in.

40. Men wänder I om, och drager åt öfken, then wågen åt röda hafwet.

41. Lå swaraden I, och saden til mig : Wi hafwe syndat emot HERren ; wi wilje tit up och strida, såsom HERren wår Gud og buid hafwer. Som I nu redo woren, hwar i sitt harnest, och skullen draga up på berget,

42. Sade HERren til mig : Säg them, at the icke draga tit up, ej heller strida, ty jag är icke med eder ; at I icke warden slagne för edra fiender.

43. Lå jag thetta sade eder, lydden I intet, och worden HERrans ord ohörsamme, och worden öfwerdådige, och drogen up på berget.

44. Så drogo the Amoreer ut, som på berget bodde, emot eder, och jagade eder, såsom bin göra, och slogo eder i Seir alt in til Horma.

45. Lå I nu igenkommen, och greten för HERranom, wille HERren icke höra eder rådt, och bjöde sina dron intet til eder.

46. Så blefwen Iuti Kades en lång tid.

2. Capitel.

Lå wände wi om, och drogo ut i öfken, på then wågen til röda hafwet, såsom HERren sade til mig, och drogo omkring Seirs berg en lång tid.

2. Och HERren sade til mig :

3. I hafwen nu nog dragit fring om thetta berget ; wänder eder norr ut :

4. Och bjöd folket, och såg : I stolen draga genom edra bröders Esau barns gränser, som bo i Seir ; och the stola frukta för eder ; men förwarer eder granneligen.

5. Elår icke uppå them ; ty jag skal icke gifwa eder en fot bredt uti therås land ; förty Esau barn hafwer jag gifwit Seirs berg til att besitta.

6. Maten stolen I köpa af them för edra penningar, then I åten ; och watnet stolen I köpa af them för edra penningar, som I dricken.

7. Ty HERren tin Gud hafwer wålsignat dig i alla tina händers gerningar ; han hafwer lagt på hjertat ditt resande genom thenna stora öfken ; och HERren tin Gud hafwer i fyratio år varit när dig, så at dig intet hafwer fattats.

8. Lå wi nu ifrå våra bröder Esau barn dragne woro, som på Seirs berg bodde, på then wågen then markens ifrån Elath och EzionGaber, wände wi om, och ginga then wågen genom the Moabiter öfn.

9. Lå sade HERren til mig : Tu skal ingen stad göra the Moabiter, eller slå uppå them ; ty jag wil intet gifwa dig af therås land til att besitta ; förty Lots barn hafwer jag gifwit Ar til att besitta.

10. The Emim hafwa i förtiden bott ther uti, hwilka woro et stort, starkt och högt folk, såsom Enatim.

11. Man höll them och för resar, såsom Enatim ; och the Moabiter kalla them och Emim.

12. Bodde och i förtiden the Horiter i Seir ; och Esau barn fördrifwo och förlade them för sig, och bodde i therås stad, såsom Israel i sin besittnings land gjorde, thet HERren them gaf.

13. Så warer nu redo, och drager öfwer then båden Sared. Och wi drogo ther öfwer.

14. Men tiden, medan wi drogo ifrå Kades-Barnea in til thes wi kommo öfwer then båden Sared, war åtta och trettio år, til thes alle stridsmän ödde woro i lågret, såsom HERren them swurit hade.

15. Ther til war och HERrans hand emot them, at the förgingos utu lågret, til thes the woro åtgångne.

16. Lå alle stridsmännerne åtgångne woro, at the ödde woro ibland folket,

17. Talade HERren med mig, och sade :

18. I dag skal tu draga genom the Moabiter landsändar wid Ar ;

19. Och skal komma in mot Ammons barn: them skal tu ingen skada gdra, eller slå på them; ty jag wil icke gifwa tig Ammons barns land til at besitta; förty jag hafwer gifwit thet Lots barn til at besitta.

20. Thet hafwer och råknadt warit för resars land; och hafwa theslikes i förtiden resar bött thet inne; och the Ammoniter kalla them Samsummim.

21. The woro et stort, starkt och högt folk, såsom Enakim; och HÆren för-gjorde them för them, och lät them besitta them, så at the skulle bo i theas stad;

22. Såsom han gjort hade med Esau barn, som på Seirs berg bo, så han för-gjorde för them the Horiter, och lät them besitta them, så at the hafwa bött i theas stad alt in til thenna dag.

23. Och the Caphthorim drogo utu Caphthor, och för-gjorde the Avim, som bodde i Hazerim, alt in til Gaza, och bodde i theas stad.

24. Warer redo, och drager ut, och går öfwer then bäcken wid Arnon: si, jag hafwer gifwit i tina händer Sihon, the Amoreers Konung i Heshbon, med hans land; begyn at intaga thet, och strid emot them.

25. I dag wil jag begynna, at alla folk under himmelen stola frukta och försträckas för dig; så at när the höra om dig, stola the på dig, och sorg hafwa för tin tillkommelse.

26. Då sände jag bod utaf öken, östan efter, til Sihon, Konungen i Heshbon, med fridsamma ord, och lät säga honom:

27. Jag wil draga genom ditt land; och såsom vägen löper, så wil jag draga: jag wil icke wika antingen på then högra eller then vänstra sidan.

28. Mat skal tu sälja mig för penningar, at jag åter; och watn skal tu sälja mig för penningar, at jag dricker: jag wil allenast til fot gå thet igenom;

29. Såsom Esau barn mig gjort hafwa, som bo i Seir, och the Moabiter, som bo i Ar; til thes jag må komma öfwer Jordan uti thet landet som

HÆren vår Gud öf gifwa skal.

30. Men Sihon, Konungen i Heshbon, wille icke at wi skulle draga thet igenom; ty HÆren tin Gud förhårdade hans sinne, och förstodade hans hjerta, på thet han skulle gifwa honom i tina händer, såsom tu nu ser.

31. Och HÆren sade til mig: Si, jag hafwer begynt at gifwa för dig Sihon och hans land: begyn til at intaga och besitta hans land.

32. Och Sihon drog ut emot öf med alt sitt folk til strid til Jahza.

33. Men HÆren vår Gud gaf honom för öf, at wi slogo honom, med hans barn och alt hans folk.

34. Så wunno wi på samma tiden alla hans släder, och til spillo gäfwro alla släder, både män, qwinnor och barn, och låto ingen igen blifwa;

35. Utan bostäppen togo wi för öf, och thet bytte af städerna, som wi wunno.

36. Ifrån Arver, som ligger på stranden utmed then bäcken wid Arnon, och ifrån then staden i dalen alt in til Gilead, war ingen stad, som sig kunde bestydda för öf: HÆren vår Gud gaf allsammans för öf.

37. Utan til Ammons barns land kom tu icke, eller til något thet som war wid then bäcken Jabbok, eller til the städer på berget, eller til något thet HÆren vår Gud öf förbudit hade.

3. Capitel.

Och wi vände om, och drogo up then vägen til Basan; och Og, Konungen i Basan, drog ut emot öf med alt sitt folk, til at strida wid Ödrei.

2. Men HÆren sade til mig: Fruktu dig intet för honom; ty jag hafwer gifwit honom i tina händer, och alt hans folk, med hans land; och tu skal gdra med honom, såsom tu gjorde med Sihon, the Amoreers Konung, then i Heshbon satt.

3. Alltså gaf HÆren vår Gud och Konung Og i Basan i våra händer, med alt hans folk, så at wi slogo honom, til thes honom intet igen blef.

4. På samma tid wunno wi alla hans

städer, och war ingen stad then wi honom icke aftogo: tertio städer, hela then ångden Argob, i Dgs rike, som war i Basan.

5. Alla thesa städer woro faste, med höga murar, portar och bomar, förutan andra ganska många små städer, som ingen mur hade.

6. Och wi gifwo them til spillo, så som wi med Sihon, Konungen i Hesbon, gjort hade; alla städer gifwo wi til spillo, både med män, qvinnor och barn.

7. Men all bostapen, och rofwet af städerna, togo wi för oss.

8. Alltså togo wi i then tiden landet utu the två Amoreers Konungars händer, på hinsidan Jordan, ifrå then bäcken wid Arnon alt in til thet berget Hermon,

9. Hvilket the Zidonier Sirion kalla; men the Amoreer kalla thet Senir:

10. Alla the städer på slätten, och hela Gilead, och hela Basan, alt in til Salcha och Edrei, som äro städer i Dgs rike i Basan.

11. Ty allena Konung Dg i Basan war ännu igen utaf the resar; si, hans sång af jern är här i Rabbath, som hörer Ammons barn til, nio alnar lång, och fyra alnar bred, efter en mans armboge.

12. Så togo wi så landet in på then tiden ifrån Aroer, som ligger när bäcken wid Arnon; och halfwa landet af Gileads berg, med thes städer, gaf jag the Rubeniter och Gadditer;

13. Men thet öfwer war i Gilead, och hela Basan af Dgs rike, gaf jag then halfwa släkten Manaße, then hela ångden Argob, med hela Basan, som kallas the resars land.

14. Jair Manaße son fick then hela ångden Argob, alt in til Geshuri och Maachathi landsändar; och kallade Basan, efter sitt namn, Havoith Jair, alt in til thenna dag.

15. Men Machir gaf jag Gilead.

16. Och the Rubeniter och Gadditer gaf jag en del af Gilead, alt in til bäcken wid Arnon, midt i bäcken, thet lan-

damäret är, och alt in til then bäcken Jabbok, thet landamäret är för Ammons barn:

17. Ther til then slättmarken och Jordan, then landamäret är, ifrå Einnet, in til hafwet wid slättmarken, nemligen, salt hafwet ned wid berget Pisga, öfter ut.

18. Och jag bödd eder på samma tid, och sade: HERren eder Gud hafwer gifwit eder thetta landet at intaga thet: så drager nu wäpnade för edra bröder Israels barn, alle I som stridsamme ären,

19. Förutan edra hustrur, barn och bostap; ty jag wet at I hafwen mycken bostap: låter them blifwa uti edra städer som jag eder gifwit hafwer,

20. Til thes HERren låter och edra bröder komma til roslighet, såsom eder, at the och intaga thet land som HERren theras Gud them gifwa skal på hinsidan Jordan: sedan stolen I wända om til eder besittning, then jag eder gifwit hafwer.

21. Och jag böd Josua på samma tid, och sade: Lina ögon hafwa sett alt thet som HERren eder Gud thesa två Konungar gjort hafwer; så warder HERren och görande alla Konungariken, tit tu drager.

22. Fruktar eder intet för them; ty HERren eder Gud strider för eder.

23. Och jag bad HERren på then tiden, och sade:

24. HERre, HERre, tu hafwer begynt wisa tin tjenare tin hårlighet och tin starka hand; ty hvilken är then Gud i himmelen eller på jorden, som förstår efter tina werck och tin makt göra?

25. Låt mig gå och se thet goda landet på hinsidan Jordan, the goda berg och Libanon.

26. Men HERren wardt vred på mig, för eder skul, och bönhörde mig intet; utan HERren sade til mig: Låt blifwat; tala intet mer thetom för mig.

27. Stig up på höjden af berget Pisga, och haf tina ögon up wäster ut och norr ut och söder ut och öfter ut, och se

thet med ögonen; ty tu skal intet gå utöfver thenna Jordan:

28. Utan bjöd Josua, at han är tröst och frimodig; förty han skal gå öfver Jordan för folket, och skal utstifta them landet, som tu seende warde.

29. Så blefwo wi så i then dalen in emot Peors hus.

4. Capitel.

Och nu hör, Israhel, the bud och råtter, som jag eder lærer, at I them göra stolen, på thet I mågen lefwa, och inkomma och intaga landet, som HERren edra faders Gud eder gifwer.

2. I stolen intet lägga thet til, som jag eder bjuder, och stolen ej heller taga thet något ifrå; på thet I mågen bewara HERrans eder Guds bud, som jag bjuder eder.

3. Edra ögon hafwa sett hwad HERren gjort hafwer med Baal Peor; ty alla the som efterföljde Baal Peor, them hafwer HERren tin Gud förjort ibland eder:

4. Men I som höllen eder in til HERran eder Gud, I lefwen alle på thenna dag.

5. Si, jag hafwer lärt eder bud och råtter, såsom HERren min Gud mig budit hafwer, at I så göra stolen i landet, thet I inkommande warde til at intaga thet.

6. Så behåller thet nu, och görer thet; ty så warde eder wißhet och förstånd berömd för alla folk, när the hörande warda alla thessa bud; så at the skola säga: Si, hwilket wißt och förståndigt folk thetta är, och et hårligt folk.

7. Ty hwad folk är så hårligt, hwilket gudarne så nalkas, såsom HERren vår Gud, så ofta som wi åkalle honom?

8. Och hwar är något så hårligt folk, som så rättfärdiga seder och bud hafwer, såsom hela thenna lagen, som jag eder på thenna dagen föregifwer?

9. Så förwara tig nu och tin själ granneligen, at tu icke förgåter hwad för tina ögon skedd är, och at thet icke går utu titt hjerta i alla tina lifsda-

gar. Och tu skal förkunna tina barn och tina barnabarn.

10. Then dagen, så tu stod för HERran tin Gud wid berget Horeb, och HERren til mig sade: Församla mig folket, at jag skal låta them höra mina ord, och låra frukta mig i alla theras lifsdagar på jorden, och låra sina barn.

11. Och I gingen fram, och stoden ned under berget; och berget brann halfwågs up til himmelen; och thet war mörker, moln och tön.

12. Och HERren talade med eder midt utur elden: hans ords röst hörden I; men ingen liknelse sågen I, utan rösten.

13. Och han förkunnade eder sitt förbund, thet han eder bdd at göra, nemligen, the tio ord, och stref them på två stentaflor.

14. Och HERren bdd mig på samma tid, at jag skulle låra eder bud och råtter, at I thet efter göra stullen uti thet land, thet I indragen til at intaga thet.

15. Så förwarer nu edra själar wål; ty I hafwen ingen liknelse sett på then dagen, så HERren talade med eder utur elden på berget Horeb;

16. På thet I icke stolen förderfwa eder, och göra eder något beläte, thet en man lift är, eller qwinna,

17. Eller djur på jorden, eller fogel under himmelen,

18. Eller matt, som kråker på jorden, eller fift i watnet under jorden;

19. Och at tu icke heller uphåfwer tina ögon til himmelen, och ser solen och månan och stjernorna, hela himmelens här, och faller af, och tilbeder them, och tjänar them, hwilla HERren tin Gud förskickat hafwer åt alla folkslag under hela himmelen.

20. Men eder hafwer HERren uptagit, och fört eder utur jernugnen, nemligen, utur Egypten, at I stullen wara hans arffolk, som thet och ären i thenna dag.

21. Och HERren wardt wred på mig för edra gerningars stul, så at han swor, at jag icke skulle komma öfver Jordan, eller i thet goda landet, som

HÆren tin Gud tig til arfwedel gifwa skal :

22. Utan jag måste dö i thetta land, och skal icke gå öfwer Jordan ; men I skolen gå thet öfwer, och intaga thet goda landet.

23. Så tager eder nu wara, at I HÆrans eder Guds förbund icke för-gåten, thet han med eder gjort hafwer, och icke görer beläte til någrahanda lifnelse ; såsom HÆren tin Gud tig budit hafwer.

24. Förty HÆren tin Gud är en frätande eld och en nitålstande Gud.

25. När I nu fiden barn och barnabarn, och bon i landet, och förderfwen eder, och gören eder beläte til någrahanda lifnelse, så at I gören illa för HÆranom eder Gud, och förtrönen honom ;

26. Så kallar jag i thenna dag himmel och jord til witne öfwer eder, at I skolen snart förgås utaf landet, uti hwilket I ingån öfwer Jordan, til at intaga thet : I skolen icke länge blifwa thet uti ; utan skolen förgjorde warda.

27. Och HÆren skal förströ eder ibland folk ; och I war den et söga folk qwar blifwande ibland hedningarna, titt HÆren eder drifwande warde.

28. Ther skal tu tjena afgudar, som mennisko-handawert äro, stock och sten, hwilla hwarken se, eller höra, eller äta, eller lukta.

29. Om tu då ther söker HÆran tin Gud, så skal tu finna honom ; om tu söker honom af alt hjerta och af all själ.

30. När tu bedröfwad warde, och tig alla thesa tingen uppå komma i the yttersta dagar, så skal tu wända tig til HÆren tin Gud, och skal höra hans röst :

31. Förty HÆren tin Gud är en barmhertig Gud ; han warde tig icke öfwergifwande, eller förderfwande, och han skal icke förgåta thet förbund med tina fäder, som han them swurit hafwer.

32. Besråga förtiden, som för tig varit hafwer, ifrå then dagen då Gud slapade menniskan på jorden, ifrå then ena himmelens anda til then andra, om

någon tid en sådan stor ting stedd, eller thes like någon tid hörd är :

33. At något folk hade hört Guds röst talande utur elden, såsom tu hört hafwer, och lifwål lefwer ?

34. Eller om Gud försökt hafwer at ingå, och taga sig et folk midt utur et folk, genom frefelse, genom tekn, genom under, genom strid och genom mågtig hand och genom utrådt arm och genom stora synner, såsom HÆren eder Gud alt thetta med eder gjort hafwer för tina ögon uti Egypten ?

35. Tu hafwer sett thet, på thet tu skal weta, at HÆren är allena Gud, och ingen annan.

36. Af himmelen hafwer han låtit tig höra sin röst, at han skulle lära tig ; och på jorden hafwer han låtit tig se sin stora eld ; och utur elden hafwer tu hört hans ord :

37. Therföre at han tina fäder ålstat, och thesas såd efter them utwalt hafwer, och fört tig utur Egypten med litt anstikte genom sin stora magt ;

38. På thet han skulle för tig fördrifwa stora folk, och starkare än tu åst, och föra tig ther in, och gifwa tig thesas land til arfwedel, såsom thet tilstår i thenna dag.

39. Så skal tu nu weta i dag, och låga thet på hjertat, at HÆren är en Gud öfwan i himmelen och nedre up på jorden, och ingen annan :

40. At tu håller hans rättter och bud, som jag i dag bjuder tig ; så warde tig, och tina barn efter tig, wål gående, at titt lif skal länge wara i landet, som HÆren tin Gud tig gifwer ewårdesligen.

41. Då affstilde Mose tre städer på hinsidan Jordan, öfter ut :

42. At tit fly skulle ho som sin nästa ihjållsloge med wåda, och tilförene icke hade warit hans öwån ; then skulle fly in uti en af the städer, på thet han måtte blifwa wid lif :

43. Bezer i öken på then slättmarken ibland the Rubeniter, och Ramoth i Gilead ibland the Gadditer, och Golan i Basan ibland the Manasiter.

44. Thetta är then lag, som Mose Israels barn föregaf.

45. Och thetta är witnesbördet och the bud och rättor, som Mose sade Israels barn, då the utur Egypten dragne woro,

46. På hinsidan Jordan, uti then dalen in mot Peors hus, uti Sihons land, the Amoreers Konungs, som i Hesbon bodde, hwilken Mose och Israels barn slogo, då the utur Egypten komne woro,

47. Och togo hans land in; ther til Dgs land, Konungens i Basan, the två Amoreers Konungars, som på hinsidan Jordan woro, öfter ut,

48. Ifrån Aroer, hwilken på then bäckens strand wid Arnon ligger, in til berget Zion, thet är Hermon;

49. Och alt slåta landet på hinsidan Jordan, öfter ut, alt in til hafwet, på slätten nedan för berget Pisga.

5. Capitel.

Och Mose kallade hela Israel, och sade til them: Höör, Israel, the bud och rättor, som jag i dag talar för edra öron, och lärer them, och behåller them, at I gärdn thet efter.

2. HERren vår Gud hafwer gjort et förbund med oss i Horeb;

3. Och HERren hafwer icke gjort thetta förbundet med våra fäder, utan med oss, som nu här äro på thenna dag, och alle lefwa.

4. Ansikte mot ansikte hafwer HERren talat med oss utur elden på berget.

5. Jag stod på then tiden emellan HERran och eder, at jag skulle föra HERrans ord til eder; förty I fruktade eder för elden, och gingen icke up på berget; och han sade:

6. Jag är HERren tin Gud, som tig utur Egypti land fört hafwer, utu tråldomens hus.

7. Tu skal inga andra gudar hafwa för mig.

8. Tu skal intet beläte göra tig efter någrahanda liknelse, antingen thet ofwan i himmelen är, eller nedre på jorden, eller i watnet under jorden:

9. Tu skal icke tillbedja them, eller

tjena them; ty jag är HERren tin Gud, en nitälsfande Gud, som hemfäcker såderns misgerningar öfwer barnen, in til tredje och fjerde led, theas, som mig hata;

10. Och bewisar barmhertighet på många tusende, som mig älska, och minna bud hålla.

11. Tu skal icke misbruka HERrans tin Guds namn; ty HERren skal icke låta honom blifwa ostraffad, som hans namn misbrufar.

12. Sabbathsdagen skal tu hålla, at tu honom helgar, såsom HERren tin Gud tig budit hafwer.

13. Sex dagar skal tu arbeta och göra alla tina werk;

14. Men på sjunde dagen är HERrans tin Guds Sabbath: då skal tu intet arbete göra; icke beller tin son, eller tin dotter, eller tin tjenare, eller tin tjenarinna, eller tin öre, eller tin äsna, eller all tin boskap, eller främlingen som inom tina portar är; på thet at tjenare och tjenarinnor måga hafwa ro, så wäl som tu.

15. Förty tu skal ihågkomma at tu war oc en träl uti Egypti land, och HERren tin Gud förde tig ther ut med mågtig hand och uträckt arm: theföre hafwer HERren tin Gud budit tig, at tu skal hålla Sabbathsdagen.

16. Tu skal hedra tin fader och tin moder, såsom HERren tin Gud tig budit hafwer, på thet at tu må länge lefwa, och at tig må wäl gå uti thet land som HERren tin Gud tig gifwa skal.

17. Tu skal icke dräpa.

18. Tu skal icke göra hor.

19. Tu skal icke stjåla.

20. Tu skal icke bära falskt witnesbörd emot tin nästa.

21. Tu skal icke hafwa lust til tin nästas hustru; tu skal icke begära tin nästas hus, åker, tjenare, tjenarinna, öre, äsna, eller hwad som häst honom tilhör.

22. These äro the ord, som HERren talade til hela eder menighet up på berget, utur elden och molnet och röknen, med stor röst, och lade thet intet til,

och skref them på två stentaflor, och fick mig them.

23. När I hörden rösten utu mörkret, och berget brinna i eld, gingen I fram til mig, alle öfverstar i edra slägter, och edre äldste,

24. Och saden: Si, HERren vår Gud hafwer låtit oss se sin hårlighet och sitt Majestät; och wi hafwe hört hans röst utur elden: i dag hafwe wi sett, at Gud talade med menniskor, och the blefwo wid lif.

25. Och nu, hwi stole wi dö, så at then stora elden förtär oss? Om wi oftare höre HERrans vår Guds röst, så måste wi dö.

26. Förty hvad är allt fött, at thet höra må lefwande Guds röst tala utur elden, såsom wi, och kan lefwa?

27. Gack tu fram, och hör allt thet HERren vår Gud säger, och såg oss thet: allt thet HERren vår Gud med tig talar, thet wilje wi höra och göra.

28. Då HERren hörde rösten af edra ord, som I taladen med mig, sade HERren til mig: Jag hafwer hört thetta folkets ord, som the med tig talat hafwa; thet är allt godt som the sagt hafwa.

29. Åh! at the et sådant hjerta hade til at frukta mig och til at hålla alla mina bud i theas lifsdagar; på thet at them måtte wäl gå, och theas barn ewinnerligen.

30. Gack, och såg them: Sår hem i edra tjäll;

31. Men tu skal stå här för mig, at jag talar med tig alla lagar och bud och rättor, som tu them lära skal, at the göra thet efter uti landet, som jag them gifwa skal til at intaga.

32. Så behåller thet nu, at I mågen göra såsom HERren eder Gud eder budit hafwer, och wiler icke hwarken på högna sidan eller wänstra:

33. Utan wanbrer i alla the wägar, som HERren eder Gud eder budit hafwer, på thet I mågen lefwa, och eder skal wäl gå, och I länge lefwen i landet, som I intaga stolen.

6. Capitel.

These äro nu the lagar och bud och rättor, som HERren eder Gud budit hafwer, at I them lära och göra stolen i landet, tit I indragen til at intaga thet:

2. At tu fruktar HERran tin Gud, och håller alla hans rättor och bud, som jag bjuder dig, tu och tina barn och tina barnabarn, i alla edra lifsdagar, på thet I stolen länge lefwa.

3. Israel, tu skal höra och behålla, så at tu gör och så, at dig wäl går, och warder mycket förökad, såsom HERren tina faders Gud dig tillsagt hafwer, et land, thet mjölk och honing uti flyter.

4. Hör Israel: HERren vår Gud är en Enig HERre:

5. Och tu skal älska HERran tin Gud af allt hjerta, af all själ, af all förmåga.

6. Och thesa ord, som jag bjuder dig i dag, skal tu lägga på hjertat;

7. Och skal stärpa them tina barn, och thet om tala, när tu sitter i ditt hus, eller går uppå wägen, när tu nederlägger dig, eller upstår;

8. Och skal binda them för et teckn på tin hand; och skola wara dig til äminnelse för tina ögon;

9. Och skal skrifwa them på ditt hus dörrar och uppå dören.

10. När nu HERren tin Gud låter dig komma uti landet, som han tina fader Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer dig at gifwa, stora och stöna städer, som tu intet byggt hafwer,

11. Och hus fulla med allt godt, them tu intet upfyllt hafwer, och uthuggna brunnar, som tu intet uthuggt hafwer, och wingårdar och oljoberg, som tu intet planterat hafwer, at tu må äta och mått warda:

12. Så tag dig wara, at tu icke förgäter HERran, som dig utur Egypti land, utu träldomens hus, fört hafwer;

13. Utan tu skal frukta HERran tin Gud, och tjena honom, och swärja wid hans namn;

14. Och skal icke följa andra gudar.

efter, the folkens, som omkring eder bo ;

15. Ty HÆren tin Gud är en nitälskande Gud ibland dig ; at HÆrans tin Guds wrede icke skal förgrymma sig öfwer dig, och förgöra dig af jorden.

16. I stolen icke försöka HÆran eder Gud, såsom I försöket honom i Massa ;

17. Utan stolen hålla HÆrans eder Guds bud och hans witnesbörder och hans rättor, som han budit hafver :

18. At tu gör thet rätt och godt är för HÆrans ögon, på thet dig må gå wäl, och tu inkommer och intager thet goda landet, som HÆren swurit hafver tina fäder ;

19. At han skal fördrifwa alla tina fiender för dig, såsom HÆren sagt hafver.

20. När nu tin son i dag eller i morgon frågar dig, och säger : Hwad är thetta för witnesbörder, bud och rättor, som HÆren vår Gud eder budit hafver ?

21. Så skal tu säga tin son : Wi woro Pharaos trålar i Egypten ; och HÆren förde oss utur Egypten med mågtig hand ;

22. Och HÆren gjorde stora och onda teken och under öfwer Egypten och Pharaos och allt hans hus, för våra ögon ;

23. Och förde oss sådan, på thet han skulle införa oss, och gifwa oss thet land som han våra fäder swurit hade ;

24. Och böd HÆren oss at göra efter alla thessa rättor, at wi stole frukta HÆran vår Gud, at oss wäl går i alla våra lifsdagar, såsom thet tilgår i thenna dag.

25. Och thet skal vara oss til rättfärdighet för HÆranom vår Gud, om wi hälle och göra alla thessa buden, såsom han oss budit hafver.

7. Capitel.

När HÆren tin Gud förer dig in uti thet land, ther tu inkomma skal til at intaga thet, och nederlägger mycket folk för dig : the Hetheer, Girgaseer, Amorreer, Cananeer, Pherefeer, Heveer och Jebuseer, sjuhanda folk, the som större äro och mågtigare än tu ;

2. Och när HÆren tin Gud gifwer them åt dig, at tu slår them, så skal tu gifwa them til spillo, och intet förbund med them göra, eller någon gunst bewisa them.

3. Och skal intet befrynda dig med them ; edra döttrar skal tu icke gifwa thesas söner, och thesas döttrar stolen I icke taga åt edra söner.

4. Förty the warda dragande edra söner ifrå mig, så at the tjena andra gudar ; så warder då HÆrans wrede förgrymmade sig öfwer eder, och snarligen förgör eder.

5. Utan altså stolen I göra med them : Thesas altare stolen I nederriwa, thesas stoder nederbryta, thesas lundar afhugga, och thesas afgudar upbränna med eld.

6. Ty tu äst et heligt folk HÆranom tin Gud ; dig hafver HÆren tin Gud utwalt, at tu skal vara hans egit folk, utaf alla the folk som på jorden äro.

7. Icke hafver HÆren uptagit och utwalt eder thesöre, at I större til talet ären än annat folk ; ty tu äst minst ibland alla folk :

8. Utan thesöre, at HÆren ålstade eder, och at han skulle hålla sin ed, som han edra fäder swurit hade, hafver HÆren utfört eder med mågtig hand, och hafver frälst dig utu tråldomens hus, utu Pharaos hand, Konungens i Egypten.

9. Så skal tu nu weta, at HÆren tin Gud är en Gud, en trofast Gud, hållande förbund och barmhertighet them som ålsta honom och hålla hans bud, i tusende leder ;

10. Och wedergäller them som hata honom för sitt ansikte, så at han förgör them, och skal icke fördröja, at han them wedergäller för sitt ansikte, som hata honom.

11. Så befall nu the bud och lagar och rättor, som jag dig bjuder i thenna dag, at tu gör thet efter.

12. Och när I thessa rättor hören, och hållen them, och gören thet efter, så warder HÆren tin Gud och hållande

thet förbund och then barmhertighet, som han tina fäder swurit hafwer.

13. Han skal älsta, wälsigna och förbräta dig, och skal wälsigna tin lifsfrukt och tin landsfrukt, tin såd, win och olja, frukten af tina kor och frukten af tina får i landet, som han tina fäder swurit hafwer at gifwa dig.

14. Wälsignad warder tu utöfwer alla folk: ingen ibland dig skal wara ofrukt-sam, ej heller ibland tin bostad.

15. HERren skal taga ifrå dig all fränkhet, och skal icke kasta dig någon the Egyptiers onda sjukdomar uppå, hwilka tu förnummit hafwer; men han skal kasta them på alla them som tig hata.

16. Tu skal uppräta allt thet folk, som HERren tin Gud dig gifwande war-der: tu skal icke stona them, och icke tjena theras gudar; ty thet worde tig til en snara.

17. Om tu säger i titt hjerta: Thetta folk är mer än jag: huru kan jag fördrifwa them?

18. Så frukta dig intet för them; tånt uppå hwad HERren tin Gud gjorde Pharaon och alla Egyptier,

19. Med stor försökelse, som tu med ögonen sett hafwer, och med tekn och under, och genom mågtig hand och ut-räckt arm, med hwilken HERren tin Gud dig utförde: alltså skal HERren tin Gud göra med alla folkslag, som tu fruktar före.

20. Ther til skal HERren tin Gud sända ibland them getingar, in til thes förgjort warder hwad som qwar är, och sig för dig förgömmur.

21. Grufwa dig intet för them; ty HERren tin Gud är ibland dig, then store och förfärlige Guden.

22. Han, HERren tin Gud, skal utrota thesa folkslag för dig med äden, thet ena efter thet andra: tu kan icke hastigt förgöra them, på thet at djuren icke sko-la förbräas emot dig på marken.

23. HERren tin Gud skal gifwa them för dig, och skal slå them med stort slag, in til thes han förgör them.

24. Och skal gifwa theras Konungar

i tina händer; och tu skal förgöra the-ras namn under himmelen. Ingen skal kunna dig emotstå, til thes tu för-gör them.

25. Theras afgudars beläte skal tu bränna up i eld, och skal intet begära utaf silfret eller guldets som ther uppå är, eller taga thet til dig, på thet at tu icke skal förtaga dig ther uti; ty sådant är HERren tin Gud en stryggelse.

26. Therföre skal tu icke föra then stryggelsen in uti titt hus, at tu icke warder til spillo gifwen, såsom och thet är; utan tu skal hafwa en wänjelse och stryggelse ther wid; ty thet är til spillo gifwit.

8. Capitel

Alla the bud, som jag bjuder dig i dag stolen I hålla, at I gören ther efter, på thet I mågen lefwa och förbräas, och komma in och intaga thet land, som HERren edra fäder swurit hafwer.

2. Och skal tänka på all then wäg, ge-nom hwilken HERren tin Gud dig ledt hafwer i thesa fyratio åren i öfwen, på thet han skulle spåka och förbräa dig, at kunnigt skulle warda hwad i titt hjerta war, om tu hölle hans bud eller ej.

3. Han spåkte dig, och lät dig hungra, och spifade dig med Man, thet tu och ti-ne fäder intet kändt hade; på thet han skulle låta dig weta, at menniskan lef-ver icke allenast af bröd, utan af allt thet af HERrans mun går.

4. Tina kläder äro intet förslitne på dig, och tina fötter äro intet swullnade i thesa fyratio år.

5. Så finner tu ju i titt hjerta, at HERren tin Gud dig lart hafwer, så-som en man lärer sin son.

6. Så håll nu HERrans tin Guds bud, at tu wandrar i hans wägar och fruktar honom.

7. Ty HERren tin Gud förer dig uti et godt land; i et land, ther bäckar och brunnar och djup uti äro, hwilka ut med bergen och in på slätten flyta;

8. Et land, ther hwete, korn, wintrå, fiktrå och granatäple uti äro; et land, ther oljotrå och honing uti wärrer;

9. Et land, ther tu skal hafwa bröð nog til at äta, ther ock intet fattas; et land, hwilket's stenar äro jern; ther tu ock koppar utu bergen hugger.

10. Och när tu ätit hafwer, och äst mått, at tu tå läfwar HERRan tin Gud för thet goda land, som han tig gifwit hafwer.

11. Så tag tig nu wara, at tu icke för-gåter HERRan tin Gud, dermed at tu icke håller hans bud och hans lag och rätter, som jag bjuder tig i dag:

12. At när tu ätit hafwer, och äst mått, och bygger sköna hus, ther tu uti bor;

13. Och titt så och får och silfwer och guld, och alt thet tu hafwer, fördrås;

14. At titt hjerta tå icke uphåfves, och tu fergåter HERRan tin Gud, som tig utur Egypti land fört hafwer, utu tråldomens hus;

15. Och hafwer ledt tig igenom thenna stora och försträckeliga öfven, ther brännande ormar och scorpioner, och torrhet och platt intet watn war, och lät tig utgå watn af hårda hälleberget;

16. Och spifade tig med Man i öfven, ther tine fäder intet af wetat hade, på thet han skulle spåka och föröka tig, och framdeles göra wål emot tig.

17. Minnars måtte tu säga i titt hjerta: Min kraft och mina händer's starkhet hafwer mig thenna förmåga gjort.

18. Utan tånk på HERRan tin Gud; ty han är then som kraft gifwer til at komma thetta åstad; på thet han skulle fullkomna sitt förbund, som han tina fäder swurit hade, såsom thet tilgår i thenna dag.

19. Men om tu fergåter HERRan tin Gud, och följer andra gudar efter, och tjänar them, och tillbeder them; så betygar jag i dag öfwer eder, at I skolen slått förgås.

20. Lika som hedningarne, hwilka HERRen förgör för edert ansigte, så skolen ock I förgås, therföre at I icke ären HERRans eder Guds röst hörige.

9. Capitel.

Hör, Israel: i dag skal tu gå öfwer Jordan, at tu infommer til at intaga

the folk, som större och starkare äro än tu, stora städer, murade up til himmelen:

2. Et stort, högt folk, Enakims barn, som tu kânt hafwer, af hwilka tu ock hört hafwer: Ho kan stå emot Enaks barn?

3. Så skal tu weta i dag, at HERRan tin Gud går fram för tig en för tårande eld; han warder them förgrändande och nederläggande för tig, och skal fördrifwa them, och om intet göra them snarligen, såsom HERRen tig sagt hafwer.

4. Tå nu HERRan tin Gud them utdrifwit hafwer för tig, så såg icke i titt hjerta: HERRan hafwer mig här infört, til at intaga thetta landet, för min rättfärdighets skul; ändock HERRen fördrifwer hedningarna för tig, för thetas ogudaktighets skul.

5. Ty tu kommer icke in i landet til at besitta thet, för tin rättfärdighet, eller för titt hjertas fromhets skul; utan HERRan tin Gud fördrifwer thessa hedningar, för thetas ogudaktighets skul; på thet han skal fullkomna thet ord, som HERRen tina fäder Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer.

6. Så wet nu, at HERRan tin Gud icke gifwer tig thetta goda landet til at intaga, för tin rättfärdighets skul, efter tu äst et halsstyft folk.

7. Kom ihog, och förgåt icke huru tu HERRan tin Gud förtörnade i öfven: ifrå then dagen at tu drog utur Egypti land, til thes I komne ären til thettarum, hafwen I varit HERRanom ohör-samme.

8. Förti i Horeb förtörnaden I HERRan, så at HERRen för wredes skul wille förgöra eder;

9. Tå jag gången war på berget, til at anamma the stentaflor, förbundets taflor, som HERRen gjorde med eder, och jag blef på berget fyratio dagar och fyratio nätter, och at intet bröð, och drack intet watn;

10. Och HERRen fick mig the två stentaflorna, bestrefna med Guds finger, och thet uti alla ord, som HERRen med

eder utur elden på berget talat hade, på församlingens dag;

11. Och efter the fyratio dagar och fyratio nätter; fick mig HERren the två förbundets stentaflor.

12. Och HERren sade til mig: Stått up, gåd snart ned hädan; ty titt folk, som tu utfört hafwer af Egypten, hafwer förderfwat sig: the äro snarligen trädde ifrå then wägen, som jag hafwer budit them; the hafwa gjort sig et guttit beläte.

13. Och HERren sade til mig: Jag ser, at thetta folket är et halsstyft folk.

14. Rät mig betänmma, at jag förgör them, och utskrapar theas namn under himmelen; jag wil göra et starkare och mågtigare folk af tig, än thetta är.

15. Och som jag wände mig om, och gick ned af berget, som brann i eld, och hade the två förbundets taflor i båda mina händer:

16. Då såg jag, och si, då hadn I syndat emot HERran eder Gud, så at I hadn gjort eder en guten kalf, och woren snarligen trädde ifrå then wägen, then HERren eder budit hade.

17. Så tog jag båda tafflorna, och kastade them bort utu båda händerna, och slog them sönder för edra ögon;

18. Och föll ned för HERran, såsom tilförene, i fyratio dagar och fyratio nätter, och åt intet bröd, och drack intet wain, för alla edra synders skul, som I gjort hadn, i thet I sådant ondt gjorden för HERranom, til at förtörna honom.

19. Ty jag fruktade för then wrede och grymhet, ther HERren på eder med förtörnad war, så at han wille förgöra eder. Och HERren hörde mig än i then gången.

20. War och HERren storligen wred på Aaron, så at han wille förgöra honom; men jag bad och för Aaron på samma tiden.

21. Men eder synd, kalfwen som I gjort hadn, tog jag och brände up i eld, och slog sönder honom, och sönderstötte, til thes han wardt stoft, och kastade stoftet i bäcken, som flyter utaf berget.

22. Sammalunda förtörnaden I och HERran i Thabeera, och i Massa, och wid the Lustgrifter.

23. Och då HERren sände eder ifrå Kades-Barnea, och sade: Går tit up, och tager landet in, som jag eder gifwit hafwer, woren I HERrans eder Guds mun ohörsamme, och trodden icke på honom, och lydden icke hans röst.

24. Ty I hafwen warit HERranom ohörsamme, så länge som jag eder känd hafwer.

25. Så föll jag ned för HERran fyratio dagar och fyratio nätter, som jag ther låg; ty HERren sade, at han wille förgöra eder.

26. Men jag bad HERran, och sade: HERre, HERre, förderfwa icke titt folk och tin arfwedel, hwilket tu genom tin stora magt förlostat, och med mågtig hand utur Egypten fört hafwer.

27. Kom ihog tina tjenare Abraham, Isaac och Jacob; se icke på thetta folkets hårdhet, och thetta folkets ogudaktighet och synd;

28. At thet landet, ther tu oss utfört hafwer, icke skal säga: HERren kunde icke föra them uti thet land, som han them lofwat hade, och hafwer förthenstul fört them ther ut, at han war wred på them, at han skulle dräpa them i öknen;

29. Förty the äro titt folk, och tin arfwedel, som tu med tin stora magt och med tin uträdda arm utfört hafwer.

10. Capitel.

På samma tiden sade HERren til mig: Uthugg tig två stentaflor, såsom the första, och kom til mig på berget, och gör tig en ark af trä;

2. Så wil jag skrifwa på tafflorna the ord, som på the första woro, hwilla tu sönderlagit hafwer; och tu skal lägga them i arken.

3. Så gjorde jag då en ark af furuträ, och uthugg två stentaflor, sådana som the första woro, och gick up på berget, och hade the två tafflorna i mina händer.

4. Då stref han på tafflorna, såsom

then första skriften war, the tio ord, som HERren talade til eder utur elden på berget, på församlingens dag: och HERren fick mig them.

5. Och jag wände om, och gick af berget, och lade tåforna i arken, som jag gjort hade, at the skulle ther blifwa, såsom HERren mig budit hade.

6. Och Israels barn drogo ut ifrå Beeroth BeneSaakan til Moserah: ther blef Aaron död, och wardt ther begrafwen; och hans son Eleazar wardt Prest för honom.

7. Dådan drogo the ut til Gudgoda: ifrå Gudgoda til Tothbath, et land ther bäckar äro.

8. På then tiden affskilde HERren Levi slägte til at bära HERrans förbunds ark, och til at stå för HERrans nom, til at tjena honom, och låfwa hans namn, alt in til thenna dag.

9. Therefore skulle the Leviter ingen del eller arf hafwa med sina bröder; ty HERren är theras arf, såsom HERren tin Gud them sagt hafwer.

10. Och jag stod på berget, såsom tilförene, fyratio dagar och fyratio nätter, och HERren bönhöörde mig än i then gången, och HERren wille icke förgöra tig.

11. Men HERren sade til mig: Statt up, och gick åstad, at tu går för folket, at the infomma och intaga landet, som jag theras fäder swurit hafwer them at gifwa.

12. Nu, Israel, hwad åskar HERren tin Gud af dig, utan at tu skal frukta HERran tin Gud, at tu wandrar i alla hans wägar, och ålstar honom, och tjänar HERran tin Gud af alt hjerta och af all själ;

13. At tu håller HERrans bud och hans rätter, them jag dig bjuder i thenna dag, på thet at tig må wäl gå?

14. Si, himmelen, och alla himlars himlar, och jorden, och alt thet ther uti är, är HERrans tin Guds:

15. Dock litwål hafwer HERren alena haft wilja til tina fäder, så at han ålskade them, och hafwer utwalt theras såd efter them, nemligen, eder utöfwer

alla folk, såsom thet och tilgår på thenna dag.

16. Så omstårer nu edert hjertas förhud, och warer icke mer halsstyfwe.

17. Förty HERren eder Gud är en Gud öfwer alla gudar, och en HERre öfwer alla berrar, en stor Gud, mågtig och förfärlig, then ingen person ættar, och tager inga mutor,

18. Och skaffar the faderlösa och enfor rätt, och ålstar the främmande, så at han gifwer them föda och kläder;

19. Therefore stolen I och ålsta the främmande; ty I hafwen och warit främmande uti Egypti land.

20. HERran tin Gud skal tu frukta, honom skal tu tjena, til honom skal tu hålla tig, och swärja wid hans namn.

21. Han är titt låf och tin Gud, then med tig så stora och förfärliga ting gjort hafwer, såsom tina ögon sett hafwa.

22. Tine fäder foro ned uti Egypten med stuttio själar; men nu hafwer HERren tin Gud föröklat dig såsom stjernorna på himmelen.

11. Capitel.

Så skal tu nu ålsta HERran tin Gud, och hålla hans lag, hans seder, hans rätter och hans bub, så länge tu lefwer.

2. Och förnimmer i dag thet edra barn icke weta, eller sett hafwa, nemligen, HERrans eder Guds tuftan, hans härlighet och hans mågtiga hand och uträkta arm;

3. Och hans teken och werk, som han gjorde ibland the Egyptier, på Pharao, Konungen i Egypten, och på hela hans land;

4. Och hwad han gjorde på the Egyptiers magt, på theras hästar och wagnar, så han låt komma watnet af thet rödda hafwet öfwer them, när the foro efter eder, och HERren förgjorde them, alt in til thenna dag;

5. Och hwad han eder gjorde i öfnen, in til thes I nu til thetta rumet komne ären;

6. Hwad han gjorde Dathan och Abiram, Eliabs söner, Rubens söns; huru jorden öpnade sin mun, och uphvalg

them, med theras folk och tjäll och alla theras ägodelar, som under them word, midt i hela Israel.

7. Ly edra ögon hafwa sett the stora HERrans gerningar, som han gjort hafwer.

8. Därföre stolen I hålla alla the bud, som jag bjuder eder i dag, på thet I stolen styrkte warda til at komma in, och intaga landet, tit I faren til at intaga thet;

9. Och at tu skal länge lefwa i landet, som HERren edra fäder swurit hafwer at gifwa them och theras såd; et land, thet mjölk och honing uti flyter.

10. Ly thet landet, som tu kommer til at intaga, är icke såsom Egypti land, thet I utdragne ären, thet man sår såd, och bår tit watn til fots, såsom til en ålsåård:

11. Utan thet hafwer berg och slättmarker, hwilla regn af himmelen watna måste:

12. Om hwilket land HERren tin Gud låter sig wårda, och HERrans tin Guds ögon se altid thet uppå, ifrå begynnelsen af året in til åndan.

13. Om I nu hören mina bud, som jag bjuder eder i dag, at I ålsten HERran eders Gud, och tjenen honom af alt hjerta och af all själ;

14. Så skal jag gifwa edert land regn i sinom tid, arla och ferla, at tu skal inberga tin såd, titt win och tin olja:

15. Och skal gifwa tin bostlap gräs på tin mark, at I mågen äta och warda måtte.

16. Men tager eder wara, at edert hjerta icke låter draga sig thet til, at I afträden, och tjenen andra gudar, och tilbedjen them;

17. Och HERrans wrede förgrymmar sig då öfwer eder, och lyder himmelen til, at intet regn kommer, och jorden icke gifwer sin wårt, och I snarligen förås utaf thet goda landet, som HERren eders gifwit hafwer.

18. Så fatter nu thesa orden i hjertat och i edra själar, och binder them för et teken på eders hand, at the äro til en äminnelse för edra ögon;

19. Och lærer them edra barn, så at tu talar thet om, när tu fitter i titt hus, eller går på wägen, när tu lägger sig neder, och när tu uppstår.

20. Och skrif them på dörrträn i titt hus, och på tin dörr;

21. At tu och tina barn mågen länge lefwa i landet, som HERren tina fäder swurit hafwer at gifwa them så länge dagarne af himmelen på jorden wara.

22. Ly om I alla thesa buden hållen, som jag bjuder eder, och thet efter öbren, så at I ålsten HERran eders Gud, och wandren i alla hans wägar, och hållen eder in til honom;

23. Så skal HERren fördrifwa alt thetta folket för eder, så at I stolen intaga större och starkare folk, än I ären.

24. Alla rum, som eder fot träder på, stola wara edra; ifrån önen och ifrå berget Libanon och ifrå elfwen Phrath, alt in til thet yttersta hafwet skal edert landamåre wara.

25. Ingen skal kunna stå eders emot: eders rådhoga och förfärelse skal HERren låta komma öfwer alla the land, thet I inresen, såsom han eders sagt hafwer.

26. Si, jag lägger eders före i dag wålfsignelse och förbannelse:

27. Wålfsignelse, om I lyden HERrans eders Guds bud, som jag bjuder eder i dag:

28. Förbannelse, om I icke lyden HERrans eders Guds bud, och afträden ifrå then wägen, som jag bjuder eder i dag, så at I wandren efter andra gudar, them I icke kårnen.

29. När HERren tin Gud förer dig in i thet land, thet tu inkommer til at intaga, så skal tu låta tala wålfsignelsen på thet berget Grisim, och förbannelsen på thet berget Ebal;

30. Hwilla äro på hinsidan Jordan, på then wägen wårter ut, i the Cananeers land, som bo på then slättmarken in emot Gilgal, wid then lunden More.

31. Ly tu måste gå öfwer Jordan, at tu inkommer, och tager landet in,

som HERren eder Gud eder gifwit hafwer at I thet intaga och ther uti bo stolen.

32. Så ser nu til, at I gören efter alla the bud och rättar, som jag eder i dag förelägger.

12. Capitel.

These äro the bud och rättar, som I hålla stolen, så at I gören¹ ther efter uti landet, som HERren, tina faders Gud, tig gifwit hafwer til at intaga, så länge I på jorden lefwen.

2. Förgörer alla the rum ther hedningarne, som I intagen, sina gudar tjent hafwa, ware sig på höga berg, på backar, eller under gröna träd.

3. Och bryter neder thes altaren, och slår sönder thes stoder, och thes lunder upbränner med eld, och thes afgudabelåten kaster bort, och tager bort thes namn utu thet rumet.

4. I stolen icke så göra HERranom eder Gud:

5. Utan på thet rum, som HERren eder Gud utväljer, af alla edra slagter, at han wil låta sitt namn ther bo, ther stolen I fråga, och tit komma,

6. Och göra edert bränneoffer, och edra andra offer, och eder tionde, och edra händers håfoffer, och edra löften, och edra frivilliga offer, och förstbdingen af edert så och får.

7. Och ther stolen I åta för HERranom eder Gud, och wara glade öfwer alt thet I och edra hus förwärfwen, ther HERren tin Gud tig uti wälsignat hafwer.

8. I stolen intet göra af thet wi i dag här göre, hwar och en som honom tycker rätt wara;

9. Ty I ären ännu här til dags icke komne til ro, eller til arfwedelen, som HERren tin Gud tig gifwa skal:

10. Men I måsten gå öfwer Jordan, och bo i thet landet, som HERren eder Gud eder til arfs utflistande warder; och han skal låta eder så ro för alla edra fiender omkring eder; och I stolen bo trygge.

11. När nu HERren tin Gud utväl-

jer et rum, at hans namn ther bo skal, tit stolen I båra alt thet jag bjuder eder: edert bränneoffer, edra andra offer, eder tionde, edra händers håfoffer, och alla edra fria löften, som I HERranom lofwen.

12. Och stolen wara glade för HERranom eder Gud, I och edra söner, och edra dottrar, och edra tjenare, och edra tjenarinnor, och Leviterna som i edra portar äro; förty the hafwa ingen lott eller arfwedel med eder.

13. Tag tig wara, at tu icke offrar titt bränneoffer i alla the rum, som tu ser;

14. Utan i thet rum, som HERren utväljer, uti några af tina slagter, ther skal tu offra titt bränneoffer, och göra alt thet jag bjuder tig.

15. Dock må tu slagta, och åta kött i alla tina portar, efter all tin själs begärelse, efter HERrans tin Guds wälsignelse, som han tig gifwit hafwer: både rena och orena måga thet åta, såsom en rå eller en hjort.

16. Men blodet skal tu icke åta; utan gjuta thet på jorden såsom watn.

17. Men icke må tu åta i tina portar utaf tionden af tin såd, titt win, tin olja, ej heller af förstbdingen af tina så, af tina får, eller af något titt löfte som tu lofwat hafwer, eller af titt frivilliga offer, eller af tin hands håfoffer:

18. Utan för HERranom tin Gud skal tu sådant åta på thet rum som HERren tin Gud utväljer, tu och tine söner, tina dottrar, tine tjenare, tina tjenarinnor, och Leviten som i tina portar är; och skal wara glad för HERranom tin Gud öfwer alt thet tu tig företager.

19. Och tag tig wara, at tu icke öfwergerifwer Leviten, så länge tu lefwen på jorden.

20. När nu HERren tin Gud warder förwidgande tina landsändar, såsom han tig sagt hafwer, och tu säger: Jag wil åta kött, efter tin själ lyfter åta kött; så åt kött efter all tin själs begärelse.

21. Är rumet långt ifrå dig, som HERRen tin Gud utvalt hafwer, at han ther wil låta bo sitt namn, så slagta af titt få eller får, som HERRen dig gifwit hafwer, såsom jag dig budit hafwer, och åt thet i tina portar, efter all tñ själs begärelse.

22. Såsom man åter en rå eller en hjort, må tu åtat: både rena och orena måga lifa wål åtat.

23. Allenast wakta, at tu icke åter blodet; ty blodet är själen: therföre skal tu icke åta själen med köttet;

24. Utan skal gjuta thet på jorden såsom wain.

25. Och skal förthenstul icke åtat, at dig må wål gå, och tina barn efter dig, ther af at tu gjort hafwer thet, som rätt är för HERRanom.

26. Men når tu helgar något thet titt är, eller lofwar, så skal tu itagat, och båret til thet rum, som HERRen utvalt hafwer:

27. Och göra titt bränneoffer, med kött och blod, på HERRans tin Guds altare. Blodet af titt offer skal tu gjuta på HERRans tin Guds altare, och åta köttet.

28. Se til, och hör alla thessa ord, som jag bjuder dig, på thet dig må wål gå, och tin barn efter dig, til ewig tid, ther af at tu gjort hafwer thet rätt är och HERRanom tin Gud behageligt.

29. Når HERRen tin Gud utrotar hedningarna för dig, ther tu infommer til at intaga them, och tu them intagit hafwer, och bor i thesas land;

30. Så tag dig wara, at tu icke faller i snaran efter them, sedan the förbrefne åro för dig, och at tu intet söker efter thesas gudar, och säger: Såsom thetta folk hafwer tjent thesas gudar, så wil jag ock göra.

31. Tu skal icke således göra HERRanom tin Gud; for thy the hafwa gjort sina gudar all thet HERRanom stiges wid, och thet han hatar; ty the hafwa ock upbrånt i eld sina söner och dottrar åt sine gudar.

32. Allt thet jag bjuder eder, thet skolen I hålla, så at I gören ther

efter. I skolen intet lägga ther til, och intet taga ther ifrå.

13. Capitel.

Om en Prophet eller drömmare uppkommer ibland eder, och han gifwer dig et tekn eller under;

2. Och thet tekn eller under sker, ther han dig af sade, och säger: Låt oss wandra efter andra gudar, the som I icke känner, och tjena them;

3. Så skal tu icke höra then Prophetens eller drömmarens ord; ty HERRen tin Gud försöker eder, at han må förfara, om I af alt hjerta och af all själ ålsten HERRan eder Gud.

4. Ty HERRan eder Gud skolen I följa, och frukta honom, och hålla hans bud, och höra hans röst, och honom tjena, och hålla eder in til honom.

5. Men then Propheten eller drömmaren skal dö, therföre at han lärde astråfelse ifrå HERRanom eder Gud, som eder utur Egypti land fört, och dig utu tråldomens hus förloftat hafwer, på thet han skulle komma dig ut af then wägen, som HERRen tin Gud budit hafwer til at wandra ther uppå; på thet at tu skal stilja then onda ifrå dig.

6. Om tin broder, tin moders son, eller tin son, eller tin dotter, eller hustrun som är i tin famn, eller tin wän, then dig är såsom titt hjerta, råder dig hemligen och säger: Låt oss gå, och tjena andra gudar, hwilka tu intet känner, ej heller tina fäder;

7. The gudar som ibland folken äst omkring eder äro, ehwad the äro när eller fjerran, ifrå then ena jordens ända in til then andra:

8. Så samtyd thet icke, ej heller lyd honom; och skal titt döa intet stona honom, och skal intet förbarmna dig öfwer honom, eller fördblija honom,

9. Utan skal dråpa honom: tin hand skal wara then första öfwer honom, at han dråpes; och thenäst håla folkets hand.

10. Man skal stena honom ihjäl; ty han for efter at han skulle komma dig ifrå HERRan tin Gud, then dig utur

Egypti land, ifrå tråldomens hus, fört hafwer :

11. På thet at hela Israel skal thet hbra, och frukta sig, och icke mer taga sig sådant ondt före ibland eder.

12. Om tu får höra i någon stad, som HERren tin Gud tig gifwit hafwer til at bo uti, at man säger :

13. Någre Belials barn äro utgångne ibland tig, och hafwa förfört therås stads inbyggare, och sagt : Låt oss gå, och tjena andra gudar, som I intet känna ;

14. Så skal tu granneligen söka, ransaka och befråga, om sanningen finnes, at så wißt är, at thenna styggelsen ibland eder stedd är ;

15. Så skal tu slå then stadens inbyggare med swärdsågg, och them til spillo gifwa, med alt thet som ther inne är, och therås boskap med swärdsågg :

16. Och alt therås rof skal tu tillhopa bära midt uppå gatan, och bränna up i eld både staden och alt hans rof, thet ena med thet andra, HERranom tin Gud ; at han til en hög blifwer i ewig tid, och aldrig upbyggd warder.

17. Och låt intet blifwa i tin hand af thet som til spillo gifwit är, på thet at HERren skal wändas ifrå sin wredes grymhet, och gifwa tig barmhertighet, och förbarma sig öfwer tig, och fördöla tig, såsom han tina fäder swurit hafwer,

18. Therefore at tu HERrans tin Guds röst lydt hafwer, til at hålla alla hans bud, som jag tig bjuder på thenna dag, at tu skal göra thet som rätt är för HERrans tin Guds ögon.

14. Capitel.

I åren HERrans eders Guds barn. Skärer eder icke, och görer eder icke skalliga öfwer edert ämne för någon ödd.

2. Ty tu äft et heligt folk HERranom tin Gud ; och HERren hafwer utwalt tig, at tu skal vara hans egit, utaf alla folk som på jorden äro.

3. Tu skal ingen styggelse äta.

4. Men these äro the djur som I äta stolen : få, får, get, hjort,

5. Rä, buffel, stenbock, enhörning,

urnödt, och ålgen.

6. Och alla djur som twåklöfwade äro och idisla, stolen I äta.

7. Men thet stolen I icke äta, som idislar och icke twåklöfwadt är : camelen, haren, cunilen ; the som idisla och icke twåklöfwade äro, the stola wara eder oreña.

8. Swinet, ändock thet twåklöfwadt är, så idislar thet dock icke ; thet skal wara eder orent : af thes kött stolen I icke äta, och wid thes as stolen I icke komma.

9. Thetta är thet I äta stolen utaf alt thet i watnet är : alt thet som fenor och fjäll hafwer, thet stolen I äta ;

10. Men thet som intet fenor eller fjäll hafwer, thet stolen I icke äta ; ty thet är eder orent.

11. Alla rena foglar åter.

12. These af them äro the som I icke äta stolen : örnen, höken, Falken,

13. Fistgusen, gladan, gamen, med sin art ;

14. Och alla korpar, med therås art ;

15. Strutsfoglen, uggan, göken, sparfhöken, med sin art ;

16. Stenuggan, ufwen, slådermusen ;

17. Rödbrommen, storken, swanen ;

18. Hågern, strikan, med sin art ; widhöfden och swalan.

19. Och alle foglar som krypa, stola wara eder orene ; och I stolen icke äta them.

20. The rena foglar stolen I äta.

21. I stolen intet as äta : åt främlingen, som i tin port är, må tu gifwa thet, at han thet åter, eller sälj thet åt en främmande ; ty tu äft et heligt folk HERranom tin Gud. Tu skal icke koka köttet medan thet ännu dir sin moder.

22. Tu skal alla år afstijla tionden af all tin såds frukt, som utaf tin åter kommer ;

23. Och skal äta then för HERranom tin Gud på thet rum som han utväljer at hans namn ther bo skal, nemligen, af tionden utaf tin såd, titt win, tin olja, och förstfödingen af titt få och tina får ; på thet tu skal lära frukta HERran tin Gud i alla tina lifsdagar.

24. Om wågen är tig för lång, at tu icke kan komma thet tit, thesfore at thet rumet är tig för långt ifrå, som HERRen tin Gud utwalt hafwer at han wil låta sitt namn bo ther (ty HERRen tin Gud hafwer wålsignat dig):

25. Så sälj thet alt för penningar, och tag penningarna i tin hand, och gå till thet rum, som HERRen tin Gud utwalt hafwer,

26. Och köp för penningarna alt thet tin själ lyfter, ware sig så, får, win, stark dryck, eller alt thet tin själ begår, och at thet ther för HERRanom tin Gud, och war glad, tu och titt hus.

27. Och Leviten som i tina portar är, honom skal tu icke föråta; förty han hafwer ingen lott eller arf med dig.

28. Efter tre år skal tu afsondra all tionden af tin såd i thet året, och skal lägga henne i tina portar.

29. Så skal Leviten komma, som ingen lott eller arf hafwer med dig, och främlingen, och then faderlöse, och enkan, som i tina portar äro, och äta och måtta sig; på thet HERRen tin Gud dig wålsigna skal i alla tina händers gerningar som tu gör.

15. Capitel.

Efter sju år skal tu hålla et friår.

2. Och så skal thet tilgå med samma friår: Hvilken man något ifrå sin hand sin nästa borgat hafwer, han skal icke kräfwa thet in af sin nästa, eller af sin broder; förty thet heter friår HERRanom.

3. Utaf en främmande må tu thet inkräfwa; men tin broder skal tu tilgiftat.

4. Och skal alskingen fattig vara ibland eder; ty HERRen warder dig wålsignande uti landet, som HERRen tin Gud dig til arf gifwa skal til at intaga.

5. Allenast at tu lyder HERRans tin Guds röst, och håller alla thesa buden, som jag bjuder dig i thenna dag, at tu gör ther efter.

6. Ty HERRen tin Gud skal wålsigna dig, såsom han dig sagt hafwer: så

skal tu låna mycket folk; men af ingen skal tu til låns taga: tu skal blifwa rådbande öfwer mycket folk; men öfwer dig skal ingen rådbande blifwa.

7. Om tin broder i någon stad är fattig i titt land, som HERRen tin Gud dig gifwande warder, så skal tu icke förhårda titt hjerta eller tillyfka tin hand för tin fattiga broder;

8. Utan skal uplycka henne honom, och låna honom, efter som honom fattas.

9. Waktu dig at i titt hjerta icke ligger et Belials ord, så at tu säger: Thet kommer snart sjunde året, som är friåret; och ser så illa på tin fattiga broder, och får honom intet: så warder han ropande öfwer dig til HERRan; och thet warder dig til synd.

10. Utan tu skal låtan fåt, och titt hjerta skal icke förtröta at tu får honom thet; ty förthenstul skal HERRen tin Gud wålsigna dig i alla tina gerningar och i alt thet tu företager:

11. Fattige stola wål alltid wara i landet: thesfore bjuder jag dig och säger, at tu skal uplycka tin hand för tin broder, som trångd och fattig är i titt land.

12. Om tin broder, en Ebreist eller Ebreista, säljer sig dig, så skal han tjena dig i sex år; i sjunde året skal tu gifwa honom fri lös.

13. Och när du gifwer honom fri lös, skal du icke låta honom gå med toma händer ifrå dig;

14. Utan du skal få honom med sig af tina får, af tin laba, af tin präst, så at du gifwer honom af thet, som HERRen tin Gud dig med wålsignat hafwer.

15. Och tänk uppå at du och war en trål i Egypti land, och HERRen tin Gud förlofsade dig: thesfore bjuder jag dig thetta i thenna dag.

16. Säger han til dig: Jag wil icke fara ut ifrå dig; ty jag unnar dig och titt hus godt, efter han mår wål när dig;

17. Så tag en syl, och bära honom genom hans öra wid titt hus dörr, och låt honom blifwa tin trål i ewig tid: med tin trålinna skal du och så göra.

18. Och låt dig icke tycka tungt wara at du gifwer honom fri lös; förty han

hafwer tjent dig, såsom en dubbel legodrång, i sex år: så skal HERren tin Gud wålsigna dig i alt thet tu gör.

19. Alt förstföddt som ibland titt få och får föddt warder, thet mankøn år, thet skal tu helga HERranom tin Gud. Tu skal icke arbeta med förstfödingen af titt få, och icke klippa förstfödingen af tina får:

20. För HERranom tin Gud skal tu åta them årligen, på thet rum som HERren utwålt hafwer, tu och titt hus.

21. Om thet hafwer någon brist, så at thet haltar, eller är blindt, eller eljes någon ond wank hafwer, så skal tu icke offra thet HERranom tin Gud;

22. Utan i tin port skal tu åtat, ehwad tu åst ren eller oren, såsom en rå eller hjort;

23. Allenast at tu icke åter af thes blod, utan gjuter thet på jorden, såsom watn.

16. Capitel.

Håll then månaden Abib, at tu gör HERranom tin Gud Påsah; förty uti Abibs månad hafwer HERren tin Gud fört dig utur Egypten, om natten.

2. Och tu skal slagta HERranom tin Gud Påsah, får och få, på thet rum som HERren utwåljande warder at hans namn ther bo skal.

3. Tu skal intet syradt bröd åta i then högtiden. I sju dagar skal tu åta osyradt bedröhwelsens bröd; förty med hast gick tu utur Egypti land; på thet at tu skal ihogkomma then dagen, som tu drog utur Egypti land, i alla tina lifsdagar.

4. I sju dagar skal intet syradt bröd sedt warda i alla tina landsåndar; och skal intet af köttet, som på första dagen om aftonen slagadt wardt, blifwa qwar öfwer natten in til morgonen.

5. Tu kan icke slagta Påsah någonstades i tina portar, som HERren tin Gud dig gifwit hafwer:

6. Utan på thet rum som HERren tin Gud utwåljande warder at hans namn ther bo skal, ther skal tu slagta

Påsah, om aftonen, når solen nedergången är, wid then tiden som tu utur Egypten drog.

7. Och tu skal kokat, och åtat på thet rum, som HERren tin Gud utwåljande warder, och sedan om morgonen wända dig, och gå hem i tina hyddor.

8. I sex dagar skal tu åta osyradt; och på sjunde dagen är HERrans tin Guds församling: så skal tu intet arbete göra.

9. Sju weckor skal tu råfna tig, och begynna råfna ifrå then dagen, når man kastar lian i såden.

10. Och skal hålla weckohögtid HERranom tin Gud, at tu gifwer tin hands frivilliga gåfwa, efter som HERren tin Gud dig wålsignat hafwer.

11. Och tu skal vara glad för HERranom tin Gud, tu och tin son, tin dotter, tin tjenare, tin tjenarinna, och Leviten, som är i tina portar, främlingen, then faderlöse och enkan, som ibland tig äro, på thet rum som HERren tin Gud utwåljande warder at hans namn ther bo skal.

12. Och tänk uppå at tu hafwer warit en trål i Egypten, at tu håller och gör efter thesa buden.

13. Löshyddohögtid skal tu hålla i sju dagar, når tu hafwer insamlat af tin loga och af tin präst.

14. Och skal vara glad på tin högtid, tu och tin son, tin dotter, tin tjenare, tin tjenarinna, Leviten, främlingen, then faderlöse och enkan, som i tina portar äro.

15. I sju dagar skal tu hålla then högtiden HERranom tin Gud på thet rum som HERren tin Gud utwåljande warder; ty HERren tin Gud skal wålsigna dig i alt thet tu inbårgar, och i alla tina händers gerningar: therföre skal tu vara glad.

16. Tre resor om året skal alt thet mankøn är ibland tig komma fram för HERran tin Gud på thet rum som han utwåljande warder: på osyrade bröds högtiden, på weckohögtiden och på löshyddohögtiden: icke skal han tomhåndt komma fram för HERran:

17. Hwar och en, efter sin hands gifwa, efter then wålsignelse som HERRen tin Gud dig gifwit hafwer.

18. Domare och ämbetsmän skal tu sätta dig i alla tina portar, som HERRen tin Gud dig gifwande warder ibland tina slågter, at the måga döma folket med rätt dom.

19. Tu skal icke böja rätten, och skal ock ingen person anse, eller mutor taga; förty mutor förblinda the wisa, och förwända the rättfärdigas saker.

20. Tu skal fara efter thet rätt är, på thet tu må lefwa och besitta thet land som HERRen tin Gud dig gifwande warder.

21. Tu skal icke någon lund af några handa trä plantera wid HERRans tin Guds altare som tu dig gör.

22. Tu skal ingen stob upresa, hwilket HERRen tin Gud hatar.

17. Capitel.

Tu skal icke offra HERRanom tin Gud något nöt eller får, thet någon brist eller något ondt på sig hafwer; förty thet är HERRanom tin Gud en styggelse.

2. Om någon funnen warder i någon af tina portar, som HERRen tin Gud dig gifwande warder, man eller qwinna, then som illa gör för HERRans tin Guds dgon, så at han öfwerträder hans förbund;

3. Och går bort, och tjenar andra gudar, och tilbeder them, ware sig sol eller måne, eller någon af himmelens här, thet jag icke budit hafwer;

4. Och thet warder dig sagdt, och tu hörer thet, så skal tu granneligen fråga thet efter; och når tu finner, at thet wißerligen sant är, at sådan styggelse skedd är i Israel;

5. Så skal tu utföra then samma mannen, eller then samma qwinnan, som sådant ondt gjort hafwer, til tina portar, och skal stena them ihjäl.

6. Efter tu eller tre witnens mun skal then dö, som döden wård är; men efter et witnes mun skal han icke dö.

7. Witnens hand skal then första wa-

ra til at dräpa honom, och sedan hela folkets hand; på thet at tu låter then onda ifrå dig.

8. Om någon sak i rätta warder dig förswår, emellan blod och blod, emellan handel och handel, emellan stada och stada, och hwad tvedrågiga saker äro i tina portar; så skal tu stå up, och gå up til thet rum som HERRen tin Gud utwåljande warder,

9. Och til Presterna, Leviterna, och til domaren, som then tiden är, och fråga af them; the skola säga dig domen af.

10. Och tu skal göra efter som the säga dig före i thet rum som HERRen utwåljande warder, och skal hålla thet så, at tu gör efter alt thet som the dig låra.

11. Efter lagen, som the låra dig, och efter rätten, som the säga dig före, skal tu hålla dig, så at tu icke wiser thet ifrå, antingen på then höggra sidan eller på then wånstra.

12. Och om någon wore öfwerdådig, så at han icke wille lyda Presten, som thet i HERRans tin Guds ämbete står, eller domaren, han skal dö: och tu skal borttaga then onda af Israel;

13. At alt folket skal höra thet, och råda, och icke mer öfwerdådige wara.

14. När tu kommer uti landet, som HERRen tin Gud dig gifwa skal, och tager thet in, och bor thet, och warder sågande: Jag wil sätta en Konung öfwer mig, såsom alla folk omkring mig hafwa:

15. Så skal tu then sätta för Konung öfwer dig, som HERRen tin Gud utwåljere: tu skal en af tina bröder sätta öfwer dig för Konung: tu kan icke sätta en främmande öfwer dig, then icke tin broder är.

16. Allenast at han icke håller många hästar, och förer folket åter in i Egypten, för the många hästars skul; efter HERRen eder sagt hafwer, at I icke mer genom thenna wägen komma stolen.

17. Han skal ock icke taga sig många hustrur, at hans hjerta icke warder afwåndt: och skal ej heller mycket silfwer eller guld församla.

18. Och når han nu sittande warder

på sin rikets stol, skal han taga thenna andra lagen af Presterna, Leviterna, och låta skrifa then uti en bok.

19. Hon skal wara när honom, och han skal ther uti låsa i alla sina lifsdagar; på thet at han skal låra frukta HERren sin Gud, at han håller alla thenna lagens ord, och thesa rätter, at han gör ther efter.

20. Han skal icke förhåfwa sitt hjerta utöfwer sina bröder, och skal icke wita ifrå budet, hwarken på then höggra sidan eller på then wänstra; på thet han skal förlånga sina dagar i sitt regemente, han och hans barn i Israel.

18. Capitel.

Presterne, Leviterna, och hela Levi slägt, stola ingen lott eller arf hafwa med Israel: HERrans offer och hans arfwedel stola the åta.

2. Therföre stola the intet arf hafwa ibland thesas bröder; ty HERren är thesas arf, såsom han them sagt hafwer.

3. Och thetta skal wara Presternas rättighet af folket och af them som ofra, ehwad thet är få eller får, at man skal gifwa Presten bogen och båda kindbenen och wämmen;

4. Och förstlingen af titt korn och tin must och tin olja, och förstlingen af tina fårs klippning;

5. Förtty HERren tin Gud hafwer utwalt honom utur alla tina slägter, at han skal stå i tjensten i HERrans namn; han och hans söner ewärdeligen.

6. Om en Levit kommer utaf någon tina städer, eller eljest af hela Israel, ther han en gåst är, och kommer af all hans själs begärelse til thet rum som HERren utwalt hafwer;

7. At han wil tjena i HERrans sin Guds namn, såsom alle hans bröder, Leviterna, som ther stå för HERranom;

8. The stola få lika del til at åta, förutan thet han hafwer af sina fåders sålda gods.

9. När tu kommer uti landet som

HERren tin Gud tig gifwande warde, så skal tu icke låra göra thet folkets styggelse:

10. At ingen ibland tig warde funnen, som sin son eller dotter låter gå igenom eld, eller then som är en späman, eller en dagwåljare, eller then som på foglalåt aftar, eller en trollkarl;

11. Eller en beswärjare, eller en svartkonstig, eller en teknathydare, eller then ther någon dödd frågar.

12. Ty then som sådant gör, han är HERranom en styggelse; och för sådan styggelses skul fördrifwer them HERren tin Gud för tig.

13. War utan wanke in för HERranom tin Gud.

14. Ty thetta folket, som tu intaga skal, lyder the dagwåljare och späman; men tu skal icke så göra HERranom tin Gud.

15. En Prophet, såsom mig, skal HERren tin Gud upwäcka tig utaf tig och utaf tina bröder: honom stölen I lyda;

16. Såsom tu bad af HERranom tin Gud i Horeb på församlingens dag, och sade: Jag wil icke mer höra HERrans min Guds röst, och icke mer se then stora elden, at jag icke skal dö.

17. Och HERren sade til mig: The hafwa wäl sagt:

18. Jag skal upwäcka them en Prophet, såsom tu äst, utaf thesas bröder, och gifwa mina ord i hans mun; han skal tala til them alt thet jag honom bjuda wil.

19. Och then som mina ord icke hörer, som han i mitt namn talande warde, af honom wil jag utkräfwa thet.

20. Dock om någon Prophet djerfves tala, i mitt namn, thet jag honom icke befallt hafwer at tala, och then som talar i andra gudars namn; then Propheten skal dö.

21. Om tu nu säga wille i titt hjerta: Huru kan jag märka hwilket ord HERren icke talat hafwer?

22. När then Propheten talar i HERrans namn, och thet warde intet af,

och fler intet, så är thet thet ord, som HERRen icke talat hafver: then Propheten hafver thet talat af öfwerdådighet; thet förre skal tu icke frukta tig för honom.

19. Capitel.

När HERRen tin Gud hafver utrotat folken, hwilkas land HERRen tin Gud dig gifwa skal at tu them intager, och bor i thesas städer och hus;

2. Så skal tu affstilla tig tre städer i landet som HERRen tin Gud dig gifwa skal til at intaga.

3. Och skal utwälja belägna rum, och stifta titt lands gränser, som HERRen tin Gud dig utdelande warder, i tre delar; at tit må fly then som et mand drap gjort hafver.

4. Och thet skal vara saken, at tit skal fly then som et mandrap gjort hafver, at han må lefwa, om någon slår sin nästa utan wilja, och hafver tilförene intet hat haft til honom:

5. Utan, såsom någon ginge med sin nästa i skogen til at hugga wed, och hofwe med handen nyren up til at hugga weden, och jernet fölle af skafet, och råfode hans nästa, så at han blefwe dödd; then skal uti en af thesa städerna fly, och så lefwa;

6. På thet blodhämnamaren icke skal fara efter dräparen, medan hans hjerta förbittradt är, och så fatt på honom, om wägen är lång, och slå hans själ; ändock han til döds icke brutit hafver, efter han tilförene intet hat til honom haft hade.

7. Thet förre bjuder jag dig, at tu affstiller tre städer.

8. Och om HERRen tin Gud tina landsändar utwidgande warder, såsom han tina fäder swurit hafver, och gifwer dig alt thet landet som han tina fäder lofwat hafver at gifwa:

9. Om tu annars håller alla thesa buden, at tu gör thet efter, som jag dig bjuder i thenna dag, at tu ålskar HERRan tin Gud, och wandrar i hans wägar i tina lifsdagar, så skal tu ännu tre städer lägga til thesa tre städer;

10. På thet oftydligt blod icke skal utgitt warda i titt land, som HERRen tin Gud dig til arfs gifwa skal, och blodstulder icke komma öfwer dig.

11. Men om någon hafver hat emot sin nästa, och waktar efter honom, och han går åstad, och slår honom hans själ ihjäl, och flyr uti en af thesa städer;

12. Så skal the äldste i hans stad sända tit, och låta hämta honom tådan, och så honom i blodhämnamarens händer, at han skal dräpas.

13. Tina ögen skola intet stona honom, och tu skal borttaga oftydligt blod af Israel, på thet at dig må wäl gå.

14. Tu skal icke tin nästas råmärken flytta, hwilka förfäderne satt hafwa i tin arfwedel, then tu ärfwer i landet som HERRen tin Gud dig gifwit hafver at intaga.

15. Intet witne skal ensamt framtråda emot någon om någon misgärning eller synd, chwad misgärning thet är som man göra kan; utan i tvågge eller tregge wittens mun skola alla saker stå.

16. Om et wrängt witne går fram emot någon, til at witna öfwer honom någon öfwerträdelse;

17. Så skola the båda männerne, som saken på gäller, stå för HERRan fram för Presterna och domarena, som på then tiden äro;

18. Och domarena skola wäl ransafat: och om thet falska wittet hafver burit falskt witnessbörd emot sin broder;

19. Så stolen I göra honom, såsom han hade aftat göra sin broder, på thet at tu skal ställa then onda ifrå dig;

20. Och andre skola the böra, och rådas, och icke mer taga sig före sådana onda stycken göra ibland dig.

21. Titt öga skal icke stona honom: själ för själ, öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot.

20. Capitel.

När tu drager til örlig emot tina fiender, och får se hästar och wagnar, thet folkets, som är större än tu, så frukta tig

intet för them; ty HERren tin Gud, som tig utur Egypti land fört hafwer, han är med tig.

2. När I nu kommen til strids, så skal Presten tråda fram, och tala med folket,

3. Och säga til them: Israel, hör här til: I gån i dag i striden emot edra fiender; edert hjerta ware icke blöddigt, frukter eder intet, bätwer intet, och grufwer eder intet för them;

4. Ty HERren eder Gud går med eder, at han skal strida för eder mot edra fiender, och hjälpa eder.

5. Men ämbetsmännen skola tala med folket, och säga: Hvilken som et nytt hus byggt hafwer, och hafwer icke ännu wigt thet, han gånge sina fårde, och blifwe hemma, på thet han icke skal blifwa dödd i striden, och en annan wig thet:

6. Hvilken som hafwer plantat en wingård, och hafwer icke ännu gjort honom menlig, han gånge sina fårde, och blifwe hemma, på thet han icke blifwer dödd i striden, och en annan gör honom menlig.

7. Hvilken sig en hustru trolofwat hafwer, och hafwer icke ännu hämtat henne hem, then gånge sina fårde, och blifwe hemma, at han icke dörr i striden, och en annan hämtar henne hem.

8. Och ämbetsmännen skola ytterligare tala med folket, och säga: Hvilken som rådd är, och et försträckt hjerta hafwer, han gånge sina fårde, och blifwe hemma, på thet han och icke skal göra sina bröders hjerta försträckt, såsom hans hjerta är.

9. Och när ämbetsmännerna uttalat hafwa med folket, så skola the skicka höfwhitsmännen för folket främst i spetsen.

10. När tu drager för en stad, til at bestrida honom, så skal tu först bjuda them fred til.

11. Svara the tig fredligt, och låta up för tig, så skal alt thet folk som ther inne är wara tig stattskyldigt och underdånigt;

12. Men wilja the icke fredligt handla

med tig, och wilja drliga med tig, så belägg them.

13. Och när HERren tin Gud gifwer them tig i händer, så skal tu slå alt mankbn, som ther inne är, med swärdsågg;

14. Men qwinfolk, barn och bostap, och alt thet i staden är, och alt rofwet, skal tu byta emellan tig, och skal äta af tina fienders byte, som HERren tin Gud tig gifwit hafwer.

15. Alltså skal tu göra med alla städer, som fast långt ifrå tig ligga, och icke äro af thetta folkets städer.

16. Men i thetta folkets städer, som HERren tin Gud tig til arf gifwa skal, skal tu intet låta lefwa thet som anda hafwer;

17. Utan skal gifwa thet til spillo, nemligen, the Hetheer, Amorcer, Cananeer, Pherefeer, Heveer och Jebuseer, såsom HERren tin Gud tig budit hafwer;

18. På thet at the icke skola lära eder göra all then styggelse, som the göra theras gudar, och I synden emot HERran eder Gud.

19. Om tu måste länge ligga för en stad, emot hvilken tu strider til at intaga, så skal tu icke förderfwa trån, så at tu låter nyen komma på them; fbrty tu kan äta theraf, thesfor skal tu icke afhugga them; thet är dock et trä på marken, och icke en mennista, och kan icke komma i bolwerk emot tig.

20. Men the trä som tu wet at man icke åter af, them skal tu förderfwa och afhugga; och gör bolwerk emot staden, som med tig drligar, til thes tu honom öfvermägtig warber.

21. Capitel.

Om någon dräpen man finnes i landet, som HERren tin Gud tig gifwa skal til at intaga, och ligger på marken, och man icke wet ho honom dräpitt hafwer;

2. Så skola tine äldste och domare gå ther ut, och måta ifrå then dräpna in til the städer som ther omkring ligga.

3. Hvilken stad som ther näst är, hans

äldste stola taga af bostäpen en ung ko, ther med man intet arbetat hafwer, och then intet of dragit hafwer;

4. Och the stola leda henne in på en stenig dal, then intet hafwer brukad warit, ej heller besädd, och ther i dalen hugga henne halsen af.

5. Så stola Presterne gå fram, Levi söner; ty HERRN tin Gud hafwer utwalt them at the stola tjena honom och läfwa HERrans namn; och efter the-ras mun stola alla saker och alla slag-mål handlade warda;

6. Och alle äldste af then staden stola gå fram til then dräpna, och två sina händer öfwer then unga kon, som i dalen halsbuggen är;

7. Och stola swara och säga: Wåra händer hafwa thetta blodet icke utgitt; hafwa ej heller våra bögon sett thet.

8. War nådelig titt folk Israel, som tu HERRN förlofsat hafwer: lägg icke thetta öfkyldiga blodet på titt folk Israel. Så stola the wara försonade för thet blodet.

9. Alltså skal tu lägga ifrå dig öfkyldigt blod, at tu skal göra thet rätt är för HERrans bögon.

10. När tu drager i strid emot tina fiender; och HERRN tin Gud gifwer them i tina händer, at tu förer them fångna bort;

11. Och tu ser ibland the fångar en dågelig qwinna, och dig faller lust til henne at tu måtte taga henne til hustru;

12. Så för henne i titt hus, och låt raka henne håret af och omflåra hennes naglar

13. Och lägga the kläder af, ther hon uti fången war, och låt henne sitta i titt hus och gråta i en månad sin fader och sin moder; sedan sof när henne, och tag henne til ägta, och låt henne wara tin hustru.

14. Om tu sedan icke hafwer lust til henne, så skal tu låta henne fara hwart hon wil, och icke sälja henne för penningar, eller förslåta henne; theförde at tu hafwer förnedrat henne.

15. Om någon hafwer två hustrur, en som han får hafwer, och en som han

hatar, och the födda honom barn, både then låra och then olåra, så at thet förstfödda är then olåras;

16. Och tiden kommer at han skal åt sina barn utstifta arfwet, så kan han icke göra then låras son til förstfödda sonen, före then olåras förstfödda son:

17. Utan han skal bekänna then olåras son för förstfödda sonen, så at han gifwer honom dubbelt af allt thet på fårde år; förty then samme år hans första kraft; och honom hörer förstföddslorätten til.

18. Om någon hafwer en själfsvörding och ohörsam son, som faders och moders röst icke lyder, och når the tulta honom, lyder them intet;

19. Så stola hans fader och moder taga honom fatt, och hafwa honom fram för the äldsta i staden, och til porten åt samma rum,

20. Och säga til the äldsta i staden: Denne vår son är en själfsvörding och ohörsam, och lyder intet vår röst, och är en fräfsare och drinkare.

21. Så skal allt folket i staden stena honom ihjål; och alltså skal tu ställa then onda ifrå dig, at hela Israel skal thet höra och råda.

22. När någon hafwer bedrifwit en synd, then döden wärd är, och warder så dödad, at man hänger honom up i trä;

23. Så skal hans lekamen icke blifwa på trä öfwer natten; utan I stolen begrafwa honom på then samma dagen; ty förbannad är then för Gud, som hängd är; på thet at tu icke skal oreña titt land, som HERRN tin Gud gifwer dig til arfs.

22. Capitel.

När tu tin broders ore eller får ser wilse fara, så skal tu icke draga dig ther ifrån; utan skal drifwa them til tin broder igen.

2. Om tin broder icke bor när, och tu kanner honom icke, så skal tu taga them in uti titt hus, at the blifwa när dig, til thes tin broder söker efter them, och då får tu honom them igen.

3. Sammalunda skal tu göra med hans äsna, med hans kläder, och med allt thet som tappadt är, thet tin broder mist hafwer och tu finner; drag tig icke thet ifrå.

4. Om tu ser tin broders äsna eller ore falla på wägen, så skal tu icke draga tig thet ifrån, utan skal hjälpa honom up.

5. En qwinna skal icke bära mans tyg, och en man skal icke draga qwinnskläder uppå; ty then som thet gör, är Hækranom tin Gud en styggelse.

6. Om tu råkar på wägen et fogelbo i et trä eller på jorden, med ungar eller med ägg, och modren sitter på ungarna eller på äggen, så skal tu icke taga modren med ungarna;

7. Utan skal låta modren flyga, och taga ungarna; at tig må gå wäl, och tu må länge lefwa.

8. När tu bygger et nytt hus, så gör såsom et wärm ofwan omkring på taket, at tu icke indrager blod på ditt hus, om någon faller thet af.

9. Tu skal icke så tin wingård med mångahanda, at tu icke helgar til fyllese sådan såd, som tu sått hafwer ibland wingårdens frukt.

10. Tu skal icke plöja tilhopa med en ore och en äsna.

11. Tu skal icke utflåda tig en klädning, som af ull och lin tillsammans kommen är.

12. Tu skal göra tig klutar i fyra hörnen på tin mantel, som tu hafwer på tig.

13. Om någon tager en hustru, och sedan han henne lågrat hafwer, får leda til henne,

14. Och kastar henne något slemt före, och förer henne et ryfte uppå, och säger: Thenna qwinnan hafwer jag tagit, och när jag ingick til henne, fann jag, at hon icke war jungfru;

15. Så stola fader och moder åt qwinnan taga henne, och bära fram qwinnans jungfruskap in för the äldsta i staden, som i porten sitta:

16. Och qwinnans fader skal säga til the äldsta: Jag hafwer gifwit the

mannen min dotter til hustru; nu är han henne worden häst,

17. Och kastar henne stamliga ting före, och säger: Jag hafwer icke funnit tin dotter jungfru. Thetta är min dotters jungfruskap. Och the stola utbreda klådet för the äldsta i staden.

18. Så stola the äldste i staden taga mannen och näpfa honom,

19. Och saksålla honom til hundrade silkar silfwer, och gifwa them qwinnans fader, therföre at han hafwer beryttat en jungfru i Israel: och han skal hafwa henne til hustru, så at han icke skal öfvergifwa henne i alla sina lifsdagar.

20. Är thet och sant, at qwinnan icke är sunnen jungfru;

21. Så skal man föra henne ut för hennes faders husdör, och folket i staden stola stena henne til döds, therföre at hon hafwer bedrifwit en galenskap i Israel, och hafwer bolat i hennes faders hus: och skal bortkasta thet onda ifrå tig.

22. Om någon warder befunnen, at han ligger när en hustru som en ägta man hafwer, så stola the båda dråpas, mannen och qwinnan, som han når legat hafwer: och skal taga bort thet onda af Israel.

23. Om en piga är en man trolofwerad, och någon kommer i färd med henne i staden, och ligger när henne;

24. Så skal tu föra them båda ut til stadsporten, och skal stena them båda til döds; pigan för then skul, at hon icke ropade, efter hon war i staden; mannen för then skul, at han sin nästa hustru stämt hafwer: och skal kasta thet onda bort ifrå tig.

25. Om någon finner en förlofwad piga på marken, och tager henne fatt, och ligger när henne; så skal mannen allena dråpas, som låg när henne;

26. Och pigan skal tu intet göra; ty hon hafwer ingen synd gjort som döden wärd är; utan lika som någon hofwe sig up emot sin nästa, och slog hans själ ihjäl, så är thetta och;

27. Ty han fann henne på marken,

och then förlofwade pigan ropade, och ingen war som henne halp.

28. Om någon kommer til en jungfru, som intet trolofwad är, och får henne fatt, och ligger när henne, och thet warder funnit;

29. Så skal han, som når henne låg, gifwa hennes fader femtio siklar silfver, och skal hafwa henne til hustru, therföre at han hafwer förnedrat henne: han må icke öfwergifwa henne i hans lifsdagar.

30. Ingen skal taga sin faders hustru, och icke uplåda sin faders täckelse.

23. Capitel.

Ingen förbråten eller snöpt skal komma in i HERRans församling.

2. Skal och ingen stöfson komma i HERRans församling, ja och efter tionde led; utan skal platt intet komma i HERRans församling.

3. The Ammoniter och Moabiter skola icke komma in i HERRans församling; ja och efter tionde led: aldrig skola the komma in i HERRans församling;

4. Therföre at the icke wille möta dig med bröd och wain på wägen, så I drögen utur Egypten, och ther til legde emot eder Bileam Beors son, then spämmanen utaf Mesopotamien, at han skulle förbanna dig.

5. Men HERRen tin Gud wille icke höra Bileam, och HERRen tin Gud förwände dig then förbannelsen uti wälsignelse, therföre at HERRen tin Gud hade dig kär.

6. Tu skal them hwarken godt eller ära bewisa i alla tina lifsdagar erwinerligen.

7. Edomeen skal tu icke för styggelse hålla; ty han är tin broder. Egyptiern skal tu ej heller hålla för styggelse; ty tu hafwer warit en främling i hans land.

8. The barn som af them födde warda i tredje led, the måga komma in uti HERRans församling.

9. När tu utdrager utu lågret emot tina fiender, så tag dig vara för allt ondt.

10. Är någon ibland dig som icke är

ren, at honom om natten något wederfarit är, han skal gå ut för lågret, och icke igen inkomma,

11. Förr än han mot aftonen twär sig i wain; och när solen nedergången är, skal han åter komma i lågret igen.

12. Utan för lågret skal tu hafwa en plats, ther tu ut uppå går til tina tarfwer:

13. Och skal hafwa en stafe wid bältet, och när tu dig ther ute sätta wil, skal tu grafwa dermed, och när tu sutit hafwer, skal tu med mulden öfwerstyha thet af dig gångit är.

14. Ty HERRen tin Gud wandrar i titt låger, at han skal frälfa dig och gifwa tina fiender för dig; therföre skal titt låger vara heligt, at ingen flam skal sedd warda ibland dig, och han wänder sig ifrå dig.

15. Tu skal icke igen antrarda husbonden tjenaren, som ifrå honom flyr til dig.

16. Han skal blifwa när dig, på thet rum som honom täckes i någon af tina portar, sig til godo; och tu skal icke bebröfwa honom.

17. Ingen stöfa skal vara ibland Israels ödtrar; och ingen bolare ibland Israels söner.

18. Tu skal icke bära stöfölden eller hundapenningar uti HERRans tin Guds hus af någrahanda löften; ty båda äro HERRanom tin Gud en styggelse.

19. Tu skal icke öfra på tin broder, antingen med penningar eller fetalia, eller med någon ting ther med man öfra kan.

20. På then främmande må tu öfra, men icke på tin broder; på thet HERRen tin Gud skal wälsigna dig i allt thet tu företager i landet tit tu kommer til at intaga thet.

21. När tu gör HERRanom tin Gud et löfte, så skal tu icke förbröja at hålla thet; ty HERRen tin Gud warder thet utkräfande af dig; och thet blifwer dig råknadt til synd.

22. Om tu intet löfte lofwat, så är thet dig ingen synd.

23. Hwad af tina láppar utgángit ár, thet skal tu hålla, och göra thet efter, såsom tu HÆRanom tin Gud med fri wilja lofwat hafwer, thet tu med tin mun talat hafwer.

24. Når tu går i tin nåsta's wingård, så må tu åta af winbåren så mycket tig tådes, til thes tu blifwer mått; men tu skal intet taga med tig i titt kåril.

25. Når tu går i tin nåsta's såd, så må tu afploäa ar; men med lian skal tu icke gå thet til.

24. Capitel.

Om någon tager sig hustru, och ägtar henne, och hon icke finner ynnest för hans ögon, för någon olusts skul, så skal han skrifwa et stiljobref och få henne i handen, och låta henne utu sitt hus.

2. Når hon utu hans hus gången är, och går til och blifwer en annan mans hustru;

3. Och then samme andre mannen warder henne och ogunstig, och skrifwer et stiljobref och får henne i handen, och låter henne utu sitt hus; eller om then samme andre mannen dörr, som henne til hustru tog;

4. Så kan hennes förste man, som henne utdref, icke taga henne igen, at hon blifwer hans hustru, efter thet at hon är ören, ty thet är en styggelse för HÆRanom; på thet at tu icke skal komma landet i synd, som HÆRan tin Gud tig till arfs gifwa skal.

5. Om någon hafwer nyligen tagit sig hustru, han skal icke draga ut i här-färd, och man skal intet lägga honom uppå: han skal wara fri i sitt hus et år igenom, at han må wara glad med sin hustru, som han tagit hafwer.

6. Tu skal icke til pant taga understenen och öfwerstenen i qvarnen; ty han hafwer satt tig själen til pant.

7. Om någon warder funnen, then som stäl en själ utaf sina bröder utaf Israels barn, och försätter eller säljer henne; then tjuftwen skal dräpas, at tu skiljer thet onda ifrå tig.

8. Tag tig wara för then plågan spi-

telstan, at tu med slit håller och gör alt thet som Presterne, Leviterne, lära tig, och jag them budit hafwer; thet stolen I hålla, och göra thet efter.

9. Kom ihog hwad HÆRan tin Gud gjorde med Mir-Sam på wågen, då I drogen utur Egypten.

10. Om tu något borgar tin nåsta, så skal tu icke gå i hans hus och taga honom en pant af:

11. Utan tu skal stå utan före; och then som tu borgat hafwer, skal bära sin pant ut til tig.

12. Är han nödståld, så skal tu icke gå och lägga tig sofwa med hans pant,

13. Utan skal gifwa honom hans pant igen, når solen nedergår, at han må sofwa i sina kläder och wålsigna tig: thet warder tig råfnadt för HÆRanom tin Gud til rättfärdighet.

14. Tu skal icke förhålla lönen för then som torftig och fattig är ibland tina bröder, eller för främlingen, som i titt land eller i tina portar är:

15. Utan skal gifwa honom samma dag sin lön, at solen thet med icke nedergår, efter han nödståld är, och thet med uppehåller sin själ; på thet han icke skal ropa til HÆRan öfwer tig, och thet warder tig til synd.

16. Fäderne skola icke dö för barnen, ej heller barnen för fäderna; utan hwar och en skal dö för sin synd.

17. Tu skal icke böja främlingens eller then faderlösa rätt, och skal icke af en kan taga hennes kläder til pant.

18. Ty tu skal ihogkomma, at tu hafwer warit en träl i Egypten, och HÆRan tin Gud hafwer tig sådan löst; thes för bjuder jag tig at tu thetta gör.

19. Når tu hafwer bångat af tin åker, och tu en kårfwé förgåtit hafwer på åkren, så skal tu icke omwända och taga honom; utan han skal höra främlingen, then faderlösa och enkan til; på thet at HÆRan tin Gud skal wålsigna tig i alla tina händer's werf.

20. Når tu afstikat hafwer af titt o-jotrå, så skal tu icke sedan på nytt afstika; thet skal höra främlingen, then faderlösa och enkan til.

21. När tu tin wingård afbårgat hafwer, så skal tu icke sedan på nytt hämta; thet skal höra främlingen, the faderlösa och enkan til:

22. Och skal ihogkomma, at tu hafwer warit en träl i Egypti land; thesfore bjuder jag dig at tu thetta gör.

25. Capitel.

Om en tråta är emellan män, så skal man hafwa them fram för rätten, och döma emellan them, och gifwa then rättfärdiga rätt, och then ogudaktiga förböma.

2. Och om then ogudaktige hafwer förtjent hugg, skal domaren bjuda honom falla ned; och the stola in för honom slå honom, efter the mått och tal som misgjerningen träfwer.

3. När man honom fyratio slag gifwit hafwer, skal man icke mer slå; på thet, om man mer slår, han icke skal förmycket slagen warða, och tin broder styggeläg warder för tina ögon.

4. Tu skal icke binda munnen til på ören som tröfkar.

5. När bröder bo tilhoppa, och en dörr utan barn, så skal then dödas hustru icke taga någon främmande man utan til; utan hennes swäger skal ingå til henne, och taga henne til hustru, och befrynda henne.

6. Och then förste sonen som hon föder, skal nämnas efter hans döda broder; at hans namn icke nederlägges i Israel.

7. Om mannen icke tådes, at han tager sin swägersta, så skal hans swägersta upgå til porten för the äldsta, och säga: Min swäger nekår sig wilja upwacka sin broders namn i Israel, och wil icke hafwa mig til hustru.

8. Så skola the äldste i staden låta kalla honom, och tala med honom. Om han då står och säger: Mig faller icke i sinnet at taga henne;

9. Så skal hans swägersta tråda til honom in för the äldsta, och draga honom en sto af hans fötter, och spotta uppå honom, och skal swara och säga: Så skal man göra hwar och en, som

sin broders hus icke upbygga wil.

10. Och hans namn skal heta i Israel: Then barföttes hus.

11. Om två män tråta tilhoppa, och en af thes hustrur löper til, at hon wil undsätta sin man ifrå hans hand, som honom slår, och råder sin hand ut, och fattar honom om hans hemlig ting;

12. Så skal tu hugga henne handen af; och titt öga skal icke stona henne.

13. Tu skal icke hafwa tvåggehanda wigt i tin säck, större och mindre:

14. Och i titt hus skal icke wara tvåggehanda släppa, större och mindre.

15. Tu skal hafwa en full och rätt wigt, och en full och rätt släppa; på thet at tu skal länge lefwa i landet som HERren tin Gud dig gifwa skal:

16. Ty then som thetta gör, han är HERranom tin Gud en styggelse; så som öf alle the, som illa göra.

17. Kom ihog hwad the Amalekitier gjorde dig uppå wägen, då I drogen utur Egypten:

18. Huru the kommo emot dig på wägen, och slogo tina eftersta, alla the swaga, som efterst drogo, när tu mdd och trött war; och the fruktade icke Gud.

19. När nu HERren tin Gud låter dig komma til ro ifrå alla tina fiender omkring dig i landet som HERren tin Gud dig gifwer til arfs til at intaga, så skal tu utstrapa the Amalekiters äminnelse under himmelen: thet förgåt icke.

26. Capitel.

När tu kommer in i landet som HERren tin Gud dig til arfs gifwa skal, och tu tager thet in, och bor ther;

2. Så skal tu taga allahanda landets första frukter, som af jorden komma, som HERren tin Gud dig gifwer, och skal lägga them uti en farg, och gå bort på thet rum som HERren tin Gud utwåljande warder at hans namn thet bo skal:

3. Och skal gå til Presten, som på then tiden är, och säga til honom: Jag förkunna på thenna dag HERranom tin Gud, at jag är kommen in uti thet

land som HERren våra fäder swurit hafwer til at gifwa oss.

4. Och Presten skal taga korgen uti tin hand, och sätta honom ned för HERrans tin Guds altare.

5. Då skal tu swara och säga för HERranom tin Gud: The Syrer wille förgöra min fader; han drog ned i Egypten, och war ther en främling, med fåga folk, och wardt ther et stort, starkt och myckit folk:

6. Men the Egyptier handlade illa med oss, och tvingade oss, och lade en hård tråldom på oss:

7. Då ropade wi til HERran våra fäders Gud, och HERren hörde vårt rop, och såg vårt elände, ångest och nöd:

8. Och HERren förde oss utur Egypten med wåldig hand och uträckt arm och med stor försärelse, genom tekn och under:

9. Och förde oss på thetta rumet, och gaf oss thetta landet, ther mjölk och honing uti flyter:

10. Och therföre bär jag nu här fram landets första frukt, som tu, HERre, mig gifwit hafwer. Och så skal tu låta thet ther för HERren tin Gud, och tillbedja för HERren tin Gud,

11. Och wara glad öfwer allt thet goda, som HERren tin Gud hafwer gifwit tig och titt hus, tu och Leviten och främlingen som når tig år.

12. När tu hafwer tilhopa samlat all tionben af tin årswårt i tredje året, hwilket år et tionde år, så skal tu gifwa Leviten, främlingen, then faderlösa och enkan, at the måga äta i tin port och warða måtte:

13. Och skal säga för HERranom tin Gud: Jag hafwer här framburit thet som helgadt är af mit hus, och hafwer gifwit thet Leviten, främlingen, then faderlösa och enkan, efter allt titt bud som tu mig budit hafwer: jag hafwer icke gått utöfwer titt bud, eller förgåtit thet:

14. Jag hafwer icke åtit ther af i min sorg; jag hafwer intet tagit ther af i orenlighet; jag hafwer intet ther af gifwit til the döda; jag hafwer warit

HERrans min Guds röst hörig, och hafwer gjort allt thet tu mig budit hafwer.

15. Se här ned af tin helga boning af himmelen, och wålsigna titt folk Israel och landet som tu oss gifwit hafwer, såsom tu våra fäder swurit hafwer, et land, ther mjölk och honing uti flyter.

16. I dag hafwer HERren tin Gud budit tig, at tu efter alla thesa bud och rättor göra skal, så at tu håller them, och gör ther efter af alt hjerta och af all själ.

17. HERranom hafwer tu thet tillsagt i thenna dag, at han skal wara tin Gud, och tu skal wandra i hans wägar, och hålla hans lag, bud och rättor, och lyda hans röst.

18. HERren hafwer tig tillsagt i dag, at tu skal wara hans egit folk, såsom han tig sagt hafwer, at tu skal hålla alla hans bud:

19. Och han skal göra tig thet högsta, och tu warde prissad, låfswad och ärad öfwer alla folk som han gjort hafwer; på thet tu skal wara HERran tin Gud et heligt folk, såsom han sagt hafwer.

27. Capitel.

Och Mose, samt med the äldsta i Israel, böd folket, och sade: Behåller alla the bud, som jag bjuder eder i dag.

2. Och på then tiden, når I öfwer Jordan dragen in i landet som HERren tin Gud tig gifswande warde, skal tu upresa stora stenar, och rappa them med kalk,

3. Och ther på skrifwa alla thenna lagens ord, når tu ther öfwer kommer; på thet tu skal komma i landet som HERren tin Gud tig gifwa skal, et land, ther mjölk och honing uti flyter; såsom HERren tina fäders Gud tig sagt hafwer.

4. När I nu gån öfwer Jordan, så stolen I sådana stenar upresa, om hwilka jag eder i dag bjuder, på thet berget Gbal, och rappa them med kalk.

5. Och tu skal ther sammastådes upbygga HERranom tin Gud et altare af sten, ther intet jern kommer wid.

6. Af hela stenar skal tu bygga thet

altaret HERRanom tin Gud, och offra ther uppå bränneoffer HERRanom tin Gud.

7. Och skal offra tackoffer, och ther sammanstådes äta, och vara glad för HERRanom tin Gud.

8. Och skal skrifva på stenarna alla thessa lagens ord, klart och lust.

9. Och Mose, samt med Presterna, Leviterna, talade med hela Israel, och sade: Märk och hör til, Israel; på thenna dagen äst tu worden HERRans tin Guds folk;

10. At tu skal lydig vara HERRans tin Guds röst, och göra efter hans bud och rättor, som jag bjuder dig i dag.

11. Och Mose bdd folket på samma dag, och sade:

12. These skola stå på thet berget Gersin, til at wälsigna folket, när I öfwer Jordan gångne ären: Simeon, Levi, Juda, Issaschar, Joseph och Ben-Jamin.

13. Och these skola stå på thet berget Ebal, til at förbanna: Ruben, Gad, Aser, Sebulon, Dan och Naphtali.

14. Och Leviterna skola begynna, och säga til hwar man af Israel, med klar röst:

15. Förbannad ware then, som gör en afgud eller gutit beläte, HERRans stryggelse, et werl, som konstnärers händer gjort hafwa, och sätter thet hemligt: och alt folket skal swara och säga: Amen.

16. Förbannad ware then, som barnar sin fader eller moder: och alt folket skal swara och säga: Amen.

17. Förbannad ware then, som flyttar sin nästas ränmärke: och alt folket skal säga: Amen.

18. Förbannad ware then, som låter en blind fara wilse på wägen: och alt folket skal säga: Amen.

19. Förbannad ware then, som böjer främlingens, then faderlösas och enkans rätt: och alt folket skal säga: Amen.

20. Förbannad ware then, som ligger när sin faders hustru, at han upptäcker sin faders täckelse: och alt folket skal

säga: Amen.

21. Förbannad ware then, som beliger någon fånad: och alt folket skal säga: Amen.

22. Förbannad ware then, som ligger när sin syster, then hans faders eller moders dotter är: och alt folket skal säga: Amen.

23. Förbannad ware then, som ligger när sin swara: och alt folket skal säga: Amen.

24. Förbannad ware then, som slår sin nästa hemligen: och alt folket skal säga: Amen.

25. Förbannad ware then, som tager mutor, at han en ofstydigs blods själ slå skal: och alt folket skal säga: Amen.

26. Förbannad ware then, som icke fullkommar alla thenna lagens ord, så at han gör ther efter: och alt folket skal säga: Amen.

28. Capitel.

Och om tu HERRans tin Guds röst lydig äst, at tu behåller och gör alla hans bud, som jag bjuder dig i dag; så skal HERRen tin Gud göra dig bögst af alla folk på jorden.

2. Och alla thessa wälsignelser skola komma öfwer dig och drabba på dig, therföre at tu hafwer warit HERRans tin Guds röst hörig.

3. Wälsignad skal tu wara uti staden; wälsignad på åtten;

4. Wälsignad skal wara tin lifsfukt, tin landsfukt, och frukten af tin beskap, frukten af titt få, frukten af tina får;

5. Wälsignad warder tin korg och tina öfwerlefhvor;

6. Wälsignad skal tu wara, när tu ingår; wälsignad, när tu utgår;

7. Och HERRen skal tina fiender, som sig emot dig resa, låta falla för dig: på en wäg skola the komma ut emot dig, och på sju wägar fly för dig.

8. HERRen skal bjuda wälsignelsen, at hon är med dig i titt wisthus, och i alt thet tu företager; och skal wälsigna dig i landet, som HERRen tin Gud dig gihvit hafwer.

9. HERRen skal uprätta dig sig til et

heligt folk, såsom han dig svurit haver, derforre at du HERRans tin Guds bud håller, och wandrar i hans wågar :

10. At alla folk på jorden stola se, at du nämnd äst efter HERRans namn; och stola frukta dig.

11. Och HERRen skal göra, at du skal öfwerlöda i alla ågodelar, i tin lifsfukt, i tin bostäps frukt, i tin åfers frukt, i landet som HERRen dina såder svurit hafver dig till at gifwa.

12. Och HERRen skal öfna dig sina goda häfver, himmelen, at han skal gifwa titt land regn i sinom tid, och at han skal wålsigna alla dina händer's werkt: och du skal låna mycket folk, och du skal taga til låns af ingen.

13. Och HERRen skal göra dig til hufvud, och icke til fjert, och du skal altid swåfwa öfwan uppå, och icke under ligga, derforre at du äst lydig HERRans tin Guds bud, som jag dig bjuder i thenna dag til at hålla och göra :

14. Och hafver icke wifit ifrå något thet ord, som jag bjuder dig i dag, hwarken på then höggra sidan eller på then wånstra, så at du efterblide andra gudar, til at tjena them.

15. Om du icke lyder HERRans tin Guds röst, så at du håller och gör alla hans bud och rätter, som jag bjuder dig i dag, så stola alla thessa förbannelser komma öfwer dig och drabba på dig.

16. Förbannad skal du wara i staden; förbannad på åkren.

17. Förbannad skal wara tin korg och dina öfwerlöfwer;

18. Förbannad skal wara tin lifsfukt, tin landsfukt, frukten af titt så, frukten af dina får;

19. Förbannad skal du wara, når du ingår; förbannad, når du utgår.

20. HERRen skal sända ibland dig armod, öfrid och oråd öfwer alt thet du tager dig före at göra, til thes han för-gör dig och förderfwar dig snarligen, för dina onda gerningars skul, at du mig öfwergifwit hafver.

21. HERRen skal låta pestilentie låda

wid dig, til thes han gör ånda med dig i landet, titt du kommer til at intaga thet.

22. HERRen skal slå dig med swullnad, slåfwa, hetta, brånno, torrhet och blesket; och skal förfölja dig, til thes han förgör dig.

23. Himmelen, som öfwer titt hufvud är, skal wara som koppar; och jorden under dig såsom jern.

24. HERRen skal gifwa titt land stoft och ästa för regn af himmelen öfwer dig, til thes han förgör dig.

25. HERRen skal låta slå dig för dina fiender: på en wåg skal du draga ut til them, och på sju wågar skal du fly ifrå them, och skal wara förstörd kring om alla riken på jorden.

26. Din lekamen skal til mat wara at alla himmelens foglar och alla wildjur på jorden; och ingen skal wara som them afdrifwer.

27. HERRen skal slå dig med Egyptens böld, med spikbölder, med stabb och klåda, så at du icke skal kunna warda hel.

28. HERRen skal slå dig med ursinnighet, blindhet och hjertans rasande.

29. Och du skal samla om midnatten, såsom en blind samlar i mörkret, och skal ingen lycka hafwa på dina wågar, och skal lida wåld och orätt så länge du lefwer, och ingen skal hjelpa dig.

30. Du skal trolofwa dig hustru; men en annan skal sofwa når henne: du skal bygga dig hus; men en annan skal bo ther uti: du skal plantera wingård; men du skal icke bårgan.

31. Din ore skal för dina ögon slagad warda; men du skal intet så äta af honom: din åsna skal för dina ögon med wåld tagen warda, och skal dig intet igengifwen warda: dina får stola warda gifne dina fiender; och ingen skal hjelpa dig.

32. Dine söner och dina döttrar stola at andra folk gifne warda, så at dina ögon stola se ther uppå och upgifwas öfwer them dageligen; och ingen starkhet skal wara i dina händer.

33. Frukten af titt land, och alt titt

arbete skal et folk förtära, som tu intet känner; och tu skal orätt lida, och förtryckt warda i alla tina dagar;

34. Och skal ursinnig blifwa för sådana syner, som tina ögon se skola.

35. HERren skal slå dig med en ond böld på knån och uppå benkalfvarna, at tu icke skal kunna helas ifrå fotbjellet in til hjåsan.

36. HERren skal drifwa dig och tin Ronung, som tu öfwer dig satt hafwer, til et folk, som tu intet känner, eller tine fäder; och ther skal tu tjena andra gudar, stockar och stenar:

37. Och skal warda til en grufwelse och til et ordspråk och gabberi ibland alt folk, tit HERren dig drifwit hafwer.

38. Tu skal mycken såd föra ut på marken, och litet införa; ty gråshopor skola thet upåta.

39. Tu skal plantera och bruka wingård; men intet winet dricka eller hämta; ty matkar skola förtära.

40. Tu skal hafwa oljoträ i alla tina landsändar; men tu skal icke smörja dig med oljan; ty titt oljoträ skal uptryckt warda.

41. Söner och döttrar skal tu föda, och dock intet hafwa them; ty the skola warda bortförde.

42. Alla tina trä och tin lands frukt skal öhyra förtära.

43. Främlingen, som når dig år, skal stiga öfwer dig och alltid blifwa öfwerst; men tu skal stiga ned och alltid ligga under.

44. Han skal låna dig; men tu skal intet låna honom: han skal wara hufvudet, och tu skal wara stjerten.

45. Och alle these förbannelser skola komma öfwer dig, och förfölja dig, och drabba uppå dig, til thes tu blifwer om intet, theförre at tu HERrans tin Guds röst icke hört hafwer, at tu måtte hållit hans bud och rättor, som han dig budit hafwer.

46. Theförre skola teken och under warda på dig och tin såd til ewig tid:

47. At tu icke hafwer tjent HERran tin Gud med glädte och lustigt hjerta, så tu allahanda nog hade.

48. Och tu skal tjena tin fiende, som HERren dig til stickande warber, i hunger och törst, i nakenhet och allahanda nöd; och han skal lägga på tin hals et jern, til thes han förgör dig.

49. HERren skal låta folk komma på dig fjertan efter ifrå werldens ända, såsom en brn flyger, hwilkens mål tu icke förstå kan:

50. Et skamlöst folk, thet icke skal hafwa försyn för then gamlas person; ej heller mildt år för then unga:

51. Och skal förtära frukten af tin bostad och frukten af titt land, til thes han förgör dig; och skal intet låta dig qwar blifwa i korn, win, olja, i frukt af så eller får, til thes han gör dig om intet.

52. Och skal tränga dig i alla tina portar, til thes han nederlägger tina höga och fasta murar, ther tu på förlåter dig i alt titt land: och tu skal trängd warda i alla tina portar i hela titt land, som HERren tin Gud dig gifwit hafwer.

53. Tu skal äta frukten af titt egit lif, tin sons och tin dotters kött, som HERren tin Gud dig gifwit hafwer, i then ångest och nöd, som tin fiende dig uti tvinga skal.

54. Så at en man, som tilförene kräseligt och i mycken wållust ibland eder lefwat hafwer, skal misunna sin broder och hustrun, som i hans famn år, och sonen, som ännu igenlefd år af hans söner,

55. At gifwa någonthera af sin sons kött, ther han af äter; efter han nu intet mer hafwer af alla sina ägodelar i then ångest och nöd, som tin fiende dig med tvinga skal uti alla tina portar.

56. En qwinna ibland eder, som tilförene kräseligt och i wållust lefwat hafwer, så at hon icke hafwer förfödt sätta sin fot på jorden för kräselighet och wållusts stul, hon skal icke unna mannen, som i hennes famn år, och sin son och sin dotter,

57. Efterbörden, som emellan hennes ben utgången år; ja och sina söner som hon födt hafwer; förty the skola

åta them hemligen för allahanda brist skul, i then ångest och nöd, med hvilken tin fiende dig tvinga skal i tina portar.

58. Om tu icke håller och gör alla thesa lagens ord, som i thenna boken skrifna äro, så at tu fruktar thetta härlika och försträffeliga namnet HERREN din Gud :

59. Så skal HERREN underligen hafwa sig med dig, med plågor på dig och tin såd, med stora och långsamma plågor, med onda och långsamma fraktheter ;

60. Och skal wända til dig alla the Egyptiska sjukdomar, ther tu rådes före ; och the skola låda wid dig.

61. Ther til alla fraktheter och alla plågor, som icke skrifna äro i thenna lagbok, skal HERREN låta komma öfwer dig, til thes at han förgrör dig.

62. Och såga folk skal öfwerblifwa af eder, som tilförene woren såsom stjernorna på himmelen för myckenhets skul ; therföre at tu icke lydt hafwer HERRENS din Guds röst .

63. Och såsom HERREN tilförene förjodade sig öfwer eder, at han gjorde eder godt, och förskade eder, så skal HERREN förjoda sig öfwer eder, at han förderfwar eder och om intet gör, och I warben förstörde ifrå landet, ther tu nu indrager til at intaga thet.

64. Ty HERREN skal förskingra eder ibland alla folk, ifrå then ena werldens ända in til then andra ; och ther skal tu tjena andra gudar, som tu intet känner, eller tina fåder, stock och sten.

65. Och ibland the folken skal tu intet wigt hemman hafwa, och tina fotbjell skola ingen hwila på ; ty HERREN skal gifwa dig ther et båfwande hjerta och wanmågtiga ögon och en förwißnad själ ;

66. Så at titt lif skal wara hängande för dig : dag och natt skal tu rådas, och skal icke wara wiß om titt lif.

67. Om morgonen skal tu säga : Åh, thet jag måtte lefwa til aftonen ; och om aftonen skal tu säga : Åh, thet jag måtte lefwa til morgonen ; för titt hjertas stora råddhoga, som dig för

sträcka skal, och för thet, som tu med tina ögon se skal.

68. Och HERREN skal föra dig hela steppen fulla åter in uti Egypten på then wägen, om hwilken jag sade : Du skal icke mer se honom : och skolen warda sålde edra fiender til trålar och tråslinnor ; och ther skal ingen wara som köpa wil.

29. Capitel.

Thessa äro förbundets ord, som HERREN bödd Mose at göra med Israels barn uti the Moabiters land, annan gång, sedan han thet samma med them gjort hade i Horeb.

2. Och Mose kallade hela Israel, och sade til them : I hafwen sett alt thet HERREN för edra ögon gjort hafwer i Egypten, med Pharao, alla hans tjenare och hela hans land ;

3. The stora frestelser som tina ögon sett hafwa : och thet war stora teken och under.

4. Och HERREN hafwer ännu in til thenna dag icke gifwit dig et hjerta som förståndigt wore, ögon som se kunde, och bron som höra kunde.

5. Han hafwer låtit eder wandra i öken i fyratio år : edra kläder äro icke förslitne wordne på eder, och tina skor äro icke föråltrade på tina fötter.

6. I åten intet bröd, och intet win drucken, eller starka drycker, på thet at tu skulle weta, at jag är HERREN eder Gud.

7. Och då I kommen på thetta rumet, drog Sihon, Konungen i Heshbon, och Og, Konungen i Basan, ut til at strida med oss ; och wi slogo them,

8. Och togo theras land in, och gåfwo thet the Rubeniter och Gadditer och then halfwa slåkten af the Manasiter til arfwedel.

9. Så håller nu thetta förbunds ord, och görer ther efter, på thet I skolen wisligt handla i alt thet I gören.

10. I stån alle i dag för HERRENS eder Gud, the öfwerste i edra slægter, edre äldste, edre ämbetsmän, hwar och en i Israel ;

11. Edra barn, edra qvinnor, främlingen som i ditt låger är, både din wedhuggare och din watndragare :

12. At tu skal ingå uti HERRans tin Guds förbund, och i then ed som HERRen tin Gud med dig gör i dag ;

13. På thet han skal i thenna dag uprätta dig sig til folk, och han skal vara tin Gud, såsom han dig sagt hafwer, och såsom han dina fäder, Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer.

14. Ty jag gör icke thetta förbundet och thenna eden med eder allena,

15. Utan både med eder, som i dag här ären, och står här med oss för HERRan vår Gud, och med them, som i dag här icke med oss äro.

16. Förth J weten huru wi bodde i Egypti land, och drogo midt igenom hedningarna, genom hvilka J foren :

17. Och sågen thes stygge och thes asgudar, stoft och sten, silfwer och guld, som när them war.

18. At til åfventyr icke någon är ibland eder, man eller qvinna, eller en slägt, eller ått, som sitt hjerta i dag wändt hafwer ifrå HERRanom vår Gud, så at han wil bortgå och tjena thesa folkens gudar, och warder til åfventyr en rot ibland eder, som galla och malört bär.

19. Och ändock han än hörer thenna förbannelsens ord, wälsignar han sig likawäl i sitt hjerta, och säger: Thet warder icke än så ondt; jag wil wandra såsom mitt hjerta tädes: och warda altså the druckne med the törstiga förtappade.

20. Då skal HERRen icke vara honom nådelig; utan då skal HERRans wrede och nit hånas öfwer then mannen; och på honom stola alla thesa förbannelser lägga sig, som i thenna boken skrifne äro; och HERRen skal utsträpa hans namn under himmelen :

21. Och HERRen skal afflija honom til thet ondt är utur alla Israels släfter, efter alla förbundets förbannelser, som i thenna lagbok skrifne äro.

22. Och så skal då eder affbda säga edra barn, som efter eder upkomma,

och the främmande, som fjerran långväg komma, när the se thetta landets plåga och the krankheter som HERRen them med besvärat hafwer ;

23. At han alt thes land med swafwel och salt förbränt hafwer, så at thet icke kan sådt warda, ej heller växer, ej heller någon ört upgår; lika såsom Soddom, Gomorra, Adama och Zeboim omstörtade äro, hvilka HERRen i sin wrede och grymhet omstörtade.

24. Så stola alla folka säga: Huru hafwer HERRen så gjort med thetta landet? Hwad är thenna hans stora och grymma wrede?

25. Då skal man säga: Therföre, at the hafwa gått ifrå HERRans thes faders Guds förbund, som han med them gjort hade, då han förde them utur Egypti land,

26. Och the äro bortgångne och hafwa tjent andra gudar, och tilbedit them: sådana gudar, som the intet kände, och them the intet tillhörde:

27. Therföre hafwer HERRans wrede förgrimmat sig öfwer thetta land, så at han hafwer låtit komma öfwer them alla the förbannelser, som i thenna bok skrifne stå.

28. Och HERRen hafwer drifwit them utu thes land med stor wrede, grymhet och ogunst, och kastat them uti et annat land, såsom thet i thenna dag besfinnes.

29. HERRans vår Guds hemlighet är uppenbarad oss och våra barn til ewig tid, at wi alla thenna lagens ord göra stole.

30. Capitel.

När nu alt thetta kommer öfwer dig, antingen wälsignelsen eller förbannelsen som jag dig föresatt hafwer, och du begynner lägga på hjertat, huru du äst ibland hedningar, til HERRen tin Gud dig fördrifwit hafwer ;

2. Och du omvänder dig til HERRan tin Gud, så at du lyder hans röst, du och dina barn, af alt hjerta och af all själ, i alt thet som jag bjuder dig i thenna dag:

3. Så skal HERRen tin Gud wända titt fångelse, och förbarmas sig öfwer dig, och skal åter församla dig utur alla folk, tit HERRen tin Gud dig förskingrat hafwer.

4. Om tu more bortdrifwen alt in til himmelens ända, så skal dock HERRen tin Gud församla dig sådan, och hämta dig sådan.

5. Och HERRen tin Gud skal låta dig komma i thet land som tina fäder besutit hafwa, och tu skal thet intaga; och han skal göra dig godt, och föröka dig öfwer tina fäder.

6. Och HERRen tin Gud skal omflära titt hjerta och tin såds hjerta, at tu HERRan tin Gud älska skal af alt hjerta och af all själ; på thet at tu må lefwa.

7. Men thesa förbannelser skal HERRen tin Gud alla låta komma uppå tina fiender och uppå them som tig hata och förblja.

8. Men tu skal omwända dig och lyda HERRans röst, at tu gör alla hans bud, som jag bjuder dig i dag.

9. Och HERRen tin Gud skal gifwa dig lycka i alla tina händeres gerningar, i tin lifsfukt, i tin bostaps frukt, i tin landsfrukt, at thet kommer dig til godo; ty HERRen skal wända sig, så at han skal fröjda sig öfwer dig, dig til godo, såsom han sig öfwer tina fäder fröjdat hafwer;

10. Therföre at tu HERRans tin Guds röst lyder, til at hålla hans bud och rätter, som strifne äro i thenna lagbok; så framt tu wänder dig til HERRan tin Gud af alt hjerta och af all själ.

11. Ly thet budet, som jag bjuder dig i dag, är dig icke fördoldt, ej heller fjerran,

12. Ej heller i himmelen, så at tu måtte säga: Ho wil fara up i himmelen och hämta oss thet, at wi måge hörat och görat?

13. Thet är icke heller på hinsidan hafwet, så at tu måtte säga: Ho wil fara öfwer hafwet och hämta oss thet, at wi måge hörat och görat?

14. Ly ordet är gansta hårdt när dig,

i tin mun och i titt hjerta, at tu thet göra må.

15. Si, jag hafwer i dag satt dig före lifwet och thet goda, döden och thet onda:

16. Thet jag bjuder dig i dag, at tu skal älska HERRan tin Gud, och wandra i hans wägar, och hålla hans bud, lag och rätter, och så lefwa, och warda förökad; och HERRen tin Gud skal wälsigna dig i landet ther tu indrager til at intaga thet.

17. Men wänder tu titt hjerta, och lyder icke, utan låter förföra dig, så at tu tilbeder andra gudar, och tjänar them:

18. Så förfunnar jag eder i dag, at I stolen förgås, och icke länge blifwa i landet ther tu indrager öfwer Jordan, thet at intaga.

19. Jag tager i dag himmel och jord til witne öfwer eder: jag hafwer satt eder före lifwet och döden, wälsignelse och förbannelse, at tu skal utwälja lifwet, och tu och tin såd mågen lefwa:

20. At I stolen älska HERRen eder Gud, och lyda hans röst, och hålla eder in til honom; ty thet är titt lif och tin långa ålder, at tu må bo i landet, som HERRen tina fäder Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer, them at gifwa.

31. Capitel.

Och Mose gick bort, och talade thesa ord med hela Israel,

2. Och sade til them: Jag är i dag hundra och tjuu år gammal; jag kan icke mer ut- och ingå; ther til hafwer HERRen sagt til mig: Du skal icke gå öfwer thenna Jordan.

3. HERRen tin Gud skal sjelfwer gå för dig; han skal sjelf förgöra thesa folk för dig, så at tu skal taga them in. Josua skal gå för dig ther öfwer, såsom HERRen sagt hafwer.

4. Och HERRen skal göra them såsom han gjort hafwer Sihon och Og, the Amoreers Konungar, och theas land, hwilka han förgjort hafwer.

5. När nu HERRen gifwer them för eder, så stolen I göra them efter alla the bud, som jag eder budit hafwer.

6. Warer tröst och wid godt mod, frukter eder intet, och grufwer eder intet för them; ty HERren tin Gud skal sjelf wandra med dig, och skal icke draga handen ifrå, ej heller öfvergifwa tig.

7. Och Mose kallade Josua, och sade til honom för hela Israels ögon: War tröst och wid godt mod; ty du skal föra thetta folket i landet som HERren the-
ras fäder swurit hafwer them at gifwa, och skal utfästia thet emellan them.

8. Men HERren som sjelf går för eder, han skal wara med dig, och icke draga handen ifrå, icke heller öfvergifwa dig; frukta dig intet, och försträckt dig intet.

9. Och Mose stref thenna lagen, och fick Presterna, Levi söner, som buro HERrans förbunds ark, och alla Israels äldsta,

10. Och bödd them och sade: Du efter sju år, så friåret år, på löshyddohög-tiden,

11. Så hela Israel kommer til at bete sig för HERranom tin Gud, på thet rum som han utväljande warde, skal du thenna lagen låta utropa för hela Israel, för the-
ras bron,

12. Nemligen, för folkets församling, både för män och qvinnor, barn och tin främling, som i tina portar är, på thet at the stola höra och lära huru the stola frukta HERran sin Gud, och afstå upå at the göra alla thenna lagens ord:

13. Och at the-
ras barn som icke wetat, måga och höra och lära huru the stola frukta HERran eder Gud i alla edra lifsdagar, som I i landet lefwen, tit I öfwer Jordan ingån, til at intaga thet.

14. Och HERren sade til Mose: Si, tin döds-tid är kommen; kalla Josua, och går in i witnessbördets tabernakel, at jag må gifwa honom befallning. Mose gick åstad med Josua, och trädde in i witnessbördets tabernakel.

15. Och HERren syntes i tabernaklet uti en moln-stod; och samma moln-stod stod i dören på tabernaklet.

16. Och HERren sade til Mose: Si,

du skal affomna, med tina fäder; och thetta folket skal upkomma, och skal löpa i horeri efter landets främmande gudar, thet the intomma, och stola öfvergifwa mig, och om intet göra thet förbund, som jag med them gjort hafwer:

17. Så skal min wrede förgrymma sig öfwer them på samma tid, och jag skal öfvergifwa them, och fördöfja mitt ansikte för them, at the stola uptråde warda; och när them så mycken olycka och ångest öfverkommer, stola the säga: Hafwer icke alt thetta onda råkat på mig, efter Gud icke är med mig?

18. Men jag skal på then tiden förskyla mitt ansikte, för alt thet onda skul som the gjort hafwa, at the hafwa wandt sig til andra gudar.

19. Så strifwer eder nu thenna wisan, och lärar henne Israels barn, och sätter henne i the-
ras mun, at then wisan blifwer mig et witne ibland Israels barn;

20. Ty jag wil föra them i landet, som jag the-
ras fäder swurit hafwer, thet mjölk och honing uti flyter; och när the äta och warda måtte och fete, så warda the sig wånbände til andra gudar, och tjena them, och förhåda mig, och låta mitt förbund fara.

21. Och när them så mycken olycka och ångest påkommer, så skal thenna wisan swara them för et witnessbörd, then the icke stola förgåta utu the-
ras fäd-
ers mun; ty jag wet the-
ras tankar, som the nu allaredan med omgå, förr än jag förer them i landet, som jag swurit hafwer.

22. Så stref Mose thenna wisan på samma tid, och lärde henne Israels barn.

23. Och befallte Josua Nun son, och sade: War tröst och frimodig; förty du skal föra Israels barn i landet som jag them swurit hafwer; och jag skal wara med dig.

24. Så Mose hade alla thessa lagens ord utstrifwit i en bok,

25. Bödd han Leviterna, som HERrans witnessbörds ark buro, och sade:

26. Läger thenna lagens bok, och lägger henne wid sidan på förbundets ark, HERrans eder Guds, på thet at hon skal wara ther til et witne emot tig.

27. Förty jag känner tin olydighet och halsstyfhet: si, medan jag ännu i dag lefwer med eder, hafwen I olydige warit emot HERranom; huru mycket mer efter min död?

28. Så låter nu tilhopa komma för mig alla the äldsta i edra slågter och edra ämbetsmän, at jag må tala thesa ord för theras dron, och taga himmel och jord til witne öfwer them.

29. Ty jag wet, at I efter min död stolen förderfwrat, och gå utaf wägen, then jag eder budit hafwer: så skal eder wedersaras olycka therefter, theföre at I hafwen illa gjort för HERrans bögon, och fördrnat honom genom edra händera gerningar:

30. Alltså talade Mose thenna wisans ord alt ut för hela Israels församlings dron.

32. Capitel.

Åfter uppå, I himlar; jag wil tala, och jorden höre min muns ord.

2. Min lära drype såsom regn, och mitt tal flyte såsom dagg; såsom regn uppå gräs, och såsom droppar uppå örter.

3. Ty jag wil prisa HERrans namn: gifwer vår Gudi allena ära.

4. Han är en klippa: hans werk äro ofstraffelige; ty alt thet han gör, thet är rätt. Trofast är Gud, och utan alt argt; rättwis och from är han.

5. Then afwiga och onda slågten är honom ifrå fallen; skamsläckar äro the, och icke hans barn.

6. Tackar tu så HERran tin Gud, tu galna och omisa folk? Är han icke tin Fader och tin HERre? Hafwer han icke allena gjort och beredt tig?

7. Tänk uppå then förtra tiden alt här til, och betrakta hvad han gjort hafwer med the gamla fäder: fråga tin fader, han skal förkunna tig; tina äldsta, och the stola sågat tig.

8. När then högste utstiftade folken, och

utströdde menniskors barn, så satte han landamåre för folken, efter Israels barns tal.

9. Ty HERrans lott är hans folk: Jacob är söndret til hans arf.

10. Han fann honom i wäldmarken, uti torra öfnen, ther styggelig är: han förde honom omkring, och gaf honom lag, och bevarade honom såsom sin bgnasten.

11. Såsom en örn utförer sina ungar, och flyger öfwer them, så räddte han sina wingar ut, tog them, och bar them uppå sina wingar.

12. HERren allena ledde honom, och ingen främmande Gud war med honom.

13. Han lät honom fara högt up på jorden, och födde honom med åkrens frukt, och lät honom suga honing utu hälleberget, och olja utu hårda stenen:

14. Smör af kor, och mjölk af sären, samt med thet feta af lammen, och fetasse wäddrar, och bockar med feta njurar, och hwete; och lät honom dricka goda windruswors blod.

15. Och så han wardt fet och mått, wardt han kåt: han är fet, tjock och stark worden, och hafwer öfwergifwit Gud, then honom gjort hade; sin halsas klippa åttade han ringa,

16. Och retade honom genom främmande gudar til nit; genom styggelse fördrnade han honom.

17. The offerade åt djeflar, och icke åt sin Gud, the gudar som the intet kände, the nya, som icke tilförene warit hade, hwilka theras fäder intet dyrkat hade.

18. Tin klippa, then tig född hafwer, then öfwer gaf tu, och förgat then Gud som tig skapat hafwer.

19. Och så HERren thet såg, wardt han vred öfwer sina söner och döttrar.

20. Och han sade: Jag skal förskyla mitt ansikte för them, och wil se hwad them på sistone wedersaras kan; ty thet är et afwigt slägte, och sådana barn, ther ingen tro uti är.

21. The hafwa retat mig på thet som icke är Gud; med theras afguderi haf-

wa the förbrönat mig; och jag stal reta them igen på thet som icke är folk; med et galeit folk stal jag förbröna them.

22. Elden är upstånd i min vrede, och stal brinna in til thet nedersta helfvetet, och stal förbråna landet med sin värt, och stal upbränna bergsgrunden.

23. Jag stal samla olycka öfver them; jag stal affskjuta alla mina pilar på them.

24. För hunger stola the försmåga, och förtärde warða af skåfiro och onda sår: jag stal låta komma til them willdjurs tänder och grymma ormar.

25. Utwärtes, stal swärdet förbröda them, och inwärt, försträckelse; både drängar och pigor, then som dir och then gråhåriga.

26. Jag stal säga: Hvar äro the? Jag stal borttaga thes äminnelse ifrån menniskorna.

27. Om jag icke skydde för fiendernas vrede, at thes fiender icke stola warða stolte, och måtte säga: Vår högra hand hafver allt thetta gjort, och icke HERren;

28. Ty thet är et folk, ther intet råd uti är, och intet förstånd är i them.

29. O! at the wise wro, och the måtte besinna hwad them framdeles öfvergå skal.

30. Huru kommer thet til, at en stal jaga tusende af them, och två stola komma tiotusende på flykten? Wån icke thes klippa hafver sålt them, och HERren hafver öfvergiftit them?

31. Förty vår klippa är icke såsom thes klippa; våra fiender äro ther sjelfve domare em.

32. Thes wintrå är Sodoms wintrå, och af Gomorras åker: thes drufwor äro galle; the hafwa blitra bår.

33. Thes win är drakaetter och grymma huggormars galle.

34. Är icke sådant fördoldt när mig, och försegladt i mina häfwor?

35. Håmnden är min; jag stal wedergållat. På sin tid stal thes fot slinta: thes ofårds tid är när, och thet them tilstundar, skyndar sig.

36. Ty HERren warder dömande sitt folk, och öfver sina tjenare stal han förbarma sig; ty han warder anseende at the äro slått förgångne, och hwarken the beslutne, eller någon man är öfverblifven.

37. Och man warder sågande: Hvar äro thes gudar, thes klippa, ther the förtröstade sig uppå,

38. Af hwilkas offer the äto thet seta, och drucko win af thes drickoffer? Låt them uppstå och hjelpa eder och bestärma eder.

39. Sen I nu, at jag allena året, och ingen Gud är förutan mig: jag kan döda och lefwande göra: jag kan slå och kan hela; och ingen är, som utu min hand kan fria.

40. Ty jag wil lyfta min hand up i himmelen, och wil säga: Jag lefwer ewinnerligen.

41. När jag mitt swärds ljungande hwetter, och min hand tager til straffa; så stal jag hämnas igen på mina fiender och wedergålla them som mig hata.

42. Jag stal göra mina pilar druckna af blod, och mitt swärd stal äta kött öfver the slagnas blod och öfver samskelfet och öfver fiendens blottade hufvud.

43. Fröjdens alle I som ären hans folk; ty han warder hämnandes sina tjenares blod, och warder hämnandes öfver sina fiender, och stal nådelig wara sitt folks land.

44. Och Mose kom, och talade all thenna wisans ord för folkets dron; han och Josua Nun son.

45. Lå nu Mose allt thetta uttalat hade til hela Israel,

46. Sade han til them: Ligger på hjertat alla the ord som jag betygar eder i dag, at I befallen edra barn, at the hålla och göra alla thenna lagns ord.

47. Förty thet är intet såfångt ord til eder; utan thet är edert lif; och thet ordet stal förlånga edert lif i landet, tit I gån öfver Jordan, til at intaga thet.

48. Och HERren talade til Mose på samma dag, och sade :

49. Gå up på berget Abarim, uppå Nebo berg, som ligger i the Moabiteras land, tvärt öfver Jericho, och bese landet Canaan, som jag Israels barn til egit gifwa skal :

50. Och blif död på berget, då tu tit upkommen äst, och församla tig til titt folk, lifa som tin broder Aaron blef död på thet berget Hor, och församlade sig til sitt folk ;

51. Therefore at I hafwen brutit emot mig ibland Israels barn, wid trätowatnet i Kades, i then öfnen Sin, at I icke helgaden mig ibland Israels barn.

52. Ty tu skal så se landet tvärt ifrå tig, thet jag Israels barn gifwer ; men tu skal icke komma ther in.

33. Capitel.

Thetta är wålsignelsen, ther med Mose, Guds Man, wålsignade Israels barn, före hans död,

2. Och sade: HERren är kommen af Sinai, och är them upgången af Seir ; han är framkommen ifrå thet berget Paran, och är kommen med många tusende heliga ; på hans höggra hand är en brinnande lag för them.

3. O! huru får hafwer han folken: alle hans helige äro i tin hand: the stola sätta sig til tina fötter, och stola lära af tina ord.

4. Mose hafwer budit oss lagen, Jacobs menighets arf.

5. Och han war i Ronunga-wälde, och Fjrstarna för folket höll han tilhoppa, samt med Israels släcter.

6. Ruben lefwe, och dö icke, och hans folk ware föga.

7. Thetta är Juda wålsignelse: Och han sade: HERre, hör Juda röst, och gör honom til en Regent i sitt folk, och låt hans magt warda stor, och honom warde hulptit ifrå hans fiender.

8. Och til Levi sade han: Din rätt och titt ljus ware när tin helga man, then tu försökte i Massa, ther I trätten wid trätowatnet.

9. Then som til sin fader och til sin moder sade: Jag ser them intet ; och til sina bröder: Jag känner them intet ; och til sin son: Jag wet intet af honom ; the samme hålla titt ord, och bewara titt förbund.

10. The stola lära Jacob tina rätt, och Israel tin lag: the stola bära röfwer fram för tin nåsa, och heloffer på titt altare.

11. HERre, wålsigna hans förmåga, och låt hans hånbärs gerningar behaga tig: slå thetas rygg sonder, som sätta sig up emot honom, och thetas, som hata honom, at the icke stola kunna rätta sig up.

12. Och til BenJamin sade han: HERrans kärkomne stola bo säkert: altid skal Han altä upå honom ; och skal bo emellan hans axlar.

13. Och til Joseph sade han: Hans land ligger i HERrans wålsignelse ; ther äro ädla frukter af himmelen, af daggen, och af djupet, som under ligger :

14. Ther äro ädla frukter af solen, och ädla mogna frukter af månan ;

15. Och af the höga bergen af begynnelsen och af högarna i ewig tid ;

16. Och ädla frukter af jorden, och hwad ther på är. Hans nåd, som bodde i busten, komme öfwer Josephs hufvud, och upå Nazirs hjässa ibland hans bröder.

17. Hans hårlighet är såsom en förstfödd öxe, och hans horn äro såsom en enhörnings horn: med them skal han stänga folken ihop in til landets anda. Thetta är Ephraims tio tusende, och Manasses tusende.

18. Och til Sebulon sade han: Sebulon, fröjda tig af tin utgång ; men Issaschar, fröjda tig af tina hyddor.

19. The stola kalla folk upå berget, och offra ther rättfärdighetens offer ; ty the stola suga hafwets ymnighet och the fördolda häfwor i sanden.

20. Och til Gad sade han: Wålsignad ware then utrymmaren Gad: han bor som et lejon, och röfwar arm och hjässa :

21. Och han såg, at honom et hufvud gifswit war, en lärare, som är fördold, och kom med folkens öfwerstar, och slafsade HERrans rättwisa, och hans råtter med Israel.

22. Och til Dan sade han : Dan, et ungt lejon, han skal flyta af Basan.

23. Och til Naphthali sade han : Naphthali skal hafwa nog, ehwad honom lyfter, och skal wara full med HERrans wålsignelse : wåster ut och föder ut skal hans besittning wara.

24. Och til Åser sade han : Åser ware wålsignad med söner ; han ware sina bröder tådt, och doppe sin fot i olja.

25. Jern och koppar ware på hans skor : tin ålder ware såsom tin ungdom.

26. Ingen Gud är såsom then starckas Gud : then som sitter i himmelen, han ware tin hjälp : hans hårlighet är i styn.

27. Thet är Guds boning af begynnelsen, och hans armar åro här nedre ewinnerligen, och han skal utdrifwa tin fiende för dig, och säga : War förderfwad.

28. Israel skal allena trygg bo : Jacobs brunn skal wara uti thet land, ther korn och win uti år, och thes himmel skal drypa dagg.

29. Wål är dig Israel : ho är tin like, o tu folk, som igenom HERran saligt warder, hwilken tin hjälps stöld är och tin segers swård. Tine fiender stola fela ; och tu skal tråda in på theas högder.

34. Capitel.

Och Mose gick utaf the Moabiteras mark up på berget Nebo, uppå klinten af berget Pisga, twårt emot Jericho ; och HERren wiste honom thet hela landet Gilead, alt in til Dan ;

2. Och hela Naphthali och Ephraims land och Manasse och hela Juda land, alt in til thet yttersta hafwet :

3. Och söder ut, och then breda ångden wid Jericho, Palma-staden, alt in til Zoar.

4. Och HERren sade til honom : Thetta är thet landet, som jag Abraham, Isaac och Jacob swurit hafwer och sagt : Jag skal gifwa thet tin såd. Tu hafwer nu sett thet med tina ögon ; men tu skal icke komma tit öfwer.

5. Och så blef Mose, HERrans tjena-re, ther dödd, i the Moabiteras land, efter HERrans orö.

6. Och Han begrof honom i dalen uti the Moabiteras land, emot Peors hus ; och ingen hafwer fått wetta hans graf, alt in til thenna dag.

7. Och Mose war hundrade och tjugu år gammal, då han blef dödd : hans ögon woro intet mörta wordna, och hans kinder woro intet förfallne.

8. Och Israels barn begreto Mose på the Moabiteras mark i trettio dagar. Och the gråt- och flagodagar öfwer Mose wordo fullkomnade.

9. Men Josua Nun son wardt up-fylld med wißhets anda ; ty Mose hade lagt sina händer på honom : och Israels barn lydde honom, och gjorde såsom HERren budit hade Mose.

10. Och sedan stod ingen Prophet up i Israel, såsom Mose, then HERren kände ansikte mot ansikte,

11. Til allahanda tekn och under, til hwilken HERren honom sände, at han them göra skulle i Egypti land på Pharao och alla hans tjenare och på alt hans land,

12. Och til all then mågtiga hand och stora syner, som Mose gjorde för hela Israels ögon.

Josua Bok.

1. Capitel.

Efter Mose HERRans tjenares död, sade HERRen til Josua Nun son, Mose tjenare :

2. Min tjenare Mose är död; så gör tig nu redo, och drag öfver thenna Jordan, tu och allt thetta folket, in uti thet land som jag them, nemligen, Israels barn, gifwit hafver.

3. Allt rum ther edert fotbjelle på trädande warder, hafver jag gifwit eder, såsom jag Mose sagt hafver.

4. Ifrån öknens och thenna Libanon, in til then stora älfven Phrath, hela the Hetheers land, in til thet stora hafvet väster ut, stola edra landamären wara.

5. Ingen skal stå emot tig i tina lifsdagar: såsom jag hafver warit med Mose, så skal jag också wara med tig: jag skal icke öfvergifwa eller föråta dig.

6. War tröst och frimodig; ty tu skal utfästa thetta folket landet, som jag theras såder swurit hafver, at jag them thet gifwa skulle.

7. War nu tröst och gansta frimodig, at tu håller och gör all ting efter lagen, som Mose, min tjenare, dig budit hafver: wil icke ther ifrån, antingen på högsta sidan eller then wänstra, på thet at tu må handla wisligt i allt thet tu göra skal.

8. Och låt thenna lagboken icke komma uti tin mun; utan haf tina tankar ther uti dag och natt, på thet at tu skal hålla och göra all ting ther efter, som ther uti skrifwit står: så skal dig lydas i allt thet tu gör, och tu skal kunna handla wisligt.

9. Si, jag hafver budit dig, at tu skal wara tröst och wid godt mod; grufwa dig för ingen ting, och frukta intet; ty HERRen tin Gud är med dig i allt thet tu företager.

10. Då död Josua höfwietsmännerna öfver folket, och sade:

11. Går igenom lägret, och bjuder folket, och säger: Bereder eder spisning; ty efter tre dagar stolen I gå öfver thenna Jordan, at I mågen inkomma til at intaga landet som HERRen eder Gud eder gifwa skal.

12. Och sade Josua til the Rubeniter, Gadditer och til then halfwa släkten Manasse:

13. Tänker upå thet ord som Mose, HERRans tjenare, eder död, och sade: HERRen eder Gud hafver låtit eder komma til ro, och gifwit eder thetta landet.

14. Edra hustrur, barn och boskap låter blifwa i landet som Mose eder gifwit hafver på thenna sidan Jordan; men I stolen gå för edra bröder wäpnade, som wäraktige män äro, och hjälpa them;

15. In til thes HERRen låter också edra bröder komma til ro, så wäl som eder, at the också måga intaga thet land som HERRen eder Gud them gifwa skal; sedan stolen I wända om igen til edert land, at I thet besittin, som Mose, HERRans tjenare, eder gifwit hafver på thenna sidan Jordan, öfver ut.

16. Och the swarade Josua, och sade: Allt thet tu också budit hafver, thet wilje wi göra; och hwart tu sänder också, tit wilje wi gå:

17. Såsom wi hafve warit Mose lydige, så wilje wi också wara dig lydige: allenast ware HERRen tin Gud med dig, såsom han war med Mose.

18. Hvilken som tin mun emot står, och icke lyder tina ord i allt thet tu bjuder också, han skal dö: allenast war tu tröst och wid godt mod.

2. Capitel.

Josua Nun son sände hemligen ut två spjare ifrån Eittim, och sade them: Går och beset landet och Jericho. The ginga åstad, och kommo in uti en stökas hus, som het Rahab, och ther lågo the.

2. Då wardt Konungen i Jericho sagdt: Si, i thenna natten äro någre män inkomne ifrån Israels barn til at bespeja landet.

3. Då sände Konungen i Jericho til Rahab, och låt säga henne: Jå og ut the män som til mig i ditt hus komne äro; ty the äro komne til at bespeja hela landet.

4. Men qvinnan fördoelde the två män, och sade: Här äro wäl två män inkomne til mig; men jag wiste icke hwadan the woro:

5. Och då jag wille låta döden igen, så mdrdt wardt, gingo the ut, så at jag icke wet hwart the gingo: söker med hast efter them; J sån them wäl fatt.

6. Men hon låt them stiga up på taket, och öfvertäckte them med linljetkar, som hon ther på taket utbredt hade.

7. Men männen sökte efter them på then wägen til Jordan, alt in til färjestaden; och porten wardt tillåst strax the utkomne woro, som efter them jagade.

8. Och förr än männen lade sig til at sofwa, fleg hon up på taket,

9. Och sade til them: Jag wet at HERren hafwer gifwit eder thetta landet; ty en försträckelse för eder är fallen öfwer oss, och alle landets inbyggare äro båkwannde wordne för eder tillkommelse.

10. Ty wi hafwe hört huru HERren uttorkade watnet i röda hafwet för eder, så J drogen utur Egypten, och hwad J gjort hafwen the två Amorreers Konungar, Sihon och Og, på hinfidan Jordan, huru J gåfwen them til spillo.

11. Och sedan wi thet hörde, wardt vårt hjerta förtwifladt, och intet mod är mer i någon man, för eder tillkommelse; ty HERren eder Gud, han är Gud både uppe i himmelen och nedre på jorden.

12. Så swärjer mig nu wid HERran, efter jag hafwer gjort barmhertighet med eder, at J och gören barmhertighet med min faders hus, och gifwer mig et wårtekn:

13. At J låten lefwa min fader, min moder, mina bröder, och mina systrar, och alt thet the hafwa, och frälser våra själar ifrån döden.

14. Männen sade til henne: Om wi icke göre barmhertighet och trohet med dig, så HERren gifwer oss landet, så skal vår själ wara döden skyldig för eder, så framt tu icke förräder vårt ärende.

15. Så släppte hon them ned med et tåg genom et fenster; ty hennes hus war i sladsmuren, och hon bodde theslikes på muren.

16. Och hon sade til them: Går up åt berget, at the som söka efter eder icke möta eder, och gömmer eder ther i tre dagar, så länge the komma igen, som efter eder fara; sedan går eder wäg.

17. Männen sade til henne: Wi wilsje wara thenna eden qwitte, som tu af oss tagit hafwer,

18. När wi komme i landet, och tu icke binder thetta rosenröda tåget i fenstret, med hwilket tu oss nedsläppt hafwer, och hafwer församlat til mig i huset tin fader, tin moder, tina bröder, och hela tin faders hus.

19. Och hwilken som går utom dören af ditt hus, hans blod ware öfwer hans hufvud, och wi öfhyldige; men alle the som i ditt hus äro, om en hand kommer wid them, så skal theas blod wara öfwer vårt hufvud.

20. Och om tu något af thetta vårt ärende röjer, så wilsje wi wara then eden qwitte, som tu af oss tagit hafwer.

21. Hon sade: Ware som J sägen; och låt them gå. Och the gingo sin wäg; och hon bandt thet rosenröda tåget i fenstret.

22. Och the gingo sin wäg, och kommo up på berget, och blefwo ther i tre dagar, til thes the kommo igen, som efter them foro; ty the hade sölt them på alla wägar, och dock intet funnit them.

23. Så wände the två männen tilbaka, gingo ned af berget, och foro ut öfwer, och kommo til Josua Nun son, och förtälde honom alt, såsom the thet funnit hade.

24. Och sade til Josua: HÆren hafwer gifwit oss hela landet i våra händer; och alle landets inbyggare äro försträckt för oss.

3. Capitel.

Och Josua stod bittida up; och the drogo ut ifrå Sittim, och kommo til Jordan, han och alla Israels barn, och blefwo ther öfwer natten, förr än the drogo utöfwer.

2. Efter tre dagar gingo befallningsmännerne genom lågret,

3. Och höddo folket och sade: När I sen HÆrans eder Guds förbunds ark, och Presterna, Leviterna, bära honom, så drager ut ifrån edra rum, och följder honom efter:

4. Dock så, at emellan eder och honom är rum, wid tu tusende alnar långt. I stolen och icke komma hardt in til honom, på thet I mågen weta på hwilken wäg I gå stolen; förty I hafwen then wägen tillförene icke gått.

5. Och Josua sade til folket: Helger eder; ty i morgon warder HÆren görande en underlig ting ibland eder.

6. Och til Presterna sade han: Lager förbundets ark, och går fram för folket; och the togo förbundets ark, och gingo för folket.

7. Och HÆren sade til Josua: I dag skal jag begynna göra tig stor för hela Israel, at the skola weta, at såsom jag hafwer warit med Mose, så är jag och med tig.

8. Och bjud tu Presterna, som förbundets ark bära, och säg: Som I kommen först i watnet af Jordan, så står stilla.

9. Och Josua sade til Israels barn: Går fram, och hörer HÆrans eder Guds ord.

10. Och sade: Ther uppå stolen I märka, at en lefwande Gud är ibland eder, och at han för eder utdrifwa skal the Cananeer, Hethier, Heveer, Pherefeer, Girgaseer, Amoreer och Jebuseer.

11. Si, hans förbunds ark, som en HÆre är öfwer hela werlden, skal gå för eder in uti Jordan.

12. Så tager nu tolf män utaf Israels slågter; utaf hwart slägte en.

13. När då Presternas fotbjelle, som bära HÆrans ark, then en HÆre är öfwer all werlden, komma in uti Jordans watin, så skal watnet, som öfwan efter flyter, i Jordan afstilla sig, så at thet skal stå i en hop.

14. Då nu folket drog ut af sina tjäll, at the skulle gå utöfwer Jordan, och Presterne buro förbundets ark fram för folket,

15. Och kommo in til Jordan, och the ras fötter först trädde i watnet, och Jordan war full til alla sina bråddar, såsom i andtiden;

16. Då stod thet watnet, som öfwan efter flöt, uprest i en hop, ganska långt ifrå then stadens folk, som ligger ut med Zartan; men thet watnet, som nederlopp at hafwet, som är salt hafwet, thet förminskades och förlopp: så gick då folket ther öfwer in at Jericho.

17. Och Presterne, som buro HÆrans förbunds ark, stodo stilla, torre midt i Jordan; och hela Israel gick torr igenom til thet alt folket kom öfwer Jordan.

4. Capitel.

Och HÆren sade til Josua:

2. Lager eder tolf män, utaf hwart slägte en.

3. Och bjuder them och säger: Lyfter up utu Jordan tolf stenar, af thet rumet, ther Presternas fötter stilla stå, och hafwer them öfwer med eder, at I lemnen them i lågret, ther I eder i thena natten lågren.

4. Då kallade Josua tolf män, som tillsticade woro af Israels barn, utaf hwart slägte en,

5. Och sade til them: Går fram för HÆrans eder Guds ark midt i Jordan, och hwar lyfte en sten på sina arlar, efter talet af Israels barns slägter:

6. At the skola wara et teken ibland eder, när edra barn i framtiden fråga sina fäder, och säga: Hwad göra thessa stenarne här?

7. At I så mågen säga them, huru Jordans wätn sig åttstilde för HERRans förbunds ark, så han gick genom Jordan: så at thesse stenarne stola wara Israels barn til en ewig åminnelse.

8. Då gjorde Israels barn såsom Josua bödd them, och buro tolf stenar midt utu Jordan, såsom HERRen hade sagt Josua, efter talet af Israels barns slagte, och buro them med sig til thet rumet, ther the lågrade sig; och ther lade the them.

9. Och Josua reste up tolf stenar midt i Jordan, ther Presternas fötter stått hade, som förbundets ark buro; och the åro ther ännu in til thenna dag.

10. Ty Presterne, som arken buro, stodo midt i Jordan, til thes alt bestådt wardt, som HERRen bödd Josua säga folket, och Mose Josua budit hade; och folket skyndade sig, och gick öfwer.

11. Då nu folket alt öfwer gångit war, så gick och HERRans ark öfwer, och Presterne för folket.

12. Och the Rubeniter och the Gad-diter och then halftwa Manasse slägt, gingo wåpnade för Israels barn, såsom Mose them sagt hade:

13. Wid fyratio tusende wåpnade til hårs gingo för HERRanom til strids på Jericho mark.

14. På then dagen gjorde HERRen Josua stor för hela Israel; och the fruktade honom, såsom the fruktade Mose, medan han lefde.

15. Och HERRen sade til Josua:

16. Bjud Presterne, som bära witznesbördes ark, at the tråda up utu Jordan.

17. Alltså bödd Josua Presterna och sade: Stiger up utu Jordan.

18. Och så Presterne, som HERRans förbunds ark buro, stego up utu Jordan, och trådde med thes fotbjelle på torra landet, kom Jordans wätn åter igen i sin stad, och flöt såsom tilförene til alla sina bräddar.

19. Och thet war then tionde dagen i then första månaden, så folket upsteg utu Jordan, och lågrade sig i Gilgal, östan för Jericho.

20. Och the tolf stenar, som the utu Jordan tagit hade, reste Josua up i Gilgal,

21. Och sade til Israels barn: När nu i framtiden edra barn fråga sina fäder, och säga: Hvad stola thesse stenarne?

22. Så stolen I underrisa them, och säga: Israel gick torr igenom Jordan,

23. Då HERRen eder Gud förtorkade Jordans wätn för eder, så länge I gingen ther öfwer, lika som HERRen eder Gud gjorde i röda hafwet, hwilket han torrt gjorde för oss, så at wi gingo ther igenom;

24. På thet alla folk på jorden stola känna HERRans hand, huru mågtig hon är, och at I stolen frukta HERRan eder Gud alltid.

5. Capitel.

Så nu alle the Amoreers Konungar, som på then sidan Jordan wåster ut bodde, och alle the Cananeers Konungar wid hafwet hörde huru HERRen hade förtorkat Jordans wätn för Israels barn, så länge the gingo ther öfwer, wardt thes hjerta bårhwande, och intet mod war mer i them, för Israels barns skul.

2. På then tiden sade HERRen til Josua: Gör tig stenknifwar, och omstår Israels barn annan gång.

3. Då gjorde Josua sig stenknifwar, och omstar Israels barn på then högden Ahaloth.

4. Och thetta år saken, hwarföre Josua omstar alt folket, som utur Egypten dragit war, mankön; ty alt krigsfolket war dödt blifwit i öfken på wågen, så the drogo utur Egypten:

5. Ty alt thet folk som utdrog war omsturit; men alt thet folk som i öfken föddes på wågen, så the drogo utur Egypten, thet war icke omsturit.

6. Förti Israels barn wandrade i fyratio år i öfken, til thes alt folket af krigsinännerna, som utur Egypten dragne woro, förgingos, theföre at the icke lydde HERRans röst, såsom HERRen them swurit hade, at the icke

skulle få se thet landet som HÆrens theas såder swurit hade at gifwa öf, et land, thet mjölk och honing uti flyter.

7. Theras barn, som i theas stad upkomne woro, thems omstar Josua; förty the hade förhud, och woro intet omsturne på wägen.

8. Och så hela folket omsturnit war, blefwo the på sitt rum i lågret, til thes the woro låtte.

9. Och HÆren sade til Josua: I thenna dag hafwer jag wändt ifrån eder Egypti stam: och thet rumet wardt kalladt Gilgal in til thenna dag.

10. Och som Israels barn så hade theas låger i Gilgal, höllo the Pasah, på fjortonde dagen i then månaden, om aftonen, uppå Jericho mark:

11. Och äto af landets såd på annan dagen i Pasah, nemligen, öfhyadt bröd och torkade ar, rätt uppå samma dag.

12. Och Man wände åter på then andra dagen, sedan the hade ätit af landets såd, så at Israels barn intet Man mera hade, utan äto af landet Eanaans såd, ifrå thet samma året.

13. Och thet begaf sig, så Josua war wid Jericho, at han uplyfte sina ögon och wardt warse, at en man stod ther för honom, och hade et dragit swärd i sin hand; och Josua gick til honom, och sade til honom: Höder tu öf eller wärra fiender til?

14. Han sade: Nej; utan jag är en Förste öfwer HÆrans här, och är just nu kommen. Så föll Josua ned på jorden på sitt ansikte, och tilbad, och sade til honom: Hvad säger min HÆre til sin tjenare?

15. Och Försten öfwer HÆrans här sade til Josua: Drag tina stor af tina fötter; ty rumet, som tu står uppå, är beligt: och Josua gjorde så.

6. Capitel.

Och Jericho war tilstängdt och förwaradt för Israels barns skul, så at ingen kunde komma ut eller in.

2. Men HÆren sade til Josua: Si, jag hafwer gifwit Jericho, med thes

Ronungar och krigsfolk, i tin hand.

3. Låt alla krigsmännerna gå en gång kring om staden; och gör så i sex dagar.

4. På sjunde dagen låt Presterna taga sju klangärens basuner, och gå thet med för arken; och går på then samma sjunde dagen sju resor kring om staden, och låt Presterna blåsa i basunerna.

5. Och så man blåser i klangärshornet långsamt, så at I hören basunerna, så skal folket göra et stort stri, och så stola stadsmurarne falla, och folket skal falla thet in, hwar och en rätt fram för sig.

6. Så kallade Josua Nun son Presterna, och sade til them: Vårer förbundets ark, och låter sju Prestes båra sju klangärens basuner för HÆrans ark.

7. Men til folket sade han: Drager åstad, och går omkring staden; och hwilken som wäpnad är, han gånge fram för HÆrans ark.

8. Så Josua folket thetta sagt hade, togo the sju Presterna sju klangärens basuner, och gingo för HÆrans ark, och blåste i basunerna: och HÆrans förbunds ark följde efter them.

9. Och hwilken som wäpnad war, han gick för Presterna, som i basunerna blåste; och hopen följde efter arken; och thet blåstes i basunerna.

10. Men Josua bödd folket, och sade: I stolen intet hårstri göra, eller låta höra eder röst, eller något ord låta gå utaf eder mun, in til then dagen jag säger til eder: Gifwer up et hårstri; så gifwer et hårstri up.

11. Så gick HÆrans ark kring om staden en gång; och the kommo i lågret, och blefwo thet.

12. Förty Josua plågade wara bittida uppe om morgonen: och Presterne buro HÆrans ark.

13. Så buro the sju Presterna the sju klangärens basuner för HÆrans ark, och gingo och blåste i basunerna; och hwilken som wäpnad war, han gick för them; och hopen följde HÆrans ark; och thet blåstes i basunerna.

14. På then andra dagen gingo the och

en gång om staden, och kommo i lågret igen: så gjorde the i sex dagar.

15. Men på sjunde dagen, då morgonrodnan upgick, woro the bittida uppe, och gingo på samma sättet sju resor kring om staden: så at the på then samma ena dagen kommo sju resor kring om staden.

16. Och på sjunde resan, då Presterne blåste i basunerna, sade Josua til folket: Gifwer up et hårfstri; ty HERren hafwer gifwit eder staden.

17. Men staden, och alt thet ther uti år, skal til spillo gifwas HERranom: allenast then stökan Rahab skal blifwa lefwande, och alla the som med henne äro i hus; ty hon fördolde the bodskap som wi utsände.

18. Allenast tager eder vara för thet som til spillo gifwit år, at I icke gifwen eder sjelf til spillo, em I något tagen af thet som til spillo gifwit år, och gderren så Israels läger til spillo, och låten thet komma i olycka.

19. Men alt silfwer och guld, och koppar och jernthg skal vara belgadt HERranom, och bewaras til HERrans stätt.

20. Då gaf folket up et hårfstri, och blåstes i basunerna; ty alt folket som hörde basunernas ljud gaf up et stort hårfstri; och murarne föllo omfull; och folket besteg staden, hwar och en rätt för sig. Så wunno the staden;

21. Och til spillo gjorde alt thet i staden war, med swärdsågg, både man och qwinna, ung och gammal, få, får och åsnor.

22. Och Josua sade til the två män, som hade bespejat landet: Går uti then stökans hus, och hafwer qwinnan tådan hit ut, med alt thet hon hafwer, såsom I hafwen swurit henne.

23. Då gingo the unge män, spejarna, tit in, och hade Rahab ut, med hennes fader och moder och bröder, och alt thet hon hade, och all hennes släkt, och låto them blifwa utan för Israels läger.

24. Men staden brände the up med eld, och alt thet ther uti war: allenast

silfwer och guld, och koppar och jernthg lade the för en stätt in uti HERrans hus.

25. Men then stökan Rahab, med hennes faders hus, och alt thet hon hade, låt Josua lefwa: och hon bodde i Israel in til thenna dag, therföre at hon hade fördolt the bodskap, som Josua, til at bespeja, utsändt hade til Jericho.

26. På then tiden swor Josua, och sade: Förbannad wære then man för HERranom, som uprättar och bygger thenna staden Jericho: när han lägger hans grund, koste thet honom hans förste son; och när han upfätter hans port, koste thet honom hans yngste son.

27. Och war HERren med Josua, så at han wardt namnkunnig i alla land.

7. Capitel.

Men Israels barn förtogo sig på thet som til spillo gifwit war; ty Achaz Charmi son, Eabdi sons, Serah sons, af Judah slägte, tog något af thet som til spillo gifwit war: då förgrimmade sig HERrans wrede öfwer Israels barn.

2. Och Josua utsände af Jericho några män in mot Ai, som ligger wid BethAven, öster ut ifrå BethEl, och sade til them: Går up, och bespejer landet. Och då the hade upgått och bespejat Ai,

3. Kommo the igen til Josua, och sade til honom: Låt icke alt folket draga tit up; utan wid tu eller tre tusende män, at the draga tit up, och slå Ai, at icke alt folket gör sig thet möda om; förthy the äro få.

4. Så drogo tit up af folket wid tre tusende män; och the flydde för the män af Ai.

5. Och the af Ai slogo af them wid sex och trettiw män, och jagade them alt ifrå porten in til Sebarim, och slogo them then wägen ned åt: då wardt folkets hjerta förtwifladt, och wardt såsom watin.

6. Och Josua ref sina kläder sönder, och föll uppå sitt ansikte til jorden för

HERRans ark, alt in til aftenen, samt med the äldsta af Israel; och the strödde stoft på sina hufvud.

7. Och Josua sade: Åh, Herre! Herre! hwi hafwer tu fört thetta folket öfver Jordan, at tu skulle gifwa oss uti the Amoreers händer, til at förgöra oss? Åh! thet wi dock hade blifwit på hinfidan Jordan, såsom wi begynt hade.

8. Åh, min Herre! hwad skal jag säga, medan Israel wänder ryggen til sina fiender?

9. När the Cananeer och alla landets inbyggare thet höra, så warda the oss omkring hwärfwande, och utrota vårt namn af jorden: hwad wil tu då göra titt stora namn?

10. Då sade HERren til Josua: Statt up; hwi ligger tu så på titt ansigte?

11. Israel hafwer syndat, och the hafwa gått öfver mitt förbund, som jag them budit hafwer, och hafwa tagit af thet som til spillo gifwit war, och stulit, och ljugit, och lagt ibland sina tåg.

12. Israels barn kunna icke blifwa ståndande för sina fiender; utan måfle wända ryggen til sina fiender; förty the äro til spillo wordne. Jag skal icke wara mera med eder, om I icke låten komma then spillningen ifrån eder.

13. Statt up, och helga folket, och såg: Helger eder til i morgon; ty så säger HERren Israels Gud: En spillning är ibland tig, Israel; thes förde kan tu icke blifwa ståndande för tina fiender, til thes I låten then spillningen komma ifrån eder.

14. Och I stolen bittida gå fram, then ena släkten efter then andra; och på hwilken släkt HERren drabbar, thet skal gå fram then ena ätten efter then andra; och på hwilken ätt HERren drabbar, thet skal gå fram thet ena huset efter thet andra; och på hwilket hus HERren drabbar, thet skal gå fram then ena hushonden efter then andra.

15. Och hwilken som befunnen warder med någon spillgifwen ting, honom skal man upbränna i eld, med alt thet

han hafwer, thes förde at han hafwer gått emot HERrans förbund, och bedrifwit en galenskap i Israel.

16. Så stod Josua bittida up om morgonen, och hade fram Israel, then ena släkten efter then andra; och thet drabbade in på Juda släkte.

17. Och då han hade Juda släkte fram, drabbade thet in på the Serahiters ätt; och då han hade the Serahiters ätt fram, then ena hushonden efter then andra, drabbade thet på Sabdi.

18. Och då han hade hans hus fram, then ena hushonden efter then andra, drabbade thet på Achans Charmi son, Sabdi sons, Serah sons, utaf Juda släkte.

19. Och Josua sade til Achan: Min son, gif HERranom Israels Gud äran, och gif honom prisen, och såg mig hwad tu gjort hafwer, och ljug intet för mig.

20. Då svarade Achan Josua, och sade: Santerligen, jag hafwer syndat emot HERran Israels Gud; så och så hafwer jag gjort:

21. Jag såg ibland rostwet en kostelig Babylonisk mantel, och tuhundrade silfvar silfver, och en guldene tunga, femtio silfvar wärd til wigt; thet fick jag lust til, och tog thet: och si, thet är nedergrafwit i jorden i mitt tjäll, och silfret thet under.

22. Då sände Josua tit bod: the lupo til tjället, och si, thet war thet nedergrafwit i hans tjäll, och silfret thet under.

23. Och the togo thet utu tjället, och buro til Josua och til alla Israels barn, och kastade thet thet ned för HERran.

24. Då tog Josua, och hela Israel med honom, Achan Serah son, med silfret, mantelen och guldene tungan, hans söner och döttrar, hans oxar och åsnor och får, hans tjäll, och alt thet han hade, och förde ut i Achors dal.

25. Och Josua sade: Efter tu hafwer plågat oss, så plåge tig HERren på thenna dag: och hela Israel stenade them, och brände them up i eld.

26. Och då the hade stenat them, gjorde the en stor stenröjsa öfver them, hvilken ännu warar alt in til thenna dag. Så wände då HERren sig ifrå sin vredes grymhet: theraf heter thet rummet Achors dal in til thenna dag.

8. Capitel.

Och HERren sade til Josua: Frukta tig intet, och war icke förfärad: tag med tig alt krigsfolket, och gå redo, och drag up til Aij; si, jag hafwer gifwit Konungen i Aij, med hans folk, hans stad och land, i dina händer.

2. Och tu skal göra med Aij och thes Konung, såsom tu med Jericho och thes Konung gjort hafwer; undantagande, at thes rof och thes bostap stolen I byta eder emellan. Beställ et bakhåll affides wid staden.

3. Då gjorde Josua redo, och alt krigsfolket, til at draga up til Aij: och Josua utwalde trettio tusende stridsmän, och sände ut om natten,

4. Och bödd them, och sade: Ser til, I skolen vara i bakhåll, affides wid staden; och warer icke förlängt ifrå staden, och warer alle redo.

5. Men jag och alt folket, som med mig är, wilje draga til staden; och när the draga ut emot oss, såsom tillförene, så wilje wi fly för them,

6. At the draga ut efter oss, så länge wi komme them ut ifrå staden; ty the skola tänka, at wi fly för them, såsom tillförene.

7. Och medan wi fly för them, skolen I redo vara i bakhållet, och taga staden in; förty HERren eder Gud skal gifwa eder honom i händer.

8. När I hafwen intagit staden, så tänder eld på honom: efter HERrans ord görer; si, jag hafwer thet budit eder.

9. Så sände Josua them åstad: och the gingo tit up i bakhåll, och höllo emellan BethEl och Aij, wäster ut ifrå Aij; men Josua blef i then natten när folket.

10. Och om morgonen war han bittida uppe, och skickade folket, och drog up

med the äldsta af Israel för folket til Aij.

11. Och alt krigsfolket, som når honom war, drogo up, och trädde fram, och kommo in mot staden, och lågrade sig norr ut ifrå Aij; så at en dal war emellan them och Aij.

12. Men han hade tagit wid fem tusende män, och ställt them til bakhåll emellan BethEl och Aij, wäster ut ifrå staden.

13. Och folket af hela lågret, som norr ut ifrå staden war, ställdes så, at thes yttersta räckte wäster om staden: så drog då Josua i then natten midt in uppå dalen.

14. Som nu Konungen i Aij såg thet, skyndade the sig, och gjorde bittida redo; och männen af staden drogo ut til at möta Israel i strid, med alt sitt folk, på et förelagdt rum emot slättmarken; ty han wiste icke at et bakhåll war på honom bak om staden.

15. Men Josua och hela Israel ställdes sig såsom the hade warit slagne för them, och flydde på then wägen åt öfven.

16. Då striade alt folket af staden, at man skulle förfölja them: och the jagade theslikes efter Josua, och föllo utu staden;

17. Så at icke en man blef qwar i Aij och BethEl, then icke utdrog och förföljde Israel; och låto staden stå öppen, på thet the skulle jaga efter Israel.

18. Då sade HERren til Josua: Räck ut spetsen, som tu hafwer i tin hand, emot Aij; ty jag wil gifwa thet i tin hand. Och Josua räckte ut spetsen, som i hans hand war, emot staden.

19. Då gaf sig bakhållet up med hast utaf sitt rum, och lupo, sedan han räckte ut sin hand, och kommo i staden, och wunno honom, och hastade sig, och tände eld på honom.

20. Och the män af Aij wände sig, och sågo tillbaka, och fingo se röken af staden gå up i himmelen, och hade intet rum til at fly, hwarken hit eller tit. Och thet folket, som flydde åt öfven, wände sig om til at jaga efter them.

21. Då nu Josua och hela Israel sågo, at bathället hade vunnit staden, efter röken gick up af staden, wände the om, och slogo the mån af Aj.

22. Och the i staden drogo också ut emot them, så at the kommo midt ibland Israel på båda sidor : och the slogo them, til thes ingen af them öfverblef lefwande, eller undslapp.

23. Och grepo Konungen af Aj lefwande, och förde honom til Josua.

24. Och då Israel hade ihjäl slagit alla Aj inbyggare på marken och i öknen, som hade jagat efter them, och the föllo alle genom swärdsågg, til thes the woro ändade; då wände sig hela Israel åt Aj, och slogo thet med swärdsågg.

25. Och alle the som föllo på then dagen, både män och qwinnor, the woro tolf tusende, alt folket i Aj.

26. Och Josua drog icke handen igen, med hwilken han uträckte spetsen, til thes han til spillo gjorde alla Aj inbyggare.

27. Men bostapen och rofwet af staden utbytte Israel emellan sig, efter HERRans ord, såsom han Josua budit hade.

28. Och Josua brände up Aj, och gjorde en hög ther af til ewig tid, then ännu ther är i thenna dag.

29. Och låt uphånga Konungen af Aj i et trä in til aftenen : så solen war nedergången, befallte han, at man skulle taga hans kropp utu träet; och the kastaden i stadsporten, och höfwo en stor stenhop ther uppå, hwilken ännu ther är in til thenna dag.

30. Då byggde Josua HERAnom Israels Gud et altare på thet berget Ebal :

31. Såsom Mose HERAns tjenare Israels barn budit hade, såsom skrifwit står i Mose lagbok, et altare af hela stenar, ther intet jern på kommit war; och offrade ther uppå HERAnom bränneoffer och tackoffer :

32. Och skref ther på stenarna then andra lagen, som Mose Israels barn förestrifwit hade.

33. Och hela Israel, med theas äldsta

och ämbetsmän och domare, stodo på båda sidor wid arken in för Presterna af Levi, som buro HERAns förbunds ark; the främlingar, så wäl som the infödde: hälften af them in wid thet berget Grisim, och then andra hälften in wid thet berget Ebal; såsom Mose HERAns tjenare tillförene budit hade, til at wälsigna Israels folk.

34. Sedan låt han utropa alla lagens ord om wälsignelsen och förbannelsen, som skrifne stå i lagboken.

35. Thet war icke et ord, som Mose budit hade, thet Josua icke låt utropa för hela Israels menighet, för qwinnor och barn och främlingar, som ibland them woro.

9. Capitel.

Då nu thetta hördes in til alla the Konungar, som woro på then sidan Jordan, på bergen och i dalarne och i alla stora hafwets hamnar, och när them som woro in wid Libanons berg, nemligen, the Hetheer, Amoreer, Cananeer, Pherefeer, Heveer och Jebuseer :

2. Samlade the sig tilhopa endrågteligen, at the skulle strida emot Josua och emot Israel.

3. Men Gibeons inbyggare, då the hörde hwad Josua gjort hade med Jericho och Aj,

4. Uptänkte the en list, gingo til, och sände bodskap åstad, och togo gamla säckar på sina åsnor, och gamla slitna winläglar,

5. Och gamla lappade skor på sina fötter, och drogo gamla och risna kläder uppå; och alt thet brödd, som the togo med sig, war hårdt och mögladt :

6. Och gingo til Josua i lågret wid Gilgal, och sade til honom och til hela Israel: Wi äre komne sierran ifrån annat land; så görer nu et förbund med oss.

7. Då sade hela Israel til the Heveer: Kan hända at tu bor här ibland oss; huru kunne wi då göra förbund med dig?

8. The sade til Josua: Wi äre tine tjenare. Josua sade til them: Ho ären I, eller hwardan kommen I?

9. The sade: Tine tjenare äro gansta

fierran komme ifrån et annat land, för HERRans tin Guds namns skul; ty wi hafwe hört hans rykte och alt thet han i Egypten gjort hafver,

10. Och alt thet han the två Amorreers Konungar på hinsidan Jordan gjort hafver, Sihon, Konungen i Hesbon, och Og, Konungen i Basan, som bodde i Astaroth.

11. Therefore sade våra äldste och alle vårt lands inbyggare: Lager spisning med eder på resan, och går åstad emot them, och säger til them: Wi äre edre tjenare; så görer nu et förbund med oss.

12. Thetta vårt bröd, som wi togo med oss til spisning utu våra hus, war ännu färskt, då wi åstad foro til eder; men si, nu är thet hårdt och mögladt:

13. Och thesa winläglarna fylle wi nya; och si, the äro slitne: och thesa våra släder och stor äro gamla wordna för thessa gamla långa resans skul.

14. Då togo höfwidsmännen af theras spisning, och frågade intet HERRans mun;

15. Och Josua gjorde frid med them, och ingick et förbund med them, at the skulle blifwa lefwande; och the öfwerste för menigheten swuro them.

16. Men efter tre dagar, sedan the hade gjort förbundet med them, kom för them, at the woro hårdt när them, och skulle bo ibland them.

17. Ty då Israels barn drogo fram åt, kommo the tredje dagen til theras släder, hwilka så woro nämnde: Gibeon, Sephira, Beeroth och Kiriath-Jearim.

18. Och the slogo them intet, ty the öfwerste för menigheten hade swurit wid HERRan Israels Gud. Och hela menigheten knorrade emot the öfwerste.

19. Då sade alla the öfwerste för hela menigheten: Wi hafwe swurit them wid HERRan Israels Gud; therefore kunne wi intet komma wid them.

20. Men thet wilje wi göra them: Låtom them lefwa, at en wrede icke kommer öfwer oss, för edens skul, then wi them gjort hafwe.

21. Och the öfwerste sade til them: Låtom them lefwa, at the måga wara wedhuggare och wattungdragare för hela menigheten, såsom öfwerstarne them sagt hafwa.

22. Då kallade them Josua, och talade med them, och sade: Hwi hafwen I bedragit oss, och sagdt I ären gamla långt ifrån oss; ändock I bon ibland oss?

23. Therefore stolen I wara förbannade, så at af eder icke skal återwända trålar, som wed hugga och watn draga til min Guds hus.

24. The swarade Josua, och sade: Thet hafwer warit sagdt tina tjenare, at HERRen tin Gud hafwer budit sin tjenare Mose, at han skal gifwa eder thetta hela landet och förgöra för eder alla landets inbyggare; då fruktade wi om våra själar för eder storligen, och gjorde thetta.

25. Men nu, si, wi äre i tina händer; hwarad tig tydes godt och rätt wara, at göra med oss, thet gör.

26. Och han gjorde them så, och friade them ifrån Israels barns hand, at the icke slogo them ihjäl.

27. Så gjorde Josua them på samma dag til wedhuggare och wattungdragare för menigheten och til HERRans altare, alt in til thenna dag, på thet rum som han utwåljande worde.

10. Capitel.

Då nu Adonijedek, Konungen i Jerusalem, hörde at Josua hade vunnit Aj, och gifwit thet til spillo, och hade gjort Aj och thes Konung lika såsom han hade gjort Jericho och thes Konung, och at the Gibeoniter hade gjort frid med Israel, och woro komne ibland them,

2. Fruktade the swårligen; förty Gibeon war en stor stad, såsom en af Konunga-städerna, och större än Aj, och alle hans borgare gode stridsmän.

3. Och han sände til Hoham, Konungen i Hebron, och til Piram, Konungen i Jarmuth, och til Zaphia, Konungen i Lachis, och til Debir, Konungen i Eglon, och lät säga them:

4. Kommer hit up til mig, och hjälper

mig, at wi måge slå Gibeon; förty the hafwa gjort frid med Josua och Israels barn.

5. Då kommo tilhopa, och drogo up at the fem Amoreers Konungar, Konungen i Jerusalem, Konungen i Hebron, Konungen i Jarmuth, Konungen i Lachis, Konungen i Eglon, med alla theas härsläger, och belade Gibeon, och stridde ther emot.

6. Men the af Gibeon sände til Josua i lågret i Gilgal, och låto säga honom: Drag icke tin hand ifrå tina tjenare: kom hit up til oss snarligen, undsätt och hjelp oss; ty alle the Amoreers Konungar, som bo uppå bergen, hafwa samlat sig tilhopa emot oss.

7. Josua drog tit up ifrå Gilgal, och alt krigsfolket med honom, och alle gode stridsmän.

8. Och HERren sade til Josua: Frukt ta tig intet för them; ty jag hafwer gifwit them i tina händer: ingen af them skal kunna blifwa stådande för dig.

9. Alltså kom Josua hasteligen på them; ty han drog i hela natten up ifrå Gilgal.

10. Men HERren försträckte them för Israel, så at the slogo them en stor slagting i Gibeon, och jagade efter them på then vägen til BethHoron, och slogo them in til Afeka och Maffeda.

11. Och då the flydde för Israel then vägen ned at til BethHoron, låt HERren falla af himmelen stora hagelstenar på them, in til Afeka, så at the blefwo döde; och mycket flere af them blefwo döde af hagelstenarna, än Israels barn slogo med svärd.

12. Då talade Josua med HERren, på then dagen när HERren gaf the Amoreer för Israels barn, och sade i Israels närvaro: Sol, statt stilla i Gibeon, och måne, i Ajalon's dal.

13. Då stod solen stilla, och månen theslikes, til thes at folket hämnade sig på sina fiender. Är icke thetta skrifwit i then frommes bok? Så stod solen midt på himmelen, och fördröjde gå ned så när en hel dag.

14. Och hafwer ingen dag varit lif

wid thenna, hwarfen förr eller sedan, då HERren lydde en mans röst; ty HERren stridde för Israel.

15. Och Josua drog åter i lågret igen til Gilgal, och hela Israel med honom.

16. Men the fem Konungar woro flydde, och undstungo sig uti en kula i Maffeda.

17. Då wardt Josua sagd: Wi hafwe funnit the fem Konungar fördolda i en kula i Maffeda.

18. Josua sade: Så wälter stora stenar för gapet af kulan, och befaller några män som taga ther wara på them.

19. Men J, står icke stilla, utan jager efter edra fiender, och slår theas eftersta, och låter icke komma them i theas städer; ty HERren eder Gud hafwer gifwit them i edra händer.

20. Och då Josua och Israels barn hade lyktat then mågtiga stora slagtingen på them, och platt slagit them, hwad sedan qwar blef af them, thet kom in i the fasta städer;

21. Så kom alt folket åter i lågret igen til Josua i Maffeda med frid: och ingen torde röra sin tunga för Israels barn.

22. Men Josua sade: Låter up gapet för kulan, och drager fram the fem Konungar til mig.

23. The gjorde och så, och hade the fem Konungar til honom utu kulan, Konungen i Jerusalem, Konungen i Hebron, Konungen i Jarmuth, Konungen i Lachis, Konungen i Eglon.

24. Då nu these Konungar woro framleddet til honom, kallade Josua hela Israel, och sade til the öfwersta af krigsfolket, som med honom drogo: Kommer hit, och träder thesa Konungarna på halsen med fötterna; och the kommo fram, och trädde på theas halsar med fötterna.

25. Och Josua sade til them: Frukt eder intet, och grufwer eder intet: warer tröste och wid et fritt mod; ty alltså skal HERren göra alla edra fiender, som J emot striden.

26. Och Josua slog them sedan, och

drap them, och hängde them i fem trån; och the hängde i trån alt in til aftenen.

27. Då solen war nedergången, bød han, at man skulle taga them ned af trån och kasta them in i kulan, ther the sig uti fördolt hade; och lade stora stenar för gapet af kulan, hwilka ther ännu äro i thenna dag.

28. På then samma dagen wann och Josua Maffeda, och slog thet med swärdsågg, med thes Konung, och gaf thet til spillo, och alla the själar som ther inne woro, och lát ingen blifwa igen, och gjorde med Konungen i Maffeda såsom han hade gjort med Konungen i Jericho.

29. Så drog Josua, och hela Israel med honom, ifrå Maffeda til Libna, och stridde ther emot.

30. Och HERren gaf thet också i Israels hand, med thes Konung; och han slog thet med swärdsågg, och alla the själar som ther inne woro, och lát ingen blifwa igen ther inne, och gjorde thes Konung såsom han hade gjort Konungen i Jericho.

31. Sedan drog Josua, och hela Israel med honom, ifrå Libna til Lachis, belade och bestridde thet.

32. Och HERren gaf theslikes Lachis i Israels händer, så at the vunno thet på andra dagen, och slog thet med swärdsågg, och alla the själar som ther inne woro, aldeles som han hade gjort i Libna.

33. På samma tid drog Horam, Konungen i Geser, up til at hjälpa Lachis; men Josua slog honom, med alt hans folk, til thes ingen igen blef.

34. Och Josua drog ifrå Lachis, med hela Israel, in til Eglon, och belade och bestridde thet,

35. Och wann thet på samma dag, och slog thet med swärdsågg, och gaf til spillo alla the själar som ther inne woro, på samma dag, aldeles såsom han hade gjort Lachis.

36. Sedan drog Josua, med hela Israel, ifrå Eglon, up til Hebron, och bestridde thet,

37. Och wann thet, och slog thet med

swärdsågg, och thes Konung, med alla thes städer, och alla the själar som ther inne woro, och lát icke en igen blifwa, aldeles såsom han hade gjort Eglon; och gaf thet til spillo, och alla the själar som ther inne woro.

38. Då wände Josua igen med hela Israel in at Debir, och bestridde thet,

39. Och wann thet, med thes Konung, och alla thes städer, och slog them med swärdsågg, och gaf til spillo alla the själar som ther inne woro, och lát icke en igen blifwa; såsom han hade gjort Hebron, så gjorde han och Debir och thes Konung, och såsom han hade gjort Libna och thes Konung.

40. Alltså slog Josua hela landet på bergen, och söder ut, och i dalarna, och wid bäckarne, med alla thes Konungar, och lát icke en igen blifwa, och gaf til spillo alt thet som anda hade, såsom HERren Israels Gud budit hade.

41. Och slog them alt ifrå Kades-Barnea in til Gasa, och hela landet Gosen in til Gibeon,

42. Och wann alla thesa Konungarna, med thes land, alt med en ryd; ty HERren Israels Gud stridde för Israel.

43. Och Josua drog åter i lågret til Gilgal med hela Israel.

11. Capitel.

Då Sabin, Konungen i Hazor, thetta hörde, sände han til Jobab, Konungen i Madon, och til Konungen i Simron, och til Konungen i Achsaph,

2. Och til the Konungar som bodde norr ut uppå bergen och uppå slättmarken, söder ut Emmeroth, och i dalarna och i NaphothDor, ut med hafwet:

3. Til the Cananeer, öster ut och väster ut, til the Amoreer, Hethier, Phereziter och Jebuseer uppå bergen; så och til the Heveer nedan för Hermons berg i Mispa land.

4. These drogo ut med alla thes härar, dräpeligen mycket folk, såsom sanden i hafsstranden, och ganska många hästar och wagnar.

5. Alle theße Konungar församlade sig, och kommo och lågrade sig ihop wid thet watnet Merom, til at strida med Israhel.

6. Och HERRen sade til Josua: Frukt-a dig intet för them; ty i morgon på thenna tiden skal jag gifwa them alla slagna för Israels barn: therås hästar skal tu hafa, och bränna therås wagnar i eld.

7. Och Josua kom hasteligen på them, och alt frigsfolket med honom, wid watnet Merom, och öfverföll them.

8. Och HERRen gaf them i Israels händer; och the slogo them, och jagade them alt in til thet stora Sidon, och in til thet warma watnet, och in til then slätten i Mizpe, öfter ut, och slogo them til thes icke en igen blef.

9. Då gjorde Josua them såsom HERRen honom budit hade, och hafade therås hästar, och brände up therås wagnar.

10. Och wände om på samma tiden, och wann Hazor, och slog thes Konung med swärd; ty Hazor war tilförene hufvudstaden för alla thesa Konugari-ken.

11. Och slog alla the själar som ther inne woro med swärdsågg, och gaf them til spillo, och lät intet igen blifwa som anda hade, och brände up Hazor med eld.

12. Ther til alla thesa Konungarnas städer wann Josua, med therås Konungar, och slog them med swärdsågg, och gaf them til spillo, såsom Mose HERrans tjenare budit hade.

13. Dock upbrände Israels barn inga städer med eld, som högt uppe lågo, förutan Hazor allena; thet upbrände Josua.

14. Och alt rofwet af thesa städerna och bostäpen bytte Israels barn emel-lan sig; men alla menniskor slogo the med swärdsågg, til thes the förgjorde them, och lät intet igen blifwa som anda hade.

15. Såsom HERRen sin tjenare Mo-se, och Mose Josua budit hade, så gjorde Josua, at intet blef tilbaka af alt

thet HERRen hade budit Mose.

16. Alltså intog Josua alla thesa lan-den på bergen och alt thet söder ut lig-ger och alt landet Gosen och dalarna och slättmarken och Israels berg, med thes dalar:

17. Alt ifrå berget, som åttstijler lan-det up åt emot Seir in til BaalGad, på berget Libanons slätt, nedan wid Hermonns berg: alla therås Konungar wann han, och slog them, och drap them.

18. Men han förde örlig med thesa Konungarna i lång tid.

19. Och war ingen stad som sig gaf godwilligt under Israels barn, undan-tagga the Heveer, som bodde i Gibeon; utan the vunno them alla med strid.

20. Och thet stede så af HERranom, at therås hjerta wardt förstodadt til at möta Israels barn med strid, på thet the skulle til spillo komma, och them ingen nåd wedersfara, utan förgöras, såsom HERRen hade budit Mose.

21. På then tiden kom Josua, och ut-rotade the Enafim utaf bergen af He-bron, af Debir, af Anab, af alla Juda berg och af alla Israels berg, och gaf them til spillo med therås städer,

22. Och lät ingen Enafim igenblifwa i Israels barns land, förutan i Gasa, i Gath och i Asdod; ther blefwo the igen.

23. Alltså tog Josua hela landet in, aldeles såsom HERRen hade sagt til Mose, och gaf thet Israels barn til arfs, hwarje slägt sin del. Och landet wände åter at strida.

12. Capitel.

These äro the Konungar i landet, som Israels barn slogo, och togo therås land in på hinsidan Jordan, öfter ut, ifrån Arnons bäck in til Hermonns berg, och hela marfen öfter ut:

2. Sihon, the Amoreers Konung, som bodde i Hesbon, och war rådande ifrån Aroer, som på stranden ligger wid then bäcken wid Arnon, och midt i bäcken, och öfwer halfwa Gilead, in til then bäcken Jabbok, ther Ammonns barns landamäre är;

3. Och öfwer then slättmarken alt in

til hafwet Cinneroth, öfter ut, och in til hafwet i slättmarken, som är salt hafwet, öfter ut, then wågen åt BethJesimoth, och ifrå sönnan ned ut med bäcken wid berget Pisga.

4. Ther til Dgs gräns, Konungens i Basan, then ännu af the resar qwar blifwen war, och bodde i Astaroth och Edrei,

5. Och war rådande öfwer berget Hermon, öfwer Salcha och öfwer hela Basan, alt in til Geshuri och Maachati gränser, och i halfwa Gilead, hwilket war Sihons gräns, Konungens i Hefbon.

6. Mose HERrans tjenare och Israels barn slogo them; och Mose HERrans tjenare gaf them the Rubeniter, Gadditer och then halfwa släkten Manasse til at intaga.

7. Men these äro the Konungar i landet, som Josua slog, och Israels barn, på thenna sidan Jordan, wåster ut, ifrå BaalGad på Libanons bergs slätt, in til thet berget, som åstiljer landet u p åt emot Seir, och thet Josua Israels släfter gaf til at intaga, hwar och en sin del:

8. Thet som uppå bergen, dalarna, slättmarken, wid bäckar, i öfnen och söder ut war, the Hethiter, Amoreer, Cananeer, Pherezeer, Heveer och Jebuseer.

9. Konungen i Jericho: Konungen i Aj, som wid sidan ligger af BethEl:

10. Konungen i Jerusalem: Konungen i Hebron:

11. Konungen i Jarmuth: Konungen i Lachis:

12. Konungen i Eglon: Konungen i Gaser:

13. Konungen i Debir: Konungen i Geder:

14. Konungen i Horma: Konungen i Arad:

15. Konungen i Libna: Konungen i Adullam:

16. Konungen i Makkeda: Konungen i BethEl:

17. Konungen i Lappuah: Konungen i Hephher:

18. Konungen i Aphel: Konungen i Kasaron:

19. Konungen i Madon: Konungen i Hazor:

20. Konungen i SimronMeron: Konungen i Achsaph:

21. Konungen i Thaanach: Konungen i Megiddo:

22. Konungen i Kedez: Konungen i Sofneam på Carmel:

23. Konungen i DorNaphot Dor: Konungen för the hedningar i Gilgal:

24. Konungen i Tirza. Thet är en och trettio Konungar.

13. Capitel.

Nå nu Josua wardt gammal och wål til ålders, sade HERren til honom: Du åst gammal worden och wål til ålders; och landet är ännu mycket qwar, som intagas skal:

2. Nemligen, hela landet, the Philisteers, och hela Geshuri,

3. Ifrå Sichor, som löper fram om Egypten, alt in til Ekrons landsändar, norr ut, hwilka the Cananeer tilräknas: fem the Philisteers herrar, nemligen, the Gasiter, the Asdoditer, the Asaloniter, the Gittiter, the Ekroniter och the Awiter.

4. Men ifrå söder är hela the Cananeers land och Mearah, the Zidoniers, alt in til Aphel och til the Amoreers landsändar.

5. Ther til the Gublites land, och hela Libanon, öfter ut, ifrå BaalGad, nedan för berget Hermon, til thes man kommer til Hamath.

6. Alle the som på bergen bo, ifrå Libanon in til thet warma watnet, och alle Zidonier, jag skal fördrifwa them för Israels barn: kasta lott ther om, til at utskifta them emellan Israel, så som jag hafwer budit tig.

7. Så stifta nu thetta land emellan the nio släfter til arfs, och emellan then halfwa släkten Manasse.

8. Ty the Rubeniter och Gadditer hafwa, med then andra halfwa Manasse, undsått theas arfwedel, som Mose them gaf på hinsidan Jordan,

öfster ut, såsom HERRans tjenare Mose them thet gifwit hafwer :

9. Ifrån Arzer, som ligger på bäckens strand wid Arnon, och ifrå then staden midt i bäcken, och hela then ångden Medeba, alt in til Dibon :

10. Och alla Sihons, the Amoreers Konungs städer, som satt i Hesbon, alt in til Ammons barns landsänder :

11. Ther til Gilead, och the landsänder wid Geshuri och Maachati, och hela berget Hermon, och hela Basan, alt in til Salcha :

12. Hela Dgs rike i Basan, then i Astaroth och Edrei satt, hvilken ännu igen war af the resar ; men Mose slog them, och fördref them.

13. Men Israels barn fördrefwo icke them i Geshur och i Maachath ; utan the bodde, både Geshur och Maachath, ibland Israels barn alt in til thenna dag.

14. Men the Leviters slägte gaf han ingen arfvedel ; ty HERRans Israels Guds offer är theas arfvedel, såsom han them sagt hade.

15. Så gaf Mose Rubens barns slägte, efter theas åter :

16. Så at theas landsänder woro ifrån Arzer, som ligger på bäckens strand wid Arnon, och then staden midt i bäcken, med hela slättmarken in til Medeba :

17. Hesbon och alla thes städer, som ligga på slättmarken, Dibon, Barnoth-Baal och Beth-Baal Meon.

18. Jahza, Kedemoth, Mephath,

19. Kiriat-haim, Sibma, Zereth-Sahar uppå berget Emek,

20. Beth-Peor, the bäckar wid Pisga, och Beth-Jesimoth,

21. Och alla the städer på slättmarken, och hela Sihons, the Amoreers Konungs rike, som satt i Hesbon, then Mose slog, med the Hgrtar i Midian, Evi, Refem, Zur, Hur och Reba, hvilka Konung Sihons höfvmänsman woro, som i landet bodde :

22. Ther til Bileam Beors son, then spåmannen, slogo Israels barn med swärd, samt med the andra dräpna.

23. Och landamåret til Rubens barn

war Jordan. Thetta är nu Rubens barns arfvedel i theas åter, städer och byar.

24. Guds barns slägte, efter theas åter, gaf Mose :

25. Så at theas landsänder woro Jafer, och alla the städer i Gilead, och halfwa Ammons barns land, alt in til Arzer, som ligger för Rabbah :

26. Och ifrå Hesbon in til Ramath-Mizpe och Betonim, och ifrå Mahanaim alt in til Debirs landsänder.

27. Men i dalen, Beth-Haram, Beth-Nimra, Succoth och Zaphon, som qvar war af Sihons rike, Konungens i Hesbon, hwillets gräns war Jordan, alt in til ändan af hafvet Einnereth, på thenna sidan Jordan, öfster ut.

28. Thetta är nu Guds barns arfvedel, i theas åter, städer, och byar.

29. Then halfwa Manasse barns slägt, efter theas åter, gaf Mose :

30. Så at theas landsänder woro ifrå Mahanaim hela Basan, hela Dgs rike, Konungens i Basan, och alla Jairs byar, som i Basan ligga, nemligen, fertio städer.

31. Och halfwa Gilead, Astaroth, Edrei, Dgs rikets städer i Basan, gaf han Machirs Manasse sons barn, thet är, hälften af Machirs barn, efter theas åter.

32. Thetta är thet som Mose utfästade uppå Moabs mark, på hinsidan Jordan in mot Jericho, öfster ut.

33. Men Levi slägte gaf Mose ingen arfvedel ; ty HERRen Israels Gud är theas arfvedel, såsom han them sagt hade.

14. Capitel.

Thetta är nu thet, som Israels barn intogo i Canaans land, hwilket them emellan utfästade Presten Eleazar och Josua Nun son och the öfverste fäder i Israels barns slägte.

2. Och the skiftade thet emellan sig med lott, såsom HERRen budit hade genom Mose, at gifwa the halftionde slägte.

3. Ty the två slägterna och then half-

wa hade Mose gifwit arfwevel på hinsidan Jordan; men Leviterna hade han ingen arfwevel gifwit ibland them.

4. Ty Jofeph's barn wordo två slægter, Manasse och Ephraim; therföre gåfwo the Leviterna ingen del i landet, utan städer, ther the skulle bo uti, och förstårder för theas bostap och häfwo.

5. Såsom HERren hade budit Mose, så gjorde Israels barn, och stiftade landet.

6. Då gingo Juda barn fram til Jofua i Gilgal; och Caleb Jephunne son, then Keniiten, sade til honom: Du wet hwad HERren sade til then Guds mannen Mose, på mina och tina wågar, i Kades-Barnea.

7. Jag war fyratio år gammal, då Mose HERrans tjenare mig utsände ifrå Kades-Barnea til at bespeja landet; och jag sade honom igen efter mitt samwete.

8. Men mine bröder, som med mig upgångne woro, gjorde folket et förskräckt hjerta; men jag följde HERren min Gud troligen efter.

9. Då swor Mose på then samma dagen, och sade: Thet landet, som tu på trådt hafwer med tin fot, skal wara tin och tina barns arfwevel til ewig tid, therföre at tu HERren min Gud troligen efterföljt hafwer.

10. Och nu, si, HERren hafwer låtit mig lefwa, såsom han sagt hade. Thet äro nu fem och fyratio år, sedan HERren thetta sade til Mose, då Israel wandrade i öknen; och si, jag är nu på thenna dag fem och åttatio år gammal,

11. Och är ännu så stark, som jag war på then dagen, då Mose sände mig ut: såsom min magt war på then tiden, så är hon ännu til at strida och til at gå ut och in.

12. Så gif mig nu thetta berget, om hwilket HERren sade på then dagen; ty tu hörde thet på then tiden, at the Enaim bo ther uppå, och äro stora och fasta städer, om HERren wille wara med mig, at jag kunde fördrifwa them, såsom HERren sagt hafwer.

13. Då wålsignade Jofua honom, och

gaf så Caleb Jephunne son Hebron til arfwevel.

14. Ther af wardt Hebron Calebs Jephunne sons, then Keniiten, arfwevel alt in til thenna dag, therföre at han hade troligen efterföljt HERrans Israels Gud.

15. Men Hebron kallades i förtiden Kiriath Arba, then en stor man war ibland the Enaim. Och landet hade återwåndt at brilga.

15. Capitel.

Juda barns släges lott, efter theas ätter, war in emot Edoms landsändar, wid then öknens Zin, som söder ut stöter in på söderlanden.

2. Så at theas södergränser woro ifrån ändan af salt hafwet, thet är, ifrå then tungan som drager söder åt:

3. Och går sådan up at Akrabim, och går igenom Zin, och går up at ifrå sonnan in til Kades-Barnea, och går igenom Hebron, och går up at Adar, och böjer sig omkring Karlaa.

4. Och går igenom Ammon, och kommer ut wid Egypti båd, så at änden af then gränsen warder hafwet. Thetta äro nu edra gränser söder ut.

5. Men östra gränsen är salt hafwet in til Jordans ända. Then norra gränsen är ifrå hafwets tunga, som är wid Jordan,

6. Och går up at in til Beth Hogla, och drager sig ifrå nordan in til Beth Araba, och går up at til Boshans sten, Rubens sons.

7. Och går up at til Debir ifrå Achors dal och ifrå norra sidan, som wetter at Gilgal, thet twärt öfwer ligger wid Abumim up at, hwilket sonnan til ligger wid båden; sedan går hon up at til thet watnet Ensemes, och går ut wid then brunnen Rogel:

8. Sedan går hon up at til Hinnom's sons dal, wid then Jebuseens sida, som bor söder ut, thet är Jerusalem; och går up at öfwer bergsklinten, som ligger för then dalen Hinnom, wäster ut, hwilken stöter in på sidan af Rephaim's dal, norr ut.

9. Sedan går hon ifrå then samma bergsklinten in til then wattubrunnen Nephthoah, och går ut til the städer wid Ephrons berg, och böjer sig åt Baala, thet är KiriathSearim ;

10. Och går omkring ifrå Baala, wäster ut, in til berget Seir, och går ut med sidan af thet berget Searim ifrå nordan, thet är Chesalon, och kommer ned til BethSemeß, och går igenom Thimna,

11. Och kommer ut wid sidan af Ekron, norr ut, och drager sig in åt Siphron, och går öfwer thet berget Baala, och kommer ut wid Sabneel, så at hennes yttersta är hafwet.

12. Then gränsen, wäster ut, är thet stora hafwet. Thetta är nu Juda barns gränser alt omkring, i therås ätter.

13. Men Caleb Jephunne son wardt gifwen hans del ibland Juda barn, efter som HERren hade befallt Jofua, nemligen, KiriathArba, Enaks faders, thet är Hebron.

14. Och Caleb fördref tådan the tre Enaks söner, Sefai, Ahiman och Thalmal, Enaks afföda.

15. Och drog tådan up åt til Debirs inbyggare : och Debir hette tilförene KiriathSepher.

16. Och Caleb sade : Then som slår KiriathSepher, och vinner thet, honom wil jag gifwa min dotter Achsa til hustru.

17. Då wann thet Athniel, Renas son, Calebs broders ; och han gaf honom sin dotter Achsa til hustru.

18. Och thet begaf sig, då hon indrog, fick hon thet rådet, at bedas en åter af sin fader, och hon gaf sig ifrån åsnan. Då sade Caleb til henne : Hwad är tig ?

19. Hon sade : Gif mig en wålignelse ; ty tu hafwer gifwit mig et söderland ; gif mig och wattufällor : så gaf han henne fällor öfwan och nedan.

20. Thetta är nu Juda släktes arfwedel i therås ätter.

21. Och Juda barns släktes städer ifrå then ena sidan til then andra, ut med the Edomeers gränser, söder ut, woro theße : Rabzeel, Eder, Jagur,

22. Kina, Dimona, Abda,

23. Kedesh, Hazor, Iithnan,

24. Siph, Telem, Bealoth,

25. Hazor, Hadatta, Keriioth, Hebron, thet är Hazor,

26. Aman, Sema, Molada,

27. HazarGadda, Hesmon, BethPalet,

28. HazarSual, Bersaba, Bisjothja,

29. Baala, Jim, Azem,

30. Eltholad, Chesil, Horma,

31. Ziflag, Madmanna, Sansanna,

32. Lebaoth, Silhim, Ain, Rimmon : thet äro nio och tjugu städer, och therås byar.

33. Men i dalarna woro Estaoth, Zoraga, Asna,

34. Sanoah, EnGannim, Lappuah, Enam,

35. Tarmuth, Abullam, Socho, Asfa,

36. Saaraim, Adithaim, Gedera, Gederothaim : thet äro fjorton städer, och therås byar.

37. Zenan, Hadasa, MigdalGad,

38. Dilean, Mizpe, Toftheel,

39. Lachis, Bozkath, Eglon,

40. Gabbon, Lahmas, Githlis,

41. Gederoth, BethDagon, Maama : Makkeda : thet äro sexton städer, och therås byar.

42. Libna, Ether, Asan,

43. Ziphtha, Asna, Nesib,

44. Kegila, Achsib, Maresa : thet äro nio städer, och therås byar.

45. Ekron, med thes förstäder och byar.

46. Ifrån Ekron och in til hafwet, alt thet som räcker in til Åsbod, och thes byar.

47. Åsbod, med thes förstäder och byar, Gasa, med thes förstäder och byar, in til Egypti båd ; och thet stora hafwet är gränsen.

48. Men uppå berget war Samir, Zathir, Socho,

49. Danna, KiriathSanna, thet är Debir,

50. Anab, Estemo, Anim,

51. Gosen, Holon, Giló : thet äro elofwa städer, och therås byar.

52. Arab, Duma, Efean,

53. Janum, BethLappuah, Aphela,

54. Sumta, Kiriath Arba, thet är Hebron, Zior : thet äro nio städer, och thetas byar.

55. Maon, Carmel, Siph, Jutta,

56. Jesreel, Josdeam, Sandoah,

57. Kain, Gibeä, Thimna : thet äro tio städer, och thetas byar.

58. Halhul, Bethzur, Sedor,

59. Maarath, BethAnoth, Elthefon : thet äro sex städer, och thetas byar.

60. KiriathBaal, thet är KiriathJearim, Rabba: två städer, och thetas byar.

61. Men i öknen woro Beth Araba, Middin, Sechacha,

62. Nibsan, och then saltstaden, och EnGedi: thet äro sex städer, och thetas byar.

63. Men the Jebuseer bodde i Jerusalem, och Juda barn kunde icke fördrifwa them: alltså blefwo the Jebuseer med Juda barn i Jerusalem alt in til thenna dag.

16. Capitel.

Och Josephs barn föll lotten til ifrå Jordan in mot Jericho, alt in til watnet wid Jericho, ifrån östan, och öknen som går up ifrå Jericho, genom thet berget BethEl,

2. Och går ut ifrå BethEl til Luz, och går igenom then gränsen Archi, Ataroth, 3. Och drager sig ned åt, wäster ut, til then gränsen Taphleti, alt in til then nedra BethHorons gräns, och alt in til Gaser; och thes ände är wid hafwet.

4. Thetta fingo nu Josephs barn til arfwedel, Manasse och Ephraim.

5. Ephraims barns gräns i thetas åter til thetas arfwedel, ifrån östan, war AstarothAbbar, alt in til thet öfra BethHoron;

6. Och går ut wäster åt wid Michmethath, som norr ut ligger; ther böjer thet sig omkring öster om then staden Thaanath Silo, och går ifrån östan in åt Tanoha,

7. Och kommer ned ifrå Tanoha til Ataroth och Maaratha, och stöter in på Jericho, och går ut wid Jordan:

8. Ifrå Tappuah går hon wäster ut til Nahalkana, och hennes utgång är i hafwet. Thetta är nu Ephraims barns släges arfwedel, til thetas åter.

9. Och alle Ephraims barns gränser städer, med thetas byar, lågo förströdde ibland Manasse barns arfwedel.

10. Och the fördrifwo icke the Cananeer, som bodde i Gaser: så blefwo så the Cananeer ibland Ephraim alt in til thenna dag, och wordo statthylldige.

17. Capitel.

Och lotten föll til Manasse slägte, then Josephs förste son war, och föll til Machir, Manasse första son, Gileads fader; ty han war en god stridsman: thesöre fick han Gilead och Basan.

2. The andra Manasse barn uti thetas åter föll också til; nemligen, Abiezers barn, Helefs barn, Asriels barn, Sechems barn, Hephers barn och Semidas barn: these äro Manasse barn, Josephs söns, som manfön woro i thetas åter.

3. Men Zelaphehad, Hephers son, Gilead söns, Machirs söns, Manasse söns, hade inga söner, utan döttrar; och thetas namn äro thesa: Mahela, Noa, Hogla, Milca, Tirza.

4. Och the gingo fram för Presten Eleazar och för Josua Nun son och för the öfwersta, och sade: HERREN bdd Mose at han skulle gifwa oss arfwedel ibland våra bröder; så gaf han them och arfwedel ibland thetas faders bröder, efter HERrans befallning.

5. Men Manasse föllo tio arfwedelar til, förutan thet landet Gilead och Basan, som på hinsidan Jordan ligger;

6. Ty thet Manasse döttrar togo arfwedel med hans söner; och thet landet Gilead kom the andra Manasse barn til.

7. Och Manasse gräns war ifrån Aser til Michmethath, som ligger för Sechem, och går ut på högra handen in til them af EnTappuah.

8. Ty thet landet Tappuah kom Manasse til, och är Manasse gräns in wid Ephraims barn.

9. Sedan går hon ned til Nahalkana, söder ut, til bäckstäderna, hwilka Ephraim tilhöra ibland Manasse städer; men ifrå nordan är Manasse gräns in på bäcken, och går ut i hafwet:

10. Ephraims söder ut, och Manasse norr ut, och hafvet är hans landamåre, och söder in på Åger, ifrå nordan, och in på Isaschar, ifrå östan.

11. Så hade nu Manasse, ibland Isaschar och Åger, BethSehan och thes byar, Zibeam och thes byar, och them i Dor och thes byar, och them i Endor och thes byar, och them i Zhaanach och thes byar, och them i Megiddo och thes byar, och tredje delen Napht.

12. Och Manasse barn kunde icke intaga the släder; utan the Cananeer begynte til at bo i thetta land.

13. Men då Israels barn wordo mågtige, gjorde the the Cananeer stattslydige, och fördrefwo them icke.

14. Då talade Josephs barn til Josua och sade: Hwi hafwer tu icke gifwit mig mer än en lott och et snöre af arfwedelen, och jag är dock et mycket folk, såsom HERren hafwer wålsignat mig?

15. Då sade Josua til them: Efter tu åst et mycket folk, så gick up i flogen, och röj tig ther rum uti the Pherezeers och resars land, efter Ephraims berg är tig för trångt.

16. Då sade Josephs barn: Berget kunne wi icke få; ty the Cananeer bruka alla jernwagnar, som i thet landet Emek bo, när hwilket ligger BethSean och thes byar, och Zisreel i Emek.

17. Josua sade til Josephs hus, Ephraim och Manasse: Tu åst et mycket folk; och efter tu så mycket åst, måste tu icke hafwa en lott:

18. Utan berget skal höra tig til, ther flogen är; ther röj om tig, så blifwer thet tin lotts ånde, när tu fördrifwer the Cananeer, som jernwagnar hafwa, och mågtige äro.

18. Capitel.

Och hela menigheten af Israels barn församlade sig i Silo, och ther uppsatte the vittnesbördets tabernakel; och landet war them undergifwit.

2. Och woro ännu sju släfter af Israels barn, åt hwilka thes del icke utstiftad war.

3. Och Josua sade til Israels barn:

Huru länge wiljen I wara så late, at I icke gån åstad, och tagen landet in, som HERren edra faders Gud eder gifwit hafwer?

4. Läger eder af hwar slägt tre män, at jag må sända them, och the stå up, och gå igenom landet, och beskrifwa thet, efter thes arfwedelar, och komma til mig igen.

5. Skifter landet i sju delar. Juda skal blifwa wid sina gränser, sönnan efter, och Josephs hus skal blifwa wid sina gränser, nordan efter.

6. Men I beskrifwer the sju delars land, och bärer thet hit til mig, så wil jag kasta eder lott för HERranom vår Gud.

7. Ty Leviterne hafwa ingen del ibland eder, utan HERrans Presterskap är thes arfwedel; men Gad och Ruben och then halfwa släkten Manasse hafwa tagit sin del på hinsidan Jordan, öster ut, then Mose HERrans tjenare them gaf.

8. Då stodo the män up, och foro åstad: och Josua bdd them, då the gå wille til at beskrifwa landet, och sade: Wandrer igenom landet, och beskrifwer thet, och kommer igen til mig, at jag må kasta eder lott för HERranom i Silo.

9. Så gingo männen åstad, och droggo landet igenom, och bestrefwo thet i en skrift, efter släderna, i sju delar, och kommo til Josua i lågret igen i Silo.

10. Då kastade Josua lotten öfwer them i Silo för HERranom, och stiftade thet landet ut ibland Israels barn, hwar och en sin del.

11. Och föll BenJamins barns släges lott efter thes åter, och wardt thes lotts gräns emellan Juda barn och Josephs barn.

12. Och thes gräns war på sidan, norr ut ifrå Jordan, och går up åt ut med Jericho, på norra sidan, och kommer up på berget, wåster ut, och utgången är wid then öfnen BethAven;

13. Och går sådan in til Luz, ut med sidan på Luz, söder ut, thet är BethEl, och går ned åt in til AtarothAbar, wid berget, som ligger sönnan wid thet nedra BethHoron,

14. Och går ned, och böjer sig omkring til västra sidan, söder ut ifrå berget, som ligger för BethHoron, söder ut, och går ut wid KiriathBaal, thet är KiriathSearim, Juda barns stad: thetta är nu then sidan väster ut.

15. Men then sidan söder ut är ifrå KiriathSearim, och går ut emot väster, och kommer ut til wattubrunnen Nephtoa,

16. Och går ned wid ändan på berget, som ligger för Hinnom's sons dal, then ther ligger i Raphaim's dal, norr ut, och går ned genom Hinnom's dal på the Jebuseers sida, sönnan til, och kommer ned wid then brunnen Rogel,

17. Och drager sig ifrå nordan, och kommer ut til EnSeimes, och kommer ut til the högar, som ligga uppe emot Adummim, och kommer ned til Bohans sten, Rubens sons,

18. Och går ut med sidan wid slättmarken, som ligger norr ut, och kommer ned på slättmarken,

19. Och drager ut med then sidan wid BethHogla, som ligger norr ut, och änden ther af wid saltshafvets tunga, norr ut, in på Jordans södra ända: thetta är nu then södra gränsen.

20. Men til then östra sidan skal Jordan vara änden. Thetta är nu BenJamins arfwedel i theas gränser alt omkring, i theas ätter.

21. Men städerne BenJamins barns släkters ibland theas ätter äro these: Jericho, BethHogla, EmekKeziz,

22. BethAraba, Zemaraim, BethEl,

23. Avim, Para, Dphra,

24. Cephar Ammonai, Dphni, Gaba: thet äro tolf städer, och theas byar.

25. Gibeon, Rama, Beeroth,

26. Mizpe, Cephira, Moza,

27. Refem; Tirpeel, Thareala,

28. Zela, Eleph, och the Jebuseer, thet är Jerusalem, Gibeath, Kiriath: fjorton städer, och theas byar. Thetta är nu BenJamins barns arfwedel i theas ätter.

19. Capitel.

Sedan föll then andra lotten, Simeons

barns släkt, efter theas ätter; och theas arfwedel war ibland Juda barns arfwedel.

2. Och kom på theas arfwedel BerSeba, Seba, Molada,

3. HazarSual, Bala, Azem,

4. Etolad, Bethul, Horma,

5. Ziklag, BethMaraboth, HazarSusa,

6. BethLebaoth, Saruben: thet äro tretton städer, och theas byar.

7. Ain, Rimmon, Ether, Afan: thet äro fyra städer, och theas byar.

8. Ther til alla byar, som ligga omkring thesa städerna alt in til Baalath Ber, Ramath söder ut. Thetta är Simeons barns arfwedel i theas ätter.

9. Ly Simeons barns arfwedel är ibland Juda barns södre: efter Juda barn war theas arfwedel för stor; thesöreingo Simeons barn del ibland theas arfwedel.

10. Tredje lotten föll på Sebulons barn, efter theas ätter; och theas arfwedels gräns war alt in til Sarid,

11. Och går up åt, väster ut, til Marala, och söder in på Dabbaseth, och söder in på båden som löper fram om Josneam,

12. Och vandrar sig ifrå Sarid, öster ut, alt in til then gränsen Eisloth Thabor, och går ut til Daberrath, och råder up til Zaphla,

13. Och löper sådan öster åt igenom GittahEpher, IttaKazin, och kommer ut til Rimmon, Hammethoar, Hannea,

14. Och böjer sig omkring ifrå nordan in åt Nathon, och utgången är i then dalen Ziphthai:

15. Kattath, Nahalal, Simron, Zibea-la och BethLehem: thet äro tolf städer, och theas byar.

16. Thetta är nu Sebulons barns arfwedel til theas ätter, och thetta är theas städer och byar.

17. Fjerde lotten föll på Issachars barn, efter theas ätter.

18. Och theas gräns war Zibreel, Chesulloth, Sunem,

19. Hapbaraim, Sihon, Anaharath,

20. Rabbith, Kisjon, Abes.

21. Remeth, EnGannim, EnHadda, BethPazzez,

22. Och stöter in på Thabor, Sahazima, BethSemes, och utgången ther af war in uppå Jordan: sexton städer och theras byar.

23. Thetta är nu Jhschars barns slågters arfwedel til theras ätter, städer och byar.

24. Femte lotten föll på Ågers barns slågte, i theras ätter.

25. Och theras gräns war: Hekath, Hali, Beten, Achaph,

26. Mammelech, Ammead, Mifeal; och stöter in på Carmel wid hafwet, och til SihorLibnath:

27. Och wänder sig öster ut til BethDagon, och stöter in på Sebulon, och til then baken ZiphthaEl, norr ut, BethEmel, Regiel, och kommer ut wid Eabul på wänstra sidan,

28. Ebron, Rehob, Hammon, Lana, alt in til thet stora Zidon:

29. Och wänder sig in åt Rama alt in til then fasta staden Zor; och wänder sig åt Hofa, och går ut wid hafwet efter snöret åt Achfib,

30. Umma, Aphet, Rehob: två och tjugu städer, och theras byar.

31. Thetta är nu Ågers barns slågters arfwedel til theras ätter, städer och byar.

32. Sjette lotten föll på Naphthali barn, i theras ätter.

33. Och theras gräns war ifrå Heleph, Allon, igenom Zaanannim, Adami, Rekeb, ZabneEl, alt in til Lakum, och går ut in på Jordan.

34. Och wänder sig, wäster ut, åt Akenoth Labor, och kommer sådan ut och til Hufsof, och stöter in på Sebulon, söder ut, och til Åger, wäster ut, och til Juda in wid Jordan, öster ut:

35. Och hafwer saska städer, Ziddim, Zer, Hammath, Rakkath, Sinnareth,

36. Adama, Rama, Hazor,

37. Rekeb, Erei, EnHazor,

38. Tiron, MigdalEl, Horena, BethAnat, BethSemes: nitton städer, och theras byar.

39. Thetta är nu Naphthali barns

slågters arfwedel til theras ätter, städer och byar.

40. Sjunde lotten föll på Dans barns slågte i theras ätter.

41. Och gränsen af theras arfwedel war: Zorga, Eschol, IrSames,

42. Saalabbim, Kjalon, Kithla,

43. Elon, Timnatha, Ekron,

44. Elibete, Gibbethon, Baalath,

45. Jehud, Benebarak, GathKimmun,

46. McJarton, Rakkon, med then gränsen wid Japho.

47. Och ther går Dans barns gräns ut. Och Dans barn drogo up, och stridde emot Beseu, och vunno thet, och slogo thet med svärdsågg, och togo thet in, och bodde ther uti, och kallade thet Dan, efter theras faders namn.

48. Thetta är nu Dans barns slågtes arfwedel i theras ätter, städer och byar.

49. Och så the hade lyktat utstifta landet med thes gränser, gåfwo Israels barn Jofua Nun son en arfwedel ibland sig,

50. Och gåfwo honom efter HETrans befällning then stad som han begärde, som war ThinnatSerah, uppå Ephraims berg: then staden byggde han, och bodde ther uti.

51. These äro nu the arfwedelar, som Presten Eleazar och Jofua Nun son och the öfwerste af fäderna ibland slågterna genom lott utstiftade åt Israels barn i Silo för HETranom, in för dören af vittnesbördets tabernakel; och lyktade så landets utstiftning.

20. Capitel.

Och HETren talade med Jofua, och sade:

2. Säg Israels barn: Sticker ibland eder några fristäder, om hwilla jag eder genom Mosen sagt hafwer:

3. At tit må fly en mandräpare, som slår en själ oförwarandes och oretandades; at the måga ibland eder frie wara för blodhämnan.

4. Och then som flyr til någon af the städer, han skal stå utan för stadsporten, och för the äldsta i staden förtälja sin sak; så skola the taga honom in i

staden til sig, och så honom rum, at han må bo når them.

5. Och om blodhåmnaren kommer efter honom, stola the icke öfwerantvarada dråparen i hans händer, efter han öfvervarandes slog sin nästa, och war icke tillförene hans owän.

6. Så skal han bo i staden, til thes han står för menigheten til rätta, alt in til thes öfwerste Presten dörr, som på then tiden är : så skal dråparen komma til sin stad igen, och i sitt hus i staden, ther han utflydd war.

7. Lå helgade the Kedez i Galilea på Naphthali berg, och Sechem på Ephraims berg, och KirithArba, thet är Hebron, på Juda berg :

8. Och på himsidan Jordan wid Jericho, öfter ut, stickade the Bezer i öfnen på slättmarken, af Rubens slägte ; och Ramoth i Gilead, af Gad's slägte ; och Golan i Basan, af Manasse slägte.

9. Thet woro så the städer, som Israels barn förelagde woro, och främlingen som ibland them bodde, at tit skulle fly then, som en själ öfvervarandes slog, at han icke skulle ihjäl slås af blodhåmnaren, in til thes han hade stått för menigheten.

21. Capitel.

Lå trädde the öfwerste fäder ibland Leviterne fram för Presten Eleazar, och för Josua Nuri son, och för the öfwersta fäder ibland Israels barns slägte,

2. Och talade med them i Silo i Canaans land, och sade: HERren hafwer budit genom Mose, at man skulle gifwa oss städer til at bo uti, och theas förstäder til vår boskap.

3. Så gåfwo så Israels barn Leviterna utaf theas arfwedelar, efter HERrens befallning, thesa städer och theas förstäder.

4. Och lotten föll uppå the Rehathiters ätt : och kommo Presten Aarons barn, af Leviterna, tretton städer til, igenom lotten, af Juda slägte, af Simons slägte, och af BenJamins slägte.

5. Men the andra Rehats barn af samma ätt kommo tio städer til, ige-

nom lotten ; af Ephraims slägte, af Dans slägte, och af then halfwa släkten Manasse.

6. Men Bensons barn af samma ätt kommo tretton städer til, igenom lotten ; af Jasschars slägte, af Asers slägte, och af Naphthali slägte, och af then halfwa släkten Manasse i Basan.

7. Merari barn til theas ätter kommo tolf städer til ; af Rubens slägte, af Gads slägte och af Sebulens slägte.

8. Alltså gåfwo Israels barn Leviterna, igenom lotten, thesa städer och theas förstäder, såsom HERren genom Mose budit hade.

9. Af Juda barns slägte, och af Simons barns slägte gåfwo the thesa städerna, hwilka the nämnde efter theas namn,

10. Aarons barn af the Rehathiters ätt, af Levi barn ; ty första lotten war theas :

11. Så gåfwo the them nu KirithArba, then Enaks fader war, thet är Hebron, på Juda berg, och thes förstäder alt omkring.

12. Men stadens åter, och hans byar, gåfwo the Saleb Jephunne son, til hans arf.

13. Så gåfwo the Presten Aarons barn then mandråpares fristad Hebron, och hans förstäder ; Libna, och thes förstäder ;

14. Sathir, och thes förstäder ; Este-moa, och thes förstäder ;

15. Holon, och thes förstäder ; Debir, och thes förstäder ;

16. Ain, och thes förstäder ; Jutta, och thes förstäder ; BethSemes, och thes förstäder : nio städer af thesa två släkterna.

17. Af BenJamins slägte gåfwo the fyra städer ; Gibeon och thes förstäder ; Geba, och thes förstäder ;

18. Anathoth, och thes förstäder ; Memon, och thes förstäder.

19. Så at alla Presten Aarons barns städer, woro tretton, med theas förstäder.

20. Men the andra Rehats Levitens barns ätter kommo fyra städer til,

igenom theas lott, af Ephraims slægte.

21. Och the gæfwo them then mandråpares fristaden Sechem, och hans förstäder på Ephraims berg; Geser, och thes förstäder;

22. Ribzaim, och thes förstäder; Beth-Horon, och thes förstäder.

23. Af Dans slægte fyra städer: Eltheke, och thes förstäder; Gibbethon, och thes förstäder;

24. Ayalon, och thes förstäder; Gath-Rimmon, och thes förstäder.

25. Af then hafwa slækten Manasse två städer: Chaenach, och thes förstäder; Gath-Rimmon, och thes förstäder.

26. Så at alla the andra Rehabs ättis barns städer woro tio, med theas förstäder.

27. Men Gersons barn af the Leviters åter wordo gifne, af then halfwa slækten Manasse, två städer; then mandråpares fristaden Golan i Basan, med thes förstäder; Beestera, och thes förstäder.

28. Af Isaschars slægte fyra städer, Risjon, och thes förstäder; Dabrath, och thes förstäder;

29. Jarmuth, och thes förstäder; En-Gannim, och thes förstäder.

30. Af Aßers slægte fyra städer; Misceal, och thes förstäder; Abdon, och thes förstäder;

31. Hellath, och thes förstäder; Rehob, och thes förstäder.

32. Af Naphthali slægte tre städer: then mandråpares fristaden Kedes i Galilea, och thes förstäder; Hamoth-Dor, och thes förstäder; Karthan, och thes förstäder;

33. Så at alle Gersoniters ättis städer woro tretton, med theas förstäder.

34. Men Merari barn, the andra Leviterna, wardt gifwit, af then slækten Ebulon, fyra städer: Zofneam, och thes förstäder; Kartha, och thes förstäder;

35. Dinna, och thes förstäder; Nabalal, och thes förstäder.

36. Af Rubens slægte fyra städer: Bezer, och thes förstäder; Jahza, och thes förstäder;

37. Kedemoth, och thes förstäder; Mephaath, och thes förstäder.

38. Af Sads slægte fyra städer: then mandråpares fristaden Ramoth i Selead, och thes förstäder; Mahanaim, och thes förstäder;

39. Hesbon, och thes förstäder; Jazer, och thes förstäder.

40. Så at alle Merari barns, the andra Leviternas städer, ibland theas åter, efter theas lott, woro tolf.

41. Alle Leviternas städer, ibland Israels barns arf, woro ätta och fyratio, med theas förstäder.

42. Och hwar och en af thesa hade sin förstad om sig; then ene som then andre.

43. Alltså gaf HERren Israels barn hela landet, som han swurit hafwer theas städer at gifwa; och the togo thet in, och bodde ther uti.

44. Och HERren lät them hafwa ro för alla omkring them, såsom han theas städer swurit hade. Och ingen af theas fiender stod emot them; utan alla theas fiender gaf HERren i theas händer.

45. Och felade intet af thet goda, som HERren Israels hus tillsagt hade; utan thet skedde så allt.

22. Capitel.

Så kallade Josua til sig the Rubeniter och Gadditer, och then halfwa slækten Manasse,

2. Och sade til them: I hafwen hållit allt thet Mose HERrans tjenare eder budit hafwer, och lydt min röst i allt thet jag hafwer budit eder.

3. I hafwen icke öfvergifwit edra bröder nu i en lång tid, allt in til denna dag; och hafwen blifwit wid HERrans eder Guds bud.

4. Efter nu HERren eder Gud hafwer låtit edra bröder komma til ro, såsom han them sagt hade; så wänder nu om igen, och drager til edra hyddor i edert arfs land, som Mose HERrans tjenare eder gifwit hafwer på hinsidan Jordan.

5. Allenast tager ther wara uppå granneligen, at I gören efter the bud

och lag, som Mose HERans tjenare eder budit hafwer, at I ålsten HERan eder Gud, och wandren uppå alla hans wågar, och hållen hans bud, och hållen eder in til honom, och tjenen honom af alt hjerta och af all själ.

6. Så wålsignade Josua them, och lät them gå, och the gingo til theas hyddor.

7. Then halfwa slåkten Manasse hade Mose gifwit i Basan: then andra halfsten gaf Josua ibland theas bröder på thenna sidan Jordan, wåstan til. Och så han lät them gå til theas hyddor, och hade wålsignat them,

8. Sade han til them: I kommen hem igen med stora ågodelar til edra hyddor, med gansta myn den bostap, silfwer, guld, koppar, jern och kläder: så stifter nu edra fienders rof med edra bröder.

9. Och så wände the Rubeniter och Gadditer och then halfwa slåkten Manasse om igen, och gingo ifrån Israels barn af Silo, som i Canaans land ligger, at the skulle draga in i Gileads land til theas arfs land, thet the til arfs fått hade af HERans befallning genom Mose.

10. Och så the kommo til the högar wid Jordan, som i Canaans land ligga, byggde the samme Rubeniter, Gadditer och halfwa Manasse slågt the wid Jordan et stort stönt altare.

11. Så Israels barn hörde sägas: Si, Rubens barn, Gads barn och then halfwa slåkten Manasse hafwa byggt et altare emot Canaans land, wid Jordans högar, på thenna sidan wid Israels barn;

12. Församlade sig hela menigheten i Silo, at the skulle draga up til them, och strida med them.

13. Och sände til them in uti Gileads land Pinehas, Presten Eleazars son;

14. Och med honom tio öfwersta Förfar ibland theas faders hus, af hwarje Israels slågt en.

15. Och när the kommo til them i landet Gilead, talade the med them, och sade:

16. Så låter hela HERans menighet säga eder: Hwi synden I så emot Israels Gud, och wänden eder i dag

ifrå HERanom, dermed at I byggen eder et altare, och fallen ifrå HERanom?

17. Är oss icke nog med Deors misgärning, af hwilken wi ännu på thenna dag icke renade äre; och en plåga kom i HERans menighet?

18. Och I wänden eder i dag bort ifrå HERanom, och ären i dag affällige wordne ifrå HERanom, på thet han i dag eller morgon skal wredgas öfwer hela Israels menighet.

19. Lyder eder at edert arfs land är orent, så kommer hit öfwer i thet land, som HERen hafwer, the HERans tabernakel är, och tager arf ibland oss, och träder icke ifrå HERanom och ifrån oss, at I byggen eder et altare, förutan HERans vår Guds altare.

20. Förbröt icke Achas Serah son sig på thet spillgifna; och wreden kom öfwer hela Israels menighet; och han umgällde icke sin synd allena?

21. Så svarade Rubens barn och Gads barn och then halfwa slåkten Manasse, och sade til the höfwrismän och Förfar af Israel:

22. HERen then starke Gud, HERen then starke Gud wet thet, och Israel theslites; är thetta astrådande eller synd emot HERan, så hjälpe han oss intet i dag.

23. Och om wi altaret för then skul byggt hafwe, at wi wilje wända oss ifrå HERanom, offra thet uppå bränneoffer och spisooffer, eller göra thet tackoffer uppå, så hämnas thet HERen.

24. Och om wi icke thet mycket hedre för thenna sakens skul gjorde, och sade: I dag eller morgon måtte edra barn säga til våra barn: Hwad hafwen I göra med HERanom Israels Gud?

25. HERen hafwer satt Jordan til et landamåre emellan oss och eder: I Rubens och Gads barn, I hafwen ingen del med HERanom; och så måtte edra barn komma våra barn ifrå HERans fruktan.

26. Therefore sade wi: Låt oss bygga et altare, icke til något offer eller bränneoffer;

27. Utan på thet at thet må vara et witnesbörd emellan oss och eder och våra efterkommande, at wi måge tjena HERanom för honom med vårt bränneoffer, tädoffer och andra offer; och edra barn icke behöfwa i dag eller morgon säga til våra barn : I hafwen ingen del med HERanom.

28. När the nu wordo sågande til oss, eller våra efterkommande i dag eller morgon, så kunna the säga : Ser liknelsen til HERans altare, hwilket wåre fäder gjort hafwa; icke til offer eller bränneoffer, utan til et witnesbörd emellan oss och eder.

29. Bort thet ifrån oss, at wi skulle tråda ifrå HERanom, så at wi i dag skulle wända oss ifrå HERanom, och bygga et altare til bränneoffer och til spisoffer och andra offer, förutan HERans vår Guds altare, som står för hans tabernakel.

30. Lå nu Presten Pinehas och the öfwerste för menigheten, Israels förstar, som med honom woro, thetta hörde, tädtes them wål Rubens barns, Gads och then halfwa Manasse slächts ord.

31. Och Pinehas, Presten Eleazars son, sade til Rubens, Gads och Manasse barn : I dag förstå wi, at HERen är med oss, at I icke hafwen syndat emot HERan med thenna gerning : nu hafwen I frälst Israels barn utu HERans hand.

32. Så drog Pinehas, Presten Eleazars son, och the öfwerste utu Gileads land, ifrå Rubens och Gads barn, åter in uti Canaans land, til Israels barn, och sade them thet igen.

33. Lå behagade thet Israels barn wål; och låhwade Israels barns Gud, och sade intet mer, at the wille draga up emot them til slags, til at förderfwa landet, som Rubens och Gads barn uti bodde.

34. Och Rubens och Gads barn kallade thet altaret, at thet skal vara et witne emellan oss, och at HERen är Gud.

23. Capitel.

Efter lång tid, sedan HERen hade lå-

tit Israel komma til ro för alla theras fiender omkring sig, och Jofua nu gammal och wål til ålders kommen war;

2. Kallade han til sig hela Israel och theras äldsta höfwitsmän, domare och ämbetsmän, och sade til them : Jag är gammal och wål til ålders;

3. Och I hafwen sett alt thet HERen eder Gud gjort hafwer på alla thesa folkén här för eder; ty HERen eder Gud hafwer sjelf stridt för eder.

4. Ser, jag hafwer utflistat eder the folk, som ännu qwar äro, genom Iott, hwarje slägt sin arfwedel, alt ifrå Jordan, och alla the folk som jag utrotat hafwer, och ifrå stora hafwet, wåster ut.

5. Och HERen eder Gud stal utdrifwa them för eder, och utrota them ifrån eder, så at I stolen intaga thesas land, såsom HERen eder Gud eder sagt hafwer.

6. Så warer nu fast frimodige, at I hållen och gören alt thet som skrifwit står i Mose lagbok, at I icke witten thet ifrå, antingen på then höggra sidan eller på then wänstra.

7. At I icke kommen ibland thesa qwarblifna folkén, som med eder ännu äro, och I icke ihogkommen, eller swärjen wid thesas gudars namn, eller tjenen them, eller tilbedjen them;

8. Utan håller eder in til HERan eder Gud, såsom I in til thenna dag gjort hafwen :

9. Så skal HERen fördrifwa för eder stora och mäktiga folk; och ingen hafwer kunnat stå eder emot alt in til thenna dag.

10. En af eder skal jaga tusende; ty HERen eder Gud strider för eder, såsom han eder sagt hafwer.

11. Därföre bewarar edra själar grannligen, at I hafwen HERan eder Gud får.

12. Men om I wänden eder här ifrå, och hållen eder in til thesa qwarblifna folkén, och befrynnden eder med them i giftermål, så at I kommen ibland them, och the ibland eder:

13. Så weter, at HERen eder Gud skal icke mer fördrifwa alla thesa fol-

fen för eder; utan the stola eder warda til snara och nåt, och til en stake i eder sida, och til en törnegadd i edra ögon, til thes han förgör eder utu thet goda landet som HERRen eder Gud eder gifwit hafwer.

14. Si, jag går i dag all werldens wäg, och I stolen weta af alt hjerta och af all själ, at icke et ord felat hafwer på alt thet goda som HERRen eder Gud eder sagt hafwer: alt är stedit, och intet tillbaka blifwit.

15. Lika som nu alt thet goda kommit är, som HERRen eder Gud eder sagt hafwer, så skal och HERRen låta komma öfwer eder alt ondt, til thes han förgör eder utu thetta goda landet, som HERRen eder Gud eder gifwit hafwer.

16. Om I HERRans eder Guds förbund öfvertråden, som han eder budit hafwer, och gån bort och tjenen andra gudar, och tilbedjen them; så at HERRans wrede förgrimmnar sig öfwer eder, och snarligen förgör eder utu thet goda landet som han eder gifwit hafwer.

24. Capitel.

Öch Josua församlade alla Israels släktar til Sichem, och kallade fram the äldsta i Israel, höfvismäns, domare och ämbetsmäns. Då the woro framträdde för Gud,

2. Sade han til hela folket: Så säger HERRen Israels Gud: Edre fäder bodde i förtiden på hinsidan älfwen, Tharah Abrahams och Nahors fader, och tjente andra gudar.

3. Då tog jag eder fader Abraham på hinsidan älfwen, och lät honom wandra i hela Sanaans land, och förbröfde honom hans såd, och gaf honom Isaac;

4. Öch Isaac gaf jag Jacob och Esau; och gaf Esau thet berget Seir til at besitta; men Jacob och hans barn drogo ned uti Egypten.

5. Då sände jag Mose och Aaron, och plågade Egypten, såsom jag ibland them gjort hafwer.

6. Sedan förde jag eder och edra fäder utur Egypten; och när I kommen til

hafvet, och the Egyptier jagade efter edra fäder med wagnar och resenärer in til rödahafvet;

7. Så ropade the til HERRan; och han satte et mörter emellan eder och the Egyptier, och förde hafvet öfwer them, och öfvertäckte them; och edra ögon sågo hwad jag i Egypten gjorde. Öch I bodden i öken i en lång tid.

8. Öch jag förde eder uti the Amorreers land, som bodde på hinsidan Jordan; och då the stridde emot eder, gaf jag them i edra händer, så at I besutten theras land, och förgjorden them för eder.

9. Då reste sig up Balak Zipors son, the Moabiters Konung, och stridde emot Israel, och han sände bort och lät kalla Bileam Beors son, at han skulle förbanna eder.

10. Men jag wille intet höra honom; och han wälsignade eder; och jag frälste eder utu hans händer.

11. Öch då I gingen öfwer Jordan, och kommen til Jericho, stridde Jericho inbyggare emot eder, the Amorreer, Pherezeer, Cananeer, Hetheer, Girgaseer, Heveer och Jebuseer; men jag gaf them i edra händer.

12. Öch sände getingar fram för eder: the drefwo them ut för eder, the två Amorreers Konungar; icke genom titt swärd eller genom tin boga.

13. Öch gaf eder et land, ther I intet på arbetat haden, och släder, som I intet upbyggt haden, at I skullen bo ther uti, och skullen äta af wingårdar och oljoberg, som I intet planterat haden.

14. Så frukter nu HERRan, och tjener honom troligen och rättfärdigen, och låter fara the gudar som edre fäder tjent hafwa på hinsidan älfwen och i Egypten, och tjener HERRanom.

15. Tyder eder icke godt wara at I tjenen HERRanom, så utwälsjer eder i dag hwem I tjena wiljen, antingen then Gud som edre fäder tjent hafwa på hinsidan älfwen, eller the Amorreers gudar, i hwilkas land I bon; men jag och mitt hus wilje tjena HERRanom.

16. Då svarade folket och sade: Bort

thet, at wi skulle öfvergiftwa HERRan, och tjena andra gudar;

17. Ty HERRen vår Gud hafwer fört oss och våra fäder utur Egypti land, utu tråldomens hus, och hafwer för våra ögon gjort så stora teken, och bewarat oss på hela wägen, som wi dragit hafwe, och ibland alla the folk genom hwilka wi gångne äre.

18. Och HERRen hafwer utdrifwit för oss alla the Amoreers folk, som bodde i landet: therför wilje wi och tjena HERRanom; ty han är vår Gud.

19. Josua sade til folket: I kunnen icke tjena HERRanom; ty han är en helig Gud och en nitålsfande Gud, then eder icke förlåter edra öfverträdelsor och synder.

20. När I nu öfvergiftwen HERRan, och tjenen en främmande gud, så skal han wända sig, och göra eder ondt, och förgräda eder, sedan han eder godt gjort hafwer.

21. Men folket sade til Josua: Icke så, utan wi wilje tjena HERRanom.

22. Då sade Josua til folket: I ären witne öfwer eder, at I hafwen eder utwalt HERRan, at I stolen tjena honom. Och the sade: Ja.

23. Så lägger nu ifrån eder the främmande gudar som ibland eder äro, och böjer edra hjertan til HERRan Israels Gud.

24. Och folket sade til Josua: Wi wilje tjena HERRanom vår Gud och lyda hans röst.

25. Så gjorde Josua på then samma

dagen et förbund med folket, och satte them lag och rätt före i Sichem.

26. Och Josua stref alt thetta i Guds lagbok, och tog en stor sten, och reste honom ther up under en el, som war wid HERRans helgedom;

27. Och sade til alt folket: Si, thenne stenen skal wara witne emellan oss; ty han hafwer hört alt HERRans tal, som han med oss talat hafwer, och skal wara et witne öfwer eder, at I eder Gud icke försaka stolen.

28. Alltså lät Josua folket gå, hwar och en i sin arfwezel.

29. Och thet begaf sig, när thetta stedt war, at Josua Nun son, HERRans tjennare, blef dödd, då han hundrade och tio år gammal war.

30. Och the begrofwon honom i hans arfwezels grans i Thimnath Serah, som ligger på Ephraims berg, på norra sidan wid thet berget Gaas.

31. Och Israel tjente HERRanom så länge Josua och the äldste lefde, hwilka i lång tid lefde efter Josua, och wiste alla HERRans gerningar, som han med Israel gjort hade.

32. Och Josefhs ben, som Israels barn hade fört utur Egypten, begrofwon the i Sichem, i thet återstycket som Jacob döpte af Hemors barn, Sichems faders, för hundrade penningar, och wardt Josefhs barns arfwezel.

33. Blef och Eleazar, Arons son, dödd; och the begrofwon honom i Gibeath Phinehas, hans sons, thet honom på Ephraims berg gifwit war.

Domare=Boken.

1. Capitel.

Efter Josua dödd frågade Israels barn HERRan och sade: Ho skal ibland oss föra briliget emot the Cananeer?

2. HERRen sade: Juda skal föra thet: si, jag hafwer gifwit landet i hans hand.

3. Då sade Juda til sin broder Sime-

on: Drag med mig up i min lott, och lät oss strida emot the Cananeer, så wil jag åter draga med tig i tin lott. Så drog Simeon med honom.

4. Då nu Juda drog tit up, gaf HERRen honom the Cananeer och Pherezeer i theras händer; och the slogo i Betsel tio tusende män.

5. Och the funno AdoniBefet i Befet, och stridde emot honom, och slogo the Cananeer och Pherefeer:

6. Men AdoniBefet flydde; och the jagade efter honom, fingo honom, och högg af honom tummarna, både af hans händer och fötter.

7. Då sade AdoniBefet: Sjuttio Rönungar, med affhuggna tummar af theas händer och fötter, hämtade up under mitt bord; såsom jag nu gjort hafwer, så hafwer Gud webergållit mig. Och the förde honom til Jerusalem; ther blef han död.

8. Men Juda barn stridde emot Jerusalem, och vunno thet, och slogo thet med swärdsågg, och brände staden up.

9. Sedan drogo Juda barn ned til at strida emot the Cananeer, som bodde på bergen och söder ut och i dalarna.

10. Och Juda drog emot the Cananeer som bodde i Hebron, (Hebron hette i förtiden Kiriath Arba) och slog Gesai och Ahiman och Thalmai.

11. Och drog sådan emot Debirs inbyggare; men Debir hette i förtiden Kiriath Sepher.

12. Och Caleb sade: Then som Kiriath Sepher slår och winner, honom wil jag gifwa min dotter Achsa til hustru.

13. Då wann thet Ahniel, Renas son, Salebs yngsta broders; och han gaf honom sin dotter Achsa til hustru.

14. Och thet begaf sig, då hon indrog, fick hon thet rådet, at hon skulle begära en åker af sin fader, och hon gaf sig ifrån åsnan. Då sade Caleb til henne: Hvad är tig?

15. Hon sade: Gif mig en wålsignelse; ty tu hafwer gifwit mig et söderland; gif mig ock et som wain hafwer: då gaf han henne et som watn hade ofwan och nedan.

16. Och the Keniters barn, Mose swägers, drogo up utu Palma-staden, med Juda barn uti Juda öfn, som ligger sömman för then staden Arad, och fingo til, och bodde ibland folket.

17. Och Juda drog åstad, med hans

broder Simeon; och the slogo the Cananeer i Zephath, och gåfwo staden til spillo, och kallade honom Horma.

18. Ther til wann Juda Gaza med thes område, och Askelon med thes område, och Ekron med thes område.

19. Och HÆren war med Juda, så at han infog berget; förty han kunde icke intaga them som i dalarna bodde, therför at the hade jernwagnar.

20. Och the gåfwo Caleb Hebron, såsom Mose sagt hade; och han fördref ther ut the tre Enaks söner.

21. Men BenJamins barn fördrefwo icke the Jebuseer som bodde i Jerusalem; utan the Jebuseer bodde när BenJamins barn i Jerusalem, alt in til thenna dag.

22. Sammalunda drogo ock Josephs barn up til BethEl; och HÆren war med them.

23. Och Josephs hus bespejade BethEl, thet tilförene hette Luß.

24. Och the af Josephs hus fingo se en man gå utu staden, och sade til honom: Wisa oss huru wi skole komma in i staden, så wilje wi göra barmhertighet med tig.

25. Och när han hade wist them hwar the skulle komma in, slogo the staden med swärdsågg: men then mannen och all hans släkt låto the gå.

26. Då drog then samme mannen in uti the Hetheers land, och byggde en stad, och kallade honom Luß: then heter ännu i dag så.

27. Och Manasse fördref icke BethSean med thes byar; icke heller Thaanach med thes byar, och icke heller the inbyggare i Dor med thes byar, ej heller the inbyggare i Zibleam med thes byar, ej heller the inbyggare i Megiddo med thes byar: och the Cananeer begynt til at bo i thet samma landet.

28. Men då Israhel kom til magt, gjorde han the Cananeer skattpfiktiga, och fördref them icke.

29. Sammalunda fördref icke heller Ephraim the Cananeer som bodde i Gaser; utan the Cananeer bodde ibland them i Gaser.

30. Sebulon fördref icke heller them som bodde i Kitron och Nahalol; utan the Cananeer bodde ibland them, och woro stättpliktige.

31. Åßer fördref icke them som bodde i Acco; icke heller them som bodde i Zidon, i Ahsib, i Helbah, i Aphik och i Rehob:

32. Utan the Åseriter bodde ibland the Cananeer som i landet bodde; ty the fördrefwo them icke.

33. Naphthali fördref icke them som bodde i BethSemes, ej heller i BethAnath; utan bodde ibland the Cananeer som i landet bodde; men the i BethSemes och i BethAnath woro stättpliktige.

34. Men the Amoreer trångde Dans barn in på berget, och stadde them icke til at the kommo ned i dalarna.

35. Och the Amoreer begynte bo på thet berget Heres i Ajalon och Saalhim; dock wardt Josephs hus hand them för swår, så at the woro stättpliktige.

36. Och the Amoreers gräns war, ther man upgår til Akrabbim, och ifrå klippan och ifrå högden.

2. Capitel.

Och kom en HERRans Angel up ifrå Gilgal til Bochim, och sade: Jag förde eder utur Egypten, och lät eder komma in uti thet land som jag edra fäder swurit hade, och sade: Jag skal icke göra mitt förbund med eder ogilt i ewig tid;

2. At I icke skullen göra något förbund med thetta lands inbyggare, utan skullen bryta theas altare omkull; men I hafwen intet lydt min röst. Hwi hafwen I thet gjort?

3. Sade jag och med: Jag wil icke fördrifwa them för eder, at the stola wara eder til snara, och theas gudar eder til nåt.

4. Och då HERRans Angel thesa orden sagt hade til alla Israels barn, hof folket sin röst up, och gret;

5. Och kallade thet rumet Bochim, och offrade ther HERRanom.

6. Ty då Josua hade släppt folket ifrå

sig, och Israel war dragen hwar til sin arfwedel, til at intaga landet,

7. Tjente folket HERRanom så länge Josua och the äldste lefde, som länge lefde efter Josua, och sett hade alla HERRans stora gerningar, som han Israel gjort hade.

8. Men då Josua Nun son HERRans tjenare död war, hundrade och tio år gammal,

9. Begrofw the honom i hans arfwedels gräns, i Thimnat Heres, på Ephraims berg, på norra sidan wid Gaaß berg.

10. Då och alle the som på then tiden lefde, woro samlade til sina fäder, kom et annat slagte up efter them, som intet kände HERRan, eller the gerningar som han med Israel gjort hade.

11. Så gjorde Israels barn thet ondt war för HERRanom, och tjente Baalim,

12. Och öfwergåfw HERRan theas fäders Gud, som them utur Egyptland fört hade, och följde andra gudar efter, och the folkens gudar som omkring them bodde, och tilbådo them, och förtörnade HERRan.

13. Ty the öfwergåfw ju mer och mer HERRan, och tjente Baal och Astaroth.

14. Så förgrimmade då HERRans wrede sig öfwer Israel, och gaf them i theas hand som them röfwade, at the them berdfwa skulle, och sålde them i theas fienders händer alt omkring; och the kunde icke mer stå theas fiender emot.

15. Utan chwart the wände sig, war HERRans hand emot them til theas osård, såsom HERRen them sagt, och HERRen them swurit hade: och the woro hårdeligen plågade.

16. När nu HERRen upwäcte domare, som them hulpo utu röfwarenas hand;

17. Så lydde the icke heller domarena, utan bedrefwo hor med andra gudar, och tilbådo them, och weso snarliken af then wägen ther theas fäder på gått hade til at lyda HERRans bud, och gjorde intet såsom the.

18. Då nu HERRen upväckte them domare, så war HERRen med domaren, och half them utu theras fienders hand, så länge domaren lefde; ty HERRen förbarmade sig öfwer theras suckan öfwer them som them twingade och trångde.

19. Men när domaren blef död, så wände the sig, och förderfwade thet mer än theras fäder, så at the följde andra gudar, til at tjena them och tilbedja them: the gingo icke ifrå sina påfunder, eller ifrå sitt halsstyfwa wäende.

20. Thersöre förgrymmade sig så HERRans wrede öfwer Israel, at han sade: Efter thetta folket hafwer gått ifrå mitt förbund, som jag theras fäder budit hafwer, och icke welat höra min röst;

21. Så skal jag nu här efter ingen fördrifwa af the hedningar som Josua qwarlemnade, då han blef död:

22. At jag på them må försöka Israel, om the wilja blifwa på HERRans wägar, och wandra på them, såsom theras fäder wandrat hafwa, eller ej.

23. Så lät då HERRen blifwa thesa hedningar, at han icke med hast fördref them, hwilka han i Josua hand icke gifwit hade.

3. Capitel.

These äro the hedningar som HERRen lät blifwa, på thet han skulle med them försöka Israel, som intet wiste utaf Canaans örlig:

2. Och at Israels barns afföda måtte weta och lära strida, the som tilförene intet wiste thet af:

3. Nemligen, the fem Philisteers Försar, och alla Cananeer och Zidonier, och the Heveer som bodde på Libanons berg, allt ifrå thet berget Baal Hermon til thet man kommer til Hamath.

4. The sanne blefwo, til at försöka Israel med them, at man måtte försara om the lydde HERRans bud, som han theras fäder budit hade genom Mose.

5. Då nu Israels barn bodde ibland

the Cananeer, Hetheer, Amoreer, Phe-reseer, Heveer och Jebuseer;

6. Logo the theras dötritar til hustrur, och gifwo sina dötritar theras söner, och tjente theras gudar;

7. Och gjorde illa för HERRanom, och förgåto HERRan theras Gud, och tjente Baalim och lundar.

8. Då förgrymmade sig HERRans wrede öfwer Israel, och sålde them i Eufan Rifsathaim's hand, Konungens i Mesopotamien; och så tjente Israels barn Eufan Rifsathaim i åtta år.

9. Då ropade Israels barn til HERRan; och HERRen upväckte them en frälsare, som them frälste, Athniel Renas son, Salebs yngsta broders.

10. Och HERRans ande war i honom; och han wardt domare i Israel, och drog ut til strid; och HERRen gaf Eufan Rifsathaim Konungen i Syrien i hans hand, så at hans hand wardt honom öfwermågtig.

11. Så blef landet stilla i fyratio år; och Athniel Renas son blef död.

12. Men Israels barn gjorde ännu mer ondt för HERRanom: då stärkte HERRen Eglon, the Moabiter's Konung, emot Israel, thersöre at the gjorde thet ondt war för HERRanom.

13. Och församlade til sig Ammons barn och the Amalekitter; och han drog åstad, och slog Israel, och tog in Palma-staden.

14. Och Israels barn tjente Eglon, the Moabiter's Konung, i aderton år.

15. Så ropade the til HERRan; och HERRen upväckte them en frälsare, Ehud Gera son, Lemini sons; han war osärdig i sin högra hand. Och Israels barn sände med honom stänker til Eglon, the Moabiter's Konung.

16. Och Ehud gjorde sig et tveäggadt swärd, en aln långt, och bandt thet under sina kläder på högra låret.

17. Och bar fram stanken til Eglon, the Moabiter's Konung; och Eglon war en ganska fet man.

18. Och när han hade fått ifrå sig stanken, öfvergaf han folket, som hade burit stanken,

19. Och wände tillbaka igen ifrå the afgudar i Gilgal, och låt boda: Jag hafwer, o Konung, något hemligt tala wid tig. Han bad gifwa ljud; och the gingo alle ut, som stodo omkring honom.

20. Och Ehud kom til honom in, och han satt uti en sommarfal allena; och Ehud sade: Jag hafwer Guds ord til tig. Då stod han up af sin stol.

21. Men Ehud råckte ut sin wänstra hand, och tog swärdet af sitt högra lår, och stötte thet in uti hans buf;

22. Så at och skafte följde in med bladet, och fetman innehætte skafte; ty han drog intet swärdet ut af hans buf; och trädde gif ut af honom.

23. Men Ehud gif ut genom bakdörr, och låt igen dörr efter sig, och slog henne i lås.

24. Då han nu utkommen war, gingo hans tjenare in; och som the sågo at dörr på sommarfalen igenlyft war, sade the: Han är til åfrentyrers gången på stol i kammaren til sommarfalen.

25. När the nu så länge bitet hade, at the ständes, ty ingen låt them dörr up af salen, togo the nyckelen och låste up: si, då låg theas Herre ther död på jorden.

26. Och Ehud undflydde medan the fördröjde, och gif fram om afgudarna, och undkom alt in til Seirath.

27. Och då han kom ther in, blåste han i basuner på Ephraims berg; och Israels barn drogo med honom af berget, och han fram for them.

28. Och sade til them: Följer mig efter; ty HERren hafwer gifwit edra fiender, the Moabiter, i edra händer; och the följde honom efter, och wunno Jordans färjestad, then som drager åt Moab, och låto ingen komma ther öfwer.

29. Och slogo af the Moabiter på then tiden, wid tio tusende män, altfamman ådla och stridsamma män, så at icke en undslapp.

30. Alltså wordo the Moabiter på then tiden nederlagde under Israels barns hand: och landet war stilla i åttatio år.

31. Efter honom war Samgar Anath

son: han slog serhundrade Philisteer med en herdastaf; och frälste och han Israel.

4. Capitel.

Men Israels barn gjorde ytterligare illa för HERranom, då Ehud war död.

2. Och HERren sålde them uti Zabins, the Cananeers Konungs händer, som satt i Hazor; och hans hårhöfswitsman war Sisera; och han bodde i Haroseth hedningarnas.

3. Och Israels barn ropade til HERran; ty han hade niohundrade jernvagnar, och tvingade Israels barn med wäld i tjugu år.

4. På then samma tiden war domarrinna i Israel then Prophetisan Debora, Lappidoths hustru:

5. Och hon bodde under Debora palmtrå, emellan Rama och Bethel, på Ephraims berg: och Israels barn kommo tit up til henne för rått.

6. Hon sände åstad, och kallade Barak Abinoams son, af Kedes Naphthali, och låt säga honom: Hafwer icke HERren Israels Gud bukit tig: Gå åstad, och drag up på berget Thabor, och tag tiotusende män med tig utaf Naphthali och Sebulons barn?

7. Ty jag wil föra til tig Sisera, Zabins hårhöfswitsman, wid then bäcken Kison, med hans wagnar och med all hans hop, och wil gifwa honom i dina händer.

8. Barak sade til henne: Om tu far med mig, så drager jag åstad; men far tu icke med, så drager icke heller jag.

9. Hon sade: Jag wil draga med tig; men segren blifwer icke tin i thenna resan som tu gör; utan HERren skal gifwa Sisera uti en qvinnas hand. Så gjorde Debora sig redo, och for med Barak til Kedes.

10. Då kallade Barak Sebulon och Naphthali til Kedes, och drog til fotö med tiotusende män; Debora följde och med honom.

11. Men Heber, then Keniten, war dragen ifrå the Keniter, ifrå Hobabs barn, Mose swägers, och hade upslagit

sina tjåll wið then eten Jaanaim in wið Redes.

12. Lå wardt Sifera bodadt, at Baraf AbiNoams son war dragen up på thet berget Thabor.

13. Så samlade han alla sina wagnar tilhopa, niøhundrade jernwagnar, och alt thet folk som med honom war, ifrå Harofeth hedningarnas alt in til then båcken Rifon.

14. Men Debora sade til Baraf: Up! thetta år then dagen, i hwilken HERRen hafwer gifwit Sifera i tin hand; ty HERRen skal draga ut för tig. Så drog Baraf ned af berget Thabor, och the tiotusende män med honom.

15. Och HERRen förstræckte Sifera, med alla hans wagnar och all hans hår, för Barafs swårdsågg, så at Sifera sprang ifrå sin wagn, och flydde til fot.

16. Men Baraf jagade efter wagnarna och håren in til Harofeth hedningarnas; och all Siferas hår föll för swårdsågg, så at icke en blef öfwer.

17. Men Sifera flydde til fot in uti Jaels tjåll, Hebers then Kenitens hustru; förty Konung Jabin i Hazor och Hebers then Kenitens hus stodo i frid med hwar annan.

18. Och Jael gick emot Sifera, och sade til honom: Kom min herre, kom in til mig, och frukta tig intet: och han gaf sig in til henne uti hennes tjåll; och hon höljde öfwer honom en mantel.

19. Och han sade til henne: Råra, gif mig litet watn til at dricka, ty mig törstar. Lå tog hon en bytta mjölk, och gaf honom dricka, och höljde på honom.

20. Och han sade til henne: Gåf fram i ddren på tjållet; och om någon kommer och frågar om någon är här, så säg: Ingen.

21. Så tog Jael, Hebers hustru, en nagla af tjållet och en hammare i sin hand, och gick satta in til honom, och slog honom naglan genom tinningen, så at han fönt ned til jorden; ty han war sömnig och wanmågig, och blef dödd.

22. Lå Baraf jagade efter Sifera, gick Jael ut emot honom, och sade til honom: Kom hit; jag wil wisa tig then

man som tu söker efter. Och lå han kom in til henne, låg Sifera dödd, och naglan fast i hans tinning.

23. Alltså nederlade Gud på then tiden Jabin, the Cananeers Konung, för Israels barn.

24. Och Israels barns hand fullföljde, och wardt stark emot Jabin, the Cananeers Konung, til thes the utrotade honom.

5. Capitel.

Lå sungo Debora och Baraf AbiNoams son på then samma tiden, och sade:

2. Låfwer HERRan, at Israel är åter fri worden, och folket hafwer warit thet willigt til.

3. Höder til, I Konungar, och åter uppå, I Förstar! Jag wil, HERRanom wil jag sjunga; och HERRanom Israels Gud! wil jag spela.

4. HERRe, lå tu utdrog ifrå Seir, och gick fram ifrå Edoms mark, lå stalf jorden, himmelen dröy, och styarne drupo watn.

5. Bergen smälte för HERRanom, Sinai för HERRanom Israels Gud.

6. I Samgars Anaths sons tid, i Jaels tid, woro wågarne förgångne; och the som på stigarne gå stulle, the wandrade kroliga wågar.

7. Thet fattades, bönder fattades i Israel, til thes jag Debora upkom, til thes jag upkom en moder i Israel.

8. Et nytt hafwer Gud utwalt, portarna hafwer han bestridt: ingen sköld eller spets wardt sedd ibland fyratio tusende i Israel.

9. Mitt hjerta faller til Israels regenter, hwille frivillige åro ibland folket.

10. Låfwer HERRan, I som riden på sköna åsninnor, I som sitten för råtta; och sjunger, I som gån på wågarna.

11. Ther skyttarne ropa ibland them som watn hämta, ther såge man om HERRans rättfärdighet, om hans bönders rättfärdighet i Israel: lå drog HERRans folk ned til portarna.

12. Up, up Debora! up, up, och sjung en wisa; up, Baraf! och fånga tina fångare, tu AbiNoams son.

13. Lå wordo the förlätne rådande öfwer the mågtige : HERRen wardt rådande genom mig öfwer the hjeltar .

14. Utaf Ephraim war theas rot emot Amalek ; och efter tig, BenJamin, i titt folk : af Nachir äro komne regenter ; och af Sebulon äro regerare wordne igenom strispennan.

15. Isaschars Förstar woro med Debora ; och Isaschar war såsom Barak i dalen, utfänd med sitt fotfolk. Ruben höll mycket af sig, och stilde sig ifrån öf.

16. Hwi blef tu i tina sårabyddor, til at höra hjordarnas bråande, och höll mycket af tig, och stilde dig ifrån öf ?

17. Gilead blef på hinsidan Jordan : och hwi bor Dan ibland steppen ? Åger fatt i hafvets hamn, och blef i sina förfallna byar.

18. Men Sebulons folk vågade sina själar i döden : Naphthali theslifes på högden af marken.

19. Konungarne kommo och stridde : så stridde the Cananeers Konungar i Thaanach, wid thet watnet Megibbo ; men the hade ingen winning theraf.

20. Af himmelen wardt stridt emot them : stjernorna i theas lopp stridde emot Sifera.

21. Then båden Rison wältrade them : then båden Kedumim, then båden Rison. Tråd min själ på the starka.

22. Lå barrade hästarnas fötter för theas starka åsittares förfärelses stul.

23. Förbanner then staden Meros, sade HERRans Ängel ; förbanner hans borgare, at the icke kommo HERRanom til hjelp, til hjelp HERRanom, til the hjeltar.

24. Wälsignad ware ibland qvinnor Sael, Hebers then Kenitens hustru : wälsignad ware hon i hyddorna ibland qvinnor.

25. Wjölfe gaf hon, så han watn begärde, och bar smör in uti en hårlig stäl.

26. Hon tog naglan med sin hand, och smedshammaren i sin högra hand, och slog Sifera genom hans hufvud ; fönkertrofsade och genomstäck hans tinningar.

27. Til hennes fötter kröfte han sig, föll ned, och lade sig : han kröfte sig, och föll ned til hennes fötter ; såsom han kröfte sig, så låg han förderfwad.

28. Sifera moder såg genom fensstret ut, och gret igenom gallren : hwi förderfwad hans wagn så länge, at han icke kommer ? Hwi förderbja hans wagns hjul ?

29. The wisesta ibland hennes qvinnor swarade, så hon så jämmerligen qwidde :

30. Skulle the icke sinna och byta rof, hwar man en ung piga eller två til byte ; och Sifera brokigt stickade kläder til byte, stickade brokiga kläder om halften til byte ?

31. Alltså, HERRe, förgånge alle tine fiender ; men the som honom får hafwa, the ware såsom then upgående solen i sin magt. Och landet hade frid i fyrtio år.

. 6. Capitel.

Och så Israels barn gjorde thet ondt war för HERRanom, gaf HERRen them under the Midianiters hand i sju år.

2. Och så the Midianiters hand wardt för stark öfwer Israel ; gjorde Israels barn sig flyktor i bergen, och kulor och fåsten.

3. Och när Israel något sådde, så kommo the Midianiter up, och the Amalekitter, och the af österlanden,

4. Och lågrade sig emot them, och förderfwade wårten på landet, allt in til Gasa, och lät ingen bostap blifwa qwar i Israel, hwarten får, få, eller åsnor.

5. Förti the kommo tit up med sin nåring och tjäll, såsom et stort tal gråshoppor, så at hwarken the eller theas cameler stodo til at råfna ; och the föllo in i landet, på thet the skulle förderfwa thet.

6. Så wardt Israel mycket förswagad, för the Midianiter. Lå ropade Israels barn til HERRan.

7. Sem the nu ropade til HERRan, för the Midianiters stul,

8. Sände HERRen til them en Pro-

phet, som sade til them: Hetta säger HERren Israels Gud: Jag hafwer fört eder utur Egypten och utu träldomens hus;

9. Och hafwer frälst eder utu the Egyptiers hand, och utur allas theas hand som eder tvingade, och hafwer drifwit them ut för eder, och gifwit eder theas land;

10. Och sade til eder: Jag är HERren eder Gud; frukter intet the Amorreers gudar, i hwilkas land I bon: och I lydden min röst intet.

11. Och en HERrans Angel kom, och satte sig under en ek i Ophra, hwilken Joas tillhörde, the Esriters fader; och hans son Gideon tröskade hвете i präsen, på thet han skulle fly för the Midianiter.

12. Då syntes honom HERrans Angel, och sade til honom: HERren ware med dig, tu stridsamme hjetle.

13. Gideon sade til honom: Min herre, är HERren med oss, hwi wedersfars oss så alt thetta? Och hwar äro alla hans under, som våre fäder hafwa förtält oss, och sagt: HERren hafwer fört oss utur Egypten. HERren hafwer nu öfvergifwit oss, och gifwit oss i the Midianiters händer.

14. Då wände HERren sig til honom, och sade: Gack ästad i thenna tin kraft; tu skal fria Israel utu the Midianiters händer: si, jag hafwer sändt dig.

15. Han sade til honom: Min HERre, hwar med skal jag fria Israel? Si, min slägt är then minsta i Manasse; och jag är then swagaste i min faders hus.

16. HERren sade til honom: Jag wil wara med dig, så at tu skal slå the Midianiter såsom en man.

17. Men han sade til honom: Käre, hafwer jag funnit nåd för dig, så gif mig et tekn, at thet är tu som talar med mig.

18. Gack icke hådan til thes jag kommer til dig, och bär mitt spisooffer, och lägger thet för dig. Han sade: Jag wil blifwa til thes tu kommer igen.

19. Och Gideon gick, och slagade et

fid, och tog et Ephra öfhradt mjöl, och lade kött uti en korg, och lät fodet uti en kruka, och bar ut til honom under elen, och gick fram.

20. Men Guds Angel sade til honom: Lag köttet och thet öfhradt, och lägg thet på hälleberget, som här är, och giut fodet ut: och han gjorde så.

21. Då rådde HERrans Angel läppen ut, som han hade i handen, och kom wid köttet och thet öfhradt mjölet med läppåndan; och elden kom utu hälleberget, och förtärde köttet och thet öfhradt mjölet. Och HERrans Angel försvann utu hans ögon.

22. Då nu Gideon såg, at thet war en HERrans Angel, sade han: O HERre, HERre, hafwer jag nu sett en HERrans Angel ansikte mot ansikte?

23. Men HERren sade til honom: Frid ware med dig! Frukta dig intet; tu skal icke dö.

24. Då byggde Gideon ther samma städes HERranom et altare, och kallade thet Fridsens HERre: thet står ther ännu i thenna dag i Ophra, the Esriters faders.

25. Och i then samma natten sade HERren til honom: Tag en stut ibland oxarna som tin fader tilhöra, och en annan stut, som sju år gammal är, och slå sönder Baals altare, som är tin faders, och hugg bort then lunden som ther står;

26. Och bygg HERranom tin Gud et altare öfverst på thetta hälleberget, och red thet til, och tag then andra stuten, och offra et bränneoffer med weden af lunden som tu borthuggit hafwer.

27. Då tog Gideon tio män utaf sina tjenare, och gjorde såsom HERren honom sagt hade: men han fruktade sig göra thet om dagen, för sin faders hus skul och för folkets skul i staden; utan om natten gjorde han thet.

28. Då nu folket i staden stodo up bitida om morgonen; si, då war Baals altare sönderlagit, och lunden ther står afhuggen, och then andra stuten för et bränneoffer lagd på thet altaret som upbyggd war.

29. Och then ene sade til then andre: Ho hafwer thetta gjort? Och så the sökte och frågade ther efter, warbt sagdt: Gideon, Joas son, hafwer thet gjort.

30. Så talade folket i staden til Joas: Så öf hit ut tin son; han måste dö, theförde at han hafwer omkullslagit Baals altare, och afhuggit lunden ther när.

31. Men Joas sade til alla them som när honom stodo: Wiljen I lägga eder ut för Baal? Wiljen I fria honom? Then som lägger sig ut för honom, han skal dö i thenna morgon. Är han gud, så hämnne sig sjelf, at hans altare omkullslagit är.

32. Ifrå then dagen kallade man honom JerubBaal, och sade: Baal hämnne sig sjelf, at hans altare omkullslagit är.

33. Då församlade sig tilhopa the Midianiter och Amalekiter och the österlänningar, och drogo öfwer, och lågrade sig i then dalen Sisreel.

34. Så ikklådde HERRans ande Gideon; och han lät blåsa i basuner, och kallade AbiEzer, at the skulle följa honom.

35. Och sände bodskap i hela Manasse, och kallade them, at the skulle öf följa honom: han sände öf bodskap til Aser och Sebulon och Naphthali: the kommo up emot honom.

36. Och Gideon sade til Gud: Wil tu frälssa Israhel igenom min hand, såsom tu sagt hafwer;

37. Så wil jag lägga et stin med ulen ut på logan; om daggen lägger sig allenast på stinnet, och all marken är torr, så kan jag märka, at tu wil frälssa Israhel igenom min hand, såsom tu sagt hafwer.

38. Och thet stebde så. Och så han then andra morgonen bittida upstod, tryckte han daggen utu stinnet, och upfyllde en stål med thet watnet.

39. Och Gideon sade til Gud: Tin wrebe förgrymme sig icke öfwer mig, om jag än en tid talar; jag wil än en tid försökt med stinnet; ware nu allena torrt på stinnet, och daggen på all marken.

40. Gud gjorde öf så i samma natt, at allena war torrt på stinnet, och dagg uppå all marken.

7. Capitel.

Så stod JerubBaal, thet är Gideon, bittida up, och alt folket som med honom war, och lågrade sig wid then brunnen Harod, så at han hade the Midianiters hår norr ut, bak för thet berget More i dalen.

2. Och HERRen sade til Gideon: Folket som med dig är, är alt för mycket. Om jag gåfwe Midian i theas händer, måtte Israhels barn berömma sig emot mig och säga: Min hand hafwer frälst mig.

3. Så lät nu utropa för folkets öron, och säga: Then som rädd är och försärad, han wände om, och skynde sig af berget Gilead. Då wände folket tillbaka, tu och tjugu tusende, så at icke mer än tio tusende blefwo kvar.

4. Och HERRen sade til Gideon: Thetta folket är ännu förmycket: haf them ned til watnet; ther wil jag pröfwa dig them: och om hwilken jag säger dig, at han skal draga med dig, han skal draga med dig: och om hwilken jag säger, at han icke skal draga med dig, han skal icke draga.

5. Och han hade folket ned til watnet. Och HERRen sade til Gideon: Hvilken som läppjar watnet med sin tunga, såsom en hund läppjar, honom ställ afsidet; theslites them som på sina knän nederfalla til at dricka.

6. Då war theas tal, som med munnen läppjat hade utu handen, trehundra män: alt thet andra folket hade fallit på knä och druckit.

7. Och HERRen sade til Gideon: Med the trehundra män, som läppjat hafwa, wil jag frälssa eder, och gifwa the Midianiter i tina händer; men thet andra folket lät allsammans gå hem til sitt.

8. Och the togo spåning för folket med sig, och sina basuner; men the andra Israheliter lät han alla gå, hwar och en i sin hydda; men han stärkte sig

med the trehundra män; och the Midianiters här låg nedan för honom i dalen.

9. Och HERren sade til honom i sijnna natt: Statt up, och gå ned til lågret; ty jag hafver gifvit them i tjna händer.

10. Om tu fruktar tig at gå tit ned, så låt tin dräng Pura gå ned med dig til lågret;

11. At tu må så höra hwad the tala: sedan skal tu med magt draga ned til lågret. Så gick Gideon med sin dräng Pura ned til thet rumet i lågret, thet waken war.

12. Men the Midianiter och the Amalekitter och alle österlänningarne hade lågrat sig i dalen såsom en hop gråshoppor; och theas cameler stodo icke til at räkna, så många woro the, såsom sanden på hafwets strand.

13. Då nu Gideon kom, si, då förtälde en för then andre en dröm, och sade: Mig tyckte, at et bjuggbröd, på glödd bakadt, wåltade sig in til the Midianiters läger, och då thet kom til tjället, slog thet thet, och kastade thet neder, och wände up och ned uppå thet, så at tjället låg.

14. Då svarade then andre: Thet är icke annat än Gideons swärd, Joas sons, then Israelitens. Gud hafver gifvit the Midianiter i hans händer, med hela håren.

15. Då Gideon nu hörde förtäljas sådan dröm, och hans utläggning, tilbåd han, och kom igen i Israels här, och sade: Up! ty HERren hafver gifvit the Midianiters här uti edra händer.

16. Och han skiftade the trehundra män i tre delar, och fick hwar och en en basun i sin hand, och toma krukor, och lampor ther uti.

17. Och sade til them: Ser på mig, och görer och så: si, när jag kommer in til håren, såsom jag gör, så görer och med.

18. Såsom jag blåser i basunen, och alle the som med mig äro, så stolen och I blåsa i basunen omkring hela håren, och såga: HERren och Gideon.

19. Så kom Gideon, och hundra män med honom, til thet yttersta på håren til första wåktarena som thet stickade woro, och wäckte them up, och blåste med basunerna, och slogo sönder krukor i sina händer.

20. Och så blåste då alla tre heparne med basunerna, och slogo sönder krukor; men lamporna höllo the i theas wänstra hand, och basunen i theas högra hand, och blåste, och ropade: HERrans och Gideons swärd.

21. Och hwar och en stod på sitt rum omkring håren. Då begynte hela håren at löpa, ropa och fly.

22. Och som the trehundra män blåste i basunerna, gjorde HERren så, at hwar och ens swärd i hela håren war emot then andra; och håren flydde alt in til BethSittaZeratha, alt in til gränsen at then slätten Meholah wid Tabboth.

23. Och the Israels män af Naphtali, af Aser och af hela Manasse, strjade och jagade efter the Midianiter.

24. Och Gideon sände bodskap på hela berget Ephraim, och låt säga them: Kommer ned emot the Midianiter, och kommer, förr än the, til watnet, in til BethBara och Jordan. Så ropade alle the som af Ephraim woro, och kommo, förr än the, til watnet, in til BethBara och Jordan.

25. Och the singo fatt på the två Midianiters förstar, Dreb och Seeb; och dräpo Dreb på thet hälleberget Dreb, och Seeb i Seeb's präst; och jagade the Midianiter, och buro Dreb och Seeb's hufwud til Gideon öfver Jordan.

8. Capitel.

Och the män af Ephraim sade til honom: Hwi gjorde tu oss thetta, at tu icke kallade oss, då tu drog til strids emot the Midianiter? Och the kistade swärigen på honom.

2. Men han sade til them: Hwad hafver jag nu gjort, thet eder gerning lifnas kan? Är icke en Ephraims winqvist bättre än hela Abiesers winberging?

3. Gud hafwer gifwit i edra händer the Midianiters Förstar Oreb och Seeb: huru skulle j g kunnat thet gjort, som I gjort hafwen? L  han thetta sade, stillades theas wrede emot honom.

4. L  nu Gideon kom til Jordan, gick han ther öfwer, med the trehundrade m n som med honom woro; och the woro tr tte och jagade efter.

5. Och han sade til thet folket i Succoth: Käre, gifwer thetta folket som under mig  r något br dd, förty the  ro tr tte, at jag m tte jaga efter the Midianiters Konungar Sebah och Zalmunna.

6. Men the Öfwerste i Succoth sade:  ro Sebah och Zalmunna händer allaredan i tina händer, at wi ju stole gifwa tin h r br dd?

7. Gideon sade: Nu w l, n r H Rren gifwer Sebah och Zalmunna i min hand, skal jag s ndertr sta edert fått med törne utur  nen, och med ti slar.

8. Och han drog t dan up til Pnuel, och talade sammalunda til them. Och thet folket i Pnuel svarade honom lita som the i Succoth.

9. Och han sade    til thet folket i Pnuel: Kommer jag igen i frid, så skal jag bryta thetta tornet neder.

10. Men Sebah och Zalmunna woro i Karfor, och theas h r n r them, wid femton tusende, hwille alle woro undslupne af hela the  sterl nningars h r; ty tjugu och hundrade tusende woro fallne, som sw rd utdraga kunde.

11. Och Gideon drog up åt på then w gen, ther man i t ll bor, öster ut, in mot Nobah och Jogbeha, och slog h ren; ty h ren war trygg.

12. Och Sebah och Zalmunna flydde; men han jagade efter them, och grep the två Midianiters Konungar, Sebah och Zalmunna, och f rfr cte hela h ren.

13. L  nu Gideon, Joas son, kom igen af striden, förr än solen upgången war;

14. T f han fatt på en dräng utaf thet folket i Succoth, och frågade honom. Han stref honom up the  fwersta i Succoth, och theas äldsta, sju och sjuttio m n.

15. Och han kom til thet folket i Succoth, och sade: Ei, h r  ro Sebah och Zalmunna, om hwilka I bespottaden mig, och saden:  r t  allaredan Sebah och Zalmunna hand uti tina händer, at wi ju stole gifwa titt folk, som tr tt  r, br dd?

16. Och han tog the äldsta af staden, och törne utaf  nen och ti slar, och l t ther med s nderflita thet folket i Succoth.

17. Och tornet i Pnuel bröt han neder, och slog ihj l folket i staden.

18. Och til Sebah och Zalmunna sade han: Hurudane woro the m n, som I slogen ihj l i Thabor? The sade: The woro sådane som tu, och d gelige så som en Konungs barn.

19. Han sade: The woro mine bröder, min moders söner: så sant som H Rren lefwer, om I hadn låtit them lefwa, skulle jag ic  aflifwa eder.

20. Och sade til sin f rstf dd  son, Jether: Statt up, och dr p them. Men drängen drog sitt sw rd ic  ut; ty han fruktade sig, efter han war ännu en ung dräng.

21. L  sade Sebah och Zalmunna: Statt tu up, och slå  f; ty efter som mannen  r, så är    hans magt. Så stod Gideon up, och slog ihj l Sebah och Zalmunna, och tog the sp nger som woro på theas camelters hälsar.

22. L  sade til Gideon någre af Israhel: War herre öfwer  f, tu och tin son, och tin sons son, efter tu hafwer frälst  f ifrå the Midianiters hand.

23. Men Gideon sade til them: Jag wil ingen herre wara öfwer eder, och min son skal ic  heller wara herre öfwer eder; utan H Rren skal wara Herre öfwer eder.

24. Och Gideon sade til them: Ei beg r jag af eder: Sw r och en gifwe mig the örringar som han röfwat hafwer; förty, efter the woro Ismaeliter, hade the guldene  rringar.

25. The sade: Them wilje wi gifwa. Och the bredde et kl de ut; och h war och en kastade  rringarna ther uppå, som han röfwat hade.

26. Och the gyldene brringarne, som han hade begärt, gjorde til wigt tusende sjuhundrade siklar guld; förutan the spånger, kädjor och starlakans kläder, som the Midianiteres Konungar plågade båra, och förutan theas cameleres halssband.

27. Och Gideon gjorde the en listfjortel af, och satte honom i sin stad Ophra; och hela Israel bedref the hor uppå: och thet wardt Gideon och hans hus til förargelse.

28. Alltså wordo the Midianiter förnebrade för Israels barn, och hofwo sitt hufwud icke mer up: och landet war stilla i syratio år, så länge Gideon lefde.

29. Och JerubBaal, Joas son, gick bort och bodde i sitt hus.

30. Och Gideon hade sjuttio söner, som utaf hans länder komne woro; ty han hade många hustrur.

31. Och hans frilla, then han hade i Sichem, födde honom och en son: hans namn kallade han Abimelech.

32. Och Gideon, Joas son, blef död i god ålder, och wardt begrafwen i sin faders Joas graf, i Ophra, the Ezeriteres faders.

33. Då Gideon war död, wände Israels barn om, och bedrefwo hor efter Baalim, och gjorde BaalBerith sig til en gud.

34. Och Israels barn kommo intet hEran theas Gud ihåg, then them frälsat hade ifrån alla theas fienders hand alt omkring.

35. Och the gjorde ingen barmhertighet med JerubBaals Gideons hus, efter alt thet goda som han emot Israel gjort hade.

9. Capitel.

Men Abimelech, JerubBaals son, gick bort til Sichem, til sin moders bröder, och talade med them och med hela släkten af hans moderfaders hus, och sade:

2. Käre, taler för alla måns öron i Sichem: Hvilket år eder bättre, at sjuttio män, alle JerubBaals barn, blifwa herrar öfwer eder, eller en man

blifwer herre öfwer eder? Kommer och thet til med ihåg, at jag är edert ken och lödt.

3. Då talade hans moders bröder alla thesa ord om honom för alla måns öron i Sichem; och theas hjerta bewettes efter Abimelech; ty the tänkte, han är vår broder.

4. Och gifwo honom sjuttio silfverpenningar utu BaalBeriths hus; och Abimelech legde sig thet med lösaaktiga och lättfärdiga män, som honom följde efter.

5. Och han kom i sin faders hus, i Ophra, och slog sina bröder, JerubBaals söner, sjuttio män, ihjäl på en sten: men Jotham, then yngste sonen JerubBaals, blef igen; ty han wardt undslungen.

6. Och sig församlade alle män af Sichem och hela Millo hus, och gingo til, och gjorde Abimelech til Konung wid then höga ek som stod i Sichem.

7. Då thetta wardt sagt Jotham, gick han bort, och stod öfwerst på Grisims berg, och hof sin röst up, ropade och sade til them: Hörer mig, I män af Sichem, at Gud och hörer eder.

8. Trån gingo til, och skulle smörja öfwer sig en Konung, och sade til oljoträdet: War vår Konung.

9. Men oljoträdet svarade them: Skulle jag öfvergifwa min fetma, hwilken både Gud och menniskor prisa i mig, och gå bort och upfattas öfwer trån?

10. Då sade trån til fikonaträdet: Kom tu, och war Konung öfwer oss.

11. Men fikonaträdet sade til them: Skulle jag öfvergifwa min sötma och min goda frukt, och gå bort och upfattas öfwer trån?

12. Då sade trån til winträdet: Kom tu, och war vår Konung.

13. Men winträdet sade til them: Skulle jag öfvergifwa min must, then Gud och menniskor glada gör, och gå bort och upfattas öfwer trån?

14. Då sade alla trån til törnebusten: Kom tu, och war Konung öfwer oss.

15. Och törnebusten sade til trån: Är thet sant, at I wiljen smörja mig

til Konung öfwer eder, så kommer och betror eder under min flugga; hwar I icke wiljen, så gånge en eld utu törnebusken, och förtäre cedertrån i Libanon.

16. Hafwen I nu gjort rätt och redeligt, at I hafwen gjort Abimelech til Konung, och hafwen I gjort wäl emot JerubBaal och hans hus, och hafwen så gjort emot honom, som han förtjent hafwer?

17. At min fader för eder skul stridde och wågade sin själ, therföre at han skulle frälssa eder ifrå the Midianiters hand:

18. Och hafwen upfatt eder i thenna dag emot min faders hus, och slagit hans söner ihjäl, sjuttio män, på en sten, och gjort eder til Konung Abimelech, hans tjenstegruvinnas son, öfwer the män i Sichem, efter han eder broder är.

19. Hafwen I nu gjort rätt och redeligt emot JerubBaal och hans hus på thenna dag, så warer glade öfwer Abimelech, och han ware glad öfwer eder.

20. Hwar och icke, så gånge en eld utaf Abimelech, och förtäre the män af Sichem och af Millo hus; och gånge theslikes ut en eld af the män i Sichem och af Millo hus, och förtäre Abimelech.

21. Och Jotham flydde, och undref, och gick til Ber, och bodde ther, för hans broders Abimelechs skul.

22. Lå nu Abimelech hade råddit öfwer Israhel i tre år,

23. Sände Gud en ond wilja emellan Abimelech och the män af Sichem; förth the män af Sichem förtalade Abimelech,

24. Och kastade honom före then ogerning som han bedref på the sjuttio JerubBaals söner, och lade theas blod in på Abimelech, theas broder, then them ihjäl slog, och på the män i Sichem, som honom hans hand ther til styrkt hade, at han sina bröder drap.

25. Och the män i Sichem beställde et bakhåll öfwerst på bergen, och röfwade på wägen alla them som foro ther fram:

och thet wardt bodadt Abimelech.

26. Så kom Gaal Ebed son och hans bröder, och gingo in i Sichem; och the män i Sichem förlåto sig uppå honom.

27. Och drogo ut på marken, och begade sina wingårdar, och trampade ther, och gjorde en dans, och gingo uti theas guds hus, och åto och drucko och bannade Abimelech.

28. Och Gaal Ebed son sade: Hwad är Abimelech, och hwad är Sichem, at wi honom tjena stole? Är icke han JerubBaals son, och hafwer satt sin tennare Sebul hit öfwer Hemors folk, Sichems faders? Hwi skulle wi tjena honom?

29. Gud gifwe at thetta folket wore under min hand, at jag måtte förjaga Abimelech. Och thet wardt sagdt Abimelech: Första tin hår, och drag ut.

30. Och Sebul, öfwersten i staden, lå han hörde Gaal Ebed sons ord, wardt han illa irred,

31. Och sände bodskap til Abimelech hemligen, och låt såga honom: Si, Gaal Ebed son och hans bröder äro komne til Sichem, och göra tig staden genstörtig.

32. Så ståt nu up om natten, tu och titt folk som när tig är, och war i bakhåll för them i marken.

33. Och i morgonstunden når solen upgår, så war bittida uppe, och fall til staden; och når han och thet folk som med honom är draga ut til tig, så gör med them såsom tin hand finna kan.

34. Abimelech stod up om natten, och alt folket som med honom war, och satte bakhåll in för Sichem med fyra skaror.

35. Och Gaal Ebed son drog ut för stadsporten; men Abimelech reste up utaf bakhåll, med thet folk som med honom war.

36. Lå nu Gaal såg folket, sade han til Sebul: Si, ther kommer en hop folk ned utaf bergshögdgen. Sebul sade: Tu ser fluggan af bergen, lika som thet wore menniskor.

37. Gaal talade ån en tid, och sade: Si, ther kommer en hop folk ned måst

utaf landet, och en här kommer på then vägen til trollare-efen.

38. Då sade Sebul til honom: Hvar är nu tin mun, som sade: Ho är Abimelech, at wi honom tjena stole? Är icke nu thetta thet folk som tu föraktat hafver? Drag nu ut, och strid med honom.

39. Saal drog ut med Sichems folk, och stridde med Abimelech.

40. Men Abimelech jagade honom, så at han flydde för honom; och många föllo slagne alt in til stadsporten.

41. Och Abimelech blef i Aruma; men Sebul dref Saal och hans bröder ut, så at the icke måtte blifwa i Sichem.

42. Om morgonen gick folket ut på marken; och thet wardt sagdt Abimelech.

43. Och han tog folket, och stiftade thet i tre delar, och beställde håll på them i marken. Som han nu såg, at folket gick utu staden, föll han til them, och slog them.

44. Men Abimelech, med then hopen som med honom war, föll til, och trädde in til stadsporten: the andre två hovarne föllo til alla them som på marken woro, och slogo them.

45. Då stridde Abimelech emot staden then hela dagen, och wann honom, och drap thet folk som ther inne war, och slog staden ned, och sådde salt ther uppå.

46. När the män som i Sichems torn bodde thetta hörde, gingo the in uti et fäste i then guden Beriths hus.

47. Då Abimelech thet hörde, at alle the män af Sichems torn woro förslade,

48. Gick han på thet berget Zalmon, med alt sitt folk som med honom war, och tog en yxa i sin hand, och högg en gren af et trä, och lade på sin axel, och sade til alt folket som med honom war: Hwad I sägen at jag gjorde, thet görer od I med hast, såsom jag.

49. Då högg alt folket hvar i sin stad en gren af, och följde Abimelech efter, och kastade them in til fästet, och tände ther eld uppå, så at alle the män af Sichems torn blefwo döde, wid tusende

män och qvinnor.

50. Och Abimelech drog til Thebez, och belade thet, och wann thet.

51. Men ther war et starkt torn midt i staden, til hwilket alle flydde, både män och qvinnor och alle stadens inbyggare, och låste igen efter sig, och stego up på taket af tornet.

52. Då kom Abimelech in til tornet, och stridde ther emot, och kom in til porten af tornet, på thet han skulle tända ther eld uppå.

53. Men en qvinna kastade et stycke af en qvarnsten ned på Abimelechs hufvud, och slog honom hufvudstälten sönder.

54. Då kallade Abimelech drängen, som hans wårja drog, hasteligen, och sade til honom: Drag ut titt swärd, och drap mig, at man icke skal säga: En qvinna slog honom ihjäl. Då stack hans dräng honom igenom; och han blef död.

55. Då nu the Israeliter som med honom woro sågo, at Abimelech war död, gick hvar och en hem til sin ort.

56. Alltså betalade Gud Abimelech thet onda, som han emot sin fader gjort hade, då han drap sina sjuttio bröder.

57. Theelikes alt thet onda, som the män af Sichem gjorde, betalade them Gud på theras hufvud; och öfver them kom Iothams förbannelse, Jerub-Baals sons.

10. Capitel.

Efter Abimelech upkom en annan frälsare i Israel, Thola, en man af Isaschar, Quah son, Dodo sons; och han bodde i Samir på Ephraims berg.

2. Och han dömdo Israel i tre och tjugu år, och blef död, och wardt begrafwen i Samir.

3. Efter honom upkom Jair, en Gileaditer, och han dömdo Israel i tu och tjugu år.

4. Och han hade trettio söner, ridande på trettio åsnefolar, och hade trettio städer; the kallas Havoth-Jair alt til thenna dag, och ligga i Gilead.

5. Och Jair blef ödd, och wardt begrafven i Ramon.

6. Men Israels barn gjorde åter thet ondt war för HERranom, och tjente Baalim och Ashtaroth, och the gudar i Syria, och the gudar i Zidon, och Moabs gudar, och Ammons barns gudar, och the Philisteers gudar, och öfvergåfwo HERran, och tjente honom intet.

7. Då förgrymmade sig HERrans wrede öfwer Israel, och han sålde them under the Philisteers och Ammons barns hand.

8. Och the tvingade och förtryckte Israels barn ifrå thet året i aderton år, alla Israels barn på hinsidan Jordan, uti the Amoreers land, som i Gilead ligger.

9. Ther til drogo Ammons barn öfwer Jordan, och stridde emot Juda, Ben-Jamin och emot Ephraims hus, så at Israel wardt gansta swåriligen förtryckt.

10. Då ropade Israels barn til HERran, och sade: Wi hafwe syndat emot dig; ty wi hafwe öfvergiftit vår Gud och tjent Baalim.

11. Men HERren sade til Israels barn: Betvingade och icke eder the Egyptier, the Amoreer, Ammons barn, the Philisteer,

12. The Zidonier, the Amalekitter och Maoniter, och jag halv eder utu theas händer, då I ropaden til mig?

13. Så hafwen I dock likaväl öfvergiftit mig, och tjent andra gudar; therföre wil jag intet mer hjälpa eder.

14. Vår och åfaller the gudar som I utwalt hafwen; låter them hjälpa eder uti eder bedröfwelses tid.

15. Men Israels barn sade til HERran: Wi hafwe syndat; gör tu med oss hwad dig tåkes; allenast hjelp oss i thenna tiden.

16. Och the kastade ifrå sig the främmande gudar, och tjente HERranom; och honom ömkade ther öfwer, at Israel så tvingad wardt.

17. Och Ammons barn slog sig ihop, och lågrade sig i Gilead; men Israels barn församlade sig, och lågrade sig i Mizpa.

18. Och folket, the öfwerste i Gilead, sade emellan sig: Hwilket som först begynner til at strida emot Ammons barn, han skal wara höfwiitsman öfwer alla them som bo i Gilead.

11. Capitel.

Jephthah, en Gileaditer, war en stridsam hjelte, dock likväl en stöklas son: och Gilead hade födt Jephthah.

2. Men då Gileads hustru födde honom barn, och the samma barn wordo stora, drefwo the Jephthah ut, och sade til honom: Tu skal intet arf taga i vår faders hus; ty tu äst en annan qvinnas son.

3. Då flydde han för sina bröder, och bodde i thet landet Tob; och til honom församlade sig lösaftige män, och drogo ut med honom.

4. Och någon tid ther efter stridde Ammons barn med Israel.

5. Då nu Ammons barn så stridde med Israel, gingo the äldste af Gilead bort til at hämta Jephthah utu Lobs land;

6. Och sade til honom: Kom, och war vår höfwiitsman, at wi måge strida emot Ammons barn.

7. Men Jephthah sade til the äldste af Gilead: Ären icke I the, som mig haten, och hafwen drifwit mig utu min faders hus, och nu kommen I til mig, medan I ären i bedröfwelse?

8. The äldste i Gilead sade til Jephthah: Therföre komme wi nu igen til dig, at tu skal gå med oss, och hjälpa oss strida emot Ammons barn, och wara vår höfwiitsman öfwer alla them som bo i Gilead.

9. Jephthah sade til the äldste i Gilead: Om I hämten mig igen til at strida emot Ammons barn, och HERren gifwer them för mig, så skal jag wara eder höfwiitsman?

10. The äldste af Gilead sade til Jephthah: HERren ware witne emellan oss, om wi icke göre som tu sagt hafwer.

11. Alltså gick då Jephthah med the äldste af Gilead; och folket satte honom til höfwiitsman och öfwerste öfwer sig;

och Jephthah talade allt thetta in för HERRanom i Mizpa.

12. Då sände Jephthah bodskap til Konungen öfver Ammons barn, och lät säga honom : Hvad hafwer tu med mig skaffa, at tu kommer emot mig til at strida emot mitt land ?

13. Konungen öfver Ammons barn svarade Jephthahs bodskap : Therföre at Israel hafwer tagit bort mit land, då the drogo utur Egypten, alt ifrån Arnon in til Jabbok och alt in til Jordan, så få mig nu thet igen med friid.

14. Jephthah sände åter bodskap til Ammons barns Konung,

15. Och lät säga honom : Så säger Jephthah : Israel hafwer intet land borttagit, antingen ifrå the Moabiter, eller ifrån Ammons barn :

16. Förty när the drogo utur Egypten, vandrade Israel genom öken alt in til röda hafvet, och kom til Kades,

17. Och sände bodskap til the Edomeers Konung, och sade : Låt mig draga igenom ditt land ; men the Edomeers Konung tilstodde them intet. Och sände han bod til Konungen öfver the Moabiter ; han wille icke heller tilstådjat. Så blef Israel i Kades :

18. Och wandrade i öken, och drog omkring the Edomeers och Moabiter's land, och kom öfstan på the Moabiter's land, och lågrade sig på hinsidan Arnon, och kom intet in uti the Moabiter's landsändar ; ty Arnon är the Moabiter's landamåre.

19. Och Israel sände bod til Sihon, the Amoreers Konung i Hesbon, och sade : Låt oss draga igenom ditt land in til mitt rum.

20. Men Sihon betrodde icke Israel, at han skulle draga igenom hans landsändar ; utan församlade alt sitt folk, och lågrade sig i Jahza, och stridde med Israel.

21. Men HERRen Israels Gud gaf Sihon, med alt hans folk, i Israels händer, så at the slogo them : alltså tog Israel in alt the Amoreers land, som lå i samma land bodde ;

22. Och tog alla the Amoreers landsändar in, ifrån Arnon alt in til Jabbok, och ifrån öken in til Jordan.

23. Så hafwer nu HERRen Israels Gud fördrifwit the Amoreer för sitt folk Israel ; och wil tu nu taga them in ?

24. Hafwer tin gud Chemos några fördrifwit, them må tu intaga, och låta oss intaga alla them, som HERRen vår Gud för oss fördrifwit hafwer.

25. Menar tu, at tu bättre rätt hafwer, än Balak Zipors son, the Moabiter's Konung ? Erätte icke han och stridde emot Israel ?

26. Så ändock Israel nu i trehundra de år bott hafwer i Hesbon och thes område, i Aroer och thes område, och i alla städer som ligga wid Arnon : hwi friaden I thet icke på then tiden ?

27. Jag hafwer intet brutit emot dig, och tu gör så illa emot mig, at tu strider emot mig. HERRen döme i dag emellan Israel och Ammons barn.

28. Men Ammons barns Konung stötte intet efter the Jephthahs ord, som han bdd honom til.

29. Då kom HERRans ande öfver Jephthah ; och han drog igenom Gilead och Manasse, och igenom Mizpe, som i Gilead ligger, och ifrå Mizpe, som i Gilead ligger, in på Ammons barn.

30. Och Jephthah lofwade HERRanom et löfte, och sade : Gifwer tu Ammons barn i min hand ;

31. Hvad som hälfst utu min hus dörr kommer emot mig, när jag med frid igen kommer ifrån Ammons barn, thet skal höra HERRanom til, och jag skal offra thet til bränneoffer.

32. Så drog Jephthah in på Ammons barn, til at strida mot them ; och HERRen gaf them i hans händer.

33. Och han slog them, alt ifrån Aroer in til thes man kommer til Minnith, tjugu städer, och in til wingårdsplaffen, en mågtig stor slagtning. Och wordo så Ammons barn nedertryckte för Israels barn.

34. Då nu Jephthah kom til Mizpa, til sitt hus, si, då gif hans dotter ut emot honom med pipande och dansan-

de; och hon war enda barnet, och han hade eljes ingen son eller dotter.

35. Och som han fick se henne, ref han sina kläder, och sade: Åh! min dotter, tu gör mig en hjertans sorg, och bedröfwar mig; ty jag hafwer öpnat min mun in för HERanom, och kan icke kalla thet tillbaka.

36. Men hon sade: Min fader, hafwer tu öpnat tin mun in för HERanom, så gör med mig såsom utaf tin mun gångit är, efter HERen hafwer hämnats på tina fiender, Ammons barn.

37. Och hon sade til sin fader: Allenast beder jag tig om et, at tu unnar mig två månader, at jag går ned på bergen, och begråter min jungfrudom med mina lefvsstrar.

38. Han sade: Gaf; och lät henne gå i två månader. Så gick hon bort med sina lefvsstrar, och begret sin jungfrudom på bergen.

39. Och efter två månader kom hon igen til sin fader; och han gjorde henne såsom han lofwat hade; och hon hade intet skaffa haft med någon man.

40. Och en sedwändja kom up i Israel, at Israels döttrar gingo årligen til och begreto Jephthahs, then Gileaditens dotter fyra dagar om året.

12. Capitel.

Och the af Ephraim strjade, och gingo norr ut, och sade til Jephthah: Hwi drog tu i strid emot Ammons barn, och kallade icke oss, at wi måtte hafwa dragit med tig? Wi wilje upbränna ditt hus med tig i eld.

2. Jephthah sade til them: Jag och mitt folk hade en stor sak med Ammons barn, och jag kallade på eder; men I hulpen mig intet utu itheras händer.

3. Då jag nu såg, at ingen frälsare på färde war, satte jag min själ i min hand, och drog åstad emot Ammons barn; och HERen gaf them i min hand: hwi kommen I nu hit up til mig, til at strida emot mig?

4. Och Jephthah församlade alla män i Gilead, och stridde emot Ephraim: och

the män i Gilead slogo Ephraim, thesfore at the sade: Aren I dock, I Gileaditer, ibland Ephraim och Manasse, såsom the thes af Ephraim bestyddas måste.

5. Och the Gileaditer togo in Jordans färjostad före Ephraim. När the nu sade: Wi äre också the bestyddade af Ephraim; lät mig fara öfwer; så sade the män af Gilead til honom: Äst tu en Ephraimit? När han nu svarade, Nej:

6. Så både the honom säga Schibboleth; så sade han Sibboleth, och kunde icke rätt säga thet ut. Så togo the honom fatt, och dräpo honom wrid färjostaden åt Jordan; så at på then tiden föllo af Ephraim tu och fyratio tusende.

7. Och Jephthah dömdo Israel i sex år. Och Jephthah, then Gileaditen, blef ödd, och wardt begrafwen i the städer i Gilead.

8. Efter thenne dömdo Ibzan af Bethlehem Israel.

9. Han hade trettio söner; och trettio döttrar gifte han ut; och trettio döttrar tog han utifrån åt sina söner. Och dömdo Israel i sju år;

10. Och blef ödd, och blef begrafwen i Bethlehem.

11. Efter thenne dömdo Elon Israel, en Sebulonite, och dömdo Israel i tio år;

12. Och blef ödd, och wardt begrafwen i Ajalon, uti Sebulons land.

13. Efter thenne dömdo Abdon Hillel son, en Pirgathonit, Israel.

14. Han hade fyratio söner och trettio sonsöner, som på sjuttio åsnefolar redo. Han dömdo Israel i åtta år;

15. Och blef ödd, och wardt begrafwen i Pirgathon, uti Ephraims land, på the Amalefiter's berg.

13. Capitel.

Och Israels barn gjorde åter thet ondt war för HERanom; och HERen gaf them uti the Philisteers händer i fyratio år.

2. Men en man war i Zorga, utaf Dans slägte, benämnd Manoah; och

hans hustru war ofruktig, och födde intet.

3. Och HERRans Angel syntes hustrun, och sade til henne: Si, tu äst ofruktig, och föder intet; men tu skal warda hafwande, och föda en son.

4. Så wakta tig nu, at tu icke dricker win eller starka drycker, och at tu intet orent äter:

5. Ty tu skal warda hafwande, och föda en son, hwilken ingen räknef skal komma på hufvudet; förty then pilten skal wara en Guds Nazir ifrå moderlifwet, och han skal begynna til at frälssa Israel utu the Philisteers hand.

6. Då kom qvinnan, och talade med sin man, och sade: En Guds man kom til mig, och han war til seende såsom en Guds Angel, gansta försträffelig, så at jag intet frågade honom hwadan han war, eller hwart han wille; och han sade mig intet huru han hette.

7. Men han sade til mig: Si, tu skal warda hafwande, och föda en son: så drick nu intet win eller starka drycker, och ät intet orent; förty pilten skal wara en Guds Nazir ifrå moderlifwet alt intil hans död.

8. Då bad Manoah HERRan, och sade: Åh! HERRe, låt then Guds mannen återkomma til oss, then tu utfsändt hafwer, at han må lära oss hwad wi skole göra med pilten som föddas skal.

9. Och Gud hörde Manoahs röst; och Guds Angel kom igen til qvinnan; och hon satt på marken; och hennes man Manoah war icke när henne.

10. Då loyp hon hasteligen, och underwiste thet sin man, och sade til honom: Si, then mannen hafwer syntes mig, som i dag kom til mig.

11. Manoah stod up, och följde qvinnan efter, och kom til mannen, och sade til honom: Äst tu then mannen, som talade med qvinnan? Han sade: Ja.

12. Och Manoah sade: När nu sker såsom tu sagt hafwer, hurudana skola piltenz feder och gerningar wara?

13. HERRans Angel sade til Mano-

ah: Han skal wakta sig för alt thet, som jag qvinnan sagt hafwer.

14. Han skal icke äta hwad utaf winstrå kommit är, och skal intet win dricka, eller starka drycker, och äta intet orent: alt thet jag henne budit hafwer skal han hålla.

15. Manoah sade til HERRans Angel: Räre, låt oss behålla tig här; wi wilje tilreda tig et lid af getterna.

16. Men HERRans Angel svarade Manoah: Om tu än behåller mig, så åter jag dock intet utaf titt bröd; men wil tu göra HERRanom et bränneoffer, så må tu thet offra; ty Manoah wiste icke, at thet war en HERRans Angel.

17. Och Manoah sade til HERRans Angel: Huru heter tu, at wi tig prisa måge, när nu kommer såsom tu sagt hafwer?

18. HERRans Angel sade til honom: Hwi frågar tu efter mitt namn, thet dock underligt är?

19. Då tog Manoah et lid af getterna och et spisoffer, och lade thet på en sten HERRanom: och han gjorde thet underligt; och Manoah och hans hustru sågo thet upgå.

20. Och då lågen upgå af altaret åt himmelen, for HERRans Angel och up i altarets låga. Då Manoah och hans hustru thet sågo, föllo the ned til jorden på sitt ansikte.

21. Och HERRans Angel syntes intet mer Manoah och hans hustru. Så förnam Manoah, at thet war en HERRans Angel;

22. Och sade til sin hustru: Wi måste döden dö, at wi hafwe sett Gud.

23. Men hans hustru svarade honom: Om HERRen hade welat dråpa oss, så hade han icke anammat bränneoffret och spisoffret af våra händer, och hade icke telt oss alt thetta, ej heller låtit oss thetta höra, såsom nu stedt är.

24. Och qvinnan födde en son, och kallade honom Simson; och pilten växte, och HERRen wälsignade honom.

25. Och HERRans ande begynnade til at wara med honom uti Dans låger, emellan Jorga och Esthaol.

14. Capitel.

Simson gick ned til Thimnath, och såg en qvinna i Thimnath, utaf the Philisteers döttrar.

2. Och då han upkom, underwiste han thet sin fader och sin moder, och sade: Jag hafwer sett en qvinna i Thimnath, utaf the Philisteers döttrar. Käre, gifwer mig henne til hustru.

3. Hans fader och moder sade til honom: Är nu ingen qvinna ibland tina bröders döttrar och i alt mitt folk, at tu går bort och tager tig hustru när the Philisteer, som oomskurne äro. Simson sade til sin fader: Gif mig thenna, ty hon behagar mina ögon.

4. Men hans fader och moder wögte icke at thet war af HERranom; ty han sökte tillfälle emot the Philisteer: och the Philisteer rådde på then tiden öfwer Israæl.

5. Så gick Simson ned med sin fader och sin moder til Thimnath: och som the kommo til wingårdarna wid Thimnath, si, då kom et ungt lejon rytande emot honom.

6. Och HERans ande föll öfwer honom, och han ref thet sönder i stycken, såsom man hade sönderriswit et lid, och hade dock platt intet i handen; och han sade icke sin fader eller sin moder, hwad han gjort hade.

7. Då han nu kom tit ned, talade han med qvinnan, och hon behagade Simson i hans ögon.

8. Och några dagar ther efter kom han igen til at taga henne, och gick af wägen til at bese aset af lejonet; si, då war en bisfår i aset af lejonet, och honing.

9. Och han tog thet i sin hand, och åt ther af i wägen, och gick til sin fader och til sin moder, och gaf them, så at the oc äto; men han sade them intet ther af, at han hade tagit honingen utaf lejonets as.

10. Och då hans fader kom tit ned til qvinnan, gjorde Simson ther bröllop, såsom unge män plåga göra.

11. Och då the sågo honom,ingo the

honom trettio stallbröder, som skulle wara när honom.

12. Men Simson sade til them: Jag wil sätta eder en gåta före; om I then uttyden, och råken rätt inom thesa sju bröllopsdagar, så wil jag gifwa eder trettio skjortor och trettio högtidskläder.

13. Men kunnen I icke uttyda henne, så stolen I gifwa mig trettio skjortor och trettio högtidskläder; och the sade til honom: Sätt fram tin gåta; låt oss höra henne.

14. Han sade til them: Af frågaren utgick mat, och sötna utaf then starta. Och the kunde på tre dagar icke råsa uppå gåtan.

15. På sjunde dagen talade the til Simsons hustru: Låda tin man, at han utsäger oss gåtan; eller stole wi bränna tig och tin faders hus up i eld: hafwen I budit oss hit, til at göra oss fattiga?

16. Då gret Simsons hustru för honom, och sade: Du äst mig wred, och hafwer mig icke får: tu hafwer gifwit mitt folks barn en gåta före, och hafwer icke utsagt mig henne. Han sade til henne: Si, jag hafwer icke utsagt henne för min fader, eller min moder; skulle jag nu sågat för dig?

17. Och hon gret i the sju dagar för honom, medan brölloppet stod. På sjunde dagen sade han henne thet; ty hon låg honom så hårdt uppå: och hon sade gåtan för sitt folks barn.

18. Då sade the män af staden til honom på sjunde dagen förr än solen gick ned: Hwad är sötare än honingen? Hwad är starkare än lejonet? Han sade til them: Om I icke hadn plöjt med min kalf, hadn I intet råkat på min gåta.

19. Och HERans ande föll uppå honom, och han gick ned til Askelon, och slog trettio män af them, och tog theas kläder, och gaf högtidskläder til them som gåtan påråkat hade; och wardt ganska wred, och gick up i sin faders hus.

20. Men Simsons hustru wardt gifwen en hans stallbroder, then honom tillhydde.

15. Capitel.

Och thet begaf sig efter några dagar, om hweteanden, at Simson sökte sin hustru med et lid af getterna; och som han tänkte: Jag wil gå til min hustru i kammaren, wille hennes fader icke låta honom in;

2. Och sade: Jag mente, at tu hade warit henne wred worden; ty hafwer jag gifwit henne tin stallbroder; men hon hafwer en yngre syster, som är dägeligare än hon; tag henne för theнна.

3. Då sade Simson til honom: Jag hafwer en gång en rättfärdig sak emot the Philisteer; jag skal göra eder stada.

4. Och Simson gick bort, och fick trehundrade råfwar, och tog bränder, och wände ju en fjert emot then andra, och satte ju en brand emellan två fjertar:

5. Och tände eld på them, och släppte them uti the Philisteers såd, och brände up kårswarna med then slående såden, och wingårdarna och oljoträn.

6. Då sade the Philisteer: Ho hafwer thetta gjort? Då sades: Simson, then Thimnitens måg, theförre at han hafwer tagit honom hans hustru ifrå, och gifwit henne hans stallbroder. Då foro the Philisteer up, och brände up både henne och hennes fader i eld.

7. Men Simson sade til them: Jag låter eder thet göra; jag will antä hämnna mig på eder, och sedan wara til frids.

8. Och han slog them hårdeligen, både på skuldror och på lånder, och gick ned, och bodde uti en bergsklyfta i Egham.

9. Då drogo the Philisteer up, och belade Juda, och gåfwo sig ned til Eghi.

10. The af Juda sade: Hwi hafwen I dragit hit up emot oss? The swarade: Wi äre komne hit up til at binda Simson, at wi måge göra honom, såsom han oss gjort hafwer.

11. Så drogo tretusende män af Juda ned i bergsklyftan i Egham, och sade til Simson: Wet tu icke at the Philisteer äro rådande öfwer oss? Hwi hafwer tu så gjort emot oss? Han sade til them: Såsom the hafwa gjort emot

mig, så hafwer jag gjort emot them igen.

12. The sade til honom: Wi äre komne hit ned til at binda dig, och så dig the Philisteer i händer. Simson sade til them: Så swärjer, at I wiljen intet hinder göra mig.

13. The swarade honom: Wi wilje intet hinder göra dig; utan wi wilje allenast binda dig, och antwårda dig them i händer, och wilje intet dråpa dig: och the bunde honom med tu nya tåg, och förde honom up ifrå klippan.

14. Och då han kom in til Eghi, strjade the Philisteer, och kommo emot honom; men HERans ande föll på honom, och tågen på hans armar wordo såsom blår, the af eld förbrände äro, så at banden på hans händer förfäliste.

15. Och han råfade en ruttens åsnakindboge; han räckte ut sin hand, och tog honom, och slog ther med tusende män.

16. Och Simson sade: Ther ligga the ihop; med en åsnakindboge hafwer jag slagit tusende män.

17. Och då han thet utsagt hade, kallade han kindbogen utu sin hand, och kallade thet rumet RamathEghi.

18. Och som han begynte swårigen törsta, kallade han HERan, och sade: Tu hafwer en så stor salighet gifwit igenom tin tjenaresh hand, och nu måste jag dö af törst, och falla uti the dömssturnas händer.

19. Då öpnade Gud en öreländ i kindbogen, och ther gick ut watu; och som han drack, kom hans ande igen, och wederquidtes: theförre heter och thet rumet kallarens kindboge-brunn, alt in til theнна dag.

20. Och han dönde Israel uti the Philisteers dagar i tjugu år.

16. Capitel.

Och Simson gick til Gasa, och fick ther se en stöla, och lade sig när henne.

2. Då wardt the Gaster sagdt: Simson är kommen här in: och the omhvarfde honom, och låto taga wara på honom i stadsporten hela natten; och woro hela natten stilla, och sade: I

morgon, så ljust warder, wilje wi slå honom ihjäl.

3. Men Simson låg in til midnatt: så stod han up om midnatt, och fattade båda dörrarna i stadsporten med båda dörrträn och stottbomen, och lade them på sina axlar, och bar them up på bergshögden för Hebron.

4. Ther efter fick han kärlet til en qvinna wid then bäcken Sorek, hwilken het Delila.

5. Up til henne kommo the Philisteers Förstar, och sade til henne: Zala så wid honom, at tu kan få se hwar uti han sådan stor kraft hafwer, och hwar med wi kunne warða honom öfvermågtige, så at wi finge bindan och tvingan; så wilje wi hwar gifwa dig våra tusende och hundrade silfverpenningar.

6. Och Delila sade til Simson: Käre, såg mig hwar uti tin stora starkhet består, och hwar med man kunde binda dig och tvinga dig?

7. Simson sade til henne: Om man bunde mig med sju nya bastrep, som ännu intet förtorkade woro, så worde jag swag och såsom en annan människa.

8. Då förde the Philisteers Förstar up til henne sju nya bastrep, som ännu intet förtorkade woro; och hon bandt honom ther med.

9. Och the hade håll på honom när henne i kammaren. Och hon sade til honom: The Philisteer öfwer dig Simson: och han slet sonder repen, såsom et wridit snöre sondergår, när thet af eld förbrändt är: och wardt icke kunigt hwar uti hans starkhet war.

10. Då sade Delila til Simson: Ei, tu hafwer gåckat mig, och ljugit för mig. Säg mig dock nu hwar med man dig binda kan.

11. Han swarade: Om jag worde bunden med nya tåg, ther ännu intet arbete med gjordt är, så worde jag swag, och såsom en annan människa.

12. Så tog Delila nya tåg, och bandt honom ther med, och sade: The Philisteer öfwer dig Simson: och the hade håll på honom i kammaren; och han

slet them sonder utaf sina armar såsom et snöre.

13. Delila sade til honom: Tu hafwer ännu gåckat mig, och ljugit för mig. Käre, såg mig dock hwar med man kan dig binda. Han swarade henne: Om tu slåtade sju låckar af mitt hufvud uti et släteband.

14. Och hon fästade them in med en nagla, och sade til honom: The Philisteer öfwer dig Simson. Och han wakenade up af sin sömn, och drog the slåtade lockar med nagla och släteband ut.

15. Då sade hon til honom: Huru kan tu säga, at tu hafwer mig kär, efter titt hjerta är dock icke när mig? I tre gånger hafwer tu gåckat mig, och icke sagt mig hwar uti tin stora starkhet är.

16. Och som hon alla dagar låg honom öfwer med sådana ord, och lät honom ingen ro få, wardt hans själ upgifwen alt in til döden;

17. Och sade henne hela sitt hjerta, och sade til henne: På mitt hufvud hafwer aldrig någon rakelknif kommit; ty jag är en Guds Nazir ifrå moderlifwet: om man rakar håret af mig, så går min starkhet ifrå mig, så at jag warder swag, lika som alla andra mennistor.

18. Då nu Delila såg, at han hade uppenbarat henne hela sitt hjerta, sände hon bort och lät kalla the Philisteers Förstar, och sade: Kommer än en gång hit up; ty han hafwer uppenbarat mig hela sitt hjerta. Då kommo the Philisteers Förstar up til henne, och hade penningarna med sig i sin hand.

19. Och hon lät honom sofwa på sitt knä, och kallade en som rakade bort the sju lockar af hans hufvud; och hon begynte til at tvinga honom, och hans magt war gången ifrå honom.

20. Och hon sade til honom: The Philisteer öfwer dig Simson. Som han nu wakenade af sin sömn, tänkte han: Jag wil gå ut, såsom jag i flera resor gjort hafwer; jag wil slita mig lös, och wiste icke at HERren war wiken ifrå honom.

21. Men the Philisteer grepo honom, och stungo honom ögonen ut, och förde honom ned til Gasa, och bundo honom med två kopparfjettrar; och han måste mala i fångelsket.

22. Och hans hufvudhår begynte åter växa, ther han rakad war.

23. Lå församlade sig the Philisteers Förstar, til at göra sin gud Dagon et stort offer, och göra sig glada, och sade: Vår gud hafwer gifwit oss vår fiende Simson i våra händer.

24. Sammalunda, når folket såg honom, prisade the theras gud; ty the sade: Vår gud hafwer gifwit vår fiende i våra händer, then vårt land förderfwade, och slog många af oss ihjäl.

25. Lå nu theas hjerta wäl gladt war, sade the: Låt hämta Simson, at han må spela för oss. Så hämtade the Simson utu fångelsket; och han spelade för them, och the ställde honom emellan två pelare.

26. Men Simson sade til drängen, som ledde honom wid handen: Låt mig taga på pelarena, på hvilka huset hänger, at jag må stöbja mig ther in til.

27. Och huset war fullt med män och qwinnor; och the Philisteers Förstar woro ther och alle, och på taket wid tretusende män och qwinnor, the som sågo til huru Simson spelade.

28. Men Simson åkallade HERran, och sade: HERre, HERre, tänk uppå mig, och styrk mig, Gud, i thenna gången, at jag för båda mina ögon må en gång hämnas på the Philisteer.

29. Och han fattade the två medelpelarne, på hvilka huset hängde, och stöbde sig på them, och tog then ena i then högra, och then andra i then vänstra handen,

30. Och sade: Min själ dö med the Philisteer; och han böjde them krafteligen. Så föll huset uppå Förstarna och uppå alt folket som ther inne war; så at the döde, som han drap i sin dö, woro flere än the som han drap medan han lefde.

31. Lå kommo hans bröder tit ned, och hela hans faders hus, och togo honom up, och buro honom up, och begrofwö honom i hans faders Manoahs graf, emellan Jorga och Eschaol. Men han dömdes Israel i tjugu år.

17. Capitel.

En man war på Ephraims berg, benämnd Micha:

2. Han sade til sin moder: The tusende och hundrade silfverpenningar, som äro tagne ifrå mig, och som tu swurit öfwer och sagt för mina öron; si, the samma penningar äro när mig; jag hafwer tagit them til mig. Lå sade hans moder: Wälsignad ware min son HERranom.

3. Så fick han sin moder the tusende och hundrade silfverpenningarne igen; och hans moder sade: Jag hafwer helgat the penningarna HERranom ifrå min hand, för min son, at man må göra et gutit beläte; therföre så får jag dig them nu igen.

4. Men han fick sin moder penningarna igen. Lå tog hans moder tusende och hundrade silfverpenningar, och fick them til guldsneden; han gjorde henne et gutit beläte, thet sedan war i Micha hus.

5. Och then mannen Micha hade så et Guds hus; och han gjorde en lifvjortel och afgubar, och fyllde en sin son handen, at han wardt hans Prest.

6. På then tiden war ingen Konung i Israel; och hwar och en gjorde såsom honom tycktes godt vara.

7. Men en ung man war på then tiden, af Bethlehem Juda, ibland Juda slägte, och han war en Levit, och war ther sammastådes främmande.

8. Men han drog utu Bethlehem Juda stad, til at wandra hwart han kunde, och lå han kom på Ephraims berg til Micha hus, på thet han stulle hålla sin wäg fram,

9. Frågade honom Micha: Hwadän kommer tu? Han svarade honom: Jag är en Levit, af Bethlehem Juda, och wandrar hwart jag kan.

10. Micha sade til honom: Blif när mig; tu skal wara min fader och min Prest; jag wil gifwa tig ärligen tio silfverpenningar och några förenämnda kläder och tin föda. Och Leviten gick med honom.

11. Och Leviten tog til at blifwa när mannen; och han höll then unga mannen såsom en son.

12. Och Micha fyllde Leviten handen, så at han wardt hans Prest, och blef så i Micha hus.

13. Och Micha sade: Nu wet jag at HERren warder mig godt gbrande, efter jag hafwer en Levit til Prest.

18. Capitel.

På then tiden war ingen Konung i Israel; och Dans slägte sökte sig en arfwedel, ther the måtte bo; ty in til then dagen war ännu ingen arflost them tillfallen ibland Israels slägter.

2. Och Dans barn sände utaf sitt slägte och sina landsändar fem hufwitsmän, stridsamma män, ifrå Zorga och Esthaol, til at bespeja landet, och ransafa om thet; och sade til them: Går åstad, och bespejer landet: och the kommo uppå Ephraims berg til Micha hus, och blefwo ther öfwer natten.

3. Och som the nu woro med Micha husfolk, lände the rösten af then unga mannen Leviten, och gingo bort til honom, och sade til honom: Ho hafwer kommit dig hit? Hwad gör tu här? Och hwad hafwer tu här?

4. Han svarade them: Så och så hafwer Micha gjort emot mig, och hafwer lagt mig, at jag skal wara hans Prest.

5. The sade til honom: Råre, fråga Gud til, at wi måge så meta om vår wäg, som wi wandre, skal og lyckosam warda.

6. Presten svarade them: Går åstad med frid; eder wäg är rätt för HERranom, then I wandren.

7. Så gingo the fem män åstad, och kommo til Laïs, och sågo at thet folk som ther inne war bodde säkert, efter the Zidoniers sed, stilla och säkre; och ingen war, som them något bekymmer

gjorde i landet, eller hade thet under sig: och the woro långt ifrå the Zidonier, och hade intet beställa med något folk.

8. Och the kommo til sina bröder i Zorga och Esthaol; och theas bröder sade til them: Huru går thet til med eder?

9. The sade: Up, låt oss draga up til them; ty wi hafwe besett landet: thet är ganska godt; therefore skynder eder, och warer icke sene til at draga, at I mågen komma och taga landet in.

10. När I kommen, warden I finnande et säkert folk, och landet är wiid och bredt; ty Gud hafwer thet gifwit i edra händer; en sådan plats, ther intet fattas, som på jorden är.

11. Så drogo ut af Dans slägte, ifrå Zorga och Esthaol, sexhundra män, wäl wäpnade til strids:

12. Och drogo tit up, och lågrade sig i KirjathSearim i Juda: ther af kallats thet rumet Dans läger alt in til thena dag: och thet är bak om KirjathSearim.

13. Och tådan gingo the uppå Ephraims berg, och kommo til Micha hus.

14. Då svarade the fem män, som hade warit utgångne til at bespeja Laïs land, och sade til sina bröder: Weten I oc, at i thetta hus är en lifstjortel, asgudar och et gutit beläte? I mågen tilse hwad eder til gbrande är.

15. The drogo tit, och kommo i then unga mannens Levitens hus, uti Micha hus, och hålsade honom wänligt.

16. Men the sexhundra wäpnade, med theas harnest, som woro utaf Dans barn, stodo för dören.

17. Och the fem män, som hade utdragne warit til at bespeja landet, gingo up, och kommo tit, och togo belätet, lifstjortelen och the gutna asgudarna, medan Presten stod för porten när the sexhundra wäpnade i theas harnest.

18. Som nu the förre woro komne in uti Micha hus, och togo belätet, lifstjortelen och the gutna asgudarna, sade Presten til them: Hwad gören I?

19. The svarade honom: Tig och håll

munnen på tig, och kom med oss, at tu må blifwa vår fader och Prest: är thet tig bättre, at tu äst Prest uti en mans hus, än uti en hel släkt och ätt i Israel?

20. Thet behagade Presten wäl; och han tog både lifsjortelen, afgudarna och belåtet, och gaf sig midt ibland folket.

21. Och då the wände om, och drogo sin wäg, stickade the barnen och boskapen, och allt the bästa som the hade, fram för sig.

22. Som the nu woro fierran komne ifrån Micha hus, ropade the mån som i husen woro wid Micha hus och följde efter Dans barn,

23. Och ropade til Dans barn; och the wände sitt ansikte om, och sade til Micha: Hwad sladar tig, at tu så ropar?

24. Han svarade: I hafwen tagit bort mina gudar, som jag gjort hafwer, och Presten, och dragen edra sårde; och hwad hafwer jag nu mer? Och I sägen äntå til mig: Hwad sladar tig?

25. Men Dans barn sade til honom: Låt tin röst intet höras när oss, at icke wrede mån öfwerfalla tig, och tu låter tin själ til, och titt hus själar.

26. Så gingo Dans barn sin wäg. Och Micha, då han såg, at the woro honom för starke, wände om, och kom igen til sitt hus.

27. Men the togo thet Micha gjort hade, och then Presten som han hade, och kommo til Laïs, til et stilla och säkert folk, och slogo them med swärdsågg, och upbrände staden med eld.

28. Och ingen war, som them undsatte; ty han låg långt ifrån Zidon, och hade med ingen bestålla: och han låg i then dalen, som ligger wid Beth Rehob. Så byggde the staden, och bodde ther uti,

29. Och kallade honom Dan, efter sin faders Dans namn, hwilken af Israel född war: och staden het tillfarene Laïs.

30. Och Dans barn uppsatte sig belåtet: och Jonathan, Gersons son, Manasse sons, och hans söner woro Prest uti the Daniters släkte, allt in til

then tiden som the wordo förde sångne utu landet;

31. Och satte alltså ibland sig thet Micha belåte, som han gjort hade, så länge som Guds hus war i Silo.

19. Capitel.

Uti then tiden war ingen Konung i Israel. Och en Levitist man war en främling wid sidan af Ephraims berg, och hade tagit sig en frilla til hustru, utaf Bethlehem Juda.

2. Och som hon bedref hor når honom, lopp hon ifrån honom til sin faders hus, til Bethlehem Juda, och blef ther i fyra månader.

3. Och hennes man stod up, och for efter henne, på thet han skulle tala wänligt med henne, och hämta henne igen til sig. Och han hade en dräng och et par åsnor med sig. Och hon hade honom in uti sin faders hus; och då qwinnans fader såg honom, wardt han glad, och undfick honom.

4. Och hans swår, qwinnans fader, höll honom uppe, så at han blef ther i tre dagar når honom: och the äto och drucko, och blefwo ther om natten.

5. På fjerdde dagen woro the bittida uppe; och han stod up och wille färdas. Då sade qwinnans fader til sin wäg: Styrt titt hjerta med en beta bröd; sedan mågen I fara.

6. Och the satte sig, och äto hwar med annan, och drucko. Så sade qwinnans fader til mannen: Käre, blif öfwer natten, och titt hjerta ware lustigt.

7. Men mannen stod up och wille färdas; men hans swår nödgade honom, så at han blef then natten ther.

8. Om morgonen på femte dagen war han uppe, och wille färdas. Då sade qwinnans fader: Käre, wederswid titt hjerta, och låt oss töfwa, så länge något lider uppå dagen; och the äto med hwar annan.

9. Och mannen stod up, och wille fara med sin frilla och med sin dräng; men hans swår, qwinnans fader, sade til honom: Si, dagen är framsliden, och aftonen är för handen, blif qwar i

natt; si här är herberge ännu i thenna dagen; blif här öfwer natten, at titt hjerta må wara lustigt; i morgon stån I bittida up, och dragen edra färde til tina hyddor.

10. Men mannen wille icke blifwa öfwer natten, utan stod up, och for sin wäg, och kom in för Jebus, thet är Jerusaleum, och hans par åsnor sadlade, och hans frilla med honom.

11. Som the nu kommo in til Jebus, förled dagen fast; och drängen sade til sin herre: Käre, kom och låt oss draga in uti the Jebuseers stad, och blifwa ther öfwer natten.

12. Men hans herre sade til honom: Wi wilje icke draga in uti the främmandes stad, som icke äro af Israels barn; utan wi wilje fram bättre til Gibeä.

13. Och sade til sin dräng: Gack up, på at wi måge komma någonstädes til natten, antingen i Gibeä eller i Ramah.

14. Och the drogo fram åt och reste; och solen gick them ned hardt in wid Gibeä, som ligger i BenJamin.

15. Och ther drogo the in, til at blifwa ther i Gibeä öfwer natten. Då han kom ther in, satte han sig på gatan i staden; ty ther war ingen, som them wille herbergera i sitt hus öfwer natten.

16. Och si, ther kom en gammal man utaf marken ifrå sitt arbete om aftonen, och han war också utaf Ephraims berg och en främling i Gibeä; men solket i thet rumet woro Semini barn.

17. Och då han uplyfte sina ögon, såg han then främmande mannen på gatan, och sade til honom: Hwart wil tu? Och hwadan kommer tu?

18. Han svarade honom: Wi äre komne ifrå Bethlehem Juda, och fare in til sidan af Ephraims berg, sådan jag är, och war faren til Bethlehem Juda; och nu far jag til Hérans hus, och ingen wil herbergera mig.

19. Wi hafwe halin och foder til våra åsnor, och bröd och win för mig och tin tjänarinna och för drängen som med tin tjänare är, så at oss fattas intet.

20. Then gamla mannen sade: War til frids; alt thet tig fattas finner tu när mig; allenast blif icke öfwer natten på gatan.

21. Och han hade honom i sitt hus, och gaf åsnorna foder; och the tvådde sina fötter, och äto och drucko.

22. Och som theas hjerta begynte wara gladt, si, då kommo män af staden, Belials barn, och belade huset, och klappade på dören, och sade til then gamla mannen, wården i huset: Låt oss få then mannen hit ut, som i ditt hus kommen är, at wi måge känna honom.

23. Men mannen, huswården, gick ut til them, och sade til them: Icke, så, mine bröder; görer icke thetta onda, efter thenne mannen är kommen i mitt hus; görer icke en sådan galenskap.

24. Si, jag hafwer en dotter, then ännu en jungfru är, och thenne hafwer en frilla; them wil jag låta komma ut til eder, at I förnedren them, och gören med them hvad eder täckes; men på thenna mannen görer icke en sådan galenskap.

25. Men männen wille intet lyda honom. Så tog mannen sin frilla, och hade henne ut til them: then kände the, och hade sig skändeligen med henne then hela natten alt in til morgonen: och som morgonrodnen upgick, låte the henne gå.

26. Då kom qwinnan, litet för dagningen, in för dören af mannens hus, ther hennes herre inne war, och föll ther omkull, och låg ther in til ljusst war.

27. Då nu hennes herre upstod om morgonen, och låt up dören af huset, och gick ut til at fara sin wäg, si, då låg hans frilla för dören af huset, och hennes händer på tröskelen.

28. Och han sade til henne: Statt up; låt oss gå; men hon svarade honom intet. Så tog han henne på sin åsna, redde sig til, och for hem til sitt.

29. Som han hem kom, tog han en knif, och tog sin frilla, och styckade henne, med ben och med alt, i tolf stycken, och sände til alla Israels landsändar

30. Alle the som thet sågo, sade: Sådant är aldrig sedt eller sedt, sedan Israels barn kommo utur Egypti land, in til thenna dag; nu, betänker eder här öfwer, och rådens wid, och säger til.

20. Capitel.

Så drogo Israels barn ut, och församlade sig ihop såsom en man, ifrå Dan alt in til BerSeba, och ifrå Gileads land in til HETran i Mizpa:

2. Och gingo tilhopa utaf alla wrår alt folk af hela Israels slägte i Guds menighet, fyra hundra tusende män til fot, som swård utdrogo.

3. Men BenJamins barn fingo höra, at Israels barn woro dragne up til Mizpa, och Israels barn sade: Säger huru thet onda tillgått är.

4. Då svarade Leviten, qvinnans man som dråpen war, och sade: Jag kom til Gibeä i BenJamin med min frilla, til at blifwa ther öfwer natten:

5. Då hofwo sig up borgarena i Gibeä emot mig, och belade mig i huset om natten, och wille slå mig ihjäl, och skände min frilla, så at hon blef dödd.

6. Så tog jag min frilla, och styckade henne, och sände thet i hela Israels arfs mark; förty the hade gjort en slem ting och galenslap i Israel.

7. Si, nu ären I här, alla Israels barn; rådens wid hwad I stolen göra ther til.

8. Då reste sig alt folket up såsom en man, och sade: Ingen gånge hem i sin hydda eller i sitt hus.

9. Utan thet wijse wi nu göra emot Gibeä: Låt oss kasta lott,

10. Och taga tio män af hundra, och hundra af tusende, och tusende af tio tusende, af alla Israels slägter, at the besörja spisning för folket; at the måga komma och göra med Gibeä BenJamins efter alt theas galenslap, som the i Israel bedrifwit hafwa.

11. Så församlade sig til staden alle Israels män, såsom en man, och förbundo sig.

12. Och Israels slägter sände några män til hela BenJamins slägt, och lå-

to säga them: Hwad är thet för en öndting, som när eder sedd är?

13. Så får oss nu ut the män, Belials barn i Gibeä, at wi måge dråpa them, och låta thet onda komma ifrå Israel. Men BenJamins barn wille icke lyda sina bröders Israels barns röst:

14. Utan församlade sig utu släderna in til Gibeä, til at draga ut til strids emot Israels barn.

15. Och wordo på then dagen talde BenJamins barn utu släderna, sex och tjugu tusende män, som swård utdrogo, förutan the borgare i Gibeä: the wordo talde sju hundra utvalde män.

16. Och ibland alt thetta folket woro sjuhundra utvalde män, som wår sterhåndte woro, och kunde med slungor drabba på et hår, så at the intet felade.

17. Men the män af Israel, förutan the af BenJamin, wordo talde fyra hundra tusende män, som swård förde, och stridsamme män woro.

18. Israels barn stodo up, och drogo up til Guds hus, och frågade Gud, och sade: Ho skal draga tit up för oss, til at begynna striden emot BenJamins barn? HETren sade: Juda skal begynna.

19. Alltså stodo Israels barn om morgonen up, och lågrade sig för Gibeä?

20. Och hwar och en af Israel gick ut til at strida emot BenJamin, och stickade sig til at strida emot Gibeä.

21. Då föllo BenJamins barn ut af Gibeä, och slogo på then dagen af Israel tu och tjugu tusende män til marken.

22. Men folket, Israels män, bemannade sig, och redde sig til at ytterligare strida på samma plats, ther the sig i then förra dagen redt hade.

23. Och Israels barn drogo up, och greto för HETranom alt in til aftonen, och frågade HETran, och sade: Skole wi mer falla til och strida med BenJamins barn, våra bröder? HETran sade: Drager up til them.

24. Och då Israels barn trädde then andra dagen til at strida emot BenJamins barn,

25. Föllo the BenJamiter utu Gibea emot them på samma dag, och slogo ännu til marken aderton tusende män af Israels barn, som alle swärd förde.

26. Då drogo alla Israels barn up, och alt folket, och kommo til Guds hus, och greto, och blefwo ther för HERRanom, och fastade then dagen in til aftonen, och offrade bränneoffer och tackoffer för HERRanom.

27. Och Israels barn frågade HERran; och ther sammastädes war Guds förbunds art på then tiden.

28. Och Pinehas, Eleazars son, Aarons son, stod för honom på then tiden, och sade: Skole wi mer draga ut til at strida emot BenJamins barn, våra bröder, eller skal jag wända igen? HERRen sade: Drager tit up; i morgon skal jag gifwa them i edra händer.

29. Och Israels barn beställde et bathåll omkring staden Gibea.

30. Och drogo så Israels barn up på tredje dagen til BenJamins barn, och stickade sig emot Gibea, såsom i the två gånger tilföre.

31. Då drogo BenJamins barn ut emot folket, och gåfwo sig ifrå staden, och begynte til at slå och farga några af folket, såsom the två gånger förut i marken på två wägar, hwaraf then ena går in BethEl, och then andra til Gibea; wid trettio män i Israel.

32. Då tänkte BenJamins barn, the äro slagne för oss, såsom tilföre; men Israels barn sade: Låt oss fly, at wi måge komma them ifrå staden ut uppå wägarna.

33. Så reste sig up alle män af Israel, hwar af sitt rum, och stickade sig i BaalThamar, och thet bathållat af Israel gaf sig up utu sitt rum ifrå Gaba kula:

34. Och kommo in mot Gibea tio tusende män, utvalde af hela Israel, så at striden wardt stark. Men the af Gibea wiste icke, at them ondt tilstundade.

35. Alltså slog HERRen BenJamin för Israels barn, så at Israels barn på then dagen förderfwade fem och tju-

gu tusende och hundra män i BenJamin, som alla swärd förde.

36. Ty, då BenJamins barn sågo at the slagne woro, gåfwo Israels män them rum; ty the förlåto sig på bathållet, som the hade beställt in wid Gibea.

37. Och bathållet skyndade sig och, drog fram til Gibea, och stormade til, och slog then hela staden med swärdsagg.

38. Och the hade en lösen sig emellan, the män af Israel och bathållet, til at öfwerfalla them med swärd, när röken af staden upsteg.

39. Då nu the män af Israel wände sig i striden, och BenJamin begynte til at slå och förfarga i Israel wid trettio män, och tänkte, the äro slagne för oss, såsom i then förra striden:

40. Så begynte en rök af staden stiga rätt up; och BenJamin wände sig tilbaka: si, då gick röken af hela staden up til himmelen.

41. Och the män af Israel wände och om: då förfräddes the män af BenJamin; förty the sågo at them tilstundade ondt.

42. Och the wände sig för the män af Israel på then wägen til öfken; men striden fullföljde them: ther til the som af städerna tillkomne woro, the förderfwade them ther inne.

43. Och the kringhwarfde BenJamin, och fullföljde them alt in til Menuah, och förtrampade them in för Gibea, öfter ut.

44. Och föllo af BenJamin aderton tusende män, som alle stridsamme män woro.

45. Då wände the sig, och flydde åt öfken til then bergsklippan Rimmon; men på then samma wägen slogo the fem tusende män, och följde them efter alt in til Gideom, och slogo af them tu tusende.

46. Och så föllo på then dagen af BenJamin fem och tjugu tusende män, som swärd förde, och alle stridsamme män woro.

47. Allenast serhundra män wände

fig, och flydde åt öfven til then bergsklippan Rimmon, och blefwo i Rimmons bergsklippa i fyra månader.

48. Och the mån af Israhel kommo igen til BenJamins barn, och slogo med swärdsågg them i staden, både folk och få, och allt thet man fann; och alla the städer som the funno upbrände the i eld.

21. Capitel.

Och the mån af Israhel hade swurit i Mizpa, och sagt: Ingen af oss skal gifwa sin dotter the BenJamiter til hustru.

2. Och folket kom til Guds hus, och blef ther för Gudt alt in til aftonen; och the uphöfwo sin röst, och greto swärsligen,

3. Och sade: O, HERre Israels Gud, hwi är thetta skedd i Israhel, at en slågt år i dag nederlagd i Israhel?

4. Then andra dagen war folket bitida uppe, och byggde ther et altare, och offrade bränneoffer och tackoffer.

5. Och Israels barn sade: Hwilkén är then af Israels slägt, som icke hit upkommen är med menigheten in för HERan? ty en stor ed war gången, at then som icke upkomme til HERan i Mizpa, han skulle döden dö.

6. Och Israhel ångrade sig öfwer sin broder BenJamin, och sade: I dag är en slågt i Israhel nederlagd.

7. Huru wilje wi göra, at the som qwar äro måga få hustrur? Ty wi hafwe swurit wid HERan, at wi icke skole gifwa them hustrur utaf våra döttrar.

8. Och sade: Hwilkén är af Israels slägt, som icke är kommen hit up til HERen i Mizpa? Och si, ther hade ingen warit i menighetens låger utaf Zabes i Gilead:

9. Ty the talde folket, och si, ther war ingen borgare af Zabes i Gilead.

10. Då sände menigheten tolf tusende mån af stridsamma mån, och budo them, och sade: Går bort och slår med swärdsågg the borgare i Zabes i Gilead, med hustrur och barn.

11. Dock stolen I så göra: alt thet mantön är, och alla the qvinnor som når man legat hafwa, stolen I til spillo gifwa.

12. Och the funno når the borgare i Zabes i Gilead fyrahundrade pigor, som jungfrur word, och når ingen man legat hade; them förde the i lågret til Silo, som ligger i Canaans land.

13. Då sände hela menigheten bort, och lät tala med BenJamins barn, som lågo i bergsklippan Rimmon, och kallade them wänligen.

14. Alltså kommo BenJamins barn igen på then tiden; och the gåfwo them til hustrur them som the wid lif behållit hade utaf Zabes qwinnor i Gilead: och funno så inga flera.

15. Då ångrade sig folket öfwer BenJamin, at HERen hade gjort et splitter i Israels slägt.

16. Och the älsste i menigheten sade: Hwad wilje wi göra, at the som öfwer äro måga och så hustrur? ty the qvinnor i BenJamin äro förgjorda.

17. Och sade: The måste ju behålla sitt arf, som igenblifne äro af BenJamin, at icke en slågt nederläggas i Israhel;

18. Och wi kunne icke gifwa them våra döttrar til hustrur; ty Israels barn hafwa swurit och sagt: Förbannad ware then, som the BenJamiter gifwer hustru.

19. Och the sade: Si, thet är en ärlig HERans högtid i Silo, norr ut ifrå Guds hus, öfver ut på then wägen som drager ifrå BethEl in til Sichem, och söder ifrå Lebana.

20. Och the budo BenJamins barn, och sade: Går bort, och sitter i försåt i wingårdarna.

21. När I då sen, at Silo döttrar gå ut i dans, så gifwer eder hasteligen utu wingårdarna, och tager hwar och en sig en hustru af Silo döttrar, och går uti BenJamins land.

22. När nu theas såder eller bröder komma til at befalla sig för oss, wilje wi säga til them: Warer them barmhertige för vår skul; förty wi hafwe

icke tagit them hustrur med strid, utan I willen icke gifwa them them; thet är nu eder skul.

23. BenJamins barn gjorde och så, och togo qvinnor efter sitt tal, hvilka the röfswade utaf dansen; och foro bort, och bodde i sin arfvedel, och byggde städer, och bodde ther uti.

24. Israels barn foro och tådan på then tiden, hwar och en til sin slägt och til sin ått: och drogo ut tådan, hwar och en til sin arfvedel.

25. På then tiden war ingen Konung i Israel; utan hwar och en gjorde hwarad honom tycktes rätt wara.

Ruths Bok.

I. Capitel.

På then tiden tå domare regerade, wardt en hård tid i landet; och en man af BethLehem Juda for bort, och war främmande uti the Moabiteres land, med sin hustru och två söner.

2. Han het EliMelech, och hans hustru Naemi, och hans två söner Mahlon och Chilion; the woro Ephrateer af BethLehem Juda, och tå the kommo in i the Moabiteres land, blefwo the ther.

3. Och EliMelech, Naemi man, blef dödd; och hon blef qwar med sina två söner.

4. The togo Moabitiska hustrur: then ena het Arpa, then andra Ruth.

5. Och som the hade bott ther i tio år, blefwo the båda döde, Mahlon och Chilion, så at qwinnan war qwar efter båda sina söner och sin man.

6. Så gjorde hon sig redo med sina två sonahustrur, och for ut igen af the Moabiteres land; ty hon hade förnummit i the Moabiteres land, at HERren hade sökt sitt folk, och gifwit them bröd:

7. Och gick ut ifrå thet rum, ther hon varit hade, och båda hennes sonahustrur med henne. Och tå hon i wågen war hem åt Judaland igen,

8. Sade hon til båda sina sonahustrur: Går edra färde, och wänder om igen, hwar och en til sin moders hus. HERren gøre barmhertighet med eder, såsom I med the döda och med mig gjort hafwen.

9. HERren gifwe eder, at I mågen finna ro, hwar i sin mans hus: och hon

tygte them. Tå hofwo the sin röst up, och greto,

10. Och sade til henne: Wi wilje gå med tig til ditt folk.

11. Men Naemi sade: Wänder om, mina döttrar; hwi wiljen I gå med mig? Huru kan jag nu här efter hafwa barn i mitt lif, som edre män blifwa måtte?

12. Wänder om, mina döttrar, och går edra färde; ty jag är nu för gammal til at gifwa mig man i wäld. Och om jag än sade: Thet är förhoppandes, at jag i thenna natten må taga mig en man och föda barn,

13. Så kunnen I dock icke bida in til thes the warda stora; ty I föräldradens, så at I kunden inga män hafwa. Ingalunda, mina döttrar; ty thet gör mig ångest för eder skul; ty HERrens hand är utgången öfwer mig.

14. Tå hofwo the sin röst up, och greto ännu mer: och Arpa tygte sin swära; men Ruth blef när henne.

15. Men hon sade: Ei, tin swägerfä hafwer wånt tillbaka til ditt folk och til sin Gud; wänd och tu om efter tin swägerfä.

16. Ruth swarade: Tala mig icke i thet sinnet, at jag skal öfwergifwa tig och wända tillbaka igen ifrå tig. Lit tu går, tit wil jag och gå; ther tu blifwer, ther blifwer jag och; titt folk är mitt folk, och tin Gud är min Gud;

17. Ther tu dör, ther dör jag och; ther wil jag och begrafwen warda. HERren gøre mig thet och thet, om döden icke skal stilsa oss åt.

18. Som hon nu såg, at hon stod fast i thet sinnet at hon wille följa henne, wände hon åter at tala mer thet om med henne.

19. Så gingo the båda med hwarandra, in til thes the kommo til Bethlehém: och så the kommo til Bethlehém, rörde sig hela staden öfwer them, och sade: Är thetta Naemi?

20. Men hon sade til them: Kaller mig icke Naemi, utan Mara; ty then Allsmågtige hafwer swårligen bedröfwat mig.

21. Rif drog jag hår ut, och tom hafwer HERren låtit mig komma igen. Hwi kallen I mig så Naemi, efter HERren hafwer så tryckt mig, och then Allsmågtige hafwer bedröfwat mig?

22. Och thet war på then tiden, så bjugganden war begynt, så Naemi och hennes sonhustru Ruth, then Moabitiskan, igen kommo af the Moabiteras land til Bethlehém.

2. Capitel.

Och thet war en man, Naemi mans frände, af EliMelechs slägt, benämnd Boas, och war en årlig man.

2. Och Ruth, then Moabitiskan, sade til Naemi: Låt mig gå ut på åkren och hämta ax efter then för hvilken jag nåd finner. Hon sade til henne: Gack, min dotter.

3. Hon gick åstad, kom och hämtade up efter them som skuro på åkren: och thet hände, at then åkren war Boas arfiredel, som af EliMelechs slägt war.

4. Och si, Boas kom ifrå Bethlehém, och sade til stördemännerna: HERren ware med eder. The swarade: HERren wålsigne dig.

5. Och Boas sade til sin tjenare, som satt war öfwer stördemännerna: Hvem hörer then unga qwinnan til?

6. Drängen, som öfwer stördemännerna satt war, swarade och sade: Thet är then Moabitiska qwinnan, som med Naemi igenkommen är ifrå the Moabiteras land;

7. Ty hon sade: Käre, låt mig uphämta och församla emellan kårswar-

na efter stördemännerna; och är så kommen, och hafwer stått seban i morgons in til nu, och hafwer icke en tid gått hem.

8. Så sade Boas til Ruth: Ödr, min dotter, tu skal icke gå bort på någon annan åter til at hämta; och skal icke heller gå hädan, utan håll tig in til mina pigor:

9. Och tag wara uppå hwar the ståra på åkren, och gack efter them. Jag hafwer sagt mina drängar, at ingen skal komma wid tig; och om tig törstar, gack til karen, och drick thet mina drängar hämta.

10. Så föll hon på sitt ansikte, och tilbåd ned på jorden, och sade til honom: Hwar med hafwer jag then nåden funnit för tina ögon, at tu kanner mig, som dock främmande är?

11. Boas swarade, och sade til henne: Mig är sagdt alt thet tu gjort hafwer med tin swåra, efter tin mans dödd, at tu hafwer öfwergiftwit tin fader och tin moder och titt faderneßland, och farit til thet folk som tu tilföre intet kände.

12. HERren wedergålle dig thet tu gjort hafwer, och tin lön ware fullkommen när HERranom Israels Gud, til hvilken tu kommen äst til at hafwa tröft under hans wingar.

13. Hon sade: Låt mig finna nåd för tina ögon, min herre; ty tu hafwer hugswalat mig, och talat tin tjennarinnas wänligt til; ändock jag icke är så som någon af tina pigor.

14. Boas sade til henne: När måltid är, så kom hit til med, och åt bröd, och doppa tin beta uti åttikan: så satte hon sig när stördemännerna; och han lade henne torkade ax före, och hon åt, och wardt mått, och låt blifwa något qwar.

15. Och så hon stod up til at hämta, bödd Boas sina drängar, och sade: Låter henne och hämta emellan kårswarna, och snubber henne intet.

16. Och låter theslifes falla utaf händerna henne til, och låter liggat, at hon må uphämta thet; och ingen tale thet före illa til henne.

17. Så hämtade hon på åkren allt in til aftonen; och thet hon uphämtat hade, tröstade hon; och thet war wid et Ephra bjugg.

18. Och lade på sig, och kom i staden, och wiste sin swåra hwad hon hämtat hade: thet til bar hon fram, och gaf henne thet henne qwar blifwit war, thet hon af måttad wardt.

19. Då sade hennes swåra til henne: Hwar hafwer tu hämtat i dag, och hwar hafwer tu arbetat? Wälsignad ware then, som wid tig kânts hafwer. Och hon sade sin swåra när hwen hon arbetat hade, och sade: Then man som jag i dag når arbetat hafwer, heter Boas.

20. Naemi sade til sin sonahustru: Wälsignad ware han HERRanom; ty han hafwer icke tilbaka låtit sin barmhertighet hwarfen på the lefwande, eller på the döda. Och Naemi sade til henne: Then mannen är og åkommen, och är vår arfwinge.

21. Ruth, then Moabitiskan, sade: Han sade ock til mig: Håll tig til mina drängar, til thes the hafwa allt indergat.

22. Naemi sade til Ruth, sin sonhustru: Thet är bättre, min dotter, at tu går ut med hans pigor, at på en annan åter icke någon afwisar tig.

23. Alltså höll hon sig in til Boas pigor, och hämtade thet, så länge bjugganden och hweteanden öfwerfaren war: och kom igen til sin swåra.

3. Capitel.

Och Naemi, hennes swåra, sade til henne: Min dotter, jag wil komma tig til ro, så at tu skal må wäl.

2. Then samme Boas, vår styldman, når hwilkens pigor tu warit hafwer, kastar i thenna natten korn på sin loga.

3. Så tvåa tig, och snörj tig, och drag tina kläder uppå, och gå ned til logan, så at ingen känner tig til thes han hafwer åtit och druckit.

4. När han då lägger sig, så mårt hwar han lägger sig, och kom och lyft

up kläden wid hans fötter, och lägg tig, så warder han tig wäl sägande hwad tu göra skal.

5. Hon sade til henne: Allt thet tu säger mig, wil jag göra.

6. Hon gick ned til logan, och gjorde såsom hennes swåra henne budit hade.

7. Och då Boas hade åtit och druckit, wardt hans hjerta gladt; och han kom och lade sig bak om en kornstyl: och hon kom sakta, och lyfte up kläden wid hans fötter, och lade sig.

8. Wid midnatts tid, wardt mannen förfarad, och tog om sig, och si, en qwinna låg wid hans fötter.

9. Och han sade: Ho åst tu? Hon svarade: Jag är Ruth, tin tjenarinna: sträck ut tin winge öfwer tin tjenarinna; ty tu åst arfwingen.

10. Han sade: Wälsignad ware tu HERRanom, min dotter; tu hafwer sedermera gjort en bättre barmhertighet än tilföre, at tu icke hafwer gått efter ynglingar, rika eller fattiga.

11. Nu, min dotter, frukta tig intet; allt thet tu säger, wil jag göra tig; förty hela staden af mitt folk wet, at tu åst en dygdesam qwinna.

12. Thet är sant, at jag är arfwingen; men en annan är närmare än jag.

13. Blif i natt; i morgon, om han tager tig, så är godt: lyfter honom ock icke taga tig, så wil jag taga tig, så wißt som HERRen lefwer: sof in til morgonen.

14. Och hon sof in til morgonen wid hans fötter: och hon stod up förr än någon then andra kända kunde, och han sade: Låt icke uppenbart warda, at någon qwinna är kommen til logan.

15. Och sade: Räck hit tin mantel, som tu hafwer uppå, och håll honom fram; och hon höll honom fram, och han målte sex mått korn, och lade på henne. Och han kom i staden.

16. Men hon kom til sin swåra, som sade: Huru går thet med tig, min dotter? Och hon sade henne allt thet mannen hade gjort henne.

17. Och sade: Thega sex mått korn

gaf han mig; ty han sade: Tu skal icke komma med tomta händer til tin swära.

18. Hon sade: Låt og bida, min dotter, til thes tu får se hwart ut thet wil; ty mannen wänder icke igen med mindre han gör thet i dag en ända med.

4. Capitel.

Boas gick up i porten, och satte sig thet; och si, när arfwingen gick thet fram, talade Boas til honom, och sade: Kom och sätt dig här, ehuru titt namn är. Och han kom, och satte sig.

2. Och han tog tio män af the äldsta i staden, och sade: Sätter eder här. Och the satte sig.

3. Då sade han til arfwingen: Naemi, som ifrå the Moabiter's land igenkommen är, bjuder et stycke åker salt, som hörde vår broder EliMelech til.

4. Thersföre tänkte jag, at jag skulle thet kungöra dig, och säga: Wil tu komma thet i titt arf, så köp thet in för borgarena och in för the äldsta af mitt folk. Wil tu och icke kommat i titt arf, så säg mig thet, at jag må weta thet; ty här är ingen arfwinge til, annan än du, och jag näst dig. Han sade: Jag wil komman i mitt arf.

5. Boas sade: När du köper åkren af Naemi hand, så måste du och taga Ruth, then Moabitiskan, then dödas hustru, at du må upwäcka then döda namn til hans arfwedel.

6. Då sade han: Jag kan icke blifwa wid arfwet, at jag til äfrentys icke förderfwar min arfwedel: lös du hwad jag lösa skulle; ty jag kan icke lösa.

7. Och thet war en gammal sedwänja i Israel, när en någon ting icke ärfwa eller köpa wille, til at all ting skulle fast blifwa, så drog han sin sto utaf, och fick then andra: thet war då til et witnessbörd i Israel.

8. Och arfwingen sade til Boas: Köp du thet; och drog sin sto af.

9. Och Boas sade til the äldsta och til alt folket: I ären i thenna dag witnen, at jag hafwer köpt alt thet EliMelech och alt thet Chilion och Mahlon tilhör-

de utaf Naemi hand.

10. Thet til tager jag och Ruth, then Moabitiskan, Mahlons hustru, mig til hustru, at jag må upwäcka then döda namn i hans arfwedel, och hans namn icke skal utrotadt warda ibland hans bröder och utu hans rums portar: thes ären I witnen i thenna dag.

11. Och alt folket, som i porten war, samt med the äldsta, sade: Wi äre witnen; HERren göre then qwinnan, som kommer i titt hus, såsom Rachel och Lea, hwilka båda hafwa upbyggt Israels hus; och blif årlig hållen i Ephrata, och war namnkunnig i Beth-Lehem.

12. Och titt hus ware såsom Perez hus, hwilken Thamar födde Juda, utaf then såd som HERren dig gifwande warder af thenna qwinnan.

13. Så tog Boas Ruth, at hon wardt hans hustru: och när han låg när henne, gaf HERren henne at hon wardt hafwande, och födde en son.

14. Då sade qwinnorna til Naemi: Lovvad ware HERren, som hafwer låtit dig icke fattas arfwinge i thenna tiden, at hans namn må blifwa i Israel.

15. Han warder dig kommande til lif igen, och försörjande dig i tin ålder; ty tin sonhustru, som dig ålskat hafwer, hafwer födt then dig bättre är än sin söner.

16. Och Naemi tog barnet, och lade thet i sitt sköte, och wardt thes amma.

17. Och hennes granhustrur gäfwom honom et namn, och sade: Naemi är et barn födt; och the kallade honom Obed: han är Isai fader, som är Davids fader.

18. Thetta är Perez börd: Perez födde Hezron:

19. Hezron födde Ram: Ram födde Amminadab:

20. Amminadab födde Naheson: Naheson födde Salmon:

21. Salmon födde Boas: Boas födde Obed:

22. Obed födde Isai: Isai födde David.

Första Samuels Bok.

1. Capitel.

Thet war en man af Ramathaim Zophim, af Ephraims berg; han het Elkana, Jeroham son, Elihu sons, Thohu sons, Zuph sons, hwilken en Ephrateer war:

2. Och han hade två hustrur; then ena het Hanna, then andra Peninna: men Peninna hade barn, och Hanna hade inga barn.

3. Then samme mannen gick up ifrå sin stad i sinom tid, at han skulle tillbedja och offra HERranom Zebaoth i Silo; och ther sammastådes woro HERrans Prestes, Hophni och Pinehas, begge Eli söner.

4. Då nu en dag kom, at Elkana offrade, gaf han sin hustru Peninna och alla hennes söner och döttrar stycken:

5. Men Hanna gaf han et stycke förjande; ty han hade Hanna får: men HERren hade igenlyckt hennes lif.

6. Och hennes hatersta gjorde henne harm, och kastade henne före hennes ofrukttsamhet, at HERren hade igenlyckt hennes lif.

7. Så gjorde hon hwart år, när the gingo up til HERrans hus, och gjorde henne alltså harm; men hon gret, och åt intet.

8. Och Elkana, hennes man, sade til henne: Hanna, hwi gråter tu? och hwi äter tu icke? och för hwad sak är ditt hjerta så illa til frids? Är jag dig icke bättre än tio söner?

9. Då stod Hanna up, sedan hon ätit och druckit hade i Silo; och Presten Eli satt på en stol utan för dören af HERrans tempel.

10. Och hon war full med hjertans bedröfvelse: och hon bad til HERran, och gret,

11. Och lofwade et löfte, och sade: HERre Zebaoth, om tu wil se til tin tjänarinna, så jag minnet, och tänka på mig, och icke förgåta tin tjänarinna,

utan gifwa tin tjänarinna en son; så wil jag gifwa honom HERranom, så länge han lefwer; och ingen rakelns skal komma på hans hustrud.

12. Och som hon länge bad för HERranom, gaf Eli aft på hennes mun.

13. Ty Hanna talade i sitt hjerta; alenast hennes läppar rörde sig, men hennes röst hördes intet. Då mente Eli at hon war drucken,

14. Och sade til henne: Huru länge wil tu wara drucken? Låt winet gå af dig.

15. Men Hanna svarade och sade: Nej, min herre; jag är en bedröfwad qwinna: win och starka drycker hafwer jag icke druckit, utan hafwer utgitt mitt hjerta för HERranom:

16. Nåtna dock icke tin tjänarinna såsom en Belials dotter; ty jag hafwer utaf mitt swära beghinner och sorg talat allt här til.

17. Eli svarade och sade: Gack i frid: Israels Gud gifwe dig tin bön, then tu af honom bedit hafwer.

18. Hon sade: Låt tin tjänarinna finna nåd för tina ögon. Så gick qwinnan sin wäg, och åt, och såg icke mer så sorgelig ut.

19. Och om morgonen woro the bittida uppe: och då the tillbedit hade för HERranom, wände the om, och gingo hem igen til Ramath. Och Elkana kände sin hustru Hanna; och HERren tänkte på henne.

20. Och då några dagar woro framlidne, wardt hon hafwande, och födde en son, och kallade honom Samuel, sågande: Ty jag hafwer bedit honom af HERranom.

21. Och då mannen Elkana for up med hela sitt hus, til at offra HERranom offer, efter sedwänjan och sitt löfte;

22. For Hanna intet med up; utan sade til sin man: Jag wil icke fara up, til thes barnet är afwandt: då wil jag

hafwa honom med, at han må hafwas fram för HERren, och blifwa ther sedan ewinnerligen.

23. ELkana, hennes man, sade til henne: Går såsom tig tänkte: blif til thes tu hafwer afwant honom. HERren stadsåste thet han sagt hafwer. Så blef så qwinnan, och diade sin son in til thes hon wande honom af.

24. Och så hade hon honom up, sedan hon honom afwant hade, med tre stutar, med et Epha mjöl, och med en flaska win, och hade honom in i HERrans hus i Silo; och pilten war ännu ung.

25. Och the slagade stuten, och hade piltan fram för Eli.

26. Och hon sade: Åh, min herre! så wist som tin själ lefwer, min herre, jag är then qwinnan som här när tig stod och bad HERran,

27. Lå jag bad om thenna piltan: nu hafwer HERren gifwit mig then borden som jag bad af honom.

28. Therföre gifwer jag honom HERranom igen ewinnerligen, efter han af HERranom beden är. Och the tilbådo ther HERran.

2. Capitel.

Och Hanna bad, och sade: Mitt hjerta fröjdar sig i HERranom: mitt horn är uphöjdt i HERranom: min mun hafwer widt öpnat sig öfwer mina fiender; ty jag fröjdar mig af tin salighet. 2. Ingen är helig såsom HERren: utan tig är ingen; och ingen tröft är såsom vår Gud är.

3. Låter af at berömma eder och tala stora ord: låter thet gamla utur eder mun; ty HERren är en Gud som wet thet, och låter icke sådana anslag hafwa framgång.

4. The starkas boge är sönderbruten, och the swage åro omgjordade med starkhet.

5. The som måtte woro, the wordo sålde för bröd: och the som hunger ledo, hungra intet mer; til thes then ofrukt samma födde sin, och then som många barn hade, wardt förswagad.

6. HERren dödar, och gifwer lif; för-

rer til helseföre, och ther ut igen.

7. HERren gör fattiga; han gör också rika; han förnedrar, och uphöjer.

8. Han uprejer then törstiga utu stoftet, och uphöfwer then fattiga utu träden, at han skal sätta honom ibland förstar, och låtan ärwa årans stol; ty werldens andar äro HERrans, och jordens krets hafwer han satt ther uppå.

9. Han warde bewartande sina heligas fötter; men the ogudaktige skola wara tyste i mörkret; ty ingen förmår något af sin egen frast.

10. För HERranom skola hans fiender försträckas: öfwer them skal han dundra i himmelen: HERren skal döma werldens andar, och skal gifwa sin Konung magt, och uphöja sin Smordas horn.

11. Och ELkana gick hem igen til Ramath uti sitt hus; och piltan war HERrans tjenare in för Presten Eli.

12. Men Eli söner woro Belials barn, och wiste intet af HERranom,

13. Ej heller hwad theas Prestäm-bete war til folket. Lå någon wille något offra, så kom Prestens dräng, medan köttet kokades, och hade en treuddad gaffel i sin hand,

14. Och stack i grytan, eller fjettelen, eller pannan, eller frutan, och hwad han drog ut med gaffelen, thet tog Presten til sig. Så gjorde the mot alla i Israel, som tit til Silo kommo.

15. Sammalunda, för än the upbrände thet feta, kom Prestens dräng, och sade til honom som offret frambar: Gå mig kött, at jag må steka thet åt Presten; ty han wil icke taga kokadt kött af tig, utan rätt.

16. När så någon sade til honom: Låt upstånda thet feta, såsom thet bör sig i dag, och tag sedan hwad titt hjerta begår, så sade han til honom: Du skal nu gifwa mig thet; eljes skal jag taga thet med wåld.

17. Therföre war piltarnas synd ganfka stor för HERranom; förty folket förhådde HERrans spissoffer.

18. Men Samuel war en tjenare för

HERRanom, en dräng i en linnen lif-fjortel.

19. Ther til gjorde hans moder honom en liten fjortel, och förde then up til honom i sinom tid, då hon upgick med sin man til at offra offer i sinom tid.

20. Och Eli wålsignade ELKana och hans hustru, och sade: HERren gifve dig såd utaf thenna qvinnan, för then bön som tu hafwer bedit af HERranom; och the gingo hem til sitt igen.

21. Och HERren sökte Hanna, at hon blef hafwande, och födde tre söner och två döttrar; men piltén Samuel växte til för HERranom.

22. Men Eli war ganska gammal, och han förnam hwad hans söner gjorde til alla i Israel, och at the såhwo när the qvinnor, som tjente in för dören af vittnesbördets tabernakel.

23. Och han sade til them: Hwi gderén I sådant? ty jag hör edert onda wäsende af allt thetta folket:

24. Icke så, mina barn; thet är icke godt ryckte som jag hör; I kommen HERrans folk til at synda.

25. Om någon syndar emot en människa, så kunna domarena förlikat thet; men om någon syndar emot HERran, ho kan förlikat? Och the hörde intet sin faders röst; ty HERren wille döda them.

26. Men piltén Samuel växte til, och war både HERranom och menniskor tåck.

27. Och en Guds man kom til Eli, och sade til honom: Så säger HERren: Jag hafwer uppenbarat mig tin faders hus, då the ännu woro uti Egypten i Pharaos hus.

28. Och utvälde honom ther mig, för alla Israels slægter, til Presterskap, at han skulle offra på mitt altare, och up-tända råfwer, och bära lifsfjortel för mig; och gaf tin faders hus alla Israels barns offer.

29. Hwi spjerner tu då emot mitt offer och spisoffer, som jag budit hafwer i tabernaklet, och tu ärar tina söner mer än mig, så at I göder edet utaf allt mitt folks Israels spisoffers förstling?

30. Therför säger HERren Israels Gud: Jag hafwer sagt, at ditt hus och tin faders hus skulle wandra för mig ewinnerligen. Men nu säger HERren: Thet ware långt ifrå mig; utan then mig ärar, honom wil jag också ära; men then mig föraktar, han skal komma på skam.

31. Si, then tid skal komma, at jag skal bryta tin arm sönder, och tin faders hus arm, så at ingen gammal skal wara i ditt hus.

32. Och tu skal se tin motståndare uti tabernaklet i hela Israels goda; och ingen gammal skal wara i tin faders hus ewinnerligen.

33. Dock wil jag icke utrota af dig alla ifrå mitt altare, på thet tina ögon stola försmäktat, och tin själ gräma sig: och hela hopen i ditt hus skal dö, då the til manna-ålder komne äro.

34. Och thetta skal wara dig et tecken, som båda tina söner Hophni och Pinehas öfwergå skal: På en dag stola the begge dö.

35. Och jag skal upwäcka mig en trogen Prest; och han skal göra såsom thet i mitt hjerta och min själ är: honom skal jag bygga et säkert hus, så at han skal wandra inför min Smorda i alla dagar.

36. Och then qwar blifwer af ditt hus, han skal komma, och falla ned för honom för en silfverpenning och et stycke bröd, och skal säga: Råre, låt mig komma til en Prestedel, at jag må äta en beta bröd.

3. Capitel.

Och då piltén Samuel tjente HERran under Eli, war HERrans ord sällsynt på then tiden, och war föga Prophetia.

2. Och thet begaf sig på samma tid, at Eli låg i sitt rum; och hans ögon begynte mörkas, så at han icke se kunde.

3. Och Samuel hade lagt sig uti HERrans tempel, ther Guds art war, förr än Guds lampa utsläcktes.

4. Och HERren kallade Samuel; han svarade: Si, här är jag.

5. Och han lopp til Eli, och sade: Si, här är jag; tu kallade mig. Han sade: Jag hafver intet kallat dig; gåck bort igen och lägg dig sofwa. Och han gick bort och lade sig at sofwa.

6. Och HERren kallade åter Samuel; och Samuel stod up och gick til Eli, och sade: Si, här är jag; tu hafver kallat mig. Han sade: Jag hafver intet kallat dig, min son; gåck bort igen och lägg dig sofwa.

7. Men Samuel fände icke ännu HERren; och HERrans ord war honom icke ännu uppenbaradt.

8. Och HERren kallade Samuel ännu tredje gången; och han stod up, och gick til Eli, och sade: Si, här är jag; tu hafver kallat mig. Så förmärkte Eli, at HERren kallade piltten.

9. Och sade til honom: Gack bort igen och lägg dig sofwa, och om han mer kallar dig, så säg: Tala HERre; ty tin tjänare hör till. Samuel gick bort och lade sig i sitt rum.

10. Så kom HERren och gick fram, och kallade såsom tilförene: Samuel, Samuel. Och Samuel sade: Tala; ty tin tjänare hör till.

11. Och HERren sade til Samuel: Si, jag skal göra en ting i Israel, så at then thet får höra, honom skal gålla i båda hans bron.

12. På then dagen skal jag upväcka öfwer Eli allt thet jag öfwer hans hus sagt hafver. Jag skal beghnadt och fullkommat.

13. Ty jag hafver sagt honom til, at jag wil vara domare öfwer hans hus til ewig tid, för then misgernings skul at han wiste huru hans söner bedrefwo flemma ting, och hafver icke en gång sett illa på them theförre.

14. Förtthen skul hafver jag swurit Eli hus, at thenna Eli hus misgerning skal icke försonad warda, antingen med offer eller spisooffer, til ewig tid.

15. Och Samuel låg in til morgonen, och låt up öfren af HERrans hus. Och Samuel torde icke säga Eli synen.

16. Då kallade Eli honom, och sade: Samuel, min son. Han svarade: Si,

här är jag.

17. Han sade: Hwad är thet för ord som dig sagdt är? Dölsj thet icke för mig. Gud gör dig thet och thet, om tu något dölsjer för mig af thet som dig sagdt är.

18. Då sade Samuel honom altsamman, och dölsjde intet för honom; men han sade: Han är HERren; han gör såsom honom godt tydes.

19. Och Samuel warte til; och HERren war med honom; och intet af alla hans ord föll på jorden.

20. Och hela Israel, alt ifrå Dan in til BerSaba, wiste at Samuel war en trogen HERrans Prophet.

21. Och HERren syntes åter i Silo; ty HERren war Samuel uppenbarad worden i Silo genom HERrans ord.

4. Capitel.

Och Samuel beghnte predika för hela Israel. Och Israel drog ut emot the Philisteer i strid, och lågrade sig wid Hjelpostenen; men the Philisteer hade lågrat sig i Apher.

2. Och the gjorde sig redo emot Israel: och håren wardt förstingrad, så at Israel wardt slagen för the Philisteer: och the slogo i spetsen på marken wid fyra tusende män.

3. Och då folket kom i lågret, sade the äldste i Israel: Hwi hafver HERren låtit slå oss i dag för the Philisteer? Låt oss taga til oss HERrans förbunds ark ifrå Silo, och låt honom komma ibland oss, at han må frälssa oss ifrå våra fienders hand.

4. Och folket sände til Silo, och låt hämta sådan HERrans Zebaoths förbunds ark, hwilken ther sitter på Cherubim. Och woro the två Eli söner, Hophni och Pinehas, med Guds förbunds ark.

5. Och då HERrans förbunds ark kom i lågret, stridade hela Israel med stort stridande, så at thet skallade i marken.

6. Då the Philisteer hörde thet stridandet, sade the: Hwad är thet för et stri och glädje uti the Ebreeers läger? Och

tå the förnummo at HERRans ark
war kommen i lågret,

7. Fruktade the sig, och sade : Gud är
kommen i lågret. Och sade ytterligare :
We öf ; ty thet hafwer icke så warit
tillförene.

8. We öf ; ho kan hjelpa öf ifrå thesa
mågtiga Gudars hand ? The äro the
Gudar, som slogo Egypten med alla-
handa plågor i öfnen.

9. Så warer nu tröste, och warer
mån, I Philisteer, at I icke stolen
tjena the Ebreer, såsom the hafwa tjent
eder : warer mån, och strider.

10. Lå stridde the Philisteer ; och
I Israel wardt slagen, och hwar och en
flydde uti sin hydda : och thet war en
gansta stor slagtning, så at utaf Israel
föllso trettio tusende mån fotfolk.

11. Och Guds ark wardt tagen, och
the två Eli söner, Hophni och Pinehas,
blefwo döde.

12. Lå loyp en af BenJamin utaf
håren, och kom then samma dagen til
Silo, och hade riswit sina kläder, och
hade strött jord uppå hufvudet.

13. Och som han kom ther in, satt Eli
på en stol, til at se ut på wägen ; ty
hans hjerta war beymradt om Guds
ark : och så mannen kom i staden, sade
han thet ; och hela staden gret och
ropade.

14. Och som Eli fick höra thet ropet,
sade han : Hwad är thetta för et rop
och buller ? Så kom mannen hasteli-
gen och sade thet Eli.

15. Och Eli war åtta och niotio år
gammal, och hans ögon woro mörka,
så at han icke funde se.

16. Och mannen sade til Eli : Jag är
kommen, och är i dag flydd utu håren ;
men han sade : Huru går thet, min
son ?

17. Lå swarade bodet och sade : Isra-
el är flydd för the Philisteer, och en stor
slagtning är stedd på folket, och tina
två söner, Hophni och Pinehas, äro
döde ; ther til är Guds ark borttagen.

18. Och som han hörde om arken, föll
han til rygga af stolen wid dören, och
slog sig halsen sönder, och blef dödd, ty

han war gammal och en tung man :
men han hade dömt Israel i fyratio år.

19. Och hans sonhustru, Pinehas
hustru, war hafwande, och skulle snart
läggas ned : så hon hörde thet ryktet,
at Guds ark war tagen, och hennes swår
och man woro döde, böjde hon sig och
födde ; ty hennes nöd kom henne uppå.

20. Och som hon nu dö skulle, sade
qwinnorma som når henne stodo : War
icke förfarad ; tu hafwer födt en son ;
men hon swarade intet, och lade thet
heller intet på hjertat.

21. Och hon kallade thet barnet Ica-
bod, och sade : Israels hårlighet är
borta, efter Guds ark tagen war, och
hennes swår och hennes man.

22. Och sade åter : Israels hårlighet
är borta ; ty Guds ark är tagen.

5. Capitel.

Och the Philisteer togo Guds ark,
och förde honom ifrå Hjelpostenen in
til Asdod,

2. Uti Dagon's hus, och satte honom
bredewid Dagon.

3. Och som the af Asdod then andra
morgonen bittida upstodo, funno the
Dagon liggande framstupa på jorden
in för HERRans ark ; men the togo
Dagon, och satte honom up igen i sitt
rum.

4. Lå the then andra morgonen igen
upstodo, funno the Dagon åter liggan-
de framstupa på jorden in för HERRans
ark, och hans hufvud och båda
hans händer afhuggna wid tröstelen,
så at stumpen låg allena för sig.

5. Thersöre tråda icke Dagon's Pre-
ster, och alla the som i Dagon's hus
gå, på Dagon's tröstel i Asdod, alt in
til thenna dag.

6. Men HERRans hand wardt swår
öfwer them i Asdod, och förderfwarde
them, och slog Asdod och alla thes grän-
ser i theas hemliga rum bak til.

7. Lå nu thet folk i Asdod sågo at så
tilgick, sade the : Låt icke Israels Guds
ark blifwa när öf ; förty hans hand
är för swår öfwer öf och öfwer vår
gud Dagon.

8. Och the sände bort, och församlade alla the Philisteers Förfar till sig, och sade: Hvad skole vi göra af Israels Guds ark? Då svarade the: Låter bär Israels Guds ark omkring till Gath. Och the buro Israels Guds ark omkring.

9. Då the nu buro honom omkring, wardt et stort buller i staden genom HERNANS hand: och han slog folket i staden, både små och stora, och förderfwade them i theras hemliga rum.

10. Så sände the Guds ark till Ekron. Då nu Guds ark kom till Ekron, ropade the af Ekron, och sade: The hafwa dragit omkring Guds ark till mig, på thet the skola dräpa mig och mitt folk.

11. Då sände the bort, och församlade alla the Philisteers Förfar, och sade: Sänder Israels Guds ark åter till sitt rum igen, at han icke dräper mig och mitt folk; förty Guds hand gjorde et gansta stort rumor med dräpande i hela staden.

12. Och the af folket som icke blefvo dödde, the worodo slagne i theras hemliga rum, så at skriet af staden gick up till himmelen.

6. Capitel.

Så war HERNANS ark i sju månader uti the Philisteers land.

2. Och the Philisteer kallade sina Presters och spåmän, och sade: Hvad skole vi göra med HERNANS ark? Säger oss, hwar med vi skole sända honom till sitt rum.

3. The sade: Wiljen I sända Israels Guds ark, så sänder honom ingalunda blott, utan betalar honom et skulldoffer; så warden I helbregda, och eder skal warda kunnigt, hwarföre hans hand icke återwänder af eder.

4. Men the sade: Hwilket år thet skulldoffret, thet vi honom gifwa skole? The svarade: Fem gyldene Årdzar och fem gyldene möß, efter the fem Philisteers Förfars tal; förty thet hafwer varit allt enahanda plåga öfwer eder alla och öfwer edra Förfar.

5. Så mågen I nu göra liknelse efter

edra Årdzar och efter edra möß, som edert land förderfwat hafwa, så at I hedren Israels Gud. Till åfrentnys hans hand warder lättare öfwer eder och öfwer eder gud och öfwer edert land.

6. Hwi förhården I edert hjerta, så som the Egyptier och Pharaos förbårdade sitt hjerta? Skedde thet icke så, at då han bewiste sig på them, låto the them fara, at the gingo sin väg?

7. Så tager nu till, och görer en ny wagn; och tager två unga daggande kor, på hwilka intet af kommit är, och spänner them för wagnen, och låter theras kalfwar blifwa qwar hemma efter them:

8. Och tager HERNANS ark, och sätter honom på wagnen: och the gyldene klenodier, som I honom till skulldoffer gifwen, lägger i et strin, ut med hans sida, och sänder honom åstad, och låter honom gå.

9. Och ser I till, går han up then wägen åt sina gränser emot BethSemes, så hafwer han gjort oss allt thetta stora onda: hwar och icke, så måge vi weta, at hans hand icke hafwer rört oss, utan thet år oss eljes af en olycka påkommit.

10. Folket gjorde oss så; och togo två unga daggande kor, och spände them för en wagn, och behöllo theras kalfwar hemma:

11. Och satte HERNANS ark på wagnen, och thet skrinet med the gyldene möß och med theras Årdzars liknelse.

12. Och korna gingo rätt fram then wägen som drog till BethSemes, en wäg, och gingo och råmade, och weko hwarken på then höggra sidan eller på then wänstra: och the Philisteers Förfar gingo efter them allt in till BethSemes gränser.

13. Men the BethSemiter gingo, och skuro i hweteanden i dalen; och the hofwo sina ögon up, och fingo se arken, och worodo glade at the fingo se honom.

14. Men wagnen kom uppå Josua, then BethSemiten, åter, och stadnade ther. Och ther war en stor sten: och the

höggö sönder träet af wagnen, och offrade the för HERRanom til bränneoffer.

15. Och Leviterne lyfte HERRans ark ned och thet skrinet som the bredewid låg, the the gyldene flenodier uti woro, och satte på then stora stenen. Och thet folket i BethSemes offrade then dagen HERRanom bränneoffer och andra offer.

16. När nu the fem Philisteers Förstar hade thetta sett, foro the tillbaka igen på samma dag til Ekron.

17. Och thetta åro the gyldene Ardzar, som the Philisteer offrade HERRanom til skuldoffer: Åsod en, Gafan, Åskelon en, Gath en, och Ekron en;

18. Och gyldene möß, efter talet af alla the Philisteers städer, under the fem Förstar, både murade städer och byar. Och in til thet stora forgrumet, the the låto HERRans ark uppå, in til thenna dag, på Josua, then BethSemitens, åker.

19. Och somlige af the BethSemiter wordo slagne, therefore at the hade sett HERRans ark: och han slog af folket femtio tusende och sjuttio män. Då jämrade sig folket, at HERRen hade med så stor plåga slagit folket.

20. Och folket i BethSemes sade: Ho kan blifwa stådande för HERRanom, en sådan helig Gud? Och til hwem skal han fara ifrån oss?

21. Och the sände bodskap til the borgare af KiriathJearim, och låto säga them: The Philisteer hafwa fört igen HERRans ark: kommer hit ned, och hämtar honom up til eder.

7. Capitel.

Så kommo thet folket af KiriathJearim, och hämtade HERRans ark tit up, och förde honom i AbiNadabs hus i Gibeä: och hans son Eleazar wigde the, at han skulle taga wara på HERRans ark.

2. Och ifrå then dagen, då HERRans ark kom til KiriathJearim, fördröjde sig tiden, til thes tjugu år woro förflupne: och alt Israels hus gret för HERRanom.

3. Men Samuel sade til hela Israels hus: Om I omvänden eder med alt hjerta til HERRan, så låter ifrån eder the främmande gudar och Åstharoth, och bereder edert hjerta til HERRan, och tjener honom allena, så warder han eder frälsande utu the Philisteers hand.

4. Så bortkastade Israels barn ifrå sig Baalim och Åstharoth, och tjente HERRanom allena.

5. Och Samuel sade: Förfamler hela Israel til Mizpa, at jag må thet bedja HERRan för eder.

6. Och the kommo tilhopa i Mizpa, och öste wain och göto ut för HERRanom, och fastade then dagen, och sade the: Wi hafwe syndat för HERRanom. Och så dömdo Samuel Israels barn i Mizpa.

7. Då nu the Philisteer hörde, at Israels barn woro tilhopa komme i Mizpa, drogo the Philisteers Förstar emot Israel. När Israels barn thet hörde, fruktade the sig för the Philisteer,

8. Och sade til Samuel: Wänd ide igen, at ropa för oss til HERRan vår Gud, at han hjälper oss utu the Philisteers hand.

9. Samuel tog et fett lam, och offrade HERRanom et helt bränneoffer, och ropade til HERRan för Israel; och HERRen bönhördde honom.

10. Och som Samuel offrade bränneoffret, kommo the Philisteer fram til at strida emot Israel. Men HERRen låt dundra et stor tordödn öfwer the Philisteer på then dagen, och förfärade them, så at the wordo slagne för Israel.

11. Så drogo Israels män ut ifrå Mizpa, och jagade the Philisteer, och slogo them alt in under BethCar.

12. Då tog Samuel en sten, och satte honom emellan Mizpa och Sen, och kallade honom Hjelposten, och sade: Alt här in til hafwer HERRen hulptit oss.

13. Så wordo då the Philisteer förtryckte, och kommo intet mer i Israels gränser. Och HERRans hand war emot the Philisteer, så länge Samuel lefde.

14. Så wordo ock the släder Israhel igengifne, som the Philisteer them ifrå tagit hade, ifrån Ekron in til Gath, med theas gränser: them friade Israhel utu the Philisteers hand; ty Israhel hade frid med the Amoreer.

15. Och Samuel dömdo Israhel så länge han lefde:

16. Och för hwart år omkring til BethEl och Gilgal och Mizpa. Och när han hade på alla thesa rumen dömt Israhel,

17. Kom han igen til Ramath; ty ther war hans hus: och dömdo ther Israhel, och byggde ther HETranom et altare.

8. Capitel.

Så nu Samuel wardt gammal, satte han sina söner til Domare öfwer Israhel.

2. Hans förstfödde son het Joel, och then andre Abia; och the woro Domare i Bersaba.

3. Men hans söner wandrade icke uti hans wägar; utan böjde sig efter girighet, och togo gäfwor, och förwände rätten.

4. Så församlade sig alle the äldste i Israhel, och kommo til Ramath til Samuel,

5. Och sade til honom: Si, tu äst worden gammal, och tine söner gå icke uti tina wägar: så sätt nu en Konung öfwer oss, then oss döma må, såsom alla hedningar hafwa.

6. Thet behagade Samuel illa, när the sade: Så oss en Konung, then oss döma må. Och Samuel bad in för HETranom.

7. Och HETren sade til Samuel: Hör folkets röst i alt thet the hafwa talat til; förty the hafwa icke förkastat til, utan mig, at jag icke skal wara Konung öfwer them.

8. The gbro til, såsom the altid gjort hafwa, ifrå then dag då jag förde them utur Egypten alt in til thenna dag; och hafwa öfwergefwit mig, och tjent andra gudar.

9. Så hör nu theas röst: dock betnaga

them, och underrisa them om then Konungs rätt, som öfwer them råda skal.

10. Och Samuel sade alla HETrans ord til folket, som af honom Konung begärt hade.

11. Thetta skal wara then Konungs rätt, som öfwer eder råda skal: Edra söner skal han taga til sin wagn, och resenärer, som rida för hans wagn,

12. Och til höfswitsmän öfwer tusende och öfwer femtio, och til äkermän, som hans åker bruka stola, och til upstårare i hans såd, och the som gbra hans harnest, och thet hans wagnar tilhör.

13. Edra dötrir skal han taga sig til Apothekerstor, kokerstor och bakerstor.

14. Edra bästa åtrar och wingårdar och ologårdar skal han taga och gifwa sina tjenare.

15. Ther til skal han taga af eder såd och wingårdar tionde, och gifwa sina camererare och tjenare.

16. Och edra tjenare och tjenarinnor och edra dageligaste ynglingar och edra åsnor skal han taga, och uträtta sina ärender med.

17. Af edra hjordar skal han taga tionde. Och I måsten wara hans trålar.

18. När I då ropen på then tiden öfwer eder Konung, som I eder utwalt hafwen, så skal HETren på then tiden intet höra eder.

19. Men folket wille intet höra Samuels röst, och sade: Ingalunda, utan en Konung måste wara öfwer oss;

20. Att wi ock äre, såsom alla andra hedningar: at vår Konung må döma oss, och draga ut för oss, när wi före vårt örlig.

21. Så hörde Samuel alt thetta som folket sade, och sade thet för HETrans dron.

22. Och HETren sade til Samuel: Hör theas röst, och gör them en Konung. Och Samuel sade til Israels män: Går edra fårde, hwar och en i sin stad.

9. Capitel.

Och en man af BenJamin, benämnd Kis, AbiEl son, Zeror sons, Besh:

orath sons, Aphiah sons, en mans
Jemini sons, en ärlig man;

2. Han hade en son, benämnd Saul:
han var en dågelig ung man, så at
ingen dågeligare var ibland Israels
barn; hufvudet högre än alt folket.

3. Så hade Sauls fader Kis borttap-
pat sina äsninnor; och han talade til
sin son Saul: Tag en af drångarna
med dig, och stätt up, gåd bort, och sök
up äsninnorna.

4. Och han gick öfver Ephraims
berg, och genom thet landet Salisa, och
the funno them intet: the gingo igenom
thet landet Saalim, och ther woro the
intet: the gingo genom Jemini land,
och funno them intet.

5. När the kommo uti thet landet
Zuph, sade Saul til drängen som med
honom var: Kom, låt oss gå hem
igen; min fader torde öfvergefwä äs-
ninnorna, och hafwa sorg om oss.

6. Men han sade: Si, här är en mår-
kelig Guds man i thetta staden; alt
thet han säger, thet sker: Låt oss nu gå
tit; til öfventhys säger han oss vår
wäg, then wi gå.

7. Saul sade til sin dräng: Om wi
än gå tit, hwad bäre wi mannen? för-
ty brödet är allaredan förtärdt utu
vår matsäck: wi hafwe ingen gåfwa,
som wi kunne bära then Guds man-
nen. Hwad hafwe wi?

8. Drängen svarade igen, och sade:
Si, jag hafwer fjerde delen af en silfel
silfwer när mig; then wilje wi gifwa
then Guds mannen, at han må säga oss
vår väg.

9. Fordom tid i Israel, när man gick
bort til at fråga Gud, sade man:
Kom, låt oss gå til Siaren: (ty the som
man nu kallat Propheter, them kallade
man i förtiden Siare.)

10. Saul sade til sin dräng: Tu haf-
wer wäl sagt; kom låt oss gå: och
the gingo åstad til staden ther Guds
mannen var.

11. Och när the komne woro up til
staden, funno the pigor, som utgångna
woro til at hämta watten; til them
sade the: Är Siaren här?

12. The svarade them, och sade: Ja,
si, här är han. Skynnda dig; ty i dag
är han kommen i staden, efter folket i
dag offerar uppå högden.

13. När I kommen i staden, så fin-
nen I honom, förr än han upgår på
högden til at äta; förty folket äter icke
förr än han kommer, efter han skal
wälsigna offret; sedan äta the som
budne äro: thesöre går tit up; rätt
nu finnen I honom.

14. Och då the kommo up i staden,
och woro midt i staden, si, då gick
Samuel ut emot them, och wille gå up
til högden.

15. Men HERren hade uppenbarat
för Samuels dron, en dag förr än
Saul kom, och sagt:

16. I morgon på thetta tiden skal
jag säga til dig en man utu BenJa-
mins land: then skal tu smörja til en
Förste öfwer mitt folk Israel, at han
skal frälssa mitt folk ifrå the Philisteers
hand; ty jag hafwer sett til mitt folk,
och theas rop är kommit til mig.

17. Då nu Samuel fick se Saul,
svarade HERren honom, och sade:
Si, ther är mannen, som jag dig af
sagt hafwer, at han skal råda öfwer
mitt folk.

18. Då gick Saul fram til Samuel i
porten, och sade: Säg mig, hwar är
här Siarens hus?

19. Samuel svarade Saul, och sade:
Jag är Siaren: gåd för mig up på
högden; ty I måsten i dag äta med mig;
i morgon wil jag låta dig gå; och alt
thet i titt hierta är, wil jag säga dig.

20. Och om äsninnorna, som tu för
tre dagar sedan borttappade, war nu
intet bekymrad; ty de äro funna: och
hwem hörer alt thet goda til i Israel?
Blifwer thet icke titt och hela tin faders
hus?

21. Saul sade: Är jag icke en son af
Jemini, och af thet ringaste släktet i
Israel, och min ätt ringast ibland alla
ätter i BenJamin? Hwi säger tu då
mig sådant?

22. Men Samuel tog Saul och hans
dräng, och hade them up i salen, och

satte them öfwerst ibland them som budne woro, hwilla woro wid trettio mån.

23. Och Samuel sade til kocken : Gå hit thet stycke som jag fick dig och befallte, at tu skulle behålla när tig.

24. Då bar kocken up en bog och hwad ther wid hängde. Och han satte then för Saul, och sade : Si, thetta blef öfwer ; lägg för dig, och åt ; förty thet är på thenna tid til dig förwaradt, då jag bdd folket. Så åt Saul med Samuel på then dagen.

25. Och då the gingo ned af högden in i staden, talade han med Saul på taket.

26. Och the stodo bittida up ; och som morgonrodnan gick up, kallade Samuel Saul uppå taket, och sade : Statt up, at jag må låta dig gå. Och Saul stod up ; och the gingo båda tillsammans ut, han och Samuel.

27. Och då the kommo ned til åndan på staden, sade Samuel til Saul : Säg drängen, at han går framför oss ; och han gick framföre. Men tu, statt nu här qwar, at jag må undervisa dig hwad Gud hafwer sagt.

10. Capitel.

Då tog Samuel et oljoglas, och gdt uppå hans hufvud, och kyßte honom, och sade : Ser tu, at HERren hafwer smort dig til en Förste öfwer hans arfwedel ?

2. När tu nu går ifrå mig, så finner tu två mån wid Rachels graf, i Bens Jamins gräns i Zelzah ; the stola säga til dig, at åsninnorna äro funna, ther tu efter gången äst, them at söla. Och si, tin fader hafwer öfwergiftwit tänka på åsnorna, och sörjer för eder, och säger : Hwad skal jag göra för min son ?

3. Och när tu går sådan fram bättre, så kommer tu til then elen Thabor : ther stola tre mån råfa dig, som gå up til Gud i BethEl ; then ene bär tre kdb, then andre tre brdd, then tredje en slaska med win.

4. Och the stola hålsa dig wänligen, och gifwa dig tu brdd ; thet skal tu taga af theas händer.

5. Sedan kommer tu på Guds högd,

ther the Philisteers låger är ; och når tu kommer ther in i staden, möta dig en hop med Propheter, som komne äro af högden, och för them en psaltare och trumma och pipa och harpa, och the prophetera.

6. Och HERrans Ande skal komma öfwer dig, at tu propheterar med them ; och då skal tu warda en annan man.

7. När nu thesa teken komma dig, så gör alt thet dig för handen kommer ; ty Gud är med dig.

8. Men tu skal gå ned för mig til Silgal : si, ther wil jag komma ned til dig, til at offra bränneoffer och tackoffer : i sju dagar skal tu bida, til thes jag kommer til dig, och undervisar dig hwad tu göra skal.

9. Och som han wände ryggen åt Samuel, och gick ifrå honom, gaf honom Gud et annat hjerta ; och alla thesa teken kommo på then dagen.

10. Och då the kommo til högden, si, då mötte honom en hop Propheter : och Guds Ande kom öfwer honom, så at han propheterade med them.

11. Då the nu alle sågo honom, som tilfdrene hade lånt honom, at han propheterade med Propheterna, sade the til hwarannan : Hwad är Ris son tillkommit ? Är od Saul ibland Propheterna ?

12. Och en swarade ther och sade : Ho är theas fader ? Lådan är thet ordspråket kommit : Är od Saul ibland Propheterna ?

13. Och då han utpropheterat hade, kom han up til högden.

14. Men Sauls faderbroder sade til honom och til hans dräng : Hwart woren I gångne ? The swarade : Til at uppsöka åsnor ; och då wi sågo, at wi funno them icke, kommo wi til Samuel.

15. Då sade Sauls faderbroder : Säg mig, hwad sade eder Samuel ?

16. Saul swarade sin faderbroder : Han sade oss, at åsninnorna fundna woro ; men om Konungariket sade han honom intet hwad Samuel sagt hade.

17. Samuel kallade folket in til HERran i Mizpa,

18. Och sade til Israels barn : Så så-

ger HERren Israels Gud: Jag förde eder utur Egypten, och frälste eder utu the Egyptiers hand och utur alla Konungarikens hand, som eder tvingade.

19. Och I hafwen i dag förfästat eder Gud, som eder utur all eder olycka och bedröfwelse hufwit hafwer, och sägen til honom: Sätt 'en Konung öfwer oss. Nu wäl, så går nu fram för HERran efter edra slagter och hus.

20. Som nu Samuel framhade alla Israels slagter, wardt räfsadt in på BenJamins slägt.

21. Och som han hade BenJamins slägt fram med thes ätter, wardt räfsadt in på Matri ätt; och the räfsade in på Saul Ris son: och the sökte efter honom; men the funno honom intet.

22. Då frågade the åter HERran, om han ännu skulle tit komma. HERren swarade: Ei, han hafwer undfångit sig under et fat.

23. Då lupo the tit, och hämtade honom. Och då han gick fram ibland folket, war han hufwudet högre än alt folket.

24. Och Samuel sade til alt folket: Här sen I hwem HERren utwalt hafwer; ty hans like är icke ibland alt folket. Då gladdes alt folket, och sade: Lycka ste Konungen!

25. Och Samuel sade folket all rikets rätt, och stref thet uti en bok, och ladet in för HERran. Och Samuel lät alt folket gå, hwar och en i sitt hus.

26. Och Saul gick och hem til Gibeon, och en del af håren gick med honom, hwilkas hjerta Gud rörde.

27. Men somlige Belials barn sade: Hwad skulle thenne hjelpa oss? och förfäktade honom, och buro honom inga gäfwor; men han låtsade som han intet hörde thet.

11. Capitel.

Så for Nahaß, then Ammoniten, up, och belade Jabez i Gilead. Och alle män i Jabez sade til Nahaß: Öbr et förbund med oss; så wilje wi tjena tig.

2. Men Nahaß, then Ammoniten, swarade them: I så måtto wil jag gå

ra et förbund med eder, at jag stinger ut höggra ögat på eder alla, och sätter eder til en-försmådelse i hela Israel.

3. Då sade til honom alle the äldste i Jabez: Gif oss sju dagar, at wi måge sända bodskap i alla Israels gränser: är då ingen hjelp, så wilje wi gå ut til tig.

4. Så kommo bodskapen til Gibeon Sauls, och sade thetta för folkets dron: då hof alt folket sin röst up, och gret.

5. Och si, då kom Saul utaf marken, gående bak efter sitt fä, och sade: Hwad skadar folket, at thet gråter? Då förtälde the honom the måns ord af Jabez.

6. Då kom Guds Ande öfwer honom, när han thesa orden hörde, och hans wrede förgrymmade sig swärligen.

7. Och han tog et par orar, och stekte the, och sände i alla Israels gränser med bodskap, och lät säga: Then som icke utdrager efter Saul och Samuel, hans orar skal man så göra. Så föll HERrans fruktan öfwer folket, at the utdrogo såsom en man.

8. Och man räfsade them i Beset: och Israels barn woro tre resor hundrade tusende män, och Juda barn trettio tusende.

9. Och the sade til bodskapen som komne woro: Säger the män i Jabez i Gilead: I morgon stolen I få hjelp, när solen är som hetast. Då thesa bodskapen kommo, och förkunnade thet the män i Jabez, wordo the glade.

10. Och the män i Jabez sade: I morgon wilje wi gå ut til eder, at I mågen göra oss alt thet eder täckes.

11. Then andra morgonen stickade Saul folket i tre hopar; och the kommo i lågret i morgonväkten, och slogo the Ammoniter alt in til dagen wardt som hetast; och the som öfwerblefwo, wordo så förstringrade, at icke två blefwo tilhopa.

12. Då sade folket til Samuel: Hwar äro the som sade: Skal Saul råda öfwer oss? Låt the män komma här fram, at wi måge dräpa them.

13. Saul sade: På thenna dagen skal ingen dö; ty HERren hafwer i dag gjort salighet i Israel.

14. Samuel sade til folket; Kommer, låter og gå til Gilgal, och ther förnya Konungsbrifet.

15. Så drog alt folket til Gilgal, och gjorde ther Saul til Konung för HERranom i Gilgal, och offrade tackoffer in för HERranom. Och Saul, med alla Israels män, fröjdade sig ther ganska storligen.

12. Capitel.

Så sade Samuel til hela Israel: Si, jag hafwer hört eder röst uti alt thet I mig sagt hafwen, och hafwer gjort en Konung öfwer eder.

2. Och si, ther går nu eder Konung för eder; men jag är gammal och grå worden, och mine söner äro när eder, och jag hafwer gått för eder ifrå min ungdom alt in til thenna dag.

3. Si, här är jag. Svarer mig in för HERranom och hans Smorda, om jag någon mans ore eller åsna tagit hafwer: om jag hafwer någon gjort öfvervåld och orätt: om jag någon undertryckt hafwer: om jag af någon mans hand hafwer tagit gåfwor, och hållit thet hemligt: så wil jag gifwa eder thet igen.

4. The sade: Du hafwer intet öfvervåld eller orätt gjort oss, ej heller någon undertryckt, ej heller af någon mans hand något tagit.

5. Han sade til them: HERren och hans Smorda ware witne emot eder i dag, at I intet hafwen funnit i min hand. The sade: Ja, ware witne.

6. Och Samuel sade til folket: Ja, HERren, som Mose och Aaron gjort hafwer, och förde edra fäder utur Egypten land.

7. Så går nu fram, at jag må döma eder för HERranom, öfwer all HERrans rättfärdighet, som han med eder och edra fäder gjort hafwer.

8. Då Jacob war kommen in uti Egypten, ropade edre fäder til HERran; och HERren sände Mose och Aaron, at the skulle föra edra fäder utur Egypten, och låt them bo på thetta rum.

9. Men när the förgåto HERran sin

Gud, sålde han them under Siseras wåld, höfritsmannens i Hazor, och uti the Philisteers wåld, och uti the Moabiters Konungs wåld; the stridde emot them.

10. Och the ropade til HERren, och sade: Wi hafwe syndat, at wi hafwe öfvergiftit HERren och tjent Baalim och Ashtaroth; men fräls oss nu ifrå våra fienders hand, så wilje wi tjena tig.

11. Då sände HERren JerubBaal, Bedan, Jephthah och Samuel, och frälste eder utur edra fienders händer alt omkring, och låt eder bo tryggeligen.

12. När I då sägen, at Nabas, Ammons barns Konung, kom emot eder, saden I til mig: Idé tu, utan en Konung skal råda öfwer oss; ändock HERren eder Gud war eder Konung.

13. Nu, här hafwen I eder Konung, then I utwalt och begärt hafwen; ty si, HERren hafwer satt en Konung öfwer eder.

14. Om I nu frukten HERran, och tjenen honom, och hören hans röst, och idé ären HERrans mun ohörige, så stolen både I och eder Konung, som öfwer eder råder, efterfölja HERran eder Gud.

15. Om I idé hören HERrans röst, utan ären HERrans mun ohörige, så skal HERrans hand wara emot eder och edra fäder.

16. Går också nu fram, och ser thet stora ärendet, som HERren gbra skal för edra ögon.

17. Är idé nu hweteanden? Dock wil jag åkalla HERran, at han skal låta dundra och regna, at I stolen förnimma och se thet stora onda, som I för HERrans ögen gjort hafwen, at I hafwen begärt eder en Konung.

18. Och då Samuel åkallade HERran, låt HERren then samma dagen dundra och regna. Då fruktade alt folket HERran och Samuel ganska storligen.

19. Och sade alle til Samuel: Bed för tina tjenare HERran tin Gud, at wi idé dö; ty öfwer alla våra synder

hafwe wi och gjort thetta onda, at wi begärt och Konung.

20. Och Samuel sade til folket: Frukter eder intet. I hafwen sannerligen gjort alt thetta onda; dock träder icke af ifrå HERranom, utan tjener HERranom af alt hjerta.

21. Och wiser icke efter såfångeliga ting; ty thet gagnar eder intet, och kan intet hjelpa eder, efter thet en såfångelig ting är.

22. Förtv HERren öfvergifwer icke sitt folk, för sitt stora namns skul. Ty HERren hafwer begynt til at göra eder sig sjelf til et folk.

23. Ware och fjerran ifrå mig, at jag så skulle synda emot HERran, at jag skulle aflåta bedja för eder och låra eder then goda och rätta vägen.

24. Allenast frukter HERran, och tjener honom troligen af alt hjerta; för- ty I hafwen sett huru stora ting han gör med eder.

25. Men om I gören det ondt är, så stolen både I och eder Konung förgås.

13. Capitel.

Saul hade varit Konung et år; och som han tu år hade rådit öfwer Israel,

2. Utvalde han sig tre tusende män utur Israel; tu tusende woro med Saul i Michmas och uppå berget BethEl, och et tusende med Jonathan i Gibe BenJamins. Men thet andra folket lät han gå hwar och en til sin hydda.

3. Och Jonathan slog the Philisteer i theras läger, som i Gibe war; thet kom för the Philisteer. Och Saul lät blåsa i basunen öfwer hela landet och säga: I Ebreeer hörer til.

4. Och hela Israel hörde sågas: Saul hafwer slagit the Philisteers läger; ty Israel luttade illa för the Philisteer: och alt folket ropades til Saul i Gilgal.

5. Då församlade sig the Philisteer til at strida med Israel, trettio tusende wagnar, sex tusende resenärer, och eljes så myckit folk som sanden i hafstranden: och the drog up, och lågrade sig i Michmas, östan om BethAven.

6. Då the män af Israel sågo, at the i nöd woro, ty folket war försträckt, krunpo the uti kulor och klyfter och klippor och i hål och i gropar.

7. Och the Ebreeer drogo öfwer Jordan in uti Gads och Gileads land: men Saul war ännu i Gilgal, och alt folket, som földe honom, wardt för- twisladt.

8. Då förbidde han i sju dagar, then tiden som Samuel förelagt hade; och efter Samuel icke kom til Gilgal, stigrade sig folket ifrå honom.

9. Då sade Saul: Bärer mig hit bränneoffer och tackoffer; och han of- frade bränneoffer.

10. Och som han hade fullkommat bränneoffret, si, då kom Samuel: då gick Saul ut emot honom til at hälsa honom.

11. Men Samuel sade: Hwad hafwer tu gjort? Saul svarade: Jag såg at folket förkingrade sig ifrå mig, och tu kom icke i rättan tid, och the Philisteer woro församlade i Michmas.

12. Då sade jag: Nu komma the Philisteer hit ned til mig i Gilgal, och jag hafwer icke bedit HERrans ansikte: så wågade jag thet, och offrade bränneoffer.

13. Men Samuel sade til Saul: Tu hafwer gjort därigen, och icke hållit HERrans tin Guds bud, som han tig budit hafwer; ty HERren hade stad- fast titt rike öfwer Israel til ewig tid.

14. Men nu skal titt rike icke blifwa ståndande. HERren hafwer sökt sig en man efter sitt hjerta: honom hafwer HERren budit at vara en Förste öfwer hans folk; ty tu hafwer icke hållit HERrans bud.

15. Och Samuel stod up, och gick ifrå Gilgal up til Gibe BenJamins. Men Saul talde thet folk som när honom war, wid sexhundra män.

16. Och Saul och hans son Jonathan, och thet folk som när honom war, blefwo uppå BenJamins högd: men the Philisteer hade lågrat sig i Michmas.

17. Och utu the Philisteers läger drogo tre hopar til at förhärja landet; then ena wände sig in på then wägen til Ophra, uti Sauls land;

18. Then andra wände sig in på then wågen til Beth-Horon; then tredje wände sig på then wågen som drager åt then dalen Jebolim, wid öfven.

19. Och ingen smed wardt funnen i hela Israels land; förty the Philisteer tänkte: the Ebreer måtte göra swärd och spjut.

20. Ty måste hela Israel fara ned til the Philisteer, om någon wille låta hwåga sin plogbill, hacla, nya eller lia.

21. Och när äggen på liarna, haclorna, gasslarna och hyrnorna wardt slö, och uddarne wordo stubbiga.

22. Då nu stridsdagen kom, wardt intet swärd eller spjut funnit i hela folkets hand, som war med Saul och Jonathan; men Saul och hans son hade wårjor.

23. Och the Philisteers låger drog fram wid Michmas.

14. Capitel.

Thet begaf sig i then tiden, at Jonathan, Sauls son, sade til sin dräng, som hans wårja bar: Kom låt oss gå ut öfwer til the Philisteers låger, som ther uppe är: och han sade sin fader intet til.

2. Men Saul blef ytterst i Gibe, under et granatträ, som i försladen war: och thet folk, som när honom war, war wid sex hundra de mån.

3. Och Ahia, Achitobs son, Scabods broders, Pinehas sons, Eli sons, war HERrens Prest i Silo, och drog lif-tjortelen uppå: folket wiste icke heller, at Jonathan war bortgången.

4. Och i wågen, ther Jonathan sökte at gå öfwer til the Philisteers låger, woro två branta klippor, then ena på thenna sidan, och then andra på hinsidan: then ena het Bozez, then andra Sene.

5. Och then ena war norr ut ifrå Michmas, och then andra war söder ut ifrå Gaba.

6. Och Jonathan sade til sin wapendragare: Kom, låt oss gå ut öfwer til thesa oomsturnas låger: til äfwen-tyrs warder HERren något uträttan-

de genom oss; förty thet år icke HERransom tungt at hjelpa genom många, eller genom få.

7. Då swarade honom hans wapendragare: Öfr alt thet i titt hjerta år; gadt åstad; si, jag år med tig såsom titt hjerta wil.

8. Jonathan sade: Nu wäl, när wi komme tit öfwer til thet folket, och the få se oss;

9. Om the så säga: Står qwar, til thes wi komme til eder; så wilje wi blifwa stående i vårt rum, och icke stiga up til them.

10. Men om the säga: Kommer hit up til oss; så wilje wi stiga up til them; då hafwer HERren gifwit them oss i våra händer; och thet skal wara oss för et tekn.

11. Då nu the Philisteers låger fingo se them båda, sade the Philisteer: Si, the Ebreer äro utkrupne utu hålen ther the sig gömt hafwa.

12. Och männen i lågret swarade Jonathan och hans wapendragare, och sade: Kommer hit up til oss; wi wilje wäl låra eder. Då sade Jonathan til sin wapendragare: Tråd efter mig; HERren hafwer gifwit them i Israels händer.

13. Och Jonathan klef med händer och fötter upføre, och hans wapendragare efter honom. Då föllo the ned för Jonathan; och hans wapendragare slog alt ihjäl efter:

14. Så at then första slagtingen, som Jonathan och hans wapendragare gjorde, war wid tjugu mån, på en half åker wid pass, som et par oxars dags-plöjning år.

15. Och en rådsla kom på marken i lågret, och på hela folket i lågret; och the som utstånde woro til at förhörja, them kom ock rådsla uppå, och landet stalf ther wid; ty thet war en försträckelse af Gudi.

16. Och Sauls wåttare, i Gibe Ben-Jamins, fingo se at hopen stingrades, och lupo hit och tit, och wordo slagne.

17. Saul sade til folket som när honom war: Råfner, och ser til hwillen

af oss är bortgången. Och så the rådnade, si, så war Jonathan och hans wapendragare icke ther.

18. Så sade Saul til Ahia: Bår fram Guds ark; ty Guds ark war på then tiden når Israels barn.

19. Och som Saul ännu talade med Presten, förskade sig sorlet och löpandet uti the Philisteers läger. Och Saul sade til Presten: tag tin hand af,

20. Och Saul ropade, och allt folket som med honom war, och kommo i striden; och si, så gick hvars och ens swärd emot then andra, och war et mågta serl.

21. Och the Ebreer, som tilförene hade warit når the Philisteer, och hade warit updragne med them i lågret allt omkring, gåfwo sig in til Israel, som woro med Saul och Jonathan.

22. Och alle män af Israel, som sig förgrämt hade på Ephraims berg, så the hörde, at the Philisteer flydde, följde the efter the andra til striden.

23. Alltså halp så HERren Israel på then tiden: och slaget stod allt in til BethAven.

24. Och så Israels män försmåttade på then dagen, besworo Saul folket, och sade: Förbannad ware hwar och en som brödd äter in til aftonen, at jag må hämnas på mina fiender. Så smakade och allt folket intet brödd.

25. Och hela landet kom i skogen; och ther låg honing på marken.

26. Så folket kom in i skogen, si, så flöt ther honing; men ingen lät honom med handen komma til sin mun; ty folket fruktade sig för eden.

27. Men Jonathan hade icke hört, at hans fader hade beswurit folket, och rådde sin staf ut, som han hade i sin hand, och doppade med åndan i honingskakan, och wände sin hand til sin mun: så wordo hans ögon friska.

28. Så swarade en af folket, och sade: Tin fader hafwer beswurit folket, och sagt: Förbannad ware hwar och en som något äter i dag. Och folket war förtröttadt.

29. Så sade Jonathan: Min fader

hafwer bedröfwat landet; ser, huru mina ögon äro friska wordne ther af at jag af thessa honing något litet smakat hafwer.

30. Hade folket i dag ätit af sina fienders rof, som the funnit hafwa, så hade och slagningen blifwit större emot the Philisteer.

31. Och the slogo på then dagen the Philisteer, ifrå Michmas allt in til Aijalon; och folket wardt gansta trött.

32. Och folket wände sig til bytet, och togo får, så och kalfwar, och slagade på jorden, och äto thet med blodet.

33. Så wardt Saul förkunnadt: Si, folket hafwer syndat emot HERran, och ätit blod. Han sade: I hafwen illa gjort: wälter hit til mig en stor sten.

34. Och Saul sade ytterligare: Går ut ibland folket, och säger them, at hwar och en hafwe sin ore och sitt får til mig; och slagter thet hår, at I mågen äta, och icke synda emot HERranom med thet blodådet. Så drog allt folket fram, hwar och en med sin ore i sin hand, om natten, och slagade then ther.

35. Och Saul byggde HERranom et altare: thet är thet första altare, som han byggde HERranom.

36. Och Saul sade: Låt oss draga ned efter the Philisteer i natt, och döfwa them, til thes i morgon ljusst warder, at wi ingen af them låte öfwer blifwa. The swarade: Öhr allt thet tig tåkes. Men Presten sade: Låt oss gå hit til Gud.

37. Och Saul frågade Gud: Skal jag draga ned efter the Philisteer; och wil tu gifwa them uti Israels händer? Men han swarade honom på then tiden intet.

38. Så sade Saul: Låt gå hit fram alla hörn af folket; och försarar och tillser når hwilken themma synden är på thessa tid.

39. Ty så wißt som HERren Israels hjelpare lefwer, om thet än wore min son Jonathan, så skal han dö. Och ingen swarade honom utaf hela folket.

40. Och han sade til hela Israel:

Barer I på ena sidan; jag och min son Jonathan vilje wara på then andra sidan. Folket sade til Saul: Går hwad tig tådes.

41. Och Saul sade til HERren Israels Gud: Går thet rätt år. Lå råla- de thet på Jonathan och Saul; och folket gick qvitt ut.

42. Saul sade: Raster öfwer mig och min son Jonathan. Lå rålade thet på Jonathan.

43. Och Saul sade til Jonathan: Säg mig, hwad hafwer tu gjort? Jonathan låt honom förstå, och sade: Jag smalade litet honing med slafwen, som jag i min hand hade, och si, ther- före måste jag dö.

44. Lå sade Saul: Gud gör mig thet och thet; Jonathan, tu måste dö- den dö.

45. Men folket sade til Saul: Skulle Jonathan dö, then en så stor salighet gjort hafwer i Israel? Bort thet: så wißt som HERren lefwer, icke et hår af hans hufvud skal falla på jorden; förty Gud hafwer i dag gjort thet igenom honom. Alltså friade folket Jonathan, at han icke dö måste.

46. Så drog Saul up ifrå the Philisteer. Och the Philisteer drogo til sitt rum.

47. Men då Saul hade tagit riket in öfwer Israel, stridde han emot alla sina fiender allt omkring; emot the Moabiter, emot Ammons barn, emot the Edomeer, emot Zoba Konungar, emot the Philisteer; och hwart han wände sig, ther straffade han.

48. Och han församlade en här, och slog the Amalekiter, och friade Israel ifrån allas theras hand, som them förtryckte.

49. Och Saul hade söner, Jonathan, Isvi, MalchiSua. Och hans två döttrar hette alltså: then förstfödda Merob, och then yngsta Michal.

50. Och Sauls hustru hette Ahinoam, Ahimaaz dotter: och hans härhöfwits- man hette Abner, Ner son, Sauls faderbroders.

51. Men Kis war Sauls fader; och

Ner, Abners fader, war Abiels son.

52. Och et mäktigt drlig war emot the Philisteer, så länge Saul lefde: och hwat Saul såg en duglig och stridsam man, then tog han til sig.

15. Capitel.

Men Samuel sade til Saul: HERren sände mig, at jag skulle smörja dig til Konung öfwer hans folk Israel: så hör nu rösten af HERrans ord.

2. Så säger HERren Zebaoth: Jag hafwer tänkt uppå hwad Amalek gjorde Israel, och huru han låg i vägen för honom, då han drog utur Egypten.

3. Så drag nu åstad, och slå the Amalekiter, och gif them til spillo, med allt thet the hafwa: stona them intet, utan dröp både man och qvinna, barn och them som dia, få och får, camel och åsna.

4. Saul låt thetta komma för folket, och talde them i Telaim, tuhundrade tusende fotfolk, och tio tusende män af Juda.

5. Och då Saul kom til the Amalek- ters stad, satte han et bathåll wid bäcken;

6. Och låt säga the Keniter: Går edra fårde, och gifwer eder ifrå the Amalekiter, at jag icke utrotar eder, med them; förty I gjorden barmhertighet med alla Israels barn, då the drogo utur Egypten. Alltså gåswo the Keniter sig ifrå the Amalekiter.

7. Lå slog Saul the Amalekiter, allt ifrå Hevila in til Sur, som ligger för Egypten;

8. Och grep Agag, the Amalekters Konung, lefwande; och allt folket gaf han til spillo med swärdsågg.

9. Men Saul och folket stonade Agag, och hwad goda får och få war, och wäl feta, och lamm, och allt thet godt war, och wille icke låtat til spillo; men thet som slemt war, och intet dugde, thet låto the til spillo.

10. Lå stredde HERrans ord til Samuel, och sade:

11. Mig ångrar at jag hafwer gjort

Saul til Konung; ty han hafwer wändt sig ifrå mig, och icke fullkommat mina ord. Thes wardt Samuel wred, och ropade till HERren then hela natten.

12. Och Samuel stod bittida up, at han skulle om morgonen möta Saul. Och honom wardt sagdt, at Saul war kommen til Carmel, och reste sig up et segerteln, och war omkring dragen, och kommen ned til Gilgal.

13. Som nu Samuel kom til Saul, sade Saul til honom: Wälsignad ware tu HERranom. Jag hafwer fullkommat HERrans ord.

14. Samuel svarade: Hwad är då thet rop af får i mina dron, och thet rop af få, som jag hörer?

15. Saul sade: Utaf the Amalefiter hafwa the tagit thet; förty folket skonade thet bästa, får och få, för HERrans tin Guds offers skul; thet andra hafwe wi låtit til spillo.

16. Men Samuel svarade Saul: Stå till at jag säger dig hwad HERren hafwer talat med mig i thenna natt. Han sade: Säg.

17. Samuel sade: Är thet icke så, då tu liten war för tina dgon, wardt tu et hufwud i Israels slagter; och HERren smorde dig til Konung öfwer Israel?

18. Och HERren sände dig på wägen, och sade: Far bort, och förgrd the syndare, the Amalefiter, och strid emot them, till thes tu gör en ända på them.

19. Hwi hafwer tu icke lydt HERrans röst, utan wändt dig til rof, och illa handlat in för HERrans dgon?

20. Då sade Saul til Samuel: Jag hafwer ju lydt HERrans röst, och hafwer dragit then wägen som HERren mig sändt hafwer. Jag hafwer fört hit Agag, the Amalefitters Konung, och förgjort the Amalefiter.

21. Men folket hafwer tagit af rofwet får och få, thet bästa af the spillgifna, til at offra thet HERranom tin Gud i Gilgal.

22. Men Samuel sade: Menar tu, at HERren hafwer lust til offer och brän-

neoffer, såsom thet til, at man lyder HERrans röst? Si, lydnad är bättre än offer, och höra til, är bättre än thet feta af wädrar.

23. Förty olydnad är en trolldoms synd, och gensträfwighet är et afguder och afgudabyrkan. Så, efter tu hafwer förkastat HERrans ord, hafwer han och förkastat dig, at tu icke skal wara Konung.

24. Då sade Saul til Samuel: Jag hafwer syndat, at jag hafwer öfvergått HERrans befallning och titt ord; ty jag fruktade folket, och hörde theas röst.

25. Och nu förlåt mig then synden, och wänd tillbaka med mig, at jag må tilbedja HERran.

26. Samuel sade til Saul: Jag wänder intet om med dig; ty tu hafwer förkastat HERrans ord, och HERren hafwer och förkastat dig, at tu icke skal wara Konung öfwer Israel.

27. Och som Samuel wände sig om til at gå sina färde, fattade han honom i hans hjortelsfil, och hon refs sönder.

28. Då sade Samuel til honom: HERren hafwer i thenna dag rifwit Israels Konungarike ifrå dig, och gifwit thet tin nästa, then bättre är än tu.

29. Ljuger icke heller Hjelten i Israel, eller låter sig ångra; ty han är ingen menniska, at han sig något ångra låter.

30. Men han sade: Jag hafwer syndat. Så gör mig dock nu then åran in för the äldste af mitt folk och för Israel, och wänd om med mig, at jag må tilbedja HERran tin Gud.

31. Så wände då Samuel om, och följde Saul, så at Saul tillbad HERran.

32. Och Samuel sade: Låt komma fram för mig Agag, the Amalefitters Konung; och Agag gick dristeligen fram til honom. Och Agag sade: Alltså måste man fördrifwa öddens bitterhet.

33. Samuel sade: Såsom titt swärd hafwer gjort qwinnor barnlösa, så skal och tin moder blifwa barnlös ibland qwinnor. Så högg Samuel Agag i

flykten in för HERRanom i Gilgal.

34. Och Samuel gick bort till Ramath; men Saul drog up till sitt hus i Gibeå Sauls.

35. Och Samuel såg Saul intet mer in till thes han blef död. Dock likväl förjde Samuel för Sauls skul, at HERRen hade ångrat sig, at han hade gjort honom til Konung öfver Israel.

16. Capitel.

Och HERRen sade til Samuel: Huru länge wil tu söra för Sauls skul, then jag förkastat hafwer, så at han icke skal wara Konung öfver Israel? Upphäll titt horn med olja, och gåd åstad. Jag wil sända dig til then Bethlehemiten Isai; förty af hans söner hafwer jag utfett mig en Konung.

2. Samuel sade: Huru skulle jag gå tit? Saul får thet weta, och slår mig ihjäl. HERRen sade: Lag en kalk af fåret til dig, och såg: Jag är kommen til at offra HERRanom.

3. Och kalla Isai til offret; då wil jag wisa dig hwad tu göra skal, at tu thet smörjer then jag dig säger.

4. Samuel gjorde såsom HERRen honom sagt hade, och kom til Bethlehem. Då försträcktes the äldste i staden, och gingo emot honom, och sade: Är thet frid medan tu kommer?

5. Han sade: Ja, jag är kommen til at offra HERRanom: helger eder, och kommer med mig til offret. Och han helgade Isai och hans söner, och död them til offret.

6. Då the nu kommo in, såg han på Eliab, och tänkte: Wißt är för HERRanom här hans Smorda.

7. Men HERRen sade til Samuel: Se intet på hans skapnad eller hans stora person: jag hafwer förkastat honom; förty thet går icke efter som en menniska ser. En menniska ser thet för ögonen är; men HERRen ser til hjertat.

8. Då kallade Isai Abinadab, och lät honom gå fram för Samuel; och han sade: Denne hafwer HERRen och intet utvalt.

9. Då lät Isai Samma gå fram; men han sade: Denne hafwer HERRen och intet utvalt.

10. Då lät Isai sina sju söner gå fram för Samuel; men Samuel sade til Isai: HERRen hafwer ingen af them utvalt.

11. Och Samuel sade til Isai: Äro nu alle piltarne här? Han sade: Thet är ännu en, then minste, igen; och si, han waktar får. Då sade Samuel til Isai: Sänd bort, och lät hämta honom; ty wi stole icke sätta oss förr än han kommer.

12. Då sände han åstad, och lät hämta honom: och han war brunaktig, med fagra ögon och dagelig skapnad. Och HERRen sade: Up, och smörj honom; then är thet.

13. Då tog Samuel sitt oljehorn, och smorde honom midt ibland hans bröder. Och HERRans Ande kom öfver David ifrå then dagen och alt sedan. Och Samuel stod up, och gick til Ramath.

14. Och HERRans Ande wel ifrå Saul, och en ond ande af HERRanom qwalde honom.

15. Då sade Sauls tjenare til honom: Si, en ond ande af Gudi quäljer dig.

16. Wår herre såge sina tjenare som för honom stå, at the söla en man, som kan på harpa och strängaspel; på thet at, när then onde Guds anden kommer öfver dig, han må spela med sin hand, at thet må warda bättre med dig.

17. Då sade Saul til sina tjenare: Ser efter en man som är god på strängaspel, och hafwer honom hit til mig.

18. Då svarade en af tjenarena och sade: Si, jag hafwer sett en Isai son, then Bethlehemitens; han kan på strängaspel, en dugelig man och stridsam och förståndig i saker och dagelig, och HERRen är med honom.

19. Då sände Saul bod til Isai, och lät säga honom: Sänd tin son David, som är med sären, til mig.

20. Så tog Isai en åsna med bröd, och en lågel win, och et tid af getterna, och sände til Saul med sin son David.

21. Så kom David til Saul, och gick fram för honom, och han wardt honom ganska kär, och blef hans wapendragare.

22. Och Saul sände til Isai, och lät säga honom: Låt David blifwa in för mig; ty han hafwer funnit ynnest för mina ögon.

23. När nu then Guds anden kom öfwer Saul, så tog David harpan, och spelade med sin hand; så kom Saul til sig igen, och thet wardt bättre med honom, och then onde anden wesk ifrån honom.

17. Capitel.

The Philisteer församlade sina härar til strid, och kommo tilhopa i Socho i Juda, och lågrade sig emellan Socho och Asafa, mid åndan af Dammim.

2. Men Saul och Israels män kommo tilhopa, och lågrade sig i Eldalen, och sticade sig til strid emot the Philisteer.

3. Och the Philisteer stodo på et berg på hinsidan, och the Israeliter på et berg på thenna sidan, så at en dal war emellan them.

4. Lå kom framtrådande utu the Philisteers låger en man, en kämpe, benämnd Goliath, af Gath, ser alnar och en tvårhånd lång:

5. Och hade en kopparhjälm på sitt hufvud, och et fjällpansar uppå: och wigten på pansaret war femtusende sikkar koppar:

6. Och hade koppar-bemwäpn uppå sina ben, och en kopparsköld på sina arlar.

7. Och skafet på hans spjut war såsom et wåfstrå, och jernet på hans spjut höll serhundrade sikkar jern: och hans wapendragare gick fram för honom.

8. Och han stod och ropade til Israels här, och sade til them: Hwi ären I utdragne til at sticda eder til strid? Är icke jag en Philistee, och I ären Sauls tjenare? Wäljer en ut af eder, som går hit ned til mig.

9. Kan han strida emot mig, och slå mig, så wilje wi wara edre tjenare;

warder och jag hans öfwerman, och slå honom, så stolen I wara wåre tjenare, och stolen tjena oss.

10. Och Philisteen sade: Jag hafwer i themna dag gjort Israels här en skam; låter mig så en, och låter oss strida med hwar annan.

11. Lå Saul och hela Israel hörde thesa Philisteens ord, försträcke the sig, och fruktade sig storligen.

12. Men David war en Ephrathist mans son, af Bethlehem Juda, som hette Isai: han hade åtta söner, och war en gammal man i Sauls tid, och war ålderstigen ibland män.

13. Och the tre äldste Isai söner woro dragne med Saul til striden; och war thetta theas namn, Eliab, then förstfödde, Abinadab, then andre, och Samma, then tredje.

14. Men David war then yngste. Lå nu the tre äldste woro utdragne med Saul til striden,

15. Gick David åter hem ifrån Saul, til at wakta sin faders får i Bethlehem.

16. Men then Philisteen trädde fram både morgon och afton, och stod thet i fyratio dagar.

17. Och Isai sade til sin son David: Tag åt tina bröder thetta Epha af torfade ar, och thesa tio bröd, och löp bort i håren til tina bröder;

18. Och thesa tio blöta ostar, och så höfswitsmannen; och besök tina bröder, om them wål går, och tag wara uppå hwad the säga tig.

19. Men Saul och the och alle Israels män woro i Eldalen, och stridde emot the Philisteer.

20. Lå stod David bittida up om morgonen, och besallte fåren åt herdarna, lade uppå sig, och gick åstad, såsom Isai honom budit hade, och kom til wagnborgen; och håren war utdragen, och hade sticad sig, och the striade i striden.

21. Ty Israel hade sticad sig; så woro och the Philisteer redo emot theas här.

22. Lå lät David thet han bar i tygwaktarens händer, och loyp bort i spetsen, och gick bort och hålsade sina bröder;

23. Och wid han nu talade med them, si, så trädde then kämpen fram, som hette Goliath, then Philisteen af Gath, utu the Philisteers hår, och talade såsom tilförene; och David hörde thet.

24. Men hwar man i Israel, så han then mannen såg, flydde för honom, och fruktade sig storligen.

25. Och hwar man i Israel sade: Hafwen I icke sett thenna mannen, som uppgången är? ty han är uppgången til at tala försmädelse emot Israel: och then honom slår, honom wil Konungen göra mycket rik, och gifwa honom sin dotter, och wil göra hans faders hus frött i Israel.

26. Så sade David til männerna som når honom stodo: Hwad skal man gifwa honom som slår thenna Philisteen, och wänder thenna stammen ifrån Israel? Ty hwad är thenne oomskurne Philisteen, som försmädar lefwande Guds hår?

27. Så sade folket honom såsom tilförene: Thet skal man gifwa then, som honom slår.

28. Och Eliab, hans äldste broder, hörde at han talade med männerna, och wardt vred på David, och sade: Hwi äst tu hit ned kommen? och hwi hafwer tu öfvergifwit the så fåren i önen? Jag känner wäl tin öfwerdådighet och titt hjertas ondskas; ty tu äst hit ned kommen til at se striden.

29. David sade: Hwad hafwer jag så nu gjort? Är thet mig icke befallt?

30. Och wände sig om til en annan, och sade såsom han hade sagt tilförene. Så swarade honom folket såsom tilförene.

31. Och så the hörde the ord som David sade, förtunnade the thet Saul; och han lät hämta honom.

32. Och David sade til Saul: Ingen mans hjerta gifwe sig för then sakens skul: tin tjenare skal gå bort och strida med then Philisteen.

33. Saul sade til David: Tu kan icke gå bort emot thenna Philisteen, och strida med honom; ty tu äst en yngling, och han är en stridsman ifrå sin ungdom.

34. Men David sade til Saul: Tin tjenare waktade sin faders får, och ther kom et lejon och en björn, och tog bort et får af hjorden.

35. Så följde jag efter, och slog honom, och tog thet utu hans mun; och så han reste sig up emot mig, tog jag honom i slagget; och slog honom, och drap honom.

36. Så hafwer tin tjenare slagit både lejon och björn. Så må nu thenne oomskurne Philisteen wara såsom enthera; ty han hafwer försmädat lefwande Guds hår.

37. Och David sade: HÆren, som mig frälste ifrå lejonet och ifrå björnen, han frälser mig och ifrå thenna Philisteen. Och Saul sade til David: Gå afstād; HÆren ware med dig.

38. Och Saul drog sina kläder uppå David, och satte honom en kopparhjälm på hans hufvud, och lade et pansar uppå honom.

39. Och David bandt sitt swärd öfwer sina kläder, och begynte til at gå; ty han hade icke försökt thet. Så sade David til Saul: Jag kan icke så gå; ty jag är ther wid icke wan. Och han lade thet ifrå sig,

40. Och tog sin staf i sin hand, och utwalde fem slåta stenar utu båcken, och lade them uti herdasfräppan, som han hade, och i säcken, och tog slungan i sin hand, och gick fram emot Philisteen.

41. Och Philisteen gick och framåt, och kallades in til David, och hans wapendragare för honom.

42. Så nu Philisteen såg och slådde David, föraktade han honom; ty han war en yngling, brunaktig och dågelig.

43. Philisteen sade til David: Är jag så en hund, at tu kommer emot mig med käppar? Och bannade David wid sina gudar;

44. Och sade til David: Kom hit til mig; jag skal gifwa titt kött foglarna under himmelen och djuren på marken.

45. David sade til Philisteen: Tu kommer til mig med swärd, spjut och sköld; men jag kommer til dig i HÆrans Ze-

baoths namn, Israels hårs Gud, then tu försmådat hafwer.

46. Och HERren skal i thenna dag gifwa tig uti min hand, at jag skal slå dig, och taga titt hufvud af dig, och gifwa the Philisteers hårs kropp i thenna dag foglarna under himmelen och djuren på marken, at alla land stola förnimma, at Israel hafwer en Gud.

47. Och hela thenna menigheten skal förnimma, at HERren icke hjälper genom swärd eller spjut; ty striden är HERrans; och han skal gifwa eder i våra händer.

48. Då nu Philisteer reste åstad, gick och kallades in mot David, skyndade sig David, och lopp ifrå håren emot Philisteer.

49. Och David tog sin hand i stråpan, och fattade ther ur en sten, och slungade, och råkade Philisteer i hans panna, så at stenen gick in i pannan; och han föll på jorden på sitt ansikte.

50. Alltså öfvervann David Philisteer med slungan och stenen, och slog honom, och drap honom.

51. Och efter David intet swärd hade i sin hand, lopp han fram til Philisteer, och tog hans swärd, och drog thet utu skidan, och drap honom, och högg honom thet med hufvudet af. Då the Philisteer sågo, at thetas starkaste war dödt, flydde the.

52. Och Israels män och Juda reste up, ropade, och jagade efter the Philisteer in til thes man kommer i dalen och alt in til Ekrons portar. Och the Philisteer föllo slagne på wägen til portarna, alt in til Gath och in til Ekron.

53. Och Israels barn wände om af thet jagandet efter the Philisteer, och föstlade thetas låger.

54. Men David tog Philisteens hufvud, och förde thet til Jerusalem; men hans wayn lade han i sin hydda.

55. Men då Saul såg David utgå emot Philisteer, sade han til Abner, sin härhufwitsman: Hvars son är then ynglingen? Abner sade: Så wist som tin själ lefwer, Konung, jag wet thet icke.

56. Konungen sade: Så fråga thet efter, hvars son then ynglingen är.

57. Då nu David kom igen, sedan Philisteer slagen war, tog Abner honom, och hade honom in för Saul: och han hade then Philisteens hufvud i sin hand.

58. Och Saul sade til honom: Hvars son äst tu, yngling? David sade: Jag är tin tjenares Isai, then Bethlehemitens, son.

18. Capitel.

Då han hade uttalat med Saul, förbandt sig Jonathans hjerta med Davids hjerta; och Jonathan wardt lär åt honom såsom sitt eget hjerta.

2. Och Saul tog honom i then dagern, och lät honom icke mer komma i sin faders hus.

3. Och Jonathan och David gjorde förbund tilhopa; ty han hade honom lär såsom sitt eget hjerta.

4. Och Jonathan drog af sin kjortel som han hade uppå, och gaf honom til David; thet til sin mantel, sitt swärd, sin boga och sitt bälte.

5. Och David gick ut tit Saul sånde honom, och sticade sig wisligen; och Saul satte honom öfwer krigsfolket; och han war alt folket, och theslikes Sauls tjenare, tådt.

6. Men thet begaf sig, då han igen kommen war, sedan han hade slagit Philisteer, at qvinnorna af alla Israels städer gingo emot Konung Saul med sång och harpor, med trummor, med glädje och med gigor.

7. Och qvinnorna söngo til hvarandra, och spelade, och sade: Saul hafwer slagit tusende; men David tio tusende.

8. Då förgrimmade sig Saul storligen; och thet talet behagade honom ganska illa; och han sade: The hafwa gifwit David tio tusende, och mig tusende: han warder wäl också Konung?

9. Och Saul såg illa uppå David, ifrå then dagen och alt sedan.

10. På then andra dagen föll then onde anden af Gudi öfwer Saul, och han propheterade hemma i huset; men

David spelade på strångarna med sin hand, såsom han dageligen plågade. Och Saul hade et spjut i handen,

11. Och stöt thet åstad, och tänkte: Jag wil stjunta David igenom i vågen; men David gaf sig undan för honom två gånger.

12. Och Saul fruktade för David; ty HERren war med honom, och war gången ifrå Saul.

13. Så satte Saul honom ifrå sig, och gjorde honom til höfwiitsman öfwer tusende män: och han gick ut och in för folket.

14. Och David hade sig wisligt i alla sina gerningar; och HERren war med honom.

15. Då nu Saul såg, at han war så gånstla klock, fruktade han för honom.

16. Men hela Israel och Juda hade David kär; ty han gick ut och in för them.

17. Och Saul sade til David: Si, min äldsta dotter Merob wil jag gifwa dig til hustru: war manlig, och för HERrans krig; ty Saul tänkte, min hand skal icke komma wid honom, utan the Philisteers hand.

18. Men David svarade Saul: Ho är jag, eller hwad är mitt lefwerne, och min faders hus slågt i Israel, at jag skulle wara Konungens måg?

19. Då nu tiden kom, at Merob, Sauls dotter, skulle blifwit gifwen David, wardt hon gifwen Abriel, then Meholathiten, til hustru.

20. Men Michal, Sauls dotter, hade David kär. Då thet wardt sagdt Saul, sade han: Thet är rätt.

21. Jag wil gifwa honom henne, at hon må komma honom på fall, och the Philisteers händer måga komma öfwer honom. Och han sade til David: Tu skal i dag wara min måg med then andra.

22. Och Saul böd sina tjenare: Taler med David hemligen, och säger: Si, Konungen hafwer wilja til dig, och alle hans tjenare älska dig; så blif nu Konungens måg.

23. Och Sauls tjenare talade thesa

ord för Davids bror; men David sade: Tycker eder thet wara en ringa ting, at wara Konungens måg? Och jag är en fattig och ringa man.

24. Och Sauls tjenare gåfwo honom swar igen, och sade: Sådana ord hafwer David sagt.

25. Saul sade: Såger så til David: Konungen begår ingen annan morgongåfwa än hundrade förhudar af the Philisteer, at man må hämnas på Konungens fiender: (ty Saul for efter at fälla David igenom the Philisteers hand.)

26. Då sade hans tjenare David thesa ord. Och David tyckte så godt wara, at han måtte blifwa Konungens måg. Och tiden war ännu icke ute.

27. Och David stod up, och drog åstad med sina män, och slog af the Philisteer tuhundra män, och David hade the ras förhudar, och förnöjde Konungen med talet; på thet han skulle wara Konungens måg. Då gaf Saul honom sin dotter Michal til hustru.

28. Och Saul såg och märkte, at HERren war med honom. Och Michal, Sauls dotter, hade honom kär.

29. Då fruktade Saul ännu mer för David, och wardt hans fiende i alla sina lifsdagar.

30. Och då the Philisteers förklar drogo ut, handlade David klockare än alle Sauls tjenare, när the utdrogo; så at hans namn wardt mycket aktadt.

19. Capittel.

Men Saul talade med sin son Jonathan och med alla sina tjenare, at the skulle slå David ihjäl. Men Jonathan, Sauls son, hade stor wilja til David,

2. Och underwiste honom thet, och sade: Min fader Saul far efter och wil dråpa dig: så förwara dig nu til morgons, och blif öfwer en sida, och göm dig.

3. Men jag wil gå ut med min fader, och wil stå bredewid min fader på marken ther tu äst, och tala om dig med min fader; och hwad jag ser, thet wil jag kungöra dig.

4. Och Jonathan talade thet bästa om

David med sin fader Saul, och sade til honom: Konungen synde icke på sin tjenare David; ty han hafwer intet brutit tig emot, och hans gerningar äro tig ganska nyttiga.

5. Och han hafwer satt sitt lif i sin hand, och slog then Philisteer; och HERren gjorde en stor salighet hela Israel: thet hafwer tu sett, och gladt tig ther af: hwi wil tu så synda på et ofkyldigt blod, så at tu dräper David utan sak?

6. Lå lydde Saul Jonathans röst, och svor: Så wist som HERren lefwer, han skal icke dö.

7. Lå kallade Jonathan David, och sade honom alla thesa orden, och hade honom in för Saul, at han war för honom, såsom tillföre.

8. Så kom åter et örlig; och David drog ut, och stridde emot the Philisteer, och slog en stor slagning, så at the flydde för honom.

9. Men then onde HERrans ande kom öfwer Saul; och han satt i sitt hus, och hade et spjut i sin hand: så spelade David på strångarna med handen.

10. Men Saul for efter at stjuta David igenom med spjutet i wäggen; men han wick undan ifrån Saul; och spjutet for in i wäggen; och David flydde, och onslapp then natten.

11. Och Saul sände bod i Davids hus, at the skulle taga wara uppå honom, och om morgonen slå honom ihjäl; men Michal, Davids hustru, underwiste thet honom, och sade: Om tu i natt icke undfätter tin själ, så måste tu i morgon dö.

12. Så lät Michal honom ned genom et fenster, at han gick sina fårde, flydde, och undslapp.

13. Och Michal tog et beläte, och lade thet i sängen, och lade et getskin om thes hufwud, och öfvertäckte thet med kläder.

14. Lå sände Saul bod, at the skulle hämta David; men hon sade: Han är krank.

15. Lå sände Saul bod til at besöka David, och sade: Vårer honom hit up til

mig med sängen, at han må dräpas.

16. Lå nu boden kommo, si, lå låg belätet i sängen, och getskinnet om thes hufwud.

17. Lå sade Saul til Michal: Hwi hafwer tu bedragit mig, och släppt min fiende, at han skulle undkomma? Michal sade til Saul: Han sade til mig: Låt mig gå, eller jag slår dig ihjäl.

18. Och David flydde, och undkom, och kom til Samuel i Rama, och sade honom alt thet Saul honom gjort hade: och han gick bort med Samuel, och blef i Najoth.

19. Och thet wardt sagdt Saul: Si, David är i Najoth i Rama.

20. Lå sände Saul bod, at the skulle hämta David. Och the sågo chorer med Propheter prophetera, och Samuel war theas tilfiare. Lå kom Guds Ande uppå Sauls bod, så at the öf propheterade.

21. Lå thet wardt Saul sagdt, sände han andra bod; the propheterade öf. Så sände han tredje boden; the propheterade öf.

22. Så gick han öf sjelf til Rama: och lå han kom til then stora brunnen som är i Sechu, frågade han och sade: Hwar är Samuel och David? Lå wardt honom sagdt: Si, i Najoth i Rama.

23. Och han gick tit til Najoth i Rama; och Guds Ande kom också öfwer honom, och han gick öf propheterade, til thes han kom til Najoth i Rama.

24. Och han drog öfwen sina kläder af, och propheterade också för Samuel, och föll naken ned then hela dagen och then hela natten. Ther af säger man: Är öf Saul ibland Propheter?

20. Capitel.

Och David flydde ifrån Najoth i Rama, och kom och talade för Jonathan: Hwad hafwer jag gjort? Hwad hafwer jag misshandlat? Hwad hafwer jag syndat för tin fader, at han står efter mitt lif?

2. Han sade til honom: Bort thet: tu skal icke dö. Si, min fader gör intet, hwarken stort eller litet, thet han

icke uppenbarar för mina dron: hwi skulle då min fader dölja thetta för mig? Thet skal icke gå så til.

3. Lå swor David ytterligare, och sade: Tin fader wet wål, at jag hafwer funnit nåd för tina dgon; theföre må han tänka, Jonathan skal iniet weta här af, på thet han icke skal bedröfwat ther af: sannerligen, så wißt som HÆRen lefwer, och så wißt som tin själ lefwer, thet är icke mer än et steg emellan mig och ddben.

4. Jonathan sade til David: Jag wil göra dig alt thet titt hjerta begär.

5. David sade til honom: Si, i morgon är nymånad, då jag skal sitta til bordts med Konungen: så låt mig gå bort, at jag gömmer mig på marken alt in til aftonen på tredje dagen.

6. Om tin fader frågar efter mig, så såg: David bad mig, at han måtte löpa til sin stad Bethlehem; förty ther är et årligt offer för hela slåkten.

7. Är thet så, at han säger: Thet är godt, så står thet wål med tin tjenare: warder han och wred, så warder tu wål märkande, at han hafwer ondt i sinnet.

8. Så gör nu barmhertighet med tin tjenare; ty tu hafwer med mig, tin tjenare, gjort et förbund i HÆRanom: är och någon misgjerning i mig, så dråp tu mig, och låt mig icke komma in för tin fader.

9. Jonathan sade: Bort thet ifrå dig, at jag skulle märka, at min fader hade i sinnet göra dig ondt, och jag icke skulle thet säga dig.

10. David sade: Ho skal säga mig thet, om tin fader svarar dig något hårdt?

11. Jonathan sade til David: Kom, låt oss gå ut på marken. Och the gingo båda ut på marken.

12. Och Jonathan sade til David: HÆRen Israels Gud, om jag utfrågar af min fader i morgon och öfwer-morgon, at thet står wål til med David, och jag icke sänder til dig, och uppenbarar thet för tina dron;

13. Så göre HÆRen thet och thet med Jonathan; men om min fader tänkes thet ondt är emot dig, så wil jag

och uppenbara thet för tina dron, och släppa dig, at tu går tina färde med frid: och HÆRen ware med dig, såsom han med min fader warit hafwer.

14. Öbr jag thet icke, så göre tu ingen HÆRans barmhertighet med mig, så länge jag lefwer, ej heller när jag dörr.

15. Och när HÆRen utrotar Davids fiender, hwar och en utaf landet, så tag icke tu tin barmhertighet bort ifrå mitt hus til ewig tid.

16. Alltså gjorde Jonathan et förbund med Davids hus, och sade: HÆRen kräfw thet utaf Davids fienders händer.

17. Och Jonathan sade ytterligare, och swor David, så får hade han honom; ty han hade honom så får som sin själ.

18. Och Jonathan sade til honom: I morgon är nymånad: då warder wål frågadt efter dig; ty man warder dig saknande, ther tu plågar sitta.

19. På tredje dagen kom med hast ned, och gacl uti något rum, ther tu kan gömma dig på söknedagen, och sått dig wid then stenen Åfel.

20. Så wil jag stuta tre pilar ut med honom, såsom jag sköte til et mål.

21. Och si, jag wil sända drängen: Gac och tag igen pilen. Om jag säger til drängen: Si, pilarne ligga här bat om dig, tag up them; så kom, ty thet är frid, och är ingen fara, så wißerligen som HÆRen lefwer.

22. Men om jag säger til drängen: Si, pilarne ligga längre bort framskräp dig; så gac tina färde, ty HÆRen hafwer låtit dig gå.

23. Och hwad tu och jag med hwar annan talat hafwe, HÆRen ware emellan mig och dig i ewig tid.

24. Så gömde David sig på marken: och då nymånaden kom, satte Konungen sig til bordts til at äta.

25. Då nu Konungen hade satt sig i sitt rum, såsom han tillsörene war wan, ut med wäggen, stod Jonathan up, och Abner satte sig wid Sauls sida; och man saknade David i hans rum.

26. Och Saul talade then dagen iniet;

ty han tänkte, honom är något vederfarit, at han icke är ren.

27. På then andra nymånads-dagen, så man satnade David i hans rum, såde Saul til sin son Jonathan: Hwi är icke Isai son kommen til bordet, hwarken i går eller i dag?

28. Jonathan svarade Saul: Han bad mig, at han skulle gå til Bethlesem;

29. Och såde: Låt mig gå; förty vår slägt skal offra i staden, och min broder hafwer sjelf budit mig. Hafwer jag nu funnit nåd för tina dgon, så wil jag tit och se mina bröder; therfore är han icke kommen til Konungens bord.

30. Då wardt Saul vred på Jonathan, och såde: Tu skal och bos, jag wet wäl, at tu hafwer utwalt Isai son, tig och tin slemma moder til skam.

31. Ty så länge Isai son lefwer på jorden, warder hwarken tu eller titt rike beståndande: så sånd nu och låt hämta honom hit til mig; ty han måste dö.

32. Jonathan svarade sin fader Saul, och såde til honom: Hwi skal han dö? Hwad hafwer han gjort?

33. Då stöt Saul spjutet efter honom, at han måtte stutit honom igen. Då märkte Jonathan, at aldeles war beslutit af hans fader, at han wille dräpa David;

34. Och stod up ifrå bordet ganska vred, och åt på then samma andra nymånads-dagen intet bröd; ty han wardt bedröfwad om David, efter hans fader hade så bestämt honom.

35. Om morgonen gick Jonathan ut i marken, såsom han hade öfwerens warit med David; och en liten dräng med honom.

36. Och han såde til drängen: Köp och hämta mig pilarna up igen, som jag skjut: så drängen lopp, stöt han en pil öfwer honom.

37. Och så drängen kom på thet rumet, tit Jonathan hade stutit pilarna, ropade Jonathan efter honom, och såde: Pilen ligger längre framför dig:

38. Och ropade än en gång efter ho-

nom: Skynda tig full snart; ståt icke stilla. Då hämtade drängen Jonathan pilarna up, och bar them til sin herre.

39. Och drängen wiste icke hwad på färde war: allenast Jonathan och David wiste thet.

40. Då fick Jonathan sin dräng sina wapn, och såde til honom: Gack, och bär them in i staden.

41. Då drängen war ingången, stod David up af rumet på södra sidan, och föll på sitt ansikte til jorden, och tillbad tre resor; och the kyste hwar annan, och gretu tilhopa, ju David alramäst.

42. Och Jonathan såde til David: Gack med frid, som wi båda swurit hafwe i HERrens namn och sagt: HERren ware emellan mig och dig, emellan min såd och tin såd til ewig tid!

43. Och han stod up, och gick sin wäg; men Jonathan gick til staden igen.

21. Capitel.

Och David kom til Nob, til Presten Ahimelech; och Ahimelech wardt håpen wid han gick emot David, och såde til honom: Hwi kommer tu så allena, och ingen man med dig?

2. David såde til Presten Ahimelech: Konungen hafwer befallt mig et ärend, och såde til mig: Låt ingen weta hwar efter jag hafwer såndt dig, och hwad jag hafwer befallt dig; så hafwer jag sagt mina tjenare före ther och ther.

3. Om tu nu hafwer något under tina händer, til en fem bröd, så mig thet i min hand, eller hwad tu finner.

4. Presten svarade David och såde: Jag hafwer intet allmänt bröd under min hand, utan heligt bröd, om elses tjenarena hafwa hållit sig ifrå qwinnor.

5. David svarade Presten och såde til honom: Qwinnorna hafwa warit of ifrå stängda i tre dagar, så jag för åstad; och tjenarens tyg woro heliga; men är thenna wägen ohelig, så skal han i dag helgad warda genom tygen.

6. Så gaf Presten honom af thet helga, efter ther war intet annat bröd, utan städo-bröden, them man uptog

för HERRanom, på thet man skulle lägga fram andra färsta bröd på then dagen så han them borttog.

7. Men ther war then dagen en man inne besluten för HERRanom, utaf Sauls tjenare, benämnd Doeg, en Edomee, then mågtigaste ibland Sauls herdar.

8. Och David sade til Ahimelech: Är icke här under tin hand et spjut eller swärd? Jag hafwer icke tagit mitt swärd eller wapen med mig; förty Konungens ärende war hastigt.

9. Presten sade: Then Philisteens swärd, Goliaths, then tu slog i Ekbalen, thet är här swept uti en mantel bak lifsjortelen: wil tu, så tag thet; ty här är intet annat än thet. David sade: Thes like är icke; så mig thet hit.

10. Och David stod up, och flydde för Saul, och kom til Achiz, Konungen i Gath.

11. Men Achiz tjenare sade til honom: Thenne är David, landets Konung, om hvilken the söngo i dansen, och sade: Saul slog tusende; men David tiotusende.

12. Och David lade thesa orden på hjertat, och fruktade sig storligen för Achiz, Konungen i Gath.

13. Och han förvandlade sina åthäfwor för them, och föll ned i theras händer, och stötte sig emot dören i porten, och hans spott flöt honom ut på slagget.

14. Då sade Achiz til sina tjenare: Si, I sen at mannen är ursinnig: hwi hafwen I haft honom til mig?

15. Hafwer jag icke nog ursinniga, at I skullen hafwa thenna in til mig, at han skulle rafa för mig? Skulle han komma i mitt hus?

22. Capitel.

David gick tådan, och flydde bort uti then kulan Abullam. Då hans bröder thet hörde, och hela hans faders hus, kommo the tit ned til honom.

2. Och til honom församlade sig alla handa män, som i nöd, i gäld och af

bedröfwadt hjerta woro; och han wardt theras höfwitsman, så at när honom woro wid fyrahundrade män.

3. Och David gick tådan til Mizpa, uti the Moabiters land, och sade til the Moabiters Konung: Låt min fader och min moder gå ut och in med eder, til thes jag får se hwad Gud wil göra med mig.

4. Och han lät them in för the Moabiters Konung, at the woro när honom så länge som David war på borgen.

5. Men then Propheten Gad sade til David: Blif icke på borgen, utan gick bort i Juda land. Så gick David åstad, och kom uti then stogen Hareth.

6. Och thet kom för Saul, at David, och the män som när honom woro, woro sedde. Som nu Saul bodde i Gibeon, i en lund i Rama, hade han sitt spjut i handen, och alla hans tjenare stodo bredewid honom.

7. Då sade Saul til sina tjenare, som stodo bredewid honom: Hörrer, I Jemini barn; männe och Isai son skal gifwa eder alla åkrar och wingårdar, och göra eder alla til öfwerstar öfwer tusende och öfwer hundrade,

8. At I alle hafwen förbundit eder emot mig, och ingen är, som thet för mina dron uppenbarar, efter min son hafwer och gjort et förbund med Isai son. Är ingen ibland eder, hvilken thet gör ondt för min skul, och uppenbarar thet för mina dron? Ty min son hafwer upväckt mina tjenare emot mig, at han skal gå mig efter, såsom för dgonen är.

9. Så firarade Doeg, then Edomeen, som stod ibland Sauls tjenare, och sade: Jag såg Isai son, at han kom til Nob, til Ahimelech, Ahitobs son:

10. Han frågade HERRan för honom, och gaf honom spisning och Goliaths, then Philisteens, swärd.

11. Då sände Konungen åstad, och lät kalla Presten Ahimelech, Ahitobs son, och hela hans faders hus, Presterna som woro i Nob; och the kommo alle til Konungen.

12. Och Saul sade: Hör, tu Ahitobs

son. Han sade: Här är jag, min Herre.

13. Och Saul sade til honom: Hwi hafwen I gjort et förbund emot mig, tu och Isai son, så at tu hafwer gifwit honom bröd och swärd, och frågat Gud för honom, på thet tu skulle upväcka honom, at han skulle gå mig efter, såsom för dgonen är.

14. Ahimelech swarade Konungen och sade: Och ho är ibland alla tina tjenare sådan som David, trogen och Konungens måg, och går i tin lydnad, och är mycket afhållen i titt hus?

15. Hafwer jag nu först i dag begynt fråga Gud för honom? Thet ware långt ifrå mig. Konungen lögge sin tjenare icke sådant til i hela min faders hus; förty tin tjenare hafwer intet wetat af allt thetta, hwarken litet eller stort.

16. Men Konungen sade: Ahimelech, tu måste döden dö, tu och hela tin faders hus.

17. Och Konungen sade til sina drabanter, som när honom stodo: Wänd der eder, och dräper HERRANS Prestler; förty thetas hand är oc med David, och så the wiste at han flydde, underwiste the mig thet icke. Men Konungens tjenare wille icke komma thetas händer wid HERRANS Prestler och slå them.

18. Så sade Konungen til Doeg: Wänd tu tlig och slå Presterna. Doeg, then Edomeen, wände sig, och slog Presterna, så at then dagen blefwo döde fem och åttatio män som drogo linnen lifsfjortel.

19. Och Presternas stad, Nob, slog han med swärdssågg, både män och quinnor, barn och them som diade, så och åsnor och får.

20. Men en Ahimelechs son, Ahitobs sons, benämnd Abiathar, slapp undan, och flydde bort til David,

21. Och sade honom, at Saul hade dräpitt HERRANS Prestler.

22. Men David sade til Abiathar: Jag wiste wäl then dagen, så then Edomeen Doeg war ther, at han skulle säga thet Saul. Jag är skyldig för

alla tin faders hus själar:

23. Blif när mig, och frukta tig intet. Then som står efter mitt lif, han skal oc stå efter titt lif; och tu skal med mig blifwa förwarad.

23. Capitel.

Och David wardt bodadt: Si, the Philisteer strida emot Regila, och röfwa laborna.

2. Så frågade David HERRAN, och sade: Skal jag gå bort och slå thesa Philisteer? Och HERRAN sade til David: Gack åstad; tu skal slå the Philisteer och undfatta Regila.

3. Men the mån när David sade til honom: Si, wi hafwe fruktan här i Juda; och wilje ännu gå bort til Regila, til the Philisteers här?

4. Så frågade åter David HERRAN. Och HERRAN swarade honom och sade: Up; drag ned til Regila; ty jag wil gifwa the Philisteer i tina händer.

5. Så drog David med sina män til Regila, och stridde emot the Philisteer, och dref them thetas bostap bort, och slog them i en stor slagtning. Alltså undfatte David them i Regila.

6. Och så Abiathar, Ahimelechs son, flydde til David til Regila, bar han lifsfjortelen tit ned med sig.

7. Så wardt Saul sagdt, at David war kommen til Regila; och han sade: Gud hafwer gifwit honom i mina händer, så at han är innelöft, och är kommen i en stad, som är förwarad med portar och bomar.

8. Och Saul lät kalla allt folket til strid tit ned til Regila, och skulle belägga David och hans män.

9. Så David förmärkte, at Saul hade ondt i sinnet emot honom, sade han til Presten Abiathar: Tag hit lifsfjortelen.

10. Och David sade: HERRA Israels Gud, tin tjenare hafwer hört at Saul hafwer i sinnet at han skal komma til Regila, til at förderfwa staden för min stil:

11. Männe borgarena i Regila öfwerantwarda mig i hans händer? och

männe Saul komma hit ned, såsom tin tjenare hört hafver? Thet låt tin tjeneare så weta, HERRE Israels Gud. Och HERREN sade: Han kommer hit ned.

12. David sade: Männe borgarena i Kegila öfwerantwårda mig och mina män i Sauls handen? HERREN sade: Ja.

13. Lå stod David up med sina män, som woro wid sex hundra; och the drogo ut af Kegila, och wandrade hwart the kunde. Lå nu Saul wardt sagdt, at David war utflydd af Kegila, låt han sitt uttåg bestå.

14. Och David blef i öknen på borgen, och blef på berget i then öknen Siph. Och Saul sökte honom så länge han lefde; men Gud gaf honom icke i hans händer.

15. Och David såg, at Saul utdragen war at söka efter hans lif; men David blef uti then öknen Siph i heden.

16. Lå stod Jonathan up, Sauls son, och gick bort til David ut i heden, och styrkte hans hand i Gudi;

17. Och sade til honom: Frukta tig intet; min fader Sauls hand finner tig intet; och tu warder Konung öfwer Israel, och jag skal wara tig närmast: och thetta wet min fader wål.

18. Och the gjorde båda et förbund tilhopa för HERANOM. Och David blef i heden; men Jonathan drog hem igen.

19. Men the Siphiter foro up til Saul i Gibeå, och sade: Är icke David gömd när oss på borgen i heden, på then högden Hachila, som ligger på höggra handen om öknen?

20. Så kom nu ned, Konung, efter alt titt hjertas begär, så wilje wi öfwerantwårda honom i Konungens händer.

21. Lå sade Saul: Wålsignade warer I HERANOM, at I hafwen förbarmat eder öfwer mig.

22. Så går nu bort, och warder thes ännu wigare, at I mågen så weta och se på hwad rum hans fötter warit hafwa, och ho honom ther sett hafver; ty

mig är sagdt at han är listig.

23. Beser och bespejer alla rum ther han gömmer sig, och kommer igen til mig, när I ären wisse wordne, så wil jag fara med eder. Är han i landet, så skal jag söka up honom bland alla tusfende i Juda.

24. Lå stod the up, och gingo til Siph fram för Saul; men David och hans män woro i then öknen Maon, på then slättmarken, på höggra sidan om öknen.

25. Lå nu Saul drog tit med sina män til at söka, wardt David förvarad, och drog ned uti en bergsklippa i öknen Maon. Lå Saul thet hörde, jagade han efter David i then öknen Maon.

26. Och Saul med sina män gick på ena sidan om berget, och David med sina män på then andra sidan om berget. Lå nu David skyndade sig at upkomma för Saul, lå kringhwarfde Saul med sina män David och hans män, at the måtte få them fatt.

27. Men et bodskap kom til Saul, och sade: Skynda tig och kom; förthy the Philisteer äro infallne i landet.

28. Lå wände Saul om ifrån the sökandet efter David, och drog bort emot the Philisteer. Ther af kallar man thet rumet SelaMahlefoth.

24. Capitel.

Och David drog med tådan, och blef på borgen i EnGedi.

2. Lå nu Saul igen kom ifrån the Philisteer, wardt honom sagdt: Si, David är i then öknen EnGedi.

3. Och Saul tog tretusfende unga män utu hela Israel, och drog åstad til at söka David med hans män på the stenggetters klippor.

4. Och lå han kom til the fårahyddor wid mågen, war ther en kula; och Saul gick ther in, til at betäcka sina fötter: men David och hans män suto inne i kulan.

5. Lå sade Davids män til honom: Si, thetta är then dagen, om hvilken HERREN tin Gud tig sagt hafver: Si,

jag skal gifwa tin fiende i tina händer, at tu gör med honom såsom tig tåckes. Och David stod up, och skar sakta bort en flit af Sauls fjortel.

6. Men sedan slog honom hans hjerta, at han hade sturit then Sauls flit bort;

7. Och sade til sina män: Thet låte HERRen wara långt ifrå mig, at jag thet gdra skulle, och komma min hand wid min Herre, HERRans Smorda; ty han är HERRans Smorda.

8. Och David stillade sina män med ord, och lät them icke öfversälla Saul. Och Saul kom up utu kulan, och gick ut på wågen.

9. Stod och David sedan up, och gick utu kulan, och ropade efter Saul, och sade: Min Herre Konung! Saul såg tillbaka efter sig; och David böjde sitt ansikte ned til jorden, och tilbåd,

10. Och sade til Saul: Hwi hörer tu the menniskors ord, som säga: David söker efter titt argefta?

11. Et, i dag se tina ögon, at HERRen hafwer thenna dag gifwit tig i min hand i kulan, och thet wardt sagdt, at jag skulle dräpa tig; men tig wardt skonadt; ty jag sade: Jag wil icke komma min hand wid min Herre; ty han är HERRans Smorda.

12. Min fader, se dock fliken af tin fjortel i min hand, at jag icke wille dräpa tig, så jag bortskar en flit af tin fjortel. Ränn och se, at intet ondt är i min hand, eller någon öfverträdelse. Jag hafwer och intet syndat emot tig; och tu går efter min själ, at tu må taga henne bort.

13. HERRen skal wara domare emellan mig och tig, och HERRen skal hämna mig på tig; men min hand skal icke wara öfwer tig.

14. Såsom man säger i et gammalt ordspråk: Af the ogudaktiga kommer öfverd; men min hand skal icke wara öfwer tig.

15. Hwem förföljer tu, Israels Konung? Hwem jagar tu efter? En dödd hund, en loppa.

16. HERRen ware domare, och döme

emellan mig och tig, och se thet til, och utföre min sak, och frie mig ifrå tin hand.

17. Som nu David hade thessa orden uttalat, sade Saul: Är thet icke tin röst, min son David? Och Saul uphöf sin röst, och gret;

18. Och sade til David: Tu äst rättfärdigare än jag; tu hafwer bewist mig godt; men jag hafwer bewist tig ondt.

19. Och tu hafwer i thenna dag gifwit mig tillkänna huru tu hafwer gjort wål emot mig; ty HERRen hade beslutit mig i tina händer, och tu hafwer dock icke dräpitt mig.

20. Huru skulle någon finna sin fiende, och låta honom sedan gå en god wäg? HERRen wedergälle tig thet goda, som tu i thenna dag med mig gjort hafwer.

21. Nu si, jag wet, at tu warder Konung, och Israels Konungsbrike står i tin hand.

22. Så swär mig nu wid HERRan, at tu icke utrotar min såd efter mig, och icke utstrapar mitt namn utu min faders hus.

23. Och David swor Saul; och så drog Saul hem: men David och hans män drogo up på borgen.

25. Capitel.

Och Samuel blef dödd. Och hela Israel församlade sig, begreto honom, och begrofw honom i hans hus i Rama. Men David stod up, och drog ned i then öfnen Paran.

2. Och en man war i Maon, och hans gods war i Carmel, och then mannen war ganzla mågtig, och hade tretusende får och tusende getter. Och thet begaf sig, at han klippte sina får i Carmel.

3. Och han hette Nabal, och hans hustru hette Abigail, och war en förnuftig qwinna, och hade et dågeligt ansikte; men mannen war hård och arg i sina gerningar, och war en af Caleb.

4. Så nu David fick höra i öfnen, at Nabal klippte sina får,

5. Sände han ut tio unga män, och sade til them: Går up til Carmel, och så I kommen til Nabal, så hålsjer honom på mina wågnar wänligt,

6. Och bnfster honom lycka, och säger: Frid ware med tig och med ditt hus, och med allt thet tu hafwer!

7. Jag hafwer hört, at tu hafwer fåraflippare; si, tine herdar, som tu hafwer, hafwa warit när oss; wi hafwe aldrig talat them illa til; och them hafwer intet fattats i talet, så länge the hafwa warit i Carmel.

8. Fråga tina drångar ther om; the skola säga dig thet. Så lät nu these unge män finna nåd för tina ögon; ty wi äre komne på en god dag. Gif tina tjenare och tin son David hwad tin hand finner.

9. Då the Davids unge män kommo tit, och hade på Davids wågnar talat alla thessa orden med Nabal, höllo the up.

10. Men Nabal svarade Davids tjenare och sade: Ho är then David? och ho är then Isai son? Thet äro nu många tjenare, som gifwa sig ifrå sina Herrar.

11. Skulle jag taga mitt bröd, watn och kött, som jag för mina flippare slagtat hafwer, och gifwa thet folk, som jag intet wet hwadan the äro?

12. Då wände the Davids unge män om igen på thes wäg; och när the kommo til David, sade the honom allt thetta.

13. Då sade David til sina män: Hwar och en binde sitt swärd wid sig. Och hwar och en af them bandt sitt swärd wid sig; och David bandt också theslikes sitt swärd wid sig. Och drog med honom ned wid fyrahundra män; men tuhundra blefwo qwar när thes tåg.

14. Men en af drångarna gaf Abigail, Nabals hustru, tillkänna, och sade: Si, David hafwer sändt bod utur öken til at hålsa vår Herre; och han snubbade them.

15. Och the män hafwa dock warit oss ganska nyttige, och intet talat oss illa

til; och oss hafwer intet fattats i talet, så länge wi hafwe wistats när them, medan wi i marken woro:

16. Utan the hafwa warit våra murrar dag och natt, så länge wi waktade sären när them.

17. Så märk nu, och se hwad tu göra wil; ty förwiß är et ondt för handen öfwer vår Herre och öfwer hela hans hus; och han är en Belials man, hwilken ingen något säga djerfwer.

18. Då hastade sig Abigail, och tog tuhundra bröd och två låglar win och fem lokade får och fem släppor mjöl och hundra stycken rugin och tuhundra stycken fikon, och lade thet på åsnor,

19. Och sade til sina drångar: Går för mig; jag wil komma efter. Och hon sade sin man Nabal här intet af.

20. Och som hon red på en åsna, och kom ned i bergsstyggen, si, då kom David och hans män nederdragande emot henne, så at hon mötte them.

21. Och David hade sagt: Jag hafwer förgräfwes förwarat allt thet thenne hade i öken, så at ther hafwer intet fattats af thet han hade; och han betalar mig godt med ondt.

22. Gud göre thetta och än mer Davids fiender, om jag låter honom blifwa qwar, in til i morgon ljust warder, en som på wäggen pisar, utaf allt thet han hafwer.

23. Då nu Abigail såg David, steg hon hastigt af åsnan, och föll för David på sitt ansikte, och tilbåd honom på jorden;

24. Och föll til hans fötter, och sade: Åh! min Herre, min ware thenna missgerning, och lät tin tjenarinna tala för tina bron, och hör tin tjenarinnas ord.

25. Min Herre satte icke sitt hjerta emot thenna Nabal, then Belials mannen; ty han är en galen man, såsom hans namn är, och galenskap är med honom; men jag tin tjenarinna hafwer icke sett min Herres unga män, som tu utsände.

26. Men nu, min Herre, så wißt som

HÆren lefwer, och så wißt som tin själ lefwer, HÆren hafwer förtagit dig, at tu icke kom i blod, och hafwer friat dig tin hand; men nu ware tina fiender såsom Nabal, och the som wilja min Herre ondt.

27. Här är wålsignelsen, som tin tjenarinna min Herre fört hafwer: gif thet the unga män, som med min Herre wandra.

28. Förlåt tin tjenarinna then öfwerträdelsen; ty HÆren skal göra min Herre et tryggt hus; ty tu förer HÆrans krig, och intet ondt skal när dig funnit warda i alla tina lifsdagar.

29. Och om någon menniska hafwer sig up til at förfölja dig, och står efter tin själ, så skal min Herres själ vara inbunden uti the lefwandes knippe när HÆranom tin Gud; men tina fienders själ skal warda bortslungad, med slunga.

30. När nu HÆren min Herre alt thetta goda görande warder, som han dig sagt hafwer, och budit dig, at tu skal vara en höfwhitsman öfwer Israel;

31. Så warder thetta icke görande min Herres hjerta någon ångest eller nyck, at tu hafwer blod utgitt utan orsak, och hämnat dig sjelf: så skal HÆren göra min Herre godt, och tu warder tänkande på tin tjenarinna.

32. Lå sade David til Abigail: Låfwad ware HÆren Israels Gud, som dig i dag hafwer emot mig såndt.

33. Och låfwade ware tina åthåfvor, och låfwad ware tu, som i dag hafwer förtagit mig, at jag icke är kommen i blod, och hämnat mig med egen hand.

34. Sannerligen, så wißt som HÆren Israels Gud lefwer, then mig förtagit hafwer at jag icke gjorde dig ondt, hade tu icke snarligen kommit emot mig, så hade Nabal, in til i morgon ljust warder, icke qwar blifwit en som på wäggen pißar.

35. Alltså tog lå David af hennes hand thet hon honom fört hade, och sade til henne: Far med frid up til ditt hus. Si, jag hafwer hört tin röst, och sådeligen tagit tin person

36. Lå Abigail kom til Nabal, si, lå hade han tillredt en måltid i sitt hus, såsom en Konungs måltid, och hans hjerta war glad i honom; ty han war mycket druden. Men hon sade honom intet, hwarken litet eller stort, in til om morgonen ljust wardt.

37. Lå dager wardt, når winet war gångit af Nabal, sade hans hustru honom thetta. Lå wardt hans hjerta öddt i honom, så at han wardt såsom en sten.

38. Och efter tio dagar slog HÆren honom, så at han blef ödd.

39. Lå David hörde, at Nabal war ödd, sade han: Låfwad ware HÆren, som hafwer hämnat min försmädelse på Nabal, och hafwer förwarat sin tjenare för thet ondt war; och HÆren hafwer Nabals ondska wedergållt på hans hufvud. Och David sände bort, och låt tala med Abigail, at han måtte taga henne til hustru.

40. Och lå Davids tjenare kommo til Abigail i Carmel, talade the til henne, och sade: David hafwer såndt oss til dig, på thet han må få dig til hustru.

41. Hon stod up, och tillbad på sitt ansikte til jorden, och sade: Si, här är tin tjenarinna, at hon må tjena min Herres tjenare, och två theas fötter.

42. Och Abigail hastade sig, och gjorde sig redo, och red på en åsna, och fem tjenstepigor, som under henne woro; och följde Davids bodskap, och wardt hans hustru.

43. Theslikes tog David Ahinoam af Sisreel; och woro båda hans hustrur.

44. Men Saul gaf sin dotter Michal, Davids hustru, åt Phalti, Kais son af Gallim.

26. Capitel.

Och the af Siph kommo til Saul i Gibeä, och sade: Är icke David fördold på berget Hachila, in för öfken?

2. Lå stod Saul up, och drog ned til then öfken Siph, och med honom tre tusende unge män af Israel; på thet han skulle uppsöka David i öfken Siph.

3. Och han lågrade sig på thet berget

Hachila, som ligger in för öfken wid vägen; men David blef i öfken. Och då han såg, at Saul kom efter honom i öfken,

4. Sände han spejare ut, och förfor, at Saul wisserligen kommen war.

5. Och David stod up, och kom til thet rumet, ther Saul höll sitt läger. Och han såg rumet ther Saul låg med sin hårhöfswitsman, Abner Ner son; ty Saul låg i wagnborgen, och härfolket omkring honom.

6. Då svarade David, och sade til Ahimelech, then Hethéen, och til Abisai ZeruJa son, Joabs broder: Ho wil med mig ned til Saul i lägret? Abisai sade: Jag wil ned med dig.

7. Så kom David och Abisai til folket om natten; och si, Saul låg och sof i wagnborgen, och hans spjut stod stött i jorden wid hans hufwud; men Abner och folket låg omkring honom.

8. Då sade Abisai til David: Gud hafwer i thenna dag beslutit tin fiende i tin Hand; så wil jag nu en gång med spjutet stinga honom igenom i jorden, så at han skal icke mer behöfwa.

9. Men David sade til Abisai: Förderfwa honom intet; ty ho wil komma sin hand wid HERrans Smorda, och blifwa ostyldig?

10. Ytterligare sade David: Så wist som HERren lefwer, om HERren icke slår honom, eller hans tid kommer at han dö, eller han drager i en strid, och så blifwer borta,

11. Så låte HERren thet vara långt ifrån mig, at jag skal komma min hand wid HERrans Smorda. Så tag nu spjutet wid hans hufwud, och wattungbågaren, och låt oss gå.

12. Så tog David spjutet och wattungbågaren wid Sauls hufwud; och the gingo sina färde; och ingen war som thet såg eller märkte, eller waknade; utan the sofwro alle; ty en tung sömn war fallen på them af HERranom.

13. Då nu David war kommen öfwer på hinsidan, gick han up på bergskullen långt ifrån, så at thet war stort rum emellan them:

14. Och ropade til folket och til Abner Ner son, och sade: Hör tu icke, Abner? Och Abner svarade och sade. Ho äst tu, at tu så ropar til Konungen?

15. Och David sade til Abner: Äst tu icke en man? Och ho är tin like i Israel? Hwi hafwer tu då icke bewarat tin Herre Konungen? ty en af folket är ther ingången til at slå tin Herre Konungen ihjäl.

16. Thet är icke redeligt som tu gjort hafwer. Så wist som HERren lefwer, I ären öddsens barn, at I eder Herre, HERrans Smorda, icke bewarat hafwen. Nu se, här är Konungens spjut och wattungbågaren, som stodo wid hans hufwud.

17. Då kände Saul Davids röst, och sade: Är thet icke tin röst, min son David? David sode: Thet är min röst, min Herre Konung.

18. Och sade ytterligare: Hwi föröfver min Herre så sin tjenare? Hwad hafwer jag gjort? Och hwad ondt är i min hand?

19. Så høre dock nu min Herre Konungen sin tjenaers ord. Om HERren uppretar tig emot mig, så låte man et spisoffer luktta; men om menniskors barn göra thet, så ware the förbannade för HERranom, at the på thenna dag hafwa fördrifwit mig, at jag icke må blifwa i HERrans arfwedel, och the säga: Vad bort och tjena andra gudar.

20. Så falle nu icke mitt blod på jorden för HERrans ansikte; ty Israels Konung är utdragen til at söla en loppa, såsom man jagar et raphphons på bergen.

21. Och Saul sade: Jag hafwer syndat. Kom igen, min son David; jag wil intet ondt mer göra dig, thet före at min själ hafwer i thenna dag byr warit för tina ögon: si, jag hafwer gjort dårligt och ganska öwisligt.

22. David svarade och sade: Et, här är Konungens spjut; en af the unga män gånge hit up, och tage thet.

23. HERren warber wäl hwat och en webergållande efter hans rättfärdighet och tro; ty HERren hade i dag

gifwit tig i min hand: men jag wille icke komma min hand wid HERRans Smorda.

24. Och såsom tin själ hafwer i thena dagen för mina ögon mycket aktad warit, så warde och min själ mycket aktad för HERRans ögon, och han hjälpe mig utur all bedröfwelse.

25. Saul sade til David: Wälsignad ware tu, min son David. Tu skal görat, och gå thet igenom. Så gick David sin wäg; och Saul wände om hem igen.

27. Capitel.

Så tänkte David i sitt hjerta: Jag faller dock en dag Saul i händer: thet är mig bättre at jag rymmer undan in uti the Philisteers land, på thet Saul må wända igen at ytterligare söka efter mig i alla Israels gränser; så må jag då komma ifrå hans händer.

2. Och han stod up, och gick åstad med the sex hundra män, som med honom woro, til Achis Maachs son, Konungen i Gath.

3. Så blef David när Achis i Gath, med sina män, hwar med sitt hus; David thesklikes med sina två hustrur, Ahinoam, then Isreelitiskan, och Abigail, Nabals hustru, then Carmelitiskan.

4. Då Saul wardt jagdt, at David war flydd til Gath, sökte han intet mera efter honom.

5. Och David sade til Achis: Hafwer jag funnit nåd för tina ögon, så låt gifwa mig et rum uti en af släderna på landet, at jag må bo ther inne: hwi skulle tin tjänare bo uti Konungsstaden när tig?

6. Då gaf honom Achis på then dagen Ziklag: ther af är Ziklag Juda Konungars, alt in til thenna dag.

7. Tiden som David bodde uti the Philisteers land war et år och fyra månader.

8. Och David med sina män drog up, och föll in uti the Geshurites och the Girsurites och the Amalekiters land; ty these bodde af ålder i landet, ther man kommer til Zur, alt in til Egypti land.

9. Och då han slog landet, låt han hwarthen man eller qwinna lefwa, och tog får, så, åsnor, cameler och kläder, och wände om, och kom til Achis.

10. När nu Achis sade: Hafwen I och i dag någonstådes infallit? Då sade David: Söder ut i Juda, och söder ut til the Jerahmeeliter, och söder ut til the Keniter.

11. Men David låt hwarthen man eller qwinna lefwande komma til Gath, och tänkte: The måga säga om oss och squallra. Så gjorde David; och thet war hans sedwänja så länge han bodde uti the Philisteers land.

12. Thersföre trodde Achis David, och tänkte: Han hafwer gjort sig illa luktande för sitt folk Israel; ty blifwer han wäl min tjänare til ewig tid.

28. Capitel.

Och thet begaf sig på then tiden, at the Philisteer församlade sin här, til at draga ut i strid emot Israel. Och Achis sade til David: Tu skal weta, at tu och tina män skolen draga ut med mig i håren.

2. David sade til Achis: Nu wäl, tu skal se hwad tin tjänare göra skal. Achis sade til David: Thersföre skal jag sätta tig til mitt hufwuds waktare i mina lifsdagar.

3. Så war nu Samuel död; och hela Israel hade begråtit honom, och begråfwit honom i hans stad Rama. Och Saul hade bortdrifwit utu landet spåmän och teknathydare.

4. Som nu the Philisteer församlade sig, och kommo och lågrade sig i Sunem, församlade och Saul hela Israel, och lågrade sig i Gilboa.

5. Då Saul såg the Philisteers här, fruktade han sig, och hans hjerta war mycket förföfadt.

6. Och han frågade HERRen; och HERRen swarade honom intett, hwarken i drömmar, eller genom Ljus, eller genom Propheter.

7. Då sade Saul til sina tjänare: Söker mig en qwinna, som en spådomsanda hafwer, at jag må då til

henne och fråga henne. Hans tjänare sade til honom: Si, i Endor är en qvinna som hafwer en spådomsanda.

8. Och Saul omstiftade sina kläder, och tog andra uppå, och gick tit, och två män med honom, och kommo om natten til qvinnan, och sade: Kåra, spå mig genom spådomsanda, och res mig up then jag säger dig.

9. Qvinnan sade til honom: Si, tu wet wål hwad Saul gjort hafwer, huru han hafwer förbrött the spåmän och teknatybare utu landet; hwi wil tu då komma min själ i nätet, at jag skulle blifwa dödd?

10. Då swor Saul henne wid HERRan, och sade: Så wißt som HERRen lefwer skal thetta icke warda dig råknadt til missgerning.

11. Då sade qvinnan: Hwem skal jag upresa dig? Han sade: Res mig Samuel up.

12. Då nu qvinnan såg Samuel, ropade hon högt, och sade til Saul: Hwi hafwer tu bedragit mig? Du äst Saul.

13. Och Konungen sade til henne: Fruktu mig intet; hwad ser du? Qvinnan sade til Saul: Jag ser gudar stiga up af jorden.

14. Han sade: Huru är hans slapanad? Hon sade: En gammal man kommer up, och är klädd uti en silkeskjortel. Så förnam Saul at thet war Samuel, och böjde sitt ansikte ned på jorden, och tilbåd.

15. Och Samuel sade til Saul: Hwi hafwer du gjort mig omak, at tu hafwer låtit mig upresa? Saul sade: Jag är i stor nöd. The Philisteer strida emot mig; och Gud är wiken ifrå mig, och svarar mig intet, hwarken genom Propheter, eller genom drömmar: theföre hafwer jag låtit kalla dig, at du skal underwisa mig hwad jag göra skal.

16. Samuel sade: Hwad wil du fråga mig, efter HERRen är ifrå dig wiken, och är tin owån worden?

17. HERRen warder dig görande, såsom han genom mig talat hafwer, och HERRen skal rifwa riket utu tin hand,

och gifwa thet David, tin nästa,

18. Therefore at tu HERRans röst icke lydt hafwer, icke heller fullföljt hans wredes grymhet emot Amalech; theföre hafwer nu HERRen thetta gjort dig.

19. Ther til skal HERRen och gifwa Israel med dig uti the Philisteers händer. I morgon skal tu och tina söner wara när mig; och HERRen skal gifwa Israels här uti the Philisteers händer.

20. Då föll Saul hasteligen til jorden; ty han kunde icke stå, och wardt swårigen förfarad för Samuels ord, så at ingen-magt war mer i honom; ty han hade intet brödd ätit hela then dagen och hela then natten.

21. Och qvinnan gick in til Saul, och såg at han war mycket förfarad, och sade til honom: Si, tin tjänarinna hafwer lydt tin röst; och jag hafwer satt min själ i min hand, så at jag lydde tina ord, som tu talade til mig.

22. Så hör och nu tu tin tjänarinnas röst: Jag wil sätta för dig en beta brödd, at du åter, och kommer til magt igen, och går tina färde.

23. Han nekade, och sade: Jag wil intet äta. Då nödgade honom hans tjänare och qvinnan, så at han lydde the ras röst. Och han stod up af jorden, och satte sig på sängen.

24. Och qvinnan hade en gödd kalf i huset. Då hastade hon sig, och slagade honom, och tog mjöl och blandade, och bakade thet osyradt;

25. Och bar fram för Saul och för hans tjänare: och då the hade ätit, stodo the up, och gingo hela then natten.

29. Capitel.

Men the Philisteer samlade alla sina hårar i Aphet; och Israel lågrade sig i Ajin i Israel.

2. Och the Philisteers Förstar gingo med hundrade, och med tusende; men David gick efterst med sina män när Achis.

3. Då sade the Philisteers Förstar: Hwad stola these Ebreer? Achis sade til them: Är icke thet David, Sauls

tjenare, Israels Konungs, then nu när mig warit hafwer år och dag ; och jag hafwer intet sunnit med honom, ifrå then tiden han föll in til mig ?

4. Men the Philisteers Förstar wordo wrede på honom, och sade til honom : Låt then mannen wända om, och blifwa i sitt rum, thet tu hafwer satt honom, at han icke drager ned med oss i striden, och warder vår fiende i striden ; ty med hwad kunde han bättre blifwa sin herre än med thesa männernas hufwud ?

5. Är icke han then David, om hwilken the söngo i dansen : Saul slog tusende ; men David slog tio tusende ?

6. Då kallade Achis David, och sade til honom : Så wißt som HERren lefwer, jag håller dig för en redlig man, och tin utgång och ingång med mig i håren behagar mig wäl, och hafwer intet argt sport af dig, ifrå then tiden tu kom til mig in til nu ; men tu behagar icke Förstarna.

7. Så wänd nu om, och gåd med frid, på thet tu icke skal förörna the Philisteers Förstar.

8. David sade : Hwad hafwer jag gjort ? Och hwad hafwer tu sport af tin tjenare, ifrå then tid jag hafwer warit när dig in til nu, at jag icke skal komma och strida emot min Herres Konungens fiender ?

9. Achis swarade, och sade til David : Jag wet wäl, at tu äst täd för mina ögon, såsom en Guds Ängel ; men the Philisteers Förstar hafwa sagt : Låt honom icke draga up med oss i striden.

10. Så war nu i morgon bittida uppe, och tin herres tjenare, som med dig komne äro ; och när I ären i morgon bittida upståndne, och ljusst år, så går eder wäg.

11. Så war då David och hans män bittida uppe, at the skulle om morgonen färdas och komma uti the Philisteers land igen ; men the Philisteer drogo up til Sisreel.

30. Capitel.

Då nu David på tredje dagen kom til Jislag med sina män, woro the Ama-

letiter thet insallne söder ut och til Jislag, och hade slagit Jislag, och upbrant thet med eld,

2. Och hade bortfört qwinnorna tådan, både små och stora ; men the hade ingen slagit ihjäl, utan drifwit them bort, och woro sin wäg.

3. Då nu David med sina män kom til staden, och såg at han war upbränd med eld, och thesas hustrur, söner och dottrar fångna ;

4. Hof David och folket, som med honom war, thesas röst up, och greto til thet icke mer gråta kunde.

5. Ty Davids två hustrur woro och fångna, Ahinoam, then Sisreelitiskan, och Abigail, Nabals hustru, then Carmelitens.

6. Och David war mycket bedröfwad ; ty folket wille stena honom ; ty hela folkets själ war bedröfwad, hwar och en öfwer sina söner och dottrar. Men David stärkte sig i HERranom sin Gud,

7. Och sade til Presten Abiathar, Ahimelechs son : Bär mig fram lifsjortelen. Och då Abiathar hade burit fram lifsjortelen,

8. Frågade David HERran, och sade : Skal jag jaga efter krigsfolket ? Och skal jag få them fatt ? Han sade : Jaga efter them ; tu skal få them fatt och undsätta rofwet.

9. Så drog David åstad, och the ser hundrade män, som när honom woro. Och då the kommo til then bäcken Besor, blefwo några stående ;

10. Men David och fyrahundrade män jagade efter : och the tuhundrade män, som stående blefwo, hade försummat sig fara öfwer bäcken Besor.

11. Och the funno en Egyptiskt man på marken : then förde the til David, och gåfwo honom bröd, at han åt, och gåfwo honom watn at dricka,

12. Och gåfwo honom et stycke fikon, och tu stycken rusin : och då han åtit hade, kom hans ande åter til honom ; ty han hade på tre dagar och tre nätter intet bröd åtit, och intet watn druckit.

13. David sade til honom : Hvem hör tu til ? Och hwadan äst tu ? Han sade :

Jag är en Egyptiskt dräng, en Amalekiter's tjenare, och min herre hafwer öfvergifvit mig; ty jag wardt framt för tre dagar sedan.

14. Wi woro här infallne söder på Gethi, och uppå Juda, och söder på Saleb, och hafwe brant up Jisslag med eld.

15. David sade til honom: Wil tu föra mig ned til thet krigsfolket? Han sade: Swär mig wid Gud, at tu icke slår mig ihjäl, eller antwardar mig i min herres hand, så wil jag föra dig ned til thet krigsfolket.

16. Och han förde them ned: och si, the hade förstrött sig öfver hela marken, äto och drucko, och fröjades sig för thet stora bytets skul, som the tagit hade utu the Philisteers land och utur Juda land.

17. Och David slog them, ifrå morgonen alt in til aftonen then andra dagen, så at ingen af them undslapp, förutan fyrahundrade ynglingar, som satte sig uppå cameler, och flydde.

18. Så undsatte så David alt thet the Amalekiter tagit hade, och sina två hustrur:

19. Och fattades ingen, hwarken liten eller stor, hwarken söner eller döttrar, eller af rofwet, eller hvad som hållt the tagit hade: David hämtade thet alt igen.

20. Och David tog får och så, och dref bostapen för sig; och the sade: Thetta är Davids rof.

21. Och så kom David til the tuhundrade män, som försummat hade efterfölja David, och woro blifne wid båden Besor, gingo the ut emot David och folket som med honom war; och David gick til folket, och hälsade them wänligen.

22. Så svarade the som onde och Bellas män woro ibland them som med David dragne woro, och sade: Efter the icke foro med oss, skal man intet gifwa them af rofwet som wi undfatt hafwe; utan hwar och en tage sin hustru och sina barn, och gånge sin väg.

23. Så sade David: I skolen icke så göra, mine bröder, med thet som HER-

ren oss gifwit hafwer, och hafwer förwarat oss, och gifwit thet krigsfolket i våra händer, som emot oss komne woro.

24. Ho skulle höra eder thet utinnan? Sådan som theas del är, som woro neddragne i striden, sådan skal och theas del wara, som når tygen blifwit hafwa, och skal lika bytt warda.

25. Thetta är också ifrå then tiden och alt sedan wordet för en sed och rätt i Israel in til thenna dag.

26. Och så kom David til Jisslag, sånde han af rofwet til the äldste i Juda, sina wänner, och sade: Si, thet hafwen I wälsignelsen af HERANS fienders rof:

27. Nemligen, them i Bethel, them i Ramoth söder ut, them i Tathir,

28. Them i Aroer, them i Siphmoth, them i Esthemoa,

29. Them i Rachal, them i the Terahmeeliter's städer, them i the Keniter's städer,

30. Them i Horma, them i Chor Asan, them i Atach,

31. Them i Hebron, och allestädes thet David wandrat hade med sina män.

31. Capitel.

Så stridde nu the Philisteer emot Israel; och Israels män flydde för the Philisteer, och föllo slagne på thet berg Gilboa.

2. Och the Philisteer föllo hardt in på Saul och hans söner, och slogo Jonathan och Abinadab och Malchisua, Sauls söner.

3. Och striden wardt hård emot Saul, och stytterne drabbade på honom med bogarna; och han wardt illa sårad af stytterna.

4. Så sade Saul til sin wapendragare: Drag titt swärd ut, och stick mig igenom thet med, at thesa oomsturne icke komma och sticka mig igenom, och drifwa begabberi med mig. Men hans wapendragare wille icke; ty han fruktade sig storligen. Så tog Saul swärdet, och föll thet uppå.

5. Så nu hans wapendragare såg at

Saul war död, föll han och på sitt swärd, och blef död med honom.

6. Så blef Saul död, och tre hans söner, och hans wapendragare, och alle hans män tilhoppa på then dagen.

7. Då nu Israels män, som woro på hinsidan wid dalen, och på hinsidan Jordan, sågo at Israels män woro flydde, och at Saul och hans söner woro döde, öfwergåfwo the städerna, och flydde sammaledes: så kommo the Philisteer, och bodde ther uti.

8. Then andra dagen kommo the Philisteer til at aflåda the slagna; och funno Saul och hans tre söner liggande på berget Gilboa,

9. Och högggo honom hans hufvud af, och drogo af honom hans wapn, och

sände i the Philisteers land, alt omkring, til at förkunna thet i the ras guds hus och ibland folket.

10. Och lade hans harnest i Ashtaroths hus; men hans tropp hängde the up på muren i Bethsan.

11. Då the i Zabes och Gilead hörde hwarad the Philisteer hade gjort Saul;

12. Reste sig alle the up, som striddogse män woro, och gingo hela then natten, och togo Sauls och hans söners troppar ned af muren i Bethsan, och förde them til Zabes, och brände them ther up,

13. Och togo the ras ben, och begrofwro them under et träd i Zabes, och fastade i sju dagar.

Andra Samuels Bok.

1. Capitel.

Efter Sauls död, då David igentommen war ifrå the Amalekiters slagting, och hade blifwit två dagar i Ziklag,

2. Si, på tredje dagen kom en man ifrå Sauls här, med sönderrisna kläder och jord på hans hufvud; och som han kom til David, föll han ned på jorden, och tilbad.

3. Men David sade til honom: Hwaradan kommer du? Han sade til honom: Ifrå Israels här hafwer jag flytt.

4. David sade til honom: Säg mig huru tilgått är. Han sade: Folket är flydt ur striden, och mycket folk är fallit; ther til är och Saul död, och hans son Jonathan.

5. David sade til ynglingen som thetta bodade: Hwar af wet du, at Saul och hans son Jonathan äro döde?

6. Ynglingen, som thetta bodade, sade: Jag kom öfvervarandes up på Gilboaberg, och si, Saul böjde sig ned på sitt spjut, och wagnar och resenärer jagade efter honom.

7. Och han wände sig om, och fick se mig, och kallade mig; och jag sade: Här är jag.

8. Och han talade til mig: Ho äft du? Jag sade til honom: Jag är en Amalekit.

9. Och han sade til mig: Kom hit til mig, och drap mig; ty ängest hafwer begripit mig: ty mitt lif är ännu alt helt i mig?

10. Så gick jag til honom, och drap honom; förth jag wiste wäl, at han icke skulle kunna lefwa efter hans fall: och jag tog kronan af hans hufvud och armsmidet af hans arm, och hafwer burit thet hit til dig, min Herre.

11. Då fattade David sina kläder, och ref them sönder; och likaså alle the män som när honom woro:

12. Och jämrade sig, och greto, och fastade alt in til aftonen öfwer Saul och Jonathan, hans son, och öfwer Herrens folk och öfwer Israels hus, at the genom swärd fallne woro.

13. Och David sade til ynglingen, som honom thet bodat hade: Hwaradan

åst tu? Han sade: Jag är en främling, en Amaleiters, son.

14. David sade til honom: Hwi hafwer du icke fruktat tig komma tin hand wid HERRans Smorda, til at dräpa honom?

15. Och David sade til en af sina unga män: Fram, och slå honom. Och han slog honom, at han blef död.

16. Då sade David til honom: Litt blod ware öfwer ditt hufvud; ty tin mun hafwer talat emot dig själv, och sagt: Jag hafwer dräpit HERRans Smorda.

17. Och David flagade thenna flagan öfwer Saul och Jonathan, hans son:

18. Och befallte, at man skulle låra Juda barn sjunga then: Si, thet är strifwit uti then redliges bok:

19. The äldste i Israel äro slagne på tina berg; huru äro the hjeltar fallne!

20. Beboder thet icke i Gath; förkunnet thet icke på gatorna i Askelon; på thet at the Philisteers dötrrar sig icke fröjda skola; at the oomsturnas dötrrar icke glädjas skola.

21. I Gilboa berg, komme på eder hwarken dagg eller regn, icke heller ware åkrar, thet håfver af kommer; förty thet är the hjeltars stöld aflagen; Sauls stöld, lika som han icke hade warit smord med olja.

22. Jonathan's boge felade icke, och Sauls swärd kom aldrig såfångt igen ifrån the slagnas blod och ifrån the hjeltars fetma.

23. Saul och Jonathan, ljuflige och tåcke medan the lefde, äro också icke årtkilde i döden; rastare än örnar, och starkare än lejon.

24. I Israels dötrrar, gråter öfwer Saul, then eder klädde med rosenfärgadt i fräselighet, och pryddede eder med guldene klenodier på edra kläder.

25. Huru äro the hjeltar så fallne i striden! Jonathan är slagen på tina högar.

26. Jag förjer för dig, min broder Jonathan; du hafwer warit mig mycket kär; tin kärlek war mig närmare än qwinnoökärlek.

27. Huru äro the hjeltar fallne, och wapnen borta blifne!

2. Capitel.

Sedan thetta stedt war, frågade David HERRan, och sade: Skal jag draga up uti någon af Juda städer? Och HERRen sade til honom: Drag tit up. David sade: Hwärt? Han sade: Til Hebron.

2. Så drog då David tit med sina två hustrur, Ahinoam, then Zisreelitistan, och Abigail, Nabals, then Carmelitens, hustru.

3. Ther til hade han också the män up med sig, som när honom woro, hwar och en med sitt hus; och the bodde i Hebrons städer.

4. Och the män af Juda kommo, och smorde thet David til konung öfwer Juda hus. Och då David wardt bodadt, at the af Jabez i Gilead hade begrawit Saul,

5. Sände han bod til them, och lät säga them: Wälsignade warer I HERRanom, at I thenna barmhertighet hafwen gjort på eder HERRen Saul, och begrawit honom.

6. Så göre nu HERRen med eder barmhertighet och trohet: och jag skal också theslikes göra eder godt, at I thetta gjorden.

7. Så ware nu edra händer trösta, och slår faste. Efter eder HERRen Saul är död, så hafwer nu Juda hus smort mig til konung öfwer sig.

8. Men Abner Ner son, som Sauls härhöfwitsman war, tog Isboseth, Sauls son, och förde honom genom Mahanaim:

9. Och gjorde honom til konung öfwer Gilead, Asuri, Zisreel, Ephraim, BenJamin och öfwer hela Israel.

10. Och Isboseth, Sauls son, war fyrtio år gammal, då han blef konung öfwer Israel, och han regerade i tu år. Men Juda hus höll med David.

11. Och then tiden som David war konung i Hebron öfwer Juda hus war sju år och sex månader.

12. Och Abner Ner son drog ut med

Ibboseths, Sauls sons, tjenare utu Mahanaim til Gibeon.

13. Och Joab ZeruJa son, drog ut med Davids tjenare; och the mötte hwar annan wid dammen i Gibeon, och the lade sig, these på thenna sidan wid dammen, och the andre på then andra sidan.

14. Och Abner sade til Joab: Låt the unge män stå up och spela för oss. Joab sade: Thet må väl wara.

15. Så stodo the up, och gingo fram tolf i talet utaf BenJamin, på Ibboseths Sauls sons sida, och tolf af Davids tjenare.

16. Och hwarthera tog then andra wid halsen, och stötte honom swärdet i hans sida; och föllo then ene med then andre, ther af thet rumet kallas Helkath Hazurim, hwilket i Gibeon är.

17. Och begyntes en ganfka hård strid på then dagen; men Abner och the män af Israél wordo slagne af Davids tjenare.

18. Och tre ZeruJa söner woro ther, Joab, Abisai och Asahel; men Asahel war snabbfotad såsom en rå på marken.

19. Han jagade efter Abner, och wel icke hvarken på then höggra sidan eller then wänstra ifrån Abner.

20. Lå wände Abner sig om, och sade: Äst tu Asahel? Han sade: Ja.

21. Abner sade til honom: Gif tig ifrå mig, antingen på höggra sidan eller then wänstra, och tag tig före någon af the unga karlar, och tag honom harnestet af. Men Asahel wille icke wila ifrå honom.

22. Lå sade Abner ytterligare til Asahel: Gif tig ifrå mig; hwi wil tu at jag skal slå dig til marken? och huru skulle jag töra häfwa mitt ansikte up för tin broder Joab?

23. Men han wille ingalunda wita. Lå stack Abner honom bak om sig med et spjut i hans buk, så at spjutet gick bak ut, och han föll, och blef ther död för honom; och hwilken som kom til thet rumet ther Asahel låg död, han stod ther stilla.

24. Men Joab och Abisai jagade efter

Abner, in til solen gick ned; och the kommo på thet berget Amma, som ligger för Giah, på then vägen til Gibsons ökn.

25. Lå församlade sig BenJamins barn bak för Abner, och wordo til en hop, och gingo öfwerst på en högd.

26. Och Abner ropade til Joab, och sade: Skal då swärdet fråta utan anda? Wet tu icke at thet wil på sidstone skarpt warda? Huru länge wil tu icke säga folket, at the låta af förfölja sina bröder?

27. Joab sade: Så sant som Gud lefwer, hade tu bittida i dag sagt thetta til mig, folket hade väl aflåtit at förfölja hwar och en sin broder.

28. Och Joab blåste i basunen; och alt folket blef stilla stående, och jagade intet mer efter Israél, och stridde ej heller mer.

29. Men Abner och hans män gingo hela then natten öfwer slättmarken, och drogo öfwer Jordan, och wandrade genom hela Bithron, och kommo til Mahanaim.

30. Men Joab wände sig ifrån Abner, och församlade hela folket; och ther samlades af Davids tjenare nitton män och Asahel.

31. Och Davids tjenare hade slagit af BenJamin och Abners män, så at trehundrade och sextio män woro döde blifne.

32. Och the togo Asahel up, och begrofw honom i hans faders graf i Bethlehem. Och Joab med sina män gingo hela then natten, och kommo i morgonlysningen til Hebron.

3. Capitel.

Och thet war et långt delig emellan Sauls hus och Davids hus; men David gick och förkofrades, och Sauls hus gick tillbaka och förminskades.

2. Och David wordo födde barn i Hebron: hans förstfödde son, Amnon, utaf Ahinoam, then Isreelitiskan:

3. Then andra, Chileab, utaf Abigail, Nababs hustru, then Carmelitens: then tredje, Absalom Maacha son, Thalmiai

dotters, Konungens i Geshur :

4. Then fjerde, Abdonia Haggith son : then femte, SephatJa Abital son :

5. Then sjette, Jithream, utaf Eglä, Davids hustru. These äro födde David i Hebron.

6. Som nu örlig war emellan Sauls hus och Davids hus, förstärkte Abner Sauls hus.

7. Och Saul hade en frilla, benämnd Rizpa, Aja dotter; och Isboseth sade til Abner: Hwi sörwer tu när min faders frilla?

8. Då wardt Abner gansta vred öfwer thesa Isboseths ord, och sade: Är jag då et hundhustru, jag som emot Juda gör barmhertighet på tin faders Sauls hus, och på hans bröder och wänner, och hafwer icke gifwit mig i Davids händer: och tu räknar mig i dag en ögerning til för en qvinnas skul?

9. Gud göra med Abner thet och thet, om jag icke gör, såsom HERren David swurit hafwer;

10. At riket skal tagas ifrå Sauls hus, och Davids stol skal upfatt warda öfwer Israel och Juda, ifrå Dan alt in til Bersaba.

11. Och han kunde icke mer swara honom et ord; ty han fruktade honom.

12. Och Abner sände bod för sig til David, och lät säga honom: Hwem hörer landet til? Och sade: Öhr titt förbund med mig; si, min hand skal wara med dig, så at jag wil wända til dig hela Israel.

13. Han sade: Ja wäl, jag wil göra förbund med dig: men et beder jag af dig, at tu icke ser mitt ansikte, förr än tu förer til mig Michal, Sauls dotter, när tu kommer til at se mitt ansikte.

14. Sände och David bod til Isboseth, Sauls son, och lät säga honom: Så mig min hustru Michal, then jag mig fast hafwer med hundrade Philisterrs förhudar.

15. Isboseth sände åstad, och lät taga henne, ifrå mannen Phaltiel, Laïs son.

16. Och hennes man gick med henne, och gret efter henne alt in til Bahurim. Då sade Abner til honom: Wänd

om, och gåd tina färde. Och han wände om igen.

17. Och Abner hade et tal med the äldste i Israel, och sade: I hafwen länge tillförene åstundat David, at han måtte wara Konung öfwer eder:

18. Så görer och så nu; förty HERren hafwer sagt om David: Jag skal frälssa mitt folk Israel, genom min tjenares Davids hand, utu the Philisterrs hand, och utur alla theras fienders hand.

19. Talade och Abner för BenJamins öron, och gick theslikes bort til at tala för Davids öron i Hebron alt thet Israel och hela BenJamins hus täcktes.

20. Då nu Abner kom til David i Hebron, och tjugu män med honom, gjorde David them et gästabod.

21. Och Abner sade til David: Jag wil stå up, och gå bort til at församla hela Israel til min Herre Konungen, och at the skola göra et förbund med dig, på thet tu må wara en Konung, såsom tin själ thet begär. Så lät då David Abner gå ifrå sig med frid.

22. Och si, Davids tjenare och Joab kommo ifrå krigsfolket, och hade et stort rof med sig; men Abner war icke nu qwar när David i Hebron, utan han hade låtit honom ifrå sig, så at han med frid bortgängen war.

23. Då nu Joab, och hela håren med honom, war kommen, wardt honom sagdt, at Abner Ner son war kommen til Konungen, och han hade låtit honom ifrå sig, så at han war med frid bortgängen.

24. Så gick Joab in til Konungen, och sade: Hwad hafwer tu gjort? Si, Abner är kommen til mig: hwi hafwer tu släppt honom ifrå dig, så at han är bortgängen?

25. Känner tu icke Abner Ner son? ty han är kommen til at bedraga dig, at han må bespeja tin utgång och ingång, och så weta alt thet tu gör.

26. Och som Joab utgick ifrå David, sände han bod efter Abner, at the skulle hämta honom igen ifrå Bersabira: och David wisthe thet intet af.

27. Som nu Abner igen kom til Hebron, hade Joab honom midt uti porten, at han skulle tala med honom enskilt, och släp honom ther i buken, så at han blef dödd, för hans broder Asahels blods skul.

28. När nu David thetta hörde, sade han: Jag är oskyldig, och mitt rike, för HERranom ewinnerligen, til Abners Ner sons blod:

29. Men thet komme öfwer Joabs hufvud, och öfwer hela hans faders hus! Och wände icke åter i Joabs hus then som en etterflöd och spitelsta hawer, och then som slända håller, och then för swård faller, och then som brödd fattas!

30. Alltså dräpo Joab och hans broder Abisai Abner, therföre at han slog theras broder Asahel ihjäl i striden wid Gibeon.

31. Men David sade til Joab och alt folket som med honom war: Rifwer edra kläder sönder, och drager säckar uppå eder, och jämtrer eder för Abners skul. Och Konungen gick efter bårén.

32. Och då the begrofwö Abner i Hebron, uphof Konungen sin röst, och gret wid Abners graf; gret och theslites alt folket.

33. Och Konungen beklagade sig öfwer Abner, och sade: Abner är icke dödd, såsom en däre dörr.

34. Lina händer woro intet bundna: tine fötter woro intet satte i fjettrar: tu äst fallen, såsom man faller för arga stalkar. Då begret folket honom än mer.

35. Då nu alt folket kom in med David til at äta, och ännu bittida dags war, swor David och sade: Gud göre mig thet och thet, om jag brödd eller något annat smakar förr än solen nedergår.

36. Och alt folket wiste thet, och thet behagade them wäl alt thet goda, som Konungen gjorde för hela folkets ögon.

37. Och alt folket, och hela Israel, märkte then dagen, at thet war icke af Konungen, at Abner Ner son wardt dräpen.

38. Och Konungen sade til sina tjenare: Weten I icke, at på thenna dag är en Förste och stor man fallen i Israel?

39. Och jag är ännu spåd, och en smord Konung; men the mån ZeruJa söner äro mig alt för hårde. HERren wedergälle honom, som illa gör, efter hans ondsla.

4. Capitel.

Då nu Sauls son hörde, at Abner war dödd i Hebron, föllo honom händerne ned, och hela Israel wardt beröfwad.

2. Så woro två mån höfswitsmän öfwer krigsfolket under Sauls son: then ene hette Baana, then andre Rechab, Kimmons, then Beerothitens söner, utaf BenJamins barn; ty Beeroth wardt och räknad under BenJamin.

3. Och the Beerothiter woro flyhde til Githaim, och äro ther främlingar wordne alt in til thenna dag.

4. Hade och Jonathan, Sauls son, en son. Han war ofärdig i fötterna, och war fem år gammal, då tidningarna kommo om Saul och Jonathan utaf Israel: och hans amma tog honom up, och flyhde, och i thet hon hastade, och flyhde, föll han, och wardt halt; och han hette MephiBoseth.

5. Så gingo nu Kimmons, then Beerothitens söner, Rechab och Baana, bort, och kommo til Isboseths hus, då dagen war hetast; och han låg på sin sång om middagen och sof.

6. Och the kommo i huset til at hämta hwete, och stungo honom i buken, och rymde sin väg.

7. Ty då the kommo i huset, låg han på sin sång i sin sångkammare; och the stungo honom ihjäl, och högggo honom hufvudet af, och togo hans hufvud, och gingo bort then vägen på slättmarken then hela natten:

8. Och buro Isboseths hufvud til David i Hebron, och sade til Konungen: Si, ther är Isboseths hufvud, Sauls sons, tin fiendes, som stod efter

tin själ; HERRN hafwer i dag hämnat min Herre Konungen på Saul och hans säd.

9. Lå svarade David och sade til them: Så wist som HERRN lefwer, som min själ utur all bedröfwelse frälst hafwer;

10. Then som mig bodade och sade: Saul är död, och mente at han war et godt bodskap, then tog jag fatt, och drap honom i Jizlag, then jag skulle tidningslön gifwit;

11. Och thesse ogudaktige männerne hafwa ihjälslagit en oftydlig man uti hans hus, på hans säng? Ja, skulle jag icke utkräwa hans blod utur edra händer, och taga eder utaf jorden?

12. Och David bdd sina unga män; och the slogo them ihjäl, och högggo them händer och fötter af, och hängde them wid dammen i Hebron; men Isboseths hufwud togo the, och begrofwio thet i Abners graf i Hebron.

5. Capitel.

Och alle Israels slägter kommo til David i Hebron, och sade: Si, wi äre af titt ben och titt kött.

2. Ther til och tilförene, när Saul war Konung öfwer oss, förde tu Israel ut och in. Så hafwer nu HERRN sagt tig: Du skal wakta mitt folk Israel, och skal wara en höfwitsman öfwer Israel.

3. Och alle äldste i Israel kommo til Konungen i Hebron. Och Konung David gjorde med them et förbund i Hebron för HERRnans; och the smorde David til Konung öfwer Israel.

4. Trettio år gammal war David, då han Konung wardt, och regerade i fyratio år.

5. I Hebron regerade han i sju år och ser månader öfwer Juda; men i Jerusalem regerade han i tre och trettio år öfwer hela Israel och Juda.

6. Och Konungen drog bort med sina män til Jerusalem emot the Jebuseer, som bodde ther i landet. Men the sade til David: Du skal icke komma här in; utan blinde och halte stola drifwa tig

af. Och theas mening war, at David skulle icke komma ther in.

7. Men David wann borgen Zion, thet är Davids stad.

8. Lå sade David på then dagen: Then som slår the Jebuseer, och kommer up til taktrännorna och til the halta och blinda, hwilka Davids själ hatar. Theraf säger man: Låt ingen blind eller halt komma i huset.

9. Så bodde då David på borgen, och kallade henne Davids stad; och David bygge omtring, ifrå Millo och innantföre.

10. Och David gick och förkofrade sig; och HERRN Gud Zebaoth war med honom.

11. Och Hiram, Konungen i Tyro, sände bod til David, och cedartrå til wägar, och timmermän och stenhuggare, at the skulle bygga David et hus.

12. Och David förmärkte, at HERRN hade stadfäst honom för en Konung öfwer Israel, och uphöjt hans rike för sitt folk Israels skull.

13. Och David tog ännu flera hustrur och frillor i Jerusalem, sedan han war kommen ifrå Hebron; och honom woro ännu flere söner och döttrar födde.

14. Och thetta år theas namn, som honom födde woro i Jerusalem: Sammua, Sobab, Nathan, Salomo,

15. Ibehaz, Elisua, Nepheg, Saphia,

16. Elisama, Eljad, Eliphalet.

17. Och då the Philisteer hörde, at man hade smort David til Konung öfwer Israel, drogo the alle up til at söka David. Lå David thet förnam, drog han ned til en borg.

18. Men the Philisteer kommo, och lade sig neder i then dalen Rephaim.

19. Och David frågade HERRn, och sade: Skal jag draga up emot the Philisteer? Och wil tu gifwa them i min hand? HERRN sade til David: Drag tit up: jag wil gifwa the Philisteer i tin hand.

20. Och David kom til BaalPerazim, och slog them ther, och sade: HERRN hafwer förstingrat mina fiender för mig ifrå hwar annan, såsom watnet försting-

rað. Thet af kallar man thet samma rummet BaalPerazim.

21. Och the lemnade thet therås afgudar; men David och hans män togo them bort.

22. Men the Philisteer drogo åter up, och lade sig neder i Rephaim's dal.

23. Och David frågade HERRan. Han sade: Tu skal icke draga tit up; utan kom bak uppå them, så at tu kommer uppå them in-mot pårontrån.

24. Och när tu får höra, at thet rustar öfwerst uppe i statarna af pårontrån, så war wid et friskt mod; ty HERRen är då utgången för tig, til at slå the Philisteers här.

25. David gjorde som HERRen honom budit hade, och slog the Philisteer, ifrå Geba alt in til thes man kommer til Gaser.

6. Capitel.

Och David samlade åter alla the unga män i Israel, trettio tusende.

2. Och stod up, och gick bort med alt thet folk, som när honom war af Juda män, at han skulle hämta dådan Guds ark, hwilken's namn heter: HERRans Zebaoth's Namn bor thet uppå öfwer Cherubim.

3. Och the satte Guds ark uppå en ny wagn, och hämtade honom utur Abi-Nadabs hus, som bodde i Gibe; men Ussa och Ahio, Abi-Nadabs söner, förde then nya wagnen.

4. Och the förde honom med Guds ark utur Abi-Nadabs hus, som i Gibe bodde; och Ahio gick fram för arken.

5. Då spelade David, och hela Israels hus för HERRanom, med allahanda strängaspel af grantrå, med harpor och psaltare och trummor och bjellror och cymbaler.

6. Och då the kommo til Nachon's lada, tog Ussa til, och höll Guds ark; ty oxarne ginga afides utaf wågen.

7. Då förgrimmade sig HERRans wrede öfwer Ussa, och Gud slog honom thet för hans öfwerdådhghe'ts skul, så at han blef thet ödd wid Guds ark.

8. Då war David bedröfwad, at

HERRen så önderref Ussa. Och wardt thet samma rummet kalladt Perez Ussa, alt in til thenna dag.

9. Och David fruktade sig för HERRanom på then dagen, och sade: Huru skal HERRans ark komma til mig?

10. Och wille icke låta bära honom til sig in i Davids stad, utan låt bära honom uti ObedEdoms, then Gittithens, hus.

11. Och då HERRans ark blef i tre månader uti ObedEdoms, then Gittithens hus, wålsignade HERRen honom och alt hans hus.

12. Och thet wardt sagdt Konung David, at HERRen hade wålsignat ObedEdoms hus och alt thet han hade, för Guds arks skul: då gick han bort, och hämtade Guds ark utur ObedEdoms hus up uti Davids stad med fröjd.

13. Och som the woro framgångne wid sex steg med HERRans ark, offrade man en ore och et fett får.

14. Och David dansade med all magt för HERRanom, och hade klädt uppå sig en linnen listfortel.

15. Och David, samt med hela Israel, förde HERRans ark up, med trumpetter och basuner.

16. Och då HERRans ark kom in uti Davids stad, såg Michal, Sauls dotter, ut genom fenstret, och såg Konung David springa och dansa för HERRanom; och föraktade honom i sitt hjerta.

17. När the nu buro HERRans ark in, satte the honom på sitt rum midt i tabernaklet som David för honom upslagit hade; och David offrade bränneoffer och tackoffer för HERRanom.

18. Och då David hade utoffrat bränneoffer och tackoffer, wålsignade han folket i HERRans Zebaoth's namn.

19. Och utskiftade til alt folket och Israels menighet, både man och qwinna, hwar och en et bröd och et stycke kött och et mått win: sedan gick alt folket sin wäg, hwar och en til sitt hus.

20. Men at David igen kom til at wålsigna sitt hus, gick Michal, Sauls dotter, ut emot honom, och sade: Huru hårlig hafwer Israels Konung wa-

rit i dag, som sig blottat hafwer för sina tjenares tjenstegwinnor, såsom lösa-aktiga mennistor sig blotta!

21. Men David sade til Michal: Jag skal spela för HERanom, then mig utvalt hafwer hållre än tin fader och hållre än alt hans hus, så at han hafwer mig befallt vara en Förste öfwer HERans folk, öfwer Israel: ja, för HERanom wil jag spela;

22. Och wil ännu ringare warda än så, och wil nedrig vara i mina ögon, och med the tjenstegwinnor, som tu af sagt hafwer, til åra komma.

23. Och Michal, Sauls dotter, hade intet barn in til hennes dödsdag.

7. Capitel.

Så nu Konungen satt i sitt hus, och HERren hade gifwit honom ro för alla hans fiender alt omkring:

2. Sade han til then Propheten Nathan: Si, jag bor uti cederhus, och Guds ark bor under tapeter.

3. Nathan sade til Konungen: Gack, alt thet tu hafwer i titt hjerta thet gör; ty HERren är med dig.

4. Men om natten kom HERans ord til Nathan, och sade:

5. Gack och säg til min tjenare David: Thetta säger HERren: Skulle tu bygga mig et hus, at jag ther uti bo skulle?

6. Hafwer jag dock intet bott i något hus, ifrå then dag jag förde Israels barn utur Egypten alt in til thenna dag; utan jag hafwer wandrat i tabernakel och hyddor.

7. Ehvart jag med alla Israels barn wandrade, hafwer jag och någon tid talat med någon Israels slägt, then jag befallt hafwer at föda mitt folk, och sagt: Hwi hafwen I icke byggt mig et cederhus?

8. Så skal tu nu säga min tjenare David: Thetta säger HERren Zebaoth: Jag hafwer tagit dig utaf marken, ther tu gick efter sären, at tu skulle vara en Förste öfwer mitt folk Israel;

9. Och hafwer varit med dig, ehvart tu gått hafwer, och hafwer utrotat al-

la tina fiender för dig, och hafwer gjort dig et stort namn, såsom the storas namn på jorden.

10. Och jag wil sätta mitt folk Israel et rum, och plantera thet så, at thet skal ther blifwa, och icke yttermera rördt warda; och orättfärdighetens barn stola icke mera tränga thet, såsom tilförene,

11. Och sedan then tid jag sticade domare öfwer mitt folk Israel; och jag skal gifwa dig ro för alla tina fiender; och HERren förkunnar dig, at HERren wil göra dig et hus.

12. När nu tin tid förleden är, at tu affomnad åst med tina fäder, skal jag upväcka tin såd efter dig, som af titt lif komma skal; honom skal jag stadfästa hans rike.

13. Han skal bygga mitt Namn et hus; och jag skal stadfästa hans rikets stol til ewig tid.

14. Jag skal vara hans fader, och han skal vara min son. Om han gör något illa, skal jag straffa honom med mennistoris, och med mennistors barns hugg;

15. Men min barmhertighet skal icke ifrå honom wänd warda, såsom jag wände henne ifrå Saul, then jag för dig borttagit hafwer.

16. Men titt hus och titt rike skal blifwa stådande för dig ewinnerligen; och tin stol skal stadig blifwa til ewig tid.

17. Så nu Nathan hade sagt David alla thesa orden och hela thenna synen,

18. Kom Konung David, och satte sig för HERanom, och sade: Ho är jag HERre, HERre! och hwad är mitt hus, at tu hafwer låtit mig komma här til?

19. Ther til hafwer thet icke tyckt dig vara nog, HERre, HERre; utan tu hafwer och talat til tin tjenares hus om tilkommande ting i långden. Är thet mennistorätt, HERre, HERre?

20. Och hwad skulle David mer tala med dig? Tu känner tin tjenare, HERre, HERre.

21. För titt ords skul, och efter titt hjerta, hafwer tu alla thesa stora tingen

gjort, at tu thet tin tjenare förkunna wille.

22. Therefore äst tu och mycket ättad, HERRE Gud; ty thet är ingen såsom tu, och är ingen Gud utan tu, efter allt thet wi med våra drön hört hafwe.

23. Förty hwar är et folk på jorden, såsom titt folk Israel, för hwilkas stul Gud är gången til at förlofa sig et folk, och göra sig et namn, och göra sådana stora och försträckeliga ting i titt land för titt folk, som tu tig förlofsade utur Egypten, ifrå hedningarna och theras gudar.

24. Och tu hafwer tilredt tig titt folk Israel, tig til folk i ewig tid; och tu, HERRE, äst theras Gud worden.

25. Så stadfäst nu, HERRE Gud, ordet i ewighet, thet tu öfwer tin tjenare och öfwer hans hus sagt hafwer, och gör såsom tu sagt hafwer.

26. Så blifwer titt namn stort i ewighet, at man skal säga: HERREN Zebaoth är Gud öfwer Israel; och tin tjenares Davids hus warder fast för titt ansikte.

27. Ty tu, HERRE Zebaoth, tu Israels Gud, hafwer öpnat tin tjenares dra, och sagt: Jag skal bygga tig et hus: therefore hafwer tin tjenare funnit sitt hjerta, at han thenna bön til tig bedja skulle.

28. Nu, HERRE, HERRE, tu äst Gud, och tina ord skola wara sanning. Tu hafwer thetta goda talat öfwer tin tjenare.

29. Så tag nu til och wälsigna tin tjenares hus, at thet blifwer ewigt för tig; ty tu, HERRE, HERRE, hafwer thet talat; och med tin wälsignelse skal tin tjenares hus wälsignadt warda til ewig tid.

8. Capitel.

Och thet begaf sig ther efter, at David slog the Philisteer, och förnebrade them, och tog träldomsbetslet utu the Philisteers hand.

2. Han slog och the Moabiter så til jorden, at han två delar drap, och en del lät lefwande blifwa. Älså wordo

the Moabiter David underdånige, så at the förde stänker til honom.

3. David slog och HadadEsfer, Rehobs son, Konungen i Zoba, så han drog ut til at hämta sin magt igen, wid then älsfwen Phrath.

4. Och David fångade af them tusende och siuhundrade resenärer och tjugu tusende fotfolk, och hafade alla wagnshästar, och behöll qwar hundrade wagnar.

5. Så kommo the Syrer af Damascen til at hjelpa HadadEsfer, Konungen i Zoba; och David slog the Syrer, tu och tjugu tusende män.

6. Och lade folk til Damascen i Syria. Älså wardt Syria David underdånig, så at the förde stänker til honom; ty HERREN halp David, ehwart han drog.

7. Och David tog the gyldene stöldar, som HadadEsfers tjenare tillhört hade, och förde them til Jerusalem.

8. Men ifrå Bethah och Berothai, HadadEsfers släder, tog Konung David ganska mycken koppar.

9. Så Thoi, Konungen i Hemath, hörde at David hade slagit hela HadadEsfers magt,

10. Sände han sin son Toram til David, til at helsa honom vänligen och wälsigna honom, at han hade stridt med HadadEsfer, och slagit honom (ty Thoi hade örlig med HadadEsfer); och han hade med sig silfwer- och guld- och kopparthy;

11. Hwilkä Konung David och helgade HERRanom, samt med thet silfwer och guld, som han helgade af alla hedningar, them han under sig tvingade,

12. Af Syria, af Moab, af Ammons barn, af the Philisteer, af Amalek, af HadadEsfers rof, Rehobs son, Konungens i Zoba.

13. Och gjorde David sig et namn, så han igen kom och slog the Syrer i Saltalen, aderton tusende.

14. Och han lade frigsfolk i hela Edomea; och hela Edom war David undergiffwen; ty HERREN halp David, ehwart han drog.

15. Älså wardt David Konung öf-

wer hela Israel; och han stäffade rätt och rättvisa åt alt folket.

16. Joab ZeruJa son war öfwer haren; men Josaphat Ahilud son war Sängler:

17. Zadok Ahitob son och Ahimelech Ahitathar son woro Prestes: Seraja war Skrifware:

18. Benaja Sojada son war öfwer Crethi och Plethi; och Davids söner woro Prestes.

9. Capitel.

Och David sade: Männe och någon wara qwar af Sauls hus, at jag måtte göra barmhertighet med honom, för Jonathans skul?

2. Så war en tjenare af Sauls hus, benämnd Ziba: then kallade the til David; och Konungen sade til honom: Äst tu Ziba? Han sade: Ja, tin tjenare.

3. Konungen sade: Är ännu någon til af Sauls hus, at jag måtte göra Guds barmhertighet med honom? Ziba sade til Konungen: Thet är ännu en til, Jonathans son, ofärdig i fötterna.

4. Konungen sade til honom: Hwar är han? Ziba sade til Konungen: Si, han är i Edebar, i Machirs hus, Ammiels söns.

5. Då sände Konung David bort, och lät hämta honom ifrån Edebar, utu Machirs hus, Ammiels söns.

6. Då nu Mephiboseth, Jonathans son, Sauls söns; kom til David, föll han på sitt ansikte och tilbåd. Och David sade: Mephiboseth! Han sade: Här är jag, tin tjenare.

7. David sade til honom: Fruktu mig intet; ty jag wil göra barmhertighet på dig, för Jonathans tin faders skul, och wil gifwa dig alla tin faders Sauls ättar igen; men tu skal dageligen äta bröd wid mitt bord.

8. Han tilbåd, och sade: Ho är jag tin tjenare, at tu wänber mig til en dödd hund, såsom jag är?

9. Då kallade Konungen Ziba, Sauls tjenare, och sade til honom: Ält thet Saul hafwer tillhört, och hans hela

hus, hafwer jag gifwit tin herres son.

10. Så bruka nu honom hans ättar, tu och tina barn och tjenare, och lät thet komma in, at thet skal wara tin herres söns bröd, at han må föda sig; men Mephiboseth, tin herres son, skal dageligen äta bröd wid mitt bord. Och Ziba hade femton söner och tjugu tjenare.

11. Och Ziba sade til Konungen: Ält thet min Herre Konungen hafwer budit sin tjenare, thet skal hans tjenare göra. Och Mephiboseth äte wid mitt bord, såsom et af Konungsbarnen, sade Konungen.

12. Och Mephiboseth hade en liten son, som het Micha: men ält thet i Ziba hus bodde, thet tjente Mephiboseth.

13. Och Mephiboseth bodde i Jerusalem; ty han åt dageligen wid Konungens bord, och haltade på båda sina fötter.

10. Capitel.

Och thet begaf sig ther efter, at Ammons barns Konung blef dödd; och hans son Hanun wardt Konung i hans stad.

2. Då sade David: Jag wil göra barmhertighet på Hanun Nahas son, såsom hans fader hafwer gjort barmhertighet med mig. Och han sände bort, och lät genom sina tjenare hugswala honom öfwer hans fader. Och Davids tjenare kommo i Ammons barns land.

3. Då sade the öfwerste öfwer Ammons barn til sin Herre Hanun: Menar tu, at David hebrar tin fader för tina ögon, at han hafwer sändt hugswalare til dig? Menar tu icke, at han förthenstul hafwer sändt sina tjenare til dig, at han skal utspana och bespeja staden och förstöbra honom?

4. Då tog Hanun Davids tjenare, och lät raka them halwa släggat af; och skar halwa kläderna af på them, ält in til bältet, och lät them så gå.

5. Då thet wardt bodadt David, sände han emot them; förty männenne woro ganska mycket slämda. Och Konun-

gen lät säga them: Blifwer i Jericho, til thes edert slägg wäxer, och kommer så igen.

6. Då nu Ammons barn sågo, at the woro illa luktande wordne för David, sände the bort och legde sig the Syrer af Rehob's hus, och the Syrer i Zoba, tjugutufende män fotfolk, och af Konung Maacha tufende män, och af Itob tolf tufende män.

7. Då David thet hörde, sände han Joab med hela håren af krigsfolket.

8. Och Ammons barn drogo ut, och stickade sig til strid utanför stadsporten; men the Syrer af Zoba, af Rehob, af Itob och af Maacha woro allena i marken.

9. Då nu Joab såg, at striden war ställd på honom både bak och före, utwalde han utaf alla the unga män i Israel, och stickade sig emot the Syrer.

10. Och thet andra folket lät han under sin broders hand, Abisai, och han stickade sig emot Ammons barn,

11. Och sade: Om the Syrer warda mig förmåttige, så kom mig til hjelp; om Ammons barn warda tig öfwermåttige, så wil jag komma tig til hjelp.

12. War wid god tröst, och lät og stå faste för vårt folk, och för vår Guds städer; men Herren gör hwad honom täckes.

13. Och Joab drog åstad med thet folk som när honom war, til at strida emot the Syrer; och the flydde för honom.

14. Och då Ammons barn sågo, at the Syrer flydde, flydde the och för Abisai, och drogo in i staden: så wände Joab om ifrån Ammons barn, och kom til Jerusalem.

15. Och då the Syrer sågo, at the woro slagne för Israel, församlade the sig tilhopa.

16. Och HadarEser sände bort, och lät utkomma the Syrer på hinsidan åflwen, och lät theas magt inkomma: och Sobach, HadarEser's härhöfwitsman drog, för them.

17. Då thet wardt bodadt David, för-

samlade han tilhopa hela Israel, och drog öfwer Jordan, och kom til Hebron: och the Syrer stickade sig emot David, til at strida med honom.

18. Men the Syrer flydde för Israel; och David slog ihjäl the Syrer, siu hundrade wagnar, och fyratio tufende resenärer: thet til slog han Sobach, härhöfwitsmannen, så at han blef thet dödd.

19. Då nu the Konungar, som woro under HadarEser, sågo at the slagne woro för Israel, gjorde the frid med Israel, och wordo them underdånige: och the Syrer fruktade sig mer hjelpa Ammons barn.

11. Capitel.

Och då året så led, at Konungar plåga utdraga, sände David Joab, och sina tjenare med honom, och hela Israel, at the skulle förderfwa Ammons barn; och the belade Rabba: men David blef i Jerusalem.

2. Och thet begaf sig, at David om aftontid stod up af sin sång, och gick up på taket af Konungshuset, och såg af taket en qwinna två sig; och qwinnan war ganska dågelig.

3. Och David sände bort, och lät fråga efter qwinnan, och sade: Är icke thetta BathSeba Eliams dotter, Uria, then Hetheens, hustru?

4. Och David sände bort bod, och lät hämta henne; och då hon kom in til honom, sof han när henne: men hon renade sig ifrån sin orenlighet, och gick hem igen til sitt hus.

5. Och qwinnan wardt hafwande, och sände bort och lät förkunna thet David och säga: Jag är hafwande worden.

6. Så sände David til Joab, och sade: Sänd til mig Uria, then Hetheen. Och Joab sände Uria til David.

7. Och då Uria kom til honom, frågade David om thet stod wäl til med Joab och med folket och med striden.

8. Och David sade til Uria: Gack i titt hus, och två dina fötter. Och då Uria gick utu Konungens hus, följde honom strätt efter Konungens gåfwa.

9. Och Uria lade sig til at sofwa för dören af Konungens hus, ther alle hans Herras tjenare lägo, och gick intet ned i sitt hus.

10. Då nu David sagdt wardt: Uria är icke afgången i sitt hus, sade David til honom: Äst tu icke kommen af marken? Hwi äst tu icke afgången til titt hus?

11. Men Uria sade til David: Urken och Israel och Juda blifwa i tjäll, och Joab, min Herre, och min Herres tjenare ligga i marken; och jag skulle gå i mitt hus, til at äta och dricka, och ligga när min hustru? Så sant som tu lefwer, och tin själ lefwer, jag gör thet icke.

12. David sade til Uria: Så blif ännu i dag här; i morgon wil jag låta tig gå. Så blef Uria i Jerusalem i then dagen, och then andra ther til.

13. Och David dödd honom, at han skulle med honom äta och dricka, och gjorde honom drucken; och om aftenen gick han ut, och lade sig at sofwa i sin säng med sin Herres tjenare, och gick icke i sitt hus.

14. Om morgonen skref David et bref til Joab, och sände thet med Uria.

15. Och i brefwet skref han altså: Skicka Uria i striden, ther hon aldrå hårdast är, och wänder eder tillbaka ifrå honom, at han måtte warda slagen och blifwa dödd.

16. Som nu Joab låg för staden, sticade han Uria på thet rum, ther han wiste at stridsamme män woro.

17. Och då månnerne slogu utu staden, och stridde emot Joab, föllu somlige af folket, Davids tjenare; och Uria, then Hetheen, blef och dödd.

18. Så sände Joab bort, och lät säga David all stridens handel;

19. Och befallte bodet, och sade: När tu hafwer uttallat all stridens handel med Konungen,

20. Och tu får se, at Konungen är wrred, och säger til tig: Hwi hafwen I så när trådt in til staden med striden? Weten I icke huru man plågar stjuta af muren?

21. Hw slog Abimelech Jerubeseiths

son? Kastade icke en qwinna et stycke af en qwarnsten uppå honom af muren, så at han blef dödd i Thebez? Hwi hafwen I trådt så när muren? Så skal tu säga: Tin tjenare Uria, then Hetheen, är och dödd.

22. Bodet gick åstad, och kom och sade David alt thetta, ther Joab honom om såndt hade.

23. Och bodet sade til David: The män singo öfwerhanden med oss, och föllu til oss ut på marken; men wi slogo them tillbaka alt in til stadsporten:

24. Och the skytter sköto af muren på tina tjenare, och dräpo somliga af Konungens tjenare: ther til är och tin tjenare Uria, then Hetheen, dödd.

25. David sade til bodet: Så skal tu säga til Joab: Låt thetta icke bekymra tig; ty swärdet uppråter nu then ena, nu then andra: håll uppå at strida emot staden, at tu må nederslå honom, och war tröst.

26. Och då Uria hustru hörde, at hennes man war dödd, jämrade hon sig, för sin husbondes stul.

27. Då hon utgråtit hade, sände David bort och lät hämta henne i sitt hus; och hon wardt hans hustru, och födde honom en son: men HERrans misshagade thetta ärendet, som David befref.

12. Capitel.

Och HERren sände Nathan til David. När han kom til honom, sade han til honom: Thet woro två män uti en stad; then ene rik, then andre fattig.

2. Then rike hade gansla mycket får och få,

3. Men then fattige icke utan et litet får, hans endaste, hwilket han köpt hade, och upfödde thet, at thet upwäxte när honom och bredewid hans barn: thet åt af hans beta, och drack af hans drickelar, och sof i hans famn; och han höll thet såsom en dotter.

4. Men då til then rika mannen kom en gäst, nåndes han icke taga af sina får och få, til at tilreda något åt then gästen som til honom kommen war, och

tog then fattiga mannens får, och redde thet til för then mannen som til honom kommen war.

5. Lå förgrymmade sig David med stor wrede emot then mannen, och sade til Nathan: Så sant som HERren lefwer, then mannen är ddbens barn, som thetta gjort hafwer;

6. Ther til stal han betala fåret fyra-dubbelt igen, efter han sådant gjort hafwer, och icke hade thet fördrag.

7. Lå sade Nathan til David: Tu äst then mannen. Så säger HERren Israels Gud: Jag hafwer smort dig til en Konung öfwer Israel, och hafwer frälst dig utu Sauls hand,

8. Och hafwer gifwit dig tin Herres hus; ther til hans hustrur i tin famn, och hafwer gifwit dig Israels hus och Juda: och är thet icke nog, wil jag ännu thet och thet göra dig ther til.

9. Hwi hafwer tu då förskattat HERrans ord, at tu sådant ondt för hans ögon göra skulle? Uria, then Hetheen, hafwer tu slagit med swärd; hans hustru hafwer tu tagit dig til hustru; men honom hafwer tu dräpitt med Ammons barns swärd.

10. Nu, så stal icke swärdet återwända af titt hus til ewig tid, efter tu hafwer förskattat mig, och Uria, then Hetheens, hustru tagit, at hon stal wara tin hustru.

11. Thetta säger HERren: Si, jag stal upwäcka ondt öfwer dig utaf titt eget hus, och stal taga tina hustrur för tina ögon, och stal gifwa tin nästa, at han stal ligga när tina hustrur om ljusa dagen.

12. Ty tu hafwer gjort thet hemligen; men jag wil thetta göra för hela Israel, och på ljusa dagen.

13. Lå sade David til Nathan: Jag hafwer syndat emot HERrans ord. Nathan sade til David: Så hafwer och HERren tagit din synd bort; tu stal icke dd.

14. Men efter tu hafwer med thetta ärendet kommit HERrans fiender til at förhåda, stal then sonen, som dig född är, ddben dd.

15. Och Nathan gick hem i sitt hus. Men HERren slog barnet, som Uria hustru David födt hade, så at thet wardt ddbssjuft.

16. Och David bad Gud för barnet, och fastade, och gick in, och låg öfwer natten på jorden.

17. Lå stodo the äldste i hans hus up, och wille råtta honom up af jorden; men han wille icke, och åt icke heller med them.

18. På sjunde dagen blef barnet ddbt; och Davids tjenare torde icke säga honom, at barnet war ddbt; ty the tänkte: Si, lå barnet ännu war lefwande, talade wi med honom, och han hörde war röst intet; huru mycket mer stal thet göra honom ondt, om wi säge: Barnet är ddbt?

19. Och David fick se, at hans tjenare talade i mjugg, och förmärkte: at barnet war ddbt, och sade til sina tjenare: Är barnet ddbt? The sade, Ja.

20. Lå stod David up af jorden, och twäddade sig, och smorde sig, och tog andra kläder uppå, och gick in uti HERrans hus, och tillbad. Och lå han kom hem igen i sitt hus, låt han komma mat up för sig, och åt.

21. Lå sade hans tjenare til honom: Hwad är thet för en ting, som tu gör? Lå barnet lefde, fastade tu och gret; men nu, sedan thet ddbt är, står tu up och äter?

22. Han sade: För barnets skul fastade jag och gret, lå thet lefde; ty jag tänkte, ho wet om HERren warder mig nådelig, så at barnet må blifwa wid lif.

23. Men nu, sedan thet ddbt är, hwad skulle jag fasta? Kan jag och hämta honom igen? Jag går wäl til honom? men han kommer intet til mig igen.

24. Och lå David hade hugswalat sin hustru Bathseba, gick han in til henne, och sof när henne, och hon födde en son: then kallade han Salomo; och HERren älskade honom.

25. Och han fick honom under Nathans hand, Prophetens: han kal-

Lade honom Jedidja, för Hérans skul.

26. Så stridde nu Joab emot Rabba, Ammons barns, och vann then konungsliga staden;

27. Och sände bod til David, och lät säga honom: Jag hafwer stridt emot Rabba, och hafwer och vunnit wattu-staden.

28. Så tag nu tilhøya thet folk som qwar år, och belägg staden, och vinn honom, på thet at jag icke vinner honom, och får thet namnet af.

29. Alltså tog David allt folket tilhøya, och drog åstad, och stridde emot Rabba, och vann honom:

30. Och tog thetas konungs krona utaf hans hufvud, hwilken hade i wigt en centner guld, och ådla stenar; och then wardt satt David på hans hufvud; och han förde ganska mycket rof utu staden.

31. Och folket thet inne förde han ut, och lade them under jernsågar och taggar och jernkilar, och brände them up uti tegelugnar: så gjorde han alla Ammons barns städer. Så wände då David och allt folket om igen til Jerusaleem.

13. Capitel.

Och thet begaf sig thet efter, at Absalom, Davids son, hade en dågelig syster, som hette Thamar; och Amnon, Davids son, fick henne kär.

2. Och Amnon ställde sig såsom han war sjuk, för Thamar sin systers skul; ty hon war en jungfru, och Amnon syntes icke lätt wara at göra henne något.

3. Men Amnon hade en wån, som het Jonadab, Simeas son, Davids broders: och then samne Jonadab war en ganska snäll man.

4. Han sade til honom: Hwi warder tu så mager, tu konungens son, dag frå dag? Wå du icke säga mig thet? Då sade Amnon til honom: Jag hafwer Thamar, min broders Absaloms syster, kär.

5. Jonadab sade til honom: Lågg tig

på tin sång, och gör tig framt; når då tin fader kommer til at besöka dig, så säg til honom: Käre, lät min syster Thamar komma, at hon gifwer mig åta, och reder mat för mig, så at jag ser thet, och åter utu hennes hand.

6. Så lade Amnon sig, och gjorde sig framt. Då nu konungen kom til at se honom, sade Amnon til konungen: Käre, lät min syster Thamar komma, at hon reder för mig et mäs eller tu, och jag må åta af hennes hand.

7. Då sände David efter Thamar i huset, och lät säga henne: Gå i tin broders Ammons hus, och red honom någon mat.

8. Thamar gick åstad til sin broders Ammons hus, och han låg på sängen; och hon tog en deg, och knådade och söd thet för hans ågon, och kokade honom et mäs.

9. Och hon tog then råttan, och gaf up för honom; men han wille icke åtat. Och Amnon sade: Låt alla gå ut ifrå mig; och alla gingo ut.

10. Då sade Amnon til Thamar: Bär maten in i kammaren, at jag må åta af tin hand. Så tog Thamar mofet, som hon gjort hade, och bar thet til Amnon, sin broder, i kammaren.

11. Och som hon hade burit honom mofet in, at han skulle åta, fick han henne fatt, och sade til henne: Hit, min syster, och ligg når mig.

12. Men hon sade til honom: Icke så, min broder: förtränk mig icke; ty så plågar man icke göra i Israel: gör icke en sådan galenskap.

13. Hwar skulle jag blifwa för min blygds skul? och tu worde såsom en dåre i Israel: tala hållre med konungen; han nekaf mig tig icke.

14. Men han wille icke höra henne; utan wardt henne öfwermågtig, och förnedrade henne, och låg når henne.

15. Och han fick et stort hat til henne, så at hatet wardt större, än tilförene kärleken war. Och Amnon sade til henne: Statt up, och gå.

16. Men hon sade: Thetta onda är större, än thet andra som ty hafwer

gjort på mig, at tu drifwer mig ut : men han hørde hennes röst intet ;

17. Utan kallade sin dräng, som hans tjenare war, och sade : Drif thenna ut ifrå mig, och stäng igen dören efter henne.

18. Och hon hade en broklig fjortel uppå ; ty sådana fjortlar buro Konungens döttrar, så länge the woro jungfrur. Och då hans tjenare hade drifwit henne ut, och stängt dören igen efter henne,

19. Kastade Thamar afstå på sitt hufvud, och ref then brokiga fjortelen sönder, som hon uppå hade, och lade sin hand på hufvudet, och gick och ropade.

20. Och hennes broder Absalom sade til henne : Hafwer tin broder Amnon varit när dig ? Nu, min syster, tig stilla : thet är tin broder, och lägg thet ärendet icke så på hjertat. Så blef Thamar ensam i Absaloms, sin broders, hus.

21. Och då Konung David alt thetta hørde, tog han thet gansta illa wid sig.

22. Men Absalom talade intet med Amnon, hwarken ondt eller godt ; dock hatade Absalom Amnon, theförre at han hans syster Thamar förkränkt hade.

23. Efter tu år lät Absalom klippa sina får i Baal Hazor, som ligger under Ephraim, och Absalom böd alla Konungens barn :

24. Och kom til Konungen, och sade : Si, tin tjenare hafwer säranklippare ; jag beder at Konungen, samt med sina tjenare, wille gå med sin tjenare.

25. Men Konungen sade til Absalom : Icke så min son ; lät oss icke alla gå, at wi icke göre dig tunga : och då han höll hårdt efter honom, wille han dock icke gå ; utan wälsignade honom.

26. Absalom sade : Skal icke då min broder Amnon gå med oss ? Konungen sade til honom ? Hwi skulle han gå med dig ?

27. Då nödgade Absalom honom, så at han lät Amnon och alla Konungens barn gå med honom.

28. Och Absalom böd sina tjenare, och sade : Läger wara uppå när Amnon warder glad af winet, och när jag säger til eder, så slår Amnon, och dräper honom, at I intet frukten eder ; ty jag hafwer thet befallt eder : warer tröste och frimodige ther til.

29. Alltså gjorde Absaloms tjenare Amnon, såsom Absalom them budit hade. Då stodo alla Konungens barn up ; och hwar och en satte sig på sin mula, och flydde.

30. Och medan the ännu woro på vägen, kom ryktet för David, at Absalom hade slagit alla Konungens barn, så at icke en war öfwerblifwen af them.

31. Då stod Konungen up, och ref sina kläder sönder, och lade sig ned på jorden ; och alle hans tjenare, som stodo omkring honom, retho sina kläder sönder.

32. Då svarade Jonadab Simeas son, Davids broders, och sade : Min Herre tänke icke at alle drängarne, Konungens barn, äro döde ; utan Amnon är allena dödd ; ty Absalom hafwer thetta haft inne med sig ifrå then dagen han förkränkt hans syster Thamar.

33. Så tage icke nu min Herre Konungen sådant til hjertat, at alla Konungens barn äro döda ; utan Amnon är allena dödd.

34. Men Absalom flydde. Och drängen på wäkten lyfte up sina bögon, och såg ut ; och si, en stor hop folk kom på vägen, hwar efter then andra, ut med bergssidan.

35. Då sade Jonadab til Konungen : Si, Konungens barn komma : såsom tin tjenare sagt hafwer, så är thet tillgängit.

36. Och då han uttalat hade, si, då kommo Konungens barn, och uphöfwo sin röst, och greto. Konungen och alle hans tjenare greto och gansta mycket.

37. Men Absalom flydde, och drog til Thalmaj Ammihud son, Konungen i Gesur ; men David jämrade sig öfwer sin son alla dagar.

38. Men då Absalom flydd war, och

drog til Gesur, war han ther i tre år.

39. Och Konung David öfwer gaf at draga ut emot Absalom; ty han war hugswalad öfwer Amnon, at han dödd war.

14. Capitel.

Men Joab Zeruza son förmarckte, at Konungens hjerta war wändt til Absalom.

2. Och han sände bort til Thekoa, och låt hämta sådan en flock qwinna, och sade til henne: Jämra tig, och drag sorgkläder uppå, och smörj tig icke med olja; utan ställ tig såsom en qwinna, then en lång tid hafwer haft sorg öfwer någon dödd.

3. Och tu skal gå in til Konungen, och tala så och så med honom; och Joab gaf henne in hwad hon säga skulle.

4. Och då qwinnan af Thekoa wille tala med Konungen, föll hon på sitt anlete ned på jorden, och tilbåd och sade: Hjelp mig, Konung.

5. Konungen sade til henne: Hwad är tig? Hon sade: Jag är en enkla, en qwinna som sorg hafwer, och min man är dödd.

6. Och tin tjänarinna hade två söner; the lifwade tilhopa på marken, och efter ther war ingen, som them förtagat kunde, slog then ene then andra, och drap honom.

7. Och si, nu reser sig hela släkten up emot tin tjänarinna, och säger: Få hit then som slog sin broder ihjäl, at wi måge dräpa honom för hans broders själ, then han dräpitt hafwer, och göra tig arfwingelös; och the wilja utsläcka min gnista, som ännu qwar är, at min man intet namn och ingen återlefwad blifwa skal på jorden.

8. Konungen sade til qwinnan: Gadt hem; jag wil bjuda för tig.

9. Och qwinnan af Thekoa sade til Konungen: Min Herre Konung, misgärningen ware uppå mig och uppå min faders hus; men Konungen och hans stol ware öfhyddig.

10. Konungen sade: Then som emot tig talar, honom haf til mig, så skal

han intet mer röra tig

11. Hon sade: Konungen tänke på HERren tin Gud, at the blodhämna-re icke warda för många til at förderfwa, och at min son icke förgöres. Han sade: Så sant som HERren lefwer, skal icke et hår falla på jorden af tin son.

12. Och qwinnan sade: Låt tin tjänarinna något säga min Herre Konungen. Han sade: Säg.

13. Qwinnan sade: Hwi hafwer tu sådant tänkt emot Guds folk, at Konungen thetta sagt hafwer, at han skal komma sig i skuld, och icke låta igen taga sin fördrefna?

14. Ty wi dö döden, och förlöpe såsom watn i jorden, thet man icke uppehåller: och Gud wil icke taga lifwet bort, utan betänker sig, at thet fördrifna icke också skal fördrifwit warda af honom.

15. Så är jag nu kommen til at tala med min Herre Konungen thesa ord; ty folket hafwer försträckt mig; ty tin tjänarinna tänkte: Jag skal tala med Konungen; kan hända at han gör thet hans tjänarinna säger.

16. Ty han skal wäl höra sin tjänarinna, at han hjälper mig ifrån allas theras hand, som mig, samt med min son, ifrån Guds arf förgöra wilja.

17. Och tin tjänarinna tänkte: Min Herres Konungens ord skal wara mig en tröst; ty min Herre Konungen är såsom en Guds Angel, så at han kan höra godt och ondt; therefore warder och HERren tin Gud med tig blifwande.

18. Konungen svarade och sade til qwinnan: Lyg icke för mig i thet jag frågar tig. Qwinnan sade: Min Herre Konungen tale.

19. Konungen sade: Är icke Joabs hand med tig i alt thetta? Qwinnan svarade och sade: Så sant som tin själ lefwer, min Herre Konung, thet är ingen annan, antingen på högra handen eller then wänstra, utan såsom min Herre Konungen sagt hafwer; ty tin tjänare Joab hafwer thetta så budit

mig, och han hafver alt thetta tin tjenarinna ingifvit.

20. At jag skulle så wända thenna saken, thet hafwer tin tjenare Joab gjort; men min Herre är wiß, såsom en Guds Engels wißhet, så at han alt wet på jorden.

21. Då sade Konungen til Joab: Si, jag hafwer thetta gjort; så gad nu bort, och haf piltén Absalom hem igen.

22. Då föll Joab på sitt ansikte til jorden, och tilbåd, och tackade Konungen, och sade: I dag förmärker tin tjenare, at jag hafwer funnit nåd för tina dgon, min Herre Konung, at Konungen gör hwad hans tjenare säger.

23. Så stod då Joab up, och for til Gesur, och hade Absalom til Jerusalem.

24. Men Konungen sade: Låt honom gå i sitt hus igen, och icke se mitt ansikte. Och så kom då Absalom igen i sitt hus, och såg intet Konungens ansikte.

25. Och i hela Jsrael war icke en man, så dågelig och så prislilig, som Absalom; ifrå hans fotbjelle up til hans hjesa war ingen brist på honom.

26. Och när han skar sitt hår af, (thet skedde gemenligen hwart år; ty thet war honom för tungt, så at man måste thet aflåra) så wåge hans hufwudhår tuhundrade siklar, efter Konungswigt.

27. Och Absalom wordo födde tre söner och en dotter: hon het Thamar, och war en dågelig qwinna.

28. Alltså blef Absalom i tu år i Jerusalem, at han Konungens ansikte intet såg.

29. Och Absalom sände efter Joab, at han skulle sända honom til Konungen; och han wille icke komma til honom. Han sände andra gången; likwål wille han icke komma.

30. Då sade han til sina tjenare: Ser thet stycket af Joabs åker bredewid min, och han hafwer ther bjugg uppå: så går bort, och sticker eld ther uppå. Så stuko Absaloms tjenare eld på thet stycket.

Då stod Joab up, och kom til Ab-

salom i huset, och sade til honom: Hwi hafwa tine tjenare stuckit eld på mitt stycke?

32. Absalom sade til Joab: Si, jag sände efter dig, och låt säga dig: Kom til mig, at jag må sända dig til Konungen, och låta säga: Hwi kom jag ifrå Gesur? Thet woro mig bättre, at jag ännu wore ther. Så låt mig nu få se Konungens ansikte: är och någon misgerning i mig, så dröp mig.

33. Och Joab gick in til Konungen, och sade thet honom: och han kallade Absalom, at han kom in til Konungen; och han tilbåd på sitt ansikte ned til jorden för Konungen: och Konungen kyste Absalom.

15. Capitel.

Och thet begaf sig ther efter, at Absalom beställde sig wagnar och resenärer och femtio män, som hans drabanter woro.

2. Och Absalom stod bittida up om morgonen, och gick in på then wägen wid porten, och hwar någon hade et ärende, så at han skulle komma til råta för Konungen, then kallade Absalom til sig, och sade: Utaf hwad stad äst du? Då nu någon sade. Tin tjenare är utaf en af Jsraels slägter;

3. Så sade Absalom til honom: Si, tin sak är god och rätt; men du hafwer ingen som dig förhör af Konungen.

4. Och Absalom sade: Å! ho sätter mig til domare i landet, at hwar man måtte komma til mig, then någon sak och klagan hafwer, at jag måtte hjel- pa honom til rätta?

5. Och när någon gick fram til honom, til at tala med honom, så rådde han sin hand ut, och fick honom fatt, och kyste honom.

6. På thet sättet gjorde Absalom til hela Jsrael, när the kommo med några saker til Konungen: och stal alt så bort männernas hjerta af Jsrael.

7. Efter fyra år sade Absalom til Konungen: Jag wil gå bort och fullkomna mitt löfte i Hebron, som jag Hetranom lofwat hafwer.

8. Förti tin tjenare gjorde et löfte, då jag bodde i Gefur i Syrien, och sade: När HERren låter mig åter komma till Jerusalem, så wil jag göra HERranom en Gudsstienst.

9. Konungen sade till honom: Gack i frid. Och han stod up, och gick till Hebron.

10. Men Absalom hade utfänt spjäre uti alla Israels släkt, och låt säga: När I fån höra ljudet af basunen, så säger: Absalom är konung worden i Hebron.

11. Och med Absalom gingo tuhundra män, kallade af Jerusalem; men the gingo i enfaldighet, och wiste intet af saken.

12. Sände och theslikes Absalom efter Achitophel, then Giloniten, Davids rådgifware, utaf hans stad Giló; och som han nu hade offrat, wardt förbundet starkt, och folket lopp til, och fördrades med Absalom.

13. Så kom en och bodade David, och sade: Hwars mans hjerta i Israel följer Absalom efter.

14. Men David sade till alla sina tjenare, som när honom woro i Jerusalem: Up, låt oss fly; ty här blifwer ingen undflykt för Absalom: sthynder eder, låt oss gå, at han icke är snarare än wi, och får oss fatt, och drifwer in uppå oss thet ondt år, och slår staden med swärdsdagg.

15. Då sade Konungens tjenare till honom: Som min HERre Konungen tådes; si, här äro tine tjenare.

16. Och Konungen gick ut til fots med allt sitt hus; men han låt blifwa qwar tio frillor til at bewara huset.

17. Och då Konungen och allt folket til fots utkommo, gingo the bort åt långt ifrån huset.

18. Och alle hans tjenare gingo när honom; the til alle Erethi och Plethi och alle the Gittiter, serhundra män, som af Gath til fots komne woro, gingo fram för Konungen.

19. Och Konungen sade till Ittai, then Gittiten: Hwi går tu och med oss? Wand om, och blif när Konungen; ty

tu äst främmande: far och igen til titt rum.

20. I går kom tu, och i dag wägar tu tig til at gå med oss? Jag går hwart jag gå kan; wänd om, och tine bröder med; tig wedersares barmhertighet och trohet.

21. Ittai svarade och sade: Så sant som HERren lefwer, och så sant som min Herre Konungen lefwer, hwar som hålst min Herre Konungen blifwer, antingen i lifwet eller i döden, thet skal tin tjenare och blifwa.

22. David sade till Ittai: Så kom, och gack med. Alltså gick Ittai, then Gittiten, och alle hans män, och hela barnahopen som med honom war.

23. Och hela landet gret med hög röst, och allt folket gick med: och Konungen gick öfwer then bäcken Kidron, och allt folket gick före, på then wägen som löper åt öfwen.

24. Och si, Zadok war och the, och alle Leviterne, som med honom woro, och buro Guds förbunds ark; och the satte the honom: och Abiathar steg up, til thet allt folket kom utu staden.

25. Men Konungen sade till Zadok: Wår Guds ark åter in i staden. Om jag finner nåd för HERranom, så låter han mig wäl komma igen, och låter mig få se honom och sitt hus.

26. Men om han säger: Jag hafwer intet behag til dig; si, här är jag; han göre med mig såsom honom tådes.

27. Och Konungen sade til Presten Zadok: O Siare, wänd om igen i staden med frid; och med eder Ahimaas, tin son, och Jonathan, Abiathars son.

28. Si, jag wil draga fram på slättmarken i öfwen, til thet bodskap kommer ifrån eder och gifwer mig all ting tillkänna.

29. Så buro då Zadok och Abiathar Guds ark in i Jerusalem igen, och blefwo the.

30. Men David gick up för oljoberget och gret, och hans hustru war skild, och han gick barfotad; thet til allt folket, som med honom war, hade hwar

och en förstylt sitt hufvud, och gingo up åt gråtande.

31. Och så David wardt sagdt, at Achitophel war i förbundet med Absalom, sade han: HERRen, gör Achitophels rådslag til galenskap.

32. Och så David kom öfverst på berget, ther man plågar tilbedja Gud, si, ther mötte honom Husai, then Architen, med sönderrisfven fjortel och jord på hans hufvud.

33. Och David sade til honom: Om tu går med mig, äft tu mig til tunga.

34. Men går tu åter i staden, och säger til Absalom: Jag är tin tjänare, jag wil höra Konungen til: jag som tilförene war tin faders tjänare, wil nu wara tin tjänare; så kan tu göra Achitophels rådslag om intet.

35. Och äro ther Zadok och Abiathar, Presterna, med dig? Alt thet tu hörer utu Konungens hus må tu undervisa Presterna Zadok och Abiathar.

36. Och si, när them äro två theas söner, Ahimaaz Zadoks och Jonathan Abiathars son: genom them kan tu underrätta mig hvad tu förnimmer.

37. Så kom så Husai, Davids vän, i staden; och Absalom kom til Jerusalem.

16. Capitel.

Och som David något litet war nedgången af berget, si, så mötte honom Ziba, Mephiboseths tjänare, med et par sadlade åsnor; ther uppå woro tuhundrade bröd och hundrade stycken rugin och hundrade stycken fiskon och en lågel win.

2. Så sade Konungen til Ziba: Hvad wil tu göra här med? Ziba sade: Åsnorne skola wara för Konungens husfolk, at the ther på rida, och brödden och fiskonen för tjenarena, at the måga äta, och winet til at dricka, när the warda trötte i öfnen.

3. Konungen sade: Hvar är tin Herres son? Ziba sade til Konungen: Si, han blef i Jerusalem; ty han sade: I dag warder Israels hus mig igengifwande min faders rike.

4. Konungen sade til Ziba: Si, alt thet Mephiboseth hafwer, skal wara titt. Ziba sade med tilbedjande: Låt mig finna nåd för dig, min Herre Konung.

5. Så nu Konung David kom til Bahurim, si, så gick ther en man utaf Sauls hus slägt, som het Simei Gerason; han gick ut och bannades;

6. Och kastade stenar åt David och åt alla Konung Davids tjenare; ty alt folk, och alle the wäldige woro wid hans högra och wid hans wänstra sida.

7. Och sade Simei, så han bannades: Här ut, här ut, tu blodhund, tu Belials man.

8. HERRen hafwer wedergållt dig alt Sauls hus blod, at tu äft worden Konung i hans stad. Nu hafwer HERRen gifwit rifet i tin sons Absaloms hand: och si, nu tränger dig tin olycka; ty tu äft en blodhund.

9. Men Abisai ZeruJa son sade til Konungen: Skal thenne döde hunden banna min Herre Konungen? Jag wil gå bort och hugga hufvudet af honom.

10. Konungen sade: I, ZeruJa barn, hvad hafwer jag staffa med eder? Låt honom betämma, at han bannar; ty HERRen hafwer budit honom banna David. Ho kan nu säga: Hwi gör tu så?

11. Och David sade til Abisai och til alla sina tjenare: Si, min son, som af mitt lif kommen är, går mig efter mitt lif; hwi och icke nu Semini son? Låt honom betämma, at han bannar; ty HERRen hafwer så budit honom.

12. Må hända at HERRen ser til min bedröfwelse, och HERRen lönar mig med goda thessa bannor, som jag lider i dag.

13. Alltså gick David med sitt folk fram åt wägen; men Simei gick ut med bergsidan jänte honom, och bannades, och kastade stenar åt honom, och höf jord.

14. Och Konungen kom ther in, och alt folket som med honom war, trötte; och the wedergickte sig ther.

15. Men Absalom och alt folket, Israels män, kommo til Jerusalem; och Achitophel med honom.

16. Då nu Husai, then Architen, Davids vän, kom in til Absalom, sade han til Absalom: Til lycka, Herre Konung! Til lycka, Herre Konung!

17. Absalom sade til Husai: Är thetta tin barmhertighet emot tin vän? Hwi hafwer tu icke farit ut med tin vän?

18. Husai sade til Absalom: Icke så; utan then som HERren utväljer, och thetta folk, och hwar man i Israel, honom wil jag tilhöra, och när honom blifwa.

19. Och sedan, hwem skulle jag tjena? Skulle jag icke tjena hans son? Såsom jag hafwer tjent tin fader, så wil jag och tjena dig.

20. Och Absalom sade til Achitophel: Gifwer råd; hwad skole wi göra?

21. Achitophel sade til Absalom: Lågg dig när tin faders frillor, som han hafwer låtit qwar blifwa til at bewara huset, så får hela Israel höra, at tu hafwer gjort tin fader illa luktande, och allas theras hand, som när dig äro, blifwer styrkt.

22. Då gjorde the til Absalom et tjäll uppå taket; och Absalom belåg sin faders frillor för hela Israels ögon.

23. På then tiden, då Achitophel gaf et råd, war thet såsom man hade frågat Gud om någon ting. Alltså war alla Achitophels rådslag, både när David och när Absalom.

17. Capitel.

Och Achitophel sade til Absalom: Jag wil utvälja mig tolf tusende män, och stå up til at fara efter David i thena natten:

2. Och wil öfwerfalla honom, medan han trött och mödd är. När jag nu förfräcker honom, så at allt folket, som när honom är, flyr, wil jag slå Konungen allena,

3. Och draga allt folket til dig igen. När då hwar man til dig dragen är, såsom tu begär, så blifwer allt folket i frid.

4. Thetta tycktes Absalom wara godt, och alle the äldste i Israel.

5. Men Absalom sade: Råd, låt och kalla Husai, then Architen, och höra hwad han säger ther om.

6. Och då Husai kom in til Absalom, sade Absalom til honom: Sådant hafwer Achitophel sagt. Säg tu, skole wi göra så, eller ej?

7. Då sade Husai til Absalom: Thet är intet godt råd, som Achitophel thena gången gifwit hafwer.

8. Och Husai sade ytterligare: Tu känner wäl tin fader och hans män, at the äro stark och illsinna, såsom en björn hwilken ungarna äro ifrå tagne i marken: thet til är tin fader en stridsman, och warder sig intet försummande med folket.

9. Si, han hafwer til äfventyrs nu förwarat sig någonstädes i en kula, eller annorstädes: om thet nu sledde, at thet ginge icke wäl then första gången, och et rykte upkomme, och sades, thet är stedt en slagting på thet folk som Absalom efterföljer;

10. Så warder hwar och en förtwiflad, then dock elses dugelig är, och hafwer et hjerta såsom et lejon; ty hela Israel wet, at tin fader är stark, och dugelige män the som när honom äro.

11. Men thet råder jag, at tu församlar dig hela Israel, ifrå Dan in til Berseba, mångasåsom sanden i hafwet; och tin person drage ibland them:

12. Så wilje wi öfwerfalla honom på hwad rum wi finne honom, och wilje komma öfwer honom, såsom dagen faller på jorden, at wi icke låte blifwa en qwar af honom och alla hans män.

13. Om han församlar sig in uti någon stad, så skal hela Israel lasta linor fring om samma stad, och rycka honom i strömmen, at thet skal icke finnas en sten igen af.

14. Då sade Absalom och hwar och en i Israel: Husai, then Architen, råd är bättre än Achitophels råd. Men HERren sticade thet så, at thet goda Achitophels råd skulle wara förhindradt, på thet at HERren skulle låta komma en olycka på Absalom.

15. Och Husai sade til Zadok och Abiathar, Presterna: Så och så hafwer Achitophel rådt Absalom och the äldste i Israel; men jag hafwer så och så rådt.

16. Så sänder nu med hast åstad, och boder David, och säger: Blif icke öfver natten på slåttmarken i öken; utan drag ther öfver snarligen, at Konungen icke warder upslutad, och alt folket som med honom är.

17. Men Jonathan och Ahimaaz slo-
do wid then brunnen Rogel; och en tjenstepiga gick bort och sade them thet; och the gingo åstad, och sade thet Konung David; förty the torde icke låta sig se, så at the kommo in i staden.

18. Men en dräng fick se them, och sade thet för Absalom. Då gingo the båda med hast sin väg, och kommo uti en mans hus i Bahurim: han hade en brunn i sin gård; ther stego the in.

19. Och qwinnan tog och bredde et öfvertäckelse öfver brunnsholet, och slog ther gryn uppå, så at man kunde thet intet märka.

20. Då nu Absaloms tjenare kommo til qwinnan i huset, sade the: Hwar äro Ahimaaz och Jonathan? Qwinnan sade til them: The gingo öfver wattungbåden. Och då the sökte, och funno intet, gingo the tillbaka igen til Jerusalem.

21. Och då the woro bortgångne, stego the up utu brunnen, och gingo sina färde, och underwiste thet Konung David, och sade til David: Står up, och går med hast öfver ålwen; ty så och så hafwer Achitophel gifwit råd emot eder.

22. Då stod David up, och alt folket som när honom war, och gingo öfver Jordan, til thes morgonen ljus wardt; och icke en fattades som icke war kommen öfver Jordan.

23. Då Achitophel såg, at hans råd icke hade framgång, sadlade han sin åsna, och stod up, och for hem i sin stad, och stickade om sitt hus, och hängde sig, och blef död, och wardt begrafwen i sin faders graf.

24. Och David kom til Mahanaim; och Absalom drog öfver Jordan, och alle Israels män med honom.

25. Och Absalom hade satt Amasa, i Joabs ställe, öfver håren: och Amasa war en mans son, som het Jithra, en Israelit, hwilken låg när Abigail Nahas dotter, ZeruJa syster, Joabs moder.

26. Men Israel och Absalom lågrade sig i Gilead.

27. Då David war kommen til Mahanaim, kommo ther Sobi Nahas son, af Rabba Ammons barns, och Machir Ammiel son af Edebar, och Barjillai, en Gileabit, af Rogelim:

28. Och förde sångflåder, båden, lerläril, hwete, bjugg, mjöl, torkade ar, bönor, lint, gryn,

29. Honing, smör, får och nöstostar til David och til folket, som med honom war, til spisning; ty the tänkte, folket warder hungrigt, trött och törstig i öken.

18. Capitel.

Och David stickade folket, som när honom war, och satte höfwiitsmän öfver them, öfver tusende, och öfver hundra.

2. Och sände ut folket, en tredje part under Joab, och en tredje part under Abisai ZeruJa son, Joabs broder, och en tredje part under Jithai, then Githiten. Och Konungen sade til folket: Jag wil och draga ut med eder.

3. Men folket sade: Du skal icke draga ut; förty, om wi än flydde, eller hälften af oss blefwe döde, ther stola the intet om sköta; men tu äst så mycket som tio tusende af oss: så är thet nu bättre at tu må wara oss til hjelp utu staden.

4. Konungen sade til them: Såsom eder täckes, så wil jag göra. Och Konungen blef stående i porten, och alt folket drog ut, wid hundra, och wid tusende.

5. Och Konungen böd Joab och Abisai och Jithai, och sade: Farer mig sakta med pilten Absalom. Och alt

folket hörde, at Konungen bdd alla höfsvitsmännerna om Absalom.

6. Och då folket kom uti marken emot Israel, wardt stridt uti Ephraims stog.

7. Och Israels folk wardt ther slagit för Davids tjenare, så at i then dagen skedde en stor slagting på tjugu tusende män.

8. Och striden wardt ther förströdd öfver hela landet, och stogen upfrätte flera på then dagen än firårdet.

9. Och Absalom mötte Davids tjenare, och red på en mula; och då mulen kom under en stor tjock ek, fastnade hans hufvud wid eken, och han blef hängande emellan himmel och jord; men mulen lopp sin wäg undan honom.

10. Då en man fick thet se, bodade han thet Joab, och sade: Si, jag såg Absalom hänga wid en ek.

11. Och Joab sade til mannen som thet bodade: Si, såg tu thet, hvi slog tu honom icke ther til jorden? Så wille jag gifwit tig på mina wagnar tio silfverpenningar och et bälte.

12. Mannen sade til Joab: Om tu hade wågit mig tusende silfverpenningar i min hand, så wille jag antä icke låtit komma min hand på Konungens son; ty Konungen bdd mig och Abisai och Jithai, i vår åhöro, och sade: Förwarer mig piltén Absalom.

13. Eller om jag än något ondt gjort hade med min själs fara, efter för Konungen intet fördolbt warder, skulle tu wäl sjelf fallit mig emot.

14. Joab sade: Icke så: jag wil til honom för tina ögon. Då tog Joab tre spetsar i sin hand, och stötte them Absalom i hjertat, medan han ännu lefde i eken.

15. Och tio unga karlar, Joabs wapendragare, gofwo sig omkring honom, och slogo honom ihjäl.

16. Då blåste Joab i basunen, och kallade folket igen, at the icke mer skulle jaga efter Israel; ty Joab wille stona folket.

17. Och the togo Absalom, och kastade honom i stogen uti en stor grop, och lade en stor höp med stenar på honom:

och hela Israel flydde, hwar och en i sin hydda.

18. Men Absalom hade sig uprest en stod, medan han ännu lefde: then står i Konungsdalen; ty han sade: Jag hafwer ingen son; therföre skal thetta wara mitt namns äminnelse; och han kallade then stoden efter sitt namn, och thet heter ännu i thenna dag Absaloms rum.

19. Ahimaaz Zadoks son sade: Käre, låt mig löpa och förkunna Konungen, at HERren hafwer skaffat honom rätt af hans fienders händer.

20. Joab sade til honom: Tu bär ingen god tidning i thenna dagen; på en annan dag må tu bära tidning, och icke i dag; ty Konungens son är död.

21. Men til Eusi sade Joab: Gad åstad och boda Konungen hwad tu sett hafwer. Och Eusi tilbåd Joab, och lopp.

22. Men Ahimaaz Zadoks son sade åter til Joab: Huru, om jag också löper efter Eusi? Joab sade: Hwad wil tu löpa, min son? Kom hit; tu bär ingen god tidning.

23. Han svarade: Huru, om jag löpp? Han sade til honom: Så löp. Så löpp då Ahimaaz, then genaste wägen, och kom förr än Eusi.

24. Men David satt emellan två portar, och wåktaren gick uppå taket åt porten på muren, och lyfte sina ögon up, och fick se en man löpande allena:

25. Och han ropade och sade thet Konungen. Konungen sade: Är han allena, så är ther goda tidningar i hans mun. Som han ännu löpp, och kom närmare,

26. Fick wåktaren se en annan man löpande, och han ropade af muren, och sade: Si, en man löper allena. Åter sade Konungen: Then är också et godt budskap.

27. Wåktaren sade: Mig synes then första löpande, såsom thet wore Ahimaaz löpande, Zadoks sons. Och Konungen sade: Thet är en god man, och han bär goda tidningar.

28. Ahimaaz ropade och sade til Ko-

nungen: Frid! och tilbad för Konungen på sitt anlete ned til jorden, och sade: Låfswad ware HERren tin Gud, som the menniskor beslutit hafwer, som uphöfwo sin hand emot min Herre Konungen.

29. Konungen sade: Mår och piltén Absalom wål? Ahimaaz sade: Jag såg et stort sorl, så Konungens tjenare Joab sände mig tin tjenare, och jag wet icke hwad thet war.

30. Konungen sade: Gack affides, och ståt ther; och han gick affides, och stod ther.

31. Si, så kom Eusi, och sade: Jag bår goda tidningar, min Herre Konung: HERren hafwer i dag skaffat dig rätt af allas theras hand, som hafwa sig upfatt emot dig.

32. Konungen sade til Eusi: Mår och piltén Absalom wål? Eusi sade: Gånge så med alla min Herres Konungens fiender, såsom med piltén går, och med alla them, som sätta sig up emot dig, til at göra dig ondt.

33. Så wardt Konungen sorgse, och gick up i salen i porten, och gret; och wid han gick, sade han: Min son Absalom! min son, min son Absalom! Gifwe Gud jag måtte dö för dig. O Absalom! min son, min son!

19. Capitel.

Och thet wardt bodadt Joab: Si, Konungen gråter, och beklagar sig om Absalom.

2. Och wardt i then dagen en sorg af segren i hela folket; förty folket hade i then dagen hört, at Konungen war bedröfwad för sin son.

3. Och folket drog sig bort i then dagen, så at thet icke kom i staden, lika som et folk drager sig bort, som til blygd kommit år, när thet i strid flytt hafwer.

4. Men Konungen förstylte sitt ansikte, och ropade högt: Åh, min son Absalom, Absalom, min son, min son!

5. Så gick Joab in uti huset til Konungen, och sade: Tu hafwer i dag til blygd gjort alla tina tjenare, som i

dag undfatt hafwa tina söners, tina döttrars, tina hustrurs och tina frillors själar,

6. Så at tu hafwer them får, som dig hata, och hatar them, som dig får hafwa; ty tu låter i dag mårka, at dig ligger ingen magt uppå höfwietsmännerna och tjenarena; utan jag märker i dag wål, at om allenast Absalom lefde, och wi alle i dag dödde wore, thet stulle dig tycka godt wara.

7. Så ståt nu up, och gack ut, och tala wánligt med tina tjenare; ty jag swår dig wid HERran, om tu icke går ut, blifwer icke en man qwar när dig öfwer thenna natten: thet skal wara dig wårre än alt thet onda som öfwer dig kommit år, ifrå tin ungdom alt in til nu.

8. Så stod Konungen up, och satte sig i porten, och alt folket wardt sagdt: Si, Konungen sitter i porten. Så kom alt folket för Konungen. Men Israels war flydd, hwar och en i sin hydda.

9. Och alt folket lifswade tilhopa i alla Israels slågter, och sade: Konungen hafwer hulptit oss utu våra fienders hand, och förlopat oss utu the Philisteers hand, och hafwer måst fly ut af landet för Absalom.

10. Så år Absalom dödd blifwen i striden, then wi öfwer oss smort hade; hwi åren I nu så stilla, at I icke hämta Konungen igen?

11. Och Konungen sände til Zadok och Abiathar, Presterna, och lät säga them: Taler med the äldste i Juda, och säger: Hwi wiljen I wara the siste til at hämta Konungen hem i sitt hus igen? Ty hela Israels tal war kommit för Konungen i hans hus.

12. I åren mine bröder, mitt ben och mitt kött: hwi wiljen I så wara the siste til at hämta Konungen igen?

13. Och til Amasa säger: Äst tu icke mitt ben och mitt kött? Gud göre mig thet och thet, om tu icke skal blifwa hårhöfwietsman för mig så länge tu lefwer, i Joabs ställe.

14. Och han bewekte alla Juda måns hjerta, såsom en mans: och the sände

til Konungen : Kom igen, tu och alle tine tjenare.

15. Så kom då Konungen igen. Och som han kom til Jordan, woro Juda mån komme til Gilgal, til at draga ned emot Konungen, at the skulle föra Konungen öfwer Jordan.

16. Och Simei Gera son, Jemini sons, som i Bahurim bodde, hastade sig, och drog ned med Juda mån emot Konung David.

17. Och med honom woro tusende mån af BenJamin : theslikes och Ziba, then tjenaren af Sauls hus, med hans femton söner och hans tjugu tjenare. Och the skyndade sig öfwer Jordan,

18. Och beredde färjan för Konungen, at the skulle föra Konungens tjenare öfwer, och göra thet honom til willest war. Och Simei Gera son föll ned för Konungen, då han for öfwer Jordan,

19. Och sade til Konungen : Min Herre, tilråkna mig icke then missgärningen, och kom icke ihog, at tin tjenare fördrnade tig then dagen, då min Herre Konungen gick utur Jerusalem, och Konungen lögge thet icke på hjertat ;

20. Ty jag tin tjenare känner, at jag syndat hafwer. Och si, jag är i dag then förste kommen utaf Josepfs hus, at jag skulle draga ned emot min Herre Konungen.

21. Men Abisai ZeruJa son svarade och sade : Och skulle icke Simei thesföre dö, som bannade HERRANS Emor-ba ?

22. David sade : Hwad hafwer jag beställa med eder, I ZeruJa barn, at I wiljen i dag warda mig til Satan ? Skulle i dag någon dö i Jsrael ? Menar tu at jag icke wet, at jag i dag är worden Konung öfwer Jsrael ?

23. Och Konungen sade til Simei ; Tu skal icke dö ; och Konungen swor honom.

24. Kom också MephiBoseth, Sauls son, ned emot Konungen, och hade intet ryttat sina fötter, eller sitt skägg, eller twagit sina kläder ifrå then dag Konungen bortgången war in til then

dagen då han kom igen med frid.

25. Då han nu til Jerusalem kom, til at möta Konungen, sade Konungen til honom : Hwi for tu icke med mig, MephiBoseth ?

26. Och han sade : Min Herre Konung, min tjenare gjorde orätt emot mig ; ty tin tjenare tänkte : Jag wil sadla en åsna, och stiga ther uppå, och rida til min Herre Konungen ; förty tin tjenare är osärdig.

27. Ther til hafwer han och anklagat tin tjenare för min Herre Konungen ; men min Herre Konungen är såsom en Guds Angel, och må göra hwad honom tåkes.

28. Ty hela min faders hus hafwer icke warit utan til döden skyldigt för min Herre Konungen : så hafwer tu dock satt tin tjenare ibland them som åta öfwer titt bord : hwad rätt hafwer jag mer, eller hwad kan jag mer ropa til Konungen ?

29. Konungen sade til honom : Hwad talar tu mer här om ? Jag hafwer sagt thet ; tu och Ziba skifter åkren med hwar annan.

30. MephiBoseth sade til Konungen : Han må taga altsamman, efter min Herre Konungen med frid hemkommen är.

31. Och Barsillai, then Gileaditen, kom ned ifrå Rogelim, och for öfwer Jordan för Konungen, på thet han skulle ledsaga honom öfwer Jordan.

32. Och Barsillai war gansta gammal, wäl åttatio år ; han hade förbrjtt Konungen, medan han war i Mahanaim ; ty han war en gansta wäldig man.

33. Och Konungen sade til Barsillai : Tu skal draga fram med mig ; jag wil förbrja tig med mig i Jerusalem.

34. Men Barsillai sade Konungen : Hwad är thet jag ännu hafwer til at lefwa, at jag ännu skulle draga up med Konungen til Jerusalem ?

35. Jag är i dag åttatio år gammal : huru skulle jag känna hwad godt eller ondt är ? eller smaka hwad jag äter eller dricker ? eller höra hwad the sångare eller sångerskor sjunga ? Hwi skulle tin

tjenare ytterligare beswåra min Herre Konungen?

36. Tin tjenare skal något litet fara med Konungen öfver Jordan: hwi skulle Konungen göra mig en sådan wedergållning?

37. Låt tin tjenare wända om igen, at jag må dö i min stad, och warda begrafven i min faders och min moders grift. Si, ther är tin tjenare Chimham; låt honom draga öfver med min Herre Konungen; och gör honom hvad tig tåkes.

38. Konungen sade: Chimham skal draga öfver med mig, och jag wil göra honom hvad tig år til wilja; och allt thet tu begår af mig, thet wil jag göra tig.

39. Och då allt folket war kommit öfver Jordan, och Konungen theslikes, kyßte Konungen Barillai, och wälsignade honom: och han wände om igen til sitt rum.

40. Och Konungen drog öfver til Gilgal, och Chimham for med honom: och allt Juda folk hade fört Konungen öfver; men Israels folk war icke utan hälften ther.

41. Och si, då kommo alle Israels män til Konungen, och sade til honom: Hwi hafwa våra bröder, Juda män, stulit tig, och hafwa fört Konungen och hans hus öfver Jordan, och alla Davids män med honom?

42. Då swarade the af Juda them af Israel: Konungen är oss nära kommen: hwi ären I ther wrede före? Menen I, at wi af Konungen kost eller stänker fått hafve?

43. Så swarade då the af Israel them af Juda, och sade: Wi hafve tio sinom mer med Konungen, med David också, än I: hwi hafwer tu så så ringa aktat mig, at wi icke måtte hafwa warit the förste til at hämta vår Konung? Men the af Juda talade hårdare än the män af Israel.

20. Capitel.

Och tit war kommen en Belials man, som het Seba Bichri son, en mans af

Semini. Han blåste i basunen, och sade: Wi hafve ingen del i David, eller något arf i Isai son: hwar och en fare i sin hydda, o Israel.

2. Då föll ifrå David hwar man i Israel, och följde Seba Bichri son; men Juda män blefwo wid sin Konung, ifrå Jordan in til Jerusalem.

3. Då Konung David kom hem til Jerusalem, tog han the tio frillor, som han qwarlemnadt hade til at bewara huset, och satte them i förwaring, och försörjde them; men han belåg them intet mer: och the woro så innelysta in til thetas död, och lefde i enestånd.

4. Och Konungen sade til Amasa: Kalla mig tilhopa alla Juda män, på tredje dagen; och tu skal också wara wid handen.

5. Och Amasa gick bort til at kalla tilhopa Juda: och han fördröjde öfver then tiden, som han honom förelagt hade.

6. Och David sade til Abijai: Du warder og Seba Bichri son mer wedermöda görande än Absalom. Lag tu tin Herres tjenare, och jaga efter honom, at han til äfventyrs icke finner fasta städer för sig, och undslipper utu våra ögon.

7. Då drogo ut med honom Joabs män, ther til Gethi och Plethi, och alle starke: men the drogo ut af Jerusalem, til at jaga efter Seba Bichri son.

8. Som the nu komne woro til then stora stenen i Gibeon, kom Amasa ther emot them: och Joab war begjordad öfver sina kläder som han uppå hade, och hade bundit ther utan öfver et swärd, som hängde wid hans länd i stidan; och thet gick wäl ut och in.

9. Och Joab sade til Amasa: Frid ware med tig, min broder! Och Joab fattade Amasa i slagget med högra handen, såsom han wille kyssa honom.

10. Och Amasa gaf icke akt på swärdet i Joabs hand. Och han stäck honom ther med i buken, så at hans inälfwor utgingo på jorden, och gaf honom intet stung mer; och han blef död. Men Joab och hans broder Abisai jagade efter Seba Bichri son.

11. Och en af Joabs tjenare blef stående när honom, och sade: Hvilken dristar sig emot Joab, och hvilken går efter Joab när David?

12. Men Amasa låg solad i blodet midt uppå vägen. Då nu en såg, at alt folket blef ther stående, drog han Amasa af vägen bort på marken, och kastade kläder på honom, efter han såg, at hvilken till honom kom, han blef ther stående.

13. Då han nu war utaf vägen tagen, följde hvar man efter Joab till at jaga efter Seba Bichri son.

14. Och han drog genom alla Israels slågter till Abel och BethMaacha och hela Haberim; och the församlade sig, och följde honom efter:

15. Och the kommo och belade honom i Abel och BethMaacha, och gjorde en slants om staden, och trädde in till muren: och alt folket, som med Joab war, stormade, och ville kasta muren omkull.

16. Då ropade en wis qvinna utu staden: Hörer, hörer; säger till Joab, at han kommer hit; jag wil tala med honom.

17. Och då han kom til henne, sade qvinnan: Äst tu Joab? Han sade: Ja. Hon sade til honom: Hör tin tjenarinns tal. Han sade: Jag hör.

18. Hon sade: I förtiden sade man: Then som fråga wil, han fråga i Abel; och så gif the wål til.

19. Thetta är then redeliga och trogna staden i Israel; och tu wil dräpa staden och modren i Israel? Hwi wil tu upsluka HERRans arfweidel?

20. Joab svarade, och sade: Bort thet, bort thet ifrå mig, at jag upsluka eller förderfwa skulle.

21. Thet hafwer sig icke så; utan en man af Ephraims berg, benämd Seba Bichri son, hafwer uphåfwit sig emot Konung David: får honom hit ut alla na, så wil jag draga af ifrå staden. Qvinnan sade til Joab: Si, hans hufwud skal warda kastadt ut til tig öfwer muren.

22. Och qvinnan kom in til alt folket med sin nishet. Och the högg Seba

Bichri son hufwudet af, och kastade thet ut til Joab. Då blåste han i basunen; och the åtskilde sig ifrå staden, hwar och en uti sin hydda: och Joab kom igen till Konungen i Jerusalem.

23. Och Joab war öfwer hela Israels här; Benaja Jojaba son war öfwer Gethi och Pethi;

24. Adoram war Råntmästare; Josaphat Ahilud son war Sångler;

25. Seja war Skrifware; Zadok och Abiathar woro Prestes:

26. Ther til war Ira, then Jairiten, Davids Prest.

21. Capitel.

Så wardt en hård tid i Davids dagar i tre år efter hwar annan. Och David sökte HERRans ansikte; och HERRen sade: För Sauls skul, och för thet blodhus skul; therefore at han drap the Gibeoniter.

2. Då lät Konungen kalla the Gibeoniter, och talade med them; (men the Gibeoniter woro icke utaf Israels barn, utan woro igenblifne utaf the Amoreer, och Israels barn hade swurit them, men Saul sökte efter at slå them, i sitt nit för Israels barn och Juda.)

3. Så sade nu David til the Gibeoniter: Hwad skal jag göra eder? och hwar med skal jag försonat, at I mågen wål-signa HERRans arfweidel?

4. The Gibeoniter svarade honom: Öf år intet om guld eller silfwer af Saul eller hans hus, och år öf intet om, at någon skal dräpas af Israel. Han sade: Hwad sägen I då, thet jag eder göra skal?

5. The sade til Konungen: Then mannen som öf förderfwat och til intet gjort hafwer, honom stole wi förderfwa, så at intet blifwer qwar af honom i alla Israels gränser.

6. Öf öf siu mån utaf hans hus, at wi uphänge them HERRanom i Gibeas Sauls, HERRans utwalbas. Konungen sade: Jag wil så eder them.

7. Men Konungen stonade Mephiboseth, Jonathans son, Sauls sons, för HERRans eds skull, som emellan them

war, nemligen, emellan David och Jonathan, Sauls son.

8. Men the två Rizpa söner, Aja dotters, hvilka hon Saul födt hade, Armoni och Mephiboseth, tillika med the fem Michaels söner, Sauls dotters, hvilka hon Abriel, Barfillai, then Melcholithens son, födt hade, tog Konungen,

9. Och fick them uti the Gibeoniters hand: the uphängde them på berget för HERanom. Och så föllo these sju på en gång, och blefwo döde i första anden, när hjugganden uppå gick.

10. Då tog Rizpa Aja dotter en säck, och bredde honom på en håll i andens begynnelse, in til thes vatnet af himmelen dröp uppå them; och lät i then dagen inga himmelens foglar sätta sig på them, ej heller markens djur om natten.

11. Och thet wardt sagdt David, hwad Rizpa Aja dotter, Sauls frilla, gjort hade.

12. Och David gick bort, och tog Sauls ben, och Jonathans hans sons ben ifrå the borgare i Jabes i Gilead, som the utaf Bethsans gata stulit hade, ther the Philisteer them hängt hade, på then tiden, då the Philisteer slogo Saul på Gilboa berg:

13. Och förde them sådan tit up, och samlade them tilhopa med the hängdas ben:

14. Och begrofwö Sauls och hans sons Jonathans ben i BenJamins land i Zela i hans faders Kis graf, och gjorde alt såsom Konungen budit hade: alltså wardt då Gud sedan landet försonad.

15. Så hof sig åter et örlig up utaf the Philisteer emot Israel. Och David drog ned, och hans tjenare med honom, och stridde emot the Philisteer. Och David wardt trött.

16. Och Jeggib af Nob, hwilken en af Rapha barn war, och hans glafs wigt war treshundrade kopparwigter, och han hade et nytt harnest uppå; han for efter at slå David.

17. Men Abisai ZeruJa son halp ho-

nom, och slog then Philisteen ihjäl. Då swuro honom Davids män, och sade: Du skal icke mer draga ut med oss i strid, at icke utflädes lyktan i Israel.

18. Sedan hof sig åter et örlig up i Geb med the Philisteer: då slog Sibbechai, then Husathiten, Saph, then och en war utaf Rapha barn.

19. Och sig hof ännu up et örlig i Geb med the Philisteer: då slog Elhanan Jaere Orgims son, en Bethlehemit, Goliath, then Gittithen, hwilken hade en spets, hwars stång war såsom et wästrå.

20. Och sig uphof ännu et örlig i Bath: ther war en lång man, som hade sex finger på sina händer och sex tår på sina fötter, så at the woro fyra och tjugu til talet; och han war också född af Rapha.

21. Och då han talade hädelse til Israel, slog honom Jonathan, Simeas son, Davids broders.

22. These fyra woro Rapha födde i Bath; och föllo igenom Davids och hans tjenareshand.

22. Capitel.

Och David talade för HERanom thenna wisans ord, then tid då HERen hade hulptit honom ifrån alla hans fienders hand och ifrå Sauls hand:

2. Och han sade: HERen är min klippa och min borg och min frälsare:

3. Gud är min tröst; på honom wil jag trösta, min stöld och min hälsas horn, mitt bestårn och min tillflykt, min frälsare, tu som mig hjälper ifrån orätt.

4. Jag wil låfwa och åkalla HERan, så blifwer jag ifrå mina fiender förlofsad.

5. Ly dödens förderf hade omhvarft mig, och Belials bådar hade försträckt mig.

6. Hefswetes band omhvarfde mig, och dödens snaror öfwerfölo mig.

7. När jag bedröfwad är, wil jag åkalla HERan, och ropa til min Gud, så hrer han min röst utaf sitt tempel,

och mitt rop kommer för honom i hans dron.

8. Jorden påfwade och skalf, himmelens grundwalvar hafwa sig rört, och gifwit sig, så han war wred.

9. Röt gick up af hans näsa, och förtärande eld utaf hans mun, så at thet ljungade ther af.

10. Himmelen böjde han, och steg ned; och mörker war under hans fötter.

11. Och han steg på en Cherub, och flög, och syntes på wåderens wingar.

12. Hans tjäll fring om honom war mörker och svart tjockt moln.

13. Af stenet för honom brann thet med ljungande.

14. HERRen duntrade af himmelen, och then högste låt utgå sitt dunder.

15. Han stöt sina pilar, och förströdde them: han låt ljunga, och försträckte them.

16. Då såg man watnet upwälla, och jordens grund wardt blottad genom HERRans straff, och genom hans näsas anda och blåst.

17. Han sände utaf högden, och hämtade mig, och drog mig utu stort watn.

18. Han fråste mig ifrå mina fiender, ifrå mina hatare, som mig för mågtige woro,

19. The mig öfwerföllö i min olyckas tid; och HERRen är min tröst worden.

20. Han hafwer utfört mig på rydden: han tog mig ut; förty han hade lust til mig.

21. HERRen gör wäl mot mig efter min rättfärdighet: han betalar mig efter mina händer's renhet.

22. Ty jag håller HERRans wägar, och är icke ogudaktig worden emot min Gud.

23. Förty alla hans rätter hafwer jag för ögonen; och hans bud kastar jag icke ifrå mig.

24. Men jag är utan want för honom, och bewarar mig för synd.

25. Thersföre wedergäller mig HERRen efter min rättfärdighet, efter min renhet för hans ögon.

26. Med the heliga åst tu helig; med the fromma åst tu from.

27. Med the rena åst tu ren; och mot the öfwiga ställer tu mig öfwig.

28. Ty tu hjälper thet elända folket, och med tina ögon förnedrar tu the höga.

29. Ty tu, HERRe, åst min lycka; HERRen uplyser mitt mörker.

30. Förty med mig kan jag neder slå frigsfolk, och genom min Gud springa öfwer muren.

31. Guds wägar äro utan brist; HERRans tal är genomluttradt: han är en sköld för alla them som hoppas på honom.

32. Ty hwilken är en Gud, utan HERRen? Och hwilken är en tröst utan vår Gud?

33. Gud styrker mig med kraft, och wisar mig en wäg utan brist.

34. Han gör mina fötter lika som hjortars, och sätter mig uppå mina högder.

35. Han lærer mina händer strida, och mina armar at spänna kopparbogen.

36. Och tu gifwer mig tin hålsas sköld; och når tu förnedrar mig, gör tu mig stor.

37. Tu gör rum för mig til at gå, at mina fötter icke slinta.

38. Jag wil jaga efter mina fiender, och förgöra them, och wil icke omvända, til thes jag gör en anda med them.

39. Jag wil förgöra them och neder slå them, och the stola icke stå mig emot: the måste falla under mina fötter.

40. Tu kan omgjorda mig med kraft til strid: tu kan kasta them under mig, som sätta sig up emot mig.

41. Tu gifwer mig mina fiender på flykten, at jag må förstöra them som mig hata.

42. The ropa; men ther är ingen hjälpare: til HERRan; men han swarar them intet.

43. Jag stal sönderstötta them såsom stoft på jorden; såsom träck uppå gatorna skal jag göra them til mull, och förströ them.

44. Tu hjälper mig ifrå thet tråtsamma folket; och bewarar mig til

et hufvud öfwer hedningarna. Thet folk som jag intet kände, skal tjena mig.

45. The främmande barn försaka mig; men these lyda mig med hörsamma bron.

46. The främmande barn äro försmåttade, och brytas i sina bojor.

47. HERren lefwer, och lifwad warre min tröst; och uphöjd warde Gud, min hälsas tröst,

48. Gud som gifwer mig hämmnen, och kastar folk under mig.

49. Han förer mig ut ifrå mina fiender; och ifrå them, som sätta sig emot mig, uphöjer tu mig; och ifrå wrångwisa män frälsar tu mig.

50. Therefore wil jag tacka tig, HERre, ibland hedningarna, och titt namn lässjunga;

51. Then ther stor salighet bewisar sin Konung, och gör wäl med David, sin Smorda, och med hans såd i ewig tid.

23. Capitel.

These äro the sista Davids ord. David Isai son sade, then mannen sabet, som för en Jacobs Guds Smord upfatt år, och en lustig Israels distare.

2. HERrans ande hafwer talat genom mig, och hans ord är skedt genom min tunga.

3. Israels Gud hafwer talat til mig; Israels tröst hafwer mig tillsagt; then ther råder öfwer mennistorna, then rättwise rådande i Guds fruktan.

4. Såsom ljuset är om morgonen, så solen upgår blottida utan moln, och af skenet efter regn växer gräs up af jorden.

5. Ty ingen ting är för Gudi såsom mitt hus; ty han hafwer gjort et ewigt förbund med mig, i alla måtto wißt och fast; ty thet är all min salighet och all lust, at thet så wåra skal.

6. Men then ogudaktige Belial skal warda aldeles utrotad, såsom törne, så at man intet behåller ther af.

7. Och om någon antastar them, sko-

la the med jern och spets platt förderfwa them; och man skal upbränna them med eld i thesas rum.

8. These äro namnen af Davids hjeltar: Isabeam Hachmoni son, then ypperste ibland tre, hwilken uphof sin spets, och slog ihjäl åttahundrade i en resa.

9. Näst honom war Eleazar Dodi son, Ahohi sons, ibland the tre hjeltar med David, så the förhådde the Philisteer, och woro ther församlade til strid, och Israels män drogo up.

10. Då stod han, och slog the Philisteer, til thes hans hand domnade, trött af swärdet. Och HERren gaf en stor salighet på then tiden, så at folket wände om igen efter honom til at döfwa.

11. Efter honom war Samma Age son, then Hararitens. Då the Philisteer församlade sig i en rota, och ther war en åker full med lintz, och folket flydde för the Philisteer:

12. Då trädde han midt uppå then åren, och undsatte honom, och slog the Philisteer; och HERren gaf en stor salighet.

13. Och these tre ypperste ibland tretio kommo ned i anden til David uti kulan Abdullam: och the Philisteers rote låg i Rephaims dal.

14. Men David war wid then tiden på borgen: och the Philisteers folk låg i Bethlehem.

15. Och David wardt lyften, och sade: Ho wil hämta mig dricka af thet watn i Bethlehems brunn under porten?

16. Då föllo the tre hjeltar in uti the Philisteers låger, och hämtade watn utu brunnen i Bethlehem under porten, och buro til David: men han wilde intet dricka thet; utan utgöt thet HERranom,

17. Och sade: Thet låte HERren wara långt ifrå mig, at jag thetta göra skulle. Är thet icke the mäns blod, som sitt lif wågade, och qingo tit? Och han wille icke dricka. Thet gjorde nu the tre hjeltar.

18. Abisai, Joabs broder, ZeruJa son, war och en ypperst ibland tre. Han hof sin spets up, och slog trehundra; och war också prisad ibland tre.

19. Och then hårligaste ibland tre, och war theas öfwerste; men han kom icke in til the tre.

20. Och Benaja, Jojada son, IsaiIs søns, af stora gerningar, af Rabzeel; han slog tu the Moabiteris lejon, och gif ned och slog et lejon i brunnen i snötiden:

21. Och slog theslifes en grufvelig Egyptist man, som hade en spets i sin hand; men han gif ned til honom med en staf, och tog then Egyptiern spetsen utu handen, och slog honom ihjäl med sin egen spets.

22. Thetta gjorde Benaja Jojada son, och war beprisad ibland the tre hjeltar.

23. Och hårligare än the trettio; men han kom icke til the tre. Och David gjorde honom til sitt hemliga råd.

24. Asahel, Joabs broder, är ibland the trettio; Elhanan Dodo son i Beth-Leheem.

25. Samma, then Haroditen: Elifa, then Haroditen:

26. Helez, then Palsthitin; IraIs søns, then Heboitens:

27. Abieser, then Annetthothiten: Mebunnai, then Husathiten:

28. Zalmon, then Ahothiten: Maharai, then Netophathiten:

29. Heleb Baena son, then Netophathiten: Itthai Ribai son af Gibeab Ben-Jamins barns:

30. Benaja, then Pirgathoniten: Hiddai af the båkar Gaas:

31. AbiAlbon, then Arbathiten: Asmavet, then Barhumiten:

32. Eliaheba, then Saalboniten, Isais och Jonathans barn:

33. Samma, then Harariten: Ahiam Sarars son, then Araritens:

34. Eliphelet Ahasbai son, Maachathi søns: Eliam Ahitophels son, then Gilonitens:

35. Hezrai, then Carmeliten: Paarai, then Arbiten:

36. Igeal Nathans son af Zoba: Bani, then Gadithen:

37. Zelek, then Ammoniten: Naharai, then Beerothiten, Joabs wapendragare, ZeruJa søns:

38. Ira, then Ithriten: Gareb, then Ithriten:

39. Uria, then Hethéen: the äro alle tilhopa sju och trettio.

24. Capitel.

Och HERans wrede förgrimmade sig åter emot Israhel, och gaf David ibland them in, at han sade: Gå bort, råtna Israhel och Juda.

2. Och Konungen sade til Joab, sin hårhöfwtitsman: Går omkring i alla Israhels slägter, ifrå Dan in til Beer-Seba, och råtna folket, at jag må weta huru mycket thet är.

3. Joab sade til Konungen: HERren tin Gud förde til thetta folket, så som thet nu är, ännu hundra resor så mycket, at min Herre Konungen må se lust ther uppå; men hwad hafwer min Herre Konungen lust til thetta ärendet?

4. Men Konungens ord måste gå före emot Joab och höfwtitsmännerna öfwer håren. Alltså drog Joab ut, och höfwtitsmännerna öfwer håren, ifrå Konungen, at the skulle tälja Israhels folk.

5. Och the foro öfwer Jordan, och lågrade sig i Aroer, på högra sidan wid then staden som ligger i Gads bäck och i Jaeser;

6. Och kommo til Gilead, och i nederlandet Hadsi, och kommo til Dan Jaan, och omkring Sidon;

7. Och kommo til then fasta staden Tyrus och til alla the Heveers och Cananeers städer, och kommo ut söder på Juda til Beer-Seba;

8. Och drogo kring om hela landet. Och efter nio månader och tjugu dagar kommo the til Jerusalem igen.

9. Och Joab fick Konungen summan af folket som taldt war; och thet war i Israhel åttahundra sinom tusende starke män, som swärd utdrogo; och i Juda femhundra sinom tusende män.

10. Och Davids hjerta slog honom, sedan folket taldt war. Och David

sade til HERRan: Jag hafwer swår-
ligen syndat, at jag thetta gjort hafwer:
och nu, HERRe, tag bort tin tjenares
missgerning; ty jag hafwer gjort myc-
ket dårligt.

11. Och då David stod up om morgo-
nen, kom HERRans ord til Propheten
Gad, Davids Siare, och sade:

12. Gad bort och tala til David:
Så säger HERRen: Treggehanda ting
sätter jag dig före; utwålj ther af et,
thet jag tig göra skal.

13. Gad kom til David, och bodade
honom, och sade til honom: Wil tu,
at hård tid kommer i tre år i titt land;
eller at tu i tre månader måste fly för
tina fiender, och the förfölja tig; eller
at pestilentie blifwer i tre dagar i titt
land? Så mårt nu, och se til hwad
jag skal säga honom igen, som mig
såndt hafwer.

14. David sade til Gad: Mig är stor
ångest; men låt mig falla i HERRans
hand; ty hans barmhertighet är stor:
jag wil icke falla i menniskohand.

15. Alltså lät HERRen komma pesti-
lentie i Israel, ifrå morgonen in til
bestånd tid, så at folket blef dödt ifrå
Dan in til BeerSaba, sjuttio tusende
män.

16. Och då Angelen utsträckte sin hand
öfwer Jerusalem, at han thet förderfwa
skulle, ångrade HERRanom thet onda,
och sade til Angelen som folket förderf-
wade: Thet är nog; håll nu tin hand
tilbaka. Och HERRans Angel war wid
Arauna lada, then Jebuseens.

17. Då David såg Angelen som fol-
ket slog, sade han til HERRan: Si,

jag hafwer syndat; jag hafwer gjort
then missgerningen; hwad hafwa thessa
såren gjort? Låt tin hand wara emot
mig och min faders hus.

18. Och Gad kom til David i samma
tiden, och sade til honom: Gad up,
och res up HERRanom et altare uti A-
rauna lada, then Jebuseens.

19. Alltså gif David up, såsom Gad
sagt, och HERRen budit hade.

20. Och då Arauna wände sig om,
såg han Konungen med sina tjenare gå
til sig. Och han tilbåd på sitt ansikte
ned til jorden,

21. Och sade: Hwi kommer min Her-
re Konungen til sin tjenare? David
sade: Til at köpa ladan af tig, och byg-
ga HERRanom et altare, at plågan
må återwända ibland folket.

22. Arauna sade til David: Min
Herre Konungen tage och offre såsom
honom tackes: si, ther äro oxarne til
bränneoffer, och slådar och redskap åt
oxarna til wed:

23. Allt gaf Arauna Konungen. Och
Arauna sade til Konungen: HERRen
tin Gud låte tig wara sig behagelig.

24. Men Konungen sade til Arauna:
Icke så, utan jag wil köpa tig thet af
för penningar; ty jag wil icke göra
HERRanom min Gud bränneoffer, thet
jag för intet hafwer. Alltså köpte Da-
vid ladan och oxarna för femtio siklar
silfwer,

25. Och byggde ther sammastådes
HERRanom et altare, och offrade brän-
neoffer och tackoffer. Och HERRen
wardt landet försonad; och plågan
wände åter på Israel.

Första Konunga=Boken.

1. Capitel.

Och då Konung David war gammal
och wäl til ålders kommen, kunde han
icke warda warm, ändock man hölsde
honom med kläder.

2. Då sade hans tjenare til honom:
Låt them söka min Herre Konungen
en piga, en jungfru, som står för Ko-
nungen, och sköter honom, och sofwer
i hans famn, och wärmer min Herre
Konungen.

3. Och the stötte up en dågelig piga i alla Israels gränser, och funno Abisag af Sunem, och hade henne til Konungen.

4. Och hon war en gansta dågelig piga, och hon stötte Konungen, och tjente honom; men Konungen kände henne intet.

5. Men Adonia, Haggith son, hof sig up, och sade: Jag wil wara Konung; och gjorde sig wagnar och resenärer, och femtio män til drabanter för sig.

6. Och hans fader bekymrade honom intet i sin tid, så at han sade: Hwi gör tu så? Och han war oc en dågelig man; och han hade födt honom näst efter Abisalom.

7. Och han hade sitt råd med Joab Jeruza son, och med Abiathar, Presten: the hulpo Adonia.

8. Men Presten Zadok, och Benaja Tojada son, och Nathan, Propheten, och Simei, och Rej, och the Davids hjeltar, woro icke med Adonia.

9. Och då Adonia offrade får och orar och gödd boskap wid then stenen Soheleth, som låg wid then brunnen Rogel, båd han alla sina bröder, Konungens söner, och alla Juda män, Konungens tjenare:

10. Men then Propheten Nathan, och Benaja, och the hjeltar, och Salomo, sin broder, båd han intet.

11. Då sade Nathan til BathSeba, Salomos moder: Hafwer tu icke hört, at Adonia, Haggith son, är Konung worden? och vår Herre David wet intet ther af.

12. Så kom nu; jag wil gifwa tig et råd, at tu må undsätta tin och tin sons Salomos själ.

13. Bort, och gå in til Konung David, och såg til honom: Hafwer tu icke, min Herre Konung, swurit och sagt tin tjänarinna: Tin son Salomo skal wara Konung efter mig, och han skal sitta på min stol? Hwi är då Adonia Konung worden?

14. Si, medan tu ännu ther är och talar med Konungen, wil jag komma in efter tig, och fullkomna ditt tal.

15. Och BathSeba gick in til Konun-

gen i kammaren; och Konungen war gansta gammal, och Abisag af Sunem tjente Konungen.

16. Och BathSeba böjde sig, och tilbåd Konungen. Konungen sade: Hwad wil tu?

17. Hon sade til honom: Min Herre, tu hafwer swurit tin tjänarinna wid HERAN tin Gud: Tin son Salomo skal wara Konung efter mig, och sitta på min stol.

18. Men nu, si, Adonia är Konung worden; och min Herre Konungen wet intet ther af.

19. Han hafwer offrat orar och gödd boskap och många får, och hafwer budit alla Konungens söner; ther til Abiathar, Presten, och Joab, härhöfwitsmannen; men tin tjenare Salomo hafwer han intet budit.

20. Men tu äst, min Herre, Konung; hela Israels ögon se på tig, at tu skal gifwa them före, ho som skal sitta på min Herres Konungens stol efter honom.

21. När nu min Herre Konungen med sina fäder affomnad är, så måste jag och min son Salomo syndare wara.

22. Medan hon ännu talade med Konungen, kom Propheten Nathan.

23. Och the sade Konungen til: Si, Propheten Nathan är ther. Och som han kom in för Konungen, tilbåd han Konungen på sitt ansikte ned til jorden,

24. Och sade: Min Herre Konung, hafwer tu sagt: Adonia skal wara Konung efter mig, och sitta på min stol?

25. Ty han är i dag nedergången, och hafwer offrat orar och gödd boskap och många får, och hafwer budit alla Konungens söner och höfwitsmänner, ther til Presten Abiathar; och si, the äta och dricka för honom, och säga: Lycka ste Konung Adonia!

26. Men mig tin tjenare och Zadok, Presten, och Benaja Tojada son, och tin tjenare Salomo, hafwer han intet budit.

27. Är thet så af min Herre Konungen besäldt, och tu hafwer tin tjenare thet icke weta låtit, hwilken uppå min

Herres Konungens stol efter honom sitta stal?

23. Konung David svarade och sade: Kaller mig BathSeba; och hon kom in för Konungen. Och då hon stod för Konungen,

29. Swor Konungen och sade: Så sant som HERren lefwer, som min själ förlofsat hafwer utur all nbd;

30. Jag wil i dag göra, såsom jag tig wid HERren Israels Gud swurit hafwer och sagt: Salomo, tin son, skal wara Konung efter mig, och han skal sitta på min stol för mig.

31. Då böjde sig BathSeba med sitt anlete ned til jorden, och tilbad Konungen, och sade: Lycka min Herre Konung David i ewig tid!

32. Och Konung David sade: Kaller mig Presten Zadok och Propheten Nathan och Benaja Tojada son: och då the kommo in för Konungen,

33. Sade Konungen til them: Lager med eder eder Herres tjenare, och sätt min son Salomo uppå min mula, och förer honom ned til Sihon.

34. Och Presten Zadok, samt med Propheten Nathan, smörje honom ther til Konung öfwer Israel, och blåser med basuner, och säger: Lycka ste Konung Salomo!

35. Och drager med honom up, och kommer, så skal han sitta på min stol, och wara Konung för mig; och jag wil bjuda honom, at han skal wara en Förste öfwer Israel och Juda.

36. Då svarade Benaja Tojada son Konungen, och sade: Amen. Thet såge också HERren, min Herre Konungens Gud.

37. Såsom HERren hafwer warit med min Herre Konungen, så ware han och med Salomo, at hans stol må större warda än min Herres Konung Davids stol.

38. Då gingo Presten Zadok och Propheten Nathan och Benaja Tojada son och Erethi och Plethi ned, och satte Salomo på Konung Davids mula, och förde honom til Sihon.

39. Och Presten Zadok tog oljehornet

utu tabernaklet, och smorde Salomo: och the blåste med basuner, och alt folket sade: Lycka ste Konung Salomo!

40. Och alt folket drog up efter honom, och folket pipade med pipor, och war ganska gladt, så at thet skallade i marken utaf theras stri.

41. Och Adonia hörde thet, och alle the budne, som med honom woro, och the hade allaredan ätit; och då Joab hörde basunens ljud, sade han: Hwärt wil thet striet och bullret i staden?

42. Som han ännu talade, si, då kom Jonathan, Presten Abiathars son; och Adonia sade: Kom här in; ty tu äst en dugelig man, och bär goda tidningar.

43. Jonathan svarade och sade til Adonia: Ja, vår Herre Konung David hafwer gjort Salomo til Konung;

44. Och hafwer sändt med honom Presten Zadok och Propheten Nathan och Benaja Tojada son och Erethi och Plethi, och the hafwa satt honom på Konungens mula;

45. Och Presten Zadok, med Propheten Nathan, hafwer smört honom til Konung i Sihon; och the äro upbragade sådan med fröjd, så at staden forlar. Thet är thet stri som I hört hafwen.

46. Ther til sitter Salomo på Konungstolen;

47. Och Konungens tjenare hafwa ingått til at wälsigna vår Herre Konung David, och hafwa sagt: Tin Gud gøre Salomo et bättre namn, än titt namn är, och gøre hans stol större än tin stol: och Konungen hafwer tilbedt ther han låg på sängen.

48. Och Konungen hafwer så sagt: Låshvad ware HERren Israels Gud, som i dag hafwer låtit en sitta på min stol, så at mina ögon thet sett hafwa.

49. Då wordo försträckt, och stodo up alle the som när Adonia budne woro, och gingo bert hwar och en sin wäg.

50. Men Adonia fruktade sig för Salomo, och stod up, gick bort, och fattade hornen af altaret.

51. Och Salomo wardt sagdt: St, Adonia fruktar för Konung Salomo;

och si, han fattar altarets horn, och säger: Konung Salomo swärje mig i dag, at han icke dräper sin tjenare med swärd.

52. Salomo sade: Wil han wara redelig, så skal icke et hår af honom falla på jorden; men warder något ondt befunnit med honom, så skal han dö.

53. Och Konung Salomo sände bort, och låt hämta honom ned ifrån altaret. Och då han kom, tilbad han Konung Salomo; men Salomo sade til honom: Sack i titt hus.

2. Capitel.

Som nu tiden led, at David skulle dö, böd han sin son Salomo, och sade:

2. Jag går all verdens väg; så war nu tröst, och war en man.

3. Ochakta på HERRans tin Guds wakt, så at tu wandrar i hans wägar, och håller hans seder, bud, rätter, witsnesbörd, såsom skrifwit är i Mose lag; på thet tu skal wara klok i alt thet tu gör, och ehwart tu tig wänder;

4. På thet HERRen skal upwäcka sitt ord, som han öfwer mig talat hafwer, och sagt: Om tina barn bewara sina wägar, så at the wandra troligen, och af alt hjerta och af all själ för mig, så skal aldrig fattas af dig en man på Israels stol.

5. Och wet tu wäl hwad Joab ZeruJa son hafwer gjort mig, hwad han gjorde the två härhöfwrismän i Israel, Abner Ner son och Amasa Jether son, hwilka han drap, och utgöt frigsblod i freden, och låt komma frigsblod uppå sitt bälte, thet omkring hans ländar war, och uppå sina skor som på hans fötter woro.

6. Gör efter tin wißhet, så at tu icke förer hans grå hår med frid ned til grafwen.

7. Och Barzillai barn, then Gileaditen, skal tu bewisa barmhertighet, så at the äta wid titt bord; förth the gifwo sig til mig, då jag flydde för tin broder Absalom.

8. Och si, tu hafwer Simei när dig, Sera son, Semini sons af Bahurim,

then mig stamligen bannade, på then tid jag gick til Mahanaim; men han kom ned emot mig wid Jordan. Då swor jag honom wid HERRan, och sade: Jag wil icke dräpa dig med swärd.

9. Men låt icke tu honom blifwa ofstygig; ty tu äst en wis man, och wet wäl hwad tu honom göra skal, at tu låter hans grå hår med blod komma ned til grafwen.

10. Så affonnade då David med sina fåder, och wardt begrafwen uti Davids stad.

11. Men tiden som David hade warit Konung öfwer Israel war fyratio år. I sju år war han Konung i Hebron, och tre och trettio år i Jerusalem.

12. Och Salomo satt på sin faders Davids stol, och hans rike wardt stroligen befäst.

13. Men Adonia, Haggith son, kom in til BathSeba, Salomo moder; och hon sade: Kommer tu ock med frid? Han sade: Ja.

14. Och han sade: Jag hafwer något at tala med dig. Hon sade: Säg.

15. Han sade: Du wet, at riket war mitt, och hela Israel hade wändt sitt ansikte til mig, at jag skulle wordet Konung; men nu är riket förwändt, och wordet min broders: af HERRanom är thet hans wordet.

16. Du beder jag en bön af dig; låt icke mitt ansikte komma til blygd. Hon sade til honom: Säg.

17. Han sade: Tala med Konung Salomo; ty han låter icke titt ansikte komma til blygd, at han gifwer mig Abisag af Sunem til hustru.

18. BathSeba sade: Wäl; jag wil på tina wågnar tala til Konungen.

19. Och BathSeba kom in til Konung Salomo, til at tala med honom, på Adonia wågnar. Och Konungen stod up, och gick emot henne, och tilbad henne, och satte sig på sin stol; och för Konungens moder wardt ock satt en stol, så at hon satte sig på hans högra sida.

20. Och hon sade: Jag beder en liten bön af dig; låt icke mitt ansikte komma

til blygd. Konungen sade til henne : Bed, min moder ; jag wil icke låta titt ansikte komma til blygd.

21. Hon sade : Låt gifwa Abisag af Sunem tin broder Adonia til hustru.

22. Lå swarade Konung Salomo, och sade til sin moder : Hwi beder tu om Abisag af Sunem til Adonia ? Bed honom och riket med ; förty han är min äldste broder, och han hafwer Presten Abiathar och Joab ZeruJa son.

23. Och Konung Salomo swor wid HERran och sade : Gud gøre mig thet och thet, Adonia skal thetta hafwa tålat emot sitt lif.

24. Och nu, så wißt som HERren lefwer, then mig stadfäst hafwer och låtit sitta på min faders Davids stol, och then mig et hus gjort hafwer, såsom han sagt hafwer, i dag skal Adonia dö.

25. Och Konung Salomo sände bort Benaja Jojada son ; han slog honom, så at han blef dö.

26. Och til Presten Abiathar sade Konungen : Gack bort til Anathoth til tin åter ; ty tu hörer döden til ; men jag wil icke dråpa dig i dag ; förty tu hafwer burit HERrans HERrans arf för min fader David, och hafwer med lidit hwad som hålst min fader lidit hafwer.

27. Alltså fördröf Salomo Abiathar, at han icke måtte blifwa HERrans Prest ; på thet HERrans ord fullbordas skulle, som han öfwer Eli hus tålat hade i Silo.

28. Och thetta ryktet kom för Joab ; ty Joab höll sig in til Adonia, ehuru wål han icke hade hållit sig til Absalom : så flydde Joab in uti HERrans tabernakel, och fattade hornen af altaret.

29. Och thet wardt bodadt Konung Salomo, at Joab war flydd uti HERrans tabernakel, och si, han står wid altaret. Lå sände Salomo Benaja Jojada son, och sade : Gack och slå honom.

30. Och lå Benaja kom til HERrans tabernakel, sade han til honom : Så säger Konungen : Gack här ut. Han sade : Nej, här wil jag dö. Och Benaja sade thetta Konungen igen, och sade :

Så hafwer Joab sagt, och så hafwer han swarat mig.

31. Konungen sade til honom : Gör såsom han sagt hafwer, och slå honom, och begraf honom, at tu ifrå mig och min faders hus tager thet blod som Joab oförstlydt utgitt hafwer.

32. Och HERren betale honom hans blod uppå hans hustru, at han hafwer slagit två män, the ther redeligare och bättre woro än han, och hafwer dråpit them med swärd, så at min fader David intet ther af wiste, nemligen, Abner Ner son, then hårhöfswitsmannen öfwer Israel, och Amasa Jether son, hårhöfswitsmannen öfwer Juda :

33. Så at theras blod må betaladt warda på Joabs hustru, och hans såds i ewig tid. Men David och hans såd, hans hus och hans stol hafwe frid af HERranom i ewig tid.

34. Och Benaja Jojada son gick up, och slog honom, och drap honom ; och han wardt begrafven i sitt hus i öknen.

35. Och Konungen satte Benaja Jojada son i hans stad öfwer håren ; och Zadoel Presten satte Konungen i Abiathars stad.

36. Och Konungen sände bort och låt kalla Simei, och sade til honom : Bygg dig et hus i Jerusalem, och bo ther, och gack intet ut tådan, antingen hit eller tit.

37. På hwilken dag tu ther utgår, och går öfwer then båcken Kidron, så wet, at tu skal döden dö ; titt blod ware på titt hustru.

38. Simei sade til Konungen : Thet är en god mening ; såsom min Herre Konungen sagt hafwer, så skal tin tjenare göra. Så bodde Simei i Jerusalem i lång tid.

39. Men thet begaf sig efter tre år, at två tjenare lupo ifrå Simei til Achis Maacha son, Konungen i Gath. Och Simei wardt sagdt : Si, tine tjenare äro i Gath.

40. Lå stod Simei up, och sadlade sin åsna, och drog åstad til Gath til Achis, at han skulle söka sina tjenare : och lå han tit kom, förde han sina tjenare ifrå Gath.

41. Och thet wardt sagdt Salomo, at Simeï war faren af Jerusalem til Gath, och igentommen.

42. Då sände Konungen bort, och lät kalla Simeï, och sade til honom: Hafwer jag icke swurit dig wid HERRan, och betyngat dig, och sagt: På hwilken dag tu fore ut, antingen hit eller tit, at tu så weta skulle, at tu skulle döden dö? Och tu sade til mig: Jag hafwer hört en god mening.

43. Hwi hafwer tu så icke hållit dig efter HERRans ed och thet bud som jag dig budit hafwer?

44. Och Konungen sade til Simeï: Tu wet alt thet onda som titt hjerta med sig wet, som tu min fader David gjort hafwer: HERRen hafwer betalat tin ondskå på titt hufvud;

45. Och Konung Salomo är wälsignad, och Davids stol warder befäst för HERRanom i ewig tid.

46. Och Konungen böd Benaja Isajada son. Han gick ut, och slog honom, at han blef dödd. Och riket wardt befäst i Salomos hand.

3. Capitel.

Och Salomo bekrandade sig med Pharaon, Konungen i Egypten, och tog Pharaos dotter, och förde henne uti Davids stad, til thes han skulle fullbygga sitt hus och HERRans hus och muren omkring Jerusalem.

2. Men folket offrade ännu på högderna; ty thet war åntå intet hus byggt åt HERRans Namn in til then tiden.

3. Men Salomo hade HERRan kår, och wandrade efter sin faders Davids seder, undantagande at han offrade och rökte uppå högderna.

4. Och Konungen gick bort til Gibeon, til at offra ther; ty ther war en hårlig högd: och Salomo offrade tusende bränneofer på thet samma altaret.

5. Och HERRen syntes Salomo i Gibeon, uti en dröm om natten; och Gud sade: Bed hwad jag skal gifwa dig.

6. Salomo sade: Tu hafwer gjort

med min fader David, tin tjänare, stor barmhertighet, såsom han wandrade för dig i sanning och rättfärdighet och med et rättfärdigt hjerta når dig; och tu hafwer hållit honom thenna stora barmhertigheten, och gifwit honom en son, som på hans stol sitta skulle, såsom nu tilgår.

7. Nu, HERRe min Gud, tu hafwer gjort tin tjänare til Konung i min faders Davids stad; så är jag en ung dräng, och wet icke min utgång eller ingång.

8. Och tin tjänare är ibland titt folk, som tu utwalt hafwer, thet så mycket är, at thet ingen räknå eller bestrifwa kan för myckenhets skull.

9. Så gif nu tin tjänare et lydaktigt hjerta, at han må döma titt folk, och förstå hwad godt och ondt är; ty ho förmå döma thetta titt mäktiga folk?

10. Då tänktes thet HERRanom wål, at Salomo bad om sådant.

11. Och Gud sade til honom: Efter tu thetta begårde, och bad icke om långt lif, eller rikedomar, eller om tina fienders själar, utan om förstånd til att döma:

12. Si, så hafwer jag gjort efter tina ord; si, jag hafwer gifwit dig et wist och förståndigt hjerta, så at tin lifte hafwer icke warit för dig, och icke heller efter dig upkomma skal.

13. Ther til thet tu icke bedit hafwer, thet hafwer jag också gifwit dig, nemligen, rikedomar och hårlighet; så at ingen skal wara tin lifte ibland Konungarna i tina dagar.

14. Och om tu wandrar i mina wägar, så at tu håller mina seder och bud, såsom tin fader David wandrat hafwer, så wil jag gifwa dig långt lif.

15. Och då Salomo wakenade, si, så war thet en dröm: och han kom til Jerusalem, och gick fram för HERRans förbunds ark, och offrade bränneofer och tackoffer, och gjorde et stort gästgäbod åt alla sina tjänare.

16. På then tiden kommo två skökor för Konungen, och gingo fram för honom.

17. Och the n ena qvinnan sade: Åh! min Herre, jag och thenna qvinnan bodde uti et hus, och jag födde när henne i huset.

18. Och efter tre dagar sedan jag födt hade, födde hon också; och wi woro tillhopa, så at ingen främmande war med oss i huset, utan wi båda.

19. Och thenna qvinnans son blef död om natten; ty hon förframade honom i sonnen.

20. Och hon stod up om natten, och tog min son ifrån min sida, när tin tjennarinna sof, och lade honom på sin arm, och sin döda son lade hon på min arm.

21. Och då jag om morgonen upstod, til at gifwa min son di, si, då war han död: men om morgonen såg jag granneligen på honom, och si, thet war icke min son, then jag födt hade.

22. Then andra qvinnan sade: Thet är icke så: min son lefwer, och tin son är död; men thenna sade: Thet är icke så: tin son är död, och min son lefwer. Och the talade alltså för Konungen.

23. Och Konungen sade: Thenna säger: Min son lefwer, och tin son är död; then andra säger: Icke så; tin son är död, och min son lefwer.

24. Och Konungen sade: Läger mig hit et swärd. Och då swärdet war burrit fram til Konungen,

25. Sade Konungen: Hugger thet lefwande barnet i tu stycken, och gifwer thenna hälften, och then andra också hälften.

26. Då sade qvinnan, hwilkens barn lefde, til Konungen: (ty hennes moderliga hjerta gaf sig öfwer sin son) Åh! min Herre, gif henne barnet lefwande, och dräp thet icke. Men then andra sade: Thet ware hwarken mitt eller ditt; låt skiftat.

27. Då swarade Konungen och sade: Gifwer thenna barnet lefwande, och dräper thet icke: hon är thes moder.

28. Och then domen, som Konungen affagt hade, spordes för hela Israel: och the fruktade Konungen; förty the sågo, at Guds wisshet war i honom til at döma.

4. Capitel.

Alltså wardt Salomo Konung öfwer hela Israel.

2. Och these woro hans Förstar: AsarJa Zadoks son, Prestens:

3. Eliphoreph och AhiJa, Gisa söner, woro Skrifware: Josaphat Ahilud son war Cantzler:

4. Benaja Tojada son war Hårhöfswitsman: Zadok och Abiathar woro Prestes:

5. AsarJa Nathans son war öfwer ämbetsmännerna: Sabud Nathans son, Prestens, war Konungens wän:

6. Ahisar war Hofmästare: Adoniram Abda son war Råntmästare:

7. Och Salomo hade tolf befallningsmän öfwer hela Israel, som försörjde Konungen och hans hus: hwar och en hade en månad om året til försörja.

8. Och the hette alltså: Hurs son på Ephraims berg:

9. Defers son i Makaz, och i Saalbim, och i BethSerues, och i Elon BethHanani:

10. Hefeds son i Aruboth; och hade ther til Socho och hela landet Sepher:

11. AbiNadabs son hela landet Dor; och hade Taphath, Salomos dotter, til hustru:

12. Baana Ahilud son i Zaanach, och i Megiddo, och öfwer hela BethSean, hwilket ligger wid Zarthana under Isreel, ifrån BethSean in til then planen Mehola, in til hinsidan Jokmeam:

13. Gebers son i Ramoth i Gilead; och hade the städer Jairs Manasse söns i Gilead, och hade then ångden Argob som i Basan ligger, sextio stora städer murade, och med kopparbomar:

14. Ahinadab Iddo son i Mahanaim:

15. Ahimaaz i Naphtali; och han tog också Basmath Salomos dotter til hustru:

16. Baana Husai son i Aser och i Aloth:

17. Josaphat Paruah son i Issachar:

18. Simej Ela son i BenJamin :

19. Geber Uri son i Gileads land, i Sihons, the Amoreers Konungs land, och Og, Konungens i Basan ; en befallningsman war i thet samma landet.

20. Men Juda och Israel woro många såsom sanden i hafwet, och the äro och drucko, och woro glade.

21. Alltså war Salomo en herre öfwer alla riken, ifrån älfwen in til the Philisteers land, och alt in til the Egyptiers gräns ; hwilka honom förde stänker, och tjente honom i hans lifstid.

22. Och Salomo måste dageligen hafwa til spisning trettio Corer semlomjöl, sextio Corer annat mjöl,

23. Tio gödda oxar, och tjugu oxar af betet, och hundrade får ; förutan hjortar och rådjur, stengetter, och hvad man på stall höll ;

24. Ty han war rådande i hela landet, på thenna sidan älfwen, ifrån Thiphshah alt in til Gasa, öfwer alla the Konungar på thenna sidan älfwen, och hade frid med alla sina grannar alt omkring ;

25. Så at Juda och Israel bodde trygge, hwar och en under sitt wintrå och under sitt fikonatrå, ifrån Dan alt in til BeerSeba, så länge Salomo lefde.

26. Och Salomo hade fyratio tusende wagnshästar och tolf tusende resenärer.

27. Och befallningsmännenne förordade Konung Salomo, och alt thet som til Konungens bord hörde, hwar och en i sin månad, och låto intet fattas.

28. Sammalunda oc korn och halm för hästar och mular förde the tit som han war, hwar och en efter som honom befalldt war.

29. Och Gud gaf Salomo gansta stor wißdom och förstånd, och et fritt mod, såsom sanden som ligger på hafwets strand ;

30. Så at Salomos wißdom war större än alla Österlänninge-barns och alla Egyptiers wißdom.

31. Och han war wisare än alla mennistor, och wisare än Ethan, then Esra-

hiten, Heman, Chalhoh och Darda, Mahols söner : och war namnfunnig ibland alla hedningar alt omkring.

32. Och han talade tretusende ordspråk ; och hans wisor woro tusende och fem.

33. Och han talade om trä, ifrån ceder, som är i Libanon, alt in til Jsof, som wårer utu wäggen : theslikes talade han om djur, om foglar, om maskar, om fiskar.

34. Och utaf alla folkslag kommo til at höra Salomos wißdom, ifrån alla Konungar på jorden, som af hans wißdom hört hade.

5. Capitel.

Och Hiram, Konungen i Tyro, sände sina tjenare til Salomo ; ty han hade hört, at the hade smort honom til Konung i hans faders stad : ty Hiram älskade David så länge han lefde.

2. Och Salomo sände til Hiram, och låt säga honom :

3. Tu wet, at min fader David icke kunde bygga HERRans sin Guds Namn et hus, för örlig skul, som alt omkring honom war, in til thes HERRen gaf them under hans fotbjelle ;

4. Men nu hafwer HERRen min Gud gifwit mig rolighet alt omkring, så at ingen motståndare, eller ondt hinder mer på fårde är.

5. Si, så hafwer jag tänkt bygga et hus HERRans min Guds Namn, så som HERRen talat hafwer til min fader David, och sagt : Tin son, som jag i tin stad sätta skal på tin stol, han skal bygga mitt Namn et hus.

6. Så befall nu, at man hugger mig ceder utu Libanon, och at tina tjenare äro med mina tjenare ; och tina tjenaresh löm wil jag gifwa tig, alt såsom tu säger ; ty tu wet, at när oss är ingen som kan hugga trä såsom the Zidonier.

7. Då Hiram hörde Salomos ord, föröjade han sig storligen, och sade : Lifwad ware HERRen i thenna dag, som hafwer gifwit David en wiß son öfwer thetta myckna folket.

8. Och Hiram sände til Salomo, och lät säga honom: Jag hafwer hört thet tu til mig sändt hafwer; jag wil göra efter alt titt begär med ceder och furuträ.

9. Mine tjenare skola föra them ned af Libanon ut til hafwet; och jag wil låta lägga them i flottor på hafwet, in til thet rum som tu mig förefågande warder, och wil lösa them ther, och tu skal låta hämta them; men tu skal och göra mitt begär, och gifwa mitt folk kost.

10. Alltså gaf Hiram Salomo ceder och furuträ efter alt hans begär.

11. Och Salomo gaf Hiram tjugutusende Eorer hwete til kost för hans folk, och tjugu Eorer stött olja: thetta gaf Salomo Hiram ärligen.

12. Och HERren gaf Salomo wisdom, såsom han honom sagt hade: och war frid emellan Hiram och Salomo, och the gjorde båda et förbund med hwar annan.

13. Och Salomo bdd uppå en utgård öfwer hela Israel; och i utgården woro trettio tusende mån:

14. Och sände uppå Libanon, ju i hwarje månad tio tusende, så at the woro en månad på Libanon, och två månader hemma: och Aboniram war öfwer then utgården.

15. Och Salomo hade sjuttio tusende, som buro bördor, och åttatio tusende, som högg på berget:

16. Förutan the öfversta Salomos befallningsmän, som öfwer werket satte woro, nemligen, tre tusende och tre hundra, hwilka rådde öfwer folket som arbetade på werket.

17. Och Konungen bdd, at the skulle bryta ut stora och kosteliga stenar, nemligen, huggna stenar, til husets grundwal.

18. Och Salomos byggningsmän, och Hiram's byggningsmän, och the som wid gränsen woro, högg ut, och tillredde trä och stenar til husets byggning.

6. Capitel.

Uti fjerde hundrade och åttationde året, sedan Israels barn drogo utur Egypti land, i fjerde året, sedan Salomo wardt rådande öfwer Israel, uti then månaden Sif, thet år, then andra månaden, wardt huset byggt HERranom.

2. Och huset, som Konung Salomo byggde HERranom, war sextio alnar långt, tjugu alnar bredt, och trettio alnar högt.

3. Och byggde et förhus för templet, tjugu alnar långt, efter husets bredd, och tio alnar bredt, framman för huset.

4. Och gjorde fenster på huset, them man up och igen låta kunde.

5. Och han byggde en omgång på wäggen af huset alt omkring, så at han gick både omkring templet och cheret, och gjorde hans yttra wägg omkring.

6. Then nedersta gången war fem alnar bred, och then medlersta sex alnar bred, och then tredje sju alnar bred; ty han lade bjelkar ut omkring huset, så at the icke skulle gå in i wäggen på huset.

7. Och så huset byggdes, wardt thet byggt af hela stenar, såsom the framförde woro; så at man intet hörde någon hammare, eller yxa, eller något jernredskap.

8. Och en dörr war på högra sidan midt på huset, så at man upgick genom en windsten up i then medelgången, och ifrå medelgången up til then tredje.

9. Alltså byggde han huset, och fullkomnade thet, och beklädde huset med ceder, både öfwan och på wäggarna.

10. Han byggde och en gång öfwan på hela huset omkring, fem alnar hög, och täckte huset med cederträ.

11. Och HERrans ord kom til Salomo, och sade:

12. Thet ware thet hus som tu bygger: om tu wandrar i mina bud, och går efter mina rätter, och håller alla mina bud, til at wandra ther uti, så wil jag stadfästa mina ord med dig,

såsom jag tin fader David sagt hafwer:

13. Och wil bo ibland Israels barn, och skal icke öfvergifwa mitt folk Israel.

14. Alltså byggde Salomo huset, och fullkomnade thet.

15. Och byggde wäggarna af huset innan til på sidorna af ceder, ifrå husets golf alt up til taket: och öfverdrog dem med trä innan til, och belade golfwet på huset med furubräder.

16. Och han byggde bak i huset en cederwägg, tjugu alnar lång, ifrå golfwet alt inunder taket, och byggde ther inne choret och thet atrahelgaste.

17. Men templets hus, utan för choret, war fyratio alnar långt.

18. Innan til war hela huset allsammans af ceder, med swarfwade knappar och blomwerk, så at man ingen sten såg.

19. Men choret gjorde han innan til i huset, at man skulle ther inne sätta HERRans förbunds ark.

20. Och för choret, thet tjugu alnar långt, tjugu alnar bredt, och tjugu alnar högt, och med klart guld öfverdragit war, öfverdrog han altaret med ceder.

21. Och Salomo öfverdrog huset innan til med klart guld, och satte gylbene bomar för choret, som han med guld öfverdragit hade:

22. Så at hela huset allsammans med guld öfverdragit war. Ther til drog han och hela altaret för choret alt öfwer med guld.

23. Han gjorde och i choret två Cherubim, tio alnar höga, utaf olivetrå.

24. Fem alnar höll hwar winge af hwar Cherub; så at tio alnar woro ifrån ändan af then ena wingen in til ändan på hans andra winge.

25. Alltså höll then andre Cheruben och tio alnar: och war lika mått och lika rum åt båda Cherubim;

26. Så at hwar Cherub war tio alnar hög.

27. Och han satte the Cherubim innan i huset: och Cherubim räckte ut wingarna, så at then enas winge kom in til thenna wäggen, och then andra Che-

rubens winge kom in til then andra wäggen; men midt i huset kom then enas winge in til then andra's.

28. Och han öfverdrog the Cherubim med guld.

29. Och på alla husets wäggar alt omkring lät han göra snidwerk, med utskurna Cherubim, palmer och blomwerk, innan och utan.

30. Och han inlade golfwet af huset med gylbene stiswor, innan och utan.

31. Och i choret's ingång gjorde han två dörrar af olivetrå, med femhörnade dörrar.

32. Och lät göra snidwerk ther uppå af Cherubim, palmer och blomwerk, och öfverdrog them med gylbene stiswor.

33. Alltså gjorde han och i templets ingång fyrahörnade dörrar af olivetrå;

34. Och två dörrar af furuträ, så at hwar dörr war i två delar, som tilhoppa hängde på theas hängsler.

35. Och han gjorde ther uppå snidwerk af Cherubim, palmer och blomwerk, och öfverdrog them med guld, alt såsom thet befallt war.

36. Och han byggde theslikes en gård ther inne af tre rader huggen sten, och af en rad hyflad ceder.

37. Uti fjerde året i then månaden Sif wardt grundwalen lagd til HERRans hus;

38. Och i elffte året i then månaden Bul, thet är then åttonde månaden, wardt huset redo, såsom thet wara skulle, så at the byggde ther i sju år uppå.

7. Capitel.

Men uppå sitt hus byggde Salomo i tretton år, förr än thet alt fullbyggt war, nemligen:

2. Han byggde et hus af Libanons stog, hundrade alnar långt, femtio alnar bredt, och trettio alnar högt. På thet samma fyrehörnade lade han bottnen af cederbräden på cederstoder å rad.

3. Och ther ofwan uppå en sal af ceder på samma stoder, hwilka woro fem och fyratio, ju femton i hwar rad.

4. Och woro fenster efter the tre raderna, twärt emot hwart annat, tre emot tre :

5. Och woro i theas bogar fyrabörnade.

6. Han byggde ock et förhus, med stoder, femtio alnar långt, och trettio alnar bredt : och antå et förhus för thesta, med stoder och tjocka bjelkar.

7. Och byggde theslikes et förhus til domstolen, ther man rättgång uti hålla skulle, och belade båda bottnarna med cederträ :

8. Ther til sitt hus, ther han uti bodde, i bagården bak wid förhuset, gjordt såsom the andra. Och gjorde han också et hus, såsom förhuset til Pharaos dotter, then Salomo til hustru tagit hade.

9. Allt thetta war af kosteliga stenar, huggne efter mått, och med såg skurne på alla sidor, ifrå grundwalen allt up til taket ; ther til ock utantill then stora gården.

10. Grundwalarne woro af kosteliga och stora stenar, tio och åtta alnar stora.

11. Och ther uppå kosteliga stenar, huggne efter mått, och ceder.

12. Men then stora gården omkring hade tre rader huggen sten och en rad af cederbråden. Sammalunda ock gården til Herans hus innantill, och förhuset til huset.

13. Och Konung Salomo sände bort, och lät hämta Hiram af Tyro,

14. En enfås son af Naphthali slägte, och hans fader hade warit en man af Tyro : han war en mästare på koppar, full med wissdom, förstånd och konst til at arbeta allehanda kopparwerk. Då han kom til Konung Salomo, gjorde han allt hans werk.

15. Och gjorde två kopparstoder, hwarthera aderton alnar hög : och en tråd, tolf alnar lång, war måttet omkring hwarje stod.

16. Och gjorde två knappar, gutna af koppar, til at sätta ofwan på stoderna : och hwar knapp war fem alnar hög :

17. Och på hwar knapp ofwan på stoderna siu slåtade gjordar, såsom lådjor.

18. Och gjorde til hwar knapp två ra-

der granatåplen omkring, til en gjord, ther knappen med bwertåckt wardt.

19. Och knapparne woro såsom rosor för förhuset, fyra alnar stora.

20. Och the granatåplen i raderna omkring woro tushundrade, ofwan och under på gjorden, som gick midt om knappen, om hwar knapp på båda stoderna.

21. Och han upreste the stoderna in för förhuset af templet. Och then som han satte på höggra sidan, kallade han Tschin ; och then som han satte på wånstra sidan, kallade han Boas.

22. Och thet stod ofwan på stoderna såsom rosor. Alltså wardt fullkomnad the stoders werk.

23. Och han gjorde et gutit haf, tio alnar bredt ifrå then ena brådden til then andra rundt omkring, och fem alnar högt ; och måttet rätt omkring war trettio alnar.

24. Och om thet samma hafwet, thet tio alnar bredt war, gick en krufering ut med thes brådd, allt omkring hafwet ; then kruferingen war guten i två rader.

25. Och thet stod på tolf orar : tre af them wände sig norr ut, tre wäster ut, tre söder ut, tre öster ut, med hafwet ther ofwan uppå ; så at hela bakdelen af them war inunder.

26. Tjockheten theas war en twärhand, och brådden ther uppå war såsom brådden på en bågare, såsom en utsprucken ros : och tu tusende Bath gick ther uti.

27. Han gjorde ock tio kopparstolar ; hwarthera fyra alnar lång och bred, och tre alnar hög.

28. Och war stolen så gjord, at han hade sidor emellan listerna.

29. Och på sidorna emellan listerna woro lejon, orar och Cherubim ; och sidorna ther lejonen, orarne och Cherubim woro uppå, hade lister ofwan och nedan, och fötter ther uppå.

30. Och hwar stol hade fyra kopparhjul med kopparaxlar. Och uppå the fyra hörnen woro gutna styltor, hwar emot then andra stödjandes under fjettelen.

31. Men halsen midt på stolen war en aln hög och trind, half annan aln bred, och på halsen woro bulor i plannerna, hwilka i fyrkant woro, och icke runda.

32. Men the fyra hjulen stodo nedan under sidorna, och axlarna åt hjulen woro wid stolen; hwar hjul war half annan aln högt.

33. Och hjulen woro såsom wagnshjul; och therås axlar, naf, ekrar och lötar woro alla gutne.

34. Och the fyra styckor på the fyra hörnen af hwar stol woro och alla såstade wid stolen.

35. Och på halsen, ofrån uppå stolen, en half aln högt alt omkring, woro lister och sidor på stolen.

36. Och han lät grafwa på thet slätt war, på samma sidor och lister, Cherubim, lejon och palmträn, thet ena efter thet andra, alt omkring.

37. På thet sättet gjorde han the tio gutna stolar: enahanda mått och rum war på them alla.

38. Och han gjorde tio kopparkjettlar, så at fyratio Bath gingo uti hwar kjettel: och then war fyra alnar stor; och på hwar stol war en kjettel.

39. Och han satte fem stolar på högra sidan i huset, och the andra fem på wänstra; men hafwet satte han rätt framföre på högra sidan, söder ut.

40. Och Hiram gjorde theslikes grytor, skoflar, bäckar; och fullkomnade så alt werk, som Konung Salomo göra lät i Hērāns hus:

41. Nemligen, the två stoder, och the två runda knappar ofrån uppå the två stoderna, och the två wridna gjordar, til at betäcka the två runda knapparna på stoderna;

42. Och the fyrahundrade granatäpplen på the två wridna gjordarne, ju två rader granatäpplen på en gjord, til at betäcka the två runda knapparna på stoderna;

43. Ther til the tio stolar, och the tio kjettlar ther ofrån uppå;

44. Och hafwet, och the tolf oxarne under hafwet:

45. Och the grytor, skoflar och bäckar, och alla thesa kärl, som Hiram gjorde åt Konung Salomo til Hērāns hus, woro utaf klar koppar.

46. I then ångden wid Jordan lät Konungen gjuta them, i then lermarlen emellan Succoth och Zarthan.

47. Och Salomo lät alla thesa kärl öwägne blifwa, therföre at kopparen war så mycken.

48. Och gjorde Salomo alla tyg, som Hērāns hus tillhörd, nemligen, et gyldene altare, et gyldene bord, ther slädbord på ligga skulle;

49. Fem ljusstakar på then högra, och fem ljusstakar på then wänstra sidan, fram för höret, af klart guld, med gyldene blommor, lampor och ljusnåppor;

50. Ther til stolar, fat, bäckar, stedar och pannor, af klart guld. Och woro dörrhakarna på dörrarna af innersta huset, som war thet alrahelgaste, och åt templet's husdör, af guld.

51. Alltså wardt fullkomnadt allt werk, som Konung Salomo gjorde til Hērāns hus. Och Salomo bar tit in thet som hans fader David helgat hade af silfwer och guld och kärl, och lade thet in uti Hērāns hus stätt.

8. Capitel.

Så församlade Konung Salomo til sig the äldste af Israel, alla Öfwerstar i slågterna och Förfar för fäderna ibland Israels barn, i Jerusalem, til at föra Hērāns förbunds ark up utu Davids stad, thet är Zion.

2. Och sig församlade til Konung Salomo alle män i Israel, uti then månaden Ethanim, wid högtiden, thet är sunde månaden.

3. Och då alle the äldste i Israel kommo, lyfte Presterne arken up,

4. Och buro Hērāns ark tit up; ther til wittessbördets tabernakel, och alla helgedomens tyg som i tabernaklet woro: thet gjorde Presterne och Leviterne.

5. Och Konung Salomo och hela Israels menighet, som sig til honom församlat hade, gingo med honom fram

för arken, och offrade får och så, så mycket, at man them hvarken tälja eller räkna kunde.

6. Alltså buro Prästerne HERRans förbunds ark uti sitt rum i husets chor, i the alrahelgaste, under Cherubims wingar.

7. Ty Cherubim rådde wingarna ut til thet rum thet arken stod, och öfverskydde arken och hans stänger.

8. Och så långa woro stängerna, at theas andar syntes i helgedomen för choret; men utantill wordo the intet sedde: och the blefwo thet in til thenna dag.

9. Och i arken war intet, utan allenast the två Mose stentafior, som han lade thet uti Horeb, då HERren gjorde et förbund med Israels barn, då the utur Egypti land dragne woro.

10. Då nu Prästerne gingo utu helgedomen, upfyllede en molnsty HERRans hus;

11. Så at Prästerne icke kunde stå och ståta ämbetet för molnstyn; ty HERRans härlighet upfyllede HERRans hus.

12. Då sade Salomo: HERren hafwer sagt, at han wille bo i mörkret.

13. Jag hafwer byggt et hus, tig til boning, et säte, at tu skal bo thet til ewig tid.

14. Och Konungen wände sitt ansikte, och wälsignade hela menigheten Israel; och hela menigheten Israel stod.

15. Och han sade: Låfwad ware HERren Israels Gud, som med sin mun med min fader David talat, och med sin hand thet fullbordat hafwer, och sagt:

16. Ifrå then dag, då jag förde mitt folk Israel utur Egypten, hafwer jag ingen stad utwalt i några af Israels slågter, at mig skulle warba et hus byggt, så at mitt Namn skulle wara thet; men David hafwer jag utwalt, at han skal wara öfwer mitt folk Israel.

17. Och min fader David hade wäl i sinnet, at han skulle bygga HERRans Israels Guds Namn et hus;

18. Men HERren sade til min fader David: At tu hafwer i sinnet bygga

mitt Namn et hus, hafwer tu gjort wäl, at tu hade thet i sinnet:

19. Dock skal icke tu bygga thet huset; utan tin son, som utaf tina länder komma skal, han skal bygga mitt Namn et hus.

20. Och HERren hafwer gjort sitt ord fast, som han talat hafwer; ty jag är upkommen i min faders Davids stad, och sitter på Israels stol, såsom HERren sagt hafwer, och hafwer byggt HERRans Israels Guds Namn et hus:

21. Och hafwer thet uti förordnat et rum til arken, som HERRans förbund uti år, thet han gjort hafwer med våra fäder, då han them utur Egypti land förde.

22. Och Salomo stod för HERRans altare emot hela Israels menighet, och rådde ut sina händer up til himmelen.

23. Och sade: HERre Israels Gud, thet är ingen Gud, antingen öfwantil i himmelen, eller nedre på jorden, tin like: tu som håller förbund och barn: hertighet med tina tjenare, som wandra för tig af alt hjerta:

24. Tu, som hafwer hållit tin tjenare David, min fader, alt thet tu honom sagt hafwer: med tin mun hafwer tu talat thet, och med tin hand hafwer tu fullkommat thet, såsom thet nu i thenna dag tilgår.

25. Nu, HERre, Israels Gud, håll tin tjenare David, min fader, thet tu med honom talat hafwer och sagt: Tig skal icke fattas en man för mig, som sitta skal på Israels stol, så framt tina barn förwara sina wägar, at the wandra såsom tu för mig wandrat hafwer.

26. Nu, Israels Gud, låt tina ord blifwa sanna, som tu til tin tjenare David, min fader, talat hafwer;

27. Ty menar tu också, at Gud bor på jorden? Si, himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa tig: huru skulle då thetta huset göra thet, som jag nu byggt hafwer?

28. Så wänd tig til tin tjenareshs bön och til hans begär, HERre min Gud, så at tu hörer thet lås och then bön, som tin tjenare gör för tig i dag:

29. At tina ögon måga stå öfna öfver thetta hus natt och dag, öfver thet rum thet tu om sagt hafver: Mitt namn skal wara thet; at tu wille höra then bön, som tin tjenare gör på thetta rum:

30. Och wille höra tin tjenares och titt folks Israels bön, then the här görande warda i thetta rum; och höra thet, thet tu bor i himmelen; och när tu thet hörer, wara nådelig.

31. När nu någon syndar emot sin nästa, och tager thes en ed uppå sig, thet han sig med förpliktat, och eden kommer in för titt altare i thetta hus:

32. At tu wille tå höra i himmelen, och skaffa tina tjenare rätt, at tu fördomer then ogudaktiga, och låter hans wåg komma öfver hans hufvud, och rättfärdigar then rätta, at tu honom gör efter hans rättfärdighet.

33. Om titt folk Israel worde slagit för sina fiender, efter the emot dig syndat hafwa, och wända sig til dig, och bekänna titt namn, och bedja, och begåra af dig i thetta hus:

34. At tu wille tå hört i himmelen, och titt folks Israels synder nådelig wara, och föra them åter i thet land som tu theas fäder gifwit hafver.

35. Om himmelen igenlydte warder, så at intet regnar, efter the emot dig syndat hafwa, och the wara bedjande på thetta rum, och bekänna titt namn, och wända sig ifrå sina synder, efter tu plågar them:

36. At tu wille i himmelen höra them, och wara tina tjenares och titt folks Israels synder nådelig, at tu wisar them then goda wägen, thet the uti wandra skola, och låter regna på landet, som tu titt folk til arfs gifwit hafver.

37. Om en hård tid, eller pestilentie, eller torka, eller brand, eller gråshoppor, eller maffar på landet kommande warda; eller theas fiende belägger theas portar i landet; eller någon plåga eller frakhet;

38. Then tå beder eller begår, ehwad the äro andra menniskor, eller titt folk Israel, som förnimma sin plåga, hwar

och en i sitt hjerta, och råða sina händer ut til thetta huset:

39. At tu wille tå höra i himmelen, i thet sate thet tu bor, och wara nådelig, och göra thet så, at tu gifwer hwar och en såsom han wandrat hafver, såsom tu hans hjerta känner; ty tu allena känner alla menniskors barns hjerta:

40. På thet at the skola frukta dig allt tid, så länge the lefwa i landet, thet tu våra fäder gifwit hafver.

41. Om och en främmande, som icke är af titt folk Israel, kommer af fjerran land, för titt namns skul;

42. (Ty the wara hörande om titt stora namn, och om tin mågtiga hand, och om tin uträkta arm) och kommer til at bedja i thetta hus:

43. At tu tå wille höra i himmelen, i thet sate thet tu bor, och göra allt thet then främmande dig om åfallar; på thet alla folk på jorden måga känna titt namn, at the och frukta dig, lika som titt folk Israel, och förnimma, at thetta huset efter titt namn nämndt är, thet jag byggt hafver.

44. Om titt folk utdrager i strid emot sina fiender, then wägen som tu them sändandes warder, och the wara bedjande til HERAN, emot wägen til then staden som tu utvalt hafver, och emot huset som jag titt namn byggt hafver:

45. At tu tå wille höra theas bön och begår i himmelen, och skaffa them rätt.

46. Om the wara syndande emot dig, (ty thet är ingen menniska som icke syndar) och tu warder vred, och gifwer them för theas fiender, så at the föra them fångna i fiendeland, fjerran eller när;

47. Och the besinna sig i sitt hjerta, uti landet thet the fångne äro, och omwända sig, och bedja dig uti theas fångelses land, och säga: Wi hafwe syndat, och gjort illa, och varit ogudaktige;

48. Och wända sig så til dig af allt hjerta och af all själ, uti theas fienders land, som them bortfört hafwa, och bedja til dig emot wägen til theas land, som tu theas fäder gifwit hafver, emot

then staden som tu utvalt hafwer, och emot thet huset som jag titt namn byggt hafwer :

49. At tu så wille höra theas bön och begär i himmelen, af thet såte ther tu bor, och skaffa them rätt,

50. Och wara titt folk nådelig, som emot tig synbat hafwer, och förlåta all theas öfwerträdelse, ther the med hafwa förbrutit sig emot tig, och gifwa them barmhertighet för them som them fångna hålla, at the förbarma sig öfwer them ;

51. Förty the äro titt folk och titt arf, som tu utur Egypten, utu jernugnen fört hafwer :

52. At tina ögon måga öyna wara til tin tjenares och titt folks Israels bön, at tu wille höra them i alt thet, ther the om åkalla tig.

53. Ly tu hafwer them tig affstilt til et arf utur alla folk på jorden, såsom tu sagt hafwer genom tin tjänare Mose, så tu våra fäder utur Egypten förde, HERRE ! HERRE !

54. Och så Salomo hade hela thenna bön och begäran utbedit för HERRANOM, stod han up ifrå HERRANS altare, och höll up at böja sina knän och uträcka sina händer til himmelen,

55. Och stod, och wälsignade hela menigheten Israel med hög röst, och sade :

56. Låfwad ware HERREN, som sitt folk Israel ro gifwit hafwer, såsom han sagt hafwer. Icke et år förfallit af hans goda ord, som han genom sin tjänare Mose talat hafwer.

57. HERREN wår Gud ware oss, såsom han warit hafwer med våra fäder: han öfwergifwe oss icke, och tage icke handen bort ifrån oss :

58. Til at böja våra hjertan til sig ; at wi måge wandra i alla hans wägar, och hålla hans bud, seder och rättor, som han våra fäder budit hafwer :

59. Och at thesa orden, som jag för HERRANOM bedit hafwer, måtte nålas HERRANOM wår Gud dag och natt, at han må skaffa sina tjenare rätt, och sitt folk Israel, hwar och

en i sin tid ;

60. På thet at alla folk på jorden måga känna, at HERREN är Gud, och ingen annan.

61. Och edra hjertan ware rättsinniga med HERRAN wår Gud, til at wandra i hans seder, och til at hålla hans bud, såsom thet tilgår i thenna dag.

62. Och Konungen, samt med hela Israel, offrade offer för HERRANOM.

63. Och Salomo offrade tackoffer, som han HERRANOM offrade, tu och tjugutufende oxar och hundrade tusende och tjugutufende får. Alltså wigde the HERRANS hus, Konungen och alla Israels barn.

64. På samma dag wigde Konungen medelgården, som war för HERRANS hus, ther med, at han ther uträttade bränneoffer, spisoffer och thet feta af tackoffret ; förty kopparaltaret, som för HERRANOM stod, war förlitet för bränneoffer, spisoffer, och til thet feta af tackoffer.

65. Och Salomo gjorde på then tiden en högtid, och hela Israel med honom, en stor församling, ifrå then gränsen Hamath alt in til Egypti båd, för HERRANOM wår Gud i sju dagar, och åter i sju dagar; thet woro fjorton dagar.

66. Och på åttionde dagen lät han folket gå : och the wälsignade Konungen, och gingo sina fårde i sina hyddor, glädjande och fröjdande sig öfwer alt thet goda som HERREN med sin tjänare David och med sitt folk Israel gjort hade.

9. Capitel.

Och så Salomo hade fullbyggt HERRANS hus, och Konungshuset, och alt thet hans hjerta begärde och lust hade til at göra,

2. Synthes honom HERREN andra gången, såsom han honom synt hade i Gibeon.

3. Och HERREN sade til honom : Jag hafwer hört tin bön och begär, som tu för mig bedit hafwer, och helgat thetta huset, som tu byggt hafwer, så at jag skal sätta ther mitt Namn til ewig tid.

och stola mina ägon och mitt hjerta wara ther alltid.

4. Och tu, om tu wandrar för mig, såsom tin fader David wandrat hafwer, med rättssinnigt hjerta och rättfärdighet, så at tu gör allt thet som jag dig budit hafwer, och håller mina bud och mina rätter ;

5. Så wil jag befästa titt rikes stol öfwer Israel i ewig tid, såsom jag med tin fader David talat hafwer och sagt : Dig skal icke fattas en man på Israels stol.

6. Hwar I och wänden eder tillbaka ifrån mig, I och edra barn, och icke hållen mina bud och rätter, som jag eder föresatt hafwer, och gån bort och tjennen andra gudar, och tilbedjen them :

7. Så skal jag utrota Israel utaf thet land som jag them gifwit hafwer ; och thet huset, som jag mitt Namn helgat hafwer, skal jag bortkasta ifrån mitt ansikte, och Israel skal wara til et ordspråk och en fabel ibland alla folk ;

8. Och thetta huset skal förfalla, så at alla the som gå ther fram om stola förundra sig, och hwißla, och säga : Hwi hafwer HERren thetta land och thetta hus så gjort ?

9. Då skal blifwa swaradt : Therföre at the HERren sin Gud öfvergifwit hade, som therås fäder utur Egypti land förde, och tagit sig andra gudar, och tilbedit them, och tjent them, therföre hafwer HERren allt thetta onda låtit komma öfwer them.

10. Då nu the tjugu år framlidne woro, på hwilka Salomo the tu husen byggde, som woro HERrans hus och Konungshuset ;

11. Til hwilka Hiram, Konungen i Tyro, Salomo cederträ och furuträ och guld efter allt hans begär sticade ; då gaf Konung Salomo Hiram tjugu städer i Galilea land.

12. Och Hiram drog utaf Tyro, til at bese the städer som Salomo honom gifwit hade ; och the behagade honom intet.

13. Och han sade : Hwad är thetta för städer, min broder, som tu mig gifwit hafwer ? Och han kallade them Cabuls

land allt in til thenna dag.

14. Och Hiram hade såndt Konungen hundrade och tjugu centner guld.

15. Och thet år summan af statten, som Konung Salomo upbar til at bygga HERrans hus, och sitt hus, och Willo, och Jerusalems murar, och Hazor, och Megiddo, och Gaser.

16. Ty Pharao, Konungen i Egypten, war upkommen, och hade wunnit Gaser, och upbrant thet med eld, och slagit ihjäl the Cananeer som i staden bodde, och hade gifwit honom sin dotter, Salomos hustru, til en skänk.

17. Alltså byggde Salomo Gaser, och thet nedra Beth-Horon,

18. Och Baalath, och Thadmor uti öknen i landet,

19. Och alla kornhusstäder, som Salomo hade, och alla wagnsstäder, och resenärstäder, och hwad som hälft han lust hade til at bygga i Jerusalem, i Libanon, och i hela landet som under hans wålske war.

20. Och allt thet folket som igen blef af the Amoreer, Hetheer, Pherefeer, Heveer och Jebuseer, som icke woro af Israels barn,

21. Theras barn, som the låto igen blifwa efter sig i landet, hwilka Israels barn icke kunde til spillo gifwa, them gjorde Salomo slattstyhliga allt in til thenna dag.

22. Men af Israels barn gjorde han ingen til träl ; utan låt them wara frigsmän och sina tjenare och förstar och Riddare, och öfwer hans wagnar och resenärer.

23. Och the ämbetsmän som woro öfwer Salomos skolor, woro femhundrade och femtio, som öfwer folket rådde, och alla skolor utråttade.

24. Och Pharaos dotter drog up ifrån Davids stad uti sitt hus, som Salomo för henne byggt hade : då byggde han och Willo.

25. Och Salomo offrade tre resor om året bränneoffer och tackoffer på altaret som han HERranom byggt hade, och rökte ther på för HERranom : och alltså wardt huset redo.

26. Och Salomo gjorde theskiftes skepp i Ezion Geber, som wid Eloth ligger på stranden wid the röda hafwet, uti the Edomeers land.

27. Och Hiram sände sina tjenare til skepps, som förstodo sig på skepp, och til sjös förfarne woro, med Salomos tjenare.

28. Och the kommo til Dphir, och hämtade ther fyrahundrade och tjugu centner guld, och förde til Konung Salomo.

10. Capitel.

Och då Salomos rykte af Hērāns Namn kom för Drottningen af rika Arabien, kom hon til at försöka honom med gåtor.

2. Och hon kom til Jerusalem med en gansta stor skara, med cameler som speceri burd, och med mycket guld och ädla stenar: och då hon kom in til Konung Salomo, talade hon med honom alt thet hon sig föresatt hade.

3. Och Salomo sade henne thet alt, och Konungen war intet fördoldt, thet han henne icke säga kunde.

4. Då nu Drottningen af rika Arabien såg all Salomos wißdom, och thet hus som han byggt hade,

5. Och rätterna på hans bord, och hans tjenares boningar, och hans tjenares ämbeten, och theras kläder, och hans släktförmåner, och hans brännoffer, som han i Hērāns hus offrade, kunde hon icke längre hålla sig;

6. Och sade til Konungen: Allt thet jag i mitt land utaf titt wäsende och af tin wißdom hört hafwer, thet är sant.

7. Och jag hafwer icke welat tro thet, til thes jag är kommen, och hafwer thet med mina ögon sett: och si, mig är icke hållten sagdt. Tu hafwer mer wißdom och rikebomar än ryktet är, som jag hört hafwer.

8. Salige äro tine män och tine tjenare, som altid för dig stå, och höra tin wißdom.

9. Läfswad ware Hērān tin Gud, som til dig lust haft hafwer, så at han

tig på Israels stol satt hafwer, thet före at Hērān älskar Israel i ewig tid, och hafwer satt dig til Konung, at tu rätt och redlighet göra skal.

10. Och hon gaf Konungen hundrade och tjugu centner guld och gansta mycket speceri och ädla stenar: thet kom icke sedan så mycket speceri, som Drottningen af rika Arabien Konung Salomo gaf.

11. Ther til the Hērāns skepp, som guld förde af Dphir, förde också gansta mycket hebenträ och ädla stenar.

12. Och Konungen lät göra af hebenträ pelare i Hērāns hus och i Konungshuset, och harpor och psaltare för sångare: ther kom icke sedan så mycket hebenträ, wardt ej heller sedt, alt in til thenna dag.

13. Och Konung Salomo gaf Drottningen af rika Arabien alt thet hon begärde och beddes, förutan thet han gaf henne af sig sjelf: och hon wände om, och drog med sina tjenare i sitt land igen.

14. Men thet guld som til Salomo inkom årligen, war til wigst sexhundrade ser och sextio centner;

15. Förutan thet af främare och köpmän, och af apothekare, och ifrå the nästa Konungar, och ifrå the hyppersta i landet kom.

16. Och Konung Salomo lät göra tuhundrade spetsar af bästa guld; sexhundrade stycken guld gaf han til hwar spets:

17. Och trehundrade stölbär af bästa guld: ju tre pund guld til hwar stölb. Och Konungen lade them uti thet huset af Libanons skog.

18. Och Konungen gjorde en stor stol af elphenben, och öfwerdrog honom med ädlaste guld.

19. Och stolen hade sex trappor, och hufvudet af stolen war rundt bak til, och woro stolpar på båda sidor wid sätet, och tu lejon stodo wid stolparna.

20. Och tolf lejon stodo på sex trappor på båda sidor: sådant är icke gjordt i något Konungarike.

21. Alla Konung Salomos dryckelar

woro af guld, och alla kåril uti huset af Libanons slog woro också af klart guld; förty silfwer aktade man intet i Salomos tid:

22. Ty Konungens skepp, som til hafz foro med Hiram's skepp, kommo en gång hwart tredje år, och förde guld, silfwer, elphenben, apor och påfoglär.

23. Alltså wardt Konung Salomo större med rikedomar och wißdöm, än alle Konungar på jorden.

24. Och hela werlden begärde se Salomo, at the måtte höra then wißhet som Gud honom i hans hjerta gifwit hade.

25. Och alla buro honom slänker, silfwer och gyldene tyg, kläder och harnest, örter, hästar, mular, hwart år.

26. Och Salomo drog tilhopa wagnar och resenärer, så at han hade tusende och fyrahundrade wagnar, och tolstusende resenärer: och han lät them uti wagnskläderna, och hos Konungen i Jerusalem.

27. Och Konungen gjorde, at silfwer i Jerusalem war så mycket som stenar; och cedertå så mycket som mulbårtrå i dalarna.

28. Och man förde hästar utur Egypten til Salomo, och allahanda waror; och Konungens köpmän köpte samma waror,

29. Och förde them utur Egypten: hwar wagn för sexhundrade silfwerpenningar, och hwar häst för hundrade och femtio. Alltså förde man them och til alla the Hetheers Konungar, och til the Konungar i Syrien, genom theas hand.

11. Capitel.

Men Konung Salomo ålstade många utländska qvinnor, Pharaos dotter, och Moabitistor, Ammonitistor, Edomitistor, Zidonitistor och Hetheerstör;

2. Af sådant folk ther HÆren Israels barn om sagt hade: Går icke til them, och låter them icke komma til eder; the warða förwißo bewefande edra hjertan efter sina gudar. Til thesa gaf sig Salomo, til at ålsta them.

3. Och han hade ssuhundrade hustrur, Förstinnor, och trehundrade frillor; och hans hustrur bewekte hans hjerta.

4. Och då han nu gammal war, bewekte hans hustrur hans hjerta efter främmande gudar, så at hans hjerta icke war fulleligen med HÆranom hans Gud, såsom hans faders Davids hjerta.

5. Alltså wandrade Salomo efter Asthoreth, theas Gud af Zidon, och Milcom, the Ammoniters stuggelse.

6. Och Salomo gjorde thet ondt war för HÆranom, och följde icke HÆran aldeles, såsom hans fader David.

7. Då byggede Salomo en högd til Chemos, the Moabiters stuggelse, på berget som för Jerusalem ligger, och til Molech, the Ammoniters stuggelse.

8. Alltså gjorde Salomo för alla sina utländska hustrur, the ther för sina gudar rökte och offrade.

9. Och HÆren wardt wred på Salomo, at hans hjerta ifrå HÆranom Israels Gud afwändt war, then honom två gånger syns hade,

10. Och honom här om budit hade, at han icke skulle wandra efter andra gudar, och hade dock icke hållit thet honom HÆren budit hade.

11. Thersföre sade HÆren til Salomo: Efter sådant är stedt med dig, och tu hafwer mitt förbund och mina bud icke hållit, som jag dig budit hafwer, så wil jag och riswa riket ifrå dig, och gifwa thet tin tjenare.

12. Dock i tin tid wil jag icke göra thet, för tin fader Davids skul; men ifrå tin sons hand wil jag riswa thet.

13. Dock wil jag icke alt riket afrißwa: en slågt wil jag gifwa tin son, för min tjenares Davids skul, och för Jerusalem's skul, thet jag utvalt hafwer.

14. Och HÆren upwäckte Salomo en fiende, Hadad, then Edomeen, af Konungslig såd, hwilken war i Edom.

15. Ty då David war i Edom, och Joab, then härhåfwitsmannen, drog up til at begrafwa the slagna, slog han alt thet mankøn war i Edom:

16. Förty Joab blef ther sex måna-

der, och hela Israel, in til thes han utrotade alt thet mankbn war i Edom.

17. Lå flydde Hadad, och med honom någre mån, Edomeer, af hans faders tjenare, så at the kommo uti Egypten; men Hadad war en ung dräng.

18. Och the stodo up ifrå Midian, och kommo til Paran, och togo mån med sig utaf Paran, och kommo uti Egypten til Pharao, Konungen i Egypten: han gaf honom et hus och förenåmd spis, och fick honom et land.

19. Och Hadad fann stor nåd för Pharao, så at han och gaf honom sin hustrus, Drottning Tahpenes syster til hustru.

20. Och Tahpenes syster födde honom Genubath sin son: och Tahpenes födde honom up i Pharaos hus, så at Genubath war i Pharaos hus ibland Pharaos barn.

21. Lå nu Hadad hörde uti Egypten, at David affomnad war med sina fäder, och at Joab, hårhöfuitsmannen war död, sade han til Pharao: Låt mig draga i mitt land.

22. Pharao sade til honom: Hwad fattas tig når mig, at tu wil draga til titt land? Han sade: Intet; men låt mig fara.

23. An upväckte honom Gud en fiende, Refson Elzaba son, hwilken ifrå sin Herre HadadEser, Konungen i Zoba, flydd war:

24. Och församlade emot honom mån, och wardt en höfuitzman för frigs-knektar, then tid David slog them ihjäl: och the drogo til Damascon, och bodde ther, och woro rådande i Damascon.

25. Och han war Israels fiende, så länge Salomo lefde. Thet år then staden som Hadad led; therefore hade han en wänjelse til Israel, och blef rådande i Syrien.

26. Ther til Jerobeam Nebat son, en Ephrateer af Zareda, Salomos tjenare, och hwaras moder hette Zeruga, en enka, hof också handen up emot Konungen.

27. Och thetta år saken, hwarföre han uphof handen emot Konungen. Lå Salomo byggde Millo, slöt han igen et

gap på sin faders Davids stad.

28. Och Jerobeam war en stridsam man: och lå Salomo såg, at mannen war snäll, satte han honom öfwer alla Josephs hus utstylder.

29. Men thet begaf sig på then tiden, at Jerobeam gick utaf Jerusalem, och Propheten Ahia af Silo fann honom på wägen; och han hade en ny mantel uppå, och the woro båda allena på marken.

30. Och Ahia fattade then nya mantelen som han på hade, och ref honom sonder i tolf stycken,

31. Och sade til Jerobeam: Tag tio stycken til tig; förty så säger HERren Israels Gud: Si, jag skal riswa riket utu Salomos hand, och gifwa tig tio slågter.

32. En slågt skal han hafwa, för min tjenares Davids skul, och för staden Jerusalems skul, then jag utwalt hafwer utur alla Israels slågter:

33. Therefore at the hafwa öfvergift wit mig, och tilbedit Aštoreth, the Zidoniers gud, Chemosh, the Moabiters gud, och Milcom, Ammons barns gud, och icke wandrat i mina wägar, så at the måtte gjort hwad mig behagade, mina bud och rättor, såsom David hans fader.

34. Jag wil dock icke taga hela riket utu hans hand; utan jag wil göra honom til en Förste i hans lifstid, för Davids min tjenares skul, then jag utwalt hafwer, then mina bud och rättor hållit hafwer.

35. Utu hans sons hand wil jag taga riket, och wil gifwa tig tio slågter,

36. Och hans son en slågt, på thet min tjenare David ju allestädes hafwer en lyfta för mig uti then staden Jerusalem, then jag mig utwalt hafwer, at jag mitt namn ther sätta skulle.

37. Så wil jag nu taga tig, at tu skal råda öfwer alt thet titt hjerta begärer, och skal wara Konung öfwer Israel.

38. Om tu nu wil höra alt thet jag tig bjudande warder, och wandra i mina wägar, och göra hwad mig behagar, så at tu håller mina rättor och bud, så-

som min tjenare David gjort hafwer, så wil jag wara med dig, och bygga dig et beständigt hus, såsom jag David byggt hafwer, och wil gifwa dig Israel:

39. Och wil thet med förnedra Davids såd; dock icke til ewig tid.

40. Men Salomo for efter at dråpa Jerobeam. Då stod Jerobeam up, och flydde uti Egypten til Sifak, Konungen i Egypten, och blef i Egypten til thes Salomo blef död.

41. Hwad mer om Salomo sågande år, och alt thet han gjort hafwer, och hans wißdom, thet är skrifwit i Chronican om Salomo.

42. Men tiden som Salomo war Konung i Jerusalem öfwer hela Israel, war fyratio år.

43. Och Salomo affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen uti sin faders Davids stad: och hans son Rehabeam wardt Konung i hans stad.

12. Capitel.

Och Rehabeam drog til Sichem; förty hela Israel war kommen til Sichem, til at göra honom til Konung.

2. Och då Jerobeam Nebat son thet hörde, thet han ännu i Egypten war, tit han för Konung Salomo flydd war, kom han igen utur Egypten.

3. Och the sände bort och låto kalla honom. Och Jerobeam och hela Israels menighet kommo och talade med Rehabeam, och sade:

4. Tin fader hafwer gjort wårt of för swårt. Så gör nu tu then hårda tjensten och thet swåra ofet lättare, thet han of pålagt hafwer, så wilje wi wara dig underdånige.

5. Men han sade til them: Går edra färde in til tredje dagen, och kommer så til mig igen. Och folket gick sina färde.

6. Och Konung Rehabeam höll råd med the äldsta, som för hans fader Salomo stodo, då han lefde, och sade: Huru råden I, at wi måge gifwa thetta folket swar?

7. The sade til honom: Om tu i thena dag gör thetta folket en tjenst, och

är them til wilje, och hörer them, och gifwer them goda ord, så blifwa the dig underdånige så länge tu lefwer.

8. Men han öfwer gaf the äldstas råd, som the honom gifwit hade, och höll et råd med the unga som med honom upwårte woro, sade för honom stodo.

9. Och han sade til them: Hwad råden I, thet wi thetta folket swåra skole, som til mig sagt hafwa: Går thet ofet lättare, som tin fader uppå of lagt hafwer?

10. Och the unga som med honom upwårte woro, sade til honom: Til folket som til dig säger: Tin fader hafwer gjort wårt of för swårt; gör du of thet lättare, skal du säga: Mitt minsta finger skal tjockare wara än min faders länder.

11. Min fader hafwer lagt på eder et swårt of; men jag skal ännu förbå thet öfwer eder. Min fader hafwer tuktat eder med gisslar; jag skal tukta eder med scorpioner.

12. Alltså kom Jerobeam med alt folket til Rehabeam på tredje dagen, såsom Konungen talat hade och sagt: Kommer igen til mig på tredje dagen.

13. Och Konungen gaf folket et hårdt swar, och öfwer gaf thet råd som the äldste honom gifwit hade,

14. Och talade med them efter the ungas råd, och sade: Min fader hafwer gjort edert of swårt; men jag wil ännu mer förbå thet öfwer eder. Min fader hafwer tuktat eder med gisslar; men jag skal tukta eder med scorpioner.

15. Alltså hörde Konungen intet folket; ty HERren wände thet så, på thet han skulle stadfästa sitt ord, som HERren genom Ahia af Silo sagt hade til Jerobeam Nebat son.

16. Då nu hela Israel såg, at Konungen intet wille höra them, gaf folket Konungen et swar, och sade: Hwad del hafwe wi i David, eller arf i Isak son? Israel gick i tina hyddor: så se nu du til ditt hus, David. Alltså gick Israel i sina hyddor:

17. Så at Rehabeam rådde allenast

bfwer the Israels barn som bodde i Juda städer.

18. Och då Konung Rehabeam sände åstad Adoram, Råntemåstaren, kastade hela Israel honom ihjäl med stenar: men Konung Rehabeam steg med hast på en wagn, och flydde til Jerusalem.

19. Alltså föll Israel ifrå Davids hus, allt in til thenna dag.

20. Då nu hela Israel hörde, at Jerobeam war igenkommen, sände the bort, och låto kalla honom til hela menigheten, och gjorde honom til Konung bfwer hela Israel: och ingen följde Davids hus, utan Juda slägt allena.

21. Och då Rehabeam kom til Jerusalem, församlade han hela Juda hus och BenJamins slägt, hundrade och åttatio tusende unga stridsmanna män, til at strida emot Israels hus, och taga riket igen til Rehabeam, Salomos son.

22. Men Guds ord kom til then Guds mannen Semaja, och sade:

23. Tala til Rehabeam, Salomos son, Juda Konung, och til hela Juda hus, och BenJamin, och til thet andra folket, och säg:

24. Thetta säger HERren: I stolen icke draga up, och strida emot edra bröder, Israels barn: hwar och en gånge åter hem; ty thetta är skedt af mig. Och the lydde HERrans ord, och wände om, och gingo sin wäg, såsom HERren sagt hade.

25. Men Jerobeam byggde Sichem på Ephraims berg, och bodde thet uti, och drog tådan ut, och byggde Pnuel.

26. Men Jerobeam tänkte i sitt hjerta: Nu warder riket fallandes til Davids hus igen;

27. Om thetta folk skal gå tit up, til at offra i HERrans hus i Jerusalem; och thetta folkets hjerta warder sig wändande til thet Herre Rehabeam, Juda Konung, och slå mig ihjäl, och falla igen til Rehabeam, Juda Konung.

28. Och Konungen höll et råd, och gjorde två gyldene kalffwar, och sade til folket: Thet är eder för tungt gå up til Jerusalem: si, thet är tin Gud,

Israel, som tig utur Egypti land fört hafwer.

29. Och han satte en i BethEl, och then andra i Dan.

30. Och thet wardt til synd; ty folket gick bort för then ena, allt in til Dan.

31. Han gjorde också et högders hus, och gjorde Prester utaf the ringaste i folket, the icke af Levi barn woro.

32. Och han gjorde en högtid, på femtonde dagen i åttonde månaden, såsom then högtiden i Juda, och offrade på altaret: så gjorde han i BethEl, at man offrade åt kalffwar, som han gjort hade; och sticade i BethEl Prester til högderna, som han gjort hade.

33. Och offrade på altaret, som han gjort hade i BethEl, på femtonde dagen i åttonde månaden, hwilken han utu sitt hjerta upståndt hade, och gjorde Israels barn högtider, och offrade på altaret thet man röka skulle.

13. Capitel.

Och si, en Guds man kom af Juda, genom HERrans ord, til BethEl. Och Jerobeam stod wid altaret til at röka.

2. Och han ropade emot altaret, genom HERrans ord, och sade: Altare, altare, så säger HERren: Si, Davids hus skal warda född en son, benämnd Josia: han skal på tig offra högdernas Prester, som på tig röka, och skal upbränna menniskoben på tig.

3. Och han gaf på then dagen et teken, och sade: Thetta är teken, at HERren thetta talat hafwer: Si, altaret skal remna, och askan, som thet på är, skal förspillas.

4. Då nu Konung Jerobeam hörde ordet af then Guds mannen, som emot altaret i BethEl ropade, rådde han ut sin hand wid altaret, och sade: Lager satt på honom; och hans hand förtorkades, som han emot honom uträckt hade, och han kunde icke draga henne igen til sig.

5. Och altaret remnade, och askan wardt förspilld af altaret, efter teken som Guds mannen genom HERrans ord gifwit hade.

6. Och Konungen svarade och sade til then Guds mannen: Bed HERans tin Guds ansikte, och bed för mig, att min hand kommer til mig igen. Då bad Guds mannen HERans ansikte, och Konungens hand kom til honom igen, och wardt såsom hon tilföre: ne war.

7. Och Konungen talade med Guds mannen: Kom hem med mig, och wederqwick mig; jag wil gifwa mig en stånd.

8. Men Guds mannen sade til Konungen: Om du än gäfwit mig halfwa titt hus, så ginge jag dock icke med dig; ty jag wil i thetta rum intet bröd äta, eller watn dricka.

9. Ty så är mig genom HERans ord budit och sagt: Du skal intet bröd äta, och intet watn dricka, och icke komma then samma wägen tillbaka igen, som du gått hafwer.

10. Och han gick sina fårde en annan wäg, och kom icke then wägen tillbaka igen, som han til BethEl kommen war.

11. Men i BethEl bodde en gammal Prophet. Til honom kommo hans söner, och förtälde honom alla werk, som Guds mannen på then dagen gjort hade i BethEl och the ord som han til Konungen sagt hade.

12. Och theas fader sade til them: Hwilken wäg hafwer han farit? Och hans söner wiste honom wägen som Guds mannen farit hade, then af Juda kommen war.

13. Men han sade til sina söner: Sadler mig åsnan; och då the hade sadlat honom åsnan, red han ther uppå,

14. Och drog efter Guds mannen, och fann honom sittande under en ek, och sade til honom: Äst du then Guds mannen som af Juda kommen är? Han sade: Ja.

15. Han sade til honom: Kom med mig hem, och ät bröd.

16. Han sade: Jag kan icke wända om med dig, och komma med dig: jag wil ej heller bröd äta, eller watn dricka med dig på thetta rum;

17. Ty med mig är taladt wordet ge-

nom HERans ord: Du skal ther hwarken bröd äta, eller watn dricka: du skal icke gå then wägen tillbaka igen, som du tit gången äst.

18. Han sade til honom: Jag är ett en Prophet, såsom du; och en Ängel hafwer talat med mig genom HERans ord och sagt: Haf honom hem med dig igen, at han må bröd äta, och watn dricka. Men han lög för honom.

19. Och han förde honom tillbaka igen, så at han ät bröd, och drack watn i hans hus.

20. Och wid the futo til bords, kom HERans ord til Propheten, som honom hade tillbaka haft.

21. Och han ropade til then Guds mannen som af Juda kommen war, och sade: Thetta säger HERen: Thetföre at du hafwer HERans mun ohörlig warit, och hafwer icke hållit thet bud som HERen din Gud dig budit hafwer;

22. Och hafwer wändt om, ätit bröd, och druckit watn på thet rum, ther han dig om sade: Du skal ther hwarken bröd äta, eller watn dricka; så skal tin lekamen icke komma uti tina såders graf.

23. Och sedan han bröd ätit, och watn druckit hade, sadlade man åsnan at then Propheten som han igen haft hade.

24. Och då han bortdrog, fann honom et lejon på wägen, och drap honom, och hans kropp låg kastad på wägen, och åsnan stod jämte honom, och lejonet stod när kroppen.

25. Och då ther gick folk fram om, sågo the kroppen på wägen kastad, och lejonet ständande när kroppen; och the kommo och sade thet i staden, ther then gamle Propheten uti bodde.

26. Då Propheten thet hörde, som honom igenhaft hade, sade han: Thet är then Guds mannen som HERans mun ohörlig war: theföre hafwer HERen gifwit honom at lejonet; thet hafwer sondertröfat och dräpitt honom, efter thet ord som HERen honom sagt hade.

27. Och han sade til sina söner: Sadel mig åsnan. Och the sadlade.

28. Lå drog han tit, och fann hans kroypp kastad på wägen, och åsnan och lejonet ståndande ther jämte kroyppen: lejonet hade intet åtit af kroyppen, och ej heller riswit åsnan.

29. Lå tog Propheten then Guds mannens kroypp up, och lade honom på åsnan, och förde honom tillbaka igen, och kom uti then gamla Prophetens stad, at the måtte begråta honom, och begrafwan.

30. Och han lade kroyppen uti sin graf; och the begreto honom, sågande: Åh, min broder!

31. Och då the hade begrafwit honom, sade han til sina söner: När jag dör, så begrafwer mig i then grafven som then Guds mannen uti begrafwen är, och lägger mina ben jämte hans ben:

32. Förty thet warder sleende, som han emot altaret i BethEl genom HETrans ord ropat hafwer, och emot alla högders hus, som i Samarie städer äro.

33. Men sedan thetta skedt war, wände Jerobeam sig intet ifrå sin onda wäg; utan förwände sig, och gjorde Prestler til högderna utaf the ringaste i folket: hwilken honom tåktes, honom fyllde han handen, och han wardt Prest til högderna.

34. Och thetta wardt Jerobeams hus til synd, at han skulle förderfwas och förgråas af jorden.

14. Capitel.

På then tiden war Abia, Jerobeams son, frak.

2. Och Jerobeam sade til sin hustru: Statt up och förklåd mig, så at ingen kan märka, at tu åst Jerobeams hustru, och gack bort til Silo; si, ther är then Propheten Abia, then mig sade, at jag skulle warda Konung öfwer thetta folket.

3. Och tag med mig tio brödd och kaffor och et låril med honing, och gack til honom, at han må såga mig huru med pilten gå skal.

4. Och Jerobeams hustru gjorde så, och stod up och gick bort til Silo, och kom i Abia hus: men Abia kunde intet se; ty hans ögon woro mörka wordne för ålders stul.

5. Men HETren sade til Abia: Si, Jerobeams hustru kommer, at hon skal fråga et ärende af mig om sin son, ty han är frak; så tala nu tu med henne så och så. Lå hon nu inkom, höll hon sig främmande.

6. Som nu Abia hörde dånet af hennes fötter, wid hon ingick, sade han: Kom hit in, tu Jerobeams hustru: hwi håller tu mig så främmande? Jag är sånd til mig et hårdt bodskap.

7. Gack bort och såg Jerobeam: Så säger HETren Israels Gud: Jag hafwer uphöjt mig utu folket, och satt mig til en höfste öfwer mitt folk Israel;

8. Och hafwer riswit riket ifrå Davids hus, och gifwit thet mig; men tu hafwer intet warit såsom min tjenare David, then mina bud höll, och wandrade efter mig med alt hjerta, så at han gjorde hwad mig ljust war:

9. Och tu hafwer illa gjort mer än alla them som före mig warit hafwa: tu hafwer gått bort och gjort mig andra gudar och gutna belåten, at tu skulle reta mig til wrede, och hafwer kastat mig bak om tin rygg.

10. Och si, jag skal låta komma olycka öfwer Jerobeams hus, och förgråa af Jerobeam och then uppå wäggen pigar, then innelykta och then igenlesda i Israel, och skal utsofa Jerobeams hus efterkommande, såsom man tråk utsofar, til thet thet blifwer alt ute med honom.

11. Then som af Jerobeam dör i staden, honom skola hundarne åta; men then som dör på marken, honom skola himmelens foglar åta; ty HETren hafwer thet sagt.

12. Så statt nu up och gack hem; och då tin fot träder in i staden, skal pilten blifwa dödd.

13. Och hela Israel skal begråta honom, och skola begrafwan; ty thenne allena af Jerobeam skal i grift komma;

förty något godt är funnit i honom för HERRanom Israels Gud i Jerobeams hus.

14. Och HERren skal upväcka en Konung öfwer Israel: han skal utrota Jerobeams hus på then dagen; ja, hwad nu allaredan sker?

15. Och HERren skal slå Israel, såsom rören bjas i watnet; och skal utrycka Israel utu thetta goda landet, som han theas fäder gifwit hafwer; och skal förströ them bort öfwer ålfven, theföre at the hafwa gjort sig lundar til at fördrna HERran;

16. Och skal öfvergifwa Israel, för Jerobeams synds skul, hvilken syndat hafwer, och kommit Israel til at synda.

17. Och Jerobeams hustru stod up, gick och kom til Thirza; och då hon kom til tröstelen af huset, blef pilten död.

18. Och the begrofwu honom, och hela Israel begret honom, efter HERrans ord, som han genom sin tjenare Propheten Ahia talat hade.

19. Hwad mer om Jerobeam sågandes år, huru han stridde och regerade, si, thet år skrifwit i Israels Konungars Chronica.

20. Tiden som Jerobeam regerade war tu och tjugu år: och han affonnade med sina fäder. Och hans son Nadab wardt Konung i hans stad.

21. Så war nu Rehabeam, Salomos son, Konung i Juda. Et och fyratio år gammal war Rehabeam, då han wardt Konung, och regerade i sutton år i Jerusalem, i then staden som HERren utwalt hade utur alla Israels slægter, at han skulle sätta ther sitt namn uti. Hans moder het Naama, en Ammonitiska.

22. Och Juda gjorde thet ondt war för HERranom, och retade honom mera än allt thet theas fäder gjort hade, med theas synder som the gjorde.

23. In the byggde sig också högder, stoder och lundar på alla höga backar och under alla gröna trån.

24. Och woro theslifes roffare i landet; och the gjorde all hedningarnas styggelse, som HERren för Israels barn fördrifwit hade.

25. Men i seinte Konung Rehabeams år drog Sifak, Konungen i Egypten, up emot Jerusalem;

26. Och tog ut the häfwor utu HERrans hus och utu Konungshuset, och allt thet som ther tagas kunde; och tog alla gyldene stöldar, som Salomo hade göra låtit:

27. I hwilkas stad Konung Rehabeam låt göra kopparstöldar, och besallte them under the öfwersta drabanternas hand, som dören waktade för Konungshuset.

28. Och så ofta Konungen gick in uti HERrans hus buro drabanterna them; och hade them åter uti drabantkamaren igen.

29. Hwad nu mer om Rehabeam sågandes år, och allt thet han gjort hafwer, si, thet år skrifwit i Juda Konungars Chronica.

30. Men emellan Rehabeam och Jerobeam war örlig så länge the lefde.

31. Och Rehabeam affonnade med sina fäder, och wardt begrafven med sina fäder uti Davids stad: och hans moder het Naama, en Ammonitiska. Och hans son Abiam wardt Konung i hans stad.

15. Capitel.

På adertonde året Konung Jerobeams, Nebat sons, wardt Abiam Konung i Juda;

2. Och regerade tre år i Jerusalem. Hans moder hette Maacha, Abisalom's dotter.

3. Och han wandrade i alla sin faders synder, som han för honom gjort hade; och hans hjerta war icke rättfärdigt til HERran hans Gud, såsom hans faders Davids hjerta.

4. Men för Davids skul gaf HERren hans Gud honom en lyfta i Jerusalem, så at han upväckte hans son efter honom, och behöll honom i Jerusalem:

5. Theföre at David gjort hade thet HERranom lust war, och war icke wiken ifrån allt thet han honom bödd så länge han lefde, förutan i then handeln med Uria, then Hethen.

6. Och emellan Rehabeams och Jerobeams hus war drlig så länge Abiam lefde.

7. Hwad nu mer om Abiam sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chronica. Och thet war drlig emellan Abiam och Jerobeam.

8. Och Abiam affomnade med sina fäder; och the begrofwu honom uti Davids stad. Och Asa hans son wardt Konung uti hans stad.

9. Uti tjugonde året Konung Jerobeams öfwer Israel, wardt Asa Konung i Juda;

10. Och regerade et och fyrtio år i Jerusalem. Hans inoder hette Maacha Abisalom's dotter.

11. Och Asa gjorde thet HERanom behageligt war, såsom hans fader David;

12. Och dref the roffare utu landet, och borttog alla the afgudar som hans fäder gjort hade.

13. Ther til satte han sin inoder Maacha af ämbetet, för thet hon Miplezeth gjort hade i lunden; och Asa utrotade hennes Miplezeth, och upbrände honom wid then bäcken Kidron.

14. Men the högber lade the icke bort: dock war Asa hjerta rättfärdigt til HERan så länge han lefde.

15. Och thet silfwer och guld, och the tyg som hans fader helgat hade, och hwad som helgadt war til HERans hus, lät han komma ther in.

16. Och emellan Asa och Baesa, Israels Konung, war drlig så länge the lefde.

17. Men Baesa, Israels Konung, drog up emot Juda, och byggde Rama, at ingen skulle draga ut och in af Asa folk, Konungens i Juda.

18. Lå tog Asa alt silfwer och guld, som qwar war i HERans hus stätt och i Konungshuset's stätt, och fäd thet i sina tjenares händer; och sände them til Benhadad, Tabrimmon son, Hesion sons, Konungen i Syrien, som bodde i Darnascon, och lät säga honom:

19. Et förbund är emellan mig och

tig, och emellan min fader och tin fader: therför stickar jag dig en stänk, silfwer och guld, at tu wille låta thet förbundet fara, som tu hafwer med Baesa, Israels Konung, at han må draga ifrån mig.

20. Benhadad hörde Konung Asa, och sände sina höfswitsmän emot Israels städer, och slog Zion, och Dan, och Abel BethMaacha, hela Cinneroth, med hela Naphthali land.

21. Lå Baesa thet hörde, wände han igen bygga Rama, och drog til Thirza igen.

22. Men Konung Asa lät boda öfwer hela Juda: Ingen ursake sig; och the togo bort sten och trä af Rama, ther Baesa med byggt hade. Och Konung Asa byggde ther med Geba BenSamin och Mizpa.

23. Hwad nu mer om Asa sågandes år, och all hans magt, och alt thet han gjorde, och the städer som han byggde, si, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chronica. På sin älderdom blef han fränk i sina fötter.

24. Och Asa affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen med sina fäder uti Davids, sin faders stad. Och Josaphat, hans son, wardt Konung i hans stad.

25. Men Nadab, Jerobeams son, wardt Konung öfwer Israel, uti thet andra året Asa, Juda Konungs, och rådde öfwer Israel i tu år,

26. Och gjorde thet för HERanom ondt war, och wandrade i sin faders wägar och i hans synder, ther han med kom Israel til at synda.

27. Men Baesa Ahia son, utaf Issachars hus, gjorde et förbund emot honom, och slog honom i Gibbethon, som war the Philisteers; ty Nadab och hela Israel belade Gibbethon.

28. Så drap Baesa honom, uti tredje året Asa, Juda Konungs, och wardt Konung i hans stad.

29. Som han nu Konung war, slog han hela Jerobeams hus, och lät intet qwar blifwa thet anda hade af Jerobeam, til thes han utrotade honom, efter

HERRANS ord, som han talat hade genom sin tjenare Aha af Silo,

30. För Jerobeams syns skul, som han gjorde, och ther med han kom Israel til at synda, och för thet retandet, ther med han retade HERREN Israels Gud til wrede.

31. Hwad nu mer om Nadab sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet år strifwit uti Israels Konungars Chronica.

32. Och emellan Aha och Baesa, Israels Konung, war drlig så länge the lefde.

33. Uti tredje året Aha, Juda Konungs, wardt Baesa, Aha son, Konung öfwer hela Israel i Thirza, fyra och tjugu år;

34. Och gjorde thet ondt war för HERRANOM, och wandrade i Jerobeams wäg och i hans synd, ther med han hade kommit Israel til at synda.

16. Capitel.

Så kom HERRANS ord til Jehu, Hanani son, emot Baesa, och sade:

2. Therefore at jag tig utu stoftet uphåfwit hafwer, och gjort tig til en Förste öfwer mitt folk Israel, och tu wandrar i Jerobeams wäg, och kommer mitt folk Israel til at synda, så at tu mig förtörnar genom theas synder:

3. Si, så wil jag borttaga Baesa efterkommande och hans hus efterkommande, och wil sätta titt hus såsom Jerobeams hus, Nebat sons.

4. Then af Baesa döde i staden, honom stola hundar upåta; och then af honom döde på marken, honom stola himmelens foglar upåta.

5. Hwad nu mer om Baesa sågandes år, och hwad han gjort hafwer, och hans magt, si, thet år strifwit uti Israels Konungars Chronica.

6. Och Baesa affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen i Thirza: och hans son Ela wardt Konung i hans stad.

7. Och HERRANS ord kom genom Propheten Jehu, Hanani son, öfwer Baesa och öfwer hans hus, och emot alt thet onda som han för HERRANOM

gjort hade, til at förtörna honom genom sina händers werf, at thet skulle warda såsom Jerobeams hus, och therefore at han thenna slagit hade.

8. Uti siette och tjugonde året Aha, Juda Konungs, wardt Ela, Baesa son, Konung öfwer Israel i Thirza, i tu år.

9. Men hans tjenare Simri, en öfwerste öfwer hälften af wagnarna, gjorde et förbund emot honom; och Ela war i Thirza, drack och war drucken i Arza hus, fogdens i Thirza.

10. Och Simri kom ther in, och slog honom ihjäl, uti sjunde och tjugonde året Aha, Juda Konungs, och blef Konung i hans stad.

11. Och då han war Konung, och satt på sin stol, slog han hela Baesa hus, och lät intet avar blifwa, icke then som på wäggan pisar; ther til hans fränder och wänner.

12. Alltså förgjorde Simri hela Baesa hus, efter HERRANS ord, som han om Baesa talat hade, genom then Propheten Jehu,

13. För alla Baesa och hans sons Elasynders skul, som the gjort hade, och kommo Israel til at synda, och förtörnade HERRAN Israels Gud i theas afguder.

14. Hwad nu mer om Ela sågandes år, och alt thet han gjorde, si, thet år strifwit uti Israels Konungars Chronica.

15. Uti sjunde och tjugonde året Aha, Juda Konungs, wardt Simri Konung i sin dagar i Thirza; ty folket låg för Gibbethon the Philisteers.

16. Då nu folket i lågret hörde sågas, at Simri hade gjort et förbund, och slagit Konungen ihjäl, gjorde hela Israel på samma dag Amri, härhöfwitsmannen, til Konung öfwer Israel i lågret.

17. Och Amri drog up, och hela Israel med honom, ifrån Gibbethon, och belade Thirza.

18. Då nu Simri såg, at staden skulle warda wunnen, gick han uti palatset i Konungshuset, och brände sig up med Konungshuset, och blef dödd,

19. För sina synders skul som han gjort hade, så at han hade gjort thet ondt war för HERRanom, och wandrade uti Jerobeams wäg och i hans synd som han gjorde, och kom Israels til at synda.

20. Hwad nu mer om Simri sågandes år, och huru han gjorde et förbund, si, thet år skrifwit i Israels Konungars Chronica.

21. På then tiden söndrade sig folket Israel i två delar: ena hälften höll sig in til Thibni, Ginath son, och gjorde honom til Konung; then andra hälften höll sig in til Amri.

22. Men thet folk som höll sig in til Amri, wardt starkare än thet folket som höll sig in til Thibni, Ginath son. Och Thibni blef död; och så blef Amri Konung.

23. Uti första och trettionde året Asa, Juda Konungs, wardt Amri Konung öfwer Israel i tolf år, och regerade i Thirza i sex år.

24. Han köpte Samarie berg af Semer för två centner silfver, och byggde uppå berget, och kallade staden, som han byggde, efter Semers namn, som Herre war på Samarie berg.

25. Och Amri gjorde thet ondt war för HERRanom, och war argare än alla the för honom warit hade:

26. Och wandrade i alla Jerobeams wägar, Nebat sons, och i hans synd, ther med han kom Israel til at synda, så at the förtörnade HERRan Israels Gud uti theas afguder.

27. Hwad nu mer om Amri sågandes år, och alt thet han gjort hafver, och om hans magt som han bedref, si, thet år skrifwit uti Israels Konungars Chronica.

28. Och Amri affomnade med sina fäder, och wardt begrafven i Samarien: och Achab, hans son, wardt Konung i hans stad.

29. Uti åttonde och trettionde året Asa, Juda Konungs, wardt Achab, Amri son, Konung öfwer Israel, och regerade öfwer Israel i Samarien tu och tjugu år,

30. Och gjorde thet ondt war för HERRanom, mer än alla the som för honom warit hade.

31. Och war honom icke nog, at han wandrade i Jerobeams, Nebat sons synd; utan tog ther til Jeabel, Eth-Baals dotter, Konungens i Sidon, til hustru, och gick bort och tjente Baal, och tilbåd honom,

32. Och uppsatte Baal et altare uti Baals hus, thet han honom byggde i Samarien,

33. Och gjorde en lund; så at Achab mer gjorde til at förtörna HERRan Israels Gud, än alla Israels Konungar, som för honom warit hade.

34. På samma tid byggde Hiel, af BethEl, Jericho: thet kostade honom hans första son, Abiram, då han grundwalen lade, och hans yngsta son, Segub, då han satte portarna ther före, efter HERRans ord, som han sagt hade genom Josua Nun son.

17. Capitel.

Och Elia, then Thibbiten, utaf the Gileads inbyggare, sade til Achab: Så sant som HERRen Israels Gud lefwer, för hvilken jag står, thet stal i thesa år hwarfen dagg eller regn komma, utan jag säger thet.

2. Och HERRans ord kom til honom, och sade:

3. Gå bort hådan, och wänd tig öster ut, och förböli mig wid then båken Cherith, som löper för Jordan.

4. Och tu stal dricka af båken: och jag hafver budit korparne, at the skola ther föda dig.

5. Han gick tit, och gjorde efter HERRans ord, och gick bort och satte sig wid båken Cherith, som löper för Jordan.

6. Och korpar förde honom bröd och kött, om morgon och om afton; och han drack utaf båken.

7. Och thet sledde, efter några dagar, at båken förtorkades; ty intet regn wardt i landet.

8. Då kom HERRans ord til honom, och sade:

9. Statt up och gick til Zarpath, som wid Sidon ligger, och blif ther; ty jag hafwer ther befallt en enkä, at hon skal födda dig.

10. Och han stod up och gick til Zarpath. Och då han kom til stadsporten, si, då war enkä ther, och hämtade wed. Och han talade til henne, och sade: Hämta mig litet watn i kärilet, at jag må dricka.

11. Då hon nu åstad gick til at hämtat, ropade han efter henne, och sade: Wår mig och en beta bröd med.

12. Hon sade: Så sant som HERren tin Gud lefwer, jag hafwer intet bröd, utan en hand full af mjöl uti släppan, och litet olja i krukän; och si, jag hafwer hämtat et trä eller tu, och går bort at reda thet til åt mig och min son, at wi måge äta, och dö.

13. Elia sade til henne: Fruktu mig intet; gick åstad och gör såsom tu sagt hafwer: dock gör mig först et litet bröd ther af, och bår mig thet hit ut: men åt dig och tin son skal tu och så sedan göra.

14. Ty så säger HERren Israels Gud, at mjölet i släppan skal icke warda förtärdt, och oljan i krukän skal icke förminstas, in til then dag HERren låter regna på jorden.

15. Hon gick åstad och gjorde såsom Elia sagt hade. Och han åt, och hon theslifes, och hennes hus, en tid lång.

16. Och wardt mjölet icke förtärdt i släppan, och icke heller förminstades oljan i krukän, efter HERrans ord, som han genom Elia sagt hade.

17. Sedan thetta stedt war, wardt qwinnans, hans wårdinna, son fränk; och hans fränkhet wardt så stark, at ingen ande war mer uti honom.

18. Och hon sade til Elia: Hwad hafwer jag med dig göra, tu Guds man? Tu äst ingången til mig, at mina misgärningar skulle ihogkommas, och min son dräpas?

19. Han sade til henne: Få mig tin son hit. Och han tog honom utu hennes stöte, och gick up i salen ther han wilstades, och lade honom på sin säng;

20. Och ropade til HERran, och sade: HERre min Gud, hafwer tu och så illa gjort emot thenna enkä, som jag gästnar när, at tu dräper hennes son?

21. Och han räckte sig ut öfwer pilten i tre gånger, och ropade til HERran, och sade: HERre min Gud, låt thenna pilten's själ åter komma i honom.

22. Och HERren hörde Elia röst; och pilten's själ kom igen til honom, och han fick lif.

23. Och Elia tog pilten, och bar honom ned utaf salen i huset, och fick honom hans moder, och sade: Si ther; tin son lefwer.

24. Och qwinnan sade til Elia: Nu förnimmer jag, at tu äst en Guds man, och HERrans ord i tin mun är wißt.

18. Capitel.

Efter en lång tid, kom HERrans ord til Elia i tredje året, och sade: Gick bort och te dig för Achab, at jag må låta regna på jorden.

2. Och Elia gick åstad och tedde sig för Achab; men en gansta hård tid war i Samarien.

3. Och Achab kallade Obadja, sin hofmåstare; och Obadja fruktade HERran storligen.

4. Förty, då Isebel utrotade HERrans Propheter, tog Obadja hundrade Propheter, och gömde them uti kullor, femtio här, och femtio ther, och förbrjode them med bröd och watn.

5. Så sade nu Achab til Obadja: Drag igenom landet til alla wrattubrunnar och bäckar, at wi måtte finna gräs, och behålla hästar och mular, så at bostapen icke all förgås.

6. Och the delade sig i landet, så at the drogo thet igenom: Achab drog allena på en wäg, och Obadja theslifes allena på then andra wägen.

7. Då nu Obadja war på wägen, si, då mötte honom Elia. Och som han kände honom, föll han up på sitt anlete, och sade: Äst tu icke min Herre Elia?

8. Han sade: Ja; gick och såg tin Herre: Si, Elia är här.

9. Han sade: Hwad hafwer jag syn-

dat, at tu wil gifwa tin tjenare i Achabs händer, at han skal dr pa mig?

10. Så sant som H Kren tin Gud lefwer, thet är intet folk eller Konungarike, tit min Herre icke s ndt hafwer til at söka tig: och när the hafwa sagt: Han  r icke h r; hafwer han tagit en ed af thet riket och folket, at man icke hade funnit tig.

11. Och tu säger nu: G d och s g tin Herre: Si, Elia  r h r.

12. När jag nu ginge ifrå tig, så toge H Krans Ande tig bort, jag wet icke hwart; och jag komme t  och underwiste thet Achab, och funne tig icke: så sloge han mig ihj l; men jag, tin tjenare, fruktar H Kran af min ungdom.

13.  r min Herre icke underwist hwad jag gjort hafwer, t  Isebel drap H Krans Propheter, at jag gömde hundrade H Krans Propheter, semtio h r, och semtio ther uti fulor, och försörjde them med bröd och w t?

14. Och nu säger tu: G d bort och s g tin Herre: Elia  r h r; at han må dr pa mig.

15. Elia sade: Så sant som H Kren Zebaoth lefwer, f r hwilken jag står, i dag skal jag te mig för honom.

16. T  gick Obadja emot Achab, och sade honom thetta. Och Achab gick emot Elia.

17. Och t  Achab s g Elia, sade Achab til honom:  st tu then som förwillar  srael?

18. Han sade: Jag förwillar icke  srael, utan tu och tin faders h s, ther med at   H Krans bud  svergifwit hafwen, och wandren efter Baalim.

19. Nu w l, så s nd nu bort och f rs mla mig hela  srael på Carmels berg, och the fyrahundrade och semtio Baals Propheter, och the fyrahundrade lundarnas Propheter, som  ta wid Isebels bord.

20. Allså sände Achab bort ibland alla  sraels barn, och f rs mlade Propheterna på Carmels berg.

21. T  gick Elia fram för alt folket, och sade: Huru länge halten   på båda sidor?  r H Kren Gud, så wan-

drer efter honom; men  r Baal thet, så wandrer efter honom. Och folket swarade honom intet.

22. T  sade Elia til folket: Jag allen  r qwar blifwen, en H Krans Prophet; men Baals Propheter  ro fyrahundrade och semtio m n.

23. Så f r  f nu twå stutar, och låter them utw lja then ena stuten, och stycka honom, och lägga honom på wed; men låter ingen eld komma ther til: så wil jag taga then andra stuten, och lägga honom på wed, och ej heller låta ther någon eld til.

24. Så  faller   eder guds namn, och jag wil  kalla H Krans namn: hwilken Gud som nu swarar med elden, han ware Gud. Och hela folket swarade och sade: Thet  r r tt.

25. Och Elia sade til Baals Propheter: Utw ljer eder then ena stuten, och görer   först; (förty    ren m nge) och  faller eder guds namn, och låter ingen eld ther til.

26. Och the togo stuten som han fick them, och redde til, och  fallade Baals namn, ifrå morgonen alt in til middag, och sade: Baal, h r  f. Men ther war ingen röst eller swar. Och the sprungo om altaret, såsom theras sed war.

27. T  nu middag war, bespottade them Elia, och sade: R per högt; ty han  r en gud: han begrundar, eller hafwer något beställa, eller  r ute på marken, eller s fwer til  frentyr , at han m tte wakna up.

28. Och the ropade högt, och riste sig med knifwar och med prener, efter theras sed, så at blodet gick ther ut efter.

29. T  nu middagen förgången war, propheterade the, in til thes man skulle göra spisoffer; och ther war dock ingen röst, eller swar, eller tilh rare.

30. T  sade Elia til alt folket: Kommer hit til mig. Och t  alt folket gick fram til honom, bot de han H Krans altare som nederslagit war;

31. Och tog tolf stenar, efter talet på Jacobs barns sl gter, til hwilken H Krans ord talade, och sade: Tu skal heta  srael;

32. Och byggde af the stenar et altare i HERRans namn, och gjorde en graf kring om altaret, två kornmått wid;

33. Och redde til weden, och styckade stuten, och lade honom på weden;

34. Och sade: Hämter fyra sår fulla med wain, och giuter thet på bränne-offret och uppå weden, och sade: Görer thet än en gång. Och the gjorde thet än en gång. Och han sade: Görer thet än tredje resan. Och the gjorde thet i tredje resan.

35. Och wainet lopp om altaret, och grafwen wardt också full med wain.

36. Och som tid war til at offra spis-offer, gick Propheten Elia fram, och sade: HERRe, Abrahams Gud, Isaacs och Israels; låt i thenna dag kunnigt warda, at tu åst Gud i Israel, och jag tin tjenare, och at jag allt thetta efter titt ord gjort hafwer.

37. Hör mig HERRe, hör mig, at thetta folket må weta, at tu HERRe åst Gud; at tu sedan må omwända theras hjerta.

38. Då föll HERRans eld ned, och upbrände bränneoffret, weden, stenar och jord, och upslekte wainet i grafwen.

39. Då alt folket såg thet, föll thet på sitt ansikte, och sade: HERRen är Gud; HERRen är Gud.

40. Men Elia sade til them: Läger fatt på Baals Propheter, at icke en af them undslipper. Och the togo fatt på them; och Elia förde them ned til then båden Rison, och drap them ther.

41. Och Elia sade til Achab: Drag up, åt och drick; förty thet dånar, såsom thet wille komma et stort regn.

42. Och då Achab drog up til at äta och dricka, gick Elia up på kullen af Carmel, och böjde sig ned til jorden, och satte sitt hufwud emellan sina knän,

43. Och talade til sin dräng: Gack tit up, och se ut åt hafwet. Han gick up, och såg ut, och sade: Ther är intet. Han sade: Gack åter tit up ssu resor.

44. Och i sjunde resan sade han: Si, ther går et litet moln up utu hafwet, såsom en mans hand. Han sade: Gack up, och såg Achab: Spänn före tin

wagn, och far ned, at regnet icke hinner tig.

45. Och förr än man såg til, wardt himmelen svart af moln och wäder; och et stort regn kom. Men Achab for, och kom til Zisreel.

46. Och HERRans hand kom öfwer Elia; och han gjordade sina länder, och lopp för Achab, til thes han kom til Zisreel.

19. Capitel.

Och Achab sade Isebel alt thet Elia gjort hade, och huru han hade dräpitt alla Baals Propheter med swärd.

2. Då sände Isebel et bod til Elia, och låt säga honom: Gudarne göre mig thet och thet, om jag icke i morgon wid thenna tiden gör tin själ såsom en af thesas själar.

3. Då han thet såg, stod han up och gick hwart han wille, och kom til Beer-Seba i Juda, och lemnade ther sin dräng.

4. Men han gick bort uti öknen en dagsresa, och kom ther in, och satte sig under et enbärstråd, och bad at hans själ måtte dö, och sade: Thet är nog. Så tag nu, HERRe, min själ: jag är icke bättre än mina säder.

5. Och han lade sig, och sof under enbärstrådet. Och si, Angelen tog uppå honom, och sade til honom: Stätt up och åt.

6. Och han såg sig om: och si, wid hans hufwud låg et glödbakadt bröd, och en fanna med wain. Och då han åtit och druckit hade, lade han sig åter til at sofra.

7. Och HERRans Ängel kom til honom andra gången igen, och tog på honom, och sade: Stätt up och åt; ty tu hafwer en stor wäg för tig.

8. Och han stod up, och åt, och drack, och gick af then matens kraft fyratio dagar och fyratio nätter in til Guds berg Horeb.

9. Och kom ther uti en kula, och blef ther öfwer natten. Och si, HERRans ord kom til honom, och sade til honom: Hwad gör tu här Elia?

10. Han sade: Jag hafwer haft nit om HERRan Gud Zebaoth; förty Israels barn hafwa öfvergiftit titt förbund, och nederbrutit titt altare, och dräpitt tina Propheter med swärd; och jag är allena igen blifwen; och the fara efter, at the måga taga mig lifwet af.

11. Han sade: Gadt här up, och stig up på berget in för HERRan. Och si, HERRen gick ther fram om, och et stort starkt wäder, som bröt berg, och sönderbråkade hållar in för HERRan; men icke war HERRen i wädret. Efter wädret kom en jordbäfning; men icke war HERRen i jordbäfningen.

12. Och efter jordbäfningen kom en eld; men icke war HERRen i elden. Och efter elden kom et ljud af et sakta wäder.

13. Då Elia thet hörde, skydde han sitt ansikte med sin mantel, och gick ut, och steg i dören af kulan; och si, då kom en röst til honom, och sade: Hvad hafwer tu här at göra Elia?

14. Han sade: Jag hafwer haft nit om HERRan Gud Zebaoth; förty Israels barn hafwa öfvergiftit titt förbund, nederbrutit titt altare, dräpitt tina Propheter med swärd; och jag är allena igen blifwen; och the stå ther efter, at the måga taga mig lifwet af.

15. Men HERRen sade til honom: Gadt tin wäg igen, genom öken in åt Damascon, och gadt ther in, och smörj Hafaël til Konung öfwer Syrien;

16. Och Jehu, Mimsi son, til Konung öfwer Israel, och Elisa, Saphat son, af AbelMehola, til en Prophet, i tin stad.

17. Och stal ste, at then som undslipper Hafaëls swärd, honom stal Jehu dräpa; och then som undslipper Jehu swärd, honom stal Elisa dräpa.

18. Och jag stal låta igenblifwa sju tusende i Israel, nemligen, alla knän, som sig icke hafwa böjt för Baal, och hwar och en mun, som honom icke kyßt hafwer.

19. Och han gick tådan, och fann Elisa

Saphat son, ther han plöjde med tolf par oxar, och han war sjelf ibland the tolf plöjare; och Elia gick til honom, och kastade sin mantel öfwer honom.

20. Men han öfvergaf oxarna, och lopp efter Elia, och sade: Låt mig kyssa min fader och min moder, så wil jag följa dig efter. Han sade til honom: Gadt, och kom igen; ty jag hafwer något beställa med dig.

21. Och han lopp åter ifrå honom, och tog et par oxar, och offrade them, och kokade köttet med träredskapen til oxarna, och gaf folket at the äto, och stod up, och följde Elia efter, och tjente honom.

20. Capitel.

Och Benhadad, Konungen i Syrien, församlade all sin magt; och wroo två och trettio Konungar med honom, och hästar och wagnar: och han drog up, och belade Samarien, och stridde ther emot.

2. Och han sände bod til Achab, Israels Konung, in uti staden,

3. Och låt säga honom: Så säger Benhadad: Titt silfwer och titt guld är mitt; och tina hustrur, och tina båsta barn äro också mina.

4. Israels Konung swarade och sade: Min Herre Konung, såsom tu sagt hafwer; jag är tin, och allt thet jag hafwer.

5. Och boden kommo igen, och sade: Så säger Benhadad: Efter jag hafwer sändt til dig, och låtit säga: Titt silfwer och titt guld, tina hustrur och tina barn stal tu få mig;

6. Så wil jag i morgon wid thenna tiden sända mina tjenare til dig, at the ransaka titt hus, och tina undersåtares hus; och hvad dig kärt är, stola the taga i theas händer, och bära bort.

7. Då kallade Israels Konung alla landets äldsta, och sade: Märker och ser hwilket ondt han företager. Han sände til mig om mina hustrur och barn, silfwer och guld; och jag hafwer thet intet nekät honom.

8. Då sade til honom alle the gamle,

och alt folket : Tu skal intet höra honom, eller samtyckat.

9. Och han sade til Benhadads bod : Säger min Herre Konungen : Alt thet tu böd tin tjänare i förstone, wil jag göra ; men thetta kan jag icke göra. Och boden gingo sina färde, och sade sådant igen.

10. Lå sände Benhadad til honom, och låt säga honom : Gudarne göre mig thet och thet, om stoftet i Samarien skal råda til at alt folket under mig må taga ther en hand full af.

11. Men Konungen i Israel svarade och sade : Säger : Then som tager harneskett uppå, skal icke få berömma sig, såsom then thet aflagt hafwer.

12. Lå Benhadad thet hörde, och drack med Konungarna i tjället, sade han til sina tjänare : Görder eder redo ; och the gjorde sig redo emot staden.

13. Och si, en Prophet gick fram til Achab, Israels Konung, och sade : Så säger HERRen. Tu hafwer ju sett hela then stora hopen. Si, jag wil i dag gifwa honom i tin hand, at tu weta skal, at jag är HERRen.

14. Achab sade : Genom hvern ? Han sade : Så säger HERRen : Genom landsfogdarnas tjenare. Han sade : Ho skal begynna striden ? Han sade : Tu.

15. Lå räknade han landsfogdarnas tjenare, och the woro tuhundrade och två och trettio : och han räknade efter thein hela folket af alla Israels barn, sju tusende män.

16. Men the drogo ut om middagen. Men Benhadad drack, och war drucken i tjället, med the två och trettio Konungar, som honom til hjelp komne woro.

17. Och landsfogdarnas tjenare drogo först ut. Lå sände Benhadad ut, och the bodade honom, och sade : Mån draga ufu Samarien.

18. Han sade : Griper them lefwande, ehwad the äro utdragne til frid eller strid.

19. Lå landsfogdarnas tjenare woro utdragne, och håren efter them,

20. Slog hwar och en then han öfwerkom. Och the Syrer flydde, och Israel jagade efter them. Och Benhadad, Konungen i Syrien, undslapp med hästar och rejsnärer.

21. Och Israels Konung drog ut, och slog hästar och wagnar, så at han gjorde en stor slagtning på the Syrer.

22. Lå gick en Prophet til Israels Konung, och sade til honom : Gack bort och förstärk dig, och märk och se hwad tu göra skal ; ty Konungen i Syrien warder igenkommande emot dig, när året är ute.

23. Förtty Konungens tjenare i Syrien sade til honom : Theras gudar äro bergsgudar ; therföre hafwa the wunnit oss. O ! at wi måtte strida med them på slätten ; hwad gäller, wi skulle öfvervinna them ?

24. Gör alltså : Tag bort Konungarna, hwar af sitt rum, och sätt öfverstar i theras stad ;

25. Och sticka dig en hår, sådan som håren war, som tu mist hafwer, och hästar och wagnar, såsom the woro ; och låt oss strida emot them på slätten ; hwad gäller, wi öfvervinne them ? Han hörde theras röst, och gjorde så.

26. Som nu året omgångit war, stickade Benhadad the Syrer, och drog up til Aphet, til at strida emot Israel.

27. Och Israels barn stickade sig och, och bespisade sig, och drogo tit emot them, och lågrade sig emot them, såsom två små getahjordar ; men landet war fullt med Syrer.

28. Och en Guds man gick fram, och sade til Israels Konung : Så säger HERRen : Thersföre at the Syrer hafwa sagt : HERRen är en Gud på bergen, och icke en Gud i dalar ; så hafwer jag gifwit hela thenna stora hopen i tin hand, at I stolen weta, at jag är HERRen.

29. Och the lågrade sig tvärt emot them i sju dagar. På sjunde dagen drogo the tilhopa i strid. Och Israels barn slog the Syrer, hundrade tusende folk, på en dag.

30. Och the som öfverblefwo, flydde

til Aphet, in i staden. Och murarne föllo uppå the sju och tjugutufende mån som qwar blefwo. Och Benhadad flydde också in i staden, uti en liten kammar.

31. Då sade hans tjenare til honom: Si, wi hafwe hört, at Israels hus Konungar äro barmhertige Konungar. Så låt oss taga säckar kring om våra ländor, och rep kring om våra hufwuden, och gå ut til Israels Konung: til äfventyrs han låter tin själ lefwa.

32. Och the bundo säckar öfwer sina ländor, och rep om sitt hufwud, och kommo til Israels Konung, och sade: Benhadad, tin tjenare, låter säga dig: Käre, låt min själ lefwa. Han sade: Lefwer han ännu, så är han min broder.

33. Och männen togo med hast ordet af honom, och tydde thet ut för sig, och sade: Ja, tin broder Benhadad. Han sade: Kommer, och hafwer honom hit. Då gick Benhadad ut til honom, och han låt honom sitta på sin wagn.

34. Och han sade til honom: The städer som min fader tin fader aftagit hafwer, wil jag få dig igen: och gör dig gator i Damascen, såsom min fader gjort hafwer i Samarien; så wil jag fara ifrå dig med et förbund. Och han gjorde et förbund med honom, och låt honom fara.

35. Då sade en man utaf the Propheters söner til sin nästa, igenom HERrans ord: Käre, slå mig; men han nekade sig wilja slå honom.

36. Då sade han til honom: Therefore at tu icke hafwer hört HERrans röst, si, så skal et lejon slå dig, när tu går ifrå mig. Och då han gick ifrå honom, fann honom et lejon, och slog honom.

37. Och han fann en annan man, och sade: Käre, slå mig. Och mannen slog honom, och gjorde honom sår.

38. Då gick then Propheten bort, och trädde fram för Konungen på wägen, och förwandlade sitt ansikte med aska.

39. Och när Konungen for ther fram om, ropade han til Konungen, och sa-

de: Tin tjenare war utdragen midt i striden; och si, en man war afwiken, och hade en man til mig, och sade: Jdwarar thenna mannen: om han kommer bort, så skal tin själ wara i hans själs stad, eller tu skal gifwa en centner silfwer.

40. Och då tin tjenare ther och ther beställa hade, kom han sin wäg. Konungen sade til honom: Thet är tin dom, som tu sjelf affagt hafwer.

41. Så ströf han med hast aflan af ansiktet; och Israels Konung kände honom, at han war en af Propheterna.

42. Och han sade til honom: Så säger HERren: Therefore at tu hafwer släppt then man utu tina händer, som til spillo gifwen war, skal tin själ wara för hans själ, och titt folk för hans folk.

43. Men Israels Konung for sina sårde, illa tilfreds och wred, i sitt hus, och kom til Samarien.

21. Capitel.

Sedan thetta stedt war, begaf sig, at Naboth, en Zisreelit, hade en wingård i Zisreel, wid Achabs palats, Konungens i Samaria.

2. Och Achab talade med Naboth, och sade: Låt mig få tin wingård; jag wil göra mig ther en kålgård af, efter han ligger så nära mitt hus; jag wil gifwa dig en bättre wingård igen, eller om dig så tådes, wil jag gifwa dig ther silfwer före, så mycket han är wärd.

3. Men Naboth sade til Achab: Thet låte HERren wara långt ifrå mig, at jag skulle låta dig få mina faders arf.

4. Då kom Achab hem, illa tilfreds och wred, för thet ordets stul som Naboth, then Zisreeliten, til honom talat hade och sagt: Jag wil icke låta dig få mina faders arf. Och han lade sig upå sin säng, och wände sitt anlete, och åt intet bröd.

5. Då kom Jezebel, hans hustru, in til honom, och sade til honom: Hvad är thet, at tin ande är så illa tilfreds, och tu intet bröd äter?

6. Han sade til henne: Jag hafwer

talat med Naboth, then Israelliten, och sagt: Låt mig få tin wingård för penningar; eller om tu hafwer ther lust til, wil jag gifwa tig en amman igen; men han sade: Jag wil icke låta tig få min wingård.

7. Lå sade Isebel, hans hustru, til honom: Hwad wore för et rise i Israel, om tu gjordet? Statt up och åt bröd, och war wid godt mod: jag wil skaffa tig Naboths, then Israellitens, wingård.

8. Och hon skref bref under Achabs namn, och förseglade thet med hans signet, och sände til the äldsta och öfversta i hans stad, the som bodde med Naboth.

9. Och skref brefwet altså: Låter utropa en fasta, och sätter Naboth främst ibland folket:

10. Och låter komma två Belials män fram för honom, som witna och säga: Tu hafwer hådat Gud och Konungen; och förer honom ut, och stener honom til döds.

11. The äldste och hans stads öfverstar, som i hans stad bodde, gjorde såsom Isebel them badit hade, såsom i brefwet skrifwit war; thet hon til them skändt hade.

12. Och låto utropa en fasta, och låto Naboth sitta öfverst ibland folket.

13. Lå kommo the två Belials män, och ställde sig fram för honom, och witmade emot Naboth in för folket, och sade: Naboth hafwer hådat Gud och Konungen. Lå förde the honom ut för staden, och stenade honom ihjäl.

14. Och the bodade Isebel, och sade: Naboth är stenad och dödd.

15. Lå nu Isebel hörde, at Naboth war stenad och dödd, sade hon til Achab: Statt up och tag in Naboths wingård, then Israellitens, then han tig nekät hafwer för penningar; förty Naboth lefwer icke, utan är dödd.

16. Lå Achab hörde, at Naboth war dödd, stod han up, at han skulle gå ned til Naboths, then Israellitens, wingård, och taga honom in.

17. Men HERRans ord kom til Elia, then Thisbiten, och sade:

18. Statt up och gå ned emot Israels Konung, som är i Samarien. Si, han är i Naboths wingård, tit han nedgången är, til at taga honom in.

19. Och tala med honom, och säg: Så säger HERRen: Tu hafwer dräpitt, thet til och intagit. Och tu skal tala med honom, och säga: Thetta säger HERRen: På thet stället, thet hundar hafwa slett Naboths blod, skola och hundar sleta ditt blod.

20. Och Achab sade til Elia: Hafwer tu ju funnit mig för tin fiende? Han sade: Ja, jag hafwer så funnit dig; theförre at tu såld äst til at intet annat göra än thet ondt är för HERRanom.

21. Si, jag skal låta komma ondt öfwer dig, och borttaga tina efterkommande, och skal utrota utaf Achab och then som på wäggen pisar, och then som innelyft och igenlåd är i Israel.

22. Och skal göra ditt hus såsom Jerobeams hus, Nebat sons, och såsom Baesa hus, Ahia sons, för thet retandets stul, hwarmed tu mig förbrunat hafwer, och kommit Israel til at synda.

23. Och om Isebel talade HERRen theslikes, och sade: Hundar skola upåta Isebel wid murarna i Israel.

24. Hwilkén af Achab dörr i staden, then skola hundar åta; och hwilkén som dörr på marken, then skola foglar under himmelen åta.

25. Alltså war ingen, then så aldeles skild war til at göra thet ondt war för HERRanom, såsom Achab; ty hans hustru Isebel äggade honom thet til.

26. Och han gjorde sig til en stor styggelse, så at han wandrade efter afgudar, såsom the Amoreer gjort hade, hwilka HERRen för Israels barn fördrifwit hade.

27. Lå Achab thessa orden hörde, ref han sönder sina kläder, och drog en såd på sin kropp, och fastlade, och sof i såcken, och gick lutad.

28. Och HERRans ord kom til Elia, then Thisbiten, och sade:

29. Hafwer tu icke sett, huru Achab bugar sig för mig? Efter han nu bugar sig för mig, wil jag icke låta kont-

ma thet onda i hans dagar; men i hans sons tid skal jag låta komma thet onda öfwer hans hus.

22. Capitel.

Och gingo tre år om, at intet brlig war emellan the Syrer och Israél.

2. I tredje året drog Josaphat, Juda Konung, ned til Israéls Konung.

3. Och Israéls Konung sade til sina tjenare: Wetén I icke, at Ramoth i Gilead är vårt; och wi sitte stilla, och tage thet icke igen utu Konungens hand i Syrien?

4. Och sade til Josaphat: Wil tu draga med mig i strid emot Ramoth i Gilead? Josaphat sade til Israéls Konung: Jag wil wara såsom tu, och mitt folk såsom titt folk, och mina hästar såsom tina hästar.

5. Och Josaphat sade til Israéls Konung: Fråga dock i dag om HERRans ord.

6. Då församlade Israéls Konung Propheterne, wid fyrahundrade män, och sade til them: Skal jag draga til Ramoth i Gilead til strid, eller skal jag låta thet bestå? The sade: Drag tit up: HERRen warder thet gifwande i Konungens hand.

7. Men Josaphat sade: Är här nu ingen HERRans Prophet mer, at wi måge fråga af honom?

8. Israéls Konung sade til Josaphat: Ther är ännu en man, Micha Simla son, af hwilken wi måge fråga HERRan: men jag är wred på honom; ty han spår mig intet godt, utan allt ondt. Josaphat sade: Konungen tale icke så.

9. Då kallade Israéls Konung en kammererare, och sade: Haf med hast Micha Simla son hit.

10. Och Israéls Konung och Josaphat, Juda Konung, suto hwarthera på sin stol, klädde i Konungsliga kläder, på platsen för porten af Samarien; och alle Propheterne spådde för them.

11. Och Zedekia, Chenaana son, hade gjort sig iernhorn, och sade: Thetta säger HERRen: Här med skal tu stöta the Syrer, til thes tu gör anda på them.

12. Och alle Propheterne spådde sammalunda, och sade: Drag up til Ramoth i Gilead, och far lyckosamligen: HERRen warder thet gifwande i Konungens hand.

13. Och bodet, som bortgått war til at kalla Micha, sade til honom: Si, Propheternas tal är endrågteligen godt för Konungen: så låt nu titt tal och wara såsom theras tal, och tala thet godt är.

14. Micha sade: Så sant som HERRen lefwer, jag skal tala thet som HERRen mig sågande warder.

15. Och då han kom til Konungen, sade Konungen til honom: Micha, stole wi draga til Ramoth i Gilead til at strida, eller stole wi låta thet bestå? Han sade til honom: Ja, drag tit up, och far lyckosamligen: HERRen warder thet gifwande i Konungens hand.

16. Konungen sade åter til honom: Jag besvärar dig, at tu icke annat säger mig än sanningen i HERRans namn.

17. Han sade: Jag såg hela Israél förströdd på bergen, såsom får the ingen herde hafwa; och HERRen sade: Hafwa these ingen Herre? Hwar och en wände om hem igen med frid.

18. Då sade Israéls Konung til Josaphat: Hafwer jag icke sagt dig, at han intet godt spår mig, utan allt ondt?

19. Han sade: Therför hör nu HERRans ord: Jag såg HERRen sitta på sin stol, och hela then himmelska håren stå ther när honom, på hans högra sida och hans vänstra.

20. Och HERRen sade: Ho wil komma Achab i thet sinnet, at han drager up, och faller i Ramoth i Gilead? Och en sade thet, och then andra thet.

21. Då gick en ande ut, och steg fram för HERRan, och sade: Jag wil komma honom i thet sinnet. HERRen sade til honom: Hwar med?

22. Han sade: Jag wil utgå, och wil wara en falsk ande uti alla hans Propheters mun. Han sade: Du skal komma honom i thet sinnet, och få framgång: Gåck åstad, och gör alltså.

23. Nu se: HERRen hafwer gifvit en falsk anda uti alla thesa tina Pro-

pheters mun, och HERren hafwer talat ondt öfwer tig.

24. Då gick Jedekia fram, Chenaana son, och slog Micha wid kindbenet, och sade: Huru? Hafwer så HERrans ande öfvergiftwit mig, och talat med dig?

25. Micha sade: Du skal få se thet på then dagen, då tu går utu then ena kammaren uti then andra, at tu må förgrömma dig.

26. Israels Konung sade: Lag Micha, och låt honom blifwa när Amon, borgmästaren, och när Joas, Konungens son.

27. Och såg: Thetta säger Konungen: Sätter thenna i fängelse, och spiser honom med bedröfwelsens bröd och watn, til thes jag kommer igen med frid.

28. Micha sade: Kommer tu med frid igen, så hafwer icke HERren talat genom mig. Och han sade: Hörer här uppå, alt folk.

29. Alltså drog Israels Konung och Josaphat, Juda Konung, up til Ramoth i Gilead.

30. Och Israels Konung sade til Josaphat: Jag wil förklåda mig, och komma i striden, men tu, klädd i tina egna kläder. Israels Konung förklådde sig, och drog i striden.

31. Men Konungen i Syrien bdd sina öfwersta öfwer hans wagnar, som woro två och trettio, och sade: I skolen icke strida antingen emot små eller stora, utan emot Israels Konung allena.

32. Och då the öfwerste sågo Josaphats wagnar, mente the, at thet hade warit Israels Konung, och föllo til honom med striden; men Josaphat ropade.

33. Då nu the öfwerste för wagnarna sågo, at thet war icke Israels Konung, wände the tillbaka igen ifrå honom.

34. Och en man bände sin boga hårdt, och stöt Israels Konung emellan magen och lungorna. Och han sade til sin forman: Wänd tin hand, och för mig utu håren; ty jag är särad.

35. Och striden wardt swår i then dagen. Och Konungen stod uppå wagnen emot the Syrer, och om aftonen blef han död; och blodet stöt utaf såret

midt i wagnen.

36. Och man låt utropa i håren, då solen gick ned, och säga: Hwar och en gånge i sin stad och i sitt land.

37. Alltså blef Konungen död, och wardt förd til Samarien; och the begrofwro honom i Samarien.

38. Och då the tvådde wagnen wid dammen för Samarien, slette hundar hans blod, och stöfwo tvådde honom, efter HERrans ord, thet han talat hade.

39. Hwad mer om Achab sågandes år, och hwad han alt gjort hafwer, och om the elphenbens-hus, som han byggde, och om alla the städer, som han byggde; si, thet år strifwit i Israels Konungars Chronica.

40. Alltså affomnade Achab med sina fäder; och hans son Achasia wardt Konung i hans stad.

41. Och Josaphat Asa son wardt Konung öfwer Juda, i fjerde året Achabs, Israels Konungs;

42. Och war fem och trettio år gammal, då han wardt Konung, och regerade fem och tjugu år i Jerusalem. Hans moder hette Asuba Silhi dotter.

43. Och han wandrade uti all sin faders Asa wäg, och gick icke ther ifrå, och gjorde thet HERranom behagade.

44. Dock kastade han icke bort the högder; och folket offrade, och rökte ännu på högberna.

45. Och han hade frid med Israels Konung.

46. Hwad nu mer om Josaphat sågandes år, och hans magt, hwad han gjort, och huru han stridt hafwer; si, thet år strifwit i Juda Konungars Chronica.

47. Och fördref han theslifes utu landet hwad ännu qwar war af the rosfare, som i hans faders Asa tid igen blifne woro.

48. Och ingen Konung war i Edom; men en höfuitzman war regent.

49. Och Josaphat hade låtit gdra skepp i hafvet, som stulle til Ophir at hämta guld: men the foro intet åstad; förty the wordo sönderslagne i Ezion Geber.

50. På then tiden sade Achasia, Achabs

son, til Josaphat: Låt mina tjenare fara med tina tjenare i steppen; men Josaphat ville icke.

51. Och Josaphat affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen med sina fäder uti Davids, hans faders, stad. Och Joram hans son wardt Konung i hans stad.

52. Ahasia Ahabs son wardt Konung öfwer Israel i Samarien, i sutttonde

året Josaphats, Juda Konungs, och regerade öfwer Israel i tu år;

53. Och gjorde thet ondt war för HERranom, och wandrade i sin faders och sin moders wäg och i Zerobeams Nebats sons wäg, hwilken Israel kom til at synda.

54. Och han tjente Baal, och tilbad honom, och förtörnade HERran Israels Gud, såsom hans fader gjorde.

Andra Konunga-Boken.

1. Capitel.

Och the Moabiter föllo af ifrån Israel, så Ahab död war.

2. Och Ahasia föll genom gallren i sin sal i Samarien, och wardt framt; och sände ut bodskap, och sade til them: Går bort och fråger Baal Sebul, then guden i Ekron, om jag skal återfås af thenna framtheten.

3. Men HERrans Angel sade til Elia, then Thibiten: Stätt up och gack emot Konungens bodskap i Samarien, och såg til them: Är nu ingen Gud i Israel, at I behöfwen gå bort och fråga BaalSebul, Ekrons gud?

4. Therefore, så säger HERren: Du skal icke komma utaf fången, ther tu tig på lagt hafwer; utan skal döden dö. Och Elia gick sin wäg.

5. Och så boden igen kommo til honom, sade han til them: Hwi kommen I igen?

6. The sade til honom: En man kom up emot oss, och sade til oss: Går tillbaka igen til Konungen, som eder utsändt hafwer, och säger til honom: Thetta säger HERren: Är nu ingen Gud i Israel, at tu skal sända bort och fråga BaalSebul, Ekrons gud? Therefore skal tu icke komma af fången, ther tu hafwer lagt tig uppå; utan skal döden dö.

7. Han sade til them: Hurudan war then mannen som eder mötte, och sade thetta til eder?

8. The sade til honom: Mannen war

luden, och en läder-gördel om hans ländar. Han sade: Thet är Elia, then Thibiten.

9. Och han sände bort til honom en höfswitsman öfwer femtio, med the samma femtio. Och så han kom up til honom, si, så satt han uppe på berget; och han sade til honom: Du Guds man, Konungen säger: Du skal komma ned.

10. Elia svarade höfswitsmannen öfwer femtio, och sade til honom: Är jag en Guds man, så falle eld af himmelen, och förtäre tig och tina femtio. Så föll eld af himmelen, och förtärde honom och hans femtio.

11. Och han sände åter en annan höfswitsman öfwer femtio til honom, med hans femtio. Han sade til honom: Du Guds man, thetta säger Konungen: Kom snarligen ned.

12. Elia svarade och sade: Är jag en Guds man, så falle eld af himmelen, och förtäre tig och tina femtio. Så föll Guds eld af himmelen, och förtärde honom och hans femtio.

13. Så sände han ännu then tredje höfswitsmannen öfwer femtio, med hans femtio. Så han kom up til honom, bjöde han sina knän för Elia, och bad honom, och sade til honom: Du Guds man, låt min själ och tina tjenares, thesa femtiös själar något atta- de warða för tig.

14. Si, elden är fallen af himmelen, och hafwer förtärt the första två höf-

witsmän öfwer femtio, med theras femtio; men nu låt min själ något attad warda för dig.

15. Då sade HERans Ängel til Elia: Gåf ned med honom, och frukta dig intet för honom. Han stod up och gick ned med honom til Konungen.

16. Och han sade til honom: Så säger HERren: Therefore at tu sände bodskap bort, och låt fråga BaalSebub, Ekrons gud, lika som ingen Gud wore i Israel, hwilfens ord man fråga kunde; så skal tu icke komma af sängen, ther tu hafwer lagt dig uppå; utan skal döden dö.

17. Alltså blef han dö, efter HERans ord, thet Elia talat hade. Och Joram wardt Konung i hans stad, i andra året Jorams, Josaphats sons, Juda Konungs; ty han hade ingen son.

18. Hwad nu mer om Ahasia sågandes år, hwad han gjort hafwer, si, thet år skrifwit i Israels Konungars Skrönläsa.

2. Capitel.

Då nu HERren wille uptaga Elia i wärdet til himmelen, gick Elia och Elisa ifrå Gilgal.

2. Och Elia sade til Elisa: Räre, blif här; ty HERren hafwer sändt mig til BethEl; men Elisa sade: Så sant som HERren lefwer, och tin själ, jag öfvergifwer dig icke. Och the kommo ned til BethEl.

3. Då gingo the Propheters söner, som i BethEl woro, ut til Elisa, och sade til honom: Wet tu och, at HERren warder i thenna dag tagande tin Herra ifrå titt hustru? Han sade: Jag wet thet och wäl; tiger man stilla.

4. Och Elia sade til honom: Elisa, räre, blif här; ty HERren hafwer sändt mig til Jericho. Han sade: Så sant som HERren lefwer, och tin själ, jag öfvergifwer dig icke. Och the kommo til Jericho.

5. Då gingo the Propheters söner, som i Jericho woro, til Elisa, och sade til honom: Wet tu och, at HERren warder i thenna dag tagande tin Herra

ifrå titt hustru? Han sade: Jag wet thet och wäl; tiger man stilla.

6. Och Elia sade til honom: Räre, blif här; förty HERren hafwer sändt mig til Jordan. Han sade: Så sant som HERren lefwer, och tin själ, jag öfvergifwer dig icke. Och the gingo båda tillsammans.

7. Men femtio män af Prophaternas söner gingo bort, och blefwo stående twårt öfwer, långt ifrå them; men the båda stodo wid Jordan.

8. Då tog Elia sin mantel, och swepte honom i hop, och slog i watnet; och thet delade sig på båda sidor, så at the båda gingo torre ther igenom.

9. Och då the öfwer kommo, sade Elia til Elisa: Bed hwad jag dig görä skal, förr än jag warder ifrå dig tagen. Elisa sade: At tin ande warder öfwer mig i dubbelt mått.

10. Han sade: Tu hafwer bedit en swår ting; dock om tu ser mig, när jag warder ifrå dig tagen, så sker thet: hwar och icke, så sker thet intet.

11. Och wid the gingo tillsammans och talade, si, då kom en brinnande wagn med brinnande hästar, och stilde them båda ifrå hwarannan; och Elia for så up i wärdet til himmelen.

12. Men Elisa såg thet, och ropade: Min fader, min fader, Israels wagn och hans resenärer. Och han såg honom intet mer, och fattade sina kläder, och ref them i tu stycken;

13. Och tog up Elia mantel, som ifrå honom fallen war, och wände om, och gick til Jordans strand;

14. Och tog then samma Elia mantel, som ifrå honom fallen war, och slog i watnet, och sade: Hwar år nu HERren Elia Gud? Och slog i watnet: så delade thet sig på båda sidor; och Elisa gick ther igenom.

15. Och då Prophaternas söner, som i Jericho twårs öfwer woro, sågo honom, sade the: Elia ande blifwer på Elisa; och gingo emot honom, och tilbådo på jorden.

16. Och sade til honom: Si, ibland tina tjenare äro femtio starke män; låt

them gå och söka tin Herra : til åfven-
tyrs HERRans Ande hafwer tagit ho-
nom, och kastat honom någorstådes up-
på et berg, eller någorstådes uti en dal.
Han sade : Äter them intet gå.

17. Men the niddgade honom, til thes
han samtyckte, och sade : Äter them gå.
Och the sände åftad femtio mån ; och
the sökte honom i tre dagar, och funno
honom intet ;

18. Och kommo åter til honom. Och
han blef i Jericho, och sade til them :
Sade jag icke eder, at I icke stullen gå.

19. Och männerne i staden sade til
Elisa : Ei, thet är godt at bo i thenna
staden, såsom min Herre ser ; men här
är ondt watn, och landet ofruktfamt.

20. Han sade : Läger mig hit et nytt
käril, och lägger salt ther uti. Och the
gjorde så.

21. Då gick han ut til wattuållan,
och kastade saltet ther uti, och sade : Så
säger HERren : Jag hafwer gjort thet-
ta watnet helbregda : ingen död eller
ofruktfahet skal här efter komma ther
af.

22. Alltså wardt watnet helbregda, alt
in til thenna dag, efter Elisa ord, som
han talade.

23. Och han gick up til BethEl : och
wid han war på wägen tit åt, kommo
små piltar utaf staden, och begabbade
honom, och sade til honom : Du skal-
lige, kom up ; tu skallige, kom up.

24. Och han wände sig om : och då han
såg them, bannade han them i HER-
rans namn. Då kommo två björnar
utu skogen, och refwo två och fyratio
piltar ihjäl.

25. Tådan gick han uppå Carmels
berg, och wände sedan om tådan til
Samarien igen.

3. Capitel.

Joram, Achabs son, wardt Konung öf-
wer Israel i Samarien, uti adertonde
året Josaphats, Juda Konungs ; och
regerade i tolf år,

2. Och gjorde thet ondt war för HER-
ranom, dock icke såsom hans fader och
hans moder ; ty han kastade bort Baals

stoder, som hans fader hade gdra lätit.

3. Men han blef wid Jerobeams Ne-
bat sons synder, hwilken kom Israel
til at synda, och trädde intet ther ifrå.

4. Men Mesa, the Moabiteres Konung,
hade många får, och han skattade åt
Israels Konung ull af hundrade tusen-
de lamm, och af hundrade tusende
wådrar.

5. Då nu Achab war död, föll the
Moabiteres Konung af ifrån Israels
Konung.

6. Då drog ut på then tiden Konung
Joram af Samarien, och stickade hela
Israel.

7. Och sände bort til Josaphat, Juda
Konung, och lät säga honom : The
Moabiteres Konung är affallen ifrå
mig : kom med mig til at strida emot
the Moabiter. Han sade : Jag wil up-
komma ; jag är såsom tu, och mitt folk
såsom ditt folk, och mina hästar såsom
tina hästar.

8. Och han sade : Hwilkén wäg wilje wi
draga tit up ? Han sade : Then wägen
genom Edoms ökn.

9. Alltså drogo åftad Israels Konung,
Juda Konung och Edoms Konung.
Och som the omkring dragit hade sju
dagsresor, hade håren och the öf som
med them woro intet watn.

10. Då sade Israels Konung : Åt
we ! HERren hafwer thessa tre Ko-
nungar församlat, på thet han skal gif-
wa them uti the Moabiteres händer.

11. Men Josaphat sade : Är här in-
gen HERrans Prophet, at wi måge
genom honom fråga HERren ? Då
svarade en ibland Israels Konungs
tjenare, och sade : Här är Elisa Ca-
phat son, hwilken gbt watn på Elia
händer.

12. Josaphat sade : HERrans ord är
när honom. Alltså drogo ned til honom
Israels Konung och Josaphat och E-
doms Konung.

13. Då sade Elisa til Israels Konung :
Hwad hafwer tu med mig skaffa ?
Gick bort til tin faders Propheter och
til tin moders Propheter. Israels Ko-
nung sade til honom : Nej ; ty HER-

ren hafwer förfamlat thesa tre Konungar, på thet han stal gifwa them uti the Moabiter's händer.

14. Elisa sade: Så sant som HERren Zebaoth lefwer, för hwilken jag står, om jag icke ansåg Josaphat, Juda Konung, jag wille icke anse dig, eller akta dig.

15. Så låter nu en spelman komma hit. Och då spelmannen spelade på strångarna, kom HERrans hand öfwer honom.

16. Och han sade: Thetta säger HERren: Görer grafwar wid thenna bäcken här och ther.

17. Förtty så säger HERren: I stolen intet wäder eller regn se; likwäl stal bäcken warda full med watern, så at I, och edert folk, och edra öf skola få dricka.

18. Ther til år thetta en ringa ting för HERranom: han stal och gifwa the Moabiter i edra händer;

19. Så at I stolen slå alla fasta städer och alla utwalda städer, och stolen outhugga alla goda trån, och stolen förstoppa alla wattubrunnar, och stolen förderfwa alla goda åkrar med stenar.

20. Om morgonen, då man spisoffer offrade, si, då kom et watern på then wägen ifrån Edom, och fyllde landet med watern.

21. Då nu the Moabiter hörde, at Konungarne drogo up til at strida emot them, kallade the tilhoppa alla som woro at bära wapn, och ther utöfwer, och drogo in til gränsen.

22. Och som the om morgonen bittida upstodo, och solen upgick öfwer watnet, tyckte the Moabiter, at watnet emot them war rödt såsom blod.

23. Och the sade: Thet är blod. Konungarne hafwa slagits inbördes med swärd; och then ene hafwer slagit then andre: nu Moab, ståt up, och tag byte.

24. Men då the kommo til Israels läger, reste Israel sig up, och slog the Moabiter; och the flydde för them: men the kommo in, och slogo Moab;

25. Bruto städerna neber, och hwar och en kastade sin sten på alla goda åkrar, och upfyllde them, och tilstoppade alla wattubrunnar, och fällde alla goda trån, til thes at allenast stenarne i tegelmuren qwar blefwo: och the kringhwärfsde staden med slungor, och slogo honom.

26. Då the Moabiter's Konung såg, at striden wardt honom förstarkt, tog han siuhundrade män til sig, som swärd utdrogo, til at slå sig igenom til Edoms Konung; men the kunde icke.

27. Då tog han sin första son, som i hans ställe skulle Konung blifwit, och offrade honom til et bränneoffer på muren. Då kom en stor wrede öfwer Israel; så at the drogo ifrå honom, och wände til landet igen.

4. Capitel.

Och en qwinna, utaf the Propheters söners hustrur, ropade til Elisa och sade: Tin tjänare, min man, är dödd blifwen. Så wet tu, at han, tin tjänare, fruktade HERran: nu kommer then han skyldig war, och wil taga båda mina söner til trålar.

2. Elisa sade til henne: Hwad stal jag göra dig? Säg mig, hwad hafwer tu i huset? Hon sade: Tin tjänarinna hafwer intet i huset, utan en krusa med olja.

3. Han sade: Gad bort och bed af alla tina granhustrur tomma käril, wäl många.

4. Och gad in, och slut dören igen efter dig, med tina söner, och giut i alla kärillen; och när tu hafwer fyllt them, så tag bort them.

5. Hon gick bort, och slöt dören igen efter sig, samt med sina söner. The buro kärillen fram til henne, och hon gót util.

6. Och då kärillen woro fulla, sade hon til sin son: Hämta mig ännu et käril. Han sade til henne: Här är intet käril mer; så stadnade oljan.

7. Och hon gick bort, och sade thet Guds mannen. Han sade: Gad bort, sälj oljan, och betala them tu skyldig

åst; men tu och tina söner lefwer utaf thet andra, som öfwer är.

8. Och thet begaf sig på en tid, at Elisa gick til Sunem. Ther war en rik qwinna, och hon höll honom uppe, så at han fick sig ther mat. Och som han ofta färdades ther igenom, gick han in til henne, och åt när henne.

9. Och hon sade til sin man: Si, jag förmärker, at thetne Guds mannen är helig, som alltid går här fram.

10. Låt oss göra en liten brädesal, och sätta ther in en säng, borb, stol och ljusstake, på thet at när han stil oss kommer, må han ther blifwa.

11. Så hände thet sig på en tid, at han kom tit in, och lade sig i salen, och sof ther inne;

12. Och sade til sin tjenare Gehasi: Kalla then Sunamitiskan. Och då han hade kallat henne, gick hon fram för honom.

13. Han sade til honom: Säg henne: Si, tu hafwer gjort oss all thettena tjensten; hwad skal jag göra dig? Hafwer tu något wärf til Konungen, eller til hårhöfwiitsmannen? Hon sade: Jag bor ibland mitt folk.

14. Han sade: Hwad skal man då göra henne? Gehasi sade: Å! hon hafwer ingen son, och hennes man är gammal.

15. Han sade: Kalla henne; och då han hade kallat henne, kom hon i dören.

16. Och han sade: På thettena tiden, når frukten kan lefwa, skal tu hafwa en son i famnen. Hon sade: Å! nej min Herre, tu Guds man, ljug icke för tin tjenarinna.

17. Och qwinnan wardt hafwande, och födde en son, på samma tid så frukten lefwa kunde, såsom Elisa hade sagt henne.

18. Då piltens wardt stor, hände sig, at han gick ut til sin fader, til störbemännerna;

19. Och sade til sin fader: Å! mitt hufvud, mitt hufvud. Han sade til sin tjenare: Haf honom bort til sin moder.

20. Och han tog honom, och hade ho-

nom til hans moder; och hon satte honom i sitt stöte alt in til middagen: då blef han dödd.

21. Och hon gick up, och lade honom på Guds mannens säng, slöt til, och gick ut.

22. Och kallade sin man, och sade: Sänd mig en af tjenarena och en åsna; jag wil til Guds mannen, och komma igen.

23. Han sade: Hwi wil tu til honom? Är dock i dag icke nymånad eller Sabbath. Hon sade: Wål.

24. Och hon sadlade åsnan, och sade til tjenaren: Drif uppå, och låt oss icke töfwa med ridandet, såsom jag säger dig.

25. Alltså drog hon åstad, och kom til Guds mannen på Carmels berg. Som nu Guds mannen såg henne komma, sade han til sin tjenare Gehasi: Si, then Sunamitiskan är ther.

26. Så löp nu emot henne, och fråga henne, om henne och hennes man och son wål går. Hon sade: Wål.

27. Men då hon upkom til Guds mannen på berget, fick hon honom om hans fötter: och Gehasi gick fram, och wille drifwa henne bort; men Guds mannen sade: Låt blifwa henne; förty hennes själ är bebröfwad; och HERren hafwer mig thet fördolt, och icke låtit mig thet förstå.

28. Hon sade: När hafwer jag bedt en son af min Herra? Sade jag icke at tu icke skulle bespotta mig?

29. Han sade til Gehasi: Begjorda tina länder, och tag min staf i tin hand, och gå åstad. Om någon möter dig, så hälsa honom intet, och om någon hälsar dig, så svara honom intet; och lägg min staf på piltens anlete.

30. Men piltens moder sade: Så sant som HERren lefwer, och tin själ, jag släpper dig icke. Då stod han up, och följde henne.

31. Men Gehasi war allaredan gånge fram för them, och lade stafven på piltens anlete; men ther war hwarken röst eller sinne. Och han gick tilbaka igen emot honom, och bodade ho-

nom, och sade: Piltén är icke upväckt.

32. Och då Elisa kom i huset, si, då låg piltén död på hans säng.

33. Och han gick in, och slöt igen dörrén om sig båda, och bad till HERren:

34. Och steg up, och lade sig öfver piltén, och lade sin mun på pilténs mun, och sina ögon på hans ögon, och sina händer på hans händer, och räckte sig så ut öfver honom, så at pilténs kropp wardt varm.

35. Men han stod åter up, och gick en gång hit och tit i huset, och steg up, och räckte sig ut öfver honom: då prustade piltén sju resor; sedan lät piltén ögnen up.

36. Och han kallade Gehazi, och sade: Kalla Sunamitiskan. Och då han hade kallat henne, kom hon in til honom. Han sade: Lag här tin son.

37. Då kom hon, och föll til hans fötter, och tillbad på jorden, och tog sin son, och gick ut.

38. Då Elisa kom igen til Gilgal, wardt dyr tid i landet, och the Propheters söner sutto framsör honom. Och han sade til sin tjenare: Sätt fram en stor gryta, och koka et mos för Propheternas söner.

39. Så gick en ut på marken til at hämta kryddor; och han fann en kurbitsstjelt, och hämtade thet af willkurbits sitt klåde fullt: och då han kom, skar han thet i grytan til moset; förty thet lände thet icke.

40. Och då the gäfwo thet up för männerna til at äta, och the äto af moset, ropade the och sade: O! Guds man, döden i grytan; ty the kunde icke ätat.

41. Han sade: Hafwer hit mjöl; och han kastade thet i grytan, och sade: Gif up för folket, at the måga äta: Så war thet intet bittert i grytan.

42. Och en man kom ifrå Baal Elisa, och bar Guds mannen förfälsningsbröd, nemligen, tjugu bjuggbröd och ny såd i sin kjortel. Men han sade: Gif thet folket, at the äta.

43. Hans tjenare sade: Hvad kan thet förflå för hundrade män? Han sade: Gif thet folket, at the måga äta;

förty så säger HERren: The stola äta, och stal ändå öfverblifwa.

44. Och han lade thet fram för them, så at the äto: och blef ändå öfver, efter HERrans ord.

5. Capitel.

Naaman, Konungens härhöfwrtsman af Syrien, war en härlig man för sin Herre, och mycket aftad; förty genom honom hade HERren gifwit salighet i Syrien; och han war en mågtig man, dock spitelst.

2. Och frigsmännen i Syrien wore utfallne, och hade bortfört en liten pigatur Israels land; och hon war i tjenst när Naamans hustru.

3. Hon sade til sin fru: Väck! at min Herre wore när then Propheten i Samarien; then skulle wäl göra honom fri ifrå hans spitelsta.

4. Då gick hon in til sin Herre, och gaf honom thet tillkänna, och sade: Så och så hafwer then pigan af Israels land sagt.

5. Konungen i Syrien sade: Så far tit; jag wil skrifwa Israels Konung et bref til. Och han drog tit, och tog med sig tio centner silfwer och fertusende gyliden och tio högtidskläder;

6. Och förde brefwet til Israels Konung, och thet lydde altså: När thetta bref kommer til tig, si, så wet, at jag hafwer sändt min tjenare Naaman til tig, at tu gör honom fri ifrå hans spitelsta.

7. När Israels Konung läste brefwet, ref han sina kläder sönder, och sade: Är jag då Gud, at jag skulle kunna döda och lif gifwa, efter han sänder til mig, at jag skal göra then mannen fri ifrå hans spitelsta? Märker och ser huru han söker tilfålle emot mig.

8. Då Elisa, then Guds mannen, thet hörde, at Israels Konung hade rifwit sina kläder sönder, sände han til honom, och lät säga honom: Hwi hafwer tu rifwit tina kläder? Låt honom komma til mig, at han må förnimma, at en Prophet är i Israel.

9. Alltså kom Naaman med hästar och

wagnar, och höll för Elisa hus dörr.

10. Då sände Elisa et bod til honom, och lät säga honom: Gå bort och tvåa dig sju reor i Jordan; och titt kött skal komma sig til igen, och warða rent.

11. Då wardt Naaman vred, och drog sina särde, och sade: Jag mente han skulle komma hit ut til mig, och gå fram och skälla HERrens sin Guds namn, och med sin hand taga på rumet, och så bota spitelsten.

12. Äro icke Abana och Pharphars wätn i Damascon bättre än alla wätn i Israel, at jag må två mig ther uti, och warða ren? Och wände sig, och for sin wäg med wrede.

13. Då gingo hans tjenare til honom, och talade til honom, och sade: Min fader, om Propheten hade sagt dig något dräpeligt före, skulle tu icke hafwa gjort thet? Huru myckät mer, medan han säger til dig: Tvåa dig, så warder tu ren?

14. Då steg han af, och doppade sig i Jordan sju reor, såsom Guds mannen sagt hade; och hans kött kom til sig igen, såsom en ung drängs kött, och han wardt ren.

15. Och han wände om igen til Guds mannen, med all sin skara. Och då han kom in, gick han fram för honom, och sade: Si, jag wet, at ingen Gud är i alla land, utan i Israel; så tag nu wälsignelsen af tin tjenare.

16. Men han sade: Så sant som HERren lefwer, för hwilken jag står, jag tager thet icke. Och han nödgade honom, at han skulle tagat; men han wille icke.

17. Då sade Naaman: Må då icke tin tjenare warða gifwit en börd af thena jorden, så myckät som två mular orka bära? Ly tin tjenare wil icke mer andra gudar offra, och bränneoffer göra, utan HERranom:

18. At HERren wille ther utinnan wara tin tjenare nådelig, när jag tillbeder i Rimmons hus, när min Herre går uti Rimmons hus til at tillbedja ther, och han sköder sig wid min hand.

19. Han sade til honom: Far i frid. Och han for ifrå honom et litet stycke

wäg på marken.

20. Då tänkte Gehasi, Guds mannens Elisa tjenare: Si, min Herre hafwer spart thenna Syren Naaman, så at han intet hafwer tagit af honom thet han hit hade; så sant som HERren lefwer, jag wil löpa efter honom, och taga något af honom.

21. Alltså jagade Gehasi efter Naaman; och då Naaman såg, at han lopp efter honom, steg han af wagnen emot honom, och sade: Går thet wäl til?

22. Han sade: Ja; men min Herre hafwer skändt mig, och låter säga dig: Si, nu på stunden äro til mig komne ifrå Ephraims berg två unge män utaf the Propheters söner. Gif them en centner silfwer och tu högtidskläder.

23. Naaman sade: Gerna; tag två centner. Och han nödgade honom, och bandt två centner silfwer i två sädar, och tu högtidskläder, och fick thet två sina tjenare; och the buro thet med honom.

24. Och då han kom til et mörkt rum, tog han thet utaf theas händer, och lade thet öfwer en sida i huset, och lät männerna gå; och the gingo bort.

25. Då gick han fram för sin Herre. Och Elisa sade til honom: Hwad kommer tu, Gehasi? Han sade: Tin tjenare hafwer hwarken hit eller tit gått.

26. Han sade til honom: Mände icke mitt hjerta wandra med dig, då mannen wände om igen ifrå sin wagn emot dig? Nu, tu hafwer tagit silfwer och kläder, oljögårdar, wingårdar, får, oxar, tjenare och tjänarinnor.

27. Men Naamans spitelsta skal låda wid dig och tin såd til ewig tid. Så gick han ut ifrå honom spitelst såsom en snö.

6. Capitel.

The Propheters söner sade til Elisa: Si, rumet, ther wi för dig bo, är öf för trångt.

2. Låt oss gå til Jordan; och hwar och en hänte ther timmer, at wi må bygga oss ther et rum til at bo uti. Han sade: Går åstad.

3. Och en sade: Kom och tu och gåd med tina tjenare. Han sade: Jag wil gå med.

4. Och han gick med them. Och då the kommo til Jordan, höggö the trä neder.

5. Och som en af them fällde et trä, höll yren i watnet; och han ropade och sade: Åh we! min Herre; och hon är mig lånt.

6. Men Guds mannen sade: Hwar är hon fallen? Och då han wiste honom rumet, skar han et trä af, och lastade thet tit; och yren flöt up.

7. Och han sade: Tag henne up. Han räckte ut sin hand, och tog henne.

8. Och Konungen i Syrien förde brölig emot Israel: och han rådgjorde med sina tjenare, och sade: Wi wilje lågra oss ther och ther.

9. Men Guds mannen sände til Israels Konung, och lät säga honom: Tag tig til wara, at tu icke drager til thet rumet; förty the Syrer ligga ther.

10. Så sände då Israels Konung bort til thet rumet, som Guds mannen om sade, förwarade thet, och höll thet wakt; och gjorde thet icke en gång, eller två gånger allena.

11. Då wardt Konungens hjerta i Syrien illa tillfreds ther öfwer, och kallade sina tjenare, och sade til them: Wiljen I då icke säga mig, hwilken af våra är flydd til Israels Konung?

12. Då sade en af hans tjenare: Icke så, min Herre Konung; utan Elisa, then Propheten i Israel, säger Konungen i Israel allt thet tu talar i kammarer, thet tin sång är.

13. Han sade: Så går bort, och ser til hwar han är, at jag må sända bort och låta hämta honom. Och the underwiste honom, och sade: Si, i Dothan är han.

14. Då sände han tit hästar och wagnar och en stor magt; och som the tit kommo om natten, belade the staden.

15. Och Guds mannens tjenare stod bittida up, at han skulle gå ut; och si, då låg en här om staden, med hästar och wagnar. Då sade hans tjenare til

honom; Åh we! min Herre, hwad wilje wi nu göra?

16. Han sade: Strutta tig intet; förty the äro flere som med oss äro, än the som med them äro.

17. Och Elisa bad, och sade: HERR, öppna honom ögonen, at han må se. Då öppnade HERRen tjenaren hans ögon, at han fick se. Och si, då war berget fullt med brinnande hästar och wagnar omkring Elisa.

18. Och då the kommo tit ned til honom, bad Elisa, och sade: HERR, slå thetta folket med blindhet. Och han slog them med blindhet, efter Elisa ord.

19. Och Elisa sade til them: Thetta är icke then vägen, eller then staden: följ mig efter, jag wil föra eder til then man som I söken; och han förde them til Samarien.

20. Som the kommo til Samarien, sade Elisa: HERR, öppna thessa ögonen, at the måga se. Och HERRen öppnade them ögonen, at the sågo; och si, då woro the midt i Samarien.

21. Och Israels Konung, då han såg them, sade han til Elisa: Min fader, stal jag slå them?

22. Han sade: Du stal icke slå them: them som tu får med titt swärd och boga, them slå. Sätt them watn och bröd före, at the måga äta och dricka; och lät them fara til sin Herre.

23. Så wardt them tillredd en stor måltid. Och när the hade ätit och druckit, lät han them gå, så at the drogo til sin Herre. Och sedan kom icke mer krigsfolk af Syrien i Israels land.

24. Ther efter begaf sig, at Benhadad, Konungen i Syrien, församlade hela sin här, och drog up, och belade Samarien.

25. Och en hård tid war i Samarien; men the belade staden, in til thes et årshufvud gällde åttatio silfverpenningar, och en fjerdedel af et Rab duswottråd fem silfverpenningar.

26. Och då Israels Konung gick på muren, ropade en qwinna til honom, och sade: Hjelp mig, min Herre Konung.

27. Han sade : Hjelper icke HERren dig, hwadan skulle jag hjälpa dig ? Af logan, eller af prästen ?

28. Och Konungen sade till henne : Hwad är dig ? Hon sade : Thenna quinnan sade till mig : Gå hit tin son, at wi måge äta honom i dag ; i morgon wilje wi äta min son.

29. Så hafwe wi kökat min son, och ätit. Och jag sade till henne then andra dagen : Gå hit tin son, och låt oss äta ; men hon undfick sin son.

30. Då Konungen hörde quinnans ord, ref han sina kläder sonder, wid han gif på muren. Då såg alt folket, at han hade en såd på kroppen, innan under.

31. Och han sade : Gud göre mig thet och thet, om Elisa Saphat sons hufvud skal i dag blifwa ståndande på honom.

32. Och Elisa satt i sitt hus. Och the äldste suto när honom. Och han sände en man fram för sig. Men förr än bodet kom till honom, sade han till the äldsta : Hafwen I sett, huru thenna mördaren hafwer hit sändt, at taga mitt hufvud af ? Ser til, när bodet kommer, at I lyden dören igen, och klämmer honom med dörren ; si, dånet af hans Herres fötter följer efter honom.

33. Wid han ännu med them talade, si, då kom bodet ned till honom, och sade : Si, thetta onda kommer af HERranom ; hwad skal jag mer wänta af HERranom ?

7. Capitel.

Men Elisa sade : Hörer HERrans ord. Så säger HERren : I morgon på thenna tiden skal en släppa semlo-mjöl galla en sikel, och två släppor bjugg en sikel i Samarie port.

2. Då swarede en Riddare, wid hwil-kens hand Konungen sig stödde, Guds mannen, och sade : Om HERren än gjorde fenster på himmelen, huru kunde thetta ske ? Han sade : Si, tu skal så se thet med tina bgon ; men intet skal tu äta theraf.

3. Och fyra spitelske män woro utan-för porten ; och then ene sade till then

andre : Hwad, wilje wi blifwa här till thes wi dö ?

4. Om wi än wille gå in i staden, så är hård tid i staden, at wi måste dock ther dö ; blifwe wi och här, så måste wi och dö. Så låt oss nu gå bort och gifwa oss till the Syrrers här : låta the oss lefwa, så lefwe wi ; dräpa the oss, så äre wi döde.

5. Och the woro bittida uppe om morgonen, på thet the skulle gå till the Syrrers här. Och som the kommo till thet främsta af lågret, si, då war ther ingen.

6. Ty HERren hade låtit the Syrrer hbra et gny af hästar och wagnar och af en mågtig här, så at the sade till hwar annan : Si, Israels Konung hafwer besölat emot oss the Hetheers Konungar och the Egyptiers Konungar, at the skola komma öfwer oss.

7. Och the stodo up, och flydde bittida om morgonen, och låto blifwa sina hyddor, hästar, äsnor och lågret, såsom thet stod, och flydde med theras lif ther ifrå.

8. Som nu the spitelske kommo till thet främsta af lågret, gingo the in uti en hydda, äto och drucko, och togo silfwer och guld och kläder, och gingo bort och förgömdo thet ; och kommo igen och gingo in uti en annan hydda, och togo ther ut, och gingo bort och förgömdo thet.

9. Men the sade till hwarannan : Rät oss icke så göra. Thenne dagen är et godt bodstaps dag : om wi thetta förtige, och bite in till ihus morgon, så warder war misgärning funnen : så låt oss nu gå bort och beboda thet i Konungshuset.

10. Och då the kommo, ropade the wid stadsporten, och underryste them, och sade : Wi kommo uti the Syrrers låger, och si, ther är ingen, ej heller någon menniskas röst, utan hästar och äsnor bundne, och hyddorna såsom the stå.

11. Då ropade man till porthållarena, at the skulle thet theinne säga i Konungshuset.

12. Och Konungen stod up om nat-

ten, och sade til sina tjenare: Jag wil säga eder huru the Syrer bára sig åt med oss. The weta at wi lide hunger, och äro utu lågret gångne, och hafwa förbort sig i marken, och tänka: När the gå utu staden, wilje wi gripa them lefwande, och komma så i staden.

13. Då svarade en af hans tjenare, och sade: Man må taga the fem hästar, som ännu igenblifne äro här inne. Si, the äro här inne igenblifne af hela hoppen i Israél; the andre äro åtgångne. Låt oss sända them och bese thet.

14. Då togo the två wagnshästar; och Konungen sände them til the Syrers läger, och sade: Farer och ser til.

15. Och the drogo efter them alt in til Jordan; si, då låg wägen full med kläder och tyg, som the Syrer hade ifrå sig kastat, då the hastade sig. Boden kommo igen, och underwiste thet Konungen.

16. Då gick folket ut, och stinnade the Syrers läger. Och så gällde en släppa semlomiöl en sikel, och theslikes två släppor bjugg och en sikel, efter HERans ord.

17. Men Konungen sticlade then Riddaren, wid hwilkens hand han stödde sig i porten: och folket förtrampade honom i porten, så at han blef död, såsom Guds mannen sagt hade, då Konungen hade gått ned til honom.

18. Och stredde såsom Guds mannen med Konungen talat hade, då han sade: I morgon på thenna tiden skola två släppor bjugg gälla en sikel, och en släppa semlomiöl en sikel i Samarie port.

19. Och Riddaren svarade Guds mannen, och sade: Si, om HERan än gjorde fenster på himmelen, huru kunde thetta ste? Men han sade: Si, med tina ögon skal tu se thet, och intet åta theraf.

20. Och thet gick honom och så; ty folket förtrampade honom i porten, så at han blef död.

8. Capitel.

Elisa talade med then qwinnan, hwilkens son han hade lefwande gjort, och

sade: Statt up och gäck tina fårde, med titt hus, och war främmande hwar tu kan; ty HERan warder kallande en hunger, och han skal komma öfwer landet i sju år.

2. Qwinnan stod up och gjorde såsom Guds mannen sade, och drog åstad med sitt hus, och war främmande uti the Philisteers land i sju år.

3. Då the sju åren förblidne woro, kom qwinnan åter utu the Philisteers land; och hon gick ut til at ropa til Konungen om sitt hus och åker.

4. Då talade Konungen med Gehasi, then Guds mannens tjenare, och sade: Förtäl mig alla the stora ting som Elisa gjort hafwer.

5. Och som han förtälde Konungen, huru han hade gjort en död lefwande; si, i thet samma kom qwinnan ther til, hwilkens son han hade lefwande gjort, och ropade til Konungen om sitt hus och åker. Då sade Gehasi: Min Herre och Konung, thetta år qwinnan, och thetta år hennes son, som Elisa hafwer lefwande gjort.

6. Och Konungen frågade qwinnan, och hon förtälde honom thet. Då fick Konungen henne en kamererare, och sade: Gif henne igen alt thet hennes är; ther til all afgäld af åtten, ifrå then tid hon öfvergaf landet in til nu.

7. Och Elisa kom til Damascen. Då låg Benhadad, Konungen i Syrien, krank; och honom wardt bodadt och sagdt: Then Guds mannen är kommen här.

8. Då sade Konungen til Hasael: Jag stänker med dig, och gäck emot then Guds mannen, och fråga genom honom HERan, och säg: Männe jag wedersås af thenna krankheten?

9. Hasael gick emot honom, och tog stänker med sig, och allahanda ågodelar i Damascen, fyratio camelers bördor. Och då han kom, gick han fram för honom, och sade: Lin son, Benhadad, Konungen i Syrien, hafwer sändt mig til dig, och låter säga dig: Kan jag och wedersås af thenna krankheten?

10. Elisa sade til honom: Gæd bort och såg honom: Tu skal wederfås; men HERren hafwer underwist mig, at han skal døden dø.

11. Och Guds mannen begynte se skarpt ut, och hade sig ømfeligen, och gret.

12. Lå sade Hasael: Hwi gråter min herre? Han sade: Jag wet hvad øndt tu skal göra Israels barn. Tu skal upbrænna theas fasta städer med eld, och theas unga män dråpa med sværd, och döda theas unga barn, och theas hafwande qvinnor sønderrisva.

13. Hasael sade: Hvad år tin tjena-re then hunden, at han sådana stora ting göra skal? Elisa sade: HERren hafwer telt mig, at tu skal warda Konung i Syrien.

14. Och han gic sin wåg ifrån Elisa, och kom til sin herre. Han sade til honom: Hvad sade tig Elisa? Han swarade: Han sade mig: Tu skal wederfås.

15. Men på then andra dagen tog han tådet och slæd thet i wain, och bredde öfwer sig; så blef han dö, och Hasael wardt Konung i hans stad.

16. Uti femte året Joram's, Achab's son, Israels Konung, i Josaphat's, Juda Konungs tid, wardt Joram, Josaphat's son, regerande i Juda.

17. Tu och trettio år gammal war han, så han wardt Konung, och regerade åtta år i Jerusalem;

18. Och wandrade på Israels Konungars wåg, såsom Achab's hus gjorde; ty Achab's dotter war hans hustru: och han gjorde thet øndt war för HERranom.

19. Men HERren wille icke förderfwa Juda, för sin tjena-re Davids stul, såsom han honom sagt hade, at gifwa honom en hysta ibland hans barn i ewig tid.

20. Uti hans tid föllo the Edomeer af ifrå Juda, och gjorde en Konung öfwer sig.

21. Förtty Joram war dragen genom Zair, och alle wagnarne med honom; och han hade stått up om natten, och slagit the Edomeer som omkring honom

woro; thet til och the öfwersta öfwer wagnarna, så at folket flydde i sina hyddor.

22. Thersföre föllo the Edomeer af ifrå Juda, alt in til thenna dag. Föll och theslikes Libna af på samma tid.

23. Hvad nu mer om Joram sågandes år, och alt thet han gjort hafwer; si, thet år skrifwit i Juda Konungars Chronica.

24. Och Joram affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen med sina fäder uti Davids stad; och Achasia, hans son, wardt Konung i hans stad.

25. Uti tolfte året Joram's, Achab's sons, Israels Konungs, wardt Achasia, Joram's son, Konung i Juda.

26. Tu och tjugu år gammal war Achasia, så han Konung wardt, och regerade et år i Jerusalem. Hans moder hette Athalia, Amri dotter, Israels Konungs.

27. Och han wandrade på Achab's hus wåg, och gjorde thet øndt war för HERranom, såsom Achab's hus; ty han war Achab's hus swäger.

28. Och han drog med Joram, Achab's son, i strid emot Hasael, Konungen i Syrien, til Ramoth i Gilead; men the Syrer slogo Joram.

29. Lå wände Konung Joram til baka, at låta låka sig i Sisreel, för the sår's stul, som the Syrer honom slagit hade i Rama, så han stridde med Hasael, Konungen i Syrien. Och Achasia Joram's son, Juda Konung, kom ned til at bese Joram Achab's son i Sisreel; ty han låg krank.

9. Capitel.

Elisa kallade en af the Propheters söner, och sade til honom: Gjordna tina länder, och tag thenna ölsökrufan med tig, och gæd til Ramoth i Gilead.

2. Och så tu kommer tit, får tu thet se Jehu, Josaphat's son, Nimsi sons; och gæd in och bed honom stå up ibland sina bröder, och haf honom in uti then innersta kammaren.

3. Och tag ölsökrufan, och giut then ut på hans hufswub, och såg: Thetta

säger HERren: Jag hafwer smort dig til Konung öfwer Israel: och tu skal låta up dören, och fly, och icke för- töfwa.

4. Och Prophetens tjenare, then unge mannen, gick åstad til Ramoth i Gilead.

5. Och då han inkom, si, då suto ther höfswitsmännen för håren. Och han sade: Höfswitsman, jag hafwer något säga dig. Jehu sade: Hvilken af oss alla? Han sade: Lig, höfswitsman.

6. Då stod han up, och gick in; och han gõt oljan på hans hufvud, och sade til honom: Thetta säger HERren Israels Gud: Jag hafwer smort dig til Konung öfwer HERrans folk Israel.

7. Och tu skal slå tin herres Achabs hus, at jag skal hämnas mina tjena- res blod, och alla HERrans tjena- res blod, utur Isebels hand:

8. Så at hela Achabs hus skal för- gås; och jag skal af Achab utrota then som på wäggen pißar och then inne- lyckta och then igenlesda i Israel;

9. Och skal göra Achabs hus, såsom Terobeams hus, Nebat sons, och såsom Baesa hus, Ahia sons.

10. Och hundar stola upåta Isebel på åkren i Zisreel; och ingen skal be- grafwa henne. Och han låt up dören, och flydde.

11. Och då Jehu gick ut til sin herres tjenare, sade the til honom: Går thet alt wäl til? Hwar efter är thenne ra- saren kommen til dig? Han sade til them: I kännen dock mannen wäl, och hwar han säger.

12. The sade: Thet är icke sant; såg tu oss thet. Han sade: Så och så hafwer han talat med mig, och sagt: Thetta säger HERren: Jag hafwer smort dig til Konung öfwer Israel.

13. Då hastade the sig, och hwar och en tog sina kläder, och lade under ho- nom inwid säjaren, och blåste med ba- suner, och sade: Jehu är Konung wor- den.

14. Alltså gjorde Jehu, Josaphat son, Rimsi sons, et förbund emot Joram; men Joram låg för Ramoth i Gilead,

med hela Israel, emot Hasael, Konun- gen i Syrien.

15. Men Konung Joram war igen- kommen, til at låta sig låta i Zisreel af the sår som the Syrer honom slagit hade, då han stridde med Hasael, Ko- nungen i Syrien. Och Jehu sade: Är thet så eder i sinnet, så skal ingen slip- pa utaf staden, at han går bort och bodar thet i Zisreel.

16. Och han for up, och drog til Zis- reel; förty Joram låg ther. Så war Ahafia, Juda Konung, nederdragen til at bese Joram.

17. Men wåktaren, som på tornet i Zisreel stod, fick se Jehu hop komma, och sade: Jag ser en hop. Då sade Jo- ram: Lag en wagn, och sänd emot them, och såg: Är alt fridsamt?

18. Och formannen for emot honom, och sade: Thetta säger Konungen: Är alt fridsamt? Jehu sade: Hwar kom- mer friden dig wid? Jar här bak efter mig. Wåktaren förkunnade, och sade: Budet är kommit til them, och kommer intet igen.

19. Då sände han en annan forman. Då han kom til them, sade han: Thetta säger Konungen: Är alt fridsamt? Jehu sade: Hwar kommer friden dig wid? Jar här bak efter mig.

20. Thetta förkunnade wåktaren, och sade: Han är kommen til them, och kommer intet igen; och thet är et för- rande, såsom Jehu förande, Rimsi sons; ty han för lika som han wore rasande.

21. Då sade Joram: Sätter före. Och the satte före hans wagn. Och the drogo ut, Joram, Israels Konung, och Ahafia, Juda Konung, hwarthera på sin wagn, at the skulle komma emot honom. Och the råfabe honom på Naboths åter, then Zisreelitens.

22. Och då Joram såg Jehu, sade han: Jehu, är alt fridsamt? Han sade: Hwar, frid? Tin moders Isebels horeri och trolldom hafwer icke ännu anda.

23. Då wände Joram sin hand om, och flydde, och sade til Ahafia: Här är förråderi, Ahafia.

24. Men Jehu fattade bogan, och stödt Joram emellan stuldrorna, så at pilen gick ut igenom hjertat; och han föll uti sin wagn.

25. Och Jehu sade til höfswitsmannen Bidkar: Tag och kasta honom uppå åkerstycket, Naboths, then Zisraelitens; förty jag kommer ihog, då tu med mig for efter hans fader på en wagn, at HERren lade thenna tungan uppå honom.

26. Hvad gällar, sade HERren, jag skal wedergålla dig på thenna åkren Naboths blod och hans söners blod, thet jag i går såg. Så tag honom nu, och kasta honom på åkern, efter HERrans ord.

27. Då Ahasia, Juda Konung, thet såg, flydde han på then wågen til brtagårdshuset; men Jehu jagade efter honom, och dödd theslikes slå honom på wagnen in mot Gur, som ligger wid Tibleam; och han flydde til Megiddo, och blef thet dödd.

28. Och hans tjenare låto föra honom til Jerusalem; och begrofwon honom i hans graf med sina fäder, uti Davids stad.

29. Men Ahasia regerade öfwer Juda i ellofte året Jorams, Achabs söns.

30. Och då Jehu kom til Zisreel, och Isebel thet fick weta, färgade hon sitt ansikte, och beprydde sitt hufvud, och såg ut genom fensfret.

31. Och då Jehu kom in igenom porten, sade hon: Är thet Simri wäl afgångit, som drap sin herre?

32. Och han hof sitt ansikte up til fensfret, och sade: Ho är här när mig? Då wände sig två eller tre kamrerare til honom.

33. Han sade: Störtr herre utföre. Och the störtade henne utföre, så at wäggen och hästarne wordo stänkte med hennes blod; och hon wardt förtrampad.

34. Och då han war inkommen, och hade ätit och druckit, sade han: Beser dock den förbannade, och begrafwer henne; ty hon är en Konungs dotter.

35. Då the nu gingo bort til at be-

grafwa henne, funno the intet af henne, utan hufvudstallen och fötterna och flata händerna.

36. Och kommo igen, och sade honom thet. Han sade: Thetta är nu thet, som HERren genom sin tjenare Elia, then Thisbiten, talade och sade: På Zisreels åker skola hundar äta Isebels kött.

37. Alltså wardt Isebels as såsom en träd på marken, uppå Zisreels åker, så at man intet såga kunde: Thetta är Isebel.

10. Capitel.

Och Achab hade sjuttio söner i Samarien. Och Jehu skref bref, och sände til Samarien til the öfwersta i Zisreels stad, til the äldsta och Achabs förmyndare, hwilket så lydde:

2. När thetta bref kommer til eder, när hwilka eder herres söner äro, hans wagnar, hästar, faste städer och rustning,

3. Så ser til, hwilken bäst och litast är ibland eder herres söner, och sätter honom på hans faders stol, och strider för eder herres hus.

4. Men the fruktade sig ganfsta fast, och sade: Si, två Konungar hafwa icke blifwit ståndande för honom; huru skulle wi då stå?

5. Och the som woro öfwer huset och öfwer staden, och the äldste och förmyndarena sände bort til Jehu, och låto såga honom: Wi äre tina tjenare; wi wilje göra allt thet tu säger oss; wi wilje ingen göra til Konung; gör hwad dig tåckes.

6. Då skref han et annat bref til them. Thet lydde alltså: Ären I mine, och lyden min röst, så tager hufvuden af the män, eder herres söner, och förer them i morgon bittida til mig i Zisreel. Och Konungssönerne woro sjuttio män; och the ypperste i staden upfödde them.

7. Då nu brefwet kom til them, togo the Konungssönerna, och dräpo sjuttio män, och lade theras hufvud i forgar, och sände them til honom i Zisreel.

8. Och då bodet kom, och bodade honom thet, och sade: The hafwa fört hit Konungsböndernas hustru; sade han: Lägger them i två hopar för stadsporten, in til i morgon.

9. Och om morgonen, när han utgick, trädde han tit, och sade til allt folket: Åren I rättvis? Si, hafwer jag gjort et förbund emot min Herre, och dräpitt honom; ho hafwer då slagit alla thesa?

10. Så mågen I ju se, at intet HERRans ord är på jorden fallit, som HERREN talat hafwer emot Achabs hus; och HERREN hafwer gjort såsom han talat hafwer, genom sin tjenare Elia.

11. Alltså slog Jehu alla them som qvar woro af Achabs hus i Israel, alla hans hyppersta, hans wänner, och hans Prester, til thes icke en war qvar;

12. Och stod up, och drog bort til Samarien. Men i wägen war et herdahus.

13. Ther råfode Jehu Ahasia, Juda Konungs bröder, och sade: Ho åren I? The sade: Wi åre Ahasia bröder, och drage ned til at hålla Konungens barn och Drottningens barn.

14. Han sade: Griper them lefwande. Och the grepo them lefwande, och dräpo them wid brunnen när herdahuset, två och fyratio män; och låto icke en af them slippa.

15. Och då han drog tådan, fann han Jonadab, Rechab son, then honom mötte, och hålsade honom, och sade til honom: Är titt hjerta rätt, såsom mitt hjerta med titt hjerta? Jonadab sade: Ja. Är thet så, sade han, så råck mig iin hand. Och han råckte honom sin hand; och han låt honom sitta uppe när sig på wagnen,

16. Och sade: Kom med mig, och se mitt nit om HERRAn. Och the förde honom med honom på hans wagn.

17. Då han kom til Samarien, slog han allt thet som qvar war af Achab i Samarien, til thes han förgjorde honom, efter HERRans ord, som han til Elia talat hade.

18. Och Jehu församlade allt folket, och lät säga til them: Achab hafwer föga tjent Baal; Jehu wil bättre tjena honom.

19. Så lät nu kalla alla Baals Propheter, alla hans tjenare och alla hans Prester til mig, så at ingen är borta; förty jag hafwer et stort offer til at göra Baal; hwilken borta är, then skal icke lefwa. Men Jehu gjorde thetta med listighet, at han måtte förgöra Baals tjenare.

20. Och Jehu sade: Helger Baal en högtid, och låter utropa then.

21. Och sände Jehu i hela Israel, och lät komma alla Baals tjenare, så at ingen qvar war, som icke kom. Och the kommo i Baals hus, så at Baals hus wardt fullt i alla rum.

22. Då sade han til them som woro bfwir klädehuset: Bär ut kläder för alla Baals tjenare. Och the buro kläder ut.

23. Och Jehu gick in uti Baals hus med Jonadab, Rechab son, och sade til Baals tjenare: Ransaler och ser til, at ingen HERRans tjenare är ibland eder, utan Baals tjenare allena.

24. Och som the kommo in til at göra offer och bränneoffer, beställde Jehu sig åttatio män utan före, och sade: Ho som slapper någon af männerna, som jag får under edra händer, hans själ skal wara för hans själ.

25. När nu bränneoffret fullkomnad war, sade Jehu til drabanterna och höfwietsmännerna: Går in, och slår them allesamman; låter ingen komma ther ut. Och the slogo them med swärdsågg; och drabanterne och höfwietsmännerna höfwo them bort. Och the gingo til Baals hus stad,

26. Och togo ut the stoder i Baals hus, och brände them up,

27. Och slogo sönder Baals stoder, samt med Baals hus, och gjorde ther et hemligt hus af, allt in til thenna dag.

28. Alltså förgjorde Jehu Baal utur Israel.

29. Men ifrå Zerobeams, Nebat sons synder, then Israel kom til at synda,

gick Jehu icke, och öfvergaf icke the guldskalfvar i BethEl och Dan.

30. Och HÆRren sade til Jehu: Therföre at tu hafwer willig warit til at göra min wilja, och hafwer gjort på Achabs hus allt thet i mitt hjerta war, skola tine söner sitta på Israels stol in til sjerde led.

31. Dock höll icke Jehu, at han i HÆRrans Israels Guds lag wandrade af allt hjerta; ty han trädde icke ifrå Jerobeams synder, som kom Israel til at synda.

32. På then tiden begynte HÆRren lebas wid Israel; ty Hasael slog them i alla Israels gränser,

33. Ifrå Jordan öster ut, och hela Gilead, the Gaditers, Rubeniters och Manasiters land, ifrån Aroer, som ligger när then bäcken wid Arnon, och Gilead och Basan.

34. Hwad nu mer om Jehu sågandes år, och allt thet han gjort hafwer, och all hans magt; si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chronica.

35. Och Jehu affomnade med sina fäder; och the begrofwu honom i Samarien; och Joahas, hans son, wardt Konung i hans ställe.

36. Men tiden som Jehu öfwer Israel regerade i Samarien är åtta och tjugu år.

11. Capitel.

Men Athalia, Ahasia moder, då hon såg, at hennes son war död, stod hon up, och förgjorde all Konungslig såd.

2. Men Joseba, Konung Jorams dotter, Ahasia syster, tog Joas, Ahasia son, och stal honom ifrå Konungsbarren, som dräpne wordo, med hans amma i sängkammaren; och hon förgömde honom för Athalia, så at han icke wardt dräpen.

3. Och han wardt undstungen med henne i HÆRrans hus i sex år: och Athalia war rådande i landet.

4. Ut i sjunde året sände Presten Jojada bort och tog til sig the öfwersta öfwer hundrade, med höfwietsmännerna och drabanterna, och lät them kom-

ma til sig i HÆRrans hus, och gjorde et förbund med them, och tog en ed af them i HÆRrans hus, och wiste them Konungens son,

5. Och båd them, och sade: Thetta år thet I göra stolen: Tredje parten af eder, hwilkens stifte om Sabbathsdagen uppå går, skal hålla waft i Konungshuset.

6. Och en tredje part skal wara wid then porten Sur, och en tredje part skal wara wid then porten som är bak om drabanterna; och I stolen hålla waft för Massa hus.

7. Men två parter af eder alla, I som om Sabbathsdagen afgån, stolen wafta i HÆRrans hus när Konungen;

8. Och stolen ställa eder rundt omkring Konungen, hwar och en med sin wärja i handen; och ho som kommer in emellan wäggarna, han skal dö: så at I ären när Konungen, då han ut- och ingår.

9. Och the öfwerste öfwer hundrade gjorde allt thet Presten Jojada them budit hade; och togo sina män til sig, som på Sabbathsdagen uppå gingo, med them som på Sabbathsdagen afgingo, och kommo til Presten Jojada.

10. Och Presten fick höfwietsmännerna spetsar och stölsbar, som hade warit Konung Davids, och woro i HÆRrans hus.

11. Och drabanterna stodo omkring Konungen, hwar och en med sin wärja i handen, ifrå husets hörn på höggra sidan, allt in til thet hörnet på then wänstra, in til altaret och til huset.

12. Och han lät Konungens son komma fram, och satte en krona på honom, och tog witnesbördet, och gjorde honom til Konung; och the woro glade, och klappade händerna tillhoppa, och sade: Lycka ske Konungen!

13. Och då Athalia fick höra ropet af folket som loyp ther til, kom hon ut til folket i HÆRrans hus.

14. Och då hon såg til, si, då stod Konungen in wid stoben, såsom sedwänja war, och sångare och trumpetare när Konungen; och allt folket i landet war

gladt, och blåste med trumpeter. Lå ref Athalia sina kläder, och sade: Upror, upror.

15. Men Presten Jojada böd the öfwersta öfwer hundra, som woro satte öfwer håren, och sade til them: Hafs-
wer henne uti huset i gården; och om någon följer henne, han dräpes med swärd; ty Presten hade sagt, at hon icke skulle dö i HERRans hus.

16. Och the buro händer på henne; och hon gick in på then wägen, som hästarne til Konungshuset gå, och wardt ther dräpen.

17. Så gjorde Jojada et förbund emellan HERRan och Konungen och folket, at the skulle wara HERRans folk; theslites och emellan Konungen och folket.

18. Lå gick alt folket i landet in uti Baals hus, och bröto hans altare ned, och sönderflogo hans beläte helt och hål-
lit; och Matthan, Baals Prest, flogo the ihjäl in för altaret. Och Presten beställde ämbeten uti HERRans hus;

19. Och tog the öfwersta öfwer hundra och the höfwitsmän och the drabanter och alt folket i landet; och the förde Konungen ned ifrå HERRans hus, och kommo then wägen ifrå drabantporten in til Konungshuset; och han satte sig på Konungstolen.

20. Och alt folket i landet war glad, och staden wardt stilla. Men Athalia dräpo the med swärd i Konungshuset.

21. Och Joas war sju år gammal, då han wardt Konung.

12. Capitel.

Uti sjunde året Jeshu wardt Joas Konung, och regerade i fyratio år i Jerusaleem. Hans moder hette Jibja, af Beerseba.

2. Och Joas gjorde thet rätt war och thet HERRanom wäl behagade, så länge Presten Jojada lärde honom;

3. Undantagande, at han icke bortlade högderna; ty folket offrade och rökte ännu på högderna.

4. Och Joas sade til Presterna: Alla the penningar, som the til helgade wara at the stola läggas til HERR-

rans hus, nemligen, the penningar som hwar och en gifwer i skatt, och the penningar som hwar och en löser sin själ med, och alla the penningar som hwar och en offrar af fritt hjerta thet til at thet skal läggas til HERRans hus;

5. Thet låter Presterna taga til sig, hwarthera sin del; thet med stola the bota hwad som förfaller på (HERRans) hus, ehwar the finna at thet förfallit är.

6. Lå nu Presterne, alt in til trebje och tjugonde året Konungs Joas, icke botade hwad som förfallit war i huset;

7. Kallade Konung Joas Presten Jojada, samt med Presterna, och sade til them: Hwi boten I icke hwad som förfaller i huset? Så stolen I nu icke taga the penningar til eder, hwar och en sin del; utan stolen låta kommat til thet som förfallit är i huset.

8. Och Presterne samtyckte inga penningar wilja taga af folket til at bota thet förfallit war af huset.

9. Lå tog Presten Jojada en kista, och gjorde thet et hol öfwan uppå, och satte henne på höggra sidan om altaret, thet man ingår i HERRans hus. Och Presterne, som wakt höllo för dören, låto komma alla penningar thet uti, som til HERRans hus fördes.

10. När the nu sägo, at många penningar woro i kistan, så kom Konungens skrifware up, och öfwerste Presten, och bundo penningarna tilhopa, och räknade hwad til HERRans hus funnit wardt.

11. Och man gaf penningarna redo i handen åt them som arbetade och skickade woro til HERRans hus; och the gäfwu them ut åt timmermännerna som byggde och arbetade på HERRans hus;

12. Nemligen, murmästare och stenhuggare, och them som trä och huggna stenar köpte; på thet at thet förfallna på HERRans hus måtte botadt wara, och hwad som hälst the funno af nöden wara at botas skulle på huset.

13. Dock låt man icke göra silfwerstalar, bågare, båcken, trumpeter, eller

något guld= eller silfvertyg i HERRans hus, af the penningar som til HERRans hus förde woro:

14. Utan man gaf them åt arbetarena, at the ther med botade thet förfallna på HERRans hus.

15. Och behöfde the män ingen råenskap göra, som man fick penningarna, til at utgifwa them til arbetarena; utan the handlade på sin tro.

16. Men the penningar af skuldoffer och syndoffer wordo icke förde uti HERRans hus; förty the woro Preslernas.

17. På then tiden drog Hasael, Konungen i Syrien, up, och stridde emot Bath, och wann thet. Och då Hasael ställde sitt ansikte til at draga up til Jerusalem;

18. Tog Joas, Juda Konung, alt thet helgade som hans fäder Josaphat, Joram och Ahasia, Juda Konungar, helgat hade, och thet han helgat hade: ther til alt thet guld som man fann i HERRans hus skatt och i Konungshuset, och sånde thet til Hasael, Konungen i Syrien. Sedan drog han sina fårde ifrån Jerusalem.

19. Hwad nu mer om Joas såjandes år, och alt thet han gjort hafver, si, thet är strifwit i Juda Konungars Chronica.

20. Och hans tjenare höfwo sig up, och gjorde et förbund, och slogo honom i Millo hus, ther man nebergår til Silla.

21. Ty Josachar Simeath son och Josabad Somer son, hans tjenare, slogo honom ihjäl; och man begrof honom med hans fäder uti Davids stad: och Amazia, hans son, wardt Konung i hans ställe.

13. Capitel.

Uti tredje och tjugunde året Joas, Ahasia sons, Juda Konungs, wardt Joahas, Jehu son, Konung öfwer Israel i Samarien, i sutton år.

2. Och han gjorde thet ondt war för HERRanom, och wandrade efter Jerobeams synder, Nebat sons, hwilken Is-

rael kom til at synda, och öfvergaf thet icke.

3. Och HERRans wrede förgrummade sig öfwer Israel; och gaf han them under Hasaels hand, Konungens i Syrien, och i Benhadads, Hasaels sons, hand, i theras lifsbagar.

4. Men Joahas bad HERRans ansigte, och HERRen hörde honom; ty han såg på Israels jammer, som Konungen i Syrien them gjorde.

5. Och HERRen gaf Israel en frälsare, som them förde uti the Syrrers wäld; så at Israels barn bodde uti sina hyddor, såsom tilförene.

6. Dock öfvergåfwo the icke Jerobeams hus synder, hwilken Israel kom til at synda, utan wandrade ther utinnan; och then lunden i Samarien blef ständande.

7. Förty af Joahas folk war icke mer qwar blifwit än femtio resenärer, tio wagnar och tiotusende fotfolk; ty Konungen i Syrien hade slagit them ihjäl, och gjort them såsom tröstestoft.

8. Hwad nu mer om Joahas såjandes år, och alt thet han gjort hafver, och hans magt, si, thet är strifwit i Israels Konungars Chronica.

9. Och Joahas affomnade med sina fäder; och man begrof honom i Samarien: och hans son Joas wardt Konung i hans stad.

10. Uti sjunde och trettionde året Joas, Juda Konungs, wardt Joas, Joahas son, Konung öfwer Israel i Samarien, i sexton år;

11. Och gjorde thet ondt war för HERRanom, och öfvergaf icke alla Jerobeams Nebat sons synder, then Israel kom til at synda; utan wandrade ther utinnan.

12. Hwad nu mer om Joas såjandes år, och hwad han gjort hafver, och hans magt, huru han med Amazia, Juda Konung, stridt hafver, si, thet är strifwit uti Israels Konungars Chronica.

13. Och Joas affomnade med sina fäder, och Jerobeam satt på hans stol. Men Joas wardt begrafven i Samarien när Israels Konungar.

14. Då wardt Elisa krank, ther han ock af död blef. Och Joas, Israels Konung, kom ned til honom, och gret för honom, och sade: Min fader, min fader, Israels wagn och hans refenärer.

15. Elisa sade til honom: Lag bogan och pilarna. Och då han tog bogan och pilarna;

16. Sade han til Israels Konung: Bänd bogan med tin hand. Och han bände med sin hand. Och Elisa lade sin hand på Konungens hand,

17. Och sade: Låt up fenstret, öster ut; och han lät thet up. Och Elisa sade: Stjut; och han stöt. Han sade: En salighets pil af HERANOM, en salighets pil emot the Syrer; och tu skal slå the Syrer i Aphet, til thes the blifwa ändade.

18. Och han sade: Lag pilarna. Och då han tog them; sade han til Israels Konung: Slå på jorden. Och han slog tre gånger, och höll up.

19. Då wardt Guds mannen vred på honom, och sade: Hade tu slagit fem eller sju gånger, så skulle tu hafwa slagit the Syrer, til thes tu hade gjort en anda på them; men nu skal tu slå them tre gånger.

20. Då nu Elisa war död, och man hade begrafwit honom, föllo the Moabiters krigsfolk in uti landet på samma året.

21. Och thet begaf sig, at the begrofwro en man. Och som the fingo se krigsfolket, kastade the mannen uti Elisa graf; och då han kom wid Elisa ben, wardt han lefwande, och stod up på sina fötter.

22. Alltså twingade nu Haseel, Konungen i Syrien, Israel, så länge Joahas lefde.

23. Men HEREN gjorde nåd med them, och förbarmade sig öfwer them, och wände sig til them, för sitt förbunds skul med Abraham, Isaac och Jacob, och wille icke förderfwa them; och förkastade them icke heller ifrå sitt ansigte all här til.

24. Och Haseel, Konungen i Syrien, blef död; och hans son Benhadad wardt Konung i hans stad.

25. Men Joas wände om, och tog the städer igen utu Benhadads, Haseels sons hand, som han utu hans faders, Joahas hand med strid tagit hade. Tre gånger slog Joas honom, och fick Israels städer igen.

14. Capitel.

Uti andra året Joas, Joahas sons, Israels Konungs, wardt Amazia Konung, Joas, Juda Konungs son.

2. Fem och tjugu år gammal war han, då han wardt Konung; och regerade nio och tjugu år i Jerusalem: hans moder hette Joabban, af Jerusalem.

3. Och han gjorde thet HERANOM wäl behagade, dock icke såsom hans fader David; utan såsom hans fader Joas gjort hade, så gjorde han ock.

4. Ty högderne wordo icke aslagde; utan folket offrade och rökte ännu på högderna.

5. Då han nu war mäktig worden i riket, slog han sina tjenare, som hade dräpitt Konungen, hans fader.

6. Men dräparenas barn drap han icke, såsom ock strifwit är i Mose lagbok, ther HEREN budit hade och sagt: Fäderne skola icke dö för barnens skul, och barnen skola icke dö för fädernas skul; utan hwar och en skal dö för sin synd.

7. Han slog theslikes the Edomeer i saltidalen, tio tusende, och wann then staden Sela med strid, och kallade honom Jothael, alt in til thenna dag.

8. Då sände Amazia bod til Joas, Joahas son, Jehu sons, Israels Konung, och lät säga honom: Kom hit, och lät oss se hwar annan.

9. Men Joas, Israels Konung, sände til Amazia, Juda Konung, och lät säga honom: Örnebusten, som i Libanon är, sände til cederträd i Libanon, och sade: Gif tin dotter min son til hustru; men willbjuret på marken i Libanon lopp öfwer örnebusten, och förtrampade honom.

10. Tu hafwer slagit the Edomeer; ther af förhafwer sig titt hjerta: behåll then prisen, och blif hemma: hwar

följer tu efter olycka, at tu må falla, och Juda med dig?

11. Men Amasia hörde honom intet. Så drog Joas, Israels Konung, up; och the besågo hvarannan, han och Amasia, Juda Konung, i BethSemes, som i Juda ligger.

12. Men Juda wardt slagen för Israel, så at hvar och en flydde i sin hydda.

13. Och Joas, Israels Konung, grep Amasia, Juda Konung, Joas son, Ahasia sons, i BethSemes; och kom til Jerusalem, och ref omfull murarna i Jerusalem, ifrån Ephraims port alt in til hörnporten, fyrahundrade alnar långt:

14. Och tog alt thet guld och silfver och tyg som funnit wardt i Hérans hus och i Konungshusets fatabur; ther til barnen, til pant; och drog åter til Samarien.

15. Hwad nu mer om Joas sågandes år, thet han gjort hafwer, och hans magt, och huru han med Amasia, Juda Konung, stridde, si, thet år skrifwit uti Israels Konungars Ekrönica.

16. Och Joas affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen i Samarien ibland Israels Konungar: och hans son Jerobeam wardt Konung i hans stad.

17. Men Amasia, Joas son, Juda Konungs, lefde efter Joas död, Joahas sons, Israels Konungs, i femton år.

18. Hwad nu mer om Amasia sågandes år, thet år skrifwit uti Juda Konungars Ekrönica.

19. Och the gjorde et förbund emot honom i Jerusalem; men han flydde til Ephis. Och the sände efter honom til Ephis, och dräpo honom ther.

20. Och the förde honom sådan på hästar; och han wardt begrafwen i Jerusalem när sina fäder uti Davids stad.

21. Och hela Juda folk togo Asaria, uti hans sextonde år, och gjorde honom til Konung, i hans faders Amasia stad.

22. Han byggde Elath, och fick thet igen under Juda, sedan Konungen med hans fäder affomnad war.

23. Uti femtonde året Amasia, Joas sons, Juda Konungs, wardt Jerobeam,

Joas son, Konung öfwer Israel i Samarien, et och fyratio år.

24. Och gjorde thet ondt war för Héranom, och öfvergaf icke alla Jerobeams Nebat sons synder, then Israel kom til at synda.

25. Men han tog igen Israels gränser, ifrån Hamath alt in til hafwet, som ligger i hedmarken, efter Hérans Israels Guds ord, som han sagt hade genom sin tjenare Propheten Jona, Amitthai son, som war af GathHepher.

26. Ty Hérren såg til Israels sinära jämmer, så at och the innekste och igenlefde förkingos, och ingen hjälpare war i Israel.

27. Och Hérren hade icke sagt, at han wille utsträpa Israels namn under himmelen: utan halp them genom Jerobeam Joas son.

28. Hwad nu mer om Jerobeam sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, och hans magt, huru han stridt hafwer, och huru han igen fick Damascon och Hamath til Juda i Israel, si, thet år skrifwit i Israels Konungars Ekrönica.

29. Och Jerobeam affomnade med sina fäder, Israels Konungar: och hans son Sacharia wardt Konung i hans stad.

15. Capitel.

Uti sjunde och tjugonde året Jerobeams, Israels Konungs, wardt Asaria Konung, Amasia son, Juda Konungs.

2. Och war sexton år gammal, då han Konung wardt, och regerade tu och femtio år i Jerusalem. Hans moder hette Zecholia, af Jerusalem.

3. Och han gjorde thet Héranom wäl behagade, aldeles såsom hans fader Amasia;

4. Undantagande at the icke bortlade högderna; ty folket offrade och rökte ännu på högderna.

5. Men Hérren plågade Konungen, så at han war spitelst alt in til dden, och bodde uti et fritt hus; men Zotham, Konungens son, regerade huset, och dömdo folket i landet.

6. Hwad nu mer om Asaria sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit i Juda Konungars Ehrönica.

7. Och Asaria affomnade med sina fäder, och man begrof honom när sina fäder uti Davids stad: och hans son Jotham wardt Konung i hans stad.

8. Uti åttionde och trettionde året Asaria, Juda Konungs, wardt Sacharia, Zerobeams son, Konung öfwer Israel i Samarien, i sex månader;

9. Och gjorde thet ondt war för HERanom, såsom hans fäder gjort hade: han wände icke igen ifrå Zerobeams synder, Rebat sons, then Israel kom til at synda.

10. Och Sallum, Zabeš son, gjorde et förbund emot honom, och slog honom för folket, och drap honom, och wardt Konung i hans stad.

11. Hwad mer om Sacharia sågandes år, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Ehrönica.

12. Och thet år thet som HERen til Jehu talat hade, sågande: Tina barn stola sitta på Israels stol alt in til fjerdde led. Och thet skedde så.

13. Sallum, Zabeš son, wardt Konung uti nionde och trettionde året Ussia, Juda Konungs, och regrade en månad i Samarien.

14. Ty Menahem, Gadi son, drog up ifrå Thirza, och kom til Samarien, och slog Sallum, Zabeš son, i Samarien, och drap honom, och wardt Konung i hans stad.

15. Hwad nu mer om Sallum sågandes år, och om hans förbund, som han gjorde, si, thet år skrifwit uti Israels Konungars Ehrönica.

16. På then tiden slog Menahem Thiphshah, med alla them som ther inne woro, och thes gränser alt ifrå Thirza, thesfore at the icke wille låta honom in; och slog alla thes hafwande qwinnor, och sonderref them.

17. Uti nionde och trettionde året Asaria, Juda Konungs, wardt Menahem, Gadi son, Konung öfwer Israel i tio år i Samarien;

18. Och gjorde thet ondt war för HERanom, och öfwer gaf icke i sin lifstid Zerobeams synder, Rebat sons, then Israel kom til at synda.

19. Och Phul, Konungen af Assyrien, kom i landet; och Menahem gaf Phul tusende centner silfwer, på thet han skulle hålla med honom, och befästa honom i riket.

20. Och Menahem lade en skatt i Israel uppå the rikaste, semtio silklar silfwer på hwar man, at han skulle gifwa thet Konungen i Assyrien. Alt så drog Konungen af Assyrien hem igen, och blef icke i landet.

21. Hwad nu mer om Menahem sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet år skrifwit i Israels Konungars Ehrönica.

22. Och Menahem affomnade med sina fäder; och Pekahia, hans son, wardt Konung i hans stad.

23. Uti semtionde året Asaria, Juda Konungs, wardt Pekahia, Menahem son, Konung öfwer Israel i tu år i Samarien;

24. Och gjorde thet ondt war för HERanom; ty han wände icke åter af Zerobeams, Rebat sons, synder, then Israel kom til at synda.

25. Och Pekah Remalia son, hans Riddare, gjorde et förbund emot honom, och slog honom i Samarien, uti Konungshusetz palats, med Argob och Arie och semtio mån med honom af Gileads barn, och drap honom, och wardt Konung i hans stad.

26. Hwad mer om Pekahia sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet år skrifwit uti Israels Konungars Ehrönica.

27. Uti andra och semtionde året Asaria, Juda Konungs, wardt Pekah, Remalia son, Konung öfwer Israel i Samarien, i tjugu år;

28. Och gjorde thet ondt war för HERanom; ty han wände icke åter af Zerobeams synder, Rebat sons, then Israel kom til at synda.

29. Uti Pekah, Israels Konungs tid kom Thiglath Pileser, Konungen i

Agyptien, och tog Sjon, Abel Beth Maacha, Tanoha, Kedesh, Hazor, Gilead, Galilea och hela Naphtali land, och förde them bort i Agyptien.

30. Och Hosea, Ela son, gjorde et förbund emot Pekah, Remalia son, och slog honom ihjäl, och wardt Konung i hans stad, uti tjugonde året Iotham, Ufsia sons.

31. Hwad nu mer om Pekah sågandes år, och allt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit uti Israels Konungars Chrönica.

32. Uti andra året Pekah, Remalia sons, Israels Konungs, wardt Iotham Konung, Ufsia son, Juda Konungs;

33. Och war fem och tjuu år gammal, då han Konung wardt, och regerade i sexton år i Jerusalem. Hans moder hette Jerusa, Zadochs dotter.

34. Och han gjorde thet HERranom wäl behagade, aldeles såsom hans fader Ufsia gjort hade;

35. Undantagande at han icke bortlade högderna; ty folket offrade och rökte ännu på högderna. Han byggde then högga porten på HERrans hus.

36. Hwad nu mer om Iotham sågandes år, och allt thet han gjort hafwer, si, thet är skrifwit i Juda Konungars Chrönica.

37. I then tiden begynte HERren sända til Juda Rezin, Konungen i Syrien, och Pekah Remalia son.

38. Och Iotham afsömnade med sina fäder, och wardt begrafwen när sina fäder uti sin faders Davids stad; och Ahas, hans son, wardt Konung i hans stad.

16. Capitel.

Uti suttionde året Pekah, Remalia sons, wardt Ahas Konung, Iothams, Juda Konungs, son.

2. Tjugu år gammal war Ahas, då han wardt Konung, och regerade sexton år i Jerusalem, och gjorde intet thet HERranom hans Gud behagade, såsom hans fader David.

3. Ty han wandrade på Israels Konungars wäg: ther til låt han sin son

gå igenom eld, efter the hedningars styggelse, hwilka HERren för Israels barn fördrifwit hade.

4. Och han gjorde offer, och rökte på högderna och på alla backar och under alla gröna trån.

5. På then tiden drog Rezin, Konungen i Syrien, och Pekah Remalia son, Israels Konung, up til Jerusalem til at strida, och belade Ahas; men the kunde icke winna thet.

6. På samma tid fick Rezin, Konungen i Syrien, Elath igen til Syrien, och dref Judarna utur Elath. Och the Syrer kommo och bodde ther uti, allt in til thenna dag.

7. Men Ahas sände bod til Thiglath Pileser, Konungen i Agyptien, och låt säga honom: Jag är tin tjänare och tin son: kom hit up, och hjelp mig utu Konungens hand i Syrien, och Israels Konungs, hwilka sig emot mig uprest hafwa.

8. Och Ahas tog thet silfver och guld som i HERrans hus och uti Konungs-husets fatebur funnit wardt, och sände Konungen i Agyptien stänker.

9. Och Konungen i Agyptien hörde honom, och drog up til Damascon, och wann thet, och förde them bort til Kir, och drap Rezin.

10. Och Konung Ahas drog emot Thiglath Pileser, Konungen i Agyptien, til Damascon. Och då han såg et altare, som i Damascon war, sände Konung Ahas et mönster och en efterliknelse til Presten Uria, såsom thet gjordt war.

11. Och Uria, Presten, byggde et altare, och gjorde thet efter thet, som Konung Ahas honom sändt hade ifrå Damascon, til thes Konung Ahas kom ifrå Damascon.

12. Och då Konungen kom ifrå Damascon, och såg altaret, offrade han ther uppå;

13. Och upstånde ther uppå sitt bränneoffer och spioffer, och göt ther uppå sitt drickoffer; och blodet af tackoffret, som han offrade, låt han stänka på altaret.

14. Men thet koppar-altaret, som för HERRanom stod, tog han bort, så at thet icke skulle stå emellan altaret och HERRans hus; utan satte thet ut med sidan wid altaret, norr ut.

15. Och Konung Ahas bdd Presten Uria, och sade: På thet stora altaret stal tu uplånda bränneoffer om morgonen, och spisoffer om aftonen, och Konungens bränneoffer, och hans spisoffer, och alt folkets bränneoffer i landet, samt med theras spisoffer, och drickoffer; och alt blodet af bränneoffret, och af alla andra offer stal tu stänka ther uppå; men om koppar-altaret, wil jag wara betänkt hwad jag göra stal.

16. Presten Uria gjorde alt thet Konung Ahas befällte honom.

17. Och Konung Ahas bröt bort sidorna af stolarna, och hof bort kettlarna ther af; och hafwet hof han utaf the kopparoxar, som woro thet under, och satte thet uppå stengolfwet.

18. Ther til Sabbaths-predikostolen, then the i huset byggt hade, och Konungsgången utan til, wände han i HERRans hus, för Konungens skul i Assyrien.

19. Hwad nu mer om Ahas sågandes år, hwad han gjort hafwer, si, thet år strifwit i Juda Konungars Chronica.

20. Och Ahas affonnade med sina fäder, och wardt begrafwen när sina fäder uti Davids stad. Och Hiskia, hans son, wardt Konung i hans stad.

17. Capitel.

Uti tolfte året Ahas, Juda Konungs, wardt Hofea, Ela son, Konung öfwer Israel i Samarien, i nio år;

2. Och gjorde thet ondt war för HERRanom, dock icke såsom the Israels Konungar, som för honom woro.

3. Emot honom drog up Salmanaşer, Konungen i Assyrien; och Hofea wardt honom undergifwen, så at han gaf honom stänker.

4. Då Konungen i Assyrien fick weta, at Hofea hade et förbund för händelser, och hade såndt bod til So, Konungen i Egypten, och icke utgihwa wille ärliga stänckerna åt Konungen i Assy-

rien, belade han honom, och kastade honom i fångelse.

5. Och Konungen i Assyrien drog in i hela landet och til Samarien, och belade thet i tre år.

6. Och uti nionde året Hofea, wann Konungen i Assyrien Samarien, och förde Israel bort til Assyrien, och satte them i Halah och i Habor, wid then ålfwen Gosan, och uti the Meders städer.

7. Ty då Israels barn syndade emot HERRan theras Gud, then them utur Egypti land fört hade, utu Pharaos hand, Konungens i Egypten, och fruktade andra gudar;

8. Och wandrade efter hedningarnas seder, hwilka HERRen för Israels barn fördrifwit hade, och såsom Israels Konungar gjort hade;

9. Och sticade sig icke tilbörlikt för HERRanom sin Gud, och byggde sig högder i alla städer, både på flott och i fasta städer;

10. Och upreste stoder och lundar på alla backar, och under alla gröna trån;

11. Och rökte ther på alla högder, lika såsom hedningarne, hwilka HERRen för them fördrifwit hade, och bedrefwo flema stycken, ther med the förörnade HERRan;

12. Och tjente afgudar, om hwilka HERRen them sagt hade: Thetta stolen I icke göra;

13. Och då HERRen betygade i Israel och Juda, genom alla Propheter och Siare, och lät säga them: Wandrer om utaf edra onda wägar, och håller mina bud och rättor, efter alla the laggar som jag edra fäder budit hafwer, och jag genom mina tjenare Propheterna til eder såndt hafwer.

14. Men the lydde intet, utan gjorde sig hårdnackade, såsom och theras fäder gjort hade, hwilka icke trodde på HERRan theras Gud.

15. Ther til föraktade the hans bud och hans förbund, som han med theras fäder gjort hade, och hans witsnebörd, som han ibland them gjort hade, och wandrade efter theras så-

fånglighet, och wordo fåfånglige, såsom hedningarne, som omkring them woro, om hvilka HERRn them budit hade, at the icke skulle göra såsom the.

16. Men the öfvergåfwo alla HERRans theas Guds bud, och gjorde sig två gutna kalfwar och lundar, och tilbådo hela himmelen's hår, och tjente Baal;

17. Och låto sina söner och döttrar gå igenom eld, och foro med spådom och trolldom, och gåfwo sig til at göra thet ondt war för HERRanom, til at förtörna honom:

18. Så wardt HERRen ganska wred på Israel, och kastade them bort ifrå sitt ansikte, så at intet blef qwar, utan Juda slågt allena.

19. Ther til höll icke heller Juda HERRan sin Guds bud, utan wandrade efter Israels seder, som the gjort hade.

20. Therför förtastade HERRen all Israels såd, och plågade them, och gaf them i röfware-händer, til thes han kastade them ifrå sitt ansikte.

21. Fört Israel wardt sondrad ifrå Davids hus, och hade gjort sig Jerobeam Nebat son til Konung. Han wände Israel ifrå HERRanom, och gjorde så, at the swäriligen syndade.

22. Alltså wandrade Israels barn uti alla Jerobeams synder, som han hade åstadkommit, och återwände icke ther af,

23. In til thes HERRen kastade Israel ifrå sitt ansikte, såsom han igenom alla sina tjenare Propheterna sagt hade. Så wardt så Israel bortförd utu sitt land in uti Ägyptien, alt in til thenna dag.

24. Och Konungen af Ägyptien lät komma folk af Babel, af Eutha, af Awa, af Hamath och Sepharvaim, och besatte the städer i Samarien uti Israels barns stad; och the togo Samarien in, och bodde uti thes städer.

25. Men som the så begynte at bo ther, och fruktade intet HERRan, såndes HERRen lejor ibland them, som slogo them ihjäl.

26. Och the låto säga Konungen i Ägyptien: The hedningar som tu hafwer låtit komma hit, och besatt med them the städer i Samarien, weta intet af landets Guds seder: therför hafwer han såndt lejon ibland them; och si, the dräpa them, efter the icke weta utaf landets Guds seder.

27. Konungen i Ägyptien båd, och sade: Förer tit en af Presterna, som tådan bortförde äro: han fare tit, och bo ther, och han lære them landets Guds seder.

28. Så kom en af Presterna, som af Samarien bortförde woro, och satte sig i Bethel, och lärde them huru the skulle frukta HERRan.

29. Men hwart och et folk gjorde sig sin gud, och satte them uti the högders hus, som the Samariter gjorde, hwart och et folk uti sina städer, ther the bodde.

30. The af Babel gjorde Succoth Benoth: the af Euth gjorde Nergal: the af Hamath gjorde Asima:

31. The af Awa gjorde Nibhas och Tharthak: the af Sepharvaim brände up sina söner åt Adrammelech och Anammelech, Sepharvaims gudar.

32. Och efter the och fruktade HERRan, gjorde the honom Prester på högderna utaf the ringaste ibland them, och satte them i högdernas hus.

33. Alltså fruktade the HERRan, och tjente lifwål afgudar, efter hwart folks sed, tådan the förde woro.

34. Och in til thenna dag göra the efter thet gamla sättet, at the hvarfen frukta HERRan, eller göra hans seder och rätter, efter the lagar och bud som HERRen Jacobs barn budit hafwer, hvilka han thet namnet Israel gaf;

35. Och gjorde HERRen et förbund med them, och båd them, och sade: Fruktar inga andra gudar, och tilbeder them icke, och tjener them icke, och offer them icke;

36. Utan HERRanom, som eder utur Egypti land fört hafwer, med stor magt och uträckt arm, honom frukter, honom tilbeder, och offer honom.

37. Och håller the seder, rätter, laggar och bud, som han eder hafwer skrifwa låtit, at I altid goren ther efter, och icke frukten andra gudar.

38. Och forgåter icke thet förbund, som han med eder gjort hafwer, at I icke frukten andra gudar;

39. Utan frukter HERran eder Gud: han warder eder hjelpande ifrån alla edra fiender.

40. Men thesse lydde icke, utan gjorde efter sin förre sed.

41. Alltså fruktade thesse hedningar HERran, och tjente lifwål sina gubar. Sammalunda gjorde och theras barn och barnabarn, såsom theras fäder gjort hade, alt in til themna dag.

18. Capitel.

Uti tredje året Hosea, Ela sons, Israels Konungs, wardt Hiftia Konung, Ahas son, Juda Konungs.

2. Och han war fem och tjugu år gammal, då han wardt Konung, och regerade nio och tjugu år i Jerusalem. Hans moder hette Abi, Sacharia dotter.

3. Och han gjorde thet godt war för HERranom, såsom hans fader David.

4. Han lade bort the högder, och bröt omfull stöberna, och utrotade lundarna, och slog sönder then kopparornen, som Mose gjort hade; ty alt in til then tiden hade Israels barn röft för honom; och han kallade honom Rehusthan.

5. Han förtröstade på HERran Israels Gud, så at ingen hans like war efter honom, ej heller före honom, ibland alla Juda Konungar.

6. Han höll sig in til HERran, och trädde icke ifrå honom, och höll hans bud, som HERren hade budit Mose.

7. Och HERren war med honom, och hwart han utdrog handlade han wisligen. Ther til föll han af ifrå Konungen i Assyrien, och war honom icke underdånig.

9. Han slog och the Philisteer alt in til Gasa, och theras gränser, både slott och fasta städer.

9. Uti sjerde året Hiftia, Juda Ko-

nungs, (thet war sjunde året Hosea Ela sons, Israels Konungs,) då drog Salmanaßer, Konungen i Assyrien, up emot Samarien, och belade thet;

10. Och wann thet efter tre år, uti sjette Hiftia år, thet år, uti nionde året Hosea, Israels Konungs, wardt Samarien wunnet.

11. Och Konungen af Assyrien förde Israel bort til Assyrien, och satte them i Halah och Habor, wid then ålfwen Gosan, och uti the Meders städer:

12. Thersföre at the icke lydt hade HERrans sin Guds röst, och hade öfwerträdt hans förbund; och alt thet Mose HERrans tjenare budit hade, thet hade the intet lydt eller gjort.

13. Men uti fjortonde året Konungs Hiftia, drog Sanherib, Konungen i Assyrien, up emot alla fasta städer i Juda, och tog them in.

14. Då sände Hiftia, Juda Konung, til Konungen af Assyrien i Lachis, och lät säga honom: Jag hafwer syndat; wänd om ifrå mig; hwad tu lägger mig uppå, thet wil jag draga. Så lade Konungen af Assyrien på Hiftia, Juda Konung, trehundrade centner silfwer, och trettio centner guld.

15. Alltså gaf Hiftia ut alt thet silfwer, som i HERrans hus och i Konungshusets drågel funnit wardt.

16. På then samma tiden slog Hiftia, Juda Konung, sönder dörrarna af HERrans tempel, och the skrifvor som han sjelf hade låtit öfwerdraga them med, och fick them Konungen af Assyrien.

17. Och Konungen af Assyrien sände Tharthan, och öfwerste kamereraren, och RabSake ifrå Lachis til Konung Hiftia, med stor magt, til Jerusalem; och the drogo up, och då the kommo, höllo the wid wattungrafwen af öfwersta dammen, som ligger wid then wägen på walkare-åfren:

18. Och the kallade Konungen. Då kom ut til them Eliakim, Hiftia son, hofmästaren, och Sebna, skrifwaren, och Joah Asaph son, Canscleren.

19. Och RabSake sade til them: Rå-

re, säger Konung Hiftia: Så säger then store Konungen, Konungen af Ägypten: Hwad är thetta för en tröst, ther tu förlåter mig uppå?

20. Menar du, at du hafwer ännu råd och magt til at strida? Hwar uppå förlåter så du mig nu, at du åst affallen ifrå mig?

21. Si, förlåter du mig uppå then sonderbråkade rörfstafven Egypten? Hvilken som stöder sig wid honom, honom warder han gående up i handen, och genomstinger henne: altså är Pharao, Konungen i Egypten, allom them som förlåta sig på honom.

22. Om I och willen säga til mig: Vi förlåte oss på HERran vår Gud; är icke han then, hwilkens högder och altare Hiftia hafwer aflagt, och sagt til Juda och Jerusalem: För thetta altaret, som i Jerusalem är, stolen I tilbäja?

23. Så gör nu samman en hop åt min Herre, Konungen af Ägypten, så wil jag få dig tu tusende hästar: låt se om du kan åstadkomma them som ther uppå rida måga.

24. Huru wil du få blifwa ständande för en then minsta höfding af min Herres undersåtare, om du förlåter mig uppå Egypten, för wagnars och resenärers skull?

25. Menar du, at jag utan HERrans wilja är hit updragen, til at förderfwa thenna staden? HERren hafwer mig thet befallt: Drag up i thetta landet, och förderfwa thet.

26. Då sade Eliakim Hiftia son och Sebna och Joah til RabSake: Tala med tina tjenare på Syrista; ty wi förstå thet, och tala icke med oss på Judista, för folkets dron, som på muren är.

27. Men RabSake sade til them: Hafwer nu min Herre såndt mig til tin Herre, eller til mig, at jag thessa orden säga skulle? Ja, til the mån som sitta på muren, at the skulle åta sin egen träd med eder, och dricka sin piss.

28. Alltså stod RabSake, och ropade med hög röst på Judista, talade och sa-

de: Hörer then stora Konungens röst, Konungens af Ägypten.

29. Thetta säger Konungen: Låter icke Hiftia bedraga eder; ty han för-mår icke fria eder utu min hand.

30. Och låter icke Hiftia förtrösta eder på HERran, så at han säger: HERren skal fria oss, och thenna stad skal icke gifwen warda i Konungens händer af Ägypten.

31. Hörer icke Hiftia; ty så säger Konungen af Ägypten: Ödör mig til wiljes, och kommer ut til mig, så skal hwar och en åta af sitt wintrå och af sitt silonatrå, och dricka af sin brunn.

32. In til thes jag kommer, och hämtar eder uti et land, thet edert land likt är, ther korn, must, bröd, wingårdar, oljotrå, olja och honing uti är, så at I fån lefwa och icke dö. Hörer intet Hiftia; ty han förfröer eder, så han säger: HERren warder oss hjälpande.

33. Hafwa och hedningarnas gudar hwar och en hulptit sitt land ifrå Konungens hand i Ägypten?

34. Hwar äro the gudar i Hamath och Arphad? Hwar äro the gudar i Sepharvaim, Hena och Iva? Hafwa the och hulptit Samarien utu min hand?

35. Hwar är en gud ibland alla landsgudar, som sitt land friat hafwer utu min hand, at HERren nu skal fria Jerusalem utu min hand.

36. Då teg folket, och svarade honom intet; ty Konungen hade budit och sagt: Swarer honom intet.

37. Så kom så Eliakim, Hiftia son, hofmåstaren, och Sebna, skrifwaren, och Joah Asaph son, Canceleren, til Hiftia med rifna kläder, och gäfwon honom tillkänna RabSake ord.

19. Capitel.

Då Konung Hiftia thet hörde, ref han sina kläder, och drog en såck uppå sig, och gick in uti HERrans hus,

2. Och sände Eliakim hofmåstaren, och Sebna, skrifwaren, samt med the äldsta Presterna, klädda i såckar, til Propheten Esaia, Amoz son.

3. Och the sade til honom: Så säger

Hiftia : Thenne dagen är en bedröfwel-
 ses, bannors och förhädelses dag : bar-
 nen äro komne til födslen ; men ingen
 magt är til at föda.

4. Om til äfventyrs HÆren tin
 Gud wille höra alla RabSaks ord,
 hwilken hans Herre, Konungen i Aßy-
 rien, utskändt hafwer til at tala för-
 hädelse emot lefwande Gud, och til
 at bannas med the ord, som HÆ-
 ren tin Gud hört hafwer ; så uphåf
 nu tin bön för them som ännu igenle-
 de äro.

5. Och Konungens Hiftia tjenare kom-
 mo til Esaia.

6. Då sade Esaia til them : Så säger
 eder Herra : Thetta säger HÆren :
 Fruktu mig intet för the ord som tu
 hört hafwer, ther Konungens tjenare
 af Aßyrien mig med förhådt hafwa.

7. Si, jag wil gifwa honom en anda,
 at han skal så höra et rykte, och draga
 tillbaka igen i sitt land ; och jag wil så-
 la honom med swärd i hans land.

8. Och då RabSak kom igen, fann
 han Konungen af Aßyrien stridande
 emot Libna ; förty han hade hört, at
 han war dragen ifrån Lachis.

9. Och han fick höra om Thirhaka,
 Konungen i Ethiopien : Si, han är
 utdragen til at strida emot mig. Då
 wände han om, och sände bod til Hiftia,
 och lät säga honom :

10. Thetta säger til Hiftia, Juda Ko-
 nung : Låt icke tin Gud bedraga mig, på
 hwilken tu mig förlåter, och säger : Je-
 rusalem warder icke gifwit uti Konun-
 gens hand i Aßyrien.

11. Si, tu hafwer hört, hwad Ko-
 nungarne i Aßyrien gjort hafwa i alla
 land, och gifwit them til spillo, och tu
 skulle nu friad warda ?

12. Hafwa och hedningarnas gudar
 friat them, hwilla mine såder förderf-
 wat hafwa : Gosan, Haran, Reseph
 och Edens barn, som i Thelassar woro ?

13. Hwar är Konungen i Hamath,
 Konungen i Arphad, Konungen i then
 staden Sepharvaim, Hena och Iva ?

14. Då Hiftia hade anammat brefwet
 af boden, och läst thet, gick han up i

HÆrans hus, och uplåt thet för
 HÆranom ;

15. Och bad in för HÆranom, och
 sade : HÆre Israels Gud, som sitter
 öfwer Cherubim, tu äst allena Gud i
 alla riken på jorden ; tu hafwer gjort
 himmel och jord.

16. HÆre, bøj tina dron, och hör :
 HÆre, uplåt tina dron, och se ; och
 hör Sanheribs ord, then hit såndt haf-
 wer, til at tala hädelse emot lefwande
 Gud.

17. Thet är sant, HÆre, Konungar-
 ne i Aßyrien hafwa med swärd förlagt
 hedningarna och theras land ;

18. Och hafwa kastat theras gudar i
 elden ; ty the woro icke gudar, utan
 menniskors handwerk, stoc och sten :
 therefore hafwa the förlagt them.

19. Men nu, HÆre vår Gud, hjelp
 oss utu hans hand, på thet alla riken
 på jorden skola förstå, at tu, HÆre,
 allena äst Gud.

20. Så sände Esaia Amoz son til
 Hiftia, och lät säga honom : Thetta
 säger HÆren Israels Gud : Hwad tu
 af mig bedit hafwer om Sanherib, Ko-
 nungen i Aßyrien, thet hafwer jag hört.

21. Thetta är thet HÆren emot ho-
 nom talat hafwer : Jungfrun, dottren
 Zion, föraktar mig, och bespottar mig ;
 dottren Jerusalem rister hufvudet efter
 mig.

22. Hwem hafwer tu försmådat och
 förhådt ? Öfwer hwem hafwer tu up-
 höjt tin röst ? Tu hafwer uphåfwit
 tina dron emot then Helige i Israel.

23. Tu hafwer genom tina sändnin-
 gabod försmådat HÆran, och sagt :
 Jag hafwer genom mina många wag-
 nar stigit up på bergshögderne, uppå
 Libanons sida : jag hafwer afhuggit
 thes höga cedrar och utwalda furuträn,
 och är kommen in til yttersta herberget
 i hans Carmels-flog.

24. Jag hafwer grafwit och utdrudt
 the främmande wain, och hafwer med
 mitt fotbjelle uttorakat alla förwarade
 wain.

25. Men hafwer tu icke hört, at jag
 thetta långt tilförene gjort hafwer, och

af begynnelsen hafwer jag beredt thet ? Men nu hafwer jag thet komma låtit, at fasta städer skulle förfalla til en öde stenhop,

26. Och the som ther uti bodde, skulle warda wannmågtige, och rådas och stäm-mas, och warda såsom örter på mar-ken, och som gröna gräset til hö på ta-ken, hwilket förtorkas förr än thet mo-git warder.

27. Jag wet tin boning, tin utgång och ingång, och at tu rasar emot mig.

28. Så, efter tu rasar emot mig, och titt högmöd är upkommit för mina bron, så skal jag sätta en ring i tin nåsa och et bett i tin mun, och skal föra tig then wägen hem igen, som tu hit kommen äst.

29. Och thetta skal vara tig et tekn : Uti thetta år at hwad som förtrampadt år ; uti thet andra året hwad sjelft wäxer ; uti tredje året sår, och upstårer, och planterer wingårdar, och åter thetas frukt.

30. Och Juda hus, som frälst och igenblifwit år, skal ännu rota sig ne-dan til, och bära frukt ofwan til.

31. Ty utaf Jerusalem warda utgå-ende the som igenblifne äro, och utaf Zions berg the som undslupne äro : HERRans Zebaoths nit warder thetta görande.

32. Therefore säger HERRen om Ko-nungen i Assyrien altså : Han skal icke komma i thenna staden, och ingen pil skjuta ther in, och ingen stöld föra ther före, och ingen wall uplasta ther om-kring ;

33. Utan han skal draga then wägen tilbaka igen, som han kommen år, och skal intet komma i thenna staden : HERRen hafwer thet sagt.

34. Och jag skal bestärma thenna sta-den, så at jag honom hjälpa wil, för min skul, och för Davids, min tjänares skul.

35. På then samma natten för HERRans Angel ut, och slog i the Assyriers läger hundrade tusende och fem och åt-tio tusende män : och då the om mor-gonen bittida upstodo, si, då låg alt fullt med döda kroppar.

36. Alltså bröt Sanherib, Konungen af Assyrien, up, drog sina fårde, och wände om, och blef i Nineve.

37. Och då han tilbåd i Nisrochs, sin guds hus, slogo honom hans söner med swärd, Adrammelech och Sarszer, och undskydde in uti thet landet Ararat ; och hans son Sarsaddon wardt Ko-nung i hans stad.

20. Capitel.

På then tiden wardt Hiskia döds sjuk. Och Propheten Esaia, Amos son, kom til honom, och sade til honom : Så sä-ger HERRen : Skicka om titt hus ; ty tu måste dö och icke blifwa lefwande.

2. Men han wände sitt ansikte til wä-gen, och bad til HERRan, och sade :

3. Åh HERRe ! kom dock ihog, at jag hafwer troligen wandrat för dig, och med rättfärdigt hjerta, och gjort thet dig hafwer lust warit. Och Hiskia gret swärligen.

4. Men som Esaia icke ännu halfwä-ges igenom staden utkommen war, kom HERRans ord til honom, och sade :

5. Wand om, och säg Hiskia, mitt folks förste : Thetta säger HERRen tin fa-ders Davids Gud : Jag hafwer hört tin bön, och sett tina tårar : Si, jag wil göra dig helbregda ; tredje dagen här efter skal tu upgå i HERRans hus.

6. Och jag skal förlänga titt lif i femton år, och fria dig och thenna sta-den utu Konungens hand i Assyrien, och bestärma thenna staden, för min skul, och för min tjenare Davids skul.

7. Och Esaia sade : Får mig hit et stycke fikon. Och när the hade thet fått honom, lade han thet på bölden ; och han wardt helbregda.

8. Hiskia sade til Esaia : Hwad tekn år ther til, at HERRen wil göra mig helbregda, och jag upgå skal i HERRans hus tredje dagen här efter ?

9. Esaia sade : Thetta teknat skal tu hafwa af HERRanom, at HERRen skal så göra med dig, som han sagt haf-wer : Wil tu at skuggen skal gå tio stref framåt, eller tio stref tilbaka ?

10. Hiskia sade : Thet år låti at skug-

gen går framåt tio stref: thet wil jag icke, utan at han går tio stref tillbaka.

11. Då kallade Propheten Esaia HERRan; och sluggen gick tillbaka tio stref, som han framåt gått hade på Ahas solwisare.

12. På then tiden sände Berodach Baladan, Baladans son, Konungen i Babel, bref och gäfwor til Hiftia; förty han hade hört at Hiftia hade varit krank.

13. Och Hiftia gjorde sig glad med them, och wiste them hela örtehuset, silfwer, guld, speceri, och then bästa oljan, och harnesthuset, och alt thet i hans fatabur förhanden war: och war intet i hans hus och i alt hans wäld, thet Hiftia them icke wiste.

14. Så kom Propheten Esaia til Konung Hiftia, och sade til honom: Hwad hafwa theße männerne sagt? Och hwadan äro the komne til tig? Hiftia sade: The äro utaf fierran land komne til mig, ifrå Babel.

15. Han sade: Hwad hafwa the sett i ditt hus? Hiftia sade: The hafwa sett alt thet i mitt hus är; och i mina häfwor är intet, som jag them icke wist hafwer.

16. Då sade Esaia til Hiftia: Hör HERRans ord:

17. Si, then tid skal komma, at alt skal bortfördt warda utu ditt hus til Babel, och alt thet tine fäder församlat hafwa in til thenna dag; och skal intet qwarlemnadt warda, säger HERRen.

18. Ther til the barn, som af tig komma, som tu födande warder, stola warda tagne til at wara kamererare i Konungens palats i Babel.

19. Hiftia sade til Esaia: Thet är godt, som HERRen sagt hafwer. Och sade ytterligare: Ware dock frid och sanning i min tid.

20. Hwad nu mer om Hiftia sågandes är, och all hans magt, och hwad han gjort hafwer, och om dammen och watn i staden, si, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chronica.

21. Och Hiftia affemnade med sina

fäder; och Manasse, hans son, wardt Konung i hans stad.

21. Capitel.

Manasse war tolf år gammal, då han wardt Konung, och regerade fem och femtio år i Jerusalem: hans moder hette Hephziba.

2. Och han gjorde thet ondt war för HERRanom, efter hedningarnas stiggelse, som HERRen för Israels barn fördrifwit hade.

3. Och han afwände sig, och upbyggde the högder som hans fader Hiftia nederbrutit hade, och upsatte Baals altare, och gjorde lundar, såsom Achab, Israels Konung, gjort hade, och tilbåd all himmelens här, och tjente them:

4. Och byggde altare i HERRans hus, ther HERRan om sagt hade: Jag skal sätta mitt namn i Jerusalem.

5. Och han byggde hela himmelens här altaren uti båda gårdarna til HERRans hus:

6. Och lät sin son gå igenom eld, och aftade på foglarop och tekn, och höll spåmän och teknatydare, och gjorde mycket thet ondt war för HERRanom, thermed han fördrömad honom.

7. Han satte ock en lundagud, then han gjort hade, i huset, om hwilket HERRen til David och hans son Salomo sagt hade: Uti thetta hus och i Jerusalem, thet jag utwalt hafwer utur alla Israels slägter, wil jag sätta mitt namn i ewig tid;

8. Och skal icke låta Israels fot mer röra sig ifrå thet land, som jag theas fäder gifwit hafwer; dock så, om the hålla och göra efter alt thet jag budit hafwer, och efter alla the lagar, som min tjenare Mose them budit hafwer.

9. Men the lydde intet; utan Manasse förförde them, så at the gjorde wårre än hedningarne, som HERRen för Israels barn fördrifwit hade.

10. Då talade HERRen genom sina tjenare Propheterna, och sade:

11. Therföre at Manasse, Juda Konung, hafwer thessa stiggelser gjort, som wårre äro än alla the stiggelser

som the Amoreer gjort hafwa, som för honom woro, och hafwer theslikes kommit Juda til at synda med sina afgudar:

12. Therföre säger HERRen Israels Gud altså: Si, jag skal låta komma olycka öfwer Jerusalem och Juda, så at hwilken som helst thet får höra, honom skal thet gälla i båda hans dron.

13. Och jag skal utsträcka öfwer Jerusalem Samarie snöre och Achabs hus wigt; och skal utförlja Jerusalem, såsom man utförljer distar, och skal omslörta thet.

14. Och jag skal låta några af min arfwerdel blifwa qwar, och gifwa them uti thetas fienders händer, at the stola warda til et rof och byte för alla thetas fiender;

15. Therföre at the gjort hafwa thet mig illa behagar, och hafwa förtörnat mig, ifrå then dag så thetas fäder foru utur Egypten alt in til thenna dag.

16. Och utgöt Manasse ganska mycket ofskydligt blod, in til thes Jerusalem på alla sidor fullt wardt; förutan the synder, hwarmed han kom Juda til at synda, at the gjorde thet ondt war för HERRanom.

17. Hwad nu mer om Manasse sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, och om hans synder som han bedref, si, thet är skrifwit uti Juda Konungars Chronica.

18. Och Manasse affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen i trädgården wid hans hus, nemligen, i Uga trädgård: och hans son Amon wardt Konung i hans stad.

19. Tu och tjugu år gammal war Amon, så han wardt Konung, och han regerade i tu år i Jerusalem: hans moder hette Mesullemeth, Haruz dotter af Iotba.

20. Och han gjorde thet HERRanom illa behagade, såsom hans fader Manasse gjort hade;

21. Och wandrade i all then wäg som hans fader wandrat hade, och tjente the afgudar som hans fader tjent hade, och tillbad them;

22. Och öfwerfag HERRan, sina fäders Gud, och wandrade icke på HERRans wäg.

23. Och hans tjenare gjorde et förbund emot Amon, och dräpo Konungen i hans hus.

24. Men folket i landet slog alla them som förbundet emot Konung Amon gjort hade. Och folket i landet gjorde Josia, hans son, til Konung i hans ställe.

25. Hwad nu Amon mer gjort hafwer, si, thet är skrifwit i Juda Konungars Chronica.

26. Och man begrof honom i hans graf i Uga trädgård; och hans son Josia wardt Konung i hans stad.

22. Capitel.

Josia war åtta år gammal, så han wardt Konung, och regerade et och trettio år i Jerusalem: hans moder hette Jedida, Abaja dotter af Bozath.

2. Han gjorde thet godt war för HERRanom, och wandrade i all sin faders Davids wäg, och böjde hwarfen på högra sidan eller på then vänstra.

3. Uti adertonde året Konungs Josia, sände Konungen Saphan, Azalia son, Mesullam sons, skrifwaren, bort uti HERRans hus, och sade:

4. Gack up til öfwerste Presten Hilkia, at man må få honom the penningar, som til HERRans hus införde äro, och som dörravaktarena förfsamlat hafwa af folket;

5. At the måga gifwa them arbetarena, som beställde äro i HERRans hus, och gifwa them som arbeta på HERRans hus, och bota thet som förfallit är i huset:

6. Nemligen, timmermännerna, byggningsmännerna, murmästarena, och them som trä och huggen sten köpa stola til husets förbättring.

7. Dock så, at man ingen råkenstap skulle taga af them för the penningar som under thetas hand antwardade wordo; utan the skulle handla thet med på sin tro.

8. Och öfwerste Presten Hilkia sade

til skrifwaren Saphan : Jag hafwer funnit lagboken uti HERrans hus. Och Hilkia fick Saphan boken, at han skulle then läsa.

9. Och skrifwaren Saphan bar henne til Konungen, och bodade honom igen, och sade : Tine tjenare hafwa tilhoppa hämtat the penningar som i huset fundne woro, och hafwa utgifwit them til arbetarena, som beställde åro i HERrans hus.

10. Och skrifwaren Saphan förtälde Konungen, och sade : Presten Hilkia fick mig en bok, och Saphan läste henne för Konungen.

11. Då Konungen hörde orden i lagboken, ref han sina kläder sönder.

12. Och Konungen böd Presten Hilkia, och Ahikam Saphans son, och Achbor Michaja son, och Saphan, skrifwaren, och Asaja, Konungens tjenare, och sade :

13. Går bort och fråger HERran för mig, för folket och för hela Juda om thenna bokens ord, som funnen är ; ty thet är en stor HERrans wrede, som är upstånd öfwer oss, therföre at våra fäder icke lydt hafwa thenna bokens ord, at the måtte gjort alt thet her uti skrifwit är.

14. Då gingo åstad Presten Hilkia, Ahikam, Achbor, Saphan och Asaja til then Prophetiska Hulda, Sallums hustru, Thikva sons, Harhas sons, klädwaktarens : och hon bodde i Jerusalem, i then andra delen ; och the talade med henne.

15. Men hon sade til them : Thetta säger HERren Israels Gud : Säger then mannen, som eder til mig såndt hafwer :

16. Så säger HERren : Si, jag skal låta komma olycka öfwer thetta rum och thes inbyggare, efter alla lagens ord, som Juda Konung hafwer läsa låtit ;

17. Therföre at the hafwa öfvergifwit mig, och rödt åt andra gudar, förtörnande mig med alt theras handa-
werk ; therföre skal min wrede upstånd emot thetta rum, och skal icke utsläkt warda.

18. Men Juda Konung, som eder utsändt hafwer at fråga HERran, stolen I så säga : Så säger HERren Israels Gud :

19. Therföre at titt hjerta hafwer be-
wekt sig af the ord som tu hört haf-
wer, och tu hafwer ödmjukat tig för
HERranom, så tu hörde hwad jag
sagt hade emot thetta rum och thes
inbyggare, at the skulle warda til en
förbödelse och förbannelse, och hafwer
rifwit tina kläder sönder, och hafwer
gråtit för mig, så hafwer jag och hört
thet, säger HERren.

20. Therföre wil jag samla tig til ti-
na fäder, at tu skal samlas i grafwen
med frid, och tina ögon icke se stola all
thenna olycka, som jag öfwer thetta
rum föra skal. Och the sade Konun-
gen thet igen.

23. Capitel.

Och Konungen sände bort ; och til ho-
nom församlades alle the äldste i Juda
och Jerusalem.

2. Och Konungen gick up i HERrans
hus, och hwar man af Juda och alla
Jerusalems inbyggare med honom,
Presten och Propheter och alt folket,
både små och stora ; och man läste för
theras öron alla förbundets boks ord,
hvilken i HERrans hus funnen war.

3. Och Konungen gick in til en stod,
och gjorde et förbund för HERranom,
at the skulle wandra efter HERran,
och hålla hans bud, wittnesbörd och
rätter af alt hjerta och af all själ, at
the skulle uprätta thetta förbundets ord,
som skrifna stodo uti thenna boken ; och
alt folket trädde uti förbundet.

4. Och Konungen böd öfwerste Pre-
sten Hilkia, och Presterna af thet andra
stiftet, och dörwaktarena, at the skulle
utkasta ur HERrans tempel alla-
handa tyg, som til Baal och lunden
och all himmelens här gjort war ; och
the brände thet up utan för Jerusalem
i Kidrons dal, och stöfvet thet af wardt
burit til BethEl.

5. Och han sätte the Samarim,
hvilka Juda Konungar stiftat hade,

til at röka på högderna uti Juda städer och omkring Jerusalem; theslifes Baals, solens, månan, planeternas och all himmelens härskare:

6. Och låt förä lunden utu HERRans hus ut för Jerusalem, i Kidrons bäck, och brände honom up wid Kidrons bäck, och gjorde honom til stoft, och kastade stoftet uppå the meniga folkets grifter.

7. Och han bröt bort the roffarehus, som woro wid HERRans hus, ther qvinnor uti wäpne tapeter til lunden.

8. Och han låt församla alla Presterna utur Juda städer, och orenade the högder ther Presterne rökte, Israels Geba alt in til BeerSaba. Och han bröt bort port-altaren, som woro uti ingången i Josua, stadsfogdens port, hwilka woro på wänstra sidan, ther man går til stadsporten.

9. Dock offrade icke högdernas Prester någon tid på HERRans altare i Jerusalem, utan åto af the offerade bröden ibland sina bröder.

10. Han orenade och Tophet, uti Hinnomns barns dal, at ingen skulle låta sin son eller sin dotter gå genom eld för Molech:

11. Och tog bort the hästar hwilka Juda Konungar åt solen upfatt hade i ingången til HERRans hus, til Memtan Melechs åminnelse, kamererarens, som i Parwarim war; och solens wagnar brände han up i eld.

12. Så och altaren på taken i Ahas sal, then Juda Konungar gjort hade, och the altaren, som Manasse gjort hade uti the två gårdar åt HERRans hus, bröt Konungen bort, och loyp tådan och kastade theas stoft i Kidrons bäck.

13. Och the högder, som för Jerusalem woro, på högra sidan wid berget Maschith, som Salomo, Israels Konung, byggt hade til Ashtoreth, Zibons styggelse, och Chemoß, Moabs styggelse, och Milcom, Ammons barns styggelse, orenade Konungen:

14. Och slog sonder stödena, och utrotade lundarna, och upfyllde theas

rum med menniskoböden.

15. Sammalunda och thet altaret i BethEl, högden som Jerobeam Nebatson gjort hade, then Israel hade kommit til at synda; thet samma altaret bröt han ned, och högden, och brände up högden, och gjorde henne til stoft, och brände up lunden.

16. Och Josia wände sig om, och såg se the grifter som woro på berget, och sände bort och låt hämta benen utu grifterna, och upbrände them på altaret, och orenade thet, efter HERRans ord, som Guds mannen utropat hade, then thetta så föresagt hade.

17. Och han sade: Hwad är thetta för en wård som jag här ser? Och folket i staden sade til honom: Thet är then Guds mannens grift, som af Juda kom, och thetta utropade, som tu gjort hafwer med altaret i BethEl.

18. Och han sade: Låt honom ligga; ingen röre hans ben. Alltså wordo hans ben friade, med then Prophetens ben, som utaf Samarien kommen war.

19. Han kastade och bort alla högders hus uti Samarie städer, som Israels Konungar gjort hade til at fördröna HERAn, och gjorde med them aldeles såsom han i BethEl gjort hade.

20. Och han offrade alla högdernas Prestier, som ther woro, på altaren, och brände så menniskoböden ther uppå, och kom igen til Jerusalem.

21. Och Konungen bdd folket, och sade: Håller HERAnom eder Gud Passah, såsom skrifwit är i thenna förbudets bok.

22. Ty intet Passah war så hållit som thetta, ifrå the Domares tid, som Israel bddde, och i alla Israels Konungars och Juda Konungars tid:

23. Utan i adertonde året Konungs Josia wardt thetta Passah hållit HERAnom i Jerusalem.

24. Theslifes rensade Josia ut alla spåmän, teknathydare, belåten och afgudar, och alla styggelser, som i Juda land och i Jerusalem sedde wordo, på thet han skulle uprätta lagens ord, som

strifna stodo i boken, som Presten Hilfia fann i HERRans hus.

25. Hans life hade ingen Konung warit för honom, then så af alt hjerta, af all själ och alla krafter sig til HERRan wände, efter all Mose lag: och efter honom kom ej heller hans life up.

26. Dock wände icke HERRen sig ifrå sin stora wredes grymhet, ther med han öfwer Juda förbrnad war, för alla the retelsers skul, ther med Manasse honom retat hade.

27. Och HERRen sade: Jag wil och kasta Juda ifrå mitt ansikte, såsom jag Israel bortkastat hafwer; och skal förkasta thessa staden, som jag utwalt hafwer, nemligen, Jerusalem, och thet hus therom jag sagt hafwer: Mitt namn skal wara ther.

28. Hwad nu mer om Josia sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är strifwit uti Juda Konungars Chronica.

29. Uti hans tid drog Pharao Necho, Konungen i Egypten, up emot Konungen af Assyrien, wid then ålfwen Phrath; men Konung Josia drog emot honom, och blef död i Megiddo, då han hade sett honom.

30. Och hans tjenare förde honom död ifrå Megiddo, och hade honom til Jerusalem, och begrofwon honom i hans graf: och folket i landet togo Joahas, Josia son, och smorde honom, och gjorde honom til Konung i hans faders ställe.

31. Tre och tjugu år gammal war Joahas, då han wardt Konung, och regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder hette Hamutal, Jeremia dotter af Sibna.

32. Och han gjorde thet ondt war för HERRanom, såsom hans fäder gjort hade.

33. Men Pharao Necho grep honom i Riblath i Hamaths land, at han icke regera skulle i Jerusalem, och lade en beskattning på landet, hundrade centner silfwer, och en centner guld.

34. Och Pharao Necho gjorde Eliahim, Josia son, til Konung uti hans faders Josia stad, och kallade honom

Jojakim. Men Joahas tog han och förde in uti Egypten; ther blef han död.

35. Och Jojakim gaf Pharao silfret och guld; dock bestattade han landet, at han sådant silfwer gifwa kunde, efter Pharaos befallning: hwar och en, efter sin förmåga, bestattade han til silfwer och guld ibland folket i landet, at han thet Pharao Necho gifwa skulle.

36. Fem och tjugu år gammal war Jojakim, då han wardt Konung, och regerade ellofwa år i Jerusalem. Hans moder hette Zebuda, Pedaja dotter af Ruma.

37. Och han gjorde thet ondt war för HERRanom, såsom hans fäder gjort hade.

21. Capitel.

Uti hans tid drog NebucadNezar up, Konungen i Babel; och Jojakim wardt honom underdånig i tre år. Och han wände sig om, och föll ifrå honom.

2. Och HERRen lät komma öfwer honom krigsfolk utu Chaldeen, utu Syrien, utu Moab, och ifrån Ammons barn; och lät komma them i Juda, at the skulle förderfwa honom, efter HERRans ord, thet han talat hade genom sina tjenare Propheterna.

3. Men thet stredde Juda alltså, efter HERRans ord, på thet han skulle kasta them ifrå sitt ansikte, för Manasse syns skul, som han gjort hade;

4. Och för thet öfkyldiga blod's skul, som han utgöt, och gjorde Jerusalem fullt med öfkyldigt blod: och thes förde wille HERRen icke förlåta.

5. Hwad nu mer om Jojakim sågandes år, och alt thet han gjort hafwer, si, thet är strifwit uti Juda Konungars Chronica.

6. Och Jojakim affomnade med sina fäder. Och hans son Jojachin wardt Konung i hans stad.

7. Och Konungen i Egypten drog icke mer utu sitt land; förth Konungen i Babel hade honom borttagit alt thet som Konungens i Egypten war, ifrån Egypti båd alt in til then ålfwen Phrath.

8. Aberton år gammal war Sojachin, så han Konung wardt, och regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder hette Nehustha, Elnathans dotter af Jerusalem.

9. Och han gjorde thet ondt war för HERRanom, såsom hans fader gjort hade.

10. På then tiden drogo NebucadNezars, Konungens tjenare i Babel, up til Jerusalem, och kringlade staden med bolwerk.

11. Och så NebucadNezar kom til staden med sina tjenare, belade han honom.

12. Men Sojachin, Juda Konung, gick ut til Konungen af Babel med sin moder, med sina tjenare, med sina öfwerstar och kamererare. Och Konungen af Babel anammade honom i sitt rikets åttonde år;

13. Och tog ut sådan alla häfvor uti HERRans hus och i Konungshuset; och slog sönder alla guldene kärl, som Salomo, Israels Konung, gjort hade uti HERRans tempel, såsom HERRen sagt hade;

14. Och förde bort hela Jerusalem, alla öfwerstar, alla wäldiga, tiotusende fångar, och alla timmermän, och alla smeder, och lät intet qwar blifwa, utan thet ringaste folket i landet;

15. Och förde bort Sojachin til Babel, Konungens moder, Konungens hustru och hans kamererare; theslikes the myndiga i landet förde han och fångarna bort ifrå Jerusalem til Babel;

16. Och hrad bästa folket war, sjutusende, och the timmermän och smeder, tusende, alla starka krigsmän. Och Konungen af Babel förde them til Babel.

17. Och Konungen af Babel gjorde Matthanias, hans faderbroder, til Konung i hans stad, och kallade honom Zedekia.

18. Et och tjugu år gammal war Zedekia, så han wardt Konung, och regerade ellofwa år i Jerusalem. Hans moder hette Hamital, Jeremia dotter af Libna.

19. Och han gjorde thet ondt war för

HERRanom, såsom Sojakim gjort hade. 20. Ty thet skedde altså med Jerusalem och Juda utaf HERRans wrede, til thes han kastade them bort ifrå sitt ansikte. Och Zedekia wardt affällig ifrå Konungen i Babel.

25. Capitel.

Och thet begaf sig i nionde året af hans rike, på tionde dagen i tionde månaden, kom NebucadNezar, Konungen i Babel, med all sin magt för Jerusalem; och the lågrade sig ther för, och byggde slansar alt omkring.

2. Alltså wardt staden belagd, alt in til ellofte året af Konung Zedekia rike.

3. Men i nionde månaden wardt hungren stark i staden, så at folket i landet hade intet äta.

4. Så föll man in i staden, och alle krigsmän flydde om natten then wägen ifrå porten som går emellan the två murar åt Konungsstrågården. Och the Chaldeer lågo omkring staden. Och han flydde then wägen åt hedmarken.

5. Men the Chaldeer's magt jagade efter Konungen, och grepo honom på hedmarken wid Jericho. Och alle krigsmännen, som när honom woro, woro förktingrade ifrå honom.

6. Men Konungen grepo the, och förde honom up til Konungen af Babel til Riblath; och the sade en dom öfwer honom.

7. Och the slogo Zedekia barn ihjäl för hans ögon, och stungo Zedekia hans ögon ut, och bundo honom med kädjor, och förde honom til Babel.

8. På sjunde dagen i femte månaden, thet år nittonde året NebucadNezars, Konungens i Babel, kom NebusarNan, hofmästaren, Konungens tjenare i Babel, til Jerusalem:

9. Och upbrände HERRans hus och Konungshuset; och alla hus i Jerusalem, och alla stora hus brände han up med eld.

10. Och hela the Chaldeer's magt, som med hofmästaren war, bröt omkull murarna, som omkring Jerusalem woro.

11. Men thet andra folket, som qvar war i staden, och the som til Konungen af Babel fallne woro, och thet andra meniga folket, förde NebusarAdan, hofmåstaren, bort.

12. Och af the ringaste i landet lát hofmåstaren blifwa til wingårdsman och återmån.

13. Men the kopparstoder i HERRans hus, och stolar, och kopparhafwet, som i HERRans hus war, slogo the Chalbeer sonder, och förde kopparen til Babel.

14. Och grytor, stoflar, knifwar, stedar, och alla kopparkärl, ther med man tjente, togo the bort.

15. Ther til tog hofmåstaren pannor och båcken, hwad af guld och silfwer war;

16. Endå stoder, et haf, och the stolar som Salomo hade göra låtit til HERRans hus; kopparen af alla thesa tyg stod icke til wägandes.

17. Aderton alnar hög war ena stoden, och knappen ther på war och af koppar, och tre alnar hög; och gjordarne och granatåplena alt omkring knappen woro och alt af koppar: på samma sätt war och then andra stoden med gjordar.

18. Och hofmåstaren tog Presten Seraja, af första stiftet, och Presten Zephania, af thet andra stiftet, och tre ddrwaktare,

19. Och en kamererare utu staden, som öfwer krigsmännen satt war, och fem mån, som allestädes hade stått för Konungen, och i staden fundne woro, och Sopher, härhöfswitsmannen, som folket i landet strida lärde, och sextio mån af landsfolket, som i staden fundne woro:

20. Thesa tog NebusarAdan, hofmåstaren, och förde them til Konungen af Babel i Riblath.

21. Och Konungen i Babel slog them ihjäl i Riblath, i thet landet Hamath. Alltså wardt Juda bortförd utu sitt land.

22. Men öfwer thet folk som qvar blef i Juda land, som NebucadNazar, Konungen af Babel, qvar blifwa lát, satte han Gedalja Ahikams son, Saphans son.

23. Då nu alt krigsfolkets höfswitsman och männen hörd, at Konungen af Babel hade upfatt Gedalja, kommo the til Gedalja i Mizpa, nemligen, Ismael Methania son, och Johanan Kareah son, och Seraja Thanthumeth son, then Methophatiten, och Salsania Maachathi son, samt med thesas män.

24. Och Gedalja swor them och thesas män, och sade til them: Frukter eder intet, at wara the Chalbeers undersåtare. Blifwer i landet, och warer Konungen af Babel underdånige, så går eder wäl.

25. Men i sjunde månaden kom Ismael Methania son, Elisama son, utaf Konungslig slägt, och tio män med honom, och slogo Gedalja ihjäl; ther til the Judar och Chalbeer, som med honom woro i Mizpa.

26. Då reste sig up alt folket, både små och stora, och krigsöfwerstarne, och kommo in uti Egypten; förty the fruktade sig för the Chalbeer.

27. Uti sjunde och trettionde året, sedan Jojachin, Juda Konung, bortförd war, på sjunde och tjugonde dagen i tolfte månaden, hof EvilMerodach, Konungen i Babel, uti första året af sitt rike, Jojachins, Juda Konungs, hufwud up utu fångelsehuset;

28. Och talade vänligt med honom, och satte hans stol utöfwer the Konungars stolar, som när honom woro i Babel;

29. Och förwandlade hans fångelsekläder; och han åt altid in för honom i alla sina lifsdagar.

30. Och han satte honom före hans del, then man honom altid gifwa stulle af Konungen, hwar dag, så länge han lefde.

Första Chronike-Boken.

1. Capitel.

Adam, Seth, Enos,

2. Kenan, Mahalaleel, Jared,

3. Hanoch, Methusalah, Lamech,

4. Noah, Sem, Ham, Japhet.

5. Japhets barn äro these: Gomer, Magog, Madai, Javan, Thubal, Mesek, Thiras.

6. Men Gomers barn äro: Ascenas, Riphath, Thogarma.

7. Javans barn äro: Elisa, Tharsisa, Chittim, Dodanim.

8. Hams barn äro: Chus, Mizraim, Phut, Canaan.

9. Men Chus barn äro these: Seba, Havila, Sabtha, Raema, Sabtecha. Raema barn äro: Seba och Dedan.

10. Men Chus födde Nimrod. Han begynnade vara wäldig på jorden.

11. Mizraim födde Ludim, Ananim, Lehabim, Naphthuhim,

12. Patrusim, Casluchim: af hvilka utkomne äro the Philisteer och Caphthoreer.

13. Men Canaan födde Sidon, sin första son, och Heth,

14. Jebusi, Emori, Girgasi,

15. Hivi, Arti, Sini,

16. Arvadi, Zemari och Hamathi.

17. Sem's barn äro these: Elam, Asur, Arphachsad, Lud, Aram, Uz, Hul, Gether och Masech

18. Men Arphachsad födde Salah: Salah födde Eber.

19. Men Eber wordo födde två söner; then ene hette Peleg, therföre at i hans tid wardt landet deladt; och hans broder hette Taktetan.

20. Taktetan födde Almodad, Saleph, Hazarmaveth, Tarah,

21. Hadoram, Usal, Dikela,

22. Ebal, Abimael, Seba,

23. Dypir, Havilah och Jobab. These äro alle Taktetans barn.

24. Sem, Arphachsad, Salah,

25. Eber, Peleg, Regu,

26. Serug, Nahor, Tharah,

27. Abram, thet är Abraham.

28. Men Abrahams barn äro: Isaac och Ismael.

29. Thetta är theras ätter: Ismaels förstfödde son, Nebajoth; thernäst Redar, Abdeel, Mibsam,

30. Misma, Duma, Masa, Hadad, Thema,

31. Jethur, Naphis, Kedma. These äro Ismaels barn.

32. Men Retura barn, Abrahams frillas: hon födde Simram, Taksan, Medan, Midian, Sisach, Suah. Och Taksans barn äro: Seba och Dedan.

33. Och Midians barn äro: Epha, Cyher, Hanoch, Abida, Eldaa. These äro alle Retura barn.

34. Abraham födde Isaac. Isaacs barn äro: Esau och Israel.

35. Esau barn äro: Eliphas, Reguel, Zeus, Jaelam, Korah.

36. Eliphas barn äro: Theman, Omar, Zephi, Gatham, Renas, Thimna, Amalek.

37. Reguels barn äro: Nahath, Serah, Samma och Misa.

38. Seirs barn äro: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana, Dison, Ezer, Disan.

39. Lotans barn äro: Hori, Homam; och Thimna war Lotans syster.

40. Sobals barn äro: Aljan, Manahat, Ebal, Serhi, Dnam. Zibeons barn: Aja och Ana.

41. Anas barn äro: Dison. Disons barn äro: Hamran, Esban, Iithran, Cheran.

42. Ezers barn äro: Bilhan, Saavan, Zaachan. Disans barn äro: Uz och Aran.

43. These äro the Konungar, som regerade uti Edoms land, förr än någon Konung regerade ibland Israels barn: Bela Beors son; och hans stad het Dinhaba.

44. Och då Bela blef död, wardt Konung i hans stad Jobab, Seras son, af Bozra.

45. Lå Jobab blef död, wardt Konung i hans stad Husam utaf the The-maniter's land.

46. Lå Husam blef död, wardt Konung i hans stad Hadad Bedads son, hwilken slog the Midianiter på the Moabiter's mark; och hans stad hette Avith.

47. Lå Hadad blef död, wardt Konung i hans stad Samla af Masrefa.

48. Lå Samla blef död, wardt Konung i hans stad Saul af Rehoboth wid ålfwen.

49. Lå Saul blef död, wardt Konung i hans stad Baalhanan Achbors son.

50. Lå Baalhanan blef död, wardt Konung i hans stad Hadad: och hans stad hette Pagi, och hans hustru hette Mehetabeel, Matreds dotter, och Mesahabs dotter.

51. Lå Hadad blef död, woro Förstar i Edom: then Försten Thimna, then Försten Alia, then Försten Setheth,

52. Then Försten Abolibama, then Försten Ela, then Försten Pinon,

53. Then Försten Renas, then Försten Theman, then Försten Mibzar,

54. Then Försten Magdiel, then Försten Iram. These äro the Förstar i Edom.

2. Capitel.

These äro Israels barn: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isaschar, Sebulon,

2. Dan, Josef, BenJamin, Naphtali, Gad, Aser.

3. Juda barn äro: Er, Onan, Sela: the tre wordo honom födde af Sua dotter, then Cananeistan. Men Er, then förste Juda son, war arg för Hætrænom; therföre drap han honom.

4. Men Thamar, hans sonhustru, födde honom Perez och Serah; så at alla Juda barn woro fem.

5. Perez barn äro: Hezron och Hamul.

6. Men Serah barn äro: Simri, Etan, Heman, Chalcot, Dara: these tilhopa äro fem.

7. Charmi barn äro: Ahar, hwilken bedröfwade Israel, lå han förtoog sig

på thet til spillo gifwit war.

8. Ethans barn äro: Asaria.

9. Hezrons barn, som honom födde äro: Terahmeel, Ram, Chelubai.

10. Ram födde Amminadab: Amminadab födde Raheson, then Försten för Juda barn.

11. Raheson födde Salma: Salma födde Boas.

12. Boas födde Obed: Obed födde Isai.

13. Isai födde sin första son Eliab, Abinadab then andra, Simea then tredje,

14. Methaneel then fjerde, Raddai then femte,

15. Ozem then sjette, David then sjunde.

16. Och theas syster woro: Jeruza och Abigail. Jeruza barn äro: Abisai, Joab, Asahel, the tre.

17. Men Abigail födde Amasa; och Amasa fader war Jether, en Ismaelit.

18. Caleb, Hezrons son, födde med then qwinnan Asuba och med Jerioth; och these äro hennes barn: Jeser, Sobab och Ardon.

19. Lå Asuba blef död, tog Caleb Ephrath; hon födde honom Hur:

20. Hur födde Uri: Uri födde Bezaleel.

21. Ther efter besof Hezron Machirs dotter, Gileads faders: och han tog henne, lå han war sextio år gammal; och hon födde honom Segub.

22. Segub födde Jair: han hade tre och tjugu städer i Gileads land.

23. Och han tog utaf the samma Gesur och Aram, Jairs byar; ther til Kenath med thes orter, sextio städer. These äro alle Machirs barn, Gileads faders.

24. Efter Hezrons död i Caleb Ephrata lefde Hezron sin hustru Abia; hon födde honom Ashur, Thekoa fader.

25. Terahmeel, Hezrons förste son, hade barn: then förste, Ram, Buna, Dren och Ozem och Alia.

26. Och Terahmeel hade ännu en annan hustru, som het Atarah: hon är Onams moder.

27. Rams barn, Terahmeels första sons åro : Maaz, Jamin och Eter.

28. Men Dnam hade barn, Sammai och Juda. Sammai barn åro : Nadab och Abisur.

29. Men Abisurs hustru het Abihail ; hon födde honom Abhan och Molib.

30. Nadabs barn åro : Seled och Appaim ; och Seled blef död barnlös.

31. Appaims barn åro : Tisei. Tisei barn åro : Sefan. Sefans barn åro : Ahlai.

32. Juda barn, Sammai broders, åro : Jether och Jonathan ; men Jether blef död barnlös.

33. Men Jonathans barn åro : Peleth och Sasa. Thet åro Terahmeels barn.

34. Men Sefan hade inga söner, utan döttrar. Och Sefan hade en Egyptiskt tjänare, som hette Jarha.

35. Och Sefan gaf Jarha, sin tjänare, sin dotter til hustru : hon födde honom Attai :

36. Attai födde Nathan : Nathan födde Sabad :

37. Sabad födde Ephlal : Ephlal födde Obed :

38. Obed födde Jeshu : Jeshu födde Asaria :

39. Asaria födde Helez : Helez födde Elasa.

40. Elasa födde Sismai : Sismai födde Gallum :

41. Gallum födde Jekamia : Jekamia födde Elisama.

42. Salebs barn, Terahmeels broders, åro : Mesa, hans första son, (han är Sipsas fader) och Maresa barn, Hebrons faders.

43. Hebrons barn åro : Korah, Thapuah, Refem och Sema.

44. Men Sema födde Raham, Jorkeams fader : Refem födde Sammai :

45. Sammai son het Raon : och Raon war Bethzurs fader.

46. Men Epha, Salebs frilla, födde Haran, Moza och Gasez. Haran födde Gasez.

47. Men Jahbai barn åro : Regem, Jotham, Sefan, Pelet, Epha och Saaph.

48. Men Maacha, Salebs frilla, födde Seber och Thirhana :

49. Hon födde theslikes Saaph, Madmanna fader, och Seva, Machbena fader och Gibea fader. Achsa war Salebs dotter.

50. These woro Salebs barn : Hur, then första sonens af Ephratha, Sobal, KiriathJearims fader.

51. Salma, Bethlehem's fader, Hareph, BethGaders fader.

52. Och Sobal, KiriathJearims fader, hade söner : Reaja stamfadren för halfwa Manuhoth.

53. Men the släfter i KiriathJearim woro : the Jithriter, Puthiter, Sumathiter och Misraititer. Utaf these åro utkomne the Jorgathiter och Esthaoliter.

54. Salma barn åro : Bethlehem och the Methophatiter, tronorna til Soabs hus, och hälften af the Manathiter af then Jorgiten.

55. Och the skrifware's släfter, som i Jabez bodde, åro : the Thirathiter, Simathiter, Suchathiter. These åro the Kinititer, som komne åro af Hamath, BethRechabs fader.

3. Capitel.

These åro Davids barn, som honom födde åro i Hebron : then förste, Amnon, af Ahinoam, then Isreelitiskan ; then andre, Daniel, af Abigail, then Carmelitiskan ;

2. Then tredje, Absalom, Maacha son, Thalmal dotters, Konungens i Gesur ; then fjärde, Adonia, Hagith son ;

3. Then femte, SephatJa, af Abital ; then sjette, Jithream, af hans hustru Eglä.

4. These sex åro honom födde i Hebron ; förty han regerade ther i sju år och sex månader ; men i Jerusalem regerade han i tre och trettio år.

5. Och these åro honom födde i Jerusalem : Simea, Sobab, Nathan, Salomo, the fyra af BathSua, Ammeels dotter.

6. Ther til Jibhar, Elisama, Eliphelet,

7. Noga, Nepheg, Japhia,

8. Elisama, Eljada, Eliphelet ; the nio.

9. These äro alle Davids barn, förutan the som frillobarn woro. Och Thamar war thesäs syster.

10. Salomo son war Rehabeam: hans son war Abia: hans son war Asa: hans son war Josaphat:

11. Hans son war Joram: hans son war Ahasia: hans son war Joas:

12. Hans son war Amazia: hans son war Asaria: hans son war Jotham:

13. Hans son war Ahas: hans son war Hiskia: hans son war Manasse:

14. Hans son war Amon: hans son war Josia:

15. Men Josia söner woro: then förste, Johanan; then andre, Jojakim; then tredje, Zedekia; then fjerde, Salum.

16. Men Jojakims barn woro: Jechonia. Hans son war Zedekia.

17. Jechonia barn, then fången wardt, woro: Sealtiel,

18. Malkiram, Phedaja, Seneazar, Sefamia, Hofama, Nedabia.

19. Phedaja barn woro: Serubbabel och Simeï. Serubbabels barn woro: Mesullam och Hanania och thesäs syster Selomith:

20. Ther til Hasuba, Dhel, Beredhia, Hafadia, Jusabhesed; the fem.

21. Hanania barn woro: Pelatia och Jesaia: hans son war Rephaja: hans son war Arnan: hans son war Obadja: hans son war Sechania.

22. Men Sechania barn woro: Semaja. Semaja barn woro: Hattus, Tigeal, Bariah, Nearia, Saphat; the sex.

23. Nearia barn woro: Eljoenai, Hiskia, Asrikam; the tre.

24. Eljoenai barn woro: Hodaja, Eljasib, Phelaja, Attub, Johanan, Delaja, Anani; the sju.

4. Capitel.

Juda barn woro: Perez, Hezron, Charmi, Hur och Sobal.

2. Men Reaja, Sobals son, födde Zabath: Zabath födde Ahumai och Lahad. Thet äro the Jorgathiters släkt.

3. Thetta är then fadrens Ethams

släkte: Zisreel, Zisma, Zidbas: och thesäs syster het Hazeleponi.

4. Och Pnuel, Gedors fader, och Eser, Husa fader. Thet äro Hurs barn, then första Ephratha sons, Bethlehemns faders.

5. Men Aschur, Thekoa fader, hade två hustrur, Helea och Naara.

6. Och Naara födde honom Ahusam, Hopher, Themeni, Ahastari. Thet äro Naara barn.

7. Men Helea barn woro: Zereth, Jesohar och Ethnan.

8. Men Eoz födde Anub och Hazobeba och the Aharhels släkt, Harum sons.

9. Men Zabez war hårligare än hans bröder: och hans moder kallade honom Zabez; ty hon sade: Jag hafwer födt honom med bekymmer.

10. Och Zabez kallade Israels Gud, och sade: Om tu wälsignar mig, och utwidgar mina gränser, och tin hand blifwer med mig, och så skaffar med thet onda, at thet mig intet bekymrar. Och Gud lät se som han bad.

11. Men Ehelub, Suah broder, födde Mehîr, thet är Esthons fader.

12. Men Esthon födde Bethrapha, Paseah och Thehinna, fadren til then staden Nahas. Thet äro the män af Recha.

13. Renas barn woro: Athniel och Seraja. Athniels barn woro: Hathath.

14. Och Meonothai födde Ophra. Och Seraja födde Joab, en fader åt the timmermän i dalen; ty the woro timmermän.

15. Salebs barn, Jephunne sons, woro: Iru, Ela och Naam. Ela barn woro: Renas.

16. Jehalekels barn woro: Siph, Sipa, Thiria och Asareel.

17. Ebra barn woro: Jether, Mered, Ephra och Salon, och Thabar med Mirjam, Sammai, Zisbas, Esthemoa fader.

18. Och hans hustru Judia födde Zerub, Gedors fader, Heber, Eoch fader, Jekuthiel, Sanoah fader. These äro Bithia barn, Pharaos dotters, hvilka Mared tog.

19. Then hustruns Hodija barn, Rahams syster, Regila faders, woro: Hagarmi och Eshemoa, then Maachathiten.

20. Simeons barn woro: Amnon, Rinnah, Benhanan och Thilon. Iseï barn woro: Soheth och Bensoheth.

21. Sela barn, Juda sons, woro: Er, Lecha fader, Laeda, Maresa fader, och the linwåfhwares slågt i Asbea hus;

22. Ther til Jokim, och the mån af Josepha, Joas, Saraph, hwilke hus-herrar woro i Moab, och bodde i La-hem, som the gamle säga.

23. The woro pottomakare, och bodde ibland planteringar och gårdar när Konungen, i hans arbete, och kommo och blefwo ther.

24. Simeons barn woro: Nemuel, Jamin, Jarib, Serah, Saul:

25. Hans son war Sallum: hans son war Mibsam: hans son war Misma.

26. Misma barn woro: Hamuel: hans son war Saccur: hans son war Simeï.

27. Simeï hade sexton söner och sex döttrar; men hans bröder hade icke många barn, och all theas slågt förblede sig icke så mycket, som Juda barn.

28. Men the bodde i BeerSeba, Molada, HazerSual,

29. Bilha, Ejem, Tholad,

30. Bethuel, Horma, Ziklag,

31. BethMarchaboth, HazerSufim, BethBirei, Saarim: the woro theas städer, alt in til Konung David.

32. Ther til theas byar, Esham, Ain, Rimmon, Thochen, Asan, the fem städerne,

33. Och alla the byar som woro omkring thesa städerna, alt in til Baal. Thet år theas boning, och theas ätt ibland them.

34. Och Mesobab, Samlech, Josa, Amazia son,

35. Joel, Jehu, Josibia son, Seraja sons, Asiels sons,

36. Eljovenai, Saacoba, Jesohaja, A-

saja, Adiel, Jisimiel och Benaja,

37. Sisa, Siphei son, Allon sons, Jedaja sons, Simri sons, Semaja sons.

38. These woro namnkunnige Förstar uti theas ätter och i theas faders hus, och delade sig ut, efter thet the woro många.

39. Och the drogo bort til at fara til Gedor, in til öster i dalen, på thet the skulle söka bete för theas får.

40. Och the funno feta och goda beten, och et widt land, stilla och rift; ty i förtiden bodde ther the af Ham.

41. Och the som nu wid namn bestrifne äro, kommo i Hiftia tid, Juda Konungs, och slogo theas hyddor och boningar, som ther fundne wordo, och gjorde them til spillo, alt in til thenna dag; och bodde i theas stad, ty ther war bete för får.

42. Och gingo ut af them, af Simeons barn, femhundra män, in til Seirs berg, med theas öfwerstar, Pelatia, Nearia, Rephaia och Uziel, Iseï barn;

43. Och slogo the återlesda af the Amalekiter, som undslupne woro, och bodde ther alt in til thenna dag.

5. Capitel.

Rubens barn, första Israels sons: (ty han war förste sonen; men therefore at han sin faders säng besmittade, wardt hans förstfödsborätt gifwen Josephs barn, Israels sons; dock wardt han icke räknad til förstfödslen,

2. Ty Juda, som mäktig war ibland sina bröder, honom wardt förstaddmet gifwit, och Joseph fick förstfödsborätten.)

3. Så äro nu Rubens, första Israels sons barn: Hanoch, Pallu, Hezron och Charmi.

4. Joels barn woro: Semaja: hans son war Gog: hans son war Simeï:

5. Hans son war Micha: hans son war Reaja: hans son war Baal:

6. Hans son war Beera, hwilken Thiglath Pilneser, Konungen i Assyrien, bortförde fången: han war en förste ibland the Rubeniter.

7. Men hans bröder i theas ätter, så the i theas börd räknade wordo, hade Jegiel och Sacharia för höfwietsmån.

8. Och Bela, Asas son, Sema sons, Joel sons, han bodde i Aroer och in til Nebo och BaalMeon:

9. Och bodde emot öster, in til man kommer til öfken, wid then älfven Phrath; förty theas bostap war mycken i Gileads land.

10. Och i Sauls tid förde the örlig emot the Hagariter, så at the föllo genom theas hand, och bodde i theas hyddor, inemot hela then östra ängden Gilead.

11. Gads barn bodde tvärt öfver ifrå them uti thet landet Basan, alt in til Galcha.

12. Joel, then främste; Sapham, then andre; Jaenai och Saphat i Basan.

13. Och theas bröder i theas faders hus woro: Michael, Mesullam, Seba, Jorai, Jaecan, Sia och Eber; the sju.

14. These äro Abihails barn, Huri sons, Jaroah sons, Gilead sons, Michael sons, Jessai sons, Jahdo sons, Bus sons.

15. Abi Abdiel son, Guni sons, war en öfwerste uti theas faders hus;

16. Och bodde i Gilead i Basan, och i thes byar, och i alla Saron's förstäder, alt in til thes åndar.

17. These wordo alle räknade i Jothams, Juda Konungs, och Jerobeams, Israels Konungs, tid.

18. Rubens barn, the Gaditers, och then halfwa släktens Manasse woro stridsamme män, som stöld och swärd föra och boga spanna kunde, och försarne til at strida: the woro fyra och fyratio tusende och siuhundrade och sextio, som i här drog.

19. Och så the stridde med the Hagariter, hulpo them Jetur, Naphis och Nodab;

20. Och gifwo the Hagariter i theas händer, och alt thet som med them war; förty the ropade til Gud i striden: och han bönhöorde them; ty the trodde på honom.

21. Och the förde bort theas bostap, femtio tusende cameler, tu hundrade och femtio tusende får, tu tusende åsnor, och hundrade tusende menniskors själar.

22. Och ther föllo många färade; ty striden war af Gudi. Och the bodde i theas stad, alt in til then tiden the fångne wordo.

23. Then halfwa släktens Manasse barn bodde i thet landet, ifrå Basan alt in til BaalHermon och Senir och thet berget Hermon, och the woro många.

24. Och these woro höfwietsmän för theas faders hus: Ephraim, Iseai, Eliel, Aziel, Jeremia, Hodavia, Jahdiel, wäldige, mäktige män, och namnkunnige höfwietsmän uti theas faders hus.

25. Och så the förtogo sig emot theas faders Gud, och i horeri gingo efter the folkens gudar ther i landet, som Gud för them förgjort hade,

26. Upwäcste Israels Gud Phuls anda, Konungens i Assyrien, och Thiglath Pilnesers anda, Konungens i Assyrien: the förde bort the Rubeniter, Gaditer och then halfwa släkten Manasse, och låto them komma til Halah och Habor och Hara och til then älfven Tofan, alt in til thenna dag.

6. Capitel.

Levi barn woro: Gersom, Kehath och Merari.

2. Kehaths barn woro: Amram, Jisear, Hebron och Uziel.

3. Amrams barn woro: Aaron, Mose och Mirjam. Aarons barn woro, Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.

4. Eleazar födde Pinehas: Pinehas födde Abisua:

5. Abisua födde Bussi: Bussi födde Uzi:

6. Uzi födde Serachia: Serachia födde Merajoth:

7. Merajoth födde Amaria: Amaria födde Ahitob:

8. Ahitob födde Zadok: Zadok födde Ahimaaz.

9. Ahimaaz födde Asaria: Asaria födde Johanan:

10. Johanan födde Afaria, hvilken Prest war i huset som Salomo byggde i Jerusalem.

11. Afaria födde Amaria: Amaria födde Ahitob:

12. Ahitob födde Zadok: Zadok födde Sallum:

13. Sallum födde Hilkia: Hilkia födde Afaria.

14. Afaria födde Seraja: Seraja födde Jozabad.

15. Men Jozabad waridt med bortförd, så HÆren lät bortföra Juda och Jerusalem fångna af Nebucad-Negar.

16. Så äro nu Levi barn these: Gersom, Kehath och Merari.

17. Gersoms barn heta altså: Libni och Simeï.

18. Kehaths barn heta: Amram, Izear, Hebron och Uziel.

19. Merari barn heta: Maheli och Musi. Thet äro the Leviters ätter efter theras fäder.

20. Gersoms son war Libni: hans son war Jahath: hans son war Simma:

21. Hans son war Joah: hans son war Jodo: hans son war Serah: hans son war Jeathrai.

22. Men Kehaths son war Amminadab: hans son war Korah: hans son war Aßir:

23. Hans son war Elkana: hans son war Ebiasaph: hans son war Aßir:

24. Hans son war Lahath: hans son war Uriel: hans son war Ußia: hans son war Saul.

25. Elkana barn woro: Amasai och Ahimoth.

26. Hans son war Elkana: hans son war Elkana Zophai: hans son war Nahath:

27. Hans son war Eliab: hans son war Jeroham: hans son war Elkana:

28. Hans son war Samuel: hans förstfödde war Basni och Abija.

29. Merari son war Maheli: hans son war Libni: hans son war Simeï: hans son war Ußa:

30. Hans son war Simea: hans son

war Haggija: hans son war Afaja.

31. These äro the som David satte til at sjunga i HÆrens hus, så arken hwilade;

32. Och tjente för boningen och witsnesbördet tabernakel med sjungande, alt in til Salomo byggde HÆrens hus i Jerusalem, och stodo efter theras sätt i theras ämbete.

33. Och these äro the som stodo, och theras barn: Utaf Kehaths barn war Heman, sångaren, Joels son, Samuels sons,

34. Elkana sons, Jeroham sons, Eliel sons, Thoah sons,

35. Zuph sons, Elkana sons, Mahath sons, Amasai sons,

36. Elkana sons, Joel sons, Afaria sons, Zephania sons,

37. Lahath sons, Aßir sons, Ebiasaph sons, Korah sons,

38. Izear sons, Kehath sons, Levi sons, Israels sons.

39. Och hans broder Afaph stod på hans högra sida. Och Afaph war Berechias son, Simea sons,

40. Michael sons, Baaseja sons, Malchija sons,

41. Ethni sons, Serah sons, Adaja sons,

42. Ethan sons, Simma sons, Simeï sons,

43. Jahath sons, Gersoms sons, Levi sons.

44. Men theras bröder, Merari barn, stodo på vänstra sidan, nemligen, Ethan, Kisi son, Abdi sons, Malluch sons,

45. Hasabia sons, Amazia sons, Hilkia sons,

46. Amzi sons, Bani sons, Samer sons,

47. Maheli sons, Musi sons, Merari sons, Levi sons.

48. Men theras bröder, Leviterne, woro stickade til allahanda ämbeten uti Guds hus boning.

49. Men Aaron och hans söner woro i thet ämbetet, som war at upstånda på bränneoffrets altare och på rålkaltaret, och til alla syflor uti thet alrahelgaste, och til at försona Israels, såsom Mose Guds tjenare budit hade.

50. Aarons barn äro these: Eleazar, hans son: hans son war Pinehas: hans son war Abisua:

51. Hans son war Bufti: hans son war Ufti: hans son war Serahia.

52. Hans son war Merajoth: hans son war Amaria: hans son war Ahitob:

53. Hans son war Zadok: hans son war Ahimaaz.

54. Och thetta år theas boning och såte uti theas gränser, nemligen, Aarons barns af the Rehathiters ätt; ty lotten föll til them.

55. Och the gåfwo them Hebron, i Juda land, och thes förstäder alt omkring.

56. Men stadens mark och thes byar gåfwo the Saleb Jephunne son.

57. Så gåfwo the nu Aarons barn the fristäder, Hebron och Libna, och thes förstäder; Zattir och Esthemoa, och thes förstäder;

58. Hilen, och thes förstäder; Debir, och thes förstäder;

59. Asan, och thes förstäder; Beth-Semes, och thes förstäder.

60. Och af BenJamins slägte, Geba, och thes förstäder; Alemeth, och thes förstäder; Anathoth, och thes förstäder: så at alla städer i theas ätter woro tretton.

61. Men ät the andra Rehats barn i theas ätter woro af then halfwa Manasse slägt, genom lott, gifne tio städer.

62. Gersoms barn i theas ätter woro af Isaschars slägte, och af Asers slägte, och af Naphthali slägte, och af Manasse slägte i Basan, tretton städer gifne.

63. Merari barn i theas ätter woro, genom lott, gifne af Rubens slägte, och af Gads slägte, och af Sebulons slägte, tolf städer.

64. Och Israels barn gåfwo också Leviterna städer, med theas förstäder:

65. Nemligen, genom lott, af Juda barns slägte, och af Simeons barns slägte, och af BenJamins barns slägte, the städer som the wid namn före sade.

66. Men Rehaths barns ätt kommo städer til af Ephraims slägtes gränser.

67. Så gåfwo the nu the andra Rehats barns ätter the fristäder, Sechem på Ephraims berg, och thes förstäder; Gezer, och thes förstäder;

68. Tokmeam, och thes förstäder; BethHoron, och thes förstäder;

69. Ajalon, och thes förstäder; Gath-Rimmon, och thes förstäder;

70. Ther til af then halfwa släkten Manasse; Aner och thes förstäder; Beileam, och thes förstäder.

71. Men Gersoms barn gåfwo the, af then halfwa Manasse slägtes ätt, Golan i Basan, och thes förstäder; Ashtaroth, och thes förstäder.

72. Af Isaschars slägte, Kedesh, och thes förstäder; Daberath, och thes förstäder;

73. Ramoth, och thes förstäder; Anem, och thes förstäder.

74. Af Asers slägte, Masal, och thes förstäder; Abdon, och thes förstäder;

75. Hufol, och thes förstäder; Rehob, och thes förstäder.

76. Af Naphthali slägte, Kedesh i Galilea, och thes förstäder; Hammon, och thes förstäder; Kiriatshaim, och thes förstäder.

77. The andra Merari barn gåfwo the, af Sebulons slägte, Rimmono, och thes förstäder; Thabor, och thes förstäder.

78. Och på hinsidan Jordan, twärsk öfver Jericho, öfster ut wid Jordan, af Rubens slägte, Bezer i öfken, och thes förstäder; Jahzah, och thes förstäder;

79. Kedemoth, och thes förstäder; Mephath, och thes förstäder.

80. Af Gads slägte, Ramoth i Gilead, och thes förstäder; Mahanaim, och thes förstäder;

81. Hesbon, och thes förstäder; Saser, och thes förstäder.

7. Capitel.

Isaschars barn woro: Thola, Phua, Tasub och Simrom; the fyra.

2. Thola barn woro: Ufti, Nephaja;

Seriel, Sahmai, Ibsam och Samuel, hufvud uti theras faders hus af Thola, och wäldige män i theras ätter, wid thet talet i Davids tid tu och tjugutufende och serhundrade.

3. Ugi barn woro: Jisraja: Jisraja barn woro: Michael, Obadja, Joel och Jigia; the fem: och woro alle höfwietsmän.

4. Och med them i theras ätter uti theras faders hus woro wäpnade härskor til strid, sex och trettio tufende; ty the hade många hustrur och barn.

5. Och theras bröder i alla Isaschars ätter, wäldige män, woro sju och åttatufende; och wordo alle råfnade.

6. BenJamins barn woro: Bela, Becher och Jediael; the tre.

7. Bela barn woro: Echon, Ugi, Uziel, Jeremoth och Iri, the fem, höfwietsmän i fädernas hus, wäldige män; och wordo råfnade tu och tjugutufende och fyra och trettio.

8. Bechers barn woro: Semira, Ioas, Elieser, Eljoenai, Omri, Jeremoth, Abia, Anathot och Lameth: the woro alle Bechers barn;

9. Och wordo råfnade i theras ätter, efter höfwietsmännerna i theras faders hus, wäldige män, tjugutufende och tufhundrade.

10. Jediaels barn woro: Bilhan. Bilhans barn woro: Teus, BenJamin, Chud, Epenaana, Sethan, Tharjis och Ahisahar.

11. The woro alle Jediaels barn, fädernes höfwietsmän, wäldige män, sutton tufende tufhundrade, som i här utdrogo til at strida.

12. Och Suppim och Huppim woro Irs barn: men Husim woro Achers barn.

13. Naphthali barn woro: Jahziel, Guni, Tezer och Sallum, af Bilha barn.

14. Manasse barn äro these: Esriel, hwilken hans frilla Aramia födde: men hon födde Machir, Gileads fader.

15. Och Machir gaf Huppim och Suppim hustrur; och hans syster hette Maacha; hans andre son hette Zelaphehad: och Zelaphehad hade döttrar.

16. Och Maacha, Machirs hustru, födde en son, then hon kallade Perez; och hans broder hette Seres; och hans söner woro Ulam och Rakem.

17. Men Ulams son war Bedan. Thetta är Gileads barn, Machir sons, Manasse sons.

18. Och hans syster, Molecheth, födde Jshod, Abieser och Mahela.

19. Och Semida hade thesa barnen: Ahian, Sechem, Etki och Aniam.

20. Ephraims barn woro these: Suthelah: hans son war Bered: hans son war Thahath: hans son war Elada: hans son war Thahath:

21. Hans son war Sabad: hans son war Suthelah, Eser och Glad. Och the män i Gath, infödde i landet, dräpo them, therfore at the nederdragne woro til at taga bort theras bostap.

22. Och theras fader Ephraim förjde i lång tid, och hans bröder kommo til at hugswala honom.

23. Och han besof sin hustru: hon wardt hafwande, och födde en son; och han kallade hans namn Beria, therfore at illa tilgick i hans hus.

24. Hans dotter war Seera. Hon byggde nedra och öfra BethHoron och UgenSeera.

25. Hans son war Nepha: hans son war Kefeph och Thelah: hans son war Thahan:

26. Hans son war Laedan: hans son war Ammihud: hans son war Elisama:

27. Hans son war Nun: hans son war Josua.

28. Och theras ägor och boning war BethEl och thes byar, och öster ut af Naaran, och wäster ut ifrå Geser och thes byar, och Sechem och thes byar, alt in til Asa och thes byar:

29. Och in til Manasse barn, BethSean och thes byar, Thaanach och thes byar, Megiddo och thes byar, Dor och thes byar. Ther uti bodde Josefhs barn, Israels sons.

30. Afers barn woro these: Simna, Jisva, Jisvi, Beria, och Serah, theras syster.

31. Beria barn woro: Heber och Malchiel, thet är Birsaviths fader.

32. Heber födde Japhlet, Somer, Hotham och Suah, thetas syster.

33. Japhlets barn woro: Pasach, Bimhal och Asvath; these woro Japhlets barn.

34. Somers barn woro: Ahi, Rohga, Jehubba och Aram.

35. Och hans broders Helems barn woro: Sopha, Timna, Seles och Amal.

36. Sopha barn woro: Suah, Harnepher, Sual, Beri, Timra,

37. Bezor, Hod, Samma, Silsa, Ithran och Beera.

38. Jethers barn woro: Jephunne, Phispah och Ara.

39. Ulla barn woro: Arah, Haniel och Rizia.

40. These woro alle Afers barn, höfwitsmän i thetas faders hus, utwalde måldige män, och hufwud öfwer Förstar; och wordo räknade i här til strids wid thetas tal, sex och tjugu tusende män.

8. Capitel.

Benjamin födde Bela sin första son, Asbei then andra, Ahrah then tredje,

2. Nohah then fjerde, Rapha then femte.

3. Och Bela hade barn, Addar, Gera, Abihud,

4. Abisua, Naaman, Ahoah,

5. Gera, Sephuphan och Hiram.

6. These äro Ehuds barn, som hufwud woro för the fäder som bodde i Geba, och drogo bort til Manahath:

7. Nemligen, Naaman, Ahia och Gera; then samme förde them bort, och han födde Ufa och Ahihud.

8. Och Saharaim födde i Moabs land, (så han hade låtit them ifrå sig) af Husim och Baara, sina hustrur.

9. Och han födde af Hodes, sin hustru, Jobab, Zibia, Mesa, Malcham,

10. Teuz, Sachia och Mirma. These äro hans barn, hufwud för fäderna.

11. Af Husim födde han Abitob och Elpaal.

12. Elpaals barn woro: Eber, Misam och Samed: then samme byggde Ono och Lod och thes byar.

13. Och Beria och Sema woro hufwud för fäderna ibland them som bodde i Aalon; the förjagade them som bodde i Gath.

14. Och Ahio, Sasak, Jeremoth,

15. Sebadia, Arad, Ader,

16. Michael, Jispa och Joha: these äro Beria barn.

17. Sebadia, Mesullam, Hifti, Heber,

18. Ismerai, Islia, Jobab: these äro Elpaals barn.

19. Jakim, Sichri, Sabdi,

20. Elienai, Zillethai, Eliel,

21. Abaia, Bernia och Simrath: these äro Simi barn.

22. Jispan, Eber, Eliel,

23. Abdon, Sichri, Hanan,

24. Hanania, Elam, Anthothia,

25. Jiphdeja och Pnuel: these äro Sasaks barn.

26. Samserai, Geharia, Athalia,

27. Jarefia, Elia och Sichri: these äro Jerohams barn.

28. These äro hufwud för fäderna i thetas ätter; the bodde i Jerusalem.

29. Men i Gibeon bodde fadren Gibeon; och hans hustru hette Maacha.

30. Och hans förste son war Abdon, Zur, Ris, Baal, Nadab,

31. Gedor, Ahio och Seher.

32. Men Mikloth födde Simea; och the bodde twärs emot thetas bröder i Jerusalem, med sina bröder.

33. Ner födde Ris: Ris födde Saul: Saul födde Jonathan, Malchi-Sua, Abi-Nadab och Esbaal.

34. Jonathan's son war Meri-Baal: Meri-Baal födde Micha:

35. Micha barn woro: Pitheon, Melech, Thaerea och Ahas:

36. Ahas födde Joadda: Joadda födde Alemeth, Asmaveth och Simri: Simri födde Moza:

37. Moza födde Vineq: hans son war Rapha: hans son war Elasa: hans son war Aziel.

38. Men Aziel hade sex söner: the

hette Asrikam, Bocru, Ismael, Searia, Obadja, Hanan: the woro alle Azels söner.

39. Efets barn, hans broders, woro: Ulam, hans förste son; Teus, then andre; Eliphelet, then tredje.

40. Men Ulams barn woro wäldige män och wälbehändig med bogar, och hade många söner och sonsöner, hundrade och femtio. The äro alle af BenJamins barn.

9. Capitel.

Och hela Israel wardt räknad, och si, the äro upstrifne i Israels och Juda Konungars bok, och nu bortförde til Babel, för sina misgärningars skul:

2. The som tilförene bodde på sina ägor och i städer, nemligen, Israel, Prester, Leviter och the Netthinim.

3. Men i Jerusalem bodde några af Juda barn, några af BenJamins barn, några af Ephraims och Manasse barn:

4. Nemligen, utaf Perez barn, Juda söns, war Uthai, Ammihud son, Omri söns, Imri söns, Bani söns;

5. Men af Siloni, Asaja, förste sonen, och hans andre söner.

6. Af Serach barn, Jeguel och theas bröder, sexhundrade och niotio.

7. Af BenJamins barn, Sallu, Mesullam son, Hodavia söns, Hasenua söns,

8. Och Sibneja, Jeroham son. Och Ela, Ugi son, Michri söns, och Mesullam, Sephatia son, Reguels söns, Sibneja söns:

9. Ther til theas bröder uti theas ätter, nio hundrade och sex och femtio. Alle these männerne woro höfwietsmän för fäderna uti theas faders hus.

10. Af Presterna, Jedaja, Jojarib, Sachin,

11. Och Asaria, Hilfia son, Mesullam söns, Zadok söns, Merajoth söns, Ahitob söns, en Förste i Guds hus;

12. Och Adaja, Jeroham son, Paschur söns, Malchia söns, och Masai, Adiel son, Jahsera söns, Mesullam söns, Mesillemith söns, Immer söns:

13. Ther til theas bröder, höfwietsmän i theas faders hus, tusende sjuhundrade och sextio starke män, til at beställa hwad ämbetet tilhörde i Guds hus.

14. Men af Leviterna, af Merari barn: Semaja, Hasub son, Asrikam söns, Hasabia söns,

15. Och Bakbakkar, then timmermannen, och Galal, och Matthanias, Micha son, Sichri söns, Asaph söns;

16. Och Obadja, Semaja son, Galal söns, Jeduthun söns, och Berechias, Asa son, Elkana söns, then som uti the Retophathiters byar bodde.

17. Ödrwaktarena woro: Sallum, Akkub, Talmon, Ahiman, med theas bröder, och Sallum, öfwersten;

18. Ty här til hade waktat för Konungsporten, östan til, Levi barn, i lågret.

19. Sallum, Kore son, Ebiasaph söns, Korah söns, och hans bröder utu hans faders hus, the Korhiter, wid ämbetets synla, at the waktade wid tabernaklets dörrar; och theas fäder i HETrans läger, at the skulle wakta på ingången.

20. Men Pinehas, Eleazars son, war Försten öfwer them, thesöre at HETaren hade tilförene warit med honom.

21. Sacharia, Meselemia son, war waktare wid witnesbördes tabernakels dörr.

22. Alle these woro utwalde til waktare wid dörrarna, tushundrade och tolf. The woro räknade i theas byar; och David och Samuel, Siaren, stiftade them uti theas tjänst;

23. At the och theas barn skulle taga wara på HETrans hus, nemligen, på tabernaklets hus, at the thet wakta skulle.

24. The samme dörawaktare woro stälde på fyra sidor, östan, wästan, norr, söder.

25. Men theas bröder woro i sina byar, så at the ju inkommo på sjunde dagen, til at altid wara när them.

26. Förty Leviterne woro thesa fyra öfwersta dörawaktarena betrodde, och the woro öfwer listorna och skatten i Guds hus:

27. Och blefwo the öfwer natten omkring Guds hus; ty them hörde waken til, at the skulle uplåta hwar morgon.

28. Och somlige af them woro öfwer ämbetsytgen; förty the buto them, talde ut och in.

29. Och somlige af them woro beställda öfwer kårillen och öfwer alla helliga redskap, öfwer semlomjöl, öfwer win, öfwer olja, öfwer rökelse, öfwer råfwerk.

30. Men Presternas barn gjorde somliga råfwerk.

31. Mattithia, utaf Leviterna, then första Gallums son, then Korhitens, woro pannorna betrodde.

32. Utaf the Rehathiter, theas bröder, woro til at bereda slädoörden, så at the tilredde them på hwar Sabathsdag.

33. These äro the sångare, höfwietsmän ibland Leviternas säder, öfwer kistorna sticade; förty dag och natt woro the ther öfwer i syfslorna.

34. These äro höfwietsmän för säderna ibland Leviterna uti theas åter, och bodde i Jerusalem.

35. I Gibeon bodde Segiel, Gibeons fader: hans hustru hette Maacha:

36. Och hans förste son Abdon, och Zur, Kis, Baal, Ner, Nadab,

37. Gedor, Ahjo, Sacharia, Mikloth.

38. Men Mikloth födde Simeam: the bodde också omkring theas bröder i Jerusalem, ibland sina bröder.

39. Ner födde Kis: Kis födde Saul: Saul födde Jonathan, MalchiSua, AbiNadab, Esbaal.

40. Jonathan's son war Meribaal: Meribaal födde Micha.

41. Micha barn woro: Pithon, Melech och Thahrea.

42. Ahaz födde Jaera: Jaera födde Alerneth, Asmaveth och Simri: Simri födde Moza:

43. Moza födde Binea: hans son war Rephaja: hans son war Eleasa: hans son war Azel.

44. Azel hade sex söner: the hette Asrisam, Bechru, Ismael, Searia, Obadja, Hanan: these äro Azels barn.

10. Capitel.

The Philisteer stridde emot Israel; och the af Israel flydde för the Philisteer, och the slagne föllo på Gilboa berg.

2. Och the Philisteer gåfwo sig hardt in på Saul och hans söner, och slogo Jonathan, AbiNadab och MalchiSua, Sauls söner.

3. Och striden wardt stark emot Saul; och the bogstytter kommo in på honom, så at han blef sårad af stytarna.

4. Då sade Saul til sin wapendragare: Drag titt swärd ut, och stick mig igenom ther med, at these dömsurne icke komma och fara stymseligt med mig. Men hans wapendragare wille icke; ty han fruktade sig swärigen. Då tog Saul sitt swärd, och föll ther uppå.

5. Som nu hans wapendragare såg, at Saul war död, föll han också på swärdet, och blef död.

6. Alltså blef Saul död, och hans tre söner och hans hela hus tillika.

7. Då nu the män af Israel, som i dalen woro, sågo at the woro flydde, och at Saul och hans söner woro döde, öfvergåfwo the sina städer, och flydde: och the Philisteer kommo och bodde ther uti.

8. Then andra morgonen kommo the Philisteer til at aflåda the slagna, och funno Saul och hans söner liggande på Gilboa berg;

9. Och slådde honom af, och togo hans hufvud och hans wapn, och sände uti the Philisteers land alt omkring, och låto förkunnat för theas afgudar och folket;

10. Och lade hans wapn i theas guds hus; och hans hufvud slogo the up på Dagons hus.

11. Då nu alle the i Zabes i Silead hörde alt thet the Philisteer Saul gjort hade,

12. Reste the up alle stridsamme män, och togo Sauls lefamen, och hans söners, och förde them til Zabes, och begrofw theas ben under then eken i Zabes, och fastade i sju dagar.

13. Alltså blef Saul dödd i sin misgerning, som han emot HERans gjort hade, emot HERans ord, thet han icke höll; också therföre, at han frågade spåqwinnan,

14. Och icke frågade HERan: therföre drap han honom, och wände riket til David, Isai son.

11. Capitel.

Och hela Israhel samlade sig til David i Hebron, och sade: Si, wi äre titt ben och titt fött.

2. Och tillförene, medan Saul war Konung, förde tu Israhel ut och in; så hafwer och HERan tin Gud sagt til tig: Tu skal föda mitt folk Israhel, och tu skal wara en Förste öfwer mitt folk Israhel.

3. Kommo också alle Israhels äldste til Konungen i Hebron. Och David gjorde et förbund med them i Hebron för HERanom. Och the smorde David til Konung öfwer Israhel, efter HERans ord genom Samuel.

4. Och David drog åstad, och hela Israhel til Jerusalem, thet är Jebus; ty the Jebuseer bodde i landet.

5. Och the borgare i Jebus sade til David: Tu skal icke komma här in. Men David wann then borgen Zion, thet är, Davids stad.

6. Och David sade: Then som the Jebuseer först slår, han skal wara hufvud och öfwerste. Lå steg Joab ZeruJa son först up, och wardt höfswitsman.

7. Och David bodde på borgen: ther af kallar man henne Davids stad.

8. Och han byggde staden omkring, ifrå Millo och sedan alt omkring: och Joab lät them lefwa, som qwar woro i staden.

9. Och David hade framgång, och kom sig före; och HERan Zebaoth war med honom.

10. These åro the öfwerste ibland Davids wäldige, the ther manligen höllo med honom i hans rike när hela Israhel, så at man gjorde honom til Konung, efter HERans ord, öfwer Israhel.

11. Och thetta år talet på Davids

wäldige män: Jasabeam Hachmon son, then ypperste ibland trettio: han hof sin spets up, och slog trehundrade på en gång.

12. Näst honom war Eleazar Dodo son, then Mophiten, och han war ibland the tre wäldige.

13. Thenne war med David, då the talade hädelse, och the Philisteer sig ther församlat hade til strid; och war et stycke åker fullt med bjugg; och folket flydde för the Philisteer.

14. Och the trädde midt uppå åkerstycket, och undsatte thet, och slogo the Philisteer; och HERan gaf en stor seger.

15. Och the tre utaf the yppersta trettio drogo ned til bergshällen til David, i then kulan Abullam: men the Philisteers läger war i Rephaims dal.

16. Och David war i borgen, och the Philisteers folk war på then tiden i Bethlehem.

17. Och David fick lusta, och sade: Ho wil gifwa mig dricka af thet watnet i then brunnen i Bethlehem, under porten?

18. Lå slogo sig these tre genom the Philisteers läger, och hämtade wain utu brunnen i Bethlehem, under porten, och buro til David. Men han wille icke dricka, utan utgöt thet för HERanom,

19. Och sade: Thet låte Gud wara långt ifrå mig, at jag thetta göra skul-le, och dricka thesa måns blod i thesas liss fara; förty the hafwa thet hämtat med sitt liss fara: therföre wille han icke dricka. Thet gjorde the tre hjeltar.

20. Abisai, Joabs broder, war then ypperste ibland tre; och han hof sin spets up, och slog trehundrade; och han war beprisad ibland tre.

21. Och han, then tredje, war härligare än the två, och war thesas öfwerste; men til the tre första kom han icke.

22. Benaja, Jojada son, Ischail sons, then mycket bedrifwit hade, af Kabzeel, han slog tu the Moabiters lejon, och gic ned och slog et lejon midt i brunnen i snötiden.

23. Han slog och en Egyptisk man, som war fem alnar lång, och hade en spets i handen såsom et wästrå; men

han gick ned til honom med en staf, och tog honom spetsen utu handen, och drap honom med hans egen spets.

24. Thet gjorde Benaja, Tojada son, och wardt beprisad ibland tre hjeltar;

25. Och war then hårligaste ibland trettio; men til the tre kom han icke: honom gjorde David til sitt hemliga råd.

26. The stridsamme hjeltar äro these: Asahel, Joabs broder; Elhanan, Dodo son, af Bethlehem;

27. Sammoth, then Haroriten; Helez, then Peloniten;

28. Iraffes son, then Thetoiten; Abieser, then Anthothiten;

29. Sibbechai, then Husathiten; Iai, then Ahohiten;

30. Maharai, then Methophatiten; Heled Baana son, then Methophatiten;

31. Ithai Ribai son af Gibeä, Ben-Jamins barns; Benaja, then Pirgathoniten;

32. Hurai, af the bäckar Gaas; Abiel, then Arbathithen;

33. Asmaveth, then Baharumiten; Eliahba, then Saalboniten;

34. Hasems barn, then Gisonitens; Jonathan Sage son, then Hararitens;

35. Ahiam Sachar son, then Hararitens; Eliphal Ur son;

36. Hopher, then Mecherathiten; Ahija, then Peloniten;

37. Hezro, then Carmeliten; Naarai Esbai son;

38. Joel, Nathans broder; Mibhar Hagri son;

39. Zelek, then Ammoniten; Naharai, then Berothiten, Joabs wapendragare, Jeruza sons;

40. Ira, then Iithriten; Gareb, then Iithriten;

41. Uria, then Hethen, Sabad Ahelai son;

42. Abina Gisa son, then Rubeniten, en höfwiitsman för the Rubeniter; och trettio woro under honom;

43. Hanan Maacha son, Josaphat, then Mitniten;

44. Ussia, then Ashtathiten; Sama och Segiel, Hotham söner, then Aroeritens;

45. Jedaiel Simri son, Toha, hans broder, then Thiziten;

46. Eliel, then Mahaviten, Teribai och Josavja, Elnaam söner, Iithma, then Moabiten;

47. Eliel, Obed och Jaasiel, af Mejobaja.

12. Capitel.

Och kommo these til David i Ziflag, då han ännu flyktig war för Sauls Riss son: och the woro också ibland the hjeltar, som hulpo til strid:

2. Och woro sticlige med bogar, på båda händer, til stenar, pilar och bogar, af Sauls bröder, the af BenJamin woro.

3. Then ypperste, Abieser, och Joas, Semaa barn, then Gibeathitens; Jesiel och Peleth, Asmaveths barn; Beracha och Jehu, then Anthothiten;

4. Ithmaja, then Gibeoniten, wäldig ibland trettio och öfwer trettio; Jeremia, Jahasiel, Johanan, Josabad, then Gederathiten;

5. Elusai, Jerimoth, Bealia, Semaria, Sephatia, then Hariphiten;

6. Elkana, Iisija, Asareel, Joeser, Jasabeam, the Korhiter;

7. Joela och Sebadia, Jerohams barn af Gedor.

8. Af the Gaditer söndrade sig ut til David, på borgen i öfken, starke hjeltar och frigsmän, som sköld och spjut förde, och theas ansikten såsom lejon, och rasste såsom rår uppå bergen;

9. Then förste, Eser; then andre, Obadja; then tredje, Eliab;

10. Then fjärde, Mismana; then femte, Jeremia;

11. Then sjette, Attthai; then sjunde, Eliel;

12. Then åttonde, Johanan; then nionde, Elsabab;

13. Then tionde, Jeremia; then ellofte, Machbannai.

14. These woro af Gads barn, höfwiitsmän i hären, then ringaste öfwer hundrade, och then ypperste öfwer tusende.

15. These äro the som öfwer Jordan

gingo i första månaden, då han full var til båda bräddar, så at alla dalar jämna woro, både östan och västan.

16. Kommo ock theslikes af BenJamins barn och Juda til Davids borg.

17. Och David gick ut til them, och svarade och sade til them: Om I kommen med frid til mig, och til at hjelpa mig, så skal mitt hjerta wara med eder. Kommen I ock med arg list at wara mig emot, ther dock ingen misgerning i mig är, så se våra faders Gud ther til, och straffe thet.

18. Så ikklådde Guds Ande Amasai, höfswitsmannen öfwer trettio; och han sade: Linc äre wi, David, och med tig hålle wi, tu Isai son. Frid, frid ware med tig! frid ware med tina hjelpare! förty tin Gud hjälper tig. Då tog David them til sig, och satte them til höfswitsmän öfwer krigsfolket.

19. Och af Manasse föllo til David, då han kom med the Philisteer emot Saul til strid, och halp them dock intet; ty the Philisteers förstar gingo til råds, och wiste honom bort ifrå sig, och sade: Om han föll til sin Herre Saul, så måtte thet galla vår hals.

20. Då han nu igen drog til Ziklag, föllo til honom af Manasse, Adna, Josabad, Jediel, Michael, Josabad, Elihu, Zillethai, höfswitsmän öfwer tusende i Manasse.

21. Och the hulpo David emot krigsfolket; ty the woro alle mågtige hjeltar, och wordo höfswitsmän öfwer haren.

22. Och kommo hwar dag någre til David, honom til hjelp, til thet thet wardt en stor här, såsom en Guds här.

23. Och thetta år talet på the höfswitsmän, som utrustade kommo til David i Hebron, til at wända Sauls rike til honom, efter HEMrans ord.

24. Juda barn, som stöld och spjut buro, woro sex tusende och åttahundrade, wäl utredde til strid.

25. Simeons barn, mågtige hjeltar til strid, sju tusende och et hundrade.

26. Levi barn, fyratusende och sexhundrade.

27. Och Jojada, then försten ibland them af Aaron, med tretusende och sjuhundrade.

28. Jadoel, then unge mannen, en mågtig hjelte, med sin faders hus, två och tjugu öfwerstar.

29. BenJamins barn, Sauls bröder, tretusende; ty alt in til then tiden höllo ännu många med Sauls hus.

30. Ephraims barn, tjugu tusende och åtta hundrade, mågtige hjeltar och namnkunnige män uti theas faders hus.

31. Utas then halfwa släkten Manasse, aderton tusende, som wid namn nämnde wordo, at the skulle komma och göra David til Konung.

32. Utas Isaschars barn, the förstandige woro, då tiden så krafde, at man wiste hwad Israel göra skulle, tuhundrade höfswitsmän; och alle theas bröder följde theas ord.

33. Utas Sebulon, the som i här drogo til strid, wåpnade med allahanda wapen til strid, femtio tusende, en-drågtige til at sticka sig i ordning.

34. Utas Naphthali, tusende höfswitsmän, och med them the som stöld och spjut förde, sju och trettio tusende.

35. Utas Dan, wåpnade til strid, åtta och tjugu tusende sexhundrade.

36. Utas Aser, the som i här drogo, wåpnade til strid, fyratio tusende.

37. Ifrå hinsidan Jordan utas the Rubeniter, Gaditer och then halfwa Manasse släkt, med allahanda wapen til strid, hu drade och tjugutusende.

38. Alle these krigsmän, wäl sticlade til strid, kommo af alt hjerta til Hebron, at göra David til Konung öfwer hela Israel: och war alla the andras af Israel et hjerta, at man skulle göra David til Konung.

39. Och the woro ther när David i tre dagar, åto och drucko; förty theas bröder hade tilredt för them.

40. Och the som näst omkring them woro, alt in til Isaschar, Sebulon och Naphthali, the förde bröd på åsnor, cameler, mular och oxar til at äta; mjöl, silon, rusin, win, olja, oxar och får alt fullt; ty en fröjd war i Israel.

13. Capitel.

Och David höll et råd med the höf-witsmän öfwer tusende och öfwer hundrade, och med alla Förstar ;

2. Och sade til hela Israels menighet: Lådes eder, och är thet af HERren vår Gud, så låt oss allestädes ut-sända til the andra våra bröder i hela Israels land och til Presterna och Leviterna i städerna, ther the förstäder hafwa, at the warda til oss församlade.

3. Och låt oss hämta til oss igen vår Guds ark; ty i Sauls tid frågade wi intet efter honom.

4. Lå sade hela menigheten, at man skulle så göra; ty thetta tåktes allt folket wäl.

5. Alltså församlade David hela Isra-el, alt ifrå Eghor wid Egypten in til thes man kommer til Hamath, til at hämta Guds ark ifrå Kiriath Jearim.

6. Och David drog up med hela Israel til Baalath, thet är, Kiriath Jearim, som i Juda ligger, at han skulle tådan upföra HERrans Guds ark, then på Cherubim sitter, ther namnet åfalladt warder.

7. Och the låto föra Guds ark uppå en ny wagn utur Abinadabs hus. Men Uga och Ahio drefwo wagnen.

8. Och David med hela Israel spelade fram för Gudi utaf all magt, med sånger, med harpor, med psaltare, med trummor, med cymbaler och med basuner.

9. Som the nu kommo uppå then platsen Chidon, råckte Uga ut sin hand til at hålla arken; förty oxarne gingo affides.

10. Lå förgrimmade sig HERrans wrede öfwer Uga, och slog honom, theförde at han hade råckt sin hand ut på arken; så at han ther död blef för Gudi.

11. Lå wardt David bedröfwad, at HERren hade sönderrifwit Uga, och kallade thet rumet PerezUga, alt in til thenna dag.

12. Och David fruktade sig för Gud then dagen, och sade: Huru skal jag

hafwa Guds ark in til mig?

13. Theförde låt han icke föra in til sig Guds ark uti Davids stad, utan förde honom in uti ObedEdoms hus, then Sitthitens.

14. Alltså blef Guds ark när ObedEdom i hans hus i tre månader. Och HERren wälsignade ObedEdoms hus och alt thet han hade.

14. Capitel.

Och Hiram, Konungen i Tyro, sände bod til David, och cederträ, murmästare och timmermän, at the skulle bygga honom et hus.

2. Och David förmärkte, at HERren hade stadfäst honom til Konung öfwer Israel; ty hans rike steg up, för hans folk Israels skul.

3. Och David tog ännu flera hustrur i Jerusalem, och födde ännu flera söner och döttrar.

4. Och the honom födde wordo i Jerusalem, hette alltså: Sammua, Sobab, Nathan, Salomo,

5. Jibhar, Elisua, Eliphalet,

6. Noga, Nepheg, Japhia,

7. Elisama, BeelZada, Eliphalet.

8. Och då the Philisteer hörde, at David war smord til Konung öfwer hela Israel, drogo the alle up til at söka David. Lå David thet hörde, drog han ut emot them.

9. Och the Philisteer kommo, och lade sig ned i Rephaims dal.

10. Men David frågade Gud, och sade: Skal jag draga up emot the Philisteer; och wil tu gifwa them i min hand? HERren sade til honom: Drag up; jag hafwer gifwit them i dina händer.

11. Och då the drogo up til BaalPerazim, slog David them ther. Och David sade: Gud hafwer förstingrat mina fiender genom min hand, såsom watnet förstingras. Ther af kallade the thet rumet BaalPerazim.

12. Och the lemnade ther theas gudar, hwilka David bdd upbränna i eld.

13. Men the Philisteer gjorde sig åter redo, och lade sig ned i dalen.

14. Och David frågade åter Gud. Och Gud sade til honom: Tu skal icke draga up efter them; utan bøj ifrå them, at tu må komma emot them in mot påronatrån.

15. När tu så hörer et rustande of-rwan i påronatrån gångande, så far ut til striden; ty Gud är ther utdragen för dig, til at slå the Philisteers hår.

16. Och David gjorde såsom Gud honom budit hade. Och the slogo the Philisteers hår alt ifrå Gibeon in til Gaser.

17. Och Davids namn gick ut i alla land. Och HERren lät hans råddhoga komma öfwer alla hedningar.

15. Capitel.

Och han byggde sig hus uti Davids stad, och tilredde et rum til Guds ark, och gjorde et tabernakel öfwer honom.

2. På then tiden sade David: Guds ark bör icke bäras utan af the Leviter; ty them hafwer HERren utvalt at the stola bära Guds ark och tjena honom ewinnerligen.

3. Therföre församlade David hela Israel til Jerusalem, at the skulle bära HERrans ark up i thet rum som han thet til beredt hade.

4. Och David lät komma tilhopa Aarons barn och Leviterna.

5. Utaf Rebaths barn, Uriel, then öfwersten, med hans bröder, hundrade och tjugu.

6. Utaf Merari barn, Asaja, then öfwersten, med hans bröder, tuhundrade och tjugu.

7. Utaf Gersoms barn, Joel, then öfwersten, med hans bröder, hundrade och trettio.

8. Utaf Elizaphans barn, Semaja, then öfwersten, med hans bröder, tuhundrade.

9. Utaf Hebrons barn, Eliel, then öfwersten, med hans bröder, åttatio.

10. Utaf Uziel's barn, Amminadab, then öfwersten, med hans bröder, hundrade och tolf.

11. Och David kallade Zadok och Abiathar, Presterna och Leviterna, nemligen, Uriel, Asaja, Joel, Semaja,

Eliel, Amminadab,

12. Och sade til them: I åren hufvuden för fäderna ibland the Leviter: så helger eder nu och edra bröder, at I mågen upbära HERrans Israels Guds ark tit, ther jag honom tilredt hafwer;

13. Ty tilförene, när I icke woren tilstådes, gjorde HERren vår Gud en refwa ibland oss, therföre at wi icke sökte honom, såsom thet borde sig.

14. Alltså helgade Presterne sig, och Leviterna, at the skulle upbära HERrans Israels Guds ark.

15. Och Levi barn buro Guds ark på sina arlar, med stångerna ther wid, såsom Mose budit hade, efter HERrans ord.

16. Och David sade til the öfwerstar för the Leviter, at the skulle sätta sina bröder til sångare, med strängaspel, med psaltare, harpor och klingande cymbaler, så at the högt sjöngo och med fröjd.

17. Lå beställde the Leviter Heman Joel son, och utaf hans bröder Asaph Berechias son, och utaf Merari barn, theas bröder, Ethan Kusaja son;

18. Och med them theas bröder af thet andra stiftet, nemligen, Sacharia, Ben; Jaefiel, Semiramoth, Zehiel, Unni, Eliab, Benaja, Maaseja, Mattithia, Elipheleja, Misneja, ObedEdom, Jegiel, dörrvaktarna:

19. Ty Heman, Asaph och Ethan woro sångare, med koppar-cymbaler, at klinga högt:

20. Men Sacharia, Aziel, Semiramoth, Zehiel, Unni, Eliab, Maaseja och Benaja, med psaltare, til at sjunga efter:

21. Men Mattithia, Elipheleja, Misneja, ObedEdom, Jegiel och Asafia, med harpor af åtta strängar, til at sjunga för them:

22. Men Chenania, Leviternas öfwerste sångmästare, at han skulle underwisa them om sången; ty han war förståndig.

23. Och Berechias och Elkana woro dörrvaktare om arken:

24. Men Sethania, Josaphat, Nethaneel, Amasai, Sacharia, Benaja, Elieser, Presterne, blåste med trumpet för Guds art: och ObedEdom och Jehia word dörrvaktare om arten.

25. Alltså gingo David, och the äldste i Israels, och the öfverste öfver tusende up til at hämta HERRans förbunds art utur ObedEdoms hus med fröjd.

26. Och medan Gud halp Leviterna, som buro HERRans förbunds art, offrade man sju stutar och sju vådrar.

27. Och David hade en linnen tjortel uppå; så ock alle Leviter, som arken buro, och sångarena och Chenania, sångmästaren, med sångarena: hade också David en linnen listjortel uppå.

28. Alltså bar hela Israel HERRans förbunds art up med fröjd, basuner, trumpet och klingande cymbaler, med psaltare och harpor.

29. Då nu HERRans förbunds art kom uti Davids stad, såg Michal, Sauls dotter, ut genom fenstret; och då hon fick se Konung David springa och spela, föraktade hon honom i sitt hjerta.

16. Capitel.

Då the buro Guds art in, satte the honom uti tabernaklet, som David honom beredt hade, och offrade bränneoffer och tackoffer för Gudi.

2. Och då David hade fullkommat bränneoffren och tackoffren, wälsignade han folket i HERRans namn,

3. Och utskiftade åt hwar och en i Israels, både man och qvinna, et stycke bröd och kött och et mått win.

4. Och han satte in för HERRans art några Leviter til tjenare, at the skulle prisa, tacka och låfwa HERRan Israels Gud:

5. Nemligen, Asaph, then första, Sacharia, then andra, Jegiel, Semiramoth, Jehiel, Mattithia, Eliab, Benaja, ObedEdom; och Jegiel med psaltare och harpor; men Asaph med klingande cymbaler:

6. Och Benaja och Jahasiel, Presterna, med trumpet, alltid för Guds för-

bunds art.

7. Då then tiden beställde David i förstone at tacka HERRanom genom Asaph och hans bröder.

8. Tacka HERRanom; predika hans namn; förkunnar ibland folken hans verk.

9. Sjunger honom; spela och talar om alla hans under.

10. Låfwa hans helga namn; theras hjerta fröjde sig, som söka HERRan.

11. Söker efter HERRan och efter hans magt; söker hans ansikte alltid.

12. Tänker på hans under, som han gjort hafwer; på hans under och hans ord.

13. I, Israels, hans tjenares, såd! I Jacobbs, hans utkorades, barn!

14. Han är HERRen vår Gud; han dömer i hela werlden.

15. Kommer ihog hans förbund ewighetligen, hwad han utlofwat hafwer i tusende slägter;

16. Hvilket han gjort hafwer med Abraham, och hans ed med Isaac:

17. Och han satte thet Jacob til en rätt, och Israels til et ewigt förbund.

18. Och sade: Jag skal gifwa dig Canaans land, eder arfwevels lott;

19. Då the så och ringa word, och främlingar the inne;

20. Och the drogo ifrå thet ena folket til thet andra, och utur et rike bort til et annat folk.

21. Han lät ingen göra them skada; och för theras skul straffade han Konungen.

22. Kommer icke wid min Smorda, och görer intet ondt åt mina Propheter.

23. Sjunger HERRanom alla land; förkunnar dageligen hans salighet.

24. Förtäljer ibland hedningarna hans härlighet, och hans under ibland folken.

25. Ty HERRen är stor och fast läslig, och underlig öfver alla gudar:

26. Förti alla hedningars gudar äro afgudar; men HERRen hafwer gjort himmelen.

27. Thet står härligt och kosteligt til för honom, och går krafteligt och gladeligt til i hans rum.

28. Bårer fram HERRanom; I folk; bårer fram HERRanom åra och magt.

29. Bårer fram HERRans namn åra; bårer fram stånter, och kommer för honom, och tilbeder HERRan i helig prydelse.

30. All werlden frukte för honom; han hafwer befäst jorden, så at hon intet röres.

31. Fröjde sig himmelen, och jorden ware glad; och man må säga ibland hedningarna, at HERRen är råbände.

32. Hafwet dåne, och hvad ther uti år; och marken ware glad, och hvad ther uppå år.

33. Fröjde sig alla trån i stogen för HERRanom; ty han kommer til at döna jorden.

34. Läder HERRanom; ty han är god, och hans barmhertighet warar ewinnerligen.

35. Och säger: Hjelp og Gud, wår frälsare, och församla oss, och hjelp oss ifrå hedningarna, at wi måge tacka titt helga namn, och låfsåga tig.

36. Låfswad ware HERRen Israels Gud, ifrån ewighet til ewighet; och alt folket såge Amen, och låfwe HERRan.

37. Alltså satte han ther för HERRans förbunds ark Asaph och hans bröder, til at tjena in för arken alltid, och hwar dag i sitt dagswerk;

38. Och ObedEdom och hans bröder, åtta och sextio, och ObedEdom, Jeduthun son, och Hosa til dörrwaktare.

39. Och Zadok, Presten, och hans bröder, Presterna, satte han in för HERRans tabernakel på högden i Gibeon.

40. At the dageligen skulle göra HERRanom bränneoffer uppå bränneoffrets altare, om morgon och afton, såsom strifwit står uti HERRans lag, som han Israel budit hade;

41. Och med them Heman och Jeduthun, och the andra utvalda, som wid namn benämnde woro, til at tacka HERRanom, at hans barmhertighet warar ewinnerligen;

42. Och med them Heman och Jeduthun, med trumpet och cymbaler, til

at klinga, och med Guds strängaspel. Men Jeduthuns söner gjorde han til dörrwaktare.

43. Alltså drog alt folket sin wäg, hwar och en i sitt hus: drog också David bort til at wålsigna sitt hus.

17. Capitel.

Thet begaf sig, tå David bodde i sitt hus, sade han til Propheten Nathan: Si, jag bor uti cederhus, och HERRans förbunds ark under tapeter.

2. Nathan sade til David: Alt thet i titt hjerta år, thet gör; ty Gud år med tig.

3. Men i samma natten kom Guds ord til Nathan, och sade:

4. Gack och såg min tjenare David: Thetta säger HERRen: Tu skal icke bygga mig et hus til boning:

5. Förty jag hafwer icke bott uti något hus, ifrå then dag tå jag Israels barn utförde alt in til thenna dagen; utan jag hafwer warit ther tabernaklet warit hafwer, och boningen.

6. Ehwar jag wandrade i hela Israel, hafwer jag och någon tid talat til någon domare i Israel, then jag budit hafwer at fäda mitt folk, och sagt: Hwi byggen I icke mig et cederhus?

7. Så såg nu alltså til min tjenare David: Thetta säger HERRen Zebaoth: Jag hafwer tagit tig utaf marken, ther tu följde fären, at tu skulle wara en Förste öfwer mitt folk Israel;

8. Och hafwer warit med tig ehwart tu for, och hafwer utrotat tina fiender för tig, och hafwer gjort tig et namn, såsom the store på jorden namn hafwa.

9. Men jag skal sätta mitt folk Israel et rum, och skal plantera thet, så at thet skal ther bo, och icke mer rördt warda; och arghetens barn skola icke mer quälja thet, såsom tillförene,

10. Och på then tiden, tå jag bdd domare öfwer mitt folk Israel. Och jag skal undertrycka alla tina fiender, och förkunna tig, at HERRen wil bygga tig et hus.

11. När nu tina dagar ute äro, at;

tu går til tina fäder, så skal jag upväxa tin såd efter dig, then en af tina söner wara skal; honom wil jag bereda et rike.

12. Han skal bygga mig et hus; och jag wil stadfästa hans stol til ewig tid.

13. Jag skal wara hans fader; och han skal wara min son; och jag skal icke wända min barmhertighet ifrå honom, såsom jag wände henne ifrå honom som för dig war:

14. Utan jag skal sätta honom i mitt hus och uti mitt rike ewinnerligen, så at hans stol skal blifwa beständig i ewig tid.

15. Och då Nathan, efter alla thesa ord och syn, talat hade med David;

16. Kom Konung David, och blef in för HERANOM, och sade: Ho är jag, HERRE Gud? Och hwad är mitt hus, at tu hafwer låtit mig komma här til?

17. Och dig hafwer ändå icke tyckt thet nog wara, Gud; utan tu hafwer också öfwer tin tjenares hus ännu talat om tilkommande ting i framtiden, och hafwer sett til mig, HERRE Gud, öfwan efter, såsom en menniska then andra.

18. Hwad skal David mer säga til dig, at tu skulle ära tin tjena-re? Tu kanner tin tjena-re.

19. HERRE, för tin tjena-res skul, efter titt hjerta hafwer tu alla sådana stora ting gjort, at tu skulle all storhet kunnig göra.

20. HERRE, ingen är tin like, och ingen Gud är utan dig, om hwilken wi med våra öron hört hafwe.

21. Och hwar är något folk på jorden, såsom titt folk Israel, tit en Gud gången är, til at förlofa sig et folk, och göra sig self et namn af stora och förstråfeligas ting, til at utdrifwa hedningar för titt folk, som tu utur Egypten förlofat hafwer?

22. Och hafwer gjort titt folk Israel dig til folk ewinnerligen; och tu, HERRE, äst theas Gud worden.

23. Nu, HERRE, thet ord som tu talat hafwer öfwer tin tjena-re och öfwer hans hus warde sant i ewig tid; och

gör såsom du sagt hafwer.

24. Och titt namn warde sant och stort i ewig tid, at man säga må: HERREN Zebaoth Israels Gud är Gud i Israel; och tin tjena-res Davids hus ware beständig för dig.

25. In tu, min Gud, hafwer uppenbarat för tin tjena-re, at tu wil bygga honom et hus: thetföre hafwer tin tjena-re funnit, at han in för dig beder.

26. Nu, HERRE, du äst Gud, och du hafwer sådana goda ting sagt til tin tjena-re.

27. Lag nu til at wälsigna tin tjena-res hus, at thet blifwer ewinnerligen för dig; ty hwad du, HERRE, wälsignar, thet är wälsignadt ewinnerligen.

18. Capitel.

Her efter slog David the Philisteer, och undertryckte them, och tog Gath och thes byar utu the Philisteers hand.

2. Han slog också the Moabiter, så at the Moabiter wordo David underdånige, och förde honom stänker.

3. Han slog också HadarEser, Konungen i Zoba, uti Hamath, då han tit drog, til at upresa sitt tekn wid then älfwen Phrath.

4. Och David wann af honom tusende wagnar, sjutusende resenärer och tjugutusende män til fots. Och David hafade alla wagnshästarna, och behöll hundra wagnar qwar.

5. Och the Syrer af Damasco kommo HadarEser, Konungen i Zoba, til hjelp; men David slog the samma Syrer, tu och tjugutusende män;

6. Och lade folk til Damascen i Syrien, så at the Syrer wordo David underdånige, och förde honom stänker; in HERREN halp David emart han for.

7. Och David tog the gyldene stöldar, som HadarEser's tjena-re hade, och förde them til Jerusalem.

8. Tog också David utu HadarEser's städer, Libhath och Chun, ganska mycken koppar, af hwilken Salomo kopparhafwet och stoderna och kopparkärlen gjorde.

9. Och då Thou, Konungen i Hamath, hörde at David hade slagit hela HadarEser's magt, Konungens i Zoba;

10. Sände han sin son, Hadoram, til Konung David, och låt hålsa och wålsigna honom, at han med HadarEser stridt, och honom slagit hade; ty Thou hade örlig med HadarEser. Och alla guld- silfwer- och kopparkärl,

11. Them helgade Konung David HERanom, med thet silfwer och guld som han tagit hade ifrå hedningarna, nemligen, ifrå the Edomeer, Moabiter, Ammoniter, Philisteer, och Amalekiter.

12. Och Abisai ZeruJa son slog the Edomeer i Salt dalen, aderton tusende,

13. Och lade folk i Edomeen, så at alla Edomeer woro David underdånige; ty HERren help David ehvart han drog.

14. Alltså regerade David öfwer hela Israhel, och höll rätt och rättwisa bland allt sitt folk.

15. Joab ZeruJa son war öfwer härren: Josaphat Ahilud son war Cancellar:

16. Zadok Ahitob son och AbiMelech AbJathar son woro Prestes: Sausa war Skrifware:

17. Benaja Jojada son war öfwer Chrethi och Plethi: och the förste Davids söner woro Konungen wid handen.

19. Capitel.

Så begaf sig ther efter, at Nahas, Ammons barns Konung, blef dödd, och hans son wardt Konung i hans stad.

2. Då tänkte David: Jag wil göra barmhertighet på Hanun Nahas son; ty hans fader hafwer gjort barmhertighet med mig: och han sände tit bod, til at hugswala honom efter hans fader. Och då Davids tjenare kommo uti Ammons barns land, til Hanun, at hugswala honom,

3. Sade the Förstar för Ammons barn til Hanun: Menar tu, at David ärar tin fader för tina ögon, at han sänder hugswalare til dig? Ja, hans tjenare äro komne til dig, til at utfråga, bespana och bespeja landet.

4. Då tog Hanun Davids tjenare, och rakade them, och skar theras kläder halft bort allt in til länderna, och låt them gå.

5. Och the gingo sin wäg, och bodade thet David med några mån. Han sände emot them; forty männerne woro swärligen bestämde. Och Konungen sade: Blifwer i Jericho, til thes edert slägg wäxer; sedan kommer då igen.

6. Då Ammons barn sägo, at the illa luftade för David, sände the bort, både Hanun och Ammons barn, tusende centner silfwer, til at besolda sig wagnar och resenärer utu Mesopotamien, utu SyrienMaacha och utu Zoba;

7. Och besoldade tu och trettio tusende wagnar och Konungen i Maacha med hans folk: the kommo och lågrade sig för Medba. Och Ammons barn förslamlade sig theslifes utu sina städer, och kommo til strids.

8. Då David thet hörde, sände han Joab tit, med hela the hjeltars här.

9. Och Ammons barn woro utdragne, och stickade sig til strid för stadsporten; men Konungarne, som komne woro, höllo sig särskildt i marken.

10. Då nu Joab såg, at både fram för honom och bak om honom war strid emot honom, utvalde han af alla unga män i Israhel, och stickade sig emot the Syrer.

11. Thet andra folket fick han under Abisai, sin broders hand, at the skulle draga emot Ammons barn,

12. Och sade: Om the Syrer warda mig för starke, så kom mig til hjelp: om Ammons barn warda dig för starke, så wil jag komma dig til hjelp.

13. War tröst, och låt oss trösteligen handla för vårt folk och för vår Guds städer: HERren gøre hwad honom täckes.

14. Och Joab drog fram, med thet folk som med honom war, til at strida emot the Syrer; och the flydde för honom.

15. Då nu Ammons barn sägo, at the Syrer flydde, flydde the och för A-

bisai, hans broder, och drogo in i staden; men Joab drog til Jerusalem.

16. Som the Syrer sågo, at the för Israel slagne woro, sände the ut bod, och låto utkomma the Syrer på hinsidan ålfren; och Sophach, HadarSers hårhöfswitsman, drog för them.

17. Då thet blef David sagdt, församlade han hela Israel, och drog öfwer Jordan; och då han kom til them, stic-kade han sig emot them: och David stic-kade sig emot the Syrer til strid; och the stridde med honom.

18. Men the Syrer flydde för Israel; och David slog af the Syrer sjutufende wagnar och fyratio tusende män til fot; ther til drap han Sophach, hårhöfswitsmannen.

19. Då HadarSers tjenare sågo, at the woro slagne för Israel, gjorde the frid med David och hans tjenare: och the Syrer wille icke mer hjälpa Ammons barn.

20. Capitel.

Och då året omgångit war, på then tid som Konungar utdraga, utförde Joab håren, och förderfwade Ammons barns land, och kom och belade Rabba; men David blef i Jerusalem. Och Joab slog Rabba, och bröt thet neder.

2. Och David tog theas Konungs krona af hans hustru, och fann ther uti en centner gulds wigt, och ådla stenar; och hon wardt satt på Davids hustru. Förde han och ganska mycket rof utu staden.

3. Men folket ther inne förde han ut, och låt sknderbela them med sägar och jernhackor och kilar: altså gjorde David med alla Ammons barns städer. Och David drog med folket til Jerusalem igen.

4. Ther efter hof sig en strid up i Gaser med the Philisteer: på then tiden slog Sibbehai, then Husathiten, Sippai, then utaf Rephaims barn war, och undertryckte honom.

5. Och thet hof sig ännu en strid up med the Philisteer: då slog Elhanan

Jair son, Lahmi, Goliaths broder, then Gittiten, hwilkens spjutkast war såsom et wästrå.

6. Åter wardt en strid i Gath. Ther war en stor man; han hade sex finger och sex tår, thet gör fyra och tjugu: han war också född af Rapha.

7. Han bespottade Israel; men Jonathan, Simeas son, Davids broders, slog honom.

8. These woro födde af Rapha i Gath, och föllo genom Davids och hans tjenareshand.

21. Capitel.

Och Satan hof sig up emot Israel, och gaf David in, at han låt råfna Israel.

2. Och David sade til Joab och til folkets öfwerstar: Går bort och råfner Israel, alt ifrå BeerSeba in til Dan, och bærer til mig, at jag må weta talet.

3. Joab sade: HERRen föröke til sitt folk hundradefallt så mycket som thet nu är. Min Herre Konung, äro the icke alle min Herres tjenare? Hwi frågar då min Herre ther efter? Hwi skulle en skuld komma på Israel?

4. Men Konungens ord gick fram emot Joab. Och Joab drog ut, och for omkring hela Israel, och kom til Jerusalem,

5. Och fick David talet på thet råfnade folket: och thet war af hela Israel ellofwa hundrade tusende män, som swärd utdrogo; och af Juda fyrahundrade tusende och sjuttio tusende män, som swärd utdrogo.

6. Men Levi och BenJamin råfnade han intet ibland thesa; förty Konungens ord war Joab en stryggelse.

7. Men Gubi misshagade thetta; och han slog Israel.

8. Och David sade til Gud: Jag hafwer swärligen syndat, at jag thetta gjort hafwer: men nu tag tin tjenaresh misshgerning bort; förty jag hafwer fast dåragtigt gjort.

9. Och HERRen talade med Gad, Davids Siare, och sade:

10. Gad, tala med David, och såg:

Thetta säger HERren: Treggehanda sätter jag dig före; utvälj dig ther af et, thet jag dig göra skal.

11. Då Gud kom til David, sade han til honom: Thetta säger HERren:

12. Utvälj dig, antingen tre hårda år, eller tre månaders flykt för dina ovänner och för dina fienders svärd, thet du icke undkomma kan, eller i tre dagar HERrans svärd och pestilentie i landet, så att HERrans Ängel förderfvar i alla Israels gränser: så se nu til hvad jag skal svara honom, som mig utsändt hafver.

13. David sade til Gud: Mig är fast ängest: dock vil jag falla i HERrans hand; ty hans barmhertighet är gansta stor, och icke falla i menniskohand.

14. Då lät HERren komma pestilentie i Israel, så at tjuuttio tusende män föll af Israel.

15. Och Gud sände Ängelen til Jerusalem, til at slå thet: och när han förderfwade, såg HERren ther til, och ångrade thet onda, och sade til Ängelen som förderfwade: Thet är nog; håll din hand tillbaka. Och HERrans Ängel stod wid Arnans, then Zebuseens, lada.

16. Och David hof ur sina ögon, och fick se HERrans Ängel stå emellan himmelen och jorden, och et dragit svärd i hans hand, uträckt öfver Jerusalem: då föll David och the äldste på sina ansigten, klädde i säckar.

17. Och David sade til Gud: Är icke jag then som lät råfna folket? Jag är then som syndade och thet onda gjort hafver: thesa får, hvad hafwa the gjort? HERre, min Gud, lät din hand vara emot mig och min faders hus, och icke emot ditt folk, til plåga.

18. Och HERrans Ängel sade til Gud, at han skulle säga David, at David skulle gå up och resa HERranom et altare i Arnans, then Zebuseens, lada.

19. Alltså gick David up efter Guds ord, som han i HERrans namn talat hade.

20. Men då Arnan wände sig, och

såg Ängelen, han och hans fyra söner med honom, gömde the sig bort; ty Arnan tröstade hwete.

21. Som nu David gick til Arnan, såg Arnan och wärdt warfe David, och gick utaf ladan, och tilbåd David på sitt ansikte til jorden.

22. Och David sade til Arnan: Gif mig ladans rum, at jag må bygga HERranom et altare ther uppå; för fulla penningar skal du få mig thet, at plågan på folket må återwända.

23. Arnan sade til David: Tag dig thet, och gör, min Herre Konung, såsom du tåckes: si, jag gifwer också oxarna til bränneoffret, och redstapen til wed, och hwete til spissoffer; allsammans gifwer jag thet.

24. Men Konung David sade til Arnan: Icke så, utan för fulla penningar vill jag köpat; ty jag wil icke taga thet ditt är för HERranom, och göra bränneoffer af thet jag för intet fått.

25. Alltså gaf David Arnan för rummet gyldene siklar, til wigt sexhundrade.

26. Och David byggde ther sammastådes HERranom et altare, och offrade bränneoffer och tackoffer: och då han åkallade HERran, hörde han honom genom eld af himmelen uppå bränneoffrets altare.

27. Och HERren sade til Ängelen, at han skulle sticka sitt svärd i skidan.

28. På samma tiden, då David såg at HERren hade hört honom uppå Arnans, then Zebuseens plats, offrade han ther.

29. Ty HERrans tabernakel, som Mose i öken gjort hade, och bränneoffrets altare, war i then tiden på högden i Gibeon.

30. Men David kunde icke gå tit in för thet, til at söka Gud; så försträckt war han för HERrans Ängels svärd.

22. Capitel.

Och David sade: Här skal HERrans Guds hus wara, och thetta altaret til Israels bränneoffer.

2. Och David lät församla the främ-

lingar som i Israels land woro, och beställde stenhuggare til at hugga sten til Guds hus byggning.

3. Och David tilredde mycket jern til naglar åt dörrarna i portarna, och hruad tillhoppa naglas stulle, och så mycket koppar, at then icke stod til vägnad;.

4. Och cederträ utan tal; förty the af Sidon och Tyro förde mycket cedertä til David.

5. Ty David tänkte: Min son Salomo är en ung pilt och spåd; men huset som HERanom byggas skal måste wara stort, at thes namn och lås utgå må i alla land: theför wil jag ställa honom wirke. Alltså ställade David mycket wirke, förr än han dödde.

6. Och han kallade sin son Salomo, och bdd honom bygga HERans Israels Guds hus;

7. Och sade til honom: Min son, jag hade i sinnet, at bygga HERans min Guds namn et hus:

8. Men HERans ord kom til mig, och sade: Du hafwer mycket blod utgitt, och fört stor örlig: theför skal tu icke bygga mitt namn et hus, efter tu så mycket blod utgitt hafwer för mig på jorden.

9. Si, min son, som tig skal född warda, han skal wara en fridsam man; förty jag wil låta honom få ro för alla hans fiender allt omkring. Han skal heta Salomo; ty jag skal gifwa frib och rolighet öfwer Israel uti hans lifsdagar.

10. Han skal bygga mitt namn et hus; han skal wara min son; och jag skal wara hans fader, och jag skal stadfästa hans Konungsliga stol öfwer Israel til ewig tid.

11. Så warder nu, min son, HERren med tig blifwande, och tu skal blifwa lydsam, at tu må bygga HERanom tin Gud et hus, såsom han om tig sagt hafwer.

12. Och HERren warder tig gifwande klohet och förstånd, och skal befälla tig Israel, at tu skal hålla HERans tin Guds lag.

13. Men så warder tu lydsam, när tu håller tig, at tu gör efter the seder och rättor som HERren Mose budit hafwer til Israel: war tröst och wid godt mod, frukta tig intet, och gif tig intet.

14. Si, jag hafwer i min fattigdom förskaffat til HERans hus hundrade tusende centner guld, och tusende resor tusende centner silfwer: the til koppar och jern utan tal; ty thet är fast mycket: och så hafwer jag beställt timmer och stenar; thet kan tu ännu förbå.

15. Så hafwer tu många arbetare, stenhuggare och timmermän til sten och trä, och allahanda kloka på allahanda werk,

16. På guld, silfwer, koppar och jern, utan tal. Så stätt nu up och beställ thet; HERren skal wara med tig.

17. Och David bdd alla the öfwersta i Israel, at the skulle hjälpa hans son Salomo, och sade:

18. Är icke HERren eder Gud med eder? Och hafwer han icke gifwit eder rolighet allt omkring? Ty han hafwer gifwit landets inbyggare uti edra händer, och landet är undergifwit wordet för HERanom, och för hans folk.

19. Så gifwer nu edra hjertan och edra själar til at söka HERren eder Gud; och står up och bygger HERanom Gud en helgedom, at man må bära HERans förbunds art och the heliga Guds kärillen in uti huset, som åt HERans namn skal byggt warda.

23. Capitel.

Alltså gjorde David Salomo, sin son, til Konung öfwer Israel, så han gammal och af lefwande mått war.

2. Och David församlade alla öfverstar i Israel och Presterna och Leviterna;

3. At man skulle räkna Leviterna, ifrå trettio år och thet utöfwer: och theas tal war, ifrå hufvud til hufvud, the starke män, åtta och trettio tusende;

4. Af hwilka woro fyra och tjugu tusende, som drefwo arbetet på HER-

rans hus, och sex tusende ämbetsmän och domare,

5. Och fyra tusende dörrvaktare, och fyra tusende låssångare HERRanom med strängaspel, som David til låssång gjort hade.

6. Och David gjorde en ordning ibland Levi barn, nemligen, ibland Gerson, Kehath och Merari.

7. The Gersoniter woro : Laedan och Simeï.

8. Laedans barn, then förste Zehiel, Setham och Joel, the tre.

9. Men Simeï barn woro: Selomith, Hasiel och Haran, the tre. These woro the ypperste ibland fäderna af Laedan.

10. Woro också these Simeï barn : Jahath, Cina, Jeus och Beria. These fyra woro och Simeï barn.

11. Jahath war then förste, Sisa then andre ; men Jeus och Beria hade icke många barn : therför woro the råknade för en faders hus.

12. Kehaths barn woro : Amram, Tizear, Hebron och Uziel, the fyra.

13. Amrams barn woro : Aaron och Mose : men Aaron wardt afstild, så at han wardt helgad til thet alrahelgaste, han och hans söner til ewig tid, til at röka för HERRanom, och til at tjena och wälsigna i HERRans namn i ewig tid.

14. Och Mose, then Guds mannens, barn woro nämde ibland the Leviters slägte.

15. Mose barn woro : Gersom och Elieser.

16. Gersoms barn : then förste war Gebuel.

17. Eliesers barn : then förste war Rehabia. Och Elieser hade inga andra barn ; men Rehabia barn woro mycket flere.

18. Tizears barn woro : Selomith, then förste.

19. Hebrons barn woro : Jeria, then förste, Amaria, then andre, Jahasiel then tredje, och Sekameam, then fjerde.

20. Uziels barn woro : Micha, then förste, och Tisija, then andre.

21. Merari barn woro : Maheli och Musi. Maheli barn woro : Eleazar och Kis.

22. Men Eleazar blef ödd, och hade inga söner, utan döttrar, och Kis barn, theras bröder, togo them.

23. Musi barn woro : Maheli, Eder och Jeremoth, the tre.

24. Thetta äro Levi barn i theras faders hus, och the ypperste af fäderna, som råknade woro efter namnens tal efter hufvuden, hwilka gjorde the sysslor i ämbeten i HERRans hus, ifrå tjugu år och ther utöfwer.

25. Ly David sade: HERRen Israels Gud hafwer gifwit sitt folk ro, och stal bo i Jerusalem til ewig tid.

26. Leviterna behöfde och icke bära tabernaklet, med alla thes redskap, efter theras ämbete.

27. Utan efter Davids yttersta ord woro Levi barn råknade ifrå tjugu år, och ther utöfwer,

28. At the skulle stå under Aarons barns händer, til at tjena i HERRans hus, i gården, och til kistorna, och til reningen, och til allahanda helgedom, och til alla ämbetens sysslor i Guds hus ;

29. Och til släddbröd, til semlomjöl, til spisooffer, til osyrade kakor, til pannor, til halfster, och til all wigt och mått ;

30. Och til at stå om morgonen och tacka och låfwa HERRan ; om aftonen theslikes ;

31. Och til at offra HERRanom alla bränneoffer på Sabbatherna, nymånader och högtider, efter talet och sätet, alltid för HERRanom ;

32. At the skulle taga wara på watten wid witnessbrödet tabernakel, och helgedomens, och Aarons barns, theras bröders, til at tjena i HERRans hus.

24. Capitel.

Men Aarons barns ordning war thenne : Aarons barn woro : Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.

2. Men Nadab och Abihu blefwo döde in för theras fader, och hade inga

barn; och Eleazar och Ithamar wordo Prestar.

3. Och David stiftade them altså, Zaddok af Eleazars barn, och Ahimelech af Ithamars barn, efter theras tal och ämbete.

4. Och wordo Eleazars barn flere fundne til ypperste starke män, än Ithamars barn: och han stiftade them altså, nemligen, sexton utaf Eleazars barn til öfwerstar ibland theras faders hus, och åtta af Ithamars barn ibland theras faders hus.

5. Och han stiftade them efter lott, therföre at både af Eleazars och Ithamars barn wordo öfwerstar i helgedomen och öfwerstar för Gud.

6. Och skrifwaren Semaja, Nethaneels son, utaf Leviterna, upstref them för Konungen, och för öfverstarna, och för Presten Zaddok, och för Ahimelech Abiathars son, och för öfversta fäderna ibland Presterna och Leviterna: nemligen, et fadershus för Eleazar, och thet andra för Ithamar.

7. Och första lotten föll uppå Jojarib, then andra uppå Jedaja,

8. Then tredje på Harim, then fjerde på Seorim,

9. Then femte på Malchija, then sjette på Mijamin,

10. Then sjunde på Hattoz, then åttonde på Abia,

11. Then nionde på Jesua, then tionde på Sechania,

12. Then ellofte på Eljasib, then tolfte på Sakim,

13. Then trettonde på Huppa, then fjortonde på Jesebeab,

14. Then femtonde på Bilga, then sextonde på Immer,

15. Then sjuutonde på Hesir, then adertonde på Happizez,

16. Then nittonde på Petahja, then tjugonde på Zeheskel,

17. Then första och tjugonde på Zaphin, then andra och tjugonde på Gamul,

18. Then tredje och tjugonde på Delaja, then fjerde och tjugonde på Mahasia.

19. Thetta är ordningen, efter theras ämbeten, til at gå i Herrens hus, efter theras sätt, under theras fader Aaron, såsom Herren Israels Gud them budit hade.

20. Men utaf the andra Levi barn, af Amrams barn, war Subael. Af Subaels barn war Zehdeja:

21. Af Rehobia barn war then förste Zisija:

22. Men af the Izeariter war Selomoth: af Selomoths barn war Zehath.

23. Hebrons barn woro: Seria, then förste; Amaria, then andre; Sahasiel, then tredje; Sekameam, then fjerde.

24. Ufsiels barn woro: Micha. Utaf Micha barn war Samir.

25. Micha broder war Zisija. Utaf Zisija barn war Sacharia.

26. Merari barn woro: Maheli och Musi: hans son war Jaasia.

27. Merari barn af Jaasia, hans son, woro: Soham, Saccur och Ibri:

28. Men Maheli hade Eleazar, och Eleazar hade inga söner.

29. Af Kis: Kis barn woro: Zerameel.

30. Musi barn woro: Maheli, Eder och Jerimoth. Thetta äro the Leviters barn, i theras faders hus.

31. Och man kastade också för them lott, bredvid theras bröder, Aarons barn, in för Konung David och Zaddok och Ahimelech och in för the öfversta fäderna af Presterna och Leviterna, then minsta brodern så wäl som the öfversta af fäderna.

25. Capitel.

Och David, samt med hårdhöfviets männerna, afstilde til ämbete af Asaphs barn Heman och Jeduthun, the Propheterna med harpor, psaltare och cymbaler: och the wordo talde til werket, efter sitt ämbete.

2. Utaf Asaphs barn: Saccur, Joseph, Nethania, Asarela, Asaphs barn, under Asaph, som propheeterade när Konungen.

3. Af Jeduthun: Jeduthuns barn

woro: Gedalia, Beri, Jesaia, Hasabia, Mattithia, the sex, under theas fader Jeduthun, med harpor, hwilka propheterade til at tacka och låfwa HERAN.

4. Af Heman: Hemans barn woro: Buthia, Matthania, Uziel, Sebul, Jerimoth, Hanania, Hanani, Eliatha, Siddalthi, RomamthiEser, Josbekasa, Mallothi, Hothir och Mahasioth.

5. These woro alle Hemans barn, Konungens Siare i Guds ord, til at uphöja hornet; ty Gud hade gifwit Heman fjorton söner och tre döttrar.

6. These woro alle under theas fader, Asaph, Jeduthun och Heman, til at sjunga i HERANS hus, med cymbaler, psaltare och harpor, efter ämbetet i Guds hus när Konungen.

7. Och talet på them, med theas bröder, som i HERANS sång lärde woro, allesammans måstare, tühundra ätta och åttatio.

8. Och the fastade lott öfwer theas ämbete, then minste såsom then förste, måstaren såsom lärjungen.

9. Och then första lotten föll på Joseph under Asaph: then andra på Gedalia, med hans bröder och söner; the woro tolf:

10. Then tredje på Saccur, med hans söner och bröder; the woro tolf:

11. Then fjärde på Zizri, med hans söner och bröder; the woro tolf:

12. Then femte på Methania, med hans söner och bröder; the woro tolf:

13. Then sjette på Buthia, med hans söner och bröder; the woro tolf:

14. Then sjunde på Jesarela, med hans söner och bröder; the woro tolf:

15. Then åttonde på Jesaia, med hans söner och bröder; the woro tolf:

16. Then nionde på Matthania, med hans söner och bröder; the woro tolf:

17. Then tionde på Simej, med hans söner och bröder; the woro tolf:

18. Then ellfte på Asareel, med hans söner och bröder; the woro tolf:

19. Then tolfte på Hasabia, med hans söner och bröder; the woro tolf:

20. Then trettonde på Subael, med

hans söner och bröder; the woro tolf:

21. Then fjortonde på Mattithia, med hans söner och bröder; the woro tolf:

22. Then femtonde på Jeremoth, med hans söner och bröder; the woro tolf:

23. Then sextonde på Hanania, med hans söner och bröder; the woro tolf:

24. Then sjuttonde på Josbekasa, med hans söner och bröder; the woro tolf:

25. Then adertonde på Hanani, med hans söner och bröder; the woro tolf:

26. Then nittonde på Mallothi, med hans söner och bröder; the woro tolf:

27. Then tjugonde på Eliatha, med hans söner och bröder; the woro tolf:

28. Then första och tjugonde på Hothir, med hans söner och bröder; the woro tolf:

29. Then andra och tjugonde på Siddalthi, med hans söner och bröder; the woro tolf:

30. Then tredje och tjugonde på Mahasioth, med hans söner och bröder; the woro tolf:

31. Then fjärde och tjugonde på RomamthiEser, med hans söner och bröder; the woro tolf.

26. Capitel.

Om dörrwaktarens ordning: Utas the Korbiter war Mesefemia Kore son, af Asaphs barn:

2. Mesefemia barn woro these: then förstfödde Sacharia, then andre Jediel, then tredje Sebadia, then fjärde Zathniel,

3. Then femte Elam, then sjette Johanan, then sjunde Eloenai.

4. Men ObedEdoms barn woro these: then förstfödde Semaja, then andre Josabad, then tredje Joah, then fjärde Sacar, then femte Methaneel,

5. Then sjette Ammiel, then sjunde Isaschar, then åttonde Deulthai; ty Gud hade wålsignat honom.

6. Och hans son Semaja wordo och söner födde, som i theas faders hus regerade; ty the woro starke hjeltar.

7. Så woro nu Semaja barn: Othni, Rephael, Obed och Elsabab, hwil-

Fens bröder mågtige män woro, Elihu och Setmachia.

8. These woro alle utaf ObedEdoms barn; the, med theras barn och bröder, mågtige män, sticketige til ämbete, två och sextio af ObedEdom.

9. Meselemlia hade barn och bröder, mågtige män, aderton.

10. Men Hosah, utaf Merari barn, hade barn: then ypperste Simri; ty then förstfödde war icke til; theförre satte hans fader honom främst;

11. Then andre Hiltia, then tredje Lebailia, then fjerde Sacharia: alla Hosah barn och bröder woro tretton.

12. Thetta är dörrwaktarenas ordning ibland höfdingarna i ämbetet, med theras bröder, til at tjena i HERANS hus.

13. Och lotten wardt fastad för the små, så wäl som the stora, i theras faders hus til hwarje dörr.

14. Then lotten öfver ut föll på Selemia; men för hans son Secharia, hwilken en klok och rådig man war, fastade man lotten, och honom föll norr ut:

15. Men ObedEdom, söder ut, och hans söner wid huset Asuppim:

16. Och Suppim och Hosah, wäster ut wid dören Salleseth, på bränneofferens wägen, the wakterne wid hwar andra stä.

17. Öfver ut woro sex af Leviterna: norr ut fyra om dagen: söder ut fyra om dagen: men wid Asuppim två och två.

18. Wid Parbar, wäster ut, fyra på wägen, och två wid Parbar.

19. Thetta är dörrwaktarenas ordning ibland the Korhitters barn och Merari barn.

20. Utaf Leviterna war Ahija öfwer häfsworna i Guds hus, och öfwer the häfswor som helgade wordo.

21. Af Laedans barn, the Personiters barn: af Laedan woro höfdingar ibland fäderna, nemligen, the Zehieliter.

22. The Zehieliters barn woro: Setham och hans bröder Joel, öfwer HERANS hus häfswor.

23. Utaf the Amramiter, Siseariter, Hebroniter och Azieliter

24. War Sebul Gersoms son, Mose sons, en förste öfwer häfsworna.

25. Men hans bröder, Eliezer, hade en son, Rehobia: hans son war Jesaja: hans son war Joram: hans son war Sichi: hans son war Selomith.

26. Then samme Selomith och hans bröder woro öfwer alla the helgade tings häfswor, hwilka Konung David helgade, och the öfwerste fäderna ibland the öfwersta öfwer tusende och öfwer hundrade, och the öfwerste i håren.

27. Utaf strid och rof hade the helgat thet, til at förbättra HERANS hus.

28. Thestiles alt thet Samuel, Sierren, och Saul Ris son, och Abner Ner son, och Joab ZeruJa son helgat hade; alt thet helgade war under Selomiths hand, och hans bröders.

29. Utaf the Siseariter war Chenania, med sina söner, til the werk utan til öfwer Israel befallningsmän och domare.

30. Utaf the Hebroniter woro Hasabiah och hans bröder, mågtige män, tusende och siuhundrade öfwer Israels ämbete, på thema sidan Jordan, wäster ut, til allahanda HERANS syfflor, och til at tjena Konungen.

31. War och ibland the Hebroniter Jeria, then ypperste ibland the Hebroniter, af fäderna i hans ätt. The wordo och af them sökte och fändne, uti fyratonde året af Davids rike, mågtige män i Jafer i Silead:

32. Och theras bröder, mågtige män, tu tusende och siuhundrade öfwerste fäder: och David satte them öfwer the Rubeniter, Gaditer, och öfwer then halfwa släkten Manasse, til alla Guds och Konungens ärender.

27. Capitel.

Men Israels barn, efter sitt tal, woro höfdingar öfwer fäderna, och öfwer tusende, och öfwer hundrade, och ämbetsmän, som på Konungen waltade, efter thesas ordning, til at draga til och frå, hwar i sin månad, i hwar

månad om året: hwart stifte hade fyra och tjugutufende.

2. Öfwer första stiftet i första månaden war Asabeam Sabbiel son; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

3. Men af Perez barn war then öfwerste öfwer alla höfswitsmännerna i hårarna i första månaden.

4. Öfwer thet stiftet i then andra månaden war Dedai, then Ahohiten; och Misloth war förste öfwer hans stifte; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

5. Then tredje härhöfswitsmannen i tredje månaden, then öfwerste, war Benaja, Prestens Tojada son; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

6. Thenne år Benaja, then hjelten, ibland trettio och öfwer trettio; och hans stifte war under hans son Amisabab.

7. Then fjerde, i fjerde månaden, war Asahel, Joabs broder, och efter honom Sebadia, hans son; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

8. Then femte, i femte månaden, war Samhuth, then Israhiten; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

9. Then sjette, i sjette månaden, war Ira Skes, then Thekoitens son; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

10. Then sjunde, i sjunde månaden, war Helez, then Peloniten, af Ephraims barn; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

11. Then åttonde, i åttonde månaden, war Sibbechai, then Husathiten, af the Sathiter; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

12. Then nionde, i nionde månaden, war Abieser, then Anthothiten, af Temini barn; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

13. Then tionde, i tionde månaden, war Maharai, then Metophathiten, af the Serahiter; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

14. Then ellofte, i ellofte månaden, war Benaja, then Virgathoniten, af Ephraims barn; och i hans stifte wo-

ro fyra och tjugutufende.

15. Then tolfte, i tolfte månaden, war Heldai, then Metophathiten, af Athniel; och i hans stifte woro fyra och tjugutufende.

16. Öfwer Israels slägter woro these: för the Rubeniter war Förste, Elisefer Sidri son: för the Simeoniter war Sephatia Maacha son:

17. För the Leviter war Asabiah Kemuel son: för the Aroniter war Zadok:

18. För Juda war Elihu, af Davids bröder: för Issachar war Omri Michaels son:

19. För Ebulon war Ismaja, Dabaja son: för Naphtali war Jerimoth Azriel son:

20. För Ephraims barn war Hosea Asasia son: för then halftwa släkten Manasse war Joel Phedaja son:

21. För then halftwa släkten Manasse i Gilead war Siddo Sacharia son: för BenJamin war Jaasiel Abner son:

22. För Dan war Asarel Jerohams son. These äro the förstar för Israels slägter.

23. Men David tog intet tal af them som woro tjugu år och the under; ty HERren hade sagt, at han skulle föröka Israel såsom stjernorna på himmelen.

24. Men Joab ZeruJa son hade begynt råtna, och lyktade thet icke; ty en wrede kom förthenstul öfwer Israel: theför kom thet talet icke uti Konung Davids Chrónica.

25. Öfwer Konungens häfwor war Asmaveth Adiel son; och öfwer the häfwor på landet, i städer, byar och flott, war Jonathan Ussia son.

26. Öfwer äkermännerna til landtbruket war Esri Chelus son.

27. Öfwer wingårnarna war Simeï, then Ramathiten: öfwer wintkällarena och winet war Sabbai, then Siphmiten.

28. Öfwer oljogårdarna och mulbårtrå i marken war Baal Hanan, then Gederiten: öfwer oljan war Joas.

29. Öfwer then boskap som i bet war i Saron war Sithrai, then Saroni-

ten : men öfwer then bostap i dalarna war Saphat Adlai son.

30. Öfwer camelerna war Obil, then Ismaeliten : öfwer åsnorna war Jehdeja, then Meronothiten.

31. Öfwer fåren war Jasis, then Hagariten. These woro alle öfwerstar öfwer Konung Davids ågodelar.

32. Men Jonathan, Davids faderbroder, war rådgifware, häfståstare och canceller : Jehiel Hachmoni son war när Konungens barn.

33. Achithophel war och Konungens rådgifware : Husai, then Arachiten, war Konungens wän.

34. Efter Achithophel war Jojada Benaja son, och Abiathar : men Joab war Konungens härhfwitsman.

28. Capitel.

Och David församlade til Jerusalem alla Israels Öfwerstar, nemligen, Förstarna för slågterna ; Förstarna för the stiftet som på Konungen waktade ; Förstarna öfwer tusende och öfwer hundrade ; Förstarna öfwer Konungens och hans söners ågodelar och bostap, med kamererare, frigsmän och alla mågtiga män.

2. Och Konung David stod up på sina fötter, och sade : Hörer här til, mine bröder och mitt folk : Jag hafwer tagit mig före at bygga et hus, ther HERans förbunds ark uti hwila skulle, och en fotapall til vår Guds fötter, och hade redt mig til at bygga.

3. Men Gud lät säga mig : Tu skal icke bygga mitt namn et hus ; förty tu äst en frigsman, och hafwer blod utgutit.

4. Nu hafwer HERen Israels Gud utwalt mig utu hela min faders hus, at jag skulle wara Konung öfwer Israel til ewig tid ; ty han hafwer utwalt Juda til et Förstadsöme, och i Juda hus min faders hus, och ibland min faders barn hafwer han haft ynnest til mig, så at han gjorde mig til Konung öfwer hela Israel ;

5. Och ibland alla mina söner (ty HERen hafwer gifwit mig många söner) hafwer han utwalt min son Sa-

lomo, at han sitta skal på HERans rikets stol öfwer Israel ;

6. Och hafwer sagt til mig : Tin son Salomo skal bygga mitt hus och gårdar ; ty jag hafwer utwalt mig honom til son, och jag skal wara hans fader,

7. Och skal stadfästa hans rike i ewig tid, om han håller up på at göra efter mina bud och rätter, såsom i thenna dag tilgår.

8. Nu inför hela Israel, HERans menighet, och för vår Guds brön, så håller och söker alla HERans eder Guds bud, på thet I mågen besitta thetta goda landet, och årfwa thet til edra barn efter eder til ewig tid.

9. Och tu, min son Salomo, län tin faders Gud, och tjena honom af alt hjerta och af en wälwillig själ ; ty HERen ransakar alla hjertan, och förstår alla tankars upsat. Om tu söker honom, så finner tu honom ; om tu öfwergifwer honom, så förkastar han tig til ewig tid.

10. Så se nu til, ty HERen hafwer utwalt tig, at tu skal bygga honom et hus til helgedom : war tröst, och gör så.

11. Och David gaf sin son Salomo en eftersyn til förhuset, och til sitt hus, och til maken, och til salen, och til kamrar innan til, och til nådastolens hus :

12. Ther til en eftersyn til alt thet i hans sinne war, nemligen, til gården åt HERans hus, och til alla maken omkring, til häfworna i Guds hus, och the helgade tings häfwor :

13. Til Presternas och Leviternas stifte, och til alla syflor i ämbeten uti HERans hus, och til alla tjenstens läril i HERans hus :

14. Guld, efter gulds wigt, til alla handa tvg i hwarit ämbete, och alla handa silfwertvg, efter wigt, til alla handa redskap i hwarit ämbete :

15. Och wigt til gyldene ljusastakar och gyldene lampor : hwarje ljusastaka och hans lampor sin wigt : sammalunda och til silfwerljusastakar gaf han wigt, til ljusastakan och hans lampor, efter hwar ljusastakans bruk.

16. Han gaf theslikes guld til städo-

bröds-borden, til hwart bord sin wigt; sammalunda och silfwer til silfwerborden:

17. Och klart guld til gafflar, bäckar och kannor; och til gyldene stälår, hwar stäl sin wigt; och til silfwerstälår, hwar stäl sin wigt:

18. Och til råfalkaret sin wigt, thet alraklaraste guld, och en eftersyn til wagnen för the gyldene Cherubim, så at the uträckte sig, och öfvertäckte HERRANS förbunds ark.

19. Allsammans, sade han, är mig gifwit bestrifwit af HERRANS hand, som mig underwiste alla efterhyns werk.

20. Och David sade til sin son Salomo: War tröst och frimodig, och gör så; frukta tig intet, och war icke försträckt. HERREN Gud, min Gud, skal wara med dig, och skal icke draga sin hand ifrån dig, eller öfvergifwa dig, alt in til tu alt werk til ämbeten i HERRANS hus fullkommat hafwer.

21. Si, Presternas och Leviternas ordning til alla ämbeten i Guds hus äro med dig i alla ärender, och äro willige och förståndige til ämbeten; thet til Förstarne och alt folket i alla tina handlingar.

29. Capitel.

Och Konung David sade til hela menigheten: Gud hafwer utwalt Salomo, en af mina söner, then ännu ung och spåd är: men werket är stort; ty thet är icke en menniskas boning, utan HERRANS Guds.

2. Men jag hafwer utaf alla mina krafter beredt til Guds hus guld til gylbene, silfwer til silfwer, koppar til koppars, jern til jerns, trä til träs redskap; onichstenar, infattade rubiner och spräckliga stenar, och allahanda ädla stenar, och marmorsten ganfka myck.

3. Ther utöfwer, af ynnest til min Guds hus, hafwer jag gifwit thet mitt egit är, guld och silfwer.

4. Tre tusende centner guld af Ophir och sju tusende centner klart silfwer gifwer jag til Guds helga hus, utöfwer alt thet jag försticat hafwer til at öfwerdraga wäggarna i husen:

5. Så at af guld öfwer thet af guld wara skal, och af silfwer thet af silfwer wara skal, och til allahanda werk igenom måstarens hand. Och ho är nu i dag frivillig til at fylla sin hand HERANOM?

6. Lå woro Förstarne för fäderna, Förstarne för Israels släcter, Förstarne öfwer tusende och öfwer hundra, och Förstarne öfwer Konungens ärenden, frivillige;

7. Och gåfwo til ämbeten i Guds hus fem tusende centner guld, och tio tusende gylben, och tio tusende centner silfwer, aderton tusende centner koppar, och hundra tusende centner jern.

8. Och när hwilla stenar fundne woro, then gåfwo thet til häfwo uti HERRANS hus, under Jehiels hand, then Gersonitens.

9. Och folket war gladt, at the så frivillige woro; ty the gåfwo HERANOM af allt hjerta frivillige. Och Konung David fröjdade sig theslikes högeligen,

10. Och läfswade HERAN, och sade inför hela menigheten: Läfswad ware tu, HERRE, Israels vår faders Gud, ifrån ewighet til ewighet.

11. Tig, HERRE, tilhörer Majestät och magt, härlighet, seger och tack; ty alt thet i himmelen och på jorden är, thet är titt; titt, HERRE, är riket, och tu äst uphöjd öfwer all ting til en öfwerste.

12. Tine äro rikedomar och härlighet för dig; tu råder öfwer all ting; i tin hand står kraft och magt; i tin hand står thet at göra hwar och en stor och stark.

13. Nu, vår Gud, wi tacke dig, och prisfe tin härlighets namn.

14. Ty hwad är jag, och hwad är mitt folk, at wi skulle åstadkomma kraft til at gifwa frivilligt, såsom nu tilgår? Ty af dig är thet alt kommit, och af tin hand hafwe wi thet gifwit dig.

15. Sörty wi äre främlingar och utlänningar för dig, såsom alle våra fäder: vårt lefwande på jorden är såsom en slugge, och består intet.

16. HERRE vår Gud, hela thet hopen, som wi tilsticat hafwe til at

bygga titt helga namn et hus, är kommen ifrå tin hand; och titt är thet alt.

17. Jag wet, min Gud, at tu pröfwar hjertat, och ensaldighet är dig tåå: therföre hafwer jag alt thetta utaf ensaldigt hjerta frivilligt gifwit, och hafwer nu sett med glädje titt folk som här förhanden är, at thet hafwer frivilligt gifwit dig.

18. HERre, våra faders, Abrahams, Isaacs och Israels Gud, bewara ewinnerligen sådan hog och sinne i titt folks hjerta, och sticka thetas hjerta til dig.

19. Och gif min son Salomo et rätt-sinnigt hjerta, at han håller tina bud, witnessbörd och rätter, at han thet alt gör, och bygger thenna boning, som jag sticket hafwer.

20. Och David sade til hela menigheten: Låfwer HERren eder Gud. Och hela menigheten låfwade HERren thetas faders Gud, och bugade sig, och tilbådo HERren och Konungen.

21. Och the offrade HERranom offer: och then andra morgonen offrade the HERranom bränneoffer, tusende stutar, tusende wådrar, tusende lamm, med thetas drickoffer; och offrade hela hopen i Israel.

22. Och the åto och drucko then samma dagen för HERranom med stor glädje, och gjorde andra gången Salomo, Da-

vids son, til Konung, och smorde honom HERranom til en Förste, och Zadok til Prest.

23. Alltså satt Salomo på HERrans stol, en Konung i sin faders Davids stad, och wardt lycksam; och hela Israel war honom hörsam.

24. Och alle öfwerstar och wåldige, theslikes alla Konung Davids barn, gåfwo sig under Konung Salomo.

25. Och HERren gjorde Salomo ju större och större för hela Israel, och gaf honom et hårligt rike, at ingen för honom sådant öfwer Israel haft hade.

26. Så war nu David, Isai son, Konung öfwer hela Israel.

27. Men tiden, som han öfwer Israel Konung war, war fyratio år. I Hebron regerade han sju år, och i Jerusalem tre och trettio år.

28. Och han blef död i god ålder, mått af lefwande, rikedomar och ära; och hans son Salomo wardt Konung i hans stad.

29. Men Konung Davids gerningar, både the första och the sista, si, the äro skrifna ibland Samuels, then Siarens, gerningar, och ibland then Propheten Nathans gerningar, och ibland Sads, then Siarens, gerningar,

30. Med alt hans rike, wålde och tid, som under honom förflupen är, både öfwer Israel och alla riket i landen.

Andra Chrönike-Boken.

1. Capitel.

Och Salomo, Davids son, wardt i sitt rike förstärkt; och HERren hans Gud war med honom, och gjorde honom ju större och större.

2. Och Salomo talade med hela Israel, med the öfwerstar öfwer tusende och hundrade, med domare och alla Förstar i Israel, med the öfversta fäder,

3. At the skulle gå, Salomo, och hela menigheten med honom, bort til then höiden som i Gibeon war; ty ther war Guds witnessbörds tabernakel, som

Mose HERrans tjenare gjort hade i öken.

4. Ty Guds ark hade David upfbort ifrå Kiriatz Jearim, tit han för honom tilredt hade; förth han hade honom upslagit et tabernakel i Jerusalem.

5. Men thet kopparaltaret, som Bezaleel, Uri son, Hur sons, gjort hade, war ther för HERrans tabernakel; och Salomo och menigheten plågade söla thet.

6. Och Salomo offrade för HERranom på kopparaltaret, som ther för dören af witnessbörds tabernakel stod, tusende bränneoffer.

7. I samma natt syntes Gud Salomo, och sade til honom : Ved hvad jag skal gifwa tig.

8. Och Salomo sade til Gud : Tu hafwer gjort stor barmhertighet med min fader David, och hafwer gjort mig til Konung i hans stad.

9. Så låt nu, HERRE Gud, titt ord warda sant til min fader David ; ty tu hafwer gjort mig til Konung öfwer et folk, thet så mycket är som stoftet på jorden.

10. Så gif mig nu wißhet och förstånd, at jag för thetta folket må gå ut och in ; ty ho förstår döma thetta titt myckna folk ?

11. Lå sade Gud til Salomo : Efter tu hafwer thetta i sinnet, och hafwer icke bedit om rikedomar, eller ägodelar, eller om hårlighet, eller om tina fienders själar, eller om långt lif, utan hafwer bedit om wißdom och förstånd, at tu må döma mitt folk, ther jag tig en Konung öfwer gjort hafwer ;

12. Så ware tig wißdom och förstånd gifwit : ther til wil jag och gifwa tig rikedomar, ägodelar och hårlighet, så at tin like ibland Konungarna för tig icke warit hafwer, ej heller warda skal efter tig.

13. Alltså kom Salomo ifrå högden som i Sibeon war til Jerusalem, ifrå witnesbördes tabernakel, och regerade öfwer Israel.

14. Och Salomo församlade sig wagnar och resenärer, så at han åstadkom tusende och fyrahundrade wagnar, och tolf tusende resenärer, och låt them uti wagnsstäderna och när Konungen i Jerusalem.

15. Och Konungen gjorde, at silfwer och guld war i Jerusalem så mycket som stenar, och cederträ så mycket som mulbårträ i dalarna.

16. Och man förde Salomo hästar utur Egypten, och allahanda waror : och Konungens köpmän köpte samma waror,

17. Och förde them utur Egypten, hwar wagn för sexhundrade silfwerpenningar, och hwar häst för hundra och

femtio. Alltså förde man them och til alla the Hethers Konungar och til the Konungar i Syrien, genom theas hand.

2. Capitel.

Och Salomo satte sig före at bygga HERANS namn et hus, och et sitt rikes hus :

2. Och afräknade sjuttio tusende män til bördor, och åttatio tusende timmermän uppå berget, och tre tusende och sexhundrade befallningsmän öfwer them.

3. Och Salomo sände til Hyram, Konungen i Tyro, och låt säga honom : Såsom tu med min fader David gjorde, och sände honom cederträ, at han skulle bygga sig et hus, ther han uti bo skulle ;

4. Si, jag wil bygga HERANS min Guds namn et hus, thet honom må helgadt warda, til at röka godt rökwerk för honom, och til at altid bereda städbröd och bränneoffer om morgon och afton på Sabbather och nymånader och på HERANS vår Guds högtider, til ewig tid för Israel.

5. Och thet hus som jag bygga wil, skal wara stort ; förty vår Gud är större än alla gudar.

6. Men ho är thes mågtig, at han bygger honom hus ? Ty himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa honom. Ho skulle så jag wara, at jag skulle bygga honom et hus, utan at man må röka för honom.

7. Så sänd mig nu en wiß man til at arbeta på guld, silfwer, koppar, jern, skarlasen, rosenrödt, gult silke, och then som kan utgräfwa, med the wisa som når mig äro i Juda och Jerusalem, hwilka min fader David beställt hafwer.

8. Och sänd mig cederträ, furuträ och hebenträ af Libanon ; förty jag wet at tine tjenare kunna hugga trä på Libanon ; och si, mina tjenare skola wara med tina tjenare :

9. At man tilreder mig mycket trä ; ty huset som jag bygga wil, skal wara stort och hårligt.

10. Och si, jag wil gifwa tina tjenare, timmermännerna som trå hugga, tjugutufende Corar stött hwete, och tjugutufende Corar bjugg, och tjugutufende Bath win, och tjugutufende Bath olja.

11. Då sade Hyram, Konungen i Tyro, genom strifwelse, och sände til Salomo : Therefore at HERren hafwer sitt folk färt, hafwer han gjort tig til Konung öfwer them.

12. Och Hyram sade ytterligare : Påswad ware HERren Israels Gud, som himmel och jord gjort hafwer, at han gifwit hafwer Konung David en wis, klok och förståndig son, som HERranom et hus och et sitt rikets hus bygga må.

13. Så sänder jag nu en wis man, som förstånd hafwer, nemligen, Hyram Abi;

14. En qvinnas son utaf Dans dötrrar, och hans fader hade warit en Tyrer : han kan arbeta på guld, silfwer, koppar, jern, sten, trä, starlakan, gult silke, linne, rosenrödt, och allahanda utgräfwa, och göra allahanda konstigt, thet man honom föregifwer, med tina wisa, och med min Herres, Konung Davids, tin faders wisa.

15. Så sände nu min Herre hwete, bjugg, olja och win til sina tjenare, såsom han sagt hafwer ;

16. Så wilje wi hugga trä på Libanon, så mycket som behöfves, och wilje låta lägga thet i flottor i hafwet, in åt Tapho : sådan må tu låta föra thet up til Jerusalem.

17. Och råknade Salomo alla främlingar i Israels land, efter thet tal, då David hans fader them råknade ; och wordo fundne hundrade och femtio tufende tretufende och serhundra.

18. Och han gjorde af them sjuttio tufende dragare, och åttatio tufende hugare på berget, och tre tufende och serhundra befallningsmän, som folket wid arbetet höllo.

3. Capitel.

Och Salomo begynnade til at bygga HERrans hus i Jerusalem, på Moria berg, thet David hans fader utwist war,

hvilket David tilredt hade för rum på Arnans plats, then Jebuseens :

2. Och tog til at bygga i then andra månaden, then andra dagen i fjerdet året af sitt rike.

3. Och alltså lade Salomo grundwalen, til at bygga Guds hus : i förstene längden, sextio alnar, bredden tjugualnar.

4. Och förhuset, för bredden af huset, war tjugualnar långt, högden war hundrade och tjugualnar ; och han öfwerdrog thet innan til med klart guld.

5. Men thet stora huset öfwerdrog han med furutrå, och öfwerdrog thet med bästa guld, och gjorde thet uppå palmer och lådjewerf.

6. Och öfwerdrog huset med ädla stenaar, til pryddelse : och guldet wa Parvaims guld.

7. Och han öfwerdrog huset, bjelkarna, dötrån, wågarna och dörrarna med guld, och lät ståra Cherubim på wågarna.

8. Han gjorde theslikes huset til thet alrahelgaste : thes längd war tjugualnar efter husets bredd, och thes bredd war och tjugualnar ; och han öfwerdrog thet med bästa guld, wid serhundra centner.

9. Han gaf också til naglar femtio silfvar guld i wigt, och öfwerdrog salarna med guld.

10. Han gjorde och uti thet alrahelgastes hus två Cherubim, efter snickarekonst, och öfwerdrog them med guld.

11. Och längden af Cherubims wingar war tjugualnar, så at en winge hade fem alnar, och kom in til wäggen af huset ; then andra wingen hade och fem alnar, och kom in til wingen af then andra Cheruben.

12. Alltså hade och en winge af then andra Cheruben fem alnar, och kom in til wäggen af huset ; och hans andra winge och fem alnar, och kom in til wingen af then andra Cheruben.

13. Så at these Cherubims wingar woro utsträckt tjugualnar : och the stodo på sina fötter, och theras ansikten woro wända åt huset.

14. Han gjorde oð en förlått af gult werf, skarlatan, rosenrødt och linnewerk, och gjorde Cherubim ther uppå.

15. Och han gjorde fram för huset två stoder, fem och trettio alnar höga, och knappen ther ofwan uppå fem alnar:

16. Och gjorde kådjerwerk til choren, och satte ofwan uppå stoderna, och gjorde hundrade granatåplen, och satte them i thet kådjerverket:

17. Och reste the stoderna up för templet, then ena på then höggra, och then andra på then wånstra sidan; och kallade then på höggra sidan Tachin, och then på wånstra Boas.

4. Capitel.

Han gjorde oð et kopparaltare, tjugu alnar långt och bredt, och tio alnar högt.

2. Och han gjorde et gutit haf, tio alnar bredt, ifrå then ena brådden til then andra rundt omkring, och fem alnar högt; och måttet omkring war trettio alnar.

3. Och orabelåten woro ther nedan under allt omkring; och woro två rader krusering omkring hafwet, thet tio alnar bredt war, hwißka widgutne woro.

4. Och thet stod så på the tolf orar, at tre wändes norr ut, tre wåster ut, tre söder ut och tre öster ut, och hafwet ther ofwan uppå; och halfdelen af them alla war in under.

5. Tjockheten ther af war en twår-hand, och thes brådd war såsom en bågares brådd och en utsprucken ros; och thet höll tretusende Bath.

6. Och han gjorde tio fjettlar; af them satte han fem på höggra sidan, och fem på then wånstra, til at två ther uti hwad som bränneoffer tilhörde, at the skulle kasta thet ther uti; men hafwet war, at Presterne skulle två sig ther uti.

7. Han gjorde oð tio gyldene ljusastafar, såsom the wara skulle, och satte them i templet, fem på then höggra och fem på then wånstra sidan.

8. Oðså gjorde han tio bord, och satte them i templet, fem på höggra och fem på wånstra sidan; och han gjorde hundrade gyldene bådén.

9. Han gjorde oð en gård för Presterna, och en stor gård, och dörrar i gården; och öfwerdrog dörrarna med koppar;

10. Och satte hafwet på höggra sidan öster ut, sönnen til.

11. Och Hyram gjorde grytor, stoflar och bådén: alltså lyftade Hyram arbetet, som Konung Salomo hade fått honom på Guds hus:

12. Nemligen, the två stoder, med bukar och knappar ofwan på båda stoderna, och the båda wridna gjordar, til at betäcka båda bukarne at knapparna, ofwan på stoderna;

13. Och the fyrahundrade granatåplen på the båda wridna gjordar; två rader granatåple på hwar gjord, til at betäcka båda knapparna bukar, som ofwan på stoderna woro.

14. Och gjorde han stolar, och fjettlar uppå stolarna,

15. Och et haf, och tolf orar ther under.

16. Ther til grytor, stoflar, gafflar, och alla thesas tyg gjorde Hyram Abiv at Konung Salomo, til HERRans hus, utaf klar koppar.

17. I then ångden wid Jordan lät Konungen gjuta them i lerjord, emellan Succoth och Zeredatha.

18. Och Salomo gjorde alla thesa tygen gansta många, så at wigten af then koppar icke utfrågas kunde.

19. Och Salomo gjorde alla tyg til Guds hus, nemligen, gyldene altaret, bord til slådobröd,

20. Ljusastakarna, med thesas lampor, af klart guld, at the skulle brinna för choret, såsom thet borde.

21. Och the blommor wid lamporna, och the nåpor woro af guld; allt war af rent guld.

22. Ther til knifwar, bådén, sleswar och släcketyg woro af klart guld: och ingången, och hans dörrar. At thet alrahelgaste, och dörrarne til tempel-huset, woro af guld.

5. Capitel.

Alltså wardt alt arbetet fullkomnadt, som Salomo gjorde på HERRans hus. Och Salomo lät komma ther in alt thet hans fader David helgat hade, nemligen, silfwer och guld och allahanda tyg, och lade thet in uti fataburen i Guds hus.

2. Då församlade Salomo alla äldsta i Israel, alla höfdingar i slågterna, Förstar för fäderna i Israels barn til Jerusalem, at the skulle låta upkomma HERRans förbunds art utu Davids stad, thet är Zion.

3. Och församlade sig til Konungen alle Israels män på högtiden, thet är i sjunde månaden.

4. Och kommo alle äldste i Israel; och the Leviter togo arken,

5. Och buro honom up, samt med vittnessbördets tabernakel och alla heliga tyg som i tabernaklet woro; och Presterne, Leviterne, buro thet alt med up.

6. Men Konung Salomo, och hela Israels menighet med honom, församlad in för arken, offrade får och så, så mycket, at thet ingen tälja eller räkna kunde.

7. Alltså buro Presterne HERRans förbunds art uti sitt rum, i husets chor, uti thet alrahelgaste, under Cherubims wingar.

8. Så at Cherubim utsträckte sina wingar öfwer arkens rum; och Cherubim öfvertäckte arken och hans stänger, öfwan til.

9. Men stängerna woro så långa, at man såg ändarna på them för choret ifrån arken; men utan til såg man them icke; och blef han ther alt in til thenna dag.

10. Och i arken war intet, utan the två tafior som Mose hade lagt ther-uti i Horeb, då HERren et förbund gjorde med Israels barn, then tid the utur Egypten drogo.

11. Och då Presterne gingo utu thet helga; (ty alle the Prestter som förhvar den woro helgade sig, så at ock skiften

icke hållna wordo;

12. Och the Leviter med alla them som under Afaph, Heman, Jeduthun och theras barn och bröder woro, klädde med sinna kläder, sjöngo med cymbaler, psaltare och harpor, och stodo öfter ut ifrån altaret, och när them tjug och hundra Prestter, som blåste med trumpet;)

13. Då war thet såsom thet hade varit alt en som trumpetade och sjöng, såsom man hörde en röst, til at låfwa och tacka HERranom. Och då rösten uphof sig af trumpeterna, cymbaler och strängaspel och af HERRans låf, at han mild är och hans barmhertighet warar til ewig tid, då wardt HERRans hus upfylldt med et moln,

14. Så at Presterne icke stå kunde til at tjena, för molnets skul; ty HERRans hårlighet upfyllde Guds hus.

6. Capitel.

Då sade Salomo: HERren hafwer sagt, at han wil bo i mörkret.

2. Och jag hafwer byggt et hus tig til boning, och et såte ther tu bo skal til ewig tid.

3. Och Konungen wände sitt ansikte, och wälsignade hela Israels menighet; ty hela Israels menighet stod;

4. Och han sade: Låfwad ware HERren Israels Gud, som genom sin mun til min fader David talat, och med sin hand fullkomnat hafwer hrad han sade:

5. Efter then tiden, at jag mitt folk utur Egypti land förde, hafwer jag ingen stad utwalt i alla Israels slägter ther et hus at bygga, så at mitt namn ther wara skulle; hafwer ej heller någon man utwalt, at han skulle wara en Förste öfwer mitt folk Israel.

6. Men Jerusalem hafwer jag utwalt, at mitt namn ther wara skal; och David hafwer jag utwalt, at han skal wara öfwer mitt folk Israel.

7. Och då min fader David i sinnet hade, at bygga HERRans Israels Guds namn et hus,

8. Sade HERren til min fader Da:

vid : Tu hafwer gjort wål, at tu hafwer i sinnet, at bygga mitt namn et hus ;

9. Dock stal tu icke bygga thet huset, utan tin son, som utaf tina länders komma skal ; han skal bygga mitt namn et hus.

10. Så hafwer nu HERren stadfäst sitt ord, som han talat hafwer ; ty jag är upkommen uti min faders Davids stad, och sitter på Israels stol, såsom HERren sagt hafwer ; och hafwer byggt et hus åt HERrans namn, Israels Guds ;

11. Och hafwer satt thet uti arken, thet HERrans förbund uti år, thet han med Israels barn gjort hafwer.

12. Och han gick fram för HERrans altare, i hela Israels menighets närvaro, och utdrökte sina händer ;

13. Ty Salomo hade gjort en kopparjettel, och satt honom midt i gården, fem alnar lång och bred, och tre alnar hög : til then samma gick han, och föll ned på sina knän in för hela Israels menighet, och utdrökte sina händer up åt himmelen,

14. Och sade : HERre, Israels Gud, thet är ingen Gud dig lik, antingen i himmelen eller på jorden, tu som håller förbund och barmhertighet med tina tjenare, som wandra för dig af allt hjerta :

15. Tu hafwer hållit tin tjenare David, min fader, hwad tu honom sagt hafwer ; med tin mun hafwer tu sagt thet, och med tin hand hafwer tu fullkomnat thet, såsom thet nu i thenna dag tillgår.

16. Nu, HERre, Israels Gud, håll tin tjenare David, min fader, hwad tu til honom talat hafwer och sagt : Dig skal icke fattas en man för mig, som sitta skal på Israels stol : dock, så framt tina barn förwara sina wågar, at the wandra i min lag, såsom tu för mig wandrat hafwer.

17. Nu, HERre, Israels Gud, låt tina ord sanna warda, som tu tin tjenare David sagt hafwer.

18. Ty manne Gud skulle sannerligen bo när menniskor på jorden ? Si,

himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa dig ; huru skulle då thetta huset göra thet, som jag byggt hafwer ?

19. Men wänd dig, HERre min Gud, til tin tjenares bön och til hans begär, at tu wille höra then bön och bedjande, som tin tjenare för dig gör :

20. At tina ögon måga blifwa öppna öfwer thetta hus dag och natt, öfwer thet rum som tu lofwat hafwer, at titt namn thet vara skal ; at tu wille höra then bön som tin tjenare på thetta rum görande warder.

21. Så hör nu tin tjenares och titt folks Israels bön, som the bedjande warda i thetta rum ; och hör thet til ifrå thet rum, thet tu bor i himmelen ; och när tu hör, at tu wille och nådelig vara.

22. Om någon syndar emot sin nästa, och honom warder en ed pålagd, som han swärja skal, och then eden kommer för titt altare i thetta hus ;

23. At tu wille då höra af himmelen, och skaffa tin tjenare rätt ; at tu wille wedergålla then ogudaktiga, och gifwa honom hans wåg på hans hufvud, och gifwa then rättfärdiga rätt ; och at tu gifwer honom efter hans rättfärdighet.

24. Om titt folk Israel för sina synder slagit warder, efter the emot dig syndat hafwa, och the omwända sig, och bekänna titt namn, bedja och begära för dig i thetta hus ;

25. At tu wille då höra thet til af himmelen, och vara titt folks Israels synder nådelig, och låta them komma uti thet land som tu them och theras fäder gifwit hafwer.

26. Om himmelen tilltyd warder, så at intet regnar, efter the emot dig syndat hafwa ; och the bedja i thetta rum, och bekänna titt namn, och omwända sig ifrå sina synder, sedan tu them ödmjukat hafwer ;

27. At tu då wille höra them i himmelen, och vara tina tjenares och titt folks Israels synder nådelig, at tu låter them en god wåg, thet the uti wandra måga, och låter regna på titt land,

som tu titt folk gifwit hafwer til beſittning.

28. Om en hunger warder i landet, eller peſtilentie, eller torka, brand, gråshoppor, gråsmattar; eller om the-
ras fiender i landet belägga the-
ras por-
tar; eller eljes någon plåga eller krank-
het;

29. Then tå beder, eller begår ibland allahanda menniſtor, och ibland allt titt folk Iſrael, tå någon ſin plåga och wedermöda känner, och uträdfer ſina hån-
der til thetta huſet;

30. At tu tå wille höra thet til af him-
melen, af tin bonings ſäte, och wara
nådelig, och gifwa hwar och en efter
alla hans wågar, efter ſom tu känner
hans hjerta; (ty tu allena känner men-
niſtors barns hjerta;)

31. På thet at the ſtola frukta tig, och
wandra på tina wågar alla dagar, ſå
länge ſom the leſwa i landet ſom tu
wåra fäder gifwit hafwer.

32. Om och en främmande, ſom icke
är utaf titt folk Iſrael, kommer af
ſjerran land, för titt ſtora namn och
mågtiga hand och uträdta arms ſtul,
och beder i thetta huſ;

33. At tu wille höra thet til af him-
melen, af tin bonings ſäte, och göra allt
thet hwarom han tig åkallar; på thet
at alla folk på jorden måga känna titt
namn, och frukta tig, ſåſom titt folk
Iſrael, och förnimma at thetta huſ,
ſom jag byggt hafwer, efter titt namn
nämndt är.

34. Om titt folk utdrager i ſtrib emot
ſina fiender, then wågen ſom tu them
ſändande warder, och the bedja til tig
på then wågen emot thettna ſtaden, ſom
tu utwalt hafwer, och til thet huſ ſom
jag titt namn byggt hafwer.

35. At tu tå wille höra the-
ras bön och
begår af himmelen, och hjälpa them til
theras rätt.

36. Om the warda ſyndande emot tig,
(eſter ingen menniſka är, ſom icke
ſyndar,) och tu warder wred på them,
och gifwer them til the-
ras fiender, at
the föra them bort fångna uti något
land, ſjerran eller när;

37. Och the omwända ſig i ſitt hjerta,
uti thet land thet the uti fångne åro,
och omwända ſig, och bedja tig uti ſitt
fångelſes land, och ſåga: Wi hafwe
ſyndat, illa gjort och warit ogudaktige;

38. Och wända ſig ſå til tig af allt hjer-
ta, och af all ſjål, uti ſitt fångelſes land
ther man them fångna håller, och the
bedja på then wåg emot ſitt land, ſom
tu the-
ras fäder gifwit hafwer, och emot
then ſtad ſom tu utwalt hafwer, och
emot huſet ſom jag titt namn byggt
hafwer;

39. At tu tå wille höra the-
ras bön och
begår af himmelen, af tin bonings ſä-
te, och hjälpa them til the-
ras rätt, och
wara titt folk nådelig, ſom emot tig
ſyndat hafwa.

40. Så låt nu, min Gud, tina dgon
dypna wara, och tina dron gifwa allt på
bönen i thetta rum.

41. Så ſtatt nu up, HERRE Gud,
til tin ro, tu och tin magts ark: låt
tine Preſter, HERRE Gud, warda
iklädde med ſalighet, och tine helige
glädja ſig öfwer thet goda.

42. HERRE Gud, wänd icke bort tin
Smordas anſikte: tänk uppå then
barmhertighet, ſom tin tjenare David
lofwad är.

7. Capitel.

Och tå Salomo utbedit hade, föll en
eld af himmelen, och förtärde bränne-
offret och annat offer; och HERrans
hårighet upfylldes huſet;

2. Så at Preſterne icke kunde ingå uti
HERrans huſ, ſå länge HERrans
hårighet upfylldes HERrans huſ.

3. Och ſågo alla Iſraels barn elden
falla ned, och HERrans hårighet öfwer
huſet, och föllo ned med anſiktet til jor-
den på golfwet, och tilbädo och tadade
HERranom, at han är god och hans
barmhertighet warar til ewig tid.

4. Men Konungen och allt folket off-
rade för HERranom.

5. Ty Konung Salomo offrade tu och
tjugu tuſende nöd, och hundrade och
tjugu tuſende får: och wigde ſå Guds
huſ, både Konungen och allt folket.

6. Men Presterne stodo i sin kraft, och Leviterna med HERRans strångaspel, som Konung David hade låtit göra til at tacka HERranom, at hans barmhertighet warar til ewig tid, med Davids psalmer, genom theras hand; och Presterne blåste i trumpeterna emot them; och hela Israel stod.

7. Och Salomo helgade medelgården, som för HERRans hus war; ty han hade ther offrat bränneoffer och thet feta af tackoffret; förty kopparaltaret, som Salomo hade göra låtit, kunde icke råcka til alt bränneoffret, spisoffret och til thet feta.

8. Och Salomo höll på then samma tiden en högtid i sju dagar, och hela Israel med honom, en ganz stor menighet, alt ifrå Hamath in til Egypti båd.

9. Och höll på åttonde dagen en församling; ty altarets wigning höllo the i sju dagar, och högtiden sammalunda i sju dagar.

10. Men på tredje och tjugonde dagen i sjunde månaden, lät han folket gå i theras hyddor, glädjande och fröjdande sig öfver alt thet goda som HERren med David, Salomo och sitt folk Israel gjort hade.

11. Alltså lyftade Salomo HERRans hus och Konungshuset, och alt thet i hans hjerta kommit war til at göra i HERRans hus och i sitt hus, i god måtto.

12. Och HERren syntes Salomo om natten, och sade til honom: Jag hafver hört tin bön, och utwalt mig thetta rumet til et offerhus.

13. Si, om jag igenlycker himmelen, så at intet regnar; eller jag bjuder gråshoppor uppråta landet; eller låter en pestilentie komma ibland mitt folk;

14. At the mitt folk ödmjukta, thet efter mitt namn nämndt är; och the bedja och söka mitt ansikte, och omvända sig ifrå sina onda wägar; så wil jag af himmelen höra ther til, och förlåta them theras synder, och bota theras land.

15. Så skola nu mina ögon öfna

vara, och mina öron gifwa allt på böckerna i thetta rum.

16. Och hafwer jag nu utwalt och helgat thetta hus, at mitt namn skal wara ther til ewig tid, och mina ögon och mitt hjerta skola wara ther allestädes.

17. Och om tu warder wandrande för mig, såsom tin fader David wandrat hafwer, så at tu gör alt thet jag befäler dig, och håller mina bud och rätter;

18. Så skal jag befästa titt rikets stol, såsom jag mig förbundit hafwer med tin fader David, sågande: Dig skal icke fattas en man, som öfwer Israel en Herre wara skal.

19. Men om I afvänden eder, och öfvergifwen mina rätter och bud, som jag eder förelagt hafwer, och gå bort och tjenen andra gudar, och tilbedjen them;

20. Så skal jag utrota them utu mitt land, som jag them gifwit hafwer; och thetta hus, som jag mitt namn helgat hafwer, skal jag bortfästa ifrå mitt ansikte, och skal göra thet til et ordspråk och en sabel ibland alla folk.

21. Och för thetta hus, thet alrahögst wordet är, skola sig försträcka alla the som ther fram om gå, och säga: Hwi hafwer HERren så farit med thetta land och med thetta hus?

22. Då skal man säga: Therefore at the öfvergåfwo HERran, theras faders Gud, then them utur Egypti land fört hade, och togo sig andra gudar, och tilbädo them, och tjente them; therefore hafwer han låtit alt thetta onda komma öfver them.

8. Capitel.

Och efter tjugu år, i hvilka Salomo HERRans hus och sitt hus byggde,

2. Byggde han och the städer, som Hyram gaf Salomo, och lät Israels barn bo ther uti.

3. Och Salomo drog til HamathZoba, och gjorde thet fast;

4. Och byggde Thadmor i öfven, och alla kornstäder, som han byggde i Hamath.

5. Han byggde och öfra och nedra Beth-Horon, hvilka fasta städer woro, med murar, portar och bomar :

6. Theslikes Baalath, och alla kornstäder som Salomo hade, och alla wagnsstäder och resenärersstäder, och allt thet Salomo lyfte at bygga, både i Jerusalem och på Libanon och i allt hans wåldes land.

7. Allt thet folk som qwar blifwit war af the Hetheer, Amoreer, Pherefeer, Heveer och Jebuseer, som icke woro af Israels barn,

8. Och theras barn, som the efter sig lemnat hade i landet, hvilka Israels barn icke förlagt hade, gjorde Salomo skattpliktiga allt in til thenna dag.

9. Men af Israels barn gjorde Salomo inga trålar til sitt arbete; utan the woro frigsmän och öfwer hans Riddare och öfwer hans wagnar och resenärer.

10. Och the öfwerste Konung Salomos befallningsmän woro tuhundra och femtio, som öfwer folket rådde.

11. Och Pharaos dotter lät Salomo hämta af Davids stad uti thet hus som han för henne byggt hade; ty han sade: Min hustru skal icke bo uti Davids, Israels Konungs hus; förty thet är helgadt, efter HERRans ark thet inkommen är.

12. Sedan offrade Salomo HERRanom bränneoffer på HERRans altare, som han byggt hade för förhuset,

13. Til at offra hwart på sin dag, efter Mose bud, på Sabbather, nymånader och på bestämda tider, tre resor om året, nemligen, på öfvrade bröds högtiden, på wedhögtiden, och på löfhögtiden.

14. Och han satte Presterna i theras skifte til theras ämbete, såsom David hans fader thet lagat hade, och Leviterna på theras wakt, til at låsta och tjena för Presterna, hwar sin dag, och the dörrwaktare i theras skifte, hwar wid sin dörr; ty så hade David then Guds mannen befallt.

15. Och man wel icke ifrå Konungens bud om Presterna och Leviterna i nå-

grahanda ärenden och häfwer.

16. Alltså wardt redo hwad Salomo för händer haft hade ifrå then dag då HERRans hus grundadt wardt in til thes han fullkomnade thet; så at HERRans hus allt redo wardt.

17. Så drog Salomo til Ezion-Geber, och til Elloth, wid hafstranden, i Edoms land.

18. Och Hyram sände honom skepp med sina tjenare, som sjöfarne woro; och the foro med Salomos tjenare til Ophir, och hämtade sådan fyrahundra och femtio centner guld, och förde til Konung Salomo.

9. Capitel.

Och då Drottningen af rika Arabien hörde Salomos rykte, kom hon med en gansta stor skara til Jerusalem, med cameler, som örter och guld buro, wål mycket, och ädla stenar, til at försöka Salomo med gåtor. Och då hon kom til Salomo, talade hon med honom allt thet hon sig i sitt hjerta förefatt hade.

2. Och Salomo sade henne allt thet hon frågade; och Salomo war ingen ting fördolt thet han icke sade henne.

3. Och då Drottningen af rika Arabien såg Salomos wisshet, och huset som han byggt hade,

4. Wälen på hans bord, boningarna för hans tjenare, hans tjenares ämbete, med theras kläder, hans stänkeswänner, med theras kläder, och hans sal, thet man uppgi uti HERRans hus, kunde hon icke längre hålla sig.

5. Om hon sade til Konungen: Thet är sant hwad jag hört hafwer uti mitt land om titt wäsende och om tin wisdom.

6. Men jag wille icke tro theras ord, til thes jag kommen är och hafwer thet sett med mina ögon; och si, mig är icke hälften sagdt af tin stora wisdom: thet är mer med tig, än ryftet som jag hört hafwer.

7. Salige äro tine män, och salige these tine tjenare, som alltid stå för tig och höra tin wisdom.

8. HERRen tin Gud ware låfwd, som tig lär hafwer, at han tig til en

Ronung på sin stol satt hafwer, HERANOM tin Gud. Emedan tin Gud hafwer Israel får, så at han wil them wid magt hålla til ewig tid, theföre hafwer han satt tig öfwer them til en Ronung, at tu skal hålla rätt och redlighet.

9. Och hon gaf Ronungen hundrade och tjugu centner guld och ganska mycket örter och ädla stenar: inga örter woro sådane som these, som Drottningen af rika Arabien Ronung Salomo gaf.

10. Ther til Hyrams tjenare och Salomos tjenare, som guld förde ifrån Ophir, the förde och hebenrå och ädla stenar.

11. Och Salomo lät göra trappor utaf hebenrå i HERANS hus och i Ronungshuset, och harpor och psaltare för sångare: intet sådant trä war tilföre sedt i Juda land.

12. Men Ronung Salomo gaf Drottningen af rika Arabien allt thet hon begärde och beddes, utom thet hon hade fört til Ronungen; och hon wände om, och drog i sitt land igen med sina tjenare.

13. Men thet guld som Salomo årligen tilfördt wardt, war sexhundrade sex och sextio centner,

14. Förutan thet som främare och kypmän förde; och alla Arabers Ronungar och Herrarne i landen förde guld och silfwer til Salomo.

15. Och Ronung Salomo gjorde tushundrade spetsar af bästa guld; så at sexhundrade stycken guld kommo til hwar spets:

16. Och treshundrade stöddar af bästa guld; så at treshundrade stycken guld kommo til hwar stödd; och Ronungen lät them i huset af Libanons stog.

17. Och Ronungen gjorde en stor elphenbensstol, och öfwerdrog honom med klart guld.

18. Och stolen hade sex trappor, och en gylbene fotapall til stolen, och två stolpar på båda sidor om sätet; och tu lejon stodo wid stolparna.

19. Och tolf lejon stodo på the sex trappor, på båda sidor. En sådan år icke gjord i något Ronungarike.

20. Och alla Ronung Salomos dryckekar woro af guld, och alla kåril i Libanons stogs hus woro af klart guld; förty silfwer wardt intet aftadt i Salomos tid.

21. Ty Ronungens steyp foro til sjöns med Hyrams tjenare, och kommo en gång hwart tredje år, och förde guld, silfwer, elphenben, apor och påfoglar.

22. Alltså wardt Ronung Salomo större än alla Ronungar på jorden, med rikedomar och wißhet.

23. Och alla Ronungar på jorden begärde Salomos ansikte, at höra hans wißdom, som Gud honom i hjertat gifwit hade.

24. Och the förde honom årligen hwar och en sina stänker, silfwerkar och guldkar, kläder, harnest, örter, hästar och mular.

25. Och Salomo hade fyratusende wagnshästar och tolstusende resenärer; och man lät them uti wagnständerna och när Ronungen i Jerusalem.

26. Och han war en Herre öfwer alla Ronungar, allt ifrån ålfwen in til the Philisteers land, och allt in til Egypti gräns.

27. Och Ronungen lät silfwer i Jerusalem warda så mycket som stenar, och cederträ så mycket som mulbärträ i dalarna.

28. Och man förde honom hästar utur Egypten och utur alla land.

29. Hwad nu mer om Salomo sägandes år, både om hans första och om hans sista, si, thet år skrifwit uti then Propheten Nathans Ekrbnica, och uti Ahias Prophetia af Silo, och uti Jeddo, then Siarens, syner emot Zerobeam Nebat son.

30. Och Salomo regerade i Jerusalem öfwer hela Israel i fyratio år.

31. Och Salomo affomnade med sina fäder; och man begrof honom uti Davids hans faders stad. Och Rehabeam, hans son, wardt Ronung i hans ställe.

10. Capitel.

Rehabeam drog til Sechem; ty hela Israel war kommen til Sechem, at göra honom til Ronung.

2. Och så Jerobeam, Nebat son, som i Egypten war, tit han för Konung Salomo flydd war, thet hörde, kom han igen utur Egypten.

3. Och the sände bort och låto kalla honom; och Jerobeam kom med hela Israel. Och the talade med Rehabeam, och sade:

4. Din fader hafwer gjort wårt of allt för hårdt; så låtta tu nu tin faders hårda tjenst och thet swära of som han på og lagt hafwer, så wilje wi wara tig underdånige.

5. Han sade til them: Efter tre dagar kommer igen til mig. Och folket gick sin wäg.

6. Och Konung Rehabeam rådfrågade the äldsta, som för hans fader Salomo stått hade, medan han lefde, och sade: Hwad råden I, at jag skal swara thetta folket?

7. The talade med honom, och sade: Om tu ställer tig wánligt mot thetta folk, och far wäl med them, och gifwer them goda ord, så blifwa the tig underdånige i alla sina dagar.

8. Men han lát blifwa the äldstas råd, som the honom gifwit hade, och rådfrågade the unga, som med honom upwåxte woro och för honom stodo;

9. Och sade til them: Hwad råden I, at wi thetta folket swara stole, som med mig talat hafwa, och sagt: Låtta og thet of som tin fader på og lagt hafwer?

10. Men the unga, som med honom upwåxte woro, talade med honom, och sade: Så skal tu säga til folket, som til mig talat hafwer och säger: Din fader hafwer gjort wårt of allt för tungt: gör tu wårt of lättare; och såg til them: Mitt minsta finger skal wara tjockare än min faders lårder.

11. Hafwer nu min fader för tungt of lagt uppå eder, så skal jag ännu göra edert of tyngre: min fader hafwer tuftat eder med gislar; men jag med scorpioner.

12. Som nu Jerobeam och allt folket kom til Rehabeam på tredje dagen, såsom Konungen sagt hade: Kommer

igen til mig på tredje dagen;

13. Svarade Konungen them hårdeligen; och Konung Rehabeam öfwer-gaf the äldstas råd,

14. Och talade med them efter the unga råd, och sade: Hafwer min fader gjort edert of för swårt, så skal jag ännu göra thet swårare: min fader hafwer tuftat eder med gislar; men jag med scorpioner.

15. Alltså hörde Konungen folket intet; ty thet wardt alltså wánadt af Gud, på thet HERren skulle göra sitt ord: fast, som han talat hade genom Ahia af Silo til Jerobeam Nebat son.

16. Då nu hela Israel såg, at Konungen intet hörde them, svarade folket Konungen, och sade: Hwad del hafwe wi med David, eller arf med Isai son? Hwar och en af Israel draga til sina hyddor. Så se tu nu til titt hus, David. Och hela Israel gick til sina hyddor;

17. Så at Rehabeam regerade allena öfwer the Israels barn som bodde i Juda städer.

18. Då sände Konung Rehabeam Hadoram, räntemästaren; men Israels barn stenade honom ihjäl: och Konung Rehabeam steg med hast på sin wagn, och flydde til Jerusalem.

19. Alltså föll Israel af ifrå Davids hus alt in til thenna dag.

11. Capitel.

Då Rehabeam kom til Jerusalem, för-samlade han Juda hus och Benjamin, hundrade tusende och åttatio tusende unga män, som stridsamme woro, til at strida emot Israel, at the måtte komma riket åter under Rehabeam.

2. Men HERrans ord kom til Semaja, then Guds mannen, och sade:

3. Tala til Rehabeam, Salomos son, Juda Konung, och til hela Israel, som under Juda och Benjamin är, och såg:

4. Thetta säger HERren: I stolen icke draga up, ej heller strida emot edra bröder: hwar och en gånge åter hem; förty thet är stedt af mig. The lydde

HERRans ord, och wände igen at draga emot Jerobeam.

5. Men Rehabeam bodde i Jerusalem, och byggde the fasta städer i Juda :

6. Nemligen, Bethlehém, Esham, Thetó,

7. Bethzur, Socho, Adullam,

8. Gath, Maresa, Siph,

9. Adoraim, Easís, Asefa,

10. Jorga, Aíalon och Hebron ; hwilka woro the fastaste städer i Juda och BenJamin.

11. Och han gjorde them fasta, och satte ther öfwerstar in, och försedde them med spisning, olja och win.

12. Och i alla städer ställade han skildar och spjut, och gjorde them gansta fasta : och Juda och BenJamin woro under honom.

13. Och gåfwo sig til honom Presterne och Leviterne utaf hela Ísrael och alla therås gränser.

14. Och the öfwergåfwo alla therås förstäder och háfwor, och kommo til Juda i Jerusalem ; förty Jerobeam och hans söner fördrefwo them, at the icke kunde bruka HERranom Presterskapet.

15. Men han stiftade sig Prester til högderna och til djeflar och falskwar, som han gbra lát.

16. Och efter them kommo, utaf alla Ísraels släcter, the som sitt hjerta gåfwo til at fråga efter HERran Ísraels Gud, til Jerusalem, at the måtte offra HERranom sina såders Gud.

17. Och the förstärkte alltså Juda rike, och styrkte Rehabeam, Salomos son, i tre år ; ty the wandrade på Davids och Salomos wäg i tre år.

18. Och Rehabeam tog Mahalath, Jerimoths dotter, Davids sons, til hustru, och Abihail, Eliabs dotter, Isai sons.

19. Hon födde honom thesa söner : Jehus, Semaria och Saham.

20. Therefter tog han Maacha, Absaloms dotter : hon födde honom Abia, Attai, Sisa och Selomith.

21. Men Rehabeam hade Maacha, Absaloms dotter, lärare än alla sina

hustrur och frillor ; (ty han hade aderton hustrur och sextio frillor, och födde åtta och tjugu söner och sextio döttrar.)

22. Och Rehabeam satte Abia, Maacha son, til et hufvud och en förste öfwer hans bröder ; ty han hade i sinnet gbra honom til Konung.

23. Och han wärte til, och fördelade alla sina söner i Juda och BenJamins land i alla fasta städer : och han gaf them spisning i stor mängd ; och han tog många hustrur.

12. Capitel.

Nå Rehabeams rike wardt stadfast och förstärkt, öfvergaf han HERrans lag, och hela Ísrael med honom.

2. Men i femte året Konung Rehabeams drog Sísak, Konungen i Egypten up emot Jerusalem ; förty the hade syndat emot HERran ;

3. Med tusende och tuhundra wagnar och med sextio tusende resenärer ; och thet folk war icke til råknandes, som med honom kom utur Egypten, Lybia, Eudhim och Ethiopien.

4. Och han wann the fasta städer som i Juda woro, och kom in til Jerusalem.

5. Så kom Semaja, then Propheten, til Rehabeam och til the öfwersta i Juda, som sig til Jerusalem församlat hade för Sísak, och sade til them : Thetta säger HERren : I hafwen öfvergiftit mig ; theför hafwer jag öfvergiftit eder i Sísaks hand.

6. Då ödmjukade sig the öfwerste i Ísrael, med Konungen, och sade : HERren är rättwis.

7. Då HERren nu såg, at the ödmjukade sig, kom HERrans ord til Semaja, och sade : The hafwa ödmjukat sig ; theför wil jag icke förderfwa them ; utan jag wil gifwa them en liten undsättning, så at min wrede icke skal drypa på Jerusalem genom Sísak.

8. Dock skola the warda honom underdånige, at the måga lära hwad thet är, at tjena mig, och tjena Konungariken i landen.

9. Alltså drog Sísak, Konungen i Egypten, up til Jerusalem, och tog ut the

håfvor i HERRans hus och the håfvor i Konungshuset, och förde allsammans bort: theslites tog han och the gyldene stöldar som Salomo låt göra:

10. I hwilkas stad Konung Rehabeam låt göra kopparstöldar, och besallte them the öfwersta för drabanterna, som wakt höllo för porten af Konungshuset.

11. Och så ofta som Konungen gick uti HERRans hus, kommo drabanterna, och buro them, och lade them åter i drabant-kammaren.

12. Och efter han ödmjukade sig, wände sig HERRans vrede ifrå honom, så at icke allt förderfwadt wardt; ty thet war ännu något godt i Juda.

13. Alltså kom Konung Rehabeam sig före i Jerusalem, och regerade. Et och fyratio år gammal war Rehabeam, då han wardt Konung; och han regerade i suttion år i Jerusalem, uti then stad som HERRen utwält hade utur alla Israels släfter, at han thet sitt namn sätta skulle: hans moder het Naama, en Ammonitiska.

14. Och han handlade illa, och stöckade icke sitt hjerta til at söka HERRan.

15. Men Rehabeams gerningar, både the första och the sista, äro bestrifna och upptecknade uti then Prophetens Seimaja, och i Iddo, then Starens gerningar. Och örligade Rehabeam och Zerobeam så länge the lefde.

16. Och Rehabeam affomnade med sina fäder, och wardt begrafwen uti Davids stad, och hans son Abia wardt Konung i hans stad.

13. Capitel.

Uti adertonde året Konung Zerobeams wardt Abia Konung i Juda;

2. Och han regerade tre år i Jerusalem: hans moder het Michaja, Uriels dotter af Gibeä. Och en strid höf sig up emellan Abia och Zerobeam.

3. Och Abia gjorde sig redo til strid med fyrahundrade tusende unga män, starka til strid; men Zerobeam gjorde sig redo til at strida emot them med åttahundrade tusende starka unga män.

4. Och Abia steg up på Zemaraimsbjerg, som ligger på Ephraims berg, och sade: Hörrer här til, Zerobeam och hela Israel:

5. Wetten I icke, at HERRen Israels Gud hafwer gifwit David Israels Konungarike til ewig tid, honom och hans söner genom et saltförbund?

6. Men Zerobeam, Rebat son, Salomos tjänare, Davids sons, reste sig up, och satte sig emot sin Herr.

7. Och til honom hafwa gifwit sig lösbattige män och Belials barn, och hafwa förstårt sig emot Rehabeam, Salomos son; förty Rehabeam war ung och af bliddigt hjerta, så at han icke wårjde sig för honom.

8. Nu menen I wilja sätta eder emot HERRans rike ibland Davids söner, efter I ären en stor hop, och hafwen gyldene kalshwar, som Zerobeam eder för gudar gjort hafwer.

9. Hafwen I icke fördrifwit HERRans Presters, Aarons söner, och Leviterna, och hafwen gjort eder egna Presters, såsom folken i landen? Then som kommer til at fylla sin hand med en ung slut och sin wårdrar, then warder Prest til them som icke äro gudar.

10. Men med oss är HERRen vår Gud, then wi icke öfvergifwe, och Presterna, som HERRanom tjena, Aarons barn, och Leviterne i theras flyglor:

11. Och the uptända HERRanom bränneoffer, hwar morgon och hwar afton, thet til thet goda råtkerket; och the tilreda bröden på thet rena bordet, och then gyldene staken med sina lampor, så at the warda uptände hwar afton; ty wi hälle HERRans vår Guds wakt; men I hafwen öfvergifwit honom.

12. Si, med oss är Gud i spetsen, och hans Presters och trumpeterna, til at trumpeta, så at man skal trumpeta emot eder. I Israels barn, strider icke emot HERRan edra fäders Gud; ty thet warder eder icke wäl bekommandes.

13. Men Zerobeam gjorde en bathår, at han måtte komma bak uppå them;

så at these woro fram för Juda, och bakhåren efter them.

14. Då nu Juda wände sig om, si, så war strid både för och efter: så ropade the til HERRan, och Presterne trumpetade med trumpet;

15. Och hwar man i Juda skriade. Och så hwar man i Juda skriade, plågade Gud Jerobeam och hela Israel för Abia och Juda.

16. Och Israels barn flydde för Juda; och Gud gaf them i theras händer.

17. Och Abia med sitt folk gjorde en stor slagting på them; och föllo af Israel slagne femhundrade tusende unga män.

18. Alltså wordo Israels barn nedertyngte i then tiden, och Juda barn wordo tröste; förty the förlåto sig på HERRan theras faders Gud.

19. Och Abia jagade efter Jerobeam, och wann honom städer af, BethEl med thes byar, Jesana med thes byar, och Ephron med thes byar:

20. Så at Jerobeam kom intet mer til magt, så länge Abia lefde; och HERRen plågade honom, så at han blef dödd.

21. Då nu Abia wardt förstärkt, tog han fjorton hustrur, och födde två och tjugu söner och serton döttrar.

22. Hwad nu mer om Abia sågandes år, och om hans wägar och hans gerningar, thet år skrifwit uti then Prophetens Idö Historia.

14. Capitel.

Och Abia affomnade med sina fäder; och the begrofwu honom uti Davids stad; och Asa, hans son, wardt Konung i hans stad. Uti then tiden war landet stilla i tio år.

2. Och Asa gjorde thet rätt war och thet HERRanom hans Gud wäl behagade;

3. Och kastade bort the främmande altare och högderna, och slog sönder stödderna, och högg af lundarna;

4. Och lät säga Juda, at the skulle söka HERRan theras faders Gud, och göra efter lagen och budorden.

5. Och han kastade bort utur alla Juda städer högderna och afgudarna; ty riket war stilla för honom.

6. Och han byggde fasta städer i Juda, medan landet stilla, och intet örlig emot honom war uti the åren; ty HERRen gaf honom ro.

7. Och han sade til Juda: Låt oss bygga thesa städerna, och låta gå murar ther omkring och torn portar och bomar, efter wi hafwe roslighet i landet; ty wi hafwe sökt HERRan war Gud: ja, wi hafwe sökt honom; och han hafwer gifwit oss ro alt omkring. Alltså byggde the, och thet gick wäl fram.

8. Och Asa hade en hår, som spjut och stöld buro; utaf Juda treshundrade tusende, och utaf BenJamin the som stöld buro, och med boga kunde, tushundrade tusende och åttatitotusende; och these woro alle starke hjeltar.

9. Så drog emot them Gerah, then Ethiopen, med en mächtig hår, tusende resor tusende, ther til treshundrade wagnar; och the kommo in til Marefa.

10. Och Asa drog ut emot honom; och the redde sig til strid uti then dalen Zephatha wid Marefa.

11. Och Asa åkallade HERRan sin Gud, och sade: HERRe, när tig år ingen åttilnad at hjälpa ibland många, eller ther ingen magt år. Hjelp oss, HERRe war Gud; ty wi förlåte oss på tig, och i ditt namn åre wi komne emot thenna hopen. HERRe war Gud, mot tig förmår ingen menniska något.

12. Och HERRen plågade the Ethioper för Asa och för Juda, så at the flydde.

13. Och Asa, med folket som med honom war, jagade efter them alt in til Gerar: och the Ethioper föllo, så at ingen af them blef lefwande; utan the wordo nederlagde för HERRanom och för hans hår: och the togo ganska mycket rof ther af.

14. Och han slog alla städer omkring Gerar; ty HERRans fruktan kom öfwer them: och the stöflade alla städer; ty ther war mycket rof inne.

15. Slogo the också bostapens hyddor, och togo får ganfka mycket, och camel-
ler; och kommo igen til Jerusalem.

15. Capitel.

Och uppå Asaria, Obed son, kom
Guds Ande.

2. Han gick ut emot Asa, och sade til
honom: Hörer här til, Asa och hela
Juda och BenJamin: HERren är
med eder, efter I ären med honom;
och när I söken honom, låter han
sig af eder finna: om I och öfver-
gifwen honom, så öfvergifwer han
och eder.

3. Men thet stal wara många dagar
i Israel, at ther stal ingen rätt Gud
wara, ingen Prest som lærer, ingen
lag.

4. Och när the omvända sig i sin nöd
til HERran Israels Gud, och söka ho-
nom, så stal han låta sig finna.

5. På then tiden warder icke wäl
gångande them som ut- och ingå; för-
ty thet warder et stort buller öfwer
alla them som bo på jorden.

6. Ty thet ena folket stal slå thet an-
dra, och en stad then andra; förty
Gud stal försträcka them med allahan-
da ångest.

7. Men I, warer tröste, och draget
icke edra händer ifrå; ty edert wert
hafwer sin lön.

8. Då Asa hörde thesa orden, och O-
beds, then Prophetens prophetia, wardt
han tröst, och kastade bort the styggel-
ser utu hela Juda land och BenJamin
och utu städerna som han wunnit hade
på Ephraims berg, och förnyade HER-
rans altare, som för HERrans förhus
stod;

9. Och församlade hela Juda och Ben-
Jamin, och främlingarna när them
utaf Ephraim, Manasse och Simeon;
förty til honom föllo många af Israel,
tå the sågo, at HERren hans Gud
med honom war.

10. Och the församlade sig til Jerusa-
lem i tredje månaden, i femtonde året
Asa rikes;

11. Och offrade på then dagen HER-

ranom utaf rostvet, som the hämtat
hade, siuhundrade nöt och siutusen-
de får.

12. Och the trädde uti förbundet, at
the skulle söka HERran theas faders
Gud af alt hjerta och af all själ;

13. Och hwilken som icke sökte HER-
ran Israels Gud, han skulle dö, både
liten och stor, både man och qwinna.

14. Och the swuro HERranom med
hög röst, med rop, med tumpeter och
basuner.

15. Och hela Juda fröjdade sig öfwer
eden; ty the hade swurit af alt hjerta:
och the sökte honom af all wilja; och
han lät sig af them finna: och HERren
gaf them ro alt omkring.

16. Och Konung Asa satte sin moder
Maacha af ämbetet, för thet hon stik-
tat hade uti Miplezeths lund: och Asa
utrotade hennes Miplezeth, och sonder-
slog honom, och upbrände honom wid
Kidrons bäck.

17. Men högberna woro icke bortlagde
utur Israel: dock war Asa hjerta rätt-
sinnigt så länge han lefde.

18. Och han lät komma in uti Guds
hus hwad hans fader helgat hade, och
hwad han sjelf helgat hade, silfwer,
guld och kåril.

19. Och intet örlig war alt in til fem-
te och trettionde året Asa rikes.

16. Capitel.

Uti sjette och trettionde året Asa rikes
drog Baesa up, Israels Konung, emot
Juda, och byggde Rama, på thet han
skulle förmäna Asa, Juda Konung, ut-
och infara.

2. Men Asa tog af häfsworna uti
HERrans hus och i Konungshuset,
silfwer och guld, och sände til Benha-
dad, Konungen i Syrien, som bodde i
Damascon, och lät säga honom:

3. Emellan tig och mig är et förbund,
emellan min och tin fader: theföre
hafwer jag sändt tig silfwer och guld,
at tu thet förbund med Baesa, Konun-
gen i Israel, öfvergifwa skal, at han
må draga bort ifrå mig.

4. Benhadad lydde Konung Asa, och

sände sina härförstar emot Israels städer: the slogo Zion, Dan och Abel-Majim och alla Naphtali kornstäder.

5. Då Baesa thet hörde, wände han igen at bygga Rama, och höll up af sitt werk.

6. Men Konung Asa tog til sig hela Juda; och the togo bort sten och trä ifrå Rama, ther Baesa med byggde, och han byggde ther med Seba och Mizpa.

7. På then tiden kom Hanani, Siaren, til Asa, Juda Konung, och sade til honom: Efter tu förlåt tig på Konungen i Syrien, och hafwer icke förlåtit tig på HERren tin Gud; theförre är Konungens magt af Syrien undsluppen tin hand.

8. Woro icke the Ethioper och Lybier en mågta stor hop, med ganska många wagnar och resenärer? Likwål gaf HERren them i tin hand, så tu förlåt tig på honom.

9. Sörty HERrans ögon påda alla land, at han skal styrka them, som af alt hjerta hålla sig in til honom. Tu hafwer gjort dårligt; theförre skal tu och här efter få örlig.

10. Men Asa wardt wred på Siaren, och lade honom i fångelse; ty han knorrade emot honom om thetta stycket. Och Asa undertryckte några af folket i then tiden.

11. Men Asa gerningar, både the första och the sista, si, the åro strifna uti Juda och Israels Konungars bok.

12. Och Asa wardt frak i sina fötter, uti nionde och trettionde året sitt rikes; och hans frakthet fick öfvermachten, och han sökte intet HERren i sin frakthet, utan läkare.

13. Alltså affomnade Asa med sina fäder, och blef död i första och fyrati-onde året sitt rikes.

14. Och man begrof honom uti hans graf, som han sig hade grafwa låtit uti Davids stad: och the lade honom på sin sång, hwilken man upfyllt hade med godt rökiwerk och allahanda speceri, efter apothekares konst gjordt; och the gjorde et ganska stort brännande.

17. Capitel.

Och hans son Josaphat wardt Konung i hans stad, och wardt mågtig emot Israel.

2. Och han lade krigsfolk uti alla Juda fasta städer, och satte befallningsmän i Juda land och i Ephraims städer, som hans fader Asa wunnit hade.

3. Och HERren war med Josaphat; ty han wandrade i the förre Davids sin faders wägar, och sökte icke Baalim,

4. Utan sin faders Gud; och wandrade i hans bud, och icke efter Israels gerningar.

5. Theförre stadsäste HERren honom riket. Och hela Juda gaf Josaphat stänker; och han hade rikedomar och härlighet ganska mycket.

6. Och så hans hjerta dristigt wardt i HERrans wägar, hof han också bort högderna och lundarna utu Juda.

7. Uti tredje året sitt rikes sände han sina förstar, Benhail, Obabja, Sacharia, Methaneel och Michaja, at the skul-le lära i Juda städer;

8. Och med them the Leviter, Semaia, Methania, Sebadia, Asahel, Semiramoth, Jonathan, Adonia, Tobia och TobAdonia; och med them Presterna Elisama och Joram.

9. Och the lärde i Juda, och hade HERrans lagbok med sig, och foro omtring i alla Juda städer, och lärde folket.

10. Och HERrans fruktan kom öfwer alla riken i the land som lågo omtring Juda, så at the intet stridde emot Josaphat.

11. Och the Philisteer förde Josaphat stänker, en hop sifwer: och the Araber förde honom sjutusen och sjuhundrade wädrar, och sjutusen och sjuhundrade bockar.

12. Alltså wärte Josaphat til, och wardt ju större och större; och han byggde i Juda flott och kornstäder;

13. Och hade mycket at skaffa i Juda städer: och woro stridsamme och wåldige män i Jerusalem.

14. Och thetta war ordningen ibland

theras såders hus, som i Juda öfverflar woro öfwer tusende: Adna, then öfversten; och med honom woro tre hundrade tusende wäldige män.

15. Näst honom war Johanan, then öfversten; och med honom woro tuhundrade och åttatiusende.

16. Ther näst Amasia, Sichri son, then HERRans frivillige; och med honom woro tuhundrade tusende wäldige män.

17. Af BenJamins barn war Eljada en mågtig man; och med honom woro tuhundrade tusende, som med bogar och stöls färdige woro.

18. Efter honom war Josabad; och med honom woro hundrade och åttatiusende färdige män til strid.

19. These waktade alla på Konungen, förutan the som Konungen lagt hade uti the fasta städer i hela Juda.

18. Capitel.

Och Josaphat hade stora rikedomar och härlighet, och beskrundade sig med Achab.

2. Och efter tu år drog han ned til Achab til Samarien: och Achab lät slagta för honom och för thet folk som när honom war mycket får och få: och han kom honom ther til, at han skulle draga med honom up til Ramoth i Gilead.

3. Och Achab, Israels Konung, sade til Josaphat, Juda Konung: Drag med mig til Ramoth i Gilead. Han sade til honom: Jag är såsom tu, och mitt folk såsom ditt folk: wi wilje med dig i striden.

4. Men Josaphat sade til Israels Konung: Räre, fråga i thenna dag HERRans ord.

5. Och Israels Konung församlade af Propheterna fyrahundrade män, och sade til them: Skole wi draga til Ramoth i Gilead i strid, eller skal jag låta thet bestå? The sade: Drag up; Gud warder thet gifwande i Konungens hand.

6. Men Josaphat sade: Är här icke ännu någon HERRans Prophet, at wi måge fråga af honom?

7. Israels Konung sade til Josaphat: Här är ännu en man, at wi måge fråga HERRan af honom; men jag är wred på honom, förty han spår intet godt öfwer mig, utan alltid ondt, nemligen, Micha Jimla son. Josaphat sade: Konungen såge icke så.

8. Och Israels Konung kallade en sin kamererare, och sade: Hämta med hast hit Micha Jimla son.

9. Och Israels Konung och Josaphat, Juda Konung, suto hwarthera på sin stol beklädd: och the suto på platsen för ingången til porten i Samarien; och alla Propheterne spådde för them.

10. Och Zedekia, Chenaana son, gjorde sig jernhorn, och sade: Thetta säger HERRen: Här med skal tu stöta the Syrer, til thes tu gör ända med them.

11. Och alla Propheterne spådde thet samma, och sade: Drag up til Ramoth i Gilead, och war lyckosam. HERRen skal gifwa thet i Konungens hand.

12. Och bodet, som åstad gångit war til at kalla Micha, talade med honom, och sade: Si, Propheternas tal är en: dragteligen godt för Konungen: Räre, lät och dina ord wara såsom en theras, och tala thet godt är.

13. Micha sade: Så sant som HERRen lefwer, hwad min Gud sågande warder, thet wil jag tala.

14. Och då han kom til Konungen, sade Konungen til honom: Micha, stole wi draga til Ramoth i Gilead til strid, eller skal jag låta thet blifwa? Han sade: Drager up, och eder ste lycka; thet skal eder i edra händer gifwit warda.

15. Men Konungen sade til honom: Jag besvärar dig ännu en gång, at tu säger mig icke annat än sanningen, i HERRans namn.

16. Då sade han: Jag såg hela Israel förströdd på bergen, såsom får the ingen herde hafwa. Och HERRen sade: Hafwa thesa ingen herre? Fare hwar och en hem igen med frid.

17. Då sade Israels Konung til Josaphat: Sade icke jag dig, at han spår intet godt öfwer mig, utan ondt?

18. Men han sade: Therefore hörer HERRans ord: Jag såg HERRan sitta på sin stol, och all then himmelska härren stod wid hans högra sida, och wid hans vänstra.

19. Och HERRen sade: Ho wil tälja Achab, Israels Konung, i thet sinnet, at han drager up, och faller i Ramoth i Gilead? Och så then ene sade så, och then andre så,

20. Kom en ande fram, och stod för HERRanom och sade: Jag wil tälja honom i thet sinnet. HERRen sade til honom: Hwar med?

21. Han sade: Jag wil fara ut, och wara en falst ande uti alla hans Propheters mun. Och han sade: Du skal tälja honom i thet sinnet, och uträttat; far åstad, och gör alltså.

22. Nu si, HERRen hafwer gifwit en falst anda uti thesa tina Propheters mun, och HERRen hafwer talat ondt öfwer tig.

23. Då trädde Zedekia Chenaana son fram, och slog Micha wid kindbenet, och sade: Hvilken wäg är HERRans ande gången ifrå mig, til at tala med tig?

24. Micha sade: Si, tu skal så seet, då tu kommer uti innersta kammaren, til at undstinga tig.

25. Men Israels Konung sade: Tager Micha, och låter honom blifwa när Amon, stadsfogden, och när Joas, Konungens son.

26. Och säger: Så säger Konungen: Lågger thenne i fångelse, och spiser honom med bedröfwelens bröd och watn, til thes jag kommer igen med frid.

27. Micha sade: Om tu kommer igen med frid, så hafwer icke HERRen talat genom mig. Och han sade: Hörer här til alt folk.

28. Alltså drog Israels Konung up, och Josaphat, Juda Konung, til Ramoth i Gilead.

29. Och Israels Konung sade til Josaphat: Jag wil förklåda mig, och komma i striden; men haf tu tina kläder uppå. Och Israels Konung förklådde sig; och the kommo i striden.

30. Men Konungen i Syrien hade budit sina öfwerste resenärer, at the skulle strida emot ingen, antingen liten eller stor, utan emot Israels Konung allena.

31. Då nu the öfwerste resenärerneingo se Josaphat, tänkte the, thet är Israels Konung, och drogo omkring til at strida emot honom; men Josaphat ropade, och HERRen halp honom, och Gud wände them ifrå honom.

32. Ty då the öfwerste resenärerne sågo, at thet icke war Israels Konung, wände the sig bort ifrå honom.

33. Men en man bände sin boga hårdt, och sköt Israels Konung emellan magen och lungorna. Då sade han til sin forman: Wänd tin hand, och för mig utu håren; förty jag är säråd.

34. Och striden warte til i then dagen. Och Israels Konung stod på sin wagn emot the Syrer alt in til aftonen, och blef död när solen nedergick.

19. Capitel.

Men Josaphat, Juda Konung, kom hem igen med frid til Jerusalem.

2. Och gick ut emot honom Jehu, Hanani son, Siaren, och sade til Konung Josaphat: Skulle tu så hjälpa then ogudsaktiga, och ålsta them som HERRan hata? Förthenskul är öfwer tig HERRans wrede.

3. Så är dock lifwål något godt funnit i tig, at tu hafwer borthäfwit the lundar utu landet, och hafwer sticket titt hjerta til at söka Gud.

4. Alltså blef Josaphat i Jerusalem: och han drog åter ut ibland folket, alt ifrå Beer-Seba och in uppå Ephraims berg, och igenkallade them til HERRan theas faders Gud.

5. Och han beställde domare i landet uti alla Juda fasta städer, några uti hwar stad;

6. Och sade til domarena: Ser til hwad I gören; förty I hållen icke mennisko-dom, utan HERRans; och han är med eder i domen.

7. Therefore låter HERRans fruktan wara när eder. Tager eder wara,

och görer så; ty när HERRanom vår Gud är ingen orätt, eller anseende til personer, ej heller tager han gäfwor.

8. Och satte Josaphat i Jerusalem utaf Leviterna och Presterna och utaf the öfwersta fäderna i Israel öfwer HERrans dom och saker, och lät them bo i Jerusalem;

9. Och båd them, och sade: Görer alltså uti HERrans fruktan, med tro och rätt hjerta.

10. Uti alla the saker som komma til eder ifrån edra bröder, som bo i sina städer, emellan blod och blod, emellan lag och bud, emellan seder och rätter, stolen I undervisa them, at the icke förbröta sig emot HERran, och en wrede må komma öfwer eder och edra bröder: görer alltså, så warden I icke brottsslige.

11. Si, Amaria, Presten, är en öfwerste öfwer eder i alla HERrans saker; så är Sebadia, Ismael son, Förste i Juda hus i alla Konungssaker; så hafwen I ämbetsmän, Leviterna, för eder. Warer tröste, och görer så; och HERRen warder blifwande med the goda.

20. Capitel.

Ther efter kommo Moabs barn, Ammons barn, och med them the af Ammonim, til at strida emot Josaphat.

2. Och man kom och bodade thet Josaphat, och sade: Emot tig kommer et mågta stort tal ifrån hinsidan hafwet, af Syrien; och si, the äro i Hazegon Thamar, thet är EnGebi.

3. Och Josaphat fruktade sig, och ställde sitt ansikte til at söka HERran, och lät utropa en fasta i hela Juda.

4. Och Juda kom tilhopa, til at söka HERran; kommo och utaf alla Juda städer, til at söka HERran.

5. Och Josaphat trädde in i menigheten af Juda och Jerusalem uti HERrans hus in för nya gården;

6. Och sade: HERre våra fäders Gud, äst icke tu Gud i himmelen, och råder öfwer alla bedningarnas riken: och i tin hand är kraft och magt, och in-

gen är, som emot tig stå kan.

7. Hafwer tu, vår Gud, icke fördrifwit thetta landets inbyggare för titt folk Israel, och hafwer gifwit thet Abrahams tin wäns såd til ewig tid;

8. Så at the hafwa bott ther uti, och byggt tig ther inne til titt namn en helgedom, och sagt:

9. Om något ondt, swärd, straff, pestilentie, eller hård tid öfwer oss komme, skulle wi stå för thetta hus in för tig (förty titt namn är i thetta hus), och ropa til tig i vår nöd, så wille tu höra ther til och hjälpa.

10. Nu si, Ammons barn, Moab och the af Seirs berg, öfwer hwiffa tu icke lät Israels barn draga, td the foro utur Egypti land, utan the måste wilka af ifrå them, och icke förderfwa them:

11. Och si, the låta oss thet umgälla, och komma til at utdrifwa oss utu titt arf, som tu oss gifwit hafwer.

12. Vår Gud, wil tu icke döma them? Ty i oss är ingen magt emot thenna stora hopen, som emot oss kommer: wi wete icke hwad wi göra stole; utan våra ögon se til tig.

13. Och hela Juda stod för HERranom med sina barn, hustrur och söner.

14. Men öfwer Jahasiel, Sacharia son, Benaja sons, Jehiels sons, Matthanias sons, then Leviten utaf Asaphs barn, kom HERrans ande midt i menigheten,

15. Och sade: Alter här til, hela Juda och I Jerusalems inbyggare och Konung Josaphat. Så säger HERren til eder: I stolen icke frukta eder, eller gifwa eder för thenna stora hopen; ty I striden icke, utan Gud.

16. I morgon stolen I draga ned til them: och si, the draga up til Si, och I stolen råka them wid båden för öfven Jeruel.

17. Förty I stolen intet strida i thenna saken; allenast träder fram, och står och ser HERrans salighet, then med eder är. Juda och Jerusalem, frukter eder intet, och gifwer eder icke: i morgon drager ut emot them; HERren är med eder.

18. Då bådte sig Josaphat med sitt ansikte til jorden; och hela Juda och Jerusalem's inbyggare föllo ned för HERRanom, och tilbådo HERRan.

19. Och Leviterne utaf the Rehathiters barn och utaf the Korhithers barn, stodo up til at låsiva HERRan Israels Gud med hög röst åt himmelen.

20. Och the woro bittida uppe om morgonen, och drogo ut til then öfken Thekoa. Och då the utdrogo, stod Josaphat och sade: Hörer här til, Juda och Jerusalem's inbyggare: Tror uppå HERRan eder Gud, så warden I trygge; och tror hans Propheter, så sker eder lycka.

21. Och han underwiste folket, och satte sångare för HERRanom och them som låsiva skulle i helig skrud, och gå för wåpnade håren, och säga: Tacka HERRanom; ty hans barmhertighet warar ewinnerligen.

22. Och då the begynte til at tacka och låsiva, låt HERRan bakhåren, som emot Juda kommen war, komma in på Ammons barn, Moab och them af Seirs berg; och the slogo them.

23. Då stodo Ammons barn och Moab emot them af Seirs berg, til at förspilla och nederläggä them; och då the hade gjort ända på them af Seirs berg, haly then ene then andra, at the och förderhwade sig sjelfwa.

24. Men då Juda kom til Mizpe, wid öfken, wände the sig emot hopen; och si, då lågo the döda kropparne på jorden, så at ingen undsluppen war.

25. Och Josaphat kom med sitt folk til at byta theas rof; och the funno ibland them mycket ägodelar och kläder och kosteliga tyg, och stöflade them, så at the icke mer kunde föra, och utbytte rofwet i tre dagar; ty thet war ganskt mycket.

26. På fjerde dagen kommo the tilhopa uti låsdalen; förty ther lås Wade the HERRan: ther af heter thet rumet låsdal, alt in til thenna dag.

27. Alltså wände hwar och en af Juda och Jerusalem tilbaka igen, och Josaphat före them, så at the drogo til

Jerusalem med fröjd; ty HERRen hade gifwit them en glädje öfwer theas fiender.

28. Och the drogo in uti Jerusalem, med psaltare, harpor och trumpeter, til HERRans hus.

29. Och Guds fruktan kom öfwer alla riken i landet, då the hörde, at HERRen hade stridt emot Israels fiender.

30. Alltså wardt Josaphats rike stilla; och Gud gaf honom ro alt omkring.

31. Och Josaphat regerade öfwer Juda; och war fem och trettio år gammal, då han konung wardt, och regerade fem och tjugu år i Jerusalem: hans moder hette Asuba, Gilhi dotter.

32. Och han wandrade uti sin faders Asa wäg, och gif intet ther ifrå, at han ju gjorde thet HERRanom wäl täckes;

33. Undantagande, at the högder icke borttagne worbo; förty folket hade ännu icke sticket sitt hjerta til theas faders Gud.

34. Hwad nu mer om Josaphat sågandes år, både thet första och thet sista, si, thet år skrifwit i Jehu gerningar, Hanani söns, hwilka han upteknat hafwer uti Israels Konungars bok.

35. Ther efter förenade sig Josaphat, Juda Konung, med Ahasia, Israels Konung, hwilken ogudaktig war i sitt wäsende.

36. Och han samfällde sig med honom til at göra stepp, at the skulle fara til sjö; och steppen gjorde the i Ejion Geber.

37. Men Elieser, Dobaya son, af Maresa, spådde emot Josaphat, och sade: Thersöre at tu hafwer förenat dig med Ahasia, hafwer HERRen om intet gjort titt werk. Och steppen woro sönderslagne, och kunde intet til sjö fara.

21. Capitel.

Och Josaphat affomnade med sina fäder, och wardt begrafven när sina fäder uti Davids stad; och hans son Joram wardt Konung i hans stad.

2. Och han hade bröder, Josaphats söner, Asaria, Jehiel, Sacharia, Asaria,

Michael och SephatJa; these woro alle Josaphats, Juda Konungs barn.

3. Och theas fader gaf them många gåfwor i silfwer, guld och klenodier, med fasta städer i Juda; men riket gaf han Joram; ty han war then förste födde.

4. Då nu Joram upfom öfwer sin faders rike, och wardt thes mågtig, drap han alla sina bröder med swärd; ther til ock somliga af the öfwerstar i Israael.

5. Tu och trettio år gammal war Joram, då han wardt Konung, och regerade åtta år i Jerusalem.

6. Och han wandrade uti Israels Konungars wäg, såsom Achabs hus gjort hade; förty Achabs dotter war hans hustru: och han gjorde hwad HERanom misshagade.

7. Men HERen wille icke förderfwa Davids hus, för thet förbunds stul, som han med David gjort hade, såsom han sagt hade, at gifwa honom och hans barn en lyfta i alla dagar.

8. I hans tid föllö the Edomeer af ifrå Juda, och gjorde öfwer sig en Konung.

9. Förty Joram war tit öfwerdragen med sina öfwerstar, och alla wagnarna med honom; och han hade warit uppe om natten, och slagit the Edomeer alt omkring sig och öfwerstarna för wagnarna.

10. Thersföre föllö the Edomeer af ifrå Juda alt in til thenna dag. På samma tid föll ock Libna ifrå honom; ty han öfwer gaf HERan sina faders Gud.

11. Gjorde han ock högder på bergen i Juda, och kom them i Jerusalem til horeri, och förstörde Juda.

12. Men en skrifwelse kom til honom ifrå then Propheten Elia, så lydande: Thetta säger HERen tin faders Davids Gud: Thersföre at tu icke wandrat hafwer uti tin faders Josaphats wägar, icke heller i Asa, Juda Konungs wägar;

13. Utan tu wandrar uti Israels Konungars wäg, och kommer Juda och

them i Jerusalem til horeri, efter Achabs hus horeri; och hafwer ther til dräpitt tina bröder af tin faders hus, som bättre woro än tu:

14. Si, HERen skal slå dig med en stor plåga på titt folk, på tina barn, på tina hustrur, och uppå alla tina ägodelar.

15. Och tu skal få mycken sjukdom uti tina inelsswor, til thes at tina inelsswor stola, för sjukdoms stul, utgå dag för dag.

16. Alltså uppväckte HERen emot Joram the Philisteers anda, och the Arabers, som ligga wid Ethiopien.

17. Och the drogo up til Juda, och förstörde thet, och förde bort alla hafwor som förhanden woro i Konungshuset; ther til hans söner och hans hustrur, så at honom blef ingen son qwar, förutan Joahas, hans yngste son.

18. Och efter alt thetta plågade HERen honom i hans inelsswor: med en sådan sjukdom som icke stod til botandes.

19. Och som thet nu warade dag ifrå dag, och då tu års tid förgången war, gingo hans inelsswor ut af honom med hans sjukdom. Och han blef dödd af en ond sjukdom; och the gjorde intet brännande öfwer honom, såsom the hans fäder gjort hade.

20. Tu och trettio år gammal war han, då han wardt Konung, och regerade åtta år i Jerusalem, och wandrade så, at thet icke mycket dogde. Och the begrofwö honom i Davids stad; dock icke ibland Konungsgrifterna.

22. Capitel.

Och the i Jerusalem gjorde til Konung Athasja, hans yngste son, i hans stad; förty frigsfolket, som utaf the Araber med hären kommo, hade alla the första ihjällslagit: thersföre wardt Athasja Konung, Jorams son, Juda Konungs.

2. Tu och fyratio år gammal war Athasja, då han wardt Konung, och regerade et år i Jerusalem: hans moder het Athalia, Amri dotter.

3. Han wandrade ock uti Achabs hus

vrågar; ty hans moder höll honom ther til, at han skulle göra thet ondt war.

4. Therefore gjorde han thet HERRans icke behagade, såsom Achabs hus; ty the wore hans rådgifware efter hans faders död, så at the förderfwade honom.

5. Och han wandrade efter theras råd, och han drog bort med Joram, Achabs son, Israels Konung, i strid, til Ramoth i Gilead, emot Haseel, Konungen i Syrien: men the i Rama slogo Joram;

6. Så at han omwände, til at låta låka sig i Sisreel; förty han hade sår som han fått hade i Rama, då han stridde med Haseel, Konungen i Syrien. Och Ahasia, Joram son, Juda Konung, for ned til at bese Joram, Achabs son, i Sisreel, som framt låg.

7. Ty then ofården war så af Gudi Ahasia tilfogad, at han skulle komma til Joram, och så med Joram utdraga emot Jehu Himsi son, hwilken HERRen smort hade, til at utrota Achabs hus.

8. Då nu Jehu höll uppå at straffa Achabs hus, fann han några öfwerstar af Juda och Ahasia bröders barn, som Ahasia tjente; och drap them.

9. Och han sökte Ahasia, och fick honom fatt, ther han sig undstungit hade i Samarien; och han wardt hafd fram för Jehu. Han drap honom, och man begrof honom; ty the sade: Han är Josaphats son, hwilken efter HERRans sökte af alt hjerta. Och war sedan ingen qwar utaf Ahasia hus, som Konung kunde wara.

10. Då nu Athalia, Ahasia moder, såg at hennes son död war, stod hon up, och förgjorde all Konungslig såd i Juda hus.

11. Men Josabeath, Konungens dotter, tog Joas, Ahasia son, och stal honom undan ibland Konungsbarnen, som dråpna wordo, och lät honom med hans amma uti en fångkammare. Alltså förddolde honom för Athalia Josabeath, Konung Jorams dotter, Prestens Jojada hustru (ty hon war Ahasia syster), at han icke dråpen wardt.

12. Och han war med them i Guds hus förddold i sex år, medan Athalia regerade i landet.

23. Capitel.

Uti sjunde året tog Jojada driftighet til sig, och tog med sig i förbund the öfwersta öfwer hundrade, nemligen, Asaria Jeroham son, Ismael Johanan son, Asaria Obed son, Maaseja Adaja son, och Elisaphat Sichi son.

2. The foro omkring Juda, och hade the Leviter tilhopa utur alla Juda städer, och the öfwersta fäderna i Israel; och the kommo til Jerusalem.

3. Och hela menigheten gjorde et förbund i Guds hus med Konungen. Och han sade til them: Si, Konungens son skal Konung wara, såsom HERRen sagt hafwer, öfwer Davids barn.

4. Så stolen J nu alltså göra: Tredje delen af eder, som på Sabbathsdagen uppå gå, stola wara ibland the Presten och Leviter, som dörrwaktare äro wid dörrarna;

5. Tredje delen i Konungshuset, och tredje delen wid grundwals-dören; men alt folket skal wara i gården til HERRans hus.

6. Och at ingen går uti HERRans hus, utan Presterne och Leviterne, som tjena: the stola gå ther in; förty the äro helige: och alt folket wakte HERRans wakt.

7. Och Leviterne stola gifwa sig omkring Konungen, hwar och en med sin wårja i handen; och hwilken som går in i huset, han dråpes; och the stola wara när Konungen, då han går ut och in.

8. Och Leviterne, med hela Juda, gjorde såsom Presten Jojada budit hade; och hwar och en tog sina män, som på Sabbathen uppå gingo, med them som på Sabbathen af gingo; ty Presten Jojada lät icke komma the två hoparna ifrå hwar annan.

9. Och Presten Jojada fick öfwerstarna öfwer hundrade spetsar och stöldar och Konung Davids wapn, som i Guds hus wrore:

10. Och ställde alt folket, hvar och en med sin värja i handen, ifrå thet högra hörnet i huset alt in til thet vänstra hörnet, til altaret och til huset omkring Konungen.

11. Och the hade fram Konungens son, och satte krona uppå honom, och witnesbördet, och gjorde honom til Konung; och Jojada med hans söner smorde honom, och sade: Lycka ste Konungen!

12. Då Athalia hörde ropet af folket som tillopp och läshvade Konungen, gick hon til folket i HERRANS hus.

13. Och hon fick se, och si, Konungen stod i sitt rum i ingången, och öfverstarne och trumpetarena omkring Konungen; och alt landsfolket war gladt, och blåste med trumpeter, och sångarena, med allahanda strängaspel, skickade sig til at läshva. Då ref hon sina kläder, och sade: Uppror, uppor.

14. Men Presten Jojada drog sig ut med the öfversta öfver hundrade, som öfver håren wro, och sade til them: Hafwer henne utu huset i gården, och hwilken henne efterföljer, honom skal man dråpa med svärd; förty Presten hade befallt, at man icke skulle dråpa henne i HERRANS hus.

15. Och the togo fatt på henne; och då hon kom til hästportens ingång, wid Konungshuset, dråpo the henne ther.

16. Och Jojada gjorde et förbund emellan sig och alt folket och Konungen, at the skulle wara HERRANS folk.

17. Då gick alt folket uti Daals hus, och bröto thet neder, och slogo sonder hans altare och beläte, och slogo ihjäl Matthan, Daals Prest, in för altaret.

18. Och Jojada beställde ämbeten i HERRANS hus, under Presterna, Leviterna, som David förskickat hade til HERRANS hus, til at göra bränneoffer HERRANOM, såsom skrifwit står i Mose lag, med fröjd och sånger, som David diktat hade:

19. Och ställde dörmaktare wid dörrarna at HERRANS hus, at ther skulle intet orent infommas i någon måtto.

20. Och han tog the öfversta öfver

hundrade och the mågtiga och herrarna i folket och alt landsfolket, och hade Konungen ned ifrå HERRANS hus: och the förde honom in genom then höga porten af Konungshuset, och låto Konungen sätta sig på Konungstolen.

21. Och alt landsfolket war gladt, och staden war stilla: men Athalia wardt dräpen med svärd.

24. Capitel.

Joas war sju år gammal, då han Konung wardt, och regerade fyratio år i Jerusalem: hans moder hette Zibja, af BeerSaba.

2. Och Joas gjorde thet HERRANOM wäl behagade, så länge Presten Jojada lefde.

3. Och Jojada tog honom två hustrur; och han födde söner och döttrar.

4. Ther efter tog Joas til at förnya HERRANS hus:

5. Och församlade Prester och Leviter, och sade til them: Jarer ut til alla Juda städer, och församlar penningar utaf hela Israel, til at förbättra eder Guds hus ärligen, och skrynder eder til at göra så; men Leviterna fördröjde ther med.

6. Då kallade Konungen Jojada, then yppersta, och sade til honom: Hwi hafwer tu icke aft på Leviterna, at the låta införa af Juda och Jerusalem then hjälpestatten som Mose HERRANS tjenare påbudt hade at samlas skulle i Israel til witnesbördets tabernakel?

7. Förty then ogudaktiga Athalia och hennes söner hafwa förderfwat Guds hus; och alt thet som til HERRANS hus helgadt war hafwa the lagt til Baalim.

8. Så befallte Konungen, at man skulle göra en kista; och the satte henne utan til wid dören af HERRANS hus.

9. Och han lät utropa i Juda och Jerusalem, at man skulle införa HERRANOM then hjälpestatten som Guds tjenare Mose på Israel lagt hade i öfken.

10. Då fröjdade sig alle öfverstar och alt folket; och the stöto tilhopa, och lade i kistan, in til thes hon full wardt

11. Och tá tid war at listan skulle hafvas fram af Leviterna, efter Konungens befallning, tá the ságo at ther mánga penningar uti woro, sá kommo Konungens skrifware och then som af öfwersta Presten befallning hade, och tömde listan, och buro henne i sitt rum igen. Sá gjorde the hwar dag, til thes the samlade en gansta stor hóp pennin- gar.

12. Och Konungen och Jojada fingo thet arbetarena, som skaffare woro på HERRans hus: the samme legde sten- buggare och timmermán til at förnya HERRans hus, theslikes the mástare på jern och koppar, til at bátttra HERRans hus.

13. Och arbetzmánnerna arbetade, sá at förbáttringen på werket aíd fram genom theas hand, och láto Guds hus komma sig til igen, och gjorde thet fast.

14. Och tá the hade thet lyttat, buro the penningarna, som öfwer woro, in för Konungen och Jojada: ther af gjordes káril til HERRans hus, káril til tjensten och til bránneoffer, sledar och guld- och silfwerthg: och the offrade bránneoffer wid HERRans hus fram- gent, sá länge Jojada lefde.

15. Och Jojada wardt gammal och mátt af álder, och blef döð, och war hundrade och trettio ár gammal, tá han blef döð.

16. Och the begrofwu honom uti Da- vids stad ibland Konungarna, thesfore at han hade gjort wál med Jsrael, och med Gud och hans hus.

17. Efter Jojada döð kommo the öf- werste i Juda, och tilbádo Konungen. Tá hörde Konungen them.

18. Och the öfvergåfwu HERRans theas faders Guds hus, och tjente lundar och afgudar: sá kom wrede öf- wer Juda och Jerusalem för thesa the- ras brotts skul.

19. Och han sánde Propheter til them, at the skulle omwända sig til HERRan: och the warnade them; men the hörde them intet.

20. Och Guds Ande utifládde Sacha- ria, Prestens Jojada son: han steg fram

för folket, och sáde til them: Thetta sá- ger Gud: Hwi öfwertráden I HER- rans bud, thet eder icke wál bekomman- de warder? Efter I hafwen öfwer- gifwit HERRan, sá warder han och öfvergifwande eber.

21. Men the gjorde et förbund emot honom, och stenade honom, efter Ko- nungens bud, i gården för HERRans hus.

22. Och Konung Joas tánte intet på then barmhertiighet som Jojada, hans fader, med honom gjort hade, utan drap hans son; men tá han blef döð, sáde han: HERRen warder thetta seende och sökande.

23. Och tá áret war omgångit, drog the Syrers há up, och kom i Juda och Jerusalem, och förgjorde alla öf- werstar i folket; och alt theas rof sán- de the til Konungen i Damascon.

24. Ty the Syrers magt kom med fö- ga folk; litwál gaf HERRen i theas hand en gansta stor magt, thesfore at the HERRan theas faders Gud öfwer- gifwit hade: theslikes lade the och straff på Joas.

25. Och tá the drogo ifrá honom, lem- nade the honom qwat i stor frangkhet: och hans tjenare gjorde et förbund emot honom, för Prestens Jojada söners blöds skul, och drápo honom på hans säng. Och han blef döð, och man begrof honom uti Davids stad; döð icke ibland Konunga-grifterna.

26. The som förbundet gjorde emot honom woro these: Sabad Simeath son, then Ammonitiskans, och Josabad Simrith son, then Moabitiskans.

27. Men hans söner, och summan som under honom församlad war, och Guds hus byggning, si, the áro be- strifne uti Historien i Konunga-boken. Och hans son Amazia wardt Konung i hans stad.

25. Capitel.

Fem och tjugu ár gammal war Ama- zia, tá han Konung wardt, och regera- de nio och tjugu ár i Jerusalem: hans moder hette Joabdan, af Jerusalem.

2. Och han gjorde thet HERRanom

wål behagade, dock icke af alt hjerta.

3. Då nu hans rike stadfäst war, drap han sina tjenare, som hade slagit Konungen, hans fader:

4. Men theras barn drap han intet; förty thet står så strifwit i lagen i Mose bok, ther HERRen jubber och säger: Fäderne stola icke dö för barnen, och icke barnen för fäderne; utan hwar och en skal för sin synd dö.

5. Och Amazia församlade Juda, och satte them, efter fadershusen, efter öfwerstarna öfwer tusende och öfwer hundrade, i hela Juda och BenJamin; och talde them alt ifrå tjugu år, och ther utöfwer, och fann them trehundra tusende utvalda, som i här draga kunde, som syjut och sköld föra kunde.

6. Ther til befordade han utaf Israel hundrade tusende starka frigsmän för hundrade centner silfwer.

7. Men en Guds man kom til honom och sade: Konung, låt icke Israels här komma med dig; förty HERRen är icke med Israel, eller med alla Ephraims barn.

8. Ty om du kommer til at bewisa din driftighet i striden, så låter Gud dig falla för dina fiender; förty när Gud står magten til at hjälpa och til at stjelpa.

9. Amazia sade til Guds mannen: Hwad skal man då göra med the hundrade centner, som jag hafwer gifwit the frigsmän af Israel? Guds mannen sade: HERRen hafwer wål mer än thet år, som han dig gifwa kan.

10. Då skilde Amazia the frigsmän ifrå, som til honom af Ephraim komne woro, så at the ginga til theras rum igen. Då förgrymmade theras wrede sig swärligen emot Juda; och the drogo hem igen illa tilfreds.

11. Men Amazia war tröst, och förde sitt folk ut, och drog ut i salt dalen, och slog af Seirs barn tiotusende.

12. Och Juda barn fångade af them tiotusende lefwande. Them förde the uppå en bergsklint, och förtråde them utför bergsklinten, at the alla sönderkrossades.

13. Men the frigsmän som Amazia

hade ifrå sig sändt, så at the icke drogo med hans folk til striden, lade sig neder i Juda städer, alt ifrå Samarien in til BethHoron, och slogo af them tretusende, och togo mycket rof.

14. Och då Amazia igenkom af the Edomeers slagting, hade han med sig Seirs barns afgudar, och satte them sig til gudar, och tillbad them, och rökte för them.

15. Då förgrymmade sig HERRans wrede öfwer Amazia, och han sände en Prophet til honom. Han sade til honom: Hwi söker du thet folkets gudar, som sitt folk intet undfatta kunde ifrå din hand?

16. Och då han talade med honom, sade han til honom: Hafwer man gjort dig til Konungens råd? Wänd igen; hwi wil du warda slagen? Då wände Propheten igen, och sade: Jag förmårter wål, at Gud hafwer i sinnet förderfwa dig, efter du thetta gjort hafwer, och hörer intet mitt råd.

17. Och Amazia, Juda Konung, war til rads, och sände bort til Joas, Joahas son, Jehu sons, Israels Konung, och låt säga honom: Kom, låt oss bese hwar annan.

18. Men Joas, Israels Konung, sände til Amazia, Juda Konung, och låt säga honom: Törnebusken i Libanon sände til cedarträt i Libanon, och låt säga honom: Gif din dotter min son til hustru; men willdjuren i Libanon lupo öfwer törnebusken, och trampade honom neder.

19. Du menar: Ei, jag hafwer slagit the Edomeer. Ther förhafwer sig titt hjerta utaf, och berömmar sig. Nu sitt hemma; hwi söker du efter olycka, at du må falla, och Juda med dig?

20. Men Amazia hörde thet intet; förty thet stedde af Gudi, på thet at the skulle warda gifne i fiende-hand, therföre at the the Edomeers gudar skett hade.

21. Då drog Joas, Israels Konung, up; och the besägo hwar annan, han och Amazia, Juda Konung, i BethSe-mes, som i Juda ligger.

22. Men Juda wardt slagen för Israels, och flydde, hwar och en i sina hyddor.

23. Och Joas, Israels Konung, grep Amazia, Joas son, Joahas sons, Juda Konung, i BethSemes, och förde honom til Jerusalem, och bröt muren neder i Jerusalem, alt ifrån Ephraims port in til hörnporten, fyrahundrade alnar långt.

24. Och alt thet guld och silfwer, och alla kärl som för handen woro i Guds hus när ObedEdom och i fataburen i Konungshuset, och barnen, tog han til pant med sig til Samarien.

25. Och Amazia, Joas son, Juda Konung, lefde efter Joas Joahas sons, Israels Konungs död i femton år.

26. Swad nu mer om Amazia sågandes år, både thet första och thet sista, si, thet år skrifwit uti Juda och Israels Konungs bok.

27. Och ifrå then tiden, då Amazia trädde ifrå HERRanom, gjorde thet et förbund emot honom i Jerusalem; men han flydde til Lachis. Då sände thet efter honom til Lachis, och dräpo honom ther,

28. Och förde honom med hästar, och begrofwu honom när sina fäder uti Juda stad,

26. Capitel.

Då tog hela Juda folk Ussija, som war sexton år gammal, och gjorde honom til Konung i hans faders Amazia stad.

2. Han byggde Eloth, och lät thet igenkomma til Juda, sedan Konungen afsonnad war med sina fäder.

3. Sexton år gammal war Ussija, då han Konung wardt, och regerade tu och femtio år i Jerusalem: hans modder hette Jecholia, af Jerusalem.

4. Och han gjorde thet HERRanom wäl behagade, såsom hans fader Amazia gjort hade.

5. Och han sökte GUD, så länge Sacharia lefde, then läraren i Guds syner; och så länge han sökte HERRan, lät Gud honom wäl gå.

6. Och han drog ut, och stridde emot thet Philisteer, och bröt neder murarna

i Gath och murarna i Jabne och murarna i Asdod, och byggde städer om Asdod och ibland thet Philisteer.

7. Ty Gud halp honom emot thet Philisteer, emot thet Araber, them i Gurbaal, och emot thet Meuniter.

8. Och thet Ammoniter gäfwu Ussija slänker: och han wardt namnkunnig alt in til thes man kommer in i Egypten; ty han wardt ju starkare och starkare.

9. Och Ussija byggde torn i Jerusalem på hörnporten och på dalporten och på andra hörn, och besåste them.

10. Han byggde och slott i benen, och gräfde många brunnar; ty han hade mycken boskap, både i dalar och slättmark, theslifes återmån och wingårds-mån på bergen och på Carmel; forty han hade lust til återverk.

11. Och Ussija hade en magt til strid af frigsman som i här drogo, i tal rättnade under Zeiels, skrifwarens hand, och Maaseja, besallningsmannens, under Hanania hand, then af Konungens Öfwerstar war.

12. Och talet på thet yppersta fäder af the starka drägligsmän war tutusende och serhundrade.

13. Och under thetas hand war härsmagten trehundrade tusende och sjututuse och femhundrade, stidelige til strid i härskraft, til at hjälpa Konungen emot fienderna.

14. Och Ussija gif them til hela håren stölbär, spjut, hjelm, pansar, bogar och slungor til at kasta sten med;

15. Och gjorde i Jerusalem konstiga bröstvärn, som skulle wara på tornen och hörnen, til at ther ufsjuta med pil och stora stenar: och hans rykte kom widt ut, thesföre at honom besynnerligen hulpit wardt, til thes han mågtig blef.

16. Och då han war mågtig worden, hof hans hjerta sig up til hans förderf; ty han förtog sig på HERRans sin Gud, och gif in i HERRans tempel, til at röka på rökaltaret.

17. Men Presten Asaria gif efter honom, och ättatio HERRans. Prester med honom, starke män.

18. Och stodo emot Konung Ussija, och sade til honom: Thet horer icke dig til, Ussija, at röka för HERranom, utan Presterna, Aarons barn, som til at röka helgade åro. Gack här utu helgedomen; ty tu förtager dig, och thet kommer dig til ingen åra för HERranom Gud.

19. Men Ussija wardt wred, och hade et röckelskar i handen; och som han trätte med Presterna, gick spitelst ut i hans ånne för Presterna i HERrans hus, in för rökaltaret.

20. Och Asaria, öfwerste Presten, wände sig til honom, och alle Presterne; och si, så war han spitelst i hans ånne; och the drefwo honom sådan: skyndade han sig och sjelf ut; ty hans plåga war af HERranom.

21. Alltså war Konung Ussija spitelst alt in til sin dödd, och bodde uti et fritt hus, spitelst; ty han wardt utdrifwen af HERrans hus: men Jotham, hans son, stod Konungshuset före, och dömdo folket i landet.

22. Hvad nu mer om Ussija sågandes år, både thet första och thet sista, hafwer then Propheten Esaia Amoz son skrifwit.

23. Och Ussija affonnade med sina fäder; och the begrofwu honom med sina fäder i åtren när Konunga-grafwar-na; ty the sade: Han är spitelst. Och Jotham, hans son, wardt Konung i hans stad.

27. Capitel.

Jotham war fem och tjugu år gammal, så han wardt Konung, och regerade i sexton år i Jerusalem: hans moder hette Jerusa, Zadoks dotter.

2. Och han gjorde thet HERranom wäl behagade, såsom hans fader Ussija gjort hade; men at han icke inträngde sig i HERrans tempel: dock bar sig folket ännu illa åt.

3. Han byggde then höga porten i HERrans hus, och uppå muren Ophel byggde han mycket:

4. Och byggde städer på Juda berg, och i stogarna byggde han flott och torn.

5. Och han stridde med Ammons barns Konung; och han wardt them öfwermågtig, så at Ammons barn gåfwo honom i thet samma året hundrade centner silfwer, tiotusende Corar hwete, och tiotusende Corar bjugg: så mycket gåfwo och Ammons barn honom i thet andra och tredje året.

6. Alltså wardt Jotham mågtig; ty han stöckade sina wägar för HERranom sin Gud.

7. Hvad nu mer om Jotham sågandes år, och alla hans strider, och hans wägar, si, thet är skrifwit i Israels och Juda Konungars bok.

8. Fem och tjugu år gammal war han, så han Konung wardt, och regerade i sexton år i Jerusalem.

9. Och Jotham affonnade med sina fäder; och the begrofwu honom i Davids stad: och hans son Ahas wardt Konung i hans stad.

28. Capitel.

Ahas war tjugu år gammal, så han wardt Konung, och regerade i sexton år i Jerusalem, och gjorde icke thet HERranom wäl behagade, såsom hans fader David;

2. Utan han wandrade i Israels Konungars wägar: thet til gjorde han gutna belåten til Baalim,

3. Och rökte i Hinnomms barns dal, och brände sina söner up med eld, efter hedningarnas stuggelse, hwilka HERren för Israels barn fördrifwit hade;

4. Och offerade, och rökte på högder, på backar, och under alla gröna trån.

5. Thersföre gaf HERren hans Gud honom i Konungens hand af Syrien, så at the slogo honom, och förde bort en stor hopy af hans fångna, och låto them komma til Damascon: wardt han och gifwen under Israels Konungs hand, så at han gjorde en stor slagting på honom.

6. Ty Pekah Remalia son slog af Juda hundrade och tjugutusende på en dag, som alle dugelige män wero, thersföre at the öfwergåfwo HERran thers faders Gud.

7. Och Sichri, en wåldig af Ephraim, drap Maaseja, Konungens son, och Asrikam, husförsten, och Elkana, then hyppersta näst Konungen.

8. Och Israels barn förde bort fångna af theras bröder tusundrade tusende qvinnor, söner och döttrar; och togo ther til stort rof af them, och förde rofwet til Samarien.

9. Och war sammastådes en HERRans Prophet, som et Odeb. Han gick ut emot håren som til Samarien kom, och sade til them: Si, efter HERren edra faders Gud är wred på Juda, hafwer han gifwit them i edra händer; men I hafwen så grufweligen slagit them ihjål, at thet råcker up til himmelen.

10. Nu menen I undertrycka eder Juda barn och Jerusalem til trålar och trålinnor. Är thet nu icke skuld når eder emot HERran eder Gud?

11. Så hörer mig nu, och förer fångarna tit igen, thein I bortfört hafwen af edra bröder; ty HERrans wrede förgrymmar sig öfwer eder.

12. Lå hofwo sig up någre the minnigaste af Ephraims barn, Asaria Sohanan son, Berechias Mesillemoth son, Jehistia Sallum son och Amasa Hadlai son, emot them som utu håren kommo;

13. Och sade til them: I stolen icke hafwa thesa fångar hit in; ty I kommen intet annat än skuld på oss för HERranom, på thet I stolen thesto flera göra våra synder och skulder. Här är skuld nog tillförene, och wrede förgrymmar sig öfwer Israel.

14. Lå lemnade the wåpnade fångarna och rofwet in för Öfwerstarna och in för hela menigheten.

15. Lå stodo the mån up, som nu wid namn nämnde woro, och togo fångarna; och alla them som ibland them näne woro klådde the af thet röfwadt war: och då the hade klådt them, drogo the stor uppå them, och gåfwo thein mat och dryck, och smorde them, och förde på åsnor alla them som swage woro, och låto them komma til Jericho, palmstaden, til theras bröder; och kommo

igen til Samarien.

16. På samma tid sände Konung Ahas til Konungarna af Asur, at the skulle hjelpa honom.

17. Och the Edomeer kommo åter på nytt, och slogo Juda, och förde somliga bort.

18. Och the Philisteer lade sig ned i the städer på heden och sunnan om Juda, och wunno BethSemes, Aialon, Gederoth och Socho, med thes byar, Thimna, med thes byar, och Gimso, med thes byar; och bodde ther uti.

19. Ty HERren plågade Juda, för Ahas skul, Israels Konungs, therföre at han hade blottat Juda, och förtagit sig emot HERran.

20. Och emot honom kom Thiglath Pilneser, Konungen af Asur: han belade honom; men han kunde icke winna honom.

21. Och Ahas tog en del i HERrans hus och i Konungshuset och i the Öfwerstas, thet han gaf Konungen i Asur; men thet half honom intet.

22. Öttermera, i hans nöd förtog Konung Ahas sig ännu mer emot HERran;

23. Och offrade åt gudarna i Damasco, som honom slagit hade, och sade: Konungens gudar af Syrien hjelpa honom; therföre wil jag offra åt them, at the måga och hjelpa mig: ändock the woro honom och hela Israel til fall.

24. Och Ahas lade tilhoppa the tyg i Guds hus, och slog them sönder, och lyfte igen ddren af HERrans hus, och gjorde sig altaren i hwar wrå i Jerusalem.

25. Och i Juda städer, både här och ther, gjorde han högder til at röka åt andra gudar, och retade HERran sina faders Gud.

26. Hwad nu mer om honom sägandes är, och alla hans wågar, både the första och sista, si, thet är strifwit i Juda och Israels Konungars bok.

27. Och Ahas affomnade med sina fäder: och the begrofworo honom i staden i Jerusalem; ty the lade honom icke ibland Israels Konungars grifter: och

hans son Hiftia wardt Konung i hans stad.

29. Capitel.

Hiftia war fem och tjugu år gammal, då han Konung wardt, och regerade nio och tjugu år i Jerusalem: hans moder het Abija, Sacharia dotter.

2. Och han gjorde thet HERanom wäl behagade, såsom hans fader Dawid.

3. Han lät up dörrarna på HERans hus, i första månaden af första året sitt riket, och gjorde them sårdiga;

4. Och lät komma ther in Presterna och Leviterna, och församlade them på breda gatan, östan til;

5. Och sade til them: Hörer här til I Leviter: Helger eder nu, på thet I mågen helga HERans edra faders Guds hus; och hafwer ut orenligheten af helgedomen.

6. Ty våra fäder hafwa förtagit sig, och gjort thet ondt war för HERanom vår Gud, och hafwa öfvergiftwit honom; förty the hafwa wändt sitt ansikte ifrå HERans boning, och wändt ryggen til:

7. Och hafwa igenlydt dörrarna til förhuset, och utsläckt lamporna, och intet rådkwerk råda lätit, och intet bränneoffer gjort Israels Gud i helgedomen.

8. Ther af är HERans wrede kommen öfwer Juda och Jerusalem; och han hafwer gifwit them til at förstingras och förödas, så at man hwislar åt them, såsom I med edra ögon sen.

9. Ty si, förthenstul åro våra fäder fallne genom swärd, våra söner, dötrar och hustrur åro bortförda.

10. Nu hafwer jag i sinnet, at göra med HERanom Israels Gud et förbund, at hans wrede och grymhet må wända sig ifrån oss.

11. Nu, mine söner, warer icke försumlige; ty eder hafwer HERen uttörat, at I stolen stå för honom, och at I stolen wara hans tjenare och råfware.

12. Då stodo Leviterne up, Mahath Amasai son och Joel Asaria son, af

the Rehathiters barn: men af Merari barn, Kis Abdi son och Asaria Jehaleleel son: af the Gersoniters barn, Joah Simma son och Eden Joah son:

13. Och af Elizaphans barn, Simri och Zeiel: af Asaphs barn, Sacharia och Matthanias:

14. Af Hemans barn, Zeiel och Simi: af Seduthuns barn, Semaja och Uziel.

15. Och the församlade sina bröder, och helgade sig, och gingo in, efter Konungens bud, af HERans ord, til at rena HERans hus.

16. Och Presterne gingo in uti HERans hus til at rena thet, och lade all then orenhet, som i HERans tempel funnen wardt, uppå gården åt HERans hus; och Leviterne togo henne up, och buro ut i Kidrons bädd.

17. På första dagen af första månaden beghnte the til at helga sig; och på åttonde dagen i then månaden gingo the uti HERans förhus, och helgade HERans hus åtta dagar, och fullkomnade thet på sextonde dagen i första månaden.

18. Och the gingo in til Konung Hiftia, och sade: Wi hafwe renat hela HERans hus, bränneoffrets altare, och alla thes tvg, släddbrödens bord, och alla thes tvg.

19. Och alla the läril, som Konung Ahas, då han Konung war, bortkastat hade, då han syndade, them hafwe wi tilredt och helgat: si, the åro för HERans altare.

20. Då war Konung Hiftia bittida uppe, och församlade the öfwersta i sladen, och gick up til HERans hus:

21. Och hade fram sju stutar, sju wådrar, sju lamm och sju getabockar til syndoffer för riket, för helgedomen, och för Juda: och han sade til Presterna, Arons barn, at the skulle offra på HERans altare.

22. Då slagtrade the stutarna, och Presterne togo blodet, och stänkte thet på altaret, och slagtrade wådrarna, och stänkte blodet på altaret, och slagtrade lammerna, och stänkte blodet på altaret:

23. Och hade bockarna fram til syndoffer in för Konungen och menigheten, och lade sina händer på them.

24. Och Presterne slagade them, och stänkte theras blod på altaret, til at försona hela Israel; ty Konungen hade befallt offra bränneoffer och syndoffer för hela Israel.

25. Och han satte Leviterna i HERrans hus, med cymbaler, psaltare och harpor, såsom David thet befallt hade, och Gad, Konungens Siare, och then Propheten Nathan; ty thet war HERrans bud igenom hans Propheter.

26. Och Leviterna stodo med Davids strängaspel, och Presterne med trumpet.

27. Och Hiftia bad them göra bränneoffer på altaret: och som man begynnade bränneoffret, begynnades ock med HERrans sång och trumpeterna, och med mångahanda Davids Israels Konungs strängaspel.

28. Och hela menigheten tilbad; och sångarenas sång och trumpeternas trumpetning warade alt in til thes bränneoffret war förbi.

29. Då nu bränneoffret gjordt war, bugade sig Konungen och alle the som när honom wid handen woro, och tilbådo.

30. Och Konung Hiftia, med Öfverstarna, bad Leviterna låfwa HERran med Davids och then Siarens Asaphs dikt. Och the låfwade honom med glädje; och the böjde sig, och tilbådo.

31. Och Hiftia svarade, och sade: Nu hafwen I fyllt edra händer HERranom: går fram, och bär fram offer och låfoffer til HERrans hus. Och menigheten bar fram offer och låfoffer, och hwar och en af frivilligt hjerta bränneoffer.

32. Och talet på bränneoffret, som menigheten frambar war siuttio orar, hundrade wådrar och tuhundrade lamm; och alt thetta til bränneoffer HERranom.

33. Och the helgade sexhundrade orar och tretusende får.

34. Men Presterne woro för få, och förmådde icke draga huden af alla

bränneoffren; theför togo the sina bröder Leviterna, til thes thet werket öfwerståndit wardt, och så länge Presterne helgade sig; förty the Leviter stå lättare til at helga än Presterne.

35. War också bränneoffret mycket, med thet feta af tackoffren, och drickoffret til bränneoffret. Allså wardt ämbetet i HERrans hus redo.

36. Och Hiftia fröjdade sig med alt folket, at man war så redo worden med Gudi; ty thet stedde med hastighet.

30. Capitel.

Och Hiftia sände ut til hela Israel och Juda, och skref bref til Ephraim och Manasse, at the skulle komma til HERrans hus i Jerusalem, och hålla Pasah HERranom Israels Gud.

2. Och Konungen höll et råd med sina öfwersta och med hela menigheten i Jerusalem, til at hålla Pasah i then andra månaden.

3. Förty the kunde icke hålla thet på then samma tiden, theför at Presterne icke nog helgade woro, och folket icke ännu tilhopa kommit war til Jerusalem.

4. Och the tacktes Konungen wål och hela menigheten.

5. Och the beställde, at thet så utropadt wardt i hela Israel, ifrå Beer-Seba alt in til Dan, at the skulle komma och hålla Pasah HERranom Israels Gud i Jerusalem; ty the hade i lång tid icke hållit thet såsom thet strifwit står.

6. Och boden gingo åstad med brefven ifrå Konungens och hans Öfverstars hand igenom hela Israel och Juda, efter Konungens befallning, och sade: I Israels barn, wänder eder om til HERran, Abraham's, Isaacs och Israels Gud, så warder han sig wändande til the undslupna, som ännu öfwerblifne äro ifrå Konungens hand i Ägur.

7. Och warer icke såsom edra fäder och bröder, som sig emot HERren theras faders Gud förtagit hafwa, och som han gaf til en förbödelse, såsom I sjelfre sen.

8. Så warer nu icke halsstyfwe, såsom edra fäder; utan råder HERanom eder hand, och kommer til hans helgedom, then han helgat hafwer til ewig tid; och tjener HERanom eder Gud, så wänder sig hans wredes grymhet ifrån eder.

9. Förty, om I omwänden eder til HERan, så skola edra bröder och barn få barmhertighet för them som them fångna hålla, så at the skola komma åter i thetta land igen; ty HERen eder Gud är nådelig och barmhertig, och warder icke wändande sitt ansikte ifrån eder, om I omwänden eder til honom.

10. Och boden gingo ifrå then ena staden til then andra i Ephraims och Manasse land och alt in til Sebulon; men the gjorde gäck af them, och bespottade them.

11. Dock några af Aser och Manasse och Sebulon dömsjukade sig, och kommo til Jerusalem.

12. Kom också Guds hand i Juda, så at han gaf them endrägtigt hjerta til at göra efter Konungens och the Sverstars bud, efter HERans ord.

13. Och kom tillsamman i Jerusalem en stor hop folk til at hålla oshrade bröds högtiden i then andra månaden; en mågta stor menighet.

14. Och the stodo up och kastade bort the altaren som i Jerusalem woro; och alt röfwerk höfwo the bort, och kastade uti then bäcken-Ridron;

15. Och slagdade Passah på fjortonde dagen af then andra månaden; och Presterne och Leviterne blygdes, och helgade sig, och buro bränneoffer til HERans hus,

16. Och stodo i theas ordning, såsom thet sig borde, efter Mose then Guds mannens lag; och Presterne slänkte blodet af Leviternas hand.

17. Ty ther woro många i menigheten, som sig icke helgat hade: theföre slagdade Leviterne Passah för alla them som icke rena woro, så at the HERanom helgade wordo.

18. War och theslikes mycket folk af

Ephraim, Manasse, Issaschar och Sebulon, som icke rena woro, utan äto Passah-lammet icke såsom skrifwit står; ty Hiftia bad för them, och sade: HERen, som mild är, warder them alla nådelig,

19. Som ställa sitt hjerta til at följa HERan Gud, theas faders Gud, och icke för then helga renfelsens skul.

20. Och HERen hörde Hiftia, och belade folket.

21. Alltså höllo Israels barn, som i Jerusalem fundne wordo, oshrade bröds högtiden i sju dagar, med stor fröjd. Och Leviterne och Presterne läsrade HERan hwar dag med HERans mågtiga strängaspel.

22. Och Hiftia talade hjerteligt med alla Leviterna, som et godt förstånd hade om HERan; och the äto öfwer hela högtiden i sju dagar, och offrade tackoffer, och tackade HERanom theas faders Gud.

23. Och hela menigheten wardt til råds, at hålla thet ännu i andra sju dagar; och höllo också the sju dagarna med glädje.

24. Ty Hiftia, Juda Konung, gaf til hâfoffer för menigheten tusende stutar och sjutusende får; men the öfwerste gâfwo, til hâfoffer för menigheten, tusende stutar och tiotusende får: alltså helgade sig så många af Presterna.

25. Och gladdes hela menigheten, Juda, Presterne och Leviterne, och hela menigheten som af Israel kommen war, och främlingarne som af Israels land komne wordo, och the som i Juda bodde.

26. Och war en stod glädje i Jerusalem; ty ifrå Salomos, Davids son, Israels Konungs tid, hade sådan icke warit i Jerusalem.

27. Och Presterne och Leviterne stodo up och wâlsignade folket; och theas röst wardt hörd, och theas bön kom in för hans helga boning i himmelen.

31. Capitel.

Så thetta alltså uträttadt war, drogo alle the Israeliter ut, som i Juda stå-

der fundne woro, och bröto ned stoder-
na, och högg bort lundarna, och bröto
ned högderna och altaren i hela Juda,
Benjamin, Ephraim och Manasse, til
thess the gjorde en anda på them. Och
Israels barn drogo alla til sina ågor
i sina städer igen.

2. Men Hiskia ställde Presterna och
Leviterna uti theras ordning, hwar och
en efter sitt ämbete, både Prester och
Leviter, til bränneoffer och tackoffer,
at the skulle tjena, tacka och låfwa i
portarna åt HERrans låger.

3. Och Konungen gaf sin del af sina
håfwor til bränneoffer om morgon
och om afton, och til bränneoffer om
Sabbatherna, nymånaderna och hög-
tiderna, efter som skrifwit står i HER-
rans lag.

4. Och han sade til folket som i Jeru-
salem bodde, at the skulle gifwa Pre-
sterna och Leviterna delar, at the måtte
thessa bättre äta på HERrans lag.

5. Och så thet talet kom ut, gäfwro
Israels barn mycken förskling af såd,
win, olja, honing och allahanda års-
wäxt på marken; och allahanda tion-
de förde the in ganska mycket.

6. Förde också Israels barn och Ju-
da, som i Juda städer bodde, tionde
fram af så och får, och tionde af thet
helgade, som the HERranom sin Gud
helgat hade, och lade en hop här, och
en hop ther.

7. Uti tredje månaden beghnte the at
lägga hoparna, och i sjunde månaden
lyckade the thet.

8. Och så Hiskia och the öfwersta in-
gingo, och sågo hoparna, låfwade the
HERran och hans folk Israel.

9. Och Hiskia frågade Presterne och
Leviterne om hoparna.

10. Och Presten Asaria, then ypper-
ste i Zadoks hus, sade til honom: Ifrå
then tid man beghnte införa håfwer i
HERrans hus hafwe wi åtit, och äre
måtte wordne, och här är ännu mycket
öfwar; förth HERren hafwer wälsig-
ant sitt folk: thesöre år thenna hopen
öfwerblifwen.

11. Så befallte Konungen, at the

skulle reda til kistor i HERrans hus:
och the tilredde them,

12. Och lade ther in håfwer, tion-
den och thet helgade, på sin tro. Och
öfwer thet samma war stickad Chan-
ania, then Leviten, och Simeï, hans bro-
der, then andre.

13. Och Zehiel, Asafia, Nahath, Asa-
hel, Serimoth, Josabab, Eliel, Zisma-
chia, Mahath och Benaja woro stickade
af Chania och Simeï, hans broders
hand, efter Konungens Hiskia befallning:
men Asaria war öfwerste i Guds hus.

14. Och Kore Simna son, then Levi-
ten, then dröwaktaren östan til, war
öfwer the frivilliga Guds gåfwer, som
HERranom til håfwer gifna wordo,
och öfwer thet aldrahelgaste.

15. Och under hans hand woro Eden,
Minjamin, Jesua, Semaja, Amaria
och Sechania, uti Presternas städer,
på sin tro, at the skulle gifwa sina
broder efter theras ordning, then min-
sta såsom then första:

16. Theelikes them, som för mans-
personer räknade wordo, tre år gam-
la, och ther utöfwer, ibland alla them
som uti HERrans hus gingo, hwar på
sin dag til sitt ämbete och i sin wakt
efter sitt stifte:

17. Sammalunda them, som för Pre-
ster räknade wordo, i theras faders hus,
och Leviterna, ifrå tjugu år och ther
utöfwer, i theras wakt efter theras
stifte:

18. Ther til them, som räknade wor-
do ibland theras barn, hustrur, söner
och döttrar, i hela menigheten; förth
the helgade på sin tro thet helgade.

19. Woro också män wid namn näm-
nde ibland Aarons barn, Presterne uppå
förstäbernas mark i alla städer, at the
skulle del gifwa alla manspersoner ibland
Presterna och alla them som ibland
Leviterna räknade wordo.

20. Alltså gjorde Hiskia i hela Juda,
och gjorde thet godt, rätt och sant war
för HERranom sin Gud.

21. Och i all handel som han tog sig
före med Guds hus tjänst, efter lagen
och buden, til at söka sin Gud, thet

gjorde han af alt hjerta; thesfore gid han thet och wål igenom.

32. Capitel.

Efter thenna handel och trohet kom Sanherib, Konungen i Asur, och drog in i Juda, och lågrade sig för the fasta städer, och hade i sinnet, at han wille taga them in.

2. Då Hiftia såg, at Sanherib kom, och hans ansikte stod til at strida emot Jerusalem,

3. Wardt han til råds med sina bswersta och wålbida, at the skulle bswertåcka watten af källorna, som utan för staden woro; och the hulpo honom.

4. Och sig församlade mycket folk, och bswertåckte alla källor och bäckar midt i landet, och sade: The Konungar af Asur stola icke mycket watten finna, när the komma.

5. Och han tog styrka til sig, och byggde igen alla murar som förfallne woro, och gjorde torn ther uppå, och byggde än så ther utanför en annan mur; och Millo gjorde han fast i Davids stad, och låt göra många wårjor och stölsar.

6. Och han sticåde höfwitsmän til strids med folket, och församlade them til sig på then breda gatan wid stadsporten, och talade hjerteligen til them, och sade:

7. Warer tröste och wid godt mod; frukter eder intet, och gifwer eder intet för Konungen af Asur, eller för all then hop som når honom är; ty med oss är en större än med honom.

8. Med honom är en kötslig arm; men med oss är HERren vår Gud, at han skal hjälpa oss, och föra vår strid. Och folket förlåt sig på Hiftia Juda Konungs ord.

9. Ther efter sände Sanherib, Konungen i Asur, sina tjenare til Jerusalem, (ty han låg för Ezechis, och all hans magt med honom) til Hiftia, Juda Konung, och til hela Juda, som i Jerusalem war, och låt säga honom:

10. Thetta säger Sanherib, Konun-

gen i Asur: Hwad förtrosten I eder uppå, I som bon uti thet belagda Jerusalem?

11. Hiftia försörer eder, at han må komma eder i dden, hunger och törst, och säger: HERren vår Gud skal undsätta oss utu Konungens hand af Assyrien.

12. Är icke han then Hiftia, som hans högder och altare bortkastat hafwer, och sagt til Juda och Jerusalem: Gör et altare stolen I tilbedia, och ther uppå röka.

13. Weten I icke hwad jag och mina fäder gjort hafwa åt alla folk i landen? Hafwa och hedningarnas gudar i landen kunnat hjälpa theras land ifrå min hand?

14. Hwilket är then af alla thessa hedningarnas gudar som mina fäder nederlagt hafwa, som hafwer kunnat hjälpa sitt folk utu min hand, at eder Gud skulle förmå hjälpa eder utu min hand?

15. Så låter icke nu Hiftia bedraga eder, och låter icke tälja eder sådant i sinnet, och tror honom intet; forty, medan ingen af alla hedningars och Konungarikens gudar hafwer kunnat hjälpa sitt folk ifrå min och mina fäders hand, så warda icke heller edra gudar eder hjelpande ifrå min hand.

16. Ther til talade hans tjenare annu mer emot HERran Gud och emot hans tjenare Hiftia.

17. Skref han och bref ut, ther uti han hādade HERran Israels Gud, och talade om honom, och sade: Såsom hedningarnas gudar i landen icke hafwa hulptit theras folk ifrå min hand, så warder och icke Hiftias Gud hjelpande hans folk ifrå min hand.

18. Och the ropade med hög röst på Judiskt mål til folket i Jerusalem, som på muren woro, til at göra them rådda och förträdta, at the så måtte få staden.

19. Och talade the så emot Jerusalems Gud, såsom emot folkens gudar på jorden, hwilka mennisko-händers werk woro.

20. Men Konung Hiftia och Propheeten Esala Amoz son bådo ther emot, och ropade til himmelen.

21. Och HERren sände en Angel, som förgjorde alla the wåldiga i håren och Förstarna och Öfwerstarna i Konungens låger af Ägyptien, så at han med flam drog åter til sitt land igen. Och då han gick uti sin guds hus, dräpo honom ther med swärd the som af hans egit lif komne woro.

22. Alltså halp HERren Hiftia och them i Jerusalem utu Sanheribbs hand, Konungens i Ägyptien, och alla andras; och bewarade them för alla omkring:

23. Så at många buro slänker HERranom til Jerusalem, och klenodier til Hiftia, Juda Konung: och han wardt sedan högt råknad för alla hedningar.

24. På then tiden wardt Hiftia döds-sjuk, och han bad HERran. Han hördde honom, och gaf honom et tekn.

25. Dock wedergällde icke Hiftia efter som honom gifwit war; ty hans hjerta uphof sig: thesfore kom wrede öfwer honom, och öfwer Juda och Jerusalem.

26. Men Hiftia ödmjukade sig, at hans hjerta hade uphåfwit sig samt med them i Jerusalem; thesfore kom HERrans wrede icke öfwer them, så länge Hiftia lefde.

27. Och Hiftia hade ganfka stora rikedomar och hårlighet; och han gjorde sig en stätt af silfwer, guld, ädla stenar, örter, stöldar och allahanda kosteliga tng,

28. Och hus til inkommande årswårt, win och olja, och stall för allahanda bostap, och hus för får.

29. Och han byggde sig städer, och hade bostap, får och så til en stor hop; förty Gud gaf honom ganfka många ägodelar.

30. Han är then Hiftia, som igentäppte then öfra wattufållan i Ghon, och ledde henne ned åt, wåster om Davids stad. Och war Hiftia lydsam i alla sina gerningar.

31. Men då the Öfwerstars sändnigabod af Babel til honom sände woro, at fråga efter thet undertekn som i lan-

det stedt war, öfwer gaf Gud honom, så at han försökte honom, på thet at kunnigt skulle warda alt thet i hans hjerta war.

32. Swad nu mer om Hiftia sågandes år, och om hans barmhertighet, si, thet år skrifwit i then Propheetens Esaia Amoz sons syn, uti Juda och Israells Konungars bok.

33. Och Hiftia affomnade med sina fäder; och the begrofwu honom öfwer Davids barns grifter; och hela Juda och the i Jerusalem gjorde honom åra i hans dödd: och hans son Manasse wardt Konung i hans stad.

33. Capitel.

Manasse war tolf år gammal, då han wardt Konung, och regerade fem och femtio år i Jerusalem.

2. Och han gjorde thet ondt war för HERranom, efter hedningarnas styggelse, som HERren för Israells barn fördrifwit hade.

3. Och han afwände sig, och upbyggde the högder, som hans fader Hiftia nederslagit hade, och stiftade altaren til Baalim, och gjorde lundar, och tilbåd all himmelens här, och tjente them.

4. Han byggde och altare i HERrans hus, om hwilket HERren sagt hade: I Jerusalem skal mitt namn wara i ewig tid.

5. Och han byggde altaren til all himmelens här i båda gårdarna åt HERrans hus.

6. Och han lät sina söner gå genom eld uti Hinnooms sons dal, och utwalde dagar, och aftade på foglarop, och brufade trolldom, och stiftade spåmän och teknatydbare, och gjorde mycket thet HERranom missagade, til at retå honom.

7. Han satte theslikes belåten och afgudar, som han i Guds hus göra lät, thet Gud om sagt hade til David och hans son Salomo: Uti thetta hus, i Jerusalem, som jag utwalt hafwer för alla Israells slægter, wil jag sätta mitt namn i ewig tid;

8. Och stal icke mer låta Israels fot wisa ifrå landet som jag therås fäder bestållt hafwer, så framt the hålla sig, så at the göra allt thet jag them budit hafwer i all lag, bud och rätter igenom Mose.

9. Men Manasse förförde Juda och them i Jerusalem, så at the gjorde wårre än hedningarne, som HERren för Israels barn förgjort hade.

10. Och när HERren lät tala til Manasse och hans folk, åktade the thet intet.

11. Therför lät HERren komma öfwer them the Öfwerstar öfwer Konungens här i Asur. The togo Manasse fången i fjettrar, och bundo honom med lådjor, och förde honom til Babel.

12. Och som han war i ångest, bad han HERran sin Gud, och ödmjukade sig storligen för sina faders Gud,

13. Och bad honom innerligen. Lå hörde han hans bön, och lät honom komma til Jerusalem igen til sitt rike. Och besinnade då Manasse, at HERren är Gud.

14. Theresfter byggde han the yttersta murarna til Davids stad, wåstan til wid Sihon, i dalen, och ther man ingår genom fästporten, och allt omkring in til Ophel; och gjorde them ganska högga, och satte höfswitsmän uti Juda fasta städer;

15. Och kastade bort the främmande gudar och afgudar utu HERrans hus, och alla altaren, som han byggt hade på HERrans hus berg och i Jerusalem, och kastade them ut för staden;

16. Och upreste HERrans altare, och offrade ther uppå tackoffer och låoffer, och befallte Juda, at the skulle tjena HERran Israels Gud.

17. Likwål offrade folket ännu på högderna; dock at HERranom therås Gud.

18. Hvad nu mer om Manasse sågandes år, och om hans bön til sin Gud, och om the ord som Siarena med honom talade i HERrans Israels Guds namn, si, thet är ibland Israels Konungars gerningar.

19. Och om hans bön, och huru han bönhörd wardt, och alla hans synder och misgerningar, och rumet ther han högder uppå byggde, och lundar och afgudar stiftade, förr än han ödmjukad wardt, si, thet är alt strifwit ibland Siarenas gerningar.

20. Och Manasse affsmnade med sina fäder; och the begrofwu honom i hans hus: och hans son Amon wardt Konung i hans stad.

21. Lu och tjugu år gammal war Amon, då han wardt Konung, och regerade tu år i Jerusalem;

22. Och gjorde thet ondt war för HERranom, såsom hans fader Manasse gjort hade: och Amon offrade åt alla afgudar, som hans fader Manasse gjort hade, och tjente them.

23. Men han ödmjukade sig intet för HERranom, såsom hans fader Manasse sig ödmjukat hade; ty thenne Amon fördlade skulden.

24. Och hans tjenare gjorde et förbund emot honom, och dräpo honom i hans hus.

25. Då slog folket i landet alla them som förbundet emot Konung Amon gjort hade: och folket i landet gjorde hans son Josia til Konung i hans stad.

34. Capitel.

¶ Ntta år gammal war Josia, då han wardt Konung, och regerade et och trettio år i Jerusalem;

2. Och gjorde thet godt war för HERranom, och wandrade uti sin faders Davids wägar, och wesk hwarken på then högga eller wänstra sidan.

3. Ty i åttonde året af sitt rike, medan han ännu en yngling war, begynnade han at söka sin faders Davids Gud; och i tolfte året begynnade han til at rensa Juda och Jerusalem af högder och lundar och afgudar och gutna belåten;

4. Och lät afbräta för sig Baalims altare; och belåtena ther uppå högg han ned; och the lundar och afgudar och belåten slog han sönder, och gjorde them til stoft, och strödde them på the-

ras grifter, som för them offrat hade ;
5. Och brände up Presternas ben på altaren, och renfode alltså Juda och Jerusalem :

6. Sammalunda i Manasse städer, Ephraim, Simeon, och alt in til Naphtali, uti theras öknar, alt omkring.

7. Och då han hade afbrutit altaren och lundarna, och afgudarna sönderkrostat, och alla beläten sönderlagit i hela Israels land, drog han åter til Jerusalem.

8. Uti adertonde året af sitt rike, då han landet och huset renat hade, sände han Saphan Azalia son och Maaseja, stadsfogden, och Joab Joahas son, Cancellern, til at förbättra HERRans sin Guds hus.

9. Och the kommo til then öfversta Presten Hilkia ; och man fick them the penningar som til Guds hus införde woro, hwilka Leviterne, som dörrarna waktade, församlat hade af Manasse, Ephraim och af alla öfverblifna i Israel och af hela Juda och BenSamin och af them som i Jerusalem bodde.

10. Och the gäfwro them uti arbetarnas händer, som beställde woro til HERRans hus : och the gäfwro them som arbetade på HERRans hus, ther thet förfallit war, at the skulle förbättra huset.

11. The samme gäfwro them sedan at timmermännerna och byggningsmännerna, til at köpa huggen sten och hysladt trä til bjelkar på the hus som Juda Konungar förderfwat hade.

12. Och männerne arbetade på werket, på sin tro. Och öfwer them woro stickade Jahath och Obadja, Leviter, utaf Merari barn, Sacharia och Mesullam, utaf the Kehathiters barn, til at drifwa arbetet ; och woro alle Leviter som på strängaspel kunde.

13. Men öfwer dragare och them som drefwo til allahanda arbete i alla ämbeten woro utaf Leviterna skrifware, ämbetsmän och dörrwaktare.

14. Och då the togo ut penningarna, som i HERRans hus inlagde woro,

fann Presten Hilkia lagboken, som HERRen genom Mose gifwit hade.

15. Och Hilkia swarade och sade til Saphan, skrifware : Jag hafwer funnit lagboken i HERRans hus. Och Hilkia fick Saphan boken.

16. Och Saphan bar henne til Konungen, och gaf Konungen swar igen, och sade : Allt thet i tina tjenareshänder befallt är, thet göra the.

17. Och the penningar som i HERRans hus fundne äro, hafwa the lagt ihop, och sätthet dem föreståndarena och arbetarena.

18. Och Saphan, skrifware, underwiste Konungen, och sade : Presten Hilkia hafwer fått mig en bok. Och Saphan läste ther uti för Konungen.

19. Och då Konungen hörde lagens ord, ref han sina kläder sönder.

20. Och Konungen bdd Hilkia och Ahikam Saphan son och Abdon Micha son och Saphan, skrifware, och Asaja, Konungens tjenaresh ; och sade :

21. Går bort och fråger HERRan för mig och för them som qwar äro i Israel och för Juda om bokens ord, som funnen är ; förty HERRans grymhet är stor, som öfwer oss uptändt är, at våra fäder icke hållit hafwa HERRans ord, at the måtte gjort såsom i thenna bok skrifwit står.

22. Då gick Hilkia, samt med the andra som af Konungen sände woro, bort til then Prophetiskan Hulda, Salums hustru, Thasehaths sons, Hasra sons, slädevaktarens, som i Jerusalem bodde, uti then andra delen, och talade thetta med henne.

23. Och hon sade til them : Thetta säger HERRen Israels Gud : Säger then mannen som eder til mig såndt hafwer :

24. Thetta säger HERRen : Si, jag skal låta komma olycka öfwer thettarum och thes inbyggare, nemligen, alla the förbannelser som i boken skrifne stå, som för Juda Konung läsen är ;

25. Therföre at the hafwa öfwergifwit mig, och rökt at andra gudar, så at the hafwa retat mig med all theras

hånder's verk; och min grymhet skal upstånd warda öfwer thetta rum, och icke utsläckt warda.

26. Och Juda Konung, som eder utsändt hafwer til at fråga HERran, stolen I så säga: Thetta säger HERren Israels Gud om the ord som tu hörde:

27. Thersföre at titt hjerta hafwer be-
wekt sig, och tu hafwer ödmjukat tig för Gudi, så tu hans ord hörde emot thetta rum och emot thes inbyggare, och hafwer ödmjukat tig för mig, och riswit tina kläder, och gråtit för mig, så hafwer jag och hört tig, säger HERren.

28. Si, jag wil samla tig til dina fäder, at tu uti tin graf med frid samlad warder, at tina ögon icke skola se all theenna olycka, som jag öfwer thetta rum och thes inbyggare skal komma låta. Och the sader Konungen thetta igen.

29. Så sände Konungen bort och lät tilhoppa komma alla the äldsta i Juda och Jerusalem.

30. Och Konungen gick up i HERrans hus, och hvar man i Juda, och inbyggarena i Jerusalem, Presterne, Leviterna, och alt folket, både små och stora; och worde för theas brön låsna alla ord i förbundets bok, som i HERrans hus funnen war.

31. Och Konungen gick i sitt rum, och gjorde et förbund för HERranom, at man skulle wandra efter HERranom, til at hålla hans bud, witnesbörd och råtter, af alt hjerta och af all själ, til at gbra efter alla förbundets ord, som skrifna stodo i theenna bok.

32. Och stodo ther alle the som i Jerusalem och i BenJamin förhanden woro. Och Jerusalem's inbyggare gjorde efter Guds förbund, theas faders Guds.

33. Och Josia hof bort all styggelse utur alla landsorter, som Israels barns woro, och skaffade at alle the som i Israel fundne worde tjente HERranom theas Gud. Så länge Josia lefde woko the intet ifrå HERranom theas faders Gud.

35. Capitel.

Och Josia höll HERranom Pasah i Jerusalem, och slagade Pasah på fjortonde dagen i första månaden.

2. Och han ställde Presterna uti the-
ras wakt, och styrkte them til theas ämbete i HERrans hus;

3. Och sade til Leviterna, som hela Israel lärde och HERranom helgade woro: Eäter then helga arken uti huset, som Salomo, Davids son, Israels Konung, byggt hafwer. I stolen icke bära honom på arlarna. Så tjener nu HERranom eder Gud, och hans folk Israel.

4. Och stöder edra faders hus, i edra stiften, såsom the beskifna äro af David, Israels Konung, och hans son Salomo.

5. Och står i helgedomen efter fader-
nas hus stiften ibland edra bröder af folket, och theslikes fader-
nas hus stiften ibland Leviterna.

6. Och slagter Pasah, och helger eder, och stöder edra bröder, at the gbra efter HERrans ord genom Mose.

7. Och Josia gaf til häsoffer för then meniga man lamm och kid, allsammans til Pasah, för alla them som wid handen woro, til talet trettio tusende, och tretusende nöd; allsammans af Konungens ägodelar.

8. Hans Förstar gafswo til häsoffer frivilligt för folket och för Presterna och Leviterna: nemligen, Hiskia, Satharia och Zehiel, Förstarne i Guds hus, utdelade ibland Presterna til Pasah tusende och sexhundra lamm och kid; ther til trehundra nöd.

9. Men Chanania, Semaja, Methaneel och hans bröder Hafabia, Zieel och Josabab, Öfwerstar för Leviterna, gafswo Leviterna häsoffer til Pasah, femtusende lamm och kid, och ther til femhundra nöd.

10. Alltså wardt Guds tjänst inrättad; och Presterne stodo i sitt rum, och Leviterna i sin ordning, efter Konungens bud.

11. Och the slagade Pasah, och Pre-

sterne togo af theras händer, och slänkte; och Leviterne drogo huden theras,

12. Och gjorde bränneoffer theras, at the skulle dela thet ut ibland fadershusen uti theras meniga hop, til at offrat HERANOM, såsom skrifwit står i Moses bok: sammaleeds gjorde the och med oxarna.

13. Och the stekte Pasah wid eld, såsom thet sig borde; men hvad som helgadt war kokade the i grytor, kjettlar och pannor; och the gjorde thet med hast för meniga hopen.

14. Ther efter reddde the och för sig och för Presterne; förty Presterne, Arons söner, hade at stassa med bränneoffret och med thet feta alt in til natten: therför måste Leviterne tilreda för sig och för Presterne, Arons söner.

15. Och sångarena, Asaphs barn, stod i sitt rum, efter Davids bud, och Asaph och Hemans och Jeduthuns, Konungens Siare; och dörrvaktarna wid alla dörrarna: och the woko intet ifrå sitt ämbete; ty Leviterne, theras bröder, reddde til för them.

16. Alltså wardt inrättad all HERANS tjenst på then dagen, så at man höll Pasah, och offrade bränneoffer på HERANS altare, efter Konung Josia bud.

17. Alltså höllo Israels barn, som för handen woro, Pasah i then tiden, och ofyrade bröds högtiden i sju dagar.

18. Intet Pasah war i Israel hållit såsom thetta, alt ifrå then Propheten Samuels tid; och ingen Israels Konung hade sådant Pasah hållit, såsom Josia Pasah höll, och Presterne, Leviterne, hela Juda och thet af Israel förhänden war, och Jerusalems inbyggare.

19. Uti adertonde året af Josia rike wardt thetta Pasah hållit.

20. Ther efter, når Josia huset tilredt hade, drog Necho, Konungen i Egypten, up til at strida emot Carchemis wid Mhrath; och Josia drog ut emot honom.

21. Men han sände bod til honom, och lät säga honom: Hvad hafwer jag

med dig gbra, Juda Konung? Jag kommer icke nu emot dig, utan jag strider emot et annat hus; och Gud hafwer sagt, at jag skulle stynda mig. Håll up at gbra emot Gud, som med mig är, at han icke förderfwar dig.

22. Men Josia wände icke sitt ansikte ifrå honom, utan ställde sig til at strida emot honom, och lydde intet Necho ord utaf Guds mun, och kom til at strida med honom på then slätten wid Megiddo.

23. Och skyttarne stöto Konung Josia; och Konungen sade til sina tjenare: Förer mig hådan; ty jag är illa sårad.

24. Och hans tjenare togo honom af wagnen, och lade honom på hans andra wagn, och förde honom til Jerusalem; och han blef död, och wardt begrafwen ibland sina faders grifter: och hela Juda och Jerusalem sörjde för Josia skul.

25. Och Jeremia jämrade sig öfwer Josia, och alla sångare och sångerskor höllo theras klagowisor öfwer Josia, alt in til thenna dag, och gjorde en sedwänja ther af i Israel. Si, thet år skrifwit uti the klagowisor.

26. Hvad nu mer om Josia sågandes år, och om hans barmhertighet, efter striften i HERANS lag,

27. Och hans gerningar, både the första och the sista, si, thet år skrifwit uti Israels och Juda Konungars bok.

36. Capitel.

Och folket i landet tog Soabas, Josia son, och gjorde honom til Konung i hans faders stad i Jerusalem.

2. Tre och tjugu år gammal war Soabas, så han Konung wardt, och regerade i tre månader i Jerusalem.

3. Ty Konungen i Egypten satte honom af i Jerusalem, och besattade landet til hundrade centner silfwer och en centner guld.

4. Och Konungen i Egypten gjorde Eliakim, hans broder, til Konung öfwer Juda och Jerusalem, och förwände hans namn til Josakim. Men Necho

tog hans broder Joahas, och förde honom uti Egypten.

5. Fem och tjugu år gammal war Jojakim, då han Konung wardt, och regerade ellofwa år i Jerusalem, och gjorde thet ondt war för HERRanom sin Gud.

6. Och NebucadNazar, Konungen i Babel, drog up emot honom, och bandt honom med låsor, at han skulle föra honom til Babel.

7. Och förde NebucadNazar några af HERRans hus läril til Babel, och satte them uti sitt tempel i Babel.

8. Hvad nu mer om Jojakim sågandes år, och hans styggelser, som han gjorde och med honom fundne wordo, si, the äro skrifne uti Israels och Juda Konungars bok: och hans son Jojachin wardt Konung i hans stad.

9. Åtta år gammal war Jojachin, då han Konung wardt, och regerade i tre månader och tio dagar i Jerusalem, och gjorde thet HERRanom misshagade.

10. Då nu året omgick, sände NebucadNazar och lät hämta honom til Babel, med the kostliga tygen i HERRans hus. Och man gjorde Zedekia, hans broder, til Konung öfver Juda och Jerusalem.

11. Et och tjugu år gammal war Zedekia, då han Konung wardt, och regerade ellofwa år i Jerusalem,

12. Och gjorde thet ondt war för HERRanom sin Gud, och ödmjukade sig intet för then Propheten Jeremia, som talade utaf HERRans mun.

13. Ther til wardt han affällig ifrå NebucadNazar, Konungen i Babel, hwilken af honom en ed wid Gud tagit hade; och wardt halstyt, och förstodade sitt hjerta, så at han intet omvände sig til HERRan Israels Gud.

14. Sammalunda alle Öfverstarne ibland Presterna, samt med folket, syndade swårigen, och förto go sig med alahanda hedninga-styggelser, och örenade HERRans hus, thet han helgat hade i Jerusalem.

15. Och HERRen theas faders Gud

sände til them med sina bodskap bittida; ty han stonade sitt folk och sin boning.

16. Men the begabbade Guds bodskap, och föraktade hans ord, och besvottade hans Propheter, in til thes HERRans grymhet warte öfver hans folk, at them nu intet mer stod til botandes.

17. Ty han förde öfver them the Chaldeerz Konung, och lät dräpa theas unga män med swärd uti theas helgedoms hus, och stonade hwarten piltar eller pigor, hwarten äldriga eller utgamla; alla gaf han them i hans hand.

18. Och alla tyg i Guds hus, stora och små, häfworna i HERRans hus, och Konungens och hans Förstars häfwor; allt lät han föra til Babel.

19. Och the brände up Guds hus, och bruto ned murarna i Jerusalem; och alla theas palats brände the up med eld, så at alla theas kosteliga ting blefwo förfarna.

20. Och the som för swärdet undsluppo fördes til Babel, och wordo hans och hans söners trålar, til thes riket kom til the Perser;

21. På thet at fullkomnas skulle HERRans ord genom Jeremia mun, til thes at landet hade fyllest i sina Sabbather; förty hela tiden af förderfwelsen war Sabbath, in til thes sjuttio år fullkomnade wordo.

22. Men i första året Cores, Konungens i Persien, på thet fullkomnad skulle warda HERRans ord, taladt genom Jeremia mun, upwäckte HERRen Cores anda, Konungens i Persien, at han lät utropa öfver allt sitt rike, ja och med bref, och säga:

23. Zhetta säger Cores, Konungen i Persien: HERRen Gud af himmelen hafwer gifwit mig alla riket i landen, och hafwer befallt mig bygga sig et hus i Jerusalem i Juda. Hwilken som nu ibland eber är af hans folk, med honom ware HERRen hans Gud, och han drage tit up.

Esra Bok.

1. Capitel.

Uti första året Cores, Konungens i Persien, på thet fullkomnas stulle HERans ord, taladt igenom Jeremia mun, upväckte HERen Cores anda, Konungens i Persien, at han lät utropa i allt sitt rike, och igenom skrifvelse, och säga :

2. Thetta säger Cores, Konungen i Persien : HERen Gud i himmelen hafwer gifwit mig alla riket i landen, och hafwer befallt mig bygga sig et hus i Jerusalem i Juda.

3. Hvilken som nu ibland eder är af hans folk, med honom ware hans Gud, och han drage up til Jerusalem i Juda, och upbygge HERans Israels Guds hus : han är then Gud, som i Jerusalem är.

4. Och hvilken som ännu öfverblifwen är, ehwar som hålst han en främling är, honom hjälpe folket i thet rum med silfver och guld, med gods och boskap, af en fri wilja til Guds hus i Jerusalem.

5. Lå stodo up the öfverste fäder af Juda och BenJamin, och Presterne och Leviterne, alle, hvilkas anda Gud upväckte til at draga up och bygga HERans hus i Jerusalem.

6. Och alla the som woro omkring them styrkte theas hand med silfver och gyldene tyg, med gods och boskap och klenodier ; förutan thet the frivilligt gäfw.

7. Och Konung Cores gaf ut HERans hus kåril, som NebucadNazar utu Jerusalem tagit hade, och lätit lägga uti sin Guds hus.

8. Och Konung Cores i Persien gaf them ut, igenom Mithredath, råntmästaren, och uträknade them til Sesbazar, Försten i Juda.

9. Och thetta år talet : Trettio gyldene bäden, och tusende silfverbäden, nio

och tjugu knifwar ;

10. Trettio gyldene stålar, och the andra silfverstålar fyrahundrade och tio, och andra kåril tusende :

11. Så at alla kårillen, både af guld och silfver, woro femtusende och fyrahundrade. Alla them förde Sesbazar up, med them som utu fångelsset updrogo ifrå Babel til Jerusalem.

2. Capitel.

Thesse äro the barn utu landen, som updrogo utu fångelsset, hvilka NebucadNazar, Konungen i Babel, hade fört til Babel, och igenkommo til Jerusalem och Juda, hwar och en uti sin stad,

2. Och kommo med Serubbabel : Jesua, Nehemia, Seraja, Reelaja, Mardchai, Bilsan, Mispar, Bigvai, Rehum och Baana. Thetta år nu talet af männerna i Israels folk :

3. Paros barn, tutusende hundrade två och sjuttio.

4. Serpatia barn, trehundrade två och sjuttio.

5. Aras barn, sjuhundrade fem och sjuttio.

6. PahathMoabs barn, utaf Jesua och Joabs barn, tutusende åttahundrade och tolf.

7. Glams barn, tutusende tushundrade fyra och femtio.

8. Sattu barn, niohundrade fem och fyratio.

9. Saccai barn, sjuhundrade och sextio.

10. Bani barn, sexhundrade två och fyratio.

11. Bebai barn, sexhundrade tre och tjugu.

12. Ugabs barn, tusende tushundrade två och tjugu.

13. Adonikams barn, sexhundrade sex och fertio.

14. Bigvai barn, tutusende sex och femtio.

15. Adins barn, fyra hundrade fyra och femtio.

16. Aterš barn af Hiftia, åtta och nittio.

17. Bezai barn, trehundrade tre och tjugu.

18. Jorah barn, hundrade och tolf.

19. Hasums barn, tushundrade tre och tjugu.

20. Gibbars barn, fem och nittio.

21. Bethlehemš barn, hundrade tre och tjugu.

22. Netopha mån, sex och femtio.

23. The mån af Anathoth, hundrade åtta och tjugu.

24. Amavethš barn, två och fyratio.

25. The barn af KiriathArim, Thephira och Beeroth, sjuhundrade tre och fyratio.

26. The barn af Rama och Gaba, sexhundrade en och tjugu.

27. The mån af Michmas, hundrade två och tjugu.

28. The mån af BethEl och Aj, tushundrade tre och tjugu.

29. Nebo barn, två och femtio.

30. The mån af Magbis, hundrade sex och femtio.

31. The andra Elams barn, tusende tushundrade fyra och femtio.

32. Harims barn, trehundrade och tjugu.

33. Eod, Hadid och Ono barn, sjuhundrade fem och tjugu.

34. Jereho barn, trehundrade fem och fyratio.

35. Senaa barn, tretusende sexhundrade och trettio.

36. Presterne: Jedaja barn, af Jesua hus, niohundrade tre och sjuttio.

37. Immers barn, tusende två och femtio.

38. Pashurs barn, tusende tushundrade sju och fyratio.

39. Harims barn, tusende och sjutton.

40. Leviterne: Jesua barn och Radmiel, af Hodavia barn, fyra och sjuttio.

41. Sångarena: Asaphš barn, hundrade åtta och tjugu.

42. Öbrvaktarens barn: Sallums

barn, Aterš barn, Talmons barn, Akubš barn, Hatita barn och Sobabarn, alla tilhopa hundrade nio och trettio.

43. The Nethinim: Ziha barn, Hasupha barn, Thabaoth barn,

44. Keros barn, Siaha barn, Padoms barn,

45. Lebana barn, Hagaba barn, Akubš barn,

46. Hagabš barn, Samlai barn, Hanans barn,

47. Giddelš barn, Sahars barn, Neaja barn,

48. Reziš barn, Nekoda barn, Gafams barn,

49. Uša barn, Paseah barn, Besai barn,

50. Asna barn, Meunims barn, Nephusims barn,

51. Bafbus barn, Hafupha barn, Harhurs barn,

52. Bazluts barn, Mehida barn, Harfa barn,

53. Baroš barn, Sifera barn, Thamah barn,

54. Reziaš barn, Hatipha barn,

55. Salomos tjenares barn, Sotai barn, Sopherets barn, Peruda barn,

56. Taala barn, Darkons barn, Giddelš barn,

57. Sephatia barn, Hattilš barn, Pocherethš barn af Zebaim, Ami barn,

58. Alla Nethinim och Salomos tjenares barn woro tilhopa trehundrade två och nittio.

59. Och these drogo ock med up af ThelMelah, ThelHarfa, Cherub, Addan och Immer; men the kunde icke utwisa sina fäderš hus, eller ock sin fäd, om the woro af Israel:

60. Delaja barn, Tobia barn, Nekoda barn, sexhundrade två och femtio.

61. Och af Prestebarnen: Habaja barn, Roz barn, Barsillai barn, then en hustru tog utaf Barsillai, then Gileaditens döttrar, och wardt nämnd under theas namn.

62. The samme sökte efter theas bördš strifter, och funno them intet; thefore wordo the Presterskapet qvittet.

63. Och Thirfatha sade til them, at the icke skulle äta utaf the aldrabelga ste, til thes en Prest upstod med Ljus- och Fullkomlighet.

64. Hela menigheten, såsom en man, war tu och fyratio tusende trehundra och sextio,

65. Fbrutan theas tjenare och tjenarinnor, som woro sjutusende trehundra de sju och trettio. Och the hade tuhundra sångare och sångerstor,

66. Sjuhundra sex och trettio hästar, tuhundra fem och fyratio mular,

67. Fyrahundra fem och trettio camel, och sextusende sjuhundra och tjugu åsnor.

68. Och somlige utaf öfwersta fäder- na, når the kommo til HERRans hus i Jerusalem, wordo the frivillige til Guds hus, at man skulle thet sätta uppå sitt rum :

69. Och gåfwo efter sin förmåga til drågelen af werket et och sextiotusende gylben, och semtusende pund silfwer, och hundra Prestefjortlar.

70. Alltså satte sig Presterne, och Leviterne, och somlige af folket, och sångarena, och ödrvaktarena, och the Rethinim uti sina städer, och hela Israel i sina städer,

3. Capitel.

Och då sjunde månaden kom, och Israels barn nu woro i sina städer, kom folket tilhopa, såsom en man, til Jerusalem.

2. Och Jesua Jozabab son, och hans bröder Presterne, och Serubbabel Sealthiel son, och hans bröder stodo up och byggde Israels Guds altare, til at offra bränneoffer ther uppå, såsom skrifwit står i Mose then Guds mannens lag.

3. Och the satte altaret uppå sin fot, ehuru en försträffelse war ibland them för folket i landet, och offrade HERRanom bränneoffer ther uppå om morgon och afton.

4. Och the höllo löshyddo-högtid, såsom thet skrifwit står, och gjorde bränneoffer hwar dag, efter thet tal som thet

sig borde; hwar dag sitt offer :

5. Ther efter och the dageliga bränneoffer, och nymånaders, och alla HERrans högtids dagars, som helgade woro, och alla frivilliga offer, som the HERRanom frivilligt gjorde.

6. På första dagen i sjunde månaden begynte the at göra HERRanom bränneoffer; men grundvalen til HERRans tempel war ännu icke lagd.

7. Men the gåfwo stenhuggarena och timmermännerna penningar och spis och dryck och olja, them i Zidon och Tyro, at the skulle låta komma cedertå af Libanon til sjöns intill Tapho, efter Cores, Konungens af Persien befällning til them.

8. Uti andra året, sedan the kommo til Guds hus i Jerusalem, uti then andra månaden, begynte Serubbabel Sealthiel son, och Jesua Jozabab son, och the andre af theas bröder, Prester och Leviter, och alle the som af fångelsef komne woro til Jerusalem, och sticade Leviterna, alt ifrå tjugu år och ther utöfwer, at the skulle drifwa werket på HERRans hus.

9. Och Jesua stod, med sina söner och bröder, och Radmiel, med sina söner, och Juda barn, såsom en man, til at drifwa arbetarena på Guds hus, nemligen, Henadabs barn, med theas barn och theas bröder Leviterne.

10. Och då byggningsmännen lade grundvalen på HERRans tempel, stodo Presterne klädde, med trumpeter, och Leviterne, Asaphs barn, med cymbaler, til at låfwa HERRan med Davids dist, Israels Konungs;

11. Och söngo emot hwar annan med låf och tackfälgelse HERRanom, at han är god och hans barmhertighet warar i ewighet öfwer Israel. Och alt folket uphof sin röst til HERRans låf, at grunden på HERRans hus lagd war.

12. Men många af the gamla Prester och Leviter och öfwersta fäder, som thet förra huset sett hade i thes grundval, och då thetta hus war för theas ögon, greto med hög röst; dock uphöjde många sin röst til glädje :

13. Så at folket icke kunde känna glädjehuset från grätuset i folket; ty folket ropade högt, så at man hörde ropet långt ifrån.

4. Capitel.

Nå nu Juda och BenJamins motståndare hörde, at fångelsebarn byggde Hérarom Israels Gud templet;

2. Kommo the till Serubbabel och till öfversta fäderna, och sade till them: Vi vilje bygga med eder; förty vi söke eder Gud, lifa som I, och vi hafve offrat allt ifrån then tid Esar Haddon, Konungen i Assur, förde oss hit up.

3. Men Serubbabel och Jesua och the andre öfverste fäderna i Israel svarade them: Thet skidar sig icke, at vi och I bygge vår Guds hus; utan vi vilje allena bygga Hérarom Israels Gud, såsom Sorez, Konungen i Persien, budit hafver.

4. Då hindrade folket i landet Juda folks hand, och afsträckte them ifrån byggnaden;

5. Och legde rådgifvare emot them, och förhindrade theas råd, så länge Sorez, Konungen i Persien lefde, in till Darios regemente, Konungens i Persien.

6. Men då Ahasveros wardt Konung, uti hans rikets begynnelse, skrefvo the et klagomål emot them af Juda och Jerusalem.

7. Och uti Arthasasta tid skref Bislam, Mithredath, Labeel, och the andre af theas råd, till Arthasasta, Konungen i Persien; och skriften i brefwet var på Syriska skrifven, och wardt på Syriska uttydd.

8. Rehum, Cancelleren, och Simsai, Skrifwaren, skrefvo thetta bref emot Jerusalem till Konung Arthasasta:

9. Vi Rehum, Cancellor, och Simsai, Skrifvare, och andre i thet rådet af Dina, af Apharsach, af Tharpelath, af Persien, af Arach, af Babel, af Susan, af Deha och af Elam;

10. Och the andra folkslag, hvilka then store och högtprisade Åsnappar försändt hade, och satt uti Samarie stä-

der, och andra på thenna sidan ålfven och i Sanaan.

11. Och thetta är brefwet's lydelse, som the till Konung Arthasasta sände: Tina tjänare, the mån på thenna sidan ålfven och Cheeneth.

12. Runnigt vare Konungen, at the Judar, som ifrån dig hit up till oss komne äro till Jerusalem, i then uproriska och onda staden, bygga honom up, och göra hans murar, och låta upgå them af grunden.

13. Så må nu Konungen weta, om thenne stad upbyggd warder, och murarne igen uppsatte, så warda the icke gifwande slätt, tull och årliga utskyller, och theas anslag warder kommande Konungarna till skada.

14. Så, efter vi alla hafve vårt underhåll af Konungen, hafve vi icke längre kunnat se på Konungens föraktelse; theför sände vi nu, och låte kungöra thet Konungen;

15. At man låter söka i tina faders Chronicon: så skal du finna i samma Chronicon, och förfara, at thenne staden är uprorisk, och Konungar och land stabelig, och kommer theslikes andra till affall af ålder; theför staden och förbränd är.

16. Ty vi gifve Konungen at förstå, at om thenne stad upbyggd warder, och thes murar uppsatte, så behåller du intet för them på thenna sidan ålfven.

17. Då sände Konungen et svar till Rehum, Cancelleren, och Simsai, Skrifwaren, och the andra i theas råd, som i Samarien bodde, och the andra på hinsidan ålfven. Frid och helsa.

18. Brefwet, som I till oss sändt hafven är uppenbarligen läst för mig.

19. Och är af mig befalldt, at man söka stulle, och är funnit, at thenne stad af ålder hafver fastat sig up emot Konungar; och upror och affall sker thet uti.

20. Hafwa också mågtige Konungar varit i Jerusalem, som rådit hafwa öfver allt thet som på hinsidan ålfven är; så at them hafver tull, slätt och årliga utskyller gifne varit.

21. Så görer nu efter thenna befall-

ning: förtager the samma mån, at staden icke byggd warder, in til thes befallning af mig gifwen warder.

22. Så ser nu til, at I här utinnan icke försumlige åren, at Konungen ingen stade här af sker.

23. Lå nu Konungens Arthahsasta bref låst wardt för Rehum och Simsai, Skrifwaren, och therås råd, drogo the strax up til Jerusalem til Judarna, och förhindrade them med arm och wålde.

24. Lå höll arbetet up på Guds hus i Jerusalem, och blef tillbaka alt in til thet andra året Darios, Konungens i Persien.

5. Capitel.

Och the Propheter Haggai och Sacharia Idido son propheterade til Judarna, som i Juda och Jerusalem bodde, i Israels Guds namn.

2. Lå stodo Serubbabel up, Sealthiel son, och Jesua Tozabai son, och begynte til at bygga Guds hus i Jerusalem, och med them Guds Propheter, som them styrkte.

3. På then tiden kom til them Thatznai, Landshöfdingen på thenna sidan älfwen, och Sethar Bosnai, och therås råd, och sade til them: Ho hafwer befallt eder at bygga thetta huset och upfatta thes murar?

4. Lå sade wi them huru männerne hette, som thenna byggning för händer hade.

5. Men therås Guds öga kom uppå Judarnas äldsta, så at them icke förtagit wardt, til thes man måtte låta saken komma til Darios, och en strifwelse ther om igenkomme.

6. Och thetta är brefwet's innehåll, som Thatznai, Landshöfdingen på thenna sidan älfwen, och Sethar Bosnai, och therås råd af Apharsach, som på thenna sidan älfwen woro, sände til Konung Darios.

7. Och the ord som the til honom sände lydde altså: Konung Darios all frid.

8. Konungen ware wetherligt, at wi kommo uti Judiska landet, til then stora Gudens hus, hwilket man bygger

med allahanda stenar, och bjellar låger man i wåggarna, och arbetet går fast fram i therås händer.

9. Men wi hafwe frågat the äldsta, och sagt til them altså: Ho hafwer befallt eder bygga thetta hus och upfatta thes murar?

10. Och frågade wi huru the hette, på thet wi stulle thet låta tig förstå; och wi hafwe the måns namn upskrifna, som therås öfwerstar äro.

11. Men the gäfwö oss thesa ord til swar, och sade: Wi äre himmelens och jordens Guds tjenare, och bygge thet hus up, som för många år byggt war, hwilket en stor Israels Konung byggt och upfatt hade.

12. Men då våra fäder förtörnade Gud af himmelen, gaf han them uti NebucadNezars hand, Konungens i Babel, then Chalbeens: han slog thetta hus ned, och förde bort folk et til Babel.

13. Men i första året Cores, Konungens i Babel, befallte samme Konung Cores, at bygga thetta Guds hus.

14. Ty och the guld- och silfverfårill i Guds hus, som NebucadNazar utu templet i Jerusalem tagit hade, och fört uti thet templet i Babel, them tog Konung Cores utu templet i Babel, och fird them Sesbazar wid namn, then han för en Landshöfding satte;

15. Och sade til honom: Tag thesa fårillen, far bort, och för them uti templet i Jerusalem, och låt upbygga Guds hus i sitt rum.

16. Lå kom samme Sesbazar, och lade grundwalen til Guds hus i Jerusalem. Ifrå then tiden hafwer man byggt, och thet är ännu icke fullkomnad.

17. Om nu Konungen tåckes, så låt söka i Konungens statthus, som i Babel är, om thet så besafdt är af Konung Cores, at bygga Guds hus i Jerusalem, och sände til oss Konungens mening här om.

6. Capitel.

Lå befallte Konung Darios, at man söka stulle i Cancelliet, uti Konungens statthus, som i Babel låg.

2. Då fann man i Ahmeta, på thet slottet som i Meden ligger, en bok; och thet utinnan war et sådant ärende bestrifwit:

3. Ut i första året Konungs Cores befallte Konung Cores upbygga Guds hus i Jerusalem på thet rum thet man offrar, och grundwal lägga, til sextio alnars högd, til bredden och sextio alnar.

4. Och tre wäggar af allahanda stenaar och en wägg af trä; och koften skal gifwen warda utaf Konungshuset.

5. Ther til the Guds hus guld- och silfwerlyg, som NebucadNezar utu templet i Jerusalem tagit och til Babel fört hade, skal man igengifwa, så at the stola igen förde warda uti templet i Jerusalem i sitt rum, i Guds hus.

6. Så farer nu långt ifrå them, tu Thathnai, Landshöfding på hinsidan rvid ålfwen, och Sethar Bosnai, och theas råd af Apharsach, som på hinsidan ålfwen ären.

7. Låter them arbeta på Guds hus, så at Judarnas höfvisman och theas äldste måga bygga Guds hus på sitt rum.

8. Är också af mig befallt hwad man the äldsta i Juda utfå skal, til at bygga Guds hus: nemligen, at man skal flitigt taga utaf Konungens dråtsel, thet år, af then ränta på hinsidan ålfwen, och gifwa männerna, och at man icke förhindrar them.

9. Och om the behöfwa kalfwar, lamm, eller bockar til brännesoffer til himmelns Gud, hwete, salt, win och olja, efter Presternas sed i Jerusalem, skal man gifwa them dageligen hwad the behöfwa; och at thetta stes oförsumligen:

10. At the måga offra til en söt lukt Gudi i himmelen, och bedja för Konungens lif, och hans barns.

11. Af mig är thenna befallning gifwen; och hwilken menniska thesa orden förwänder, utaf hans hus skal man taga en bjelle, och resa honom up, och hängen ther uti; och hans hus skal stamligen förbrödt warda för then gernas skul.

12. Och Gud, som hafwer låtit sitt namn bo ther, förstöre alla Konungar och folk, som sin hand uträcka til at förstöra och nederflå Guds hus i Jerusalem. Jag Darios hafwer thetta befallt, at thetta skal också aldeles fullföljdt warda.

13. Då gjorde thet Thathnai, Landshöfdingen på hinsidan ålfwen, och Sethar Bosnai, med theas råd, til hwilka Konung Darios såndt hade, fliteligen.

14. Och Judarnas äldste byggde, och thet gic för handen, efter then Prophetens Haggai och Sacharia Idos sons Prophetia: och the byggde, och upsatte, efter Israels Guds befallning, och efter Cores, Darios och Artahastas, Konungarnas i Persien, befallning;

15. Och fullkomnade huset til tredje dagen i then månaden Adar; thet war sjetta året af Konung Darios rike.

16. Och Israels barn, Presterne, Leviterne, och the andra fångelsens barn höllo Guds hus wigning med glädje;

17. Och offrade i Guds hus wigning hundrade kalfwar, tusenrade lamm, fyrahundrade bockar; och til syndoffer för hela Israel, tolf getabockar, efter slågternas tal i Israel.

18. Och the satte Presterna i theas ordning, och Leviterna i theas wakt, til at tjena Gudi, som i Jerusalem är; såsom strifwit står i Mose bok.

19. Och fångelsens barn höllo Pasah på fjortonde dagen i then första månaden.

20. Ty Presterne och Leviterna hade renat sig, så at the alle rene woro såsom en man: och the slagade Pasah för alla fångelsens barn, och för theas bröder Presterna, och för sig.

21. Och Israels barn, som af fångenskapen woro igentomne, och alla the som sig til them affstilt hade ifrå hedningarnas orenhet i landet, til at söka HERAN Israels Gud, äto;

22. Och höllo ofyrade bröds högtiden i sju dagar med glädje; förty HERAN hade gjort them glada, och wändt Konungens hjerta af Åsur til them,

så at thes händer styrkta wordo i werket på Guds hus, then Israels Gud  r.

7. Capitel.

Sedan thetta st dt war i Arthahsasta rike, Konungens i Persien, kom ned af Babel Esra, Seraja son, Asaria sons, Hilfia sons,

2. Sallum sons, Zadoks sons, Ahitob sons,

3. Amaria sons, Asaria sons, Meraioth sons,

4. Serahia sons, Ugi sons, Bussi sons,

5. Abisua sons, Pinehas sons, Eleazar sons, Arons, then öfversta Prestens, sons:

6. Hvilken en st dlig striftl rd war i Mose lag, som H Erens Israels Gud gifwit hade. Och Konungen gaf honom allt thet han beg rde, efter H Erens hans Guds hand öfwer honom.

7. Och drogo någre up af Israels barn, Prester, Leviter, sångare,  drwaktare och Netthinim til Jerusalem, i sjunde året Konungens Arthahsasta.

8. Och the kommo til Jerusalem i femte månaden, thet  r sjunde året Konungens.

9. Förty på första dagen i första månaden wardt han til råds, at updraga ifrå Babel; och på första dagen i femte månaden kom han til Jerusalem, efter Guds goda hand öfwer honom.

10. Ty Esra st d de sitt hjerta til at söka H Erens lag, och til at göra och lära i Israel bud och r tter.

11. Och thetta  r brefwets inneh ll, som Konung Arthahsasta gaf Presten Esra, then striftl rde, hwilken en lärare war i H Erens ord och hans bud öfwer Israel.

12. Arthahsasta, Konung öfwer alla Konungar, Esra, Presten, then striftl rde i Guds lag af himmelen, frid och hälsa.

13. Af mig  r befallt, at alle the af Israels folk, som frivillige  ro i mitt rike, och Presterne och Leviterne, til

at fara til Jerusalem, at the måga fara med tig,

14. Utsänd af Konungen och af the sju Rådsherrar, til at besöka Juda och Jerusalem, efter tin Guds lag, hwilken i tin hand  r:

15. Och at tu medtager silfwer och guld, som Konungen och hans Rådsherrar frivilligt gifwa Israels Gudi, hwilkens boning i Jerusalem  r;

16. Och allahanda silfwer och guld, som tu finna kan i hela Babels landskap, med thet, som folket och Presterne frivilligt gifwa til Guds hus i Jerusalem.

17. Allt thetta tag, och  bp sliteligen för the samma penningar k lfwar, lamm, bockar och spisoffer och drickoffer, at man må offera uppå altaret wid eder Guds hus i Jerusalem.

18. Ther til, hwad tig och tina bröder t ckes at göra af the penningar som öfwerblifwa, thet görer efter eder Guds wilja.

19. Och the tyg, som tig antwardas til ämbetet i tin Guds hus, öfwerantwarda them inför Gud i Jerusalem.

20. Hwad sedan mer af n den  r til tin Guds hus, thet tu behöfwer utgifwa, thet l t utgifwa utu Konungens stattkammar.

21. Jag, Konung Arthahsasta, hafwer thetta befallt R ntem starena på hinsidan  lfwen, så at hwad Esra, Presten, then striftl rde i Guds lag af himmelen, af eder  star, at I thet sliteligen g ren;

22. Allt in til hundrade centner silfwer, och in til hundrade Corer hwete, och til hundrade Bath win, och til hundrade Bath olja, och salt utan mått:

23. Allt thet ther h rer til Guds lag af himmelen, at man thet sliteligen låter komma til Guds hus af himmelen; at en wrede öde må komma öfwer Konungens rike och hans barn.

24. Och eder skal w tterligt vara, at I öde magt hafwen at lägga någon utstyld, tull, eller  rlig ränta på någon Prest, Levit, sångare,  drwaktare, Netthinim och tjenare i thetta Guds hus.

25. Men tu, Esra, efter tin Guds wißdom, som i tin hand är, upfatt domare och lagmän, som alt folket döma måga, som på hinfidan ålfwen är; alla the som weta tin Guds lag, och alla the som icke weta then, them lär.

26. Och alla the som icke med slit göra tin Guds lag och Konungens lag, the skola strax hafwa sin dom för sin gernings skul, antingen til döds, eller til landsflykt, eller til penningeplikt, eller til fångelse.

27. Låfwad ware HERren våra fädrens Gud, som sådant Konungen ingifwit hafwer, at han skulle bepryda HERrans hus i Jerusalem;

28. Och tilböt sin barmhertighet til mig, för Konungen och hans Rådsherrar och alla Konungens wäldiga. Och jag wardt styrkt efter HERrans min Guds hand öfwer mig, och församlade the yppersta i Israels hus, at the med mig tit up drogo.

8. Capitel.

These äro hufwuden för theas fäder, som räknade wordo, och med mig updrogo ifrå Babel, i then tiden, då Konung Artahastata regerade.

2. Af Pinehas barn, Gerson; af Ithamars barn, Daniel; af Davids barn, Hattus;

3. Af Sechania barn, Paros barn, Sacharia; och med honom räknade hundrade och femtio män.

4. Af PahathMoabs barn, Eljoenai Seraja son; och med honom tuhundrade män.

5. Af Sechania barn, Jahasiel son; och med honom trehundrade män.

6. Af Adins barn, Ebed Jonathans son; och med honom femtio män.

7. Af Elams barn, Jesaja Athalia son; och med honom sjuttio män.

8. Af Sephatia barn, Sebadia Michael son; och med honom åttatio män.

9. Af Joabs barn, Obadia Jehiel son; och med honom tuhundrade och aderton män.

10. Af Selomiths barn, Josiphia son; och med honom hundrade och sextio män.

11. Af Bebai barn, Sacharia Bebai son; och med honom åtta och tjugu män.

12. Af Åsgads barn, Johanan Rattans son; och med honom hundrade och tio män.

13. Af the sista Abdonifams barn, och hette altså: Elipheleth, Jehiel och Semaja; och med them sextio män.

14. Af Bigvai barn, Uthai och Sabud; och med them sjuttio män.

15. Och jag församlade them til ålfwen, som kommer til Ahava, och wi blefwo ther i tre dagar: och då jag gaf ått uppå folket och Presterna, fann jag ther inga Leviter.

16. Då sände jag til Elieser, Ariel, Semaja, Elnathan, Jarib, Elnathan, Nathan, Sacharia och Mesullam, Öfwerstar; och Tojarib och Elnathan, lärare:

17. Och sände them ut til Idido, Öfwersten uti Casiphia, at the skulle hämta oss tjenare uti vår Guds hus; och jag gaf them in hvad the tala skulle med Idido och hans bröder, the Methinim i Casiphia.

18. Och the hade til oss, efter Guds goda hand öfwer oss, en kiof man utaf Maheli barn, Levi sons, Israels sons, Serebia, med hans söner och bröder, aderton;

19. Och Hasabia, och med honom Jesaia, af Merari barn, med hans bröder och theas söner, tjugu;

20. Och af the Methinim, hvilka David och Förstarne gäfwö til at tjena Leviterna, tuhundrade och tjugu, alle nämnde wid namn.

21. Och jag lät ther wid ålfwen, wid Ahava, utropa en fasta, at wi skulle dömjusa oss för vår Gud, til at söka af honom en rätt väg för oss och våra barn och alla våra häfwor.

22. Ty jag sländes begära ledsagare och resenärer af Konungen, at the skulle hjälpa oss för fienderna på vägen; förty wi hade sagt Konungen: Vår Guds hand är til thet bästa öfwer alla the honom söka; och hans starkhet och wrede öfwer alla them som honom öfwergifwa.

23. Alltså fastade wi, och sökte thetta af vår Gud; och han hörde oss.

24. Och jag afskilde tolf af the öfversta Presterna, Serobia och Hasabia, och med them tio theras bröder:

25. Och wågade til them silfwer och guld och tyg til hâfoffer i vår Guds hus, hwilka Konungen och hans Rådsherrar och Förstar och hela Israel som för handen war til hâfoffer gifwit hade:

26. Och wågade til them i theras hand sexhundrade och femtio centner silfwer; och i silfwerthyg hundrade centner, och i guld hundrade centner;

27. Tjugu gyldene stålar, som höllo tusende gylden, och tu goda kosteliga kopparkärl, klara såsom guld:

28. Och sade til them: I ären helige HERRanom: så äro och kärillen helige; thet til thet frägsna silfwer och guld HERRanom edra fäderns Gud.

29. Så waker, och bewarar thet, til thes I wågen thet in för öfversta Presterna och Leviterna och öfversta fäderna i Israel i Jerusalem, uti HERRans hus kistor.

30. Lå togo Presterne och Leviterna thet wåga silfret och guldet och kärillen, at the skulle föra thet til Jerusalem, til vår Guds hus.

31. Alltså foro wi ifrån ålswen Ahaba, på tolfte dagen i första månaden, at wi skulle draga til Jerusalem; och vår Guds hand war öfwer oss, och bewarade oss ifrån fiendernas hand och försåt på wågen.

32. Och wi kommo til Jerusalem, och blefwo thet i tre dagar.

33. På fjerdde dagen wardt wågit silfret och guld, och kärillen uti vår Guds hus, under Meremoths hand, Prestens Uria sons; och med honom war Eleazar Pinehas son; och med them Josabath Jesua son och Noadja Binnui son, the Leviter;

34. Efter hvars tal och wigt; och wigten wardt på then tiden all bestrifwen.

35. Och fångelsens barn, som utu fångelsset komne woro, offrade bränne-

offer Israels Gudi, tolf stutar för hela Israel, sex och nittio wådrar, sju och sjuttio lamm, tolf bockar til syndoffer; allsammans til bränneoffer HERRanom.

36. Och the antwardade Konungens befallning at Konungens ämbetsmän och Landshöfdingarna på thenna sidan ålswen: och the uphöjde folket och Guds hus.

9. Capitel.

Lå nu alt thetta bestäldt war, gingo til mig the öfverste, och sade: Israels folk och Presterne och Leviterna äro icke afstilde ifrån folken i landen, efter thetas stygghelse, som är the Cananeers, Hethers, Phereasers, Jebuseers, Ammoniters, Moabiter, Egyptiers och Amoreers.

2. Förty the hafwa tagit thetas dottrar och thetas söner, och gjort then helga såden menlig med folket i landet: och Öfverstarnas och Rådsherrarnas hand war then första i thenna misgärningen.

3. Lå jag thetta hörde, ref jag mina kläder och min kjortel sönder, och uttryckte mitt hufvudhår och stägg, och satt ensam.

4. Och sig församlade til mig alle the som Israels Guds ord fruktade, för thetas öfwerträdelse, som i fångelsset warit hade: och jag satt ensam alt in til aftonoffret.

5. Och wid aftonoffret stod jag up af min jammere, och ref mina kläder och min kjortel sönder, och föll uppå mina knän, och uttryckte mina händer til HERRan min Gud;

6. Och sade: Min Gud, jag skämmes och blyges at uphåfwa mina ögon til tig, min Gud; ty vår misgärning är wuxen öfwer vårt hufvud, och vår skuld är stor up til himmelen.

7. Allt ifrån våra fäderns tid hafwe wi warit i stor skuld, alt in til thenna dag: och för våra misgärningars skul äro wi och våra Konungar och Prestes gifne i Konungarnas hand i

landen, til swärd, til fängelse, til rof och til ansiktets blygd, såsom thet går i thenna dag.

8. Så är og dock nu någon liten tid nåd af HERranom vår Gud wedersaren, at ännu något af oss är qwar blifwit, at han skulle gifwa oss en nagla i sitt helga rum, och at vår Gud skulle uplysa våra ögon, och gifwa oss ännu et litet lif i vår tråldom.

9. Förty wij äre trålar, och vår Gud hafwer icke öfvergifwit oss, ändock wi trålar äre; och hafwer ddjt til oss barmhertighet af Konungarna i Persien, at the låto oss lefwa, och uphbjä vår Guds hus, och uprätta thes förslöring, och gifwa oss en gård i Juda och Jerusalem.

10. Nu, hwad stole wi säga, vår Gud, efter thetta? At wi tina bud öfvergifwit hafwe,

11. Som tu genom tina tjenare Propheterna budit hafwer och sagt: Thet land som I uti kommen til at besitta, är et orent land, igenom folkens orenhet i landen, uti theras stygghet, med hwilken the hafwa upfyllt thet med orenhet alt omkring.

12. Så stolen I nu icke gifwa edra döttrar theras söner, och theras döttrar stolen I icke taga åt edra söner, och söker icke theras frid eller wälfärd i ewig tid; på thet I stolen blifwa mäktige, och äta thet goda i landet, och lemnna thet edra barn til arf i ewig tid.

13. Och efter alt thet som öfwer oss kommit är, för våra onda gerningar och stora syndera skul, hafwer tu vår Gud öfwerfett med oss, så at illa gjort hafwe, och hafwer gifwit oss en förlossning, såsom thet nu är för ögonen.

14. Men wi hafwe wändt oss om, och låtit tina bud fara, så at wi hafwe befryndat oss med thetta stygghens folk. Wil tu lå wred wara öfwer oss, til thes thet alt ute är, så at intet qwar blifwer, eller ingen förlossning mer är?

15. HERre Israels Gud, tu äst rättfärdig; ty wi äre igenblifne och behållne, såsom thet i thenna dag för ögonen är. Si, wi äre för dig uti vår skuld;

ty för then skul kan man intet blifwa ståndande för dig.

10. Capitel.

Tå Esra så bad, bekände och gret och låg in för Guds hus, församlade sig til honom utaf Israel en ganska stor menighet af män, qwinnor och barn; förty folket gret swärligen.

2. Och Sechania Jehiel son, af Elams barn, swarade och sade til Esra: Si, wi hafwe förtagit oss emot vår Gud, at wi hafwe tagit oss främmande hustrur utaf landets folk; men här är ännu hopp ther om i Israel.

3. Så låt oss nu göra et förbund med vår Gud, så at wi utdrifwe alla hustrur och them som af them födde äro, efter HERrans råd och theras, som frukta vår Guds bud, at man må göra efter lagen.

4. Så ståt nu up; ty thet hörer dig til. Wi wilje wara med dig: war wid en god tröst, och gör så.

5. Tå stod Esra up, och tog en ed af the öfwersta Presterna och Leviterna och hela Israel, at the skulle göra efter thetta talet; och the swuro thet.

6. Och Esra stod up in för Guds hus, och gick in uti Johannans Eljasib sons kammare: och tå han tit kom, at han intet bröd, och drack intet watn; förty han sörjde öfwer theras öfwerträdelse, som i fängelset warit hade.

7. Och the låto utropa i Juda och Jerusalem til alla fängelsens barn, at the skulle församla sig til Jerusalem.

8. Och hwilken som icke komme innan tre dagar, efter öfwerstarnas och the äldstas råd, hans ägodelar skulle alla til spillo gifwas, och han affsiljas ifrå fängarnas menighet.

9. Tå församlade sig alle Juda män och Benjamin til Jerusalem, innan tre dagar, thet är, på tjugonde dagen i then nionde månaden; och alt folket satt uppå gatan in för Guds hus, och bafwade för thetta ärendets skul, och för regnet.

10. Och Presten Esra stod up, och sade til them: I hafwen förtagit eder, i

thet at I hafwen tagit främmande hustrur, på thet I stullen ännu föröka Israels skuld.

11. Så bekänner nu HERAN edra faders Gud, och görer thet honom ljust år, och stilsjer eder ifrå landets folk och ifrå the främmande hustrur.

12. Då svarade hela menigheten, och sade med hög röst: Ske såsom tu oss sagt hafwer.

13. Men folket är mycket, och regn-wäder, och kan icke stå ute: så är thet icke heller en eller två dagars gerning; ty wi hafwe sådan öfwerträdelse mycken gjort.

14. Låt oss beställa våra öfwerstar i hela menigheten, at alle the i våra städer, som främmande hustrur tagit hafwa, komma på bestämd tid; och the äldste i hwar stad, och thes domare med, til thes vår Guds wrede må ifrån oss wänd warda i thenna saken.

15. Då wordo bestälde Jonathan Asafel son och Jahesia Thibva son öfwer thenna saken; och Mesullam och Sabbethai, Leviterne, hulpo them.

16. Och fångelsens barn gjorde också. Och Presten Esra, och the hypperste fäderne i thes faders hus, och alle the nu nämnde äro, affskilde sig, och satte sig på första dagen i tionde månaden til at ransaka om thetta ärendet.

17. Och the uträttade thet på alla the mån som främmande hustrur hade, på första dagen i första månaden.

18. Och wordo fundne ibland Presternas barn, som främmande hustrur tagit hade: nemligen, ibland Jesua barn, Jozababs sons, och hans bröder, Maaseja, Elieser, Zarib och Gedalia.

19. Och the gäfwro thes hand ther uppå, at the wille utdrifwa hustrurna, och til thes skuldboffer offra en wärdur för sin skuld.

20. Ibland Zimmers barn: Hanani och Sebadia.

21. Ibland Harims barn: Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel och Ussija.

22. Ibland Pashurs barn: Eljoenai, Maaseja, Ismael, Nethaneel, Josabad och Eleasa.

23. Ibland Leviterna: Josabad, Simej och Kelaja, then är Kelita; Pethahja, Juda och Elieser.

24. Ibland sångarena: Eljasib. Ibland dörrwaktarena: Gallum, Telem och Uri.

25. Utaf Israel: Ibland Paros barn: Ramija, Tisija, Malchija, Mijamin, Eleazar, Malchija och Benaja.

26. Ibland Slams barn: Matthanias, Sacharia, Jehiel, Abdi, Jeremoth och Elia.

27. Ibland Sattu barn: Eljoenai, Eljasib, Matthanias, Jeremoth, Sabad och Asisa.

28. Ibland Debai barn: Johanan, Hanania, Sabbai och Athlai.

29. Ibland Bani barn: Mesullam, Malluch, Adaja, Jasub, Seal och Jeremoth.

30. Ibland PahathMoabs barn: Adna, Chelal, Benaja, Maaseja, Matthanias, Bezaleel, Binnui och Manasse.

31. Ibland Harims barn: Elieser, Tisija, Malchija, Semaja, Simeon.

32. BenJamin, Malluch och Semaria.

33. Ibland Hasums barn: Matthenai, Matthattha, Sabad, Elipheleth, Jeremai, Manasse och Simi.

34. Ibland Bani barn: Maadai, Amram, Uel,

35. Benaja, Bedja, Cheluhu,

36. Bania, Meremoth, Eljasib,

37. Matthanias, Matthenai, Jaasav,

38. Bani, Binnui, Simi,

39. Selemias, Nathan Adaja,

40. Nachnadbai, Safai, Sarai,

41. Mareel, Selemias, Semaria,

42. Gallum, Amaria och Joseph.

43. Ibland Nebo barn: Jeiel, Matthithia, Sebad, Sebina, Jaddai, Joel och Benaja.

44. These hade alle tagit främmande hustrur; och wordo somlige ibland the samma hustrur, som barn födt hade.

Nehe mia Bok.

1. Capitel.

These åro Nehemia Sachalia sons ord. Thet begaf sig uti then månaden Chislew, i tjugonde året, at jag war i Eusan, på slottet.

2. Lå kom Hanani, en af mina bröder, med några män utaf Juda; och jag frågade them, huru thet gick med Judarna, som behållne och öfwerblifne woro af fångelsset, och huru thet tilgick i Jerusalem.

3. Och the sade til mig: The öfwerblifne af fångelsset åro ther i landet uti stor wedermöda och försmådelse; murarne i Jerusalem åro neberbrutne, och thes portar upbrände med eld.

4. Lå jag nu sådana ord hörde, satt jag och gret, och jämrade mig i några dagar, och fastade, och bad in för Gud af himmelen,

5. Och sade: Åt! HERRe Gud af himmelen, tu store och förfrädelige Gud, som håller förbund och barmhertighet them som tig älsta och hålla tina bud:

6. Låt dock tina dron höra här til, och tina ögon öfna wara, så at tu hörer tin tjenares bön, som jag nu beder in för tig, både dag och natt, för tina tjena-re Israels barn, och bekänner Israels barns synd, som wi emot tig gjort hafwe; och jag och min faders hus hafwe också syndat.

7. Wi åre wordne förderfwade, at wi icke hafwe hållit tina bud, befallningar och rättor, som tu tin tjena-re Mose budit hafwer.

8. Men tänk dock uppå thet ord som tu tin tjena-re Mose bödd, och sade: Om I förtagen eder, så will jag förströ eder ibland folken:

9. Men om I omvänden eder til mig, och hållen mina bud, och gören them; och om I än bortdrifne woren alt in til himmelens ånda, så wil jag dock sådan församla eder, och skal låta

eder komma til thet rum som jag utwalt hafwer at mitt namn ther be skal.

10. The åro dock tine tjena-re och titt folk, som tu förlopat hafwer igenom tin stora kraft och mågtiga hand.

11. Åt! HERRe, låt tina dron höra til tin tjena-res bön och til tina tjena-res bön, som begåra frukta titt namn; och låt lyfösamligen tilgå i dag med tin tjena-re, och gif honom barmhertighet för thenna mannen. Ty jag war Konungens slånk.

2. Capitel.

Uti then månaden Nisan, i tjugonde året Konungs Arthahsasta, lå win stod för honom, tog jag winet up, och fick Konungen, och war icke lustig för honom.

2. Lå sade Konungen til mig: Hwi fer tu så illa ut? Tu åst ju icke krank? Thet året icke, utan tu åst bedröfwad. Men jag fruktade mig swårigen.

3. Lå sade jag til Konungen: Konungen lefwe ewinnerligen! Skulle jag icke se illa ut? Then staden, ther mina faders begrafningshus är, ligger öde, och thes portar åro med eld upbrände.

4. Lå sade Konungen til mig: Swad är lå titt begår? Lå bad jag Gud af himmelen;

5. Och sade til Konungen: Om Konungen så godt tyckes, och tin tjena-re funne nåd för tig, at tu wille sända mig til Juda, til then staden, ther mina fader begrafne åro, at jag måtte upbygga honom.

6. Och Konungen sade til mig, och Drottningen, som jämte honom satt: Huru lång kan tin resa warda? Och når kan tu komma igen? Och Konungen föll i sinnet, at han skulle sända mig åstad. Och jag satte honom en bestämd tid före;

7. Och sade til Konungen: Om Konungen så godt tyckes, så gifwe han

mig bref til Landshöfdingarna på hinfidan ålfven, at the ledsaga mig ther igenom, til thes jag kommer in i Juda;

8. Och bref til Asaph, Konungens flogshöfswitsman, at han låter mig få trå til bjelkar åt portarne i palatset i huset och til stadsmurarna och til huset ther jag infara skal. Och Konungen gaf mig thet, efter min Guds goda hand öfwer mig.

9. Och då jag kom til Landshöfdingarna på hinfidan ålfven, fick jag them Konungens bref. Och Konungen sände med mig höfswitsmän och resenärer.

10. Då nu Saneballat, then Horoniten, och Tobia, tjenaren, then Ammoniten, thet hörde, förtröt thet them swäriligen, at någon menniska kommen war, som något godt sökte för Israels barn.

11. Och då jag kom til Jerusalem, och hade varit ther i tre dagar,

12. Stod jag om natten up, och någre få mån med mig; ty jag sade ingen menniska hwad mig min Gud ingifwit hade til at göra med Jerusalem; och intet djur war med mig, utan thet jag red uppå.

13. Och jag red ut genom dalporten om natten och fram om drakbrunnen och åt dyngporten, och besåg Jerusalems murar, som sönder woro, och portarna, som med eld upbrände woro:

14. Och gick öfwer til brunnsporten och til Konungsdammen: och war intet rum ther hjuret, som under mig war, uppå gå kunde.

15. Så drog jag om natten bort åt bäcken, och besåg murarna, och wände om, och kom igenom dalporten hem igen.

16. Och Öfwerstarne wiste icke hwart jag gick, eller hwad jag gjorde; förty jag hade antå intet sagt Judarna och Presterna och Rådsherrarna och Öfverstarne och the andra, som uppå werket arbetade.

17. Så sade jag them nu: I sen then uselhet som wi uti äre, at Jerusalem ligger öde, och thes portar äro med eld

upbrände: kommer, låter oss bygga murarna til Jerusalem, at wi icke längre stole wara til en försmädelse.

18. Och jag lät them förstå min Guds hand, then öfwer mig god war; ther til Konungens ord, som han med mig talat hade. Och the sade: Så lät oss nu wara uppe. Och wi byggde; och theas händer worde tröste til godt.

19. Då nu Saneballat, then Horoniten, och Tobia, tjenaren, then Ammoniten, och Gesem, then Araben, hörde thet, begabbade the oss, och föraktade oss, och sade: Hwad är thet I göra? Wiljen I åter falla af ifrå Konungen?

20. Då swarade jag them och sade: Gud af himmelen gifwer oss lycka; ty wi hans tjenare hafwe uppe varit, och bygge; men I hafwen ingen del eller rätt eller äminnelse i Jerusalem.

3. Capitel.

Och Eljasib, öfwerste Presten, stod up, med sina bröder Presterna, och byggde fårporten. Honom helgade the, och satte in hans dörrar; men the helgade honom alt in til thet tornet Mea, nemligen, alt in til thet tornet Hananeel.

2. Bredewid them byggde the mån af Jericho; och näst them byggde Saccur Imri son.

3. Men fiskeporten byggde Senaa barn. Honom täckte the, och satte in hans dörrar, lås och bomar.

4. Näst them byggde Meremoth, Uria son, Haffoz sons. Näst them byggde Mesullam, Berechias son, Mesesabeel sons. Näst them byggde Zaddok Baana son.

5. Näst them byggde the af Thekoa; men theas wäldige böjde icke sin hals til sin Herras tjenst.

6. Then gamla porten byggde Sojada Paseah son, och Mesullam Besodeja son. Honom täckte the, och satte in hans dörrar och lås och bomar.

7. Näst them byggde Melatia af Gibeon och Zaddok af Merono, mån af Gibeon och Mizpa, på Landshöfdingens säte, på thenna sidan ålfven.

8. Näst honom byggde Uziel Harhaja son, Guldsmeden. Näst honom byggde Hanania, Apotekarens son. Och the förstärkte Jerusalem alt in til the breda murar.

9. Näst honom byggde Rephaja Hur son, Öfversten öfver en half fjerdedel af Jerusalem.

10. Näst honom byggde Jedaja Harumaph son, tvårt öfver sitt hus. Näst honom byggde Sattus Hasabenja son.

11. Men Malchija Harim son och Hasub PahathMoab son byggde et annat stycke och tornet wid ugnarna.

12. Näst honom byggde Sallum Habelohes son, Öfversten för en half fjerdedel i Jerusalem, han och hans dötrar.

13. Dalporten byggde Hanum och borgarena af Sanoah. The byggde honom, och satte in hans dörrar och lås och bomar, och tusende alnar på muren, alt in til dyngporten.

14. Men dyngporten byggde Melchija Rehab son, Öfversten i vingårdsmännernas fjerdedel. Han byggde honom, och satte in hans dörrar, lås och bomar.

15. Brunnporten byggde Sallun EholHose son, en Öfverste för en fjerdedel i Mizpa. Han byggde honom, och täkten, och satte in hans dörrar, lås och bomar; ther til och murarna wid dammen Selah, wid Konungs-brtagården, alt intil trapporna som gå nedåt ifrå Davids stad.

16. Näst honom byggde Nehemia Asbuk son, Öfversten för then halftwa fjerdelen i BethZur, alt in til gent emot Davids grafwar, och alt in til then dammen Asuja, och alt in til the wåldigas hus.

17. Efter honom byggde the Leviter, Rehum Bane son. Bredewid honom byggde Hasabia, Öfversten för halftwa fjerdelen i Regila, i hans fjerdedel.

18. Efter honom byggde theas bröder, Bavaï Henadad son, Öfversten för en half fjerdedel i Regila.

19. Efter honom byggde Eser Jesua

son, Öfversten i Mizpa, et annat stycke, in åt harnesthus-hörnet.

20. Efter honom, uppå berget, byggde Baruch Sabbai son et annat stycke, ifrå hörnet alt in til Eljasibs, Öfverste Prestens husddr.

21. Efter honom byggde Meremoth Uria son, Haffoz sons, et annat stycke, ifrå Eljasibs husddr alt in til åndan af Eljasibs hus.

22. Efter honom byggde Presterne, the män af landsbygden.

23. Efter them byggde BenJamin och Hasub, tvårs öfver theas hus. Efter them byggde Asaria, Maaseja son, Anania sons, jånte sitt hus.

24. Efter honom byggde Binnui Henadad son et annat stycke, ifrå Asaria hus in til boget, och alt in til hörnet.

25. Palal Usai son, emot boget, och thet höga tornet som synes ifrå Konungshuset, wid fångahusens gård. Efter honom Pedaia Paros son.

26. Men the Nethinim bodde uti Dophel, alt in til wattuporten öfter ut, ther tornet utfynes.

27. Efter them byggde the af Theboa et annat stycke, tvårt emot thet stora tornet som utfynes, alt in til murarna Dophel.

28. Men ifrå hästporten byggde Presterne, hwarthera emot sitt hus.

29. Efter them byggde Zadek Immer son, emot sitt hus. Efter honom byggde Semaja Sechania son, then dörrvaktaren, östan til.

30. Efter honom byggde Hanania Selemia son och Hanun Zalaph son, then sjette, et annat stycke. Efter honom byggde Mesullam Berachia son, emot sin fatabur.

31. Efter honom byggde Malchija, guldsmedssonen, alt in til the Nithinims och kråmares hus, emot rådsporten och in til hörnsalen.

32. Och emellan hörnsalen, alt in til fårporten, byggde guldsmederne och kråmarena.

4. Capitel.

Så nu Saneballat hörde, at wi byggde

murarna, wardt han wred, och förgrymmade sig swärsligen. Och han bespottade Judarna,

2. Och sade för sina bröder och för the wäldiga i Samarien: Hwad göra the manmägtige Judar? Mån man skal låta them så fortfara? Mån the skola offra? Mån the skola en dag fullkomna thet? Mån the göra stenarna lefwande af stofthopar som förbrände äro?

3. Men Tobia, then Ammoniten, som war när honom, sade: Låt them bygga; når råfvarne löpa tit up, skola the wäl sonderrikswa theas stenmurar.

4. Hör wår Gud, huru förskaffade wi äre. Wånd theas försmädelse in uppå theas hufvud, så at tu gifwer them uti föraktelse i theas fångelsesland.

5. Öfwerfyl icke theas miggerning, och bortsträpa icke theas synd för tig; förty the hafwa retat byggningsmännerna.

6. Men wi byggde murarna, och fogade them alla tilhopa in til halfwa högden; och folket fick hjerta til at arbeta.

7. Lå nu Saneballat och Tobia och the Araber och Ammoniter och Aëdoditer hörde, at murarne i Jerusalem woro igenbyggde, och the hade begynt igentåppa thet bypet war, worde the gansta wrede;

8. Och gjorde alle et förbund tilhopa, at the skulle komma och strida emot Jerusalem, och göra en willa ther inne.

9. Men wi bådö wår Gud, och satte wakt uppå murarne dag och natt emot them.

10. Och Juda sade: Dragarenas magt är alt för swag, och gruset är för mycket. Wi kunne icke bygga uppå muren.

11. Men wåra fiender tänkte: The skola icke så wetat, eller seet, förr än wi komme midt i hopen uppå them, och slå them ihjäl, och förhindre thetta arbetet.

12. Lå nu Judarne, som når them bodde, komma, och sade oss thet wäl tio

gångar, från alla ställen ther the omfring oss bodde;

13. Lå satte jag ned ut med muren i grafwen folket, efter theas slågter, med theas swård, spetsar och bogar:

14. Och besåg thet, och stod up, och sade til Rådsherrarna och Öfwerstarna och thet andra folket: Fruktar eder intet för them. Tänker uppå then stora försträckeliga Hæran, och strider för edra bröder, söner, döttrar, hustrur och hus.

15. Lå nu wåra fiender hörde, at wi hade fått wetat, gjorde Gud theas råd om intet; och wi wände oss åter alla til muren, hwar och en til sitt arbete.

16. Och thet skedde sedan, at hälften af the unga män gjorde arbetet; then andra hälften höll spetsar, sköldar, bogar och pansar; och Öfwerstarna stodo bak för hela Juda hus.

17. The som byggde på muren, och the som buro bördor ifrå them som uppå lade; med then ena handen gjorde the arbetet, och med then andra höllo the wårjan.

18. Och hwar och en af them som byggde hade sitt swård bundit wid sidan, och byggde så: och then som blåste med basunen war när mig.

19. Och jag sade til Rådsherrarna och Öfwerstarna och til thet andra folket: Arbetet är stort och widt, och wi äre förströddes på muren, långt ifrå hwar annan.

20. På hwilket rum I nu hören blåsa i basunen, tit kommer til oss. Wår Gud warder för oss stridande;

21. Och wi wilje arbeta på werket. Och hälften af them höll spetsar, alt ifrå morgonrodnan in til stjernorna uppingo.

22. Och sade jag på then tiden til folket: Hwar och en blifwe med sin dräng öfwer natten i Jerusalem, at wi om natten tage wara på wakten, och om dagen på arbetet.

23. Men jag och mina bröder, och mina tjenare, och the män i wakten efter mig, drogo intet wåra kläder af, utan når någon i watnet gick.

5. Capitel.

Och sig uphof et stort rop af folket och theras hustrur emot sina bröder Judarna.

2. Och woro somlige som sade: Våra söner och döttrar äro många: låt oss taga såd och äta, at wi måge lefwa.

3. Och somlige sade: Låt oss utsätta våra åkrar, wingårdar och hus, och taga såd i thenna hårda tiden.

4. Somlige sade: Låt oss låna penningar på ränta til Konungen på våra åkrar och wingårdar;

5. Ty våra bröders kropp är såsom vår kropp, och theras barn såsom våra barn. Eljest gifwe wi våra söner och döttrar i tråldom; och äro allaredan somliga våra döttrar undergifna, och ingen magt är i våra händer: också komma våra åkrar och wingårdar andra tilhanda.

6. Lå jag nu theras rop och thesa orden hörde, wardt jag ganzka vred.

7. Och mitt hjerta fid til råds, at jag straffade Rådsherrarna och Skriverstarna, och sade til them: Wiljen I drifwa ocker, then ene på then andre? Och jag hade tilhopa emot them en stor församling;

8. Och sade til them: Wi hafwe igenköpt våra bröder Judarna, som at hedningarna sålde woro, efter vår förmåga; och I wiljen också sälja edra bröder, them wi til oss köpt hafwa? Lå tego the, och funno intet til at svara.

9. Och jag sade: Thet är icke godt som I goren. Skullen I icke wandra i Guds fruktan, för hedningarnas försmådelses skul, våra fienders?

10. Jag och mina bröder och mina tjenare hafwa också fått them penningar och såd; men ocker wilje wi låta blifwa tilbaka.

11. Så sår them nu i thenna dag igen sina åkrar, wingårdar, oljogårdar och hus och hundrade delen af penningarna för såd, win och olja, som I på them ockerat hafwen.

12. Lå sade the: Wi wilje så them thet igen, och wilje intet åsta af them,

och wilje göra såsom tu sagt hafwer. Och jag kallade Presterna, och tog en ed af them, at the så göra skulle.

13. Och jag studdade mitt stöte ut, och sade: Så stude Gud hwar och en af sitt hus och ifrå hans arbete, then icke blifwer wid thetta ord, så at han blifwe utstuddad och blottad. Och hela församlingen sade: Amen, och läfwade HERran. Och folket gjorde så.

14. Theslikes, ifrå then tiden så mig wardt befallt, at vara Landshöfding i Juda land, nemligen, ifrå tjugonde året alt in til andra och trettionde året Konungs Artahastas, thet år i tolf år, höll jag mig och mina bröder intet af höfdingekosten.

15. Förty the förre Landshöfdingar, som för mig varit hade, hade beswårat folket, och hade tagit af them bröd och win, och ther til fyratio sillar silfver; och theras tjenare hade haft sig wålden igen med folket; men jag gjorde icke så för Gudsfruktans skul.

16. Arbetade jag också på murabetet, och köpte ingen åker; och alla mina tjenare måste ther komma samman til arbete.

17. Ther til woro också af Judarna och Förstarna hundrade och femtio wid mitt bord, som til mig komne woro ifrå hedningarna, som kring om oss äro.

18. Och man måste beställa mig om dagen en ore, och sex utvalda får, och foglar, och ju i tio dagar allahanda win til fyllest: litwål åstade jag intet höfdingekosten; förty tungan war swår på folket.

19. Min Gud, betänk mig til gods alt thet jag thetta folket gjorde.

6. Capitel.

Lå Saneballat, Tobia och Gesem, then Araben, och andra våra fiender förnummo, at jag murarna byggt hade, och intet gap war mer ther uppå (ändock jag ändå på then tiden icke uphängt hade dörrarna i portarna;)

2. Sände Saneballat och Gesem til mig, och låto säga mig: Kom, och låt oss komma tillsammans på byggheten.

slåttén wid then staden Ono : och the aftade göra mig ondt.

3. Men jag sände bod til them, och låt säga them : Jag hafwer et stort werf til at uträtta ; jag kan icke komma ned. Thet måtte försummadt blifwa, om jag tager handen af, och far ned til eder.

4. The sände wål fyra gånger til mig wid samma sinnet ; och jag swarade them alt på samma sätt.

5. Då sände Saneballat femte gången sin tjenare til mig med et dyppet bref i hans hand.

6. Ther utinnan war strifwit : Thet är kommit för hedningarna, och Geseu hafwer thet sagt, at tu och Judarne wiljen affalla : therföre upbygger tu murarna, och tu wil wara theas Konung i thenna saken.

7. Och tu hafwer beställt tig Propheet, som om tig skola utropa i Jerusalem och säga : Han är Juda Konung. Sådant kommer för Konungen. Så kom nu, låt oss rådslå med hwarannan.

8. Men jag sände til honom, och låt säga honom : Thetta är icke stedt som tu säger ; tu hafwer diktat thet af titt hjerta.

9. Ty the wille alla försträcka oss, och mente, the warda aflåtande arbetet, och warda stilla. Men jag förstärkte min hand thesto mer.

10. Och jag kom uti Semaja hus, Delaja sons, Nehetabeel sons, och han hade innelydt sig, och sade : Låt oss komma tilhopa i Guds hus, midt i templet, och sluta dörrarna til af tempel ; förty the warda kommande til at dråpa tig, och komma om natten, at the skola slå tig ihjål.

11. Men jag sade : Skulle en sådan man fly ? Skulle en sådan man, som jag är, gå uti templet, på thet han skal blifwa lefwande ? Jag wil icke gå ther in.

12. Ty jag förmärkte, at Gud hade intet sändt honom. Han spådde wål sådant om mig ; men Tobia och Saneballat hade gifwit honom penningar.

13. Therföre tog han penningar, på thet jag skulle taga en fruktan til mig,

och göra så och syna, och the skulle hafwa et ondt roy uppå mig, ther med the måtte lasta mig.

14. Tänk, min Gud, på Tobia och Saneballat efter thesa theas gerningar, och på Propheten Noadia, och the andra Propheterna, som mig affsträcka wille.

15. Och muren wardt redo på femte och tjugonde dagen af then månaden Elul, i två och femtio dagar.

16. Och då alla våra fiender thet hörde, fruktade sig alle hedningar som omkring oss woro, och theas mod förhöll them ; förty the märkte, at thetta werk war af Gudi.

17. Woro och på then tiden många af Juda Öfwerstar, hwilkas bref gingo til Tobia, och ifrå Tobia til them.

18. Ty the woro många i Juda som honom sworne woro ; förty han war Sechania swäger, Arab sons, och hans son Johanan hade Mesullams dotter, Berechias sons.

19. Och the talade godt om honom för mig, och förde mitt tal ut för honom. Så sände nu Tobia bref til at affsträcka mig.

7. Capitel.

Då wi nu hade byggt murarna, hängde jag portarna före ; och wordo beställda porthållare, sångare och Leviter.

2. Och jag bdd min broder Hanani och Hanania, palatsfogden i Jerusalem ; ty han war en trofast man, och gudfruktig för många andra ;

3. Och sade til them : Man skal icke uplåta portarna i Jerusalem, til thes solen warder warm ; och medan man ännu arbetar, skal man slå portarna til, och bomen före. Och waktare wordo beställda utaf borgarena i Jerusalem, hwar och en på sin wakt, och om sitt hus.

4. Och staden war wid til rum, och stor ; men folket litet ther inne, och husen woro icke upbyggde.

5. Och min Gud gaf mig i hjertat, at jag församlade Rådsherrarna och Öfverstarna och folket, til at räkna them.

Och jag fann et register på mantalet, theras som tilförene upkomne woro, och fann theruti så skrifvit :

6. These äro landets barn, som upkomne woro utaf fångellet, af them som Nebucadnezar, Konungen i Babel, hade bortfört, och i Jerusalem bodde och i Juda, hwar och en i sin stad,

7. Och woro komne med Serubbabel: Jesua, Nehemia, Asaria, Raamia, Rahamani, Mordechai, Bilsan, Misperet, Bigvai, Nehum. och Baana : ihetta år talet af männerna af Israels folk.

8. Paros barn woro tutusende hundrade två och sjuttio.

9. Sephatia barn, trehundrade två och sjuttio.

10. Arah barn, serhundrade två och femtio.

11. PahathMoabs barn, ibland Jesua och Joabs barn, tutusende åttahundrade och aderton.

12. Elams barn, tusende tuhundrade fyra och femtio.

13. Sattu barn, åttahundrade fem och fyratio.

14. Saccai barn, sjuhundrade och sextio.

15. Binnui barn, serhundrade åtta och fyratio.

16. Bebai barn, serhundrade åtta och tjugu.

17. Asgads barn, tutusende trehundrade två och tjugu.

18. Adoniskams barn, serhundrade sju och sextio.

19. Bigvai barn, tutusende sju och sextio.

20. Adins barn, serhundrade fem och femtio.

21. Aterš barn af Hiskia, åtta och nittio.

22. Hasums barn, trehundrade åtta och tjugu.

23. Bezai barn, trehundrade fyra och tjugu.

24. Hariphš barn, hundrade och tolf.

25. Gibeons barn, fem och nittio.

26. The mån af Bethlehem och Netophya, hundrade åtta och åttatio.

27. The mån af Anathoth, hundrade åtta och tjugu.

28. The mån af BethAsmaveth, två och fyratio.

29. The mån af Kiriath Yearim, Shephira och Beeroth, sjuhundrade tre och fyratio.

30. The mån af Rama och Gaba, serhundrade en och tjugu.

31. The mån af Michmas, hundrade två och tjugu.

32. The mån af BethEl och Aj, hundrade tre och tjugu.

33. The mån af Nebo then andra, två och femtio.

34. Then andra Elams barn, tusende tuhundrade fyra och femtio.

35. Harims barn, trehundrade och tjugu.

36. Jerecho barn, trehundrade fem och fyratio.

37. Lod, Hadid och Ono barn, sjuhundrade en och tjugu.

38. Senaa barn, tretusende niohundrade och trettio.

39. Presterne : Jedaja barn, af Jesua hus, niohundrade tre och sjuttio.

40. Immers barn, tusende två och femtio.

41. Paschurs barn, tusende tuhundrade sju och fyratio.

42. Harims barn, tusende och sjutton.

43. Leviterne : Jesua barn, af Radmiel, ibland Hodeva barn, fyra och sjuttio.

44. Sångarena : Asaphš barn, hundrade åtta och fyratio.

45. Dörwaktarena : Callums barn, Aterš barn, Talmons barn, Aktubs barn, Hatita barn, Sobai barn ; alla tilhopa hundrade åtta och trettio.

46. The Nethinim : Ziha barn, Hasupha barn, Labaothš barn,

47. Keros barn, Ziha barn, Padons barn,

48. Lebana barn, Hagaba barn, Salmai barn,

49. Hanans barn, Giddels barn, Gahars barn,

50. Neaja barn, Rezinš barn, Nekoda barn,

51. Gassams barn, Ussa barn, Pa-seah barn,

52. Besai barn, Meunims barn, Ne-phisejims barn,

53. Batsbuzs barn, Hakupha barn, Harhurs barn,

54. Bazliths barn, Mehida barn, Hara barn,

55. Barsoz barn, Sisera barn, Thamaah barn,

56. Nezhiah barn, Hathipha barn.

57. Salomos tjenares barn : Sotai barn, Sophereths barn, Perida barn,

58. Taala barn, Darsons barn, Videls barn,

59. Sephatia barn, Hattils barn, Pochereths barn af Zebaim, Amons barn.

60. Alla the Nethinim och Salomos tjenares barn woro trehundrade två och nittio.

61. These drogo också med up, af Thehelah, Thelarsa, Cherub, Adon och Immer; men the kunde icke bewisa theras faders hus, eller theras fad, om the woro af Israel.

62. Delaja barn, Tobia barn, Nefodabarn woro serhundrade två och fyratio.

63. Och af Presterna : Habaja barn, Hakkoz barn, Barzillai barn, hwilken hustru tog af Barzillai, then Gileaditens dottrar, och wardt efter theras namn nämnd.

64. These sökte theras bördas register; och då the icke funno thet, wordo the Presterskapet qwitte.

65. Och Thirsatha sade til them, at the icke skulle äta utaf thet alrahelgaste, in til thes en Prest upfomme med Ljus och Fullkomlighet.

66. Hela menigheten såsom, en man, war tu och fyratitufende trehundrade och sextio,

67. Undantagne theras tjenare och tjennarinnor : the woro sjutufende trehundrade sju och trettio. Och the hade tufundrade fem och fyratio sångare och sångerstor;

68. Sjuhundrade sex och trettio hästar; tufundrade fem och fyratio mular;

69. Fyrahundrade fem och trettio camel; sextufende sjuhundrade och tjugo åsnor.

70. Och somlige af öfwersta fäderna gåfwo til werket. Thirsatha gaf til drätselen tufende gylde, och sextio bäckten, femhundrade och trettio Prestes fjortlar.

71. Och somlige af the öfwersta fäder gåfwo i drätselen til werket tjugotufende gylde, tutufende och tufundrade pund silfwer.

72. Och thet andra folket gaf tjugotufende gylde, och tutufende pund silfwer, och sju och sextio Prestes fjortlar.

73. Och Presterne och Leviterne, dörrwaktarena, sångare, och somlige af folket, och the Nethinim, och hela Israel satte sig uti sina städer.

8. Capitel.

Då nu sjunde månaden kom, och Israels barn woro i sina städer, församlade sig alt folket såsom en man på breda gatan in för wattuporten, och sade til Esra, then skrifflärde, at han skulle hämta fram Mose lagbok, som Herren Israel budit hade.

2. Och Presten Esra hämtade fram lagen in för menigheten, både män och qwinnor, och för alla them som thet förstå kunde, på första dagen i sjunde månaden :

3. Och läste thet uti, på breda gatan, som för wattuporten är, alt ifrå morgonlysningen in til middagen, för män och qwinnor och för them som thet förstå kunde; och hela folkets brön woro wände til lagboken.

4. Och Esra, then skrifflärde, stod up på en hög trästol, then the til predikan gjort hade : och när honom stodo Mattheithia, Sema, Anaja, Uria, Hilfia och Maaseja, på hans högra sida; och på hans wänstra, Jedaja, Misael, Malchia, Hasum, Hassbadana, Samaria och Mesullam.

5. Och Esra lät up boken för hela folket; förty han stod högt öfwer alt folket; och då han uplät henne, stod alt folket.

6. Och Esra läfswade HERran then stora Guden; och alt folket svarade: Amen, Amen, med upräckta händer; och bugade sig, och tilbådo HERran, med ansiktet ned på jorden.

7. Och Jesua, Bani, Serebia, Sammin, Akkub, Sabethai, Hodija, Maa-seja, Kelita, Afaria, Josabad, Hanan, Delaja och Leviterne beställde at folket gaf alt uppå lagen: och folket stod uppå sitt rum.

8. Och the läste uti Guds lagbok klart och tydligt, så at man förstod tå läsit wardt.

9. Och Nehemia, hwilken är Thirsatha, och Presten Esra, then striftslärde, och Leviterne, som folket höllo til at akka på, sade til alt folket: Thenne dagen är helig HERranom eder Gud: therföre förjer intet, och gråter icke; ty alt folket gret, tå the hörde lagens ord.

10. Therföre sade han til them: Går bort och åter thet feta, och dricker thet söta, och sänder them och delar, som intet för sig tilredt hafwa; förty thenne dagen är helig vår HERra: therföre behyrn timer eder icke; ty fröjd i HERranom är eder starhet.

11. Och Leviterne stillade alt folket, och sade: Warer tyste; ty dagen är helig: behyrn timer intet.

12. Och alt folket gick bort til at äta, dricka och del sända, och gjorde sig en stor glädje; förty the hade förstått orden, som man them förkunnat hade.

13. På andra dagen föramlade sig öfwerste fäderne ibland alt folket, och Presterne och Leviterne, til Esra, then striftslärde, at han skulle undervisa them i lagens ord.

14. Och the funno bestrifwit i lagen, at HERren genom Mose budit hade, at Israels barn skulle bo i löshyddor på högtiden i sunde månaden.

15. Och the låto thet warda kunnigt och utropadt i alla theras städer och i Jerusalem, och sade: Går ut uppå berget, och häuter oljoqwishtar, balsamqwishtar och myrthenqwishtar, palmqwishtar och qwishtar af tjockqwishtar trä, at man må göra löshyddor, såsom

strifwit står.

16. Och folket gick ut och hämtade, och gjorde sig löshyddor, hwar uppå sitt tak, och i sina gårdar, och i Guds hus gårdar, och uppå then breda gatan wid wattuporten, och uppå then breda gatan wid Ephraims port.

17. Och hela menigheten af them som af fångelsset igentomne woro gjorde löshyddor, och bodde ther uti; ty Israels barn hade, ifrå Josua Nun sons tid alt in til thenna dag, intet så gjort: och war en ganska stor glädje.

18. Och wardt hwar dag läsit i Guds lagbok, ifrå första dagen alt in til then yttersta; och the höllo then högtiden i sju dagar, och på åttonde dagen församlingens dag, såsom sig borde.

9. Capitel.

På fjerde och tjugonde dagen i thenna månaden kommo Israels barn tillsammans med fasta och säckar, och mull uppå them:

2. Och affskilde Israels såd ifrån alla främmande barn, och gingo fram och bekände sina synder och sina faders misgerning:

3. Och stodo up i sina rum; och man läste i HERrans theras Guds lagbok, fyra gånger om dagen; och the bekände och tilbådo HERran sin Gud fyra gånger om dagen.

4. Och Leviterne stodo up i högden; nemligen, Jesua, Bani, Radmiel, Serebania, Bunni, Serebia, Bani och Chenani, och ropade högt til HERran theras Gud.

5. Och Leviterne, Jesua, Radmiel, Bani, Hasabania, Serebia, Hodija, Serebania, Pethahia, sade: Står up och läfwer HERran eder Gud ifrån ewighet til ewighet; och man läfwe tin hårlighetens namn, hwilket uphöjdt är med all wålsignelse och läf.

6. HERre, tu året allena: tu hafwer gjort himmelen och alla himlars himlar, med all theras här, jorden och alt thet ther uppå är, hafwet och alt thet ther inne är: tu gör alt lefwande; och then himmelfsta håren tilbeder tig.

7. Tu åst HÆren Gud, som utvalde Abram, och förde honom ut ifrån Ur i Chaldeen, och nämnde honom Abraham.

8. Och tu fann hans hjerta trofast för dig, och gjorde et förbund med honom, til at gifwa hans såd the Cananeers, Hetheers, Amoreers, Phereseers, Sebu-seers och Girgaseers land: och tu hafwer hållit titt ord; ty tu åst rättfärdig.

9. Och tu hafwer sett til våra faders jämmer i Egypten, och hört theras rop wid röda hafwet;

10. Och gjort teken och under på Pharaon, och alla hans tjenare, och på allt folket i hans land; ty tu förnam, at the woro stolte emot the; och hafwer gjort dig et namn, såsom thet i thenna dag för ögonen är:

11. Och hafwer åtskilt hafwet för the, så at the gingo torra midt igenom hafwet; och kastat theras förföljare i djupet, såsom stenar i mågtigt watten:

12. Och fört the om dagen uti en molnstod, och om natten uti en eldstod, til at lysa the på wägen then the drogo:

13. Och hafwer nederstigit uppå berget Sinai, och talat med the af himmelen, och gifwit them rättwis råtter och trofast lag, goda bud och seder:

14. Och kungjort them tin helga Sabath, och budit them bud, seder och lag, genom tin tjenare Mose:

15. Och gifwit them bröd af himmelen, så the hungrade, och låtit gå watten utaf bergsklippan, så them törstade; och sagt the, at the skulle gå in, och taga in landet, ther tu tin hand öfwer uplyft hade, at tu skulle thet gifwa them.

16. Men våra fäder wordo stolte och halsstyfwe, så at the icke lydde tina bud;

17. Och wille icke höra the, och tänkte intet uppå tina under, som tu med them gjort hade; utan wordo halsstyfwe, och tillsatte en höfwietsman, at the skulle wända sig til sin tråldom i sin olydnad; men tu, Gud, af them til, och war them nådelig,

barmhertig, tålig och af en stor barmhertighet, och öfwer gaf them icke.

18. Och ändock the gjorde en guten kalf, och sade: Thet är tin Gud, som dig utur Egypti land fört hafwer, och gjorde stor försmädelse;

19. Likwål öfwer gaf tu them icke i öknen, efter tin stora barmhertighet: och molnstoden wesk icke ifrå the om dagen, at ledsaga the på wägen; ej heller eldstoden om natten, til at lysa the på wägen then the drogo.

20. Och tu gaf tin goda Ande, til at underwisa the; och titt Man wände tu icke ifrå theras mun, och gaf them watten, när them törstade.

21. I fyratio år förförde tu the i öknen, så at the intet fattades; theras kläder föråldrades intet, och theras fötter swullnade intet:

22. Och gaf them rike och folk, och fördelade them här och ther, så at the intogo Sihons land, Konungens i Hesbon, och Dags land, Konungens i Basan.

23. Och förklade tu theras barn, såsom stjernorna på himmelen, och låt the komma i landet, thet tu theras fäder tillsagt hade, at the skulle draga ther in och intaga thet.

24. Och barnen kommo ther in, och togo landet in; och tu undertryckte för them landets innebyggare, the Cananeer, och gaf them uti theras händer, och theras Konungar och folket i landet, så at the gjorde med them efter sin wilja.

25. Och the wunno fasta släder och et fett land, och intogo hus fulla med allahanda ägodelar, uthuggna brunnar, wingårdar, oljogårdar och trä ther man af åter, wål många: och the äto, och wordo mätte och fete, och lesde i wållust af tin stora godhet.

26. Men the wordo olydige, och woro dig genförtige, och kastade tin lag til rygga bak om sig, och slogo ihjäl tina Profheter, som them betygade, at the skulle omvända sig til dig; och gjorde stor försmädelse.

27. Therför gaf tu them uti theras

fienders hand, hwilka them betwinge: och uti theras ångests tid ropade the til tig; och tu hörde them af himmelen, och genom tin stora barmhertighet gaf tu them frälsare, som them hulpo utu theras fienders hand.

28. När the nu til rolighet kommo, wände the om igen, til at göra thet ondt war för tig. Då öfwer gaf tu them uti theras fienders hand, at the skulle råda öfwer them: så omwände the sig så, och ropade til tig; och tu hörde them af himmelen, och halp them efter tin stora barmhertighet i flera resor.

29. Och tu lät betyga them, at the skulle omwända sig til tin lag; men the woro stolte, och lydde intet tina bud, och syndade emot tina rätter (hwilka om en människa gör, lefwer hon ther utinnan); och wände sina skuldror bort, och wordo hålsstyfwe, och lydde intet.

30. Och tu fördröjde i många år med them, och lät betyga them genom tin Andä i tina Propheter; men the stötte ther intet om: therföre hafwer tu gifwit them i folkens hand i landen.

31. Dock af tin stora barmhertighet hafwer tu icke platt gjort ändä på them, eller öfwer gifwit them; förty tu äst en nådelig och barmhertig Gud.

32. Nu vår Gud, tu store Gud, mågtige och försträckelige, tu som håller förbund och barmhertighet, äfta icke ringa all then wedermöda som på öf drabbat hafwer, och på våra Konungar, Förstar, Prestes, Propheter, fäder och allt titt folk, ifrå Konungarnas tid i Åhur alt in til thenna dag.

33. Tu äst rättwis i allt thet tu hafwer låtit komma öfwer öf; ty tu hafwer gjort rätt: men wi hafwe warit ogudaktige.

34. Och våra Konungar, Förstar, Prestes och fäder hafwa icke gjort tin lag, och intet åttat på tina bud och witnesbörd, som tu hafwer låtit betyga them.

35. Och the hafwa icke tjent tig i sitt rike och i tina stora ågodelar, som tu them gifwit hafwer, och uti thet wida

och feta landet, som tu them infätt hafwer, och hafwa icke omwändt sig ifrå sitt onda wäsende.

36. Si, wi äre i thenna dag trålar; och i thet land, som tu våra fäder gaf, til at äta thes frukt och goda, si, ther äre wi trålar uti.

37. Och thes årswårt tilfaller Konungarna, som tu öfwer öf satt hafwer för våra synders skul; och the råda öfwer våra kroppar och war bostap efter sin wilja; och wi äre i stor nöd.

38. Och i allt thetta göre wi nu et fast förbund, och skrifwe, och låte våra Förstar, Leviter och Prestes besegla thet.

10. Capitel.

Men the som beseglade thet woro these: Nehemia Thirsatha Sachalia son och Jedekia,

2. Seraia, Asaria, Jeremia,
3. Paschur, Amaria, Malchia,
4. Hattus, Sebania, Malluch,
5. Harim, Meremoth, Obadia,
6. Daniel, Sinnethon, Baruch,
7. Mesullam, Abia, Mijamin,
8. Maasia, Bilgai och Semaja: the woro Presterne.

9. Men Leviterne woro: Jesua Asania son, Binnui af Henadads barn, Radmiel;

10. Och theras bröder, Sebania, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan,
11. Micha, Rehob, Sasabia,
12. Saccur, Serebia, Sebania,
13. Hodija, Bani och Beninu.
14. Hufwuden i folket woro: Paros, Pahath Moab, Elam, Sattu, Bani,
15. Bunni, Akgad, Bebai,
16. Adonia, Bigvai, Adin,
17. Ater, Hifia, Åhur,
18. Hodija, Hasum, Bezai,
19. Hariph, Anathoth, Nebai,
20. Magbias, Mesullam, Hesir,
21. Mesesabeel, Zadoq, Jaddua,
22. Pelatia, Hanan, Anaia,
23. Hosea, Hanania, Hasub,
24. Hallohes, Pilha, Sobel,
25. Nehum, Sasabna, Maaseja,
26. Ahija, Hanan, Anan,
27. Malluch, Harim och Baana.

28. Och thet andra folket, Presterne, Leviterne, dörrvaktarena, sångarena, Methinim, och alle the som hade söndrat sig ifrå folken i landen in til Guds lag, med sina hustrur, söner och döttrar, alle the som thet kunde förstå,

29. Och theas mågtige, togo sig thet til för sina bröder, och the kommo til at swärja och förplikta sig med ed at wandra i Guds lag, som igenom Guds tjenare Mose gifwen är, at the hålla och göra wille efter alla HERRans vår Guds bud, rätter och seder;

30. Och at wi icke skulle gifwa folken i landet våra döttrar, ej heller våra söner taga theas döttrar;

31. Theelikes, när folket i landet förer om Sabbathsdagen någon wara och allahanda spåsnung til at sälja, at wi icke wille taga thet af them om Sabbathen och helgdagar; och at wi i sjunde året wille göra förlossning på allahanda tunga;

32. Och lägga et bud uppå oss, at wi årligen gifwa skulle en tredjedel af en sikel silfwer til tjensten i vår Guds hus;

33. Nemligen, til stådobbröd, til dageligt spåsoffer, til dageligt bråneoffer, på Sabbaths- nymånads- och högtidsdagar, och til thet helgade, och til syndoffer, ther Israel skulle med försonad warda, och til alla werk i vår Guds hus.

34. Och wi kastade lott emellan Presterna, Leviterna och folket om wedoffer, thet man til vår Guds hus årligen framföra skulle, efter våra faders hus, på bestämd tid, at bränna på HERRans vår Guds altare, såsom thet i lagen strifwit är;

35. Och til at årligen frambära förstlingen af vårt land, och förstlingen af all frukt af all trå, til HERRans hus;

36. Och förstlingen af våra söner, och af vår boskap, såsom thet i lagen strifwit står, och förstlingen af vårt få, och af våra får, at wi alt thetta skulle hafwa in uti vår Guds hus til Presterna, som i vår Guds hus tjena;

37. Och at wi wille frambära först-

lingen af vår deg och vårt håsoffer, och frukt af allahanda trå, win och olja til Presterna, i kistorna wid vår Guds hus, och vårt lands tionde til Leviterna, så at Leviterne skulle hafwa tionden i alla städer, ther vårt återwerk är.

38. Och Presten, Arons son, skal och del hafwa af Leviternas tionde, med Leviterne, så at Leviterne skola båra tionden af sin tionde up til vår Guds hus i kistorna, uti statthuset.

39. Ty Israels barn och Levi barn skola båra håsoffret af såd, win och olja up i kistorna. Ther sammastådes äro helgedomens kåril och Presterne, som ther tjena, och dörrvaktare och sångare; at wi vår Guds hus icke öfwergifwe.

11. Capitel.

Och Öfwerstarne för folket bodde i Jerusalem; men thet andra folket kastade lott ther om, at af tio skulle en del draga til Jerusalem, then helga staden, til at bo ther, och nio delar i städerna.

2. Och folket wålsignade alla the mån, som frivillige woro til at bo i Jerusalem.

3. These äro hufwuden i landskapen, the som i Jerusalem bodde: men i Juda städer bodde hwar och en på sina ågor, som i theas städer woro; nemligen Israel, Presterne, Leviterne, Methinim och Salomos tjenares barn.

4. Och i Jerusalem bodde några af Juda barn och Ben Samin. Af Juda barn: Athaia usija, son, Sacharia sons, Amaria sons, Sephatia sons, Mahala-leel sons, af Parez barn;

5. Och Maaseja, Baruch son, Chohose sons, Hasaja sons, Adaja sons, Jojarib sons, Sacharia sons, Siloni sons.

6. Alla Parez barn, som i Jerusalem bodde, woro fyrahundrade åtta och sextio duglige mån.

7. These äro BenSamins barn: Salu, Mesullam son, Jeed sons, Pedaja sons, Kolaja sons, Maaseja sons, Zthiel sons, Jesaia sons.

8. Och efter honom Sabbai, Gallai, niohundra åtta och tjugu.

9. Och Joel, Sichri son, war theras föreståndare; och Juda, Hasnua son, öfwer then andra delen i staden.

10. Af Presterna bodde Jedaja, Jojarib son, Sachin.

11. Seraja, Hilkia son, Mesullam sons, Zadoks sons, Merajoth sons, Ahitob sons, war Förste i Guds hus.

12. Och theras bröder, som i huset staffa hade, woro åttahundra två och tjugu: och Adaja, Jeroham son, Pelalia sons, Amzi sons, Sacharia sons, Paschur sons, Malchija sons.

13. Och hans bröder, Öfwerstar ibland såderna, woro tuhundra två och fyratio. Och Amasai, Asareel son, Ahfai sons, Mesillemoth sons, Immer sons.

14. Och theras bröder, wäldige män, woro hundra åtta och tjugu: och theras föreståndare war Sabbiel, Sedolim son.

15. Af Leviterna: Semaja, Hasub son, Asrikam sons, Hasabia sons, Bunni sons:

16. Och Sabbethai och Josabad, af Leviternas Öfwerstar, uti the ärender, som utan til woro wid Guds hus:

17. Och Matthanias, Micha son, Sabbai sons, Asaph sons, then hufvudet war til at begynna tacksägelse i bödnerna; och Batbukia, then andre ibland sina bröder; och Abda, Sammua son, Galal sons, Jeduthun sons.

18. Alle Leviterne i then helga staden woro tuhundra fyra och åttatio.

19. Och dörrwaktarena, Aftub och Talmon och theras bröder, som wid dörrarna waktade, woro hundra två och sjuttio.

20. Men the andre Israeliter, Prestar och Leviter woro uti alla Juda städer, hwar och en i sin arfwezel.

21. Och the Netthinim bodde i Dphel: och Ziha och Gispa hörde til the Netthinim.

22. Föreståndaren öfwer the Leviter i Jerusalem war Ugi Bani son, Hasabia sons, Matthanias sons, Micha

sons. Utaf Asaphs barn woro sångare wid tjensten i Guds hus;

23. Förty Konungens bud war öfwer them, at sångarena skulle handla troligen, hwar och en på then dag som honoin borde.

24. Och Petahia Mesesabeel son, af Serah barn, Juda sons, war i Konungens stad i alla ärender til folket.

25. Och Juda barn, som ute woro på bygden i sitt land, bodde, somlige i Kiriat Arbä, och i thes byar, och i Dibon, och i thes byar, och i Rabzeel, och thes byar;

26. Och i Jesua, Molada, BethPhalet,

27. HazerSual, BeerSeba, och thes byar;

28. Och i Ziklag och Medhona, och thes byar;

29. Och i EnRimmon, Sarega, Sarmuth,

30. Sanoah, Abdullah, och thes byar; i Lachis, och på thes mark, i Asela, och i thes byar; och the lågrade sig alt ifrå BeerSeba in til Hinnooms dal.

31. Men BenSamins barn, af Seba, bodde i Michmas, Aija, BethEl, och thes byar;

32. Och i Anathoth, Nob, Anania,

33. Hazer, Rama, Githaim,

34. Hadid, Zeboim, Neballat,

35. Lod, Ono, i timmerdalen.

36. Och somlige Leviter, som del hade i Juda, bodde ibland BenSamin.

12. Capitel.

These äro the Prestar och Leviter, som updrogo med Serubbabel Sealthiel son och Jesua: Seraja, Jeremia, Esra,

2. Amaria, Malluch, Hattus,

3. Sechania, Rehum, Meremoth,

4. Iddo, Sinmethoi, Abia,

5. Mijamin, Maadia, Bilga,

6. Semaja, Jojarib, Jedaja,

7. Sallu, Amos, Hilkia och Jedaja.

These woro hufvuden ibland Presterna och theras bröder i Jesua tid.

8. Men Leviterne woro these: Jesua, Binnui, Radmiel, Serobia, Juda och Matthanias; öfwer tacksämbetet, han och hans bröder;

9. Bakkusia och Unni, theras bröder, woro omkring them i wakt.

10. Jesua födde Sojakim: Sojakim födde Eljasib: Eljasib födde Sojada:

11. Sojada födde Jonathan: Jonathan födde Iaddua.

12. Och i Sojakims tid woro these öfwerste fäder ibland Presterna: nemligen, af Seraja, war Meraja: af Jeremia, war Hanania:

13. Af Esra, war Mesullam; af Amaria, war Johanan:

14. Af Malluch, war Jonathan: af Sebania, war Joseph:

15. Af Harim, war Abna: af Merajoth, war Heltai:

16. Af Iddo, war Sacharia: af Sinezethon, war Mesullam:

17. Af Abia, war Sichri: af Minjamin Moabia, war Piltai:

18. Af Bilga, war Sammua: af Semaja war Jonathan:

19. Af Sojarib, war Matthenai: af Jedaja, war Usi:

20. Af Gallai, war Kallai: af Amok, war Eber:

21. Af Hiltia, war Hasabia: af Jedaja, war Nethaneel:

22. Och i Eljasibs tid, Sojada, Johanan och Iaddua, wordo öfwerste fäderne ibland Leviterna och Presterna beskrifne under Darios, then Persens rike.

23. Men Levi barn, öfwerste fäderne, wordo beskrifne i Echrönican, alt in til Johanan's tid, Eljasib sons.

24. Och these woro Öfwerstarne i Leviterna: Hasabia, Serebia och Jesua Radmiel son, och theras bröder jemte them, til at låfwa och tacka, såsom then Guds mannen David thet budit hade, then ena waktten wid then andra.

25. Matthanias, Bakkusia, Obadia, Mesullam, Talmon och Akkub woro dörrwaktare i waktten, wid dören i portarna.

26. These woro i Sojakims tid, Jesua sons, Josadak sons; och i Nehemia, then Landshöfdingens, och Presten Esra, then skiftlärdes, tid.

27. Och uti murens wigning i Jeru-

salem sökte man Leviterna utur alla theras rum, at man skulle hafwa them til Jerusalem, til at hålla wigning med glädje, med tackfägelse, med sång, med cymbaler, psaltare och harpor.

28. Och sig församlade sångarenas barn, och af then engden omkring Jerusalem och af Metophati byar,

29. Och af Gilgals hus, och af marcken i Geba och Asmaveth; förty sångarena hade byggt sig byar omkring Jerusalem.

30. Och Presterne och Leviterna renade sig, och renade folket, portarna och muren.

31. Och jag lät Juda Förstar stiga upp på muren, och beställde två stora tackchorer, som gingo åstad, then ena på högra sidan ofwan uppå muren, åt dyngporten.

32. Och efter them gick Hosaja och hälften af Juda Förstar,

33. Och Asaria, Esra, Mesullam,

34. Juda, BenJamin, Semaja och Jeremia;

35. Och några af Prestebarnen med trumpeter, nemligen, Sacharia, Jonathan's sons, Semaja sons, Matthanias sons, Michaja sons, Saccur sons, Asaph sons:

36. Och hans bröder, Semaja, Asareel, Milalai, Gilalai, Maai, Nethaneel och Zuda, Hanani, med then Guds mannens Davids strångaspel, men Esra, then skiftlärde, för them.

37. Och wid brunnporten, gent öfwer them gingo the på trapporna åt Davids stad, up åt muren om Davids hus, alt in til wattuporten öfvan til.

38. Then andra tackchoren gick tvärs ifrå them, och jag efter honom, och hälften af folket, ut åt muren up åt ugnertornet, alt in til then breda muren,

39. Och up åt Ephyraims port, och til gamla porten, och til fästareporten, och til Hananeels torn, och til Mea torn, alt in til färrporten; och blefwo ständande i fångelseporten.

40. Och stodo altså the två tackchorer i Guds hus, och jag och hälften af Öfverstarne med mig;

41. Och Presterne: nemligen, Eljasim, Maaseja, Minjamin, Michaja, Eljoenai, Sacharia, Hanania, med trumpeter.

42. Och Maaseja, Semaja, Eleasar, Ugi, Johanan, Malchija, Elam och Eser: och sångarena sjöngo högt; och Israhia war föreståndaren.

43. Och stora offer wordo offrade på then samma dagen, och the woro glädje; ty Gud hade gjort them en stor glädje, så at både qvinnor och barn fröjdade sig: och Jerusalems glädje hördes lång wäg.

44. På then tiden wordo män tillsatta öfwer stadtstörna, ther hâsoffer, förstling och tionden uti war, at the skulle samla tilhopa af åkrarna omkring städerna, til at utdela efter lagen för Presten och Leviter; ty Juda hade en glädje af Presterna och Leviterna, at the stodo.

45. Och the höllo sin Guds wakt och reningens wakt. Och sångarena och dörrwaktarena stodo efter Davids och hans sons Salomos bud.

46. Förty i Davids och Asaphs tid wordo stickade öfwerste sångare, och låffångar och tackfåglar til Gud.

47. Men hela Israhel gaf sångarena och dörrwaktarena delar uti Serubbabels och Nehemia tid, hwar dag sin del: och the gåfwo af thet helgade Leviterna; och Leviterna gåfwo Aarons barn af thet helgade.

13. Capitel.

Och på then tiden wardt Mose bok läsen för folkets dron; och wardt funnit ther uti skrifwit, at the Ammoniter och the Moabiter skulle aldrig komma uti Guds församling.

2. Therför at the icke mötte Israels barn med bröd och watn, utan legde Bileam emot them, at han skulle förbanna them: (ändock wår Gud wände then förbannelsen uti wålsignelse.)

3. Då the nu hörde thenna lagen, afskilde the alt blandningsfolk ifrån Israhel.

4. Och tilförene hade Presten Eljasib lagt Tobie hâswor uti offerkammaren, i wår Guds hus.

5. Förty han hade gjort honom en stor kammare, ther the hade tilförene lagt spisoffer, råkelse, redskap och tionde af såd, win och olja, efter Leviternas, sångarens och dörrwaktarens bud; ther til Presternas hâsoffer.

6. Men wid alt thetta war jag icke i Jerusalem; ty uti andra och trettionde året Artahastas, Konungens i Babel, kom jag til Konungen, och efter några dagar förwårfwade jag lof af Konungen.

7. Och jag drog åter til Jerusalem; och jag förmarfte, at thet icke godt war, som Eljasib med Tobia gjort hade, i thet han gjorde honom en kammare i gården til Guds hus.

8. Och mig förtröt thet swårligen: och jag lastade alla Tobie hushug ut för kammaren,

9. Och bad, at the skulle rena kamrarna: och jag lât komma tit i samma staden Guds hus tyg, spisoffer och råkelse.

10. Och jag förnam, at Leviternas delar wordo them icke gifne; för hwilken sak Leviterna och sångarena wordo bortflydde, hwar til sin åker, til at arbeta.

11. Då straffade jag Öfwerstarna, och sade: Hwi öfwergifwe wi Guds hus? Men jag församlade them, och satte them i sitt rum.

12. Och hela Juda lât komma fram tionde af såd, win och olja i dråtselen.

13. Och jag satte öfwer dråtselen Selemia, Presten, och Zabof, then skriftlärde, och af Leviterna Pedaja, och under theas hand, Hanan, Saccur son, Matthania sons; förty the wordo hållne för trogna män, och them wardt befallt utstifta bland sina bröder.

14. Tänk uppå mig, min Gud, therför, och bortkastade icke min barmhertighet, som jag med min Guds hus och i hans wakt gjorde.

15. På samma tid såg jag i Juda trampas i presterna om Sabbathen, och införså lärfwar, och åsnor lastade med win, drufwor, fikon och allahanda bröror, til Jerusalem, på Sabbathdagen; och jag betygade them på then dagen, då the sålde spisningen.

16. Vodde theslites Tyrer ther inne, som förde fift och allahanda waror, och sålde thet på Sabbatherna til Juda barn och i Jerusalem.

17. Då straffade jag the öfwersta i Juda, och sade til them: Hwad är thet för en ond ting som I gören, och bryten Sabbathsdagen?

18. Gjorde icke våra fäder så, och vår Gud lát komma alla thessa olyckor öfwer oss och öfwer thenna staden? Och I gören ännu wreden öfwer Israel större, brytande Sabbathen.

19. Och då portarne i Jerusalem updragne woro för Sabbathen, böd jag tillsluta portarna, och befällte, at man icke skulle uplåta them in til efter Sabbathen; och jag satte några af mina tjenare wid portarna, at ingen bördas skulle föras ther in om Sabbathsdagen.

20. Så blefwo the främare och köpmän, med allahanda waror, om natten utan för porten af Jerusalem, en gång och annan.

21. Då betygade jag them, och sade til them: Hwi blifwen I om natten utan för muren? Om I gören så mer, skal min hand komma uppå eder. Ifrå then tiden kommo the intet om Sabbathen.

22. Och jag sade til Leviterna som rene woro, at the skulle komma och wakta portarna, til at helga Sabbathsdagen. Min Gud, tänk och på mig för thetta, och stona mig efter tin stora barmhertighet.

23. Jag såg och på then tiden, at Judarne togo sig hustrur af Asdod, Am-

mon och Moab.

24. Och theras barn talade half Asdodiska, och kunde icke tala Judiska, utan efter hwart folks mål.

25. Och jag straffade them, och bannade them, och slog några män, och hårdrog them, och tog en ed af them wid Gud: I skolen icke gifwa edra döttrar til theras söner, icke heller taga theras döttrar til edra söner, eller til eder sjelfwa.

26. Hafwer icke Salomo, Israels Konung, syndat ther med? Och war dock ibland många hedningar ingen Konung honom lik. Och han war sin Gud kär; och Gud satte honom til Konung öfwer hela Israel. Likväl kommo the utländska qvinnor honom til at synda.

27. Hafwen I thet icke hört, medan I sådant stort ondt gören, och förtagen eder emot vår Gud, med främmande qvinnors giftermål?

28. Och en af Tojadas barn, Eljasib sons, öfwerste Prestens, hade befryndat sig med Saneballat, then Horoniten; men jag dref honom ifrå mig.

29. Tänk uppå them, min Gud, som besmitta Presterskapet och Presterskapets förbund, och Leviternas.

30. Alltså renade jag them ifrån alla utländska, och beställde Presternas och Leviternas wakt, hwar och en til sitt ämbete;

31. Och til at offra wed på bestämd tid, och förstling. Tänk uppå mig, Gud, til thet bästa.

Esthers Bok.

1. Capitel.

Uti Ahasveros tid, hwilken rådande war, alt ifrån Indien in til Ethiopien, öfwer hundrade sju och tjugu land:

2. Då han satt på sin Konungsliga stol, i then staden Susa,

3. I tredje året hans rikets, gjorde han et gåstabod när sig åt alla sina Förstar och tjenare, nemligen, the wäldige i Persien och Medien, Landskapsdingarne och Öfverstarne i sitt land:

4. På thet han skulle låta se sitt rikets hårliga rikedomar och thet kosteliga

prålet af sitt Majeståt i många dagar, nemligen, i hundrade och åttio dagar.

5. Då the dagar ute woro, gjorde Konungen et gästbod åt alt folket som i staden Susan war, både stora och små, i sju dagar, uti en sal i trädgården in wid Konungshuset.

6. Ther woro uphångde hwhita, röda och gula tapeter, fästade med linne- och starlakansståg uti silfverringar på marmorstoder: bänkarne woro af guld och silfwer på golfwet, som lagdt war med grönn, hwhit, gul och svart marmorsten.

7. Och dryckerna bar man in uti gyldene kar, och ju andra och andra kar, och Konungsligt win til fyllest, såsom Konungen thet wål förmodde.

8. Och man lade ingen före hwad han brida skulle; ty Konungen hade befallt alla föreståndarena i sitt hus, at hwar och en skulle göra såsom honom lyste.

9. Och Drottning Basthi gjorde också et gästbod för qvinnorna uti Konungshuset, ther Konung Ahasveros plågade wistas.

10. Och på sjunde dagen, då Konungen wardt lustig af winet, sade han til Mehuman, Bistha, Harbona, Bigtha, Abagtha, Sethar och Charchas, the sju kamererare, som för Konung Ahasveros tjente,

11. At the skulle hafwa Drottning Basthi in för Konungen, med Drottningekrona, på thet han skulle låta folket och Förstarna se hennes dagelighet; ty hon war dagelig.

12. Men Drottning Basthi wille icke komma, efter Konungens ord genom hans kamererare. Då wardt Konungen ganzla wred och upstånd i grymhet.

13. Och Konungen frågade the wisa, som i landets seder förfarne woro, (ty Konungens ärende måste hafwas in för alla förståndiga i lag och rätt;

14. Och the näste, som när honom woro, woro Charsena, Sethar, Admatha, Tharsis, Mieris, Marsena och Memuchan, the sju Förstar af Persien och Medien, som sågo på Konungens ansikte, och suto främst i riket;)

15. Hwad man göra skulle Drottning

Basthi för en rätt, theförre at hon icke gjort hade efter Konungens ord genom hans kamererare.

16. Då sade Memuchan in för Konungen och Förstarna: Drottning Basthi hafwer icke allenast illa gjort emot Konungen, utan och emot alla Förstar och alt folk uti Konung Ahasveros land;

17. Förtv thetta stycket af Drottningen kommer wål ut til alla qvinnor, så at the stola förakta sina män för sina ögon, och stola säga: Konung Ahasveros bdd Drottning Basthi komma in för sig, men hon wille icke.

18. Så warda nu the Förstinnor i Persien och Medien sammalunda sågande til alla Konungens Förstar, när the så thetta Drottningens stycke höra: så skal föraktelse och wrede nog uphåfwa sig.

19. Om Konungen så tåckes, så låte han et Konungsligt bud frå sig utgå, och skrifwa, efter the Persers och Meders lag, hwilken man icke öfwertråda tör, at Basthi icke mer skal komma in för Konung Ahasveros; och Konungen gifwe hennes rike hennes nästa, then bättre år än hon:

20. Och at thetta Konungens bref, som göras skal, må förkunnadt warda i hela riket, thet wål stort är, at alla qvinnor måga hålla sina män för ögonen, ibland både små och stora.

21. Thetta tåcktes Konungen och Förstarna; och Konungen gjorde efter Memuchans ord.

22. Då worde bref utgånda i alla Konungens land, i hwart land efter thes strift, och til hwart folk efter thes tungomål, at hwar och en man skulle wara husbonde i sitt hus; och at thet skulle tungbras efter hwart folks tungomål.

2. Capitel.

Sedan thetta skedt war, när Konungens Ahasveros wrede hade saktat sig, kom han Basthi ihog, hwad hon gjort hade, och hwad om henne beslutit war.

2. Då sade Konungens fränner, som honom tjente: Man söte åt Konungen up dageliga unga jungfrur.

3. Och Konungen beställde stådare i alla land i sitt rike, at the låta komma tilhova alla dågeliga unga jungfrur in til then staden Susan i fruhuset, under Hegai hand, Konungens kamererares, hwilken qwinmorna waktla skulle, och så then theas skrud.

4. Och hwilken piga Konungen tåckes, then blifwe Drottning i Basthi stad. Thet behagade Konungen; och han gjorde så.

5. Då war en Judist man i staden Susan, som hette Mardechai, Tair son, Simei sons, Kis sons, Temini sons;

6. Then med bortförd war ifrå Jerusalem, så Tachonia, Juda Konung, bortförd war, hwilken NebucadNazar, Konungen i Babel, bortförde.

7. Och han war förmyndare til Hadassa, thenna år Esther, sin faderbroders dotter; förty hon hade hwarcken fader eller moder, och hon war en sager och dågelig piga, och så hennes fader och moder blefwo döde, tog Mardechai henne för sin dotter.

8. Då nu Konungens bud och beslut wardt kunnigt, och många pigor woro tilhova hämtade til staden Susan, under Hegai hand, wardt Esther och tagen uti Konungshuset under Hegai hand, qwinnowaktarens.

9. Och pigan tåcktes honom, och hon fann barmhertighet för honom, och han skyndade sig med hennes skrud, at han skulle få henne hennes del och sju dågeliga pigor utaf Konungshuset thertil; och han satte henne med hennes pigor uti bästa rumet i fruhuset.

10. Och Esther sade honom intet om sitt folk, eller sitt släkte; förty Mardechai hade budit henne, at hon icke skulle sågat.

11. Och Mardechai spattserade hwar dag i gården at fruhuset, at han måtte förnimma om wål ginge med Esther, och hwad med henne ske kunde.

12. Då nu hwarje pigas bestämde tid kom, at hon skulle komma til Konung Ahasveros, sedan hon hade varit i tolf månader i fruprydning; (förty theas

prydelse måste så mycken tid hafwa, nemligen, sex månader med balsam och mirrhäm, och sex månader med godt speceri;) så woro så qwinmorna tilprydda.

13. Och så gick så en piga in til Konungen; och hwilken hon wille, måste man så henne, som med henne gå skulle ifrå fruhuset til Konungshuset.

14. Och när en om aftonen inkom, gick hon om morgonen ifrå honom in uti thet andra fruhuset, under Saasgas hand, Konungens kamererares, frilowaktarens; och hon måste icke komma igen til Konungen, utan Konungen tåcktes, och han låt kalla henne wid namn.

15. Då nu Esthers tid kom, Abihails dotters, Mardechai faderbroders, then henne för dotter tagit hade, at hon skulle komma til Konungen, begärde hon intet annat än thet Hegai, Konungens kamererare, qwinnowaktaren, sade henne föbre. Och Esther fann nåd för alla them, som sågo uppå henne.

16. Men Esther wardt tagen til Konung Ahasveros, uti Konungshuset, i tionde månaden, then Thebeth kallas, i sjunde året hans rikes.

17. Och Konungen fick Esther får öfwer alla qwinnor, och hon fann nåd och barmhertighet för honom, för alla jungfrur; och han satte Drottningekronan uppå hennes hufvud, och gjorde henne til Drottning i Basthi stad.

18. Och Konungen gjorde et stort gästabod til alla sina förstar och tjenare; (thet gästabodet war för Esthers skul;) och låt landet hafwa rolighet, och gaf ut Konungsliga stänker.

19. Och så man andra gången för samlade jungfrur, satt Mardechai wid Konungens dörr.

20. Och Esther hade ännu icke sagt sitt släkte eller folk, såsom Mardechai henne budit hade; ty Esther gjorde efter Mardechai ord, lifa som så han hennes förmyndare war.

21. På samma tid, så Mardechai wid Konungens dörr satt, wordo två Konungens kamererare wrede, Bigthan och Theres, som döden waktade, och

hade i sinnet, at the wille slå Konung Ahasveros.

22. Thet förnam Mardechai, och lät Drottning Esther få weta thet; och Esther sade thet för Konungen, på Mardechai wagnar.

23. Och så man ransafade thet efter, wardt thet så funnit. Och the wordo båda hängde i trån; och thet wardt upstrifwit i Chronican för Konungen.

3. Capitel.

Sedan thetta stedt war, upsatte Konungen Haman Medatha son, then Agagiten, och uphöjde honom, och satte hans stol öfwer alla Förstar, som när honom woro.

2. Och alla Konungens tjenare, som för Konungens dörr wistades, böjde knån, och tilbådo Haman; ty Konung Ahasveros hade så budit. Men Mardechai böjde icke knån, och tilbådo honom intet.

3. Så sade Konungens tjenare, som för Konungens dörr woro, til Mardechai: Hwi öfwerträder tu Konungens bud?

4. Och som the hwar dag sade honom sådant, och han stötte intet thet om, sade the thet för Haman, at the skulle få se, om Mardechai wille blifwa ståndande wid sina ord; ty han hade sagt them, at han war en Jude.

5. Och så Haman såg, at Mardechai icke böjde honom knån, ej heller tilbådo honom, wardt han full med grymhet,

6. Och råfnade för litet, at han skulle bära sin hand på Mardechai allena; (ty the hade sagt honom om Mardechai folk;) utan han for efter at förgöra Mardechai folk, alla the Judar, som i hela Ahasveros rike woro.

7. Uti första månaden, thet år, i then månaden Nisan, i tolfte året Konungs Ahasveros, wardt lotten kastad för Haman, ifrå then ena dagen til then andra, och ifrå then ena månaden til then andra, alt in til then tolfte månaden, thet år then månaden Adar.

8. Och Haman sade til Konung Ahasveros: Et folk är förströddt, och hafwer delat sig ibland alt folk i alla titt rikets

land, och therås lag är annan än alt folks, och the göra icke efter Konungens lag; och Konungen står icke til görandes, at låta them så blifwa.

9. Om Konungen så tåckes, så strifwe han, at man förgör them: så wil jag uppräga tiotusende centner silfwer i arbetares hand, til at låta infomma uti Konungens kammare.

10. Så tog Konungen sin ring af handen, och gief Haman Medatha son, then Agagiten, Judarnas fiende.

11. Och Konungen sade til Haman: Silfret ware tig skänkt, och folket thet til, at tu må göra thet med hwad tig tåckes.

12. Så kallade man Konungens strifware, på trettonde dagen i första månaden; och wardt strifwit, såsom Haman befällte, til Konungens Förstar och til Landshöfdingarna, både här och thet i landen, och til höfritsmämnerna för hwart folk i landen, här och thet, efter hwart och et folks strift, och efter therås mål, under Konung Ahasveros namn, och med Konungens infegel försegladt.

13. Och brefwen wordo förstånde med bod uti alla Konungens land, til at förgöra, dräpa och förlägga alla Judar, både unga och gamla, barn och qvinnor, alt på en dag, nemligen, på trettonde dagen i tolfte månaden, thet år then månaden Adar, och til at stöfsla therås gods.

14. Älså innehöll brefwet, at et bub utgångit war i alla land, til at förkunna alt folk, at the på then samma dagen skulle redo wara.

15. Och boden gingo ut med hast, efter Konungens befallning; och i staden Susa wardt upflagit et påbud: och Konungen och Haman sutto och drucko; och staden Susa wardt bekymrad.

4. Capitel.

Så Mardechai förnam hwad stedt war, ref han sina kläder sönder, och drog en säck uppå, och strödde aska uppå sig, och gick ut midt i staden, ropande högeligen och klageligen:

2. Och kom för Konungens dör; ty ingen måtte komma in genom Konungens dör, som en såd hade på sig.

3. Och i alla land, tit Konungens ord och bud rådde, war en stor jämmer ibland Judarna; och många fastade och greto, sörjde, och lågo i säckar och i asla.

4. Då kommo Esther tjenstepigor och hennes kamererare, och sade henne thet. Då wardt Drottningen swärligen förfarad; och hon sände kläder til Mardechai, at han skulle draga them uppå, och lägga sätten af sig; men han tog them intet.

5. Då kallade Esther Hathach, en af Konungens kamererare, som för henne stod, och gaf honom befallning til Mardechai, at hon måtte få weta hwad thet wore, och hwi han så gjorde.

6. Då gick Hathach ut til Mardechai ther han stod på gatan i staden, utan för Konungens port.

7. Och Mardechai sade honom alt thet honom håndt war, och summan af silfret, som Haman tilredt hade, til at wåga in uti Konungens kammare, för Judarnas skul, at han måtte för-göra them.

8. Och fick honom affskriften af budet som i Susa upslagit war, om thetas förderf, at han skulle låta Esther se thet; och bød henne, at hon skulle ingå til Konungen, och begära en bön af honom, och få weta af honom om sitt folk.

9. När Hathach kom in, och sade Esther Mardechai ord,

10. Sade Esther til Hathach, och lät säga Mardechai:

11. Thet weta alla Konungens tjenare och folket i Konungens land, at hwilken som ingår til Konungen i then inre gården, ware sig man eller qwinna, then icke kallad är, then skal efter lagen strax dö; utan så är, at Konungen råder ut emot honom then gyldene spiran, at han ther med må lefwande blifwa; men jag är nu intet kallad på trettio dagar, at komma in til Konungen.

12. Då thesa Esther's ord worde sagde Mardechai,

13. Bad Mardechai säga henne igen: Tänk icke thet, at tu undfätter ditt lif, efter tu åst i Konungens hus, för alla Judar.

14. Förty, om tu thenna gången tiger stilla, så kommer Judarna en hjelp och undsättning ifrå en annan wåg, och tu och tin faders hus warder för-gångna; och ho wet, om tu icke för thenna tidens skul åst kommen til riket?

15. Esther lät swara Mardechai:

16. Så gaff nu bort och församla alla Judar, som i Susa för handen äro; och faster för mig, så at I icke åten eller dricken i tre dygn, hwarken dag eller natt: jag och mina tjenarin-nor wilje också fasta; och så wil jag gå in för Konungen, emot budet: blifwer jag borta, så är jag borta.

17. Mardechai gick bort och gjorde alltså som Esther honom budit hade.

5. Capitel.

På tredje dagen klädde Esther sig i Drottninge-klädning, och gick in i gården för Konungshuset, innerst emot Konungsmaket; och Konungen satt på sin Konungsliga stol i Konungshuset, tvårt emot dören i huset.

2. Och då Konungen såg Drottning Esther stå i gården, fann hon nåd för hans ögon; och Konungen rådde ut then gyldene spiran i sin hand emot Esther: så gick Esther fram, och tog på andan af spiran.

3. Då sade Konungen til henne: Hwad wil tu, Drottning Esther, och hwad begär tu? Ja, och hälften af riket skal tig gifwit warba.

4. Esther sade: Om Konungen täckes, så komme Konungen och Haman i dag, til en måltid, som jag tilredt hafwer.

5. Konungen sade: Skynder eder, at Haman må göra, såsom Esther sagt hafwer. Och Konungen och Haman kommo til måltiden, som Esther tilredt hade.

6. Då sade Konungen til Esther, när han win druckit hade: Hwad beder tu?

Thet skal tig gifwit warda. Och hwad begär tu? Ja, och hälften af mitt rike, thet skal tig ste.

7. Esther swarade och sade: Min bön och begäran är:

8. Hafwer jag funnit nåd för Konungen, och Konungen tådes gifwa mig min bön, och göra mitt begär, så komme Konungen och Haman til måltiden, som jag för them tilreda wil, och så wil jag i morgon göra som Konungen sagt hafwer.

9. Så gick Haman then dagen glad ther ut, och lustig; och då han såg Mardechai wid Konungens dörr, at han icke upstod, och icke en gång rödde sig för honom, wardt han full med vrede öfwer Mardechai.

10. Men Haman lät thet intet bekomma sig; och då han hem kom, sände han och lät kalla sina wänner och sin hustru Seres,

11. Och förtälde för them sina rikedomars hårlighet och sina barns myckenhet, och huru Konungen hade gjort honom wäldig, och at han uphöjd war öfwer Konungens förklar och tjenare.

12. Och sade Haman ytterligare: Och hafwer Drottning Esther ingen låtit komma med Konungen til then måltid som hon tilredt hade, utan mig; och är jag theslikes i morgon buden til henne med Konungen.

13. Men med alt thetta kan jag intet wara tillfreds, så länge jag ser then Juden Mardechai sitta för Konungens dörr.

14. Då sade til honom hans hustru Seres och alle hans wänner: Låt upresa en galge, femtio alnar hög, och såg i morgon Konungen, at man låter hänga Mardechai ther uti; så kommer tu med Konungen glad til måltid. Thet tåktes Haman wäl, och han lät upresa en galge.

6. Capitel.

Uti then samma natten kunde Konungen intet sofwa, och lät hämta Skrifcor och Historier; och the worde läsna för Konungen.

2. Då råfode man ther uppå, ther skrifwit war, huru Mardechai hade gjort förwaring, at the två Konungens kamrerare, Bigthana och Theres, som waktade wid dören, hade i sinnet slå Konung Ahasveros.

3. Och Konungen sade: Hwad hafwe wi gjort Mardechai til ära och lön therföre? Då sade Konungens swänner, som honom tjente: Honom är intet skedt.

4. Och Konungen sade: Ho är ther i gården? (ty Haman war kommen i gården, utan för Konungshuset, at han skulle säga Konungen om Mardechai, at han måtte hänga i galgen, som han honom tilredt hade.)

5. Och Konungens swänner sade til honom: Si, Haman står ute på gården. Konungen sade: Låt honom komma in.

6. Då Haman kom in, sade Konungen til honom: Hwad skal man göra then man, som Konungen gerna ära wil? Men Haman tänkte i sitt hjerta: Hvem skulle Konungen gerna wilja göra ära, utan mig?

7. Och Haman sade til Konungen: Then man, som Konungen gerna wil ära,

8. Honom skal man hafwa fram, och klåda uppå honom Konungsliga kläder, then Konungen plågar draga, och then häst, som Konungen plågar uppå rida, och at man sätter en Konungslig krona på hans hufvud;

9. Och man må få then klädningen och hästen uti en Konungens förstes hand, at han ikläder then man, som Konungen gerna ära wil, och förer honom på hästen öfwer stadsgatorna, och låter ropa fram för honom: Så skal man göra then, som Konungen gerna ära wil.

10. Konungen sade til Haman: Skyn da tig, och tag klädningen och hästen, som tu sagt hafwer, och gör alt så med then Juden Mardechai, som för Konungens dörr sitter; och lät intet fattas af alt thet tu sagt hafwer.

11. Så tog Haman klädningen och hästen, och klådde på Mardechai, och

förde honom på stadsgatan, och ropade fram för honom: Så stal man göra then man, som Konungen gerna åra wil.

12. Och Mardechai kom igen in för Konungens dörr; men Haman skyndade sig hem, och förjde med skylt hufvud:

13. Och förbätade sin hustru Seres och alla sina wänner allt thet honom händt hade. Lå sade til honom hans wise och hans hustru Seres: Är Mardechai af Juda såd, för hwilken tu hafwer begynt at falla, så hafwer tu ingen magt med honom, utan tu måste falla för honom.

14. Wid the ännu med honom talade, kommo Konungens kamererare ther til, och hastade på Haman at komma til måltiden, som Esther tilredt hade.

7. Capitel.

Lå Konungen kom ned med Haman til måltiden, som Drottning Esther tilredt hade,

2. Sade Konungen til Esther, på then andra dagen, då han win druckit hade: Hwad beder tu, Drottning Esther, thet man tig giffwa må? Och hwad begär tu? Ja, och halfwa riket, thet stal ste tig.

3. Drottning Esther svarade, och sade: Hafwer jag funnit nåd för tig, o Konung! och om Konungen så tackes, så gif mig mitt lif, för min böns skul, och mitt folk, för mitt begärs skul.

4. Ty wi äre sålde, jag och mitt folk, til at wi stole förgråas, slå ihjäl och förläggas. Gud gifwe, at wi dock hade til trålar och trålinnor sålde warit, så wille jag hafwa tegat; och hade då fienden icke gjort Konungen skada.

5. Konung Ahasveros talade och sade til Drottning Esther: Hwilken är then? Eller ho är then, som sådant tör sätta sig i sinnet at göra?

6. Esther sade: Then fienden och hataren är thenne onde Haman. Men Haman wardt försträckt för Konungen och Drottningen.

7. Och Konungen stod up ifrå måltiden och ifrå winet i sin grymhet, och

gick in uti trädgården wid huset. Och Haman stod up, och bad Drottning Esther om sitt lif; ty han såg, at honom war ondt beredt af Konungen.

8. Och då Konungen kom åter igen af trädgården wid huset in uti salen, thet man ätit hade, lutade Haman in på bänken, thet på Esther satt. Lå sade Konungen: Wil han och öfwerfalla Drottningen här i huset när mig? Lå thet ordet gick utu Konungens mun, förskilde the Hamans ansikte.

9. Och Harbona, en af kamererarena för Konungen sade: Si, uti Hamans hus står en galge, femtio alnar hög, som han til Mardechai gjort hafwer, hwilken för Konungen godt talat hafwer. Konungen sade: Låt hänga honom ther uti.

10. Alltså hängde man Haman i galgen, som han til Mardechai gjort hade. Sedan saktade sig Konungens wrede.

8. Capitel.

På then dagen gaf Konung Ahasveros Drottningen Esther Hamans, Judarnas fiendes, hus: och Mardechai kom för Konungen; förty Esther låt förstå huru han war henne åtkommen.

2. Och Konungen tog sin ring af, som han af Haman tagit hade, och fick Mardechai. Och Esther satte Mardechai öfwer Hamans hus.

3. Och Esther talade ytterligare för Konungen, och föll honom til fota, gret och bad honom, at han skulle til intet göra Hamans, then Agagitens, ondska och hans upsåt, som han emot Judarna för händer hade.

4. Och Konungen räckte then gyldene spiran til Esther. Lå stod Esther up, och trädde fram för Konungen,

5. Och sade: Om Konungen tackes, och jag hafwer funnit nåd för honom, och thet så wore Konungen behagligt, och om jag tackes honom, så skrifwe man, at Hamans upsåts bref, Medatha sons, then Agagitens, måga warba igenfallade, them han utskrifwit hafwer til at förgråa Judarna i alla Konungens land.

6. Ty huru kan jag lida thet onda som mitt folk uppå galler? Och huru kan jag se uppå min slägts förderf?

7. Då sade Konung Ahasveros til Drottning Esther och til Mardechai, then Juden: Si, jag hafwer gifwit Esther Hamans hus; och honom hafwer man hängt i en galge, therföre at han bar sin hand på Judarna.

8. Så skrifwer I nu ut för Judarna, såsom eder tåkes, under Konungens namn, och besegler med Konungens ring; förty the skrifweller, som under Konungens namn skrifwas, och med Konungens ring beseglade warda, them måste ingen igenfälla.

9. Så wordo Konungens skrifware kallade, på then tiden, i tredje månaden, thet år then månaden Sivan, på tredje och tjugonde dagen; och wardt skrifwit, såsom Mardechai bød, til Judarna och til Förstarna, Landsköfdingarna och Höfwietsmännerna i landen, alt ifrån Indien in til Ethiopien, nemligen, i hundrade sju och tjugu land; hwart land efter sin skrift, hwart folk efter sitt mål, och Judarna efter theas skrift och mål.

10. Och thet skrefs under Konung Ahasveros namn, och med Konungens ring beseglades; och han sände brefwen med ridande bod på unga mular.

11. Och befällte Judarne, the som the woro i städerna, at the skulle församla sig, och stå för theas lif, och förgöra, dråpa och förlägga alla lands och folks magt, som them bedröfwade, med theas barn och qvinnor, och taga theas gods,

12. På en dag, i alla Konung Ahasveros land, nemligen, på trettonde dagen i tolfte månaden, thet år then månaden Adar.

13. Och breswets innehåll war, at et bud utgifwit war i alla land til at kungöra alt folk, at Judarne skulle på then dagen redo wara til at hamnas öfwer theas fiender.

14. Och the ridande boden på mular, redo ut snarligen och med hast, efter Konungens ord; och påbudet wardt

upslagit i Susan stad.

15. Men Mardechai gick ut ifrå Konungen i Konungsliga kläder, gult och hvitt, och med en stor guldfrona, klädd uti en linnen och purpur-mantel; och staden Susan fröjdade sig, och war glad.

16. Men Judarne war uppgångit ljus, och fröjd, glädje och åra.

17. Och i alla land och städer, tit Konungens ord och bud råckte, the wardt ibland Judarne fröjd, glädje, lust och goda dagar; så at många af folkten i landen blefwo Judar; ty Judarnas fruktan kom öfwer them.

9. Capitel.

Uti tolfte månaden, thet år then månaden Adar, på trettonde dagen, hwilken Konungens ord och bud förelagt hade, at man thet göra skulle, rätt upå samma dag, så fienderne skulle öfverfallit Judarna, wände thet sig så, at Judarne skulle öfverfälla sina fiender.

2. Så församlade Judarne sig i theas städer, i alla Konung Ahasveros land, at the skulle göra anfäll på them, som them endt ämnade: och ingen kunde stå emot them; förty theas fruktan war kommen öfwer alt folk.

3. Och alle Öfwerstarne i landen, och Förstarne, och Landsköfdingarne, och Konungens ämbetsmän höllo Judarna i åra; ty Mardechai fruktan kom öfwer them.

4. Förty Mardechai war mynbig i Konungens hus, och hans rykte hördes i alla land, huru han wårte til och wardt wäldig.

5. Alltså slogo Judarne alla sina fiender med swärd, dråpo och nederlade them, och gjorde efter sin wilja på them, som theas fiender woro.

6. Och i Susan stad slogo Judarne, och dråpo femhundrade män.

7. Ther til slogo the Parsandatha, Dalphon, Aspatha,

8. Poratha, Adalia, Aridatha,

9. Parmastha, Arisai, Aridai, Bajesatha,

10. The tio Hamans söner, Medatha

sons, Judarnes fiendes; men wid the-
ras ågodelar kommo the intet.

11. På samma tid kom talet på the
slagna i Susan stad in för Konungen.

12. Och Konungen sade til Drottning
Esther: Judarne hafwa i Susan stad
slagit och nederlagt femhundrade män
och the tio Hamans söner. Hwad stola
the gdra i the andra Konungens land?
Hwad beder tu, at man tig gifwa skal?
Och hwad begär tu mer, at man göra
skal?

13. Esther sade: Om Konungen tåk-
tes, så låte han oc i morgon Judarna
gdra i Susan efter thet bud som i dag
warit hafwer, at the måga hänga the
tio Hamans söner i galge.

14. Och Konungen befallte at göra
så; och budet wardt i Susan upslagit;
och the tio Hamans söner wordo hängde.

15. Och Judarne församlade sig i Su-
san på fjortonde dagen i then månaden
Adar, och slogo ihjäl i Susan trehun-
drade män; men wid thesas ågodelar
kommo the intet.

16. Men the andre Judar i Konun-
gens land kommo tillsammans, och sto-
do för sitt lif, at the måtte göra sig ro-
lighet för sina fiender, och slogo sina
fiender, fem och sjuttio tusende; men
wid thesas ågodelar kommo the intet.

17. Thetta skedde på trettonde dagen
i then månaden Adar; och på fjortonde
dagen i samma månad höllo the hwi-
la; then gjorde the sig til en wållusts
och fröjds dag.

18. Men the Judar i Susan woro
tillsammans komne, både på trettonde
och fjortonde dagen; och höllo hwila
på femtonde dagen; och then dagen
gjorde man til en wållusts och glädjes
dag.

19. Thersöre gjorde the Judar, som
på bygden och i små städerna bodde,
then fjortonde dagen i then månaden
Adar til en wållusts och glädjes dag,
och sände then ene then andra stänker.

20. Och Mardechai skref alt thetta
som skedt war, och sände brefwen til
alla Judar som woro uti alla Konung
Ahasveros land, både när och fjerran,

21. At the skulle wedertaga och hålla
then fjortonde och femtonde dagen i then
månaden Adar, hwart år,

22. Efter the dagar, i hwilka Judarne
til ro komne woro för sina fiender, och
efter then månaden, i hwilken thesas
sorg i glädje och thesas gråt i wållust
wänd wardt: at the skulle them hålla
för wållusts och glädjes dagar, och sän-
da then ene then andra stänker, och dela
med the fattiga.

23. Och Judarne togo ther wid, och
gjorde som the begynt hade och thet
Mardechai til them skref:

24. Huruledes Haman Medatha son,
then Agagits, alla Judars fiende, ha-
de i sinnet at förgöra alla Judar, och
låta kasta lott at försträcka och förgöra
them:

25. Och huru Esther hade ingått til
Konungen, och bestämt at hans onda
upsåt, som han emot Judarna tänkte,
måtte genom bref wändas in på hans
hufwud, och huru man honom och
hans söner hade hängt i galge.

26. Af hwilket thessa dagar kallades
Purim, efter lotts namnet, efter alla
thetta brefwets ord, och hwad the sjelfwe
sett hade, och hwad til them rådt hade.

27. Och Judarne togo thet uppå sig
och sin såd, och uppå alla them som
gåfwo sig til them, at the icke wille gå
hår ifrå:

28. At the ju wille hålla thessa två
dagarna hwart år, såsom the förestif-
ne och förelagde woro, så at thessa
dagar icke skulle förgåne, utan hållne
warda, barn efter barn i alla slægter,
i alla land och städer: thet äro the da-
gar Purim, hwilka icke stola brutne
warda ibland Judarne, och thesas ämin-
nelse icke förgås när thesas såd.

29. Och Drottning Esther, Abihails
dotter, och Mardechai, then Juden,
skrefwo med all magt, til at fast göra
thetta andra brefwet om Purim:

30. Och sände brefwen til alla Judar
uti the hundrade sju och tjugu land i
Konung Ahasveros rike, med wänliga
och trofasta ord:

31. At the skulle hålla thessa dagar

Purim på theras bestämde tid, såsom Mardechai, then Juden, och Drottning Esther them förelagt hade; såsom the uppå sina själar och uppå sin såd anammat hade thet ärendet om fastan och ropet.

32. Och Esther befällte stadfästa thet ärendet om Purim, och skrifwa thet uti en bok.

10. Capitel.

Och Konung Ahasveros lade en skatt

uppå landet och uppå barna i hafvet.

2. Men alt thet under hans wäld och magt skedde, och om then stora härlighet, som Konungen gaf Mardechai, si thet är skrifwit uti the Konungars Chronica i Medien och Persien:

3. Ly Mardechai, then Juden, war then andre näst Konung Ahasveros, och stor ibland Judarna, och tåck för alla sina bröder; then ther sökte thet godt war för sitt folk, och talade thet bästa för all sin såd.

Jobs Bok.

1. Capitel.

En man war uti thet landet Uz, som het Job. Han war from och rättfärdig, gudfruktig, och flydde thet onda.

2. Och honom wordo födde sju söner och tre döttrar.

3. Och han ägde sjutusende får, tretusende cameler, femhundrade par oxar, och femhundrade åsninnor, och ganska mycket tjenstefolk; och han war mågtigare än alle the i Österlanden bodde.

4. Och hans söner gingo bort och gjorde gästabod, hwar sin dag i sitt hus, och sände bort och låto bjuda sina tre syster till at äta och dricka med sig.

5. Och när en gästabodsdag ute war, sände Job bort och helgade them, och stod bittida up om morgonen och offrade bränneoffer, efter allas theras tal; förty Job tänkte: Mina söner kunna hafwa syndat, och öfvergiftit Gud i sitt hjerta. Så gjorde Job hwar dag.

6. Men thet hände på en dag, då Guds barn kommo och trädde fram för HERren, kom Satan och med them.

7. Men HERren sade til Satan: Hwad kommer tu? Satan svarade HERren och sade: Jag hafwer farit genom landet alt omkring.

8. Då sade HERren til Satan: Haf-

wer tu icke giftit alt uppå min tjenare Job? ty hans like är icke i landet, from och rättfärdig, gudfruktig och flyr thet onda.

9. Satan svarade HERren och sade: Mån wäl Job fruktar Gud för intet?

10. Hafwer tu icke förwarat honom, hans hus, och alt thet han hafwer alt omkring? Tu hafwer wälsignat hans handawerk, och hans gods hafwer utspridt sig i landet.

11. Men råck ut tin hand, och kom wid alt thet han äger, thet galler, han skal banna tig i ansiktet.

12. HERren sade til Satan: Si, alt thet han äger ware i tin hand; allena wid honom sjelf kom icke tin hand. Då gick Satan ut ifrån HERren.

13. Men then dagen, då hans söner och döttrar äto och drucko win i theras äldsta broders hus,

14. Kom et bod til Job, och sade: Man plöjde med oxarna, och åsninnorna gingo ther när i bet.

15. Då föllo the af rifa Arabien til, och togo them, och slogo drängarna med swärdsågg; och jag undslapp alena, at jag skulle såga tig thet.

16. Medan han ännu talade, kom en annan, och sade: Guds eld föll af himmelen, och brände up fåren och drängarna, och förtärde them; och jag slapp

allena undan, at jag skulle säga dig thet.

17. Medan han ännu talade, kom en och sade: The Chaldeer gjorde tre hoppar, föllo til camelerna, och togo them, och slogo drängarna med svärdsågg; och jag slapp allena undan, at jag skulle säga dig thet.

18. Medan han ännu talade, kom en och sade: Tina söner och döttrar åto och drucko i therås äldsta broders hus;

19. Och si, ther kom et stort wäder utaf öken, och stötte på husets fyra hörn, och kastade thet på piltarna, at the blefwo döde; och jag slapp allena undan, at jag skulle säga dig thet.

20. Då stod Job up, och ref sönder sina kläder, och ref sig i hufvudet, och föll ned på jorden, och tilbad,

21. Och sade: Jag är naken kommen af min moders lif; naken skal jag åter fara tit. HERRen gaf, och HERRen tog: wälsignadt ware HERRans namn.

22. I alt thetta syndade Job intet, och gjorde intet dårligt emot Gud.

2. Capitel.

Thet begaf sig en dag, då Guds barn kommo och trädde fram för HERren, at Satan och kom med them, och trädde fram för HERren.

2. Då sade HERren til Satan: Hwad kommer tu? Satan svarade HERranom och sade: Jag hafwer farit genom landet alt omkring.

3. HERren sade til Satan: Hafwer tu icke gifwit aft på min tjenare Job? ty hans life är icke i landet, from och rättfärdig, gudfruktig, och flyr thet onda, och står ännu i sin fromhet; och tu äggade mig, at jag utan sak hafwer förderfwat honom.

4. Satan svarade HERranom och sade: Hud för hud, och alt thet en man hafwer låter han för sitt lif.

5. Men råđ ut tin hand, och kom wid hans ben och lott, thet galler, han skal banna tig i ansiktet.

6. HERren sade til Satan: Si, han ware i tin hand; dock stona hans lif.

7. Då for Satan ut ifrå HERrans

ansikte, och slog Job med onda sår ifrå hans fotblad up til hans hjesa.

8. Och han tog et stycke af en potta, och strapade af sig ther med, och satt i asta.

9. Och hans hustru sade til honom: Står tu ännu i tin fromhet? Wälsigna Gud, och dö.

10. Men han sade til henne: Tu talar, såsom the dåraktiga qvinnor tala. Hafwe wi fått godt af Gudi, stole wi och icke anamma thet onda? Uti alt thetta syndade Job icke med sina läppar.

11. Då nu tre Jobs wänner hörde all then olycka som öfwer honom kommen war, kommo the hwar af sin stad, Eliphas af Thema, Bildad af Suah och Zopbar af Naema; ty the wordo öfwerens, at the skulle komma och omka sig öfwer honom, och trösta honom.

12. Och då the uphowsio sina ögon långt ifrå, kände the honom intet; och the uphowsio sin röst, och greto; och hwarthera ref sina kläder sönder, och kastade jord på sitt hufvud up åt himmelen;

13. Och sutto med honom på jorden i sju dagar och sju nätter, och talade intet med honom; ty the sågo, at hans siveda war ganska stor.

3. Capitel.

Thet efter uplåt Job sin mun, och förbannade sin dag,

2. Utbraft och sade:

3. Then dagen ware förtappad, på hwilken jag född är; och then natten, då man sade: En man är afslad.

4. Then samme dagen ware mörk; och Gud fråge intet efter honom öfwan efter; ingen klarhet sline öfwer honom.

5. Mörkret behålle honom, och tön bliw öfwer honom, med tjockt moln; och dimma om dagen göre honom gräselig;

6. Then samma natten begripe mörker; och glädje sig icke ibland årsens dagar, och komme icke i månadsstalet.

7. Si, ware then natten ensam, och ingen glädje komme ther uti:

8. The ther dagen förbanna, the för-

banne henne; och the som redo äro til at upväcka Leviathan:

9. Hennes stjernor warde mörka: förwänte hon ljus, och thet komme intet; och se intet morgonrodnans ögonbryn:

10. At hon icke igenlyckte mitt lifs öde, och icke bortgubbe olyckan för mina ögon.

11. Hwi blef jag icke strax dödd i moderlifwet? Hwi wardt jag icke förgjord, då jag utu moderlifwet kommen war?

12. Hwi hafwa the tagit mig up i stötet? Hwi hafwer jag diat spenar?

13. Så låge jag nu, och wore stilla; sofwe, och hade ro,

14. Med Konungar och Rådsherrar på jorden, som bygga thet öde år;

15. Eller med Förstar, som guld hafwa, och sina hus fulla med silfwer;

16. Eller som then ther otidigt född år, fördold, och wore icke til; såsom the unga barn, som aldrig hafwa sett ljuset.

17. Ther måste ju the ogudaktige låta af sitt öfwerwäld; ther hwila dock the, som mycket omak haft hafwa.

18. Ther hafwa fångar frid med andra, och höra icke trugarens röst.

19. Ther äro både små och stora; tjenaren, och then som ifrå sin Herre fri är.

20. Hwi är ljus gifwit then arma, och lif the bedröfwade hjertan?

21. The ther wänta efter döden, och han kommer icke; och upgrofw honom wäl utu fördolda rum.

22. The ther fröjda sig mycket, och äro glade, at the kunna så grafwen.

23. Och then mannen, hwilkens wäg fördold år, och för honom af Gudi styld warder?

24. Förty min sudan år min dageliga spis; mina tårar äro min dryck.

25. Ty thet jag fruktade, thet år kommit öfwer mig; och thet jag råddes, hafwer råkat på mig.

26. War jag icke lyckosam? War jag icke stilla? Hade jag icke god ro? Och sådan oro kommer?

4. Capitel.

Då svarade Eliphas af Thema och sade:

2. Tu lider til äfwenthys icke gerna, om man försöker at tala med dig? Men ho kan låtat?

3. Si, tu hafwer underwisat många, och styrkt trötta händer.

4. Lätt tal hafwer uprest them som fallne woro, och bäsrande knän hafwer tu förstärkt.

5. Men nu, medan thet kommer på dig, warder tu förtwiflad; och nu, medan thet drabbar på dig, försträcket tu.

6. Ja, ther år nu tin Gudsfruktan, tin tröst, titt hopp och tin fromhet.

7. Käre, tänk uppå, hwar år någon öfkyldig förgången? Eller hwar äro the rättfärdige någon tid utrotade?

8. Såsom jag wäl sett hafwer, the som wedermöda plöjde, och olycka sådde, the skuro thet öde up;

9. At the äro genom Guds Andas förgångne, och af hans vredes Andas förgjorde.

10. Lejonens rytande och lejoninnans röst och the unga lejons tänder äro sönderbrutna.

11. Lejonet år förgångit, at thet icke mera röfwar; och the unga lejon äro förstingrade.

12. Och til mig år kommit et hemligt ord; och mitt öra hafwer thet af sått något märkligt.

13. Då jag begrundade nattens syner, så skinnen faller på menniskorna,

14. Då kom fruktan och bäsrande mig uppå, och alla mina ben försträcktes.

15. Och då anden gick fram om mig, reste sig håret på min kropp.

16. Då stod en för mina ögon, och thes slapnad kände jag intet. Han war stilla, och jag hörde en röst:

17. Huru kan en menniska wara rättfärdigare än Gud? Eller en man wara renare än han, som honom gjort hafwer?

18. Si, ibland fina tjenare, finner han icke trohet, och hos fina Änglar finner han dårhet:

19. Huru mycket mer hos them som bo i lerbhus, och the ther grundade åro på jorden, stola förtåras af matf.

20. Thet warar ifrå morgonen in til aftenen, så warda the uphuggne; och förr än the warda thet warfe, åro the platt borta.

21. Och theas kåraste förgås; och dö ock oförvarandes.

5. Capitel.

Nåmn mig en, hwad galler, om tu någon finner; och se tig om någonstådes efter en helig.

2. Men en dåre dråper wål wreden; och en owis dödar nitet.

3. Jag såg en dåre wål rotad; och jag bannade strax hans hus.

4. Hans barn stola wara fjerran ifrå halsan, och stola warda sönderfrosade i porten, ther ingen hjälpare är.

5. Hans såd skal then hungrige upåta; och the wåpnade stola taga henne; och hans gods stola the törstige utsupa.

6. Förtty wedermödan går icke up af jorden, och olyckan växer icke up af åfren:

7. Utan menniskan warder född til olycka, såsom foglarne til at flyga.

8. Dock wil jag nu tala om Gud, och handla om honom,

9. Som gör mågtiga ting, the ther icke ransakas kunna, och under, som icke råknas kunna;

10. Then ther regn gifwer på jorden, och låter watn komma på marken;

11. Then ther uphåjer the nedriga, och uphjelper the förttryckta.

12. Han gör theas anslag, som listige åro, til intet, at theas hand intet kan uträtta.

13. Han griper the wisa i theas listighet, och gör the klokas råd til galenskap;

14. At the om dagen löpa i mörkret, och samla om middagen, såsom om natten.

15. Och han hjälper then fattiga ifrå swårdet, och ifrå theas mun, och utu then wåldigas hand;

16. Och är then fattigas tröst, at

orättfärdigheten måste hålla sin mun til.

17. Si, salig är then menniska, then Gud straffar: theföre förkasta icke then Almågtiges tuktan;

18. Ty han sargar, och låter; han slår, och hans hand helar.

19. Utas ser bedröhwelser frålsar han tig, och i then sjunde kommer intet ondt wid tig.

20. I dyr tid frålsar han tig ifrå döden, och i striden ifrå swårhets hand.

21. Han skal styla tig för tungans gifel, at tu icke skal frukta för förderf, så thet kommer.

22. Uti förderf och hunger skal tu le, och icke frukta för willdjuren i landet:

23. Utan titt förbund skal wara med stenarna på marken; och willdjuren i landet stola hålla frid med tig.

24. Och tu skal förnimma, at tin hydda hafwer frid, och skal försörja tin boning, och icke synda:

25. Och skal förnimma, at tin såd skal warda mycken, och tina efterkommande såsom gräs på jorden:

26. Och skal i ålderdomen komma til graswen, såsom en hwetelårhwe införb warder i rättan tid.

27. Si, thet hafwe wi ransakat, och thet är så. Hör thet til, och råtta tig thet efter.

6. Capitel.

Job swarade och sade:

2. Om man wåge min jåmmer, och lade alt mitt lidande på en wåg;

3. Så stulle thet wara swårare, än sanden i hafwet: theföre är förgåfwe hwad jag säger.

4. Förtty then Almågtiges pilar stå i mig, hwilkens grymhet utsuper all min anda; och Guds förstråfelse är ståldt uppå mig.

5. Icke ropar wilåsnan, når hon hafwer gräs; ej heller oren, så han hafwer foder.

6. Kan man ock åta thet som ofaltadt är? Eller mån någon wilja smaka thet hwita om åggblomman?

7. Thet min själ tilförene wåmjades

wid, thet är nu min mat, för wårts skul.

8. O! at min bön måtte ste, och Gud gåfwe mig thet jag förhoppas;

9. At Gud toge til at sönderlä mig, och låte sin hand sönderkroa mig:

10. Så hade jag antä tröst, och wille bedja i min sjukdom, at han icke skonade mig. Jag hafwer dock icke nekät then Heliges tal.

11. Hwad är min kraft, at jag skulle kunna hårda ut? Och hwad är min andahft, at min själ skulle wara tålig?

12. Min kraft är dock icke af sten, ej heller är mitt kött af koppar.

13. Hafwer jag dock ingenstädes hjelp; och ingen ting wil gå fram med mig.

14. Then ther icke bewisar sin nästa barmhertighet, han öfwergefwir then Almågtiges fruktan.

15. Mina bröder gå förakteligen fram om mig, såsom en bäck, såsom en ström fram om flyter.

16. Dock the som rådas för rimfrosten, öfwer them warder fallande snö.

17. Then tid heftan tvingar them stola the förmåta; och när thet helt blifwer, stola the förgås utaf sitt rum.

18. Theras wåg går affides bort: the wandra ther intet wågadt är, och förgås.

19. The se uppå Thema wågar; på rika Arabiens stigar astä the.

20. Men the stola komma på stam, tå thet är altrasåkrast; och stola stamma sig, tå the ther uppå komme äro.

21. Ty J ären nu komne til mig; och medan J sen jåmmer, frukten J eder.

22. Hafwer jag ock sagt: Vårer hit, och stånker mig af eder förmåga?

23. Och hjälper mig utu fiendens hand? Och förlojer mig utu tyranners händer?

24. Vårer mig; jag wil tåga: och thet jag icke wet, thet underwiser mig.

25. Hwi straffen J rättfärdigt tal? Hwille är ibland eder, som thet straffa kan?

26. J sätten samman ord, allenast til at straffa, och gören med ord et förtwifladt mod.

27. J öfwerfallen en fattig faderlös, och ryden eder nästa up med rötter.

28. Dock medan J hafwen begynt, ser uppå mig, om jag warder beslagen med någon lögn för eder.

29. Svarer hwad som rätt är; mina swar stola wål blifwa rätta.

30. Hwad galler, min tunga hafwer icke orätt, och min mun föregifwer icke ondt.

7. Capitel.

Måste icke menniskan alltid wara i strid på jorden? och hennes dagar äro såsom en dagakarl.

2. Såsom en dräng åstundar stuggan, och en dagakarl, at hans arbete må wara ute:

3. Så hafwer jag wål arbetat hela månaden såfångt; och bedröfwade nåter äro mig många wordna.

4. När jag lägger mig, säger jag: När manne jag skal upstå? Och sedan råknar jag när afton skal warda; ty jag war hwar man en styggelse in til mörkret.

5. Mitt kött är fullt med matt och mull alt omkring: min hud är sammanstryckt, och til intet worden.

6. Mina dagar äro snarare borsflugne än en wåffspole, och äro förledne utan all förtöfwan.

7. Tånt uppå, at mitt lif är et wåder, och mina ögon komma icke igen til at se thet goda.

8. Och intet lefwandes öga warder mig mera seendes. Tina ögon se på mig; ther öfwer förgås jag.

9. Molnet warder alt, och går bort; så ock then som far neder i hellsfvet, han kommer icke up igen;

10. Och besitter icke sitt hus igen; och hans rum blifwer öde.

11. Therefore wil jag ock icke förmäna min mun: jag wil tala i mitt hjertas ångest, och wil utsåga min själs bedröfwelse.

12. Är jag et haf, eller en hwalffist, at tu så förwarar mig?

13. Ty jag tänkte: Min sång skal trösta mig; mitt låger skal lisa mig.

14. Når jag talar med mig sjelf, så försträcker tu mig med drömmar, och gör mig förfärelse:

15. Att min själ öfnar sig wara hängd, och mina ben döden.

16. Jag begär intet mer lefwa: håll up af mig; ty mina dagar äro säsångslige.

17. Hwad är en menniska, at tu ältar henne högt, och bekyrrar mig med henne?

18. Tu hemföör henne dageligen, och försöör henne alltid.

19. Hwi går tu icke ifrå mig, och släpper mig, så länge jag upswäljer min spott?

20. Hafwer jag syndat, hwad skal jag göra dig, o tu menniskors ältare? Hwi gjorde tu mig, at jag uppå dig stöta skulle, och är mig sjelf til tunga?

21. Och hwi förlåter tu mig icke min misgerning, och tager icke bort min synd? Ty nu skal jag lägga mig i mull; och när man om morgonen söker mig, så är jag intet til.

8. Capitel.

Så svarade Bildad af Suah och sade:

2. Huru länge wil tu sådant tala, och låta tin muns tal hafwa et sådant höghmod?

3. Menar tu, at Gud dömer orätt, eller then Ålsnågtige skal wrida rätten?

4. Om tina söner hafwa syndat för honom, så hafwer han förkastat them, för theas misgernings skul.

5. Men om tu i tid gifwer mig in til Gud, och beder then Ålsnågtige;

6. Och om tu äst ren och from, så warder han upwaknande til mig, och warder åter uprättande boningen, för tin rättfärdighets skul:

7. Och ther tu tilförene hafwer haft litet, skal thet här efter ganska mycket föröka.

8. Ty fråga the slægter som i förtiden varit hafwa, och tag mig före at fråga theas fäder:

9. (Ty wi äro såsom i går komne, och wete intet: vårt lif är en flugge på jorden:)

10. The stola låra mig, och säga mig thet, och gifwa sitt tal före utaf sitt hjerta.

11. Icke kan säfvet wåra, utan thet står i wåtsla; eller gräs wåra utan watn.

12. Eljes, medan thet än står i blomster, förr än thet afhuggit warder, förtorkas thet, förr än man hö bårgar.

13. Så går alla them som förgåta Gud; och the skrymtares hopp warder förtappadt;

14. Ty hans tröst blifwer om intet, och hans hopp såsom et dwärgsnåt.

15. Han förlåter sig på sitt hus, och skal dock icke bestå: han skal hålla sig ther in til, och dock icke bestående blifwa.

16. Thet grönskas wål förr än solen kommer, och qwishtar wåra uti thes drtagård:

17. Theas såd står tjod wid källor, och thes hus på stenar.

18. Men när han upslukar honom af sitt rum, ställer han sig emot honom, såsom han kände honom intet.

19. Si, thetta är fröjden i thes wåfende; och andra wåra up igen af stoftet.

20. Thersöre se, at Gud icke förkastar the goda, och icke uppehåller the ondas hand:

21. Til thes tin mun warder full med löje, och tina läppar fulla med fröjd.

22. Men the som mig hata, stola komma på stam; och the ogudaktigas boning skal icke blifwa bestående.

9. Capitel.

Job svarade och sade:

2. Ja, jag wet thet med säkerhet at så är, at en menniska icke kan bestå rättfärdig för Gud.

3. Lådes honom tråta med honom, så kan han icke swara honom et emot tusende.

4. Han är wiis och mågtig: hwem hafwer thet dock gått wål, som sig hafwer satt emot honom?

5. Han försätter bergen, förr än thet förnimma, hwilla han i sin wrede omkastar.

6. Han rörder jorden af sitt rum, så at hennes pelare bäfwa.

7. Han talar til solen, så går hon intet up; och han förseglar stjernorna.

8. Han allena utsträcker himmelen, och går på hafsens vågor.

9. Han gör Karlawagnen på himmelen, och Orion, Sjuästjernorna, och the stjernor söder ut.

10. Han gör mågtiga ting, som man icke utransaka kan, och under, ther up på intet tal år.

11. Si, han går fram om mig, förr än jag warder thet warse; och han förwandlar sig, förr än jag thet märker.

12. Si, om han går hasteligen bort, ho wil hämta honom igen? Ho wil säga til honom: Hwad gör du?

13. Han är Gud; hans vrede kan ingen stilla; under honom måste buga sig the stolte Herrar.

14. Huru skulle jag så swara honom, och finna några ord emot honom?

15. Om jag än rätt hafwer, så kan jag dock likväl intet swara honom; utan måste i rätten bedjas före.

16. Och om jag än åkallade honom, och han hörde mig; så tror jag dock icke at han hör min röst.

17. Ty han far öfwer mig med storm, och gör mig sären många utan sak.

18. Han låter icke min anda wedergwicksas; utan gör mig full med bedröfwelse.

19. Wil man magt, så är han för mågtig; wil man rätten, ho wil witna med mig?

20. Om jag säger, at jag är rättfärdig, så förbömer han mig dock: är jag from, så gör han mig dock til ond.

21. Är jag än from, så tör min själ dock intet hålla sig thet wid. Jag begär intet mer lefwä.

22. Thet är thet som jag sagt hafwer: Han förgör både then goda och then ogudaktiga.

23. När han begynner til at slå, så dräper han strax, och begabbar the oftyldigas frestelse.

24. Men landet warder gifwit under then ogudaktigas hand, at han under-

trycker thes domare. Är thet icke så; huru skulle thet annars wara?

25. Mina dagar hafwa warit snarare än en löpare: the hafwa flytt, och hafwa intet godt sett.

26. The äro förgångne såsom starka stepp, såsom en brn flyger til maten.

27. När jag tänker: Jag wil glömma bort min klagan: jag wil förwandla mitt ansikte, och wedergwicksa mig;

28. Så fruktar jag mig för all min sweda, wetande, at tu icke låter mig wara oftyldig.

29. Är jag nu ogudaktig, hwi hafwer jag så sådan onyttig wedermöda?

30. Om jag än twäddade mig i snö, och gjorde mina händer rena i en källa:

31. Så doppar tu mig dock i träck; och mina kläder warda mig illa ständande.

32. Ty han är icke min like, then jag swara kunde, at wi måtte båda komma för rätten.

33. Thet är ingen som öf åstiljer, som sätter sin hand emellan öf båda.

34. Han tage sitt ris ifrå mig, och låte sin förfräddelse komma ifrå mig:

35. At jag må tala, och icke mer torf frukta för honom; ty jag wet mig oftyldig.

10. Capitel.

Min själ grufwar sig för mitt lif: min klagan wil jag låta fara fort, och tala i min själs bedröfwelse,

2. Och säga til Gud: Förbödm mig icke: låt mig så weta, hwarföre tu träder med mig?

3. Hafwer tu thet lust til at tu brukar öfwerwäld? och förkastar mig, hwilken tina händer gjort hafwa? och låter the ogudaktigas anslag komma til ära?

4. Hafwer tu öf så förtärliga ögon? Eller ser tu, såsom en menniska ser?

5. Eller är tin tid såsom en menniskas tid? eller tina år såsom en mans år?

6. At tu frågar efter min orättfärdighet, och upöker min synd?

7. Antå tu wet, at jag icke är ogudaktig; antå thet är ingen, som kan fria ifrå tin hand.

8. Tina händer hafwa flitelig gjort mig, och altsamman beredt mig; och tu nedfänker mig så aldeles.

9. Tänk dock uppå, at tu hafwer gjort mig af ler, och skal åter låta mig komma til jord igen.

10. Hafwer tu icke gjutit mig såsom mjölk, och låtit mig flyta såsom ost?

11. Tu hafwer klädt mig uti hud och kött; med ben och senor hafwer tu sammanfogat mig.

12. Lif och wålgerning hafwer tu gjort mig, och titt upseende bewarar min anda.

13. Och antå at tu fördömler sådant i titt hjerta; så wet jag dock lifwål, at tu kommer thet ihog.

14. Om jag syndar, så märker tu thet strax, och låter min misgerning icke wara ostraffad.

15. Är jag ogudaktig, så är mig we: är jag rättfärdig, så tör jag lifwål icke uplyfta mitt hufvud, såsom then ther full är med föraktelse, och ser min eländighet.

16. Och såsom et uprest lejon jagar tu mig, och handlar åter grufweligt med mig.

17. Tu förnyar titt witne emot mig, och gör tin wrede mycken öfwer mig; mig plågar thet ena öfwer thet andra.

18. Hwi hafwer tu låtit mig komma utaf moderlifwet. Åh! at jag dock hade warit förgjord, at intet öga hade sett mig.

19. Så wore jag, såsom then ther intet hafwer warit til, buren ifrå moderlifwet til grafven.

20. Wil då icke mitt korta lif hafwa en anda? Wil tu icke låta af mig, at jag något litet måtte wedergwicksas?

21. Förr än jag går bort, och kommer intet igen, nemligen, i dömrätts och töfnens land;

22. Thet et land är, hwilket's ljus är tjocka mörkret, och ther ingen sticklighet är; ther stenet är såsom et töfn.

11. Capitel.

Då swarade Zophar af Naema och sade:

2. När en hafwer länge talat, måste han också icke höra? Eller skal en squallrare alltid hafwa rätt?

3. Måste man tåga för dig allena, at tu försmådar, och ingen skal wederslägga dig?

4. Du säger: Min lärdom är ren; och klar är jag för tina ögon.

5. Åh! at Gud talade med dig, och uplåte sina läppar;

6. Och tedde dig hwad han ännu hemligen wet; ty han hade ännu wäl mer med dig; på thet at tu måtte weta, at han icke tänker på alla tina synder.

7. Menar tu, at tu wet så mycket som Gud wet? och wil alltså fullkomligen råfat, såsom then Allsmågtige?

8. Han är högre än himmelen, hwad wil tu göra? djupare än hellsiwet, huru kan tu kännan?

9. Längre än jorden, och bredare än hafwet.

10. Om han all ting omwände, eller fördölde, eller kastade them i en hop, ho wil förmena honom thet?

11. Han känner the såfångeliga mån, och ser ödygden, och stulle han icke förstå?

12. En såfångelig man högmödas, och en född menniska wil wara såsom en ung wildåsn.

13. Hade tu ställt titt hjerta til Gud, och upräckt tina händer til honom;

14. Hade tu långt ifrå dig bortkastat misgerningen, som är i tin hand, at ingen orätt hade bott i tin hydda:

15. Då måtte tu uplyft titt ansikte utan last, och worde fast ständande, och intet fruktande:

16. Så worde tu också förgåtande uselheten, och såsom thet wätnet som fram-lupit är, komme tu thet icke ihog:

17. Och tin lifstid worde upgående såsom en middag, och worde flinande såsom en morgon:

18. Och tu måtte förtrösta dig, at hopp wore på färde; och worde med roslighet kommande i grafven:

19. Och tu stulle lägga dig, och ingen stulle strämma dig; och många stulle bedja til dig.

20. Men the ogudaktigas ögon stola försmått, och stola icke undkomma funna; ty therås hopp skal fela therås själ.

12. Capitel.

Så svarade Job och sade:

2. Ja, I ären the rättte männerne; med eder blifwer wißheten ödd.

3. Jag hafwer så wäl et hjerta, som I, och är icke ringare än I; och ho är then som sådant icke wet?

4. Then som af sin nästa begabbad warder, han må åfalla Gud; han warder honom hörande. Then rättfärdige och fromme måste warda begabbad;

5. Och är för the rika såsom en lam-pa, föraktad i therås hjerta; dock tillredd, at the stola ther uppå stöta stötterna.

6. Rdfwarenas hyddor hafwa nog; och the rasa dristeligen emot Gud, antå at Gud hafwer gifwit them thet i therås händer.

7. Fråga dock djuren; the stola lärattig, och foglarna under himmelen, the stola sågat tig.

8. Eller tala med jorden, och hon skal lärattig, och fiskarne i hafwet stola förfunnat tig.

9. Ho är then som alt sådant icke wet, at HERANS hand hafwer thet gjort?

10. At i hans hand är alla therås själar, som lefwande äro, och alla menniskors fötts ande?

11. Pröfwar icke örat talet, och munnen smakar maten?

12. Ja, när såderna är wißhet, och förstånd när the gamla.

13. När honom är wißhet och magt, råd och förstånd.

14. Si, när han bryter neder, så hjälper intet bygga; när han någon innerlycker, så kan ingen utsläppa.

15. Si, när han förhåller watnet, så torkas alt, och när han släpper thet löst, så omstörtar thet landet.

16. Han är stark, och går thet igenom: hans är then som wilse far; så och then som förbrer.

17. Han förer the floka såsom et rof, och gör domarena galna.

18. Han förlofar utu Konungars tvång, och binder med et bälte therås länder.

19. Prästerna förer han såsom et rof, och the fasta låter han fela.

20. Han bortwänder the sanfärdigas läppar, och the gamlas feder tager han bort.

21. Han utgjuter föraktelse på fjörsstarna, och gör the mäktigas förbund löst.

22. Han öpnar the mörka grund, och förer mörkret ut i ljuset.

23. Han gör somliga til stort folk, och gör them åter til intet; han utsprider et folk, och fördrifwer thet åter.

24. Han förwänder hjertat i Öfwerstarna för folket i landet, och låter them fara wilse i willmarken, ther ingen wäg är,

25. At the famla i mörkret utan ljus; och förwillar them såsom the druckna.

13. Capitel.

Si, alt thetta hafwer mitt öga sett, och mitt öra hört, och hafwer jag thet förstått.

2. Thet I weten, thet wet jag och, och är intet ringare än I.

3. Dock wil jag tala om then Allsmågtige, och hafwer wilja til at träta med Gud.

4. Ty I uttyden thet falskeligen, och ären alle onyttige lärare.

5. Ad! at I kunden tiga, så worden I wise.

6. Hörer dock mitt straff, och åter på saken, ther jag talar om.

7. Wiljen I förswara Gud med orätt? och för honom bruka swel?

8. Wiljen I anse hans person? Wiljen I gifwa eder i förswar för Gud?

9. Skal thet och blifwa eder wäl gån-gande, så han skal döma eder? Menen I, at I stolen gäcka honom, såsom man gäckar en menniska?

10. Han warder eder straffande, om I hemligen ansen personen.

11. Måen han icke försträcka eder, när han kommer fram, och hans fruktan warder fallande öfwer eder?

12. Eder åminnelse warder lifnad wid alla, och edra ryggar skola wara såsom en lerhop.

13. Tiger för mig, at jag må tala; thet skal icke fela för mig.

14. Hwi skal jag bita mitt fött med mina tänder, och sätta min själ i mina händer?

15. Si, han warder mig dock dräpande, och jag kan icke afbidat: dock wil jag förswara mina wågar för honom.

16. Han blifwer ju min hålsa; ty ingen strytmare kommer för honom.

17. Hörrer mitt tal, och min uttydelse för edra dron.

18. Si, jag hafwer allaredan sagt domen af; jag wet, at jag warder rättfärdig.

19. Ho är then som wil gå til rätta med mig? Men nu måste jag tiga och förgåås.

20. Twågeghanda gör mig icke, så wil jag icke gömma mig bort för dig.

21. Låt tin hand wara långt ifrå mig, och tin försträffelse försträffe mig icke.

22. Kalla mig, och jag wil swara dig; eller jag wil tala, och swara tu mig.

23. Huru många äro mina misseringar och synder? Låt mig få weta mina öfwerträdelsor och synder.

24. Hwi föröbljer tu titt ansikte, och håller mig för tin fiende?

25. Wil tu så hård wara emot et flygande löf? och förfölja et torrt halmstrå?

26. Ty tu tilstrifwer mig bedröfwelse, och wil förderfwa mig för min ungdoms synders skul.

27. Tu hafwer satt min fot i en stock, och gifwer aft på alla mina stigar, och ser på alla mina fotspår;

28. Jag, som dock förgås såsom et ruttit as, och såsom et kläde, thet ätit warder af mal.

14. Capitel.

Menniskan, af qwinna född, lefwer en liten tid, och är full med orolighet;

2. Wäxer up som et blomster, och faller af; flyr bort som en flugge, och blifwer icke.

3. Och öfwer en sådan uplåter tu tina ögon, och drager mig för dig i rätten.

4. Ho wil finna en ren när them, thet ingen ren är?

5. Han hafwer sin förelagda tid; hans månaders tal är när dig; tu hafwer satt honom et mål före; thet öfwer warder han icke gående.

6. Sack ifrå honom, at han må hwi-la, så länge tills hans tid kommer, then han såsom en dagafarl bidar efter.

7. Et trå hafwer hopp, om thet än är afhuggit, at thet skal åter förwand-la sig, och thes telningar wända icke igen.

8. Andock thes rot föråldras i jorden, och stubben dörr i mulden;

9. Så grönskas han dock åter af waterns luft, och wäxer lifa som han planterad wore.

10. Men hwar är en menniska, tå hon dödd, förgången och borta är?

11. Såsom et watten löper utur en sjö, och såsom en bäck utlöper och förtorkas:

12. Så är en menniska, tå hon lägges ned, och warder intet upståndande, och warder intet upwaktande, så länge himmelen warar, och warder icke upwäckt af sin sömn.

13. Åh! at tu förhölle mig i grafwen, och fördolde mig, så länge tin wrede afgår, och satte mig et mål, at tu wille tänka uppå mig.

14. Menar tu, at en dödd menniska skal åter lefwa igen? Jag förbidar dageligen medan jag strider, til thes min förwandsling kommer:

15. At tu wille kalla mig, och jag måtte swara dig, och tu wille icke förkasta tina händers werk:

16. Ty tu hafwer allaredan talt mina steg; men akka dock icke uppå min synd.

17. Min öfwerträdelse hafwer tu förseglat uti et knippe, och sammanfattat min misgerning.

18. Förfaller dock et berg, och förgås; och en klippa går af sitt rum.

19. Watten stöfler stenarna bort; men menniskans hopp är förloradt.

20. Ty tu stöter henne platt omkull,

så at hon förgås; tu förvandlar hennes wäsende, och låter henne fara.

21. Åro hennes barn i åra, thet wet hon icke; eller om the åro förakteliga, thet förnimmer hon intet.

22. Medan hon är i köttet, måste hon hafwa sweda; och medan hennes själ är ån når henne, måste hon lida wedermöda.

15. Capitel.

Så swarade Eliphas af Thema och sade:

2. Skal en wis man tala så i wåderet, och uppfylla sin buk med wåder?

3. Tu straffar med onyttiga ord, och titt tal kommer intet til gagns.

4. Tu hafwer bortkastat råddhogan, och talar förakteligt för Gud:

5. Ty så lærer tin ondsta tin mun, och tu hafwer utwålt en skalkaktig tunga.

6. Tin mun skal förböma dig, och icke jag; tina läppar stola swara dig.

7. Åst tu then första menniska som född är? Åst tu före alla berg aflad?

8. Hafwer tu hört Guds hemliga råd? Och är sjelfwa wisdomen ringare ån tu?

9. Swad wet tu, thet wi icke wete? Swad förstår tu, thet som icke är når oss?

10. Gråhårige och gamle åro når oss, som längre hafwa lefwat ån tina fäder.

11. Skulle Guds hugswalelse så ringa aftas för dig? Men tu hafwer något hemligt stycke når dig.

12. Swad tager sig titt hjerta före? Swi ser tu så stolt ut?

13. Swi sätter titt sinne sig emot Gud, at tu låter sådana ord gå af tin mun?

14. Swad är en människa, at hon skulle wara ren; och at then skulle wara rättfärdig, som af qwinna född är?

15. Si, ibland hans heliga är ingen ostraffelig; och himlarne åro icke rene för honom.

16. Huru mycket mindre människan, som är stygg och ond; then ther orättfärdigheten dricker såsom wain?

17. Jag wil wisa dig thet; hör mig: jag wil förtälja dig hwad jag sett hafwer,

18. Swad the wise sagt hafwa, och för theras fäder icke hafwer förböldt warit;

19. Swilla allena landet gifwit år, så at ingen främmande må gå ibland them.

20. En ogudaktig båtwar i alla sina lifsdagar, och en tyrann är hans årtal förböldt.

21. Swad han hör thet försträcker honom, och åntå at frid är, så hafwer han dödt then sorg, at han skal förderfwas.

22. Han tror icke, at han skal kunna undfly olyckan, och förmodar sig altid swårdet.

23. Når han far ut hit och tit efter sin nåring, så tyckes honom, at hans olyckas tid är för handen.

24. Ångest och nöd försträcka honom, och slå honom ned, såsom en konung med en hår.

25. Ty han hafwer utsträckt sin hand emot Gud, och emot then Ålsmågtige förstått sig.

26. Han löper med hufwudet emot honom, och står halsstyf emot honom.

27. Han hafwer uphåfwit sig emot honom, och satt sig hårdt emot honom.

28. Men han skal bo i nederslagna städer, ther inga hus åro, utan ligga i en hop.

29. Han skal icke wara rik; och hans gods skal icke förökas, och skal icke utspridas i landet.

30. Han skal icke undfly olycka; elds-lågen skal förtorka hans grenar; och han skal wara borttagen af hans muns anda.

31. Han är så bedragen, at han icke tror, at thet skal wara warre med honom.

32. Han får en ånda, når honom obekwämt år; och hans gren skal icke grönska.

33. Han warder afhämtad såsom en omogen drufwa af wintrå, och såsom et oljotrå bortfåller sitt blomster.

34. Ty the strymtares församling

skal blifwa ensam; och elden skal förtära hans hus, som gäfwor tager.

35. Han aflar olycka, och söder wedermöda; och theas buå bår list fram.

16. Capitel.

Job swarade och sade:

2. Jag hafwer sådant ofta hört. I ären alle arme hugswalare.

3. När wilja dock thesa lösa ord hafwa en ända? Eller hwad fattas tig, at tu så swarar?

4. Jag kunde och wål tala såsom J. Jag wille, at eder själ wore i min själs stad; jag wille och finna ord emot eder, och så rista mitt hufwud öfwer eder.

5. Jag wille styrka eder med munnen, och tala af sinnet med mina läppar.

6. Men om jag än talar, så stonar min sweda mig dock intet; låter jag och blifwat, så går hon dock intet ifrån mig. 7. Men nu gör han mig wedermöda, och förstör alla mina ledamöter.

8. Han hafwer mig gjort skrynklig, och wisnar emot mig, och min motståndare hafwer sig up emot mig, och swarar emot mig.

9. Hans wrede sliter mig, och then som är mig wred, biter samman tänderna öfwer mig: min motståndare ser skarpt med sina ögon på mig.

10. The gapa med sin mun emot mig, och hafwa hånligen slagit mig wid mitt kindben: the hafwa tilhopa släkt sin harm på mig.

11. Gud hafwer öfwergifwit mig åt the orättfärdiga, och låtit mig komma i the ogudaktigas händer.

12. Jag war rik; men han hafwer mig gjort til intet: han hafwer tagit mig wid halsen, och sönderlittit mig, och upsatt mig sig til et mål.

13. Han hafwer fringswärt mig med sina skyttar: han hafwer fargat mina njurar, och intet stonat: han hafwer utgutit min galla på jorden.

14. Han hafwer gjort mig et sår öfwer thet andra: han hafwer öfwerfalt mig såsom en kämpa.

15. Jag hafwer sömnat en såd på min hud, och hafwer lagt mitt horn i mull.

16. Mitt ansikte är swullit af gråt, och mina ögonlock äro wordne mörka:

17. Andock at ingen orättfärdighet är i min hand, och min bön är ren.

18. Ack! jord öfwerståd icke mitt blod, och mitt rop hafwe intet rum.

19. Och si nu, mitt witne är i himmelen, och then mig känner är i högden.

20. Mine wänner äro mine begabbarer; men mitt öga fäller tårar til Gud.

21. Om en man kunde gå til rätta med Gud, såsom menniskors barn med sin nästa.

22. Men the förelagda äro äro komna; och jag går then wägen bort, then jag aldrig igen kommer.

17. Capitel.

Min ande är swag, och mina dagar äro astortade, och grafven är förhänden.

2. Ingen är bedragen af mig; likwål måste mitt öga theförre blifwa i bedröfwelse.

3. Om tu än wille hafwa borgen af mig, ho wille löfwa för mig?

4. Förstånd hafwer tu för theas hjerta fördoldt; theförre skal tu icke uphöja them.

5. Han rosar fast bytet för sina wänner; men hans barns ögon stola försmakta.

6. Han hafwer satt mig til et ordspråk ibland folk, och jag måste wara et under ibland them.

7. Mitt ansikte är mörkt wordet för sorgs skul, och alla mina lemmar äro såsom en slugge.

8. Öfwer thetta warda the rättfärdige håpne, och the ostyldige warda sätande sig emot skrymtarena.

9. Then rättfärdige warder behållande sin wäg, och then som rena händer hafwer, warder stark blifwande.

10. Nu wål, wänder eder alle hit, och kommer; jag warder dock icke finnande någon wås ibland eder.

11. Mina dagar äro förgångne; mina anslag äro förstingrade, som mitt hjerta intagit hafwa:

12. Och hafwa gjort dag af natten, och af dagen natt.

13. Om än jag fast länge bidade, så är dock grafven mitt hus, och min sång är i mørkret upgjord.

14. Förgångelsen kallade jag min fader, och matkarna min moder och mina systar.

15. Efter hvad skal jag bida? Och ho aftar mitt hopp?

16. Neder i grafven warder det farande, och warder med mig liggande i mulen.

18. Capitel.

Så svarade Bildad af Suah och sade:

2. När wiljen I göra en anda på at tala? Åfter dock til; sedan wilje wi tala.

3. Hwi warde wi aftade för tig såsom ofstälige djur, och äre så orene för edra bgon?

4. Vil tu brista för håfthets stul? Menar tu, at för tin stul skal jorden öfvergifwen warda, och hälleberget utaf sitt rum författ warda?

5. Ja, then ogudaktigas ljus skal utstökna, och gnistan af hans eld skal intet lysa.

6. Ljuset i hans hydda skal warda til mørket, och hans lyfta öfwer honom skal utsläckt warda.

7. Hans häfwors tilgångar stola warda trånga, och hans anslag skal fela honom;

8. Th han är med sina fötter förb i snaran, och wandrar i nätet.

9. En snara skal hålla hans hål; och the törstige stola så fatt på honom.

10. Hans snara är lagd på jorden, och hans giller på hans stig.

11. På alla sidor stola hastiga förfärfelser försträcka honom, så at han icke skal weta hwart ut han skal.

12. Hunger skal blifwa hans häfwor, och ufehet skal blifwa honom tilredd, och hånge wid honom.

13. Hans huds starkhet skal förtärd warda, och hans starkhet skal dödsens förste förtära.

14. Hans tröst skal utrotas utu hans hydda; och the stola drifwa honom til försträckelsens Ronung.

15. Uti hans hydda skal intet blifwa; öfwer hans palats skal swafwel strödt warda.

16. Nedan til stola hans rötter förtorkas, och öfwan uppå hans såd afslåras.

17. Hans äminnelse skal förgås i landet, och skal intet namn hafwa på gatan.

18. Han skal fördrifwen warda ifrå ljuset i mørkret, och af jorden bortkastad warda.

19. Han skal inga barn hafwa, och inga barnabarn i sitt folk: honom skal ingen qwar blifwa i hans släkt.

20. The som efter honom komma, stola gifwa sig öfwer hans dag; och them som för honom äro skal fruktan uppå komma.

21. Thetta är then orättfärdigas bönning; och thetta är rumet til honom som intet wet af Gudl.

19. Capitel.

Job svarade och sade:

2. Hwi plågen I dock min själ, och döfwen mig med orden?

3. I hafwen nu tio gånger hådat mig, och I slämmen eder intet, at I ären så hårde emot mig.

4. Far jag will, så far jag mig will.

5. Men I uphåfwen eder sannerligen emot mig, och straffen mig til min smålet.

6. Märker dock en gång, at Gud gör mig orätt, och hafwer imföfwa mig uti sina garn.

7. Ei, om jag än ropar öfwer öfverwåld, så warder jag dock intet hörd: jag ropar, och här är ingen rätt.

8. Han hafwer igentäpt min wåg, at jag icke tan gå ther fram; och hafwer satt mørket uppå min stig.

9. Han hafwer afslått mig min åra, och tagit fronan utaf mitt hufvud.

10. Han hafwer sönderbråkat mig alt omkring, och låter mig gå; och hafwer upryckt mitt hopp såsom et trä.

11. Hans wrede hafwer förgrymmat sig öfwer mig, och han håller mig för sin fiende.

12. Hans frigsmån åro tillika komne, och hafwa lagt sin wåg öfwer mig, och hafwa lågrat sig alt omkring min hydda.

13. Han hafwer låtit komma mina bröder långt ifrå mig, och mina kände wänner åro mig främmande wordne.

14. Mine näste hafwa undandragit sig, och mine wänner hafwa förgåtit mig.

15. Mitt husfolk och mina tjenstgwinor hålla mig för främmande: jag är worden okänd för theras ögon.

16. Jag ropade min tjenare, och han swarade mig intet; jag måste bedja honom med min egen mun.

17. Min hustru stygges wid min anda: jag måste bedja mitt lifs barn.

18. Förfäktad och så mig the unga barn; om jag upreter mig, så tala the emot mig.

19. Alla mina trogna wänner hafwa stygge sig wid mig, och then jag får hade, hafwa wändt sig emot mig.

20. Mina ben låda wid min hud och kött: jag kan med huden icke styla mina tänder.

21. Förfärdade eder öfwer mig; förfärdade eder öfwer mig, I mine wänner; ty Guds hand hafwer kommit wid mig.

22. Hwi förföljen I mig, så wäl som Gud, och kunnen af mitt kött icke måtte warda?

23. Åh! at mitt tal måtte skrifwit warda; åh! at thet måtte uti en bok satt warda;

24. Med en jernstyl ingrafwit uti bly, och til en ewig äminnelse huggit i sten:

25. Jag wet, at min förföljare lefwer, och han skal på sistone upwäcka mig af jorden:

26. Och jag skal sedan med thenna min hud omklädd warda, och skal i mitt kött få se Gud.

27. Honom skal jag se; och mina ögon skola seåda honom, och ingen annan. Mina njurar åro förtärde uti mitt kött;

28. Ty I sägen: Huru stole wi förfölja honom, och finna en sak emot

honom?

29. Frufter eder för swårdet; förty swårdet är en hämnad öfwer misgärningar; på thet I wetå mågen, at näpft är til.

20. Capitel.

Så swarade Zophar af Naema och sade:

2. Ther uppå måste jag swara, och kan icke bida:

3. Och wil gerna höra, ho mig thet straffa och lasta skal; ty mitt förstånd ande skal swara för mig.

4. Wet tu icke, at alltid så tilgått är, ifrå then tiden menniskorna på jorden warit hafwa:

5. At the ogudaktigas berömmelse står icke länge, och stryuntares glädje warar et ögnablick?

6. Om hans högd ån råckte up i himmelen, och hans hufvud komme in til styn;

7. Så måste han dock på sistone förgås såsom trädk, så at the som se uppå honom, skola säga: Hwar är han?

8. Såsom en dröm förgår, så skal han ej heller funnen warda; och såsom en syn, then om natten försvinner.

9. Thet öga som honom sett hafwer, thet ser honom intet mer; och hans rum skal icke mer se honom.

10. Hans barn skola tigga gå; och hans hand skal gifwa honom wedermöda til lön.

11. Hans ben skola omgälla hans ungdoms synder, och skola lägga sig i jorden med honom.

12. Om ån ondskan smakar honom wäl uti hans mun, skal hon dock sela honom på hans tunga.

13. Hon skal warda förhållen, och icke tillåten, och skal warda honom förtagen i hans hals.

14. Hans mat skal förwända sig i hans buk uti ormgalla.

15. The ågodelar, som han upswulgit hafwer, måste han åter utspy; och Gud skal drifwa them utu hans buk.

16. Han skal suga huggorms-galla, och ormtunga skal dråpa honom.

17. Han skal icke få se the strömmar eller wattubäckar, som med honing och smör flyta.

18. Han skal arbeta, och intet nytt-jat; och hans ägodelar skola warda annars mans, så at han icke skal hafwa hugnad utaf them.

19. Förty han hafwer undertryckt och förlåtit then fattiga: han hafwer rifwit til sig hus, them han intet byggt hafwer.

20. Ty hans buf kunde icke full warda, och han skal icke igenom sina kosteliga ägodelar undkomma.

21. Af hans mat skal intet qwar wara; therföre skola hans goda dagar intet waraktige blifwa.

22. Om han än öfwerflödar, och hafwer nog, skal honom dock lifwål ångest se: alla hånderis möda skal öfwer honom komma.

23. Hans buf skal honom en gång full warda, och han skal sända sin vredes grymhet öfwer honom: han skal öfwer honom regna låta sin strid.

24. Han skal fly för jernharnest; och kopparbågen skal förlaga honom.

25. Et dragit swärd skal gå igenom honom, och et swärds blänkande, som honom skal bittert warda, skal med försträckelse gå öfwer honom.

26. Intet mörtel år, som honom skyla kan; en eld skal förtära honom, then intet upblåst år; och then som qwar blifwer i hans hydda, honom skal illa gå.

27. Himmelen skal uppenbara hans ondskan, och jorden skal sätta sig up emot honom.

28. Hans såd i hans hus skal bortförd warda, förspild uti hans vredes dag.

29. Thetta år en ogudaktig menniskas lön när Gudi, och hans ords arf när Gudi.

21. Capitel.

Job swarade och sade:

2. Hörer dock til mina ord, och låter säga eder.

3. Hafwer tålmod med mig, at jag och må tala; och görer sedan spott af mig.

4. Mån jag handla med en människa,

at min ande icke skulle här utinnan ångelig warda?

5. Wänder eder hit til mig; I stolen förundra eder; och I måsten lägga handen på munnen.

6. När jag tänker ther uppå, så försträcks jag; och et báfwande kommer uppå mitt kött.

7. Hwi lefwa då the ogudaktige, warda gamle, och wåxa til i ägodelar?

8. Theras såd är säter omkring them, och theras affböda är när them.

9. Theras hus hafwer frid för rådhoga, och Guds ris är icke öfwer them.

10. Theras ore slapper man til, och misbgår icke: theras lo kalfswar, och är icke ofruktsam.

11. Theras unga barn gå ut, såsom en hjord, och theras barn springa.

12. The fröjda sig med trummor och harpor, och äro glade med pipande.

13. The warda gamle med goda dagar, och försträckas som nogast et ögnablick för helsewetet.

14. The dock säga til Gud: Sack bort ifrån oss; wi wilje intet weta af tina wågar.

15. Ho är then Allsmågtige, at wi honom tjena stole? Eller hwad kan thet båta oss, om wi bedje til honom?

16. Men si, theras ägodelar stå icke uti theras händer; therföre skal the ogudaktigas sinne wara långt ifrån mig.

17. Huru warder the ogudaktigas lyfta utsläkt! och theras förderf kommer öfwer them! Han skal utstifta jämmer i sin wrede.

18. The skola warda såsom strå för wådbret, och såsom agnar, hwilka stormen bortförer.

19. Gud förwarar åt hans barn bedröfwelse. När han skal löna honom, då skal man förnimmat.

20. Hans ögon skola se hans förderf, och af then Allsmågtiges wrede skal han dricka.

21. Ty ho skal hafwa behag til hans hus efter honom? Och hans månaders tal skal näppeligen halft blifwa.

22. Ho wil lära Gud, then och dömer the höga?

23. Thenne dörr frist och helbregda, rist och såll.

24. Hans mjölkelar äro fulla med mjölk, och hans ben warda fulla med mærg.

25. Men en annan dörr med bedröfwad själ, och hafwer aldrig åtit i glädje.

26. Och the ligga tilhopa med hwar annan i jorden, och matkar öfvertäckta them.

27. Si, jag känner wäl edra tankar och edra wrånga anslag emot mig.

28. Ty I sägen: Hwar är Görstens hus? Och hwar äro hyddorna, ther the ogudaktige bodde?

29. Talen I dock ther om såsom meniga folket? Och weten I icke hwad the andras wäsende betydher?

30. Ty then onde warder behållen in til förderfwelsens dag, och in til wredens dag blifwer han.

31. Ho wil säga hwad han förtjenar, när man thet utwärtens anser? Ho wil wedergålla honom hwad han gör?

32. Men han warder bortdragen til grafwen, och man waktar efter honom i högarna.

33. Örenlighet behagar honom wäl, och alla menniskor warda dragna efter honom: och uppå them, som för honom warit hafwa, är intet tal.

34. Huru trösten I mig så fåfångt, och edra swar finnas dock orätta?

22. Capitel.

Så svarade Eliphas af Thema och sade:

2. Menar tu, at en man kan lifnas wid Gud? Eller är någon så klok, at han kan lifna sig wid honom?

3. Menar tu, at then Allsmågtige behagar, at tu råtnar tig så from? Eller hwad hjälper thet honom, om än tina wågar utan brist woro?

4. Menar tu han fruktar at straffa tig, och gå med tig til råtta?

5. Ja, tin ondska är fast stor, och uppå tin orättfärdighet är ingen ånde.

6. Tu hafwer tagit af tin broder pant utan sak: tu hafwer dragit kläderna af

then nakna:

7. Tu hafwer icke gifwit then trötta watn dricka: tu hafwer nekät then hungrika titt bröd:

8. Tu hafwer brukat wåld i landet, och bott ther uti med stort prål:

9. Enför hafwer tu låtit gå ohulpna, och sönderbrutit the sabellösas armar.

10. Thersföre åst tu omwefwad med snaror, och fruktan hafwer tig hasteligen försträckt.

11. Skulle tu tå icke se mörkret, och wattusloden icke öfvertäcka tig?

12. Si, Gud är hög i himmelen, och ser stjernorna uppe i högden.

13. Och tu säger: Hwad wet Gud? Skulle han kunna döma thet i mörkret är?

14. Skyn styler för honom, och han ser intet; han wandrar i himmelens omgång.

15. Wil tu ätta på werldens lopp, ther the orättfärdige uti gångne äro?

16. Hwilla förgångne äro förr än tid war, och watnet hafwer bortsköljt the-
ras grund;

17. The som til Gud sade: Jär ifrån oss; hwad skulle then Allsmågtige kunna göra them?

18. Andock han upfyllde the-
ras hus med ågodelar: men the ogudaktigas råd ware långt ifrån mig.

19. The rättfärdige stola på thet se, och glädja sig: och then oftydige skal bespotta them.

20. The-
ras wäsende skal förwinna, och thet qwar är af them, skal elden förtära.

21. Så förlika tig nu med honom, och haf frid; ther utaf skal tu hafwa mycket godt.

22. Hör lagen utaf hans mun, och fatta hans tal uti titt hjerta.

23. Om tu omwänder tig til then Allsmågtige, så skal tu upbyggd warda; och kasta thet orätt är långt ifrån tin hydda,

24. Så skal han gifwa guld igen för stoft, och för sten gyldene bäckar:

25. Och tu skal hafwa guld nog, och silfwer skal tig heptals tillfalla.

26. Lå skal tu hafwa tin lust i then Ålsmågtige, och uplysta titt anlete til Gud.

27. Tu skal bedja honom, och han skal höra tig; och titt löfte skal tu betala.

28. Ehwad tu tager tig före, thet skal han låta tig wål afgå; och ljus skal stina på tina wägar.

29. Förty the som sig ödmjuka, them uphöjer han; och then som sina ögon nederslår, han skal blifwa frälst:

30. Och then östydige skal hulpen warða; för sina händers renhets skul skal han hulpen warða.

23. Capitel.

Job swarade och sade:

2. Mitt tal blifwer ännu bedröfwadt: min magt är swag för mitt suckandes skul.

3. Åt! thet jag wiste huru jag skulle finna honom, och komma til hans stol,

4. Och sätta min rätt fram för honom, och uppfylla min mun med straff,

5. Och förfara hwad ord han mig swara wille, och förnimma hwad han mig sågande worde.

6. Wil han med stor magt tråta med mig? Han ställe sig icke så emot mig;

7. Utan lägge mig före hwad likt är, så wil jag wål winna min rätt.

8. Men går jag rätt fram åt, så är han ther intet: går jag tillbaka, så war der jag honom intet warfe:

9. Är han på wänstra sidan, så fattar jag honom intet: förödmier han sig på högra sidan, så ser jag honom intet.

10. Men han känner wål min wäg; han försöke mig, så skal jag funnen warða såsom guld.

11. Ty jag sätter min fot uppå hans fjät, och håller hans wäg, och wiser intet ther af:

12. Och tråder intet ifrå hans läppars bud, och bevarar hans muns ord mer än mina egna beslut.

13. Han är enig; ho wil swara honom? Och han gör alt som han wil.

14. Och om han mig än webergäller hwad jag förtjent hafwer, så står ändå för honom mycket tillbaka.

15. Thersföre är jag försträckt för honom, och när jag thet märker, så frustar jag mig för honom.

16. Gud hafwer gjort mitt hjerta blöddigt, och then Ålsmågtige hafwer mig försträckt;

17. Ty mörkret wänder icke åter med mig, och mörker wil för mig intet bortömdt warða.

24. Capitel.

Hwi skulle tiderna then Ålsmågtige icke förölsde wara? Och the honom känna, intet se hans dagar?

2. The flytta råmärken, the röfwa bort hjorden, och föda honom.

3. The drifwa bort then faderlöfas äsna, och taga enkans ore til pant.

4. The fattige måste wila för them, och the torstige i landet måste förödmia sig.

5. Si, willbjuren i öknen gå ut, så som the plåga, bittida til rofs, at the stola bereda mat för ungarna.

6. The upståra af then åter, som them intet tilhörer, och berga then wingård, som the med orätt hafwa.

7. The nakna låta the ligga, och lemna them intet öfvertäckelse i frosten, af hwilla the thesas kläder borttagit hafwa:

8. Så at the måste hålla sig i bergstrefsworna, när en regnstur af bergen faller ned uppå them, efter the eljes ingen råd hafwa.

9. The slita barnet ifrå bröstet, och göra thet faderlöst; och göra menniskorna fattiga med pantande.

10. Then nakna låta the gå utan kläder, och ifrå then hungriga borttaga the axen.

11. The tvinga them til at göra olja uppå thesas qvarn, och trampa thesas prägar, och låta them tillwål törsta.

12. The göra folket i staden suckande, och the slagnas själar ropande; och Gud straffar them intet.

13. Thersföre äro the affallne ifrå ljuset, och känna icke thes wäg, och wända icke om til thes stigar igen.

14. I lysningen står mörkaren up,

och dräper then fattiga och torftiga ;
och om natten är han som en tjuf.

15. Hörtarlens öga hafwer aft på
shymningen, och säger : Mig ser intet
öga ; och han förtäcker sitt anlete.

16. I mörkret bryter han sig in i hu-
sen ; om dagen gömma the sig med
hwar annan, och wilja intet weta af
ljuset.

17. Ly om än morgonen kommer,
är thet them såsom et mörker ; förth
han förnimmer mörkrets försträffelse.

18. Han far lätteligen åstad såsom
uppå et watn ; hans häfwor warda
icke stora i landet ; och han brukar intet
sin wingård.

19. Hefswetet tager bort them som
synda, såsom hetta och torra förtärer
fröwatnet bort.

20. The barmhertige stola förgåta
honom ; hans lust warder full med
maik ; man skal icke mer tänka uppå
honom ; han skal sönderbruten warda
såsom et ruttit trä.

21. Han hafwer bedröfwat then en-
samma, som intet föder ; och enkan
hafwer han intet godt gjort :

22. Och hafwer dragit the mågtiga
under sig med sin kraft : när han står,
skal han icke wiß vara om sitt lif.

23. Han gör sig sjelf en trygghet,
ther han sig uppå förlåter ; dock se
hans ögon uppå theras handel.

24. The äro en liten tid uphåfne ;
men the warda om intet och under-
tryckte, och taga en ända såsom all ting ;
och såsom agnar på axen stola the af-
slagne warda.

25. Är thet icke så ? Nu wäl, ho wil
straffa mig för lögn, och göra mina
ord om intet ?

25. Capitel. ?

Så swarade Bildad af Suah och sade :
2. Är icke herrskap och fruktan när
honom, hwilken frid gör ibland sina
högsta ?

3. Ho kan råfna hans krigsmän ? Och
öfwer hwem upgår icke hans ljus ?

4. Och huru kan en menniska rätt-
färdig vara för Gudi ? Eller huru

kan en qwinnas barn rent vara ?

5. Si, månan stiner icke ännu, och
stjernorna äro ännu icke rena för hans
ögon ;

6. Huru mycket mindre en menniska,
then malen, och en menniskas barn,
then maten ?

26. Capitel.

Job swarade och sade :

2. Hwem äft tu biständig ? Then
som ingen magt hafwer ? Hjelper tu
honom som ingen starkhet hafwer i ar-
men ?

3. Hwem gifwer tu råd ? Then som
intet wet ? Och tu bär fram tina stora
gerningar ?

4. För hwem talar tu ? Och in för
hwem går anden ifrå dig ?

5. The resar ångslas under watnen,
och the som når them bo.

6. Hefswetet är blott för honom, och
förderfwet hafwer intet öfswertäffelse.

7. Han sträcker ut Norden på intet,
och hänger jorden uppå intet.

8. Watnet samlar han i sina styar ;
och styarne remna icke ther under.

9. Han håller sin stol, och utbreder
sin sty ther före.

10. Han hafwer satt et mål om wat-
net, in til thes ljus och mörker blifwer
ändadt.

11. Himmelen stöder stålswa, och
gifwa sig för hans nåpft.

12. För hans kraft warder hafwet
hasteligen stormande, och för hans klo-
het stillar sig hafwets höghet.

13. På himmelen warder thet klart
igenom hans wäder, och hans hand
drifwer bort hwalffisfen.

14. Si, altså går thet til med hans
gerningar ; men hwad besynnerligt haf-
we wi ther utinnan hört ? Ho kan för-
stå hans magts dunder ?

27. Capitel.

Och Job höll talet fram, hos up sitt
ordspråk, och sade :

2. Så sant som Gud lefwer, then mig
min rätt förwägnar, och then Allsmåg-
tige, som min själ bedröfwar :

3. Så länge min ande i mig är, och andedräkten af Gud i min näsa är:

4. Mina läppar stola intet orätt tala, och min tunga skal intet bedrägeri för händer hafwa.

5. Vort thet ifrå mig, at jag skulle gifwa eder rätt. In til thes min ande kommer, skal jag icke wika ifrå min fromhet.

6. Ifrå min rättfärdighet, som jag håller, wil jag icke gå: mitt samwete gnager mig intet för alla mina lifsdagar.

7. Men min fiende warder funnen ogudaktig, och min motståndare orättwis.

8. Ly hwad är en strymtares hopp, at han så girig är; och Gud rycker dock hans själ bort?

9. Menar tu, at Gud skal höra hans röst, när ängest kommer honom uppå?

10. Huru kan han hafwa lust til then Allsmågtige, och något åkalla honom?

11. Jag wil lära eder om Guds hand; och hwad för then Allsmågtige galler, wil jag icke dölja.

12. Si, I hållen eder alle, at I ären wise: hwi gifwen I så sådana onyttiga ting före?

13. Thetta är en ogudaktig menniskas lön när Gudi, och the tyranners arf, som the af then Allsmågtige så stola.

14. Om han får många barn, så stola the höra swärdet til; och hans afföda skal icke af bröd mått warda.

15. Hans öfwerblifne stola i döden begrafne warda, och hans enkor stola intet gråta.

16. Om han samlar penningar tilhopa såsom stoft, och tilreder sig kläder såsom ler,

17. Så skal han wäl tilreda; men then rättfärdige skal klåda sig ther uti, och then öfkyldige skal utstifta pennin-garna.

18. Han bygger sitt hus, såsom en spindel, såsom en waktare gör sig et stjul.

19. När then rike nederlägges, skal han intet få med sig: han skal uplåta sina ögon, och finna intet.

20. Honom skal öfwerfalla försträckelse såsom watn; om natten skal stormwäder taga honom bort.

21. Östamwäder skal föra honom bort, at han skal förgås; och öwäder skal drifwa honom ifrå hans rum.

22. Thetta skal han låta komma öfwer honom, och skal intet stona honom: alt skal thet gå honom ifrå handa.

23. Man skal klappa händer tilhoppa öfwer honom, och hwipla öfwer honom, ther han warit hafwer.

28. Capitel.

Silfret hafwer sin gång, och guldet sitt rum, ther thet werkas.

2. Jern tager man utaf jorden, och utaf stenar smälter man koppar.

3. På mörkret warder ju en tid anda, och någon finner ju på sistone thet fördolda.

4. Thet springer ut en sådan bäck, at the som bo ther omkring icke kunna gå ther öfwer til fots: han warder menniskorna alt för djup, och flyter sin kos.

5. Man får och eld nedan utu jorden, ther dock öfwan til bröd växer.

6. Man finner Saphir på somliga rum, och jordklimpar ther guld är uti.

7. Then stigen hafwer ingen fogel funnat, och ingen gams öga sett:

8. The stolta barn hafwa icke trampat honom, och intet lejon gått ther uppå.

9. Vår man också handen på stenen, och gräfwer bergen omfull.

10. Man gräfwer bäckar utu hällebergen, och alt thet kosteligt är ser ögat.

11. Man förtager strömmar watnet, och hafwer fram i ljuset thet ther utinnan fördoldt är.

12. Huru wil man nu wisshet finna, och hwar är rumet til förståndighet?

13. Ingen wet hwar hon ligger; och hon warder icke funnen uti the lefwandes land.

14. Afgrunden säger: Hon är icke i mig; och hafwet säger: När mig är hon icke.

15. Man kan icke gifwa ther pennin-gar före, ej heller silfwer upwäga, til at betala henne med.

16. Hon råtnas icke wid Ophiriskt guld, eller wid kostelig Onix och Saphir.

17. Guld och Diamant kan icke lifnas ther wid; ej heller kan hon tillhytas för gyldene klenodier.

18. Ramoth och Sabis altar man intet: hon är högre aktad än pårlor.

19. Lopas af Ethiopien warder icke lika slattad med henne; och thet renaste guld galler icke ther emot.

20. Swadan kommer då wissheten, och hwar är rumet til förståndigheten?

21. Hon är fördold för alla lefwandens ögon, och öfwerstyld för foglarna under himmelen.

22. Förddmelsen och ddden säga: Wi hafwe med våra öron hört hennes rykte.

23. Gud wet wägen ther til, och känner hennes rum.

24. Förty han ser jordens anda, och slädar alt thet under himmelen är;

25. Så at han gifwer wädret sin wigt, och watnet sitt mått.

26. Då han satte regnet et mål före, och tordönnen och ljungelden sin wäg;

27. Då såg han henne, och afmätte henne, tilredde henne, och fann henne,

28. Och sade til menniskan: Si, Herrens fruktan är wisheit; och fly thet onda är förståndighet.

29. Capitel.

Och Job haf åter up sitt ordspråk, och sade:

2. Ad! at jag wore såsom uti the förra månader, uti the dagar, då Gud bevarade mig;

3. Då hans lyfta sten öfwer mitt hufvud, och jag i mörkret gick wid hans ljus;

4. Såsom jag war i min ungdomstid, då Guds hemlighet war öfwer min hydda;

5. Då then Allsmågtige ännu med mig war, och mina tjenare alt omkring mig;

6. Då jag twådde min wäg uti smör, och hälleberget utgöt mig oljesloder;

7. Då jag utgick til stadsporten, och lät bereda mig mitt säte på gatan;

8. Då mig ynglingar sågo, och undstun-

go sig, och the gamle upstodo för mig;

9. Då the öfwerste igen wände at tala, och lade sin hand på sin mun;

10. Då Förstarnas röst gömde sig undan, och theas tunga laddde wid theas gom;

11. Ty hwilkens öra mig hörde, then prisade mig salig; och hwilkens öga mig såg, then witnade om mig;

12. Förty jag halp then fattiga, som ropade, och then fadersösa, som ingen hjälpare hade.

13. Thens wälsignelse, som förgås stulle, kom öfwer mig; och jag tröstade enkans hjerta.

14. Rättfärdighet war min klädebonad; then iklädde jag såsom en hjortel; och min dom war min strud.

15. Jag war then blindas öga, och then haltas fot.

16. Jag war the fattigas fader; och hwilken sak jag icke wistte, then utfrågade jag.

17. Jag sönderslog then orättfärdigas öreltänder, och tog rofwet utu hans tänder.

18. Jag tänkte: Jag wil dö uti mitt näste, och göra mina dagar många såsom sanden.

19. Min såd gick up af wätska, och dagg blef öfwer min årswårt.

20. Min hårlighet förnyade sig för mig, och min bäge förwandlade sig i min hand.

21. The hörde mig, och tego, och waktade uppå mitt råd.

22. Efter mina ord talade ingen mer, och mitt tal dröp på them.

23. The waktade på mig såsom på regn, och upgapade med munnen såsom efter aftonregn.

24. Om jag log til them, förlåto the sig intet ther uppå, och tordes intet bebröfwa mig.

25. När jag wille komma til theas handlingar, så måste jag sitta främst; och bodde såsom en Konung ibland krigsfolk, då jag hugswalade them som sorgfulle woro.

30. Capitel.

Nu le the åt mig, som yngre äro än jag, hwilkas fåder jag icke wille attat wärdiga sätta ibland min hjords hundar:

2. Hwilkas förmåga jag för intet höll, the icke til ålder komma kunde:

3. The som för hunger's stul och bekymmer enfamne flydde in i öknen, nyligen förderfwade och elände wordne:

4. The som någlor upryckte omkring buslarna, och enrotter war theas mat:

5. Och så the them upryckte, fröjdades the ther öfwer såsom en tjuf.

6. Wid the styga båkar bodde the, uti jordfulor och bergstefwor.

7. Emellan buskar ropade the, och ibland tistlar församlade the sig:

8. The lösa och förskafade menniskors barn, the som ringast woro i landet.

9. Nu är jag theas strängaspel worden, och måste wara theas talämne.

10. The styggas wid mig, och draga sig långt ifrån mig, och spara icke at spotta för mitt ansikte.

11. Ty han hafwer spånt mina senor, och hafwer ödmjukat mig, och lagt et betfel i munnen uppå mig.

12. På högra sidan, ther jag grönstades, satte the sig up emot mig, och stötte mina fötter bort, och gjorde en wäg öfwer mig, til at förderfwa mig.

13. The hafwa förspillt mina stigar; thet war them så lätt at göra mig sladda, at the ingen hjelp thertil behöfde.

14. The äro inkomne såsom genom stora refwor, och äro utan ord infallne.

15. Försträckelse hafwer wändt sig emot mig, och såsom et wäder förblst min frihet, och såsom en löpande sth, min hålsa.

16. Men nu utgiuter sig min själ öfwer mig, och mina forgedagar hafwa fattat mig.

17. Om natten warda mina ben allestädes genomborrade, och the som mig jaga, lägga sig intet at sofwa.

18. Genom stor kraft warder jag margalunda klädd, och the omgjorda mig thermed, såsom med min fjortels-

hufvudbonad

19. Man hafwer trampat mig i träd, och aftat mig lifa med stoft och asla.

20. Ropar jag til dig, så svarar du mig intet; går jag fram, så aftar du mig intet.

21. Du åst mig förwänd til en grufwelig, och drager titt hat til mig med tin hands starkhet.

22. Du lyfter mig up, och låter mig fara uppå wädret, och försmälter mig krafteligen.

23. Ty jag wet, du öfwerantwardar mig ödden; thet är thet hus, som alla lefwande förelagdt är.

24. Död råder han icke sin hand ut in i benhuset; och the warda ej ropande öfwer sitt förderf.

25. Jag gret ju uti then hårda tiden, och min själ warunnade sig öfwer then fattiga.

26. Jag wäntade thet goda, och thet onda kom: jag wäntade ljuset, och mörkret kom.

27. Mina inelsswor sjuda, och hålla intet up; mig är uppå kommen en forgetid.

28. Jag går bedröfwad, ändod jag på ingen irredgas: jag står up i menigheten och ropar.

29. Jag är drafars broder, och strutsfoglars stallbroder.

30. Min hud öfwer mig är swart worden, och mina ben äro förtorkade af hetta.

31. Min harpa är worden en klagan, och min pipa en gråt.

31. Capitel.

Jag hafwer gjort et förbund med mina ögon, at jag intet skal stöta efter någon jungfru.

2. Men hwad gifwer mig Gud til lön öfwan efter, och hwad arfweel then Allsmågtige af högden?

3. Skulle icke hellre then orättfärdige hafwa then wedermödan, och en ogerningsman sådan jämmer lida?

4. Ser han icke mina wägar, och rådnar alla mina gångar?

5. Hafwer jag wandrat i såfånglighet,

eller min fot styndat sig til bedrægeri?

6. Man våge mig på en rätt våg, så skal Gud förnimma min fromhet.

7. Hafwer min gång wilit utaf wågen, och mitt hjerta efterfoljt mina ögon, och något lådat wid mina händer;

8. Så låt mig så, och en annan åte thet, och min ått warde utrotad.

9. Hafwer mitt hjerta låtit sig draga til qwinnor, och hafwer waktat wid min nästas dörr:

10. Så warde min hustru af en annan skänd, och andra besofwe henne;

11. Ty thet är en last och en misgärning för domarena;

12. Ty thet wore en eld, som förtär in til förderf, och all min indrägt utrotade.

13. Hafwer jag föraktat min tjenaress eller min tjennarinnas rätt, så the med mig trätte;

14. Hwad wille jag göra, när Gud refer sig up? Och hwad wille jag svara, när han hemsöker?

15. Hafwer och icke han gjort honom, then mig i moderlifwet gjorde? Och hafwer ju så wäl tilredt honom i lifwet?

16. Hafwer jag the torftiga förnekat hwad the begårde, och låtit enkans ögon försmåta;

17. Hafwer jag åtit min beta allena, at then faderlöse icke också hafwer åtit ther af;

18. Ty ifrå min ungdom hafwer jag hållit mig såsom en fader; och alt ifrå mitt moderlif hafwer jag gerna hugswalat;

19. Hafwer jag någon sett förgås, therefore at han icke hade kläder, och låtit then fattiga gå ostyld;

20. Hafwa icke hans söror wälsignat mig, så han af mina lammis stin wärmd wardt;

21. Hafwer jag låtit min hand komma wid then faderlösa, ändock jag såg mig i porten magt hafwa;

22. Så falle mina skuldror ifrå mina arlar, och min arm gånge sönder ifrå läggen.

23. Ty jag fruktade Gud såsom en

olycka öfwer mig, och kunde hans tunga icke bära.

24. Hafwer jag satt guld til min tröst, och sagt til guldklimpen: Du äst mitt hopp;

25. Hafwer jag gladt mig, at jag många ägodelar hade, och min hand allahanda förwerfwat hade;

26. Hafwer jag sett på ljuset, så thet klart sten, och på månan, så han i fyllo gif;

27. Hafwer mitt hjerta hemligen låtit sig tälja i thet sinnet, at min mun skulle kyssa min hand;

28. Hwilket och en misgärning är för domarena; förty ther med hade jag nekät Gud i högden.

29. Hafwer jag gladt mig, när min fiende gif illa, och uphåfwit mig, at olycka råfåde uppå honom;

30. Ty jag låt min mun icke synas, så at then dinstade hans själ en banna.

31. Hafwa icke the mån i min hydda måst säga: Åt! at wi icke måtte af hans fött måttade warda.

32. Ute måste then främmande icke blifwa; utan för then wägsfarande låt jag min dörr up.

33. Hafwer jag såsom en menniska sthlt min skalkhet, at jag skulle hemligen fördölja min misgärning;

34. Hafwer jag grufwat mig för stora hopen; eller hafwer frändernas föraktelse mig försträckt. Jag blef stilla, och gif icke ut genom dören.

35. Ho gifwer mig en förhbrare, at then Ålsmågtige må höra mitt begår? Åt någon måtte skrifwa en bok om min sak:

36. Så wille jag taga henne uppå mina arlar, och ombinda mig henne såsom en krona.

37. Jag wille förtunna talet på mina steg, och såsom en Förste wil jag thet frambära.

38. Om min jord ropar emot mig, och thes fårör alla tillika gråta:

39. Hafwer jag thes frukt obetalad åtit, och gjort äfvermånnernas lefwerne tungt:

40. Så wåre mig tistel för hwete, och

törne för bjugg. En ända hafwa Jobs ord.

32. Capitel.

Så wände the tre män igen at swara Job, efter han höll sig rättfärdig.

2. Men Elihu Baracheel son, af Bus, af Ram slägte, wardt vred uppå Job, at han höll sin själ rättfärdigare än Gud.

3. Och wardt han vred uppå the tre hans wänner, at the intet swar funno, och dock fördömde Job.

4. Ty Elihu hade bidat så länge the hade talat med Job, efter the woro äldre än han.

5. Therefore, så han såg, at intet swar war i the tre mäns mun, wardt han vred.

6. Och så swarade Elihu Baracheel son, af Bus, och sade: Jag är ung, och I ären gamle; therefore hafwer jag flytt, och fruktat bewisa min konst på eder.

7. Jag tänkte, låt ären tala, och äldren bewisa wißhet.

8. Men anden är i menniskan, och then Allsmågtiges Ande gör henne förståndig.

9. Måstarena äro icke the wisaste, och the gamle förstå icke hwad rätt är.

10. Therefore wil jag och tala; hör här til; jag wil och bewisa min konst.

11. Si, jag hafwer bidat, medan I talat hafwen; jag hafwer gifwit aft på edert förstånd, til thes I hafwen gjort en ända på edert tal;

12. Och jag hafwer haft aft uppå eder, och si, ingen är ibland eder som Job straffa, eller til hans ord swara kan.

13. I mågen til åfrentyrers säga: Wi hafwe drabbat på wißheten, at Gud hafwer bortkastat honom, och ingen annan.

14. Thet talet gör mig icke fyllest; jag wil intet swara honom, efter som I taladen.

15. Ack! the upgifwas, och kunna intet mer swara; the kunna intet mer tala.

16. Efter jag nu bidat hafwer, och the kunna intet tala: (förty the stå tyste, och swara intet mer:)

17. Wil jag dock swara min part, och bewisa min konst;

18. Ty jag är så full med ord, at min ande ångslas i mitt bröst.

19. Si, min buk är såsom must, then tiltäppt, är hwilken nya fat sonderflår.

20. Jag måste tala, at jag må få andas; jag måste uplåta mina läppar och swara.

21. Jag wil på ingens person se, och ingen menniska til wiljes tala.

22. Förty jag wet icke, om jag så gjorde, om min Skapare innan en kort tid mig borttagande worde.

33. Capitel.

Hör dock, Job, mitt tal, och gif aft på alla mina ord.

2. Si, jag låter min mun up, och min tunga skal tala i min mun.

3. Mitt hjerta skal tala rätt, och mina läppar skola säga et rent förstånd.

4. Guds Ande hafwer gjort mig, och then Allsmågtiges Ande hafwer gifwit mig lif.

5. Kan tu, så swara mig; kom fram jämte mig.

6. Si, jag hörer Gudi til, såsom tu säger, och utaf jord är jag också gjord.

7. Dock tu behöfwer icke föråras för mig, och min hand skal icke wara tig för swår.

8. Tu hafwer talat för mina öron; tina ords röst måste jag höra:

9. Jag är ren och utan all last, ofstydig, och hafwer ingen synd.

10. Si, han hafwer funnit en sak emot mig; therefore håller han mig för sin fiende.

11. Han hafwer satt min fot i stocken, och förwarat alla mina wågar.

12. Si, rätt ther utaf besluter jag emot tig, at tu icke äst rättfärdig; ty Gud är mer än en menniska.

13. Hwi wil tu tråta med honom, at han icke gör tig råkenflap för allt thet han gör?

14. Om Gud en gång något befäller,

tå stal man icke först se thet efter, om thet rätt är.

15. Uti synens dröm om natten, när sömnen faller uppå menniskorna, när the sofva på sängen;

16. Då öpnar han menniskors öra, och försträcker them, och näpser them;

17. På thet han stal wända menniskan ifrån olycka, och förwara henne för öfwermod.

18. Han stonar hennes själ för förderf, och hans lif, at thet icke stal falla i swärdet:

19. Och näpser honom med sweda uppå hans säng, och alla hans ben mågtigt:

20. Och far så med honom, at honom wänjes wid maten, och hans själ icke hafwer lust til at äta.

21. Hans kött förfwinner, så at man intet ser thet, och hans ben förtroßas, så at man icke gerna ser them:

22. At hans själ kalkas til förderf, och hans lif til the döda.

23. Om nu en Ängel, en af tusende, trådde fram för honom, til at förkunna menniskan Guds rättfärdighet;

24. Då stal han förbarma sig öfwer honom, och säga: Han skal förlofsad warda, at han icke stal fara ned i förderfvet; ty jag hafwer funnit en försoning.

25. Hans kött komme sig til igen, såsom i ungdomen, och låt honom åter warda ung igen.

26. Han skal bedja Gud, som skal bewisa honom nåd. Han skal låta se sitt ansikte med glädje, och skal wedergålla menniskan hennes rättfärdighet.

27. Han skal för menniskorna bekänna, och säga: Jag hafwer syndat och illa gjort, och mig är ännu för litet feldt.

28. Han hafwer förlofsat min själ, at hon icke skulle komma i förderf, utan mitt lif skulle få se ljuset.

29. Si, alt thetta gör Gud två eller tre gånger med hwar och en;

30. På thet han stal hämta hans själ igen utu förderfvet, och uplyser honom med the lefwandes ljus.

31. Gif alt hår uppå, Job, och hör hår til, och tig, at jag må tala.

32. Men hafwer tu något at tala, så swara mig. Säg, äst tu rättfärdig? Jag wil gerna hörat.

33. Hafwer tu och intet, så hör mig, och tig; jag wil lära dig wißdom.

34. Capitel.

Och Elihu svarade och sade:

2. Hörer, I wise, mitt tal, och I förståndige, åter på mig;

3. Ty drat pröfwar talet, och munnen smakar maten.

4. Låt öf utwälja en dom, at wi måge emellan öf känna hwad godt är.

5. Ty Job hafwer sagt: Jag är rättfärdig, och Gud hafwer förwägrat mig min rätt.

6. Jag måste ljuga, om jag än rätt hade; jag warder plågad af mina skott, om jag än thet intet förskyllat hade.

7. Ho är en sådan som Job, som gäbber dricker såsom watten,

8. Och går på wägen med illgerningsmän, så at han wandrar med ogudaktiga män?

9. Ty han hafwer sagt: Om än någon rättfärdig wore, så gäller han dock intet när Gudi.

10. Hörer mig, I wise män: Bort thet, at Gud skulle wara ogudaktig, och then Allsmågtige orättvis;

11. Utan han lönar menniskan efter som hon hafwer förtjent, och drabbar uppå hwar och en efter hans gerningar.

12. Utan twifwel, Gud fördömer ingen med orätt, och then Allsmågtige öfjer icke rätten.

13. Ho hafwer stödat thet uppå jorden är, och ho hafwer satt hela jordens krets?

14. Om han thet toge sig före, kunde han allas anda och lif til sig samla:

15. Alt kött worde tilhopa förgäendes, och menniskan worde åter til aska igen.

16. Hafwer tu förstånd, så hör thetta, och gif alt på mitt tals röst.

17. Skulle någon förthenstul twinga rätten, at han hatar honom? Och thet:

före at tu stolt äst, skulle tu förthen-
skul förddma then rättfärdiga?

18. Skulle någon säga til Konungen:
Tu Belial? och til Förstarna: Ogud-
aktige?

19. Then dock icke ser på Förstarnas
person, och känner icke mer then hårliga
än then fattiga; förty the äro alle hans
händers werk.

20. Med hast måste menniskorna dö,
och om midnattstid försträckas och för-
gå: the mågtige warda kraftlöse bort-
tagne.

21. Ty hans ögon se uppå hvars och
ens mågar, och han städar alla theas
gångar.

22. Intet mörker eller skygd är, at
ogerningsmän måga sig ther förddja:

23. Ty thet warder ingen tilstادت, at
han kommer med Gud til rätta.

24. Han förgör många stolta, som icke
stå til at råfna; och sätter andra i
theras stad:

25. Thersföre at han känner theas
gerningar, och omstörtar them om nat-
ten, at the stola söndertröskade warda.

26. Han kastar the ogudaktiga uti en
hop, ther man gerna ser thet:

27. Thersföre at the hafwa följt
honom efter, och förstodo inga af hans
wägar:

28. At the fattigas rop skulle komma
in för honom, och han then eländas
rop höra måtte.

29. Om han frid gifwer, ho wil för-
ddma? Och om han förstyler anletet,
ho wil se uppå honom ibland folken och
menniskorna?

30. Så låter han nu en strytmare re-
gera, til at plåga folket.

31. För Guds skul wil jag lida talet,
och icke förménat.

32. Hafwer jag icke drabbat rätt, så
lär tu mig bättre: hafwer jag orätt
handlat, wil jag icke göra så mer.

33. Man wäntar nu swar af tig; ty
tu förtastar all ting, och tu hafwer be-
gynnt thet, och icke jag. Wet tu nu nå-
got, så tala.

34. Wise män låter jag wäl tala, och
en wis man hörer mig.

35. Men Job talar owisligt, och hans
ord äro icke wisä.

36. Min Fader, låt Job försökt war-
da alt in til ändan, thersföre at han
wänder sig til orättfärdiga menniskor.

37. Han hafwer, utöfwer sin synd, än-
nu ther til hädat: thersföre låt honom
in för öf slagen warda; och träde han
sedan med sina ord in för Gud.

35. Capitel.

Och Elihu swarade och sade:

2. Håller tu thet för rätt, at tu säger:
Jag är rättwisare än Gud?

3. Ty tu säger: Ho blifwer något rät-
nad för tig? Hwad hjälper thet, om jag
håller mig ifrå synd?

4. Jag wil swara tig med orden, och
tina wänner med tig.

5. Se up til himmelen, och städa; och
se uppå stjärna, at the äro tig för höga.

6. Om tu syndar, hwad kan tu göra
emot honom? Och om tin ondsla är
stor, hwad kan tu göra honom?

7. Och om tu äst rättfärdig, hwad
kan tu gifwa honom, eller hwad kan
han taga af tina händer?

8. En menniska, såsom tu äst, må tin
ondsla något göra, och en menniskas
barn tin rättfärdighet.

9. The samme måga ropa, när them
mycket öfwerwäld ster, och ropa öfwer
the wäldigas arm;

10. The ther intet säga: Hwar är
Gud min Skapare, som sänger gör om
natten?

11. Then öf gör lärare än djuren på
jorden, och wisare än foglarna under
himmelen.

12. Men the stola öf ther ropa öfwer
the ondas högmöd; och han skal intet
höra them:

13. Ty Gud hörer icke säfångligheten,
och then Allsmågtige ser ther intet til.

14. Nu säger tu: Tu ser honom intet;
men en dom är för honom; allenast
förbida honom.

15. Om hans wrede icke så hastigt
hemskler, och intet stöter at ther så
många laster äro;

16. Thersföre hafwer Job säfångt öf-

nat sin munt, och gifwer onyttiga ord
före med ofbrunft.

36. Capitel.

Elihu talade ytterligare och sade :

2. Lefwa ännu litet, jag wil wisa dig
thet; ty jag hafwer ännu på Guds
wägnar något säga.

3. Jag wil hämta mitt förstånd fjerran
efter, och bewisa, at min skapare är
rättwis.

4. Mitt tal skal utan twifwel intet
falskt wara : mitt förstånd skal utan
fel wara för dig.

5. Si, Gud förkastar icke the mågtiga ;
ty han är och mågtig af hjertans kraft.

6. Then ogudaktiga bewarar han icke ;
utan hjälper then arma til råtta.

7. Han wänber icke sina bgon ifrå
then rättfärdiga ; och Konungarna låter
han sitta på stolen i ewig tid, at the
högge blifwa.

8. Och om fångar ligga i bojor, och
bundne med tåg jämmerligen :

9. Så gifwer han them tillkänna hwad
the gjort hafwa, och theras odygd, at
the hafwa brukat wäld :

10. Och öpnar them örat til tuktan, och
säger them, at the skola omwända sig
ifrå thet orätt är.

11. Om the höra och tjena honom, så
skola the i goda dagar gamle warda, och
lefwa med lust.

12. Höra the icke, så skola the falla för
swärd, och förgås förr än the warda
thet warse.

13. The skrymtare, när wreden kommer
uppå them, roya the intet, när
the fångne ligga ;

14. Så skal theras själ dö med qual,
och theras lif ibland bolare.

15. Men then arma skal han hjälpa
utu hans armod, och han öpnar then
arma örat i bedröfwelsen.

16. Han skal taga dig utur ångestens
wida mun, then ingen bottn hafwer ;
och titt bord skal hafwa ro, upfylldt
med alt godt.

17. Men tu gör the ogudaktigas sak
god, så at theras sak och rätt blifwer
behållen.

18. Se til, om icke otålighet hafwer
rdrt dig i qwalen, eller stora gåfwer
icke hafwa böjt dig.

19. Menar tu, at tin wäldighet skal
bestå kunna utan bedröfwelse, eller eljes
någon starkhet eller förmåga ?

20. Tu får icke begära natten til at
öfversalla menniskorna i theras rum.

21. Waktu dig, och wänd dig icke til
thet orätt är, såsom tu för jämners
skul dig företagit hafwer.

22. Si, Gud är för hög i sin kraft ;
ho är en lagförare såsom han är ?

23. Ho wil hemföla öfwer honom
hans wäg ? Och ho wil säga til honom :
Tu gör orätt ?

24. Länk uppå, at tu intet wet hans
werk, såsom menniskorna sjunga.

25. Ty alla menniskor se thet ; men-
niskorna se thet fjerran.

26. Si, Gud är stor och okänd ; hans
äratal kan ingen utfråga.

27. Han gör watnet til små droppar,
och drifwer sina skyar til regn ;

28. Så at skyarne flyta och dryppa
fast uppå menniskorna.

29. Lå han tager sig före at slingra
sina skyar, och tager sitt täckelse bort :

30. Si, så utbreder han sitt ljus öf-
wer them, och öfvertäcker hafwet, tä-
dan the komma.

31. Ty ther med dömer han folket, och
gifwer mat tilfyllt.

32. Han håller händerna före, och be-
täcker ljuset, och bjuder thet, at thet skal
igentkomma.

33. Om thet samma förkunnar hans
herde, och hans boskap om skyn.

37. Capitel.

Ther af försträcker sig mitt hjerta,
och båkwar.

2. Hörer hans rösts skall, och thet ljud
som utaf hans mun går.

3. Han ser under alla himlar, och
hans ljus skiner uppå jordens ändar.

4. Efter honom bullrar dunderet, och
han dundrar med et stort skall ; och när
hans dundrande hörd warder, kan man
intet förhålla thet.

5. Gud dundrar med sitt dunder gruf-

weligen, och gör stora ting, och warder dock intet länd.

6. Han talar til snön, så är then strax här på jorden, och til regnsturen, så är regnsturen ther med magt.

7. Man förgömmar sig ibland alla menniskor, at folket skal känna hans werk.

8. Willdjuret kryper uti skjul, och blifwer i sitt rum.

9. Snönan efter kommer wäder, och nordan efter köld.

10. Af Guds Andas kommer frost, och stort wättn, så han utgjuter.

11. The tjocka skyar skilja sig, at klart skal warda och igenom molnet utbrister hans ljus.

12. Han wänder skyarna hwart han wil, at the skola göra allt thet han bjuder them på jordens krets.

13. Ehwad thet är öfwer en slågt, eller öfwer et land, så man finner honom barmhertig.

14. Ålta ther uppå, Job; statt och förnim Guds under.

15. Wet tu, när Gud låter thetta komma öfwer them? Och när han låter sina skyars ljus utgå?

16. Wet tu huru skyarne utspida sig? Hwilka under the fullkomlige weta?

17. At tina kläder warma äro, så landet är stilla af sönnanwäder?

18. Ja, tu utbreder icke skyarna med honom, hwilka starka äro, och anseende såsom en grund.

19. Låt oss höra hwad wi skole säga honom, förty wi råde icke in til honom för mörker.

20. Ho skal förtälja honom hwad jag talar? Om någon talar, han warder upslufad.

21. Nu ser man icke ljuset, som inom skyen lyser; men när wädret blåser, görs thet klart.

22. Ifrå nordan kommer guld, then försträckeliga Guden til låf:

23. Men then Allsmågtige kunna the intet finna, then så stor är i magten; ty han måste ingen råkenstap göra för sin rätt och rättfärdiga sak.

24. Therefore måste menniskorna frukta honom; och han fruktar inga wisar.

38. Capitel.

Och HERREN svarade Job uti et wäder och sade:

2. Hwilken är then, som i sina tankar så fela wil, och talar så med oförnuft?

3. Gjorda tina länder såsom en man; jag wil fråga dig; såg, äst tu så klof.

4. Hwar war tu, så jag grundade jorden? Säg mig.

5. Wet tu ho henne hafwer satt sitt mått, eller ho hafwer dragit något snöre öfwer henne?

6. Eller hwar uppå står hennes fotfäste, eller ho hafwer henne en hörnsten lagt,

7. Så morgonstjernorna tillsammans låfwade mig, och alla Guds barn fröjdade sig?

8. Ho hafwer tillslutit hafwet med sina dörrar, så thet utbrast såsom uti moderlifwet?

9. Så jag klädde thet med skyar, och inwefwade thet i töken, såsom i et lindakläde:

10. Så jag förtog thet thes flod med min dam, och satte thet bom och dörrar före,

11. Och sade: Allt här in til skal tu komma, och icke widare: här skola tina stolta böljor såtta sig.

12. Hafwer tu i tin tid budit morgonen, och wist morgonrodnaden sitt rum?

13. At jordens ändar måga fattade warda, och the ogudaktige ther utsludade blifwa?

14. Inseglet skal sig förwandla såsom ler, så at the skola blifwa såsom et kläde:

15. Och the ogudaktige skal theras ljus förtagit warda, och the högärdigas arm skal sönderbruten warda.

16. Hafwer tu kommit uti hafwets grund, och wandrat uti djupets siät?

17. Hafwa dödens dörrar någon tid uplåtit sig för dig, eller hafwer tu sett dörrarna åt mörkret?

18. Hafwer tu förnummit huru bred jorden är? Låt höra, wet tu allt thetta?

19. Hvilken är wägen tit, ther ljuset bor, och hwilket är mörkrets rum?

20. At tu måtte aftaga thes gräns, och märka stigen til thes hus?

21. Wiste tu, at tu skulle på then tiden född warda, och huru många tina dagar blifwa skulle?

22. Hafwer tu ther warit, sådan snön kommer? Eller hafwer tu sett hwardan haglet kommer?

23. Hwilla jag bevarat hafwer in til bedröfwelsens dag; in til stridens och drilighets dag.

24. Genom hwilken wäg delar sig ljuset, och upkommer östanwädet på jorden?

25. Ho hafwer utskiftat regnfluren sitt lopp, och ljungelden och dundret wägen;

26. Så at thet regnar upå jorden, ther ingen är, i öken ther ingen menniska är;

27. At thet skal upfylla ödemarken och öken, och kommer gräset til at wäxa?

28. Ho är regnets fader? Ho hafwer födt daggens droppar?

29. Utu hwars lif är isen utgången? Och ho hafwer födt rimfrosten under himmelen?

30. At watnet skulle fördöldt warda såsom under stenar, och djupet blifwer ofwan upå ståndande?

31. Kan tu binda tillsammans Sju-stjernornas band, eller uplösa Orions band?

32. Kan tu hämta morgorstjernorna fram i sin tid, eller föra wagnen på himmelen öfwer sin bana?

33. Wet tu huru himmelen skal regera; eller kan tu sätta et herradöme öfwer honom på jorden?

34. Kan tu föra tina dunder högt uppe i styn, at watnens myckenhet tig öfvertäcker?

35. Kan tu utsläppa ljungeldar, at the fara åstad, och säga: Här är wi?

36. Ho hafwer satt wisdomen uti thet fördolda? Ho hafwer gifwit tankarna förstånd?

37. Ho är så wiss, at han stjärna råkna kan? Ho kan förstoppa wattungslarna i himmelen,

38. När stoftet är wänt wordet, så at thet tilhöpa löper, och klimparne låda tillsammans?

39. Capitel.

Kan tu gifwa lejoninnan hennes rof i jagten? och måtta the unga lejonen,

2. Så at the lägga sig uti sitt rum, och stilla ligga i kulan på wakt?

3. Ho reder korpen mat, när hans ungar ropa til Gud, och weta icke hwar theras mat är?

4. Kan tu sätta tiden, när stengetterna skola fidla på bergen? Eller hafwer tu märkt, när hinderna gå hafwande?

5. Hafwer tu räknat theras månader, när the fulle warda; eller wet tu tiden, när the skola föda?

6. The böja sig, när the föda, och risfwa sig, och låta ut sina ungar.

7. Theras ungar warda feta, och wäxa ute; the gå ut, och komma intet til them igen.

8. Ho hafwer låtit wilddäsnan så fri gå? Ho hafwer wilddäsnans band upplöst?

9. Hwille jag marken til hus gifwit hafwer, och öken til boning.

10. Han gör lef af stadsbullret; plågarenas trug hörer han intet.

11. Han ser efter bergen, ther hans bete är, och söker hwar grönt är.

12. Menar tu, at enhörningen skal tjena tig, och skal blifwa wid tin trubba?

13. Kan tu binda honom öfver upå i tina fåror, så at han efter tig plog drager i dalen?

14. Kan tu förlåta tig på honom, ther af at han mycket förmår, och låta honom för tig arbeta?

15. Kan tu betro honom, at han drager tig tin såd hem igen, och församlar henne i tin lada?

16. Påfoglens wingar äro stödnare än storkens eller strutsfoglens wingar;

17. Som sina ägg lägger i jorden, och låter beta jorden utsläcka them.

18. Han förgåter, at the måga warda trampade, och något wilddjur sönderslår them.

19. Han är så hård emot sina ungar, lika som the icke woro hans: han aktar icke, at han arbetar såfångt;

20. Ly Gud hafwer förtagit honom wißdom, och hafwer intet förstånd gifwit honom.

21. På then tiden han refer sig, uphöjer han sig, och bespottar både häst och man.

22. Kan tu gifwa hästen kraft, eller kan tu pryda hans hals med hans gnäggande?

23. Kan tu förfära honom såsom gråshoppa? Swad förfärligt är, thet är hans nos pris.

24. Han riswer jorden, och är frimodig i sin starkhet, och drager ut emot then wäpnade.

25. Han bespottar råddhogan, och förfäras intet, och flyr icke för swärd:

26. Thet ännu fogret emot honom stallrade, och glimmade både glaswen och stöld.

27. Han stälfwer och rasar, och trampar jorden; och tror intet at trumpeten lyder.

28. När trumpeten fast klingar, säger han Hui; och känner lukten af striden lång wäg, Görstarnas rop och fröjd.

29. Flyger höken genom titt förstånd, och utbreder sin wingar söder ut?

30. Flyger örnen så högt af tin befallning, at han gör sitt näste i högden?

31. I bergsklippan bor han, och blifwer i bergskrefsworna och i fasta rum.

32. Lådan af städar han efter mat, och hans ögon se långt bort.

33. Hans ungar supa blod, och hwar en åtel är, ther är han.

34. Och HERren svarade Job och sade:

35. Then som wil tråta med then Allsmåttige, skulle han draga sig undan? Och then som wil straffa Gud, måste han icke svara?

36. Job svarade HERren om och sade:

37. Si, jag hafwer bannats; hwad skal jag svara? Jag wil lägga min hand uppå min mun.

38. Jag hafwer en gång talat; therfore wil jag icke mer svara; en annan tid wil jag icke göra thet mer.

40. Capitel.

Och HERren svarade Job utur et wäder och sade:

2. Gjorda tina länder, som en man; jag wil fråga dig; och säg tu mig.

3. Skulle tu göra min dom om intet, och fördöma mig, på thet tu skal wara rättfärdig?

4. Och hafwer tu en arm såsom Gud, och kan tu med lika röst dundra, såsom han gör?

5. Berynd dig med hårlighet, och uphåf dig; kläd dig med låf och åra.

6. Strö ut tin grymhets wrede; se uppå alla högmödiga, och böj them:

7. Och förtröf the ogudaktiga thet the äro:

8. Begraf them tillsammans i jorden, och förjank theas prål uti thet fördolda:

9. Så wil jag och bekänna dig, at tin högra hand dig hjälpa kan.

10. Si, Behemoth, then jag bredewid dig gjort hafwer; han skal äta hö såsom en ore.

11. Si, hans kraft är uti hans länder, och hans förnåga i hans buks nasle.

12. Hans stiert sträcker sig ut såsom en ceder: hans hemliga tings senor äro förivedlade.

13. Hans ben äro såsom kopparrör: hans benläggas såsom jernstafvar.

14. Han är begynnelsen af Guds wägar; then honom gjort hafwer, han öfverfaller honom med sitt swärd.

15. Bergen bära honom gräs, och alla wilddjur spela ther.

16. Han ligger i skuggan fördold, i rör och i träck.

17. Busten öfvertäcker honom med sin skugga, och pilträ wid bäckar öfvertäcka honom.

18. Si, han upslutar strömmen, och grufwar sig intet: han låter sig tycka, at han wil uttömma Jordanen med sin mun.

19. Likwäl griper man honom med sina egna ögon, och med snöre igenom: borrar man honom hans näsa.

20. Kan tu draga Leviathan med en krok, och fatta hans tunga med et snöre?

21. Kan tu sätta honom en ring i näsan, och borra honom hans kindben igenom med en syl?

22. Menar tu, at han skal mycket bebjås före, eller smeka dig?

23. Menar tu, at tu kan göra et förbund med honom, at tu må hafwa honom til en trål erwinnerligen?

24. Kan tu leka med honom såsom med en fogel, eller binda honom åt tinna pigor?

25. Menar tu, at sålskapet skal slåra honom sonder, at han blifwer utdelad ibland böpmännerna?

26. Kan tu fylla en not med hans hud, och någon fiströjsja med hans hufvud?

27. När tu kommer tin hand wid honom, så kom ihåg, at thet en strid är, then tu icke uthålla kan.

28. Si, hans hopp skal fela honom, och han skal uppenbarligen fördrifwen warda.

41. Capitel.

Ingen är så dristig, at han honom uppväcka tör: ho är så then, som för mig bestå kan?

2. Ho hafwer något gifwit mig tilförene, at jag må honom thet wedergälla? Mitt är allt thet under hela himmelen är.

3. Jag wil icke förtiga hans kraft, ej heller hans magt, eller huru wäl slapad han är.

4. Ho kan upväcka honom hans kläder? Eller ho tör wägat at fatta honom i tänderna?

5. Ho kan öfna hans anletes kindben? Försträfelige stå hans tänder alt omkring.

6. Hans fjäll äro lika som stöddar, sammanfästade i hwar annan:

7. Thet ena hänger in i thet andra, så at wådet icke går ther emellan:

8. The hänga i hwar annan, och hålla sig tillsammans, så at the icke kunna ställas åt.

9. Hans nysande är såsom et glimmande ljus; hans ögon äro såsom mor-

gonrodnans ögnahwarf.

10. Utas hans mun fara blott och eldbränder.

11. Utas hans näsa går röt, såsom utas heta grytor och kettlar.

12. Hans ande är glöddande kol, och utu hans mun går låge.

13. Han hafwer en stark hals, och thet är honom lust, så han något förderfwar.

14. Hans böttis ledamöter hänga wid hwarannan; the äro faste i honom, at han icke rörd warder.

15. Hans hjerta är hårdt såsom sten, och så fast som et stycke af understenen i qvarnen.

16. När han reser sig, förfåra sig the starke, och när han får them fatt, är ther ingen nåd.

17. Om man wil til honom med swärd, så rör han sig intet, eller med spets, stott och harnest.

18. Han ättar jern såsom strå, och koppar såsom ruttit trä.

19. Ingen flytt förjagar honom: slungostenar äro honom såsom agnar.

20. Hammaren ättar han såsom strå: han bespottar the bäfwanande spetsar.

21. Han kan ligga på skarpt grus: han lägger sig uppå thet skarpt är, såsom på dynga.

22. Han går at djupa hafwet sjuder såsom en gryta, och rör thet ihop, såsom man blandar en salswa.

23. Efter honom är wågen ljus: djupet ättar han såsom en gammal gråhårig.

24. På jorden kan ingen liknas wid honom: han är gjord til at wara utan fruktan.

25. Han förättar allt thet högt är: han är Konung öfwer alla högmobiga.

42. Capitel.

Och Job swarade HERANOM och sade:

2. Jag wet, at tu all ting förmår; och ingen tanke är för dig förböld.

3. Thet är en säwitst man, som menar förböldja sitt råd: therefore hafwer jag owisligt talat thet mig förhögt är, och thet jag icke förstår.

4. Så hör nu; låt mig tala; jag wil fråga dig; lär mig.

5. Jag hafwer hört dig med bronnen, och mina ögon se dig och nu.

6. Therefore gifwer jag mig skuld, och gör bot i stoft och aska.

7. Lå nu HERren thesa orden med Job talat hade, sade HERren til Eliphas af Thema: Min wrede är förgrymmad öfwer dig och öfwer dina två wänner; förty I hafwen icke rätteligen talat om mig, såsom min tjenare Job.

8. Så tager nu sju stutar och sju wädrar, och går bort til min tjenare Job, och offerer bränneoffer för eder, och låter min tjenare Job bedja för eder; förty honom wil jag anse, så at jag icke skal låta eder se huru I hafwen bedrifwit en dårslap; förty I hafwen icke rätt talat, såsom min tjenare Job.

9. Lå gingo bort Eliphas af Thema, Bildad af Suah och Zopbar af Naema, och gjorde såsom HERren them sagt hade; och HERren såg til Jobs person.

10. Och HERren wände Jobs fångelse, så han bad för sina wänner; och HERren gaf Job dubbelt så mycket som han

tilförene haft hade.

11. Och til honom kommo alle hans bröder, och alla hans systrar, och alle the honom tilföre kände, och åto med honom i hans hus, och wände sig til honom, och hugswalade honom öfwer alt thet onda som HERren hade låtit komma öfwer honom; och hwarthera gaf honom et stycke penningar och et gyldene klenodium.

12. Och HERren wälsignade Job mer än tilförene, så at han fick fjortontusfende får, och sextusfende cameler, och tusfende par oxar, och tusfende åsnor,

13. Och fick sju söner och tre döttrar.

14. Och han kallade then första Zemima, then andra Kezia, och then tredje Keren Happuch.

15. Och wordo icke fundna så dagliga qwinnor i hela landet som Jobs döttrar; och theas fader gaf them arfwedel med theas bröder.

16. Och Job lefde ther efter hundrade och fyratio år, så at han fick se sina barn och barnabarn alt in til fjerde led.

17. Och Job blef död, gammal och mått af lefwande.

Psalmerne.

1. Psalm.

Såll är then, som icke wandrar uti the ogudaktigas råd, och icke träder in uppd the syndares wäg; ej heller sitter ther the bespottare sitta:

2. Utan hafwer lust til HERrans lag, och talar om hans lag både dag och natt.

3. Han är såsom et trå, planteradt wid wattubäddar, hwilket sin frukt bär i sinom tid, och thes löf förfallna intet; och hwad han gör, thet lyckas wäl.

4. Men the ogudaktige äro icke så; utan såsom agnar, som wådrer bortförrer.

5. Therefore blifwa icke the ogudaktige

i domen, eller syndarena i the rättfärdigas församling.

6. Ty HERren känner the rättfärdigas wäg; men the ogudaktigas wäg förgås.

2. Psalm.

Hwarföre wredgas hedningarne, och folken tala så fåfängt?

2. Konungarne på jorden resa sig up, och Herrarne rådslå med hwar annan emot HERran och hans Smorda:

3. Låt oss sonderflita theas bojor, och fasta theas band bort ifrån oss.

4. Men then i himmelen bor begabbar them, och HERren bespottar them.

5. Han skal en gång tala med them i

sin wrede, och med sin grymhet skal han försträcka them.

6. Men jag hafwer insatt min Konung på mitt helga berg Zion.

7. Jag wil om et sådant sätt predika, som HERren til mig sagt hafwer: Tu äst min Son; i dag hafwer jag födt dig.

8. Åsta af mig, så wil jag gifwa dig hedningarna til arfs, och werldens änder til egendom.

9. Tu skal sonderflå them med jernspira; såsom lerpottor skal tu sonderkroga them.

10. Så låter nu undervisa eder, I Konungar; och låter tulta eder, I domare på jorden.

11. Tjener HERranom med fruktan, och fröjder eder med båkswande.

12. Hyllr Sonen, at han icke förtörnas, och I förgåås på wägen; ty hans wrede skal snart begynna at bränna. Men salige äro alla the, som trösta på honom.

3. Psalm.

En Psalm Davids, tå han flydde för sin son Absalom.

2. Åd! HERre, huru många äro mine fiender! Och så många sätta sig up emot mig!

3. Många säga om min själ: Hon hafwer ingen hjälp när Gudi. Sela.

4. Men tu, HERre, äst skölden för mig, och then mig til ära sätter, och mitt hufvud uprättar.

5. Jag ropar til HERran med min röst, så hörer han mig af sitt helga berg. Sela.

6. Jag ligger och sofwer, och waknar up; ty HERren uppehåller mig.

7. Jag fruktar mig intet för många hundrade tusende, the som lägga sig emot mig alt omkring.

8. Upp, HERre, och hjälp mig, min Gud; ty tu slår alla mina fiender på kindbenet, och sonderbryter the ogudaktigas tänder.

9. När HERranom finner man hjälp; och tin wälsignelse öfwer titt folk! Sela.

4. Psalm.

En Psalm Davids, til at förefunga på strängaspel.

2. Hör mig, när jag ropar, min rättfärdighets Gud! tu som tröstar mig i ångest! war mig nådelig, och hör min bön.

3. I Herrar, huru länge skal min ära slämd warda? Hwi hafwen I fåfångligheten så kår, och älsken lögnen? Sela.

4. Besinner dock, at HERren förer sina heliga underligt. HERren hörer, när jag åfallar honom.

5. Warden I wrede, så synder icke: talar med edra hjertan på edra sångar, och bider. Sela.

6. Öfrer rättfärdighet, och tröster uppå HERran.

7. Många säga: Huru skulle then wisas oss hwad godt är? Men uplyst, HERre, öfwer oss titt ansiktets ljus.

8. Tu fröjdar mitt hjerta, ändock the andre mycket win och forn hafwa.

9. Jag ligger och sofwer aldeles i frid; ty allena tu, HERre, hjälper mig, at jag må säker bo.

5. Psalm.

En Psalm Davids, til at förefunga för arfwet.

2. HERren, hör mina ord; gif att uppå mitt tal.

3. Gif att uppå mitt rop, min Konung och min Gud; ty jag wil bedja in för dig.

4. HERre, bittida hör min röst; bittida wil jag sticka mig til dig, och taga ther wara uppå.

5. Ty tu äst icke then Gud, hwilken et ogudaktigt wäsende behagar: then ther ond är, han blifwer icke för dig.

6. The storordige bestå intet för tina ögon: alla ogerningsmän hatar tu.

7. Tu förgör the lögnaktiga: HERren hafwer en styggelse til the blodgiriga och falska.

8. Men jag wil gå in i titt hus på tin stora barmhertighet, och tilbedja emot titt helga tempel i tin fruktan.

9. HERRE, led mig i din rättfärdighet, för mina fienders skul; gör din väg rätt för mig.

10. Ty uti theras mun är intet wißt; theras innersta är wedermöda; theras strupe är en öppen graf; med sina tungor strymta the.

11. Böm them, Gud, at the måga falla af sitt upfåt: drif them ut, för theras stora öfwerträdelses skul; ty the äro dig gensträfwige.

12. Låt alla them glädja sig, som trösta uppå dig: ewinnerligen låt them fröjda sig; ty tu bestärmar them: låt them i dig glade wara, som titt namn kärt hafwa.

13. Ty tu, HERRE, wälsignar the rättfärdiga: tu kröner them med nåd, såsom med en stöld.

6. Psalm.

1. Bot-Psalme.

En Psalm Davids, til at föressunga på åtta strängar.

2. Åh! HERRE, straffa mig icke i din wrede, och nåps mig icke i din grymhet.

3. HERRE, war mig nådelig; ty jag är swag: hela mig, HERRE; ty mina ben äro försträckt.

4. Och min själ är swärligen försträckt. Åh! HERRE, huru länge?

5. Wandt dig, HERRE, och undfått min själ: hjälp mig, för din mildhets skul.

6. Ty i döden tänker man intet på dig: ho wil tacka dig i grafwen?

7. Jag är så trött af suckande: jag gör min säng flytande hela natten, och wåter mitt läger med mina tårar.

8. Mitt ansikte är förfallit af sorg, och är gammalt wordet; ty jag warer trängd på alla sidor.

9. Wiker ifrå mig, alle ogerningsmän; ty HERREN hörder min gråt.

10. HERREN hörder min bön; min bön anammar HERREN.

11. Alla mina fiender komme på skam, och försträckes swärligen; wände sig tillbaka, och komme på skam hasteligen.

7. Psalm.

Davids oftyldighet, ther han om sjöng

HERRanom, för Hus ords skul, then Teminitens.

2. Uppå dig, HERRE, tröstar jag, min Gud; hjälp mig ifrån alla mina förföljare, och undfått mig:

3. At the icke få min själ fatt, såsom et lejon, och sönderslita henne, efter ingen hjälpare är.

4. HERRE min Gud, hafwer jag sådant gjort, och är orätt i mina händer:

5. Hafwer jag wedergållt them ondt, som mig med frid låto; eller gjort them skada, som mina fiender woro utan sak:

6. Så förfölje min fiende min själ, och få henne fatt, och nedertrampe mitt lif på marken, och lägge min ära uti stoft. Sela.

7. Statt up, HERRE, i din wrede: uphåf dig öfwer mina fienders grymhet, och hjälp mig åter in i thet ämbete, som tu mig befallt hafwer:

8. At folket må åter församla sig til dig; och för theras skul kom up igen.

9. HERREN är domare öfwer folken: böm mig, HERRE, efter min rättfärdighet och fromhet.

10. Låt på the ogudaktigas ondskan ända warda, och fordra the rättfärdiga; ty tu, rättfärdige Gud, pröfwar hjerta och njurar.

11. Min stöld är när Gudi, hwilken the rättthertade hjälper.

12. Gud är en rätt domare, och en Gud som dageligen hotar.

13. Wil man icke omwända sig, så hafwer han hwågt sitt swärd, och spånt sin boga, och måttat til:

14. Och hafwer lagt ther ödeliga stott uppå; sina pillar hafwer han tilredt, til at förderfira.

15. Ei, thenne hafwer ondt i sinnet: med olycka är han hafwande; men et fel skal han föda.

16. Han hafwer grafwit en grop, och kastat ther grant ut, och är i then groppen fallen, som han gjort hade.

17. Hans olycka skal uppå hans hufud komma, och hans arghet uppå hans hjesa falla.

18. Jag tackar HERRanom, för hans

rättfärdighets skul, och wil läfwa
HERRans namn, then Alrahögste.

8. Psalm.

En Psalm Davids, til at förefjunga
på Githith.

2. HERRE, vår HERRE, huru hårligt är ditt namn i alla land, ther man tackar dig i himmelen.

3. Utaf unga barns och spenabarns mun hafwer tu en magt uprättat, för tina ovänners skul, at tu skal nedelägga ovänner och then hämndgiriga.

4. Ty jag skal se himlarna, tina fingers werk, månan och stjernorna, som tu beredt hafwer.

5. Hvad är menniskan, at tu tänker på henne? Eller menniskones son, at tu låter dig wårda om honom?

6. Tu skal låta honom en liten tid af Gudt öfvergifwen warda; men med åra och hårlighet skal tu kröna honom.

7. Tu skal göra honom til en Herre öfwer tina händer werk; all ting hafwer tu under hans fötter lagt:

8. Går och få, altsamman; willdjuren också ther til:

9. Foglarna under himmelen och fiskarna i hafwet, och hvad i hafwet går.

10. HERRE, vår HERRE, huru hårligt är ditt namn i alla land.

9. Psalm.

En Psalm Davids om then stöna ungdomen, til at förefjunga.

2. Jag tackar HERRanom af allt hjerta, och förtäljer alla tina under.

3. Jag fröjdar mig, och är glad i dig, och läfwar ditt namn, tu Alrahögste.

4. At tu mina ovänner tilbaka drifwit hafwer: the äro fallne och förgångne för dig.

5. Ty tu drifwer min rätt och min sak; tu sitter på stolen en rätt domare.

6. Tu straffar hedningarna, och förgör the ogudaktiga: theas namn utstrapar tu til ewig tid.

7. Fiendernas swärd hafwa en anda; ståderna hafwer tu omskörtat; theas äminnelse är förgången med them.

8. Men HERREN blifwer ewinnerligen; sin stol hafwer han beredt til doms.

9. Och han skal döma jordens rets rätt, och regera folket rättfärdigheten.

10. Och HERREN är then fattigas bekläm, et bekläm i nöden.

11. Therefore hoppas på dig the, som ditt namn känna; ty tu förlåter icke them, som söka dig, HERRE.

12. Läfwer HERREN, then i Zion bor; förkunner ibland folken hans werk.

13. Ty han kommer ihog, och frågar efter theas blod: han förgåter icke the fattigas rop.

14. HERRE, war mig nådelig: se til mitt elände ibland ovänner, tu som uphåfwer mig utu dödens portar:

15. På thet jag skal förtälja allt ditt pris uti dottren Zions portar; at jag öfwer din hjälp må wara glad.

16. Hedningarne äro försänkta uti then grop som the tilredt hade; theas fot är fången i nätet, som the upställt hade.

17. Så förnimmer man, at HERREN skaffar rätt: then ogudaktige är besnär uti sina händer werk genom ordet. Sela.

18. Ack! at the ogudaktige til helfwetet wände worde, och alle hedningar, som Gud förgåta.

19. Ty han skal icke så aldeles förgåta then fattiga; och the eländas hopp skal icke förtappadt warda ewinnerligen.

20. HERRE, statt up, at menniskorna icke så öfwerhand: låt alla hedningar för dig dömda wara.

21. Gif them, HERRE, en måstare, at hedningarne måga förnimma, at the menniskor äro. Sela.

10. Psalm.

HERRE, hwi träder du så långt ifrå? Hwi förödljer du mig i nödens tid?

2. Så länge then ogudaktige öfwerhand hafwer, måste then elända lida: the hålla med hwar annan, och upstånka arg list.

3. Ty then ogudaktige berömmar sig

af sitt själfswäld; och then girige wälsignar sig, och lastar HERran.

4. Then ogudaktige är så stolt och wred, at han frågar efter ingen: uti alla sina tankar håller han Gud för intet.

5. Han håller fram med thet han förhafwer; tine domar äro sierran ifrå honom; han handlar högmödigt med alla sina fiender.

6. Han säger i sitt hjerta: Jag war-der aldrig omstödt; thet skal ingen nöd hafwa i ewig tid.

7. Hans mun är full med bannor, falskhet och bedrägeri; hans tunga kommer möda och arbete åstad.

8. Han sitter i försåt i gårdarna; han dräper the ostyrbiga hemligen; hans ögon wakta efter the fattiga.

9. Han waktar i hemliga rum, såsom et lejon i kulan; han waktar efter, at han må gripa then elända; och han griper honom, så han drager honom i sitt nät.

10. Han förtroffar och nedertrycker och til jorden slår then fattiga med wäld.

11. Han säger i sitt hjerta: Gud hafwer förgåtit thet; han hafwer fördolt sitt ansikte; han ser thet aldrig.

12. Statt up, HERre Gud; uphåf tin hand: förgåt icke then elända.

13. Hwi skal then ogudaktige försmåda Gud, och i sitt hjerta säga: Tu skä-der thet intet om?

14. Tu ser thet ju; förty tu slädar wedermöda och jämmer; thet står i ti-
na händer; the fattige befälla thet dig; tu åst the faderlösa hielpare.

15. Bryt sönder then ogudaktiga's arm, och besök thet onda: så skal man hans ogudaktiga wäsende intet mer finna.

16. HERren är Konung alltid och erwinnerligen. Hedningarne måste för-
gå utu hans land.

17. The fattiga's trängtan hörer tu, HERre; theas hjerta är wißt, at titt dra aftur thet uppå:

18. At tu slaffar the faderlösa och fat-
tiga rätt; at menniskan icke mer skal högmödas på jorden.

11. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga. Jag förtroffar på HERran: huru så-
gen I så til min själ, at hon skal flyga,
såsom en fogel på edert berg?

2. Ly si, the ogudaktige spånna bo-
gan, och lägga sina pilar på strängen,
til at thet med hemligen stjuta the
fromma.

3. Ly the sönderriwra grunden; hwad
skulle then rättfärdige uträtta?

4. HERren är i sitt helga tempel;
HERrans stol är i himmelen; hans
ögon se thet uppå; hans ögnahwarf
pröfwa menniskors barn.

5. HERren pröfwar then rättfärdiga;
hans själ hatar then ogudaktiga och
them som gerna orätt bruka.

6. Han skal låta regna öfwer the ogud-
aktiga ljungande eld och swafwel, och
skal gifwa them owäder til lön.

7. HERren är rättfärdig, och hafwer
rättheten kär; theförre at theas ansikte
slädar uppå thet rätt är.

12. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga
på ätta strängar.

2. Hjelp, HERre; the helige äro för-
minskade, och the trogne äro så ibland
menniskors barn.

3. Then ene talar med then andra
onyttiga ting; the strymta, och låra
utaf öens hjerta.

4. HERren utrote alt strymteri och
then tunga som stora ord talar;

5. The thet säga: Wår tunga skal
hafwa öfwerhand; oss bär tala; ho är
wår Herre?

6. Efter nu the elände förtryckte war-
da, och the fattige sucka, wil jag up, så-
ger HERren. Jag wil slaffa en hjälp,
at man frimödigt låra skal.

7. HERrans tal är klart, såsom ge-
nomlutradt silfwer i en lerdägel, be-
pröfwadt sju resor.

8. Tu HERre, bewara them, och
förwara oss för thetta släktet til ewig
tid.

9. Ly thet warder allestädes fullt med

ogudaktiga, ther sådant löst folk ibland mennistorna rådande är.

13. Psalm.

En Psalm Davids, til at föressjunga.

2. HERre, huru länge wil tu så platt förgåta mig? Huru länge förddölsjer tu titt ansigte för mig?

3. Huru länge skal jag förja i min sjål, och ångslas i mitt hjerta dageligen? Huru länge skal min orwån förhäfwa sig öfwer mig?

4. Skåda dock, och hör mig, HERre min Gud: uplys mina ögon, at jag icke bortsomnar i ödden;

5. At min orwån icke skal berömma sig, at han är mig öfwermågtig worden, och mine motståndare glädja sig, at jag neder ligger.

6. Men jag tröstar ther uppå, at tu så nådig äst: mitt hjerta gläder sig, at tu så gerna hjälper. Jag wil sjunga HERranom, at han så wäl emot mig gör.

14. Psalm.

En Psalm Davids, til at föressjunga. The dårar säga i sitt hjerta: Thet är ingen Gud til; the duga intet, och äro en styggelse med sitt wäsende; thet är ingen som wäl gör.

2. HERren såg af himmelen uppå menniskors barn, at han se skulle, om ther någon förståndig wore och som efter Gud frågade.

3. Men the äro alle afwifne, och allesammans obuglige: thet är ingen som wäl gör, ja, icke en.

4. Wil så ingen af the ögerningsmän the märka: the som mitt folk upfråta, på thet the måga födda sig; men HERran åfälla the intet.

5. Ther frukta the sig; men Gud är när the rättfärdigas släkte.

6. I stammen then fattigas råd; men Gud är hans tröst.

7. Åh! at hjälpen af Zion öfwer Israels komme, och HERren sitt fångna folk förlossade: så skulle Jacob glad wara, och Israel fröjda sig.

15. Psalm.

En Psalm Davids. HERre, ho skal bo i tin hydda? Ho skal blifwa på titt helga berg?

2. Then som wandrar utan want, och gör rätt, och talar sanningen af hjertat.

3. Then med sin tunga icke förtalar, och icke gör sin nästa ondt, och sin nästa icke skämmer.

4. Then som the ogudaktiga för intet aktar, men them som HERran frukta ärar: then som sin nästa swär, och håller thet.

5. Then som icke gifwer sina penningar på öcker, och tager icke stänker öfwer then ofsyldiga. Then thet gör, han skal blifwa wid sig ewinnerligen.

16. Psalm.

Et gyldene Klenodium Davids. Bewara mig, Gud; förty jag tröstar uppå dig.

2. Jag hafwer sagt til HERran: Tu äst ju HERren; jag måste för tin skuld lida:

3. För the heliga som på jorden äro, och för the härliga, til them hafwer jag alt mitt behag.

4. Men the, som efter en annan löpa, skola stor bedröfwelse hafwa: jag wil icke offra theas drickoffer med blod, eller föra theas namn i min mun.

5. Men HERren är mitt gods och min del. Tu uppehåller min arfwedel.

6. Lotten är mig fallen i thet lustiga: mig är en skön arfwedel tilfallen.

7. Jag läshwar HERran, then mig råd gifwit hafwer: tukta mig också mine njurar om natten.

8. Jag hafwer HERran för ögon alltid; ty han är mig på högtra handen: therföre skal jag wäl blifwa wid mig.

9. Therföre gläder sig mitt hjerta, och min åra är glad, och mitt bröst skal såkert ligga.

10. Ty tu skal icke låta min sjål uti grafwen, och icke tilståndja, at tin Helige ser förgångelse.

11. Tu kungör mig wägen til lifwet. För dig är glädje tilfyllest, och lustigt

wäsende på sin högra hand erwinne-
ligen.

17. Psalm.

En bön Davids. HERR, hör rätt-
heten; gif allt uppå mitt rop; förnim
min bön, then icke utaf en falsk mun
går.

2. Lala tu i min sak, och se tu uppå
hwar rätt är.

3. Tu pröfwar mitt hjerta, och besö-
ker thet om natten, och ransafar mig,
och finner intet: jag hafwer satt mig
före, at min mun icke öfwerträda skal.

4. Jag förwarar mig i tina läppers
ord för menniskors gerningar på mör-
darens wäg.

5. Behåll min gång på tina stigar, at
mina steg icke slinta.

6. Jag ropar til dig, at tu Gud wille
höra mig; bøj tina öron til mig; hör
mitt tal.

7. Bewisa tin underliga godhet, tu
theras Frälsare, som trösta uppå dig,
emot them, som sig emot tin högra hand
sätta.

8. Bewara mig såsom en ögnasten;
bestärma mig under tina wingars
stugga

9. För the ogudaktiga, som mig för-
härja, för mina ovänner, som efter
min själ stå allt omkring.

10. Theras feta hålla tilsamman: the
tala med sin mun stora ord.

11. Hwar wi gå, så äro the omkring
os: sina ögon ställa the ther efter, at
the måga slå os til jorden,

12. Såsom et lejon, som rof begår,
såsom et ungt lejon, som i kulan sitter.

13. HERR, ståt up; öfwerfall honom,
och neder slå honom; undsätt min själ
ifrå the ogudaktiga med titt swärd,

14. Ifrå tin hands menniskor, HERR,
ifrå thenna werldens menniskor, hvil-
ka sin del hafwa medan the lefwa,
them tu buken fyller med tina häfwor,
the ther barn nog hafwa, och låta sina
qwarlefwor åt sina barn.

15. Men jag wil ståda titt ansikte i
rättfärdighet: jag wil mått wara,
när jag upwaknar efter titt beläte.

18. Psalm.

En Psalm, til at föresjunga, Davids,
HERANS tjenares, hwilken thenna wi-
sas ord talade til HERAN, på then tid
HEREN honom hulptit hade ifrå hans
fienders hand, och ifrå Sauls hand;

2. Och sade: Hjerteligen lär hafwer
jag dig, HERR, min starkhet,

3. HERR, min klippa, min borg,
min förlofare, min Gud, min tröst,
then jag mig wid håller, min stöd och
min salighets horn och mitt bestydd.

4. Jag wil läfwa och åtalla HERAN,
så blifwer jag ifrå mina ovänner förloft.

5. Ty dödens band hafwa omfattat
mig, och Belials bänder försträckt mig.

6. Helfwetets band hafwa omfattat
mig, och dödens snaror öfwerfallit mig.

7. När jag är i ångest, så åtallar jag
HERAN, och ropar til min Gud; så
höder han min röst af sitt tempel, och mitt
rop kommer för honom til hans öron.

8. Jorden bäfwade, och gaf sig; och
bergens grundwaldrördes, och bäfwa-
de, då han vred war.

9. Damm gick up af hans näsa, och
förtärande eld af hans mun, så at thet
ljungade ther af.

10. Han böjde himmelen, och for ned,
och mörker war under hans fötter.

11. Och han for uppå en Cherub, och
flog; han swäfwade på wädrens win-
gar.

12. Hans tjäll omkring honom war
mörker, och swart tjockt moln, ther han
inne förbold war.

13. Af stenet för honom delte sig styn,
med hagel och ljungande.

14. Och HEREN dundrade i himme-
len, och then Högste låt sitt donder ut,
med hagel och ljungande.

15. Han stöt sina stolt och förströdde
them: han låt fast ljunga, och för-
sträkte them.

16. Ther såg man wattuådrorna; och
jordens grund wardt blottad, HERR,
af titt straff, af tin nåsas anda och blåst.

17. Han sände utaf högden, och häm-
tade mig, och drog mig utu stora warden.

18. Han halv mig ifrå mina starka

fiender, ifrå mina hatare, som mig förmågtige woro.

19. The mig öfwerfölo i min motgångs tid; och HERren wardt min tröst.

20. Och han förde mig ut på rymden: han tog mig ther ut; ty han hade lust til mig.

21. HERren gör wäl emot mig, efter min rättfärdighet: han wedergäller mig efter mina händers renhet.

22. Ty jag håller HERrans wågar, och är icke ogudaktig emot min Gud.

23. Ty alla hans rätter hafwer jag för ögonen, och hans bud kastar jag icke ifrå mig.

24. Men jag är utan wank för honom, och bevarar mig för min synd.

25. Therefore wedergäller mig HERren efter min rättfärdighet, efter mina händers renhet för hans ögon.

26. Med the heliga åst tu helig, och med the fromma åst tu from.

27. Och med the rena åst tu ren, och med the afwiga ställer tu mig afwig.

28. Ty tu hjälper the elända folket, och the höga ögon förnedrar tu.

29. Ty tu uphysar min lyfta. HERren min Gud gör mitt mörker ljusst.

30. Ty med dig kan jag nederläggas krigsfolk, och med min Gud öfwer munnen springa.

31. Guds wågar äro utan wank; HERrans tal är genomlutradt: han är en stöld alla them som trösta uppå honom.

32. Ty ho är en Gud, utan HERren, eller en stark, utan vår Gud?

33. Gud omgjordar mig med kraft, och gör mina wågar utan wank.

34. Han gör mina fötter lika som hjortars, och sätter mig på mina högder.

35. Han lärar min hand strida, och min arm spänna kopparbogan.

36. Och tu gifwer mig tin salighets stöld, och tin högra hand stårer mig: och när tu förnedrar mig, gör tu mig stor.

37. Tu gör under mig rum til at gå, at mina fötter icke stola slinta.

38. Jag wil jaga efter mina fiender, och gripa them, och intet omvända, til thes jag hafwer nederlagt them.

39. Jag skal slå them, och the stola icke kunna mig emotstå; the måste falla under mina fötter.

40. Tu kan rusta mig med starkhet til strid: tu kan kasta them under mig, som sig emot mig sätta.

41. Tu gifwer mig mina fiender på flykten, at jag må förstöra mina hatare.

42. The ropa; men ther är ingen hjälpare: til HERran; men han swarar them intet.

43. Jag skal sonderstöta them, såsom stoft för wåret: jag skal bortkasta them, såsom trädd på gatorna.

44. Tu hjälper mig ifrå the tråtsamma folket, och gör mig til et huswud ibland hedningarna: et folk, som jag intet kände, tjänar mig.

45. The hörer mig med hörsamma dron; men the främmande barn förneka mig.

46. The främmande barn försmåta, och brytas i sina bojor.

47. HERren lefwer; och låfward warer min tröst; och min salighets Gud warde uphöjd.

48. Gud, som mig hämnad gifwer, och tvingar folken under mig;

49. Then mig hjälper ifrå mina fiender, och uphöjer mig ifrå them som sätta sig emot mig; tu hjälper mig ifrå the wrånga.

50. Therefore wil jag tacka dig, HERre ibland hedningarna, och låssjunga ditt namn;

51. Then sin Konung stor salighet bevisar, och gör sin Smorda godt, David och hans såd ewinnerligen.

19. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. Himlarne förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans händers werk.

3. En dag säger the then andra, och en natt sungor the then andra.

4. Intet mål eller tal är, ther man theas röst icke hörer.

5. Thereas snöre går ut i alla land, och theas tal in til werldens ändar.

Han hafwer gjort solen en hydda i them; 6. Och hon går ut, såsom en brud-

gumme utu sin kammare, och fröjdar sig, såsom en hjelte, til at löpa wågen.

7. Hon går up wid himmelens ända, och löper omkring åter til samma ända, och intet blifwer för hennes hettta förskryldt.

8. HERRans lag är utan wank, och wederwicker själarne; HERRans witsnesbörd är wißt, och gör the ensaldiga wisa.

9. HERRans befallningar äro rätta, och fröjda hjertat; HERRans bud äro klara, och uplysa ögonen.

10. HERRans fruktan är ren, och blifwer ewinnerligen; HERRans rätter äro sanne, allesamman rättfärdige.

11. The äro kosteligare än guld, och mycket fint guld; the äro sötare än honing och honingskaka.

12. Och warder tin tjenare igenom them förmanad; och then them håller, han hafwer stor lön.

13. Ho kan märka huru ofta han bryter? Förlåt mig mina hemliga brister.

14. Bewara och tin tjenare för the stolta, at the icke få råda öfwer mig: så blifwer jag utan wank, och ofskydlig för stor misgärning.

15. Låt dig tackas min muns tal, och mitt hjertas tankar för dig, HERRE, min tröst och min förlofare.

20. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. HERREN höre dig i nöden: Jacobs Guds namn beskydde dig.

3. Han sände dig hjälp af helgedomen, och styrkte dig utaf Zion.

4. Han tänkte uppå alla tina spisooffer, och tina bränneofer ware feta. Sela.

5. Han gifwe dig hwad titt hjerta begär, och fullborde alla tina anslag.

6. Wi fröjde oss, at tu oss hjälper; och i vår Guds namn rese wi baneret up. HERREN fullborde alla tina böner.

7. Nu märker jag, at HERREN hjälper sin Smorda, och höder honom i sin helga himmel: hans höggra hand hjälper wäldeligen.

8. The andra förlåta sig på wagnar

och hästar; men wi tänkte på HERRans vår Guds namn.

9. The äro nederstötte och fallne; men wi stå uprätte.

10. Hjelp, HERRE! Konungen höre oss, när wi rope.

21. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. HERRE, Konungen fröjdar sig i tin kraft; och huru gansta glad är han af tin hjälp!

3. Tu gifwer honom hans hjertas önskan, och förwägrar intet hwad hans mun beder. Sela.

4. Ly tu öfwerfluddar honom med god wälsignelse: tu sätter en gylbene krona uppå hans hufwud.

5. Han beder dig om lif; så gifwer tu honom et långt lif, alltid och ewinnerligen.

6. Han hafwer stor åra af tin hjälp; tu lägger låf och pryddelse uppå honom.

7. Ly tu sätter honom til en wälsignelse ewinnerligen: tu fröjdar honom med titt anletes fröjd.

8. Ly Konungen hoppas uppå HERREN, och skal igenom then högstes godhet fast blifwa:

9. Tin hand skal finna alla tina fiender; tin höggra hand skal finna them som dig hata.

10. Tu skal göra them såsom en glöddande ugn, när tu ther til ser; HERREN skal upsluka them i sin wrede; elden skal uptråta them.

11. Theras frukt skal tu förgöra utaf jorden, och theras såd ifrå menniskors barn.

12. Ly the tänkte, at göra dig ondt, och togo the råd före, som the icke fullborde kunde.

13. Ly tu skal göra them til skuldror: med tina strängar skal tu emot theras anlete stjuta.

14. HERRE, uphöj dig i tin kraft; så wilje wi sjunga, och låfwa tin magt.

22. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga om hinden, som bittida jagad warder.

2. Min Gud, min Gud, hwi hafwer tu öfvergifwit mig? Jag ryter; men min hjälp är fjerran.

3. Min Gud, om dagen ropar jag, så svarar du intet, och om natten tiger jag och intet.

4. Men du äst helig, du som bor ibland Israels läf.

5. Våra fäder hoppades uppå dig, och då the hoppades, halp du them ut.

6. Til dig ropade the, och wordo hjälpe; the hoppades på dig, och wordo icke til skam.

7. Men jag är en matt, och icke menniska, menniskors begabberi, och folks föraktelse.

8. Alla the som mig se, bespotta mig, gapa up med munnen, och rista hufvudet.

9. Han klage thet HERANOM; han hjälpe honom ut, och undsätte honom, om han hafwer lust til honom.

10. Ty du hafwer dragit mig uti min moders lif, och war min tröst, då jag än wid min moders bröst låg.

11. På dig är jag fastad utaf moderlifwet; du äst min Gud allt ifrå min moders lif.

12. War icke långt ifrå mig; ty ångest är hardt när; ty här är ingen hjälpare.

13. Stora stutar hafwa belagt mig; feta orar hafwa omhvärfat mig.

14. The upgapa med sin mun emot mig, såsom et glupande och rytande lejon.

15. Jag är utguten, såsom watten; alla mina ben hafwa stülts åt; mitt hjerta i mitt lif är såsom et smått war.

16. Mina krafter äro borttorkade, såsom et stycke af en potta; och min tunga lådar wid min gom; och du låg mig uti dödens stoft.

17. Ty hundar hafwa fringhvärfat mig, och the ondas rote hafwer ställt sig omkring mig; mina händer och fötter hafwa the genomborrat.

18. Jag måtte tälja alla mina ben; men the städa, och se sin lust på mig.

19. The byta mina kläder emellan sig, och kasta lott om min klädnad.

20. Men du, HERRE, war icke fjer-

ran: min starkhet, stynda dig til att hjälpa mig.

21. Fria min själ ifrå swärdet, min ensamma ifrå hundarna.

22. Hjelp mig uti lejonens mun, och fria mig ifrå enhörningarna.

23. Jag wil predika ditt namn för mina bröder: jag wil prisa dig i församlingen.

24. Såfwer HERAN, I som frukten honom; honom äre all Jacobs såd, och honom worde all Israels såd.

25. Ty han hafwer icke föraktat eller försmått then fattigas eländighet, och icke förskjult sitt ansikte för honom: och då han ropade til honom, hörde han thet.

26. Dig wil jag prisa uti then stora församlingen; jag wil betala mitt löfte in för them som frukta honom.

27. The elände stola äta, at the måtte warda; och the som efter HERAN fråga, stola prisa honom: edert hjerta skal lefwa ewinnerligen.

28. Tänke ther på alla werldens andar, och omwände sig til HERAN: och alla hedningars släfter tilbedje för honom.

29. Ty HERAN hafwer et rike, och han råder ibland hedningarna.

30. Alla feta på jorden stola äta och tilbedja: för honom stola knäböja alla the som i stoft ligga, och the ther med befhimmer lefwa.

31. Han skal få en såd, then honom tjenar: om HERAN skal man förkunna in til barnabarn.

32. The stola komma och predika hans rättfärdighet för the folk som södas skal, at han thet gör.

23. Psalm.

En Psalm Davids. HERAN är min herde; mig skal intet fattas.

2. Han föder mig på en grön ång, och förer mig til friskt watten.

3. Han wedergwidder min själ; han förer mig in på rätta wägen, för sitt namns skul.

4. Och om jag än wandrade i en mörk dal, fruktade jag intet ondt; ty du äst när mig; tin läpp och staf trösta mig

5. Tu bereder til mig et bord emot mina fiender: tu smörjer mitt hufvud med olja, och instänker fullt för mig.

6. Godhet och barmhertighet stola följa mig i alla mina lifsdagar; och jag skal blifwa i HERans hus ewignerligen.

24. Psalm.

En Psalm Davids. Jorden är HERans, och hvad ther uti är; jordens krets, och hvad ther på bor.

2. Ty han hafwer grundat henne på hafwet, och på floderna beredt henne.

3. Ho skal gå uppå HERans berg? Och ho kan stå i hans helga rum?

4. Then ostyldiga händer hafwer, och renhjärtad är; then ej lust hafwer til lösaktig lära, och swär icke falskeligen.

5. Han skal undgå wälsignelse af HERan, och rättfärdighet af sin hälsas Gud.

6. Thetta är then slägt som efter honom frågar, then titt ansikte, Jacob, söker. Sela.

7. Görrer portarna wida och dörrarna i werlden höga, at årones Konung må draga ther in.

8. Hvilken är then samme årones Konung? Thet är HERen, stark och mågtig, HERen mågtig i strid.

9. Görrer portarna wida och dörrarna i werlden höga, at årones Konung må draga ther in.

10. Hvilken är then samme årones Konung? Thet är HERen Zebaoth; han är årones Konung. Sela.

25. Psalm.

En Psalm Davids. Efter dig, HERre, längtar jag.

2. Min Gud, jag hoppas uppå dig; låt mig icke komma på skam, at mine öwänner icke stola glåbja sig öfwer mig.

3. Ty ingen kommer på skam, then dig förbidar; men the löse föraktare komma på skam.

4. HERre, wisa mig tina wägar, och lär mig tina stigar.

5. Led mig i tin sanning, och lär mig;

ty du äst then Gud, som mig hjälper: dageligen förbidar jag dig.

6. Tänk, HERre, på tin barmhertighet och uppå tin godhet, then af werldens begynnelse warit hafwer.

7. Tänk icke uppå mina ungdomssynder och min öfwerträdelse; men tänk uppå mig, efter tin barmhertighet, för tin godhets skul, HERre.

8. HERen är god och from; therefore undervisar han syndarena på wägen.

9. Han leder the elända rätt, och lärar the elända sin wäg.

10. Alla HERans wägar äro godhet och sanning them som hans förbund och witnesbörd hålla.

11. För titt namns skul, HERre, war min misgärning nådelig, then stor är.

12. Hvilken är then ther fruktar HERan, han skal lära honom then bästa wägen.

13. Hans själ skal bo i thet goda, och hans såd skal besitta landet.

14. HERans hemlighet är ibland them som frukta honom; och sitt förbund låter han them få weta.

15. Mina ögon se altid til HERan; ty han skal taga min fot utu nåtet.

16. Wänd tig til mig, och war mig nådelig; ty jag är ensam och eländig.

17. Mitt hjertas ångest är stor; för mig utu min nöd.

18. Se uppå min jämmer och eländighet, och förlåt mig alla mina synder.

19. Se ther uppå, at mine fiender så många äro, och hata mig med orätt.

20. Bewara min själ, och fräls mig; låt mig icke komma på skam; ty jag förtröstar uppå dig.

21. Fromhet och rätthet beware mig; ty jag förbidar dig.

22. Gud löse Israel af all sin nöd.

26. Psalm.

En Psalm Davids. HERre, skaffa mig rätt; ty jag är ostyldig: jag hoppas på HERan; therefore skal jag icke falla.

2. Pröfwa mig, HERre, och försök.

mig; ransaka mina njurar och mitt hjerta.

3. Ty tin godhet är för mina ögon, och jag vandrar i tin sanning.

4. Jag sitter icke när the fåfånga menniskor, och hafwer icke omgångelse med the falska.

5. Jag hatar the ondas församling, och sitter icke när the ogudaktiga.

6. Jag tvår mina händer med ostyldighet, och håller mig, HERRE, in till ditt altare,

7. Ther man hörder tackfågelses röst, och ther man predikar alla tina under.

8. HERRE, jag hafwer titt hus boning får, och thet rum, ther tin åra bor.

9. Ryd icke min själ bort med syndarena, eller mitt lif med the blodgiriga,

10. Hvilka omgå med arg list, och taga gerna gåfwor.

11. Men jag vandrar ostyldigt: förlds mig, och war mig nådelig.

12. Min fot går rätt: i församlingen wil jag låfwa dig, HERRE.

27. Psalm.

En Psalm Davids. HERREN är mitt hus och min hålsa; för hvem skal jag frukta mig? HERREN är min lifskraft; för hvem skulle jag grufwa mig?

2. Thersföre, om the onda mina motståndare och fiender till mig wilja, till att fråta mitt kött, måste the stå sig och falla.

3. Om än en här lade sig emot mig, så fruktade sig ändå mitt hjerta intet: om en strid höfwe sig up emot mig, så förlåter jag mig uppå honom.

4. Et beder jag af HERRANOM, thet hade jag gerna, at jag i HERRANS hus blifwa må i alla mina lifsdagar, till att ståda then stöda HERRANS Guds-tjenst, och besöka hans tempel.

5. Ty han öfvertäcker mig i sin hydda i ond tid: han förgömmmer mig hemligen i sitt tjäll, och uphöjer mig på en klippa;

6. Och skal nu uphöja mitt hufvud öfwer mina fiender, som omkring mig dör: så wil jag i hans hydda låf offra;

jag wil sjunga och låfsåga HERRANOM.

7. HERRE, hör min röst, när jag ropar; war mig nådelig, och hör mig.

8. Mitt hjerta håller dig titt ord före: I stolen söka mitt ansikte; thersföre söker jag och, HERRE, ditt ansikte.

9. Förddi icke ditt ansikte för mig, och bortdrif icke tin tjänare i wreden; ty tu åst min hjelp: öfwergif mig icke, och drag icke handen ifrå mig, Gud, min salighet.

10. Ty min fader och min moder öfwergifwa mig; men HERREN uptager mig.

11. HERRE, wisa mig tin väg, och led mig på then rätta stigen, för mina fienders skul.

12. Gif mig icke uti mine fienders wilja; ty falska witnen stå emot mig, och göra mig orätt skamlöst.

13. Men jag tror dock, at jag se skal HERRANS goda uti the lefwandes land.

14. Förbida HERRAN: war tröst och öförfarad, och förbida HERRAN.

28. Psalm.

En Psalm Davids. När jag ropar till dig, HERRE, min tröst, så dig icke, på thet, när tu tiger, jag icke warder them lik, som i kulan fara.

2. Hör min böns röst, när jag ropar till dig, när jag uplyfter mina händer till ditt helga chor.

3. Drag mig icke bort ibland the ogudaktiga och ibland the ogeringsmän, som wänligt tala med sin nästa, och hafwa ondt i hjertat.

4. Gif them efter sina gerningar och efter sitt onda wäsende; gif them efter sina händeres werk; betala them thet the förtjent hafwa.

5. Ty the wilja icke äta uppå HERRANS gerningar, eller uppå hans händeres werk; thersföre skal han nederslå, och icke upbygga them.

6. Låfwaad ware HERREN; ty han hafwer hört min böns röst.

7. HERREN är min starkhet och min stödd: uppå honom hoppades mitt hjerta, och mig är hulptit; och mitt hjerta

är glädte, och jag wil tacka honom med min wisa.

8. HÆren är theras starkhet; han är then starke, som sin Smorda hjælper.

9. Hjelp titt folk, och wålsigna titt arf, och fdd them, och uphöj them til ewig tid.

29. Psalm.

En Psalm Davids. Vårer fram HÆranom, I wåldige; bærer fram HÆranom åra och starkhet.

2. Vårer fram HÆranom hans namns åra; tilbeder HÆran i helig prydnung.

3. HÆrans röst går på watnen; årons Gud dundrar, HÆren på stora watn.

4. HÆrans röst går med magt; HÆrans röst går hårligt.

5. HÆrans röst sonderbryter cedrar; HÆren sonderbryter cedrar i Libanon:

6. Och låter them springa såsom en kalf, Libanon och Sirion, såsom en ung enhörning.

7. HÆrans röst afhugger såsom en eldslåge.

8. HÆrans röst berører åfken; HÆrans röst berører åfken Rabes.

9. HÆrans röst berører hinderna, och blottar stogarna; och i hans tempel skal hwar och en såga honom åra.

10. HÆren sitter til at gdra en flod; och HÆren blifwer en Konung i ewighet.

11. HÆren skal gifwa sitt folk kraft: HÆren skal wålsigna sitt folk med frid.

30. Psalm.

En Psalm, til at sjunga om Davids hus wigning.

2. Jag prisar dig, HÆre; ty tu hafwer uphöjt mig, och låter icke mina fiender glädja sig öfwer mig.

3. HÆre, min Gud, så jag ropade til dig, gjorde tu mig helbregda.

4. HÆre, tu hafwer fört min själ utu helfwetet; tu hafwer behållit mig lefwande, ther the i helfwetet foro.

5. I Helige, låssjunga HÆranom, och tacka i hans helga högtid.

6. Ty hans wrede warar et bgnablid, och han hafwer lust til lif: om astenen warar gråten, men om morgonen glädjen.

7. Men jag sade, så mig wål gidd: Jag skal aldrig omfull ligga;

8. Ty tu, HÆre, hafwer igenom tin goda wilja gjort mitt berg starkt: men så tu bortbolde titt ansikte, försträcktes jag.

9. Jag wil, HÆre, ropa til dig; HÆran wil jag beja.

10. Hwad nytta är i mitt blod, når jag ddd är? Wån och stoftet tacka dig, och förkunna tin trohet?

11. Hdr, HÆre, och war mig nådelig; HÆre, war min hjälpare.

12. Tu hafwer förwandlat mig min klagan uti fröjd: tu hafwer aflådt mig min såd, och omgjordat mig med glädje.

13. På thet min åra skal låssjunga dig, och icke tyft warda: HÆre, min Gud, jag wil tacka dig i ewighet.

31. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. HÆre, uppå dig förtrostar jag; låt mig aldrig på slam komma; fråls mig genom tin rättfärdighet.

3. Bj tina åron til mig; hasteligen hjelp mig; war mig en stark klippa och en borg, at tu hjälper mig.

4. Ty tu åst min klippa och min borg: at tu dock för titt namns skul mig leda och föra wille.

5. Åt tu wille draga mig utu nåtet, som the för mig ställt hafwa; ty tu åst min starkhet.

6. Ut tina händer befaller jag min anda; tu hafwer mig förloft, HÆre, tu trofaste Gud.

7. Jag hatar them, som hålla uppå lödsattig låra; men jag hoppas til HÆran.

8. Jag frbjdar mig, och är glad öfwer tin godhet, at tu anser mitt elände, och känner min själ i nöden.

9. Och tu öfvergifwer mig icke uti fiendens händer: tu sätter mina fötter uppå widt rum.

10. HERre, war mig nådelig; ty mig är ångest: mitt ansikte är förfallit för sorgs stul; ther til min själ och min bu.

11. Ty mitt lefwande är förtärdt wordet af bedröfwelse, och mina år af suckande: min kraft är igenom min misgerning förfallen, och mina ben äro försmåttade.

12. Thet går mig så illa, at jag är en stor försmädelse worden för mina granar, och en styggelse för mina kända: the som mig se på gatan, the fly för mig.

13. Jag är förgåten af hjertat, såsom en död: jag är worden såsom et sönderlagit kåril.

14. Ty många försmåda mig illa, så at hwar man styr wid mig; the rådslå med hwarannan om mig, och afka taga mig lifwet bort.

15. Men jag, HERre, hoppas uppå dig, och säger: Tu åst min Gud.

16. Min tid står i tina händer: hjelp mig utu mina fienders hand och ifrå them som mig förfölja.

17. Råt titt ansikte lysa öfwer tin tjernare: hjelp mig genom tin godhet.

18. HERre, låt mig icke til skam warda; ty jag åkallar dig: the ogudaktige warde til skam, och tystade i helfwetet.

19. Tystne the fälfte munnar, som tala emot then rättfärdiga hårdeligen, högmödeligen och hänligen.

20. Huru stor är tin godhet, then tu them som dig frukta bewarat hafwer, och bewisar them som trösta uppå dig, in för menniskors barn!

21. Tu förgömmmer them hemligen når dig för hwaras mans trug: tu förstyler them i hyddan för the tråtsamma tungor.

22. Påswad ware HERren, at han mig en underlig godhet bewisat hafwer, i en fast stad.

23. Ty jag sade i min håpenhet: Jag är bortdrifwen ifrå tina ögon; likväl hörde tu min böns röst, så jag til dig ropade.

24. Ålster HERran, alle hans helige. HERren bewarar the troгна, och wedergåller them rikeligen som högmödelig öfwa.

25. Warer tröste och öfberådde, I alle som HERran förbiden.

32. Psalm.

2. Bot-Psaln.

En underwising David's. Säll är then, hwilken öfwerträdelsen förlåten är, then synden öfwerstyld är.

2. Säll är then menniska, som HERren icke tilräknar misgerning; i hwilken's anda ingen falskhet är.

3. Ty så jag wille förtigat, försmåttade mina ben, genom min dageliga gråt.

4. Ty tin hand war dag och natt swår på mig, så at min wåfsta borttorkades, såsom thet om sommaren torrt warder. Sela.

5. Therföre bekänner jag dig min synd, och förstyler intet min misgerning. Jag sade: Jag wil bekänna för HERranom min öfwerträdelse; så förlåt tu mig min synds misgerning. Sela.

6. För thetta stola alle helige bedja dig i rätt tid; therföre, når stora wåttusfloder komma, stola the intet råda in til them.

7. Tu åst mitt bestårm; bewara mig dock för ångest, at jag förlosgad må gansta gladeligen fröjdas. Sela.

8. Jag wil underwisa dig, och låra dig wägen, then tu wandra skal; jag skal leda dig med mina ögon.

9. Warer icke såsom hästar och mular, som intet förstånd hafwa, hwilka man måste lägga bett och betsel i munnen, om the icke til dig wisja.

10. Then ogudaktige hafwer många plågor; men then som hoppas uppå HERran, honom skal barmhertighet omfatta.

11. Fröjder eder af HERranom, och warer glade, I rättfärdige, och berömmmer eder, alle I fromme.

33. Psalm.

Fröjder eder af HERranom, I rättfärdige: the fromme stola prisja honom hårligen.

2. Läder HERranom med harpor, och låssjunger honom på psaltare af tio strångar.

3. Sjunger honom en ny wisa; sjunger wål på strångaspel med klingande ljud.

4. Ty HERRans ord är sanfärdigt; och hwad han lofwar, thet håller han wiserligen.

5. Han ålstar rättfärdighet och dom: jorden är full af HERRans godhet.

6. Himmelen är gjord genom HERRans ord, och all hans här genom hans muns anda.

7. Han håller watnet i hafwet tillsamman såsom uti en lågel; och lågger djupen i thet fördolda.

8. All werlden frukte HERRan: honom rådes alt thet som på jorden bor.

9. Ty om han säger, så sker thet: om han bjuder, så är thet gjort.

10. HERRen gör hedningarnas råd om intet, och wänder folkens tankar.

11. Men HERRans råd blifwer ewighet; hans hjertas tankar i ewighet.

12. Saligt är thet folk, hwilkets Gud HERRen är; thet folk, som han til et arf uttorat hafwer.

13. HERRen släddar ned af himmelen, och ser alla menniskors barn:

14. Utaf sin fasta stol ser han uppå alla them som på jorden bo.

15. Han böjer allas thetas hjertan; han attar uppå alla thetas gerningar.

16. En Konung hjälper intet hans stora magt; en kämpe warder icke hult genom hans stora kraft.

17. Håstar hjälpa och intet, och thetas stora starkhet frålzar intet.

18. Si, HERRans öga ser uppå them som frukta honom, them som uppå hans godhet trösta:

19. At han skal fria thetas själ ifrå döden, och föda them i hård tid.

20. Wår själ wäntar efter HERRan: han är wår hjälp och stödd:

21. Ty wårt hjerta gläder sig af honom, och wi hoppas på hans helga namn.

22. Lin godhet, HERRe, ware öfwer oss, såsom wi på tig förtröste.

34. Psalm.

En Psalm Davids, då han förwand-

lade sitt ansikte för Abimelech, then honom ifrå sig dref, och han gick sin väg.

2. Jag wil läfwa HERRan i all tid; hans luf skal altid wara i min mun.

3. Min själ skal berömma sig af HERRan, at the elände skola höra thet, och glädja sig.

4. Prisar med mig HERRan, och låter oss med hwar annan uphöja hans namn.

5. Då jag sökte HERRan, swarade han mig, och frälste mig utur all min fruktan.

6. The som uppå honom se, the warda uplyste, och thetas ansikte warder icke til skam.

7. Då theenne elände ropade, hörde honom HERRen, och halp honom utur all hans nöd.

8. HERRans Ängel lågrar sig omkring them som frukta honom, och hjälper them ut.

9. Smaka och ser huru ljuflig HERRen är; såll är then som tröstar uppå honom.

10. Fruktar HERRan, I hans helige; ty the som frukta honom, the hafwa ingen brist.

11. The rife skola törstige wara och hungra; men the som HERRan söka, hafwa ingen brist på något godt.

12. Kommer hit, barn; hör mig: jag wil lära eder HERRans fruktan.

13. Hwilket är then som et godt lefwande begär, och gerna goda dagar hade?

14. Bewara tin tunga för thet ondt är, och tina läppar, at the intet bedrägeri tala.

15. Råd af thet onda, och gör thet goda; sök friden, och far efter honom.

16. HERRans ögon se uppå the rättfärdiga, och hans öron på thetas ropande.

17. Men HERRans ansikte står öfwer them som ondt göra, så at han utsträpar thetas åminnelse af jorden.

18. Då the rättfärdige ropa, så hörer HERRen, och hjälper them utur all thetas nöd.

19. HERRen är hardt när them som

et förbråadt hjerta hafwa; och hjälper them, som et bedröfwadt mod hafwa.

20. Then rättfärdige måste mycket lida; men HERren hjälper honom utur alt thet.

21. Han bewarar honom alla hans ben, at icke et sönderbrutit warder.

22. Then ogudaktige skal thet onda dräpa; och the som hata then rättfärdige, the stola brottslige warða.

23. HERren förlöser sina tjenares själar; och alle the som trösta på honom, stola icke warða brottslige.

35. Psalm.

En Psalm Davids. HERre, trät med them, som med mig tråta: strid emot them, som mot mig strida.

2. Jag stöld och spjut, och stätt up til at hjälpa mig.

3. Drag fram glafwen, och bestydda mig emot mina förföljare. Säg til min själ: Jag är tin hjälp.

4. Skämm sig, och warde bespottade alle the som efter min själ stå: wände til rygga, och warde til skam the som mig ondt wilja.

5. Warde såsom agnar för wäder; och HERrans Ängel bortdrifwe them.

6. Theras wäg warde mörkt och slipp- rig; och HERrans Ängel förfölje them.

7. Ly the hafwa utan sak ställt mig sina nåt til förderf, och hafwa utan skuld grafwit min själ en grop.

8. Han warde oförseet öfwerfallen, och hans nåt, som han ställt hafwer, fånge honom, och han warde ther uti öfwerfallen.

9. Men min själ fröjde sig af HERranom, och ware glad af hans hjälp.

10. Alla mina ben såge: HERre, ho är tin like, tu som hjälper then elända ifrå then honom för stark är, och then elända och fattiga ifrå sina råfware.

11. Ther tråda wrånga witnen fram, och the witna öfwer mig thet jag intet skyldig är.

12. The göra mig ondt för godt, at min själ måste wara såsom hon intet godt gjort hade.

13. Men jag, när the franke were,

drog en såd uppå, plågade mig med fastande, och bad trågit af hjertat.

14. Jag höll mig såsom thet hade warit min wån och broder: jag gic sorgse, såsom then ther sörjer för sin moder.

15. Men the glädja sig öfwer min skada, och församla sig; the halte församla sig emot mig oförseet; the riswa, och hålla intet up.

16. Med them som strymta och begabba, för bukens skul, bita the sina tänder tillsamman öfwer mig.

17. HERre, huru länge wil tu se här uppå? Fråls dock min själ ifrå theras buller, och min ensamma ifrå the unga lejon.

18. Jag wil tacka tig uti then stora församlingen, och ibland mycket folk wil jag prisa tig.

19. Låt them icke glädja sig öfwer mig, som mig utan stål fiender äro, eller begabba med ögonen, som utan skuld hata mig.

20. Ly the alta göra skada, och söka falska saker emot the stilla i landet:

21. Och gapa med sin mun widt up emot mig, och säga: Så, så; thet se wi gerna.

22. HERre, tu ser thet; tig icke. HERre, war icke långt borta ifrå mig.

23. Uppåd mig, och wafna up til min rätt och til min sak, min Gud och HERre.

24. HERre min Gud, dömm mig efter tin rättfärdighet, at the icke stola glädja sig öfwer mig.

25. Låt them icke säga i sitt hjerta: Så, så; thet wilse wi. Låt them icke säga: Wi hafwe upswulgit honom.

26. Skämm sig och til blygd warde alle the som glädja sig öfwer min ofärd: warde med blygd och skam ifrå de the som berömma sig emot mig.

27. Berömma och glädje sig the som mig unna at jag behåller rätt, och såge altid: Råfwad ware HERren högeligen, then sin tjenare godt wil.

28. Och min tunga skal tala om tin rättfärdighet, och prisa tig dageligen.

36. Psalm.

En Psalm Davids, HERRans tjena-
res, til at førefjunga.

2. Jag säger i sanning, at the ogud-
aktige arge skalkar äro; ty när them är
ingen Gudsfruktan.

3. The rosa hwar annan inbördes, at
the måga främja sina onda saker, och
flämma andra.

4. All theas lära är skadelig och lögn;
the låta och inter underwisa sig, at the
måtte något godt göra.

5. Utan the tänka til flada på theas
sång, och stå faste på then onda vä-
gen, och sty för intet ondt.

6. HERRe, tin godhet råder så widt
som himmelen är, och tin sanning så
widt som stharne gå.

7. Din rättfärdighet står såsom Guds
berg, och tina rättar såsom stora djup.
HERRe, tu hjälper både menniskor och
fånad.

8. Huru dyr är tin godhet, Gud, at
menniskors barn tröst hafwa under tina
wingars skugga.

9. The warda druckne utaf titt hus ri-
ka häfwor, och tu slänker them med
wållust, såsom med en ström.

10. Ty när tig är en lefwande källa;
och i titt ljus se wi ljus.

11. Utbred tin godhet öfwer them som
känna tig, och tin rättfärdighet öfwer
the fromma.

12. Låt mig icke undertrampad war-
da af the stolta, och the ogudaktigas
hand omsförte mig icke.

13. Utan låt the ogeringsmän the
falla, at the måga bortdrifne warda,
och icke bestå kunna.

37. Psalm.

En Psalm Davids. Harma icke öf-
wer the onda: war icke nitist öfwer
the ogeringsmän.

2. Ty såsom gräs warda the snart af-
hugne, och såsom gröna örter stola
the förwisna.

3. Haf hopp til HERRan, och gör thet
godt är: blif i landet, och född tig rede-
ligen.

4. Haf tin lust i HERRanom; han
skal gifwa dig hwar titt hjerta önskar.

5. Besall HERRanom tin väg, och hop-
pas uppå honom; han skal mål görat.

6. Och skal frambara tin rättfärdighet
såsom et ljus, och tin rätt såsom en
middag.

7. Förbida HERRan, och wänta efter
honom. Harma icke öfwer then,
hvilken all ting efter hans wilja lyf-
samligen framgår.

8. Håll tillbaka af wrede, och öfwer-
gif grymhet: blif icke wred, så at tu
och illa gör.

9. Ty the onde stola utrotade warda;
men the som wänta efter HERRan,
stola ärfwa landet.

10. Thet är ännu en liten tid, så är
then ogudaktige intet mer; och när tu
efter hans rum ser, skal han borta wara.

11. Men the elände stola ärfwa lan-
det, och lust hafwa i stor frid.

12. Then ogudaktige trugar then rätt-
färdiga, och biter sina tänder tillsamman
öfwer honom.

13. Men HERRen ler åt honom; ty
han ser, at hans dag kommer.

14. The ogudaktige draga ut swärdet,
och bända sin båga, at the stola fälla
then elända och fattiga, och slagta the
fromma.

15. Men theas swärd skal gå in i
theras hjerta, och theas båge skal söm-
derbrista.

16. Thet lilla, som en rättfärdig haf-
wer, är bättre än många ogudaktigas
stora häfwor.

17. Ty the ogudaktigas arm skal söm-
derbrytas; men HERRen håller the
rättfärdiga wid magt.

18. HERRen känner the frommas da-
gar; och theas gods skal blifwa erwin-
nerligen.

19. The stola icke på fram komma i
then onda tiden, och i hårda år stola
the nog hafwa.

20. Ty the ogudaktige stola förgås,
och HERRans fiender: om the än woro
såsom en kostelig ång, stola the likwål
förswinna, såsom en röf förswinner.

21. Then ogudaktige borgar, och be-

talat intet; men then rättfärdige är barmhertig och mild.

22. Ty hans wälsignade ärfwa landet; men hans förbannade warda utrotade.

23. Af HÆRranom warder sådan mans gång främjad; och han hafwer lust til hans wäg.

24. Om han faller, warder han ej bortkastad; ty HÆRren håller honom wid handen.

25. Jag hafwer ung warit, och är gammal worden, och hafwer ännu aldrig sett then rättfärdiga förlåten, eller hans såd efter brödd gå.

26. Han är alltid barmhertig, och lärnar gerna; och hans såd stal wälsignad warda.

27. Låt af thet onda, och gör thet goda, och blif i ewig tid.

28. Ty HÆRren ålskar rätten, och öfvergifwer icke sina heliga: ewinnerligen warda the bevarade; men the ogudaktigas såd stal utrotad warda.

29. The rättfärdige ärfwa landet, och blifwa ther inne ewinnerligen.

30. Then rättfärdigas mun talar wißhet, och hans tunga lærer rätten.

31. Hans Guds lag är i hans hjerta: hans steg slinka icke.

32. Then ogudaktige waftar uppå then rättfärdiga, och aftar dräpa honom;

33. Men HÆRren låter honom icke uti hans händer, och förbömmar honom icke, så han dömd warder.

34. Förbida HÆRran, och håll hans wäg, så stal han uphöja dig, så at tu stal ärfwa landet: tu stal se, at the ogudaktige utrotade warda.

35. Jag hafwer sett en ogudaktig, som war fast wäldig, och utbredd sig, och grönskades såsom et lagerbårstrå.

36. Så man gick thet fram om, si, så war han borta: jag frågade efter honom, så wardt han igenlådes funnen.

37. Blif from, och håll dig rätt; ty slika stal det på sistone wäl gå.

38. Men the öfwertråbare stola tillsammans förgås, och the ogudaktige på sistone utrotade warda.

39. Men HÆRren hjälper the rättfär-

diga; han är theas starkhet i niden.

40. Och HÆRren stal wara them biständig, och hjälpa them: han stal undsätta them ifrå the ogudaktiga, och frälsa them; ty the trösta uppå honom.

38. Psalm.

3. Bot-Psalmen.

En Psalm Davids, til äminnelse.

2. HÆRre, straffa mig icke i tin wrede, och nåps mig icke i tin grymhet.

3. Ty tina stött äro fastnade i mig, och tin hand trycker mig.

4. Thet är intet helbregda på min kropp, för titt hots stul, och ingen frid i mina ben, för mina synders stul.

5. Ty mina synder gå öfwer mitt hufvud; såsom en tung börda äro the mig för swära wordna.

6. Mina sår lukta och ruttna, för min galenskap stul.

7. Jag går fröfög och mycket lutande; hela dagen går jag sorgse.

8. Ty mina länder borttorkas med allo, och intet helbregda är på min kropp.

9. Jag är alt för mycket förtrodd och sönderslagen; jag ryter för mitt hjertas oros stul.

10. HÆRre, för dig är alt mitt begär, och min suckan är dig intet fördöls.

11. Mitt hjerta bäsvar; min kraft hafwer mig förlåtit, och mina ögons ljus är icke när mig.

12. Mina wänner och fränder stå gent mot mig, och se min plåga; och mina närmaste tråda fast fjerran:

13. Och the ther efter min själ stå, the gillra för mig: och the som mig ondt wilja, rådslå huru the måga göra stada, och omgåås med all list.

14. Men jag måste wara såsom en döf, och höra intet, och såsom en dumme, then sin mun intet uplåter:

15. Och måste wara såsom en, then ther intet hör, och then ther intet genswar i sin mun hafwer.

16. Men jag bidar, HÆRre, efter dig: tu, HÆRre min Gud, warder mig hörande.

17. Ty jag tänker, at the ju icke stola glädjas öfwer mig: om min fot stappla-

de, skulle the högeligen berömma sig öfwer mig.

18. Ty jag är gjord til at lida, och min wärk är alltid för mig.

19. Ty jag gör min misgerning funnig, och förjer för min synd.

20. Men mine fiender lefwa, och äro mäktige; the mig utan skuld hata, äro store.

21. Och the mig ondt göra för godt, sätta sig emot mig, therefore at jag far efter thet godt är.

22. Förgåt mig icke; HERre min Gud, war icke långt ifrån mig.

23. Skynda tig til at göra mig bistånd, HERre, min hjälp.

39. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga för Jeduthun.

2. Jag hafwer satt mig före, jag wil taga mig wara, at jag icke syndar med min tunga: jag wil hålla min mun tilbaka såsom med betsel, efter jag så måste se then ogudaktiga för mig.

3. Jag är tystnad och stilla worden, och tiger om glädjen, och måste fråta min sorg i mig.

4. Mitt hjerta är brinnande i mig, och när jag tänker ther uppå, warder jag upstånd: jag talar med min tunga.

5. Men HERre, lär mig dock, at thet måste få en anda med mig, och mitt lif et mål hafwa, och jag hädan måste.

6. Si, mine dagar äro en tvårhånd för tig, och mitt lif är såsom intet för tig: huru platt intet äro alla menniskor, the dock så säkra lefwa! Sela.

7. The gå bort såsom en slugge, och göra sig mycken onyttig oro: the samla tilhoppa, och weta icke ho thet så skal.

8. Nu HERre, wid hvad skal jag trösta mig? Uppå tig hoppas jag.

9. Fråls mig ifrån alla mina synder, och låt mig icke för the galna til spott warda.

10. Jag wil tiga, och icke uplåta min mun: tu skal wäl göra.

11. Wänd tin plåga ifrån mig; ty jag är försmäktad för tin hands straff.

12. När tu en tuffar för syndens

skul, så warder hans fågring förtärd såsom af mal. Åt! huru platt intet äro dock alla menniskor! Sela.

13. Hör min bön, HERre, och förnim mitt ropande, och tig icke öfwer mina tårar; ty jag är en främling för tig, och en gäst, såsom alla mina fäder.

14. Håll up af mig, at jag wederqwidder mig, förr än jag bortfar, och är icke mer här.

40. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. Jag förbidde HERran, och han böjde sig til mig, och hörde mitt rop;

3. Och drog mig utu then grufweliga kulan och utu träden, och satte mina fötter uppå et hälleberg, så at jag wist gå kan;

4. Och hafwer gifwit mig en ny wisa i munnen, til at låfwa vår Gud: thet stola många se, och frukta HERran, och hoppas uppå honom.

5. Säll är then, som sitt hopp sätter til HERran, och icke vränder sig til the högfärdiga och the ther med lögn omgå.

6. HERre, min Gud, stora äro tina under och tina tankar, som tu på oss bewisar: tig är ingen ting lik: jag wil förkunna them, och ther om säga, ändock the stå icke til at råfna.

7. Offer och spisofer behaga tig intet; men öronen hafwer tu öpnat mig: tu wil hwarthen bränneoffer eller syndoffer.

8. Lå sade jag: Si, jag kommer; i boken är strifwit om mig:

9. Tin wisa, min Gud, gör jag gerna, och tin lag hafwer jag i mitt hjerta.

10. Jag wil predika rättfärdigheten uti then stora församlingen: si, jag wil icke låta stoppa mig munnen til; HERre, tu wet thet.

11. Tin rättfärdighet fördböljer jag icke i mitt hjerta; om tin sanning och om tin salighet talar jag; jag fördböljer icke tin godhet och trohet uti then stora församlingen.

12. Men HERre, wänd dock icke tin barmhertighet ifrån mig: låt tin godhet och trohet bewara mig alltid.

13. Ly mig ar ondt uppå kommit, thet intet tal på år; mina synder hafwa tagit mig fatt, så at jag icke se kan: the äro flere än håren på mitt hufvud; och mitt hjerta hafwer öfvergift mig.

14. Våt thet tackas dig, HERRE, at tu undsätter mig: skynda dig, HERRE, til at hjälpa mig.

15. Skämme sig, och på skam komme alla the som efter min själ stå, at the stola förgöra henne: falle til rygga, och komme på skam the mig ondt unna.

16. Försträcke sig uti sin skam the som öfver mig ropa: Så, så.

17. Fröjde sig och ware glade i dig alle the som fråga efter dig; och the som tin salighet älska säge altid: HERREN ware högeligen lofswad.

18. Ly, jag är fattig och eländig; men HERREN förjer för mig: tu äst min hjälpare och förlofsare; min Gud, förlofwa icke.

41. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. Gäll är then, som låter sig wårda om then fattiga: honom skal HERREN hjälpa i then onda tiden.

3. HERREN skal bewara honom, och hålla honom wid lif, och låta honom wäl gå på jorden, och icke gifwa honom uti hans fienders wilja.

4. HERREN skal wedergwicks honom på hans sotesång; tu hjälper honom ifrån all hans krankhet.

5. Jag sade: HERRE, war mig nådelig: hela min själ; ty jag hafwer syndat emot dig.

6. Mine owänner talade ondt emot mig: När kan han dö, och hans namn förgås?

7. The komma til at slåda, och menat dock intet utaf hjertat: utan söka något, thet the lasta måga, gå bort och förat ut.

8. Alle the som mig hata, tafla tilhoppa emot mig, och tänka ondt öfver mig.

9. The hafwa beslutit et skalkstycke öfver mig: När han ligger skal han intet upstå igen.

10. Och min wån, then jag mig betrodde, then mitt brödd åt, trampade mig under fötterna.

11. Men du, HERRE, war mig nådelig, och hjälp mig up, så wil jag wedergålla them.

12. Ther på märker jag, at tu et behag til mig hafwer, at min fiende icke skal glädja sig öfwer mig.

13. Men mig uppehåller du, för min fromhets skul, och ställer mig in för ditt ansikte ewinnerligen.

14. Löfswad ware HERREN Israels Gud, ifrå nu alt in til ewighet. Amen, Amen.

42. Psalm.

En undervisning Korah barns, til at föresjunga.

2. Såsom hjorten ropar efter friskt watern, så ropar min själ, Gud, til dig.

3. Min själ törstar efter Gud, efter then lefwande Gud: när skal jag thetill komma, at jag måtte se Guds ansikte?

4. Mina tårar äro min spis dag och natt, då man dageligen til mig säger: Hwar är nu din Gud?

5. När jag nu ther på tänker, så utgiuter jag mitt hjerta wid mig self; ty jag wille gerna gå med hopen, och med them wandra til Guds hus; med glädje och tackfågelse, ibland then hopen som högtid hålla.

6. Hwad bedröfwar du dig, min själ, och äst så orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag skal ännu tacka honom, at han hjälper mig med sitt ansikte.

7. Min Gud, bedröfswad är min själ i mig; therefore tänker jag på dig i thet land wid Jordan och Hermonim, på thet lilla berget.

8. Tina floder fräsa fast, så at et djup brusar här och et djup ther: alla tina wattungågor och böljor gå utöfwer mig.

9. Om dagen hafwer HERREN utlöfwat sin godhet, och om natten sjunger jag honom, och beder til mitt lifs Gud.

10. Jag säger til Gud, min klippa: Hwi hafwer du förgåtit mig? Hwi må-

ste jag gå så sorgse, när min fiende mig tränger?

11. Thet är såsom et mord i mina ben, at mina fiender slamma mig, så the dageligen til mig säga: Hwar är nu tin Gud?

12. Hwad bedröfwar tu mig, min själ, och äst så orolig i mig? Hoppas upp på Gud; ty jag skal ännu tacka honom, at han mitt ansiktets hjälp och min Gud är.

43. Psalm.

Döm mig, Gud, och uträtta min sak emot the oheliga folket: och fräls mig ifrå the falska och onda menniskor.

2. Ty du äst, Gud, min starkhet; hwi bortdrifwer tu mig? Hwi låter tu mig gå så sorgse, så min fiende tränger mig?

3. Sänd titt ljus och tin sanning, at the leda mig, och föra mig til titt helga berg och til tin boning:

4. At jag ingår til Guds altare, til Gud, som min gläbje och fröjd är, och tackar dig, Gud, på harpa, min Gud.

5. Hwad bedröfwar tu mig, min själ, och äst så orolig i mig? Hoppas upp på Gud; ty jag skal ännu tacka honom, at han mitt ansiktets hjälp och min Gud är.

44. Psalm.

En undervisning, Korah barns, til at förefjunga.

2. Gud, wi hafwe med våra brödr, våra fäder hafwa förtält oss hwad tu i theas dagar gjort hafwer fördom.

3. Tu hafwer med tin hand fördrifwit hedningarna; men them hafwer tu insatt: tu hafwer förderfwat folken; men them hafwer tu utwidgat.

4. Ty the hafwa icke intagit landet genom sitt swärd, och theas arm halp them intet; utan tin högra hand, tin arm och titt ansiktets ljus; ty tu hade et behag til them.

5. Gud, tu äst then samme, min Rönning, som Jacob hjelp tillsäger.

6. Igenom dig stole wi nederflå våra

fiender: i titt namn wilje wi undertrampa them som sig emot oss sätta.

7. Ty jag förlåter mig icke uppå min båga, och mitt swärd kan intet hjelpa mig;

8. Utan tu hjälper oss ifrå våra fiender, och gör them til slam, som hata oss.

9. Wi wilje dageligen berömma oss af Gudi, och tacka titt namn ewinnerligen. Sela.

10. Hwi bortdrifwer tu så nu oss, och låter oss til slam warda? och drager icke ut i vår här?

11. Tu låter oss fly för våra fiender, at the som oss hata skola beröfwa oss.

12. Tu låter upåta oss såsom får, och förströör oss ibland hedningarna.

13. Tu säljer titt folk förgåfwe, och tager ther intet före.

14. Tu gör oss til smålet för våra grannar, til spott och hån för them som omkring oss äro.

15. Tu gör oss til et ordspråk ibland hedningarna, och at folken risla hufswudet öfwer oss.

16. Dageligen är min smålet för mig, och mitt ansikte är fullt med skam:

17. At jag måste the försmådare och lastare höra, och fienderna och the hämndgiriga se.

18. At thetta är öfwer oss kommit, och wi hafwe dock intet förgåtit dig, eller otrogit i titt förbund handlat.

19. Vårt hjerta är icke affallit, eller vår gång wiken ifrå tin väg.

20. At tu så sonderflår oss ibland drakar, och öfvertäcker oss med mörker.

21. Om wi vår Guds namn förgåtit hade, och våra händer uplyst til en främmande Gud,

22. Thet kunde Gud wäl finna: nu känner han ju våra hjertans grund.

23. Ty wi warde ju dageligen för tin skul dräpne, och äre räknade såsom slagtefår.

24. Upwäck dig, HERRE; hwi söfwer tu? Wakna up, och bortdrif oss icke med allo.

25. Hwi förddöljer tu titt ansikte? och förgäter vårt elände och tvång?

26. Ty vår sjål är nederbjud til jorden; vår buf låder wid jorden.

27. Statt up, hjelp oss, och förblås oss, för tin godhets skul.

45. Psalm.

En brudwisa och undervisning, Korah barns, om rosen, til at föressunga.

2. Mitt hjerta diktar en stön wisa; jag wil sjunga om en Konung; min tunga är en god skrifwarens penna.

3. Tu äst then dageligaste ibland menniskors barn; tåckelige äro tina läppar; therefore wålsignar dig Gud ewinnerligen.

4. Bind titt swärd wid tin sida, tu hjelte, och pryð dig hårligt.

5. Lyckosamt gånge dig i tin skrud; drag fram för sanningens skul, och til at behålla the elända wid rätt; så skal tin höggra hand bewisa under.

6. Skarpa äro tina skott, så at folken för dig skola nederfalla midt ibland Konungens fiender.

7. Gud, tin stol blifwer altid och i ewighet; titt rikets spira är en rättwis spira.

8. Tu ålskar rättfärdigheten, och hatar ogudaktigt wäsende; therefore hafwer Gud, tin Gud, smort dig med glädjens olja, mer än tina medbröder.

9. Tina kläder äro klart mirrhäm, aloe och kezia, när tu i tin stöna hårlighet utu the elphenbens-palats utgår.

10. Uti tin skrud gå Konunga-ddittrar: bruden står på tin höggra hand uti klart kosteligt guld.

11. Hör dotter, se uppå, och böj tina öron, förgåt titt folk och tin faders hus.

12. Så skal Konungen få lust til tin dagelighet; ty han är tin Herre, och tu skal tilbedja honom.

13. Dottren Tyrus skal wara ther med stänker: the rika i folket skola bedja in för dig.

14. Konungens dotter är gansta hårlig inwärtse; hon är klädd i gylbene stycken.

15. Man förer henne uti stickade kläder in til Konungen; och hennes lefsy-

strar, jungfrurna, som efter henne gå, förer man til dig.

16. Man förer them med glädje och fröjd, och the gå in i Konungens palats.

17. Uti tina faders stad skal tu söner få; them skal tu sätta til Förstar i hela werlden.

18. Jag skal tänka uppå titt namn, barn efter barn: therefore skola folken tacka dig altid och i ewighet.

46. Psalm.

En wisa Korah barns, om ungdomen, til at föressunga.

2. Gud är vår tilflykt och starthet: en hjelp uti the stora bedröfwelser, som oss uppå komne äro.

3. Therefore frukte wi oss intet, om än werlden förginges, och bergen midt i hafwet sjönko.

4. Om än hafwet rasade och swallade, så at för thes bullers skul bergen omfull föllo. Sela.

5. Litwål skal Guds stad lustig blifwa, med sina brunnar, ther then Högstes helga boningar äro.

6. Gud är när them ther inne; therefore skal han wål blifwa: Gud hjälper honom bittida.

7. Hedningarne måste förtwisla, och Konungariken falla; jorden måste förgås, då han sig höra låter.

8. HERren Zebaoth är med oss; Jacobs Gud är vårt beskydd. Sela.

9. Kommer och ser HERrans werk, then på jorden sådan förstöring gör.

10. Then drilig stillar i hela werlden, sönderbryter bågarna, sönderbråtar spetsen, och upbränner wagnarna med eld.

11. Warer stilla, och besinner, at jag är Gud. Jag skal winna pris ibland hedningarna; jag skal winna pris på jorden.

12. HERren Zebaoth är med oss; Jacobs Gud är vårt beskydd. Sela.

47. Psalm.

En Psalm, til at föressunga, Korah barns.

2. Klapper med händerna, allt folk; och fröjdens Gudi med glad röst:

3. Ty HERren, then Aldrahögste, är försträckelig, en stor Konung på hela jorden.

4. Han skal tvinga folk under oss, och hedningar under våra fötter.

5. Han utväljer oss til en arfvedel, Jacobs härlighet, then han älskar. Sela.

6. Gud är upfaren med fröjd, och HERren med klar basun.

7. Låssjunger, låssjunger Gudi; låssjunger, låssjunger vår Konung.

8. Ty Gud är Konung på hela jorden: låssjunger honom förnuffigt.

9. Gud är Konung öfwer hedningar: Gud sitter på sin helga stol.

10. Förstärne ibland folken äro församlade til et folk Abrahams Gudi; ty Gud är fast uphöjd när Herrarna på jorden.

48. Psalm.

En Psalmwisa, Korah barns.

2. Stor är HERren, och högt berömd, uti vår Guds stad, på hans helga Berg.

3. Thet berget Zion är såsom en skön telning, på hwilket hela landet tröstar; på then sidan norr ut ligger then stora Konungens stad.

4. Gud är länd i hans palats, at han bestärmaren är.

5. Ty si, Konungar äro församlade, och med hwarannan framdragne.

6. The hafwa förundrat sig, tå the thetta sågo, wordo håpne och omslörade.

7. Båfwande är them ther påkommit, ångest, såsom en födbande qwinna.

8. Tu sonderbräkar sleppen i hafwet igenom östanwäder.

9. Såsom wi hört hafwe, så se wi thet på HERrans Zebaoths stad, vår Guds stad. Gud håller honom wid magt ewinnerligen. Sela.

10. Gud, wi förbide tin godhet i titt tempel.

11. Gud, såsom titt namn, så är och titt låf, alt in til werldens ändar: tin höggra hand är full med rättfärdighet.

12. Berget Zion fröjde sig, och Juda dötrrar ware glada, för tina rätters skul.

13. Går omkring Zion, och beståder thet, tåljär thes torn.

14. Öfwer grann aft uppå thes murar, och uphöjer thes palats: på thet man ther om må förkunna för the efterkommande.

15. Ty thenne Guden är vår Gud, altid och ewinnerligen; han förer oss såsom ungdomen.

49. Psalm.

En Psalm til at föresjunga, Korah barns.

2. Höder til, alt folk; after här uppå alle I, som på thenna tid lefwen:

3. Både then menige man och Herrar, både rike och fattige, then ene med then andra.

4. Min mun skal tala wißhet, och mitt hjerta förstånd.

5. Wi wilje et godt ordspråk höra, och en skön dist på harpa spela.

6. Hwi skulle jag frukta mig i the onda dagar, när mina förtryckares onda sja omfattar mig?

7. Hwilla sig förlåta uppå sitt gods, och trotsa uppå sina stora rikebomar.

8. Kan dock en broder ingen förlösa, eller Gudi någon försöna:

9. Ty thet kostar för mycket at förlösa theas sja; så at han måste låta thet bestå ewinnerligen:

10. Om han och än länge lefwer, och grafwen icke ser.

11. Ty man skal se, at sådane wise dock dd, så wål som the dårar och galne förgås, och måste låta sitt gods at andra.

12. Med theas tankar står thet altså: Theas hus wara förutan anda, theas boningar blifwa ifrå slägte til slägte, och the hafwa stor åra på jorden.

13. Likwål funna the icke blifwa i sådan wärdighet; utan måste hådan såsom få.

14. Thenne theas handel är altsamman galenskap; likwål låfwa thet theas efterkommande med sin mun. Sela.

15. The ligga i grafwen såsom får; döden gnager them: men the fromme stola hasteligen på råda öfwer them, och

theras trotsande måste förgås ; uti grafven måste the blifwa.

16. Men Gud skal förlösa min själ utu grafvens wäld ; ty han hafwer uptagit mig. Sela.

17. Skdt ther intet om, når en rik warder, om hans huses hårlighet stor warder.

18. Ty han skal i sin dödsstid intet med sig taga, och hans hårlighet far intet efter honom.

19. Utan han tröstar på thetta goda lefwandet, och prisar thet, når en gör sig goda dagar.

20. Så fara the efter sina fåder, och få aldrig se ljuset.

21. Korteligen : når en menniska är i wärdighet, och hafwer icke förstånd, så far hon hådan såsom få.

50. Psalm.

En Psalm Asaphs. HERren Gud, then mäktige, talar, och kallar werlden, ifrå solens upgång alt in til nedergången.

2. Af Zion går up Guds hårliga sten.

3. Wår Gud kommer, och tiger intet ; förtärande eld går för honom, och omkring honom en mäktig storm.

4. Han kallar himmel och jord, at han skal döma sitt folk.

5. Församler mig mina heliga, som förbundet mer äfta än offer.

6. Och himlarne stola förkunna hans rättfärdighet ; ty Gud är domaren. Sela.

7. Hör, mitt folk ; låt mig tala ; Israael, låt mig ibland tig betygga : Jag Gud, är tin Gud.

8. För titt offers skal straffar jag tig intet ; äro dock tina bränneoffer altid för mig.

9. Jag wil icke taga orar utu titt hus, eller bodar utu tina stall.

10. Ty alla djur i skogen äro mina, och bostapen på bergen, ther the i tusende tal gå.

11. Jag känner alla foglar på bergen, och allahanda djur på marken äro för mig.

12. Om mig hungrade, wille jag in-

tet säga tig ther af ; ty jordens krets är min, och alt thet ther uti är.

13. Menar tu, at jag orkött äta wil, eller bodfablod dricka ?

14. Offra Gudi tackoffer, och betala then Högste titt löfte :

15. Och åkalla mig i nöden, så wil jag hjälpa tig, så skal tu prisa mig.

16. Men til then ogudaktige säger Gud : Hwi förkunnar tu mina rättor, och tager mitt förbund i tin mun ?

17. Efter tu dock hatar tuktan, och kastar mitt ord bak om tig.

18. Når tu ser en tjuf, så löper tu med honom, och hafwer tin del med hortarlar.

19. Tin mun låter tu tala thet ondt är, och tin tunga bedrifwer falskhet.

20. Du sitter och talar emot tin broder ; tin moders son förtalar tu.

21. Thetta gör tu, och jag tiger : thet menar tu, at jag skulle wara lika som tu ; men jag skal straffa tig, och sätta tig thet under bögonen.

22. Märker dock thet, I som Gud förgåten, på thet at jag icke en gång bortrycker och är så ingen förlösare mer.

23. Then ther tack offrar, han prisar mig : och ther är wägen, at jag wisar honom Guds salighet.

51. Psalm.

4. Bot-Psaln.

En Psalm Davids, til at förefjunga,

2. Lå then Propheten Nathan til honom kom, når han til BathSeba ingången war.

3. Gud, war mig nådelig, efter tin godhet ; och afplana min synd, efter tin stora barmhertighet.

4. Råd mig wäl af min misgjerning, och rensa mig ifrå min synd.

5. Förty jag känner min misgjerning ; och min synd är altid för mig.

6. Mot tig allena hafwer jag syndat, och illa gjort för tig ; på thet tu må rätt blifwa i tina ord, och icke straffad blifwa, då tu dömd warder.

7. Si, jag är af syndelig såd född ; och min moder hafwer mig i synd afslat.

8. Si, tu hafwer lust til sanningen,

then i thet förbodoa ligger; tu låter mig weta then hemliga wîsheten.

9. Skåra mig med Isop, at jag må ren warda; två mig, at jag må snöhwit warda.

10. Låt mig höra glädje och fröjd, at the ben som tu förtroßat hafwer, måga fröjda sig.

11. Wänd bort titt ansikte ifrå mina synder, och afplana alla mina misßgerningar.

12. Skapa i mig, Gud, et rent hjerta, och gif i mig en ny wiß anda.

13. Förtästa mig icke ifrå titt ansikte, och tag icke tin Helga Andra ifrå mig.

14. Trösta mig igen med tin hjälp, och then frimodige Anden uppehålle mig.

15. Ty jag wil lära öfwerträdarena tina wägar, at syndarena måga wända sig til tig.

16. Fråls mig ifrå blodskulder, Gud, som min Gud och frälsare är; at min tunga må låfwa tin rättfärdighet.

17. HERR, uplåt mina läppar, at min mun må förkunna tin pris.

18. Ty tu hafwer icke lust til offer; eljes wille jag wäl gifwa dig thet; och bränneoffer behaga dig intet.

19. The offer som Gudi behaga, äro en bedröfwadt ande; et bedröfwadt och förtroßadt hjerta warder tu, Gud, icke föraktande.

20. Går wäl mot Zion, efter tin nåd; upbygg murarna i Jerusalem.

21. Lå stola dig behaga rättfärdighetens offer, bränneoffer och heloffer; lå skal man oxar uppå titt altare offra.

52. Psalm.

En undervisning Davids, til at föresjunga,

2. Lå Doege, then Edomeen, kom och bebådade Saul, och sade: David är uti Ahimelechs hus kommen.

3. Hwad högmödas tu, tyran, at tu kan stada göra? efter dock Guds godhet ännu dageligen warar.

4. Tin tunga far efter stada, och står med lögn, såsom en skarp rakelknif.

5. Tu talar hellre ondt än godt, och hellre falskt än rätt. Sela.

6. Tu talar gerna allt thet som til förderf tjenar, med en falsk tunga.

7. Therefore skal och Gud med allo förderfwa dig, och söndertrösa dig, och utu hyddan rycka dig, och utu the lefwandes land utrota dig. Sela.

8. Och the rättfärdige stola thet se, och frukta sig, och stola le åt honom.

9. Si, thet är then man, som icke höll Gud för sin tröst, utan förlåt sig uppå sin stora rikeedom, och war mågtig til at göra stada.

10. Men jag skal blifwa såsom et grönt olivettrå i Guds hus: jag förlåter mig på Guds godhet alltid och förutan anda.

11. Jag tackar dig ewinnerligen; ty tu kan wäl görat: och wil förbida titt namn; ty tine helige hafwa thet fröjd utinnan.

53. Psalm.

En undervisning Davids, i chorena, dmsom at föresjunga.

2. The galne säga i sitt hjerta: Thet är ingen Gud til. The dåga intet, och äro en stygghelse wordne uti theas onda wäsende. Ingen är som godt gör.

3. Gud såg af himmelen uppå menniskors barn, at han måtte se om thet någon förståndig wore, then efter Gud frågade.

4. Men the äro alle affallne, och allesammans odugelige; thet är ingen som godt gör, ja, icke en.

5. Wilja lå the ogerningsmän icke låta säga sig? the thet mitt folk fråta, på thet the stola söda sig. Gud åfalla the intet.

6. Men thet frukta the sig, thet intet at frukta är; ty Gud förstingrar the plågares ben: tu gör them til skam; ty Gud försmår them.

7. Åh! at hjälpen utaf Zion öfwer Israel komma måtte, och Gud sitt fångna folk förlöfte; så skulle Jacob fröjda sig, och Israel glad wara.

54. Psalm.

En undervisning Davids, til at föresjunga på strängaspel,

2. Lå the af Siph kommo och sade til Saul: David hafver förböldt sig når of.

3. Hjelp mig, Gud, genom titt namn, och skaffa mig rätt, genom tin magt.

4. Gud, hör min bön; förnim min muns tal.

5. Ty stolte sätta sig emot mig, och våldsswerkare stå efter min själ, och hafwa intet Gud för bögonen. Sela.

6. Si, Gud står med mig; HERren uppehåller min själ.

7. Han skal betala mina fiender thet onda. Förstör thet genom tin trohet;

8. Så wil jag göra dig et glädjecofter, och tacka, HERre, titt namn, at thet så trösteligt är.

9. Ty tu hjälper mig utur all min nöd, at mina bögon måga på mina fiender lust se.

55. Psalm.

En undervisning Davids, til at föressjunga på strängspel.

2. Gud, hör min bön, och förbödj mig icke för mitt bedjande.

3. Åtta uppå mig, och hör mig huru jämmerligen jag klagar och gråter.

4. At fienden så ropar, och then ogudaktige tränger; ty the wilja komma mig på stada, och åro mig svårligen wrede.

5. Mitt hjerta ångslas i mitt lif, och dödens fruktan är fallen uppå mig.

6. Fruktan och bånwande är mig uppå kommit, och grufwelse hafwer öfwerfallit mig.

7. Jag sade: O! hade jag wingar såsom duftvår, at jag måtte flyga, och någonsstädes blifwa.

8. Si, så wille jag draga mig långt bort, och blifwa i önen. Sela.

9. Jag wille stynda mig, at jag måtte undkomma för storm och öwåder.

10. Ödr, HERre, theas tungor öense, och låt them förgå; ty jag ser orätt och tråtor i staden.

11. Sådant går dag och natt allt omkring inom hans murar: möda och arbete är ther inne.

12. Dråten regerar ther inne; lögn och bedrägeri wänder intet igen uppå hans gator.

13. Om min fiende stämde mig, wille jag thet lida; och om min hatare trugade mig, wille jag gömma mig bort för honom.

14. Men tu åst min stallbroder, min skaffare, och min lände wån.

15. Wi, som wånligt omgingos inbördes med hwar annan, wi wandrade i Guds hus tilhopa.

16. Döden öfwerfalle them; och fare the lefwande uti hetswetet; ty all skalkhet är uti theas hop.

17. Men jag wil ropa til Gud, och HERren skal hjälpa mig.

18. Om afton, morgon och middag wil jag klaga och gråta; så skal han höra min röst.

19. Han förbörser min själ ifrå them som wilja til werka med mig, och skaffar henne ro; ty the åro många emot mig.

20. Gud skal hörat, och spåka them, then alltid blifwer, Sela; ty the wån-da sig icke, och frukta Gud intet.

21. Ty the lägga sina händer uppå hans fridsamma, och ohelga hans förbund.

22. Theas mun är halare än smör, och the hafwa dock örlig i sinnet: theas ord åro lenare än olja, och åro dock bara swård.

23. Rasta tin omsorg uppå HERran: han skal försörja dig, och skal icke låta then rättfärdiga i oro blifwa til ewig dig.

24. Men, Gud, tu skal nederstörta them uti then djupa kulan: the blodgiger och falske stola icke komma til sin halftwa ålder; men jag hoppas uppå dig.

56. Psalm.

Et gylbene klenodium Davids, til at föressjunga, om then stumma duftvån ibland the främmande, tå the Philisteer grepo honom i Gath.

2. Gud war mig nådelig; ty menniskor wilja nederfänka mig: dageligen strida the, och tränga mig.

3. Mina fiender nederfänka mig dageligen; ty många strida emot mig högmödeligen.

4. Når jag fruktar mig, så hoppas jag uppå dig.

5. Jag wil prisa Guds ord; på Gud wil jag hoppas, och intet frukta mig; hwad skulle något kött göra mig?

6. Dageligen strida the emot mina ord; alla theas tankar äro, at the måga göra mig ondt.

7. The hålla tilhoppa, och wakta, och taga wara uppå mina hålar, huru the min själ gripa måga.

8. Hwad ondt the göra, thet är allaredan tilgiftit, säga the. Gud störte sådana mennistor ned utan all nåd.

9. Räkna min flykt: fatta mina tårar uti tin lågel: utan twiswel räknar tu them.

10. Lå måste mina fiender tillbaka wända: når jag ropar, förmärker jag, at tu min Gud äst.

11. Jag wil prisa Guds ord; HERRans ord wil jag prisa.

12. Uppå Gud hoppas jag, och fruktat mig intet: hwad kunna mennistor göra mig?

13. Jag hafwer gjort tig löfte, Gud, at jag tig tacka wil;

14. Ty tu hafwer frålst min själ ifrå döden, mina fötter ifrå fall; at jag må wandra för Gudi uti the lefwandes ljus.

57. Psalm.

Et gyldene klenodium Davids, til at föressjunga, at han icke borta blef, så han för Saul flydde in i kulan.

2. Gud, war mig nådelig, war mig nådelig; ty uppå tig tröstar min själ: och under tina wingars slugga hafwer jag tilflykt, til thes at thet onda går öfwer.

3. Jag ropar til Gud, then Albrahögste, til Gud, then på min jämmer en anda gör.

4. Han sänder af himmelen, och hjälper mig ifrå mina förtroffares försmåelse. Sela. Gud sänder sin godhet och trohet.

5. Jag ligger med min själ ibland lejon; mennistors barn äro lågor; theas tänder äro spjut och pilar, och theas tungor skarpa swärd.

6. Uphöj tig, Gud, öfwer himmelen, och tin ära öfwer all werlden.

7. The ställa för min gång nåt, och nedtrycka min själ; the gräfwa för mig en grop, och falla sjelfre ther uti. Sela.

8. Mitt hjerta är redo, Gud; mitt hjerta är redo, at jag skal sjunga och låfwa.

9. Wafna up, min ära, wafna up psaltare och harpor; bittida wil jag upwafna.

10. HERRE, jag wil tacka tig ibland folken; jag wil låffsjunga tig ibland hedningarna;

11. Ty tin godhet är så widt som himmelen är, och tin sannfärdighet, så widt som skarne gå.

12. Uphöj tig, Gud, öfwer himmelen, och tin ära öfwer all werlden.

58. Psalm.

Et gyldene klenodium Davids, til at föressjunga, at han icke förgicks.

2. Ären I så dummar, at I icke tala wiljen hwad rätt är? och döma hwad list är, I mennistors barn?

3. Ja, af blott ondsta gören I orätt i landet, och följen efter med edra händer, och gören öfwerwåld.

4. The ogudaktige äro afwige af moderlifwet: the lugare fara wilse alt ifrå moderlifwet.

5. The rasa, såsom en orm rasar; såsom en döf huggorm, then sitt bra tilstoppar,

6. At han icke skal höra tjusarens röst, beswärjarens, then wål beswärja kan.

7. Gud, sönderbryt theas tänder i theas mun: sönderslå, HERRE, orektänderna af the unga lejon.

8. The stola förgås såsom watn, thet bortflyter: the skuta med sina pilar, men the gå sönder.

9. The förgås, såsom en snigel försmåttas; såsom en quinnas otidiga börd, se the intet solen.

10. Förr än edra törnen på bustarne mogna warda, skal wreden i wårten borttrycka them.

11. Then rättfärdige skal glädja sig, når han en sådan hämnd ser, och skal två sina fötter uti then ogudaktigas blod;

12. At man skal såga: Then rättfärdige måste thet ju njuta: Gud är ju ännu domare på jorden.

59. Psalm.

Et gyldene klenodium Davids, til at föressjunga, at han icke borta blef, då Saul sände bort och lät bewara hans hus, på thet at han måtte dråpa honom.

2. Fråls mig, min Gud, ifrå mina fiender, och beskydda mig för them som sig emot mig sätta.

3. Fråls mig ifrå the ogerningsmän, och hjælp mig ifrå the blodgiriga.

4. Ty si, HERre, the maktta efter min själ: the starke församla sig emot mig, utan min skuld och misgärning.

5. The löpa, utan min skuld, och bereda sig: wakna up, och möt mig, och se thet til.

6. Tu, HERre Gud Zebaoth, Israels Gud, wakna up, och hemsök alla hedningar: war ingen nådelig af them, som sådane förstökade ogerningsmän äro. Sela.

7. Om aftonen lät them och tjuta igen, såsom hundar, och löpa omkring i staden.

8. Si, the tala med hwarannan; swär äro i theas läppar: Ho skulle thet höra?

9. Men, HERre, tu skal le åt them, och bespotta alla hedningar.

10. För theas magt håller jag mig in til dig; ty Gud är mitt bestärm.

11. Gud bewisar mig rikeligen sin godhet; Gud låter mig lust se på mina fiender.

12. Dråp them icke, at mitt folk icke förgåter thet; men försked them med tin magt, HERre, vår sköld, och nederslå them.

13. Theas lära är altsammans synd; och the blifra fast i sin högfärd, och predila intet annat än bannor och motsägelse.

14. Förgör them utan all nåd; förgör them, så at the intet mer äro, och befinna måga, at Gud är råbände i Jacob öfver all werlden. Sela.

15. Om aftonen lät them och tjuta

igen, såsom hundar, och löpa omkring i staden.

16. Låt them löpa hit och tit efter mat, och tjuta, om the icke måtte warda.

17. Men jag wil sjunga om tin godhet; ty tu äst mitt bestärm och tilflygt i min nöd.

18. Jag wil låssjunga dig, min tröst; ty tu Gud, äst mitt bestärm och min gunstige Gud.

60. Psalm.

Et gyldene klenodium Davids, til at föressjunga, om et gyldene rosenspan, til at lära;

2. Då han stridt hade med the Syrer i Mesopotamien, och med the Syrer af Zoba; då Joab omvände, och slog the Edomeer i salt dalen, tolstufende.

3. Gud, tu som öf bortdrifwit och förstrött hafwer, och war vred, trösta öf igen.

4. Tu som jorden hafwer berört, och remna låtit, hela hennes refwor, then så förfallen är.

5. Ty tu hafwer bewist titt folk et hårdt ting: tu hafwer gifwit öf en dryck af win, at wi omkull falla måste.

6. Men tu hafwer dock gifwit et tekin them som dig frukta, hwilket the upreste, at the skulle säkre wara. Sela.

7. På thet tina wänner stola förloste warda, så hjælp nu med tin höggra hand, och hör öf.

8. Gud talar i sin helgedom; thes gläder jag mig, och wil dela Sichein, och asmåta Succoths dal.

9. Gilead är min; min är Manasse; Ephraim är mitt hufwuds magt; Juda är min Förste;

10. Moab är mitt tvättelar; mina stor sträder jag utöfwer Edom; Philisteas fågnar mig.

11. Ho wil föra mig uti en fast stad? Ho leder mig in til Edom?

12. Skal icke tu göra thet, Gud, som öf bortdrifwit, och icke utdrog, Gud, med vår hår?

13. Skaffa öf bistånd i nbben; ty menniskors hjælp är fåsång.

14. Med Gud wilje wi mågtiga ting göra: han skal undertråda våra fiender.

61. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga på strängaspel.

2. Hör, Gud, mit rop, och åkta uppå min bön.

3. Här nedre på jorden ropar jag til dig, när mitt hjerta i ångest är: för mig dock uppå en hög klippa.

4. Ty du åst min tillflykt, et starkt torn för mina fiender.

5. Jag wil bo uti tin hydda til ewig tid, och min tröst hafwa under tina wingar. Sela.

6. Ty tu, Gud, hörder mina löften: tu lödnar them wål, som titt namn frukta.

7. Tu gifwer Konungen långt lif, at hans år wara ifrå slägte til slägte:

8. At han må ewigt för Gudi sittande blifwa: bewisa honom godhet och trohet, at the bewara honom;

9. Så wil jag låssjunga titt namn ewinnerligen, at jag må betala mina löften dageligen.

62. Psalm.

En Psalm Davids, för Jeduthun, til at föresjunga.

2. Min själ wäntar allenast i stillhet efter Gud, then mig hjälper.

3. Ty han är min tröst, min hjälp, mitt bestårm, at intet ondt skal omslörta mig, ehuru stort thet och är.

4. Huru länge gån I så alle en efter, at I mågen dråpa honom, såsom en lutande wågg och en remnad mur?

5. The tänka allenast, huru the måga förtrycka honom; the winlägga sig om lögn: the gifwa goda ord; men i hjertat hanna the. Sela.

6. Men min själ wäntar allenast efter Gud; ty han är mitt hopp.

7. Han är min tröst, min hjälp och mitt bestårm, at jag icke faller.

8. När Gudi är min salighet, min åra, min starthets klippa; mitt hopp är til Gud.

9. Hoppens uppå honom altid: I folk, utgjuter edert hjerta för honom:

Gud är vårt hopp. Sela.

10. Men menniskorna äro dock ju intet; the myndige sela och: the måga mindre än intet, så många som the äro.

11. Förlåter eder icke uppå orätt och öfwerwåld; håller eder icke til sådant, thet intet wårdt är; faller eder rikedom til, så lägger icke hjertat ther uppå.

12. Gud hafwer et ord talat, thet hafwer jag ofta hört, at Gud allena mågtig är.

13. Och tu, HERre, åst nådelig, och sonar hwar och en såsom han förtjenar.

63. Psalm.

En Psalm Davids, då han war i Juda ökn.

2. Gud, tu åst min Gud; bittida wäknar jag up til dig; min själ törstar efter dig; mitt kött längtar efter dig uti et torrt och törstigt land, ther intet watern är.

3. Ther ser jag efter dig i tin belgedom, at jag måtte ståda tin magt och åra.

4. Ty tin godhet är bättre än lif: mina läppar prisa dig.

5. Ther wille jag gerna låfwa dig i mina lifsdagar, och uplyfta mina händer i titt namn.

6. Thet wore mitt hjertas fröjd och lust, då jag dig med glad mun låfwa skulle.

7. När jag mig i sång lägger, så tänker jag uppå dig: när jag upwäknar, så talar jag om dig.

8. Ty tu åst min hjälpare, och under tina wingars skugga wil jag fröjda mig.

9. Min själ håller sig in til dig: tin högra hand uppehåller mig.

10. Men the stå efter min själ, til at öfwerfalla mig: the måste under jorden nederfara.

11. The måste falla för swärd, och råfwarne til lott blifwa.

12. Men Konungen fröjdar sig i Gudi: then wid honom swär, han skal prisad warda; ty the lögnmunnar stola tilstoppade warda.

64. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. Hör, Gud, min röst i min klagan:

bewara mitt lif för then grufweliga fienden.

3. Försthl mig för the ondas församling, för theas hop, som illa göra;

4. The ther stårpa sina tungor såsom et swård, och stjuta med sina förgiftiga ord såsom med pilar:

5. At the måga lönligen stjuta then fromma: med hast stjuta the uppå honom, utan all fruktan.

6. The åro djerfve med sina onda anfåg, och talas wid, huru the snaror lägga wilja, och säga: Ho kan se them?

7. The dista skalkhet, och hållat hemligt; the åro illfundige, och hafwa listiga skalkstycken före.

8. Men Gud skal hasteligen stjuta them, så at them skal swida efter.

9. Theas egen tunga skal fälla them; så at them bespotta skal hwar och en som them ser.

10. Och alla menniskor som thet se, skola frukta sig, och säga: Thet hafwer Gud gjort, och förmärka, at thet år hans gerning.

11. The rättfärdige skola fröjda sig af HERanom, och förtrösta uppå honom; och alla fromma hjertan skola ther af berömma sig.

65. Psalm.

En Psalm Davids för en wisa, til at föresjunga.

2. Gud, man låfwar tig i stillhet i Zion, och tig betalar man löfte.

3. At tu hörer bön; thesfore kommer alt bitt til tig.

4. Wår misgerning trycker oss hårdeligen: förlåt oss våra synder.

5. Sål är then tu utwålsjer, och hafwer honom til tig, at han skal bo i tina gårdar: han hafwer en rik tröst af titt hus, thet helga templet.

6. Hör oss, efter then underliga rättfärdigheten, Gud wår salighet, tu som åst allas hopp på jorden och fjerran på hafwet:

7. Tu, som bergen stadiga gör i sin kraft, och begjordad åst med magt:

8. Tu, som stillar hafwets brusande, thes böljors brusande, och folkens buller;

9. At the som wid the landsändar bo, skola försträcka sig för tina tekn: tu gläder alt thet som röres, både om morgonen och om aftonen.

10. Tu besöker landet, och watnar thet, och gör thet mycket rikt; Guds fålla hafwer watn tilfyllest: tu låter thes korn wål trifwas; ty alltså brukar tu landet.

11. Tu watnar thes fåror, och fuktat thet upplöjdt år; med regn gör tu thet blött, och wålsignar thes wårt.

12. Tu kröner året med titt goda, och tina fotspår drypa af fetma.

13. The boningar i öken åro och festa, så at the drypa; och högarne åro alt omkring lustige.

14. Jordmarken år full med får, och dalarne stå tjockt med såd, så at man glädes ther wid, och sjunger.

66. Psalm.

En Psalmwisa, til at föresjunga. Tröjdens Gudi alla land.

2. Låssjunger, til at åra hans namn: priser honom hårligen.

3. Säger til Gud: Huru underlige åro tina gerningar! Tina fiender skal thet sela, för tin stora magt.

4. Alla land tilbedje tig, och låssjunge tig, låssjunge titt namn. Sela.

5. Kommer och ser uppå Guds werk, then så underlig år i sina gerningar ibland menniskors barn.

6. Han förwandlar hafwet uti thet torra, så at man til fots öfwer watnet går: thes fröjde wi oss i honom.

7. Han år rådande med sin kraft ewigherligen; hans ögon slåda på folken: the affällige skola icke kunna uphåfwa sig. Sela.

8. Låfwer, I folk, wår Gud; låter hans låf widt hördt warda;

9. Then wår själ wid lif behåller, och låter våra fötter icke slita.

10. Ty, Gud, tu hafwer försökt oss, och pröfwat oss, såsom julfwer pröfwadt warder.

11. Tu hafwer fört oss uti håftelse: tu hafwer lagt en tunga på våra länder.

12. Tu hafwer låtit komma menni-

stor öfwer vårt hufvud: vi äre komne i eld och i watn; men tu hafwer utfört oss, och wederqwidt oss.

13. Thersföre wil jag med bränneoffer gå in uti titt hus, och betala tig mina löften,

14. Såsom jag mina läppar uplåtit hafwer, och min mun talat hafwer i min nöd.

15. Jag wil göra tig feta bränneoffer af brända wädrar; jag wil offra oxar och bockar. Sela.

16. Kommer hit, hörer til, I alle som Gud frukten; jag wil förtälja hwad han min själ gjort hafwer.

17. Til honom ropade jag med min mun, och prisade honom med min tunga.

18. Om jag något förhade i mitt hjerta, så worde HERren mig ej hörande.

19. Thersföre hörer mig Gud, och altar uppå min bön.

20. Låfwad ware Gud, then min bön icke förkastar, eller wänder sin godhet ifrå mig.

67. Psalm.

En Psalmwisa, til at föresjunga på strängaspel.

2. Gud ware oss nådelig, och wålsigne oss: han låte sitt ansikte lysa oss, Sela.

3. At wi på jorden måge känna hans nåd, ibland alla hedningar hans salighet.

4. Gud, tig tacke folken: alla folk tacke tig.

5. Folken fröjde sig och glädjes, at tu dömmar folken rätt, och regerar folken på jorden. Sela.

6. Gud, tig tacke folken: alla folk tacke tig.

7. Landet gifwer sin frukt: Gud war Gud wålsigne oss.

8. Gud wålsigne oss; och all werlden frukte honom.

68. Psalm.

En Psalmwisa Davids, til at föresjunga.

2. Gud stånde up, at hans fiender måga förströdde warda, och the honom

hata, fly för honom.

3. Fördrif them såsom en rök fördrifwen warer; såsom war försmält för eld, så förgånge the ogudaktige för Gudi.

4. Men the rättfärdige fröjde sig, och ware glade för Gudi, och fröjde sig af hjertat.

5. Sjunger Gudi, lässjunger hans namn: görer honom nåd, som sakta fram far: han heter HERren; och glädjens för honom.

6. Then en fader är åt faderlösa, och en domare för enkör: han är Gud i sin helga boning;

7. En Gud, som the ensamma gifwer huset fullt med barn; then ther fångar utför i rättan tid, och låter the affsliga blifwa i thet torra.

8. Gud, så tu utdrog för titt folk, så tu gick i öken, Sela.

9. Så båfwade jorden, och himlarne drupo för thenna Guden i Sinai; för Gudi, som Israels Gud är.

10. Men nu gifwer tu, Gud, et nådeligt regn: och titt arf, thet torrt är, wederqwidar tu,

11. At tina djur måga bo ther uti. Gud, tu wederqwidar the elända med tin godhet.

12. HERren gifwer ordet med en stor Evangelisters skara.

13. Konungarne för härarna äro med hwar annan wänner, och husåran utskiftar rofwet.

14. När I liggen i marken, så glimmar thet såsom dufwowingar, hwilla såsom silfwer och guld glittra.

15. När then Allsmågtige allestädes ibland them Konungar sätter, så warer klart ther mörkt är.

16. Guds berg är et fruktsamt berg, et stort och fruktsamt berg.

17. Hwi springen I, stora berg? Gud hafwer lust til at bo på thetta berget; och HERren blifwer ther och ewinnerligen.

18. Guds wagn är många tusende tusende; HERren är ibland them på thet helga Sinai.

19. Tu hafwer farit up i högden, och hafwer fångat fångelfet: tu hafwer

undfått gåfvor för mennistorna, the affälliga och, at HERren Gud skal ändå likväl blifwa ther.

20. Låfwad ware HERren dageligen: Gud lägger och en börda uppå; men han hjälper och och. Sela.

21. Wi hafwe en Gud, en Gud, then ther hjälper, och HERran HERran, then ifrå döden frälser.

22. Men Gud skal sonderflå hufvudet på sina fiender, samt med theras hjesa, som blifwa i theras synder.

23. Dock säger HERren: Jag wil hämta somliga ibland the feta; utu haffens djup wil jag somliga hämta.

24. Thersföre skal tin fot uti fiendernas blod färgad warda, och tina hundar stola thet slicka.

25. Man ser, Gud, huru tu går; huru tu, min Gud och Konung, i helgedomen går.

26. The sångare gå framföre, ther näst the spelman ibland pigor, som slå på trummor.

27. Låfwer HERran Gud i församlingarna, för Israels brunn.

28. Ther är råddande ibland them then lilla BenJamin, Juda Förstar, med theras hopar, Sebulons Förstar, Naphthali Förstar.

29. Tin Gud hafwer uprättat titt rike: thet stark, Gud, i och; ty thet är titt verk.

30. För titt tempel stul i Jerusalem stola Konungar föra tig slänker.

31. Estraffa djuret i rören, ochhoparna ibland theras kalfwar, the ther drifwa för penningars stul: han förströr the folk, som gerna örliga.

32. The Förstar utur Egypten stola komma: Ethiopien skal utsträcka sina händer til Gud.

33. I Konungariket på jorden, sjunger Gudi; låfssjunger HERranom, Sela,

34. Then ther wistas i himmelen, allestädes af begynnelsen: si, han skal gifwa sitt dunder kraft.

35. Gifwer Gudi magten: hans härlighet är i Israel, och hans magt i styn.

36. Gud är underlig i sin helgedom;

han är Israels Gud; han skal gifwa folken magt och kraft: låfwad ware Gud.

69. Psalm.

En Psalm Davids, om rosorna, til at förefjunga.

2. Gud hjälp mig; ty watn går alt in til min själ.

3. Jag sjunker ned i djup dy, ther ingen botn uti är; jag är kommen uti djupt watn, och floden wil fördränka mig.

4. Jag hafwer ropat mig trött; min hals är hes; synen förgås mig, at jag så länge måste bida efter min Gud.

5. The som mig utan skuld hata, äro flere, än jag håren på hufvudet hafwer: the som mig med ofstål förfölja och förderfwa, äro mågtige; jag måste betala thet jag intet röfwat hade.

6. Gud, tu wet min galenskap, och mina skulder äro tig intet förskyllda.

7. Låt them icke på mig til skam komma, som tig förbida, HERre, HERre Zebaoth: låt them icke til blygd komma, som tig söka, Israels Gud.

8. Ty för tin skuld lider jag försmädelse: mitt ansikte är fullt med blygd.

9. Jag är mina bröder främmande worden, och otånd min moders barn.

10. Ty titt hus nitålstan upprätor mig; och theras försmädelser, som tig häda, falla uppå mig.

11. Och jag gret, och fastade bitterligen, och man begabbade mig ther til.

12. Jag drog en säck uppå; men the gjorde ther lek af.

13. The som i porten sitta, tafla om mig, och i drickenskap qwäder man om mig.

14. Men jag beder, HERre, til tig, i behagelig tid; Gud, efter tin stora godhet, hör mig med tin trofasta hjälp.

15. Uptag mig utu träden, at jag icke nederfsjunke, at jag må frälst warda ifrå mina hatare, och utu the djupa watn:

16. At wattufloden icke fördränker mig, och djupet icke upslukar mig, och

gapet på groppen icke igentäppes öfver mig.

17. Hör mig, HERRE; ty din godhet är tröstelig: wänd dig till mig, efter din stora barmhertighet:

18. Och bortgöm icke ditt ansikte för din tjänare; ty mig är ångest: hör mig snarligen.

19. Räkta dig till min själ, och förlossa henne: förlossa mig, för mina fienders skul.

20. Du wet min försmädelse, skam och blugg: alla mina fiender äro för dig.

21. Försmädelse bräkar mig hjertat sönder, och kränker mig: jag väntar, att någon wille warakunna sig; men ther är ingen, och efter hugswalare; men jag finner ingen.

22. Och the gåfwo mig galla åta, och åtika dricka uti min stora törst.

23. Theras bord warde för them en snara, till wedergållning, och till en fälla.

24. Theras ögon warde mörka, så att the intet se, och theras länder låt slädsf ostadiga wara.

25. Utgjut din ogunst uppå them, och din grymma wrede gripe them.

26. Theras boning warde öde, och ingen ware som uti theras hyddor bor.

27. Ty the förslöja then du slagit hafwer, och berömma, att du slår tina illa.

28. Låt them falla uti then ena synden efter then andra, att the icke komma till din rättfärdighet.

29. Utsträpa them utu the lefwandes bok, att the med the rättfärdiga icke upstrifne warda.

30. Men jag är eländig, och hafwer ondt: Gud, din hjälp beskydde mig.

31. Jag wil läfwa Guds namn med en wisa, och wil högeligen ära honom med tackfälske.

32. Thet skal bättre täckas HERRE: nom än en stut, then horn och klöfwar hafwer.

33. The elände se thet, och glädja sig: och the som Gud söka, them skal hjertat lefwa.

34. Ty HERREN hör the fattiga, och föraktar icke sina fångna.

35. Honoin läfwe himmelen, jorden

och hafwet, och allt thet ther uti röres.

36. Ty Gud skal hjälpa Zion, och bygga Juda städer, att man ther bo skal, och besitta them;

37. Och hans tjänares såd skal ärfwa them; och the som hans namn älska, skola blifwa ther inne.

70. Psalm.

En Psalm Davids, till att föressunga, till äminnelse.

2. Skyndas dig, Gud, till att frälssa mig; HERRE, till att hjälpa mig.

3. Skämmen sig, och komme på skam the som efter min själ stå: wände till rygga, och komme på skam the mig ondt önska.

4. Att the måtte på skam komma igen, som öfwer mig ropa: Så, så.

5. Fröjde och glädje sig i dig the som efter dig fråga; och the som din salighet älska säge alltid: Gud ware högeligen läfswad!

6. Men jag är eländig och fattig. Gud, war snar till mig; ty du äst min hjälpare och förlossare: min HERRE, fördröj icke.

71. Psalm.

HERRE, jag förtröstar uppå dig; låt mig aldrig på skam komma.

2. Fräls mig genom din rättfärdighet, och hjälp mig ut: böj tina öron till mig, och hjälp mig.

3. War mig en stark tröst, tit jag alltid fly må, du som lofwat hafwer att hjälpa mig: ty du äst min klippa och min borg.

4. Min Gud, hjälp mig utu then ogudaktigas hand, utu then orättfärdigas och tyrannens hand.

5. Ty du äst min tillflykt, HERRE, HERRE; mitt hopp allt ifrån min ungdom.

6. Uppå dig hafwer jag förlåtit mig allt ifrån moderlifwet; ty du hafwer dragit mig utu min moders lif; min berömmelse är alltid af dig.

7. Jag är för många et widunder; men du äst min starka tröst.

8. Låt min mun full wara af ditt läf och pris dageligen dags.

9. Förkasta mig icke uti min ålderdom : öfvergif mig icke, när jag swag warder.

10. Ty mina fiender tala emot mig, och the som efter min själ wakta, the rådslå tilhoppa,

11. Och säga : Gud hafwer öfvergifwit honom : jager efter, och griper honom ; ty ther är ingen hjälpare.

12. Gud, war icke långt borta ifrå mig : min Gud, skyndu mig til at hjälpa mig.

13. Skämme sig, och förgås the, som emot min själ äro : warde med skam och hån öfvertäckte the, som mitt wårsta söka.

14. Men jag wil alltid bida, och wil alltid föröka titt luf.

15. Mitt mun skal förkunna tin rättfärdighet, dageligen dags tin salighet, then jag icke all räkna kan.

16. Jag går i Herrens Herrens kraft : jag prisar tin rättfärdighet, ja, tin allena.

17. Gud, tu hafwer lärt mig af min ungdom ; theföre förkunnar jag ännu tina under.

18. Och förlåt mig icke, Gud, i ålderdomen, när jag grå warder, til thes jag förkunnar tin arm för barnabarn, och tin magt för alla them som ännu komma stola.

19. Gud, tin rättfärdighet är hög, tu som stora ting gör : Gud, ho är dig lik ?

20. Ty tu låter mig förfara mycken och stor ångest, och gör mig åter lefwande, och hämtar mig åter up utu jordens djup.

21. Tu gör mig ganska stor, och styrker mig igen.

22. Så tackar jag och dig med psaltarrespel, för tin trofasthet, min Gud ; jag låssjunger dig på harpor, tu Helige i Israel.

23. Mina läppar och min själ, som tu förlöft hafwer, äro glade, och låssjunga dig.

24. Och min tunga talar dageligen dags om tin rättfärdighet ; ty skämma måga sig, och på skam komma the, som mitt wårsta söka.

72. Psalm.

Salomos. Gud, gif Konungen tin dom, och tin rättfärdighet Konungens son :

2. At han må föra titt folk til rättfärdighet, och hjälpa tina elända.

3. Låt bergen frambara frid ibland folket, och högarna rättfärdighet.

4. Han skal behålla thet elända folket wid rätt, och hjälpa the fattiga, och förtrycka the försmådare.

5. Man skal frukta dig, så länge sol och måne warar, ifrå barn och in til barnabarn.

6. Han skal nedertomma, såsom regn uppå ullstein, såsom droppar, the ther marken fukta.

7. I hans tid skal then rättfärdige blomstras, och stor frid, til thes at månen intet mer är.

8. Han skal wara rådande ifrå thet ena hafvet til thet andra, och ifrå alfven alt in til werldens ändar.

9. För honom stola sig buga the som i den äro ; och hans fiender stola sleta stoftet.

10. The Konungar wid hafvet och på barna stola bära fram skänker : the Konungar utaf rika Arabien och Seba stola tilföra gåfwor.

11. Alla Konungar stola tilbedja honom : alla hedningar stola tjena honom ;

12. Ty han skal frälssa then fattiga, som ropar, och then elända, som ingen hjälpare hafwer.

13. Han skal wara then usla och fattiga nådelig, och the fattigas själar skal han hjälpa.

14. Han skal förlösa theas själar utu bedrägeri och öfwerwald ; och theas blod skal dyrt aktadt wara för honom.

15. Han skal lefwa, och man skal gifwa honom af guld utu rika Arabien ; och man skal alltid bedja in för honom ; dageligen skal man låfwa honom.

16. På jorden, öfwan på bergen, skal korn stå tjockt : hans frukt skal bäfwa, såsom Libanon, och skal grönskas i städerna, såsom gräs på jorden.

17. Hans namn skal blifwa ewinnerligen; så länge solen warar, skal hans namn råda in til efterkommanderna; och genom honom stola the wälsignade warda: alle hedningar stola prisa honom.

18. Låfwad ware HERren Gud, Israels Gud, then allena under gör.

19. Och låfwadt ware hans hårliga namn ewinnerligen; och alla land warde fulla med hans åra! Amen. Amen.

20. En ånda hafwa Davids böner, Isai sons.

73. Psalm.

En Psalm Afaphs. Wigerligen hafwer Israel Gud til tröst, ther man rent hjerta hafwer.

2. Men jag hade så när stapplat med mina fötter; mina steg hade fullt när sluntit.

3. Ty mig förtröt om the stortaliga, så jag såg, at the ogudaktiga wäl gick.

4. Ty the åro i ingen dödsfara; utan stå faste såsom et palats.

5. The åro icke i olycka, såsom andra menniskor, och warda icke såsom andra menniskor plågade.

6. Therföre måste theas stolthet wara en kostelig ting, och theas öfwerwäld måste beta alt wäl gjordt.

7. The swälla i ansiktet, som en fet buk: the göra hwad them lyfter.

8. The förakta all ting, och tala illa ther om, och tala och lasta högmödig.

9. Hwad the tala, thet måste wara taladt neder af himmelen: hwad the säga, thet måste gälla på jorden.

10. Therföre faller them then menige man til; förty the nytja theas watn tillfyllest;

11. Och säga: Hwad skulle Gud fråga efter them? Hwad skulle then Högfste sköta om them?

12. Ei, the åro the ogudaktige; the åro lycksamme i werlden, och warda rike.

13. Skal thet så fångt wara, at mitt hjerta ostraffeligt lefwer, och jag mina händer i oskyldighet twär?

14. Och warder plågad dageligen, och min näpft är hwar morgon för handen.

15. Jag hade fullt när så sagt som the; men si, ther med hade jag fördömt alla tina barn, som någon tid warit hafwa.

16. Jag tänkte til, at jag thet begripa måtte; men thet war mig för swårt,

17. Til thes jag gick in uti Guds helgedom, och märkte uppå theas ånda.

18. Men tu satte them på thet hala, och förstörde them i grund.

19. Huru snart warda the til intet! The förgås, och så en ånda med försträckelse.

20. Såsom en dröm, när en upvaknar; så gör tu, HERre, theas beläte i staden försmådt.

21. Men thet gör mig ondt i hjertat, och slinger mig i mina njurar,

22. At jag måste wara en däre, och intet weta, och måste wara som et willbjur för tig.

23. Likwäl blifwer jag städse wid tig; ty tu håller mig wid min höggra hand.

24. Tu leder mig efter titt råd, och uptager mig på andalykten med åra.

25. När jag hafwer tig, så frågar jag efter himmel och jord intet.

26. Om mig än kropp och själ försmåttade, så äst tu dock, Gud, altid mitt hjertas tröst och min del.

27. Ty si, the som ifrå tig wika, the stola förgås: tu förgör alla them som emot tig hor bedrifwa.

28. Men thet är min glädje, at jag håller mig intil Gud; och jag sätter mitt hopp til HERran HERran, at jag må förkunna huru tu thet gör.

74. Psalm.

En undervisning Afaphs. Gud, hwi förkastar tu oss så aldeles, och äst så grymmeligen wred öfwer tina fosterfår?

2. Tänk uppå tin menighet, then tu af ålder förwärfwat, och tig til arfvedel förlost hafwer, uppå Zions berg, ther tu på bor.

3. Trampa them med fötterna, och stöt them platt ned i grund: fienden hafwer all ting förderfwat i helgedomen.

4. Tina ovänner ryta uti titt hus,
och sätta sina afgudar ther in.

5. Man ser yxorna ofwan til blänka,
såsom man i en skog hbgge :

6. Och the sonderhugga alla thes taf-
welwerk med yxor och bilar.

7. The upbränna tin helgedom : the
oflåra titt namns boning i grund.

8. The tala i sitt hjerta : Låter of
stinna them : the uppbränna alla Guds
hus i landet.

9. Wåra tekn se wi intet, och ingen
Prophet predikar mer, och ingen lära-
re lærer of mer.

10. Åh ! Gud, huru länge skal ovän-
nen försmåda, och fienden så aldeles
lasta titt namn ?

11. Hwi wänder tu tin hand ifrå, och
tin höggra hand så platt ifrå titt stöte.

12. Men Gud är min Konung af äl-
der; then all hjälp gör, som på jorden sker.

13. Tu sonderdelar hafvet genom
tin kraft, och sonderflår drakarnas huf-
vud i watnet.

14. Tu sonderkrofsar hufvuden af
hwalfistarna, och gifwer them folken i
öfnen til spis.

15. Tu låter upvålla fällor och båk-
lar; tu låter borttorkas starka strömmar.

16. Dag och natt äro tine : tu gör,
at både sol och stjernor sitt wiße lopp
hafwa.

17. Tu sätter hwarje land sina grän-
ser: sommar och winter gör tu.

18. Så betånt dock thet, at fienden
försmådar HERRan, och et galet folk
lastar titt namn.

19. Gif dock icke tin turturdufwas
sjål åt willdjuren, och förgåt icke så
platt tina fattiga kreatur.

20. Lånt uppå förbundet; ty landet
är alt omkring jämmerligen förhåradt,
och husen äro nederrifna.

21. Låt icke the ringa afgå med skam;
ty the fattige och elände låhwa titt namn.

22. Up, o Gud, och uträtta tin sak;
tänk uppå then försmådelse, som tig
dageligen af the galna wedersfar.

23. Förgåt icke tina fienders stri : tina
ovänneras rasande warder ju längre
i större.

75. Psalm.

En Psalm och wiße Asaphs, at han
icke förgicks, til at förefjunga.

2. Wi tacke tig, Gud; wi tacke tig, och
förkunne tina under, at titt namn så
när är.

3. Ty i sinom tid skal jag rätt döma.

4. Jorden bäfwar, och alle the ther
på bo : men jag håller hennes pelare
stadiga. Sela.

5. Jag sade til the stortaliga : Beröm-
mer eder icke så; och til the ogudaktiga :
Erugens icke uppå wålde.

6. Erugens icke så fast uppå edert
wålde; taler icke så halsstyft:

7. Thet hafwer ingen nöd, hwarken af
östan eller wästän, eller af the berg i
öfnen.

8. Ty Gud är domare; thenna förne-
drar han, och then andra uphöjer han.

9. Ty HERRan hafwer en stål i han-
den, och med starkt win fullt instånt,
och stånker ther utaf; men the ogud-
aktige måste alle dricka, och utsupa
drågen.

10. Men jag wil förkunna ewinner-
ligen och lässjunga Jacobs Gudi;

11. Och wil sonderbryta alt the ogud-
aktigas wåld, at the rättfärdigas wål-
de skal uphöjet warda.

76. Psalm.

En Psalm och wiße Asaphs, på strän-
gaspel, til at förefjunga.

2. Gud är känd i Juda; i Israhel är
hans namn hårligt.

3. I Salem är hans tjäll, och hans
boning i Zion.

4. Ther sonderbryter han bågans pi-
lar, stöld, swärd och strid. Sela.

5. Tu äst hårligare och måtigare än
the röfwareberg.

6. The stolte måste beröfswade war-
da, och affomna; och alle frigare må-
ste låta händerna falla.

7. För titt nåpsande, Jacobs Gud,
faller i sömn både wagn och häst.

8. Tu äst förstrådelig; ho kan för tig
stå, så tu wred äst?

9. När tu låter höra domen af him-

melen, så försträckes jorden; och warder stilla,

10. När Gud uppstår til at döma, på thet han skal hjelpa alla elända på jorden. Sela.

11. När tu en menniska straffar, så måste man bekänna tig, at tu redo äst til at straffa andra flera.

12. Löfwer, och håller thet HERRan om eder Gud, alle I, som omkring honom ären: bärer fram slänker then försträckelig;

13. Then ther Förstarna borttager modet, och försträckelig är ibland Rönungarna på jorden.

77. Psalm.

En Psalm Asaphs, för Jeduthun, til at föresjunga.

2. Jag ropar med min röst til Gud; til Gud ropar jag, och han hör mig.

3. Ut i min nöds tid söker jag HERran; min hand är om natten uträckt, och håller intet up; ty min själ wil sig icke trösta låta.

4. När jag bedröfverad är, så tänker jag uppå Gud; när mitt hjerta i ångest är, så talar jag. Sela.

5. Mina ögon håller tu, at the waka: jag är så wanmägtig, at jag icke tala kan.

6. Jag tänker uppå then gamla tiden, på the förra år.

7. Jag tänker om natten på mitt strängspjel, och talar med mitt hjerta; min ande ranfakar.

8. Mån då HERren förkasta ewinnerligen, och ingen nåd mer bewisa?

9. Är thet så aldeles ute med hans gubhet? Och hafwer tillsägelsen en anda?

10. Hafwer då Gud förgåtit at wara nådelig? och tilltyt sin barmhertighet, för vredes skul? Sela.

11. Men dock sade jag: Ther med qwåljer jag mig sjelf: then Högstes höggra hand kan all ting förwandla.

12. Therefore tänker jag uppå HERrans gerningar: ja, jag tänker uppå tina förra under;

13. Och talar om alla tina verk, och säger om tina anslag:

14. Gud, tin wåg är helig: hwar är en så mächtig Gud som tu, Gud, äst?

15. Tu äst then Gud, som under gör: tu hafwer bewisat tin magt ibland folken.

16. Tu hafwer förlofsat titt folk wådeligen, Jacobs barn och Josefhs. Sela.

17. Watnen sågo tig, Gud; watnen sågo tig, och ångslades, och djupen stormade.

18. The tjocka styar utgöto watn; sthyarne dundrade, och stotten fero ther ibland.

19. Thet dundrade i himmelen; titt ljungande lyfte på jorden; jorden rördes och båfwade ther af.

20. Tin wåg war i hafwet, och tin stig i stort watn; och man fann dock intet tina fotspår.

21. Tu förde titt folk, såsom en särahjörd, genom Mose och Aaron.

78. Psalm.

En underwising Asaphs. Hör, mitt folk, min lag: bjer edra öron til min muns tal.

2. Jag wil öpna min mun til ordspråk, och wil förtälja gamla hemligheter,

3. Them wi hört hafwe och weta, och våra fäder öf förtält hafwa,

4. At wi thet icke fördöjla skulle theras barn, som efterkomma skulle; utan förkunna HERrans låf, och hans magt och under, som han gjort hafwer.

5. Han uprättade et witnesbörd i Jacob, och gaf en lag i Israel, then han våra fäder bödd at lära theras barn;

6. På thet at the efterkommande måtte thet lära; och the barn som ännu skulle födde warda, då the upkommo, at the öf förkunnade thet för sina barn;

7. At the skulle sätta sitt hopp til Gud, och icke förgåta Guds verk, och hålla hans bud;

8. Och icke warda, såsom theras fäder, en affällig och ohörsam art, hwilkas hjerta icke fast war, och theras ande höll sig icke troligen til Gud:

9. Såsom Ephraims barn, som wåpnade woro, och förde bāgan, föllo af i stridstiden.

10. The höllo icke Guds förbund, och wille icke wandra i hans lag,

11. Och förgåto hans werck och hans under, som han them bewist hade.

12. För theras fäder gjorde han under, i Egypti land, på then marken Zoan.

13. Han åtskilde hafwet, och lät them gå ther igenom, och satte watnet såsom en mur.

14. Han ledde them om dagen med en molnsty, och om natten med en klar eld.

15. Han lät bergsklippor remna i öfven, och gaf them dricka watn tilfyllest,

16. Och lät bäckar flyta utu bergsklippan, at the flöto ther ut såsom watnströmmar.

17. Likväl syndade the ännu emot honom, och förtörnade then Högste i öfven;

18. Och försökte Gud i theras hjerta, at the spis begärde til theras själar;

19. Och talade emot Gud, och sade: Ja, skulle wäl Gud kunna bereda et bord i öfven?

20. Si, han hafwer wäl slagit bergsklippan, at watn utflöt, och bäckar sig utgåfwo; men huru kan han gifwa bröd, och skaffa sitt folk fött.

21. Då nu HERRen thet hörde, wardt han upstånd; och eld gick up i Jacob, och wrede kom öfwer Israel,

22. At the icke trodde uppå Gud, och hoppades icke uppå hans hjelp.

23. Och han böd skyarna öfwan til, och uplåt himmelens dörrar,

24. Och lät regna Man til them til mats, och gaf them himmelsbröd.

25. The äto ånglabröd: han sände them mat tilfyllest.

26. Han lät blåsa östnawäder under himmelen, och genom sin starkhet uprörde sunnanwädrer;

27. Och lät fött regna uppå them såsom stoft, och foglar såsom sanden i hafwet;

28. Och lät them falla i theras låger, allestädes ther the bodde.

29. Då äto the, och wordo för måtte: han lät them slåcka sin lusta.

30. Då the ännu sin lusta icke släckt hade, och the ännu äto ther af;

31. Så kom Guds wrede öfwer them, och drap the yppersta ibland them, och nederslog the bästa i Israel.

32. Men utom alt thetta syndade the ännu mer, och trodde intet uppå hans under.

33. Therföre lät han them dö bort, så at the intet fingo, och måste i theras lifsdagar plågade warda.

34. När han drap them, sökte the honom, och wände sig bittida til Gud;

35. Och tänkte, at Gud är theras tröst, och Gud, then Högste, theras förlofsare;

36. Och skrymtade för honom med theras mun, och lågo för honom med theras tunga.

37. Men theras hjerta war icke fast in til honom, och the höllo sig icke troligen in til hans förbund.

38. Men han war barmhertig, och förlåt misgjerningarna, och förgjorde them icke, och afwände ofta sin wrede, och lät icke all sin wrede gå.

39. Ty han tänkte, at the äro fött, et wäder som bortfar, och kommer intet igen.

40. The förtörnade honom gansta ofta i öfven, och bekyrnade honom i ödemarken.

41. The försökte Gud framgent, och retade then Helige i Israel.

42. The tänkte intet uppå hans hand then dagen då han förlofste them ifrå fienderna.

43. Såsom han sina tekn gjort hade uti Egypten, och sina under i thet landet Zoan;

44. Då han theras watn i blod wände, så at the af theras bäckar icke dricka funde;

45. Då han öhyra ibland them sände, som them äto, och paddor, som them förderfwade;

46. Och gaf theras frukt åt gråsmåsten, och theras såd åt gråshoppa;

47. Då han theras winträ med hagel förderfwade, och theras mulbärträ med stort hagel;

48. Då han theras boskap slog med hagel, och theras hjordar med ljungande;

49. Då han i sin grymma vrede sände ibland them onda ånglar, och lät them håra, och förderfva, och slada gäda ;

50. Då han lät sin vrede gå, och icke skönade theas själar för döden, och lät theas bostad dö af pestilentie ;

51. Då han uti Egypten allt förstföddt slog, the första arfwingar i Hams hyddor ;

52. Och lät sitt folk utdraga såsom får, och förde them såsom en hjord i öken ;

53. Och han ledde them säkra, så at the intet fruktade sig : men theas fiender öfvertäckte hafvet ;

54. Och lät them komma i sina helga gränser, til thetta berg, hwilket hans högra hand förwårhvat hafver ;

55. Och förbredt för them folk, och lät them utflytta arfwet, och lät Israels släkt bo i theas hyddor.

56. Men the försökte och förtörnade Gud, then Högste, och höllo intet hans wittnesbörd,

57. Och föllo tillbaka, och förkastade all ting, såsom theas fäder, och höllo intet, såsom en lös bäga ;

58. Och förtörnade honom med sina högder, och retade honom med sina afgudar.

59. Och då Gud thet hörde, wardt han upstånd, och förkastade Israel swärligen ;

60. Så at han lät fara sin boning i Silo, then hydda, ther han ibland menniskor bodde ;

61. Och gaf theas magt uti fångelse, och theas härlighet uti fiendens händer ;

62. Och öfvergaf sitt folk til swärd, och war upstånd emot sitt arf.

63. Theas unga män förtärde elden, och theas jungfrur måste ogifta blifwa.

64. Theas Prestes föllo genom swärd, och inga enför woro, the ther gråta skulle.

65. Och HERren wakenade up, såsom en sofwande, och såsom en stark glad är, then ifrå win kommer ;

66. Och slog sina fiender bak til, och hängde en ewig skam uppå them ;

67. Och förkastade Josephs hydda, och utwalde icke Ephraims släkt ;

68. Utan utwalde Juda släkt, thet berget Zion, som han älskade ;

69. Och byggde sin helgedom högt, såsom et land, thet ewinnerligen fast stå skal ;

70. Och utwalde sin tjenare David, och tog honom uti särahusen.

71. Ifrå the daggande får hämtade han honom, at han hans folk Jacob födda skulle, och hans arf Israel.

72. Och han födde them också med all trohet, och regerade them med all flit.

79. Psalm.

En Psalm Asaphs. Gud, hedningarne äro in i titt arf fallne : the hafwa örenat titt helga tempel, och af Jerusalem stenhopar gjort.

2. The hafwa gifwit tina tjenares lekamen åt foglarna under himmelen til at äta, och tina heligas kött åt djuren på marken.

3. The hafwa utgjutit theas blod omkring Jerusalem, såsom watten ; och ther war ingen som begrof.

4. Wi äro våra grannar til en försmädelse wordne, til spott och hån them som omkring oss äro.

5. HERre, huru länge wil tu så aldeles wred wara, och titt nit såsom en eld brinna låta ?

6. Utgjut tin grymhets öfwer hedningarna, the tig intet känna, och uppå the Konungariken, som titt namn intet åkalla.

7. Ty the hafwa upåtit Jacob, och hans hus föröddt.

8. Tänk icke uppå våra förra misgerningar : förbarma tig öfwer oss snarligen ; ty wi äro fast eländige wordne.

9. Hjelp tu oss, Gud, vår hjälpare, för titt namns ära skul : fräls oss, och förlåt oss våra synder, för titt namns skul.

10. Hwi låter tu hedningarna säga : Hwar är nu theas Gud ? Låt hämmen öfwer tina tjenares blod, som utgjutit är, kunnig wara ibland hedningarna för våra ögon.

11. Låt för dig komma the fångars suckande; efter tin stora arm behåll dödens barn.

12. Och wedergåll våra grannar sjufalt uti theas sköte theas försmädelse, ther the dig, HERRE, med försmädt hafwa.

13. Men wi, titt folk och tina fosterfår, tacke dig ewinnerligen, och förkunne titt låf förutan ånda.

80. Psalm.

En Psalm Afaphs, om gyldene rosen, til at förefjunga.

2. Hör, Israels Herde, tu som leder Joseph såsom får: bete dig, tu som siter på Cherubim.

3. Upråd tin magt, tu som för Ephraim, BenJamin och Manasse åst, och kom oss til hjelp.

4. Gud, trösta oss; och låt titt ansikte lysa, så warde wi hulpne.

5. HERRE Gud Zebaoth, huru länge wil tu wara wred öfwer titt folks bön?

6. Tu spisar them med tårars bröd, och stänker them et stort mått, fullt med tårar.

7. Tu låt alla våra grannar banna oss, och våra fiender bespotta oss.

8. Gud Zebaoth, trösta oss; låt titt ansikte lysa, så warde wi hulpne.

9. Tu hafwer hämtat titt winträ utur Egypten, och hafwer fördrifwit hedningarna, och planterat thet.

10. Tu hafwer röjt wägen för thet, och låtit thet wäl rota sig, så at thet hafwer upfyllt landet.

11. Bergen äro med thes skugga öfvertäckte, och med thes qwistar Guds cederträ.

12. Tu hafwer utsträckt thes qwistar in til hafwet, och thes telningar alt in til ålfwen.

13. Hwi hafwer tu så sonderbrutit thes gård, at ther af rifwer alt thet som ther fram om går?

14. The wiltswin hafwa upgräfuit thet, och the wilddjur hafwa afbitit thet.

15. Gud Zebaoth, wänd dig dock: ståda ned af himmelen; och se här til, och besöl thetta winträ;

16. Och håll thet wid magt, som tin höggra hand planterat hafwer, och thet tu dig stadiligen utwalt hafwer.

17. Se ther til, och straffat, at på thet brännandet och rifwandet må en ånde marda.

18. Tin hand bestybbde tin höggra hands folk och the menniskor som tu dig stadiligen utwalt hafwer;

19. Så wilje wi intet ifrå dig wisa: låt oss lefwa, så wilje wi åkalla titt namn.

20. HERRE Gud Zebaoth, trösta oss; låt titt ansikte lysa, så warde wi hulpne.

81. Psalm.

På Gittith, til at förefjunga, Afaphs.

2. Sjunger Gudi gladeligen, then wår starkhet är: fröjdens Jacobs Gudi.

3. Lager Psalmer, och får hit trummor, lusteliga harpor med psaltare.

4. Blåser med basuner uti nymånaden i wår löshyddohögtid.

5. Ty thetta är en sed i Israel, och en Jacobs Guds rätt.

6. Thet hafwer han til et witnessbörd satt i Joseph, då the utur Egypti land drogo, och främmande tungomål hört hade.

7. Och jag theas arlar ifrå bördan friade, och theas händer wid krukorna qwitta wordo.

8. Då tu åkallade mig i nöden, haly jag dig ut; och bönhörde dig, då thordbönen öfversköllo dig; och försökte dig wid trötowatnet. Sela.

9. Hör mitt folk; jag wil betyga ibland dig; Israel, tu skal höra mig:

10. At ibland dig ingen annan Gud är, och tu ingen främmande Gud tilbeder:

11. Jag är HERREN tin Gud, som dig utur Egypti land fört hafwer: låt tin mun widt up; låt mig upfylla honom.

12. Men mitt folk hörde intet min röst, och Israel är intet om mig.

13. Så hafwer jag låtit them uti theas hjertas sinne, at the måga wandra efter sitt råd.

14. Om mitt folk wille mig hörsamt wara, och Israel på mina wågar gå;

15. Så wille jag snart nederlägga theras fiender, och wända min hand emot theras motståndare;

16. Och the som HERAN hata, skulle fela uppå honom; men theras tid skulle erwinnerligen wara;

17. Och jag skulle spisa them med bästa hwire, och mätta them med honing utu hälleberget.

82. Psalm.

En Psalm Asaphs. Gud står uti Guds församling, och är domare ibland gudarna.

2. Huru länge wiljen I döma orätt, och föresätta the ogudaktigas person? Sela.

3. Skaffer then fattiga och faderlösa rätt, och hjälper then elända och torftiga til råtta.

4. Hjelper then föraktade och fattiga, och frilöser honom utu the ogudaktigas wäld.

5. Men the låta intet säga sig, och åttat intet: the gå alt i mörkret; therför måste alla landets grundwalar falla.

6. Jag hafwer wäl sagt: I ären gudar och allesammans then Högstes barn.

7. Men I måsten dö såsom mennistor, och såsom en tyrann förgås.

8. Statt up, Gud, och döm jorden; ty tu äst en Herre öfwer alla hedningar.

83. Psalm.

En Psalmwisa Asaphs.

2. Gud, tig dock icke så, och war dock icke så stilla: Gud, lid thet dock icke så.

3. Ty si, tina fiender rasa, och the som tig hata, sätta up hufwudet.

4. The hafwa listiga anslag emot titt folk, och rådslå emot tina fördolda.

5. Kommer, säga the, låter oss utrota them, så at the intet folk äro, at på Israels namn icke skal mer tänkt warda.

6. Ty the hafwa förenat sig med hwar annan, och et förbund emot tig gjort.

7. The Edomeres hyddor, och the Is-

maeliter, the Moabiter och Hagariter;

8. The Gebaliter, Ammoniter och Amalekiter, the Philisteer, samt med them i Tyro;

9. Åhur hafwer och gifwit sig til them, och hjälper Lots barn. Sela.

10. Gör them, såsom the Midianiter, såsom Sisera, såsom Sabin wid then bäcken Rison;

11. Hwilka förderfwade wordo wid Endor, och wordo til träd på jorden.

12. Gör theras Förstar, såsom Dreb och Seeb; alla theras Öfwerstar, såsom Sebah och Zalmunna;

13. The ther säga: Wi wilje intaga Guds hus.

14. Min Gud, gör them såsom en hwirfwel, och såsom strå för wäder,

15. Såsom en eld, then en stog förbränner, och såsom en låga, then berg uptänder.

16. Alltså förfölj them med titt wäder, och försträck them med titt owäder.

17. Gör theras ansikten fulla med blygd, at the efter titt namn, HERRE, söla måste.

18. Skämme sig, och försträckes altid ju mer och mer, och til skam komme, och förgås.

19. Så stola the förnimma, at tu med titt namn heter HERRE allena, och then Högste i hela werlden.

84. Psalm.

En Psalm Korah barns, på Githith, til at föressunga.

2. Huru lustige äro tine boningar, HERRE Zebaoth!

3. Min själ långtar och trångtar efter HERANS gårdar. Min kropp och själ fröjda sig uti lefwande Gudi.

4. Ty foglen hafwer funnit et hus, och swalan sitt bo, ther the sina ungar lägga, nemligen, titt altare, HERRE Zebaoth, min Konung och min Gud.

5. Salige äro the, som i titt hus bo; the lifwa tig til ewig tid. Sela.

6. Salige äro the mennistor, som tig för sin starkhet hålla, och af hjertat efter dig wandra;

7. The ther gå genom jämmerdalen, och gädra ther fällor : och lärarena warda med mycken wälsignelse pryddes.

8. The winna then ena segren efter then andra, at man se må, at then rättte Guden är i Zion.

9. HERRE Gud Zebaoth, hör min bön : akta här til, Jacob's Gud. Sela.

10. Gud, wår sköld, skåda dock : se uppå tin Smordas rike.

11. Ty en dag uti tina gårdar är bättre än eljes tusende : jag wil hållre maktas dören uti min Guds hus, än länge bo uti the ogudaktigas hyddor.

12. Ty HERREN Gud är sol och sköld : HERREN gifwer nåd och åra : the fromma skal intet godt fattas.

13. HERRE Zebaoth, säll är then menistla, som sig förlåter uppå tig.

85. Psalm.

En Psalm Korah barns, til at föresjunga.

2. HERRE, tu som fordom war titt land nådelig, och förlofsade the fångar af Jacob :

3. Tu som tilförene titt folks misgerning förlåtit hafwer, och alla theas synder öfvertäckt : Sela.

4. Tu som tilförene all tin wrede borttagit hafwer, och wändt tig ifrå tin wredes grymhet :

5. Trösta oss, Gud wår Tröskare, och låt af tin ogunst mot oss.

6. Wil tu lå til ewig tid uppå oss wred wara ? Och låta tin wrede gå ewinnerligen ?

7. Wil tu lå icke åter wedergwicksa oss, at titt folk må glädja sig öfwer tig ?

8. HERRE, bete oss tin nåd, och hjelp oss.

9. Ak ! at jag höra måtte, thet HERREN Gud talar, at han sitt folk och sina heliga frid tillsade, på thet the icke stola på någon galenskap komma.

10. Dock är ju hans hjelp när them som frukta honom, at i wårt land skal åra bo :

11. At godhet och trohet mötas tillsammans, rättfärdighet och frid kysas :

12. At trohet må wåra på jorden, och rättfärdighet skåda ned af himmelen :

13. At och HERREN oss godt gör, på thet wårt land må sin frukt gifwa :

14. At rättfärdighet må åntå för honom blifwa, och sin rätta gång hafwa.

86. Psalm.

En bön Davids. HERRE, bdi ned tina öron, och hör mig ; ty jag är eländig och fattig.

2. Bewara min själ ; ty jag är helig : hjelp tu, min Gud, tin tjänare, som sig uppå tig förlåter.

3. HERRE, war mig nådelig ; ty jag ropar dageligen til tig.

4. Tröjda tin tjänars själ ; förty efter tig, HERRE, trångtar jag.

5. Ty tu, HERRE, äst god och nådelig, af stor godhet mot alla them som åkalla tig.

6. Hörnim, HERRE, min bön, och akta uppå min böns röst.

7. Uti min nöd åkallar jag tig, at tu dock wille höra mig.

8. HERRE, tig är ingen lif ibland gudarna, och ingen är, som så göra kan som tu.

9. Alle hedningar, them tu gjort hafwer, stola komma och tilbedja för tig, HERRE, och åra titt namn :

10. At tu så stor äst, och gör under, och allena Gud äst.

11. Wisa mig, HERRE, tin wäg, at jag må wandra i tin sanning ; behåll mitt hjerta wid thet ena, at jag titt namn fruktar.

12. Jag tackar tig, HERRE min Gud, af allt mitt hjerta, och årar titt namn ewinnerligen ;

13. Ty tin godhet är stor öfwer mig, och tu hafwer frälst min själ utu thet djupa helfwetet.

14. Gud, the stolte sätta sig emot mig, och the tyranners hop står efter min själ ; och the hafwa tig intet för ögonen.

15. Men tu, HERRE Gud, äst barmhertig och nådelig, tålig och af stor mildhet och trohet.

16. Wänd tig til mig ; war mig nådelig ; stärk tin tjänare med tin magt, och hjelp tin tjänarinna's son.

17. Gör et teken med mig, at mig wäl

går, at the se thet, som mig hata, och slämma sig, at tu med mig står, HERre, och tröstar mig.

87. Psalm.

En Psalmwisa Korah barns. Han är fast grundad på the helga bergen.

2. HERren ålstar Zions portar öfwer alla Jacobs boningar.

3. Hårliga ting warba i tig predikade, tu Guds stad. Sela.

4. Jag wil predika låta för Rahab och Babel, at the mig känna skola: si, the Philisteer och Tyrer, samt med the Ethioper, warba ther födde.

5. Man stal i Zion säga, at allahanda folk ther inne födt warder, och at han, then Högste, bygger honom.

6. HERren stal låta predika på allahanda tungomål, at och någre af them skola the födde warba. Sela.

7. Och the sångare skola alla tig sjunga til stiftes, såsom i en dans.

88. Psalm.

En Psalmwisa Korah barns, til at förefjunga, om the eländas swaghet: en undervisning Hemans, then Ebrahitens.

2. HERre Gud, min Frälsare, jag ropar dag och natt in för tig.

3. Låt min bön komma in för tig: bbi tina drön til mitt ropande;

4. Ty min själ är full med jänmer, och mitt lif är hardt när helfwetet.

5. Jag är aktad lif wid them, som i kulan fara: jag är såsom en man, then ingen hjelp hafwer.

6. Jag ligger ibland the döda öfwer gifwen, såsom the slagne, the i grafwen ligga, på hwilka tu intet mer tänker, och the ifrå tin hand afflilde åro.

7. Tu hafwer lagt mig i gropen ned, uti mdrkret och i djupet.

8. Tin grymhet trycker mig; och tu tränger mig med alla tina böfjor. Sela.

9. Mina wänner hafwer tu låtit komma långt ifrå mig; tu hafwer gjort mig them til en styggelse; jag ligger fången, och kan icke utkomma.

10. Mitt ansikte är jänmerligt, för

wedermbdas stal; HERre, jag åkallar tig dageligen; jag uträder mina händer til tig.

11. Mån tu då göra under ibland the döda? Eller mån the döda upstå och tacka tig? Sela.

12. Mån man uti grafwen förtälja tin godhet? och tin trohet uti förderf wet?

13. Kunna då tina under uti mdrkret kända warba? eller tin rättfärdighet i thet land, ther all ting förgåtes?

14. Men jag ropar til tig, HERre, och min bön kommer bittida för tig.

15. Hwi förkastar tu, HERre, min själ? och förstyler titt ansikte för mig?

16. Jag är eländig och wannågtig, at jag så bortkastad är. Jag lider titt försträckande, så at jag hardt når för twiflar.

17. Tin grymhet går öfwer mig, titt försträckande trycker mig.

18. The omlägga mig dageligen, såsom watn, och omhwärfwa mig til sammans.

19. Tu gör at mine wänner och näste och mine kände draga sig långt ifrå mig, för sådan jänmers stal.

89. Psalm.

En undervisning Ethans, then Ebrahitens.

2. Jag wil sjunga om HERrans nåd ewinnerligen, och hans sanning förkunna med min mun ifrå slägte til slägte;

3. Och säger altså: At en ewig nåd stal upgå, och tu warder tin sanning i himmelen troligen hållande.

4. Jag hafwer gjort et förbund med min utforade; min tjemare David hafwer jag swurit:

5. Jag stal förskaffa tig en ewig såd, och bygga tin stol ifrå slägte til slägte. Sela.

6. Och himlarne, HERre, skola priså tina under, och tin sanning uti the heligas församling.

7. Ty ho kan i styn liknas wid HERran, och ibland gudarnas barn HERranom lif wara?

8. Gud är fast mågtig uti the helgas församling, och underlig öfwer alla them som omkring honom äro.

9. HERRE Gud Zebaoth, ho är såsom tu, en mågtig HERRE? Och tin sanning är alt omkring tig.

10. Tu råder öfwer thet stormande hafwet; tu styrer thes böljor, när the uphåfwa sig.

11. Tu slår Rahab til döds; tu förströ tina fiender med tin starka arm.

12. Himmel och jord äro tine; tu hafwer grundat jordens krets och hwad ther uti är.

13. Norr och söder hafwer tu slapat; Thabor och Hermon fröjda sig i titt namn.

14. Tu hafwer en wåldig arm; stark är tin hand, och hög är tin höggra hand.

15. Rättfärdighet och dom är tin stols stadfästelse; nåd och sanning äro för titt anskifte.

16. Wål är thet folk, som fröjdas kan; HERRE, the stola wandra i titt ansiktets ljus.

17. The stola dageligen öfwer titt namn glade wara, och i tin rättfärdighet hårlige wara.

18. Ty tu äft theas starkhets berömmelse, och genom tin nåd skal tu uphöja vårt horn.

19. Ty, HERREN är vår stölb, och then Helige i Israel är vår Konung.

20. På then tiden talade tu i en syn til tina heliga, och sade: Jag hafwer upväckt en hjelte, then hjälpa skal; jag hafwer uphöjt en utkorad utu folket.

21. Jag hafwer funnit min tjenare David; jag hafwer smort honom med min helga olja.

22. Min hand uppehåller honom, och min arm skal styrka honom.

23. Fienderne stola icke wara honom öfvermågtige, och the orättfärdige stola icke förtrycka honom.

24. Utan jag skal slå hans owänner för honom, och the honom hata, wil jag plåga.

25. Men min sanning och nåd skal när honom wara; och hans horn skal i mitt namn uphöjd wara.

26. Jag skal sätta hans hand uti hafwet, och hans höggra hand uti ålfverna.

27. Han skal kalla mig altså: Tu äft min fader, min Gud och tröst, then mig hjälper.

28. Och jag skal göra honom til första sonen, then Allrahögste ibland Konungarne på jorden.

29. Jag wil behålla honom min nåd ewinnerligen, och mitt förbund skal honom fast blifwa.

30. Jag skal gifwa honom en ewig såd, och hans stol uppehålla så länge himmelen warar.

31. Men om hans barn min lag öfvergifwa, och i mina rättor icke wandra;

32. Din the mina stadgar ohelga, och mina bud icke hålla;

33. Så wil jag hemsöka theas synd med ris, och theas misgärningar med plågor.

34. Men min nåd wil jag icke wända ifrå honom, och icke låta min sanning fela.

35. Jag wil icke ohelga mitt förbund, och icke ogilt göra hwad af min mun utgångit är.

36. Jag hafwer en gång swurit wid min helighet; jag wil icke ljuga för David:

37. Hans såd skal ewig wara, och hans stol för mig såsom solen:

38. Såsom månan skal han ewinnerligen wid magt hållen warda; och såsom the witten i syn wiß wara. Sela.

39. Men nu bortdrifwer tu, och förkastar, och wredgas med tin Smorda.

40. Tu bröter tin tjenares förbund, och trampar hans krona ned på jorden.

41. Tu nederrifwer alla hans murar, och låter hans fäste afbrytas.

42. Honom rhwa alle the ther fram omgå; han är sina grannar et begabberi worden.

43. Tu uphöjer hans owänners höggra hand, och gläder alla hans fiender.

44. Och hafwer tu hans swårds kraft borttagit, och låter honom ingen seger winna i striden.

45. Du försköter hans renhet, och kastar hans stol til jorden.

46. Du förfortar hans ungdoms tid, och betäcker honom med blygd. Sela.

47. HERre, huru länge wil tu tig så aldeles föröblja, och låta tin grymhet brinna såsom en eld?

48. Tänk huru stackot mitt lif är: hwi wil tu alla menniskor såfångt slappat hafwa?

49. Hvilken är then ther lefwer, och intet ser döden? then sin själ friar utu helfwetes hand? Sela.

50. HERre, hwar är then förre tin nåd, then tu David i tin sanning swurit hafwer?

51. Tänk, HERre, på tina tjenaresh försmädelse, then jag bår i mitt stöte, af alla så många folkslag;

52. Ther med, HERre, tina fiender tig försmåda, ther med the försmåda, och med fötterna trampa på tin Smorda.

53. Påfrwad ware HERren ewinnerligen. Amen, Amen.

90. Psalm.

En Bön Mose, then Guds mannens. HERre, tu åst vår tilflykt, ifrå slägte til slägte.

2. Förr än bergen wordo, och jorden och werlden stapade blefwo, åst tu Gud, af ewighet til ewighet.

3. Du som låter menniskorna dö, och säger: Kommer igen, I menniskors barn.

4. Ty tusende år äro för dig såsom then dag i går framgå, och såsom en nattväkt.

5. Du låter them gå sin fot såsom en ström, och the äro såsom en sömn, lika som gräs, thet dock snart förwignar:

6. Thet ther bittida blomstrar, och snart wignar, och om aftonen afhuggit warder, och förorkas.

7. Thet gör tin wrede, at wi så för-gås, och tin grymhet, at wi så hastigt hådan måste.

8. Ty våra misgärningar sätter tu för dig, våra osända synder i ljuset för titt ansikte.

9. Thersföre gå alla våra dagar sin fot genom tin wrede: wi lyfte våra

är såsom et tal.

10. Vårt lif warar sjuttio år, högst åttatio år; och så thet bäst warit hafwer, så hafwer thet möda och arbete warit; ty thet går snart sin fot, lika som wi slöde bort.

11. Men ho tror thet, at tu så swår-ligen wredgas? Och ho fruktat sig för sådan tin grymhet?

12. Vår oss betänka, at wi dö måste, på thet wi måge förståndige warda.

13. HERre, wänd tig dock til oss igen, och war tina tjenare nådelig.

14. Uppfyll oss bittida med tin nåd; så wilje wi fröjdas, och glade wara i våra lifsdagar.

15. Gläd oss igen, efter thet tu oss så länge plågat hafwer, efter thet wi så länge olycka lidit hafwe.

16. Bete tina tjenare tina gerningar, och tin ära theras barn.

17. Och HERren, vår Gud, ware oss blid, och främje våra händeres wert med oss; ja, våra händeres wert främje han.

91. Psalm.

Then ther under then Högstes bestårm sitter, och under then Allsmågtiges stuga blifwer,

2. Han säger til HERren: Mitt hopp och min borg, min Gud, then jag hoppas uppå.

3. Ty han fråsar tig ifrå jägarens snara, och ifrå then stadeliga pestilentie.

4. Han skal betäcka dig med sina fjädrar; och titt hopp skal wara under hans wingar: hans sanning är spjut och stöld;

5. At tu icke behöfwer försträckas för nattens flygghet, för the stott, som om dagen flyga,

6. För pestilentie, som i mörkret wander, för then sjuka som om middagen förderfwar.

7. Om tusende falla wid tin sida, och tio tusende wid tin högra sida, så skal thet dock intet drabba uppå dig.

8. Ja, tu skal med tina ägon se lust, och slåda huru the ogudaktiga wedersgåldt warder.

9. Ty HERRen är titt hopp: then Högste är tin tillflykt.

10. Dig warder intet ondt wedersfarande, och ingen plåga skal nalkas tin hydda.

11. Ty han hafwer befallt sina Änglar om dig, at the stola bewara dig på alla tina wägar.

12. The stola bära dig på händerna, at tu icke sibter tin fot på stenen.

13. På lejon och huggormar skal tu gå, och trampa uppå thet unga lejonet och draken.

14. Han begår mig; ty wil jag uthjelpa honom: han känner mitt namn; therföre wil jag bestydda honom.

15. Han åkallar mig; ty wil jag höra honom: jag är när honom i nöden; jag skal taga honom thet ut, och låta honom til åra komma.

16. Jag skal måtta honom med långt lif, och skal bete honom min salighet.

92. Psalm.

En Psalm, til at sjunga på Sabbathsdagen.

2. Thet är en kostelig ting, at tacka HERranom, och låssjunga titt namn, tu Åldrahögste:

3. Om morgonen förkunna tin nåd, och om aftonen tin sanning;

4. På tio strågar och psaltare; med spelande på harpa.

5. Tu, HERRe, tu låter mig gladeligen sjunga om tina werk, och jag berömmar tina händer werk.

6. HERRe, huru åro tina werk så stora! tina tankar åro så swåra djupa.

7. En galen tror thet intet, och en dåre aktar sådant intet.

8. The ogudaktige grönstas såsom gräs, och the ogeringsmän blomstras alle, til thes the förderfwade warda til ewig tid.

9. Men tu, HERRe, åst then högste, och blifwer ewinnerligen.

10. Ty si, tina fiender, HERRe, si, tina fiender stola förgrås, och alla ogeringsmän måste förströdde warda.

11. Men mitt horn skal uphöjdt warda, såsom en enhörnings, och jag warda

smord med först olja.

12. Och mitt öga skal lust se på mina fiender, och mitt öra skal lust höra på the arga, som sig emot mig sätta.

13. Then rättfärdige skal grönstas såsom et palmtrå; han skal wara såsom et cedertrå på Libanon.

14. The the planterade åro uti HERrans hus, the stola i vår Guds gårdar grönstas.

15. Och om the ån gamle warda, stola the liffwål blomstras, fruktsumme och först wara,

16. At the förkunna stola, at HERren så from är, min tröst, och intet orätt är i honom.

93. Psalm.

HERren är Konung och hårligen beprydd; HERren är beprydd, och hafwer begynt et rike, så widt som werlden är, och tilredt thet, at thet blifwa skal.

2. Ifrå then tiden står tin stol fast; tu åst ewig.

3. HERRe, wattuströmmarne uphåfwa sig; wattuströmmarne uphåfwa sitt brusande; wattuströmmarne uphåfwa sina böljor.

4. The wågor i hafwet åro stora, och brusa grufweligt: men HERren är ånnu större i högden.

5. Tina ord åro en rätt låra; helighet, HERRe, är titt hus prydnings ewinnerligen.

94. Psalm.

HERRe Gud, hwilken hånnden tilhör, Gud, hwilken hånnden tilhör, bete dig.

2. Uphöj dig, tu werldens domare: webergåll the högfrådiga thet the förtena.

3. HERRe, huru länge stola the ogudaktige, huru länge stola the ogudaktige pråla,

4. Och så högmödigt tala? och alle ogeringsmän så berömma sig?

5. HERRe, the förtrycka titt folk, och plåga titt arf.

6. Enkor och främlingar dråpa the, och faderlösa döda the,

7. Och säga : HERRen ser thet intet, och Jacobs Gud aktar thet intet.

8. Märker dock, I galne ibland folket; och I dårar, når wiljen I wise warda?

9. Then ther drat planterat hafwer, skulle han icke höra? Then ther ögat gjort hafwer, skulle han icke se?

10. Then ther hedningarna nåpser, skulle han icke straffa? Then ther menniskorna lærer hwad the weta.

11. Men HERRen wet menniskornas tankar, at the sáfängelige äro.

12. Säll är then, som tu, HERRe, tuktar, och lærer honom genom tin lag,

13. At han tålmod hafwa må då illa går; til thet åt then ogudaktiga grafwen beredd warder.

14. Ty HERRen skal icke förkasta sitt folk, eller öfvergifwa sitt arf.

15. Ty rätt måste dock blifwa rätt, och thy måste alla fromma hjertan til falla.

16. Ho står med mig emot the onda? Ho träder til mig emot the ogeringsmän?

17. Om HERRen icke hulpe mig, så låge min själ fullt når uti thet stilla.

18. Jag sade : Min fot hafwer slapplat; men tin nåd, HERRe, uppehöll mig.

19. Jag hade mycket bekymmer i mitt hjerta; men tin tröst gladde min själ.

20. Tu kommer ju aldrig öfwerens med then skadeliga stolen, som lagen illa uttyder.

21. The rusta sig emot then rättfärdigas själ, och förbömma oftydligt blod.

22. Men HERRen är mitt bestårm; min Gud är mitt hoppis tröst.

23. Och han skal wedergålla them the- ras orätt, och skal förgöra them, för the- ras ondskas skul; HERRen, vår Gud, skal förgöra them.

95. Psalm.

Kommer, låter oss glädjas HER- ranom, och fröjdas för vår salighets tröst.

2. Låt oss med tack komma in för hans ansikte, och fröjdas för honom med psalmer.

3. Ty HERRen är en stor Gud, och en

stor Konung öfwer alla gudar.

4. Ty i hans hand är hwad som jor- den bår, och bergshögderne äro också hans.

5. Ty hans är hafwet, och han haf- ver thet gjort; och hans händer hafwa thet torra beredt.

6. Kommer, låter oss tillbedja och knä- böja och nederfalla för HERranom, then oss gjort hafwer.

7. Ty han är vår Gud, och wi hans fosterfolk och hans händers får.

8. I dag, om I hans röst hören, så förstocker icke edra hjertan, såsom i Me- riba stedde, såsom i Massa i öken;

9. Ther edra fäder försökte mig, för- nummo och sågo mina verk:

10. At jag i fyratio år möda hade med thetta folk, och sade: Thet är et sådant folk, at the- ras hjerta alltid will then orätta wägen, och the mina wägar icke låra wilja;

11. Så at jag swor i min vrrede : The skola icke komma til min rolighet.

96. Psalm.

Sjunger HERranom en ny wisa; sjunger HERranom all werlden.

2. Sjunger HERranom, och låfwer hans namn; prediker then ena dagen efter then andra hans salighet.

3. Förtäljer ibland hedningarna hans ära, ibland alla folk hans under.

4. Ty HERRen är stor och högt pri- sandes, underlig öfwer alla gudar.

5. Ty alla folkens gudar äro afgu- dar; men HERRen hafwer gjort him- melen.

6. Thet står hårligt och kosteligt til för honom, och går wärdeligen och läf- ligen til i hans helgedom.

7. I folk, bærer fram HERranom, bærer fram HERranom ära och magt.

8. Bærer fram HERranom hans namns ära; bærer stänker, och kommer i hans gårdar.

9. Tillbeder HERran i helig pry- dning; hela werlden frukte honom.

10. Såger ibland hedningarna, at HERRen är Konung, och hafwer sitt rike så widt som werlden är beredt,

at thet blifwa skal; och han dömer folken rätt.

11. Himmelen fröjde sig, och jorden ware glad; hafwet bruse, och hwad ther uti år.

12. Marken ware glad, och alt thet ther på år; och låter alla trån i stogen fröjda sig

13. För HERranom; ty han kommer; ty han kommer til at döma jorden: han skal döma jordens krets med rättfärdighet, och folken med sin sanning.

97. Psalm.

HERren är Konung; thes fröjde sig jorden, och barne fröjde sig, så många som the äro.

2. Moln och mörker är omkring honom: rättfärdighet och dom är hans stols stadfästelse.

3. Eld går fram för honom, och upbränner hans ovänner alt omkring.

4. Hans ljungande lyser på jordens krets: jorden ser thet, och försträcks.

5. Bergen försmälta, såsom war, för HERranom, för hela jorderikets HERre.

6. Himmlarne förkunna hans rättfärdighet; och alla folk se hans ära.

7. Skämme sig alla the, som belåten tjena, och berömma sig af afgudar: tilbeder honom alle gudar.

8. Zion hörder thet, och är glad; och Juda döttrar fröjda sig, HERre, öfwer titt regemente.

9. Ty tu, HERre, äst then högste i alla land: tu äst fast uphöjd öfwer alla gudar.

10. I som älsken HERran, hater thet onda: HERren bevarar sina heligas själar: ifrå the ogudaktigas hand skal han frälsa them.

11. The rättfärdiga skal altid ljus upgå igen, och fromma hjertan glädjie.

12. I rättfärdige, fröjder eder af HERranom, och tackar honom, och priser hans helighet.

98. Psalm.

En Psalm. Sjunger HERranom en ny wisa; ty han gör underliga ting:

han winner seger med sin höggra hand och med sin helga arm.

2. HERren låter förkunna sin salighet; för folken låter han uppenbara sin rättfärdighet.

3. Han tänker uppå sin nåd och sanning i Israels hus: alla werldens ändar se vår Guds salighet.

4. Glädjens HERranom, all werlden; sjunger, priser och läfwer.

5. Läfwer HERran med harpor, med harpor och psalmer.

6. Med trumpet och basuner fröjdens för HERranom, Konungen.

7. Hafwet bruse, och hwad ther uti år, jordens krets, och the ther uppå bo.

8. Wattuströmmarne fröjde sig, och alla berg ware glada

9. För HERranom; ty han kommer til at döma jorden: han skal döma jordens krets med rättfärdighet, och folken med rätt.

99. Psalm.

HERren är Konung; thes förde vredgas folken: han sitter på Cherubim; thes förde uprörer sig werlden.

2. HERren är stor i Zion, och hög öfwer alla folk.

3. Man tacke titt stora och underliga namn, thet heligt år.

4. Uti henna Konungens rike älskar man thet rätt år: tu gifwer fromhet, tu skaffar dom och rättfärdighet i Jacob.

5. Uphöj HERran vår Gud: tilbeder wid hans fotapall; ty han är helig.

6. Mose och Aaron ibland hans Prester, och Samuel ibland them som hans namn åkalla; the åkallade HERran, och han bönhörde them.

7. Han talade med them genom en molnstod: the höllo hans witnessbörd och bud, som han them gaf.

8. HERre, tu äst vår Gud; tu bönhörde them: tu, Gud, gaf them til, och straffade thes werk.

9. Uphöj HERran vår Gud, och tilbeder på hans helga berg; ty HERren vår Gud är helig.

100. Psalm.

En Løftpsalm. Frøjdens HERRanom all werlden.

2. Tjener HERRanom med frøjd; kommer for hans ansikte med glædje.

3. Førnimmer, at HERRen är Gud: han hafwer gjort os, och icke wi sjelfwe, til sitt folk och til sina fosterfår.

4. Går in i hans portar med takande; uti hans gårdar med låfswande: tædler honom; låfwer hans namn;

5. Ty HERRen är god, och hans nåd warar ewinnerligen, och hans sanning ifrå slægte til slægte.

101. Psalm.

En Psalm Davids. Om nåd och rätt wil jag sjunga, och tig, HERRe, låfsåga.

2. Jag handlar försikligt och redeligt med them som mig tilhøra, och wandrar troligen i mitt hūs.

3. Jag tager mig ingen ond sak føre: jag hatar øfwertrådaren, och låter honom icke når mig blifwa.

4. Et wrängt hjerta måste wifa ifrå mig: then onda lider jag icke.

5. Then sin næsta hemligen baktalar, honom førgør jag: then ther storlætig är, och høgt sinne hafwer, honom lider jag icke.

6. Mina øgon se efter the trogna i landet, at the måga når mig bo; och jag hafwer gerna fromma tjenare.

7. Fæltt folk håller jag icke i mitt hūs; ljugare triffwas icke når mig.

8. Bittida førgør jag alla øgudættiga i landet, at jag må utrota alla øgeringsmån utu HERRans stad.

102. Psalm.

5. Bot-Psalm.

En Bøn then eländas, når han bedrøf wad är, och sin klagan for HERRanom utgjuter.

2. HERRe, hør min bøn, och låt mitt ropande til tig komma.

3. Førdblj icke titt ansikte for mig; i nøden bøj tina bron til mig; når jag æfallar, så bønhør mig snarligen.

4. Ty mina dagar äro bortgångne

såsom en røt, och mina ben äro for brände såsom en brand.

5. Mitt hjerta är slagit och førtørkadt såsom hød, så at jag ød førgåter åta mitt brød.

6. Mina ben låda wid mitt føtt, af gråtande och suckande.

7. Jag är lika som en pelikan i ønen; jag är lika som en stenugla uti the førstørda slæder.

8. Jag wakar, och är såsom en ensam fogel på taket.

9. Dageligen førsmåda mig mina fiender, och the som mig bespotta, swårja wid mig.

10. Ty jag åter æta såsom brød, och blandar min dryck med gråt,

11. Førtitt hot och wredes stul, at tu hafwer uphøjt mig, och i grund nederlagit mig.

12. Mina dagar äro framgångne såsom en skugga, och jag borttørkas såsom græs.

13. Men tu, HERRe, blifwer ewinnerligen, och tin æminnelse ifrå slægte til slægte.

14. Stått up, och førbarmar tig øfwer Zion; ty thet är tid, at tu æst nådelig, och stunden är kommen.

15. Ty tina tjenare wille gerna, at thet skulle bygd warda, och sågo gerna, at thes sten och kalk tilredde worde:

16. At hedningarne måtte frukta titt namn, HERRe, och alla Konungar på jorden tin æra:

17. At HERRen bygger Zion, och låter se sig i sin æra.

18. Han wänder sig til the øfwergrønæs bøn, och førsmår icke thes bøn.

19. Thet warde bestrifwit for the øfterkommande; och thet folk som stal slæpadt warda, stal låfwa HERRan.

20. Ty han slædar af sin helga høgd, och HERRen ser af himmelen på jorden:

21. At han stal høra then fångnæs suckande, och førløsa dødens barn:

22. På thet the stola i Zion predika HERRans namn, och hans låf i Jerusalem,

23. Når folken sammankomma, och

Ronungarikena, til at tjena HERRA-
nom.

24. Han tvingar på wägen min kraft;
han förtortat mina dagar.

25. Jag säger: Min Gud, tag mig
icke bort i mina halfwa dagar: tina
är wara ewinnerligen.

26. Du hafwer tillföre grundat jor-
den, och himlarna äro tina händer's werk.

27. The måste förgås; men tu blif-
wer: the stola alle föråldras, såsom et
klåde: the stola förwandlade warda,
såsom en klådnad, när tu förvandlar
them.

28. Men tu blifwer såsom tu äst, och
tina är taga ingen anda.

29. Tina tjenares barn warda blif-
wande, och theras såd stal triswas för tig.

103. Psalm.

En Psalm Davids. Läs wa HERRan,
min sjål och alt thet uti mig är, hans
helga namn.

2. Läs wa HERRan min sjål, och för-
gåt icke hwad godt han tig gjort hafwer;

3. Then tig alla tina synder förlåter,
och helar alla tina brister;

4. Then titt lif förlöser ifrå förderf,
och fröner tig med nåd och barmher-
tighet.

5. Then tig uppfyller med tröst, at tu
dagelig warder, och gör tig ung och
frisk såsom enörn.

6. HERRen skaffar rättfärdighet och
dom åt alla them som orätt lida.

7. Han hafwer låtit Mose weta sina
wägar, Israels barn sina werk.

8. Barmhertig och nådelig är HERRen,
tålig och af stor mildhet.

9. Han tråter icke til ewig tid, och
wredgas icke ewinnerligen.

10. Han handlar icke med og efter
wåra synder, och wedergäller oss icke ef-
ter wåra misgärningar.

11. Ty så hög som himmelen öfwer
jorden är, låter han sin nåd wåldig
wara öfwer them som frukta honom.

12. Så långt som öster är ifrå väster,
låter han wår öfwerträdelse wara
ifrå og.

13. Såsom en fader förbarmar sig öf-

wer barnen, så förbarmar sig HERRen
öfwer them som frukta honom.

14. Ty han wet hwad wi för et wert
äre: han tänker ther på, at wi stoft äre.

15. En menniska är i sitt lefwande
såsom gräset: hon blomstras såsom et
blomster på marken.

16. När wåderet ther öfwer går, så är
thet intet mer ther, och thes rum tän-
ner thet intet mer.

17. Men HERRans nåd warar ifrån
ewighet til ewighet öfwer them som
frukta honom, och hans rättfärdighet
in til barnabarn,

18. När them som hans förbund hål-
la, och tänka uppå hans bud, at the
ther efter göra.

19. HERRen hafwer beredt sin stol i
himmelen, och hans rike stal råda öf-
wer alt.

20. Läs wa HERRan, I hans Äng-
lar, I starke hjeltar, som hans befall-
ning uträtten, at man hans ords röst
höra stal.

21. Läs wa HERRan, alle hans hä-
rar, I hans tjenare, som hans wilja
gören.

22. Läs wa HERRan, alla hans werk,
uti alla hans herradömes rum; min
sjål läs wa HERRan.

104. Psalm.

Läs wa HERRan, min sjål: HERRe,
min Gud, tu äst gansta hårlig; tu äst
gansta dagelig och wål beprödd.

2. Ejus är tin klådnad, som tu uppå
hafwer: tu utsträcker himmelen såsom
en tapet.

3. Tu hwålfwer honom ofwan med
watn: tu far i styn såsom i en wagn,
och går på wåder's wingar.

4. Tu som gör tina Änglar til wåder,
och tina tjenare til eldslåga.

5. Tu som grundar jorden på hennes
botn, så at hon blifwer i ewig tid.

6. Med djupet betäcker tu henne, såsom
med et klåde, och watn stå öfwer
bergen.

7. Men för titt nåpsande fly the; för
titt dunbrande fara the bort.

8. Bergen resa sig högt up, och dalarne

sätta sig ned, i thet rum som ta them
stickat hafwer.

9. Tu hafwer satt et mål; ther kom-
ma the intet öfwer, och måga icke åter
betäcka jorden.

10. Tu låter fallor upbrista i dalarne,
så at wain emellan bergen flyta:

11. At alla djur på marken måga
dricka, och wildåsnorne sin törst släcka.

12. När them sitta himmelens fog-
lar, och sjunga på qvistarna.

13. Tu fuktat bergen ofwan efter: tu
gör landet fullt med frukt, then tu för-
skaffar.

14. Tu låter gräs wäxa för bostapen,
och såd menniskorna til nytta, at tu
skal låta komma brödd utaf jorden:

15. Och at win skal fröjda menniskans
hjerta, och hennes ansikte dageligt war-
da af olja, och brödd styrka menniskans
hjerta:

16. At HERRans trån skola fulla med
must stå; the cedertrån på Libanon, som
han planterat hafwer.

17. Ther hafwa foglarna sitt näste;
och hågrar bo uppe i furutrån.

18. The höga berg äro the stengetters
tillsyft, och stenflystorna the lunilers.

19. Tu gör månan, til at ther efter
slifta året; solen wet sin nedergång.

20. Tu gör mörker, at natt warder:
tå draga sig alla wilddjur ut;

21. The unga lejon, som ryta efter
rof, och sin mat söka af Gudi.

22. Men när solen upgår, draga the
bort, och lägga sig uti sina kulor.

23. Så går tå menniskan ut til sitt
arbete och til sitt återwerk in til af-
tonen.

24. HERRe, huru äro tina werk så
stora och många! Tu hafwer wisligen
stickat them alla, och jorden är full
af tina ägodelar.

25. Hafwet, thet så stort och widt är,
ther kråla uti, utan tal, både stora och
små djur.

26. Ther gå skepp: ther äro hwalff-
skar, som tu gjort hafwer, at the ther
uti leka skola.

27. Alt wäntar efter tig, at tu skal
gifwa them mat i sin tid.

28. Tå tu gifwer them, så samla the;
när tu uplåter tin hand, så warda the
med goda ting måttade.

29. Om tu förödljer titt ansikte, så
warda the försträcke: tu tager thes
anda bort, så förgås the, och warda
åter til stoft igen.

30. Tu låter ut tin anda, så warda the
slapade, och tu förnyar jordens ansikte.

31. HERRans åra är ewig; HER-
ren hafwer behag til sina werk.

32. Han ser uppå jorden, så båsvar
hon; han kommer wid bergen, så ryka the.

33. Jag wil sjunga HERranom i mi-
na lifsdagar, och låfwa min Gud så
länge jag är til.

34. Mitt tal behage honom wäl; jag
gläder mig af HERranom.

35. Syndarena hafwe en anda på
jorden, och the ogudaktige ware icke
mer til. Låfwa, min själ, HERran.
Halleluja.

105. Psalm.

Sacker HERranom, och prediker hans
namn: förkunner hans werk ibland
folken.

2. Sjunger om honom, och låfwer
honom; taler om alla hans under.

3. Låfwer hans helga namn; thes
hjertan, som HERran söka, glädje sig.

4. Fråger efter HERranom och efter
hans magt; söker hans ansikte altid.

5. Tänker uppå hans underliga werk,
som han gjort hafwer, uppå hans under
och uppå hans ord.

6. I Abrahams, hans tjenares såd, I
Jacobs, hans utkorades barn.

7. Han är HERren vår Gud; han
dömer i hela werlden.

8. Han tänker ewinnerligen uppå sitt
förbund, på thet ord han lofwat haf-
wer til många tusende, slägte ifrå slägte:

9. Thet han gjort hafwer med Abra-
ham, och på eben med Isaac.

10. Och satte thet Jacob til en rätt,
och Israael til et ewigt förbund,

11. Och sade: Lig wil jag gifwa thet
landet Canaan, eder arfs lott;

12. Tå the så och ringa woro, och
främlingar ther inne.

13. Och the foro ifrå folk til folk, ifrå thet ena riket til annat folk.

14. Han lát ingen menniska göra them skada, och näpste Konungar, för therås skuld.

15. Kommer intet wid mina Smorda, och görer intet ondt åt mina Propheter.

16. Och han lát en byr tid komma i landet, och förtog them alt bröds uppehålle.

17. Han sände en man fram för them; Joseph wart såld til en träl.

18. The tvingade hans fötter i fjettrar; hans kropp måste i jern ligga:

19. Til thes hans ord kom, och HERrans tal pröfwade honom.

20. Då sände Konungen bort och lát gifwa honom lös: Herren öfwer folken båd låta honom ut.

21. Han sände honom til en Herre öfwer sitt hus, til en föreståndare öfwer alla sina ägodelar:

22. At han skulle undervisa hans Förstar, efter sitt sätt, och låra hans äldsta wißhet.

23. Och Israel for in uti Egypten, och Jacob wardt en främling i Hams land.

24. Och han lát sitt folk storligen våra, och gjorde them mågtigare än therås fiender.

25. Han förwände therås hjerta, så at the hans folk håstte wordo, och tänkte at förtrycka hans tjenare med list.

26. Han sände sin tjenare Mose; Aaron, then han utvalt hade.

27. The samme gjorde hans tekn ibland them, och hans under i Hams land.

28. Han lát mörker komma, och gjorde det mörkt; och the woro icke hans ord öförfamme.

29. Han förwände therås wain i blod, och drap therås fiskar.

30. Therås land gaf en myckenhet paddor ifrå sig; ja, uti therås Konungars samrar.

31. Han sade. Då kom ohyra; löß uti alla therås landsändar.

32. Han gaf them hagel til regn; eldslåga uti therås land;

33. Och slog therås wintrån och fiko-

natrån, och förderfwade trån i therås landsändar.

34. Han sade. Då kommo gråshopor och gråsmastar otalige;

35. Och the upåto alt gräset i therås land, och upfrätte frukten på therås mark:

36. Och slog alt förstfödt uti therås land; alla therås första arfwingar.

37. Och han förde them ut, med silfwer och guld; och ibland therås slågter war ingen framt.

38. Egypten war glad, at the utdrogo; ty therås fruktan war uppå them fallen.

39. Han utsträckte en molnsky til skjul, och eld om natten til at lysa.

40. The båd, och han lát komma åkerhöns, och han måttade them med himmelsbröd.

41. Han öpnade bergsklippan, och wain flöt ther ut, så at bäckar flöto i torra öfnen.

42. Ty han tänkte på sitt helga ord, thet han til Abraham sin tjenare talat hade.

43. Alltså förde han sitt folk ut med fröjd, och sina utforade med glädje:

44. Och gaf them hedningarnas land, så at the folkens gods intogo:

45. På thet the skulle hålla hans råtter, och bewära hans lag. Halleluja.

106. Psalm.

Halleluja. Lacker HERranom; ty han är mild, och hans godhet warar i ewighet.

2. Ho kan uttala HERrans dråpeliga gerningar? och prisa alla hans låfliga verk?

3. Salige äro the, som budet hålla, och göra altid rätt.

4. HERre, tänk på mig efter then nåd som tu titt folk lofwat hafwer; bewisa öf tin hjälp:

5. At wi måge se tina utforades wålfärd, och glädja öf, at titt folk wål går, och berömma öf med tin arfwedel.

6. Wi hafwe syndat med våra fäder; wi hafwe misshandlat, och hafwe ogudaktige warit.

7. Wära fäder uti Egypten wille icke förstå tina under; the tänkte icke på tin stora godhet, och woro ohörige wid hafwet, nemligen, röda hafwet.

8. Men han halp them, för sitt namns skul, så at han sin magt bewiste.

9. Och han nåpste röda hafwet, och thet wardt torrt, och förde them genom djupen, såsom genom en ökn;

10. Och halp them ifrå theras hand, som them hatade, och förloföde them ifrå fiendens hand.

11. Och watnet fördränkte theras fiender, så at icke en qwar blef.

12. Då trodde the uppå hans ord, och fingo hans låf.

13. Men the förgåto snart hans gerningar, och förbidade intet hans råd.

14. Och the fingo lusta i öknen, och försökte Gud uti ödemarken.

15. Men han gaf them theras bön, och sände them nog, til thes the wämjade ther wid.

16. Och the satte sig up emot Mose i lågret, emot Aaron, HERans helige.

17. Jorden öpnade sig, och upswalg Dathan, och öfvertäckte Abirams rota.

18. Och eld wardt ibland theras rota upstånd; lågen upbrände the ogudaktiga.

19. The gjorde en kalf i Horeb, och tilbådo thet gutna belåtet,

20. Och förwandlade sin åra uti en orrs liknelse, then grås åter.

21. The förgåto Gud sin Trålsare, som stå stora ting uti Egypten gjort hade:

22. Widunder i Hams land, och försträckeliga gerningar i röda hafwet.

23. Och han sade, at han wille förgöra them, om Mose, hans uttorade, then plågan icke förtagit hade, och afwändt hans grymhet, at han icke platt skulle förderfwa them.

24. Och the föraktade thet lustiga landet; the trodde icke hans ord.

25. Och knorrade i theras hyddor; the lydde intet HERans röst.

26. Och han hof up sin hand emot them, at han skulle nederslå them i öknen,

27. Och kasta theras såd ibland hed-

ningarna, och förstörde them i landen.

28. Och the gäfw sig til BaalPeor, och åto af the ödda afgudars offer,

29. Och förtörnade honom med sina werk: då kom od och plåga ibland them.

30. Då trädde Pinchas fram, och förlikte saken, och plågan wände åter.

31. Och thet wardt honom råtnadt til rättfärdighet, ifrå slågte til slågte, i ewig tid.

32. Och the förtörnade honom wid trátowatnet, och the plågade Mose illa.

33. Ly the bedröfwade honom hans hjerta, så at några ord undfölo honom.

34. The förgjorde od icke the folk, som dock HERen them budit hade:

35. Utan the blandade sig ibland hedningarna, och lärde theras werk,

36. Och tjente theras afgudar: the kommo them på förargelse.

37. Och the offrade sina söner och sina döttrar åt djeflar,

38. Och utgöto ostyldigt blod, sina söners och döttrars blod, som the offrade åt Canaans afgudar, så at landet med blodskulder besmittadt wardt;

39. Och orenade sig med sina gerningar, och hör bedrefwo med sina werk.

40. Då förgrymmade sig HERans wrede öfwer sitt folk, och han fird en styggelse til sitt arf,

41. Och gaf them uti hedningars händer, så at öfwer them rådde the som them håtfte woro.

42. Och theras fiender plågade them, och the wordo kufwade under theras händer.

43. Han förloföde them ofta; men the förtörnade honom med sina werk, och wordo så, för theras misgerningars skul.

44. Och han såg til theras nöd, då han theras klagan hörde,

45. Och tänkte på sitt förbund, som han med them gjort hade; och thet angerade honom, efter hans stora godhet,

46. Och lät them komma til barmhertighet för alla them, som them fångat hade.

47. Hjelp oss, HERre vår Gud, och för oss tilhopa ut ifrå hedningarna, at

vi måge tacka ditt helga namn, och begå ditt låf.

48. Låfwad ware HERren Israels Gud ifrån ewighet til ewighet; och alt folk såge: Amen. Halleluja.

107. Psalm.

Tacka HERranom; ty han är mild, och hans godhet warar i ewighet.

2. Såger I, som af HERranom förblöste ären, them han utu nöd förblöst hafwer;

3. Och them han utu landen tillsammans hämtat hafwer, ifrån östan, ifrån wåstan, ifrån nordan, och ifrån hafwet;

4. The ther wilse gingo i öken, ther ingen wäg war, och funno ingen stad, ther the bo kunde;

5. Hungrige och törstige, och theras själ försmåttade.

6. Och the ropade til HERran i theras nöd, och han frälste them utu theras ångest,

7. Och förde them en rätt wäg, at the gingo til en stad, ther the bo kunde.

8. The stola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör:

9. At han måttar then törstiga själen, och fyller then hungriga själen med goda ting.

10. The ther sitta måste i mörker och dödens slugga, fångne i twång och jern,

11. Therföre at the Guds bud ohör samme warit hade, och then Högstas lag försmåttat hade.

12. Therföre måste theras hjerta med olycka plågad warda, så at the omfull lågo, och ingen halp them.

13. Och the ropade til HERran i theras nöd, och han halp them utu theras ångest,

14. Och förde them utu mörkret och dödens slugga, och slet theras band sönder.

15. The stola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör:

16. At han sönderbryter kopparportar, och sönderslår jernbommar.

17. The galne wordo plågade, för the-

ras öfwerträdelses skul, och för theras synders skul.

18. The wämjades wid all mat, och wordo dödsöfwe.

19. Och the ropade til HERran i theras nöd, och han halp them utu theras ångest.

20. Han sände sitt ord, och gjorde them helbregda, och frälste them, at the icke blefwo döde.

21. The stola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

22. Och offra tacksågelse, och förtälja hans werk med glädje.

23. The som med skepp på hafwet fara, och drifwa sin handel til sjös:

24. The hafwa förnummit HERrans werk och hans under i hafwet.

25. När han sade, och et stormvräder upkastade sig, som böljorna uplyfte,

26. Och the foro up åt himmelen, och foro neder i afgrunden, at theras själ förtwiflade för ångest;

27. Så at the raglade och stapplade, så som en drucken, och wiste ingen råd mer.

28. Och the ropade til HERran i sin nöd, och han förde them utu theras ångest,

29. Och stillade stormen, at böljorna saktade sig.

30. Och the wordo glade, at thet stilla wardt; och han förde them til lands, efter theras önskan.

31. The stola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör;

32. Och prisä honom i församlingen, och in för the äldsta lifwa honom:

33. The, hwilkas bådar förtorkades och wattufällor wände igen at flyta:

34. Så at et fruktamt land intet bar, för theras ondskas skul, som ther uti bodde.

35. Och thet som torrt war, gjorde han waturikt, och på torra landet wattufällor;

36. Och satte tit the hungriga, at the beredde en stad, ther the bo kunde,

37. Och så åkrar, och wingårbar plantera måtte, och årligen frukt få.

38. Och han wälsignade them, så at the sig storligen förblade, och them mycken bostap gaf ;

39. The ther nedertryckte och förswagade woro af the onda, som them twungit och trängt hade,

40. Lå förskiftelse uppå Förstärne utguten war, så at i hela landet stod bistert och dödligt til,

41. Och han then fattiga bestyddade för uselhet, och hans slägte förmerade såsom en särahjord.

42. Thetta skola the fromme se, och glädja sig ; och all ondsta skal munnen tilstoppad warda.

43. Hwilkén är wis och behåller thetta ? Så skola the märta huru många wålgerningar HERren bewisar.

108. Psalm.

En Psalmwisa Davids.

2. Gud, thet är mitt råtta alskar, jag wil sjunga och låfwa ; min åra också.

3. Wafna up, psaltare och harpa ; jag wil bittida uppe wara.

4. Jag wil tacka dig, HERre, ibland folkén ; jag wil låfjsunga dig ibland menniskorna.

5. Ty tin nåd råder så widt som himmelen är ; och tin sanning så widt som stjärne gå.

6. Uppbj dig, Gud, öfwer himmelen, och tin åra öfwer alla land ;

7. På thet tine ålskelige wänner måga förlofsade warda : hjelp med tin höggra hand, och bönhör mig.

8. Gud talar i sin helgedom ; thes gläder jag mig, och wil stifta Sichern, och afmåta then dalen Succoth.

9. Gilead är min, Manasse är också min, och Ephraim är mitt hufwuds magt, Juda är min Förste.

10. Moab är mitt twåttekar ; jag wil sträcka mina stor öfwer Edom ; öfwer the Philisteer wil jag fröjdas.

11. Ho wil föra mig uti en fast stad ? Ho wil leda mig in til Edom ?

12. Skal icke tu göra thet, Gud, som oss förkastat hafwer, och icke drog, Gud, ut med vår hår ?

13. Skaffa oss bistånd i nöden ; ty

menniskors hjelp är fåfång.

14. I Gud wilje wi bewisa manliga werk ; han skal undertråda våra fiender.

109. Psalm.

En Psalm Davids, til at föressjunga. Gud mitt låf, dig icke :

2. Ty the hafwa uplåtit sin ogudaktiga och falska mun emot mig, och tala emot mig med falska tungor :

3. Och the tala hånstelingen emot mig allestädes, och strida emot mig utan sak.

4. Thersföre at jag ålskar them, äro the emot mig ; men jag beder.

5. The bewisa mig ondt för godt, och hat för min kärlek.

6. Sätt ogudaktiga öfwer honom, och Satan stånde på hans höggra hand.

7. Then som sig af honom låra låter, hans lefwerne ware ogudaktigt, och hans bödn ware synd.

8. Warde hans dagar få ; och hans ämbete tage en annan.

9. Warde hans barn faderlösa, och hans hustru enka.

10. Hans barn gånge huswilla, och tigge, och söke, såsom the ther förderfwade äro.

11. The ockrare utsuge allt thet han hafwer, och the främmande borttröfwe hans gods.

12. Och ingen bewise honom godt, och ingen förbarne sig öfwer hans faderlösa.

13. Hans efterkommande warde utrotade ; thetas namn warde i andra led utplånadt.

14. På hans faders misgärning warde tänkt för HERranom, och hans moders synd warde intet utplånad.

15. HERren låte them aldrig komma utu sin ögnashn, och thetas äminnelse warde utrotad på jorden :

16. Thersföre at han så platt ingen barmhertighet hade ; utan förflöjde then elända och fattiga och then bedröfwade, til at dråpa honom.

17. Och han wille hafwa förbannelse ; then skal och komma til honom : han wille icke wälsignelse ; så skal hon och wara långt ifrå honom.

18. Och han drog förbannelse uppå sig, såsom sin stjorta; och hon är ingången i hans inelsswor, såsom wain, och såsom olja uti hans ben.

19. Hon warde honom såsom en klådnad, then han uppå sig hafwer, och såsom et bälte, ther han allestädes omgjordar sig med.

20. Alltså ste them af HERranom, som mig emot åro, och tala ondt emot min själ.

21. Men tu, HERre, HERre, war tu med mig, för titt namns skul; ty tin nåd är min tröst: fräls mig.

22. Ty jag är fattig och eländig, mitt hjerta är bedröfwadt i mig.

23. Jag går bort, såsom en slugge, then fördrifwen warder; och warder förjagad, såsom gråshoppor.

24. Mina knän åro swaga af fastande, och mitt kött är magert, och hafwer ingen fetma.

25. Och jag måste wara theas begabberi: når the se mig, rifta the sitt hufvud.

26. Gör mig bistånd, HERre min Gud: hjälp mig efter tin nåd;

27. At the måga förnimma, at thet är tin hand, at tu, HERre, thetta gör.

28. Förbanna the, så wålsigna tu: sätta the sig emot mig, så warde the til skam; men tin tjenare glädje sig.

29. Mine motståndare warde med försmådelse beklådde, och warde med sin skam öfvertäckte, såsom med en tjortel.

30. Jag wil mycket tacka HERranom med min mun, och låfwa honom ibland många;

31. Ty han står then fattiga på höggra handen, at han skal hjälpa honom ifrå them som hans lif förböma.

110. Psalm.

En Psalm Davids. HERren sade til min HERra: Sätt tig på min höggra hand, til thes jag lägger tina fiender til tin fotapall.

2. HERren skal sända titt rikes spira utaf Zion: war rådande ibland tina fiender.

3. Efter tin seger skal titt folk wålniligt offra tig i hellig prydnung: tina

barn warda tig födde såsom daggen af morgonrodnan.

4. HERren hafwer swurit, och honom skal thet intet ångra: Tu äst en Prest ewinnerligen, efter Melchisedeks sätt.

5. HERren, på tin höggra hand, skal slå Konungar i sin wredes tid.

6. Han skal döma ibland hedningar; han skal göra stora slagtingar; han skal söndertroga hufvudet öfwer stora land.

7. Han skal dricka af bäcken på wägen; thesöre skal han uphåfwa hufvudet.

111. Psalm.

Halleluja. Jag tackar HERranom af alt hjerta uti the frommas råd och i församlingen.

2. Stora åro HERrans verk: then som uppå them aktar, han hafwer lust ther af.

3. Hvad han städar, thet är läsligt och hårligt; och hans rättfärdighet blifwer ewinnerligen.

4. Han hafwer gjort en äminnelse til sina under, then nådelige och barmhertige HERren.

5. Han gifwer mat åt them som frukta honom: han tänker ewinnerligen uppå sitt förbund.

6. Han låter förkunna sina wåldiga gerningar för sitt folk, at han skal gifwa them hedningarnas arf.

7. Hans händers verk åro sanning och rätt: alla hans bud åro rättfärdiga.

8. The blifwa wid magt alltid och ewinnerligen, och ste troligen och redeligen.

9. Han sänder sitt folk förlossning; han lofwar, at hans förbund skal ewinnerligen blifwa: heligt och försträdeligt är hans namn.

10. HERrans fruktan är wißhetens begynnelse: thet är et godt förstånd, then ther efter gör; hans låf blifwer ewinnerligen.

112. Psalm.

Halleluja. Säll är then, som HERran fruktar, then som stor lust hafwer til hans bud.

2. Hans såd skal wåldig wara på jorden : the frommas slågte skal wålsig-nadt warda.

3. Rikedom och ymnighet skal wara i hans hus, och hans rättfärdighet blifwer ewinnerligen.

4. Then fromma går ljus up i mörkret, af then nådeliga, barmhertiga och rättfärdiga.

5. Gåll är then, som barmhertig är, och gerna lånar, och lagar så sina saker, at han ingen orätt gör.

6. Ty han skal blifwa ewinnerligen : then rättfärdige skal aldrig förgåten warda.

7. När en plåga kommer, fruktar han sig intet ; hans hjerta hoppas städigt uppå HERran.

8. Hans hjerta är tröst, och fruktar sig intet, til thes han på sina fiender lust ser.

9. Han utströr, och gifwer the fattiga ; hans rättfärdighet blifwer ewinnerligen ; hans horn skal uphöjdt warda med åra.

10. Then ogudaktige skal thet se, och honom skal förtrytat ; sina tänder skal han bita tillsammans, och förgås ; ty hwad the ogudaktige gerna wilja, thet blifwer om intet.

113. Psalm.

Halleluja. Låfwer, I HERrans tjenare ; låfwer HERrans namn.

2. Låfwadt ware HERrans namn, ifrå nu och i ewighet.

3. Ifrå solens upgång, alt in til nedergången, ware HERrans namn låfwadt.

4. HERren är hög öfwer alla hedningar : hans åra går så widt som himmelen är.

5. Hvilken är såsom HERren vår Gud, then sig så högt satt hafwer ?

6. Och ser uppå thet nedriga, i himmelen och på jorden ?

7. Then som then ringa uprättar utu stoftet, och uplyfter then fattiga utu träden ;

8. At han skal sätta honom bredwid Jorden, wid hans folks Jorstar :

9. Then ther låter then ofruktsamma

bo i huset, at hon en glad barnamoder warder. Halleluja.

114. Psalm.

Nå Israel utur Egypten drog, Jacobs hus ifrå frammande folk ;

2. Nå wardt Juda hans helgedom, Israel hans wålde.

3. Hafwet såg thet, och flydde ; Jordanen wände tillbaka.

4. Bergen sprungo såsom lamm ; högarne såsom unga får.

5. Hwad war tig, tu haf, at tu flydde? Och tu Jordan, at tu wände tillbaka ?

6. I berg, at I sprungen såsom lamm ? I högar såsom unga får ?

7. För HERranom båfwade jorden, för Jacobs Gud.

8. Then bergsklipporna förwandlar uti wattussöar, och stenen i wattufällor.

115. Psalm.

Idet oss, HERre, idet oss, utan titt namn gif åran, för tin nåd och sanning skul.

2. Hwi skulle hedningarne säga : Hwar är nu theas Gud ?

3. Men vår Gud är i himmelen ; han kan göra hwad han wil.

4. Men theas afgudar äro silfwer och guld, med menniskors händer gjorde.

5. The hafwa mun, och tala intet : the hafwa ögon, och se intet :

6. The hafwa dron, och höra intet : the hafwa näsa, och lukta intet :

7. The hafwa händer, och taga intet : fötter hafwa the, och gå intet, och tala intet genom theas hals.

8. The som sådana göra äro lika så ; så och alle the som hoppas uppå them.

9. Men Israel, hoppes uppå HERran ; han är theas hjälp och stölb.

10. Arons hus, hoppes uppå HERran ; han är theas hjälp och stölb.

11. The ther HERran fruktat, hoppes och uppå HERran ; han är theas hjälp och stölb.

12. HERren tänker uppå oss, och wålsignar oss ; han wålsignar Israels hus ; han wålsignar Arons hus.

13. Han wålsignar them som frukta HERRan, både små och stora.

14. HERRen wålsigne eder, ju mer och mer, eder och edra barn.

15. I åren HERRans wålsignade, then himmel och jord gjort hafwer.

16. Himmelen allt omkring är HERRans; men jorden hafwer han gifwit åt menniskors barn.

17. The döde kunna tig, HERRe, intet låfwa; ej heller the som nederfara i thet stilla:

18. Utan wi låfwe HERRan, ifrå nu och i ewighet. Halleluja.

116. Psalm.

Thet är mig ljust, at HERRen hörer min röst och min bön,

2. At han bñjer sina öron til mig; therföre wil jag åkalla honom i mina lifsdagar.

3. Dödens snaror hade omfattet mig, och helfwetets ångest hade råkat uppå mig: jag kom i jåmmer och nöd.

4. Men jag åkallade HERRans namn: O! HERRe, fråls min själ.

5. HERRen är nådelig och rättfärdig, och wår Gud är barmhertig.

6. HERRen bevarar the ensalbiga: når jag nederligger, så hjälper han mig.

7. War nu åter tilfreds, min själ; ty HERRen gör dig godt.

8. Ty tu hafwer uttagit min själ utu döden, mina ögon ifrå tårar, min fot ifrå fall.

9. Jag wil wandra för HERRanom uti the lefwandes land.

10. Jag tror; therföre talar jag. Men jag warder swårigen plågad.

11. Jag sade i min håpenhet: Alla menniskor äro lögnaktiga.

12. Huru skal jag wedergålla HERRanom alla hans wålgärningar, som han mig gör?

13. Jag wil taga then hålsosamma Falken, och predika HERRans namn.

14. Jag wil betala mina löften HERRanom för allt hans folk.

15. Hans helgons död är dyre hållen för HERRanom.

16. O! HERRe, jag är tin tjänare;

jag är tin tjänare, tin tjänarinnas son: tu hafwer sönderslitit mina band.

17. Tig wil jag offra tackfågelse, och predika HERRans namn.

18. Jag wil betala mina löften HERRanom för allt hans folk,

19. Uti gårdarna åt HERRans hus, uti tig, Jerusalem. Halleluja.

117. Psalm.

Låfwer HERRan, alla hedningar; priser honom, alla folk:

2. Ty hans nåd är wåldig öfwer oss, och HERRans sanning warar i ewighet. Halleluja.

118. Psalm.

Tack HERRanom; ty han är mild, och hans godhet warar ewinnerligen.

2. Nu såge Israel: Hans godhet warar ewinnerligen.

3. Nu såge Arons hus: Hans godhet warar ewinnerligen.

4. Nu såge the som HERRan frukta: Hans godhet warar ewinnerligen.

5. Uti ångest åkallade jag HERRan, och HERRen bñhörde mig, och trösta de mig.

6. HERRen är med mig; therföre fruktar jag mig intet: hwad kunna menniskor göra mig?

7. HERRen är med mig, til at hjälpa mig; och jag wil lust se på mina fiender.

8. Thet är godt at förtrösta på HERRan, och icke förlåta sig på menniskor.

9. Thet är godt at förtrösta uppå HERRan, och icke förlåta sig på förstar.

10. Alle hedningar belägga mig; men i HERRans namn wil jag förgräbra them.

11. The kringhwärfwa mig på alla sidor; men i HERRans namn wil jag nederlägga them.

12. The omlägga mig såsom bi: the sleta såsom eld i törne; men i HERRans namn wil jag förgräbra them.

13. Man stöter mig, at jag falla skal; men HERRen hjälper mig.

14. HERRen är min magt och min psalm, och är min salighet.

15. Man sjunger med glädje om seger

uti the rättfärdigas hyddor : HERANS
höggra hand behåller segren.

16. HERANS höggra hand är uphöjd :
HERANS höggra hand behåller segren.

17. Jag skal icke dö; utan lefwa, och
förtunna HERANS gerningar.

18. HEREN nåpser mig wäl; men
han gifwer mig icke åt döden.

19. Uplåter mig rättfärdighetens por-
tar, at jag må ther ingå, och tacka HER-
ranom.

20. Thet är HERANS port; the rätt-
färdige stola ther ingå.

21. Jag tackar dig, at tu nåpste mig,
och help mig.

22. Then stenen, som byggningsmän-
nerne förfästade, är til en hörnsten
worden.

23. Thet är stedt af HERANOM, och
är et under för våra ögon.

24. Thetta är then dagen, then HER-
ren gör; låt oss på honom fröjdas och
glädjas.

25. O! HERRE, hjelp: O! HERRE,
låt wäl gå.

26. Låfwad ware then, som kommer
i HERANS namn: wi wälsigne eder,
som af HERANS hus ären.

27. HEREN är Gud, then oss uply-
ser: pryder högtiden med luf, alt in til
hornen på altaret.

28. Tu äft min Gud, och jag tackar
dig; min Gud, jag wil prisa dig.

29. Tack HERANOM; ty han är
mild, och hans godhet warar ewinner-
ligen.

119. Psalm.

Salige äro the, som utan want lefwa,
the som i HERANS lag wandra.

2. Salige äro the, som hans witnes-
börd hålla; the som af alt hjerta söla
honom.

3. Ty the som på hans wågar wan-
dra, the göra intet ondt.

4. Tu hafwer budit, at hålla tina be-
fallningar fliteligen.

5. O! at mitt lif hölle tina rätter med
fullt afswar.

6. När jag släddar uppå alla tina bud,
så kommer jag icke på stam.

7. Jag tackar dig af rätt hjerta, at tu
lärer mig tin rättfärdighets rätter.

8. Tina rätter wil jag hålla: öfwergif
mig dock aldrig.

9. Huru skal en yngling sin wåg
ostraffeligt gå? När han håller sig ef-
ter tina ord.

10. Jag söker dig af alt hjerta: låt
mig icke fela om tina bud.

11. Jag behåller titt ord i mitt hjerta,
på thet jag icke skal synda emot dig.

12. Låfwad ware tu, HERRE; lär mig
tina rätter.

13. Jag wil med mina läppar förtälja
alla tin muns rätter.

14. Jag fröjdar mig af tina witnes-
börds wåg, såsom af allahanda rikedo-
mar.

15. Jag talar thet tu befallt hafwer,
och ser på mina wågar.

16. Jag hafwer lust til tina rätter,
och frågar icke titt ord.

17. Öör wäl med tin tjänare, at jag
må lefwa, och hålla titt ord.

18. Syna mine ögonen, at jag må se
under i tin lag.

19. Jag är en gäst på jorden: fördöli
icke tina bud för mig.

20. Min själ är helt öndertrosad, för
trångtans stul efter tina rätter altid.

21. Tu nåpser the stolta: förbannade
äro the, som wila ifrå tina bud.

22. Wänd ifrå mig försmädelse och
föraktelse; ty jag håller tina witnes-
börd.

23. Sitta och förstarne och tala emot
mig; men tin tjänare talar om tina
rätter.

24. Jag hafwer lust til tina witnes-
börd; the äro mina rådgifware.

25. Min själ ligger i söft; wedergif
mig, efter titt ord.

26. Jag förtäljer mina wågar, och tu
bönhör mig: lär mig tina rätter.

27. Underrisa mig tina befallningars
wåg; så wil jag tala om tina under.

28. Jag gråmer mig så, at hjertat
mig försmåttas: styrk mig, efter titt ord.

29. Wänd ifrå mig then falska wågen,
och unna mig tin lag.

30. Jag hafwer utwält sanningens

wåg; tina rätter hafwer jag mig föresatt.

31. Jag håller mig in til tina witnesbörd: HERR, låt mig icke på skam komma.

32. När tu mitt hjerta tröstar, så löper jag tina buds våg.

33. Lär mig, HERR, tina rätters våg, at jag må bewara them in til andan.

34. Underwisa mig, at jag må bewara tin lag, och hålla then af alt hjerta.

35. För mig in på tina buds stig; ty jag hafwer ther lust til.

36. Öj mitt hjerta til tina witnesbörd, och icke til girighet.

37. Wänd bort mina ögon, at the icke se efter onyttig lära; utan wedergwid mig på tin våg.

38. Låt tin tjänare hålla tina bud stadigt för titt ord, at jag må frukta tig.

39. Wänd ifrå mig then försmädelse som jag fruktar; ty tina rätter äro lustige.

40. Si, jag begär tina befallningar; wedergwid mig med tin rättfärdighet.

41. HERR, låt mig wedersaras tin nåd, tin hjälp, efter titt ord:

42. At jag mina lastare svara må; ty jag förlåter mig på titt ord.

43. Och tag ju icke ifrå min mun sanningens ord; ty jag hoppas uppå tina rätter.

44. Jag wil hålla tin lag allestädes, alltid och erwinnerligen.

45. Och jag wandrar i glädje; ty jag söker tina befallningar.

46. Jag talar om tina witnesbörd in för konungar, och blyges intet;

47. Och hafwer lust til tina bud; och the äro mig låra;

48. Och lyfter mina händer up til tina bud, the mig låra äro; och talar om tina rätter.

49. Tänk uppå titt ord til tin tjänare, på hwilket tu låter mig hoppas.

50. Thet är min tröst i mitt elände; ty titt ord wedergwid mig.

51. The stolte hafwa theas begäbber med mig; liksom wiser jag icke ifrå tin lag.

52. HERR, när jag tänker, huru tu af werldens begynnelse dömt hafwer, så warder jag tröstad.

53. Jag brinner inwärt, för the ogudaktigas skul, som tin lag öfvergifwa.

54. Tina rätter äro min wisa i mitt hus.

55. HERR, jag tänker om natten på titt namn, och håller tin lag.

56. Thet är min stätt, at jag tina befallningar håller.

57. Jag hafwer sagt: HERR, thet skal mitt arf wara, at jag tina wågar håller.

58. Jag beder in för titt ansikte af alt hjerta: war mig nådelig, efter titt ord.

59. Jag betraktar mina wågar, och wänder mina fötter til tina witnesbörd.

60. Jag styndar mig, och dröjer intet at hålla tina bud.

61. The ogudaktigas rote beröfwar mig; men jag förgäter intet tin lag.

62. Om midnatt står jag up, til at tacka tig, för tin rättfärdighets rätter.

63. Jag håller mig til alla them som frukta tig, och tina befallningar hålla.

64. HERR, jorden är full af tin godhet: lär mig tina rätter.

65. Tu gör tin tjänare godt, HERR, efter titt ord.

66. Lär mig goda seder och förståndighet; ty jag tror tina bud.

67. Förr än jag spått wardt, for jag will; men nu håller jag titt ord.

68. Tu äst mild och god; lär mig tina rätter.

69. The stolte dikta lögn öfwer mig; men jag håller tina befallningar af alt hjerta.

70. Theas hjerta är fett wordet så som slätt; men jag hafwer lust til tin lag.

71. Thet är mig lust, at tu hafwe spått mig, at jag må låra tina rätter.

72. Tin muns lag är mig tåflare än många tusende stycken guld och silfwer.

73. Tin hand hafwer gjort och beredt mig: underwisa mig, at jag må låra tina bud.

74. The som tig frukta, the se mig, och glädja sig; ty jag hoppas uppå titt ord.

75. HERre, jag wet, at tina domar äro rätt; och tu hafwer troligen spått mig.

76. Tin nåd ware min tröst, såsom tu tin tjenare lofwat hafwer.

77. Låt mig wedersfara tina barmhertighet, at jag må lefwa; ty jag hafwer lust till tin lag.

78. Åh! at the stolte måtte komma på fläm, som mig med lögn nedertrodd; men jag talar om tina befallningar.

79. Åh! at the måtte hålla sig till mig, som tig frukta, och känna tina witnessbörd.

80. Mitt hjerta blifwe rättfärdigt i tina rätt, at jag icke på fläm kommer.

81. Min själ trångtar efter tin salighet; jag hoppas uppå titt ord.

82. Mina bögon trångta efter titt ord, och säga: När wil tu trösta mig?

83. Ty jag är såsom en lågel i rök: tina rätt förgår jag icke.

84. Huru länge skal tin tjenare bida? När wil tu dom hålla öfwer mina förbudsare?

85. The stolte gräfw mig gropar; hwilka intet äro efter tin lag.

86. Tina bud äro allesamman sanning: the förbuds mig med lögn; hjelp mig.

87. The hade hardt när förgjort mig på jorden; men jag öfvergiftwer icke tina befallningar.

88. Wederwid mig genom tin nåd, at jag må hålla tin muns witnessbörd.

89. HERre, titt ord blifwer ewinnerligen, så wißt som himmelen är.

90. Tin sanning warar i ewighet; tu hafwer tilredt jorden; och hon blifwer ständande.

91. Thet blifwer dagligen efter titt ord; ty all ting måste tjena tig.

92. Om tin lag icke hade min tröst varit, så wore jag förgången i mitt elände.

93. Jag wil aldrig förgåta tina befallningar; ty tu wederwid mig med them.

94. Jag är tin: hjelp mig; ty jag söker tina befallningar.

95. The ogudaktige wacka uppå mig,

at the måga förgöra mig; men jag attar uppå tina witnessbörd.

96. Jag hafwer på all ting en anda sett; men titt bud är waraktigt.

97. Huru hafwer jag tin lag så lär! dagligen talar jag ther om.

98. Tu gör mig med titt bud wisare, än mina fiender äro; ty thet är ewinnerligen min stätt.

99. Jag är lärare än alla mina lärare; ty tina witnessbörd äro mitt tal.

100. Jag är förståndigare än the gamle; ty jag håller tina befallningar.

101. Jag förtager mina fötter alla onda vägar, at jag må hålla titt ord.

102. Jag wiser icke ifrå tina rätt; ty tu lærer mig.

103. Tina ord äro min mun stötare än honing.

104. Titt ord gör mig förständig; theförre hatar jag alla falska vägar.

105. Titt ord är mina fötters lykt, och et ljus på mina vägar.

106. Jag swär, och wil hållat, at jag tin rättfärdighets rätt wil.

107. Jag är swärligen plågad: HERre, wederwid mig, efter titt ord.

108. Låt tig behaga, HERre, min muns wälvilliga offer; och lär mig tina rätt.

109. Jag bär min själ i mina händer alltid, och jag förgår icke tin lag.

110. The ogudaktige sätta mig snaror; men jag far icke will ifrå tina befallningar.

111. Tina witnessbörd äro mitt ewiga arf; ty the äro mitt hjertas fröjd.

112. Jag böjer mitt hjerta, til at göra efter tina rätt alltid och ewinnerligen.

113. Jag hatar the ostadiga andar, och ålskar tin lag.

114. Tu åst mitt bestärm och min stöld: jag hoppas uppå titt ord.

115. Wiser ifrå mig, I onde; jag wil hålla min Guds bud.

116. Uppehåll mig igenom titt ord, at jag må lefwa; och låt mig icke på fläm komma med mitt hopp.

117. Står mig, at jag må blifwa salig; så wil jag alltid lust hafwa till tina rätt.

118. Du förtrampar alla them som vilse gå om tina rättar; ty theas be-
drägeri är allsamman's lögn.

119. Du bortkastar alla ogudaktiga på jorden, såsom slag: thesfore älskar jag tina witnesbörd.

120. Jag fruktar mig för dig, så at mitt lödt släpver, och försträcker mig för tina rättar.

121. Jag ättar uppå rätt och rättfärdighet: öfvergif mig icke til them, som mig öfvervåld göra wilja.

122. Beskräma du tin tjänare, och trösta honom, at the stolte icke göra mig öfvervåld.

123. Mina ögon trängta efter tin sällighet, och efter tin rättfärdighets ord.

124. Handla med tin tjänare efter tin nåd; och lär mig tina rättar.

125. Jag är tin tjänare: undervisa mig, at jag må känna tina witnesbörd.

126. Thet är tid, at HERRen gör the något til: the hafwa om intet gjort tin lag.

127. Thesfore älskar jag tina bud öfver guld, och öfver fint guld.

128. Thesfore håller jag rätt fram alla tina befallningar; jag hatar all falsk wäg.

129. Underliga äro tina witnesbörd; thesfore håller them min själ.

130. När titt ord uppenbaradt war-
der, så fröjdar thet, och gör the enfall-
diga wisa.

131. Jag öpnar min mun, och begär tina bud; ty jag längtar efter them.

132. Wänd dig til mig, och war mig nådelig, såsom tu plågar göra them, som titt namn älska.

133. Låt min gång wijs vara i titt ord, och låt ingen orätt öfver mig råda.

134. Förlös mig ifrå menniskors orätt; så wil jag hålla tina befallningar.

135. Låt titt ansikte lysa öfver tin tjänare, och lär mig tina rättar.

136. Mina ögon flyta med wåtn, at man icke håller tin lag.

137. HERR, du äst rättfärdig, och rätt är titt ord.

138. Du hafwer tin rättfärdighets

witnesbörd och sanningen hårdeligen budit.

139. Jag hafwer när harmats til döds, at mine owänner hafwa titt ord förgåtit.

140. Titt ord är wål bepröfwadt; och tin tjänare hafwer thet kätt.

141. Jag är ringa och föraktad; men jag förgåter icke tina befallningar.

142. Tin rättfärdighet är en ewig rättfärdighet, och tin lag är sanning.

143. Ångest och nöd hafwa drabbat uppå mig; men jag hafwer lust til tina bud.

144. Tina witnesbörds rättfärdighet är ewig; undervisa mig, så lefwer jag.

145. Jag ropar af alt hjerta; bönhör mig, HERR, at jag må hålla tina rättar.

146. Jag ropar til dig; hjälp mig, at jag må hålla tina witnesbörd.

147. Jag kommer bittida, och ropar; uppå titt ord hoppas jag.

148. Jag wätnar bittida up, at jag må handla om titt ord.

149. Hör min röst, efter tin nåd: HERR, wedergiw mig, efter tina rättar.

150. Mina arga förföljare wilja til mig, och äro långt ifrå tin lag.

151. HERR, du äst hardt när, och tina bud äro allesamman sanning.

152. Men jag wet thet långt tilförene, at tu tina witnesbörd ewinnerligen grundat hafwer.

153. Se uppå mitt elände, och fräls mig: hjälp mig ut; förty jag förgåter icke tin lag.

154. Ulträtta min sat, och förlofa mig; wedergiw mig igenom titt ord.

155. Saligheten är långt ifrå the ogudaktiga; ty the ästa intet tina rättar.

156. HERR, tin barmhertighet är stor; wedergiw mig, efter tina rättar.

157. Mina förföljare och owänner äro många; men jag wiser icke ifrå tina witnesbörd.

158. Jag ser the föraktare; och thet gör mig ondt, at the icke hålla titt ord.

159. Si, jag älskar tina befallningar; HERR, wedergiw mig, efter tin nåd.

160. Titt ord hafwer af begynnelsen varit sanning : alla tin rättfärdighets rätter wara ewinnerligen.

161. Förstärne förfölja mig utan sak, och mitt hjerta fruktar sig för titt ord.

162. Jag gläder mig öfwer titt ord, såsom en then stort byte får.

163. Edgnen är jag hättst, och jag stygges ther wid ; men tin lag hafwer jag får.

164. Jag läfwar tig sju resor om dagen, för tin rättfärdighets rätters stul.

165. Stor frid hafwa the, som tin lag älska ; och the stola icke stappla.

166. HERre, jag wäntar efter tin salighet, och gör efter tina bud.

167. Min själ håller tina witnesbörd, och hafwer them mycket låra.

168. Jag håller tina befallningar och tina witnesbörd ; ty alla mina wägar äro för tig.

169. HERre, låt min klagan för tig komma ; underwisa mig, efter titt ord.

170. Låt min bön komma för tig ; fräls mig, efter titt ord.

171. Mina läppar stola läfwa, när tu lärar mig tina rätter.

172. Min tunga skal tala om titt ord ; ty alla tina bud äro rätta.

173. Låt tin hand wara mig biståndig ; ty jag hafwer uttorat tina befallningar.

174. HERre, jag längtar efter tin salighet, och hafwer lust til tin lag.

175. Låt min själ lefwa, at hon må läfwa tig, och tina rätter hjälpa mig.

176. Jag är såsom et willfaranbe och borttappadt får : sök tin tjänare ; ty jag förgäter icke tina bud.

120. Psalm.

En wisa i högre choren. Jag ropar til HERran i min nöd, och han bönbröder mig.

2. HERre, fräls min själ ifrå lögnattiga munnar och ifrå falska tungor.

3. Hwad kan then falska tungan göra tig ? Och hwad kan hon uträtta ?

4. Hon är såsom en wäldigs skarpa pil, såsom eld i enbärstrå.

5. We mig, at jag en främling är

ibland Mesech, at jag måste bo ibland Redars hyddor.

6. Thet warder min själ långt, at bo när them som friden hata.

7. Jag håller frid ; men när jag talar, så taga the til at örliga.

121. Psalm.

En wisa i högre choren. Jag lyfter mina ögon up til bergen, ifrå hwilla min hjälp kommer.

2. Min hjälp kommer ifrå HERran, then himmel och jord gjort hafwer.

3. Han skal icke låta tin fot slinta ; och then tig bewarar, han sofwer icke.

4. Si, then som Israel bewarar, han är icke sömnig, eller sofwer.

5. HERren bewarar tig ; HERren är titt stygd öfwer tin höggra hand :

6. At solen icke skal stada tig om dagen, eller månan om natten.

7. HERren beware tig för allt ondt ; han beware tin själ.

8. HERren beware tin utgång och ingång, ifrå nu och i ewighet.

122. Psalm.

En wisa Davids i högre choren. Jag glädes i thet mig sagdt är, at wi stole gå in uti HERrans hus :

2. Och at våra fötter stola stå i tina portar, Jerusalem.

3. Jerusalem är bygdt, at thet skal wara en stad, ther man tillsammans komma skal :

4. Tit slågterne upgå stola, nemligen, HERrans slägter, til at predika Israels folk, til at tacka HERrans namn.

5. Ty ther äro satte stolar til doms : Davids hus stolar.

6. Önsflet Jerusalem lycka : them gänge wäl som tig älska.

7. Frid ware inom tina murar, och lycka i tina palats !

8. För mina bröders och fränders stul, wil jag tig frid önska.

9. För HERrans wär Guds hus stul, wil jag titt bästa söka.

123. Psalm.

En wisa i hög're choren. Jag lyfter mina ögon up till dig, tu som i himmelen sitter.

2. Si, såsom tjenarens ögon uppå theras herrars händer se, såsom tjennornas ögon uppå sina fruars händer, alltså se våra ögon uppå HERRAN vår Gud, till thes han oss nådelig warder.

3. War oss nådelig, HERR: war oss nådelig; ty wi äre fast fulle med föraktelse.

4. Fast full är vår själ af the stoltas begabberi och the högfärdigas föraktelse.

124. Psalm.

En wisa Davids i hög're choren. Om HERREN icke med oss wore, (så såge Israel)

2. Om HERREN icke med oss wore, när menniskorna sig emot oss sätta:

3. Så upswäljde the oss lefwande, då theras wrede sig öfwer oss förgrymmar:

4. Så fördränkte oss watten, strömmar gingo öfwer våra själar:

5. Watten ginge all förhögt öfwer våra själar.

6. Låfwad ware HERREN, at han icke gifwer oss till rof uti theras tänder.

7. Vår själ är undkommen, såsom en fogel en fogelfångares snara: snaran är sondergången, och wi äre löse.

8. Vår hjelp står i HERRANS namn, then himmel och jord gjort hafwer.

125. Psalm.

En wisa i hög're choren. The som hoppas uppå HERRAN, the stola icke falla, utan ewinnerligen blifwa, såsom thet berget Zion.

2. Omkring Jerusalem äro berg; och HERREN är omkring sitt folk, ifrå nu och i ewighet.

3. Ty the ogudaktigas spira skal icke blifwa öfwer the rättfärdigas hop, på thet the rättfärdige icke stola uträcka sin hand till orättfärdighet.

4. HERR, gör wäl mot them, som gode och fromhertade äro.

5. Men the som afswika uppå theras wrånga wägar, them skal HERREN bortdrifwa med the ogerningsmän. Men frid ware öfwer Israel!

126. Psalm.

En wisa i hög're choren. När HERREN Zions sångar löfande warder, så stole wi warda såsom drömmande.

2. Då skal vår mun full med löje warda, och vår tunga full med fröjd; då skal man såga ibland hebningarna: HERREN hafwer gjort stora ting med them.

3. HERREN hafwer gjort stora ting med oss; thes äre wi glade.

4. HERR, wänd vårt fångelse, såsom tu the strömmar söder ut uttorlat hafwer.

5. The som med tårar så, stola med glädje upståra.

6. The gå åstad, och gråta, och bära ut ädel såd, och komma med glädje, och bära sina kärftwar.

127. Psalm.

En wisa Salomos i hög're choren. Om HERREN icke bygger huset, så arbeta the såfångt, som ther på bygga: om HERREN icke förwarar staden, så waka wåktarena såfångt.

2. Thet är såfångt, at I bittida upstån, och sent gån till hwila, och åten edert bröd med sorg; ty han gifwer thet sina wänner medan the sofwa.

3. Si, barn äro en HERRANS gåfwa, och lifsfrukt är en släkt.

4. Alla som stött uti en stark mans hand, så äro och the unga drängar.

5. Säll är then, som sitt koger af them fullt hafwer: the komma icke på stam, då the med sina fiender handla i porten.

128. Psalm.

En wisa i hög're choren. Säll är then, som fruktar HERRAN, och på hans wägar går.

2. Tu skal föda dig af tina händer's arbete: säll äst tu, och wäl är dig.

3. Din hustru skal wara såsom et frukt: samt winträ allt omkring i ditt hus;

tina barn såsom oliveqvisstar fring om titt bord.

4. Si, altså warder then man wålsignad, som fruktar HERRan.

5. HERRen skal wålsigna dig af Zion, at tu skal få se Jerusalems wålfärd i alla tina lifsdagar,

6. Och skal få se tina barnabarn. Frid öfwer Israel!

129. Psalm.

En wisa i hög're choren. The hafwa ofta trängt mig, alt ifrå min ungdom; (så såge Israel)

2. The hafwa ofta trängt mig, alt ifrå min ungdom; men the wordo mig icke öfwermågtige.

3. The plöjare hafwa plöjt på min rygg, och dragit sina säror långa.

4. HERRen, som rättfärdig är, hafwer the ogudaktigas rep afhuggit.

5. Åh! at på stam komma måtte och tilbaka wända alle the som Zion håstse äro.

6. Åh! at the måtte vara såsom gräs på taket, hwilket förtorkas för än thet upstås:

7. Af hwilket stördemannen icke uppfyller sin hand, ej heller han, som binder färfwarne, sin famn;

8. Och the som fram om gå, icke såga: HERRans wålsignelse ware öfwer eder; wi wålsigne eder i HERRans namn.

130. Psalm.

6. Bot-Psalmen.

En wisa i hög're choren. Utu djupen ropar jag til dig, HERRe.

2. HERRe, hör min röst; låt tina dron akta uppå min bön's röst.

3. Om tu, HERRe, wil tilrättna synderna, HERRe, ho kan blifwa beståndande?

4. Ty när dig är förlåtelse, at man skal frukta dig.

5. Jag wåntar efter HERRan; min själ wåntar, och jag hoppas uppå hans ord.

6. Min själ wåntar efter HERRan, ifrå then ena morgonwåkten til then andra.

7. Israel hoppes uppå HERRan; ty när HERRanom är nåd, och mycken förlofning när honom:

8. Och han skal förlofa Israel ifrån alla hans synder.

131. Psalm.

En wisa Davids i hög're choren. HERRe, mitt hjerta är icke högfärdigt, och mina ögon äro icke stolta, och jag wandrar icke i stora ting, the mig för höga äro.

2. Om jag icke satt och stillade min själ, så wardt min själ afwand, såsom en ifrå sin moder afwand warder.

3. Israel hoppes uppå HERRan, ifrå nu och i ewighet.

132. Psalm.

En wisa i hög're choren. Lånt, HERRe, uppå David och uppå alt hans lidande;

2. Hwille HERRanom swor, och lofwade then mågtige i Jacob:

3. Jag wil icke gå i mitt hus hydda, eller lägga mig på min sängs låger;

4. Jag wil icke låta mina ögon sofwa, eller mina ögonlock sömniga vara;

5. Til thes jag må finna et rum för HERRanom, en boning för then Mågtige i Jacob.

6. Si, wi höre ther om i Ephratha: wi hafwe funnit thet i flogsmarken.

7. Wi wilje gå in uti hans boningar, och tilbedja in för hans fotapall.

8. HERRe, ståt up til tin ro, tu och tin magts ark.

9. Låt tina Presters klåda sig med rättfärdighet, och tina heliga glädja sig.

10. Lag icke bort tin Smordas rege- mente, för tin tjenare Davids stul.

11. HERRen hafwer swurit David en sann ed; ther skal han intet ifrå tråda: Jag skal sätta dig tin lifsfrukt uppå tin stol.

12. Om tina barn hålla mitt förbund och mina witnesbörd, som jag them lär- rande warder, så stola och theas barn sitta på tin stol ewinnerligen.

13. Ty HERRen hafwer utwalt Zion, och hafwer lust til at bo ther.

14. Thetta är min hwila ewinnerli-

gen: här wil jag bo; ty här behagar mig wål.

15. Jag wil wålsigna thes spis, och gifwa thes fattiga bröd nog.

16. The's Prestes wil jag beklåda med salighet; och thes helige skola glädja sig.

17. Ther sammastådes skal upgå Davids horn: jag hafwer tilredt min Smorda en lyfta.

18. Hans fiender wil jag beklåda med skam; men öfwer honom skal hans krona blomstras.

133. Psalm.

En wisa Davids i högre choren. Si, huru godt och lustigt är thet, at bröder bo endrägtigt tillsammans!

2. Såsom kosteligt balsam är, thet af Aarons hufvud flyter ned i alt hans slägg, thet nederflyter uppå hans kläder;

3. Såsom Hermons dagg, och then på Zions berg nederfaller; ty ther sammastådes lofwar HERren wålsignelse och lif til ewig tid.

134. Psalm.

En wisa i högre choren. Si, låfwer HERran, alle HERrans tjenare, I som stå om natten i HERrans hus.

2. Lyfter edra händer up i helgedomen, och låfwer HERran.

3. HERren wålsigne tig af Zion, then himmel och jord gjort hafwer.

135. Psalm.

Halleluja. Låfwer HERrans namn; låfwer, I HERrans tjenare.

2. I som stå i HERrans hus, uti vår Guds hus gårdar,

3. Låfwer HERran; ty HERren är god: låfsjunger hans namn; ty thet är ljusligt.

4. Ty HERren hafwer utwalt sig Jacob; Israel til sin egendom.

5. Ty jag wet, at HERren är stor; och vår HERre är öfwer alla gudar.

6. Alt thet HERren wil, thet gör han, i himmelen, på jorden, i hafwet och i alla djup:

7. Then ther låter skarna upgå af jordens ånda: then ther ljungelden gör,

samt med regnet: then ther wådret utu hemliga rum komma låter:

8. Then ther förstföddingen slog uti Egypten, både af menniskor och bostap;

9. Och låt sina tekn och under komma öfwer tig, Egypti land, öfwer Pharao och alla hans tjenare:

10. Then många folkslag slog, och drap mågtiga Konungar:

11. Sihon, the Amoreers Konung, och Og, Konungen i Basan, och alla Konungariken i Canaan;

12. Och gaf theras land til arfs, til arfs åt sitt folk Israel.

13. HERre, titt namn warar i ewighet; tin åminnelse, HERre, warar förutan ånda.

14. Ty HERren skal döma sitt folk, och wara sina tjenare nådelig.

15. The hedningars gudar äro silfwer och guld, med menniskors händer gjorde.

16. The hafwa mun, och tala intet: the hafwa ögon, och se intet:

17. The hafwa bron, och höra intet, och ingen ande är i theras mun.

18. The som sådana göra, äro lika så; så och alle the som hoppas på them.

19. Israels hus låfwe HERran: låfwer HERran, I af Aarons hus:

20. I af Levi hus, låfwer HERran, I som frukten HERran, låfwer HERran.

21. Låfwad ware HERren af Zion, then i Jerusalem bor. Halleluja!

136. Psalm.

Låfwer HERranom; ty han är god: ty hans godhet warar ewinnerligen.

2. Låfwer alla gudars Gud; ty hans godhet warar ewinnerligen.

3. Låfwer alla Herrars HERre; ty hans godhet warar ewinnerligen:

4. Then stora under gör allena; ty hans godhet warar ewinnerligen:

5. Then himlarna sticlaga gjort hafwer; ty hans godhet warar ewinnerligen:

6. Then jorden på watn utsträckt hafwer; ty hans godhet warar ewinnerligen:

7. Then stora ljus gjort hafwer; ty hans godhet warar ewinnerligen:

8. Solen, til at førestå dagen; ty hans godhet warar ewinnerligen:

9. Månan och stjernorna, til at förestå natten; ty hans godhet warar ewinnerligen:

10. Then Eghypten slog på theas förstfödingar; ty hans godhet warar ewinnerligen:

11. Och utförde Israel ifrå them; ty hans godhet warar ewinnerligen:

12. Med wäldig hand och utdräkt arm; ty hans godhet warar ewinnerligen:

13. Then röda hafwet skiftade i två delar; ty hans godhet warar ewinnerligen:

14. Och lät Israel ther igenom gå; ty hans godhet warar ewinnerligen:

15. Then Pharao och hans här i röda hafwet störtade; ty hans godhet warar ewinnerligen:

16. Then sitt folk förde genom öken; ty hans godhet warar ewinnerligen:

17. Then stora Konungar slog; ty hans godhet warar ewinnerligen:

18. Och drap mågtiga Konungar; ty hans godhet warar ewinnerligen:

19. Sihon, the Amoreers Konung; ty hans godhet warar ewinnerligen:

20. Och Og, Konungen i Basan; ty hans godhet warar ewinnerligen:

21. Och gaf theas land til arfs; ty hans godhet warar ewinnerligen:

22. Til arfs åt sin tjenare Israel; ty hans godhet warar ewinnerligen:

23. Ty han tänkte på oss, så wi undertryckte woro; ty hans godhet warar ewinnerligen:

24. Och förlofsade oss ifrå våra fiender; ty hans godhet warar ewinnerligen:

25. Then allt födt mat gifwer; ty hans godhet warar ewinnerligen.

26. Tacka Gud af himmelen; ty hans godhet warar ewinnerligen.

137. Psalm.

Wid the älfwer i Babel sutto wi, och greto, så wi på Zion tänkte.

2. Våra harpor hängde wi på pilträ, som ther äro.

3. Ty ther både the oss sjunga, som oss fångna höllo, och i vår gråt glade

vara: Sjunger oss en af Zions wisor.

4. Huru skulle wi sjunga HERans wisa i främmande land?

5. Om jag förgäter dig Jerusalem, så warde min högra hand förgäten.

6. Min tunga låde wid min gom, om jag icke tänker uppå dig: om jag icke låter Jerusalem min högsta glädje wara.

7. HERre hogkom Edoms barn, på Jerusalems dag, the ther såga: Slår ned, slår ned i grund.

8. Du förstörda dotter Babel, såll är then dig wedergåller såsom du oss gjort hafwer.

9. Såll är then, som tina unga barn tager, och slår them emot stenen.

138. Psalm.

David's. Jag tackar dig af alt hjerta: in för gudarna wil jag låssjunga dig.

2. Jag wil tilbedja emot ditt helga tempel, och tacka ditt namn för tin godhet och trohet; ty du hafwer gjort ditt namn hårligt öfwer all ting genom ditt ord.

3. När jag åkallar dig, så bönhör mig, och gif min själ stor kraft.

4. HERre, alla Konungar på jorden tacka dig, at the höra tin muns ord:

5. Och sjunga på HERans wägar, at HERans ära stor är.

6. Ty HERren är hög, och ser uppå thet nedriga, och känner the högmodiga fierran.

7. Om jag midt i ångest wandrar, så wedergwicker du mig, och rädder tin hand öfwer mina fienders wrede, och hjälper mig med tin högra hand.

8. HERren skal göra ther en anda uppå, för min skul. HERre, tin godhet är ewig; förlåt dock icke tina händer's werk.

139. Psalm.

En Psalm David's, til at föresjunga. HERre, du utransafar mig, och känner mig.

2. Ehwad jag sitter eller upstår, wet du thet; du förstår mina tankar fierran.

3. Ehwad jag går, eller ligger, så äf

tu omring mig, och ser alla mina vägar.

4. Ty si, thet är intet ord på min tunga, thet tu, HERRE, icke allt wet.

5. Tu skaffar hwad jag både för och efter gör, och håller tin hand öfwer mig.

6. Sådän kunskap är mig för underlig och för hög; jag kan icke begripa.

7. Hwart stal jag gå för tin anda? Och hwart stal jag fly för titt ansikte?

8. Före jag up i himmelen, så åst du ther: baddade jag åt mig i hellsivete, si, så åst du och ther:

9. Toge jag morgonrodnans wingar, och blefve ytterst i hafvet;

10. Så skulle dock tin hand ther föra mig, och tin högra hand hålla mig:

11. Om jag sade: Mörker må betäcka mig; så måste natten och wara ljus omring mig.

12. Ty och mörkret är icke mörkt när dig, och natten lyser såsom dagen: mörkret är såsom ljuset.

13. Tu hafwer mina njurar i tin magt; tu war öfwer mig i moderlifvet.

14. Jag tackar dig therföre, at jag underligt gjord är: underliga äro tina verk, och thet besinnar min själ wäl.

15. Mina ben woro dig intet fördolda, så jag uti thet hemliga gjord war; så jag slapad wardt nedre i jorden.

16. Tina ögon sågo mig, så jag ännu oberedd war, och alla dagar woro uti tin bok skrifne, the ännu warda stulle, och så ingen af them kommen war.

17. Men huru kostelige äro för mig, Gud, tine tankar? O, huru stort är theras tal!

18. Skulle jag räfna them, så worde the flere än sanden: när jag upwaknar, är jag änta när dig.

19. Åh! Gud, at tu dräpe the ogudaktige, och the blodgirige ifrå mig wilka måste.

20. Ty the tala om dig försmådeligt, och tine ovänner uphäfwa sig utan sak.

21. Jag hatar ju, HERRE, them som dig hata, och mig förtröter om them, at the sig emot dig sätta.

22. Jag hatar them med rätt alfwär; therföre äro the mig håtske.

23. Utränksa mig, Gud, och så weta mitt hjerta: bepröfwa mig, och förnim huru jag thet menar;

24. Och se til, om jag på en ond väg är; och led mig på then ewiga vägen.

140. Psalm.

En Psalm Davids, til at föresjunga.

2. Fråls mig, HERRE, ifrån onda menniskor; bewara mig för wrångwis sa mån:

3. The ther ondt tänka i sitt hjerta, och dageligen komma örlig åstad.

4. The hwåga sin tunga såsom en orm: huggorma-förgift är under the ras läppar. Sela.

5. Bewara mig, HERRE, för the ogudaktigas hand: bewara mig för wrångwis menniskor, the ther tänka til at omstöta min gång.

6. The högfärdige sätta mig snaror, och utsträcka mig rep til nåt, och gillra för mig wid vägen. Sela.

7. Men jag säger til HERREN: Tu åst min Gud; HERRE, förnim min böns röst.

8. HERRE, HERRE, min starka hjälp; tu bestärmar mitt hufvud i stridstiden.

9. HERRE, låt icke then ogudaktige sitt begär; styrk icke hans onda wilja: the måtte högmödas ther af. Sela.

10. Thet onda, ther mine fiender råds slå om, falle up på theras hufvud.

11. Han stal utskudda öfwer them ljungeld: han stal med eld slå them djupt ned i jorden, så at the aldrig mer upstå stola.

12. En ond mun stal ingen lycka hafwa på jorden: en wrångwis ond menniska stal förjagad och omstörtad warda.

13. Ty jag wet, at HERREN stal uträtta then eländas sak och then fattigas rätt.

14. Och the rättfärdige stola tacka titt namn, och the fromme stola för titt ansikte blifwa.

141. Psalm.

En Psalm Davids. HERRE, jag ropar til dig; stönda dig til mig; förnim min röst, när jag åkallar dig.

2. Min bön gälle in för dig, såsom et råboffer; mina händer uphåfwande, såsom et afstoffer.

3. HERRE, bewara min mun, och bewara mina läppar.

4. Böj icke mitt hjerta til något thet ondt år, til at föra et ogudaktigt wäsende med the ogeringsmän; at jag icke åter af thet, som them lyfter.

5. Then rättfärdige slå mig wänligen, och straffe mig: thet skal göra mig så godt som balsam på mitt hufwud; ty jag beder städse, at the icke skola göra mig skada.

6. Theras lärare störte öfwer en sten: så skal man så sedan höra min lära, at hon lustig år.

7. Wåra ben äro förströdda alt in til grafwen, såsom tå en upriswer och uplastar jorden.

8. Ty uppå dig, HERRE, HERRE, se mina ögon; jag tröstar uppå dig; bortkastade icke min själ.

9. Bewara mig för then snara, som the mig satt hafwa, och för the ogeringsmäns giller.

10. The ogudaktige falle med hwar annan uti sina egna nåt; men jag gange alltid fram om.

142. Psalm.

En underwisning Davids, til at bedja, tå han uti kulan war.

2. Jag ropar til HERREN med min röst, och beder HERREN med min röst.

3. Jag utgjuter mitt tal för honom, och gifwer honom min nöd före.

4. När min ande i ångest år, så låter tu mig wårda om mig: the såtta för mig snaror på wågen, ther jag går.

5. Skåda på höggra handen och se, ther wil ingen känna mig; jag kan icke undfly; ingen låter sig wårda om min själ.

6. HERRE, til dig ropar jag, och säger: Tu äst mitt hopp, min del uti the lefwandes land.

7. Älta uppå min klagan; ty jag warder swårigen plågad: hjelp mig ifrå mina förföljare; ty the äro mig för mågtige.

8. För min själ utu fångahuset, at jag må tacka titt namn: the rättfärdige skola församla sig til mig, når tu wäl emot mig gör.

143. Psalm.

7. Bot-Psalmen.

En Psalm Davids. HERRE, hör min bön; förnim min bön, för tin sannings skul; bönhör mig, för tin rättfärdighets skul.

2. Och gäff icke til doms med tin tjenare; ty för dig år ingen lefwande rättfärdig.

3. Ty fienden förföljer min själ, och sönderslår mitt lif til jorden; han lågger mig i mörkret, såsom the döda i werlden.

4. Och min ande år i mig bedröfwad; mitt hjerta år mig i mitt lif förtårt.

5. Jag tänker uppå the förra tider: jag talar om alla tina gerningar, och säger om tina händer werk.

6. Jag uträder mina händer til dig; min själ törstar efter dig, såsom en torr jord. Sela.

7. HERRE, bönhör mig snarligen; min ande förgrås; gdm icke titt ansikte bort ifrå mig, at jag them icke lif warder, som i kulan fara.

8. Låt mig bittida höra tin nåd; ty jag hoppas på dig: lungör mig then wåg, ther jag uppå gå skal; ty jag trångtar efter dig.

9. Hjelp mig, HERRE, ifrå mina fiender; til dig hafwer jag tillflygt.

10. Lär mig göra efter titt behag; ty tu äst min Gud: tin gode ande före mig på en jämn wåg.

11. HERRE, wedergwid mig, för titt namns skul: för min själ utu ndden, för tin rättfärdighets skul;

12. Och förgör mina fiender, för tin godhets skul, och förgör alla them, som min själ bedröfwa; ty jag år tin tjenare.

144. Psalm.

En Psalm Davids. Påswad ware HERREN, min tröst, then mina händer lærer strida, och mina finger drliga.

2. Min barmhertighet och min borg, mitt bestårm och min hjälpare, min stödd, på then jag tröstar, then mitt folk under mig tvingar.

3. HERren, hvad är menniskan, at tu så låter tig värda om henne? Och menniskans son, at tu så aftar uppå honom?

4. Är dock menniskan lika som intet: hennes tid går bort såsom en flugge.

5. HERren, böj tin himmel, och stig här ned; tag uppå bergen, at the ryka.

6. Låt ljunga, och förstörd them; stjut tina stött, och försträckt them.

7. Sänd tin hand af högden, och förlofa mig, och fräls mig ifrå stora wåtn, ifrå the främmande barns händer,

8. Hvilkas lära är onyttig, och theras gerningar fallsta.

9. Gud, jag wil sjunga tig en ny wisa; jag wil spela tig på psaltare af tio strånger.

10. Tu som gifwer Konungen seger, och förlober tin tjänare David ifrå then ondass mordsvård,

11. Förlös mig ock, och hjelp mig ifrå the främmande barns hand, hvilkas lära är onyttig, och theras gerningar fallsta:

12. At våra söner måga upväxa i theras ungdom, såsom plantor, och våra döttrar, såsom beprydda swalar, såsom palats:

13. Och våra wisthus fulla wara, the ther spisning utgifwa kunna, then ena efter then andra: at våra får måga bära tusende och hundrade tusende i våra afwelsgårdar:

14. At våra oxar måga mycket arbete göra: at ingen flade, ingen olycka eller flagan på våra gator är.

15. Saligt är thet folk, hwilket alltså går; men saligt är thet folk, hwilkets Gud HERren är.

145. Psalm.

Et luf Davidss. Jag wil uphöja tig, min Gud, tu Konung, och titt namn låfwa alltid och förutan ånda.

2. Jag wil dageligen låfwa tig, och titt namn prisa alltid och förutan ånda.

3. HERren är stor och mycket låfelig, och hans storhet är osägelig.

4. Barnabarn stola prisa tina werck, och tala om titt wålde.

5. Jag wil tala om tin hårliga stora åra och om tina under:

6. At man skal tala om tina hårliga gerningar, och at man förtäljer tin hårlighet:

7. At man skal prisa tin stora godhet, och låfwa tin rättfärdighet.

8. Nådelig och barmhertig är HERren, tålig och af stor godhet.

9. HERren är allom god, och förbarmar sig öfwer alla sina werck.

10. Alla tina werck, HERren, stola tacksa tig, och tina helige låfwa tig;

11. Och prisa titt rikess åra, och tala om titt wålde:

12. At titt wålde må menniskors barn kunnigt warda, och titt rikess hårliga majestät.

13. Titt rike är et ewigt rike, och titt herradöme warar förutan ånda.

14. HERren uppehåller alla them som falla, och uprejer alla them som nederslagne äro.

15. Allas ögon wänta efter tig, och tu gifwer them sin spis i sinom tid.

16. Tu uplåter tin hand, och uppfyller allt thet som lefwer med behag.

17. HERren är rättfärdig i alla sina wågar, och helig i alla sina gerningar.

18. HERren är när alla them, som åkalla honom, alla them, som med alfwar åkalla honom:

19. Han gör hvad the gudfruktige begära, och hörer theras rop, och hjälper them.

20. HERren bewarar alla them honom åksta, och skal förgöra alla ogudaktiga.

21. Min mun skal säga HERrans låf; allt kött låfwe hans helga namn alltid och förutan ånda.

146. Psalm.

Halleluja. Låfwa HERran, min själ.

2. Jag wil låfwa HERran, så länge jag lefwer, och låfjsunga min Gud, så länge jag är här.

3. Förlåter eder icke uppå Förfar; the äro menniskor; the kunna intet hjälpa.

4. Ly menniskans ande måste sin väg, och hon måste åter til jord warda; så äro förtappade alla hennes anslag.

5. Säll är then, hwilkens hjälp Jacobs Gud är; hwilkens hopp på HER: ran hans Gud står:

6. Then himmelen, jorden, hafwet, och alt thet ther inne är, gjort hafwer: then tro håller ewinnerligen:

7. Then rätt skaffar them som wäld lida: then the hungriga spisar: HER: ren löser the fångna.

8. HER: ren gör the blinda seende: HER: ren uprättar them som neberslagne äro: HER: ren ålstar the rättfärdiga.

9. HER: ren bevarar the främlingar och faderlösa, och uppehåller enfora, och tillbaka wänder the ogudaktigas väg.

10. HER: ren är Konung ewinnerligen, tin Gud, Zion, förutan ända. Halleluja.

147. Psalm.

Läfwer HER: ran; ty at läfwa vår Gud, är en kostelig ting: thet läfvet är lustigt och dageligt.

2. HER: ren bygger Jerusalem, och sammanhåmtar the fördrifna i Israel.

3. Han helar them som et förtroßadt hjerta hafwa, och förbinder theas sveda.

4. Han räknar stjernorna, och nämner them alla wid namn.

5. Vår HER: re är stor, och stor är hans magt, och thet är obegripeligt, huru han regerar.

6. HER: ren uprättar the elända, och slår the ogudaktiga til jorden.

7. Sjunger til stiftes HER: ranom med tackfälsse, och läfwer vår Gud med harpor:

8. Then himmelen med stjär betäder, och gifwer regn på jorden: then gräs på bergen wäxa låter:

9. Then boskapen sitt foder gifwer,

och the unga korparna, som ropa til honom.

10. Han hafwer ingen lust til hästars starkhet, icke heller behag til någon mans ben.

11. HER: ren hafwer behag til them som frukta honom, them som uppå hans godhet hoppas.

12. Prisa, Jerusalem, HER: ran; läfwa, Zion, tin Gud;

13. Ly han gör bommarna fasta för tina portar, och wälsignar tina barn i tig;

14. Han skaffar tina gränser frid, och måttar tig med bästa hqwete;

15. Han sänder sitt tal uppå jorden; hans ord löper snarligen.

16. Han gifwer snö såsom ull; han strör rimfrost såsom aska.

17. Han kastar sitt hagel såsom betar; ho kan blifwa för hans frost?

18. Han säger, så försmåltet thet: han låter sitt wäder blåsa, så töar thet up.

19. Han kungör Jacob sitt ord, Israel sina feber och rättar.

20. Så gör han icke med hedningarna, ej heller låter them weta sina rättar. Halleluja.

148. Psalm.

Halleluja. Läfwer, I Himlar, HER: ran: läfwer honom i höjden.

2. Läfwer honom, alle hans Änglar; läfwer honom, all hans här.

3. Läfwer honom, sol och måne; läfwer honom, alla stinande stjernor.

4. Läfwer honom, I Himlar, alt omring, och the watn som ofwan himmelen äro.

5. The stola läfwa HER:rans namn; ty han bjuder, så warder thet skapat.

6. Han håller them alltid och ewinnerligen: han sticker them, at the icke anorlunda gå måste.

7. Läfwer HER: ran på jorden, I hwalffiskar och alla djup;

8. Eld, hagel, snö och dimma, stormwäder, the hans ord uträtta;

9. Berg och alle högar; fruktsumma trån och alle cedrar;

10. Djur och all fånad; krypande djur och foglar;

11. I Konungar på jorden och alla folk; Förstar och alle domare på jorden;

12. Unglingar och jungfrur; the gamle med the unga.

13. I skolen låfwa HERans namn; ty hans namn allena är högt; hans låf går så widt som himmel och jord äro:

14. Och han uphöjer sitt folks horn; alle hans helige stola låfwa Israels barn, thet folk som honom tjänar. Halleluja.

149. Psalm.

Halleluja. Sjunger HERanom en ny wisa; the heligas församling skal låfwa honom.

2. Israel glädje sig af then honom gjort hafwer: Zions barn ware glade öfwer sin Konung.

3. The stola låfwa hans namn i dans: med trummor och harpor stola the spela honom.

4. Ty HERen hafwer et behag til sitt folk: han hjälper then elända hårligt.

5. The helige stola glade wara, och prisa och låfwa i theas sång.

6. Theas mun skal uphöja Gud; och the stola hafwa skarpa swärd i sina händer:

7. At the stola hämnas ibland hednagarna, och straffa ibland folken:

8. Til at binda theas Konungar med kädjor, och theas ädlingar med jernfjettrar:

9. At the stola göra them then rätt, ther om strifwit står: Thenna äran stola alle hans helige hafwa. Halleluja.

150. Psalm.

Halleluja. Låfwer Gud i hans helgedom; låfwer honom uti hans magts fäste.

2. Låfwer honom i hans dräpeliga gerningar; låfwer honom i hans stora härlighet.

3. Låfwer honom med basuner; låfwer honom med psaltare och harpor.

4. Låfwer honom med trummor och dansar; låfwer honom med strängar och pipor.

5. Låfwer honom med klara cymbaler; låfwer honom med wälklingande cymbaler.

6. Att thet anda hafwer låfwe HERan. Halleluja.

Ordspråks-Boken.

1. Capitel.

Thessa äro Salomos ordspråk, Davids sons, Israels Konungs;

2. Til at ther af lära wisshet och tuft,

3. Förstånd, klofhet, rättfärdighet, dom och fromhet:

4. At the såkunnige måga warda wisse, och the ynglingar förnuftige och försigtige.

5. Then ther wis är, han hörer til, och förbättrar sig; och then ther förståndig är, han tager wid råd:

6. At han skal förstå ordspråk, och theas uttydelse, the wisa lära, och theas gåtor.

7. HERans fruktan är begynnelsen til at lära: the galne föraktat wisshet och tuftan.

8. Min son, hör tin faders tuftan, och förlåt icke tin moders bud;

9. Ty thetta är titt hufvud en stön prydnad, och en kädja om tin hals.

10. Min son, om stalker locka tig, så följ icke.

11. Om the säga: Gaf med oss: wi wilje wakta efter blod, och gillra för then ofstydiga utan sak:

12. Wi wilje them upsluta lefwande, såsom helswetet, och the fromma, såsom the ther ned i grafwen fara:

13. Wi wilje finna stora ägodelar:

vi vilje fylla våra hus med rof:
14. Wågat med of: en pung stal
wara allas wår.

15. Min son, wandra intet then wå-
gen med them: wakta tin fot för the-
ras stig;

16. Ty theas fötter löpa til thet ondt
år, och stynda sig til at utgjuta blod.

17. Ty thet år såfångt utkastat nåt för
foglarnas ögon;

18. Och the wakta sjelfwe efter hwaras
annars blod; och then ene står efter
then andras lif.

19. Alltså göra alla girige, at then ene
tager then andra lifwet bort.

20. Wissheten klagar ute, och låter hö-
ra sig på gatorna.

21. Hon ropar i portarna ut för fol-
ket; hon talar sina ord i staden:

22. Huru länge wiljen, I såkunnige,
såkunnige wara, och the bespottare lust
hafwa til begabberi, och the galne hata
lårdom?

23. Wänder eder til mitt straff: si,
jag wil utfåga eder min anda, och gö-
ra eder mina ord kunniga.

24. Efter jag nu kallar, och I neken
thet; jag rädder min hand ut, och ingen
astar thertil;

25. Och I låten fara alla mina råd,
och wiljen icke mitt straff;

26. Så wil jag och le åt eder ofärd,
och begabba eder, när thet kommer, som
I frukten;

27. När öfwer eder kommer, såsom
en storm, thet I frukten, och eder ofärd,
såsom et wåder; när öfwer eder kom-
mer ångest och nöd.

28. Tå stola the åkalla mig; men jag
stal intet swara: the stola bittida söka
mig, och intet finna.

29. Thersföre at the hatade lårdom, och
wille icke hafwa HERANS fruktan;

30. Wille icke mitt råd, och lastade
alla mina straff;

31. Så stola the åta af sitt wåsendes
frukt, och af sina råd måtte warda:

32. At the såkunnigas lusta drö-
per them, och the galnas lycka förgör
them.

33. Men then mig hörer, han stal så-

ker blifwa, och nog hafwa, och för intet
ondt frukta.

2. Capitel.

Min son, wil tu anamma mitt tal,
och mina bud når tig behålla:

2. Så låt tina öron gifwa aft på wis-
het, och böj titt hjerta ther til med flit.

3. Ty om tu far ther efter med flit,
och beder ther om:

4. Om tu söker efter henne, såsom ef-
ter silfwer, och letar efter henne, såsom
efter en stätt:

5. Så stal tu förstå HERANS fruk-
tan, och Guds kunskap finna.

6. Ty HEREN gifwer wisshet, och
utaf hans mun kommer wett och för-
stånd.

7. Han låter the redeliga wål gå, och
bestärmar the fromma,

8. Och bewarar them som rätt göra,
och bewarar sina heligas wåg.

9. Tå stal tu förstå rättfärdighet och
dom och fromhet och all god wåg.

10. Om wisshet faller tig på hjertat,
så at tu gerna lärar;

11. Så stal godt råd bewara tig, och
förstånd stal gömma tig:

12. At tu icke råfar in uppå the ondas
wåg, eller ibland them, som tala thet
wrångt år,

13. Och öfwergifwa then rätta wågen,
och gå mörka stigar:

14. The ther glöbjas at göra illa, och
åro glade uti sitt onda och wångwisa
wåsende:

15. Hwilla sin wåg förwända, och
följa willostigar:

16. At tu icke råfar in til en annans
hustru, och then icke tin år, och then
slåta ord gifwer,

17. Och öfwergifwer sin ungdoms
Herre, och förgåter sin Guds förbund.

18. Ty hennes hus böjer sig til ödden,
och hennes gångar til the förtappade:

19. Alla the som ingå til henne, the
komma intet igen, och fatta icke lifsens
wåg:

20. At tu må wandra på en god wåg,
och blifwa på rätta stråten.

21. Ty the rättfärdige stola bo i sans

det, och the fromme skola ther inne blifwa.

22. Men the ogudaktige skola utu landet utrotade warda, och the föraktare skola therutu förgjorde warda.

3. Capitel.

Min son, förgåt icke min lag; och titt hjerta behålle mina bud.

2. Ty the skola stäffa dig långt lif och goda år och frid.

3. Nåd och trohet skola icke förlåta dig: häng them på din hals, och skrif them uti titt hjertas tafsa;

4. Så skal du finna ynnest och kloshet, then Gud och menniskor tådt år.

5. Förlåt dig på HERren af allt hjerta, och förlåt dig icke uppå titt förstånd:

6. Utan tänk uppå honom i alla dina wågar, så skal han föra dig rätt.

7. Våt dig icke tycka, at du äst wis: utan frukta HERren, och wil ifrå thet ondt år.

8. Thet skal wara din nasle hålsosamt, och wedergwida dina ben.

9. Hedra HERren af dina ägodelar, och af all din ärswärts förskling;

10. Så skola dina labor fulla warda, och dina prägar med must öfwerflyta.

11. Min son, förkasta icke HERrans tukta, och war icke otålig, då han straffar;

12. Ty hwilken HERren älskar, honom straffar han, och hafwer et behag til honom, såsom en fader til sonen.

13. Säll är then menniska, som wisshet finner, och then menniska, hwilken förstånd tillflyter.

14. Ty thet är bättre hafwa henne än silfwer, och hennes frukt är bättre än guld.

15. Hon är ädlare än pärlor, och allt thet du önska må, är henne icke likt.

16. Långt lif är på hennes höggra hand, på hennes wånstra är rikedom och åra.

17. Hennes wågar äro lustige wågar, och alla hennes stigar äro frid.

18. Hon är lifsens trä för alla them som fatta henne; och salige äro the, som hålla henne:

19. Ty HERren hafwer grundat jorden genom wisshet, och genom sitt råd

tilredt himmelen.

20. Genom hans ord äro djupen åtskilda, och stjärne med dagg drypande wordne.

21. Min son, låt henne icke ifrå dina ögon wisa, så skal du lyckosam och klot warda.

22. Thet skal wara din själs lif, och din mun skal tådt wara.

23. Då skal du på din wäg säker wandra, at din fot icke stöter sig.

24. Lågger du dig, så skal du intet frukta dig, utan sofwa sött:

25. At du icke behöfwer frukta dig för hastig försträckelse, eller för the ogudaktigas storm, då han kommer.

26. Ty HERren är din tröst; han bewarar din fot, at han icke fången warder.

27. Raka dig icke at göra the torkiga godt, om din hand af Gudi hafwer magt sådant göra.

28. Säg icke til din wån: Gadt bort, och kom igen: i morgon wil jag gifwa dig; thet du dock thet nu hafwer.

29. Far icke efter at göra din wån ondt, then uppå god tro när dig bor.

30. Rikwa med ingen utan sak, om han dig intet ondt gjort hafwer.

31. Följ icke en wrång man efter, och utwåls ingen af hans wågar;

32. Ty HERren stryges wid then affälliga, och hans hemlighet är när the fromma.

33. Uti then ogudaktigas hus är HERrans förbannelse; men then rättfärdigas hus warder wälsignadt.

34. Han skal bespotta the bespottare; men the elända skal han nåd gifwa.

35. The wise skola ärfwa åra; men om the galne än högt upkomma, warda the lifwål til skam.

4. Capitel.

Hörer, mina barn, eder faders tukta, och after uppå, at I mågen lära och kloke warda.

2. Ty jag gifwer eder en god lärdom; öfwergifwer icke min lag.

3. Ty jag war min faders son, spåd och then endaste för min moder.

4. Och han lärde mig, och sade: Låt titt hjerta anamma mina ord; håll mina bud, så får tu lefwa.

5. Anamma wißhet, anamma förstånd; förgått icke, och wil icke ifrå min muns tal.

6. Öfvergif henne icke, så skal hon behålla dig; ålska henne, så skal hon bewara dig.

7. Ty wißhetens begynnelse är, när man gerna hörer henne, och hafwer klofheten lärare än alla ägodelar.

8. Ålska henne högt, så skal hon upphöja dig, och skal komma dig til ära, om tu hafwer henne kär.

9. Hon skal titt hufvud hårligen pryda, och hedra dig med en dagelig krona.

10. Så hör, min son, och tag wid mitt tal, så stola tina år många warða.

11. Jag wil föra dig på wißhetens wäg: jag wil leda dig på rätta stigen;

12. Så at när tu går, skal tin gång icke warda dig tung, och när tu löper, skal tu icke stöta dig.

13. Anamma tuktan; öfvergif henne icke: bewara henne; ty hon är titt lif.

14. Kom icke uppå the ogudaktigas stig, och träd icke uppå the ondas wäg.

15. Låt fara honom, och gå icke på honom; wil ifrå honom, och gå fram om.

16. Ty the sofwa icke, utan the hafwa gjort illa, och gifwa sig icke ro, utan the hafwa gjort stada.

17. Ty the föda sig af ogudaktigt bröd, och dricka af wrånghetens win.

18. Men the rättfärdigas stig stiner såsom et ljus, hwilket framgår, och lyser alt in til full dag.

19. Men the ogudaktigas wäg är såsom mörker, och the weta icke hwar the fallande warða.

20. Min son, ålska uppå mina ord, och böj tina öron til mitt tal.

21. Låt them icke komma ifrå tina ögon; behåll them i titt hjerta.

22. Ty the äro lif för them som finna them, och hålsamma för theras hela kropp.

23. Bewara titt hjerta med all flit;

ty ther utaf går lifwet.

24. Låt bort ifrå dig en ond mun, och wrånga läppar låt långt wara ifrå dig.

25. Låt tina ögon se rätt fram för sig, och tina ögonlod se rätt fram för dig.

26. Låt tin fot gå lika, så går tu wißt.

27. Wit hwarken på högra eller wänstra sidan: wänd tin fot ifrå thet ondt är.

5. Capitel.

Min son, gif akt uppå min wißhet; böj tina öron til min lära:

2. At tu må behålla goda råd, och tin mun weta besedlighet.

3. Ty en stökas läppar äro en höningsklaka, och hennes hals är halare än olja,

4. Men framdeles best som malört, och skarp, såsom et tweäggadt swärd.

5. Hennes fötter löpa ned til döden; hennes gångar få hellsfretet.

6. Hon går icke rätt fram på lifsens wäg; ofstadige äro hennes steg, så at hon icke wet hwart hon går.

7. Så hörer mig nu, mina barn, och wiser icke ifrå min muns tal:

8. Låt tina wägar wara fjerran ifrå henne, och nalkas intet in til hennes hussöör:

9. At tu icke skal gifwa tin ära the främmande, och tina år the grymma:

10. At främmande icke stola måtta sig af tin förmåga, och titt arbete icke wara uti en annans hus:

11. Och tu måtte framdeles sucka, när tu titt lif och gods förtårt hafwer,

12. Och säga: Å! huru hafwer jag hatat tuktan, och mitt hjerta straff försmått;

13. Och hafwer icke lydt mina lärares röst, och icke böjt mina öron til them som mig lärde!

14. Jag är hårdt när i all olycka kommer, at jag then meniga hopen och sällskapet följt hafwer.

15. Driick watin utaf tina gropar, och hwad af tin brunn utshyter.

16. Låt tina källor utflyta, och watubäckarna uppå gatorna;

17. Men haf tu them allena, och inge främmande med tig.

18. Tin brunn ware wälsignad, och gläd dig af tin ungdoms hustru.

19. Hon är ljuslig såsom en hind, och täd såsom en rå: låt hennes kärlek alltid måtta tig, och förlusta tig alltid uti hennes kärlek.

20. Min son, hwi wil tu förlusta tig med en främmande, och samntaga en annans?

21. Ty hwar och en mans wägar äro för HERRanom, och han måter alla theräs gångar.

22. Then ogudaktigas mighandel skal gripa honom, och med sina synders snara skal han hållen warda.

23. Han skal dö, therfore at han icke wil låta lära sig, och för sin stora dårskaps skul wilse fara.

6. Capitel.

Min son, går tu i borgen för tin nästa, så hafwer tu hålat tin hand in til en främmande.

2. Tu äst inwefwad med tin muns tal, och gripen uti tin muns ord.

3. Så gör dock, min son, alltså, och unbsätt tig; ty tu äst kommen tin nästa i händer: löp, skynda tig, och drif tin nästa.

4. Låt icke tina ögon sofwä, eller tina ögonlock sömniga wara.

5. Ut hjelp tig, såsom en rå utu handen, och såsom en fogel utu fogelsångarens hand.

6. Gå bort til myran, tu late; se uppå hennes seder, och lär.

7. Andock hon ingen Förste, eller höf-witsman, eller herre hafwer,

8. Tilreder hon dock lifwål sitt brödd om sommaren, och samlar sin mat i andene.

9. Huru länge ligger tu, late? När wil tu uppstå af tin sömn?

10. Ja, sof ännu litet; tag ther ännu en sömn före; låg ännu litet händerna tilhopa, at tu må sofwä:

11. Så skal fattigdomen med hast komma öfwer tig, såsom en wandrare, och armöd, såsom en wäpnad man.

12. En bedrägelig menniska, en stadelig man går med wrång mun,

13. Winkar med ögonen, tefnar med foten, wisar med fingren,

14. Tänker alltid något ondt och argt i sitt hjerta, och kommer tråtor åstad.

15. Therfore skal honom hans öfard hastigt påkomma, och han skal med snarhet sonderbråkad warda, så at ther ingen hjelp wara skal.

16. Si, ser stycker hatar HERRen, och wid thet sjunde hafwer han en styggelse:

17. Högsårbiga ögon, falskt tunga, händer, som utgjuta ofskydligt blod,

18. Hjerta, som med arg list umgår, fötter, som snare äro til at göra skada,

19. Et falskt witne, som icke stämmeß at tala lögn, och then ther tråta emellan bröder åstadkommer.

20. Min son, bewara tin faders bud, och låt icke fara tin moders lag.

21. Bind them tilhopa på titt hjerta dageligen, och häng them på tin hals:

22. När tu går, at the leda tig; när tu ligger, at the bewara tig; när tu upwaknar, at the äro titt tal.

23. Ty budet är en lyfta, och lagen är et ljus, och tuktans straff är lifsens wäg.

24. På thet tu må bewarad blifwa för en ond qwinna, för en främmandes slåta tunga.

25. Låt hennes dagelighet icke göra tig lusta i titt hjerta, och förtag tig icke på hennes ögonlock.

26. Ty en stöla tager en sitt brödd ifrå; men en gift qwinna fångar ädla lifwet.

27. Kan och någon hålla eld i barmen, så at hans flåder icke brinna?

28. Huru skulle någon gå på glödd, så at hans fötter icke brände warda?

29. Alltså går thet honom, som til sin nästas hustru går: ther blifwer ingen ostraffad, then wid henne kommer.

30. Thet är för en tjuf icke så stor skam, om han stjäl, til at måtta sin själ, tå honom hungrar.

31. Om han gripen warder, gifwer han thet susfalt igen, och lågger ther til alla ågodelarna i sitt hus:

32. Men then som med en qwinna
hor bedrifwer, han är en däre, och fö-
rer sitt lif uti förders.

33. Ther til skal plåga och skam kom-
ma uppå honom, och hans skam skal
intet utsträpad warda.

34. Ty mannens harm hafwer nit,
och skonar intet på hämnens tid ;

35. Och ser icke til någon person, then
försona måtte, och tager intet wid, om
tu än mycket stänka wille.

7. Capitel.

Min son, behåll mina ord, och göm
mina bud när tig.

2. Behåll mina bud, så får tu lefwa,
och min lag, såsom tin ögonsten.

3. Bind them på tina finger, skrif
them på titt hjertas tafsa.

4. Säg til wißheten : Tu äst min sy-
ster, och kalla klosheten tin fränka :

5. Att tu bevarad warder för en
främmande qwinna, för en annans,
som slåta ord gifwer.

6. Ty i fenstret på mitt hus såg jag ut
genom gallret,

7. Och såg ibland the såkunniga, och
wardt warfe ibland barn en galen
yngling.

8. Then gick på gatan ut med et hörn,
och trädde in uppå wågen åt hennes
hus.

9. I stymningen, om aftonen af dagen,
tå thet natt wardt, och mörkt war.

10. Och si, ther mötte honom en
qwinna i sköfklådnad, listig,

11. Wildsinnad och ofstyrig, så at hen-
nes fötter icke kunde blifwa i sitt hus.

12. Än är hon ute, än på gatan, och
waktar wid alla hörn.

13. Hon tog honom fatt, och kyßte ho-
nom utan skam, och sade til honom :

14. Jag hafwer i dag betalat tackof-
fer för mig, och mitt löfte ;

15. Therefore är jag utgången til at
möta tig, til at seå titt ansikte bittida,
och hafwer funnit tig.

16. Jag hafwer skönt tilredt min sång,
med brofiga täcken utur Egypten.

17. Jag hafwer bestänkt min sångkam-
mare med myrrham, aloe och kanel.

18. Kom, låt oss bota alt in til mer-
gonen, och låt oss älskog stöta.

19. Ty mammen är icke hemma ; han
är bortfaren lång wäg.

20. Han hafwer tagit penningesäcken
med sig ; han skal först hemkomma til
högtidsdagen.

21. Hon talade för honom med mån-
ga ord, och fick honom in med sin slåta
mun.

22. Han går strax in med henne, så-
som en ore til at slagas ledd warder,
och såsom til en fjättra, ther med man
the dårar näpser,

23. Til thes hon med en pil stjuter
honom igenom lefren, och såsom en so-
gel skyndar sig til snaran, och wet icke
at thet gäller honom lifwet.

24. Så hörer mig nu, mina barn, och
märker uppå min muns tal :

25. Låt titt hjerta icke wika in uppå
hennes wäg, och låt icke förfröa tig in
uppå hennes stigar ;

26. Ty hon hafwer många sargat och
fållt, och allehanda mågtige åro dräpne
af henne.

27. Hennes hus åro helfretets wågar,
ther man nederfar uti ödens kammare.

8. Capitel.

Ropar icke wißheten ? Och klosheten
låter höra sig ?

2. Uppenbar på wågen och på stråten
står hon.

3. Wid stadsportarna, ther man in-
går, ropar hon :

4. O ! I män, jag ropar til eder, och
ropar til folket.

5. Åtter, I oförnuftige, uppå wißhet,
och I dårar, lägger thet på hjertat.

6. Hörer ; ty jag wil tala thet mär-
keligt år, och låra thet rätt år.

7. Ty min mun skal tala sanningen,
och mina läppar skola hata thet ogudak-
tigt år.

8. Att min muns tal är rätt ; ther är
intet wrångt eller falskt inne.

9. The åro alla klara för them, som
förstå them, och rätta för them, som
wilja anamma them.

10. Tager wid min tuktan hållre än

silfwer, och åter lärdom högre än kosteligt guld.

11. Ty wisshet är bättre än pärlor; och allt thet man önska må, kan intet lifnas wid henne.

12. Jag, Wisshet, bor när klosheten, och jag kan gifwa goda råd.

13. HERRans fruktan hatar thet arga, högfärd, högmöd och ond wäg; och jag kan icke lida en wräng mun.

14. Mitt är både råd och dåd: jag hafwer förstånd och magt.

15. Genom mig regera Konungarne, och Rådsherrarne stadga rätten.

16. Genom mig råda Förstarne, Regenter och alle domare på jorden.

17. Jag älskar them, som mig älska; och the som mig bittida söla, the finna mig.

18. Rikeedom och ära är när mig, waraktigt gods och rättfärdighet.

19. Min frukt är bättre än guld och fint guld, och min indrägt bättre än utföradt silfwer.

20. Jag wandrar på rätta wägen, på domens stigar:

21. At jag stal wäl försörja them som mig älska, och uppfylla theras hafswor.

22. HERRen hafwer haft mig i sina wägaras begynnelse; förr än hans gerningar war jag.

23. Jag är insatt af ewighet, af begynnelsen, förr än jorden.

24. Då djupen ännu intet woro, så war jag allaredan beredd: så källorna icke ännu runno med watten.

25. Förr än bergen grundade woro, förr än högarna war jag beredd.

26. Han hade icke ännu gjort jorden, och hwad ther på är, eller jordens berg.

27. Då han beredde himmelen, war jag ther; så han måtte djupen med sitt mål;

28. Då han befäste stjärna ofwan til; så han befäste djupens källor;

29. Då han satte hafwet sitt mål, och watten, at the icke skulle gå öfwer hans befallning; så han lade jordens grund;

30. Då war jag werfande med honom, och hade min lust dageligen, och spelade för honom alltid;

31. Och spelade på hans jords frets, och min lust war med menniskors barn.

32. Så hörer mig nu, mina barn; salige äro the, som min wäg behålla.

33. Hörer tuftan, och warer wise, och låter icke fara henne.

34. Säll är then menniska, som mig hörer, så at han wakar wid min dö dageligen, at han waktar wid mina döträn.

35. Then mig finner, han finner lifwet, och stal så behag af HERRanom.

36. Men then som syndar emot mig, han stadar sin själ: alla the mig hata, the älska döden.

9. Capitel.

Wissheten byggde sitt hus, och högg sju pelare,

2. Och slagade sin bostad, stänkte sitt win, och tilredde sitt bord,

3. Och sände sina tjenarinnor ut til at bjuda uppå stadens palats:

4. Then sáfunnig är, han komme hit; och til the dårar sade hon:

5. Kommer, åter af mitt brödd, och drick af winet som jag stänker.

6. Öfvergifwer thet galna wäsendet, så fän I lefwa; och går på förståndets wäg.

7. Hwilkén som tuftar bespottaren, han får skam igen; och then som straffar en ogudaktig, han warder försmädd.

8. Straffa bespottaren intet, at han icke hatar tig; straffa then wisa, han stal älska tig.

9. Gif then wisa, så stal han ännu wisare warda; lär then rättfärdiga, så wårer han til i lärdom.

10. Wisshetens begynnelse är HERRans fruktan; och förstånd lærer hwad heligt är.

11. Ty igenom mig stola tina dagar många warda, och tina lifsår tig flera warda.

12. Äst tu wis, så äst tu tig wis: äst tu en bespottare, så måste tu umgälla thet allena.

13. Men en galen ostadig qwinna, full med sqwaller och fåwitst,

14. Sitter i sitt hus dörr på en stol, högt uppe i staden,

15. Til at bjuda alla som ther fram om gå, och rätteligen wandra på sina wägar :

16. Then ther såkunnig är, han kommer hit ; och til the dårar säger hon :

17. Stultt watn är sött, och fördoldt bröd är lustigt.

18. Men han wet icke, at ther äro the döde, och hennes gåster uti djupa helfwetet.

10. Capitel.

Thessa äro Salomos Ordspråk.

En vis son är sin faders glädje ; men en galen son är sin moders gråmelse.

2. Drått gods hjälper intet ; men rättfärdighet friar ifrån döden.

3. HERren låter icke the rättfärdigas själar hunger lida ; men han omförträr the ogudaktigas arghet.

4. En lat hand gör fattig ; men en idog hand gör rik.

5. Then som församlar om sommarren, han är klok ; men then som i andene sofver, han kommer på skam.

6. Wälsignelse är öfwer then rättfärdigas hufvud ; men the ogudaktigas mun skal theas wrånghet öfversfalla.

7. The rättfärdigas äminnelse blifwer uti wälsignelse ; men the ogudaktigas namn skal förås.

8. Then af hjertat vis är, han anammar buden ; men then en galen mun hafwer, han warder slagen.

9. Then ther ostraffeligen lefwer, han lefwer säkert ; men then ther wrång är på sina wägar, han skal uppenbar warda.

10. Then ther winkar med ögonen, han kommer wedermöda åstad ; och then en galen mun hafwer, han warder slagen.

11. Then rättfärdigas mun är en lefwande fälla ; men the ogudaktigas mun skal theas wrånghet öfversfalla.

12. Hat upväcker tråta ; men kärlek öfverskyler all öfwertrådelse.

13. Uti the förståndigas läppar finner man wisshet ; men til en dåres rygg hörer ris.

14. The wise bewara lärdom ; men the dårars mun är hardt när försträffelse.

15. Then rikes gods är hans fasta stad ; men fattigdom gör the fattiga blöddiga.

16. Then rättfärdige arbetar til lifwet ; men then ogudaktige brukar sin inkomst til synd.

17. Hålla tuktan, är wägen til lifwet ; men then som bortkastar straff, han far will.

18. Galste munnar skyla hat ; och then ther baktalar, han är en dåre.

19. Ther många ord äro, ther är icke synden borta ; men then sina läppar håller, han är klok.

20. Then rättfärdigas tunga är kosteligt illfwer ; men the ogudaktigas hjerta är intet.

21. Then rättfärdigas läppar föda många ; men the galne stola dö uti theas galenskap.

22. HERrans wälsignelse gör rik utan möda.

23. En dåre bedrifwer thet ondt är, och gör sig ther et löje af ; men then man är vis, som tager ther wara uppå.

24. Hwad then ogudaktige fruktar, thet wedersares honom ; och hwad the rättfärdige begära, thet warder them gifwit.

25. Then ogudaktige är såsom et wäder, thet fram om går, och är icke mer til ; men then rättfärdige består ewigherligen.

26. Såsom åttila gör ondt i tänderna, och röt i ögonen, så gör en försumlig them ondt, som sända honom.

27. HERrans fruktan förmerar dagarna ; men the ogudaktigas år warda förfortade.

28. Then rättfärdiges wäntan skal fröjd warda ; men the ogudaktigas hopp skal förtappadt warda.

29. HERrans wäg är then frommas tröst ; men the ogerningsmän äro blöddiga.

30. Then rättfärdige warder aldrig nederlagen ; men the ogudaktige stola icke blifwa i landet.

31. Then rättfärdiges mun bär fram vishet; men the wrångas mun skal utrotad blifwa.

32. Then rättfärdiges läppar låra halsosamma ting; men the ogudaktigas mun är wrång.

11. Capitel.

Falsk wåg är HERANOM en styggelse; men en full wigt är honom behagelig.

2. Ther stoltthet är, ther är och föraktelse; men wishet är när the dömjuka.

3. Öfkyldighet skal leda the fromma; men ondskan skal förstöra the föraktare.

4. Guds hjälper intet på wredens dag; men rättfärdighet frälsar ifrå döden.

5. Then frommas rättfärdighet gör hans wåg rätt; men then ogudaktige skal falla genom sitt ogudaktiga wäsende.

6. The frommas rättfärdighet skal fria them; men the föraktare warda fångne uti sin skalkhet.

7. När then ogudaktiga menniskan dörr, så är hoppet borta; och thet the orättfärdige wänta, blifwer om intet.

8. Then rättfärdige warder förlofsad uti nöd, och then ogudaktige kommer i hans stad.

9. Genom skrymtarens mun warder hans nästa fördeswad; men the rättfärdige märka thet, och warda förlofsade.

10. En stad gläder sig, när the rättfärdiga wäl går; och ther the ogudaktige förgöras, warder man glad.

11. Genom the frommas wälsignelse warder en stad uphöjd; men genom then ogudaktigas mun warder han nederbruten.

12. Then som sin nästa skämmer, han är en dåre; men en förståndig man stillar thet.

13. En baktalare röjer hwad han hemligen wet; men then som et trofast hjerta hafwer, han döljer thet.

14. Ther intet råd är, ther far folket illa; men ther många rådgifware äro, ther går thet wäl til.

15. Then som för en annan i borgen

går, han får skada; men then sig för borgen waktar, han är säker.

16. Then qwinna hafwer hnnest, som äran bewarar; men the äro the starke, som rikedomar bewara.

17. En barmhertig man gör sin kropp godt; men en obarmhertig bedröfwar och sitt fött och blod.

18. The ogudaktigas werf skal fela; men then som rättfärdighet får, thet är icke fångt:

19. Ty rättfärdighet fordrar til lifs; men fara efter ondt, thet fordrar til döden.

20. HEREN hafwer en styggelse til wrånga hjertan, och et behag til the fromma.

21. The onda hjälper intet, om the än alle lade händer tillsamman; men the rättfärdigas såd skal hulpen warda.

22. En dagelig qwinna, utan tuft, är lika som en so, med et gyldene span på näsan.

23. The rättfärdigas önskan måste döf wäl gå; och thet the ogudaktige wänta, är olycka.

24. Then ene stiftar ut, och får alltid mer; men then andre är nidst, ther han icke skal, och warder döf fattigare.

25. Then själ som rikeligen wälsignar, warder fet; och then som drucken gör, han skal och drucken warda.

26. Then som korn innehåller, honom banna menniskorna; men wälsignelse kommer öfwer honom, som thet säljer.

27. Then som något godt söker, honom wederfars godt; men then som efter ondt far, thet skal hända honom.

28. Then sig uppå sina rikedomar förlåter, han skal förgås; men the rättfärdige stola grönstas såsom löf.

29. Then som sitt eget hus bedröfwar, han skal så wäder til arfwedel; och en dåre måste then wisas tjenare wara.

30. Then rättfärdigas frukt är lifsens trå; och en wis man låter sig om menniskorna hjerteligen wärda.

31. Efter then rättfärdige på jorden lida måste, huru mycket mer then ogudaktige och syndaren?

12. Capitel.

Then sig gerna straffa låter, han war-
der klok; men then ther ostraffad wara
wil, han blifwer en dåre.

2. Then ther from är, honom wede-
fars tröst af HERRanom; men en ond
man warder förkastad.

3. Et ogudaktigt wäsende främjar men-
nistans intet; men then rättfärdigas rot
skal blifwa.

4. En idog gwinna är sin mans kro-
na; men en lat är såsom war i hans
ben.

5. The rättfärdigas tankar äro rede-
lige; men the ogudaktigas anslag äro
bedrägeri.

6. The ogudaktigas anslag wakta efter
blod; men the frommas mun friar
them.

7. The ogudaktige stola wara om-
stötrade, och icke mer wara till; men
then rättfärdigas hus blifwer bestän-
dande.

8. Et godt råd warder (dock i anda-
lysten) läfswadt; men arg list kommer
på skam.

9. Then som ringa är, och tager wara
uppå sitt, han är bättre än then ther
stor wil wara, och honom fattas bröd.

10. Then rättfärdige förbarmar sig
öfwer sitt öf; men the ogudaktigas
hjerta är obarmhertigt.

11. Then som sin äker brukar, han
skal få bröd tilfyllest; men then som
går efter the ting som intet af nöden
är, han är en dåre.

12. Then ogudaktiges lust är til at
göra skada; men then rättfärdigas rot
skal bära frukt.

13. Then onde warder gripen i sina
egna falska ord; men then rättfärdige
undkommer ångest.

14. Mycket godt kommer enom genom
munnens frukt; och menniskan warder
wedergäld efter som hennes händer för-
tjent hafwa.

15. En dåre behagar hans sed wäl;
men then ther råd lyder, han är wis.

16. En dåre bewisar sin wrede snarli-
gen; men then ther smålet förbedsler,

han är wis.

17. Then som sanfärdig är, han sa-
ger hwad rätt är; men et falskt witne
bedrager.

18. Then ther ovarsamt talar, han
stinger såsom et svärd; men the wisas
tunga är hålsosam.

19. En sanfärdig mun består ewig-
nerligen; men en falsk tunga består icke
länge.

20. The som något ondt råda, bedra-
ga sig sjelfwa; men the som til frid rå-
da, the stola glädja sig ther af.

21. Then rättfärdige warder intet ondt
wedersarandes; men the ogudaktige
stola med olycka fulle wara.

22. Falske munnar äro HERRanom
en styggelse; men the som troligen
handla, the behaga honom wäl.

23. En wis man gör icke mycket af sin
klohet; men the dårars hjerta utropar
sin dårskap.

24. En trefwen hand skal wara wäl-
dig; men then som lat är, han måste
stätt gifwa.

25. Sorg i hjertat kränker; men et
wänligt ord fröjdar.

26. Then rättfärdige hafwer bättre
än hans nästa; men the ogudaktigas
wäg förörder them.

27. En lat lyckas icke i sin handel;
men en trefwen människa warder rik.

28. På rätt väg är lif, och på besa-
ren stig är ingen ödd.

13. Capitel.

En wis son låter fadren tukta sig;
men en bespottare lyder icke straff.

2. Munnens frukt nyttjar man; men
the föraktare tänka icke annat än
wrånghet.

3. Then sin mun bewarar, han be-
warar sitt lif; men then som sin mun
orädeligt uplåter, han kommer i för-
sträckelse.

4. Then late begår, och får dock intet;
men the trefne få nog.

5. Then rättfärdige är lögnens fi-
ende; men then ogudaktige stämmer och
försmådar.

6. Rättfärdighet bewarar then öfhyt-

dige; men thet ogudaktiga wäsendet förer en til synd.

7. Mången är fattig i stor rikedom, och mången är rik i sin fattigdom.

8. Med rikedom kan en hjälpa sitt lif; men en fattig man hörer icke straff.

9. The rättfärdigas hus gör glada; men the ogudaktigas lyhta stal utslodna.

10. Ibland the högmådiga är alltid tråta; men wisshet gör förnuftigt folk.

11. Rikedom warder liten, när man förslödar honom; men thet man till-samman håller, thet warder stort.

12. Thet hopp som fördröjes, gör ångs-lan i hjertat; men när thet kommer, som man begärar, thet är et lifwets trå.

13. Then som föraktar ordet, han förderfwar sig sjelf; men then som fruktar budet, han stal få frid.

14. Then wisas lära är en lefwande skälla, til at undwika dödens snara.

15. Et godt råd bekommer wäl; men the föraktares wäg gör ondt.

16. En klot gör all ting med förnuft; men en däre utspirder dårskap.

17. Et ogudaktigt bådskap bår ondt fram; men et trogit båd är hålsosamt.

18. Then som tuktan låter fara, han hafwer fattigdom och skam: then sig ger-na straffa låter, han stal til åra komma.

19. Når thet kommer, som man begär, thet gör hjertat godt; men then som flyr thet onda, han är för the gal-na en styggelse.

20. Then som med wisa omgås, han warder wis; men then som the dårars stallbroder är, han får olycka.

21. Thet onda följer syndarena efter; men then rättfärdige warder godt we-bergåldt.

22. Then gode stal hafwa arfwingar in til barnabarn; men syndarens gods stal warda sparadt til then rättfärdiga.

23. Mycken spis är uti the fattigas åter; men somlige församla med orätt.

24. Then sitt ris spar, han hatar sitt barn; men then som thet lårt hafwer, han nåpser thet i tid.

25. Then rättfärdige åter, at hans

sjål må måttwarda; men the ogudaktigas buk hafwer aldrig nog.

14. Capitel.

Genom wisa qwinnor warder huset byggt; men en galen bruter thet ned med sina åthäfwor.

2. Then som HERAN fruktar, han går på rätta wägen; men then honom föraktar, han wiser af hans wäg.

3. Dårar tala tyranniskt; men the wise bewara sin mun.

4. Ther icke oxar äro, ther är frukt-ban ren; men ther oxen hafwer nog at stassa, ther är nog inkommande.

5. Et trogit witne ljuger icke; men et falskt witne talar bristigt lögn.

6. Bespottaren söker wisshet, och finner henne intet; men then förståndiga är wisshet lätt.

7. Kommer tu til en dåre, ther finner tu icke et förnuftigt ord.

8. Thet är then klokes wisshet, at han aktar uppå sin wäg; men thet är en dåres galenskap, at thet är altsam-mans bedrägeri med honom.

9. Th edårar drifwa theas begabberi med synden; men the fromme hafwa lust til the fromme.

10. Når hjertat söriande är, så hjer-per ingen utwärtens glädje.

11. The ogudaktigas hus warder för-gjort; men the frommas hydda stal grönska.

12. Mången behagar en wäg wäl; men på ändalykten leder han honom til döden.

13. Efter löje kommer sorg, och ån-den på glädje är ångest.

14. En löskattig menniska warder gående, såsom hon handlar; men en from man stal wara öfwer honom.

15. En sålunnig man tror hwart ord; men en förständig man aktar på sin gång.

16. En wis man hafwer fruktan, och flyr thet arga; men en dåre söker fram dristeligen.

17. En otålig menniska gör galna ting; men en försiktig man hatar them.

18. The säwiiste handla ömwarfamt;

men thet är the förståndigas fröna, at the warfamt handla.

19. The onde måste buga sig för the goda, och the ogudaktige uti then rättfärdigas portar.

20. En fattig hatar och sin nästa; men the rike hafwa många wänner.

21. Syndaren föraktar sin nästa; men säll är then, som förbarmar sig öfwer then elända.

22. The som med illfundighet umgå, them skal thet fela; men the som godt tänka, them skal trohet och godhet vederfaras.

23. Ther man arbetar, ther är nog; men ther man umgås med ord, ther är fattigdom.

24. The wisa är therås rikedom en fröna; men the dårars galenskap blifwer galenskap.

25. Et trogit witne friar lifwet; men et falskt witne bedrager.

26. Then som HERran fruktar, han hafwer et tryggt fäste, och hans barn warda också bestårmade.

27. HERrans fruktan är lifsens källa, at man må undfly dödsens snara.

28. Ther en Konung mycket folk hafwer, thet är hans hårlighet; men ther litet folk är, thet gör en Herre bliddig.

29. Then som tålig är, han är wis; men then som otålig är, han uppenbarar sin galenskap.

30. Et blidt hjerta är kroppens lif; men afund är war i benen.

31. Then som försunådar then fattiga, han lastar hans skapare; men then som förbarmar sig öfwer then fattiga, han årar Gud.

32. Then ogudaktige består icke uti sin olycka; men then rättfärdige är och i döden frimodig.

33. Uti then förståndigas hjerta hwilar wißheten, och warder uppenbar ibland dårar.

34. Rättfärdighet uppbjer et folk; men synd är folks förders.

35. En klof tjänare behagar Konungen wål; men en skamlig tjänare lider han icke.

15. Capitel.

Et mjukt svar stillar wrede; men et hårdt ord kommer harm åstad.

2. The wisa tunga gör lärdomen ljuflig; the dårars mun utsputar altid galenskap.

3. HERrans ögon slåda i alla rum, både onda och goda.

4. En hålsosam tunga är lifsens trå; men en lögnaktig gör hjertans sorg.

5. En dåre lastar sin faders tuktan; men then som tager wid straff, han warder klof.

6. Uti then rättfärdigas hus åro ågodelar nog; men uti then ogudaktigas inkomst är förders.

7. The wisa mun utströr goda råd; men the dårars hjerta icke så.

8. Then ogudaktigas offer är HERrans nom en styggelse; men the frommas bön är honom behaglig.

9. Then ogudaktigas wåg är HERrans nom en styggelse; men then ther far efter rättfärdighet, han warder ålstad.

10. Thet är en ond tuktan, öfwergiftwa wågen; och then ther straff hatar, han måste dö.

11. Heltwete och förders åro för HERrans nom uppenbara; huru mycket mer menniskornas hjerta.

12. En bespottare ålstar icke then honom straffar, och går icke til then wisa.

13. Et gladt hjerta gör et blidt ansikte; men når hjertat beymradt är, så faller och modet.

14. Et klof hjerta handlar wißligt; men the öfwerdådige dårar regera dåraktigt.

15. En bedröfwad menniska hafwer aldrig en god dag; men et godt mod är et dageligt gåstabod.

16. Bättre är något litet med HERrans fruktan, än en stor skatt med oro.

17. Bättre är en rätt kål med kärlek, än en gödd ore med hat.

18. En stiden man kommer tråta åstad; men en tålig man stillar lif.

19. Then lata wåg är full med törne; men the frommas wåg är wål slåt.

20. En wis son fröjdar fadren, och en galen menniska skämmer sin moderi.

21. En dåre är galenskapen en glädje ; men en förståndig man blifwer på rätta vägen.

22. The anslag warda til intet, ther icke råd är med ; men ther många rådgifware äro, blifwa the beståndande.

23. Thet är enom glädje, at man honom stäligen svarar ; och et ord i sinom tid är ganska tåckeligt.

24. Liffens wåg leder then wisa upåt, på thet han skal undwika hellsweetet, som nedan til är.

25. HERN skal nederslå the högfärdiga hus, och stadfästa enfors gränser.

26. The argas anslag äro HERranom en styggelse ; men et ställigt tal är tåckt.

27. Then girige förstår sitt eget hus ; men then som mutor hatar, han skal lefwa.

28. Then rättfärdigas hjerta betänker hwad swaras skal ; men the ogudaktigas mun utöfver ondt.

29. HERN är långt ifrå the ogudaktiga ; men the rättfärdigas bön hörer han.

30. Et blidt ansikte gläder hjertat ; et godt rykte gör benen feta.

31. Thet öra som hörer lifsens straff, thet skal bo ibland the wisa.

32. Then som icke låter sig aga, han går sig sjelf til intet ; men then som straff hörer, han warder klok.

33. HERrans fruktan är en tuktan til wisshet ; och för ån man til åra kommer, måste man lida.

16. Capitel.

En menniska sätter sig wäl före i hjertat ; men af HERranom kommer hwad tungan tala skal.

2. Hwar och en tyckas hans wågar rena wara ; men HERN allena gör hjertat wist.

3. Befall HERranom tina werk, så gå tina anslag fram.

4. HERN gör all ting för sin egen skul, theslikes och then ogudaktige til en ond dag.

5. Alla högmobiga hjertan äro HERranom en styggelse, och stola icke ostraffade blifwa, om the ån alla tilhoppa hälla.

6. Genom godhet och trohet warder en misgärning försonad, och genom HERrans fruktan undflyr man thet onda.

7. Om någon mans wågar behaga HERranom, så gör han och hans öwänner tillfreds med honom.

8. Bättre är litet med rättfärdighet, än mycken inkomst med orätt.

9. Menniskans hjerta sätter sig sina wågar före ; men HERN allena gifwer at thet framgår.

10. Prophetia är i Konungens mun ; hans mun felar intet i domen.

11. Rätt wåg och wigt är af HERranom, och alla pund i sätten äro hans werk.

12. Om Konungarne orätt göra, så äro the en styggelse ; ty genom rättfärdighet warder Konungsfåtet fast.

13. Rätt råd behagar Konungen ; och then som rätt råder, han warder ålsta.

14. Konungens wrede är dödsens bådsfäst, och en wis man försonar honom.

15. När Konungens ansikte är ljusligt, är thet lifwet, och hans ynnest är såsom et aftonregn.

16. Tag wisshet til mig ; ty hon är bättre än guld ; och hafwa förstånd, är ådlare än silfwer.

17. The frommas wåg flyr thet arga, och then sin wåg bewarar, han behåller sitt lif.

18. Then som et nederfall skal få, han warder tilförene högmödig ; och stort sinne går för fallet.

19. Bättre är ödmjuk wara med the elända, än utstifta rof med the högfärdiga.

20. Then en sak wisligt företager, han finner lycka ; och säll är then, som sig förlåter på HERN.

21. En förståndig warder berömd för en wis man ; och ljuf tal lærer wäl.

22. Klokhet är en lefwande fålla för honom som hafwer henne ; men the dårars tuktan är galenskap.

23. Ett wist hjerta talar klokt, och lär wäl.

24. Ljusliga ord äro en honingskaka ; the trösta själen, och upräfta benen.

25. Mången behagar en wåg wäl ; men hans yttersta drager til döden.

26. Mången man kommer i stor olycka genom sin egen mun.

27. En lösaaktig menniska gråhwer efter olycka, och i hennes mun brinner eld.

28. En wrång menniska kommer tråta åstad, och en belackare gör Förstar oense.

29. En arg menniska lockar sin nästa, och förer honom in på en ond väg.

30. Then som blinkar med ögonen, han tänker intet godt; och then som biter läpparna, han fullkomnar ondt.

31. Grå hår åro en hederskrona, then på rättfärdighetens väg sunnen warder.

32. En tålig man är bättre än en stark, och then som råder öfwer sitt sinne, är bättre än en som ståder vinner.

33. Lotten warder kastad i stötet; men han faller hwart HERRen wil.

17. Capitel.

En torr bit, ther man låter sig med nöja, är bättre än et fullt wisthus med tråta.

2. En klok tjenare skal råda öfwer snöpliga barn, och skal utflista arfwet emellan bröder.

3. Såsom elden pröfwar silfret, och ugnen guld, altså pröfwar HERRen hjertan.

4. En ond menniska aktar uppå onda munnar, och en falsk menniska hörer gerna en stadelig tunga.

5. Then som then fattiga bespottar, han försmådar hans slapare; och then som gläder sig af annans ofärd, han skal icke ostraffad blifwa.

6. The gamlas krona åro barnabarn, och barns åra åro theras fäder.

7. Thet står icke en dåre wäl, at tala om höga ting, mycket mindre en Förste, at han gerna luger.

8. Gåfwa är en ädel sten; hwart man henne bär så främjar hon wäl.

9. Then som synd styler, han försläfsar wänskap; men then som saken röjer, han gör Förstarna oense.

10. Ord försträcka mer en förståndig, än hundrade hugg en dåre.

11. Et bittert hjerta söker efter at göra slada; men en gruswelig ängel skal komma öfwer honom.

12. Bättre är at möta en björn, then

ungarne borttagne åro, än en dåre i hans galenskap.

13. Then som wedergäller godt med ondt, af hans hus skal thet onda icke återwända.

14. Begynnelse til tråta är såsom et wain, thet sig utslår: haf altså tu med kif fördrag, förr än tu ther inmångd warder.

15. Then som then ogudaktiga dömer god, och then som förddömer then rättfärdiga, the åro bägge HERRanom en styggelse.

16. Hwad skal en dåre med penningar i handen, efter han icke hafwer hjerta til at köpa wißhet?

17. En wån älskar altid, och en broder warder rönt i nöden.

18. Thet är en dåre, som handen räcker, och går i borgen för sin nästa.

19. Then som älskar kif, han älskar synd; och then sin dörr hög gör, han far efter olycka.

20. Et wrängt hjerta finner intet godt; och then som en ond tunga hafwer, han faller i olycka.

21. En dåre gör sig sielf sorg, och en dåres fader hafwer ingen glädje.

22. Et gladt hjerta gör lifwet lustigt; men et bedröfwadt sinne uttorkar benen.

23. Then ogudaktige tager gerna hemliga gåfwer, til at böja rättens väg.

24. En förståndig man bär sig wißligt åt; en dåre kastar ögonen hit och tit.

25. En galen son är sin faders grämselse, och sin moders bedröfwelse, then honom föddt hafwer.

26. Thet är icke godt, at man oför rättar then rättfärdiga, eller at man slår Försten, som rätt regerar.

27. En förnuftig man hafwer hof med sitt tal, och en förståndig man håller sin anda.

28. Om en dåre teg, worde han och wiß rådnad, och förståndig, om han munnen tilhöll.

18. Capitel.

Then som lust hafwer at komma twe- drågt åstad, han söker efter tråta, hwar han kan.

2. En dåre hafwer icke lust til förstånd, utan til hwad han hafwer i hjertat.

3. Ther then ogudaktige råder, ther kommer förakt och försmädelse med hån.

4. Orden uti en's mun äro såsom djupt watern, och wisshetens källa är en full ström.

5. Thet är icke godt at se til then ogudaktigas person, til at nedertrycka then rättfärdiga i domen.

6. En dåres läppar komma med lif, och hans mun far efter hugg.

7. En dåres mun släpper sig sjelf, och hans läppar fånga hans egen själ.

8. En belackares ord äro hugg, och the gå en genom hjertat.

9. Then som lat är i sitt arbete, han är hans broder, som slada gör.

10. HERANS namn är et fast slott; then rättfärdige löper tit, och warder beklämad.

11. Then rikes gods är honom en fast stad, och såsom en hög mur allt omkring.

12. Då en skal et nederfall få, så warder hans hjerta tillförene stolt; och förr än man til åra kommer, måste man lida.

13. Then som svarar förr än han hörer, honom är thet en galenskap och skam.

14. Then som et gladt hjerta hafwer, han wet hålla sig uti sitt lidande; men når anden är bedröfwad, hwad kan en lida?

15. Et förståndigt hjerta wet hålla sig förnuftigt; och the wise höra gerna at man förnuftigt handlar.

16. Menniskans slänker goda henne rum, och hafwa henne fram för the stora herrar.

17. Hwar och en är i förstone i sin sal rätt; men kommer hans nästa ther til, så finner thet sig.

18. Totten stillar tråta, och stiller emellan the mågtiga.

19. En broder som fast står, han är såsom en fast stad, och the som för hwar annan strida, såsom en bom för et slott.

20. En man warder lönt efter som

hans mun talat hafwer, och han warder måttad af sina läppars frukt.

21. Döden och lifwet stå i tungans wåld; then henne älskar, han får äta af hennes frukt.

22. Then som en ägta hustru finner, han finner godt, och får wälsignelse af HERANOM.

23. En fattig man talar med ödmjukhet; en rik man svarar stolt.

24. En trofast wän älskar mer, och står fastare, än en broder.

19. Capitel.

En fattig man, then i sin fromhet wandrar, är bättre än en wrång man med sina läppar, then dock en dåre är.

2. Ther man icke med förnuft handlar, ther går thet intet wäl til; och then som snar är på fötterna, han stöter sig.

3. En menniskas galenskap förförre hennes wäg, at hennes hjerta emot HERAN vredgas.

4. Gods gör många wänner; men then fattige warder af sina wänner förlåten.

5. Et falskt witne blifwer icke ostrafadt, och then ther lögn drifstigt talar, han skal icke undslippa.

6. Många wakta uppå Förstens person; och alle äro then's wänner, som slänker gifwer.

7. Then fattige hata alla hans broder, ja, och hans wänner draga sig långt ifrån honom; och then som sig uppå ord förlåter, han får intet.

8. Then ther klot är, han älskar sitt lif, och then förståndige finner godt.

9. Et falskt witne blifwer icke ostrafadt, och then ther lögn drifstigt talar, han skal förgås.

10. Then galne höfwas icke wäl goda dagar, mycket mindre en tjenare at råda öfwer Förstar.

11. Then ther tålig är, han är en klot menniska, och thet är honom årligt, at han odrygd öfwerse kan.

12. Konungens ogunst är såsom et ungt lejons rytande; men hans gunst är såsom dagg på gräs.

13. En galen son är sin faders sorg, och en tråtosam qvinna et stadigt dryppande.

14. Hus och ägodelar ärfvas af föräldrar; men en förnuftig hustru kommer af HERRanom.

15. Luthet hafwer sömn med sig, och en särlös själ skal hunger lida.

16. Then som budet bewarar, han bewarar sitt lif; men then sin wåg föraktar, han skal dö.

17. Then som förbarmar sig öfwer then fattiga, han lånar HERRanom; han skal wedergålla honom godt igen.

18. Tufka tin son, medan något hopp är; men låt icke tin själ dragas til at döda honom.

19. Ty stor harm kommer flada åstad: therföre låt honom lös, så kan tu mer tufka honom.

20. Hör råd, och tag wid tufkan, at tu sedan må wis wara.

21. Många anslag äro uti en mans hjerta; men HERRans råd blifwer bestående.

22. Menniskan pryder hennes wälgerning; och en fattig man är bättre än en ljugare.

23. HERRans fruktan fordrar til lif, och skal mått wara, at intet ondt skal hemsöka henne.

24. Then late gömmer sin hand i barmen, och förer henne icke til munnen igen.

25. Elår man bespottaren, så blifwer then sålunnige wis; straffar man en förståndig, så warder han förnuftig.

26. Then som fadren förlägger, och modren fördrifwer, han är et skamligt och förbannadt barn.

27. Rät af, min son, at höra then tufkan, som förer ifrå förnuftig låra.

28. Et wrängt witne bespottar dommen, och the ogudaktigas mun upsluckar orättfeten.

29. Bespottare är straff beredt, och slag på the dårars rygg.

20. Capitel.

Win gör lössaktigt folk, och starka drycker göra buller: then som ther til lust hafwer, han warder aldrig wis.

2. Konungens försträckelse är såsom et ungt lejons rytande: then honom förtdrnar, han syndar emot sitt lif.

3. Thet är en man en ära, at han är utan tråta; men the som gerna tråta, the äro allesamman dårar.

4. För tölös skal wil then late icke plöja; så måste han i andene tigga, och intet få.

5. Rådet uti en mans hjerta är såsom djupt watern; men en förståndig kan märka hwad han menar.

6. Många menniskor warda fromma kallade; men ho skal finna en, then rättsligen from är?

7. En rättfärdig, then i sin fromhet wandrar, hans barn warder wäl gån-gande efter honom.

8. En Konung, then på stolen sitter til att döma, han förskingrar alt argt med sina ögon.

9. Ho kan säga: Jag är ren i mitt hjerta, och klar ifrå mina synder?

10. Mångahanda wigt och mått, båda äro HERRanom en styggelse.

11. Man känner ock en dräng på hans wäsende, om han from och redlig wara wil.

12. Et hörande öra och et seende öga, HERRen gör them båda.

13. Ålsta icke sömn, at tu icke skal fattig wara; låt tina ögon wakna wara, så får tu bröd nog.

14. Ondt, ondt säger man, tå man hafwer thet; men tå thet borta är, så rosar man thet.

15. Man finner guld och många pärlor; men en förnuftig mun är en ädel klenod.

16. Tag honom sina kläder bort, som för en annan i borgen går; och panta honom för then okändas skul.

17. Stulit bröd smakar hwär och en wäl; men ther efter skal honom munnen full wara med hwarra stenar.

18. Anslag bestå, tå man förer them med råd; och krig skal man med förnuft föra.

19. War unbewarad med then, som hemlighet uppenbarar, och med baktalare, och med falsk mun.

20. Then sin fader och sin moder bannar, hans lyhta skal utslöckna midt i mörkret.

21. Thet arf, thet man alt för mycket hastar til, thet warder på sistone icke wålsignadt.

22. Säg icke: Jag wil wedergålla thet onda; förbida HERRan, han skal hjälpa tig.

23. Mångahanda wigt är HERRanom en styggelse, och en falskt wåg är icke god.

24. Hwar och ens gångar komma af HERRanom: hwilken menniska förstår sin wåg?

25. Thet är menniskan en snara, lasta thet helga, och sedan söka löfte.

26. En wiß Konung förstingrar the ogudaktiga, och låter hjulet gå öfwer them.

27. HERRans lyhta är menniskans ande: han går igenom hela hjertat.

28. Fromhet och sanfärdighet bewara Konungen, och hans säte består genom fromhet.

29. Unga mans starkhet är theas pris, och the gamlas grå hår äro theas prydnad.

30. Sår fördrifwa thet onda, och hela hjertats slada.

21. Capitel.

Konungens hjerta är uti HERRans hand såsom mattubäckar, och han böjer thet hwart han wil.

2. Hwar och en tyder sin wåg rätt wara; men HERRen allena gör hjertan wißa.

3. Göra wål och rätt är HERRanom lärare än offer.

4. Högfärdiga ögon och et stolt sinne och the ogudaktigas lyhta är synb.

5. En idog mans anslag draga in hymnighet; men then som alt för hastig är, han warder fattig.

6. Then som en stätt samlar med lögn, honom skal fela, och han skal falla ibland them som ödden söka.

7. The ogudaktigas röfwanbe skal försträcka them; ty the wille icke göra hwad rätt war.

8. Then en främmande wåg går, han

är wrångwis; men then som går i sin befallning, hans wert är rätt.

9. Bättre är bo uti en wrå på taket, än med en tråtosam qwinna uti et stort hus.

10. Then ogudaktigas själ önskar ondt, och unnar sin nästa intet godt.

11. När bespottaren straffad warder, warda the sáfunnige wise, och när man undervisar en wiß, så warder han förnustig.

12. En rättfärdig håller sig wisligt emot then ogudaktigas hus; men the ogudaktige tänka til at göra slada.

13. Then som tillstoppar sina bron för then fattigas rop, han skal och roya, och intet hörd warda.

14. En hemlig gåfwa stillar wrede, och en skänk i sdbtet, aldrastörsta ogunft.

15. Thet är then rättfärdiga en glädje, at göra thet rätt är; men fruktan blifwer öfwer then som illa göra.

16. En menniska, som går ifrå kloshetens wåg, hon skal blifwa uti the dödas hov.

17. Then som gerna lefwer i wållust, han skal blifwa fattig; och then thet win och olja älskar, han warder icke rik.

18. Then ogudaktige måste i then rättfärdigas ställe utgifwen warda, och föraktaren för the fromma.

19. Bättre är at bo uti et öde land, än när en tråtosam och ensinnad qwinna.

20. Uti then wisas hus är en lustig stätt och olja; men en dåre förtärer thet.

21. Then som far efter barmhertighet och godhet, han finner lif, barmhertighet och ära.

22. En wiß man winner the starkas stad, och omstörtar thes magt genom thes säkerhet.

23. Then sin mun och tunga bewarar, han bewarar sin själ för ångest.

24. Then som stolt och öfwerdådig är, han kallas en löbsaktig menniska, then i wreden stolthet bewisar.

25. Then late dörr öfwer sin önskan; ty hans händer wilja intet göra.

26. Han önskar dageligen; men then rättfärdige gifwer, och nekaz intet.

27. The ogudaktigas offer är en styggelse; ty thet warder i synd offeradt.

28. Et lögnaktigt witne skal förgås; men then som höra gitter, honom låter man och alltid tala igen.

29. Then ogudaktige löper igenom med hufvudet; men then ther from är, hans wäg blifwer beständande.

30. Ingen wisshet, intet förstånd, ingen konst hjälper emot HERren.

31. Hastar warða tilredde til stridsdågen; men segren kommer af HERrenom.

22. Capitel.

Rykte är kosteligare än stor rikedom, och ynnest bättre än silfwer och guld.

2. Rike och fattige måste wara ibland hwar annan: HERren hafwer gjort them alla.

3. Then kloke ser thet onda, och tager sig til wara: the oförnuftige löpa igenom, och så stada.

4. Ther man lider i HERrans fruktan, ther är rikedom, åra och lif.

5. Spjut och snaror äro på then wrångas wäg; men then som drager sig thet långt ifrå, han bewarar sitt lif.

6. Såsom man wånjer et barn, så låter thet icke af, så thet gammalt warder.

7. Then rike råder öfwer the fattiga; och then som borgar, han är hans träl som lånar.

8. Then som orätt får, han skal upslåra wedermöda, och skal igenom sin ondskas ris förgås.

9. Et mildt öga warder wälsignadt; ty han gifwer af sitt bröd then fattiga.

10. Drif ut bespottaren, så kommer lifwet bort, så wänder tråta och smålet igen.

11. Then som et trofast hjerta hafwer, och tåfeliggen talar, hans wån är Konungen.

12. HERrans ögon bewara godt råd; men föraktarens ord omstörtar han.

13. Then late säger: Et lejon är ute; jag måtte warða dräpen på gatan.

14. En stöflas mun är en djup grop: then HERren ogünstig är, han faller

ther uti.

15. Galenskap är i piltens hjerta; men tukans ris drifwer then långt ifrå honom.

16. Then som then fattiga orätt gör, på thet hans gods må mycket warða, han skal och gifwa en rik, och fattig warða.

17. Ödj tina dron, och hör the wisas ord, och lägg uppå hjertat min lära.

18. Ty thet skal wäl bekomma tig, om tu them når tig behåller, och the stola tillsammans genom tin mun wäl lyckas.

19. Att titt hopp skal wara in til HERren, måste jag tig om sådant dageligen förmana.

20. Hafwer jag icke margsaldigt strifwit tig före, med råd och lära?

21. På thet jag skulle wisa tig en wiß grund til sanningen, at tu måtte kunna rätteligen swara them som tig sånda.

22. Röstwa icke then fattiga, ändock han fattig är; undertryck icke then eländiga i porten.

23. Ty HERren skal födra thetas sat, och skal förtrycka thetas förtryckare.

24. Gif tig icke i sällskap med en wredsam man, och håll tig icke in til en grym man:

25. Att tu til äfventyrs icke lär hans wäg, och får tin själs förargelse.

26. War icke när them, som sin hand förpliktia, och för skuld i borgen gå.

27. Ty om tu icke hafwer til at betala, så tager man tin sång bort under tig.

28. För icke tillbaka the förra råmärken, som tine fäder gjort hafwa.

29. Ser tu en man driftig i sina ärenden, han skal stå för Konungen, och skal icke stå för the oädla.

23. Capitel.

När tu sitter och äter med en Herre, så gif aft uppå hwad för tig handladt warder;

2. Och sätt en knif på tin hals, om tu wil behålla lifwet.

3. Önska tig icke af hans mat; ty thet är falskt bröd.

4. Möda tig icke at warda rik; och wänd igen af tina funder.

5. Låt icke tina ögon flyga efter thet som tu icke så kan; ty thet samma gdr sig wingar såsom en örn, och flyger up åt himmelen.

6. Åt icke bröd med en afundsfull, och önska tig icke hans mat;

7. Ty såsom et spybelse är han innan til. Han säger: Åt och drick, och hans hjerta är dock icke til tig.

8. Tina bitar, som tu ätit hafwer, måste tu utspy, och måste tina wänliga ord förtappat hafwa.

9. Tala icke för en dåres öron; ty han föraktar titt tals klohet.

10. Hör icke tilbaka the förra råmärken, och gack icke in uppå the faderlösa åter;

11. Ty theas förbärsare är mågtig: han skal uträtta theas sak emot tig.

12. Gif titt hjerta titt tuktan, och tina öron til förnuftigt tal.

13. Låt icke af at tukta pilten; ty om tu slår honom med ris, så behöfwer man icke dräpa honom.

14. Tu slår honom med ris; men tu friar hans själ ifrå helfwetet.

15. Min son, om tu wis äst, så gläder sig och mitt hjerta.

16. Och mina njurar äro glade, när tina läppar tala thet rätt är.

17. Titt hjerta följ icke syndarena; utan war dageligen uti HERRANS fruktan.

18. Ty thet skal wara tig framdeles godt, och titt wäntande skal icke fela.

19. Hör, min son, och war wis, och styr titt hjerta in på wägen.

20. War icke ibland drinkare och lösfare;

21. Ty the drinkare och lösfare warda fattige, och en sofware måste rifna kläder bära.

22. Hör tin fader, then tig föddt hafwer, och förakta icke tin moder, då hon gammal warder.

23. Köp sanningen, och sälj icke bort henne, wisshet, tuktan och förstånd.

24. Then rättfärdiges fader gläder sig, och then som en wis föddt hafwer,

han är glad ther öfwer.

25. Låt tin fader och tin moder glädja sig, och glädje sig then tig föddt hafwer.

26. Gif mig, min son, titt hjerta, och låt mina wägar tina ögon behaga.

27. Ty en stöka är en djup grop, och hortonan är en trång grop;

28. Och maktar hon såsom en röfware, och the oakt samma ibland menniskorna samlar hon til sig.

29. Hwar är we? Hwar är sorg? Hwar är tuf? Hwar är klagan? Hwar äro sår utan sak? Hwar äro röda ögon?

30. Nemligen, ther man dryckenstap öfwar, och kommer til at utdricka hwad instänkt är.

31. Se icke til winet, at thet så rödt är, och står så dageligt i glaset, och går lätt in.

32. Men på sistone biter thet såsom en orm, och stinger såsom en huggorm.

33. Så se tina ögon efter andra qvinnor, och titt hjerta talar ostäliga ting;

34. Och tu blifwer såsom en, then ther sofwer midt i hafwet, och såsom then ther sofwer öfwan på en mast.

35. The slå mig, och thet gdr mig intet ondt: the stöta mig; men jag känner thet intet: när skal jag upwakna, at jag måtte komma til drycks igen.

24. Capitel.

Följ icke onda menniskor, och begär icke at wara när them.

2. Ty theas hjerta står efter slada, och theas läppar råda til ondt.

3. Genom wisshet warder et hus byggt, och genom förstånd wid magt hållit.

4. Genom stickelig hushållning, warda husen fulla med allahanda kosteliga och hårliga rikedomar.

5. En wis man är stark, och en förståndig man är mågtig af krafter.

6. Ty med råd måste man brlig föra; och ther många rådgifware äro, ther är segren.

7. Wisshet är then galne allt för hög: han för icke uplåta sin mun i porten:

8. Then sig sjelf skada gör, honom kallar man wål en hufvudskalk.

9. En dåres tanke är synd, och en bespottare är en styggelse för menniskor.

10. Then är icke stark, som i nöden icke fast är.

11. Hjelp them som man döda wil, och drag tig icke undan för them som man dräpa wil.

12. Säger tu: Si, wi förstå intet. Menar tu, at then ther hjertan wet, märker thet icke? och then ther på själen allt hafwer, känner thet icke, och lönar menniskan efter hennes gerningar?

13. Åt, min son, honing; ty thet är godt, och honingskaka är söt i tin hals.

14. Alltså lär wiskheten för tin själ: när tu finner henne, så warder thet framdeles wål gående, och titt hopp stal icke fåfängt wara.

15. Wakt icke, såsom en ogudaktig, uppå then rättfärdigas hus; förspill icke hans hwila.

16. Ty en rättfärdig faller sju resor, och står åter up; men the ogudaktige falla uti olycka.

17. Gläd dig icke öfwer tin owäns fall, och titt hjerta fröjde sig icke öfwer hans olycka.

18. HERren måtte thet se, och honom thet illa behaga, och wända sin wrede ifrå honom.

19. Wredgas icke öfwer then onda, och haf icke nit öfwer the ogudaktiga;

20. Ty then onde hafwer intet til at hoppas, och the ogudaktigas lyfta stal utslodna.

21. Min son, frukta HERran och Konungen, och blanda dig icke ibland the uprorista.

22. Ty theas förderf stal med hast upstiga; och ho wet när bågges olycka kommer?

23. Thetta kommer och ifrå the wisa. Anse personen i domen är icke godt.

24. Then som til then ogudaktiga säger: Tu äst from, honom banna menniskorna, och folket hatar honom.

25. Men the som straffa honom, the behaga wål, och en rik wålsignelse kommer öfwer them.

26. Et redligt swar är såsom et ljust lyshande.

27. Beställ tina ärender ute, och brukla tin åter; sedan bygg titt hus.

28. War icke witne utan sak emot tin nästa; och bedrag icke med tin mun.

29. Säg icke: Såsom man gör mig, så wil jag göra igen, och wedergålla hwar och en hans gerning.

30. Jag gif fram om then lataz åter, och om then galnas wingård.

31. Och si, ther war icke annat än någlor på, och then stod full med tistel, och muren war omkull fallen.

32. Tå jag thet såg, lade jag thet på hjertat, och skådade, och lärde ther af.

33. Tu wil ännu något litet sofra, och ännu något litet sömnig wara, och ännu litet sammanlägga händerna til at hwila:

34. Men titt armod stal komma såsom en wandrare, och tin fattigdom såsom en wäpnad man.

25. Capitel.

Thessa äro och Salomos ordspråk, hwilka här tillsatt hafwa Hiftia mån, Juda Konungs.

2. Thet är Guds åra en sak förbörlig; men Konungars åra är en sak utransaka.

3. Himmelen är hög, och jorden djup; men Konungars hjerta är oransakligt.

4. Man kastar bort slagget från silfret, så warder ther et rent käril utaf.

5. Man kastar et ogudaktigt wäsende bort ifrå Konungen, så warder hans säte med rättfärdighet besäkt.

6. Pråla icke för Konungen, och tråd icke fram ther the stora stå.

7. Ty thet är tig bättre, när man til dig säger: Gack hit up, än at tu skulle för Försten förnedrad warda, thet tina ögon se måste.

8. War icke hastig til at tråta; ty hwad wil tu sedan göra, när tin nästa dig skämt hafwer?

9. Handla tin sak med tin nästa, och uppenbara icke en annans hemlighet:

10. På thet at then thet hör icke stal tala dig illa til, och titt onda rykte icke återwänder.

11. Et ord i sinom tid taladt är såsom gyldene äpplen uti silfwerstålar.

12. Then som en wiß straffar, och han lyder honom, thet är såsom en gyldene örring och et gyldene halsband.

13. Lika som snöböld i andtiden, så är et troget bådskap honom, som thet såndt hafwer, och wedergwider sin herres själ.

14. Then ther mycket talar, och intet håller, är såsom et moln och wäder utan regn.

15. Genom tålmod warder en Förste blidklad, och en len tunga stillar hårdheten.

16. Finner tu honing, så åt så mycket som behöfwer af honom, at tu icke för mått warder, och spyr thet ut.

17. Drag tin fot tillbaka ifrå tin nåstas hus: han måtte leda wid tig, och warda tig wred.

18. Then som emot sin nästa falskt witnessbörd talar, han är et spjut, swärd och starp pil.

19. Föraktarens hopp i nödens tid är såsom en rutten tand och en orwis fot.

20. Then för et bedröfwadt hjerta wi för qwäder, thet är såsom en sonderrißwen klådnad om wintren, och åttila på frita.

21. Hungrar tin owån, så spisa honom med bröd: törstar han, så gif honom watn dricka;

22. Ly tu samlar kol tilhopa uppå hans hufwud, och HERren wedergäller tig thet.

23. Nordanwäder gör storm, och en hemlig tunga gör et oblidt ansikte.

24. Thet är bättre at sitta uti en wrå på tafet, än när en tråtosam qwinna i et stort hus.

25. Et godt rykte, utaf fjerran land, är lika som kallt watn för en törstig själ.

26. En rättfärdig, som för en ogudaktig faller, är såsom en uprörd brunn och en förderfwd källa.

27. Then som förmycket honing åter, thet är icke godt; och then swåra ting utransafar, thet warder honom förswårt.

28. En man som sin anda icke hålla kan, han är såsom en öpen stad utan murar.

26. Capitel.

Lika som snö om sommaren och regn i andene, så höfwer icke en dåre åra.

2. Lika som en fogel bort far, och en swala flyger, altså bitter intet en ofbrjett banna.

3. Håsten en gisfel, och åsnan et betsel, och dåren et ris på ryggen.

4. Swara icke dåren efter hans dårskap, at tu honom icke lik warder;

5. Men swara dåren efter hans dårskap, at han icke skal låta sig tycka at han är wiß.

6. Then en sak genom et gålet bådskap beställer, han är såsom en halt på fötterna, och tager skada.

7. Såsom en krympling anstår at dansa, altså anstår en dåre tala om wißhet.

8. Then en dåre åra tillägger, thet är lika som man kastade en ådel sten uppå et stenröse.

9. Et ordspråk uti en dåres mun är såsom en törneqwist, then uti en drucken mans hand stinger.

10. En god måstare gör en ting rätt; men then som en klåpare lejer, honom warder thet förderfwd.

11. Såsom en hund upåter sina spyor igen, altså är en dåre, som sin galenskap på nytt bedrifwer.

12. När tu ser en som tycker sig wiß wara, thet är mera hopp om en dåre än om honom.

13. Then late säger: Thet är et ungt lejon på wågen, och et lejon på gatan.

14. En lat wänder sig i sången, lika som en dörr på dörrjernen.

15. Then late gömmer sin hand i barmen, och thet warder honom tungt, at han skal bära henne åt munnen.

16. En lat tycker sig wisfare wara än sju som seder låra.

17. Then som framgår, och blandar sig uti annars kif, han är lika som en, then ther drager en hund wid drönnen.

18. Lika som en hemligen med stott och pilar skjuter och dräper ;

19. Alltså gör en falsk människa med sin nästa, och säger sedan : Thet war mitt skämt.

20. Lå intet mer wed år, flocknar elden ; och når baktalaren är borta, wänder tråtan åter.

21. Såsom kolen glödd, och weden eld, alltså kommer en tråtosam man lif åftad.

22. Baktalarens ord äro såsom hugg, och the gå igenom hjertat.

23. En förgiftig mun, och et ondt hjerta, är såsom en lerpotta med silfwerflagg öfwerdragen.

24. Fienden warder känd af sitt tal, och når han nalkas, far han med falskhet.

25. Lå han smekar med sitt mjuka tal, tro honom intet ; ty sju styggelser äro uti hans hjerta.

26. Then som hat hemligt håller, til at göra skada, hans ondsta skal then meniga man uppenbar warda.

27. Then en grop gör, han skal falla ther uti ; och then en sten wältar, uppå honom skal han komma.

28. En falsk tunga hatar then henne straffar ; och en smickrande mun kommer förderf åftad.

27. Capitel.

Beröm mig icke af morgondagen ; ty tu wet icke hwad i dag hända kan.

2. Låt en annan läshwa mig, och icke tin mun, en främmande, och icke tina egna läppar.

3. Stenen är swår, och sanden är tung ; men en dåres wrede är swårare än the båda.

4. Wrede är en grym ting, och harm är en storm ; och ho kan bestå för afund ?

5. Uppenbara straff äro bättre än hemlig kärlek.

6. Ålstarens slag äro trofastia ; men hatarens tygande bedrägligt.

7. En mått själ trampar wäl på höningsstapan ; men en hungrig själ är alt bittert fött.

8. Såsom en fogel, then ifrå sitt näste wiser, alltså är then som ifrå sitt rum wiser.

9. Hjertat fröjdar sig af falskwa och rörlwerk ; men en wån är behaglig, för själens råds stul.

10. Tin wån och tin faders wån öfwer gif icke, och gack icke uti tin broders hus, når dig illa går ; ty en granne wid handen är bättre än en broder långt borta.

11. War wiß, min son, så gläder sig mitt hjerta ; så wil jag swara honom, som mig försmådar.

12. En wiß man ser thet onda, och gömmer sig undan ; men the såkunnige gå ther igenom, och så skada.

13. Tag honom hans skådnad bort, som för en annan i borgen går, och panta honom för then främmandes stul.

14. Then sin nästa med hög röst wålsignar, och står bittida up, thet warder honom för bannor råknadt.

15. En tråtosam qwinna, och et ståndigt dryppande, lå fast regnar, warda wäl wid hwar annan lifnade.

16. Then henne uppehåller, han håller wäder, och wil fatta oljan med handen.

17. En knif hwäger then andra, och en man then andra.

18. Then sitt fikontra bewarar, han åter frukten ther af ; och then sin herre bewarar, han warder årad.

19. Lika som fluggan i watnet är emot ansiktet, alltså är en menniskas hjerta emot then andra.

20. Hefswetet och förderfswet warda aldrig fulla, och menniskornas ögon warda och aldrig måtta.

21. En man warder genom rosarens mun bepröfwad, såsom silfret i dågelen, och guldet i ugnen.

22. Om tu stötte en dåre i mortare med en stötare, såsom grym, så går dock hans galenskap icke ifrå honom.

23. Tag wara uppå titt får, och låt wårda mig om tin hjord ;

24. Ty gods warar icke ewinnerligen ; och kronan warar icke til ewig tid.

25. Gräset är upgångit, och hö är

förhanden, och på bergen warda örter förslamlade.

26. Sammen klåda tig, och bockarne gifwa tig återhyran.

27. Du hafwer getmjölk nog til titt hus spis och til tina tjenarinnors föda.

28. Capitel.

Then ogudaktige flyr, och ingen jagar honom; men then rättfärdige är frimodig, såsom et ungt lejon.

2. För landets synders skul warda många förvandlingar i Försladdmëna; men för theas skul som förståndige och förnuftige äro, blifwa the länge.

3. En fattig, som the fattiga ofbrättar, är såsom wåta, then frukten förderfwar.

4. The som lagen öfwergifwa, låfwa then ogudaktiga; men the som bewara lagen, äro them ogunstige.

5. Onnda menniskor akka intet uppå rätt; men the som efter HERRan fråga, the akka uppå all ting.

6. Bättre är en fattig, then i sin fromhet wandrar, än en rik man, then i wrånga wågar går.

7. Then ther lagen bewarar, han är et förståndigt barn; men then som slösare uppehåller, han stämmer sin fader.

8. Then sitt gods förmerar med ocker och winning, han förslamlar thet the fattiga til nytta.

9. Then sitt öra afwänder til at höra lagen, hans bön är en styggelse.

10. Then som the fromma förbrer i uppå en ond wäg, han warder i sin grop fallande; men the fromma skola ärfwa thet goda.

11. En rik man tyder at han är wis; men en fattig förståndig märker honom.

12. När the rättfärdige hafwa öfwerhanden, så går thet gansta wäl til; men när ogudaktige upkomma, så warder en omvändning i folken.

13. Then sin misgärning nefar, honom warder icke wäl gående; men then henne bekänner och öfwergifwer, han skal få barmhertighet.

14. Säll är then, som städse frustar;

men then som halsstyf är, han faller i olycka.

15. En ogudaktig, som öfwer et fattigt folk regerar, han är et rytande lejon och en girig björn.

16. När en Förste utan förstånd är, så ster mycken orätt; men then ther girighet hatar, han skal länge lefwa.

17. En menniska, som uppå en själs blod orätt gör, han warder icke behållen, om han än i kulan fore.

18. Then ther i fromhet wandrar, han blifwer wid sig; men then en ond wäg går, han måste en gång falla.

19. Then sin äter brukar, han skal få bröd nog; men then ther far efter at gå såfång, han skal få fattigdom nog.

20. En trofast man warder mycket wälsignad; men then ther silar efter at warda rik, han skal icke öfhyddig blifwa.

21. Anse personen, är icke godt; ty han gjorde wäl illa för et stycke bröd.

22. Then som hastar efter rikedom, och är nidst, han wet icke, at honom skal nöd uppå komma.

23. Then en menniska straffar, han skal sedan finna ynnest, mer än then ther smidrar.

24. Then som tager ifrå fader eller moder, och säger: Thet är icke synd, han är förderfwarens stallbroder.

25. En högmödig man upwäcker tråta; men then som förlåter sig uppå HERRan, han warder fet.

26. Then sig uppå sitt hjerta förlåter, han är en dåre; men then som går med wisheit, han skal friad warda.

27. Then som then fattiga gifwer, honom skal intet fattas; men then som sina ögon afwänder, med honom skal thet fast tilbaka gå.

28. När the ogudaktige upkomma, så förgömmar sig folket; men när the för-gås, så warda the rättfärdige många.

29. Capitel.

Swilken som emot straff genstörtig är, han skal med hast förderfwad warda, utan all hjelp.

2. När the rättfärdige många äro, så

glådes folket; men når then ogudaktige regerar, så suckar folket.

3. Then som wißhet ålftar, han glåder sin fader; men then som stökr uppehåller, han mister sina ågodelar.

4. En Konung uprättar landet genom rätt; men en girig förderfwar thet.

5. Then som smictrar sin nästa, han utbreder et nät för hans fötter.

6. När en ond syndar, besnårer han sig sjelf; men en rättfärdig fröjdar sig, och hafwer glådje.

7. Then rättfärdige känner then fattigas sak: then ogudaktige aktar intet förnuft.

8. The bespottare föra en stad i olycka; men the wise stilla wrede.

9. När en wis med en dåre til handel kommer, han ware wred eller glad, så hafwer han dock ingen ro.

10. The blodgirige hata then fromma; men the rättfärdige wårda sig om hans själ.

11. En dåre gjuter sin anda all ut; men en wis man håller tillbaka.

12. En herre, som til lögn lust hafwer, hans tjenare åro alle ogudaktige.

13. Fattige och ockrare bo ibland hwar annan: bagges theras ögon uplyser HERRen.

14. En Konung, som the fattiga tro- ligen dömer, hans sate blifwer ewigt beståndande.

15. Ris och straff gifwer wißhet; men et barn, som hafwer sjelfswåld, slår sin moder.

16. Ther många ogudaktige åro, ther åro många synder; men the rättfärdige skola se theras fall.

17. Tufka tin son, så skal han wed- erwicka tig, och göra tin själ wållust.

18. När Prophetien ute år, så för- skingras folket; men wål år honom, som lagen wid magt håller.

19. En tjenare låter icke nåpsa sig med ord; förty, om han ån förstår thet, så tager han sig dock intet ther af.

20. Ser tu en som snar år til at tala; thet år mera hopp om en dåre ån om honom.

21. Om en tjenare warder af ungod-

men kråseligt hållen, så wil han sedan wara en herre.

22. En wrebsam man kommer tråta åstad, och en harmsen man gör många synder.

23. Menniskans högfärd skal omstörta henne; men åra skal uphåja then ödmjuka.

24. Then som med tjuftwar del hafwer, hörer bannas, och säger icke til, han hatar sitt lif.

25. Then som rådes för menniskor, han kommer på fall; men then som sig förlåter uppå HERRan, han warder beskyddad.

26. Många söka en Förstes ansikte; men hwars och ens dom kommer af HERRen.

27. En orättfärdig man år the rättfärdiga en styggelse; och then som på rätt wåg år, han år then ogudaktigas styggelse.

30. Capitel.

Thetta år Agurs Sake sons ord, låra och tal, then mannens til Ithiel, ja til Ithiel och Uchal.

2. Ty jag år then aldragalnaste; och menniskoförstånd år icke når mig.

3. Jag hafwer icke lårt wißhet, och hwad heligt år, wet jag icke.

4. Hwilleen far up til himmelen, och ned? Ho fattar wådet i sina hån- der? Ho binder watnet uti et klåde? Ho hafwer stadfäst alla werldens åndar? Huru heter han? Och huru heter hans son? Wet tu thet?

5. Alla Guds ord åro igenomluttrade, och åro them en stöld, som tro uppå honom.

6. Lågg intet til hans ord, at han icke skal straffa tig, och tu warder lögnaktig funnen.

7. Tu ting beder jag af tig, at tu dock icke wille nefa mig them förr ån jag dörr:

8. Afguderer och lögn låt wara långt ifrå mig: fattigdom och rikedom gif mig icke; men låt mig min affskilda del af spis få.

9. Jag måtte eljes, em jag ålt för

mått worde, neka och säga: Ho är HERren? Eller om jag alt för fattig worde, måtte stjåla, och förtaga mig på min Guds namn.

10. Förråd icke tjenaren för hans herre, at han icke bannar tig, och tu kommer i skuld.

11. Thet är et slagte, som bannar sin fader, och icke wålsignar sin moder:

12. Et slagte, som sig tycker rent wara, och äro dock icke ifrå sin träd rene tvagne:

13. Et slagte, som sina ögon högt uphåfwa, och sina ögnahwarf högt uphålla:

14. Et slagte, som hafwer swård för tånder, hwilla med sina orektänder upfråta och förtåra the elända i landet och the fattiga ibland mennistorna.

15. Igeln hafwer två döttrar, Wår hit, Wår hit. Tre ting stå icke til at måtta, och thet fjerde säger icke, thet är nog:

16. Graftwen; en ofruktsam qwinna's lif; jorden warder icke af watnet mått; och elden säger icke, thet är nog.

17. Et öga, som bespottar fadren, och försmår at lyda modren, thet måste forparne wid båden uthugga, och the unga örnar upfråta.

18. Tre ting äro mig förunderliga, och thet fjerde wet jag icke:

19. Örnens wåg i wåderet, örnens wåg på helleberget, stappets wåg midt i hafvet, och en mans wåg til en piga.

20. Alltså är också horkonans wåg; hon upslutar, och stryker sig om munnen, och säger: Jag hafwer intet illa gjort.

21. Et land warder igenom tre ting oroligt, och thet fjerde kan thet icke fördraga:

22. En tjenare, då han Konung warder; en dåre då han alt för mått är;

23. En wanartig, då hon gift warder, och en tjenarinna, då hon sin frus arfwinge warder.

24. Fyra äro små ting på jorden, och klofare än the wise:

25. Myrorna, et swagt folk; litwål slaffa the om sommaren sin spis:

26. Kuniler, et swagt folk; litwål göra the sitt hus i bergsklipporna:

27. Gråshoppor hafwa ingen Konung; litwål draga the ut med hela hopar:

28. Spindelen wirkar med sina händer, och är i Konungapalatet.

29. Tre ting hafwa en stön gång, och thet fjerde går wål:

30. Lejonet, mågtigt ibland djuren, och wänder icke tillbaka för någon;

31. En webehund med starka länder, och en wådur, och en Konung, then ingen sig emot sätta tör.

32. Hafwer tu warit säwitst, och uphåfwit tig, och haft ondt för händer, så lägg handen på munnen.

33. Då man mjölk lärnar, gör man ther smör utaf; och then ther näsan trycker, han tvingar ther blod ut; och then ther wrede upvräcker, han tvingar ther träta ut.

31. Capitel.

Thetta är Konung Lemuels ord, then lära som honom hans moder lärde.

2. Åh, min utforade! Åh, tu mitt lifs son! Åh, min önsade son!

3. Låt icke qvinnor få tin förmåga, och gaff icke the wågar, thet Konungar förderfwa sig på.

4. O! gif icke Konungar, Lemuel, gif icke Konungar win dricka, eller förstar starka drycker:

5. At the icke dricka, och förgåta rättheten, och förwända the elända mennistors sak.

6. Gif starka drycker åt them som förgöras skola, och win åt bedröfwade själar:

7. At the måga dricka, och förgåta sina wedermödder, och icke mer ihogkomma sin jämmer.

8. Låt tin mun up för the dummar, och för allas theras sak, som förlätne äro.

9. Låt tin mun up, och dörm rätt, och hämnas then elända och fattiga.

10. Hwille en dygdig qwinna bestård är, hon är mycket ädlare än the aldra kosteligaste pärlor.

11. Hennes mans hjerta tör förlåta sig uppå henne; och bergning stal honom icke fattas.

12. Hon gör honom ljusst, och icke ledt, i alla sina lifsdagar.

13. Hon brukar sig på ull och lin, och arbetar gerna med sina händer.

14. Hon är såsom et köpmansstepp, som sin bergning fjerran efter hämtar.

15. Hon står om natten up, och gifwer sitt husfolk mat, och sina tjenarinnor therås del.

16. Hon tänker på en åker, och köper honom, och planterar en wingård af sina händer's frukt.

17. Hon gjordar sina lånder fast, och stärker sina armar.

18. Hon märker hwar hennes handel kan hafwa förkofring; hennes lyfta utslädes icke om natten.

19. Hon råder ut sin hand til roden, och hennes finger fatta tenen.

20. Hon utsträcker sina händer til then fattiga, och råder sin hand til then torftiga.

21. Hon fruktar icke i sitt hus för snö; ty hela hennes hus hafwer dubbel klädnad.

22. Hon gör sig tåden; hvitt silke och purpur äro hennes kläder.

23. Hennes man är prisad i portarna, när han sitter när landets äldsta.

24. Hon gör en fjortel, och säljer honom; et bälte får hon krämarena.

25. Hennes prydnung är, at hon renslig och slitig är; och framdeles stal hon le.

26. Hon uplåter sin mun med vishet, och på hennes tunga är tådelig låra.

27. Hon ser til, huru thet i hennes hus tilstår, och äter icke sitt bröd i lättja.

28. Hennes söner komma up, och prisas henne salig; hennes man läfwar henne.

29. Många döttrar samla rikedom; men tu öfvergår them alla.

30. Tådelig och dågelig wara är intet; en qwinna, som HERRan fruktar, then stal man läfwa.

31. Hon stal rosad warda af sina händer's frukt, och hennes gerningar skola läfwa henne i portarna.

Predikare-Boken.

1. Capitel.

These äro Predikarens ord, Davids sons, Konungens i Jerusalem.

2. Allt är såfånglighet, sade Predikaren: allt är icke annat än såfånglighet.

3. Hvad hafwer menniskan mer af all sin möda, som hon hafwer under solen?

4. Et slågte förgås, thet andra kommer åter; men jorden blifwer ewinnerligen.

5. Solen går up, och går ned, och löper til sitt rum, at hon thet igen upgå skal.

6. Wädret går söder ut, och kommer norr igen, och åter på thet rum igen, thet thet begynte.

7. Alla floder löpa i hafwet, dock warder icke hafwet thes fullare; til thet rum, thet the utflyta, tit flyta the igen.

8. Alla ting äro mödosamma, så at ingen kan uttalat. Ögat ser sig aldrig mått, och örat hör sig aldrig mått.

9. Hvad är thet som stedt är? Thet samma som här efter ste skal. Hvad är thet man gjort hafwer? Thet samma som man här efter ännu göra skal; och ster intet nytt under solen.

10. Efter och något, thet om man säga kan: Si, thet är nytt? Ty thet är och förr stedt i the förra tider, som för och warit hafwa.

11. Man kommer intet ihog huru thet tilförene gått, ej heller kommer man ihog hvad här efter kommer när them som tilkommande äro.

12. Jag, Predikaren, war Konung öfwer Israel i Jerusalem,

13. Och gaf mitt hjerta til at wisligen söka och ransaka allt thet man gör under himmelen. Sådan usel möda hafwer Gud gifwit menniskors barn, at the sig thet uti qwälska skola.

14. Jag såg på allt thet under solen

ster, och si, thet war alt fåfånglighet och jåmmer.

15. Kroktigt kan icke warda rätt; icke heller kunna bristerne warda råfnade.

16. Jag sade i mitt hjerta: Si, jag är hårlig worden, och hafwer mer wiskhet än alle the, som för mig warit hafwa i Jerusalem, och mitt hjerta hafwer mycket lårt och försökt.

17. Och gaf också mitt hjerta thet til, at jag måtte låra wiskhet och dårslap och klofhet; men jag förnam, at thet också är möda:

18. Ty thet mycken wiskhet är, thet är mycken gråmelse: och then mycket försöker, han måste mycket lida.

2. Capitel.

Jag sade i mitt hjerta: Nu wål, jag wil lefwa wål, och göra mig goda dagar; men si, thet war också fåfånglighet.

2. Jag sade til liden: Tu åst galet, och til glåbjen: Hwad gör du?

3. Då tänkte jag i mitt hjerta at hålla mitt lödt ifrå win, och hålla mitt hjerta til wiskhet, at jag måtte klof warda, til thes jag måtte låra hwad menniskorna nyttigt wore til at göra, så länge the lefwa under himmelen.

4. Jag gjorde stora ting; jag byggde hus, planterade wingårdar;

5. Jag gjorde mig örtagårdar och trågårdar, och planterade thet uti alla handa frukt samma trån;

6. Jag gjorde mig dammar, til at watna stogen af the gröna trån;

7. Jag hade tjenare och tjenarinnor och tjenstefolk; jag hade större ågodelar i få och får än alle the som för mig woro i Jerusalem;

8. Jag församlade mig också silfwer och guld och en flätt af Konungar och land; jag beställde mig sångare och sångerstor och menniskors wållust, allahanda frångaspel;

9. Och förkofrade mig öfwer alla them, som för mig warit hade i Jerusalem: blef också wiskhet när mig.

10. Och alt thet mina ågon önskade lät jag them få, och förtog mitt hjerta ingen glådje, så at thet gladdes af alt

mitt arbete: och thet höll jag för min del af alt mitt arbete.

11. Men då jag såg på alla mina verk, som min hand gjort hade, och then möda, som jag haft hade, si, då war thet alt fåfånglighet och jåmmer, och intet annat under solen.

12. Då wände jag mig til at se wiskhet och klofhet, galenskap och dårslap; ty hwilken är then menniska, som thet göra kan efter Konungen, then henne gjort hafwer.

13. Då såg jag, at wiskheten öfvergick dårslapen, såsom huset mörtret.

14. Så at then wise hafwer sina ågon i hufvudet; men the dårar gå i mörtret: och jag märkte dock, at then ena går som then andra.

15. Då tänkte jag i mitt hjerta: Medan the galna går såsom mig, hwarsföre hafwer jag då farit efter wiskhet? Då tänkte jag i mitt hjerta, at sådant är också fåfånglighet.

16. Ty man tänker icke på then wisa ewinnerligen, såsom icke heller på the galna; och the tilkommande dagar föråta alt; och såsom then wise dör, så också then galne.

17. Därföre leddes mig lefwa; ty thet behagade mig illa alt thet under solen ster, at thet så aldeles fåfångligt och mödosamt är.

18. Och mig leddes wid alt mitt arbete, som jag under solen hade, at jag måste lemna thet en menniska, som efter mig komma skulle.

19. Ty ho wet, om han skal warda wisk eller galen? Och han skal dock råda öfwer alt mitt arbete, thet jag hafwer wiskligt gjort under solen: thet är också fåfånglighet.

20. Därföre wände jag mig, at mitt hjerta skulle åståta alt arbete, som jag gjorde under solen.

21. Ty en menniska, som sitt arbete med wiskhet, förnuft och stidlighet gjort hafwer, thet måste hon lemna en annan til arfs, then thet uppå intet arbetat hafwer: thet är också fåfånglighet och en stor olycka.

22. Ty hwad får menniskan af alt

sitt arbete och hjertans bethimmer, som hon hafwer under solen?

23. Utan sweda, gråmelse och sorg i alla sina lifsdagar, så at och hennes hjerta icke kan hafwa ro om natten: thet är och såfånglighet.

24. Är då nu för menniskan icke bättre at äta och dricka, och göra sin själ goda dagar i sitt arbete? Men thet såg jag och, at thet kommer af Guds hand.

25. Ty ho hafwer gladare åtit, och fräseligare lefwat än jag?

26. Ty then menniska, som honom tåck är, gifwer han wisthet, förnuft och glädje; men syndaren gifwer han olycka, at han församlar och lägger tilhopa, och thet warder dock then gifwit, som Gudi tåck är; ty är thet och icke annat än jämmer.

3. Capitel.

Alla ting hafwa sin tid, och alt thet man företager under himmelen hafwer sin stund.

2. Jödas hafwer sin tid; dö hafwer sin tid; plantera hafwer sin tid; uprycka thet som planteradt är hafwer sin tid;

3. Dräpa hafwer sin tid; låka hafwer sin tid; nederbryta hafwer sin tid; bygga hafwer sin tid;

4. Oråta hafwer sin tid; le hafwer sin tid; klaga hafwer sin tid; dansa hafwer sin tid;

5. Förkasta sten hafwer sin tid; församla sten hafwer sin tid; samntaga hafwer sin tid; hafwa med samntag fördrag hafwer sin tid;

6. Uppböla hafwer sin tid; borttappa hafwer sin tid; behålla hafwer sin tid; bortkasta hafwer sin tid;

7. Sönderriöra hafwer sin tid; sammansätta hafwer sin tid; tiga hafwer sin tid; tala hafwer sin tid;

8. Ålsta hafwer sin tid; hata hafwer sin tid; strid hafwer sin tid; frid hafwer sin tid.

9. Man arbete huru man wil, så kan man intet mer uträtta.

10. Theraf såg jag then möda som Gud menniskorna gifwit hafwer, at the thet uti skola plågade warda.

11. Men han gör alla ting wäl i sinom tid, och låter thetas hjerta ångslas ther om huru thet gå skal i werlden; ty menniskan kan dock icke finna uppå thet werk som Gud gör hwarken begynnelse eller ända.

12. Thersföre märkte jag, at intet är bättre ther wid, än at wara glad, och fara wäl med sig i sina dagar.

13. Ty hwar och en menniska, som äter och dricker, och är wid et godt mod i alt sitt arbete, thet är en Guds gåfwa.

14. Jag märker, at alt thet som Gud gör, thet består alltid: man kan intet lägga ther til, eller taga ther ifrå; och sådant gör Gud, på thet at man skal frukta honom.

15. Hwad Gud gör, thet blifwer så, och hwad han göra wil, thet måste ste; ty han tänker ther til, och fullföljer thet.

16. Ytterligare såg jag under solen domaresäte: ther war et ogudaktigt wäsende; och rättwisans säte: ther wore ogudaktige.

17. Då tänkte jag i mitt hjerta: Gud måste döma then rättfärdiga och then ogudaktiga; ty alt thet man företager hafwer sin tid, och alt werk.

18. Jag sade i mitt hjerta om menniskors wäsende: Skulle Gud utwälja them, och låter thet dock så synas, som the wore så?

19. Ty menniskan går såsom få: såsom thet dörr, så dörr och hon, och hafwa alla enahanda anda: och menniskan hafwer intet mer än få; ty alt är såfånglighet.

20. Alt far til et rum; alt är gjordt af stoft, och warder til stoft igen.

21. Ho wet, om menniskans ande far up åt, och fånadens ande ned åt under jorden?

22. Thersföre säger jag, at intet är bättre, än at en menniska är glad i sitt arbete; ty thet är hennes del: ty ho wil ther til komma henne, at hon ser hwad efter henne ste skal?

4. Capitel.

Jag wände mig, och såg på alla them som orätt lida under solen: och si, ther

woro therås tårar, som orått lida, och hade ingen tröstare; och the som orått gjorde, woro alt för mågtige, så at the ingen tröstare få funde.

2. Lå prisade jag the döda, som alaredan afslidne woro, mer än the lefwande, som ännu lif hade,

3. Och then som ännu icke är til, mer än them båda, och icke förskäler thet onda, som under solen sker.

4. Jag såg på arbete och städlig het i alla saker: thet hatar en en annan. Thet är ock intet annat än sáfånglighet och bekymmer.

5. Ty en däre knäpper samman händerna, och fräter sitt kött.

6. Bättre är en hand full i rolighet, än båda händerna fulla i möda och jämmer.

7. Jag wände mig, och såg sáfånglighet under solen.

8. En är ensam, och icke sjelf annan, och hafwer hvarthen barn eller syston; lifswäl är ingen ände på hans arbete, och hans ögon warða aldrig måtte af rikedomar. För hvem arbetar jag dock, och gör icke min själ godt? Thet är ju ock sáfånglighet och ondt bekymmer?

9. Så är nu bättre två än en; ty the hafwa dock gagn af therås arbete.

10. Faller en af them, så hjälper hans stallbroder honom up igen: we honom, som är allena. Faller han, så är ingen annan för handen, som honom uphjälpes.

11. Och när två ligga tilhopa, wärma the sig: huru kan en ensam blifwa varm?

12. En kan warða öfwerwunnen, men två kunna stå emot; ty et trefalt rep går icke lätt sönder.

13. Et fattigt barn och wist är bättre än en gammal Konung, som en däre är, och kan icke taga sig til wara.

14. En kommer utaf fångelse til Konungawälde, och en som i Konungawälde född är, warder fattig.

15. Och jag såg, at alla lefwande under solen wandrade med et annat barn, som i thet andra stad upkomma skulle.

16. Och på folket, som för honom

gick, war ingen ände; och the, som efter honom gingo, gladde dock intet wid honom: thet är ju ock intet annat än sáfånglighet och jämmer.

17. Bewara tin fot, när tu går til Guds hus, och kom til at höra: thet är bättre än the dårars offer; ty the weta icke hwad ondt the göra.

5. Capitel.

Var icke förhastig med tin mun, och låt titt hjerta icke hafva til at tala något inför Gud; ty Gud är i himmelen, och tu på jorden: thetföre låt tina ord wara få.

2. Ty ther många omsorger äro, ther komma drömmar; och ther många ord äro, ther hörer man en däre.

3. När tu gör Gud et löfte, så fördröj icke fullkomnat; ty han kaster intet behag til dårar: hwad tu lofwar, thet håll.

4. Thet är bättre, at tu intet lofwar, än at tu icke håller thet tu lofwar.

5. Stå icke tin mun, at han förskäler titt kött; och såg icke för Angelen: Jag är ofskydlig. Gud måtte wredgas öfwer tin röst, och fördöma alla tina händer s verk.

6. Ther många drömmar äro, ther är sáfånglighet, och många ord; men frukta tu Gud.

7. Ser tu en fattig ste orått, och rått och rättwisa i landet borttagas, förundra dig icke thet öfwer; ty thet är ännu en högre wåttare öfwer the höga, och äro ännu högre öfwer the båda.

8. Ther öfwer är Konungen i hela landet, at marren må warða brukad.

9. Then som ålstar penningen, han warder aldrig mått af penningar, och then ther rikedom får hafwer, han skal ingen nytta få thet af: thet är ock sáfånglighet.

10. Ty ther mycket gods är, ther äro många som åtat: och hwad nytta hafwer han thet af, som thet hafwer, annat än at han ser thet upå med ögonen?

11. Then ther arbetar, honom är sömnen söt, hwad han hafwer litet

eller mycket åtit; men then rikas öfverflödighet släder honom icke söfwa.

12. Thet är en ond plåga, som jag såg under solen, nemligen, at rikedomar warða förvarade honom til släda, som them äger.

13. Ty then rike förgås med stor jämmer, och om han hafwer födt en son, honom blifwer intet i händerna.

14. Såsom han är naken kommen af sitt moderlif, så far han bort igen, som han kommen är, och tager intet med sig af allt sitt arbete i sin hand, när han bortfar.

15. Thet är en ond plåga, at han så hådan far, som han kommen är: hwad hjälper thet honom då, at han i wädret arbetat hafwer?

16. Alla sina lifsdagar hafwer han åtit i mörkret och i stor gråmelse och fränkhet och bedröfwelse.

17. Så håller jag thet nu för thet bästa, när man äter och dricker, och är wid et godt mod i allt thet arbete, som en gör under solen alla sina lifsdagar, som Gud honom gifwer; ty thet är hans del.

18. Ty hwilken menniska Gud gifwer rikedom, och ågodelar och wälde, at hon thet af äter och dricker på sin del, och är glad i sitt arbete, thet är en Guds gåfwa.

19. Ty han tänker icke mycket på thetta elända lifwet, efter Gud förbjödar hans hjerta.

6. Capitel.

Thet är et ondt ting, som jag såg under solen, och är allmänt med menniskorna:

2. En hwilken Gud hafwer gifwit rikedom, ågodelar och åra, och honom fattas intet, thet hans hjerta begär, och Gud gifwer honom dock icke magt til at nyttjat; utan en annan förtärer thet: thet är fåfånglighet och en ond plåga.

3. Födde än en hundrade barn, och hade så långt lif, at han i många år lefde, och hans själ kunde icke måtta sig af ågodelar, och blefwe utan graf:

om honom säger jag, at en otidig född är bättre än han.

4. Ty han kommer i fåfånglighet, och i mörter far han bort, och hans namn blifwer betäckt i mörter.

5. Han hafwer ingen glädje af solen, och hafwer ingen ro, hwarken här eller ther.

6. Om han än lefde i tvåtusende år, så är han aldrig wäl tilfreds: kommer thet icke allt uti et rum?

7. Hwar och en menniska är arbete pålagdt, efter hennes mått; men hjertat kan icke blifwa ther wid.

8. Ty hwad uträttar en wis mer än en däre? Hwad tager sig then fattige före, at han wil wara ibland the lefwande?

9. Thet är bättre, at bruka the ågodelar, som förhanden äro, än fara efter andra: thet är och fåfånglighet och jämmer.

10. Hwad äret? Fast än en högt berömd är, så wet man dock, at han är en menniska, och kan icke tråta med thet som honom förmågtigt är.

11. Ty fåfångligheten är allt förmycken: hwad hafwer en menniska mer ther af?

7. Capitel.

Ty ho wet hwad menniskan nyttigt är i sin lifstid, medan hon lefwer i sin fåfånglighet, hwilken är som en skugga? Eller ho wil såga menniskan hwad efter henne komma skal under solen?

2. Et godt rykte är bättre än god salsfwa, och ödens dag bättre än födelседagen.

3. Bättre är gå i sorgehus än i gåstabodshus: uti thet ena är alla menniskors åndalyft; och then lefwande lägger thet uppå hjertat.

4. Ebria är bättre än le; ty genom sorg warder hjertat förbättradt.

5. The wisa hjerta är i sorgehuset, och dårars hjerta i glädjehuset.

6. Bättre är höra then wisa straff än at höra dårars sång;

7. Ty dårars löje är såsom sprakande

af törne under grytan : och thet är och fåfånglighet.

8. En gennördig gör en wis owillig, och förderfwar et mildt hjerta.

9. Andan på et ting är bättre än thes begynnelse : en tålig ande är bättre än en hög ande.

10. War icke hastig til wrede ; ty wre- den hwilar uti en dåres hjerta.

11. Säg icke : Hwad är thet, at the förra dagar wrodo bättre än thenne ? ty tu frågar sådant icke wisligt.

12. Wishet är god med arfwedelen, och hjälper, at en kan glädja sig af solen.

13. Ty wishet bestärmar : pennin- gar bestärma och ; men wisheten gif- wer honom lif, som henne hafwer.

14. Se på Guds werk ; ty ho kan råta- ta thet han gör krostigt ?

15. I goda dagar war glad, och then onda dagen tag och til godo ; ty then- na slapade Gud jämte then andra, at menniskan icke skal weta hwad tillkom- mande är.

16. Jag hafwer allahanda sett i min fåfånglighets tid : ther är en rättfär- dig, och han förgåås i sin rättfärdighet, och ther är en ogudaktig, som länge lefwer i sin ondsla.

17. War icke alt för mycket rättfär- dig, ej heller för mycket wis, at tu icke förderfwar dig.

18. War icke alt för mycket ogudak- tig, och galnas icke, at tu icke dö i otid.

19. Thet är godt, at tu thetta fattar, och at tu och icke slapper thet andra utu t'n hand ; ty then ther Gud fruk- tar, han undkommer thet alt.

20. Wishet stärker then wise mer än tio wåldige, som i staden äro.

21. Ty thet är ingen menniska på jorden, som godt gör, och icke syndar.

22. Säg och icke på hjertat alt thet man säger, på thet tu icke skal höra tin tjenare banna dig.

23. Ty titt hjerta wet, at tu och ofta andra bannat hafwer.

24. Sådant alt hafwer jag wisligen försökt. Jag tänkte : Jag wil wara wis ; men wisheten kom långt ifrå mig.

25. Thet är fjerran ; hwad skal thet

warda ? Och thet är fast djupt ; ho kan finnat ?

26. Jag wände mitt hjerta til at för- fara och utspörja och upöka wishet och konst, til at försara the ogudaktigas dårskap och the galnas willfarelse :

27. Och fann, at en sådan qwinna, hwilkens hjerta är nåt och snara, och hennes händer bojer åro, är bittrare än döden : then Gudi tåk är, han und- kommer henne ; men syndaren warder genom henne fången.

28. Si, thet hafwer jag funnit, så- ger Predikaren, hwart efter thet an- dra, at jag måtte finna konst.

29. Och min själ söker ännu, och haf- wer intet funnit. Ibland tusende haf- wer jag funnit en man ; men ingen qwinna hafwer jag funnit ibland alla.

30. Allena, ståda här til. Jag haf- wer funnit, at Gud hafwer gjort menniskorna råtta ; men the söka mån- ga konstler.

8. Capitel.

Ho är som en wis ? Och ho kan thet uttyda ? Menniskans wishet uplyser hennes ansikte ; men then ther oförwä- gen är, honom hatar man.

2. Jag håller Konungens ord och Guds ed.

3. War icke för hastig til at gå ifrå hans ansikte, och blif icke i en ond sat ; ty han gör hwad honom lyfter.

4. I Konungens ord är magt ; och ho kan säga til honom : Hwad gör tu ?

5. Then ther budet håller, han skal intet ondt försöka ; men en wis mans hjerta wet tid och sätt.

6. Ty hwart och et anslag hafwer sin tid och sätt ; ty menniskans olycka är mycken med henne.

7. Ty hon wet icke hwad warit haf- wer ; och ho kan säga henne hwad war- da skal ?

8. En menniska hafwer icke magt öf- wer andan, til at förmena andan, och hafwer icke magt i dödsens tid, och warder icke lös gifwen i striden ; och et ogudaktigt wäsende hjälper then ogud- attige intet.

9. Allt thet hafwer jag sett, och gaf mitt hjerta til alla werlt, som ste under solen. En menniska råder understundom öfwer then andra, sig til skada.

10. Och thet såg jag ogudaktiga, som begrafne woro, som gått och wandrat hade i heligt rum, och woro förgåttne i staden, at the så gjort hade: thet är och fåfånglighet.

11. Efter icke strax domen går öfwer onda gerningar, warder menniskans hjerta fullt til at göra ondt.

12. Om en syndare hundrade resor illa gör, och dock länge lefwer, så wet jag likwål, at them warder wål gångande, som Gud frukta, them som hans ansikte frukta.

13. Ty the ogudaktiga warder icke wål gångande; och såsom en slugga stola the icke länge lefwa, som icke Gud frukta.

14. Thet är en fåfånglighet, som ster uppå jorden: några äro rättfärdige, och them går såsom the hade the ogudaktigas gerningar gjort; och några äro ogudaktige, och them går såsom the hade the rättfärdigas gerningar gjort. Jag sade: Thet är och fåfånglighet.

15. Thersföre prifade jag glädjen, at menniskan intet bättre hafwer under solen, än äta och dricka och wara glad: och sådant får hon af sitt arbete i sina lifsdagar, som Gud henne gifwer under solen.

16. Jag gaf mitt hjerta til at weta wisshet, och til at skåda then vredermöda som på jorden ster at och en hwarfen dag eller natt får sömn i sina ögon.

17. Och jag såg alla Guds werk; ty en menniska kan icke finna thet werk, som under solen ster: och ju mer menniskan arbetar til at söka, ju mindre finner hon. Om hon än säger: Jag är wis, och wet thet; så kan hon dock icke finnat.

9. Capitel.

Ty jag hafwer allt sådant lagt på hjertat, til at ransaka allt thetta, at några rättfärdige och wise äro, hwilkas gerningar i Guds hand äro: dock wet

ingen menniska någons kärlet eller hat, som han hafwer för sig.

2. Thet wedersares så then ene, som then andre; then rättfärdige, såsom then orättfärdige; then gode och rene, såsom then orene; then som offrar, såsom honom, som intet offrar; såsom thet går then gode, så går thet och syndaren; som menedaren går, så går och honom, som eden fruktar.

3. Thet är en ond ting ibland allt thet som under solen ster, at then ene så går, som then andre: ther af warder och menniskans hjerta fullt med arghet, och galenskap är i thetas hjerta, så länge the lefwa; sedan måste the dö.

4. Hwad skal man då af the båda utwåla? Så länge som man lefwer, skal man hoppas; ty en lefwande hund är bättre än et dött lejon.

5. Ty the lefwande weta, at the stola dö; men the döde weta intet: the förtjena och intet mer; ty thetas äminnelse är förgåttne,

6. Så at man icke mer älskar them, hatar eller afundas them; och hafwa ingen del mer i werlden-i allt thet som under solen ster.

7. Så gad bort och åt titt bröd med fröjd, drick titt win med godt mod; ty tina werk tådas Gudi.

8. Låt tina kläder alltid wara hwiia, och låt icke fattas salfwa på titt hufwud.

9. Bruka tin tid med tin hustru, then tu älskar, så länge tu behåller thetta fåfångliga lifwet, thet Gud tig under solen gifwit hafwer, så länge titt fåfångliga lif warar; ty thet är tin del i lifwet och i titt arbete, som tig under solen gifwit är.

10. Allt thet tig förekommer at göra, thet gör frivilligt; ty i grafven, tit tu far, är hwarfen gerning, konst, förnuft, eller wisshet.

11. Jag wände mig och såg huru thet tilgår under solen, at thet icke hjälper til at löpa, at man är snar; til strid hjälper icke, at man är stark; til bergning hjälper icke, at en är snäll; til rikedom hjälper icke wara klog; at en

hafwer ynneft, hjelper icke at han fin tjenft wål kan : utan thet står alt til tiden och lyckan.

12. Och wet menniskan icke sin tid ; utan, såsom fiskarne warða fångne med en stadelig krok, och såsom foglarne warða fångne med snaran, så warða och menniskorna borttryckte i ond tid, når han hastigt kommer öfwer them.

13. Jag hafwer och sett thenna wissheten under solen, then mig stor syntes :

14. At en liten stad war, och fåga folk ther inne, och kom en mågtig Konung, och belade honom, och byggde stora bolwerk ther omkring :

15. Och ther inne wardt funnen en fattig wiß man, then med sin wisshet kunde hjelpa staden, och ingen menniska tänkte på then samma fattiga mannen.

16. Då sade jag : Wisshet är ju bättre än starkhet : lifswål wardt then fattiges wisshet föraktad, och hans ord wordo intet hörde.

17. Thetta wållar, the wisas ord gälla mer når the stilla, än Herrarnas rop når the dårar.

18. Ty wisshet är bättre än harnest ; men en enda stakk förderfwar mycket godt.

10. Capitel.

Nåda flugor förderfwa god salswa : therföre är dårskap stundom bättre än wisshet och åra.

2. Ty then wises hjerta är på hans högga hand ; men then galnes hjerta är på hans wånstra.

3. Och ändoch then galne sjelf galen är i sina anslag, håller han lifswål alla för galna.

4. Therföre, om en wåldig mans trug hafwer framgång emot tin wilja, så gif tig icke öfwer ; ty undraga, stillar mycket ondt.

5. Thet är ännu en usel ting, som jag såg under solen, nemligen, oförstånd, thet ibland the wåldiga allmänt är :

6. At en dåre sitter i stor wårldighet, och the rike sitta nedre.

7. Jag såg tjenare på håstar, och Förstar gå til fot, såsom tjenare.

8. Men then en grop gråfwer, han skal sjelf falla ther uti ; och then en gård rifwer, honom skal en orm stinga.

9. Then ther stenar bortwållar, han skal hafwa möda ther wid ; then som wed klyfwer, han warder fargad ther af.

10. Då et jern slött warder, och mister starpheten, så måste man med möda hwåsat igen : altså följr och wisdom efter slit.

11. En belackare är icke bättre än en orm, som obeswuren stinger.

12. The ord som gå af en wiß mans mun, äro tådeliga ; men en dåres läppar upfwålja honom.

13. Begynnelse på hans ord är dårskap, och änden är stadelig galenskap.

14. En dåre hafwer många ord ; ty menniskan wet icke hwad warit hafwer : och ho wil säga henne hwad efter henne komma skal ?

15. The dårars arbete warder them swårt ; efter man icke wet gå in i staden.

16. We tig land, hvars Konung et barn är, och hvars Förstar bittida åta.

17. Wål är tig land, hvars Konung ådel är, och hvars Förstar åta i råttan tid, til styrka, och icke til wållust.

18. Ty för lättjas skul förfalla bjelkarne, och för försumlige hånder skul, warder huset dryppande.

19. Thet wållar, at the bereda bröd til wållust, och winet måste glädja the lefwande, och penningen måste them alt uträtta.

20. Banna icke Konungen i titt hjerta, och banna icke then rika i tin sångkammare ; ty foglarne under himmelen föra tin röst, och the ther wingar hafwa, säga thet efter. 4

11. Capitel.

Låt titt bröd fara öfwer watn, så warder tu thet sinnande i längden.

2. Skifta ut emellan sju och emellan åtta ; ty tu wet icke hwad olycka på jorden komma kan.

3. Når molnsharne fulle äro, så gifwa the regn på jorden ; och når trä-

det faller, thet falle söder ut, eller norr ut, på hwilket rum thet faller, ther blifwer thet liggande.

4. Then som attar på wädret, han får intet, och then som uppå stharna städar, han står intet up.

5. Såsom tu icke wet wädrens wäg, och huru benen i moderlifwet tilredde warde, så kan tu och icke weta Guds werlt, som han allt gör.

6. Så tin såd om morgonen, och håll icke up med tin hand om aftonen; ty tu wet icke hwilket thera bättre lyckas kan; och om båda lyckades, så wore thet thes bättre.

7. Ljuset är sött, och ögonen är ljusst at se solen.

8. Om en mennista i lång tid lefwer, och är glad i allting, så tänker hon dock allenast på the onda dagar, at the så många åro; ty allt thet henne wedersars är såfånglighet.

9. Så gläd dig nu, tu yngling, i tin ungdom; och låt titt hjerta wara gladt i tin ungdom; gör hwad titt hjerta lyfter, och tina ögon behagar; men wet, at Gud skal för allt thetta hafwa dig fram för domen.

10. Lågg bort sorg utaf titt hjerta, och fasta bort thet onda ifrå tin kropp; ty barndom och ungdom är såfånglighet.

12. Capitel.

Tänk uppå tin Skapare i tin ungdom, förr än the onda dagar komma, och åren nalkas, då tu warde sågande: The behaga mig intet:

2. Förr än solen och ljuset, månan och stjernorna mörka warde, och molnen igen komma efter regn:

3. På then tid, då wäktarena i huset darra, och the starke tröla sig, och mjölnarena stå såfänge, theföre at the så få wordne åro, och synen warde mörk

genom fenstren;

4. Och dörrarne på gatan tillslutne warde, så at rösten af qvarnen tyssnar, och upwaknar när fogeln sjunger, och sångens dötrrar warde nedertryckta;

5. Så at the och för högberna frukta sig, och rådas på wägen: när mandelträdet blomstrar, och gråshoppa förtynges, och all lust förgås; ty menniskan far tit ther hon ewinnerligen blifwa skal, och the som gråta, gå omkring på gatan:

6. Förr än silfwertåget bortkommer, och guldbällan utlöper, och åmbaret gisnar wid brunnen, och hjulet söndergår wid brunnen.

7. Ty stofet måste åter komma til jord igen, såsom thet varit hafwer, och anden til Gud igen, then honom gifwit hafwer.

8. Allt är såfånglighet, sade Predikaren; allt är såfånglighet.

9. Then samme Predikaren war icke allenast wis; utan han lärde och solket god lärdom, och märkte och utransade och sammansatte många ordspråk.

10. Predikaren sökte, at han måtte finna tacksämliga ord, och stref rätt sanningens ord.

11. Thenna the wisas ord åro spjut och naglar, strifna af församlingens mästare, och gifna af en herde.

12. Tag dig wara, min son, för andra flera; ty ingen ände är uppå at dikta böcker; och mycken predikan gör kroppen trött.

13. Låt oss höra hufvudsamman til all lärdom: Srukta Gud, och håll hans bud; ty thet hörer alla mennistor til:

14. Ty Gud skal hafwa fram alla gerningar för domen; ja, och the ther förbolda åro, ehwad the åro goda eller onda.

Höga Wisan.

1. Capitel.

Salomos Höga Wisa.

2. Han kysste mig med sin muns kysande; ty tina bröst äro ljufligare än win:

3. Att man må lufka tin goda salswa: titt namn är en utgjuten salswa; thes före hafwa pigorna tig kår.

4. Drag mig efter tig, så löpe wi. Konungen förde mig in uti sin kammar. Wi fröjde oss, och äro glade öfwer tig: wi tänke uppå tina bröst mer än uppå win: the fromme älska tig.

5. Jag är swart, men ganska tåd, I Jerusalems dötrar! såsom Kedar's hyddor, Salomos tapeter.

6. Ser icke thes efter, at jag så swart är; ty solen hafwer bränt mig. Min moders barn wredgas emot mig: man hafwer satt mig til wingårdswaktersta; men min wingård, then jag hade, bevarade jag icke.

7. Säg mig, tu, then min själ älskar, hwar tu betar, hwar tu hwilar om middagen? at jag icke skal gå hit och tit, til tina stallbröders hjorbar.

8. Känner tu mig icke, tu dageligaste ibland qvinnor, så gadt uppå fårens fotspår, och beta tina fid wid herdahusen.

9. Jag lifnar tig, min kåra, wid mitt rejethg, wid Pharaos wagnar.

10. Tina kinder stå ljufliga i spann, och tin hals i fåda.

11. Wi wilje göra tig gyldene spann med silfwer-doppor.

12. Då Konungen wände sig hit, gaf min Rardus sin luft.

13. Min wån är mig et knippe af mirrham, thet emellan min bröst hångr.

14. Min wån är mig en drufwa Eupher uti the wingårdar i EnGedi.

15. Si, min kåra, tu äst dagelig; dagelig äst tu; tina ögon äro såsom dufwoodgon.

16. Si, min wån, tu äst dagelig och ljuflig; wår sång grönstas.

17. Wårt hus bjelkar äro cedertrå; wåra sparrar äro cypress.

2. Capitel.

Jag är et blomster i Saron, och en lilja i dalen.

2. Såsom en ros ibland törne, så är min kåra ibland dötrarna.

3. Såsom et äpletrå ibland stogstrå, så är min wån ibland sönerne: jag sitter under thes skugga, som jag begår, och hans frukt är för min hals söt.

4. Han hafwer mig in uti wintfållaren, och kärleken är hans baner öfwer mig.

5. Han wedergädder mig med blomster, och upfriskar mig med äple; ty jag är krank af kärlek.

6. Hans wånstra hand ligger under mitt hufvud, och hans högra hand omfamnar mig.

7. Jag befrår eder, Jerusalems dötrar, wid råd, eller wid hinder i marfen, at I icke upwåden eller oroen min käresta, til thes henne sjelf lyfter.

8. Thet är min wåns röst; si, han kommer och springer på bergen, och springer på högarna.

9. Min wån är lif en råbock, eller ung hjort: si, han står bakom wår wågg, och ser genom fenstret, och tittar genom gallret.

10. Min wån swarar, och säger til mig: Statt up, min kåra, min dageliga, och kom hit:

11. Ty si, wintren är förgången, regnet är öfverstått, och är sin wåg;

12. Blomstren äro utgångna på marfen, wårtiden är kommen, och turturdufwan låter sig höra i wårt land;

13. Fikonatrådet är knoppadt, winttråden blomstras, och gifwa sin luft: statt up, min kåra, och kom; min dageliga, kom hit;

14. Min dufwa uti stenklystör, uti bergsrefswor, låt mig se titt ansikte, låt mig höra tin röst; ty tin röst är söt, och titt ansikte ljufligt.

15. Tager och råfwar, the små råfwar, som förderfwa wingårdar; ty våra wingårdar blomsträs.

16. Min wän är min, och jag är hans, then ther betar ibland rosor,

17. In til thes at dagen swal warder, och stuggorna wika: wänd om, blif såsom en rå, min wän, eller såsom en ung hjort på stiljeborgen.

3. Capitel.

Jag sökte om natten i min sång then min själ får hade: jag sökte; men jag fann honom intet.

2. Jag wil stå up och gå omkring i staden, på gator och gränder, och söka then min själ får hafwer: jag sökte; men jag fann honom intet.

3. Mig funno wäktarena, som kring om i staden gå: hafwen I icke sett then min själ får hafwer?

4. Då jag kom litet fram om them, så fann jag then min själ får hafwer: jag håller honom, och wil icke öfwergeftwa honom, til thes jag hafwer honom in uti min moders hus, uti min moders kammare.

5. Jag beswär eder, I Jerusalems döttrar, wid rår och hinder på marken, at I icke upwäcken min kära, eller ofreden henne, til thes henne sjelf lyfter.

6. Ho är theenne, som upgår utur öfven, såsom en röl af mirram, rökelse och allahanda apothekare-pulwiver?

7. Si, omkring Salomos sång stå sextio starke, utaf the starke i Israel.

8. Alle hålla the swård, och äro behändigade til strids; hwarthera hafwer sitt swård wid sin sida, för fruktans skul om natten.

9. Konung Salomo låt göra sig et sångrum af Libanons träd.

10. Thes stoder woro af silfwer, tåtelsten af guld, såtet af purpur, botten then uti war lustigt lagd, för Jerusalems döttrars skul.

11. Här ut, I Zions döttrar, och

ståder Konung Salomo i then krona, ther med hans moder honom krönt hafwer, på hans bröllopsdag och på hans hjertas fröjdebeg.

4. Capitel.

Si, min kära, tu äst dägelig, si, dägelig äst tu: tina ögon äro såsom dufwögon, emellan tina lockar: titt hår är såsom getahjorðar, som klippte äro på thet berget Silead:

2. Tina tänder äro såsom hjorðar med afflippt ull, som twagne komma utu watnet, hwilka allesamman äro hafwande med twillingar, och ingen af them är ofruktig:

3. Tina läppar äro såsom et rosenfärgadt snöre, och titt tal ljufligt: tina kinder, såsom skörden på granatäplet, emellan tina lockar:

4. Tin hals är såsom Davids torn, gjordt med bröstvärn, ther tusende stöldar uppå hänga, och allahanda the starkas wapn:

5. Tina bröst äro såsom unga råtwilningar, hwilka ibland rosor i bet gå,

6. Til thes dagen swal warder, och stuggorna wika; jag wil gå til mirrhamsberget, och til rökelsehögen.

7. Tu äst med allone dägelig, min kära, och ingen släkt är på tig.

8. Kom, min brud, ifrå Libanon, kom ifrå Libanon; gåck in, träd hit, ifrå Amanas kulle, ifrå Senir och Hermons kulle, ifrå lejonens boning, ifrå the leoparders berg.

9. Tu hafwer tagit mig hjertat bort, min syster, kära brud, med et titt öga och med en tin halskåbja.

10. Huru dägeliga äro tina bröst, min syster, kära brud: tina bröst äro lustigare än win, och tin salfras luft öfvergår alla örter.

11. Tina läppar, min brud, äro såsom dryppande honingskåfa; honing och mjölk är under tin tunga; och tina klåders luft är såsom luft af Libanon.

12. Min syster, kära brud, tu äst en tillsluten örtagård, en tillsluten källa, en förseglad brunn.

13. Tin frukt är såsom en lustgård

af granatäple, med ädla frukter, cyper, med nardus,

14. Nardus med safran, calmus och canel, med allahanda Libanons trä, mirrham och aloe, med alla bästa örter:

15. Såsom en örtagårds brunn, såsom en brunn af lefwande watten, thet från Libanon flyter.

16. Stått up, nordanvråder, och kom, sönnanvråder, och blås igenom min örtagård, at hans örter måga drypa. Min wån komme uti sin örtagård, och äte sina ädla frukter.

5. Capitel.

Jag kom, min syster, kära brud, uti min örtagård: jag hafwer mitt mirrham, samt mina örter upsturit: jag hafwer ätit min honingskaka, samt min honing: jag hafwer druckit mitt win med min mjölk; äter, mine käre, och dricker, mine wänner, och warder druckne.

2. Jag sofwer; men mitt hjerta warlar: thet är min wåns röst, som klappar: låt up för mig, min kära, min syster, min dufwa, min fromma; ty mitt hufwud är fullt med dagg, och mina lockar fulla med nattens droppar.

3. Jag hafwer aflådt min fjortel, huru skulle jag åter klåda honom uppå igen? Jag hafwer twagit mina fötter, huru skulle jag besmitta them igen?

4. Men min wån stäck sin hand in genom et hål, och mit lif darrade thet wid.

5. Då stod jag up, at jag skulle låta min wån up: mina händer drupo af mirrham, och mirrham lopp öfwer mina finger på stängelen af låset.

6. Och då jag för min wån uplåtit hade, war han borta, och sin wäg gånge. Då gick min själ ut efter hans ord: jag sökte honom; men jag fann honom intet: jag ropade; men han svarade mig intet.

7. Wåktarena, som omkring gå i staden, funno mig; the slogo mig til sår; wåktarena på muren togo mig kort mitt hufwudkläde.

8. Jag beswår eder, Jerusalem dötrar, finnen I min wån, så säger honom, at jag för kärlek krank ligger.

9. Hwad är tin wån för andra wänner, o tu aldradågeligaste ibland qvinnor? Hwad är tin wån för andra wänner, at tu så hafwer beswurit oss?

10. Min wån är hwit och röd, utforad ibland många tusende:

11. Hans hufwud är thet bästa guld; hans hår är krusadt, swart såsom en forp:

12. Hans ögon äro såsom dufwoögon wid wattungäckar, twagna med mjölk, och stå fulla:

13. Hans kinder äro såsom apothekares wåxande ertesångar: hans läppar äro såsom rosor, the thet drypa af flytande mirrham:

14. Hans händer äro såsom guldringar, fulle med turkosser: hans lif är såsom rent elphenben, besatt med saphirer:

15. Hans ben äro såsom marmorpelare, grundade uppå gyldene fötter: hans slappnad är såsom Libanon, utforad såsom cederträ:

16. Hans hals är sot och ganska lustig: en sådan är min wån; min wån är sådan, I Jerusalem dötrar.

17. Hwärt är då tin wån gången, o tu dågeligaste ibland qvinnor? Hwärt hafwer tin wån wändt sig, så wilje wi söka honom med tig?

6. Capitel.

Min wån är nedergången uti sin örtagård til ertesångarna, at han sig thet förlusta stal i örtagårdarna, och hämta rosor.

2. Min wån är min, och jag är hans, then sig ibland rosor förlustar.

3. Du äst dågelig, min kära, såsom Thirza, lustig såsom Jerusalem, förfärfelig såsom en härordan.

4. Wänd tina ögon ifrå mig; förty the göra mig brinnande: titt här är såsom en getahjord, the som på berget Gilead klippte äro:

5. Tina tänder äro såsom en särahjord, the thet twagne komma utu

watn, hwilka allesamman äro med twillingar hafwande, och ingen ibland them är ofruktbar :

6. Tina kinder äro såsom störden på granatäplet, emellan tina lockar.

7. Sextio äro Drottningarna, och åttio frillorna, och på jungfrurna är intet tal ;

8. Men en är min hustru, min fromma : en är sin moders käraste, och sin moders utforade. Då dottrarne sågo henne, prisade the henne salig : Drottningarna och frillorna läswade henne.

9. Ho är thenne, som upgår såsom en morgonrodnad, dagelig såsom månan, utforad såsom solen, försträckelig såsom en härordan ?

10. Jag är nedergången i nötagården, til at slåda telningarna wid båden, til at slåda, om winträdet blomstrades, om granatäplen grönskades.

11. Min själ wiste icke, at han mig in til AmmiNadibs wagnar satt hade.

12. Wänd om, wänd om, o Sulamith ; wänd om, wänd om, at wi måge slåda dig. Hwad sen I på Sulamithen annat än dans i Mahanaim ?

7. Capitel.

Huru dagelig är tin gång i tina stor, tu Förstes dotter ! Tina länder stå lika wid hwar andra, såsom två span, them en måstares hand gjort hafwer ;

2. Tin nafwel är såsom en rund stål, then aldrig dröck fattas ; tin buk är såsom en hwetehop, omsatt med rosor ;

3. Tina bröst äro såsom unga råhwilningar ;

4. Tin hals är såsom et elphenbens-torn ; tina ögon äro såsom the dammar i Hesbon, wid then porten Bathrabbim ; tin näsa är såsom tornet af Libanon, hwilket sig wänder mot Damascon ;

5. Titt hustru står på dig såsom Carmel ; håret på titt hustru är såsom Konungens purpur, i fallar bunden :

6. Huru dagelig och huru ljuslig äft tu, låra, i wällust !

7. Tin långd är lik et palmtrå, och tina bröst lika windruwor.

8. Jag sade : Jag måste stiga up i

palmtråd, och fatta thes qwistar ; låt tina bröst wara såsom drufwor på wintrå, och luften af tin näsa såsom äple,

9. Och tin hals såsom godt win, thet min wän lätteligen ingår ; och tala om gamla årender.

10. Min wän är min, och han håller sig och til mig.

11. Kom, min wän ; låt oss gå ut på marken, och wistas i landsbyarna :

12. At wi måge bittida upstå til wingårdarna, och få se om winträdet blomstrat, och hafwer fått knoppar, om the granatäplen utgångna äro. Ther wil jag gifwa dig mina bröst.

13. Liljorna gifwa sin luft, och för war döer allahanda ädla frukter ; min wän, jag hafwer bewarat åt dig både nytt och gammalt.

8. Capitel.

D ! at jag måtte finna dig ute, min broder, tu som min moders bröst suger, och måtte få kyssa dig, at och ingen förskade mig.

2. Jag wille taga dig, och hafwa dig uti min moders hus, ther tu mig lära skulle : ther wille jag slänka dig kryddadt win och must af mina granatäplen.

3. Hans wänstra hand ligger under mitt hustru, och hans högra hand omfamnar mig.

4. Jag beswår eder, Jerusalems dottrar, at I icke upvräcken min låra, eller ofreden henne, til thes henne sielf lyfter.

5. Ho är thenne, som upkommer ifrån öfken, och stödder sig uppå sin wän ? Under äpletråd wäcker jag dig, ther tin moder dig födt hafwer, ther hon, som dig födde, med dig legat hafwer.

6. Sått mig såsom et insegel på titt hjerta, och såsom et insegel uppå tin arm ; ty kärleken är stark såsom ödden, och nitälskan är fast såsom helshvetet : thes glödd är brinnande, och en HEM-rans läge :

7. Så at och mycket watn icke förmår utsläcka kärleken, eller strömmar fördränka honom : om en wille gifwa

alla ågodelar i sitt hus för kärleken, så gällde thet altsammans intet.

8. Vår syster är liten, och hafwer inga bröst: hwad stole wi göra til vår syster, når man nu skal tala henne til?

9. Är hon en mur, så wilje wi göra silfwer bolwerk ther uppå: är hon en dörr, så wilje wi befästa henne med cedarbråde.

10. Jag är en mur, och mina bröst äro såsom torn; ther af är jag worden för hans ägon såsom then ther frid finner.

11. Salomo hafwer en wingård i Baalhamon: then wingården fick han waktare, at hwarthera stulle gifwa för hans frukt tusende silfwerpenningar.

12. Min wingård är för mig: tig Salomo dörr tusende; men waktarena öfwer hans frukter tusundrade.

13. Tu som bor i örtagårdarna, sällskapen alla ther uppå: låt mig höra din röst.

14. Fly, min wån, och war lik en rå eller en ung hjort in på örtaberger.

Esaiaß.

1. Capitel.

Thetta är Esaia syn, Amos sons, then han såg om Juda och Jerusalem, uti Ufsia, Botham, Ahas och Hiskia, Juda Konungars tid.

2. Hörer, I himlar, och tu jord, fattat med bronnen; ty HERren talar: Jag hafwer upfödd barn, och uphöjt; och the äro mig affälliga wordna.

3. En öre känner sin herre, och en äsna sin herres krubba; men Israhel känner thet intet, och mitt folk förstår thet intet.

4. Åh! we thet syndiga folket, thet folket af stor misshandel, then arga säden, the skadeliga barnen, som öfwergifwa HERran, försmåda then Helige i Israhel, och wända tilbaka.

5. Hwad skal man mer slå eder, medan I afswiken ut thesto mer? Hela hufsvudet är frant, hela hjertat är försmåttadt.

6. Ifrå fotbjellet alt up til hufsvudet, är ther intet helt uppå, utan sår, svullnad och etterböld, the ther intet plåstrade, eller förbundne, eller med olja uplenade äro.

7. Edert land är öde; edra städer äro upbrände med eld; främmande förtära

eder åter för edra ägon; och han är öde, såsom thet the främmande förhärjat hafwa.

8. Men hwad ännu qwar är af dottren Zion, thet är lika som en hydda uti en wingård, och såsom en waktbod uti stubbåkrén, såsom en förhärjad stad.

9. Om HERren Zebaoth icke låte oss något litet igenblifwa, så wore wi lika såsom Sodom, och lika som Gomorra.

10. Hörer HERrans ord, I Sodomitiska Förstar; fatta med bronnen vår Guds lag, tu Gomorriska folk.

11. Hwad skal jag med edert myckna offer? säger HERren. Jag är mått af wådrars bränneoffer och af the göddas talg, och hafwer ingen lust til orars, lammis och bockars blod.

12. Lå I kommen in til at te eder för mig, ho åskar sådant af edra händer, at I skullen träda in uppå mina gårdar?

13. Hafwer icke mer spisoffer fram påfångt; råfwerk är mig styggeligt; nymånader och Sabbather, då I samman kommen, kan jag icke lida; ty I bedrifwen afguderi och wäld i them.

14. Min själ hatar edra nymånader och årstider; jag är ledsen ther wid; jag orkar icke lida them.

15. Och om I än uträcken edra hän-

der, så bortgömmier jag dock mina ögon ifrån eder; och om I än mycket bedjen, så hörer jag eder dock intet; ty edra händer äro fulla med blod.

16. Twår eder, görer eder rena, lägger bort edert onda wäsende ifrån mina ögon, wänder igen af thet onda:

17. Lärer göra thet godt är, farer efter thet som rätt är, hjälper the förtryckta, skaffer the faderlösa rätt, och hjälper enkors sak.

18. Så kommer så sedan, och låter oss gå med hwarannan til rätta, säger HERRen: om edra syndar än woro blodröda, så skola the dock warda snöhwita; och om the än woro såsom rosenfärg, så skola the dock warda såsom en ull.

19. Wiljen I höra mig, så skolen I nyttja landets goda.

20. Wiljen I också icke, utan ären oförsummige, så skolen I af swärd förtärde warda; ty HERrans mun säger thet.

21. Huru kommer thet til, at then fromma staden är worden en skola? Han war full med rättthet; rättwisjan bodde ther inne; men nu mörbdare.

22. Litt silfwer är wordet slagg, och titt win bemängdt med watten.

23. Lina Jörstar äro affällige och tjufwars stallbröder: the taga alle gerns gåfwor, och fara efter stänker: then faderlösa staffa the icke rätt, och enkors sak kommer intet in för them.

24. Därföre säger HERRen, HERRen Zebaoth, then mäktige i Israel: Ad we! jag måste trösta mig igenom mina fiender, och hämnna mig igenom mina orvänner;

25. Och måste wända min hand emot tig, och utrensa titt slagg som aldrenast, och borttaga allt titt tenn;

26. Och gifwa tig åter domare igen, såsom the woro tilföre, och rådsheerrar, såsom i begynnelsen: så skal tu heta rättwisans stad, och en from stad.

27. Zion måste igenom rätt förlofsad warda, och hans fångar igenom rättfärdighet:

28. At the öfwerträdare och syndare skola tillsammans sondertröskade warda,

och the som öfwergifwa HERrans förgås.

29. Ty the måste komma på stam öfwer the ekar, ther I lust til hafwen, och blygas öfwer the lustgårdar, som I utwälsen.

30. När I warden såsom en ek med tera löf, och såsom en lustgård utan watten:

31. När bestämnet warder såsom blå, och thes werk såsom en gnista, och I båda tilhopa brinnen, så at ingen utsläcker thet.

2. Capitel.

Detta är thet Esaia, Amos son, såg om Juda och Jerusalem.

2. Uti yttersta tiden skal thet berget, ther HERrans hus är, tilredt warda högre än alla berg, och öfwer alla berg uphöjdt warda; och alla hedningar skola löpa ther til;

3. Och mycket folk gå tit, och säga: Kommer och låter oss gå up på HERrans berg, til Jacobs Guds hus, at han lærer oss sina vägar, och wi wandre på hans stigar; ty af Zion skal lagen utgå, och HERrans ord af Jerusalem.

4. Och han skal döma ibland hedningarna, och straffa många folk: så skola the göra sina swärd til plogbillar, och sina spjut til liar; ty intet folk skal uplyfta swärd emot thet andra, och the skola nu intet lära mer at örliga.

5. Kommer, I af Jacobs hus; låt oss wandra uti HERrans hus.

6. Men tu hafwer låtit fara titt folk, Jacobs hus; ty the bedrifwat mer än the öfterlämningar, och äro dagwälsjare, såsom the Phillisteer, och låta the främmande barn warda många.

7. Theras land är fullt med silfwer och guld, och på theras rikedom är ingen ånde; theras land är fullt med hästar, och på theras wagnar är ingen ånde.

8. Theras land är också fullt med afgudar, och the tilbedja sina händers werk, thet theras finger gjort hafwa.

9. Ther bugar then menige man, ther ödmjuka sig the myndige: thet warder tu icke förlåtande them.

10. Gæd in uti bergen, och bortgömtig uti jorden för HERRans fruktan och för hans hårliga Majeståt.

11. Förty alla höga ögon skola förnedrade warda, och hwad högt är ibland menniskor, thet måste buga sig: men HERRen skal på then tiden allena hög wara.

12. Ty HERRans Zebaoths dag skal gå öfwer alt högfärdigt och högt, och öfwer alt uphåfwit, at thet skal förnedradt warda:

13. Och öfwer alla höga och uphåfna cedertrån i Libanon, och öfwer alla ekar i Basan:

14. Öfwer alla höga berg, och öfwer alla uphöjda backar:

15. Öfwer alla höga torn, och öfwer alla fasta murar:

16. Öfwer alla stepp i hafwet, och öfwer alla kosteliga stepps baner:

17. At sig böja måste all höghet, och sig ödmjuka hwad högt är ibland menniskorna, och HERRen allena hög wara på then tiden.

18. Och afgudarne skola platt förgås.

19. Så skal man gå in uti bergskrefwor och uti jordkulor för HERRans fruktan och för hans hårliga Majeståt, då han tager til at försträcka jorden.

20. På then tiden skal hwar och en bortkasta sina silfwer afgudar, och guldene afgudar, som han sig hafwer göra låtit, til at tilbedja, och til at åra mullwader och flådermöß:

21. På thet han må krypa in uti stenklyftor och i bergskrefwor för HERRans fruktan och för hans hårliga Majeståt, då han tager til at försträcka jorden.

22. Så befatter eder intet med menniskan, som anda hafwer i nåsan; ty I weten icke huru högt hon är aktad.

3. Capitel.

Ty si, HERRen, HERRen Zebaoth skal borttaga af Jerusalem och Juda alt uppehålle, bröds uppehålle, watsn uppehålle,

2. Starcka och krigsmån, domare, propheter, spåmän och åldersmän,

3. Höfwißsmån öfwer femtio och årliga mån, rådmån och wisa ämbetsmån och wåltalande mån:

4. Och skal gifwa them ynglingar til förstar; och barnslige skola råda öfwer them.

5. Och plågare skola wara i folken, then ene öfwer then andre, och hwar öfwer sin nåsta; och then som yngre är, skal wara stolt öfwer then gamla, och en lösaktig emot then årliga.

6. Då skal en fatta sin broder utu sin faders hus: tu hafwer kläder; war wår förste; hjelp tu thetta ofallet.

7. Men han skal på then tiden swärja och säga: Jag är ingen låfare: i mitt hus är hwarken bröds eller kläder: fätter mig icke til en förste öfwer folket.

8. Ty Jerusalem faller, och Juda ligger omkull, efter theas tunga och anslag är emot HERRen, så at the hans Majeståts ögon emot stråfwa.

9. The skyla intet sitt wäsende, och berömma sig af sina synder, lika som the i Sodom, och dölja them intet: we theas själar; ty ther med föra the sig själfwa på alt ondt.

10. Prediker om the rättfärdiga, at the stå wål; ty the skola åta sina geringars frukt:

11. Men wre the ogudaktiga; ty the äro onde, och thet skal warda them betaldt såsom the thet förtjena.

12. Barn äro mitt folks plågare, och qvinnor råda öfwer them. Mitt folk, tine lebare förföra tig, och förderfwa wägen then tu gå skal.

13. Men HERRen står ther, til at gå til rätta, och är framgången, til at döma folken.

14. Och HERRen kommer til domen med sitt folks äldsta och med sina förstar; ty I hafwen förderfwat wingården, och rofwet ifrå the fattiga är i edert hus.

15. Hwi förtrampen I mitt folk, och förfroßen then fattigas person, säger HERRen, HERRen Zebaoth.

16. Och HERRen säger: Therefore at Zions dötrrar äro stolta, och gå wed rak hals, med fårgadt ansikte, gå, och

swansa, och hafwa kostliga skor på sina fötter :

17. Så skal HERRen göra Zions dottrars hufvud skalligt, och HERRen skal bortrycka theras sköna hår.

18. På then tiden skal HERRen bortaga prydnungen af the kostliga skor, och häfter, spännen,

19. Rådior, armspännen, hufwor,

20. Glitter, bräm, snören, desmoßnappar, dronspan,

21. Ringar, ännespan,

22. Högtidskläder, kåpor, hwißwar, pungar,

23. Speglar, snötröjor, border och sommarkläder.

24. Och ther skal vara stank för god luft, och et löst band för bälte, och et skalligt hufvud för krusadt hår, och för en wid mantel en trång såck : alt thetta i staden för tin dagelighet.

25. Titt meniga folk skal falla genom swärd, och tine frigsman i strid :

26. Och hans portar skola sörja och gråma sig, och han skal sitta jämmerlig på jorden.

4. Capitel.

Och på then tiden skola sju qvinnor fatta en man, och säga : Wi wilje siewa födda och klåda oss, allenast låt oss nåmnas efter titt namn, at vår försmådelse må ifrån oss tagen warda.

2. Ut i then tiden skal HERRans Telning wara kår och kostelig, och jordens frukt hårlig och skön med them som behållne blifwa i Israæl.

3. Och hwilken i Zion återlefwer, och igenblifwer i Jerusalem, han skal kallas helig, hwar och en som skrifwen är ibland the lefwande i Jerusalem.

4. Lå warder HERRen afswädnende Zions dottrars smitta, och fördrifwande Jerusalems blodstulder ther ut, genom andan, som döma och en eld upstånd skal.

5. Och HERRen skal skapa öfwer alla Zions bergsboningar, och hwar som hållt the församladt år, moln och rök om dagen, och sten af eld som brinner om natten; ty en skärm skal

vara öfwer alt thet hårligt år :

6. Och et skjul skal warda til et skygd om dagen för hettan, och en tilflykt, til at gömma sig för storm och regn.

5. Capitel.

Nu wål, jag wil sjunga min wån en min wåns wisa, om hans wingård. Min wån hafwer en wingård på et fett rum.

2. Och han gårde omkring honom, och med stenhopar bewarade, och satte åbla wintrån ther uti : han byggde och et torn ther uti, och gräbde ther en präß, och wåntade efter at han skulle båra windruswor; men han bar willdruswor.

3. Nu dömer, I Jerusalems inbyggare och I Juda män, emellan mig och min wingård.

4. Hwad skulle man dock mer göra min wingård, thet jag honom icke gjort hafwer? Hwi hafwer han burit willdruswor, så jag wåntade efter at han skulle burit druswor?

5. Nu wål, jag wil fungöra eder hwad jag min wingård göra wil : hans gård skal borttagen warda, på thet han skal ödelaggd blifwa, och hans mur skal sönderrißwen warda, på thet han skal förtrampad warda.

6. Jag skal låta honom ligga öde, at ingen skal ståran eller gråfwan, utan tistel och törne ther inne wåra; och skal bjuda stharna, at the icke regna ther upå.

7. Så är nu HERRans Zebaoths wingård Israëls hus, och Juda män hans lustiga plantering : han wåntar efter rätt, si, så är här icke annat än öfwerwåld; efter rättwisa, si, så är här altsammans klagomål.

8. We them, som draga thet ena huset in til thet andra, och komma then ena åkren in til then andra; til thes at intet rum mer är, at the skola besitta landet allena.

9. Thet är för HERRans Zebaoths dron, hwad galler, om the många hus icke skola öde warda, och the stora och sköna utan inbyggare?

10. Ty tio wingårdsfjällar skola icke gifwa mer än en äm, och en tunna såd skal icke gifwa utan en släppa.

11. We them, som om morgonen bitida uppe äro, til at beslita sig om dryck, och sitta in til natten, at the af win hete warda skola :

12. Och hafwa harpor, psaltare, truminor, pipor och win i theas calas, och se intet uppå HERans werk, och akta intet uppå hans händers geringar.

13. Therföre måste mitt folk warda bortfördt oförwarandes, och theas hårlige hunger lida, och theas meniga folk törst lida.

14. Therföre hafwer helshvetet utvidgat sin själ, och upgapat med sina låstar utan mått, at nederfara skola både theas hårlige och then menige man, både theas rike och glade :

15. At hwar och en skal buga sig, och hwar och en ödmjukad warda, och the högfärdigas ögon ödmjukade blifwa,

16. Men HERren Zebaoth uphögd warda i domen, och Gud, then helige, helgad warda i rättfärdighet.

17. Så skola så lamm i theas stad, och främlingar skola sig nära uti the fetas öde.

18. We them, som binda sig tilhoppa med såfångeliga band, til at göra orätt, och lika som med wagnsrep, til at synda ;

19. Och säga : Låt hans werk skynda sig och snart komma, at wi måge set : låt then Heliges i Israel anslag nalkas och komma, at wi måge wetat.

20. We them, som kalla thet onda godt, och thet goda ondt ; the ther af mörkret ljus göra, och af ljuset mörker ; the ther göra fött af surt, och surt af fött.

21. We them, som för sig sjelfwa wise äro, och hålla sig sjelfwa för kloka.

22. We them, som hjeltar äro til at dricka win, och kämpar til at dricka ;

23. The ther gifwa then ogudaktiga rätt, för gäfwors skul, och wända the rättfärdigas rätt ifrå them.

24. Therföre, lika som eldsådan för-tärer halm, och borttager agnar, alltså

skal theas rot förrottna, och theas teningar bortflyga såsom stoft ; förty the förakta HERans Zebaoths lag, och försmåda then Heliges ord i Israel.

25. Therföre förgrymmar sig HERans wrede öfwer hans folk, och han ut-räcker sin hand öfwer them, och slår them, så at bergen bäfwa ; och theas kroppar äro lika som träd på gatan : och uti alt thetta wänder icke hans wrede åter ; utan hans han där ännu utträtt.

26. Ty han skal upresa et baner fjer-ran ibland hedningarna, och låcka them ifrå jordens ända ; och si, hastigt och snart komma the.

27. Och ingen ibland them är trött eller swag ; ingen är sömnig eller sofwer ; ingen logas bältet af hans länd-der, och ingen sliter enorem sönder.

28. Theas pilar äro skarpe, och alla theas bågar spånade : theas hästhof-war äro såsom stenar, och theas hjul såsom et stormvräder.

29. The ryta som lejon, och ryta som unga lejon : the skola fråsa, och taga rof, och behållat, så at ingen undsätter thet.

30. Och skal på then tiden fråsa öfwer them lika som et haf : när man så ser uppå landet, så är thet mörkt af ångest ; och ljuset stiner intet mer, för mörkrets skul.

6. Capitel.

Uti thet året, då Konung Ugia blef död, såg jag HERren sitta på en hög och hårlig stol, och hans klädesfäll up-fyllde templet.

2. Seraphim stodo öfwer honom. Hwarthera hade sex wingar : med två betäckte the sitt anlete, med två betäckte the sina fötter, och med två flögo the.

3. Och then ene ropade til then andra och sade : Helig, Helig, Helig är HERren Zebaoth : hela jorden är full med hans ära ;

4. Så at öfra dörrstocken bäfwa af theas rofs röst, och huset wardt fullt med rök.

5. Då sade jag : We mig ! jag förgås ; ty jag hafwer orene läppar, och bor

ibland et folk, som oreña läppar hafwer; ty jag hafwer sett Konungen, HERran Zebaoth, med mina ögon.

6. Lå fbg en af Seraphim til mig, och hade et glöddande kol uti handen, thet han med en tång tog af altaret,

7. Och kom wid min mun, och sade: Si, här med hafwer jag kommit wid tina läppar, at tin misgärning skal warda ifrå dig tagen, och tin synd försonad wara.

8. Och jag hörde HERrans röst, at han sade: Hvem skal jag sända? Hvilken wil wara vårt bådskap? Men jag sade: Här är jag; sänd mig.

9. Och han sade: Gack åstad, och såg til thetta folket: Hörer, och förstår thet icke; ser, och märker thet intet.

10. Förstocka thetta folkets hjerta, och låt theras öron lomhörda warda, och förblinda theras ögon, at the intet se med sina ögon, eller höra med sina öron, eller förstå med sitt hjerta, och omvända sig, och warda salige.

11. Men jag sade: HERre, huru länge? Han sade: Til thes, at städerne öde warda utan inbyggare, och husen utan folk, och marken ligger platt öde.

12. Ty HERren skal låta folket komma långt bort, så at landet skal swärigen öfvergiftit warda.

13. Dock skal ännu tionde delen blifwa ther inne; ty thet skal warda bortfördt och förhärjadt, såsom en ek och en lind, som ännu hafwa stammen, ändock theras löf afflagna warda: en helig såd skal en sådan stam wara.

7. Capitel.

Thet begaf sig, at uti Ahas, Tothams sons, Ussia sons, Juda Konungs tid, drog Rezin, Konungen i Syrien, och Pekah Remalia son, Israels Konung, up til Jerusalem, til at örliga ther emot; men the kunde intet öfvervinna thet.

2. Lå wardt Davids hus sagdt: The Syrer förlåta sig uppå Ephraim. Lå bafwade honom hjertat, och hans folks hjerta, lika som tran i stogen bafwa för rådet.

3. Men HERren talade til Esaia: Gack ut emot Ahas, tu och tin son, Sear Tasub, til ändan af waturännan, wid öfra dammen, på then wägen wid färgarens åter;

4. Och såg til honom: Förwara dig, och blif stilla; frukta dig intet, och titt hjerta ware oförsträckt för thesa två rykande släckeländer, nemligen, för Rezins och the Syrers och Remalia sons wrede,

5. At the Syrer hafwa gjort et ondt rådslag emot dig, samt med Ephraim och Remalia son, och säga:

6. Wi wilje up til Juda, och försträcka honom, och slifta öf emellan, och göra Tabeels son til Konung ther inne.

7. Ty så säger HERren HERren: Thet skal intet så bestå, eller så ste.

8. Utan, lika som Damascus år hufwudet i Syrien, så skal Rezin wara hufwudet i Damasco; och efter fem och sextio år skal thet wara ute med Ephraim, at the icke mer stola wara något folk.

9. Och lika som Samarien år hufwudet i Ephraim, så skal Remalia son wara hufwudet i Samarien. Tron I icke, så felar thet med eder.

10. Och HERren talade åter til Ahas, och sade:

11. Åsta dig et teck af HERranom tin Gud, antingen nedre i helfwetet, eller öfwan til i högden.

12. Men Ahas sade: Jag åskar intet, at jag icke skal försöka HERran.

13. Lå sade han: Du wäl, så hörer, I af Davids hus: Är thet eder litet, at I gören menniskor emot, utan at I öf gören min Gud emot?

14. Thetföre skal HERren sjelf gifwa eder et teck: Si, en Jungfru är bafwande, och skal föda en son; then skal hon kalla Immanuel.

15. Smör och honing skal han åta, at han skal weta förkasta thet onda, och utwälja thet goda.

16. Ty förr än pilten lär förkasta thet ondt år, och utwälja thet godt år, skal thet land, ther tu grufwar dig före,

öfvergiftit warda af sina två Konungar.

17. Men öfwer tig, öfwer titt folk, och öfwer tin faders hus, stal HERRen, genom Konungen af Ägyptien, komma låta dagar, the icke komne äro, sedan Ephraim ifrå Juda skildes.

18. Ty på then tiden stal HERRen hwißla tilflugorna, wid åndan på Egypti ålfrver, och til bien i Åfurs land;

19. At the stola komma, och allesammans lägga sig wid bäckar och stenklyftor och alla håliga trån, och uti alla hål.

20. På then samma tiden stal HERRen raka hufvudet, och håret af fötterna, och taga bort stägget genom en legd rakeknif, nemligen, genom them som på hinfidan ålfrven äro, thet år, genom Konungen af Ägyptien.

21. På then samma tiden stal en man fäda en hop kor och två hjordar;

22. Och stal hafwa så mycket til at mjölka, at han smör äta stal; ty then som i landet igenblifwer, han stal äta smör och honing.

23. Ty thet stal fle på then tiden, at ther nu tusende wintrån stå, tusende silfwerpenningar wårde, ther stal wara törne och tistel:

24. Så at man måste gå tit med pil och båga; ty uti hela landet stal törne och tistel wara:

25. Så at man icke komma kan til alla the berg, som man plågar upgraw med hacka, för tistlars och törnes skyggelses skul; utan man stal låta orar gå ther uppå, och får ther öfwer trampa.

8. Capitel.

Och HERRen sade til mig: Tag tig et stort bref, och skrif ther uti med en menniskas styl: Rådwa snart; hasta til byte.

2. Och jag tog til mig tu trogna witten, Presten Uria och Sacharia Zebedichia son,

3. Och gick til en Prophetisa: hon wardt hafwande, och födde en son. Och HERRen sade til mig: Kalla honom: Rådwa snart; hasta til byte.

4. Ty förre än piuten stal kunna säga: Käre fader, kära moder, stal Damascos magt och Samarie byte borttagit warda genom Konungen af Ägyptien.

5. Och HERRen talade ytterligare med mig, och sade:

6. Efter thetta folket föraktar thet wänet i Silon, hwilket så stilla löper, och tröstar uppå Rezin och Remalia son;

7. Si, så stal HERRen låta komma öfwer them starkt och mycket strödmwain, nemligen, Konungen af Ägyptien, och all hans härlighet, at the stola fara öfwer alla thes bäckar, och gå öfwer alla thes stränder:

8. Och stola infalla uti Juda, och flöda, och gå öfwer, til thes the råda up til halsen, och stola utsträcka sina wingar, så at the upfylla titt land, o Immanuel, så widt som thet år.

9. Warer wrede, I folk, och gifwer likwål flykten: hörer I alle, som ären i fjerran land; rustar eder, och gifwer dock flykten; rustar eder, och gifwer dock flykten.

10. Besluter et råd, och ther warde intet af; talens wid, och thet bestå intet; ty här är Immanuel.

11. Ty så säger HERRen til mig, lika som han fattade mig wid handen, och underwiste mig, at jag icke skulle wandra på thetta folkets wäg, och säger:

12. I stolen icke säga: Förbund. Thetta folk talar om intet annat, utan om förbund. Frufter eder icke, såsom the göra, och grufwer eder icke:

13. Utan helger HERRan Zebaoth: honom låter wara eder fruktan och försträclse;

14. Så stal han warda en helgelse; men en stötesten och en förargelseklippa för the tvenne Israels hus, Jerusalems inbyggare til snara och fall:

15. Så at många af them stola ther på stöta sig, falla och sönderkrossas, besnärjas och fångne warda.

16. Bind samman witnessbördet; försegla lagen in til mina lärjungar.

17. Ty jag hoppas uppå HERRan, then sitt anlete för Jacobs hus bort-

gömt hafwer; men jag väntar efter honom.

18. Si, här är jag och barnen, som HERRen mig gifwit hafwer, til et teken och under i Israel af HERRans Zebaoth, then ther bor på berget Zion.

19. Men tå the säga til eder: I måsten fråga af spåmän och teknatydhare, the ther mycket tala och disputerä, så stolen I säga: Skäl icke et folk fråga sin Gud? Skäl man fråga the döda om the lefwande?

20. Ja, efter lag och witnessbörd: om the thet icke säga, så skola the icke få morgonrodnan:

21. Utan skola gå omkring i landet slagne och hungrige; men när the hunger lida, så skola the wrede warda, och banna sin Konung och sin Gud, och se up.

22. The skola och se ned på jorden, och intet finna annat än bedröfwelse och mörker; ty the äro förmörklade i ångest, och gå wilse i mörkret.

9. Capitel.

Ty thet warder wäl et annat mörker, thet them beymrar, än i förtiden war, tå thet lätteligen tilgick i Sebulons land och i Naphthalims land, och thet efter swårare wardt wid hafswägen, på thenna sidan Jordan, wid hedningarnas Galilea.

2. Thet folket, som i mörkret wandrar, ser et stort ljus, och öfwer them, som bo i mörkt land, skiner thet klarligen.

3. Tu gör folket mycket: ther med gör tu icke glädjen mycket; men för tig warder man sig glädjande, såsom man glädes i stördanden, såsom man glad är, när man utskiftar byte.

4. Ty tu hafwer sönderbrutit thetas bördas ok, och thetas skuldrors ris, och thetas plågares staf, lika som i Midians tid.

5. Ty allt frig, med storm och blodig klädnad, skal upbrännas, och af eld förtärdt warda.

6. Ty oss är födt et barn; en son är oss gifwen, hwilkens herradöme är uppå hans axlar; och han heter

Underlig, Råd, Gud, Hjelte, Ewig Sader, Fridesförste;

7. På thet hans herradöme skal stort warda, och på friden ingen ånde, på Davids säte och hans rike, at han thet bereda och stärka skal med dom och rättfärdighet, ifrå nu allt in til ewighet: thetta skal HERRans Zebaoths nitälskan göra.

8. HERRen hafwer sändt et ord i Jacob, och thet är fallit i Israel:

9. At allt Ephraims folk och Samarie inbyggare skola thet få weta, hwilka i höghmod och stolt sinne säga:

10. Tegelstenarne äro fallne; men wi wilje bygga thet up igen med huggen sten: man hafwer afhuggit mulbärstråen; så wilje wi sätta i samma stad cedertrån.

11. Ty HERRen skal upresa Mezins krigsfolk emot them, och gadda thetas fiender tilhopa:

12. The Syrer före, och the Philisteer efter, at the skola upråta Israel med full mun: uti allt thetta stillas icke ännu hans wrede; hans hand är ännu uträckt.

13. Så wänder sig ej heller folket til honom, som them slår, och frågar intet efter HERRan Zebaoth.

14. Therefore skal HERRen afhugga af Israel både hufvud och stjert, både qwist och stubbe på en dag.

15. The gamle och årlige äro hufvudet; men Propheterne, som falskt lära, äro stjerten.

16. Ty thetta folks ledare äro förbörare, och the som sig leda låta, äro förtappade.

17. Therefore kan HERRen intet glädja sig öfwer thetas unga män, eller förbarma sig öfwer thetas faderlösa och enkor; ty the äro allesammans skrymtare och onde, och hwar och en mun talar galenskap: uti allt thetta stillas icke ännu hans wrede; hans hand är ännu uträckt.

18. Ty thet ogudaktiga wäsendet är upståndt såsom en eld, och förtärer törne och tistlar, och brinner såsom uti en tjock skog, och gifwer hög röf.

19. Förtly uti HERRans Zebaoth's wrede år landet förmörkadt, så at folket år lika som en elds mat : ingen skolar then andra.

20. Ådhwä the på höggra sidan, så lida the hunger : äta the på wänstra sidan, så warda the icke måtte : hwar och en äter sin arm's kött :

21. Manasse Ephraim, Ephraim Manasse, och the båda tillsammans emot Juda : uti allt thetta stillas icke ännu hans wrede ; hans hand år ännu uträckt.

10. Capitel.

Wē the Skriftlärde, som orätt lag göra, och wrång dom skrifwa,

2. På thet the stola wrånga then fattiga's sak, och bruka wäld uti the eländas rätt i mitt folk, så at enkor måste wara theas rof, och faderlöse theas byte.

3. Hwad wiljen I göra på hemsökningens och olyckans dag, then fjerran efter kommer ? Til hvem wiljen I fly om hjälp ? Och hwar wiljen I låta eder åra ?

4. At hon icke under the fångna böjd warder, och ibland slagna faller ? Uti allt thetta år hans wrede icke stillad ; hans hand år ännu uträckt.

5. Åh ! we Åh !, then min wredes ris, och theas hand min grymhets staf år.

6. Jag wil sända honom emot et skrymtaktigt folk, och gifwa honom befallning emot min wredes folk, at han thet stinna och utbyta skal, och förtrampa thet såsom träd på gatorna.

7. Ändock han thet så icke menar, och hans hjerta så icke tänker ; utan hans hjerta står til at förderfwa och utrota många folkslag.

8. Ty han säger : Åro icke mine Förfar allesamman Konungar ?

9. Är icke Calno såsom Charchemisch ? Är icke Hamath såsom Arphad ? Är icke Samarien såsom Damascus ?

10. Såsom min hand funnit hafwer afgudarnas Konungarife ; ändock theas afgudar starkare woro, än the i Jerusalem och Samarien åro.

11. Stulle jag icke göra Jerusalem och thes afgudar, såsom jag Samarien och thes afgudar gjort hafwer ?

12. Men når HERRen hafwer alla sina werkt uträttat på Zions berg och i Jerusalem, så wil jag hemsöka then högmodiga Konungens frukt af Ågyptien, och hans högfärdiga ögons prål,

13. Därföre at han säger : Jag hafwer uträttat thet med mina händer's kraft, och igenom min wijsheet ; ty jag år klof. Jag hafwer annorlunda delat landen, och theas ägodelar röfswat, och såsom en wäldig slagit theas inbyggare til jorden.

14. Och min hand hafwer funnit folket, lika som et fogelnäste, så at jag hafwer alla land tilhopa samlat, lika som man församlar ägg, som öfwer gifna åro, ther ingen en fjäder rörer, eller upplåter sin näbb, eller forrar.

15. Kan och en hxe berömma sig emot honom, som hugger med henne ? Eller en såg trugas emot honom, som drager henne ? Såsom then sig berömma kan, then en kapp bår, och uplyfter, och bår honom så lätt, som han intet trå wore.

16. Därföre skal HERRen, HERRen Zebaoth sända en magerhet ibland hans feta, och skal upptända hans hårlighet, at han skal brinna såsom en eld.

17. Och Israels ljus skal warda en eld, och hans helige skal warda en låge, och skal upptända och förtära hans törne och tistlar på en dag.

18. Och hans slogs och mark's hårlighet skal til intet blifwa, både själ och kropp, och skal förgås och förswinna :

19. Så at hans slogs qwarblifna tran måga råtnade warda, at et barn må upskrifwa them.

20. På then tiden stola the som qwar åro i Israel, och the som af Jacobs hus behållne blifwa, icke mer förlåta sig uppå honom som them slår ; utan stola förlåta sig uppå HERRan, then helige i Israel, uti sanning.

21. The öfwerblifne stola omwända sig, ja, the öfwerblifne i Jacob, til Gud, then starke.

22. Ty om titt folk, o Israel, är lika som fandan i hafvet, så skola dock the öfverblifne af them omwände warda; ty så förderfvet stilladt warder, så skal öfversvinnelig stor rättfärdighet komma.

23. Ty HERren, HERren Zebaoth skal låta gå et förderf; men han stillar thet dock i hela landet.

24. Thersföre säger HERren, HERren Zebaoth: Frukta dig icke, mitt folk, som i Zion bor, för Åsur: han skal slå dig med ris, och uplyfta sin staf emot dig, såsom uti Egypten.

25. Ty efter en ganska liten tid skal ogunsten och min vrede öfver therås obvgd få en anda.

26. Då skal HERren Zebaoth upväcka en gifel öfver them, lika som uti Midians slagtning på thet hälleberget Dreber, och skal uphäfwa sin staf, then han på hafvet brukade, lika som uti Egypten.

27. På then tiden skal hans bördor bortwika ifrå tina skuldror, och hans öf ifrå tin hals; ty öket skal föruttna af fetma.

28. Han kommer til Aijath; han drager igenom Migron; han mönsttrar sin hår i Michmas;

29. The draga fram om vårt läger Geba; Rama försträdes; Gibeath Sauls flyr.

30. Du dotter Gallim, ropa högt; se til, tu Laiza, tu elända Anathoth.

31. Madmena witer undan; the borgare i Gebim löpa sin kos.

32. Man blifwer til öfrentyrs en dag i Nob, så skal han wända sin hand til dottren Zions berg, och emot then högen Jerusalem.

33. Men si, HERren, HERren Zebaoth skal afhugga qwistarna med magt, och afstacca thet högt står, så at the höge skola förnedrade warda.

34. Och then tjocka skogen skal med jern omkull huggen warda, och Libanon skal falla genom then mågtiga.

11. Capitel.

Och et ris skal upgå utaf Isai slägte,

och en telning utaf hans rot frukt bära:

2. På hwilken skal hwila HERrans Ande, wisshets och förstånds ande, råds och starkhets ande, kunskaps och HERrans fruktans ande.

3. Han skal inblåsa honom HERrans fruktan, at han icke skal döma efter som ögonen se, eller straffa efter som öronen höra;

4. Utan skal med rättwisfa döma the fattiga, och med dom straffa the elända på jorden, och skal slå jorden med sin muns staf, och med sina läppars anda dräpa the ogudaktiga.

5. Rättwisfa skal wara länders bälte, och trohet hans njurars bälte.

6. Ulfwar skola bo tillsammans med lamm, och parder ligga ibland tid: en liten dräng skal tilhopa drifwa kalfswar och unga lejon och gödeboskap.

7. Kor och björnar skola gå i bet, och therås ungar tilhopa ligga, och lejonerna skola äta halm såsom orar:

8. Och et spenabarn skal lust hafwa wid en huggorms hål, och et afwandt barn skal stinga sin hand uti en basilisks kula.

9. Man skal ingen sarga eller förderfwa på mitt helga berg; ty landet är fullt af HERrans kunskap, lika som med hafvens watten betäckt.

10. Och thet skal ske på then tiden, at Isai rot, som står til folkens baner, thet skola hedningarne fråga efter; och hans hwila skal wara ära.

11. Och HERren skal på then tiden än en gång uträcka sin hand, at han skal så thet öfverblifna af sitt folk, thet qwar blifwit är för the Ägyptier, Egyptier, Pathros, Ethiopia, Elamiter, Sinear, Hamath, och för hafwets dar.

12. Och han skal upresa et baner ibland hedningarna, och sammanhåmta the fördrifna af Israel, och församla the förklingrade af Juda ifrå fyra jordens ändar.

13. Och thet nit emot Ephraim skal återwända, och Juda fiender skola utrotade warda, så at Ephraim icke hatar Juda, och Juda icke skal wara emot Ephraim.

14. Men the stola wara the Philisteer på halsen, wåster ut, och beröfwa alla them som öfver ut bo; Edom och Moab stola gå them tilhanda; Ammons barn stola hörsamma wara.

15. Och HERren skal til spillo gifwa hafwets ström uti Egypten, och skal låta gå sin hand öfwer ålfwen med starkt wåder, och slå the sju strömmar, så at man må gå torrskodd ther öfwer.

16. Och skal wara the qwarblifna af sitt folk, som igenblifwit är för the Ägyptier, en wåg; såsom Israel stedd på then tiden the utur Egypti land drogo.

12. Capitel.

På then tiden skal tu säga: Jag tackar dig, HERre, at tu hafwer warit wred på mig, och tin wrede hafwer sig wändt, och tu tröstar mig.

2. Si, Gud är min hålsa. Jag är säker, och fruktar mig intet; ty HERren Gud är min starkhet och min psalm, och är min hålsa.

3. I skolen ösa watn med glädje utu hålsobrunnen.

4. Och I skolen säga på then tiden: Lader HERranom; predifer hans namn; görer hans anslag kunniga ibland folken; förkunner, at hans namn högt är.

5. Låffjunger HERranom; ty han hafwer hårligt bewist sig. Thetta ware kunnigt i alla land.

6. Fröjda dig, och war glad, tu inbygggersta i Zion; ty Israels Helige är stor när tig.

13. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Babel, som Esaia Amoz son såg.

2. Refser up baner på högt berg; roper fast emot them; slår up handen; låter indraga genom Förstarnas portar.

3. Jag hafwer budit min helgedom, och kallat mina starka til min wrede, hwilka glade äro uti min hårlighet.

4. Ther är et rop af en stor hop på bergen, såsom af et stort folk; et rop

lika som et gny af församlade hednigars riken. HERren Zebaoth rustar en här til strids;

5. Hwilkä utaf fjerran land komma ifrå himmelens anda; ja, HERren sjelf, samt med sin wredes här, til at förberfwa hela landet.

6. Sämrrer eder; ty HERrans dag är hardt när: han kommer såsom en förddelse af then Ålsmågtige.

7. Therföre stola alla händer nederfalla, och alla mennistors hjertan gifwa sig.

8. Försträffelse, ångest och wårt skal komma them uppå; the stola hafwa wedermöda, såsom en then ther barn föder; then ene skal grufwa sig wid then andre; röda som eld stola theas ansikten wara.

9. Ty si, HERrans dag kommer grufwelig, wred, grym, til at förberfwa landet, och til at förgöra syndarena ther af.

10. Ty stjernorna på himmelen och hans Orion stina icke klart; solen går mörkt up, och månan stiner mörkt.

11. Jag skal hemsöka jordens krets, för hennes ondsta skul, och the ogudaktiga, för theas odguds skul, och skal göra en anda uppå the stolts höghod, och ödmjuka the wåldigas höghård:

12. Så at en man skal dyrare warda än fint guld, och en menniska mer wärd än et stycke guld af Ophir.

13. Therföre skal jag röra himmelen, så at jorden skal båfwa utaf sitt rum, igenom HERrans Zebaoths wrede, och igenom hans wredes dag.

14. Och han skal wara såsom en förjagad rå, och såsom en hjord utan herde; så at hwar och en skal wända til sitt folk igen, och hwar och en fly uti sitt land:

15. Therföre at hwilken sig ther inne finna låter, han skal igenomstungen warda, och then ther når är, skal igenom siwård falla.

16. Skola och theas barn för theas ögon dräpna warda, theas hus stinnade, och theas hustrur stämda.

17. Ty si, jag skal upwäcka the Weder öfwer them, hwilka intet silfwer söka, eller efter något guld fråga;

18. Utan at stjunta the unga män ihjäl med bågar, och icke förbarma sig öfwer frukten i moderlifwet, eller barn stona.

19. Alltså skal Babel, the aldrastbästa ibland riken, the Chaldeers hårliga prål, omstörtadt warda af Gudi, lika som Sodom och Gomorra;

20. Så at man sedan ther intet bo skal, eller någon ther blifwa i ewig tid; at och the Araber ther ingen hydda göra stola och the herdar ther inga bodar upfatta;

21. Utan stygga foglar stola ther låga sig, och theas hus fulla med odjur wara, och strutsar stola ther bo, och gaskar stola ther springa,

22. Och ugglor sjunga uti hans palats, och drakar uti the lustiga borgar. Och hans tid warder snart kommande, och hans dagar stola intet dröja.

14. Capitel.

Ty HERren skal förbarma sig öfwer Jacob, och ännu utföra Israel, och sätta them uti sitt land; och främlingar stola gifwa sig til them, och hålla sig in til Jacobs hus.

2. Och folk stola them til sig taga, och hafwa them in til sitt rum, så at Israels hus skal äga them uti HERrans land til tjenare och tjenarinnor, och stola hålla them fångna, af hwilka the fångne woro, och stola råda öfwer sina plågar.

3. Och på then tiden, då HERren warder tig ro gifwande ifrå tin jämmer och wedermöda och ifrå then hårda tråldom, ther tu uti warit hafwer;

4. Så skal tu föra et sådant ordspråk emot Konungen i Babel, och säga: Huru, är thet nu ute med plågarerna, och besättningen hafwer en anda?

5. HERren hafwer sonderbrutit the ogudaktigas ris, the wålbigas ris,

6. Then som folk slog i grymhet utan återwända, och med strånghet rådande war öfwer hedningarna, och förföljde

them utan barmhertighet.

7. Nu hafwer dock hela werlden ro, och är stilla, och fröjdar sig i glädje.

8. Och fröjda sig furutrån öfwer tig, och the cedertrån i Libanon, och säga: Efter tu ligger, så kommer ingen up, som oss afhugger.

9. Hefwetet ther nedre bäfwade för dig, emot tin tilkommelse: thet upwäcker dig the döda, alla werldens böcker, och bad alla hedningarnas Konungar upslå utaf sina stolar:

10. At the skulle, en efter then andre, tala och säga til dig: Tu äst och slagen, lika som wi, och dig går lika som oss.

11. Titt prål är ned til helfwetet farit, samt med tina harpors klingande: mal skal wara tin sång, och matkar titt öfwertärfelse.

12. Huru äst tu af himmelen fallen tu stöna morgonstjerna? Huru äst tu til jorden fallen, tu som förswagade hedningarna?

13. Tänkte tu dock uti titt hjerta: Jag wil stiga up i himmelen, och upbjä min stol öfwer Guds stjernor: jag wil sätta mig på wänesbördets berg, på then sidan norr ut.

14. Jag wil fara öfwer the höga styar, och wara then Albrahögste lik.

15. Ja, til helfwete far tu, wid kulans sida.

16. Then dig ser, han skal slåda dig, och se uppå dig, och säga: Är thet then man, som werlden stälfwande gjorde, och Konungariken bäfwande;

17. Then ther jordens krets öde lade, och stäberna ther inne nederflog, och gaf icke sina fångar lösa?

18. Allesamman hedningarnas Konungar ligga dock med åra, hwar och en i sitt hus:

19. Men tu äst förtastad utu tin graf, såsom en förderfwad gren, såsom the slagnas slådnad, som med swärd ihjäl slungne äro, hwilka nederfara til helfwetets stenar, såsom et förtrampadt as.

20. Tu skal icke, såsom the, begrafwen warda; ty tu hafwer förderfwat titt land, och slagit titt folk; ty man skal aldrig tänka på then ondskafulla sådan

21. Neder til, at man må slagta hans barn, för theras faders misgärningars skul, at the icke upkomma eller ärfwa landet, eller göra jordens krets full med fiender.

22. Och jag stal öfwer them komma, säger HERren Zebaoth, och i Babel utrota hans äminnelse, hans öfverblifna, affböda och efterkommande, säger HERren;

23. Och stal göra honom igelkottar til arfs, och til en wattungö; och stal söpa honom med förderhwelsens qwast, säger HERren Zebaoth.

24. HERren Zebaoth hafwer swurit och sagt: Hwad gäller, at thet stal så ste, som jag tänker, och stal så blifwa, som jag i sinnet hafwer:

25. At Åhur neberlagd warder i mitt land, och jag förtrampar honom på mina berg; på thet hans öf stal af them tagit warda, och hans bördä af theras hals komma.

26. Thetta äro the anslag som han hafwer öfwer alla land, och thet är then uträckta handen öfwer alla hedningar.

27. Ty HERren Zebaoth hafwer thet beslutit; ho wil förmenat? Och hans hand är uträckt; ho kan afwända henne?

28. I thet året, då Konung Ahas blef dödd, wardt thenne tungen sedd.

29. Fröjda dig icke så fast, tu Philistea, at thet ris, som dig slog, sönderbrutit är; ty utaf ormens rot stal komma en basilisk, och hans frukt stal wara en brinnande flygande drake.

30. Ty the torftigas förstbdingar stola berga sig, och the fattige trygga hwila sig: men tin rot wil jag dräpa med hunger; och han stal förgöra tina öfwerblifna.

31. Jämra dig, tu port; ropa tu stad; hela Philistea är förwistad; ty nordan-efter kommer en rök, och ingen ensam är uti hans tjäll.

32. Och hwad warda hedningarnas båd sågande? Nemligen, at HERren hafwer grundat Zion, och ther stola hans folks elända hafwa tilflygt.

15. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Moab. Om natten kommer förstöring öfwer År i Moab; thet är sin kos: om natten kommer förstöring öfwer Kir i Moab; thet är sin kos.

2. The gå up til Baith och Dibon til altaren, at the stola gråta och jämra sig öfwer Nebo och Medba i Moab: alla hufwuden äro rakade, alt slägg är affskurit.

3. På theras gator gå the omswepte i säckar: på theras taf och gator jämra the sig alle, och gå ned gråtande.

4. Heshbon och Eleale ropa, så at man hörer thet in til Jahaz: therföre jämra sig the wäpnade i Moab; ty theras själ går illa.

5. Mitt hjerta ropar til Moab; theras flygtige fly ifrå then treggaädra kon alt in til Zoar; ty the gå up til Luhith, och gråta; och på then wägen til Hironaim uphåfwer sig et jämmerrop.

6. Ty the watn i Nimrim torfas bort, så at hōet förtorfas ther, och gräset förwignar, och växer ingen grön ört.

7. Ty the ägodelar, som the församlat, och thet folk, som the tilrustat hafwa, förer man öfwer piltråbäden.

8. Ropet går omkring uti Moabs gränser: the gråta alt in til Eglaim, och gråta wid then brunnen Elin.

9. Ty the watn i Dimon äro fulla med blod: ther til wil jag ännu låta mer komma öfwer Dimon, både öfwer them som behållne äro i Moab lejonens, och öfwer the öfwerblifna i landet.

16. Capitel.

Sänder ut, I Landsherrar, lamm ifrå Sela utur öfnen til dottren Zions berg.

2. Men såsom en fogel bortflyger, then utaf sitt näste drifwen är, så stal thet ste med Moabs dötrar, då the draga fram om Arnon.

3. Hafwer råd tilhopa, håller dom: gör dig middagsfluggan såsom en natt; fördöjl the fördrifna, och röj icke the flygtiga.

4. Låt mina fördrifna hafwa herberge när tig. Moab, war tu theas stärm för förderfwaren, så får plågaren en anda, förstöraren wänder åter, och förtramparen låter af i landet.

5. Men en stol warder tilredd af nåd, at en skal ther uppå sitta i sanning uti Davids hydda, och döma, och söka efter rätt, och främja rättwisan.

6. Men wi höre af Moabs högmöd, at han fast högmödig är; så at och hans högmöd, stolthet och wrede är större än hans magt.

7. Therföre skal en Moabit gråta öfwer then andra; allesamman stola the gråta; öfwer then stadens Kir Hareseth grundwalar stola the halta sucka.

8. Ty Hesbon är worden en ödemark; wintrådet i Sibma är förderfwadt; Herrarne ibland hebningarna hafwa förtrampat hans ädla wintråd, och äro komne alt in til Jaeser, och draga omkring uti öken; hans winqwistar äro förskingrade, och öfwer hafwet förde.

9. Therföre gråter jag för Jaesers skul, och för wintrådet i Sibma, och utgiuter många tårar för Hesbon och Eleale; ty en sång är fallen uti tin sommar och uti tin and:

10. Så at fröjd och glädje återwänder på marken, och i wingårdarna fröjdas eller ropar man intet; man trampar intet win i prägnarna; jag hafwer gjort en anda på sången.

11. Therföre lommur mitt hjerta öfwer Moab, såsom en harpa, och mina inålsnivor öfwer Kir Hares.

12. Lå skal uppenbaradt warda, huru Moab är ledsen wid altaren, och huru han til sin fyrta gången är til at bedja, och hafwer dock intet kunnat släffa.

13. Thetta är thet HERRen på then tiden emot Moab talade.

14. Men nu talar HERRen, och säger: Uti tre år, såsom en legodrängs år äro, skal Moabs hårlighet, som stor och mycken är, klen warda, så at ther skal gånsta litet qwar blifwa, och icke mycket.

17. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Damascon: Si, Damascon skal ingen stad nu mer wara, utan en förfallen stenhop.

2. Aroers städer stola öfwergifne warda, så at hjordar stola ther i bet gå, och ingen skal drifwa them ut.

3. Och thet skal ute wara med Ephraims fäste och Konungariket i Damascon; och thet öfwerblifna i Syrien skal wara såsom Israels barns hårlighet, säger HERRen Zebaoth.

4. På then tiden skal Jacobs hårlighet tunn warda, och hans feta kropp skal mager blifwa;

5. Ty han skal warda, såsom när en insamlade såd i andene, och såsom när en inbårgade ax med sin arm, och såsom en uphåmtade ax i Rephaims dal;

6. Och en efterhåmtning blefwe, såsom när man rister et oljotrå, och ther två eller tre bår qwar sitta uppe i toppen, eller såsom fyra eller fem bår hänga qwar på qwistarna, säger HERRen Israels Gud.

7. På then tiden skal menniskan hålla sig in til honom, som henne gjort hafwer; och hennes ögon stola se på then Helige i Israel:

8. Och skal icke hålla sig til altaren, som hennes händer gjort hafwa, och icke se til thet hennes finger gjort hafwa, antingen til lundar eller belåten.

9. På then tiden stola hans starkhets städer warda såsom en öfwergifwen telning och qwist, som öfwergifwen war för Israels barn, och stola öde warda.

10. Ty tu hafwer förgåtit Gud, then tin hålsa är, och icke tänkt uppå tin starkhets klippa: therföre skal tu sätta lustiga plantor; men tu skal ther med fatt hafwa winqwisten åt främmande.

11. I planteringsens tid skal tu wäl taga wara uppå, at tin såd må tidigt wäxa; men at hösten, när tu skal inbårga kårswarna, skal tu få en bedröfwads sorg therföre.

12. Åh, we thet öfwermåttan myckna folket! Såsom hafwet skal thet

brusa, och folkens rumor warder stormande, såsom stora watn storma.

13. Ja, såsom stora watn storma, så stola folken storma; men han skal nåpsa them, och the stola slyh lång wåg bort; och han skal förfölja them, såsom stöftet på bergen sker af wådrer, och såsom en wåderhwiwvel sker af stormen.

14. Om aftonen, si, så är försträckelse på färde, och förr än morgonen warder, så äro the intet til. Thetta är theras lön, som oss röfwa, och theras arfwedel, som taga oss vårt ifrå.

18. Capitel.

Ne thet landet som far i stuggan under segel, på thenna sidan om Ethiopiens floder:

2. Hwillet bådskap sänder til hafß, och i rörslepp far på watnen. Sår åstad, I suara bådskap, til thet folk, som rifwit och skinnadt är, til thet folk, som grufweligare är än något annat, til thet folk, som här och ther utmåtut och förtrampadt är, hwilkets land wattuströmmar intaga.

3. Alle I som bon på jorden, och I som i landet sitten, skolen se huru man skal upresa baneret på bergen, och höra huru man med trumpeterna blåsa skal.

4. Ty så säger HERren til mig: Jag wil vara stilla, och tilse i min hydda, såsom en hetta, then ther uttorkar regn, och såsom en dag i stördandens hetta.

5. Ty för stördanden skal wårten förminskas, och then omogna frukten för-torkas, medan hon ännu står i blomma, så at man måste afflära qwistarna med skära, och afhugga wintrån, och kasta them bort;

6. At man måste låta them tillsammans ligga at foglarna på bergen och djuren i landet; at foglarne bygga om sommaren ther sitt näste uti, och alla-handa djur i landet ligga ther uti om wintren.

7. På then tiden skal thet rifna och skinnade folket, thet grufweligare är än något annat, thet här och ther afmåtut

och nedertrampadt är, hwilkets land wattuströmmarne intaga, föra HERrans Zebaoth stånker, på thet rum, ther HERrans Zebaoths namn är, til Zi- on's berg.

19. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Egypti land. Si, HERren skal fara uti en snar slyh, och komma in uti Egypten. Iå stola the afgudar uti Egypten båfwa för honom, och the Egyptiers hjerta skal gifwa sig i them.

2. Och jag skal hetsa the Egyptier på hwar annan, at en broder skal strida emot then andra, en wån emot then andra, en stad emot then andra, et rike emot thet andra.

3. Och the Egyptiers mod skal förgås i them, och jag skal göra theras anslag om intet: så stola the iå fråga theras afgudar och Prester, och spåmän och teknatydare.

4. Men jag skal gifwa the Egyptier uti grufweliga Herrars händer, och en hård Konung skal råda öfwer them, säger then rådande HERren Zebaoth.

5. Och watnet i hafwet skal uttorkas: thet til stola och strömmarne bortsjunka och försvinna.

6. Afswerna stola utlöpa, så at dam-sjödarne stola förminskas, och torra war-da, rör och såf förwigna.

7. Och gråset wid bäckarna, och all såd wid watnet skal förfalna, förderf-was, och til intet warða.

8. Och fiskaren stola förja, och alla the som fiskefrol kasta i watnet, stola beklaga sig, och the som nåt utkasta i watnet, stola bedröfwade warða.

9. The stola afgå med stam, som godt garn göra, och nåt binda;

10. Och the som fiskefistor hafwa, med alla them som dammar för lön göra, stola ånge warða.

11. The Förstar i Zoan äro dårar, Pharaos wise rådgifware äro i theras råd galne wordne. Hwi sägen I dock om Pharaos: Jag är wisa måns barn, och är af gamla Konungar kom-men?

12. Hvar äro då nu tina wise? Låt them förkunna och undervisa tig hvad HERren Zebaoth öfwer Egypten beslutit hafwer.

13. Men the Förstar i Zoan äro wordne til dårar; the Förstar i Noph äro be- dragne: the förföra, samt med Egypten, hörnstenen för släktena.

14. Ty HERren hafwer utgutit en willoanda ibland them, at the skola för- föra Egypten uti alt thet the göra, så som en drucken raglar, då han spyr.

15. Och Egypten skal ingen hafwa, then ther för hufvud eller stiert, bål eller gren är.

16. På then tiden skal Egypten vara såsom qwinnor, och frukta sig, och för- sträckas, då HERren Zebaoth westar handen öfwer them.

17. Och Egypten skal frukta sig för Juda land, så at then ther tänker uppå, han skal försträckas öfwer HER- rans Zebaoths råd, som han öfwer thet beslutit hafwer.

18. Uti then tiden skola fem städer, uti Egypti land, tala efter Canaans mål, och swärja wid HERran Zeba- oth; en af them skal hetta Irheres.

19. På then samma tiden skal HER- rans Zebaoths altare vara midt uti Egypti land, och en HERrans wård- sten i gränsen,

20. Then et tekn och witne wara skal för HERran Zebaoth uti Egypti land; ty the skola ropa til HERran, för sina plågares skul, och han skal sända them en frälsare och måstare, som them hjelpa skal.

21. Ty HERren skal af the Egyptier Rånd warda; och the Egyptier skola känna HERran på then tiden, och skola tjena honom med offer och spis- offer, och skola göra HERranom löfte, och hålla thet.

22. Och HERran skal slå the Eryp- tier, och hela them; ty the skola om- wända sig til HERran; och han skal låta bedja sig, och hela them.

23. På then tiden skal en wåg wara ifrån Egypten in uti Ahyrien, så at the Ahyrier skola komma in uti Eryp-

ten, och the Egyptier in uti Ahyrien, och både Egyptier och Ahyrier Gudi tjena.

24. På samma tid skal Israel war- da sjelf tredje, med the Egyptier och Ahyrier, genom then wålsignelse som på jorden wara skal.

25. Ty HERren Zebaoth skal wål- signa them, och säga: Wålsignad äst tu, Egypten, mitt folk, och tu Ahyr, mina händers werk, och tu Israel, mitt arf.

20. Capitel.

Uti thet året, då Tharthan kom til Aßdod, hwilken Sargon, Konungen i Ahyrien, utsändt hade, och stridde emot Aßdod, och wann thet:

2. På samma tid talade HERren, ge- nom Esaia Amos son, och sade: Gack bort och drag såden af tina länder, och drag tina stor af tina fötter. Och han gjorde så, gick naken och barfotad.

3. Då sade HERren: Lika som min tjenare Esaia går naken och barfotad, til tre års tekn och under öfwer Eryp- ten och Ethiopien;

4. Alltså skal Konungen i Ahyrien drifwa then fångna Egypten, och för- derfwa Ethiopien, både unga och gamla, nakna och barfotade, med blottad stam, Egypten til blygd.

5. Och the skola försträckas, och med stam bestå öfwer Ethiopien, then the förlåto sig uppå; och twärt om Ethio- pien öfwer the Egyptier, af hwilla the sig berömda.

6. Och thesa bars inbyggare skola säga på then tiden: Är thet vår tilfugt, tit wi flytt hafwe efter hjelp, at wi skulle hulpne warda ifrå Konungen i Ahyrien? Ja, skönlige äre wi und- sluppne.

21. Capitel.

Thetta år tungen öfwer öfken wid hafwet. Såsom et wäder kommer ifrå sönnan, thet all ting omwänder, så kommer thet utur öfken, utur et gruf- weligt land.

2. Ty mig är betedd en hård syn: en

föraktare kommer emot then andre, och en förstörare emot then andre: drag up, Glam; belågg them, Rabai; jag stal gbra en ända uppå alt hans suckande.

3. Thersföre äro mina länder fulla med wärk, och ångest hafwer begripit mig, såsom en barnaföderska; jag tröster mig, när jag hörer thet, och försträcks, när jag ser thet uppå.

4. Mitt hjerta báfvar; grufwelse hafwer mig försträckt; jag hafwer thersföre uti then ljufwa natten ingen ro haft.

5. Ja, tilred et bord, låt waka på wakten, äter, dricker; står up, I Förstar, smörjer stölden.

6. Ty HERren säger til mig altså: Gå bort och beställ en wåktare, then som tilser och tillsäger.

7. Men han ser resenärer rida och fara med hästar, åsnor och cameler, och hafwer grannelig akt thet uppå.

8. Och et lejon ropade: HERre, jag står på wakten alt jämt om dagen, och står i min wakt alla nätter.

9. Och si, thet kommer en på en wagn; han svarar och säger: Babel är fallit; thet är fallit, och alla thes gudars belåten äro slagna ned til marken.

10. O! min loge, thet jag på tröstar: hwad jag af HERranom Zebaoth, Israels Gud, hört hafwer, thet förkunnar jag eder.

11. Thetta är tungen öfwer Duma. Man ropar til mig utaf Seir: Wåktare, hwad lider natten? Wåktare, hwad lider natten?

12. Wåktaren sade: Iå morgonen än kommer, så stal thet ändå wara natt: om I än frågen, så stölen I lifwål igenkomma och åter fråga.

13. Thetta är tungen öfwer Arabien. I stölen bo uti stögen i Arabien, på then wägen åt Dedanin.

14. Bärer watn emot the törstiga, I som bon uti Thema land: bjuder the flygtiga brdd;

15. Förty the fly för swärd, ja, för dragit swärd, för spänd båga, för stor strid.

16. Ty altså säger HERren til mig:

Ännu innan et år, såsom legobrångars år äro, stal all Redars hårlighet för-gås;

17. Och the qwarblifne stytter af hjeltarne i Rader stola mindre warda; ty HERren Israels Gud hafwer thet så sagt.

22. Capitel.

Thetta är tungen öfwer synedalen. Hwad är eder, at I så alle löpen på taken?

2. Tu war full med gny, en stad full med folk, en glad stad: tine slagne äro icke med swärd slagne, och icke döde blifne i strid.

3. Utan alla tina höfswitsmän äro tillita bortwifne för båga, och fångne: alla the som man uti tig funnit hafwer äro fångne och långt bortflydde.

4. Thersföre säger jag: Går ifrå mig; låter mig bitterligen gråta; farer icke efter at hugswala mig öfwer mitt folks dotters förstöring.

5. Ty thet är en bullers, förtryckelses och behymmerns dag af HERranom, HERranom Zebaoth, i synedalen, för murarnas undergrafnings stul, och för ropets stul på berget.

6. Ty Glain drager med foger, wagnar, folk och resenärer, och Kir glimmar af stöldar.

7. Och stal ste, at tina utforade dalar stola med wagnar fulle warda, och resenärer stola lägga sig för portarna.

8. Iå stal Juda förlott öpnad warda, at man stal kunna se på then tiden tygen uti stogshuset.

9. Och I stölen se refsworna många wara, på Davids stad, och stölen för samla watnen uti then nedra dammen.

10. I stölen och råfna husen i Jerusale, ja, I stölen nedbröta husen, til at befästa murarna;

11. Och I stölen göra en wattugraf, emellan båda murarna, af then gamla dammens watn: lifwål sen I icke uppå then, som thetta gbr, och städen icke på then, som sådant beställt hafwer fjertan efter.

12. Thersföre stal HERren, HERren

Zebaoth, på then tiden låta utropa, at man skal gråta och jämra sig, och afslå håret, och draga såd uppå.

13. Andock nu, si, intet annat är än glåbje, slagta orar, dråpa får, åta kött, dricka win, och säga: Låt oss åta och dricka; wi måste dock i morgon dö.

14. Thetta är för HERrens Zebaoths dron uppenbart. Hvad galler, om eder thenna misgerningen förlåtas skal, till thes I dönn, säger HERren, HERren Zebaoth.

15. Så säger HERren, HERren Zebaoth: Gå in till råntmästaren Sebnä, hofmästaren, och säg till honom:

16. Hvad hafwer tu här? Hwem hörer tu till, at tu låter dig hugga en graf, såsom then ther låter sig hugga en graf i höjden, och såsom then ther låter sig göra en boning i bergsklippan?

17. Si, HERren skal förkasta dig, såsom en stark man någon bortkastar, och nederkräffa dig:

18. Och skal omdrifwa dig, såsom et flöt på wida marken: ther skal tu dö; ther skola tine kostelige wagnar blifwa med tin Herras hus försmådelse.

19. Och jag skal störta dig ifrå ditt stånd, och sätta dig af ditt ämbete.

20. Och på then tiden wil jag kalla min tjenare Eljakim, Hilkia son;

21. Och draga tin fjortel uppå honom, och omgjorda honom med titt bälte, och gifwa titt wålde uti hans hand, at han skal wara theras fader, som i Jerusalem och Juda hus bo.

22. Och jag skal lägga Davids hus nyckel uppå hans arlar, at han skal upplåta, och ingen skal tillsluta, at han skal tillsluta, och ingen upplåta.

23. Och jag wil inslå honom för en nagla på et fast rum; och han skal hafwa årens stol uti sin faders hus:

24. Ut man skal hänga uppå honom all hans faders hus hårlighet, barn och barnabarn, alla små tyg, både dryckelar och allahanda strängaspel.

25. På then tiden, säger HERren Zebaoth, skal nagelen borttagen warda, then på thet fasta rummet står, så at han skal söndergå och falla, och

hans bördas förgås; ty HERren säger thet.

23. Capitel.

Thetta är tungen öfwer Tyro. Jämmer eder, I slepp på hafwet; ty thet är förstördt, så at ther är intet hus, ej heller far någon tit. Utu thet land Chittim skola the warda thet warse.

2. Darnas inbyggare äro stilla wordne: the köpmän af Sidon, som till sjöns foro, upphyllde dig.

3. Och allahanda frukt, som wärer wid Zihor, och såd wid ålswen, thet förde man ther in öfwer stora wain; och tu war hedningarnas stapel worden.

4. Tu må wäl försträckas, Sidon; ty hafwet, ja, then fastaste wid hafwet säger: Jag är intet hafwande, jag söder intet; så upföder jag och inga ynglingar, och upfostrar inga jungfrur.

5. Såsom man försträckes, så man hörde om Egypten, så skal man och försträckas, så man får höra om Tyro.

6. Farer till sjöns, jämmer eder, I som bon på darnä.

7. Är icke thetta eder glådjestad, then sig berömmar af sin stora ålder? Hans fötter skola föra honom lång wäg bort till at wandra.

8. Ho hade thet betänkt, at thet frönta Tyro skulle så gå, efter thes köpmän äro förstar, och thes främare the hårligaste i landet?

9. HERren Zebaoth hafwer thet så betänkt, på thet han skal förswaga alt prål i then lustiga staden, och förakteliga göra alla the hårliga i landet.

10. Far igenom titt land, såsom en ström, tu hafwets dotter: ther är intet bälte mer.

11. Han uträder sin hand öfwer hafwet, och försträcker Konungarikena: HERren bjuder öfwer Canaan, till at förgöra hans mågtiga,

12. Och säger: Tu skal icke mer glad wara, tu slämda Sidons dotter: o Chittim, slätt upp, och far tin wäg; ty tu skal icke blifwa ther;

13. Utan i the Chalbeers land, thet intet folk war; utan Agur hafwer thet

upbygggt för stepp, och uprest ther fasta torn, och upbygggt palats; och är likväl förströdd.

14. Jämmer eder, I stepp på hafwet; ty eder magt är om intet.

15. På then tiden skal Tyrus förgåten warda i sjuttio år, så länge en Rönung lefwa må; men efter sjuttio år skal man sjunga en stöfowisa om Tyro.

16. Lag harpan, gack omkring i staden, tu förglömda stöfa, spela fast på strängaspel, och sjung trösteligen, at man må åter tänka uppå tig.

17. Ty efter sjuttio år skal HÆren besöka Tyrus, at han skal åter komma til sin stöföldn, och bedrifwa boeri med alla Konungarikens på jorden.

18. Men hans köpmans-handel och stöföldn skal warda helig HÆranom: man warder thet icke församlade för en flatt, ej heller fördölsande; utan the som för HÆranom bo, skola hafwa hans köpmans-gods, at the skola ther af äta, och måtte warda, och wäl klädde wara.

24. Capitel.

Si, HÆren gör landet tomt och öde, och omstörtar hwad ther uti år, och förströdd thes inbyggare.

2. Och thet går Presten såsom folket; herren såsom tjänaren; frun såsom tjänan; så honom som säljer, som honom som köper; honom som lånar, såsom honom som borgar; kråfwaren, såsom gålbenären.

3. Ty landet skal warda tomt och stinnadt; ty HÆren hafwer thetta sagt.

4. Landet står jänmerligt, och förderfwas; jordens frets förwanflas och förderfwas; the högste af folket i landet förminflas.

5. Landet är ofstäradt wordet af sina inbyggare; förty the öfwertråda lagen, och förwandla buden, och låta thet ewiga förbundet fara.

6. Therför upprätor förbannelse landet; ty the som ther uti bo förskylla thet: therför borttorkas landets inbyggare, så at söga folk quwar blifwer.

7. Winet förswinner, winträdet förwignar, och alla the som af hjertat glade woro sucka.

8. Fröjd af trummor håller up, the gladas lust är ute, harpors fröjd hafwer en anda.

9. Man sjunger intet ther man win dricker, och god dryck är them bitter, som dricka honom.

10. Then tomma staden är nederbruten, alla hus äro tillutna, så at ingen går ther in.

11. Man klagar efter win på gatorne, all glädje är borta, all landets fröjd är sin wäg.

12. Icke annat än förbödelse är blifwit i staden, och portarne stå öde.

13. Ty thet går i landet och med folket, lika som når et oljoträ afplockadt är; såsom når man efterhämtar, id winanden ute är.

14. The samme uphåfwa theas röst, och låfwa, och glädjas öfwer HÆrans hårlighet ifrå hafwet.

15. Så priser nu HÆran i dalarne; på hafwets dar HÆrans Israels Guds namn.

16. Wi höre läffång ifrå jordens anda, then rättfärdige til åra; och jag måste säga: Hwi är jag dock så mager? Hwi är jag dock så mager? We mig! ty förastarena förakta, ja, förastarena förakta.

17. Therför kommer öfwer eder, landets inbyggare, försträckelse, grop och snara.

18. Och om en undsflydde för försträckelsens rop, så faller han dock likväl uti gropen: kommer han utu gropen, så warder han dock fången i snaran; ty fenstren i högden äro uplåtna, och jordens grundwalar bådwa.

19. Landet warder illa gångande; thet skal icke triffwas, utan måste förfalla.

20. Landet skal ragla hit och tit, såsom en drucken, och bortfördt warda, lika som en hydda; ty thes misgerningar trycka thet, så at thet falla måste, och kan icke blifwa.

21. På then tiden skal HÆren besöka thet höga herrskapet, som i högden är,

och jorderikes Konungar, som på jorden äro:

22. At the skola tilhopa samlas, såsom et knippe til groppen, och skola förslutne warda uti fångahus, och efter lång tid åter besökta warda.

23. Och månan skal slämma sig, och solen blygas, så HERRen Zebaoth skal Konung warda på berget Zion, och i Jerusalem, och för sina äldsta i härlighet.

25. Capitel.

HERR, tu äst min Gud; tig prisar jag; jag låshvar ditt namn; ty tu gör under; dina gamla anslag äro trofasta och sanfärdiga.

2. Ty tu gör staden til en stenhop, then fasta staden, at han uti en hop ligger; the främmandes palats, så at thet icke mer en stad är, och aldrig mer upbyggd warder.

3. Därföre ärar dig et mäktigt folk; the wäldiga hedningars städer frukta dig.

4. Ty tu äst then fattigas starkhet, then armas starkhet i bedröfwelsen, en tilflykt för owäder, et skydd för hetta, så the tyranner rasa, såsom en storm emot en wägg.

5. Tu ödmjukar the främmandes storm, såsom en hetta i torrt rum, så at hettan skal förderfwa the tyranners winqwistar; och styarne gifwa ändock slugga.

6. Och HERRen Zebaoth skal göra til alt folk et fett gästabud på thetta berget, et gästabud af klart win, af fett, af murg, af win, ther ingen drägg uti är.

7. Och han skal på thetta berget bortläggga svepeklådet, ther alla folkslag med besvepte äro, och täckeklådet, ther alla hedningar med betäckte äro.

8. Ty döden skal platt upsluckad warda; och HERRen HERRen skal aftwä tårarna af alla ansikten, och skal borttaga sitt folks försmädelse i alla land; ty HERRen hafwer thet sagt.

9. På then tiden skal man säga: Si, thet är vår Gud, then wi förbide; och han skal hjälpa oss: thet är HERRen; wi förbide honom, at wi skole fröjda oss, och glade wara i hans samlighet.

10. Ty HERrens hand hvilat på thetta berget; och Moab skal ther under förtrofad warda, såsom strå söndertröskadt warder, och såsom träck.

11. Och han skal uträcka sina händer midt ibland them, såsom en simmande them uträcker til at simma, och förnedra theas prål med sina händers arm;

12. Och skal nederböja edra murars högga fäste, förnedra och kasta them i stoft på jorden.

26. Capitel.

På then tiden skal man sjunga en sådan wisa i Juda land: Wi hafwe en fast stad; murar och wärn äro hälsä.

2. Vänta up portarna, at thet rättfärdiga folket, som tro bevarar, må gå här in.

3. Tu håller allestädes frid wid magt, efter wißt löfte; ty man förlåter sig uppå dig.

4. Därföre förlåter eder uppå HERRan ewinnerligen; ty HERRen Gud är en klippa ewinnerligen.

5. Och han nederböjer them som i höjden bo; then högga staden förnedrar han; ja, han slöter honom ned til jorden, så at han ligger i stoftet,

6. At han med fötter trampad warder, ja, med the fattigas fötter; the arme skola trampa ther uppå.

7. Men the rättfärdigas wäg är slät; the rättfärdigas sig gör tu rätt.

8. Ty wi wänte efter dig, HERR, uti tin rätts wäg: hjertats lust står til ditt namn och ord.

9. Af hjertat begår jag dig om natten; med min anda i mig wakar jag bittida up til dig; ty ther tin rätt är på jorden, ther lära jorderikes inbyggare rättfärdighet.

10. Men om än the egudaktiga nåd tilbuden warder, så lära the dock icke rättfärdighet: utan på jorden, ther rätt

ste skulle, göra the thet ondt år; ty the se intet HERRans hårlighet.

11. HERRe, tin hand är uphöjd: thet se the intet; men när the så se thet, så stola the på fram komma, för sitt nit öfver hedningarna: thet till skal tu förtära them med eld, thet tu tina fiender med förtärer.

12. Men oss, HERRe, warder tu frid stäffande; ty allt thet wi uträtte, thet hafver tu gifwit oss.

13. HERRe, vår Gud, thet råda wäl andre Herrar öfver oss utan tig: men wi tänke dock allena uppå dig och ditt namn.

14. The döde få icke lif, the aflidne stå icke up; ty tu hafver sökt them; och förgjort them, och all theras äminnelse till intet gjort.

15. Men, HERRe, tu håller thet fram ibland hedningarna, tu håller thet alltså fram ibland hedningarna, tu bewisar tin hårlighet, och kommer långt bort, allt in till werldens ända.

16. HERRe, när bedröfwelse på färde år, så söker man dig: när tu tuktar them, så ropa the med ångslan.

17. Lika som en hafwande qwinna, så thet lider till födslostunden, och henne år ångest, ropar i sin wärk: alltså går oss, HERRe, för ditt ansikte.

18. Wi äre också hafwande, och hafwe ångest, at wi som nogast kunne andas: dock kunne wi intet hjälpa jorden, och inbyggarena på jordens krets wilja icke falla.

19. Men dine döde skola lefwa, och med lefamen upstå igen: waker up, och berömmar eder, I som liggen under jorden; ty tin dagg år en grön marks dagg, och jorden skal gifwa ifrå sig the döda.

20. Gack bort, mitt folk, uti en kammar, och slut dören igen efter dig; förddj dig et litet ögnblick, så länge wredden går öfver.

21. Ty si, HERRen warder utgående af sitt rum, till at besöka jordens inbyggares ondskas öfver them, så at jorden skal uppenbara theras blod, och icke mer öfverstyra them som på henne slagne äro.

27. Capitel.

På then tiden skal HERRen, med sitt hårda, stora och starka swärd, hemsöka Leviathan, som en rak orm år, och Leviathan, som en krokig orm år; och skal dräpa draken i hafwet.

2. På then tiden skal man sjunga om bästa wins wingård:

3. Jag HERRen bewarar honom, och watnar honom i tid, at man icke skal mista hans löf; jag skal bewara honom dag och natt.

4. Gud år icke vred på mig. Ack! at jag strida måtte med tistel och törne, så wille jag till them, och upbränna them alla tillsammans.

5. Han skal hålla mig wid magt, och stäffa mig frid; frid skal han antä stäffa mig.

6. Thet warder ännu lifwål thet till kommande, at Jacob skal rota sig, och Israel skal grönska och blomstra, så at the skola upfylla jordens krets med frukt.

7. Warder han dock icke slagen, såsom hans fiender slå honom, och warder icke dräpen, såsom hans fiender honom dräpa:

8. Utan med mått dömer tu them, och låter them lösa, sedan tu them bedröfwat hafver med ditt hårda wader, som år med östamwader.

9. Therefore skal thet igenom Jacobs synd återwända: och thet år nyttan thet af, at hans synd borttagen warder, så han gör alla altarens stenar såsom stenar sönderstöta till aska, at inga lundar eller belåten nu mer blifwa.

10. Ty then faste staden måste ensam warda, the sköna hus bortkastade och öfvergifna blifwa, såsom en ökn, så at kalfwar skola thet gå i bet, och wistas thet, och asbita thet qwisstarna.

11. Hans qwishtar skola brisla sönder för torrhet, så at qwinnor skola komma och göra thet eld med; ty thet år et oförståndigt folk: therefore warder ej heller then förbarmande sig öfver them, som them gjort hafver, och then them skapat hafver, skal icke wara them nådelig.

12. På then tiden skal HERren kasta, ifrå stranden af ålfwen alt in til Egypti ålf; och I, Israels barn, skolen församlade warda, then ena efter then andra.

13. På then tiden skal man blåsa med en stor basun; så skola komma the förtappade uti Åfurs land, och the fördrifne uti Egypti land, och skola tilbedsja HERren på thet helga berget i Jerusalem.

28. Capitel.

We then stolta kronan, the drucknas af Ephraim, thet salnade blomstret, hans lustiga hårlighets, hwilket öfwer then feta dalen står, theas som af win ragla.

2. Si, en stark och mågtig af HERranom, såsom en hagelstorm, såsom et skadeligt wäder, såsom en wattuform, then starkt infaller, skal uti landet med wåld insläppt warda;

3. At then stolta kronan, och the drucknas af Ephraim, skal med fötter trampad warda;

4. Och thet salnade blomstret, hans lustiga hårlighets, hwilket öfwer then feta dalen står, skal warda såsom thet bittida om sommaren mogna, hwilket forgås, medan man ännu ser thet hänga på sina qwislar.

5. På then tiden skal HERren Zebaoth wara the öfwerblifna af sitt folk en lustig krona och en hårlig krans,

6. Och en doms ande honom som för rätta sitter, och en starkhet them som igenkomma af striden til porten.

7. Ther til åro och these galne wordne af win, och ragla af starka drycker; ty både Prestter och Propheter åro galne af starka drycker; the åro drunknade uti win, och ragla af starka drycker; the åro galne i Prophetien, och drabba icke rätt i domen;

8. Ty alla bord åro fulla med spyor, och slemhet allestädes.

9. Hvem skal han då låra wisshet? Hvem skal han då låta förstå predikan? The afvanda af mjölken, the aftagne ifrå bröstet.

10. Ty the säga: Bjud, bjud, bjud, bjud: Bida, bida, bida, bida, här litet, ther litet.

11. Nu wål, han skal en gång med spottla läppar och med et annat tungomål tala til thetta folket,

12. Hwilla nu thetta predikadt warer: Så hafwer man ro; så wedergwicker man the trötta; så warder man stilla: och wilja dock icke höra thenna predikan.

13. Thersföre skal them och HERrans ord altfå warda: Bjud, bjud, bjud, bjud: Bida, bida, bida, bida, här litet, ther litet; at the stola gå bort, och falla tillbaka, förkroas, besnårde och fångne warda.

14. Så hörer nu HERrans ord, I bespottare, som rådande åren öfwer thetta folk som i Jerusalem är.

15. Ty I sägen: Wi hafwe gjort et förbund med döden, och förwete oss med helfwetet; när en flod kommer, skal hon intet drabba på oss; ty wi hafwe gjort oss en falskt tilflykt, och gjort oss en bedrägelig stärm.

16. Thersföre säger HERren HERren altfå: Si, jag lägger i Zion en grundsten, en präfwosten, en kostelig hörnsten, then wål grundad är: then ther tror, han skal icke försträckas.

17. Och jag skal göra domen til et rättesnöde, och rättfärdigheten til en wigt: så skal haglet drifwa then falska tilflykten bort, och watn stola föra stjärnen bort:

18. At edert förbund med döden skal löst warda, och edert förwetande med helfwetet skal icke bestå, och när en flod går fram, skal hon förtrampa eder.

19. Så snart hon framgår, skal hon taga eder bort: kommer hon om morgonen, så ster thet om morgonen: sammalunda, ehwad hon kommer dag eller natt; ty straffet allena lærer gifwa ått uppå orden.

20. Ty sången är förtrång, så at intet öfwer är, och tåcket så kort, at man måste krympa sig ther under.

21. Ty HERren skal upstå, lika som på thet berget Perazim, och wredgas,

såsom uti Gibeons dal; på thet han skal göra sitt werk på et annat sätt, och at han sitt arbete göra skal på et annat sätt.

22. Så lägger nu bort edert begabberi, på thet edra band icke stola hårdare warda; ty jag hafwer hört en förderfwelse och affortelse, then af HERRan, HERRan Zebaoth, ske skal i hela werlden.

23. Fatter med dronen, och hörer min röst; märker åt, och hörer mitt tal.

24. Plöjer, eller tråder, eller arbetar och en åkerman sin åker altid til såd?

25. Är icke så? När han hafwer gjort honom jämn, så får han thet uti årt, och kastar kummin, och får hwete och bjugg, hwart och et tit, som han thet hafwa wil, och hafra på sitt rum.

26. Alltså tuktar och them thetas Gud med straff, och lärar them.

27. Ty man tröstar icke årt med flaga, och låter man ej heller wagnshjulet gå öfwer kummin: utan årt slår man ut med en staf, och kummin med et spö.

28. Man maler thet til bröd, och man tröstar thet icke aldeles til intet, när man med wagnshjul och håstar uttröstar thet.

29. Thetta sker och af HERRan Zebaoth; ty hans råd är underligt, och han går thet härligt igenom.

29. Capitel.

We Ariel, Ariel, tu Davids lågers stad. I begån årstider, och hållen helgedagar.

2. Men jag skal tränga Ariel, så at han skal förja och jämnra sig, och wara mig en sanskyldig Ariel.

3. Ty jag skal belägga tig alt omkring, och skal tränga tig med bolwerk, och skal låta upfatta wallar omkring tig.

4. Då skal tu förnedrad warda, och tala utu jorden, och mumla med titt tal utu stoftet, at tin röst skal wara såsom en spåfärls utu jorden, och titt tal skal hwisfande wara utu stoftet.

5. Och the som tig förskingra, stola wara så många som et grant stoft, och

the tyranner så många som flygande agnar; och thet skal ganfsta hastigt ske.

6. Ty tu skal af HERRanom Zebaoth hemfödt warda med wäder, och med jordbäfning, och stort dunder med waderhvirflar och storm, och med förtärande eldslåga.

7. Men såsom en natts syn i en dröm, så stola alla the många hedningar wara, the thet strida emot Ariel, samt med all thetas hår och bolwerk och them som tränga honom.

8. Ty såsom en hungrig drömmer, at han åter; men då han upwaknar, så är hans själ ännu tom: och såsom en törstlig drömmer, at han dricker; men när han upwaknar, är han maglös och törstig: alltså stola och the många hedningar wara, som emot Zions berg strida.

9. Warber håpne och försoffade; förblindens, och warder druckne, dock icke af win: ragler, dock icke af starka drycker;

10. Ty HERRan hafwer eder instänkt en swår somns anda, och tillhäft edra ögon; edra Propheter och Förstar, samt med the Siare, hafwer han förblindat;

11. Så at allas syner stola wara eder såsom en besegrad boks ord, hwilla man får en som låsa kan, och säger: Råre, läs här uti, och han säger: Jag kan icke; ty hon är besegrad:

12. Eller, lika som man finge en, som intet låsa kunde, och sade: Råre, läs här uti, och han sade: Jag kan intet låsa.

13. Och HERRan säger: Thersföre at thetta folket nalkas mig med sin mun, och hedrar mig med sina läppar, men thetas hjerta är långt ifrå mig, och the frukta mig efter menniskors bud, som the låra;

14. Si, så wil jag och underligt handla med thetta folk, alt som underligast och sällsyntast, så at thetas wijas wisshet skal förgås, och thetas klokas förstånd skal förblindadt warda.

15. We them, som fördolde wilja wara för HERRanom, til at förskyla thetas upfåt, och hålla thetas gerningar i

mörkret, och säga: Ho ser oss? Och ho känner oss?

16. Hwi ären I så wrånge? Lika som en frukomafares ler tänkte, och et werf sade om sin måstare: Han hafwer icke gjort mig; och en potta sade til sin måstare: Han känner mig intet.

17. Nu wäl, innan en gansta liten tid skal Libanon warda en återmark, och återmarken skal för en stog råknad warda;

18. Ty på then samma tiden skola the döfwe höra bokens ord, och the blindas ögon skola se utu mörkret och skummet.

19. Och the elände skola åter hafwa glädje i HERRanom, och the fattige ibland menniskorna skola glädja sig uti Israels heliga;

20. När the tyranner en anda hafwa, och thet med the begabbare ute blifwer, och förgjorde warda alla the, som waka efter at komma wedermöda åftad;

21. Hwilka komma menniskorna til at synda genom predikan, och gå them efter, som straffa them i porten, och wika ifrå rättheten genom lögn.

22. Therefore säger HERren, som Abraham förlofat hafwer, til Jacobs hus altså: Jacob skal icke mer på stam komma, och hans anlete skal icke mer stämmas.

23. Ty när the så se theas barn, min handers werf, ibland them, skola the helga mitt namn, och skola helga then Helige i Jacob, och frukta Israels Gud.

24. Ty the som en willoanda hafwa, skola taga wid förstånd, och the pladbrare skola sig låra låta.

30. Capitel.

Ne the affällige barnen, säger HERren. The som rådflå utan mig, och utan min Anda bestydd söka, samla synd öfwer synd;

2. The som draga ned uti Egypten, och fråga intet min mun, at the skola stärka sig med Pharaos magt, och bestärma sig under Egypti skugga.

3. Ty Pharaos starkhet skal eders på

stam komma, och thet bestydd under Egypti skugga til försinädelse.

4. Theras Förstar hafwa warit i Zoan, och theas bådskap äro til Hanes komma.

5. Men the måste lifwål allesamman på stam komma öfwer thet folk som them til intet bestånd wara kan, antingen med hjelp, eller eljes til nytta, utan allenast til stam och hån.

6. Thetta år tungen öfwer the djur som draga söder åt, ther lejon och lejoninnor äro, ja, huggormar och brinnande flygande dratar, uti bedröfwelens och jammerns land: the föra theas gods på solars rygg, och theas stätt på camelers rygg, til thet folk som them intet til nytta wara kan.

7. Ty Egypten är intet, och thes hjelp är fåfång; therefore predikar jag eder ther om altså: Rahab skal sitta stilla ther til.

8. Så gad nu och strif thetta för them på en tassa, och teckna thet uti en bok, at thet må blifwa ewinnerligen och utan anda.

9. Ty thet är et ohörsamt folk, och lögnaktiga barn, som HERRans lag icke böra wilja;

10. Utan säga til Siarena: I stolen intet se; och til städarena: I stolen intet ståda öf then rätta läran; men prediker öf hufsligt, städer öf bedrägeri:

11. Wiker af wägen, öfwergefwer thenna stigen: låter Israels helige återwända när öf.

12. Therefore säger Israels Helige altså: Efter I förkastan thetta ordet, och förtrosten uppå försmådare och förförrare, och förlåten eder ther uppå;

13. Så skal thenna missgerningen wara eder, såsom en reswa på en hög mur, då han begynner remna, hwilken hastigt omkull faller och förtroffas;

14. Såsom et lerkärl sönderkroadt worde, thet man sönderkrofar, och stonar intet, til thes man ther af icke finner et stycke så stort, at man ther med kan eld taga af en eldstad, eller watn ösa utur en brunn.

15. Ty så säger HERren HERren, then Helige i Israel: Om I stilla blefwen, så worde eder hulpit; genom stillhet och hopp worden I starke; men I wiljen icke.

16. Men I saden: Nej; utan wi wilje fly til hästar: therföre stolen I flygtige warda; och uppå löpare wilje wi rida: therföre skola edra förföljare warda eder för snare.

17. Ty tusende af eder skola fly för en mans rop allena: ja, för sem stolen I fly allefammen, til thes af eder skola igenblifwa såsom et mastträ ofwan uppå et berg, och såsom et baner ofwan uppå en hög.

18. Therföre bidar HERren, at han skal wara eder nådelig, och är upstånd, at han skal förbarma sig öfwer eder; ty HERren är en Gud, som handlar med dom: wål är alla them som förbida honom.

19. Ty Zions folk skal bo i Jerusalem; ty skal icke gräta; han skal warda dig nådelig, när du ropar; han warder dig swarande, så snart han thet hörer.

20. Och HERren skal uti eder be-dröfwelse gifwa eder brödd, och watn uti eder ångest: ty han låter icke tina lärare mer bortflyga; utan tina ögon skola se tina lärare,

21. Och tina öron skola höra ordet efter dig, så sägande: Thetta är wågen; går honom, och elses hwarken på höggra handen, eller på then wånstra.

22. Och I stolen ohelga edra förfälskade afgudar och edra belätens gyldene kläder, och stolen bortkasta them såsom träck, och säga til them: Här ut.

23. Så skal han gifwa tin såd, som du på åkren sått hafwer, regn, och brödd af åkrens årswårt, och thet öfwer nog; och tin bostad skal på then tiden gå i bet på en wid gråsmark.

24. Örar och solar, ther åkren med brukas, skola blandadt korn åta, thet kastadt är med kaststafwel och wanna.

25. Och på alla stora berg och på alla stora högar skola åtskilde wat-tuströmmar gå, på then stora slag-

ningens tid, när tornen falla.

26. Och månans sten skal warda såsom solens sten, och solens sten skal warda sju resor klarare än thet nu är, på then tid då HERren förbinda skal sitt folks skada, och hela theras sår.

27. Si, HERrans namn kommer fjer-ran efter: hans wrede bränner, och är gansta swår: hans läppar äro fulla med grymhet, och hans tunga såsom en förtärande eld,

28. Och hans ande såsom en wattu-flod, then up til halsen råder, til at förströ hedningarna, til thes the om intet warda, och drifwa folken hit och tit, med et betfel uti theras mun.

29. Då stolen I sjunga, såsom på en helgedagsnatt, och fröjda eder af hjer-tat, lika som då man går med en pipa til HERrans berg, til Israels tröst.

30. Och HERren skal låta höra sin hårliga röst, at man må se hans ut-räckta arm, med wredsamtt trug, och med en förtärande eldslåga, med strå-lar, med starkt regn och med hagel.

31. Ty Åsur skal försträckt warda för HERrans röst, then honom med ris slår.

32. Ty riset skal wål drabba och bita igenom, då HERren thet öfwer them förer med trummor och harpor, och al-lestädes emot them strider.

33. Ty gropen är tilredd sedan i går; ja, hon är och Konungen tilredd, djup och wid nog: så är boningen ther inne eld och mycken wed: HERrans ande skal uptända henne, såsom en swafwel-ström.

31. Capitel.

Ne them som draga ned til Egypten efter hjälp, och förlåta sig uppå hästar, och trösta uppå wagnar, at the många äro, och uppå resenärer, therföre at the fast starke äro, och hålla sig icke in til then Helige i Israel, och fråga intet efter HERran.

2. Men han är wis, och låter komma olycka, och wänder icke sina ord; utan warder sig upresande emot the ondas hus, och emot the ogeringsmäns hjälp.

3. Ty Egypten är menniska, och icke Gud; och theas hästar äro födt, och icke ande; och HERren skal uträcka sin hand, så at hjälparen skal ragla, och then som hulpen warder, han skal falla, och tilhopa förgås, then ene med then andra.

4. Ty så säger HERren til mig: Lika som et lejon och et ungt lejon ryter öfwer sitt rof, så en hop med herdar ropa uppå thet, så försträcker thet intet för theas roy, och rådes intet för thet the många äro: alltså skal HERren Zebaoth fara ned til at strida på Zions berg, och uppå thes hög.

5. Och HERren Zebaoth skal bestärma Jerusalem, såsom foglar göra med wingarna, beskydda, hjälpa, ther inne wistas, och undsätta honom.

6. Wänder om, I Israels barn, I som fast afwikit hafwen.

7. Ty på then tiden skal hwar och en förkasta sina silfwer- och guldene afgudar, hwiilla eder edra händer gjort hafwa til synd.

8. Och Ågur skal falla, icke genom mans swärd; och skal förtärd warda, icke genom mennisko-swärd; och skal dock för swärd fly, och hans unga män stola stattslydige warda.

9. Och theas klippa skal, för fruktans skal, bortdraga, och hans Jörstar stola för baneret flykten gifwa, säger HERren, then i Zion en eld hafwer, och en ugn i Jerusalem.

32. Capitel.

Si, en Konung warder regerande med rättwis, och Jörstarne warda råddande, til at hålla rätten wid magt;

2. At hwar man skal vara såsom en then ther för wäder bewarad är, och såsom en then ther för sturregn stöld är, såsom wattungad på en torr plats, såsom skuggan af et stort berg uti et torrt land.

3. Och the seende ögon stola icke låta förblinda sig, och the tilhörares öron stola grant på märka,

4. Och the galne stola låra kloshet, och then stammande tungan skal får-

dig warda, och rent tala.

5. En dåre skal icke mer warda kallad en Jörste, ej heller en girig en Herre.

6. Ty en dåre talar om dårskap, och hans hjerta umgås med thet ondt är, at han skal åstadkomma strymeri, och predika om HERrans willfarelse, at han ther med the hungriga själar utswälta skal, och förmäna then törstiga drycken.

7. Ty then giriges regerande är icke utan slada; ty han finner listighet, til at förderfwa the elända med falska ord, så han then fattigas rätt tala skal.

8. Men Jörstar stola hafwa försliga tankar, och blifwa ther wid.

9. Står up, I stolta qwinnor, hör min röst: I dötrrar, som så säkra ären, fatter med dronen mitt tal.

10. Thet är på år och dag til görandes, så stolen I, som säkra ären, båfwa; ty thet warder ingen winand: så blifwer och ingen uphåmning.

11. Jörsträder eder, I stolta qwinnor: båfwer, I säkra; thet skal ske, at I stolen warda aflädda, blottade, gjordade om länderna.

12. Man skal beslaga sig om åkrar, ja, om the lustiga åkrar, och om the fruktamma wintrån.

13. Ty på mitt folks åker skal våra törne och tistel; ja, och öfwer alla glädjehus uti then glada staden.

14. Ty palatsen stola öfwergifna warda, och thet stora mantalet i staden skal förminskas, så at torn och fästn stola blifwa til ewiga kulor, och willdjur til glädje, hjordar til bet,

15. Til thes at öfwer sig utguten warder Unden af höjden: så skal råden warda til en åkermark, och åkermarken skal för en stog råknad blifwa.

16. Och rätten skal bo i öken, och rättfärdigheten blifwa på åkermarken.

17. Och rättfärdighetens frukt skal vara frid, och rättfärdighetens nytta skal vara ewig stillhet och säkerhet;

18. Så at mitt folk skal bo uti fridshus, uti trygga boningar, och i stönrolighet.

19. Men hagel skal vara nedre i flogen, och staden skal ligga lågt neder.

20. Wål eder, som sån allestädes wid watnet; ty ther mågen I låta orars och åsnors fötter gå uppå.

33. Capitel.

Men we tig, tu förstörare. Menar tu, at tu icke skal förstörd warda; och tu förstäre, smenar tu, at man icke skal förakta tig? När tu hafwer fullbordat tin förstöring, skal tu och förstörd warda; när tu hafwer fullkommat tin förstörelse, så skal man förakta tig igen.

2. HÆRe, war oss nådelig; ty efter tig bide wi: war theas arm bittida, så och vår hålsa uti bedröfwelsens tid.

3. Låt folken fly för thet stora bullret, och hedningarna förstördde warda, när tu upreser tig.

4. Iå skal man taga eder up såsom et rof, såsom man uptager gråshoppor, och såsom man bortsträmmar flogmatkar, så man öfwerfaller them.

5. HÆRen är uphöjd; ty han bor i höjden: han hafwer gjort Zion full med dom och rättfärdighet.

6. Och i tin tid skal vara trohet och magt, hålsa, wisshet, kloshet; och HÆRans fruktan skola vara hans håfwor.

7. Sj, theas bådskap ropa ute; friðens Änglar gråta bitterligen, och säga:

8. Stigarne äro öde; ingen går på wägarne mer; han håller intet förbund; han förfastar städerna, och aktar folket intet.

9. Landet står jämmerligt och ömkeligt; Libanon står skamliga förhuggen; Saron är såsom en slåt mark; och Basan och Carmel äro förlagde.

10. Nu wil jag upstå, säger HÆRen; nu wil jag uphöja mig; nu wil jag högt upkomma.

11. Med halm går I hafwande, och strå foden I; eld skal upåta eder med edert mod.

12. Ty folken skola til kall upbrände warda, såsom man afhuggit törne upständer med eld.

13. Så hörer nu, I som fjerran ären

hward jag gjort hafwer; och I som när ären, märker min starthet.

14. The syndare i Zion äro försträckt; båfwan är kommen the strytmare uppå, och the säga: Ho är ibland oss, som wid en förtärande eld bo kan? Ho är ibland oss, som wid en ewig glödd bo kan?

15. Then som wandrar uti rättfärdighet, och talar thet rätt är; then som orätt hatar och girighet, och drager sina händer ifrå, at han icke tager mutor; then som stoppar sina öron til, at han icke hörer blodstulder, och håller sina ögon til, at han intet argt ser:

16. Han skal bo i höjden; och klipporna skola vara hans fäste och beskydd; hans bröd skal warda honom gifwit; om sitt watn skal han wara wiss.

17. Tina ögon skola så se Konungen i hans härlighet; tu skal se landet utwidgadt;

18. Så at titt hjerta skal fast förundra sig, och säga: Hwar äro nu the Skriftlårde? Hwar äro Rådgifwarena? Hwar äro Cancellererne?

19. Ther til skal tu intet se thet starcka folket, thet folk af djupt mål, them man intet förnimma kan, och af outtydeliga tungomål, them man icke förstå kan.

20. Se Zion, vår högtidsstad: tina ögon skola så se Jerusalem, en härlig boning, et tabernakel, thet icke bortfördt warder, hwilkets pålar skola aldrig uptagne warda, och hwilkets tåg aldrig skola sönderflitna warda.

21. Ty HÆRen skal vara ther mågtig när oss; och skola ther vara wida wattugrafwar, så at intet röderskepp kan fara ther öfwer, ej heller några gallejor tit skeppa.

22. Ty HÆRen är vår domare; HÆRen är vår mästare; HÆRen är vår Konung; han hjälper oss.

23. Låt them sätta på tågen; the skola litwål intet hålla: alltså skola the ej heller utflå theas segel på masten: så skal mycket kosteligt byte utdeladt

warda, så at the halte och röfwa skola.

24. Och ingen inbyggare skal säga: Jag är swag; ty folket, som ther uti bor, skal hafwa syndernas förlåtelse.

34. Capitel.

Kommer, I hedningar, och hörer; I folk, after uppå; jorden höre til, och hwad ther inne är, werldens krets med sin wårt.

2. Ty HERren är wred uppå alla hedningar, och förtörnad uppå alla theras härar: han skal gifwa them til spillo, och öfwerantwarda them til slagning.

3. Theras slagne skola bortkastade warda, at stanken af theras kroppar skal upgå, och bergen flyta i theras blod.

4. Och all himmelens här skal föruttna; och himmelen skal warda sammanlagd såsom et bref; och all hans här skal förfalna, såsom et löf förfalnar på wintrån, och såsom et torrt löf på skonatrån.

5. Ty mitt swärd är drucket i himmelen; och si, thet skal fara ned på Edom, och öfwer thet spillogifna folket til straff.

6. HERrans swärd är fullt med blod, och är fett af fettma, af lammblod och bockblod, af wädrars njurtalg; ty HERren håller et offer i Bozra, och en stor slagning i Edoms land.

7. The enhörningar måste och fara ned med them, och stutarne med the gödda oxar; ty theras land måste drucket warda af blod, och theras jord fet warda af fettma.

8. Ty thet är HERrans hämnedagar, och et wedergällnings år, til at hämnas Zion.

9. Då skola thes bäckar warda til tjära, och thes jord til swafwel; ja, thes land skal warda til brinnande tjära,

10. Then hwarken dag eller natt utslöckna skal; utan ewinnerligen skal röf upgå ther af, och thet skal öde blifwa utan anda, så at ingen skal gå ther igenom i ewig tid;

11. Utan röddromar och usfwar skola hafwa thet inne; nattugglor och korpar

skola ther bo; ty han skal draga et snöre ther öfwer, at thet skal öde warda, och et murlod, at thet skal tomt blifwa;

12. Så at thes Herrar skola beta Herrar utan land, och alle thes Förstar få en anda.

13. Och skola törnen våra uti thes palats, någlor och tistlar uti thes borgar; och thet skal warda en drakaboning och bete för struttar.

14. Då skola ther troll och spöken löpa hwar om annan, och en gast skal möta then andra: elswor skola och hafwa ther herberge, och finna ther ro.

15. Ufwen skal och hafwa ther sitt näste, och wärpa ther, ligga ther, och utsläcka ther, under thes slugga, och glädor skola komma ther tilsammans.

16. Söker nu uti HERrans bok, och läser; icke et af thesa stycken skal sela; man skal ej sakna ther af antingen et eller annat; ty han är then ther igenom min mun bjuder, och hans Ande är then thet tilhopa hämtar.

17. Han kastar lott öfwer them, och hans hand delar ut måttet ibland them, at the skola hafwa ther arfwe: del inne ewinnerligen, och blifwa ther uti utan anda.

35. Capitel.

Men öken och ödemarken skal lustig warda, och willmarken skal glädjas, och blomstras såsom en lilja.

2. Hon skal blomstras och fröjdas i all lust och glädje; ty Libanons härlighet är henne gifwen, Carnels och Sarens skönhet: the se HERrans härlighet, vår Guds Majestät.

3. Stärker the trötta händer, och wedergwicker the magtlösa knän.

4. Säger til the förtwiflade hjertan: Warer wid godt mod; frukter eder intet; si, eder Gud, som wedergäller, han kommer til at hämnas, och skal hjälpa eder.

5. Då skola the blindas ögon upslåna warda, och the döfwas öron skola öppnade warda.

6. Då skola the halte springa såsom en hjort, och the dummas tunga skal

läffjunga; ty wathn skola flyta i öken hit och tit, och strömmar i willmarken.

7. Och ther tilförene hafwer torrt warit, ther skola dammar wara; och ther watnlöst hafwer warit, ther skola rinnande källor wara; ther tilförene ormar legat hafwa, ther skal gräs, rör och säf stå.

8. Och ther skal wara en stig och wåg, hwilken then heliga wägen beta skal, så at ingen oren skal gå ther uppå; och then samme skal wara för them, at man ther uppå gå skal, så at oc the säwitste icke behöfwa ther wilje fara.

9. Ther skal intet lejon wara, och intet riswande djur tråda ther uppå, eller ther funnit warda; utan man skal gå ther fri och säker.

10. Och HERRans förlostste skola igenkomma, och komma til Zion med glädje; ewig fröjd skal wara öfwer thes hufwud; lust och glädje skola the få; och wärk och suckan måste bortgå.

36. Capitel.

Och thet begaf sig uti fjortonde året Konungs Hiftia, drog Konungen af Assyrien, Sanherib, up emot alla Juda fasta städer, och wann them.

2. Och Konungen af Assyrien sände RabSake ifrå Lachis til Jerusalem, til Konung Hiftia, med stor magt: och han trädde fram til watturännelen af öfra dammen, på then wägen wid klädefårgarens åter.

3. Och gingo ut til honom Eliakim Hiftia son, hofmåstaren, och Sebna, skrifwaren, och Joah Asaphs son, Cancelleren.

4. Och RabSake sade til them: Såger dock Hiftia: Så säger then store Konungen, Konungen i Assyrien: Hwad är thet för en tröst, ther tu förlåter mig uppå?

5. Jag giffar wäl, at tu låter mig tneka, at tu ännu råd och kraft hafwer til at strida: uppå hwem förlåter du mig då, at du äst mig affällig worden?

6. Förlåter du mig uppå then sönderbrutna rörfastren Egypten, hwilken, då man stödder sig wid honom, går han honom up i handen, och genomstinger henne: altså gör Pharao, Konungen uti Egypten mot alla them som förlåta sig uppå honom.

7. Om du wil säga mig: Wi förlåte oss uppå HERran vår Gud; är nu icke han then, hwilkens höjder och altaren Hiftia bortkastat hafwer, och sagt til Juda och Jerusalem: För thetta altaret stolen I tilbjudja?

8. Nu wäl, tag thet före med min HERre, Konungen i Assyrien; jag wil få dig tu tusende hästar; låt se om du kan när dig åstadkomma them som rida ther uppå.

9. Huru wil du då blifwa för en höfritsman, then en af min Herres ringaste tjenare är? Och du förlåter mig uppå Egypten, för wagnars och resenärers stul.

10. Ther til, menar du, at jag utan HERran hit updragen är uti landet, til at förderfwa thet? Ja, HERren sade til mig: Drag up i thetta land, och förderfwa thet.

11. Men Eliakim och Sebna och Joah sade til RabSake: Räre, tala med tina tjenare på Syrisk; ty wi förstå thet wäl, och tala icke på Judiska med oss för folkets dron, som på muren är.

12. Då sade RabSake: Menar du, at min Herre hafwer sändt mig til tin Herre, eller til mig, at tala thessa orden, och icke mycket mer til the män, som på muren sitta, at the med eder stola äta sin egen drack, och dricka af sitt eget wathn?

13. Och RabSake stod och ropade högt på Judiska, och sade: Hörer then stora Konungens ord, Konungens i Assyrien.

14. Så säger Konungen: Låter icke Hiftia bedraga eder; ty han kan intet frälssa eder.

15. Och låter icke Hiftia förtrösta eder uppå HERran, at han säger: HERren skal hjälpa oss; och thenna staden skal icke gifwen warda uti Konungens hand af Assyrien.

16. Hörer Hiftia intet; ty så säger Konungen af Assyrien: Hörer mig til wiljes, och går til mig ut, så stolen I hwar och en äta af sitt wintrå och af sitt fikonatrå, och dricka af sin brunn,

17. Til thes jag kommer och hämtar eder uti et land, sådant som edert land är; et land, ther korn och win uti år, et land, ther brödd och wingårdar uti åro.

18. Låter icke Hiftia bedraga eder, at han säger: HERren skal förlofa oss. Hafwa och hedningarnas gudar hwar friat sitt land ifrå Konungens hand af Assyrien?

19. Hwar åro the gudar i Hamath och Arphad? Hwar åro the gudar i Sepharvaim? Hafwa the och friat Samarien utu min hand?

20. Hvilken af alla thesa lands gudar hafwer hulptit sitt land utu min hand, at HERren skulle frälssa Jerusalem för min hand?

21. Men the tego stilla, och svarade honom intet; ty Konungen hade budit och sagt: Svarer honom intet.

22. Då kommo Eliakim Hiftia son, hofmästaren, och Sebna, strifwaren, och Joah Afaphs son, Cancelleren, med sönderfäna kläder, och gäfwro honom tillkänna RabSakes ord.

37. Capitel.

Då nu Konung Hiftia thetta hörde, ref han sina kläder sonder, och svepte en säck omkring sig, och gick in uti HERrans hus,

2. Och sände Eliakim, hofmästaren, och Sebna, strifwaren, med the äldsta Presterna, omsvepta med säckar, til Propheten Esaia Amoz son,

3. At the skulle säga til honom: Så säger Hiftia: Thetta är en bedröfwelset, straffs och försmädelses dag, och går såsom när barnen åro komne til föddelsen, och ingen magt är til at föda.

4. O! at dock HERren tin Gud wille höra RabSakes ord, hvilken hans Herre, Konungen i Assyrien, utsände til at försmåda lefwande Gud, och til at håda med sådana ord som HERren tin Gud hört hafwer; och at tu wille

uphåfwa en bön för the öfwerblifna, som ännu för handen åro.

5. Och Konung Hiftia tjenare kommo til Esaia.

6. Men Esaia sade til them: Så säger til eder Herre: HERren säger alltså: Fruktat mig intet för the ord som tu hört hafwer, med hvilka Konungens tjenare af Assyrien mig försmådat hafwa.

7. Si, jag skal göra honom et annat mod, och han skal något få höra, ther af han skal igen hemfara i sitt land; och jag skal fälla honom med swärd uti hans land.

8. Men då RabSake igen kom, fann han Konungen af Assyrien stridande emot Libna; ty han hade hört, at han war ifrå Lachis dragen.

9. Förtty et rykte kom ifrå Thirhaka, the Ethiopers Konung, sågande: Han är utdragen emot mig til at strida. Då han nu thetta hörde, sände han bud til Hiftia, och lät säga honom:

10. Såger Hiftia, Juda Konung, alltså: Låt icke tin Gud bedraga mig, then tu förlåter mig uppå, och säger: Jerusalem skal icke gisfwit warda uti Konungens hand af Assyrien.

11. Si, tu hafwer hört hwad the Konungar af Assyrien alla land gjort hafwa, och förderfwat them; och tu skulle friad warda?

12. Hafwa och hedningarnas gudar undfått the land som mina fäder förderfwat hafwa? Såsom är Gofan, Haran, Rezech och Edens barn i Thelabaz.

13. Hwar är Konungen i Hamath, och Konungen i Arphad, och Konungen i then staden Sepharvaim, Heva och Iva?

14. Och då Hiftia hade undfått brefwet af båden, och läst thet, gick han up uti HERrans hus, och höll thet fram för HERranom.

15. Och Hiftia bad til HERran, och sade:

16. HERre Zebaoth, tu Israels Gud, som öfwer Cherubim fitter, tu äst allena Gud öfwer alla Konungariken på jorden; tu hafwer gjort himmel och jord.

17. HERR, nederböj tina öron, och hör; HERR, låt up tina ögon, och se; hör dock alla Sanheribs ord, som han utsändt hafwer til at försmåda lefwande Gud.

18. Sant är thet, HERR, Konungarne i Assyrien hafwa öde gjort alla Konungariken med theras land;

19. Och hafwa fastat theras gudar uti eld; ty the woro icke gudar, utan mennisko-händers werk, trä och sten; the äro förgjorde.

20. Men nu, HERR, vår Gud, hjälp oss ifrå hans hand, på thet at alla Konungariken på jorden måga förnimma, at tu äst HERR allena.

21. Så sände Esaia Amos son til Hiftia, och låt säga honom: Så säger HERREN Israels Gud, om thet tu mig bedit hafwer om Konung Sanherib af Assyrien:

22. Så är thetta thet HERREN om honom säger: Jungfrun, dottren Zion, föraktar dig, och bespottar dig, och dottren Jerusalem rister hufvudet efter dig.

23. Hvem hafwer tu förhådat och försmådat? Öfwer hvem hafwer tu uphåfwit rösten? Tu hafwer uphåfwit tina ögon emot then Helige i Israel.

24. Genom tina tjenare hafwer tu försmådat HERREN, och säger: Genom mina många wagnar är jag updragen uppå bergshöjderna wid Libanons sida, och hafwer affuggit hans höga cedertrån, med the utförade furutrån, och är kommen öfwer höjden in til åndan på thenna stogen på landet.

25. Jag hafwer grafwit och druckit watnet, och mitt fotbjelle hafwer uttorlat alla förvarade watin.

26. Men hafwer tu icke hört, at jag i förtiden alltså gjort, och af ålder så handlat hafwer, och gör theslikes så ännu, at fasta släder förstöbras uti stenhopar,

27. Och theras inbyggare förswagade och förtwiflade warda, och på flam komma, och warda såsom gräs på marken och en grön ört, såsom hö på taken, hwilket borttorkas förr än thet mogit warder?

28. Men jag kanner tin boning wäl, titt uttåg och intåg och titt rasande emot mig.

29. Efter tu nu rasar emot mig, och titt högmot är kommit up för mina öron, stal jag sätta dig en ring i tin nåsa, och ett bespel i tin mun, och stal föra dig then wägen hem igen, then tu kommen äst.

30. Och thetta stal wara dig för et tecken: Ät i thetta året hwad förtrampadt är; uti thet andra året hwad sjelft växer; uti tredje året sår och upflärer, planterer wingårdar, och äter theras frukt.

31. Ty the frälste af Juda hus, och the öfwerblifne, skola åter rota sig nedan til, och öfwan til bära frukt.

32. Ty utaf Jerusalem skola ännu utgå the som qwarblifne äro, och the frälste utaf Zions berg: thetta stal HERrans Zebaoths nitålskan göra.

33. Therefore säger HERREN om Konungen af Assyrien alltså: Han stal icke komma in uti thenna staden, och stal ej heller sjuta ther en pil in, och icke en stöld komma therför, och stal han ingen stans göra ther omkring;

34. Utan stal wända then wägen om igen, som han kommen är, så at han uti thenna staden intet kommer, säger HERREN.

35. Ty jag wil beskydda thenna staden, så at jag stal uthjelpa honom, för min skul, och för min tjenare Davids skul.

36. Så for en HERrans ängel ut, och slog uti thet Assyriska lägret hundrade fem och åttatiosende män; och så the om morgonen bittida upstodo, si, så låg ther allt fullt med döda kroppar.

37. Och Konungen af Assyrien, Sanherib, bröt up, drog sina fårde, och wände om hem igen, och blef i Nineve.

38. Och thet begaf sig, at så han tilbädd uti sin guds Nisrochs hus, slogo honom hans söner Adrammelech och Sarszer med swärd, och flydde in uti thet landet Ararat; och hans son Esarhaddon wardt Konung i hans stad.

38. Capitel.

På then tiden wardt Hiftia dödsstjuf. Och Propheten Esaia Amoz son kom til honom, och sade til honom: Så säger HERren: Beställ om ditt hus; ty tu måste dö och icke wid lif blifwa.

2. Då wände Hiftia sitt ansikte til wäggen, och bad til HERren,

3. Och sade: Tänk dock, HERre, huru jag för dig wandrat hafwer uti sanning, med fullkomligt hjerta, och hafwer gjort hwad dig hafwer täckt warit; och Hiftia gret bitterligen.

4. Då kom HERrans ord til Esaia, och sade:

5. Gå bort och såg Hiftia: Så säger HERren, tin faders Davids Gud: Jag hafwer hört tin bön, och sett tina tårar; si, jag wil ännu föröka tina dagar femton år,

6. Och skal fria dig, med thenna staden, utu Konungens hand af Assyrien; ty jag wil wäl bestärma thenna staden.

7. Och haf thetta för et teken af HERranom, at HERren thetta göra skal, som han sagt hafwer:

8. Si, jag wil tillbaka draga stuggan på Ahas säjare tio strek, them han öfwerlupit hafwer, så at solen skal gå tillbaka tio strek, them hon på säjaren öfwerlupit hafwer.

9. Thetta år Hiftia strift, Juda Konungs, då han hade krank warit, och war helbregda worden af sin krankhet.

10. Jag sade: Nu måste jag fara til dödsfens portar, förr än jag thet mig förmodade, och då jag tänkte ännu längre lefwa.

11. Jag sade: Nu måste jag icke mer se HERran, ja, HERran uti the lefwandes land; nu måste jag icke mer se mennistor när them som therås tid utlefwa.

12. Min tid är borta, och ifrå mig tagen, såsom en herdes hydda; och jag står mitt lif tvärt af, såsom en wäfware; han sliter mig sonder såsom en flen tråd; ty lyftar dagen för mig förr än aftonen kommer.

13. Jag tänkte: Mätte jag dock lefwa

til morgonen; men han sonderbröt mig i alla mina ben, såsom et lejon; ty tu lyftar dagen för mig förr än aftonen kommer.

14. Jag låt såsom en trana och en swala, och knurlade såsom en duftwa; mina ögon wille mig brista. HERre, jag lider nöd; lisa mig.

15. O! huru wil jag gladeligen tala, efter han mig tillsagt hafwer, och gör thet och; therföre wil jag i alla mina lifsdagar tacka för thenna min själs bedröfvelse.

16. HERre, ther af lefwer man, och min andas lif står altsammans ther uti; ty tu låt mig somna, och gjorde mig lefwande.

17. Si, om tröst war mig stor ångslan: men tu låt mig wårda om min själ ganska hjerteligen, at hon icke förderfwas skulle; ty tu kastade alla mina synder bakom mig.

18. Ty grafwen läfwar mig intet; så prisar mig icke heller döden, och the som uti groppen fara, wänta intet efter tin sanning.

19. Utan allena the som lefwa, läfwa mig, såsom och jag nu gör. Fadren skal lära barnen tin sanning.

20. HERre, hjelp mig, så wilje wi sjunga mina wisor så länge wi lefwe uti HERrans hus.

21. Och Esaia bad, at man skulle taga et plåster af fiskon och lägga uppå hans böld, at han måtte helbregda warba.

22. Men Hiftia sade: Hwilket teken är thetta, at jag up til HERrans hus gå skal?

39. Capitel.

På then tiden sände Merodach Baladan, Baladans son, Konungen i Babel, bref och skänker til Hiftia; ty han hade hört, at han hade warit sjuk, och war helbregda worden igen.

2. Då fröjdade sig Hiftia, och wiste them fataburen, silfwer och guld, speceri, kostelig saltwa, och alla sina tyghus, och all then stätt som han hade: ingen ting war, som Hiftia them icke wiste i sitt hus och i sitt wäld.

3. Då kom Propheten Esaia til Konung Hiftia, och sade til honom: Hwad säga theße männerne? Och hwadan komma the till tig? Hiftia sade: The komma fjerran efter til mig, nemligen ifrån Babel.

4. Men han sade: Hwad hafwa the sett uti titt hus? Hiftia sade: Allt thet i mitt hus är, hafwa the sett, och intet är i mina häfwor, thet jag them icke wist hafwer.

5. Och Esaia sade til Hiftia: Hör HERrans Zebaoth's ord:

6. Si, then tid kommer, at allt thet uti titt hus är, och hwad tina fåder församlat hafwa in til thenna dag, skal til Babel bortfördt warda, så at intet skal qwar blifwa, säger HERren.

7. Ther til stola the taga tina barn, som af tig komma stola, och tu födanne warder; och the måste wara kamrerare i Konungens gård i Babel.

8. Och Hiftia sade til Esaia: HERrans ord är godt, thet tu talar; och sade: Ware dock frid och trohet i mina dagar.

40. Capitel.

Tröster, tröster mitt folk, säger eder Gud.

2. Taler ljusligt med Jerusalem, och prediker för thet, at thes tid är fullbordad; ty thes misgärning är förlåten: ty thet hafwer fått dubbelt af HERrans hand för alla sina synder.

3. En predikares röst är i öknen: Bereder HERranom väg; görer en jämn stig på marken för vår Gud.

4. Alla dalar stola uphöjde warda, och alla berg och högar stola förnedrade warda, och thet osämnt är skal jämnas, och thet oflått är skal slätt warda.

5. Ty HERrans härlighet skal uppenbarad warda; och allt kött skal tillfämnans se, at HERrans mun talar.

6. En röst säger: Predika. Och han sade: Hwad skal jag predika? Allt kött är hö, och all thes godhet är såsom et blomster på marken.

7. Hdet torkas bort, blomstret förwiß-

nar; ty HERrans ande blåser ther på; ja, folket är hdet.

8. Hdet torkas bort, blomstret förwißnar; men vår Guds ord blifwer ewinnerligen.

9. Zion, tu som predikar, stig up på et högt berg; Jerusalem, tu som predikar, huf up tin röst med magt; huf up, och frukta tig intet; såg Juda står: Si, thet är eder Gud.

10. Ty si, HERren HERren kommer måldeligen; och hans arm skal warda rådande: si, hans arbete och hans gerning skal icke wara utan frukt.

11. Han skal föda sin hjord, såsom en herde; han skal församla lammen i sin famn, och bära them i sitt stöte, och fodra the lammidigra.

12. Ho mäter watnet med handen, och fattar himmelen med sin span, och begriper jorden med tre fingers mått, och väger bergen med en wigt, och högarerna med en wåg?

13. Ho undervisar HERrans Anda, och hwad rådgifware lärar honom?

14. Hvem frågar han om råd, then honom förstånd gifwer, och lärar honom rättens wäg, och lärar honom klofhet, och wisar honom förståndets wäg?

15. Si, hedningarne äro aftade såsom en droppe, then uti åmbaret blifwer, och såsom et grand, thet i wågstålen blifwer; si, därne äro såsom et litet stoft.

16. Libanon wore alt för litet til eld, och thes djur alt för få til bränneoffer.

17. Alla hedningar äro intet för honom, och såsom platt intet aftade.

18. Wid hwem wiljen I så likna Gud? Eller hwad wiljen I göra honom för en liknelse?

19. En måstare gjuter wål et beläte, och guldsmeden förgyller thet, och gör silfwerklådor ther uppå.

20. Sammalunda, then et armt häfoffer förmår, han utväljer et trä, som icke förruttnar, och söker en kof måstare ther til, then et beläte bereder, som blifwer bestående.

21. Weten I intet? Hören I intet? Är thetta icke kungjort eder tillförene?

Hafwen I icke förstått thet af jordens begynnelse?

22. Han sitter öfver jordens krets, och the som bo ther uppå, äro såsom gräsöppor: then ther himmelen uttänjer såsom et tunt stin, och utsträcker thet såsom et tjäll, ther man bor uti:

23. Then ther Förstarna om intet gör, och domarena på jorden förlägger,

24. Lika som therås slägte hvarthen hade plantering eller såd, eller rot i jorden; så at the bortorkas, när et wäder blåser på them, och en wäderilning förer them bort såsom agnar.

25. Wid hwem wiljen I då likna mig, then jag lif är? säger then Helige.

26. Uplyfter edra ögon åt höjden, och ser. Ho hafwer the ting skapat, och förer therås hår fram efter tal? Then som kallar them alla wid namn, hans förmåga och starka kraft är så stor, at honom icke et fela kan.

27. Hwi säger tu då, Jacob, och tu, Israel, talar: Min wäg är HERANOM förbold, och min rätt går fram om min Gud?

28. Wet tu icke, hafwer tu icke hört, at HEREN, then ewige Gud, som jordens andar skapat hafwer, warder hvarken trött eller mödad: hans förstånd är outränsakeligt.

29. Han gifwer the trötta kraft, och the magtlösa starkhet nog.

30. The ynglingar warda trötte, och upgifwas, och the starke män falla;

31. Men the som wänta efter HERAN, the få en ny kraft, så at the skola upfara med wingar såsom örnar; the skola löpa, och icke upgifwas; the skola wandra, och icke trötte warda.

41. Capitel.

Sige darne för mig, och folken stärke sig, tråde fram, och tale; låt oss gå til rätta med hwar annan.

2. Ho hafwer upwäckt then rättfärdiga östan efter? Ho kallade honom, at han gå skulle? Ho gaf hädningarna och Ronungarna för honom, at han them öfvermågtig wardt, och gaf them för hans swärd, såsom stoft, och för hans

båga, såsom förströdda agnar?

3. Och han jagade efter them, och gick thet igenom med frid, och wardt intet trött af wägen.

4. Ho werkar thet, och gör thet, och kallar alla menniskor, then ena efter then andra, alt ifrå begynnelsen? Jag, HEREN, är både then förste och then siste.

5. Då darne sågo thet, fruktade the sig, och jordens andar försträckt sig; the nalkades, och kommo fram.

6. Then ene half then andre, och sade til sin nästa: War tröst.

7. Timmermannen tog guldsmeden til sig, och gjorde bledstifworna slåta med hammaren på slådet, och sade: Thet wil wäl stå; och the fäste thet med naglar, at thet icke skulle stå ostadigt.

8. Men tu, Israel, min tjänare, Jacob, then jag utwält hafwer, tu Abraham, min wäns såd,

9. Then jag styrkt hafwer alt ifrå werldens anda, och hafwer kallat dig ifrå hennes wäldiga, och sade til dig: Du skal wara min tjänare; ty jag utkorar dig, och bortkastar dig icke.

10. Srukta dig intet; jag är med dig: wil icke af; ty jag är tin Gud: jag styrker dig; jag hjälper dig och; jag håller dig wid magt, genom min rättfärdighets höggra hand.

11. Si, alle the som dig häftte äro, stola til spott och skam warda, och blifwa såsom intet; och the män som med dig tråta, stola förås,

12. Så at tu skal fråga efter them, och icke finna them; the män som med dig tiffwa, stola warda såsom intet; och the män som emot dig strida, stola få en anda.

13. Ty jag är HEREN tin Gud, then tin höggra hand stärke, och säger til dig: Srukta dig intet; jag hjälper dig.

14. Så frukta dig nu intet, tu mass Jacob, tu fattiga hop Israel: jag hjälper dig, säger HEREN och tin Förlossare, then Helige i Israel.

15. Si, jag hafwer gjort dig til en ny skarp tröstwagn, then taggar hafwer, at tu skal trösta berg, och sönderstöta them, och göra högarna såsom stoft.

16. Du skal förströ them, at vådret skal föra them bort, och wäderilningar förstingra them: men tu skal wara glad i HERranom, och berömma tig af Israels Helige.

17. The elände och fattige söla watten, och thet är intet: theas tunga borttorfas för törst; men jag, HERren, wil höra them: jag, Israels Gud, wil icke öfwergifwa them.

18. Utan jag wil öfna wattufloder på höjderna, och källor midt på marken: jag wil göra öknen til wattusjöar, och torra landet til wattukällor.

19. Jag wil gifwa i öknen cedern, furu, myrten och oljoträn: jag wil gifwa på marken gran, bok och boxbom til hoya:

20. På thet man må se och känna och förmärka och förstå tillsammans, at HERrans hand hafwer thetta gjort, och then Helige i Israel hafwer thetta slapat.

21. Så låter eder sal komma fram, säger HERren; bärer fram thet Uppå stån, säger Konungen i Jacob.

22. Låt them tråda fram, och förkunna oss hwad tillkommande är; förkunnen oss, och prophetarer något framföre åt; låt oss afstå thet uppå med vårt hjerta, och märka huru thet här efter gå skal, eller låter oss dock höra hwad tillkommande är.

23. Förkunnen oss hwad här efter komma skal, så wilje wi märka, at I ären gudar: görer antingen godt eller ondt, så wilje wi thet om tala, och ståda tillsammans.

24. Si, I ären af intet och edert werk är och intet, och then eder utwåljer, är en styggelse.

25. Men jag upwäcker en af nordan, och han kommer östan efter: han skal predika them i mitt namn, och han skal gå öfwer the wäldiga, såsom öfwer ler, och skal trampa ler, såsom en krukmakare.

26. Ho kan något förkunna af begynnelsen, at wi måge begripa? Eller prophetera framföre åt, at wi måge säga: Du talar rätt? Men här är ingen förkunnare, ingen som något höra

låter, ingen som af eder et ord höra må.

27. Jag är then förste, som til Zion säger: Si, thet är thet; och gifwer Jerusalem predikare.

28. Men jag stådar tit; men thet är ingen: och ser ibland them; men thet är ingen rådgifware: jag frågar them; men så swara the intet.

29. Si, thet är allsammans wedermöda, och intet med theas wäsende: theas afgudar äro icke annat än ei wäder och såfånglighet.

42. Capitel.

Si, min tjenare; jag uppehåller honom; och min utkorade, i hwilken min själ wäl behagar. Jag hafwer gifwit honom min Unda; han skal låta komma rätt ibland hedningarna.

2. Han skal icke strida eller ropa, och hans röst skal man icke höra på gatorna.

3. En förbråkad rö skal han icke sonderbryta, och en rykande wela kan han icke utsläcka: han skal lära hålla rätten i sanning.

4. Han skal icke vara knorrifst eller grufwelig, på thet han skal fåtta rätt på jorden; och darne skola wänta efter hans lag.

5. Så säger HERren Gud, som himmelen slapar och utsträder, then som jorden gör, med thet thet uppå wäxer, then som folket, som thet uppå är, gifwer lif, och anda them, som gå thet uppå:

6. Jag, HERren, hafwer kallat tig i rättfärdighet, och fattat tig wid handen, och bewarat tig, och hafwer gifwit tig til et förbund i folket, hedningarna til et ljus;

7. At tu skal öfna the blindas ögon, och föra fångarna utu fångelsset, och the som sitta i mörkret utu fångabuset;

8. Jag, HERREN; thet är mitt namn; och jag skal icke gifwa min ära åt en annan, ej heller mitt låf åt afgudarna.

9. Si, hwad komma skal förkunna jag framföre åt, och förkunnar nya ting: förr än thet sker, låter jag eder thet höra.

10. Sjunger HERanom en ny visa; hans låf är in til werldens ändar; the som på hafvet fara, och hwad ther uti är: därne, och the som ther bo.

11. Roper högt, I öfnar och städer ther uti, samt med the byar ther Redar bor: sig fröjde the som bo på klipporna, och rope utaf bergshöjden.

12. Låter them gifwa HERanom äran, och förkunna hans låf på barna.

13. HERren warder utdragande såsom en rese; han skal upväcka nit såsom en krigsman; han skal fröjda sig, och et gny göra; han skal sina fiender öfvermågtig blifwa.

14. Jag tiger wäl til en tid, och är stilla, och håller mig; men nu wil jag ropa såsom en barnföderska; jag skal förbäda och upswälja them alla.

15. Jag skal förbäda berg och högar, och borttorka alt theas gräs, och skal göra wattuströmmarna til bar, och uttorka sjöarna.

16. Men the blinda wil jag leda på then wägen som the icke weta; jag wil föra them på the stigar som the icke känna; jag wil sätta mörkret för them til et ljus, och thet oslätt är til jämnhet; thetta wil jag göra them, och icke öfvergifwa them.

17. Men the som förlåta sig på afgudar, och såga til gutta belåten: I ären våra gudar; the stola tilbaka wända, och til skam warda.

18. Hörer, I döfwe, och ser här til, I blinde, at I mågen se.

19. Ho är så blind, som min tjenare? Och ho är så döf, som mitt bådskap, then jag sänder? Ho är så blind, som then fullkomlige, och så blind, som HERans tjenare?

20. Man predikar wäl mycket; men the hållat intet: man säger them nog; men the wilja icke hörat.

21. Litwäl wil HERren them godt, för sin rättfärdighets skul, och at han skal göra sin lag hårlig och stor.

22. Thet är et beröfwadt och skinnadt folk; the äro allesamman besnärde uti kulor, och bortgömda i fångahus; the äro wordne til rof, och ingen hjälpare

är; bestinnade, och ingen är som säger: Jä them igen.

23. Hwilkén är ibland eder, som aftar här til, märker, och hörer hwad här efter kommer?

24. Ho hafwer öfwerlemnadt Jacob til sköfing, och Israel til röfware? Hafwer icke HERren gjort thet, emot hwilkén wi syndat hafwe? ty the wille icke wandra på hans wägar, och lydde icke hans lag.

25. Thersöre hafwer han utstuddat öfwer them sin wredes grymhét och en krigsmagt, och hafwer upståndt them alt omkring; men the åttade thet intet: han fängde uppå them; men the lade thet intet uppå hjertat.

43. Capitel.

Och nu, säger HERren, then tig slapat hafwer, Jacob, och then tig gjort hafwer, Israel? Srukta tig intet; ty jag hafwer förloftat dig: jag hafwer kallat dig wid ditt namn; tu äst min.

2. Ty om tu går igenom watn, wil jag wara när dig, at strömmarne icke skola dränka dig; och om tu går uti elden, skal tu intet bränna dig, och lågan skal intet bita uppå dig.

3. Ty jag är HERren tin Gud, then Helige i Israel, tin frälsare: jag hafwer gifwit Egypten, Ethiopien och Seba til försoning i tin stad.

4. Efter tu så dyr för mina ögon åttad äst, måste tu och hårlig wara, och jag hafwer dig lär: thersöre gifwer jag menniskor uti tin stad, och folk för tin själ.

5. Så srukta dig nu intet; ty jag är när dig: jag wil låta komma tin såd öftan efter, och wil församla dig wästan efter;

6. Och skal säga til norr: Gif; och til söder: Sörhåll icke: haf mina söner hit ifrå fjerran, och mina döttrar ifrå werldens ända,

7. Alla them som med mitt namn nämnde äro, nemligen, them jag slapat hafwer til min hårlighet, tilredt them, och gjort them.

8. Låt thet blinda folket framtråda,

som dock ögon hafwer, och the döfwa, som dock öron hafwa.

9. Låt alla hedningar tilhopa komma, och folken församla sig: hwilken är ibland them som thetta förkunna kan och låta oss höra framföre åt hwad som ste skal? Låt them hafwa thetas witten fram, och bewisat, så får man hörd och säga: Thet är sanningen.

10. Men I ären mina witten, säger HERren, och mina tjenare, them jag utwalt hafwer; på thet I stolen weta, och tro mig, och förstå, at jag äret: före mig är ingen gud gjord; så warder och ingen efter mig.

11. Jag, Jag är HERren; och utan mig är ingen Stålfare.

12. Jag hafwer förkunnat thet, och hafwer theslikes hulptit, och hafwer eder thet säga lättit, och ingen främmande Gud är ibland eder. I ären mina witten, säger HERren; så är jag Gud.

13. Och är jag förr än någon dag war; och ingen är then, som utu min hand frälsta kan: jag werkar; ho wil afwända thet?

14. Så säger HERren, eder förlofare, then Helige i Israhel: För eder skul hafwer jag til Babel sändt, och hafwer nederlagit alla bommar, och jagat the förjande Chaldeer til stepps.

15. Jag är HERren, eder Helige, som Israhel slapat hafwer, eder Konung.

16. Så säger HERren, som en wåg gdr i hafwet, och en slig i starkt watin;

17. Then ther utförer wagn och häst, här och magt, så at the i en hop ligga, och intet upstå, at the utslodna, såsom en weke utslodnar:

18. Tänker icke uppå thet gamla, och alter icke uppå thet förr warit hafwer;

19. Ty si, jag wil göra en ny ting. Rätt nu skal thet uppå, at I stolen förnimma, at jag gdr en wåg i öfnen, och wattuströmmar uti ödemarken:

20. At djuren på marken skola prisa mig, drakar och strutsar; ty jag wil gifwa watin uti öfnen, och strömmar uti ödemarken, til at gifwa mitt folk, mina utkorade, dricka.

21. Thetta folket hafwer jag tillredt

mig; thet skal förtälja min pris.

22. Icke at tu, Jacob, hafwer kallat mig, eller at tu, Israhel, hafwer arbetat om mig.

23. Icke hafwer tu framburit mig titt bränneoffers får, eller hedrat mig med titt offer; jag hafwer icke haft lust til tin tjänst i spioffer; jag hafwer ej heller lust af titt arbete uti rökelse.

24. Mig hafwer tu icke köpt Galmos för penningar; mig hafwer tu icke fyllt med tin offers fettma: ja, mig hafwer tu arbete gjort uti tina synder, och gjort mig möda uti tina misgjerningar.

25. Jag, Jag utstryker tin öfverträdelse, för min skul, och kommer tina synder intet ihog.

26. Drag mig til minnes; låt oss gå med hwarannan til rätta; jag huru tu wil rättfärdig warda?

27. Tina såder hafwa syndat, och tina lärare hafwa misshandlat emot mig.

28. Therefore hafwer jag ohelgat helgedomens förklar, och gifwit Jacob til spillo, och Israhel til försmädelse.

44. Capitel.

Så hör nu, min tjenare Jacob, och Israhel, then jag utkorat hafwer.

2. Så säger HERren, then tig gjort och tillredt hafwer, och then tig biståndig är alt ifrå moderlifwet: Fruktat mig intet, min tjenare Jacob, och tu fromme, then jag utkorat hafwer.

3. Ty jag wil utgjuta watin uppå then törstiga, och strömmar uppå then torra: jag wil utgjuta min Andä uppå tin såd, och min wålsignelse uppå tina efterkommande,

4. At the wåra skola såsom gräs, såsom pilträ wid wattungäddar.

5. Denne skal säga: Jag är HERrans; och then andre warder nämnd med Jacobs namn; och thenne skal tilstrifwa sig HERran med sin hand, och skal med Israels namn nämnd warda.

6. Så säger HERren, Israels Konung och hans Förlofare, HERren Zebaoth: Jag är then förste, och jag är then fiste, och utan mig är ingen Gud.

7. Och ho är mig lit, then ther kallar och förkunnar och bereder mig thet; jag som folken sätter ifrå werldens begynnelse? Låt them förkunna tefn och hwar komma skal.

8. Fruktar eder intet, och warer icke försträckt. Hafwer jag icke på then tiden låtit thet höra, och förkunnat tig thet? Ty I ären mitt witne. Är någon Gud utan mig? Ingen tröst är; jag wet ju ingen.

9. The afgudamakare äro allesamman såfångliga, och thet the mycket afhålla, är intet nyttigt. The äro the ras witten, och se intet, märka och intet; therföre måste the på skam komma.

10. Ho äro the som en gud göra, och gjuta en afgud, then intet nyttigt är.

11. Si, alle the ras stallbröder komma på skam; ty the äro måltare utaf menniskor: om the alle tillsamman trädde, så måste the likwål frukta sig och på skam komma.

12. Then ene smider jernet med tång, arbetar thet i glöden, och bereder thet med hammaren, och arbetar ther uppå med all sin arms magt: liber och hunger, til thes han icke mer förmår: dricker och icke watten, til thes han wanner mågtaß.

13. Then andre timrar på trä, och måtar thet med snöre, och utmärker thet med frita, och tilhugger thet, och afsirlar thet, och gör thet til en mans beläte, såsom en dagelig menniska, then i hus bo skulle.

14. Han går ibland trån i skogen, at han skal hugga cedertrån, och taga bof och el, ja, et cederträ, thet planteradt och af regn wårt är,

15. Och duger för menniskorna til at bränna, ther af man tager til at wärma sig med, och thet man uptänder til at baka ther bröd med: af thet samma gör han en gud, och tilbeder thet: han gör en afgud ther af, och faller ther på knå före.

16. Hålfsten upbränner han i elden, och wid then andra hålfsten äter han kött; han steker en stek, och måttar sig;

wärmer sig, och säger: Huj, jag är warm worden; jag hafwer min lust af elden.

17. Men thet qwar är gör han til en gud, at thet skal wara hans afgud: ther knåfaller han före, och böjer sig före, och beder och säger: Frälsa mig; ty tu äst min gud.

18. The weta intet, och förstå intet; ty the äro förblindade, så at the ras ögon se intet, och the ras hjertan kunna intet märka;

19. Och the gå icke til sitt hjerta; ther är intet förnuft eller förstånd, at the dock tänka måtte: Jag hafwer hålfsten upbrant i elden, och hafwer på kolen bröd bakat, och stekt kött, och ätit; och skulle jag nu thet som qwar är göra til en sniggelse? Och skulle jag knåfalla för en stod?

20. Thet gifwer afsta, och tjsar hjertat, som sig ther til böjer, och kan icke fria sin själ; likwål tänker han icke: Mån icke något bedrägeri wara i min högra hand?

21. Tänk ther uppå, Jacob och Israel; ty tu äst min tjenare. Jag hafwer beredt tig, at tu skal wara min tjenare. Israel, förgåt mig icke.

22. Jag utstryker tina misgjeringar, såsom et moln, och tina synder, såsom en dimma. Wänd tig til mig; ty jag förlofar tig.

23. Sörjder eder, I himlar; ty HERren hafwer thet gjort: jubilera, tu jord, här nedre: I berg, glädjens med fröjd, skogen, och alla trån ther uti; ty HERren hafwer förlofat Jacob, och är härlig i Israel.

24. Så säger HERren, tin förlofsare, then tig af moderlifwet beredt hafwer: Jag är HERren, som alt gör, then ther utsträcker himmelen allena, och utwidgar jorden utan hjelp;

25. Then the spåmans tefn om intet gör, och gör the teknathydare galna; then the wisa tilbaka drifwer, och gör the ras konst til dårskap;

26. Men then ther stadfäst sin tjenaress ord, och fullkomnar sina bådskaps råd; then til Jerusalem säger: War

besutten, och til Juda städer: Warer byggde; och jag uprättar theas öde;

27. Jag som talar til djupet: Försvinn; och til strömmarna: Förtorkens;

28. Jag som säger til Coreß: Han är min herde, och skal fullkomna all min wilja, så at man skal säga til Jerusalemlen: War byggd, och til templet: War grundadt.

45. Capitel.

Så säger HERren til Coreß, sin Smorda, then jag wid hans höggra hand fattar, at jag skal underkufwa hedningarna för honom, och lösa Konungarna swärdet ifrå; på thet at portarne stola öpnade warba för honom, och dörrarna icke igenlåste blifwa.

2. Jag wil gå för dig, och göra backarna til jämn mark: jag wil sönder slå the koppardörrar, och sönderbryta the jernbommar:

3. Och skal gifwa dig the fördolda rikedomar och the bortgömda klenodier, på thet at du skal förnimma, at jag, HERren Israels Gud, dig wid ditt namn nämnt hafwer,

4. För Jacob, min tjenares skul, och för Israel, min utforades skul: ja, jag kallade dig wid ditt namn, och nämnde dig, då du ännu intet kände mig.

5. Jag är HERren, och eljes ingen mer: ingen Gud är utan jag: jag tilrustade dig, då du ännu intet kände mig,

6. På thet man skal förnimma, både ifrån östan och västan, at utan mig är intet: jag är HERren, och ingen mer.

7. Jag, som gör ljuset, och slapar mörkret; jag, som frid gifwer, och slapar thet onda; jag är HERren, som allt thetta gör.

8. Dryper, I himlar, ofwan efter, och styn regne rättfärdighet; jorden öpne sig, och bäre salighet; och rättfärdighet wäxre til med: jag, HERren, slapar honom.

9. We honom, som träter med sin Skapare, nemligen, frukan med krukomaakaren. Mån leret säga til krukomaakaren: Hvad gör du? Du bewisar icke dina händer på ditt werk.

10. We honom, som til fadren säger: Hwi hafwer du afstat mig? och til qvinnan: Hwi födde du?

11. Så säger HERren, then Helige i Israel, och hans måstare: Åfter teken af mig; wiser mina barn och mina händers werk til mig.

12. Jag hafwer gjort jorden, och slapat menniskorna ther uppå: jag är then, hwilkens händer himmelen utsträckt hafwa, och budit all hans hår.

13. Jag hafwer upväckt honom uti rättfärdighet, och jag skal göra alla hans wägar slåta. Han skal bygga min stad, och låta mina fångar lösa, icke för penningar eller gåfwor, säger HERren Zebaoth.

14. Så säger HERren: The Egyptiers handel, och the Ethiopiers förwärfning, och thet stora folket i Seba, stola gifwa sig under dig, och wara tine egne. The stola följa dig; uti fjättrar stola the gå, och stola nederfalla för dig, och bedja dig: ty när dig är Gud, och är eljes ingen Gud mer.

15. Sannerligen äst du en fördold Gud, du Israels Gud, frälsaren.

16. Men the afgudamakare måste allesamman med slam och hån bestå, och med hwar annan med blygd afgå.

17. Men Israel warder förlofsad genom HERren ewinnerligen, och skal icke til slam och spott warda någon tid i ewighet.

18. Ty så säger HERren, som himmelen slapat hafwer, Gud, som jorden beredt hafwer, och hafwer gjort och tilredt henne, och icke så gjort henne, at hon skulle tom wara; utan hafwer tilredt henne, at man skal bo ther uppå: Jag är HERren, och ingen mer.

19. Jag hafwer icke hemligt talat uti något mörkt rum på jorden; jag hafwer icke fåfängt sagt til Jacobs såd: Gölter mig; ty jag är HERren, som om rättfärdighet talar, och förkunnar thet rätt är.

20. Låt församla sig och tilhopa framkomma hedningarnas hjeltar, the thet intet weta, och bära theas afgudars

stockar, och bedja then gud, som them intet hjelpa kan.

21. Förtunnar och kommer hit, rådslår tillsamman. Ho hafwer thetta låtit säga af ålder, och på then tiden förtunnat thet? Hafwer icke jag, HERren, gjort thet? Och är eljes ingen Gud, utan jag; en rätt Gud och Strålfare, och ingen är, utan jag.

22. Vänder eder til mig, så warden I salige, alla werldenes åndar; ty jag är Gud, och ingen mer.

23. Jag swär wid mig sjelf, och et rättfärdighets ord går utaf min mun; thet skal thet blifwa wid, nemligen, mig skola alla knån böjas, och alla tungor swärja,

24. Och säga: Uti HERranom hafwer jag rättfärdighet och starkhet: thesse skola och komma til honom; men alla the, som honom emotslå, måste til skam warda.

25. Ty uti HERranom warden all Israels såd rättfärdigad, och skal berömma sig af honom.

46. Capitel.

Bel lutar fast, Nebo är fallen, theras afgudar äro wordne djur och öfnar til tunga, at the skola bära sig trötta af eder bördar.

2. Ja, the falla och luta allesamman, och kunna icke borthåra bördan; utan theras själ måste gå i fångelse.

3. Hörer mig, I af Jacobs hus, och alle öfwerblifne af Israels hus; I som i lif bärens, och i qwed ligen:

4. Ja, jag skal bära eder in til åldren, och in til thes I grå warden; jag skal görat; jag skal uplyfta och bära och hjelpa.

5. Wid hwem wiljen I likna mig, och wid hwem gören I mig lif? Wid hwem måten I mig, then jag lif skulle wara?

6. The slå guld utu säcken, och waga ut silfwer med wigt, och leja guldsmeden, at han gör thet en gud af, för hwilken the knåfalla och tilbäda.

7. The taga honom uppdå arlarna, och bära honom, och sätta honom på sitt rum: thet står han, och kommer intet

utaf sitt rum; ropar någon til honom, så svarar han intet, och hjelper honom intet af hans nöd.

8. På sådant tänker dock, och warer faste; I öfwerträdare, går til edert hjerta.

9. Tänker uppdå thet i förtiden af ålder warit hafwer; ty jag är Gud, och ingen mer, en Gud, hwilkens like ingenstädes är.

10. Jag, som förtunnar tilförene hwad här efter komma skal, och tilförene förr än thet sker, och säger: Mitt råd blifwer ståndande, och jag gör alt thet mig täckes;

11. Jag kallat en fogel öfstan efter, och en man, som mina anslag fullkommar, af fjerran land; hwad jag säger, thet låter jag ske; hwad jag tänker, thet gör jag och.

12. Hörer mig, I stolthjertade, I som långt ären ifrån rättfärdigheten:

13. Jag hafwer låtit min rättfärdighet när komma; hon är icke långt borta, och min salighet dröjer icke; ty jag wil gifwa salighet i Zion, och min hårlighet i Israel.

47. Capitel.

Stig ned, Jungfru, tu dotter Babel: sätt dig i stoftet, sätt dig uppdå jorden; ty the Chalbeers dotter hafwer ingen stol mer: man skal icke mer kalla dig then stöna och lustiga.

2. Tag qwarnen, och mal mjöl; lös up tina lockar, drag af skorna, blotta benen, wada öfwer floderna,

3. At tin stam skal upptäckt, och tin blygd sedd warda: jag skal hämnas, och ingen menniska skal bedja mig thet af.

4. Thetta gör vår förlofsare, then thet heter HERren Zebaoth, then Hellige i Israel.

5. Sått dig uti thet stilla: gåck in uti mörkret, tu Chalbeers dotter; ty tu skal icke mer heta Fru öfwer Konungarikten.

6. Ty då jag på mitt folk vred war, och ohelgade min arfwedel, öfwer gaf jag them uti tin hand; men tu bewiste them ingen barmhertighet, och öfwer the gamla gjorde tu öfret alt förswårt;

7. Och tänkte: Jag är en Drottning ewinnerligen. Tu hafwer här til dags ännu icke fattat thet i hjertat, eller tänkt thet uppå huru thet skulle gå med them i framtiden.

8. Så hør nu thetta, tu som i wållust lefwer, och så säker sitter, och säger i titt hjerta: Jag året, och ingen mer; jag blifwer icke enka eller ofruktfam.

9. Wåda thessa stycken stola tig hastigt öfwergå på en dag, at tu barnlös och enka blifwa skal; ja, fullkomligt stola the öfwer tig komma, för tina många trollkarlars skul, och för tina beswärjares skul, af hwilka en stor hop når tig år.

10. Ly tu hafwer förlåtit tig uppå tin ondska, så du tänkte: Man ser mig intet. Tin wißhet och konst hafwer förstört dig, at du säger i titt hjerta: Jag året, och ingen mer.

11. Therefore skal en olycka komma öfwer dig, så at tu icke skal weta när hon kommer, och et ofall skal falla uppå dig, thet tu icke skal försona kunna; ty med hast skal en förstöring komma öfwer dig, then tu icke förut ser.

12. Så gåd nu fram med tina beswärjare och med tina många trollkarlar, ibland hwilka tu tig ifrå tin ungdom bemödat hafwer, om tu kunde behjelpa dig, om tu kunde stärka dig.

13. Ly tu äst trött för tina många anslags skul: gånge fram, och hjelpe dig the måstare i himmelens lopp, och the stjernkikare, som efter månader räkna hwad öfwer dig komma skal.

14. Si, the äro såsom strå, hwilket elden upbränner: the kunna icke fria the: ras lif för lågan; ty ingen glöd skal blifwa, thet man må wärma sig wid, eller eld, thet man wid sitta kan.

15. Alltså äro the, under hwilka tu tig bemödat hafwer, tine köpmän, af tin ungdom; hwar och en warder gående sin gång hit och tit, och tu hafwer ingen hjälpare.

48. Capitel.

Hör thetta, I af Jacobs hus, I som nämnens af Israels namn, och af Juda wain slutne ären, I som

swärjen wid HERrans namn, och ihog: kommen Israels Gud, dock icke i sanningen eller rättfärdigheten.

2. Ly the nämna sig af then heliga staden, och trösta uppå Israels Gud, som kallas HERren Zebaoth.

3. Jag hafwer tilförene förkunnat thetta tillkommande. Utaf min mun är thet gångit; och jag hafwer låtit säga thet, och gör thet också med hast, at thet kommer.

4. Ly jag wet, at tu äst hård, och titt halsbäst är en jernsena, och titt ämne är af koppar.

5. Jag hafwer förkunnat dig thet tilförene, och hafwer låtit säga dig thet förre än thet kom, på thet at tu icke skulle säga: Min afgud gör thet, och mitt beläte, och min afgud hafwer thet befallt.

6. All thetta hørde och såg tu, och hafwer dock icke förkunnat thet; ty jag hafwer tilförene låtit säga dig nya och förbolda ting, them tu icke wiste.

7. Men nu är thet skapadt, och icke på then tiden; och tu hafwer icke hört thet af en dag tilförene, på thet tu icke skulle säga: Si, thet wiste jag wäl.

8. Ly tu hørde thet intet, och wiste thet och intet, och titt öra war på then tiden icke öpnadt: men jag wiste wäl, at tu skulle förastat, och tu äst en öfwerträdare kallad all ifrå moderlifwet.

9. Therefore är jag för mitt namns skul långmodig, och för min pris skul wil jag, dig til nytta, hålla tillbaka, at tu icke skal utrotad warda.

10. Si, jag wil bepröfwa dig, men icke såsom silfwer; utan jag wil göra dig utkorad uti bedröfwelsens ugn.

11. För min skul, ja, för min skul, wil jag görat, på thet jag icke skal försmådad warda; ty jag wil icke gifwa min ära en annan.

12. Hör mig, Jacob, och tu Israel, min kallade: Jag året; jag är then förste, jag är then sifte.

13. Min hand hafwer grundat jorden, och min högra hand hafwer emspannat himmelen: hwad jag kallar, thet står strax redo.

14. Församler eder alle, och hörer; hwilken är ibland thesa, som thetta förkunna kan? HERren älskar honom; therefore skal han bewisa sin wilja på Babel, och sin arm på the Chaldeer.

15. Jag, ja, jag hafwer sagt thet; jag hafwer kallat honom; jag wil och låta honom komma; och hans wåg skal honom lycka.

16. Går hit til mig, och hör thetta: Jag hafwer tilldrene icke hemligt talat; ifrå then tiden, då thet taladt wardt, är jag ther; och nu sänder mig HERren HERren och hans Ande.

17. Så säger HERren, tin förlofsare, then Helige i Israel: Jag är HERren tin Gud, then dig lærer hwad nyttigt är, och leder dig på then wägen som du går.

18. O! at du willeakta uppå mina bud; så skulle tin frid wara såsom en wattuström, och tin rättfärdighet såsom hafvens wåg:

19. Och tin såd skulle warda såsom sand, och tin lifsfrukt såsom hans små stenar; hwilkas namn icke skulle utrotadt warda, eller utstrukt för mig.

20. Går ut af Babel, flyr ifrå the Chaldeer med glad röst, förkunnen, och låter the höra, förer thet ut allt in til werldens anda; säger: HERren hafwer förlofat sin tjenare Jacob.

21. The hade ingen törst, då han ledde them i öfnen; han låt them watn flyta ut af bergsklippan; han lög bergsklippan, och ther rann ut watn.

22. Men the ogudaktige, säger HERren, hafwa ingen frid.

49. Capitel.

Hörer mig, I dar och I folk som fierran ären; gifwer allt här uppå: HERren hafwer kallat mig af moderlifwet; han hafwer tänkt uppå mitt namn medan jag ännu i moderlifwet war;

2. Och hafwer gjort min mun såsom et skarpt swärd; han hafwer öfwerstykt mig med sin hands slugga; han hafwer gjort mig til en blatt

pil, och stungit mig uti sitt koger;

3. Och säger til mig: Du äst min tjenare, Israel, genom hwilken jag wil prisad warda.

4. Men jag tänkte: Jag arbetade fåfängt; jag hafwer fåfängt och onyttigt förtärt min kraft här uppå, ändock min sal är HERrans, och mitt ämbete hörer min Gud til.

5. Och nu, säger HERren, som mig af moderlifwet til sin tjenare beredt hafwer, at jag skulle omvända Jacob til honom, på thet Israel icke skulle borta blifwa; therefore är jag hårlig för HERranom, och min Gud är min starkhet;

6. Och säger: Thet är en ringa ting, at du äst min tjenare til at uprätta Jacobs släkt, och igenföra thet förstingrade i Israel; utan jag hafwer och gjort dig til hedningarnas ljus, at du skal wara min salighet in til werldens anda.

7. Så säger HERren, Israels förlofsare, hans Helige, til the föraktade själar, til thet folk, ther man stuggelse wid hafwer, til then tjenaren, som under tyranner är: Konungar stola se och upstå, och förstar stola tillbedja, för HERrans skul, som trofast är; för then Heliges skul i Israel, then dig utkorat hafwer.

8. Thetta säger HERren: Jag hafwer bönhört dig i behaglig tid, och hafwer hulptit dig på salighetens dag, och hafwer bewarat dig, och satt dig til et förbund i folket, at du skal uprätta landet, och intaga the förderfwade arf, 9. Til at säga til the fångar: Går ut, och til them i mördret: Kommer fram; at the stola föda sig på wågarna, och hafwa theas föda på alla högar.

10. The stola hwarken hungra eller törsta; them skal ingen hetta eller solen stinga; ty theas förbarmare skal föra them, och leda them til wattuållor.

11. Jag skal göra alla mina berg til wågar, och mina stigar stola trampade warda.

12. Si, these stola komma fierran ester, och si, the andre ifrå nordan, och

thessa ifrå hafwet, och the andre ifrå Sinims land.

13. Fröjder eder, I himlar, gläd dig, tu jord, låssäger, I berg, med fröjd; ty HERren hafwer hugswalat sitt folk, och förbarmat sig öfwer sina elända.

14. Men Zion säger: HERren hafwer öfvergiftit mig, HERren hafwer förgåtit mig.

15. Mån och en qvinna kunna förgåta sitt barn, så at hon icke förbarmar sig öfwer sitt lifs son? Och om hon än förgåten, så wil jag dock icke förgåta dig.

16. Si, uppå händerna hafwer jag upptecknat dig: tina murar äro alltid för mig.

17. Tina upbyggare skola skynda sig; men tina nederbrytare och förstörare skola draga sig ther ifrå.

18. Lyft tina ögon up alt omkring och se: alla thessa komma församlade til dig: så sant som jag lefwer, säger HERren, tu skal med alla thessa, såsom med en skrud, uti slädd warda, och skal ther med omsvepa dig, som en brud.

19. Ty titt förödda, förstörda och förderfwade land, skal då warda dig alt för trångt at bo uti, när tina förderfware långt ifrå dig komma;

20. Så at tin ofruktshets barn skola ännu säga för tina bron: Rummet är mig för trångt; sitt åt dig, at jag må bo när dig.

21. Men tu skal säga i titt hjerta: Ho hafwer mig thessa föddt? Jag är ofruktshet, ensam, fördrifwen och utskuten: ho hafwer mig thessa upföddt? Si, jag war ensam, öfvergiftwen: hwar woro då thesse?

22. Så säger HERren HERren: Si, jag wil uplyfta min hand til hedningarna, och upresa mitt baner til folken; så skola the bära tina söner fram på armarna, och draga tina döttrar på armlarna.

23. Och Konungar skola wara tine slaffare, och thesas Sörstinnor tina ammor: the skola för dig nederfalla til jorden på ansiktet, och sleta tina fötters stof. Då skal tu förnimma,

at jag är HERren, på hwilken ingen til skam warder, som hoppas uppå mig.

24. Kan man och taga en kämpen hans rof, bort, eller kan man lösgöra en rättfärdigs fångar?

25. Ty så säger HERren: Nu skola the fångar ifrå kämpen borttagne warda, och then starkas rof löst warda; och jag skal tråta med tina trätare, och hjälpa tina barn.

26. Och jag skal spisa tina plågåre med thesas egit kött; och the skola druckne warda af sitt egit blod, såsom af sött win; och alt kött skal förnimma, at jag är HERren, tin frälsare och tin förlossare, then Mäktige i Jacob.

50. Capitel.

Så säger HERren: Hwar är eder moders stiljober, med hwilket jag eder öfvergiftit hafwer? Eller ho är min ochrare, til hwilken jag eder sålt hafwer? Si, I ären för edra synders skul sålde, och eder moder är för eder öfverträdelse skul öfvergiftwen.

2. Hwi kom jag, och ther war ingen? Jag ropade, och ingen svarade. Är min hand nu så kort worden, at hon intet förlofa kan, eller är med mig ingen kraft til at frälsa? Si, med mitt straff gör jag hafwet torrt, och gör wattuströmmarna såsom en ökn, så at thesas fislar illa lukta, för wattundds skul, och blifwa döde af törst.

3. Jag kläder himmelen med mörker, och gör hans öfvertäckelse såsom en säck.

4. HERren HERren hafwer giftit mig en lård tunga, at jag wet tala med then trötta i rättan tid; han wäcker mig hwar morgon; han wäcker mig örat, at jag hörer såsom en lärjunge.

5. HERren HERren hafwer öpnat mig örat, och jag är icke öhörsam, och går icke tillbaka.

6. Jag höll min rygg til them, som mig slog, och mina kindben til them, som mig ryckte: mitt ansikte wände jag icke bort för förnådelse och spott.

7. Ty HERren HERren hjälper mig;

therför kommer jag icke på stam; therför hafwer jag hållit mitt ansikte fram såsom en flintsten; ty jag wet, at jag icke på stam kommer.

8. Then är när, som mig rättfärdigar; ho wil tråta med mig? Låt öf tilhopa gå; ho är then som rätt hafwer emot mig? Han komme hit til mig.

9. Si HERren HERren hjälper mig: ho är then mig förböma wil? Si, the stola allesamman föräldras, såsom et kläde; mal skal upåta them.

10. Ho är then ibland eder, som fruktat HERran, then hans tjenares röst lyder? Then i mörkret wandrar, och honom skiner intet, han hoppes uppå HERrans namn; och förlåte sig uppå sin Gud.

11. Si, I alle, som uptånden en eld, wåpnade med låga, wandrer uti eder elds ljus och i lågan, som I uptåndt hafwen; thetta wedersars eder af min hand; uti wärk stolen I ligga.

51. Capitel.

Hörer mig, I som efter rättfärdighet faren, I som HERran söken: ser uppå klippan, sådan I afhuggne ären, och uppå brunnsgropen, sådan I utgrafne ären.

2. Ser uppå Abraham, eder fader, och Sara, then eder födt hafwer; ty jag kallade honom, då han ännu ensam war, och wålsignade honom, och förmerade honom.

3. Ty HERren hugswalar Zion, han tröstar all thes öde, och gör thes öde såsom lustgårdar, och thes hedmark såsom en HERrans örtegård; glädje och fröjd skal man finna ther inne, tack och låfsång.

4. Gifwer akt uppå mig, mitt folk, och hör mig, min allmoget; ty af mig skal utgå en lag, och min rätt wil jag sätta folken til ljus.

5. Ty min rättfärdighet är när; min salighet drager ut, och mina armar stola döma folken; därne förbida mig, och wakta uppå min arm.

6. Lyfter edra ögon up til himmelen, och ståder ned uppå jorden; ty him-

melen skal förgås, såsom en röf, och jorden föräldras, såsom et kläde, och the som bo ther uppå, stola dö bort, såsom thetta; men min salighet blifwer ewinnerligen, och min rättfärdighet skal icke återwända.

7. Hörer mig, I som kännen rättfärdigheten, tu folk, i hwilkets hjerta min lag är: frukter eder intet, när menniskorna försmåda eder, och gifwer eder icke, när the förhåda eder.

8. Ty mal skal upåta them, såsom et kläde, och mastar stola åta them, såsom ull; men min rättfärdighet blifwer ewinnerligen, och min salighet förutan ånda.

9. Up, up, kläd dig i starthet, tu HERrans arm; up, såsom i förtiden af ålder: åst icke tu then, som the högmödiga slagit, och draken fargat hafwer?

10. Åst icke tu then, som uttorkade hafwet, thes djupa watnet? then som gjorde hafsbotten til en wåg, så at the förloföde gingo ther igenom?

11. Alltså stola HERrans förloföde wända om, och komma til Zion med fröjd; och ewig glädje skal wara på theras hufwud; glädje och fröjd skal fatta them; sorg och sudan skal ifrå them fly.

12. Jag, jag är eder tröstare: ho åst tu då, at tu fruktat mig för menniskor, the döde dö, och för menniskobarn, hwilka såsom hö förtärde warda;

13. Och förgäter HERran, then mig gjort hafwer, then ther himmelen utsträcker, och jorden grundar? Men tu fruktat mig altid hela dagen för plågarens grymhet, då han tager til at förderfwa. Swar blef plågarens grymhet,

14. Då han måste hafa sig och löpa omkring, at han skulle lös gifwa, och the icke döde blefwo i förderfwelsen, ej heller någon brist på bröd hade?

15. Ty jag är HERren tin Gud, then ther hafwet rör, så at thes bölsor brusa: hans namn heter HERren Zebaoth.

16. Jag sätter mina ord uti tin mun, och öfvertäcker dig under mina händer: slugga, på thet jag skal plantera him-

melen, och grunda jorden, och säga til Zion: Du äst mitt folk.

17. Vakna up, vakna up, stätt up Jerusalem, tu som af HERRans hand hans grymhets kalk druckit hafwer; draggen af dwalekalken hafwer tu utdruckit, och upslidat dropparna.

18. Thet war ingen af alla the barn som hon födt hade, som henne ledde; ingen af alla the barn them hon upföddt hade, som henne wid handen tog.

19. Thessa två stycken äro tig påkomna; ho ömkade sig öfwer tig? Förstöring, skada, hunger och swärd war ther; ho skulle hugswala tig?

20. Tina barn woro försmåttade; the lågo på alla gator, såsom en besnård stogsore, fulle med wrede af HERRanom och med straff af tin Gud.

21. Thersöre hör thetta, tu elända och druckna utan win.

22. Så säger then, som råder öfwer tig, HERRen, och tin Gud, then sitt folk hämnas: Si, jag tager then dwalekalken utu tin hand, samt med draggen af min wredes kalk; tu skal icke mer dricka honom.

23. Utan jag skal få honom tina plågar i handen, the som til tin själ sade: Buga tig, at wi må gå öfwer tig, och lägg tin rygg på jorden, och som en gata, at man må löpa ther öfwer.

52. Capitel.

Stätt up, stätt up Zion; ikläd tig tin starkhet; pryddig dig härligt, tu heliga stad Jerusalem; ty här efter skal ingen oomsturen eller oren regera i dig.

2. Stätt up utu stoftet, stätt up, tu fångna Jerusalem; gör dig lös af tina halsband, tu fångna dotter Zion.

3. Ty altså säger HERRen: I åren sålde för intet; I stolen och utan penningar löste warda.

4. Ty så säger HERRen HERRen: Mitt folk drog i förstörone ned uti Egypten, på thet the skulle wara ther gäster; och Åhur hafwer gjort them öfwerwäld utan sak.

5. Men huru skal man här med bära sig åt, säger HERRen? Mitt folk war-

der förqäfwes förörddt; the som råda öfwer them, komma them til at gråta, säger HERRen; och mitt namn warder alltid dag ifrå dag försmåddt.

6. Thersöre skal mitt folk känna mitt namn på then tiden; ty si, jag wil sjelf tala.

7. O, huru ljuflige äro på bergen bådbrärens fötter, the som frid förkunna, predika godt, förkunna saligheten; the som säga til Zion: Tin Gud är Konung.

8. Tina wäktare ropa högt med the ras röst, och fröjdas tilhopa; ty man skal se med ögonen, när HERRen omwänder Zion.

9. Fröjde och glädje sig tillsammans Jerusalems öde; ty HERRen hafwer tröstat sitt folk, och förlofsat Jerusalem.

10. HERRen hafwer uppenbarat sin heliga arm för alla hedningars ögon, så at alla werldens ändar skola se vår Guds salighet.

11. Wiser, wiser, drager ut tådan, och kommer wid intet örent; går ut ifrå them; rener eder, I som HERRans tyg bären.

12. Ty I stolen icke draga ut med hast, eller wandra med flygt; ty HERRen skal draga för eder, och Israels Gud skal församla eder.

13. Si, min tjenare skal wisligt regera, och skal uphöjd och gansta högt upfatt warda;

14. Så at många skola förarga sig öfwer dig, efter hans skapnad är ledare än andra menniskors, och hans anseende än menniskors barns.

15. Men altså skal han bestänka många hedningar, at och Konungar skola hålla sin mun för honom; ty the som intet ther af förkunadt är, the skola se thet med lust, och the som intet ther af hört hafwa, the skola besinnat.

53. Capitel.

Men ho tror vår predikan, och hwem warder HERRans arm uppenbarad?

2. Ty han rinner up för honom såsom en wedja, och såsom en rot utu torr jord: han hafwer ingen skapnad eller dågelighet: wi sägo honom; men ther war ingen then skapnad, som oss kunde behaga.

3. Han war then albra föraktadaste och wanwördaste, full med wårk och krankhet: han war så föraktad, at man gömde bort aniktet för honom; therföre altade wi honom intet.

4. Sannerligen, han bar vår krankhet, och lade uppå sig vår sweda; men wi höllo honom för then, som plågad och af Gudi slagen och pint war.

5. Men han är fargad för våra misgärningars skul, och slagen för våra synders skul: nåpsten ligger uppå honom, på thet at wi skulle frid hafwa, och genom hans sår äro wi helade.

6. Wi gingo alle uti willfarelse såsom får: hwar och en såg uppå sin wåg; men HERren lastade allas våra synder uppå honom.

7. Då han nåpsti och plågad wardt, låt han icke up sin mun: såsom et lamm, thet til slagting ledes, och såsom et får, thet stilla tiger för sin klippare, och låter icke up sin mun.

8. Men han är tagen utur ångest och dom: ho kan uttala hans lifslångd? Ty han är borttryckt utaf the lefwandes land, då han för mitt folks misgärningar plågad war.

9. Och han är begrafwen såsom the ogudaktige, och död såsom en rik; ändock han ingen orätt gjort hade, ej heller något swel uti hans mun war.

10. Men HERren wille altså slå honom med krankhet: når han sitt lif til skuldoffer gifwit hafwer, så skal han få såd, och länge lefwa; och HERrans upsat skal uti hans hand framgång hafwa.

11. Therföre at hans själ arbetat hafwer, skal han få se sin lust, och nog hafwa; och genom sin kunskap skal han, min tjenare, then Rättfär-

dige, många rättfärdiga göra; ty han bår theras synder.

12. Therföre wil jag gifwa honom ganska mycket til byte; och han skal hafwa the starka til rof, therföre at han gaf sitt lif i döden, och wardt ogerningsmän lik råknad, och många synder bar, och bad för öfverträdarena.

54. Capitel.

Fröjda dig, tu ofrukt samma, tu som intet föder; gläd dig med fröjd och berömmelse, tu som intet hafwande är; ty then ensamma hafwer flera barn än then som man hafwer, säger HERren.

2. Förwidga tin paulus rum, och utsträck tapeten åt tina tjäll; spar icke, förlång tina tåg, och befäst tina påsar.

3. Ty tu skal brista ut på högtra sidan och then wånstra, och tin såd skal årfa hedningarna, och bo uti the förödda städer.

4. Srukta dig intet; ty tu skal icke til skam warda: war icke blödig; ty tu skal icke warda til blygd, utan tu skal förgåta tin jungfruboms blygd, och tin enkeboms nesa icke mer ihogkomma.

5. Ty then dig gjort hafwer, han är tin man: HERren Zebaoth är hans namn, och tin förlofsare, then helige i Israel, then hela werldens Gud kallad warder.

6. Ty HERren hafwer låtit dig vara uti thet ryktet, at tu äst såsom en öfvergifwen och af hjertat bedröfwad qwinna, och såsom en ung hustru, then bortdrifwen är, säger tin Gud.

7. Jag hafwer uti et litet ögonblick öfvergifwit dig; men med stor barmhertighet wil jag församla dig.

8. Jag hafwer, uti wredens ögonblick, som snarast gömt bort mitt ansikte för dig; men med ewig nåd wil jag förbarma mig öfwer dig, säger HERren, tin förlofsare.

9. Ty thetta skal vara mig såsom Noahs flod, då jag swor, at Noahs flod icke mer skulle gå öfwer jorden: altså hafwer jag swurit, at jag icke

skal vredgas öfwer tig, eller nåpsa tig.

10. Ty bergen skola wål wifa, och högarna falla; men min nåd skal icke wisa ifrå dig, och mitt fridsförbund skal icke förfalla, säger HERren, tin förbarmare.

11. Tu elända, öfwer hwilken alla wåder gå, och tu tröstlösa, si, jag wil lägga tina stenar såsom en pryddning, och lägga tin grundwal med saphirer;

12. Och tina fenster göra af cristal, och tina portar af rubiner, och alla tina gränser af utkorade stenar;

13. Och alla tina barn lärde af HERranom, och stor frid tina barn.

14. Tu skal genom rättfärdighet beredd warda: tu skal wara långt ifrån öfwerwåld och orätt, så at tu icke skal behöfwa frukta tig thet för; och ifrå försträckelse, ty thet skal icke nalkas tig.

15. Si, ho wil församla sig emot dig, och öfwerfalla dig, tå the församla sig utan mig.

16. Si, jag gör thet, at smeden, som upblåser kolen i elden, han gör thet et tng af, til sitt werk; ty jag gör och, at förderfwaren förgå.

17. Ty hwart och et tng, som emot dig tilredt warder, thet skal icke wål gå, och hwar och en tunga, som sig upfätter emot dig, then skal tu fördöma i dom. Thetta är HERrans tjenaresh arf, och thet rättfärdighet af mig, säger HERren.

55. Capitel.

Nu wål, alle I, som törstige ären, kommer hit til watn; och I, som icke penningar hafwen, kommer hit, köper och åter; kommer hit, och köper utan penningar och för intet både win och mjölk.

2. Hwi läggen I ut penningar, thet intet bröd är, och edert arbete, thet af I intet måtte warden? Hörer mig, och åter thet godt är, så skal eders själ fet warda i wållust.

3. Böjer edra öron hit, och kom-

mer til mig: hörer, så får eders själ lefwa; ty jag will göra med eder et ewigt förbund, nemligen, Davids wisa nåder.

4. Si, jag hafwer fatt honom til et witne i folken, til en Sörste och lärare för folken.

5. Si, tu skal kalla hedningar, them tu intet kanner; och hedningar, som intet kanna dig, skola löpa til dig, för HERrans tin Guds skul, then Helige i Israel, then dig prijar.

6. Söker HERran, medan man kan finna honom, åkaller honom, medan han är när.

7. Then ogudaktige öfvergifwe sin wåg, och syndaren sina tankar, och omwände sig til HERran, så förbarmar han sig öfwer honom, och til vår Gud; ty när honom är mycken förlåtelse.

8. Ty mina tankar äro icke edra tankar, och edra wågar äro icke mina wågar, säger HERren.

9. Utan så mycket himmelen är högre än jorden, så äro och mina wågar högre än edra wågar, och mina tankar än edra tankar.

10. Ty lika som regnet och snön faller af himmelen, och kommer icke åter tit igen, utan fuktar jorden, och gör henne fruktsam och bårande, så at hon gifwer såd til at så, och bröd til at äta:

11. Utså skal och ordet wara, som utaf min mun går: thet skal icke til mig återkomma fåfångt, utan göra thet mig tådes; och thet skal framgång hafwa uti thet jag utfänder thet.

12. Ty I skolen utgå i glädje, och i frid ledsagade warda: berg och högar skola fröjdas för eder med glädje, och alla trån på marken klappa med händerna.

13. Suru skal upwåxa för törne, och myrten för törnebuskar; och HERranom skal wara et namn och et ewigt teken, thet icke skal utrotadt warda.

56. Capitel.

Så säger HERren: Håller rätt, och görer rättfärdighet; ty min salighet är när, at hon kommer, och min rättfärdighet, at hon uppenbar warder.

2. Wål är then menniska, som theta gör, och then menniska's barn, som thet fast håller, så at hon håller Sabbathen, och icke ohelgar honom, och håller sin hand, at hon intet argt gör.

3. Och then främmande, som sig til HERren gifwit hafwer, skal icke säga: HERren warder mig affstilhande ifrå sitt folk; och then snöpte skal icke säga: Si, jag är et torrt trä.

4. Ty så säger HERren til the snöpta, som hålla mina Sabbather, och utwälja thet mig behagar, och fatta mitt förbund fast:

5. Them skal jag gifwa et rum i mitt hus och i mina murar, och et bättre namn än söner och döttrar; et ewigt namn skal jag gifwa them, thet icke förgås skal.

6. Och the främmandes barn, som sig til HERren gifwit hafwa, at the stola honom tjena, och älsta HERrens namn, på thet the stola wara hans tjenare, hwar och en som Sabbathen håller, så at han icke ohelgar honom, och håller mitt förbund fast;

7. The samma skal jag hafwa til mitt helga berg, och skal glädja them uti mitt bönehus; och theas offer och bränneoffer stola wara mig tacknemliga på mitt altare; ty mitt hus kallas et bönehus för alla folkslag.

8. HERren HERren, som the fördrifna af Israel församlar, säger: Jag wil ännu mer församla til then hopen som församlad är.

9. Alla djur på marken, kommer och åter, ja, alla djur i skogen.

10. Alla theas waktare äro blinde; the weta allelsamman intet; tyfse hundar äro the, och kunna intet straffa; äro late, ligga och sofwa gerna.

11. Men the äro starke hundar til krogen, så at the aldrig kunna måtte warda: si, herdarne weta intet för-

stånd; hwar och en ser uppå sin wäg; hwar och en girigas för sig i sitt stånd.

12. Kommer, låter och hämta win, och dricka och druckna, och wara så i morgen som i dag, och antä mycket mer.

57. Capitel.

Men then rättfärdige förgås, och ingen är som lägger thet uppå hjertat; och helige män warda bortryckte, och ingen altar ther uppå; ty the rättfärdige warda borttagne för olyckan.

2. Och the som redeligen för sig wandrat hafwa, komma til frid, och hwila uti theas kamrar.

3. Kommer här fram, I trollkonebarn, I horkarlars och horors såd.

4. Med hwem wiljen I nu hafwa eder lust? Öfwer hwem wiljen I nu gapa med munnen och råda ut tungan? Ären I icke öfwerträdelsens barn och en falsk såd,

5. I som så hete ären til afgudar under alla gröna trän, och slagten barn wid bäckarna under bergen?

6. Lätt wäsende är med the släta stenar i bäcken; the äro tin del; them utgiuter tu titt drickoffer, så tu spisoffer offerar; skulle jag ther til lust hafwa?

7. Du gör tin sång på et högt resligt berg, och går theslites sjelf tit up til at offra.

8. Och bakom dören och dörrträn sätter tu tin äminnelse; ty tu wåltar tig ifrå mig, och går up, och utwidgar tin sång, och förbinder tig med them: tu älskar theas sång, ehwar tu ser them.

9. Du far til Konungen med olja, och hafwer mångahanda kryddor, och sänder tina bådskap långwäga, och äst förnedrad alt in til helfwetet.

10. Du mödade tig uppå tina många wägar, och sade icke: Hwila tig något litet; utan, efter tu finner tin hands lif, warder tu intet trött.

11. För hwem äst tu så bekymrad, och fruktar tig? efter tu dock far med lögn, och kommer intet mig ihog, och lägger thet intet på hjertat. Menar tu, at jag skal allestädes tiga, at tu så platt intet fruktar mig?

12. Men jag skal uppenbara tin rättfärdighet och tina verk, at the tig intet nyttiga wara skola.

13. Lå tu ropande warder, så låt titt fållskap hjelpa tig; men wåddret skal föra them alla bort, och såfånglighet skal taga them bort. Men then som tröstar uppå mig, han skal årfwa landet, och besitta mitt helga berg;

14. Och skal säga: Öbrer wåg, gdrer wåg, rödjer wågen; hafwer bort thet som hindrar i mitt folks wåg.

15. Ty altfå säger then Høge och høgt besuttne, then erwinerligen bor, hwilkens namn är beligt: Jag, som bor i höjden och i helgedomen och når them som en förkrofad och ödmjuk anda hafwa, på thet jag skal wedergwicta the ödmjukades anda, och hela the förkrofades hjerta;

16. Jag wil icke tråta erwinerligen, och icke wred wara i ewig tid; utan en ande skal blåsa ifrå mitt ansikte; och jag skal göra lif.

17. Jag war wred uppå theas girighets odghd, och slog them, fördöjlde mig, och war wred. Lå gingo the hit och tit uti theas hjertas wäg.

18. Men lå jag såg uppå theas wäg, belade jag them, och ledde them, och gaf them åter tröst, och them som sörjde öfwer them.

19. Jag skal skapa utwidgade läppar, the som predika skola frid, frid, både them som fterran och them som wid handen åro, säger HERren; och jag wil hela them.

20. Men the ogudaktige åro såsom et stormande haf, thet icke stilla wara kan, och thes wågor hafwa up träck och orenlighet.

21. The ogudaktige hafwa icke frid, säger min Gud.

58. Capitel.

Ropa tröfteligen, spar icke, uphåf tin röst såsom en basun, och förkunna mitt folk theas öfwerträdelse, och Jacobs hus theas fynder.

2. The söka mig dageligen, och wilja weta mina wågar, såsom et folk, thet

allaredan rättfärdighet gjort hade, och sin Guds rätt icke öfwergefwit hade: the åsta mig i rätten, och wilja med sin Gud till rätta gå.

3. Hwarföre faste wi, och tu ser thet intet uppå? Hwi tvinge wi vår kropp, och tu wil intet weta thet af? Si, når I fasten, så bruken I eder wilja, och trugen alla edra gåldenärer.

4. Si, I fasten til at tråta och kiffwa, och slån med nåfwarne oståligh. Fastet icke såsom I nu gören, at et rop af eder skal i höjden hördt warda.

5. Skulle thet wara en fasta, then jag utwålja skulle, at en mennista tvingar om dagen sin kropp, eller hänger sitt hufwud, såsom et säf, eller ligger i säck och åsta? Wiljen I thet kalla fasta och then dag som HERramom tacknemlig är?

6. Men thetta år then fasta som jag utwåljel: Öif lösa them, som tu med orätt bundit hafwer; släpp them, som tu betungar; gif them fria, som tu tvingar; haf bort alla: handa tunga.

7. Bryt then hungriga titt bröd, och them som elände åro haf uti hus; om tu ser en naken, så klåd honom, och drag tig icke undan för titt kött.

8. Allt lå skal titt ljus utbrista, såsom en morgonrodn, och tin förbättring skal snarligen wåra til, och tin rättfärdighet warder för tig gångande, och HERrans hårlighet skal taga tig til sig.

9. Lå skal tu åkalla, och HERren skal swara tig; och tu skal ropa, och han skal säga: Si, här år jag; om tu ingen beswårar når tig, eller finger råder, eller illa talar;

10. Och utskuddar tin själ then hungriga, och måttar the elända själar, så skal titt ljus upgå uti mörkret, och tin stymning skal wara såsom middag; och HERren skal swara dig alltid, och måtta tin själ uti torkan, och styrka tina ben; och tu skal wara såsom en watnad örtgård, och såsom en wattu: källa, hwilken albrig wain fattas.

12. Och genom tig skal upbyggd warda thet länge öde legat hafwer; och tu

skal lägga en grund, then i ewig tid blifwa skal; och tu skal kallas then ther risna gårdar bygger, och wågar bättrar, at man ther bo kan.

13. Om tu wänder tin fot ifrån Sabbathen, så at tu icke gör, på min helgedag, hwad som tig tyckes, så skal thet kallas en lustig Sabbath, til at helga och prisa HERAN; ty så warde tu honom prisande, när tu icke gör tina wågar, eller warde funnen uti thet som tig tådes, eller hwad tu talar.

14. Allt så skal tu hafwa lust i HERANOM; och jag skal föra tig öfwer höjderna på jorden, och skal spisa tig med tin faders Jacobs arf; ty HERANS mun säger thet.

59. Capitel.

Si, HERANS hand är icke för kort, så at han icke hjälpa kan; och hans öron äro icke lönghörde wordne, at han intet hörer;

2. Utan eder ondska åttiljer eder och eder Gud ifrån hwar annan; och edra synder gömma bort hans ansikte ifrån eder, at I icke hörde warden.

3. Ty edra händer äro med blod besmittade, och edra finger med obdygd: edra läppar tala lögn; eder tunga diktar orätt.

4. Thet är ingen som om rättfärdighet predikar, eller troligen dömer: man tröstar uppå säfånglighet, och talar intet thet något duger; med olycka äro the hafwande, och föda wedermöda.

5. The ligga på basilistågg, och wåfwa dwärgsnåt; åter man af theas ågg, så måste man dö; träder man och ther uppå, så får man en huggorm ther ut.

6. Theas dwärgsnåt duga intet til kläder, och theas werk duger intet til öfvertäckelse; ty theas werk är möda, och uti theas händer är orätt.

7. Theas fötter löpa til ondt, och äro snare til at utgjuta oshydigt blod: theas tankar äro wedermöda, theas wåg är slade och förberf.

8. The känna icke fridsens wåg, och

ingen rätt är uti theas gångar: the äro wränge på theas wågar; then som ther uppå går, han hafwer aldrig frid.

9. Thersöre är rätten långt ifrån oss, och wi så icke rättwisn: wi bide efter ljus, si, så warde thet mörker; efter sten, och si, wi wandre i tökn.

10. Wi samle efter wäggen, såsom the blinde, och trefwe, såsom the the inga bgon hafwa; wi stöte oss om midagen, såsom i stymningen; wi äre i mörkret, såsom the döde.

11. Wi wråle alla, såsom björnar, och knurle, såsom dufwor; ty wi bide efter rätten, och si, ther är ingen; efter sårighet, och si, hon är fjerran ifrån oss.

12. Ty wår öfwerträdelse för tig är alt för mycken, och wåra synder swara emot oss; ty wår öfwerträdelse är när oss, och wi synde wetande

13. Med öfwerträdelse och lögn emot HERAN, med fråwändning ifrå wår Gud, til at tala orätt och olydighet, tänka och dikta falska ord utu hjertat.

14. Thersöre är och rätten tilbaka wiken, och rättwisn fjerran gånge; ty sanningen faller uppå gatorne, och redlighet kan icke komma fram.

15. Sanningen är borta, och then som wiker ifrå thet onda, han måste hwaras mans ros wåra. Sådant ser HERAN, och thet behagar honom illa, at ingen rätt är.

16. Och han ser, at ther är ingen, och förundrar sig, at ingen lägger sig ther ut före: thersöre hjälper han honom sjelf med sin arm, och hans rättfärdighet uppehåller honom.

17. Ty han drager rättfärdighet uppå, såsom et pansar, och sätter salighetens hjälm uppå sitt hufwud, och ifkläder sig til at hämnas, och drager uppå sig nit, såsom en fjortel;

18. Såsom then ther sina motståndare wedergålla, och sina fiender med grymhet betala wil; ja, darne wil han betala:

19. Allt HERANS namn må fruktadt warda ifrå wåsan, och hans hårlighet ifrån öflan, när han kommande war-

der såsom en förhållen ström, then HERRans wäder åstad drifwer.

20. Ty them i Zion skal komma en förlofare, och them, som sig omwända ifrå synderna, i Jacob, säger HERRen.

21. Och jag gör thetta förbund med them, säger HERRen: Min Ande, som når dig år, och mina ord, them jag uti tin mun fatt hafwer, skola icke wilka ifrå tin mun, ej eller ifrå tin såds och barnabarns mun, säger HERRen, ifrå nu och i ewighet.

60. Capitel.

Statt up, war ljus; ty titt ljus kommer, och HERRans hårlighet går up öfwer tig.

2. Ty si, mörker öfvertäcker jorden, och mörkhet folken; men öfwer tig upgår HERRen, och hans hårlighet skal synas öfwer tig.

3. Och hedningarne skola wandra i titt ljus, och Konungar uti skenet som upgår öfwer tig.

4. Lyft up tina ögon, och se omkring tig: thessa alla församlade komma til dig; tina söner skola komma fjerran efter, och tina döttrar wid sidan upfödda warda.

5. Lå skal tu se tin lust, och utbrista, och titt hjerta skal förundra och utvidga sig, når then stora hopen wid hafwet wänder sig til tig, och hedningarnas magt kommer til tig.

6. Ty the många cameler skola öfvertäcka tig, the löpare af Midian och Ephra: af Saba skola the alle komma, guld och råfelse föra, och HERRans låf förkunna.

7. Alla hjordar i Redar skola til tig församlade warda, och Nebajoths bockar skola tjena tig: the skola uppå mitt tacknemliga altare offrade warda; ty jag wil pryda min hårlighets hus.

8. Hwilla äro the som slyga såsom stigar, och såsom duftwor til thessas fenster?

9. Darne förbida mig, och sleppen i hafwet för lång tid, at the skola hafwa tina barn fram ifrå fjerran, samt med thessas silfwer och guld, til HERRans

tin Guds namn och then Helige i Israel, then tig hårlig gjort hafwer.

10. Stråmande skola bygga tina murar, och thessas Konungar skola tjena tig; ty uti min wrede hafwer jag slagit tig, och i min nåd förbar jag mig öfwer tig.

11. Och tina portar skola städsfö öppne stå, hwarken dag eller natt tillutne warda; all hedningarnas magt skal til tig hafwa warda, och thessas Konungar tillförde warda.

12. Ty hwilla hedningar eller Konungariken icke wilja tjena tig, the skola förgås, och hedningarne förödde blifwa.

13. Libanons hårlighet skal til dig komma; furu, bof och burdom tillsammans, til at bepryda min helgedoms rum; ty jag wil mina fötters rum hårlig göra.

14. Skola och the, som tig undertryckt hafwa, bugande komma til dig, och alle the, som tig försmådat hafwa, skola nederfalla til tina fötter, och skola kalla tig en HERRans stad, et Zion then Heliges i Israel.

15. Ty theföre at tu hafwer warit öfwergiftwen och förhatad, ther ingen gill, wil jag göra tig til hårlighet erwinerligen, och til glädje utan ånda;

16. Så at tu skal suga mjölk af hedningarna, och Konungarbröst skola tig suga gifwa: på thet tu skal förnimma, at jag, HERRen, är tin frälsare, och jag, then mågtige i Jacob, är tin förlofare.

17. Jag wil låta komma guld för koppar, och silfwer för jern, och koppar för trä, och jern för sten; och wil så görat, at tina föreståndare skola frid låra, och tina skaffare predika rättfärdighet.

18. Man skal ingen orätt mer höra uti titt land, ej heller stada eller förderf uti tina gränser; utan tina murar skola beta salighet, och tina portar låf.

19. Solen skal icke mer skina tig om dagen, och månans sken skal icke mer

lysa dig; utan HERRen warder titt ewiga ljus, och tin Gud skal tin pris wara.

20. Tin sol skal icke mer nedergå, eller tin måne tappa sitt sken; ty HERRen skal wara titt ewiga ljus, och tina sorgedagar stola en ända hafwa.

21. Och titt folk stola allesamman wara rättfärdige, och stola besitta jorden ewinnerligen, såsom the ther min planterings qwistar, och mina hånders werf äro til pris.

22. Utaf then minsta stola warda tusende, och utaf then ringaste et mågtigt folk. Jag, HERRen, wil thetta i finom tid snarligen uträtta.

61. Capitel.

HERRans HERRans ande är med mig; therföre hafwer HERRen smört mig: han hafwer såndt mig til at predika the elända, til at förbinda the förkroßade hjertan, til at predika the fångar försöfning, och the bunda öfning;

2. Til at predika et nådeligt HERRans år, och en vår Guds hämnedag, til at hugswala alla förjande;

3. Til at skaffa the förjande i Zion, at them skal prydnung för alla, glädjeolja för sorg, och sköna kläder för en bedröfwad och gifne warda; at the stola kallas rättfärdighetens trä, HERRans plantering til pris.

4. The stola upbygga the gamla öden, och låta upkomma thet i förtiden förstorrt år; the stola förnya the öde städer, som ifrå slägte til slägte hafwa förstörde legat.

5. Främmande stola stå och föda edra hjordar, och utlåningar stola wara edra åkermän och wingårdsmän.

6. Men I stolen beta HERRans Prestes; och man skal kalla eder vår Guds tjenare; och I stolen äta hedningarnas ågodelar, och berömma eder af thesas härlighet.

7. För eder försmädelse skal dubbelt komma, och för stammen stola the på thesas åter glade wara; ty the stola dubbelt åga i thesas land: ewig glädje

stola the hafwa.

8. Ty jag är HERRen, som rätten ålskar, och hatar rofs bränneoffer; och jag wil skaffa, at thesas arbete icke skal förtappadt warda, och et ewigt förbund wil jag göra med them.

9. Och man skal känna thesas såd ibland hedningarna, och thesas efterkommande ibland folken, så at then ther ser them, skal känna them, at the en såd äro, som wälsignad är af HERRanom.

10. Jag fröjdar mig i HERRanom, och min själ är glad i min Gud; ty han hafwer mig utifläddt med salighetens kläder, och dragit uppå mig rättfärdighetens kjortel, såsom en brudgumme i sitt präll, såsom en Prest i sin prydnung, och såsom en brud hofwerar uti sin strud.

11. Ty, såsom frukten växer utu jorden, och frödet upgår i örtegården, altså skal rättfärdighet och låf upgå för alla hedningar af HERRanom HERRanom.

62. Capitel.

För Zions skul wil jag icke tuga, och för Jerusalems skul wil jag icke hållat inne, til thes rättfärdighet upgår såsom et sken, och thes salighet brinner såsom et båg;

2. At hedningarne måga se tin rättfärdighet, och alla Konungar tin härlighet; och tu skal med et nytt namn nämnd warda, hwilket HERRans mun nämna skal;

3. Och tu skal wara en skön krona uti HERRans hand, och en Konungelig hatt uti tin Guds hand.

4. Man skal icke mer kalla dig then öfvergifna, ej heller titt land et öde; utan tu skal kallas min lust i henne, och titt land, thet hafwer en Herre; ty HERRen hafwer lust til dig, och titt land hafwer en Herre.

5. Ty såsom en ung man hafwer en jungfru kär, så stola tina barn hafwa dig kär, och såsom en brudgumme gläder sig öfwer bruden, så skal och tin Gud fröjda sig öfwer dig.

6. O Jerusalem, jag wil beställa wåltare uppå tina murar, som icke tiga skola hwarken dag eller natt, och som på HERRan tänka skola, på thet at når eder intet tygt wara skal,

7. Och I icke stolen tiga om honom, til thes Jerusalem warder beredt, och satt til et låf uppå jorden.

8. HERRen hafwer swurit wid sin högtra hand och wid sin magts arm: Jag wil icke mer gifwa tin såd tina fiender til at åta, ej heller tin must, ther tu uppå arbetat hafwer, the främmande dricka låta;

9. Utan the som insamla thet, the skola och åtat, och låfwa HERRan, och the som införat, skola dricka thet uti min helgedoms gårdar.

10. Går, går genom porten; bereder folken wäg; görer wäg, görer wäg; rödjer bort stenarna; reser et baner up emot folken.

11. Si, HERRen låter höra sig alt in til werldens ånda: Säger dottren Zion: Si, tin salighet kommer; si hans arbete och hans werk skal icke wara utan frukt.

12. Man skal kalla them thet heliga folket, HERRans förlofsade, och tig skal man kalla then besökta, och icke öfvergifna staden.

63. Capitel.

Ho är then, som ifrån Edom kommer, med färgade kläder ifrån Bozra? then så beprydd är i sina kläder, och går i sin stora kraft? Jag är then, som rättfärdighet lærer, och är en måstare til at hjälpa.

2. Hwi är så tin klädnad så röd, och tina kläder såsom en wintrampars?

3. Jag trampar winprägen allena, och ingen af folken är med mig; jag hafwer trampat them i min wrede, och nedertrådat them i min grymhet; ther af hafwer thes blod stänkt mina kläder, och jag hafwer besmittat alla mina kläder.

4. Ty jag hafwer tagit mig en hämnbedag före; året at förlofa the mina är kommit.

5. Ty jag såg mig om, och ther war ingen hjälpare; och jag war i försträckelse, och ingen uppehöll mig: utan min arm måste hjälpa mig, och min wrede uppehöll mig.

6. Therefore hafwer jag förtrampat folken uti min wrede, och gjort them druckna uti min grymhet, och stött thes seger til marken.

7. HERRans barmhertighet wil jag ihogkomma, och HERRans låf i alt thet HERRen och gjort hafwer, och thet myckna goda med Israels hus, som han them gjort hafwer genom sin barmhertighet och stora mildhet.

8. Ty han sade: The äro ju mitt folk, barn som icke fästa äro; therefore war han thes frälsare.

9. Then som them bedröfwade, han bedröfwade och honom; och Angelen, som för honom är, half them: han förlofsade them, therefore at han ålstade them, och skonade them; han tog them up, och bar them altid af ålder.

10. Men the förbittrade och bedröfwade hans Helga Ånda: therefore blef han thes fiende, och stridde emot them.

11. Och han tänkte åter på the förklidna tider, på Mose, som i hans folk war. Swar är så nu then, som förde them uti hafwet, samt med sin hjörds herde? Swar är then, som sin Helga Ånda i them gaf?

12. Then Mose ledde wid högtra handen genom sin hårliga arm? Then ther wafnet stilde för them, på thet han skulle göra sig et ewigt namn?

13. Then ther förde them igenom djupen, såsom hästar i öfnen, the ther intet snafwa?

14. Såsom så, thet ther nedergår på marken, thet HERRans Ande drifwer: altså hafwer tu och fört titt folk, på thet tu skulle göra tig et hårligt namn.

15. Så se nu af himmelen, och slåda ned af tin helga och hårliga boning. Swar är nu titt nit, tin magt? Tus stora hjerteliga barmhertighet håller sig hård emot mig.

16. Äst tu dock vår fader; ty Abraham wet intet af oss, och Israel kân-

ner oss intet; men du, HERRE, äst vår fader och vår förlösare; af älber är thet ditt namn.

17. Hvi låter du oss, HERRE, wille fara ifrå tina wägar, och vårt hjerta förstodas, så at wi icke frukte dig? Wänd om, för tina tjenares skul, för ditt arfs släges skul.

18. The besitta ditt helga folk snart alsamman; våra motståndare nedtrampa din helgedom.

19. Wi äre såsom tilförene, då du icke rådde öfwer oss, och då wi efter ditt namn icke nämnde woro.

64. Capitel.

D, at du wille låta himmelen renna, och du fore hit ned, at bergen för dig flyta måtte,

2. Såsom et hett watten för kraftig eld förfjuder, at ditt namn måtte kunnigt warda ibland tina fiender, och hedningarne måste darra för dig,

3. Genom the under som du gör, them man sig intet försäga, då du nederfor, och bergen försmulto för dig;

4. Såsom af werldens begynnelse icke hördt är, thet och intet öra förnummit, och intet öga sett hafwer, utan du Gud, hwad them sker, som förbida honom.

5. Du mötte the glada och them som rättfärdighet brukade och på tina wägar tänkte uppå dig: si, du war wäl wred, då wi syndade och länge blefwo thet uti; men oss wardt åntå hulpit.

6. Men nu äre wi allesamman såsom the orene, och alla våra rättfärdigheter äro såsom et örent kläde; wi äre alle bortfalnade, såsom löf, och våra synder föra oss bort, såsom et wäder.

7. Ingen åkallar ditt namn, eller uppår til at hålla sig intill dig; ty du gömmer bort ditt ansikte för oss, och låter oss försmåta uti våra synder.

8. Men nu, HERRE, du äst vår Sader; wi äro ler; du äst vår mästare, och wi äre alle tina händers verk.

9. HERRE, war icke för fast wred, och tänk icke på synden ewinnerligen:

se dock thet uppå, at wi alle äre ditt folk.

10. Din helgedoms städer äro öde wordne; Zion är öde wordet; Jerusalem ligger förstördt.

11. Vår helighets och härlighets hus, thet våra fäder dig uti låfwat hafwa, är upbrändt med eld; och allt thet kosteliga, som wi hade, är til skam gjordt.

12. Wil du, HERRE, wara så hård härutinnan, och stilla sitta, och så swärligen nederslå oss?

65. Capitel.

Jag warder sökt af them, som intet efter mig frågade; jag warder funnen af them, som intet sökte mig; och til hedningarna, som mitt namn intet åkallade, säger jag: Här är jag, här är jag.

2. Ty jag utträder mina händer hela dagen til et öförsamt folk, som efter sina tankar wandrar på then wäg som intet god är.

3. Et folk, som mig förtörnar, är alltid för mitt ansikte, offrar i örtegårdar, och röker på tegelstenar,

4. Wor ibland grifter, och håller sig uti kulor, äter swinkött, och hafwer förbudt såd uti sina grytor,

5. Och säger: Blif hemma, och kom intet wid mig; ty jag skal helga dig. These stola warda en röf i min wrede, en eld som brinner hela dagen.

6. Si, thet står skrifwit för mig: Jag wil icke tiga, utan betala; ja, jag wil betala them i theas stöte

7. Både theas misgärningar, och theas faders misgärningar tillsammans, säger HERREN; the som på bergen rökt, och mig på högarna försmådat hafwa, jag skal måta them theas förra wäsende uti theas stöte.

8. Så säger HERREN: Lika som då man must finner uti windrusworna, och säger: Förberwa thet icke; ty thet är en wälsignelse uti: altså wil jag för mina tjenares skul göra, at jag icke förderfwar thet allt;

9. Utan wil låta wäxa utaf Jacobs såd, och af Juda, then som mitt berg

besitta skal; ty mine utforade skola besitta thet, och mine tjenare skola ther bo.

10. Och Saron skal wara et hus för hjordar, och Achors dal skal et sålåger warda för mitt folk som mig söka;

11. Men I, som HERren öfvergifwen, och mitt helga berg förgåten, och upresen til Gad et bord, och slänken fullt in af drickoffer för Meni;

12. Nu wål, jag wil uträfna eder til swårð, så at I alle måsten buga eder til slagtning, therföre at jag kallade, och I swaraden intet, jag talade, och I hörden intet, utan gjorden thet mig mißtyckte, och utwälden thet mig intet tåkt war.

13. Therföre säger HERren HERren altså: Si, mina tjenare skola äta; men I skolen hungra: si, mina tjenare skola dricka; men I skolen törsta: si, mina tjenare skola glade wara; men I skolen til skam warda:

14. Si, mina tjenare skola fröjda sig för godt modß skul; men I skolen för hjertans sorgs skul ropy, och för jämmer gråta,

15. Och skolen lemna edra namn åt mina utforade til et swårjande; och HERren HERren skal döda tig, och nämna sina tjenare med et annat namn:

16. Så at then som sig wålsignar på jorden, han skal wålsigna sig uti then rätta Guden, och then som swår på jorden, han skal swårja wid then rätta Guden; ty the förra bedröfwelser äro förgåtne, och äro förskyllda för mina ögon.

17. Ty si, jag wil skapa en ny himmel och en ny jord, så at man intet mer skal komma then förra ihog, eller lägga them på hjertat;

18. Utan the skola fröjda sig ewinnerligen, och glade wara öfwer thet som jag skapar; ty si, jag wil skapa Jerusalem til fröjd, och thes folk til glädje.

19. Och jag wil glad wara öfwer Jerusalem, och fröjda mig öfwer mitt folk: och gråtoröst eller klageröst skal icke mer ther inne hörd warda.

20. Ther skola icke mer wara barn, som icke råda til theas dagar, eller gamle, som theas år icke uppfylla; utan hundra år barn skola dö, och the hundra år syndare skola förbannade warda.

21. The skola bygga hus, och bo ther uti, the skola plantera wingårdar, och äta frukten af them.

22. The skola icke bygga, at en annan bor theruti, och icke plantera, at en annan åter; ty mitt folks dagar skola wara såsom et träs dagar, och theas händers werk skal föråldras när mina utforade.

23. The skola icke arbeta såfångt, eller föda otidig födsel; ty the äro HERrans wålsignades säd, och theas efterkommande med them.

24. Och skal se, at förr än the ropy, wil jag swara; medan the ännu tala, wil jag höra.

25. Ulshwen och lammet skola gå i bettillsamman; lejonet skal äta strå, såsom et nöt, och ormen skal äta jord: the skola ingen skada eller förderf göra på hela mitt helga berg, säger HERren.

66. Capitel.

Så säger HERren: Himmelen är min stol, och jorden är min fotapall: hwad är thet så för et hus, som I mig bygga wißen? eller hwar är thet rummet, ther jag hwila skal?

2. Min hand hafwer gjort alt thet som är, säger HERren; men jag ser til then elända, och til then som en förtrodd anda hafwer, och til then som fruktar för mitt ord.

3. Ty then en ore slagtar, är lifa som han en man slog; then et får offer, är såsom then ther halsen sönderbröte af en hund; then spisoffer frambär, är såsom then ther swinblod offer; then som uppå röfelse tänker, han är såsom then thet orätt är prisar; sådant utwålja the uti theas wägar, och theas själ hafwer lust i theas styggelse.

4. Therföre wil jag och utwålja thet the tänka förwara sig före; thet the frukta, wil jag låta komma öfwer

them, therföre at jag kallade, och ingen swarade, at jag talade, och the hörde intet, och gjorde thet mig misshagade, och utwalde thet mig icke tåkt war.

5. Hörer HERRans ord, I som fruktet för hans ord: Edra bröder, som eder hata, och affslita eder, för mitt namns skul, säga: Låter se huru hårlig HERRen är: låter se honom, til eder glädje; the skola til skam warda.

6. Ty man skal få höra en rumorsröst i staden, en röst af templet, en HERRans röst, som sina fiender wedergåller.

7. Hon föder förr än hon får någon wårk; förr än hennes nöd kommer, föder hon en pilt.

8. Ho hafwer någon tid nu sådant hört? Ho hafwer någon tid sådant sett? Kan och, förr än et land wårk får, et folk tillika födt warda? Nu hafwer ju Zion födt sina barn utan wårk.

9. Skulle jag andra låta öfna moderlifwet, och sjelf och icke föda? säger HERRen: skulle jag låta andra föda, och sjelf tilltykt wara? säger tin Gud.

10. Fröjder eder med Jerusalem, och warer glade öfwer thet, alle I som thet kært hafwen: fröjder eder med thet, alle I som ther öfwer fört hafwen.

11. Ty therföre stolen I suga, och måtte warda af theß hugswalelses bröft. I stolen therföre suga, och lust hafwa af theß hårlighets fullhet.

12. Ty alltså säger HERRen: Si, jag utbreder frid ther wid, såsom en ström, och hedningarnas hårlighet, såsom en utsläppt bäck. Lå stolen I suga, I stolen i sammen burne warda, och på knån skal man ljufligen hålla eder.

13. Jag wil hugswala eder, såsom modren hugswalar någon: ja, I stolen af Jerusalem lust hafwa.

14. I stolen få seet, och edert hjerta skal glädja sig, och edra ben skola gröntas, såsom gräs. Lå skal man känna HERRans hand på hans tjenare, och hans wrede på hans fiender.

15. Ty si, HERRen skal komma med

eld, och hans wagnar såsom et stormwäder, at han skal wedergålla uti sin wredes grymhet, och hans straff uti en eldslåga.

16. Ty HERRen skal dömma igenom eld och genom sitt swård alt fött; och the dräpne af HERRanom skola wara många.

17. The som helga och rena sig i örtegårdar, then ene hår, then andre thet, och åta swinfött, styggelse och möß, skola tillsammans borttagne warda, säger HERRen.

18. Ty jag wil komma och församla therås gerningar och tankar, samt med alla hedningar och tungomål, at the skola komma och se min hårlighet.

19. Och jag wil gifwa et tekn ibland them, och sända några af them som frälste åro til hedningarna wid hafwet, til Phul och Lud, til the bägstytter, til Thubal och Javan, och fjerran bort til the dar, ther man intet af hört hafwer, och the min hårlighet intet sett hafwa; och the skola förkunna min hårlighet ibland hedningarna;

20. Och skola draga ther til alla edra bröder utaf alla hedningar, HERRanom til et spisofer, på hästar och på wagnar, på bårar, på mular, på lårwor, til Jerusalem, mitt helga berg, säger HERRen, lika som Israels barn bära spisoffer i rena kåril til HERRans hus.

21. Och jag wil utaf the samma taga Prestes och Levites, säger HERRen.

22. Ty lika som then nya himmelen och then nya jorden, them jag skapar, stå för mig, säger HERRen, alltså skal och eder såd och namn stå.

23. Och alt fött skal komma, then ena månaden efter then andra, och then ena Sabbathen efter then andra, til at tilbedja för mig, säger HERRen.

24. Och the skola gå ut och se the menistors kroppar, som emot mig misshandlat hafwa; ty therås matt skal icke dö, och therås eld skal icke utslöckna; och skola wara en styggelse för alt fött.

Jeremias.

1. Capitel.

Thetta är Jeremia ord, Hilkia sons, af the Prestes i Anathoth, i Ben Samins land;

2. Til hwilken steddde HERRans ord i Josia tid, Amons sons, Juda Konungs, uti trettonde året af hans rike;

3. Och sedan in til Jojakims tid, Josia sons, Juda Konungs, alt in til ändan på elffte året Zebetia, Josia sons, Juda Konungs, in til Jerusalem's fångelse, i femte månaden.

4. Och HERRans ord steddde til mig, och sade:

5. Jag kände dig, förr än jag tilredde dig i moderlifwet, och utforade dig, förr än tu af modren född warbt, och satte dig til en Prophet ibland många folkslag.

6. Men jag sade: Ad! HERR, jag buger intet til at predika; ty jag är för ung.

7. Då sade HERRen til mig: Säg icke, jag är för ung; utan tu skal gå tit jag sänder dig, och predika hwad jag befäller dig.

8. Fruktu dig intet för them; ty jag är när dig, och wil frälssa dig, säger HERRen.

9. Och HERRen rådde ut sin hand, och tog uppå min mun, och HERRen sade til mig: Si, jag sätter mina ord i tin mun.

10. Si, jag sätter dig i dag öfwer folk och rike, at tu skal uprycka, nederbryta, förstödra och förderfwa och bygga och plantera.

11. Och HERRans ord steddde til mig, och sade: Jeremia, hwad ser tu? Jag sade: Jag ser en walande staf.

12. Och HERRen sade til mig: Rått hafwer tu sett; ty jag wil waka öfwer mitt ord, at jag thet göra skal.

13. Och HERRans ord steddde andra gången til mig, och sade: Hwad ser tu? Jag sade: Jag ser en het sjudande gryta, nordan efter.

14. Och HERRen sade til mig: Nordan efter skal ondt komma öfwer alla them som i landet bo.

15. Ty si, jag wil kalla alla Förstar uti the riken norr ut, säger HERRen, at the stola komma och slått sina säten in för portarna i Jerusalem, och alt omkring murarna, och för alla Juda städer.

16. Och jag skal låta rätten gå öfwer them, för all theas ondsta skul, at the öfwerigifwa mig, och råda at andra gudar, och tilbedja sina händers werk.

17. Så omgjorda nu tina länder, och stätt up och predika them alt thet jag bjuder dig: frukta dig intet för them, lika som jag skulle afsträcka dig.

18. Ty jag wil i thenna dag göra dig til en fast stad, til en jernpelare och til en kopparmur i hela landet, emot Juda Konungar, emot hans Förstar, emot hans Prestes, emot folket i landet;

19. Så at, om the än strida emot dig, stola the likwål intet öfwerwinna dig; ty jag är när dig, säger HERRen, at jag skal frälssa dig.

2. Capitel.

Och HERRans ord steddde til mig, och sade:

2. Gad bort och predika uppenbarligen i Jerusalem, och säg: Så säger HERRen: Jag tänker uppå then wålgerning, som dig steddde i tin ungdom, och then kärlek, som jag dig bewiste, så tu war dägelig, så tu följde mig i öfwen, uti thet land, thet man intet får;

3. Då Israel HERRans egen war, och hans första frukt. Then honom fråta wille, han måste få skuld, och olycka öfwer honom komma, säger HERRen.

4. Hörer HERRans ord, I af Jacobs hus, och alla slægter af Israels hus.

5. Thetta säger HERRen: Hwad hafwer edra fäder fattats uppå mig, at

the trädde ifrå mig, och föllo in til the onyttiga afgudar, ther the dock intet förvärfde,

6. Och tänkte icke ens: Hvar är HERren, then og utur Egypti land förde, och ledde og i öken, uti en öde willmark, uti en torr och mörk mark, uti then mark, ther ingen wistades, eller någon menniska bodde?

7. Och jag hade eder in uti et godt land, at I thes frukt och thes goda åta skullen; och då I ther inkommen, ordenaden I mitt land, och gjorden mitt arf til en styggelse.

8. Presterne tänkte intet: Hvar är HERren? och the lärde åttade mig intet, och herbarne förde folket ifrå mig, och Propheterna prophetade om Baal, och föllo in til the onyttiga afgudar.

9. Jag måste ju alltid tråta med eder och edra barnabarn, säger HERren.

10. Går bort til Chittims dar, och ser til, och sänder til Kedar, och märker granneligen, och ståder til, om thet går så thet til,

11. Om hedningarne omstifta sina gudar, ändock the inga gudar äro; och mitt folk hafwer lifwål omstiftat sin hårlighet uti en onyttig afgud.

12. Måtte dock himmelen gifwa sig thet wid, förfräckas och báfwa, säger HERren.

13. Ty mitt folk gör en dubbel synd: Mig, som är en lefwande källa, öfvergifwa the, och göra sig brunnar, ja, usla brunnar; ty the gifwa intet watn.

14. Är då Israel en träl eller lifegen, at han hvar mans rof wara måste?

15. Ty lejonen ryta öfwer honom, och ropa, och förböda hans land, och förbränna hans städer, så at thet bor ingen uti.

16. The af Noph och Thahapanes förkroka sig hufwudet.

17. Thetta gör tu dig sjelf, i thet at tu öfvergifwer HERren tin Gud, så ofta han dig then rätta vägen leda wil.

18. Hwad hjelper dig thet, at tu far

in uti Egypten, och wil dricka af thet watnet Sihar? Och hwad hjelper dig thet, at tu far til Assyrien, och wil dricka af ålfwen Phrath?

19. Thet är tin ondskas skul, at tu så plågad warder, och tin olydnas, at tu så näpft warder: altså måste tu så weta och förfara hwad jämmer och sorg thet med sig hafwer, at tu öfvergifwer HERren tin Gud, och icke fruktar mig, säger HERren, HERren Zebaoth.

20. Ty tu hafwer af ålder sonderbrutit titt öf, och sonderflutit tina band, och sagt: Jag wil icke så undertryckt wara; utan uppå alla höga berg, och under alla gröna trån lopp tu efter horeri.

21. Men jag hade planterat dig til et sött wintrå, och til en ganska rättsinig såd: huru åst tu då nu mig worden til et bittert wildt wintrå?

22. Och om tu än twådde dig med lut, och toge thet mynden såpa til, så synes dock tin ondskas thes mer för mig, säger HERren HERren.

23. Huru tör du då säga: Jag är intet oren; jag håller mig icke in til Baalim? Se til, huru tu hafwer bedrifwit thet i dalen, och betånd, huru tu gjort hafwer. Du lopp omkring, såsom en camelinna uti sin hetta,

24. Och såsom wilddäsnen plågar i öken, då han af stor hetta så öfrowägen löper, at ingen kan stilla honom. Then som thet weta wil, han behöfwer icke wida löpa; wid nymånaden ser man thet wål.

25. Räre, håll dock stilla, och löp icke så öfrowägen; men tu sade: Thet warder intet af; jag måste bola med the främmande, och löpa efter them.

26. Lika som en tjuf kommer til stam, då han gripen warder, altså stal Israels hus på stam komma, samt med theras konungar, förstar, Presters och Propheter,

27. Hwilla til trådet säga: Du åst min fader, och til stenen: Du hafwer födt mig; ty the wände ryggen til mig, och icke ansiktet; men när nöd är på, så säga the: Up, och hjälp oss.

28. Hwar äro då tina gudar, som tu dig gjort hafwer? Bed them stå up; låt se, om the kunna hjälpa dig i tin nöd; ty så många städer, så många gudar hafwer tu, Juda.

29. Hwad wiljen I ännu gå til råtta med mig? I ären alle ifrå mig fallne, säger HERren.

30. Alla hugg äro förgåfves på edra barn: the låta dock intet tukta sig; ty edert swärd upfråter lifwål edra Propheter, såsom et grymt lejon.

31. Du onde art, gif aft uppå HERrans ord: Är jag nu worden Israel til en ökn eller ödemark? Hwi säger då mitt folk: Wi äre Herrar, och wilje intet löpa efter dig?

32. En jungfru förgåter dock icke sin frans, eller en brud sin hedersgåfwa; men mitt folk förgåter mig ewinnerligen.

33. Hwad beprynder tu mycket titt wäsende, at jag skal wara dig nådelig? Under sådana sten bedrifwer tu ju mer och mer ondt.

34. Ther til finner man the fattigas och ofstydiga själars blod när dig i alla rum; och thet är icke hemligt, utan uppenbart uti the samma rum.

35. Och tu säger ännu: Jag är ofstydig; han wände sin wrede ifrå mig. Si, jag wil gå til råtta med dig om thet tu säger: Jag hafwer icke syndat.

36. Hwi widfar tu då så mycket, och faller nu hit och nu tit; men tu skal til slum warda, med Egypten, lika som tu med Assyrien til slum worden äst.

37. Ty tu måste och sådan draga, och slå tina händer tilhopa uppå hufvudet; ty HERren skal låta titt hopp falla, och intet skal lyckas dig när them.

3. Capitel.

Man säger: När en man skiljer sin hustru ifrå sig, och hon far ifrå honom, och tager en annan man, tör han och taga henne til sig igen? Worde icke då landet orenadt? Men tu hafwer bolat med många bolare; dock kom igen til mig, säger HERren.

2. Lyft tina bgon up i höjden, och se

til huru tu allestädes horeri bedrifwer. På wägarna sitter tu, och waktar up på them, lika som en röfware i öfnen, och orenar landet med titt horeri och tin ondsk.

3. Therefore måste och arlaregn borta blifwa, och intet serla regn komma. Du hafwer et skoföansikte; tu wil icke mer slämmas,

4. Och ropar lifwål til mig: Räre Fader, tu min ungdoms mästare,

5. Wil tu dock wred vara ewinnerligen, och icke aflåta af tin grymhet? Si, tu lærer och gör thet ondt år, och låter intet styra dig.

6. Och HERren sade til mig i Konung Josia tid: Hafwer tu och sett hwad Israel, then affälliga, gjorde? Hon gif bort uppå alla höga berg, och under alla gröna trän, och bedref ther horeri.

7. Och jag sade, då hon thetta allsammans gjort hade: Wänd dig om til mig; men hon wände sig intet; och hennes syster Juda, then förhårdade, såg thet.

8. Och jag såg, at ändock jag then affälliga Israels horeri straffade, och öfwer gaf henne, och gaf henne et stiljöbref, lifwål fruktat sig hennes syster, then förhårdade Juda, intet; utan går bort, och bedrifwer också horeri.

9. Och af hennes horeis rykte är landet orenadt; förth hon bedrifwer horeri med stock och sten.

10. Och i alt thetta omwänder sig then förhårdade Juda, hennes syster, intet til mig af alt hjerta, utan strymtar, säger HERren.

11. Och HERren sade til mig: Then affälliga Israel är from räknandes emot then förhårdade Juda.

12. Gad bort och predika norr ut allsåd, och såg: Wänd om, tu affälliga Israel, säger HERren, så wil jag intet wända mitt ansikte ifrån eder; ty jag är barmhertig, säger HERren, och wil icke wredgas ewinnerligen.

13. Allenast kan tina misgjerningar, at tu emot HERran tin Gud syndat hafwer, och hit och tit lupit til

främmande gudar under alla gröna trån, och hafwer icke lydt min röst, säger HERren.

14. Omvänd er, I affälliga barn, säger HERren; ty jag wil trolofwa eder mig, och wil hämta eder, så at en skal föra en hel stad, och två et helt land; och jag skal låta eder komma til Zion.

15. Och jag skal gifwa eder herdar efter mitt hjerta, the eder föda skola med lärdom och wisheit.

16. Och thet skal ske, när I wärentil, och ären många wordne i landet, så skal man, säger HERren, på then tiden intet mer tala om HERrans förbunds ark, och intet mer komma honom ihog, eller ther om predika, eller besöka honom, eller något mer offra ther.

17. Utan på then tiden skal man kalla Jerusalem HERrans säte, och alla hedningar skola församla sig tit, för HERrans namn skul i Jerusalem, och skola icke mer wandra efter sitt onda hjertas tankar.

18. På then tiden skal Juda hus gå til Israels hus, och skola tillsammans komma nordan efter in uti thet land som jag edra fäder til arfs gifwit hafwer.

19. Och jag säger dig til: O, huru många barn wil jag gifwa dig, och thet goda landet, thet sköna arfwet, nemligen, hedningarnas lärna; och jag säger dig til: Tu skal på then tiden kalla mig käre Sader, och intet wisa ifrå mig.

20. Men Israels hus aktar mig intet, lika som en qwinna nu icke mer aktar sin bolare, säger HERren.

21. Thersfore skal man så höra en klagelig gråt och jämmer af Israels barn på högarna, thersfore at the illa giort, och HERran sin Gud förgåtit hafwa.

22. Så wänder nu om, I affälliga barn, så wil jag hela eder af eder olydnad. Si, wi komme til dig; ty tu äst HERren vår Gud.

23. Samnerligen, thet är icke utan

bedrägeri med the bögar, och med alla berg; sannerligen, Israel hafwer ingen hjelp, utan allena af HERranom vår Gud.

24. Och våra fäders stiftningar, them wi af ungdomen hållit hafwe, måste afgå med skam, samt med the-ras får, så, söner och döttrar.

25. Ty ther wi förlåto oss uppå, thet är oss nu altsammans til skam: och ther wi tröste uppå, thet måste wi nu skämmas wid; ty wi syndade ther med emot HERran vår Gud, både wi och våra fäder, alt ifrå vår ungdom och in til thenna dag, och lydde icke HERrans vår Guds röst.

4. Capitel.

Wil tu omvända dig, Israel, säger HERren, så wänd dig til mig; och om tu bortlägger din styggelse ifrå mitt ansikte, så skal tu icke bortdrifwen warda.

2. Tå skal tu swärja, utan strymteri, rätt och heligt: Så wist som HERren lefwer; och hedningarne skola i honom wälsignade warda, och berömma sig af honom.

3. Ty så säger HERren til them i Juda och Jerusalem: Plöj på nytt, och sår icke ibland törne.

4. Omstärer eder HERranom, och lägger bort edert hjertas förhud, I Juda män och Jerusalems inbyggare; på thet min grymhet icke skal utfara såsom en eld, och brinna så, at henne ingen utsläcka kan, för eder ondskas skul.

5. Ja, förkunner tå i Juda, och roper högt i Jerusalem, och säger: Blåser up, trumpet i landet; roper med hög röst, och säger: Församlas eder, och låter oss draga in uti fasta städer.

6. Uppreser et baner i Zion; sticker eder i rotar, och töfwer icke; ty jag låter komma hit en olycka ifrå nordan, och en stor jämmer.

7. Lejonet kommer utdragande utu sin kula, och hedningarnas förderfware drager ut ifrå sitt rum, på thet han skal föröda titt land, och upbränna ti-

na städer, så at ther skal ingen bo uti.

8. Therefore drager sådär uppå, gråter och jämrer eder; ty HERans grymma vrede wil icke ifrån oss återwända.

9. På then tiden, säger HERen, skal Konungens och Förfarnas hjerta förfalla; Presterne skola warða förfärade, och Propheterne försträcke.

10. Men jag sade: Å! HERe, HERe, tu hafwer thet thetta folk och Jerusalem fast mycket fela låtit, så the sade: Thet skal wara frid när eder, ändock swärdet råder alt in til själen.

11. På then tiden skal man såga til thetta folket och til Jerusalem: Et torrt wäder kommer utöfwer bergen, såsom utur öfken, på then wägen til mitt folks dotter, icke til at kasta, eller rensa;

12. Ja, et wäder kommer, som them alt för starkt wara skal: så wil jag ta och gå til rätta med them.

13. Si, han far bort åt, såsom en sth, och hans wagnar äro såsom et stormwäder; hans hästar äro snarare än örnar; we oss, wi måste förderfwade warða.

14. Så tvåå nu, Jerusalem, titt hjerta ifrån ondskan, på thet at tig må hulptit warða: huru länge skola the skadeliga lärör när tig blifwa?

15. Ty af Dan kommer et rop, och et ondt bådskap ifrån Ephraims berg.

16. Förfunner thet ibland hedningar: na; si, låter ryktet komma in til Jerusalem, at waktare komma af fjerran land, och skola strida emot Juda städer.

17. The skola belägga them alt omkring, såsom waktare på marken; ty the hafwa förtörnat mig, säger HERen.

18. Thet hafwer tu til lön för titt wäsende och tina gerningar. Så skal titt hjerta lämna huru stor tin ondskan är.

19. O! huru är mig så ondt i hjertat; mitt hjerta bulkar i kroppen, och hafwer ingen ro; ty min själ hörer basunslud och en slagtning

20. Och et mordstri öfwer thet an-

dra; ty hela landet warder förhärjadt: med hast warða mina hyddor och mina tjäll förstörda.

21. Huru länge skal jag nu se baneren, och höra basunsludet?

22. Men mitt folk är gålet, och tror mig intet; galne äro the, och allat intet: wise nog äro the, til at göra thet ondt är; men at göra thet godt är, wilja the icke lära.

23. Jag såg uppå jorden; si, hon war tom och öde, och uppå himmelen, och han war mörk.

24. Jag såg uppå bergen, och si, the båfwade, och alla högar barrade.

25. Jag såg, och si, ther war ingen menniska, och alla foglar under himmelen woro bortflugne.

26. Jag såg, och si, åkermarten war öde, och alla städer ther inne woro nederbrutne af HERanom och af hans grymma vrede.

27. Ty så säger HERen: Hela landet skal öde warða, och jag skal platt intet stona.

28. Therefore skal jorden wara bebröfwad, och himmelen öfwan til förjande; ty jag hafwer thet sagt; jag hafwer beslutit thet, och thet skal intet ångra mig; jag wil och intet öfwer gifwat.

29. Alla städer skola fly för resenärers och stytters rop, och löpa uti tjocka stogar, och krypa in uti stenklyftor: alla städer skola stå öde, så at ther bor ingen uti.

30. Swad wil tu göra, tu förstörda? Om tu än pryddes dig med purpurkläde och med gyldene klenodier, och fårgade titt ansikte, så pryder tu dig dock så fångt; ty the som nu hofwera för dig, the skola förakta dig; the skola gå efter titt lif.

31. Förty jag hörer et rop, såsom ens then ther föder; en ångest, såsom ens then ther i första barnsödd är; et dottren Zions rop, then ther klagar och utslår händerna: Å! we mig; jag måste nästan förgås för dräps skul.

5. Capitel.

Går omkring gatorna i Jerusalem, och ser til och förfarer, och söker på thes gator; om I någon finnen, som rätt gör, och frågar efter tron, så wil jag wara honom nådelig.

2. Och om the än sade: Så sant som HERren lefwer; så swärja the dock falskt.

3. HERre, tina ögon se efter tron. Du slår them, och the kunnat intet; tu plågar them, men the bättra sig intet; the hafwa et ansikte hårdare än sten, och wilja icke omvända sig.

4. Men jag tänkte: Nå ste at then arma hopen är oförståndig, wet intet af HERrans wåg och af sin Guds rätt:

5. Jag wil gå til the wåldiga, och tala med them; the måste ju weta af HERrans wåg och sin Guds rätt; men the samme hade alla sönderbrutit öfvet, och sönderflitit banden.

6. Thersöre skal och lejonet, som af skogen kommer, sönderriwa them, och ulfwen af öken skal förderfwa them, och parden skal waktia på theas städer: alla them som ther utgå skal han upåta; ty theas synde äro alt för många, och the äro wordne förhårdade uti sin olydnad.

7. Huru skal jag då wara tig nådelig, efter tina barn öfwergefwä mig, och swärja wid then, som ingen Gud är? Och nu, medan jag them måttat hafwer, bedrifwa the hor, och löpa uti horhus.

8. Hwar och en wrenstas efter sin nåstas hustru, såsom wål fodrade stodhästar.

9. Och skulle jag icke för sådant hemföla them, säger HERren, och skulle min själ icke hämnas öfwer sådant folk som thetta är?

10. Bestormer hans murar, och kaster them omkull, och stoner intet: förer bort hans winqwishtar; ty the äro icke HERrans.

11. Utan the förakta mig, både Israels hus och Juda hus, säger HERren.

12. The förneka HERran, och säga:

Thet är icke han, och oss warder icke så illa gående; swärd och hunger komma intet öfwer oss.

13. Propheterne tala mycket i wådret, och hafwa intet Guds ord: thet gånge them så sjelfwa.

14. Thersöre säger HERren Gud Zebaoth: Efter I sådant tal hafwen, si, så wil jag göra mina ord i tin mun til en eld, och thetta folk til trä, och han skal förtära them.

15. Si, jag skal låta komma öfwer eder af Israels hus, säger HERren, et folk fjerran efter, et mågtigt folk, hwilket thet första folk warit hafwer, et folk, hwillets tungomål i tin intet förstår, och intet förnimma kan hwad the säga.

16. Theras röger äro öfna grifter; ja, the äro allesamman hjeltar.

17. The stola förtära tin såd och titt bröd; the stola upåta tina söner och döttrar; the stola upsluta tina får och titt få; the stola förtära tina wintrån och skonatrån; tina fasta städer, ther tu förblåter tig uppå, stola the förderfwa med swärd.

18. Och jag skal på then tiden, säger HERren, intet stona eder.

19. Och om the warda sågande: Hwi gör HERren war Gud oss alt thetta? så skal tu svara them: Eika som I hafwen öfwergefwit mig, och tjenen främmande gudar uti edert eget land; alltså stolen I och tjena främmande uti et land, thet icke edert är.

20. Thetta stolen I förkunna i Jacobs hus, och predika i Juda, och säga:

21. Hörer til, I galna folk, som intet förstånd hafwen; I som ögon hafwen, och sen intet; öron hafwen, och hören intet.

22. Wiljen I icke frukta mig, säger HERren, och intet försträckas för mig, som sätter hafwet sin strand, ther inom thet alltid blifwa måste, och ther intet öfwergå? Och om thet än swallar, så förmår thet dock intet, och om thes böljor än fast bullra, så måste the dock icke ther öfwer gå.

23. Men thetta folket hafwer et affåt-

ligt och ohörsamt hjerta; the blifwa affällige, och hållat så alt framåt;

24. Och säga icke en gång i sitt hjerta: Låt oss dock frukta HERren vår Gud, then oss arlaregn och serlaregn gifwer i rättan tid, och bewarar oss årenvårten troligen och årligen.

25. Men edra mißgerningar förhindra thetta, och edra synden wända thetta goda ifrån eder.

26. Ty man finner ibland mitt folk ogudaktiga, the ther ställa snaror och gillar för mennistorna, at the måga fånga them, lika som fogelsångare göra med kläfwar;

27. Och theras hus äro fulla med be-
drägeri, lika som en fogelbur är full med lädfoglar: ther af warða the wåldige, rifa och feta.

28. The omgå med onda stycken; the hålla ingen rätt; then faderlösa främja the icke i hans sak: dock går them wål, och the hjälpa icke then fattiga til rätta.

29. Skulle jag thet icke hemföda, säger HERren; och skulle min själ icke hämnas uppå sådant folk som thetta är?

30. Thet står grufweligt och styggeligt til i landet.

31. Propheterne lära falskt, och Prest-
erne äro herrar i theras ämbete; och mitt folk wil gerna så hafwat. Huru wil eder gå för sådant på sistone?

6. Capitel.

Församlar eder, I BenJamins barn, utu Jerusalem, och blåser i trumpet på Zhefoa wakt, och reser up et baner på BethChereins wakt; ty en olycka är på färde ifrån nordan, och en stor jämmer.

2. Dottren Zion är såsom en dagelig och lustig ång:

3. Men ther stola herdar komma öfwer henne, med theras hjord; the stola upflå sina tjäll alt omkring henne, och i bet ligga hwar på sitt rum, och säga:

4. Rusta eder til strid emot henne; up, låter oss draga up, medan thet ännu bittida dags är: we oss! aftenen

kommer, och sluggan warder stor.

5. Nu wål, så låt oss nu wara uppe, thet wi än skulle draga tit up om natten, och förderfwa hennes palats.

6. Ty så säger HERren Zebaoth: Faller trån, och görer bolwerk emot Jerusalem; ty thet är en stad, som hemfökt warda skal: thet är dock allsamans orätt inne.

7. Och lika som en källa upwäller sitt wåtn, så upwäller och hans ondska: hans orätt och öfwerwåld ropar up til himmelen: sitt mord och slag bedrifwa the dageligen för mig.

8. Bättra tig Jerusalem, förr än mitt hjerta wänder sig ifrån dig, och jag gör dig til et öde land, ther ingen uti bor.

9. Thetta säger HERren Zebaoth: Hwad qwar blifwit är af Israel, thet måste och efteråt afhämtadt warda, lika som af et wintrå: winhåmtaren skal afhämta uti korgen thet ena efter thet andra.

10. Åh! med hwem skal jag dock tala och betygga, at dock någon wille hörat? Men theras öron äro oomsturna; the kunna icke hörat: si, the hålla HERrans ord för gåderi, och wilja thet intet.

11. Thersföre är jag så full af HERrans trugande, at jag icke kan låtat: gjut ut både öfwer barnen på gatorne och öfwer the män i rådet alt tillfamman; ty både man och qwinna, både åldrig och utgammal stola fångne warda.

12. Theras hus stola komma främmande til handa, samt med åkrar och hustrur; ty jag wil uträcka min hand, säger HERren, öfwer landets inbyggare.

13. Ty the fara allesammans efter girighet, både små och stora: och både Propheter och Prestler lära allesamman falskt gudstienst,

14. Och trösta mitt folk i theras olycka, at the stola thet ringa akta, och säga: Thet står wål til, thet står wål til; och thet står dock intet wål til.

15. Thersföre stola the komma på skam, at the sådan styggelse bedrifwa; åndock the wilja ofslämba wara, och wilja intet

stämman sig: therför måste the falla hwar öfwer annan, och när jag war- der them hemsökande, stola the falla, säger HERren.

16. Thetta säger HERren: Går upp på wägarna, och ser til och fråger efter the förra wägar, hwilken then goda vägen är, och wandrer ther uppå, så skolen I finna ro för edra själar; men the sade: Wi göre thet intet.

17. Jag hafwer satt wåktare öfwer eder: alter uppå trumpeternas ljud; men the sade: Wi görat intet.

18. Therför hörer, I hedningar, och alter här uppå, samt med edert folk.

19. Tu jord, hör til: Si, jag wil låta komma en olycka öfwer thetta folk, nemligen, theras förtjenta lön, at the icke äta mina ord, och förkasta min lag.

20. Hwad frågar jag efter rökelse, som kommer af rika Arabien, och efter god canel, som kommer utaf fjerran land? Edra bränneoffer äro mig intet tacknemliga, och edra offer behaga mig intet.

21. Therför säger HERren altså: Si, jag wil sätta thetta folket en förargelse, ther både fäder och barn stola sig tillsammans uppå stöta, och stola förögås, then ene grannen med then andra.

22. Thetta säger HERren: Si, et folk warder kommande nordan efter, och et stort folk skal upresa sig hardt wid vårt land,

23. The ther båga och spets föra: thet är grusweligt och utan barmhertighet; the brusa såsom et stormande haf, och rida på hästar, rustade såsom krigsfolk, emot dig, tu dotter Zion.

24. När wi så höra af them, så stola oss våra händer nedfalla: oss warder ångest och we, lika som en i barnsödd.

25. Ingen gånge ut på marken, och ingen tu uppå wägarna; ty thet är allestädes osäkert för flendens svärd.

26. O, tu mitt folks dotter, drag en sack uppå, och lägg dig i aska; haf sorg, lika som för enda sonen, och beklaga dig, lika som the ther högeligen bedröfwade

äro; ty förderfwaren kommer öfwer oss hasteligen.

27. Jag hafwer satt dig til en småtare i mitt folk, thet så hardt är, at tu theras wäsende förfara och bepröfwa skal.

28. The äro allesamman affällige, wanbrande förrådeligt: the äro allesamman förderfward koppar och jern.

29. Blåsbången är förbränd, bløet försvinner, smältningen är förgåfwer; ty thet onda är icke ifråstildt.

30. Therför heta the och et förkastadt sifwer; ty HERren hafwer förkastat them.

7. Capitel.

Thetta är thet ord som skedde til Jeremia af HERranom, som sade:

2. Gå och ståt i porten åt HERrans hus, och predika ther thetta ordet, och säg: Hörer HERrans ord, I alle af Juda, I som gån genom thenna porten, til at tilbedja HERran.

3. Så säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Båttre edert lefwerne och wäsende, så wil jag bo när eder i thetta rum.

4. Sörslåter eder icke uppå lögn, sågande: Här är HERrans tempel, här är HERrans tempel, här är HERrans tempel:

5. Utan båttre edert lefwerne och wäsende, at I gören hwar annan rätt;

6. Och görer främlingen, then faderlöse och enkör intet öfwerwäld, och utgjuter intet öfkyldigt blod i thetta rum, och följer icke andra gudar efter, til eder egen skada:

7. Så wil jag erwinerligen bo när eder i thetta rum, i landet som jag edra fäder gifwit hafwer.

8. Men nu förlåten I eder på lögn, then intet nyttig är.

9. Ther til ären I iuswar, mördare, hörklarar och menedare, och röken inför Baal, och följen främmande gudar efter, them I intet känner.

10. Sedan kommen I så, och gån fram för mig i thetta hus, thet efter mitt

namn nämndt är, och sägen: Thet hafwer ingen nöd med oss, medan wi sådan styggelse göra.

11. Hållen I så thetta hus, som efter mitt namn nämndt är, för en mörkarekula? Si, jag ser thet wål, säger HERren.

12. Går bort til mitt rum i Silo, ther mitt namn tilförene bott hafwer, och ser til hwad jag ther gjort hafwer, för mitt folks Israels ondska skul.

13. Efter I nu alle sådana stycken bedrifwen, säger HERren, och jag eder tidt och ofta predika låter, och I wiljen icke höra; jag ropar, och I wiljen intet svara:

14. Så wil jag sammalunda göra med thet hus som efter mitt namn nämndt är, ther I eder uppå förlåten, och med thet rum som jag edra fäder gifwit hafwer, lika som jag med Silo gjort hafwer.

15. Och jag skal kasta eder bort ifrå mitt ansikte, lika som jag bortkastat hafwer alla edra bröder, all Ephraims såd.

16. Och skal tu intet bedja för thetta folk, ej heller någon klagan eller bön förebara, eller lägga tig ut för them inför mig; ty jag wil intet höra tig.

17. Ty ser tu icke hwad the göra i Juda städer, och på gatorna i Jerusalem?

18. Barnen hämta weden, och fäderne göra up elden, och qvinnorna göra degen, at the skola baka himmelens Drottning kakor, och gifwa främmande gudar drickoffer, på thet the skola förbrinna mig.

19. Men the skola icke göra mig ther ondt med, säger HERren, utan sig själfwa, och skola til skam warda.

20. Therför säger HERren HERren: Si, min wrede och min grymhet är utguten öfwer thetta rum, både öfwer folk och så, öfwer trän på marken och öfwer frukten på jorden, och skal brinna, så at ingen skal kunna släcka.

21. Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Ödrer edra brännoffer och andra offer tilhopa, och åter fött;

22. Ty på then dagen, då jag förde

edra fäder utur Egypti land, hafwer jag intet sagt eller budit them om brännoffer och annat offer:

23. Utan thetta böd jag them, och sade: Lyder mitt ord, så wil jag wara eder Gud, och I stolen wara mitt folk; och wandrer på alla the wägar som jag bjuder eder, på thet eder skal wål gå.

24. Men the wille intet höra, eller böja sina öron här til, utan wandrade efter sitt eget råd och efter sitt onda hjertas tycke, och gingo tilbaka, och icke fram åt.

25. Ja, ifrå then dagen, då jag edra fäder utur Egypti land förde och in til thenna dag, hafwer jag dageligen såndt til eder alla mina tjenare Profheterne.

26. Men the wille intet höra, eller böja sina öron, utan äro halsstyfwe, och görat än wårre än thesas fäder.

27. Och om tu än alt thetta säger them, så höra the dock intet; ropar tu, så svara the dock intet.

28. Therför säg til them: Thetta är thet folk som HERren sin Gud icke hörer, eller sig bättra wil. Then rätta lärnan är platt borta, och the predika ther nu intet mer om.

29. Skår titt här af, och kasta thet ifrå tig, och jämra tig klageligen på höjderna; ty HERren hafwer förlåstat och bortdrifwit thetta släktet, ther han öfwer förbrnad är.

30. Förty Juda barn göra thet ondt är för mina ögon, säger HERren: the sätta sina styggelser uti thet hus som efter mitt namn nämndt är, på thet the skola örena thet;

31. Och bygga the altaren Thopheth uti Hinnomns sons dal, at the skola bränna thesas söner och döttrar i eld, hwilket jag aldrig budit, eller någon tid i sinnet fått hafwer.

32. Therför, si, then tiden kommer, säger HERren, at man intet mer skal kalla thet Thopheth och Hinnomns sons dal, utan dräpodalen; och Thopheth skal warda fullt med dödas grifter, therför at ther intet annat rum på fårde är.

33. Och thetta folkets kroppar skola

himmelens foglar och djuren på jorden til spis warda, och ingen skal drifwa them ther ifrå.

34. Och jag skal uti Juda ståder och på gatorna i Jerusalem borttaga glädje- och fröjderop, och brudgummes och bruds röst; ty landet skal öde wara.

8. Capitel.

På then samma tiden, säger HERRen, skal man kasta Juda Konungars ben, Förstarnas ben, Presternas ben, Propheternas ben, borgarens ben i Jerusalem utu theas grifter:

2. Och man skal förstingra them under solen, månan och hela himmelens här, hwilka the ålsat, och them the tjent, och them the efterblit och sökt och tilbedit hafwa: the skola intet mer uphåmtade och begrafne warda, utan wara träd på jorden.

3. Och alla the warlefde af thetta onda folk, på hwad rum the äro, tit jag them bortdrifwit hafwer, skola hellre wilja wara döde än lefwande, säger HERRen Zebaoth.

4. Therföre såg til them: Thetta säger HERRen: Hwar är någon, om han faller, then icke gerna står up igen? Hwar är någon, som wilse går, then icke gerna kommer uppå rätta wägen igen?

5. Eftwål wil ju thetta folket i Jerusalem gå wilse utan återwåndo: the stå så hårdt på then falska gudstjensken, at the intet wilja låta sig ther ifrån afwända.

6. Jag ser och hörer, at the låra icke rätt; ingen är then som ångrar sin ondskå, och säger: Hwad gör jag dock? The löpa alle sitt lopp, lika som en grym häst i striden.

7. En stor under himmelen wet sin tid; en turturdufwa, trana och swala märka sin tid, när the igen komma skola; men mitt folk wil icke weta HERRans rätt.

8. Huru kunnan I dock säga: Wi wete hwad rätt är, och hafwe HERRans lag för oss? Thet är dock icke utan lögn hwad the striftlärde gifwa oss före.

9. Therföre måste sådana lärare komma på stam, försträcke och fångne warda; ty hwad godt kunna the låra, så the HERRans ord förkasta?

10. Therföre skal jag gifwa theas hustrur åt främmande, och theas åter åt them som them förjaga skola; ty the fara efter girighet, then ene med then andre, både små och stora; och både Prester och Propheter låra falsk gudstjenst,

11. Och trösta mitt folk uti theas olycka, at the skola thet ringa aktä, och säga: Thet står wäl til, thet står wäl til; och thet står dock intet wäl til.

12. Therföre skola the komma på stam, at the sådan stiggelse bedrifwa; ändock the wilja ofslände wara, och wilja intet slämma sig: therföre måste the falla hwar öfwer annan, och när jag warder them hemsökande, skola the falla, säger HERRen.

13. Jag wil så afhämta them, säger HERRen, at inga drufwor skola blifwa qwar på wintrån, och inga fikön på fikonaträn; ja, löfwen skola också falla, och thet jag them gifwit hafwer, thet skal them ifråtagit warda.

14. Hwar stole wi så bo? Ja, församlar eder så, och låt oss draga in uti the fasta städer, och wänta ther efter hjälp; ty HERRen vår Gud warder oss hjälpande med en bitter dryck, at wi så synde emot HERRan.

15. Ja, förlåter eder ther uppå at thet skal ingen nåd hafwa, ändock intet godt förhanden är; och at I stolen helade warda, ändock icke annat än onda sår förhanden äro.

16. Man hörer allaredan ifrå Dan gny af theas hästar; och theas hingstar strä, så at hela landet bäfwar therföre; och the komma, och skola upfräta landet, med allt thet ther uti är, staden, samt med alla them som ther uti bo.

17. Ty si, jag skal sända ormar och basilisker ibland eder, the intet beswurne äro; the skola stinga eder, säger HERRen.

18. Så skal jag hugswala mig af min ångest och hjertans sorg.

19. Si, mitt folks dotter skal ropa ifrå fjerran land: Vil nu HERRen icke mer wara Gud i Zion? Eller skal thet ingen Konung mer hafwa? Ja, hwi hafwa the så förtörnat mig med sina belåten och främmande fåfånga gudstjenst?

20. Skördetiden är framliden, sommarens är sin wåg, och of är ingen hjelp kommen.

21. Mig ömkar swårligen, at mitt folk så förderfwadt är; jag gråmer mig, och hafwer ganska ondt.

22. Är då nu ingen salswa i Gilead? Eller är ther ingen läkare? Swarföre är då mitt folks dotter icke helad?

9. Capitel.

Å! at jag watn nog hade i mitt hufvud, och mina ögon woro en tårkälla, at jag natt och dag begråta måtte the slagna i mitt folk.

2. Å! thet jag et herberge hade i öken, så wille jag öfvergifwa mitt folk, och draga ifrå them; ty the äro allesammans hörklarlar och en arg hop.

3. The skjuta med sina tungor allesammans lögn, och ingen sanning, och fara alt med wåld i landet, och gå ifrå then ena ondskan til then andra, och akta mig intet, säger HERRen.

4. Hwar och en tage sig wara för sin nästa, och tro icke heller sin broder; ty en broder undertrycker then andra, och en wån förräder then andra.

5. En wån gåfvar then andra, och talar icke et sant ord: the winlägga sig ther om huru then ene skal bedraga then andra, och then tycker illa wara, at the ännu icke kunna görat wårre.

6. Ther är allestädes bedrägeri ibland them, och för bedrägeris skal wilja the icke känna mig, säger HERRen.

7. Therföre säger HERRen Zebaoth altså: Si, jag wil smälta och probra them; ty hwad skal jag annars göra, medan mitt folk så ställer sig?

8. Theras falska tungor äro mordstott: med sin mun tala the wånligt med sin nästa; men i hjertat waktas the efter honom.

9. Skulle jag nu icke sådant hemsöka uppå them, säger HERRen; och skulle min själ icke hämnas öfwer sådant folk som thetta är?

10. Jag måste gråta och jämra mig på bergen, och beklaga mig wid the fåbodar i öken; ty the äro så platt förhårjade, at ther bor ingen mer, och man hörer ther nu intet fårop mer: både himmelen's foglar och djuren äro alla borta.

11. Och jag skal göra Jerusalem til en stenhop och til en drababoning, och skal ödelägga Juda städer, at ther ingen inne bo skal.

12. Å! at nu någon wis wore, och lade thet uppå hjertat, och förkunnade hwad HERRans mun til honom säger, hwarföre dock landet så förderfwadt och förhårjadt warder, lika som en ödemark ther ingen wistas?

13. Och HERRen sade: Therföre at the öfvergifwa min lag, som jag them föregifwit hafwer, och lyda intet mitt ord, och lefwa ther ej heller efter,

14. Utan följa sitt hjertas tycke och Baalim, såsom theras fäder them lärt hafwa;

15. Therföre säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Si, jag skal spisa thetta folket med malört, och gifwa them galla dricka:

16. Jag skal förstingra them ibland hedningarna, hwilka hwarken the eller theras fäder känna, och skal sända swård efter them, til thes thet blifwer ute med them.

17. Så säger HERRen Zebaoth: Skaffer och beställer gråterstor, at the komma, och sänder efter them som thet wäl kunna,

18. Och begråta of med hast, at wåra ögon måga rinna med tårar, och wåra ögonhwarf flyta med watn:

19. At man må höra en slagogråt i Zion, nemligen altså: Å! huru äro wi så platt förstörde, och til skam wordne! Wi måste rymma landet; ty wåra boningar äro nederflagna.

20. Så lyder nu, I qwiner, HER-

rans ord, och edra bron fatte hans muns tal; lærer edra dötrrar gråta, och then ena läre then andra klagogråt, nemligen altså:

21. Dödden är igenom våra fenster infallen, och uti våra palats kommen, til at dräpa barnen på gatorna, och ynglingarne i gränberna.

22. Säg: Så säger HERren: Menniskors troppar stola ligga såsom träck på marken och såsom kårswar efter fördermannen, them ingen uptager.

23. Thetta säger HERren: En wis berömme sig intet af sin wisbet; en stark berömme sig intet af sin starkhet; en rik berömme sig intet af sin rikedom:

24. Utan then som sig berömma wil, han berömme sig ther af, at han wet och känner mig, at jag är HERren, som gör barmhertighet, rätt och rättfärdighet på jorden; ty sådant behagar mig, säger HERren.

25. Si, then tid kommer, säger HERren, at jag hemsöka skal alla the omsturna, med the oomsturna;

26. Nemligen: Egypten, Juda, Edom, Ammons barn, Moab, och alla them som bo uti the rum i önen; ty alla hedningar hafwa oomsturen förhud, men hela Israels hus hafwer oomsturit hjerta.

10. Capitel.

Hörer hwad HERren säger til eder, I af Israels hus.

2. Thetta säger HERren: I stolen icke lära hedningarnas sätt, och stolen intet frukta eder för himmelens teck, såsom hedningarne frukta.

3. Ty hedningarnas gudar äro icke utan fåsånglighet. The hugga et trä i skogen, och måstaren gör thet til med en yxa,

4. Och pryder thet med silfwer och guld, och fåster thet med naglar och hamrar, at thet icke omfull falla skal.

5. Sådane äro nu intet annat än öfwerdragne stoder; the kunna intet tala: så måste man och bära them; ty the kunna intet gå; therefore stolen I

intet frukta eder för them; förty the kunna hwarken hjälpa eller stjälpa.

6. Men tig, HERren, är ingen lik; tu äst stor, och titt namn är stort, och tu kan thet bewisa med gerningarna.

7. Ho skulle icke frukta tig, tu hedningarnas Konung? Tig skal man ju lyda; ty ibland alla hedningarnas wisa och i alla Konungariket är ingen tin like.

8. The äro allesamman dårar och galne; ty et trä måste ju wara en platt fåsång gudstjenst.

9. Silfwerstifwor förer man til på hafvet, guld ifrån Uphas, af måstare och guldsmeder beredt; gult silke och purpur kläder man uppå them; och the äro allesammans slöga mäns werk.

10. Men HERren är en rätt Gud, en lefwande Gud, en ewig Konung. För hans wrede bårswar jorden, och hedningarne kunna icke fördraga hans trug.

11. Så säger nu altså til them: The gudar, som himmel och jord icke gjort hafwa, förångne af jorden och under himmelen.

12. Men han hafwer gjort jorden genom sin kraft, och werldens frets beredt genom sin wisbet, och utsträckt himmelen genom sitt förstånd.

13. Då han dundrar, så är mycket watten under himmelen, och han drager up dimmorna ifrån jordens ånda: han gör ljungelden i regnet, och låter wäddret komma ifrån hemliga rum.

14. Alla menniskor äro dårar, med sin konst, och alla guldsmeder stå med slam, med sina belåten; ty theas belåten äro bedrägeri, och hafwa intet lif.

15. Thet är allesammans et fåsångt och bedrägeligt werk; the måste förås, så the hemsötte warda.

16. Men sådan är icke han, som Jacobs lott är; utan han är then, som alla ting stapat hafwer; och Israel är hans arfwedel. Han heter HERren Zebaoth.

17. Tag tin handel bort utu landet, tu som bor i then fasta staden;

18. Ty så säger HERren: Si, jag skal i thenna refan bortflunga landets in-

byggare, och så plåga them, at the thet känna stola.

19. Åh! min jammmer och hjertans sorg: men jag tänker, at thet är min plåga; jag måste lida henne.

20. Mitt tjäll är förbrut, och alla mina tåg äro sönder: mina barn äro borta, och icke mer förhanden; ingen uprättar min hydda igen, och mitt tjäll slår ingen up igen.

21. Ty herbarne äro til dårar wordne, och fråga intet efter HERRan: thesöre kunna the och intet rätt lära, utan förstingra hjorden.

22. Si, et rykte kommer, och et stort båfwoande af thet landet norr ut, at Juda städer stola ödeläggas och til drakboningar warda.

23. Jag wet, HERRe, at menniskans wåg står icke til henne; och thet står i ingen mans magt, huru han wandra, eller sin gång styra stal.

24. Räps mig, HERRe; dock med måttlighet, och icke uti tin grymhet, på thet tu icke stal platt göra mig til intet.

25. Men giut tin wrede utöfwer hedningarna, som intet känna tig, och öfwer the slågten, som intet åkalla titt namn; ty the hafwa upfråtit och upswulgit Jacob: the hafwa gjort en anda med honom, och hans boning förddt.

11. Capitel.

Thetta är thet ord som til Jeremia steddte af HERRanom, som sade:

2. Hörer thetta förbundets ord, at I mågen säga them til Juda och Jerusalems inbyggare.

3. Och såg til them: Så säger HERRen, Israels Gud: Förbannad ware then, som icke lyder thetta förbundets ord,

4. Som jag edra fäder bödd på then dag jag them utur Egypti land förde, utu jernugnen, och sade: Hörer min röst, och görer som jag eder budit hafwer, så stolen I wara mitt folk, och jag wil wara eder Gud;

5. På thet jag må hålla then ed som jag edra fäder swurit hafwer, at gifwa

them et land, thet misbl och honing uti flyter, såsom thet i thenna dag för ögonen är. Jag swarade och sade: Ja, HERRe, thet ste altså.

6. Och HERRen sade til mig: Predika alla thessa ord uti Juda städer och uppå gatorna i Jerusalem, och såg: Hörer thetta förbundets ord, och görer thet efter.

7. Ty jag hafwer betygat edra fäder, ifrå then dagen jag them utur Egypti land förde in til thenna dag, och betygade städse, och sade: Hörer min röst.

8. Men the hörde intet, och böjde ej heller sina öron här til; utan hwar och en gick efter sitt onda hjertas myke. Thersöre wil jag och öfwer them gå låta alt thetta förbundets ord, thet jag them bödd at the göra skulle, och the dock thet efter icke gjort hafwa.

9. HERRen sade til mig: Jag wet väl huru the i Juda och Jerusalem gadda sig tilhopa.

10. The wända sig til sina förfäders synder, hwilka mitt ord ej heller höra wille, utan försjde också andra gudar efter, och tjente them: altså hafwer Israels hus och Juda hus nu allestädes brutit mitt förbund, thet jag med theras fäder gjort hafwer.

11. Thersöre si, säger HERRen: Jag wil låta en olycka gå öfwer them, then the icke undkomma stola; och när the ropa til mig, så wil jag intet höra them.

12. Så låt då Juda städer och Jerusalems inbyggare gå bort och ropa til the gudar at hwilka the rökt hafwa; men the stola intet hjälpa them i theras nöd.

13. Ty så många städer, så många gudar hafwer tu, Juda; och så många gator som i Jerusalem äro, så många skändeliga altaren hafwen I upfatt, til at röka för Baal.

14. Så bed nu intet för thetta folket, och haf ingen åkallan eller bön för them; ty jag wil intet höra them, när the ropa til mig i sin nöd.

15. Hwad hafwa mina wänner til at stäffa i mitt hus? The bedrifwa all skalkhet, och mena thet heliga föttel

skal taga thet bort af the; och når the illa gôra, så åro the glade thet öfwer.

16. HERren kallade dig et grönt, stönt, fruktsamt östoträ; men nu hafwer han, med et stort mordstri, upständt en eld thet omkring, så at thet öfvermåste förderfwade warda.

17. Ty HERren Zebaoth, som dig planterat hafwer, hafwer lofwat dig ondt, för Israels hus och Juda hus ondska skul, then the bedrifwa, så at the förörna mig i thet the röka för Baal.

18. HERren hafwer mig thet uppenbarat, så at jag thet wet; och han wiste mig hwad the hafwa för händer,

19. Nemligen, at the wilja slagta mig, lika som et armt får; ty jag wiste icke, at the emot mig rådslagit hade, och sagt: Låt oss förderfwa träet med sin frukt, och utrota honom utu thet lefwandes land, at på hans namn skal aldrig mer tänkt warda.

20. Men tu, HERre Zebaoth, tu rättwisa domare, tu som bepröfwat njurar och hjerta, låt se tin hämnd öfwer them; ty jag hafwer befallt dig min sak.

21. Thersöre säger HERren altså emot them i Anathoth, hwilka efter titt lif stå, och säga: Spå oss intet i HERrans namn; om tu icke annars wil dö af våra händer;

22. Thersöre säger HERren Zebaoth altså: Si, jag wil hemsöka them: thes unga män skola med swärd dräpne warda, och thes söner och döttrar af hunger dö;

23. Så at intet af them skal qwar blifwa; ty jag skal låta en olycka gå öfwer them i Anathoth, på thet året då the skola hemsökte warda.

12. Capitel.

HERre, om jag än med dig wille til råtta gå, så behåller tu dock rätten; liksom måste jag tala med dig om rätten. Swi går thet ogudaktiga så wäl, och the föraktare hafwa allahanda nog?

2. Tu planterar them, at the rota sig, och våra, och våra frukt: tu låter them

mycket tala om dig, och tu näpser them intet.

3. Men mig, HERre, känner tu, och ser mig, och pröfwat mitt hjerta för dig; men them låter tu gå fritt, lika som får, at the skola slagade warda, och stonar them, på thet the skola dräpne warda.

4. Huru länge skal dock landet stå så jämmerligt, och gräset på marken alltså borttorkas, för inbyggarnas ondska skul, at både djur och foglar thet intet mer åro? Ty the säga: Ja, han wet mycket huru oss gå skal.

5. Om the gôra dig plats, som til fot gå, huru wil dig gå, då tu med resnärer löpa skal? Och om tu söker efter säkerhet uti thet land thet frid är, hwad wil då med dig warda wid then högmödiga Jordanen?

6. Ty tina bröder och tin faders hus förakta dig också, och ropa Sadut öfwer dig: thersöre tro them intet, om the än tala vänligt med dig.

7. Thersöre hafwer jag måst öfwer gifwa mitt hus, och sli mitt arf, och gifwa min älskelige själ uti fiendehand.

8. Mitt arf är mig wordet såsom et lejon i stogen, och ryter emot mig; thersöre är jag thet harmse worden.

9. Mitt arf är som en spräcklig fogel, omkring hwilken foglarna församla sig: up, och församlar eder alla djur på marken; kommer och åter.

10. Många herdar hafwa förderfwat min vingård, och förtrampat min åker; the hafwa gjort min sköna åker til en ökn; the hafwa gjort honom dö.

11. Jag ser allaredan huru jämmerligt han fördd är: ja, hela landet är dö; men ingen wil lägga uppå hjertat.

12. Ty the förderfwade komma öfwer alla högar i ökn, och HERrans frätande swärd ifrå then ena landets ända in til then andra; och intet ödt skal frid hafwa.

13. The så hwete; men tistel skola the upstå: the gôra sig omak nog; men the skola intet nyttja: the skola icke glädjas af sin årswart, för HERrans grymma vredes skul.

14. Thetta säger HERRen emot alla mina onda grannar, som antasta then arfvedel som jag mitt folk Israel utskiftat hafwer: Si, jag skal rycka them utu theas land, och taga Juda hus midt ut ifrå them.

15. Och när jag hafwer uttagit them, skal jag åter förbarma mig öfver them, och låta hwar och en komma til sin arfvedel och til sitt land igen.

16. Och thet skal ste, om the lära af mitt folk, at the swärja wid mitt namn: Så wist som HERRen lefwer; lika som the tilförene hafwa lärt mitt folk swärja wid Baal; så skola the uppbyggas ibland mitt folk.

17. Men om the icke höra wilja, så skal jag thet folket uprycka, och förgöra thet, säger HERRen.

13. Capitel.

Thetta säger HERRen til mig: Gack bort och köp tig en linnen gördel, och gjorda tina länder ther med, och gör honom icke wät.

2. Och jag köpte en gördel, efter HERRans befällning, och bandt honom kring om mina länder.

3. Så stredde HERRans ord andra gången til mig, och sade:

4. Tag then gördelen som tu köpt och om tina länder bundit hafwer, och stätt up och gack bort til Phrath, och göm honom ther uti en stenkyfta.

5. Jag gick åstad och gömde honom in wid Phrath, som HERRen mig budt hade.

6. Men en lång tid ther efter sade HERRen til mig: Stätt up och gack bort til Phrath, och tag then gördelen igen, som jag bad tig ther bortgömma.

7. Jag gick bort til Phrath, och grof honom up, och tog gördelen af thet rum, ther jag honom lagt hade; och si, gördelen war förderfwad, så at han intet mer dugde.

8. Så stredde HERRans ord til mig, och sade:

9. Thetta säger HERRen: Lika så skal jag förderfwa then stora högfärden i

Juda och Jerusalem.

10. Thet onda folket, som mina ord icke höra wilja, utan gå efter sitt hjertas tycke, och följa andra gudar, til at tjena och tillbedja them, the skola warda lika som gördelen, then intet mer duger.

11. Ty lika som man binder gördelen om sina länder, altså hafwer jag, säger HERRen, omgjordat mig hela Israels hus och hela Juda hus, at the skulle wara mitt folk til et namn, låf och ära; men the wille icke höra.

12. Så såg them nu thetta ordet: Thetta säger HERRen, Israels Gud: Alla läglar skola med win fyllde warda; så skola the säga til tig: Ho wet thet icke, at man skal fylla läglarna med win?

13. Så såg til them: Thetta säger HERRen: Si, jag skal fylla alla them som i thetta land bo, Konungarna, som på Davids stol sitta, Presterna och Propheterna och alla Jerusalem's inbyggare, så at the druckne warda.

14. Och jag skal förstör them, then ena med then andra, såderna samt med barnen, säger HERRen; och skal hwarcken stona eller öfwerse, eller barmhertig wara öfwer theas förderf.

15. Så hörer nu och märker til, och trotser icke; ty HERRen hafwer thet sagt.

16. Gifwer HERRanom eder Gud äran, förr än thet mörkt warder, och förr än edra fötter stöta sig på the mörka berg, så at I wänten efter ljuset, och han skal dock göra alt til mörker och stugga.

17. Men wiljen I thetta icke höra, så måste dock min själ hemligen gråta öfwer sådan stolthet; mina ögon måste med tårar flyta, at HERRans hjord fången warder.

18. Säg Konungen och Drottningen: Sätter eder ned; ty härlighetens krona är eder af hufvudet fallen.

19. The städer söder ut äro tillslutne, och ingen är som them uplåter; hela Juda är allsammans bortförd.

20. Upplyfter edra ögon, och ser huru

the nordan efter komma. Swar är nu hjorden, som tig befalld war, tin hårliga hjord?

21. Hvad wil tu säga, då han tig så hemsökande warder? Ty tu hafwer så want them emot tig, at the Förstar och höfdingar wara wilja. Hvad gämler, tig warder ängest uppå kommande, lika som en qwinna i barnsnöd?

22. Och om tu i titt hjerta säga wille: Swarföre medersars mig dock sådant? För tina många misgjerningars skul är tin blygd upptäckt och tina ben blottade.

23. Kan också en Ethioper förwandla sin hud, eller en parder sina fläckar? Då kunnen I också något godt göra, efter I ondt wane ären.

24. Therföre wil jag förstingra them, lika som strå, thet för wädret uti öfken drifwit warder.

25. Thet skal wara tin lön och tin del, som jag tig tilmätt hafwer, säger HERren, therföre at tu mig förått hafwer, och förtröstad uppå lögn.

26. Så wil jag också högt upträda tin blygd, at man tin skam wäl se skal.

27. Förty jag hafwer sett titt horeri, tin lättja, titt oförståndda boleti, ja, tin styggelse både på högar och på åkrar. We tig Jerusalem; när wil tu dock någon tid renad warda?

14. Capitel.

Thetta är thet ord som HERren til Jeremia sade om then dyra tiden.

2. Juda ligger jämmerlig; hans portar stå i en ömkelig måtto; thet står beslagligt til i landet, och i Jerusalem är et stort rop.

3. The stora sända the små efter watern; men då the komma til brunnen, så finna the intet watern, och bära sina kärl toma hem igen; the gå sorgse och bedröfwade, och omswepa sitt hufwud.

4. Therföre at jorden remnar, efter thet intet regnar på jorden: äfvermännerne gå sorgse, och omswepa sitt hufwud.

5. Ty också hinderna, som på marken kalfwa, öfvergifwa sina kalfwar, efter intet gräs växer.

6. Wildåsnorna stå på bergen och

lusta efter wädret, lika som drakar, och försmäkta, efter ingen ört växer.

7. Åh! HERre, våra misgjerningar hafwa thet förtjent; men hjelp dock, för titt namns skul; ty vår ohörsamhet är stor, thet wi emot tig med syndat hafwe.

8. Tu äst Israels tröst, och hans nödhjelpare; hwi ständar tu tig lika som tu wore främmande i landet, och såsom en gäst, then icke mer än en natt thet inne ligger?

9. Hwi hafwer tu tig såsom en hjelte, som förtwiflad är, och som en kämpe, then intet hjelpa kan? Tu äst dock ju ibland oss, HERre, och wi nämnas efter titt namn: öfvergif också icke.

10. Så säger HERren om thetta folket: The löpa gerna hit och tit, och blifwa icke gerna hemma: therföre hafwer HERren ingen wilja til them; utan han tänker nu uppå theas misgjerningar, och wil hemsöka theas synder.

11. Och HERren sade til mig: Tu skal intet bedja för thetta folket om nåd.

12. Ty om the ån fastade, så wil jag dock intet höra theas bön; och om the ån hade bränneoffer och spisoffer fram, så behagade the mig dock intet: utan jag wil göra en ånda uppå them med swärd, hunger och pestilentie.

13. Då sade jag: Åh, HERre HERre! Si, Propheterne säga them: I skolen intet swärd se, och ingen dyr tid så när eder; utan jag skal gifwa eder en god frid i thetta rummet.

14. Och HERren sade til mig: Propheterne spå lögn i mitt namn; jag hafwer intet sändt them, och intet befallt them, och intet talat med them; the predika eder falska syner, spådom, afguderi och sina hjertans bedrägeri.

15. Therföre säger HERren om the Propheter, som i mitt namn prophetera, ändock jag them intet sändt hafwer, och the lifwål predika, at intet swärd eller dyr tid skal komma i thetta land: Sådane Propheter skola dö genom swärd och hunger.

16. Och folket, hvilka the prophetera, stola af swärd och hunger ligga här och ther på gatorne i Jerusalem, at ingen skal begrafwa them; sammalunda och theras hustrur, söner och dötrrar: och jag skal giuta theras öndsta uppå them.

17. Och tu skal säga til them thetta ordet: Mina ögon flyta med tårar dag och natt, och wända intet åter; ty jungfrun, mitt folks dotter, är grufweligen plågad och jämmerligen slagen.

18. Går jag ut på marken, så ligga ther the slagne med swärd; kommer jag in uti staden, så ligga ther the försmåttade af hunger; ty och Propheterne och Presterne måste bortdraga uti et land thet the intet känna.

19. Hafwer tu då förkastat Juda? Eller hafwer tin själ en wänjelse til Zion? Hwi hafwer tu då så slagit oss, at oss ingen hela kan? Wi hoppades, at thet skulle frid warða; men här kommer intet godt: wi hoppades, at wi skulle helade warða, och så, här är nu mera wedermöda.

20. HÄre, wi känne vårt ogudaktiga wäsende och våra faders missgärningar; ty wi hafwe syndat emot dig.

21. Men, för titt namns skul, låt oss icke skände warða; låt tin härighets sate icke begabbadt warða; kom dock ihog, och låt icke titt förbund med oss återwända.

22. Thet är dock ingen ibland bedningarnas afgudar, som regn gifwa kan; himmelen kan och icke regna. Tu äst ju HÄren vår Gud, uppå hwilken wi hoppas; ty tu kan allsammans thetta göra.

15. Capitel.

Och HÄren sade til mig: Om än Mose och Samuel för mig stode, så hafwer jag dock intet hjerta til thetta folket: drif them bort ifrå mig, och låt them fara.

2. Och om the säga til tig: Hwart stole wi? Så sag tu til them: Thetta säger HÄren: Hvem döden drabbar, uppå honom drabbe han; hvem swärdet drabbar, uppå honom drabbe thet; hvem hungren drabbar, uppå honom

drabbe han; hvem fångelse drabbar, uppå honom drabbe thet.

3. Ty jag wil hemsöka them med fyra handa plågor, säger HÄren: med swärd, at the stola slagne warða: med hundar, som them bortslåpa stola: med himmelens foglar och med djuren på jorden, at the stola upåtne warða och förgås.

4. Och jag skal låta drifwa them hit och tit i alla riken på jorden, för Manasse skul, Hiskia sons, Juda Konungs, för thet han i Jerusalem bedrifwit hafwer.

5. Ho wil då förbarma sig öfwer tig, Jerusalem? Ho wil då medlidande med tig hafwa? Ho skal då gå bort och förwärfwa tig frid?

6. Du hafwer öfvergifwit mig, säger HÄren, och äst affällig worden ifrå mig: theföre hafwer jag uträckt min hand emot tig, at jag skal förderfwa tig: mig ledes wid at förbarma mig.

7. Jag skal kasta them med en kastsfläfwel bort utu landet; och mitt folk, som sig icke ifrå sitt wäsende omwända wilja, them skal jag allesamman faderlösa göra och förderfwa.

8. Mig stola ibland them flera enför warða än sanden i hafwet är: jag skal låta komma öfwer the unga mans moder en uppenbar förderfware, och thet med låta öfwerfälla staden hastigt och öförsende:

9. Så at then som sju barn hafwer, hon skal eländig warða, och af hjertat juda; ty theras sol skal bittida på dagen nedergå, at theras berömmelse och glädje skal en anda hafwa; och them som quwar blifwa skal jag gifwa til swärdet för theras fiender, säger HÄren.

10. Åh! min moder, at tu mig födt hafwer, öfwer hwilken hwar man Jadbud ropar i hela landet: jag hafwer dock uppå öder hwarten lånt eller tagit; lifwål bannar mig hwar man.

11. HÄren sade: Nu wäl, jag skal somliga af eder igen behålla; ty thet skal åter wäl gå; och jag skal komma eder til hjelp i nöd och ångest ibland fienderna.

12. Menar tu, at icke någonstädes nå-

got jern år, som kan sonderslå thet jern
och koppar nordan efter?

13. Men jag skal tilförene gifwa edert
guds och ågodelar til sköfvels, så at I
skolen få thet intet före, och thet för al-
la edra synders skul, som I uti alla
edra gränser bedrifwit hafwen:

14. Och skal låta eder komma bort til
edra fiender, uti et land thet I intet
känner; ty elden i min wrede år öfwer
eder uppå gången.

15. Åh! HERR, tu wet thet; kom
öf ihog, och låt dig om öf wårda,
och hämnas öf uppå våra förföl-
jare; anamma öf, och förbröj icke
tin wrede öfwer them; ty tu wet, at
wi för tin skul försmådade warde.

16. Emedlertid håller öf titt ord
uppe, då wi thet få; och thet samma
titt ord år vårt hjertas fröjd och
tröst; ty wi äro ju nämnde efter titt
namn, HERR Gud Zebaoth.

17. Wi gifwe öf icke i sällskap til the
begabbare, eller fröjde öf med them;
utan blifwe ensamme, för tin hands
fruktans skul; ty tu wredgas swårigen
öfwer öf.

18. Hwi warar då vår wedermöda
så länge, och våra sår äro så ganska
onda, at them ingen hela kan? Tu äst
öf worden lifa som en källa, then intet
mer rinna wil.

19. Därföre säger HERREN altså:
Om tu håller dig in til mig, så wil jag
hålla dig til dig, och tu skal blifwa min
predikare; och om tu lærer the fromma
silja sig ifrå the onda, så skal tu wara
min lärare, och förr än tu skulle falla
in til them, skola the falla til dig.

20. Ty jag hafwer gjort dig til en fast
kopparmur emot thetta folket. Om the
emot dig strida, så skola the dock intet
fått emot dig; ty jag år när dig, til at
hjälpa dig och frälssa dig, säger HERREN;

21. Och skal frälssa dig utu the högmö-
digas hand, och förloffa dig utu the ty-
ranners hand.

16. Capitel.

Och HERRENS ord stödde til mig, och
sade:

2. Du skal ingen hustru taga dig, eller fö-
da några söner, eller döttrar i thetta rum;

3. Ty så säger HERREN om the söner
och döttrar som i thetta rummet födde
warda, och om mödrarna som them
föda, och om theas fäder som them
föda i thetta land:

4. The skola dö af fraktheter, och
hwarken begrätne eller begrafne warda;
utan skola til träd warda på marken:
thet til skola the och genom swård och
hunger förgås, och theas kroppar sko-
la foglarna under himmelen och djuren
på marken til spis warda.

5. Ty så säger HERREN: Du skal icke
gå til begänselse, och skal ej heller nå-
gonstädes gå til begrätning, eller med-
lidande öfwer them hafwa; ty jag haf-
wer tagit min friid ifrå thetta folk, säger
HERREN, samt med min nåd och barm-
hertighet:

6. At både stora och små skola dö i
thetta land, och intet begrafne eller be-
grätne warda; och ingen skal riswa sig
eller raka sitt hår öfwer them.

7. Och man skal ej heller utflicka brödd
i then begrätning, til at hugswala
them öfwer liket, och ej heller gifwa
them dricka af tröstebågaren öfwer fa-
der och moder.

8. Därföre skal tu intet gå in uti nå-
got dryckehus, til at sitta när them, el-
ler til at äta, eller til at dricka.

9. Ty så säger HERREN Zebaoth, Is-
raels Gud: Si, jag skal borttaga af
thetta rum, för edra ögon och medan
I än lefwen, fröjd- och glädjester, brud-
gummes och bruds röst.

10. Och när tu alt thetta til thetta
folket sagt hafwer, och the säga til dig:
Hwi talar HERREN öfwer öf all then-
na stora olycka? Hwilken år then
missgerning eller synd, ther wi med emot
HERREN war Gud syndat hafwe?

11. Så skal tu säga them: Därföre
at edra fäder, säger HERREN, hafwa
öfwergifwit mig, och följt andra gu-
dar, tjent them, och tilbedit them; men
mig hafwa the förlåtit, och intet hållit
min lag;

12. Och I ännu wårre gören än edra

fäder; ty si, hvar och en lefwer efter sitt onda hjertas tycke, på thet han icke skal lyda mig.

13. Therefore skal jag drifwa eder utu thetta landet in uti et land, ther hwar-ken I eller edra fäder af weten: ther stolen I tjena andra gudar dag och natt; och ther skal jag ingen nåd bewisa eder.

14. Therefore si, then tiden kommer, säger HERren, at man intet mer skal säga: Så sant som HERren lefwer, som Israels barn utur Egypti land fört hafwer;

15. Utan, så sant som HERren lefwer, som Israels barn fört hafwer utu nord-landen och utur alla land, tit han them utdrifwit hafwer; ty jag skal låta them igenkomma uti thet land som jag theras fäder gifwit hafwer.

16. Si, jag skal utfända många fi-klare, säger HERren; the stola fiska them: och ther efter skal jag utfända många jägare; the stola fånga them på alla berg, på alla högar och i alla stenflyttor.

17. Ty mina ögon se uppå alla theras wågar, at the icke stola kunna gömma sig för mig; och theras misgärning är för mina ögon oförböld.

18. Men tilförene skal jag dubbelt be-tala theras misgärning och synd, therefore at the hafwa orenat mitt land med theras afguderis lik, och gjort mitt land fullt med sin styggelse.

19. HERre, tu åst min starkhet och kraft och min tilflykt uti nöden. Hedningarne stola komma til tig af werldens ändar, och säga: Wåra fäder hafwa haft falka och fåfånga gudar, som intet hjelpa kunna.

20. Huru kan en menniska göra them til gudar, som inga gudar äro?

21. Therefore si, nu wil jag låra them, och göra them min hand och mitt wålde kunnigt, at the stola för-nimma, at jag heter HERren.

17. Capitel.

Juda synd är med jernstyl och med skarp diamant strifwen, och uti theras hjertas tafflor grafwen, och uppå hor-

nen af theras altaren:

2. At theras barn stola ihogkomma the samma altaren och lundar, wid the gröna trån på the höga berg.

3. Men jag skal gifwa tina höjder til stöflings, både på berg och slätter, samt med tina häfswor och alla tina ägodelar, för syndernas skul i alla tina gränser bedrifna.

4. Och tu skal warða utdrifwen utu titt arf, som jag tig gifwit hafwer; och jag skal göra tig til tina fienders träl uti et land thet tu intet känner; ty I hafwen upståndt min wredes eld, then ewinnerligen brinna skal.

5. Thetta säger HERren: Sörban-nad är then man, som förlåter sig uppå menniskor, och sätter fött sig til arm, och wiker med sitt hjerta ifrå HERranom.

6. Han skal warða såsom ljung i öf-nen, och skal intet så se then tilkom-mande trösten; utan skal blifwa uti thet torra i öfnen, uti en ofruktig och öde mark.

7. Men wålsignad är then man, som förlåter sig uppå HERren, och HERren hans tröst är.

8. Han är lika som et trå, thet wid wåtn planteradt och wid en bäck rotadt är; ty om än en hetta kommer, så fruk-tar thet sig dock intet, utan thes löf blifwa gröna; och sörjer intet, när et torrt år kommer, utan thet bår frukt utan uppehåll.

9. Et argt illfundigt ting öfwer all ting är hjertat; ho kan utransaka?

10. Jag, HERren, kan utransaka hjertat, och pröfwar njurarna, och gif-fer hvar och en efter hans wågar, och efter hans gerningars frukt.

11. Ty lika som en fogel, som lägger sig uppå ägg, och utfläder them icke, alltså är then, som orätt gods försam-lar; ty han måste ther ifrå, så han thet aldraminst tänker, och måste dock på sistone hafwa spott ther til.

12. Men vår helgedoms rum, nem-ligen, Guds hårlighets såte, är alltid fast blifwit.

13. Ty, HERre, tu åst Israels hopp;

alla the som tig förlåta, måste til fram warda, och the affällige måste på jorden strifne warda; ty the öfvergifwa HERran, som är en lefwande wattukälla.

14. Hela tu mig, HERre, så warder jag hel: hjälp tu mig, så är mig hufpit; ty tu äst min berömmelse.

15. Si, the säga til mig: Hwar är då HERrans ord? Käre, låt komma.

16. Men jag hafwer förthenstul icke flytt ifrå tig, min herde; så hafwer jag ock intet begärt menniskors pris, thet wet tu; hwar jag predikat hafwer, thet är rätt in för tig.

17. War icke tu mig försträckelig, min tröst i nöden.

18. Låt them til fram komma, som mig förfölja, och icke mig: låt them försträckas, och icke mig: låt olyckans dag öfver them gå, och sönderslå them dubbelt.

19. Så säger HERren til mig: Gå och stått i folkens port, ther Juda Konungar ut- och ingå, och i alla portar i Jerusalem;

20. Och såg til them: Hörer HERrans ord, I Juda Konungar, och hela Juda, och alla Jerusalems inbyggare, som igenom thenna porten ingån.

21. Thetta säger HERren: Wakter eder, och bärer ingen börda om Sabbathsdagen genom portarna in i Jerusalem.

22. Och förer ingen kläd på Sabbathsdagen utur edra hus, och görer intet arbete; utan helger Sabbathsdagen, såsom jag edra fäder bubit hafwer.

23. Men the höra intet, och böja intet sina öron, utan blifwa halsstyfve, på thet the ju icke stola höra, eller ock låta säga sig.

24. Om I hören mig, säger HERren, så at I ingen börda bären om Sabbathsdagen igenom thenna stadsporten, utan helgen honom, och görer intet arbete på then dagen;

25. Så stola ock igenom thenna stadsporten ut- och ingå Konungar och Förstar, som på Davids stol sitta, och rida, och fara både med wagn och hästar,

the och theas Förstar, samt med alla them som i Juda och i Jerusalem bo; och thenna staden skal ewinnerligen besutten warda.

26. Och stola komma utaf Juda städer, och the omkring Jerusalem ligga, och utaf BenJamins land, af dalar och berg, och sonnan efter, the ther framföra stola bränneoffer, offer, spisoffer och tadsoffer til HERrans hus.

27. Men om I icke hören mig, så at I helgen Sabbathsdagen, och ingen börda bären in genom the portar i Jerusalem på Sabbathsdagen, skal jag upstända en eld i thes portar, then husen i Jerusalem förtära skal, och skal intet utsläkt warda.

18. Capitel.

Thetta är thet ord som skedde af HERranom til Jeremia, och sade:

2. Stätt up och gå ned uti krukmakarens hus: ther wil jag låta tig höra mina ord.

3. Och jag gick ned i krukmakarens hus; och si, han arbetade på stiswan.

4. Och krusan, som han utaf leret gjorde, gick honom sönder i händerna: då gjorde han åter en annan krusa, såsom honom täcktes.

5. Då skedde HERrans ord til mig, och sade:

6. Kan jag ock icke sticka mig, såsom thenne krukmakaren, med eder af Israels hus, säger HERren? Si, såsom leret är i krukmakarens hand, så ären ock I, af Israels hus, i min hand.

7. Hastigt talar jag emot et folk och rike, at jag thet utrota, förhärja och förderfwa wil:

8. Men om thet omwänder sig ifrå sin ondsk, then jag emot talar, så skal jag ock låta mig ångra thet onda som jag tänkte göra them.

9. Och hastigt talar jag om et folk och rike, at jag thet upbygga och plantera wil:

10. Men gör thet illa för mina ögon, så at thet icke hörer min röst, så skal jag ock låta mig ångra thet

goda som jag them lofwat hafwer at jag them göra skulle.

11. Så såg nu til them i Juda och til Jerusalems inbyggare: Thetta säger HERRen: Si, jag bereder eder en olycka, och tänker något emot eder: therföre wände sig hwar och en ifrå sit onda wäsende, och bättrer edert wäsende och anslag.

12. Men the sade: Ther warder intet utaf; wi wilje wandra efter våra tankar, och göra hwar och en efter sitt onda hjertas tycke.

13. Therföre säger HERRen: Fråger dock ibland bedningarna: Ho hafwer någon tid sådant hört, at Jungfrun Israel så gansta grufweliga ting gör?

14. Snön blifwer dock längre på stennarne i marken, rå thet snögar ned af Libanon, och regnwatnet förbliper icke så snart,

15. Som mitt folk mig förgåter. The röka åt gudar, och komma förargelse åstad utan återwände på sina stigar, och gå på otrampade vägar:

16. På thet theras land skal til bde warda, them til ewig stam, så at then ther fram om går, skal sig förundra, och ristla hufwudet.

17. Ty jag skal, genom et östanwäder förstingra them för theras fiender; jag skal wisa them ryggen, och icke anletet, rå the förderfwas.

18. Men the sade: Kommer och låter oss gå til råds emot Jeremia; ty Presterne kunna icke fara wilje i lagen och the gamlas råd icke fela, och Propheterne kunna icke lära orätt: kommer och låter oss slå honom ihjäl med tungan, och passa intet uppå hwad han säger.

19. HERRen, akta uppå mig, och hör mina motståndares röst.

20. Är thet rätt, at man wedergäller ondt för godt? Ty the hafwa grafwit min själ en grop. Kom dock ihog huru jag för dig stått hafwer, så at jag talade theras bästa, och wände tin grymhet ifrå them.

21. Så straffa nu theras barn med hunger, och låt them för swärd falla,

at theras hustrur och enkör utan barn blifwa, och theras män ihjälslagne, och theras unga män i strid genom swärd dräpne warda:

22. At et rop utaf theras hus må hördt warda, huru tu med hast hafwer låtit frigsfolk komma öfwer them; ty the hafwa grafwit en grop til at fånga mig, och lagt en snara för mina fötter.

23. Och efter tu, HERRen, wet alla theras anslag emot mig, at the wilja dräpa mig, så förlåt them icke theras misgerning, och låt theras synder icke utstrufna warda för dig: låt them ströta in för dig; och handla med them efter tin wrede.

19. Capitel.

Så sade HERRen: Gå bort och köp dig en lerkruka af krukmakaren, samt med några af the äldsta i folket och the äldsta af Presterna;

2. Och gå bort uti Hinnom's sons dal, som ligger för tegelporten, och predika ther the ord som jag säger dig;

3. Och såg: Hörer HERRans ord, I Juda Konungar och Jerusalems inbyggare. Så säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Si, jag wil låta en sådan olycka komma öfwer thetta rummet, at then thet hörer, honom skal gälla i bronnen,

4. Therföre at the hafwa öfvergiftit mig, och gifwit thetta rummet åt en främmande gud, och rökt ther uti åt andra gudar, hwilka hwarken the, eller theras fäder, eller Juda Konungar, kânt hafwa, och hafwa gjort thetta rummet fullt med ostyldigt blod.

5. Ty the hafwa byggt höjder til Baal, til at upbränna sina barn, Baal til bränneoffer, hwilket jag them hwarken budit, eller ther om talat hafwer, och ej heller någon tid uti mitt hjerta kommit år.

6. Therföre, si, then tid warder kommande, säger HERRen, at man thetta rummet intet mer kalla skal Theopheth, eller Hinnom's sons dal, utan dräpodalen.

7. Ty jag skal förstöra Juda och Jerusalems Gudstjenst i thetta rummet, och skal låta them falla genom swärd för thesas fiender och thesas hand, som efter thesas lif stå; och skal gifwa thesas kroppar foglarna under himmelen och djuren på marken til mat.

8. Och jag skal göra thenna staden öde och til spott, så at alla the som gå ther fram, stola förundra sig uppå alla hans plågor, och bespotta honom.

9. Jag skal låta them äta sina söners och dottirars kött; och en skal äta then andras kött, uti then nöd och ångest, ther med thesas fiender och the som efter thesas lif stå them tränga stola.

10. Och tu skal sönderslå krukarn för the mån som med dig gånge äro.

11. Och såg til them: Thetta säger HERren Zebaoth: Rätt såsom man sönderslår en krukofakares kåril, så at thet icke kan igen helt warda, så skal jag och sönderföra thetta folk och thenna stad; och the stola i Thopheth begräfne warda, therfore at ther skal ejes intet rum wara til begrafning.

12. Så wil jag göra med thetta rummet och thes inbyggare, säger HERren, at thenna staden skal warda lika som Thopheth.

13. Thertil stola the hus i Jerusaleml, och Juda Konungars hus, ju så orena warda, som thet rummet Thopheth; ja, alla hus, ther the på taken åt hela himmelens här rökt hafwa, och andra gudar bridoffer offrat hafwa.

14. Och då Jeremia igen kom ifrån Thopheth, tit HERren honom såndt hade til at prophetera, gick han in i gården åt HERrans hus, och sade til allt folket:

15. Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Si, jag skal låta komma öfwer thenna staden och öfwer alla hans städer all then olycka som jag emot them talat hafwer, therfore at the äro halsklyfwe, och mina ord icke böra wilja.

20. Capitel.

Men då Pashur, Immer son, Pre-

stens, then för en Öfwerste i HERrans hus satt war, hörde Jeremia prophetera thesa orden,

2. Slog han Propheten Jeremia, och kastade honom i fångelse, i then öfra porten BenSamins, hwilken på HERrans hus är.

3. Och då morgonen kom, tog Pashur Jeremia åter utu fångellet. Då sade Jeremia til honom: HERren kallar dig icke Pashur, utan Magor alt omkring.

4. Ty så säger HERren: Si, jag skal gifwa dig, samt med alla dina wänner, uti en fruktan; och the stola falla genom sina fienders swärd; thet skal tu se med dina ögon: och jag skal öfvergifwa hela Juda uti Konungens hand af Babel; han skal föra them bort til Babel, och dräpa them med swärd.

5. Och jag skal gifwa alt godset i thenna staden, samt med alt hans arbete, och alla klenodier, och alla Juda Konungars häfswor, uti thesas fienders hand, så at the stola them skinna, borttaga, och til Babel föra.

6. Och tu, Pashur, skal med allt ditt husfolk gå fången, och til Babel komma; ther skal tu dö, och begrafwen warda, samt med alla dina wänner, för hwilla tu ibgn predikar.

7. HERre, tu hafwer dragit mig, och jag hafwer mig draga låtit; tu hafwer warit mig för stark, och hafwer wunnit; men jag är ther öfwer kommen til spott dageligen, och hwar man gör gäd af mig.

8. Ty sedan jag talat, ropat och predikat hafwer om then plågan och förderfvet, är mig HERrans ord wordet til hån och spott dageligen.

9. Då föll mig i sinnet: Jag wil intet mer tänka uppå honom, och intet mer predika i hans namn; men i mitt hjerta och i mina ben wardt lika som en brinnande eld innesluten, så at jag icke förnådde thet lida, och war hardt när förgången.

10. Ty jag hörer huru många banna mig, och jag måste allestädes wara rädd. Anklager; wi wilje anklaga ho-

nom, säga alla mina vänner och stallbröder, om vi kunne blifwa honom öfvermågtige, och komma åt honom, och hämnas öfwer honom.

11. Men HERren är med mig, såsom en stark hjelte: therföre stola mina försöljare falla, och icke vinna, utan stola på stor skam komma, therföre at the så dåraktigt handla; ewig skal then stammen wara, och skal icke förgåten warda.

12. Och nu, HERre Zebaoth, tu som pröfwar the rättfärdiga, och ser njurar och hjerta, låt mig se tin hämnd öfwer them; ty jag hafwer befallt dig min sak.

13. Sjunger HERranom; låfwer HERran, som hjälper then fattigas lif utu the ondass händer.

14. Förbannad ware then dag, ther jag uti född war; then dagen ware öfignad, på hwilken min moder mig föddt hafwer.

15. Förbannad ware then, som min fader god tidning bar, och sade: Du hafwer fått en ung son; på thet han skulle glädja honom.

16. Then mannen ware såsom the städer, som HERren omwände, och honom thet intet ångrade; han høre et strående om morgonen, och om middagen et jåmrande:

17. At tu dock icke hafwer dråpit mig i moderlifwet, at min moder måtte warit min graf, och hennes lif måtte ewinnerligen hafwande warit.

18. Hwi är jag dock utu moderlifwet framkommen, at jag sådan jåmmer och hjertans sorg se måste, och sluta mina dagar med skam?

21. Capitel.

Thetta är thet ord som af HERranom steddte til Jeremia, då Konung Zedekia sände til honom Pashur Malchija son, och Zephania Maaseja, Prestens son, och låt säga honom:

2. Fråga dock HERran för oss; ty Nebucadnezar, Konungen i Babel, drålgar emot oss, at HERren dock wille göra med oss efter alla sina under, på

thet han må draga ifrån oss.

3. Jeremia sade til them: Thetta säger til Zedekia:

4. Så säger HERren, Israels Gud: Si, jag skal wända the wapn tillbaka, som I uti edra händer hafwen, ther I med striden emot Konungen i Babel och emot the Chaldeer, som eder omkring murarna belagt hafwa; och skal församla them i en hop midt i staden.

5. Och jag skal strida emot eder med utdräkt hand, med stark arm, med stor wrede, grymhet och obarmhertighet.

6. Och skal slå inbyggarena i thenna staden, både folk och få, så at the stola dö i en stor pestilentie.

7. Och ther efter, säger HERren, skal jag gifwa Zedekia, Juda Konung, samt med hans tjenare och folket, som i thenna staden efter pestilentie, swärd och hunger qwarblifne äro, uti Nebucadnezars händer, Konungens i Babel, och uti theas fienders händer, och uti theas händer, som efter theas lif stå; at han så skal slå them med swärdsågg, at ther intet stonande, eller nåd, eller barmhertighet med skal wara.

8. Och såg thetta folket: Så säger HERren: Si, jag sätter eder för wågen til lifwet och wågen til döden.

9. Hwilleken som blifwer i thenna staden, han måste dö igenom swärd, hunger och pestilentie; men then som gifwer sig ut til the Chaldeer, som eder belägga, han skal blifwa lefwande, och skal behålla sitt lif lika som et byte.

10. Ty jag hafwer ställt mitt ansikte öfwer thenna staden til olycka, och til intet godt, säger HERren; han skal Konungen i Babel öfvergifwen warda, at han skal upbränna honom med eld.

11. Och hörer HERrans ord, I af Juda Konungs hus.

12. Tu Davids hus, thetta säger HERren: Håller domen om morgonen, och hjälper then heröfwarde utu wäldswerkarens hand, på thet min grymhet icke skal utfara lika som en eld, och brinna så, at then ingen utsläcka kan, för edert onda wäsende skul.

13. Si, säger HERren: Jag säger dig, tu som bor i dalen, på bergen och på jämna marken, och säger: Ho wil öfwerfalla oss, eller komma in uti vårt fäste?

14. Jag wil hemföra eder, säger HERren, efter edra gerningars frukt. Jag skal upståndä en eld uti eder stog; han skal förtära allt thet ther omkring är.

22. Capitel.

Thetta säger HERren: Gack ned i Juda Konungs hus, och tala ther thetta ordet,

2. Och säg: Hör HERrans ord, tu Juda Konung, som på Davids stol sitter, både tu och tina tjenare och titt folk, som igenom thesa portarna ingån:

3. Så säger HERren: Håller rätt och rättvisä, och hjälper then beröfwade utu wäldswerklarens hand; och oförrätter icke främlingen, then faderlöse och enkan, och görer ingen öfwerwäld, och utgjuter icke öfkyldigt blod i thetta rummet.

4. Om I thetta gören, så stola Konungarne, som på Davids stol sitta, infara genom thetta husets portar, både til wagn och til häst, samt med theras tjenare och folk.

5. Men om I thetta icke hören, så hafwer jag swurit wid mig sjelf, säger HERren: Thetta hus skal förstörd warda.

6. Ty så säger HERren om Juda Konungs hus: Gilead, tu äst mig hufwudet i Libanon; hwad galler, jag skal göra dig til döde, och städerna utan inbyggare.

7. Ty jag hafwer beställt förderfware öfwer dig, hwar och en med sina wapn; the stola omkull hugga tina utwalda cederträn, och kasta them i elden.

8. Så stola många hedningar gå fram om thenna staden, och säga emellan sig: Hwi hafwer HERren alltså handlat med thenna stora staden?

9. Och man skal swara: Thersöre at the HERrans sin Guds förbund öfwergiftwit hafwa, och tilbedit andra gudar, och tjent them.

10. Gräter icke öfwer the döda, och grämer eder icke öfwer them: men gräter öfwer then ther bortfar, och stal aldrig igen komma, at han sitt fadersnesland mer se må.

11. Ty så säger HERren om Sallum, Josia son, Juda Konungs, som Konung är uti sin faders Josia stad, som utfaren är af thetta rum: Han skal intet komma här igen;

12. Utan måste dö uti thet rum, tit han för en fänge förd är, och skal thetta land intet mer se.

13. We honom, som upbygger sitt hus med synd, och sina makt med orätt; then sin nästa för intet arbete låter, och icke gifwer honom sin lön,

14. Och tänker: Nu wäl, jag wil bygga mig et stort hus och et wiidt palats; och låter hugga sig fenster ther uppå, och panelar thet med cederträ, och målar thet rödt.

15. Menar tu, at tu wil wara Konung, efter tu prålar med cederträ? Hafwer tin fader och icke ätit och druckit, och blef ändock lifwål wid rätt och rättfärdighet; och honom gick wäl?

16. Han halp then elända och fattiga til rätt; och thet gick honom wäl af: är icke thetta rättsligen känna mig? säger HERren.

17. Men tina ögon och titt hjerta stå intet alltså, utan på tin girighet, på at utgjuta öfkyldigt blod, til at göra öfwerwäld och orätt.

18. Thersöre säger HERren om Jojakim, Josia son, Juda Konung: Man skal intet begråta honom, sägande: Åh, broder! Åh, syster! Man skal intet begråta honom, sägande: Åh, herre! Åh, ädling!

19. Han skal lita som en äsna begrafwen warda, bortsläpad och utkastad för porten i Jerusalem.

20. Ja, gack och nu up på Libanon och ropa, och låt dig höra i Basan, och ropa af Abarim; ty alla tina älskare äro ömskelige.

21. Jag hafwer tilföre sagt dig thet, så thet ännu wäl stod med dig; men tu sade: Jag wil intet hörat: alltså

hafwer tu gjort alla tina lifsdagar, at tu intet hafwer hört min röst.

22. Wåderet drifwer alla tina herdar, och tina ålskare fara bort fångne: ther måste tu lå till spott och skam warda, för all tin ondskas skul.

23. Tu, som nu i Libanon bor, och hafwer titt näste i cederträ, huru stönligen skal tu se ut, när tig wårt och sweda uppå kommer, såsom en i barns nöd?

24. Så sant som jag lefwer, säger HERren: Om Chonia, Jojakims son, Juda Konung, wore en signetsring, på min högra hand, så skulle jag anta riswa tig ther af,

25. Och gifwa tig them i händer, som efter titt lif stå, och för hvilka tu tig fruktat, nemligen, uti Nebucadnezars händer, Konungens i Babel, och the Chaldeer.

26. Och jag skal drifwa tig och tin moder, som tig födt hafwer, uti et annat land, the edert faderne's land icke är; och ther stolen I dö.

27. Och uti thet land, ther the af hjertat gerna igen woro, stola the icke igen komma.

28. Hwilkén en eländig, föraktad och fördrifwen man är dock Chonia? Et wannwördat och ufelt fat. Å! huru är han dock, samt med sin såd, fördrifwen, och uti et obekant land kastad?

29. O! land, land, land, hör HERrans ord.

30. Thetta säger HERren: Skrifwer thenna mannen up för en förderfwad, för en man, then i sina lifsdagar intet lyckas skal; ty han skal icke hafwa then lyckan at någon af hans såd skal sitta på Davids stol och långre öfwer Juda råda.

23. Capitel.

Be eder, herdar, I som förderfwen och förstingren min fosterhjord, säger HERren.

2. Therföre säger HERren, Israels Gud, om the herdar som mitt folk regera: I hafwen förstingrat min hjord, och bortdrifwit, och icke besökt honom; si, jag skal hemsöka eder, för edert on-

da wäsendes skul, säger HERren.

3. Och jag skal församla thet qwar af af min hjord utur alla land, tit jag them utdrifwit hafwer, och skal hafwa them hem igen til theas hus, at the stola wära och fördras.

4. Och jag skal sätta herdar öfwer them, som them stöta stola, at the icke mer stola frukta sig eller försträckas, eller hemsökte warda, säger HERren.

5. Si, then tiden kommer, säger HERren, at jag skal upwäcka David rättfärdighetens frukt; och thet skal wara en Konung, then wäl regera skal, och skal uprätta rätt och rättfärdighet på jorden.

6. På then tiden skal Juda hulpen warda, och Israel fåker bo; och thetta skal wara hans namn, thet man honom kalla skal: HERREN, wår rättfärdighet.

7. Therföre si, then tid skal komma, säger HERren, då man nu intet mer skal säga: Så sant som HERren lefwer, som Israels barn utur Egypti land fört hafwer;

8. Utan, så sant som HERren lefwer, som Israels hus såd utförde, och hade utaf nordlanden och utur alla land, tit jag them fördrifwit hafwer, så at the stola nu bo i sitt land.

9. Emot Propheterna: Mitt hjerta wil mig brista i mitt lif; alla mina ben darra; mig är lika som en druden man, och lika som en then af win raglar, för HERranom och för hans heliga ord:

10. At landet så fullt med horkarlar är, at landet så jämmerligen står, at thet så förbannadt är, och ångarna i öfven förtorkas, och theas lefwerne är ondt, och theas regemente duger intet.

11. Ty både Propheter och Prestes äro skalkar; och jag finner också theas ondskas i mitt hus, säger HERren.

12. Therföre är theas wåg lika som en slipprig wåg i mörket, ther the uppå slinta och falla; ty jag skal låta komma olycka öfwer them, theas hemsökningår, säger HERren.

13. Med the Propheter i Samarien

hafwer jag sett galenskap, at the propheterade i Baal, och förförde mitt folk Ißrael.

14. Men med the Propheter i Jerusalem ser jag en styggelse, huru the bedrifwa hor, och fara med lögn, och styrka the onda, på thet at ju ingen skal omvända sig af sin ondskan: the äro alle för mig lika som Sodoma, och thes inbyggare lika som Gomorra.

15. Therefore säger HERren Zebaoth om Propheterna alltså: Si, jag skal spisa them med malört, och gifwa them galla dricka; ty ifrå Propheterna i Jerusalem kommer ut strymteri öfver hela landet.

16. Thetta säger HERren Zebaoth: Hörer intet Propheternas ord, the eder prophetera: the bedraga eder; ty the predika sitt hjertas syner, och icke utaf HERrans mun.

17. The säga them som mig försmåda: HERren hafwer thet sagt: Eder warder wål gångande; och alla them, som wandra efter sitt hjertas tycke, säga the: Thet kommer ingen olycka öfver eder.

18. Ty ho hafwer varit i HERrans råd, then hans ord sett och hört hafwer? Ho hafwer förmärkt och hört hans ord?

19. Si, et HERrans wäder skal komma med grymhet, och et försträcktligt öwäder falla the ogudaktiga öfver hufvudet.

20. Och HERrans wrede skal icke uphålla, til thes han gör och uträttar thet han i sinnet hafwer; här efter stolen I wål förfarat.

21. Jag sände intet Propheterna; likwål lupo the: jag talade intet med them; likwål propheterade the.

22. Ty om the hade blifwit wid mitt råd, och hade predikat mitt folk mina ord, så hade the omvändt them ifrå theas onda wäsende och ifrå theas onda lefwerne.

23. Är jag icke en Gud, then hardt när är, säger HERren, och icke en Gud, then sierran är?

24. Menar tu, at någon kan så hem-

ligen fördölja sig, at jag icke kan se honom? säger HERren. Är icke jag then, som uppfyller himmel och jord? säger HERren.

25. Jag hörer wål, at Propheterne predika och prophetera lögn i mitt namn, och säga: Mig hafwer drömt, mig hafwer drömt.

26. När wilja nu Propheterne igen wända, the ther lögn prophetera, och prophetera sitt hjertas bedrägeri,

27. Och wilja, at mitt folk skal förgåta mitt namn, för theas drömmars skul, som then ene för then andre predikar; såsom theas såder förgåto mitt namn, för Baals skul?

28. En Prophet, som drömmar hafwer, han predike drömmar; men then som mitt ord hafwer, han predike mitt ord rätt: huru när komma agnar och hwete tilhopa? säger HERren.

29. Är icke mitt ord lika som en eld, säger HERren, och såsom en hammare, then berg sönderslår?

30. Therefore, si, jag wil til the Propheter, säger HERren, som mina ord stjåla then ene från then andre.

31. Si, jag wil til the Propheter, säger HERren, som sitt eget ord föra, och säga: Han hafwer thet sagt.

32. Si, jag wil til them, som falska drömmar prophetera, säger HERren, och som predika them, och förföra mitt folk med sin lögn och lösakliga ting, efter jag dock intet hafwer sändt them, och intet befallt them; the och ej heller thetta folket nyttige äro, säger HERren.

33. Om thetta folket, eller en Prophet, eller en Prest, warder tig frågande, och säger: Hwilken är HERrans tunge? så skal tu säga til them hwad then tungen är: Jag skal bortkasta eder, säger HERren.

34. Och om en Prophet, eller Prest, eller folket, warder sågande: Thet är HERrans tunge; then samma skal jag hemföra, och hans hus ther til.

35. Men så skal then ene tala med then andre, och säga sig emellan: Hwad svarar HERren? Och hwad säger HERren?

36. Och kaller thet icke mer HERRans tunge; ty hwar och en skal hans egna ord wara til en tunge, efter I altså lefwande Guds, HERRans Zebaoths, war Guds ord förwänden.

37. Therföre stolen I säga til Propheten altså: Hwad svarar HERRen tig? Och hwad säger HERRen?

38. Nu, medan I sägen HERRans tunge, therföre säger HERRen altså: Efter I kallen ordet HERRans tunge, och jag til eder såndt hafwer, och hafwer säga låtit, at I icke stullen kallat HERRans tunge;

39. Si, så skal jag taga eder bort, och bortkasta eder, samt med staden, som jag eder och edra fäder gifwit hafwer, ifrå mitt ansikte;

40. Och skal foga eder en ewig stam til, och en ewig försmädelse, then aldrig skal förgåten warda.

24. Capitel.

Si, HERRen wiste mig två fikontor-gar, satta in för HERRans tempel, sedan NebucadNezar, Konungen i Babel, hade bortfört Jechonia, Jojakims son, Juda Konung, samt med Juda Förstar, timmermän och smeder, ifrå Jerusalem, och låtit them komma til Babel.

2. Uti then ena forgen woro ganfka goda fikon, såsom the först mogna fikonen äro; uti then andra forgen woro ganfka onda fikon, så at man intet kunde äta them; så onda woro the.

3. Och HERRen sade til mig: Jeremia, hwad ser tu? Jag sade: Fikon. The goda fikonen äro ganfka goda, och the onda äro fast onda, så at man intet kan äta them; så onda äro the.

4. Då skedde HERRans ord til mig, och sade:

5. Thetta säger HERRen, Israels Gud: Lika som thesa fikonen äro goda, altså skal jag nådeligen uptaga the fångar af Juda, hwilla jag hafwer låtit hådan fara in uti the Chaldeers land;

6. Och skal nådeligen se til them, och skal låta them komma hit i landet igen, och skal upbygga them, och icke neder-

slå; jag skal plantera them, och icke uprycka;

7. Och skal gifwa them hjerta til at känna mig, at jag är HERRen; och the stola wara mitt folk, och jag wil wara theas Gud; ty the stola af alt hjerta wända sig til mig.

8. Men lika som the onda fikon så onda äro, at man them icke äta kan, så ger HERRen, altså wil jag bortgifwa Zedekia, Juda Konung, samt med hans Förstar, och hwad qwar blifwit är i Jerusalem, the som äro qwar blifne i thetta landet, och the som uti Egypti land bo.

9. Jag skal foga them olycka til, och icke låta them blifwa uti något rike på jorden, så at the stola komma til stam, til et ordspråk, til en fabel och til ban-nor i alla rum, tit jag them bortdrifwande warder;

10. Och skal sända swård, hunger och pestilentie ibland them, til thes the stola förgås af landet, som jag them och theas fäder gifwit hafwer.

25. Capitel.

Thetta är thet ord som til Jeremia skedde öfwer alt Juda folk, uti sjerde året Jojakims, Josia sons, Juda Konungs, hwilket thet första året är NebucadNezars, Konungens i Babel;

2. Hwillet och Propheten Jeremia talade til alt Juda folk och til alla Jerusalems inbyggare, och sade:

3. HERRans ord är stedt til mig, ifrå trettonde året Josia Amons sons, Juda Konungs, alt in til thenna dag; och jag hafwer thet nu i tre och tjugu år med sliit predikat eder: men I hafwen icke welat hörat.

4. Så hafwer och HERRen såndt til eder alla sina tjenare Propheterna ganfka sliitigt; men I hafwen intet welat höra them, eller böja edra öron thet til at I måtten hörat,

5. Då han sade: Omwänder eder hwar och en af sin onda wäg och ifrån edert onda wäsende, så stolen I blifwa i landet, som HERRen eder och edra fäder gifwit hafwer, i ewig tid:

6. Efterföljer icke andra gudar, så at I tjenen och tilbedjen them, på thet I icke stolen förtröna mig genom edra hånders werk, och jag eder olycka tilfoga må.

7. Men I wiljen intet höra mig, säger HERren, på thet I ju stullen förtröna mig genom edra hånders werk, til eder egen olycka.

8. Therefore, så säger HERren Zebaoth: Efter I icke willen höra mina ord;

9. Si, så skal jag utsända och komma låta allt folk af nordan, säger HERren, och min tjenare NebucadNazar, Konungen i Babel; och skal låta them komma öfver thetta land, och öfver them som ther uti bo, och öfver allt thetta folk som här omkring ligger; och skal gifwa them til spillo och förderfvelse, och göra them til hån och ewigt öde;

10. Och skal taga ifrå them all glädje, sång, brudgummes och bruds röst, qvarns röst och lyktas ljus:

11. Så at allt thetta landet skal öde och förstördt ligga; och skal thetta folket tjena Konungen i Babel i stuttio år.

12. Men när the stuttio år ute äro, så skal jag hemföra Konungen i Babel och allt thet folket, säger HERren, för theras misgärningars skul; ther til och the Chaldeeris land, och skal gbrat til et ewigt öde.

13. Alltså skal jag låta komma öfver thetta land alla mina ord, som jag emot thet talat hafwer, nemligen, allt thet i thenna bok skrifwit står, thet Jeremia öfver alla folk spått hafwer.

14. Och the stola också tjena, ändock the mågtigt folk och wäldige Konungar äro: alltså skal jag wedergålla them efter theras förtjenst och efter theras hånders werk.

15. Ty så säger HERren, Israels Gud, til mig: Tag thenna winbågaren full med wrede utaf min hand, och stänk ther utaf åt alla folk, them jag sänder tig til:

16. At the måga dricka, ragla, och blifwa galne för swärdet, som jag ibland them sända skal.

17. Och jag tog bågaren af HERrens hand, och stänkte åt alla folk, ther HERren sände mig til:

18. Nemligen, Jerusalem, Juda städer, hans Konungar och Förstar, at the stola öde och förstörde ligga, och stola wara til hån och bannor, såsom thet nu i thenna dag tilstår:

19. Theßlikes Pharao, Konungen i Egypten, samt med hans tjenare, hans Förstar och allt hans folk;

20. Alla land wäster ut; alla Konungar i Uz land; alla Konungar i the Palestineris land, samt med Asselon, Gasa, Ekron, och the öfwerblifna i Asdod;

21. Them af Edom; them af Moab; Ammons barn;

22. Alla Konungar i Tyro; alla Konungar i Sidon; Konungarna i the dar på hinsidan hafwet;

23. Them af Dedan; them af Thema; them af Bus, och alla Förstar i the landsänder;

24. Alla Konungar i Arabien; alla Konungar wäster ut, the i öfken bo;

25. Alla Konungar i Simri; alla Konungar i Elam, alla Konungar i Medien;

26. Alla Konungar norr ut, både när och fjerran, then ena med then andra; och alla Konungar på jorden, som på jordens trets äro: och Konung Sesach skal dricka efter thesa.

27. Och såg til them: Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Drick, at I druckne warden, spynn, och falen, och kunnen icke upstå för swärdet som jag ibland eder sända skal.

28. Och om the icke wilja taga bågaren af tin hand och dricka, så såg til them: Alltså säger HERren Zebaoth: I stolen dricka.

29. Ty si, uti then staden, som af mitt namn nämnd är, begynner jag til at plåga: menen I, at I stolen ostraffade blifwa? I stolen intet ostraffade blifwa; ty jag kallar swärdet öfver alla them som bo på jorden, säger HERren Zebaoth.

30. Och tu skal prophetera them alla

thessa orden, och såg til them: HERRen skal ryta utu höjden, och låta höra sitt dunder utaf sin heliga boning; han skal ryta öfver sin boning; han skal sjunga en wisa, lika som en wintram-pare, öfver alla landets inbyggare,

31. Swiflets ljud skal höras in til werldens ända; ty HERRen hafwer til at staffa i rätta med hedningarna, och skal hålla en dom med alt fött; the ogubastiga skal han gifwa under swärd, säger HERRen.

32. Thetta säger HERRen Zebaoth: Si, en plåga skal komma ifrå thet ena folket til thet andra, och et stort wäder skal upväckt warda ifrå landets sida.

33. Så skola the slagne af HERRan om på samma tid ligga ifrå then ena jordens ända til then andra ändan: the skola intet warda begråtte, eller uptagne, eller begrafne, utan måste ligga på marken, och til träck blifwa.

34. Jämrer eder nu, I herdar, och ro-pet, och wälter eder i aska, I wäldige öfver hjorden; ty tiden är kommen, at I stolen slagtade och förströdde war-da, och stolen sönderfälla såsom et ko-sligt fat.

35. Och herdarne skola icke kunna fly, och the wäldige öfver hjorden skola icke undkomma kunna.

36. Så skola herdarne ropa, och the wäldige öfver hjorden skola jämra sig, at HERRen så hafwer ödelagt the-ras bete,

37. Och the-ras ångar, the så wäl tilstod, äro förderfwade af HERRans grymma wrede.

38. Han hafwer öfvergifwitt sin hyd-da, lika som et ungt lejon; och så är the-ras land förstördt af tyrannens wre-de, och af hans grymma wrede.

26. Capitel.

Uti Josafims rikets begynnelse, Josia sons, Juda Konungs, skedde thetta ord af HERRanom, och sade:

2. Thetta säger HERRen: Gad in uti gården at HERRans hus, och predika för alla Juda städer, som the ingå til at tilbedja i HERRans hus, alla the ord

som jag tig befallt hafwer at säga them, och lägg thet intet bort af.

3. Om the til äfwentyras höra kunna och omwända sig hwar och en ifrå sitt onda wäsende, på thet jag och måtte ångra mig thet onda som jag tänker at göra them för the-ras onda wäsende skal.

4. Och såg til them: Thetta säger HERRen: Om I icke hören mig, så at I wandren uti min lag, som jag eder föresatt hafwer:

5. At I hören mina tjena-res, Pro-pheteras ord, them jag släpse til eder såndt hafwer, och I dock intet höra willen;

6. Så skal jag göra med thetta hus lika som med Silo, och göra the-nna sta-den alla hedningar på jorden til bannor.

7. Lå nu Presterne, Propheterne och alt folket hörde Jeremia, at han sådana ord talade i HERRans hus,

8. Och Jeremia nu uttalat hade alt thet HERRen honom befallt hade at säga alt folket, grepo honom Presterne, Propheterne och alt folket, och sade: Du måste dö.

9. Hwi djerfves tu prophetera i HERRans namn och säga: Thet skal så gå med thetta huset, lika som med Silo; och the-nna staden skal så öde warda, at thet ingen mer inne bor? Och alt folket förfamlade sig i HERRans hus emot Jeremia.

10. Lå nu Juda Förstar thet hörde, gingo the utu Konungs-huset up i HERRans hus, och satte sig för HERRans nya port.

11. Och Presterne och Propheterne ta-lade inför Förstarna och alt folket, och sade: Thenne är döden wärd; ty han hafwer predikat emot the-nna staden, såsom I med edra öron hört hafwen.

12. Men Jeremia sade til alla För-starna och til alt folket: HERRen hafwer såndt mig, at jag thetta alt, som I hört hafwen, predika stulle emot thetta huset och emot the-nna staden.

13. Så bättrer nu edert wäsende och handel, och hörer HERRans eder Guds röst; så skal och HERRen låta sig ång-

ra thet onda som han emot eder talat hafwer.

14. Si, jag är i edra händer : I mågen göra med mig såsom eder godt och rätt tyckes.

15. Dock stolen I weta, at om I dräpen mig, så läggen I ofstlydbigt blod uppå eder själfwa, uppå thenna staden och hans inbyggare ; ty i sanning hafwer HERren sändt mig til eder, at jag alt thetta för edra dron tala skulle.

16. Då sade Förstarne och alt folket til Presterna och Propheterna : Denne är icke saker til döds ; ty han hafwer talat til oss i HERrans, vår Guds namn.

17. Och någre af the äldste i landet stodo up och talade til hela hopen af folket, och sade :

18. Ut i Hiftia, Juda Konungs tid war en Prophet, benämnd Micha af Moresa. Han talade til alt Juda folk, och sade : Thetta säger HERren Zebaoth : Zion skal upplöjd warda, såsom en åter, och Jerusalem skal blifwa til en stenhop, och HERrans hus berg til en wild flog.

19. Likväl lät Hiftia, Juda Konung, och hela Juda icke förthenskul döda honom, ja, the fruktade hellre HERran, och båd in för HERranom. Då ångrade och HERren thet onda som han emot them talat hade : therför göre wi ganska illa emot våra själar.

20. War också en, then ther propheterade i HERrans namn, Uria Semaja son, af Kiriath Jearim. Then samme propheterade emot thenna staden och emot thetta landet, lika som Jeremia.

21. Men då Konung Jojakim och alle hans wäldige och Förstar hans ord hörde, wille Konungen låta döda honom ; och Uria förnam thet, fruktade sig, och flydde, och for in uti Egypten.

22. Men Konung Jojakim sände några män in uti Egypten, El Nathan Achbors son, och andra med honom.

23. The förde honom utur Egypten, och hade honom in til Konung Jojakim ; han lät då dräpa honom med svärd, och lät begrafwa hans kropp snöpligt.

24. Alltså war Abitams Saphans sons hand med Jeremia, at han icke kom i folkets händer, at the hade dräpit honom.

27. Capitel.

Uti Jojakims rikes begynnelse, Josia sons, Juda Konungs, stedd thetta ordet af HERranom til Jeremia, och sade :

2. Thetta säger HERren til mig : Öfr tig et ok, och häng thet på tin hals ;

3. Och sänd thet til Konungen i Edom, til Konungen i Moab, til Konungen öfwer Ammons barn, til Konungen i Tyro och til Konungen i Sidon, med the sändningebåd som til Zedekia, Juda Konung, til Jerusalem komme äro.

4. Och befall them, at the säga sina Herrar : Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud : Så stolen I säga edra Herrar :

5. Jag hafwer gjort jorden och menniskorna och djuren, som på jorden äro, genom min stora kraft och uträdda arm, och gifwer henne hwem jag wil.

6. Men nu hafwer jag gifwit alt thetta land uti min tjenares hand, Nebucadnezars, Konungens i Babel, och hafwer theslikes gifwit honom the wilddjur på marken, at the honom tjena stola.

7. Och alla folk stola tjena honom, hans son och hans sons son, til thes hans lands tid och kommer, då många folkslag och stora Konungar stola låta tjena sig af honom.

8. Men hwilket folk och rike icke wil tjena Konungen af Babel, Nebucadnezar, och hwilken som icke gifwer sin hals under Konungens ok af Babel, thet folket stal jag hemföra med swärd, hunger och pestilencie, säger HERren, til thes jag förgör them genom hans hand.

9. Therför hörer intet edra Propheter, spåmän, drömtydare, dagwälsjare och trollkarlar, som säga eder : I war den intet tjänande Konungen af Babel.

10. Förty the spå eder lögn, på thet the stola draga eder långt bort utur edert land, och jag tå utdrifwer eder, och I förgås.

11. Ty hwilket folk, som bñjer sin hals under Konungens of i Babel, och tjänar honom, them skal jag låta blifwa uti sitt land, at the måga ther bygga och bo, säger HERRen.

12. Och jag talade alt thetta til Zedekia, Juda Konung, och sade: Bñjer eder hals under Konungens of i Babel, och tjener honom och hans folk, så stollen I blifwa lefwande.

13. Hwi wiljen I dö, tu och titt folk, genom swärd, hunger och pestilentie? såsom HERRen sagt hafwer öfwer thet folk, som Konungen i Babel icke tjena wil.

14. Therföre hörer the Propheters ord intet, som säga eder: I warden intet tjänande Konungen af Babel; ty the prophetera eder lögn.

15. Och jag hafwer intet sändt them, säger HERRen; utan the prophetera lögn i mitt namn, på thet jag skal utdrifwa eder, och I förgås, samt med Propheterna, som eder prophetera.

16. Och til Presterna och til alt thetta folket talade jag, och sade: Thetta säger HERRen: Hörer edra Propheters ord intet, som eder prophetera, och säga: Si, the kåril af HERRans hus komma nu snart ifrå Babel hem igen; förty the prophetera eder lögn.

17. Hörer them intet; utan tjener Konungen af Babel, så blifwen I lefwande: hwi skulle dock thenna staden warda til et döde?

18. Åro the Propheter, och hafwa HERRans ord, så låt them thet HERRanom Zebaoth afbedja, at the qwarblifna kårillen i HERRans hus, och Juda Konungs hus, och i Jerusalem, icke också til Babel förde warda.

19. Ty så säger HERRen Zebaoth om stoderna, och om hafwet, och om stolarne, och om the tyg som ännu qwarblifna åro i thenna staden,

20. Them NebucadNazar, Konungen i Babel, icke borttog, tå han bortförde

Zechonia, Sojakims son, Juda Konung, ifrå Jerusalem til Babel, samt med alla Förstarne i Juda och Jerusalem;

21. Ty så säger HERRen Zebaoth, Israels Gud, om the tyg som ännu qwarblifna åro i HERRans hus, och i Juda Konungs hus, och i Jerusalem:

22. The stola til Babel förda warda, och ther blifwa in til then dagen jag söker them, säger HERRen, och jag låter them åter här up komma til thetta rummet igen.

28. Capitel.

Och i thet samma året, uti Zedekia, Juda Konungs rikets begynnelse, i femte månaden af fjerde året, talade Hanania Åfurs son, en Prophet af Gibeon, til mig uti HERRans hus, i Presternas och alt folkets närvaro, och sade:

2. Thetta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Jag hafwer sonderbrutit Konungens of i Babel;

3. Och förr än tu är förlidna åro, skal jag låta åter igen komma til thetta rummet alla HERRans hus kåril, hwilka NebucadNazar, Konungen i Babel hådan tagit, och til Babel fört hafwer.

4. Ther til skal jag också låta Zechonia, Sojakims son, Juda Konung, samt med alla fångar af Juda, som til Babel förde åro, komma til thetta rummet igen, säger HERRen; ty jag skal sonderbröta Konungens of i Babel.

5. Lå swarade Propheten Jeremia til then Propheten Hanania, uti Presternas och alt folkets närvaro, som i HERRans hus stodo:

6. Och sade: Amen; HERRen gör alltså; HERRen stadfäste tina ord, som tu spått hafwer, at han låter HERRans hus kåril, samt med alla fångarna, komma til thetta rummet igen.

7. Men hör dock likwål thetta ordet, som jag för tina öron och alt folkets öron talar:

8. The Propheter som för mig och för tig warit hafwa af ålder, the hafwa propheterat emot många land

och stora riket om örlig, om olycka och om pestilentie ;

9. Men när en Prophet propheterar om frid, så warder man länmande, om HERRen honom i sanning såndt hafwer, så hans ord fullkomnade warda.

10. Så tog Hanania oket af Prophetens Jeremia hals, och sonderbröt thet.

11. Och Hanania sade i alt folkets närvaro : Thetta säger HERRen : Efta så skal jag sonderbryta NebucadNezars ok, Konungens i Babel, af alla folks hals, förr än tu är förlidna åro. Och Propheten Jeremia gick sin väg.

12. Men HERRans ord skedde til Jeremia, sedan then Propheten Hanania hade sonderbrutit oket af Jeremia Prophetens hals, och sade :

13. Gå bort och såg Hanania : Thetta säger HERRen : Tu hafwer sonderbrutit träoeket ; så gör nu et jernok i samma stad.

14. Ty thetta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud : Et jernok hafwer jag hängt alt thetta folket på halsen, thet the med tjena stola NebucadNezar, Konungen i Babel : och the måste tjena honom ; ty jag hafwer och gifwit honom willdjuren på marken.

15. Och Propheten Jeremia sade til then Propheten Hanania : Hør dock, Hanania : HERRen hafwer intet såndt dig, och tu hafwer åstadkommit, at thetta folket förlåter sig uppå lögn.

16. Therefore säger HERRen altså : Si, jag skal taga dig bort utaf jorden : i thetta året skal tu dö ; ty tu hafwer med titt tal afwändt them ifrå HERRan.

17. Och så blef then Propheten Hanania dödd thet samma året, i sjunde månaden.

29. Capitel.

Thessa åro the ord i thet brefwet som Propheten Jeremia sände af Jerusalem til the öfriga äldsta som bortförde woro, och til Presterna och Propheterna och til alt folket, som NebucadNezar ifrå Jerusalem til Babel bortfört hade,

2. Sedan Konung Zechonia och Drottningen, med kamererarena och Förstarna i Juda och Jerusalem, samt med timmermän och smeder i Jerusalem borta woro,

3. Genom Elasa, Saphan son, och Gemaria, Hiltia son, hvilka Zedekia, Juda Konung, sände til Babel, til NebucadNezar, Konungen i Babel, och sade :

4. Thetta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud, til alla fångar som jag hafwer låtit bortföra ifrå Jerusalem til Babel :

5. Bygger hus, thet I uti bo kunnen ; planterer trädgårdar, thet I frukt af äta mågen ;

6. Läger eder hustrur, och föder söner och döttrar ; gifwer edra söner hustrur, och gifwer edra döttrar män, at the måga föda söner och döttrar ; förder eder thet, så at I icke ären så.

7. Söker stadens bästa, tit jag hafwer låtit bortföra eder, och beder för honom til HERRan ; ty så honom wäl går, så går eder och wäl.

8. Ty thetta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud : Väter icke the Propheter, som när eder åro, och the spåmän bebraga eder, och söder intet edra drömmar, som I drömmen ;

9. Ty the spå eder lögn i mitt namn ; jag hafwer intet såndt them, säger HERRen.

10. Ty så säger HERRen : När i Babel sjuttio år ute åro, så skal jag besöka eder, och skal upwäcka mitt nådeliga ord öfwer eder, at jag skal låta eder komma til thetta rum igen.

11. Ty jag wet wäl hwad tankar jag hafwer om eder, säger HERRen, nemligen, fridens tankar, och icke bedröfwelsens, at jag skal gifwa eder then ånda, som I wäntan efter.

12. Och I skolen åkalla mig, och gå och bedja mig ; och jag skal höra eder.

13. I skolen söka mig, och finna mig ; ty om I mig af alt hjerta söken,

14. Så skal jag låta mig finna af eder, säger HERRen ; och jag skal

wända ebort fångelfe, och förfamla eder utur alla folk och utaf alla rum, tit jag eder utdrifwit hafwer, säger HERren; och stal låta eder åter komma til thetta rum igen, sådan jag eder hafwer bortföra låtit.

15. Ty I menen, at HERren hafwer upväckt eder Propheter i Babel.

16. Men thetta säger HERren om Konungen som på Davids stol sitter, och om alt folket som i thenna staden bor, nemligen, om edra bröder som med eder uti fångelfet icke utdragne äro:

17. Ja, så säger HERren Zebaoth: Si, jag stal sånda ibland them swärd, hunger och pestilentie, och stal så ställa mig med them lika som med the onda fikon, them man wämjes wid at äta.

18. Och jag stal förfölja them med swärd, hunger och pestilentie, och stal icke låta them blifwa uti något rike på jorden, så at the skola warda til bannor, til under, til hån och spott ibland alla folkslag, tit jag them utdrifwande warder;

19. Thersföre at the icke hafwa hört mina ord, säger HERren, them jag städse med mina tjenare Propheterna tit eder såndt hafwer; men I willen intet höra, säger HERren.

20. Men I alle, som fångne bortförde ären, them jag hafwer ifrå Jerusalem til Babel draga låtit, hörer HERrans ord:

21. Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud, emot Achab Kolaja son, och emot Zedekia Maafseja son, hvilka eder lögn spä i mitt namn: Si, jag stal gifwa them uti Nebucadnezars händer, Konungens i Babel: han stal låta slå them för edra ögon,

22. Så at man stal göra bannor af them ibland alla fångar af Juda som i Babel äro, och säga: HERren göre tig lika som Zedekia och Achab, hvilka Konungen af Babel på eld steka låt,

23. Thersföre at the bedrefwo en galeenskap i Israel, och bedrefwo hor med andras hustrur, och predikade lögn i mitt namn, thet jag them intet befallt hade: thetta wet jag, och betygar thet,

säger HERren.

24. Och emot Semaja af Nehelam stal tu säga:

25. Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Thersföre at tu under titt namn hafwer bref såndt til alt folket som i Jerusalem är, och til Presten Zephania Maafseja son, och til alla Presterna, och sagt:

26. HERren hafwer satt tig til en Prest uti Prestens Jehojada stad, at I skolen siare wara uti HERrans hus öfwer alla ursinniga och späman, at tu stal sätta them i fångahus och i stock:

27. Och nu, hwi straffar tu så icke Jeremia af Anathoth, then eder propheterar?

28. Thersföre at han til oss i Babel såndt hafwer, och låtit säga: Thet stal ännu länge wara; bygger hus, ther I uti bon, och planterer trädgårdar, at I äten ther frukt af.

29. Och Presten Zephania hade läst thet samma brefwet, och låtit Propheten Jeremia höra thet.

30. Thersföre stedde HERrans ord til Jeremia och sade:

31. Sänd bort til alla fångarna och låt säga them: Thetta säger HERren emot Semaja af Nehelam: Thersföre at Semaja propheterar eder, och jag hafwer dock intet såndt honom, och hafwer gjort at I förlåten eder uppå lögn;

32. Thersföre säger HERren alltså: Si, jag stal hemföra Semaja af Nehelam, samt med hans såd, så at ingen af hans stal blifwa ibland thetta folket, och stal icke se thet goda, som jag thetta mitt folk göra wil, säger HERren; ty han hafwer med sitt tal afswändt them ifrå HERranom.

30. Capitel.

Thetta är thet ord som af HERranom stedde til Jeremia:

2. Thetta säger HERren, Israels Gud: Skrif tig alla the orden uti en bok, them jag talar til tig.

3. Ty si, then tiden kommer, säger

HÆRen, at jag mitt folks fångelse, både Israels och Juda, wånda skal, säger HÆRen; och skal låta them igentomma uti thet land, som jag therås fåder gifwit hafwer, at the thet besitta stola.

4. Och thessa åro the ord som HÆRen talade om Israel och Juda.

5. Ty så säger HÆRen: Sant året, thet går ju ömskeligt til med eder; thet är intet annat än fruktan på fårde, och ingen frid.

6. Men fråger dock ther efter, och ser til om en mansperson föda kan? Hur går thet då til, at jag ser alla män hålla sina händer upå sina länder, såsom qvinnor i barnsnöd, och at alla ansikten så bleka åro?

7. Åh! thet är ju en stor dag; och hans life hafwer icke warit; och en beröfwelse tid är i Jacob: litwål skal them ther ut hulptil warda.

8. Men thet skal ste på then tiden, säger HÆRen Zebaoth, at jag hans of sönderbryta skal af tin hals, och slita tina band sönder, at tu ther uti the främmande intet mer tjena skal;

9. Utan the stola tjena HÆRanom finom Gud och sin Konung David, then jag them upwåcka skal.

10. Therföre frukta tig intet, min tjennare Jacob, säger HÆRen, och gif tig icke, Israel; ty si, jag wil hjälpa tig utu fjerran land, och tin såd utu sitt fångelses land, så at Jacob skal igentomma, lefwa i frid, och nog hafwa, och ingen skal försträcka honom.

11. Ty jag är när tig, säger HÆRen, at jag skal hjälpa tig; ty jag skal göra en ånda med alla the hedningar, tit jag tig förstingrat hafwer; men med tig wil jag icke ånda göra: men jag wil nåpsa tig med måttlighet, på thet tu icke skal hålla tig öfkyldig.

12. Ty thetta säger HÆRen: Tin ståde är alt för stor, och tina sår åro alt för onda.

13. Tin sak handlar ingen, at han måtte förbinda them; tig kan ingen låta.

14. Alla tina ålstare förgåta tig, och fråga ther intet efter: jag hafwer slä-

git tig, lika som jag slog en fiende; och såsom en obarmhertig stupat tig, för tina stora misgärningars skul, och för tina starka synders skul.

15. Hwad ropar tu öfwer tin slada och öfwer tin stora wårt? Sag hafwer dock thetta gjort tig för tina stora misgärningar, och för tina starka synders skul.

16. Therföre alla the som tig fråtit hafwa, the stola upfråtna warda; och alla the som tig ångest gjort hafwa, stola fångne warda; och the som tig beröfwat hafwa, stola beröfwade warda; och alla the som tig skinnat hafwa, stola skinnade warda.

17. Men tig wil jag åter helbregda göra, och hela tina sår, säger HÆRen, therföre at man kallar tig then fördrifna, och Zion, then ther ingen efterfrågar.

18. Thetta säger HÆRen: Si, jag skal wånda Jacobs hyddors fångelse, och förbarma mig öfwer hans boning, och staden skal åter utur askan upbyggd warda, och templet skal stå som thet stå skal.

19. Och låf och fröjd skal gå ther ut; ty jag skal föröka them, och icke förminsta; jag skal göra them stora, och icke mindre.

20. Hans söner stola wara såsom tilföre, och hans menighet skal trifwas för mig; ty jag wil alla them hemsöka, som honom plåga.

21. Och hans wåldige skal utaf honom sjelf född warda, och hans Herre komma utaf honom sjelf; och jag skal låta honom nalkas mig, och han skal för mig komma; ty hwilken är then eljes, som med så willigt hjerta nalkas mig? säger HÆRen.

22. Och I stolen wara mitt folk; och jag skal wara eder Gud.

23. Si, et HÆRans wäder skal komma med grymhet; et försträffligt öwäder skal falla the ögubaktiga öfwer hufwudet.

24. Ty HÆRans grymma wrede skal icke uphålla, til thes han gör och uträttar hwad han i sinnet hafwer: på sistone stolen I wål förnimma thet.

31. Capitel.

På then samma tiden, säger HERRen, skal jag wara Israels slågters Gud, och the skola wara mitt folk.

2. Så säger HERRen: Thet folk som qwar blifwit är för swårdet, hafwer funnit nåd i öfwen; Israel drager bort til sin ro.

3. HERRen hafwer mig synts i fjerran land: Jag hafwer ju alltid och allestådes haft tig här; therefore hafwer jag dragit tig til mig af blotta barmhertighet.

4. Nu wål, jag skal åter upbygga dig, så at tu skal upbyggd heta, tu jungfru Israel: tu skal ännu med fröjd slå på trummor, och utgå i dans.

5. Tu skal åter plantera wingårdar på Samarie berg; plantera skal man, och pipa ther til.

6. Ly then tiden skal ännu komma, at wåktare på Ephraims berg ropa skola: Up, och låter oss gå up til Zion, til HERRan vår Gud.

7. Ly så säger HERRen: Roper öfwer Jacob med glädje, och fröjder eder öfwer hufvudet ibland hedningarna; roper högt, priser och säger: HERRe, hjelp titt folk, the igenblifna i Israel.

8. Si, jag skal låta them komma utu nordlandet, och wil församla them ifrå jordens ändar, både blinda, halta, hafwande qvinnor, och them som nyföddt hafwa, så at the skola i en stor hop hit igen komma.

9. The skola komma gråtande och bedjande; så skal jag leda thet: jag skal leda them ut med wattubäckar en slåt wåg, at the icke skola stöta sig; ty jag är Israels fader, och Ephraim min förstfödde son.

10. Hörer, I hedningar, HERRans ord, och förkunner thet fjerran på därne, och säger: Then som Israel förstingrat hafwer, han warder honom och igen församlande, och skal taga wara uppå honom, såsom en herde på sin hjord.

11. Ly HERRen skal förlofa Jacob, och hjelpa honom utu then mågtiges hand.

12. Och the skola komma och glädjas på Zions höjd, och skola med hopen stå in til HERRans gåfwor, nemligen, til korn, must, olja och unga får och orar; så at theas själ skal warda lika som en waturlik örtogård; och the skola intet mer beymrade wara.

13. Alltså skola jungfrurna lustiga wara i dans; ther til unga män och gamla, then ena med then andra; ty jag skal förwandla theas ångest i glädje, och trösta them, och fröjda them efter theas bedröfwelse.

14. Och jag skal göra Presternas hjerta fullt med glädje, och mitt folk skal mina gåfwor hafwa tilflykt, säger HERRen.

15. Thetta säger HERRen: Man hörer en klagelig röst och bitterlig gråt i höjden. Rachel begråter sina barn, och wil intet låta sig trösta öfwer sina barn; ty thet är ute med them.

16. Men HERRen säger alltså: Låt af titt ropande och gråtande och tina ögonstålar; ty titt arbete är icke förge, säger HERRen: the skola igentomma utu fiendeland:

17. Och tina efterkommande hafwa mycket godt at wånta, säger HERRen; ty tina barn skola komma uti sitt land igen.

18. Jag hafwer wål hört huru Ephraim klagar: Tu hafwer spått mig, och jag är och spått, lika som en låt kalf: omwänd tu mig, så warder jag omwänd; ty tu, HERRe, äst min Gud.

19. När jag omwänd wardt, så gjorde jag bättring; ty sedan jag lärde weta, slår jag mig uppå länderna; ty jag är på stam kommen, och blyges; ty jag måste lida then hån som jag tilförene förtjent hafwer.

20. Är icke Ephraim min älskelige son och mitt kära barn? Ly jag kommer nu wål ihog hwad jag med honom talat hafwer: therefore brister mig mitt hjerta för hans skul, at jag måste förbarma mig öfwer honom, säger HERRen.

21. Upsätt tig äminnelsetekn, sätt tig förjetekn, och styr titt hjerta in uppå

then rätta wågen, ther tu på wandra skal: wånd om, tu jungfru Israel, wånd om igen til thessa tina släder.

22. Huru länge wil tu wända tig bort, tu affälliga dotter, then jag igenhämta wil? Ty HERRen skal något nytt skapa i landet: en qwinna skal omfatta en man.

23. Thetta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Man skal annu säga thetta ordet i Juda land och i thes släder, så jag theras fångelse wåndande warder: HERRen wålsigne tig, tu råttwisans boning, tu helga berg.

24. Och Juda, samt med alla sina släder, skola bo ther inne; ther til återmån, och the som med hjordar omkring fara.

25. Ty jag skal wedergwicksa the trötta själar, och måtta the bekymrade själar.

26. Thersföre wåfnade jag up, och såg mig om, och hade så sött sofwit.

27. Si, then tid kommer, säger HERRen, at jag skal beså Israels hus och Juda hus både med folk och få.

28. Och som jag öfwer them wålat hafwer til at uprycka, sönderriwta, omkullslå, förderwta och til at plåga; så skal jag och wåla öfwer them, til at upbygga och plantera, säger HERRen.

29. På then samma tiden skal man intet mer säga: Fäderne hafwa åtit sura windruswor, och barnens tänder äro ömma wordna;

30. Utan hwar och en skal dö för sin misgerning; och hwilken menniska, som sura windruswor åter, honom skola hans tänder ömma warda.

31. Si, then tid kommer, säger HERRen, så jag skal göra ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus:

32. Icke et sådant, som thet förra förbundet war, thet jag med theras fäder gjorde, så jag tog them wid handen, at jag skulle föra them utur Egypti land, hwilket förbund the intet hållit hafwa, och jag måste twinga them, säger HERRen:

33. Utan thetta skal vara förbun-

det, som jag skal göra med Israels hus, efter thenna tiden, säger HERRen: Jag skal gifwa min lag uti theras hjerta, och skrifwa then uti theras sinne; och the skola wara mitt folk, så wil jag wara theras Gud.

34. Och ingen skal lära then andra, icke en broder then andra, och säga: Rån HERRan; utan the skola alla känna mig, både små och stora, säger HERRen; ty jag wil förlåta them theras misgerningar, och aldrig komma theras synder mer ihog.

35. Thetta säger HERRen, som gifwer solen dagen til et ljus, och månan och stjernorna, efter theras lopp, natten til ljus; then som rörder hafwet, at thes böljor brusa; HERRen Zebaoth är hans namn:

36. När thenna ordningen affommer för mig, säger HERRen, så skal och Israels såd återwända, så at thet icke mer skal wara et folk för mig.

37. Thetta säger HERRen: Om man kan måta himmelen öfwan til, och utransaka jordens grund, så skal jag och förlåsta hela Israels såd för alt thet som the göra, säger HERRen.

38. Si, then tid kommer, säger HERRen, at HERRans stad skal upbyggd warda, ifrå Hananeels torn alt in til hörnporten.

39. Och rättesnöret skal gå ther ifrå längre ut, alt in til then högen Gareb, och wända sig in åt Goath.

40. Och hela dödsdalen och askeplatzen, samt med hela dödsåfren, alt in til Kidrons bäck, in til hörnet af hästporten öfver ut, skal warda helig HERRanom, så at thet aldrig mer skal omkull rifwit eller afbrutit warda.

32. Capitel.

Thetta är thet ord som af HERRanom skedde til Jeremia i tionde året Zedekia, Juda Konungs, hwilket thet adertonde året är NebucadNezars.

2. Så belade Konungens här af Babel Jerusalem; men Propheten Jeremia låg fången i gården för fångahuset i Juda Konungshus,

3. Ther Zedekia, Juda Konung, hade låtit inläggga honom, sågande: Hvi propheterar tu, och säger: Thetta säger HERren: Si, jag gifwer thenna staden uti Konungens händer i Babel, och han skal vinna honom;

4. Och Zedekia, Juda Konung, stal icke undkomma the Chaldeer; utan jag stal gifwa honom uti Konungens händer af Babel, så at han stal munteligen tala med honom, och med sina ögon se honom;

5. Och han stal föra Zedekia til Babel: ther stal han och blifwa, til thes jag söker honom, säger HERren; ty om I än striden emot the Chaldeer, stal thet dock intet lyckas eder.

6. Och Jeremia sade: HERrans ord är stedt til mig, och säger:

7. Si, Hanameel, Callum son, tin faderbroders, kommer til tig, och stal säga: Käre, köp tu min åker i Anathoth; ty tu hafwer nästa bördsrätten ther til at tu stal köpa honom.

8. Alltså kom Hanameel, min faderbroders son, til mig, såsom HERren sagt hade i gården för fångahuset, och sade til mig: Käre, köp min åker i Anathoth, som ligger i Benjamins land; ty tu hafwer arfsrätt ther til, och tu äst then näste; Käre, köp honom. Då förmärkte jag, at thet var HERrans ord;

9. Och köpte åkren af Hanameel, min faderbroders son, i Anathoth, och wågade honom penningarna til, sju siklar och tio silfverpenningar;

10. Och skref et bref, och förseglade thet, och tog witne ther uppå, och wågade up penningarna på en wågskal;

11. Och tog thet förseglade köpbrefwet til mig, efter rätten och sedwänjan, och en öppen affskrift;

12. Och fick köpbrefwet Baruch, Neria son, Mahaseja sons, uti Hanameels, min faderbroders sons och the wittnens, som i köpbrefwet stodo, och alla Judarnas närvaro, som i gården för fångahuset sutto;

13. Och befallte Baruch för theas ögon, och sade:

14. Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Lag thesa brefsiven, thet förseglade köpbrefwet, samt med thenna öpna affskriften, och lägg them uti et lerkärl, at the måga ligga förwarade i lång tid.

15. Ty så säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Ännu stal man köpa hus, åkrar och wingårdar i thetta landet.

16. Och då jag hade fått Baruch, Neria son, köpbrefwet, bad jag til HERran, och sade:

17. O! HERre, HERre, si, tu hafwer gjort himmel och jord genom tin stora kraft och genom tin uträdda arm, och ingen ting är för tig omöjligt;

18. Tu, som många tusende wål gör, och wedergäller fädernas misgerningar uti theas barns sköte efter them; tu store och starke Gud: HERre Zebaoth är ditt namn;

19. Stor i råd och mågtig i gerningar, och tina ögon stå öpna öfwer alla menniskors barns wågar, at tu stal gifwa hwar och en efter sitt wäsende och efter sitt wäsendes frukt;

20. Tu, som uti Egypti land tekn och under gjorde, alt in til thenna dag, både med Israel och med menniskorna, och gjorde tig et namn, såsom thet i thenna dag är;

21. Och förde ditt folk Israel utur Egypti land genom tekn och under, genom en mågtig hand, med en uträdd arm, och genom stor försträffelse;

22. Och gaf them thetta landet, hwilket tu theas fader swurit hade, at tu them thet gifwa wille; et land ther mjölk och honing uti sibt.

23. Och då the ther in kommo och besutto thet, hörde the intet tin röst, och wandrade ej heller efter tin lag; och alt thet tu them budit hade, at the göra skulle, thet gjorde the intet: theförde tu och hafwer låtit them all thenna olyckan wedersaras.

24. Si, thenna staden är belaggd, så at han måste runnen, och för swår, hunger och pestilentie uti the Chaldeers händer, som emot honom strida, gifwen

warda; och lika som tu sagt hafwer, så går thet nu, thet ser tu.

25. Och tu, HERRen HERRen, säger til mig: Köp tu en åker för penningar, och tag witne ther uppå; ändock staden skal warda gifwen uti the Chaldeer's händer.

26. Och HERRans ord stredde til Jeremia, och sade:

27. Si, jag HERRen är en Gud öfwer allt kött; skulle något wara mig omöjligt?

28. Therefore säger HERRen altså: Si, jag gifwer thenna staden uti the Chaldeer's händer och uti Nebucad-Nezars hand, Konungens i Babel; och han skal winna honom.

29. Och the Chaldeer, som emot thenna staden strida, skola komma här in, och tända här eld uppå, och bränna honom up, samt med husen, ther the Baal på taken röft och åt andra gudar drick-offer offrat hafwa, på thet the skulle förtörna mig.

30. Ty Israels barn och Juda barn hafwa af theas ungdom gjort thet mig illa behagar; och Israels barn hafwa förtörnat mig genom sina händer's werk, säger HERRen.

31. Ty ifrå then tiden, at thenna staden byggd war in til thenna dag, hafwer han gjort mig vred och grym, så at jag måste bortkastla honom ifrå mitt ansikte,

32. För alla Israels barns och Juda barns ondskas skul, then the bedrifwit hafwa, på thet the skulle förtörna mig, the, theas Konungar, Förstar, Prestler och Propheter, och the som bo i Juda och Jerusalem.

33. The hafwa wändt mig ryggen til, och icke ansiktet; ändock jag lät allestädes lära them; men the wille intet höra, eller bättra sig.

34. Ther til hafwa the satt sin styggelse uti thet hus som namn hafwer af mig, på thet the skulle thet oreña;

35. Och hafwa byggt Baals höjder, i Sinnoms sons dal, på thet the skulle upbränna sina söner och döttrar för Molech, ther jag them intet om befallt

hafwer; och kom mig icke heller någon tid i sinnet, at the sådan styggelse göra skulle, med hwilken the så kommo Juda til at synda.

36. Och nu förthen skul säger HERRen, Israels Gud, altså om thenna staden, ther I om sägen, at han skal för swård, hunger och pestilentie uti Konungens händer af Babel gifwen warda:

37. Si, jag skal församla them utur alla land, tit jag them bortdrifwer genom min stora wrede, grymhet och obarmhertighet, och skal låta komma them åter til thetta rummet igen, at the skola botrygge.

38. Och the skola wara mitt folk, så wil jag wara theas Gud;

39. Och skal gifwa them et hjerta och wäsende, at the skola frukta mig i alla sina lifsdagar, på thet them, och theas barn efter them, skal wäl gå;

40. Och skal göra et ewigt förbund med them, så at jag icke wil aflåta at göra them godt; och jag skal gifwa them min fruktan i hjertat, at the icke skola wika ifrå mig.

41. Och thet skal wara min lust, at jag må göra them godt; och jag skal plantera them i thetta land troligen, af alt hjerta och af all själ.

42. Ty så säger HERRen: Lika som jag öfwer thetta folket hafwer komma låtit all thenna stora olycka, altså skal jag och låta komma öfwer them alt thet goda som jag til them sagt hafwer.

43. Och thet skola ännu åkrar köpte warda i thetta land, om hwilket I sägen: Thet skal öde ligga, så at hwar-ken folk eller få ther uti blifwa skal, och skal warda gifwit uti the Chaldeer's händer.

44. Eftwål skal man ännu köpa åkrar för penningar, gifwa bref therpå, försegla och betyga uti BenSamins land och omkring Jerusalem och uti Juda städer, uti the städer på bergen, uti the städer i dalen och uti the städer söder ut; ty jag skal wända theas föngelse, säger HERRen.

33. Capitel.

Och HERans ord sledde til Jeremia andra gången, så han ännu innesluttat var i gården för fångahuset, och sade :

2. Thetta säger HERen, som thetta gör, HERen, som thetta werkar och uträttar; HERe är mitt namn:

3. Ropa til mig, så wil jag svara tig, och skal kungöra tig stora och mågtiga ting, thein tu intet wet.

4. Ty så säger HERen, Israels Gud, om thenna stadens hus, och om Juda Konungars hus, som nederbrutna äro, til at göra bolwerk til wårn,

5. Och om them som här inkomne äro, på thet the stola strida emot the Chaldeer, at the måga upfylla honom med döda kroppar, hwilka jag i min wrede och grymhet slå skal; ty jag hafwer förbömt mitt ansikte för thenna staden, för all theas ondska stul:

6. Si, jag wil förbinda theas sår, och göra them helbregda, och skal tillåta them theas bön om frid och trohet.

7. Ty jag wil wända Juda fångelse, och Israels fångelse, och skal upbygga them, lika såsom af begynnelsen;

8. Och skal rena them af all misgerning, ther the med emot mig syndat hafwa, och skal förlåta them all misgerning, ther the med emot mig syndat och öfverträdt hafwa.

9. Och thet skal vara mig til et glädjenamn, berömmelse och pris ibland alla hedningar på jorden, så the få höra allt thet goda som jag them gör; och stola förundra sig och försträckas öfwer allt thet goda och öfwer all then frid som jag them gifwa wil.

10. Thetta säger HERen: Uti thetta rummet, ther I om sägen, thet är öde, efter hwarken folk eller så i Juda städer och på gatorne i Jerusalem blifwer, the så förödde äro, at ther hwarken folk, borgare eller bostap uti är;

11. Ther skal man ännu åter höra rop af fröjd och glädje, brudgummes och bruds röst och theas röst som säga: Lacker HERanom Zebaoth; ty HERen är god, och gör ju alltid

wäl i ewighet; och theas, som tackoffer frambara til HERans hus: ty jag skal omwända landets fångelse, lika som af begynnelsen, säger HERen.

12. Så säger HERen Zebaoth: Uti thetta rummet, thet så öde är, at hwarken folk eller så ther uti är, och i alla thes städer, stola ännu herdars hus vara, som hjordar föda stola;

13. Både i the städer på bergen, och i the städer i dalen, och i the städer söder ut, i BenJamins land, och omkring Jerusalem, och i Juda städer, ther stola ännu ut- och ingå råfnade hjordar, säger HERen.

14. Si, then tid kommer, säger HERen, at jag thet goda ordet upwäcka skal, som jag til Israels hus och Juda hus talat hafwer.

15. Uti the samma dagar och i then samma tiden skal jag låta upgå David rättfärdighetens frukt; och thet skal vara en Konung, som wäl regera skal, och skal uprätta rätt och rättfärdighet på jorden.

16. På then samma tiden skal Juda frälst warda, och Jerusalem säker bo; och man skal kalla honom HERen, wår rättfärdighet.

17. Ty så säger HERen: Thet skal icke fela, at en af David skal sitta på Israels hus stol.

18. Thestillikes skal ej heller någon tid fela, at Prester och Leviter stola vara för mig, som bränneoffer göra, och spisoffer upstånd, och offer slagta i ewig tid.

19. Och HERans ord sledde til Jeremia, och sade:

20. Thetta säger HERen: Om mitt förbund med dag och natt återwänder, at ingen dag eller natt är i sinom tid;

21. Så skal och mitt förbund om intet warda med min tjenare David, at han ingen son skal hafwa til en Konung på sin stol, och med Leviterna och Presterna, mina tjenare.

22. Lika som man intet råfna kan himmelens hår, eller måta sanden i hafwet; alltså skal jag föröka min tje-

nares Davids såd och Leviterna, som mig tjena.

23. Och HERans ord stredde til Jeremia och sade:

24. Hafwer tu icke sett hwad thetta folket talar och säger: Hafwer dock HERen the två slågterna förkastat, som han uttorat hade?

25. Så försmåda the mitt folk, lika som the intet mer skulle wara mitt folk.

26. Thetta säger HERen: Håller jag icke mitt förbund med dag och natt, och ordningen med himmel och jord;

27. Så wil jag också förkasta Jacobs och Davids, mina tjenaers såd, at jag af theras såd icke tager them, som råda stola öfwer Abrahams, Isaacs och Jacobs såd; ty jag skal omvända the-
ras fångelse, och förbarma mig öfwer them.

34. Capitel.

Thetta är thet ord som af HERanom stredde til Jeremia, då Nebucadnezzar, Konungen i Babel, samt med all sin hær, och med alla riken på jorden, som under hans wålde woro, och med alla folk, örligade mot Jerusalem och alla thes städer; och sade:

2. Thetta säger HERen, Israels Gud: Gå bort och tala med Zedekia, Juda Konung, och säg til honom: Så säger HERen: Si, jag skal gifwa thenna staden uti Konungens händer i Babel; och han skal bränna honom up i eld.

3. Och tu skal icke undkomma hans hand, utan warda gripen, och i hans hand gifwen, så at tu skal se honom med ögonen, och muntligen tala med honom, och til Babel komma.

4. Så hör dock tu, Zedekia, Juda Konung, HERans ord: Thetta säger HERen om dig: Du skal icke dö genom swärd;

5. Utan tu skal dö i frid; och lika som man hafwer brant öfwer tina fäder, the förra Konungar, som för dig warit hafwa, så skal man också bränna öfwer dig, och begråta dig, och säga: Åh,

Herre! Ty jag hafwer thet sagt, säger HERen.

6. Och Propheten Jeremia talade alla thesa orden til Zedekia, Juda Konung i Jerusalem,

7. Då Konungens hær i Babel allaredan stridde mot Jerusalem och emot alla qwarblifna Juda städer, nemligen, emot Pachis och Aska; ty these, såsom the fastaste städer, woro ännu qwarblifne af Juda städer.

8. Thetta är thet ord som af HERanom stredde til Jeremia, sedan Konung Zedekia et förbund gjort hade med all folket i Jerusalem, til at utropa et friår,

9. Så at hwar och en skulle gifwa sin träl och hwar och en sin trälinna fri, the ther Ebreer och Ebreiska woro, at then ene Juden icke skulle wara then andras träl.

10. Då lydde honom alla Förstarne och all folket, som thet förbund undergått hade, at hwar och en skulle gifwa sin träl och trälinna fri, och icke mer hålla them för lifegna; och the gåfwo them lösa.

11. Men något ther efter wände the om igen, och togo the trälur och trälinnor åter til sig, som the frigifwit hade, och twingade them at the trälur och trälinnor wara måste.

12. Då stredde HERans ord til Jeremia af HERanom, och sade:

13. Thetta säger HERen, Israels Gud: Jag hafwer gjort et förbund med edra fäder, då jag förde them utur Egypti land, utu tråldomens hus, och sade:

14. Då sju år förliidna äro, så skal hwar och en låta sin broder, then en Ebreer är, och sig til honom sålt, och i sex år tjent hafwer, fri och lös; men edra fäder hörde mig intet, och böjde intet sina öron ther til.

15. Så hafwen I nu i dag omvändt eder, och gjort thet mig wäl behagade, at I låten utropa et friår, hwar och en sin nästa; och hafwen thet uppgjort et förbund in för mig uti thet hus, som efter mitt namn nämndt är,

16. Men I hafwen åter sedan trådt therifrå, och ohelgot mitt namn, och hwar och en igentagit sin trål och trål-inna, them I hadn frigifwit, at the skulle wara sina egne; och tvingen them nu, at the edra trålar och trålin-nor wara måste.

17. Thersfore säger HERRen altså: I hörden icke mig, at I måtten utropat et friår hwar och en sin broder och sin nåsta. Si, så ropar jag, säger HERRen, eder et friår ut til swård, til pestilentie, til hunger; och skal icke låta eder blifwa uti något rike på jorden.

18. Och the som öfwertråda mitt förbund, och icke hålla thet förbundets ord som the för mig gjort hafwa, them skal jag så göra, lika som then kalfwen, then the i tu stycken höggö, och emellan båda styckena gingo;

19. Reimligen, Juda Förstar, Jerusalems Förstar, the kamererare, Presterna och alt folket i landet, som emellan styckena af kalfwen gångne äro:

20. Och skal gifwa them uti theas fienders hand, och theas, som efter theas lif stå, at theas kroppar stola foglarna under himmelen och djuren på jorden til spis warda.

21. Och Zedekia, Juda Konung, och hans Förstar, skal jag gifwa uti theas fienders händer, och i theas, som efter theas lif stå, och i Konungens hårs händer af Babel, hwilken nu ifrån eder dragen är.

22. Ty si, jag wil befälla them, säger HERRen, och skal åter låta them komma in för thenna staden; och the stola strida mot honom, och winna honom, och upbränna honom i eld; och jag skal föröda Juda städer, så at ther ingen mer bo skal.

35. Capitel.

Thetta är thet ord som af HERRen nom steddte til Jeremia, i Josakims Sossia sons, Juda Konungs tid, och sade:

2. Gå bort uti the Rechabiteres hus, och tala med them, och haf them in uti HERRans hus uti en kammare, och

stänk them win.

3. Då tog jag Saasania, Jeremia son, Habazinia sons, samt med hans bröder, och alla hans söner, och hela the Rechabiteres hus,

4. Och hade them in uti HERRans hus, uti Hanans barns, Sigdalia sons, then Guds mannens kammare, hwilken wid Förstarnas kammare är, öfwan för Maaseja, Sallum sons, dörrwaktarens kammare.

5. Och jag satte the Rechabiteres hus barn kannor före, fulla med win, och stålar, och sade til them: Dricker win.

6. Men the swarade: Wi dricke intet win; ty vår fader Jonadab, Rechabs son, hafwer budit oss och sagt: I och edra barn stolen aldrig något win dricka,

7. Och intet hus bygga, ingen såd så, ingen wingård plantera eller hafwa; utan stolen bo i tjäll i alla edra lifsdagar, på thet I mågen länge lefwa i landet, ther I uti wandren.

8. Alltså lyde wi vår faders röst, Jonadabs, Rechabs sons, i alt thet han oss budit hafwer, så at wi intet win dricke i våra lifsdagar, hwarken wi, eller våra hustrur, eller söner, eller döttrar;

9. Och bygge ej heller något hus, ther wi uti bo, och hafwe hwarken wingårdar, eller åkrar, eller såd;

10. Utan bo uti tjäll, och lyde och göra all ting såsom vår fader Jonadab oss budit hafwer.

11. Men då NebucadNazar, Konungen i Babel, drog hit up i landet, sade wi: Kommer, låter oss draga til Jerusalems, för the Chalbeers och Syrers här; och så hafwe wi sedan blifwit här i Jerusalems.

12. Då steddte HERRans ord til Jeremia, och sade:

13. Thetta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Gå bort och såg til them i Juda, och til the inbyggare i Jerusalems: Wiljen I då icke bättra eder, så at I lyden mitt ord? säger HERRen.

14. Jonadabs ord, Rechabs sons, som han sina barn budit hafwer, at the

intet vin drika skulle, the warda hållna, så at the drika intet vin in til thenna dag, thesfore at the lyda the-
ras faders bud; men jag hafwer tidigt låtit predika eder: lifwål hören I mig intet.

15. Så hafwer jag och tidigt sändt til eder alla mina tjenare Propheterna, och låtit säga: Wänder eder om hwar och en ifrå sitt onda wäsende, och bättrer edert lefwerne, och efterföljer icke andra gudar, til at tjena them; så skolen I blifwa i landet, som jag eder och edra fäder gifwit hafwer: men I willen icke böja edra öron ther til, eller höra mig.

16. Andock Jonadabs barn, Rechabs sons, sin faders bud hållit hafwa, som han them budit hafwer: men thetta folket hörer mig intet.

17. Thersfore, så säger HÆren Gud Zebaoth och Israels Gud: Si, jag skal låta komma öfwer Juda och alla Jerusalems inbyggare all then olycka som jag emot then talat hafwer, thesfore at jag hafwer talat til them, och the wille intet höra; jag hafwer ropat, men the wille intet svara mig.

18. Och til the Rechabiters hus sade Jeremia: Thetta säger HÆren Zebaoth, Israels Gud: Thersfore at I eder faders Jonadabs bud lydt hafwen, och hållit alla hans bud, och alt thet gjort, som han eder budit hafwer;

19. Thersfore säger HÆren Zebaoth, Israels Gud, altså: Thet skal aldrig fela Jonadab, Rechabs son, at ju någon af hans såd altid för mig stå skal.

36. Capitel.

Uti fjerde året Jojakims, Josia sons, Juda Konungs, skedde thetta ordet til Jeremia af HÆranom, och sade:

2. Tag en bok, och skrif ther uti alt thet tal som jag til dig talat hafwer öfwer Israel, öfwer Juda och alt folk, ifrå then tiden, så jag til dig talat hafwer, nemligen, ifrå Josia tid alt in til thenna dag;

3. Om til äfventyrs Juda hus, när the höra all then olycka som jag haf-

wer i sinnet at göra them; sig ömwan-
da måga, hwar och en ifrå sitt onda wäsende, på thet jag måtte förlåta them theras misgärningar och synder.

4. Då kallade Jeremia Baruch, Neria son. Then samme Baruch skref uti en bok af Jeremia mun alla HÆrans ord, som han til honom talat hade.

5. Och Jeremia bödd Baruch, och sade: Jag är fången, så at jag icke kan gå uti HÆrans hus.

6. Men gåd tu ther in, och läs boken, ther tu HÆrans ord af min mun uti skrifwit hafwer, för folket i HÆrans hus på fastedagen; och tu skal theslikes låsa them för hela Juda, öron, som utu theras städer inkomma;

7. Om the til äfventyrs måtte ödmjuka sig med bedjande in för HÆranom, och ömwan-
da sig hwar och en ifrå sitt onda wäsende; ty wreden och grymheten är stor, ther om HÆren emot thetta folket talat hafwer.

8. Och Baruch Neria son gjorde alt thet Propheten Jeremia honom befallt hade, och läste HÆrans ord utu boken i HÆrans hus.

9. Men thet begaf sig uti femte året Jojakims, Josia sons, Juda Konungs; uti nionde månaden, at man förfunnade en fasta för HÆranom för alt folket i Jerusalem och alt folket som utaf Juda städer til Jerusalem kommo.

10. Och Baruch läste utu boken Jeremia ord i HÆrans hus, uti Gemaria kammare, Saphan sons, Cancellers, i öfra gården, in för then nya porten at HÆrans hus, för alt folket.

11. Då nu Michaja, Gemaria son, Saphan sons, alla HÆrans ord utu boken hört hade,

12. Gick han ned uti Konungshuset, uti Cancelliet, och si, ther sitta alla Förstarne, Elisama, Cancelleren, Delaja Gemaja son, Elnathan Akbor son, Gemaria Saphan son, och Zedekia Hanania son, samt med alla Förstarne.

13. Och Michaja förfunnade them alla the ord som han hört hade, så Baruch läste utu boken för folkets öron.

14. Då sände alla Förstärne Judi, Nethania son, Selemia sons, Eusi sons, efter Baruch, och låto säga honom: Tag then boken med dig, ther tu utu för folket läsitt hafwer, och kom hit: och Baruch Neria son tog boken med sig, och kom til them.

15. Och the sade til honom: Sätt dig och läs, at wi måge hörat; och Baruch läste för thes åron.

16. Och då the alla orden hört hade, försträcktes the hwar emot then andra, och sade til Baruch: Wi wilje förkunna Konungen alla thesa orden.

17. Och the sporde Baruch: Säg oss, huru hafwer tu skrifwit alla thesa orden utu hans mun?

18. Baruch sade til them: Han läste mig alla thesa orden til utaf sin mun, och jag skref them med bläck uti boken.

19. Då sade Förstärne til Baruch: Gad bort och förgöm dig med Jeremia, så at ingen wet hwar J åren.

20. Men the gingo in til Konungen i förpalatset, och låto boken blifwa qwar i Elisama, Cancellarens kammare, och sade för Konungen alla thesa orden.

21. Då sände Konungen Judi åstad til at hämta boken: han tog henne utur Elisama, Cancellarens kammare, och Judi läste henne för Konungen och alla Förstärna, som för Konungen stodo.

22. Men Konungen satt i vinterhuset för spiseln, i nionde månaden.

23. Som nu Judi tre eller fyra blad läsitt hade, star han henne sönder med en strifknif, och kastade i elden, som i spiseln war, til thes boken platt upbrändes i elden.

24. Och ingen försträckte sig, eller sönderref sina kläder, hwarken Konungen, eller hans tjenare, hwilka dock alla thesa orden hört hade.

25. Andock Elnathan, Delaja och Gemaria bådo Konungen, at han dock icke wille upbränna boken; men han hörde them intet.

26. Ther til böd ändå Konungen Jerahmeel Hammelech son, och Seraja Abriel son, och Selemia Abdeel son, at the skulle gripa Baruch, skrifwaren,

och Jeremia, Propheten; men HERren hade förgömt them.

27. Då steddde HERrans ord til Jeremia, sedan Konungen hade upbrant boken och the ord som Baruch utaf Jeremia mun skrifwit hade, och sade:

28. Tag dig åter en annan bok, och skrif alla the förra orden ther uti, som i then första boken stodo, then Jojakim, Juda Konung, upbrant hafwer;

29. Och såg til Jojakim, Juda Konung: Thetta säger HERren: Du hafwer upbrant boken, och sagt: Hwi hafwer tu ther uti skrifwit, at Konungen af Babel komma skal, och förderfwa thetta landet, och görat så, at hwarken folk eller få mer ther inne blifwa skal?

30. Therföre säger HERren om Jojakim, Juda Konung: Thet skal ingen af hans såd sitta på Davids stol; och hans kropp skal utkastad warda, och ligga i hetta om dagen och i frost om natten.

31. Och jag skal hemföra honom och hans såd och hans tjenare, för thes misgjerningars skul, och jag skal låta komma öfwer them och öfwer Jerusalems inbyggare och öfwer them i Juda all then olycka som jag til them talat hafwer, och the dock intet höra wille.

32. Så tog Jeremia en annan bok, och fick henne Baruch Neria son, skrifwaren: och han skref ther uti, af Jeremia mun, alla the ord som i boken stodo, som Jojakim, Juda Konung, hade i eld upbränna låtit; och til the samma wordo ännu mycket flera ord tillagge än the förra wordo.

37. Capitel.

Och Zedekia, Josia son, wardt Konung uti Chonia stad, Jojakims sons; ty NebucadNazar, Konungen i Babel, gjorde honom til Konung i Juda land.

2. Men han och hans tjenare och folket i landet lydde intet HERrans ord, som han genom Propheten Jeremia talade.

3. Eftwål sände Konung Zedekia Je-

huchal Selemja son, och Zephania Maaseja son, Presten, til Propheten Jeremia, och lät säga honom: Bed HERren vår Gud för oss.

4. Ty Jeremia gick nu ut och in ibland folket, och ingen lade honom nu i fångelse.

5. Så war Pharaos här dragen utur Egypten; och the Chaldeer, som för Jerusalem lägo, så the sådant rykte hörde, woro ifrå Jerusalem dragne.

6. Och HERrans ord stredde til Propheten Jeremia, och sade:

7. Thetta säger HERren, Israels Gud: Så säger til Juda Konung, then eder til mig såndt hafwer, til at fråga mig: Si, Pharaos här, som eder til hjelp utdragen är, skal åter draga hem igen uti Egypten;

8. Och the Chaldeer stola komma igen, och strida emot thenna staden, och vinna honom, och upbränna honom i eld.

9. Thersföre säger HERren altså: Bedrager icke edra själar, så at I tänken: The Chaldeer draga wäl sin wäg; the stola intet draga sin wäg.

10. Och om I än slogen hela the Chaldeer's här, som emot eder strida, och några af them qwar blefwo sårade, så skulle the ändå resa sig up, hwar och en i sitt tjäll, och upbränna thenna staden med eld.

11. Som nu the Chaldeer's här ifrå Jerusalem dragen war, för Pharaos här's skull;

12. Gick Jeremia utu Jerusalem, och wille gå uti BenJamins land, til at bestyra ther om några ågor ibland folket.

13. Och så han kom uti BenJamins port, så war ther en sticad för en portwaktare, benämnd Tirija, Selemja son, Hanania sons. Then samme tog fatt uppå Propheten Jeremia, och sade: Du wil falla til the Chaldeer.

14. Jeremia sade: Thet är icke sant; jag wil intet falla til the Chaldeer. Men Tirija wille intet höra honom; utan grep Jeremia, och hade honom bort til Förstarne.

15. Och Förstarne wordo wrede uppå Jeremia, och låto slå honom, och kastade honom i fångelse uti Jonathans, skrifwarens hus; then samma satte the til stockmästare.

16. Alltså gick Jeremia in uti kulan och fångellet, och låg ther i lång tid.

17. Och Konung Zedekia sände bort och lät hämta honom, och frågade honom hemligen i sitt hus, och sade: Är och något ord på färde af HERranom? Jeremia sade: Ja; ty tu skal Konungen i Babel i händer gifwen warda.

18. Och Jeremia sade til Konung Zedekia: Hwad hafwer jag brutit emot dig, tina tjenare och thetta folk, at the hafwa kastat mig i fångelse?

19. Hwar äro nu edra Profheter, som eder spådde, och sade: Konungen i Babel warder intet kommande öfwer eder eller öfwer thetta landet?

20. Och nu, min HERre Konung, hör mig, och lät min bön något gälla för dig, och lät mig icke återsändas uti Jonathans, skrifwarens hus, at jag ther dö.

21. Så befallte Konung Zedekia, at man skulle bewara Jeremia uti gården för fångahuset, och lät gifwa honom om dagen et bröd af bakareboden, til thes alt brödet i staden åtgångit war. Alltså blef så Jeremia uti gården för fångahuset.

38. Capitel.

Men Sephatja Matthan son, och Gedalia Paschur son, och Buchal Selemja son, och Paschur Malchija son, hörde the orden som Jeremia til alt folket talade, och sade:

2. Thetta säger HERren: Then som blifwer i thenna staden, han måste dö för svård, hunger och pestilentie; men then som utgår til the Chaldeer, han skal blifwa lefwande, och gå af med sitt lif såsom med et byte.

3. Ty så säger HERren: Thenna staden skal gifwen warda Konungens här af Babel; och the stola vinna honom.

4. Så sade Förstarne til Konungen: Låt dock dräpa thenna mannen; ty

med thet sättet afvänder han thet krigsfolk som ännu qvar är i thenna staden, sammalunda och alt folket, efter han sådana ord til them säger; ty then mannen söker icke efter thet som folkets bästa är, utan thet värsta.

5. Konung Zedekia sade: Si, han är i edra händer; ty Konungen förmår intet emot eder.

6. Då togo the Jeremia, och kastade honom uti Malchias kula, Hammelechs sons, then på gården för fångarhuset war, och släppte honom med tåghet i kulan, ther intet wain, utan träd uti war; och Jeremia sjönk ned i trädden.

7. Då nu EbedMelech, then Ethiopen, en kamererare i Konungshuset, hörde, at the hade kastat Jeremia uti kulan, och Konungen satt uti BenJamins port;

8. Så gick EbedMelech utu Konungshuset, och talade med Konungen, och sade:

9. Min Herre Konung, the mån handla illa med Propheten Jeremia, at the hafwa kastat honom i kulan, ther han må af hunger dö; ty i staden är intet bröd mer.

10. Då besallte Konungen EbedMelech, then Ethiopen, och sade: Tag tretio mån med tig af thesa, och tag Propheten Jeremia up utu kulan förr än han dö.

11. Och EbedMelech tog männerna med sig, och gick uti Konungshuset under fataburen, och tog ther gamla och utslitna paltor, och lät them ned med et rep til Jeremia i kulan.

12. Och EbedMelech, then Ethiopen, sade til Jeremia: Låt thesa gamla och utslitna paltorna under tina armar omkring repet; och Jeremia gjorde så.

13. Och the drogo Jeremia up med repet utu kulan, och Jeremia blef så i gården för fångarhuset.

14. Och Konung Zedekia sände bort och lät hämta Propheten Jeremia til sig, til then tredje ingången på HERans hus, och Konungen sade til Jeremia: Jag wil fråga tig något; käre, fördöli intet för mig.

15. Jeremia sade til Zedekia: Om jag säger tig något, så dräper tu mig dock; och om jag gifwer tig råd, så lyder tu mig intet.

16. Då swor Konung Zedekia Jeremia hemligen, och sade: Så sant som HERren lefwer, then of thenna själen gjort hafwer, wil jag icke dräpa tig, eller få tig the mån i händer, som efter titt lif stå.

17. Och Jeremia sade til Zedekia: Thetta säger HERren Gud Zebaoth, Israels Gud: Om tu utgår til Konungens Förstar af Babel, så stal tu blifwa lefwande, och thenna staden skal icke upbränd warda; utan tu och titt hus skolen wid lif blifwa.

18. Men om tu icke utgår til Konungens Förstar af Babel, så warder thenna staden uti the Chaldeers händer gifwen; och the stola upbränna honom i eld; och tu skal ej heller undkomma theras händer.

19. Konung Zedekia sade til Jeremia: Jag befruktar mig, at jag må warda gifwen the Judar i händer, som til the Chaldeer fallne äro, at the stola bespotta mig.

20. Jeremia sade: Man warder tig intet gifwande; käre, hör dock HERrans röst, then jag tig säger, så stal tig wäl gå, och tu skal lefwande blifwa.

21. Men om tu icke utgår, så är thetta thet ord som HERren mig underwist hafwer:

22. Si, alla the qvinnor som ännu qvar äro uti Juda Konungs hus, the måste ut til Konungens Förstar af Babel. The samma stola då säga: Ack! tine tröstare hafwa bedragit och förfört tig, och fört tig ned i trädden, och låta tig nu ligga.

23. Alltså stola då alla tina hustrur och barn utkomma til the Chaldeer, och tu sjelf stal icke kunna undkomma theras händer; utan tu skal warda gripen af Konungen i Babel, och thenna staden skal med eld upbränd warda.

24. Och Zedekia sade til Jeremia: Se til, at ingen får thesa ord weta, så warder tu icke dödd.

25. Och om Förstarne så weta, at jag hafwer talat med dig, och the komma til dig och säga: Säg, hwad hafwer tu talat med Konungen? Dölj thet icke för oss, så wilje wi icke dräpa dig; och hwad hafwer Konungen talat med dig?

26. Så såg til them: Jag hafwer bedit Konungen, at han icke skal låta mig åter komma uti Jonathans hus igen, at jag icke blifwer ther död.

27. Då kommo alle Förstarne til Jeremia, och frågade honom; och han sade them såsom Konungen honom befallt hade. Så öfwergåfw the honom, efter the intet kunde förfara af honom.

28. Och Jeremia blef uti gården för fångahuset alt in til then dagen, då Jerusalem wunnit wardt; och ther war han, då Jerusalem wardt wunnit.

39. Capitel.

Uti nionde året Zedekia, Juda Konungs, i tionde månaden, kom NebucadNazar, Konungen i Babel, och all hans här för Jerusalem, och belade thet.

2. Och i elfte året Zedekia, på nionde dagen, i sjerde månaden, föllo the in i staden.

3. Och alla Konungens Förstar af Babel drogo ther in, och höllo i medlersta porten, nemligen, Nergal SarEzer, Samgar Nebo, Sarschim, öfwerste kamereraren, Nergal SarEzer, hofmästaren, och alla andra Konungens Förstar af Babel.

4. Som nu Zedekia, Juda Konung, samt med sitt krigsfolk, them såg, flydde the om natten utu staden wid Konungs-örtagården, genom then porten emellan the två murar, och drogo bort åt marken.

5. Men the Chaldeer s här jagade efter them, och fingo fatt på Zedekia i then marken wid Jericho, och fångade honom, och förde honom til NebucadNazar, Konungen i Babel, til Riblath, hwilket uti thet landet Hamath ligger: han sade en dom öfwer honom.

6. Och Konungen i Babel lät dräpa Zedekia barn för hans ögon i Riblath,

och drap alla Juda Förstar.

7. Men Zedekia lät han stinga ögonen ut, och binda honom med kädjor, at han skulle föra honom til Babel.

8. Och the Chaldeer brände up både Konungshuset och borgarhusen, och bröto ned murarna i Jerusalem.

9. Men hwad som ännu af folket quwar i staden war, och the som eljes til honom fallne woro, them förde NebuzarAdan, höfswitsmannen, allesammans fångna til Babel.

10. Men några af thet fattiga folket, som intet hade, lät NebuzarAdan, höfswitsmannen, på then tiden quwar blifwa i Juda land, och fick them winngårdar och åkrar.

11. Men NebucadNazar, Konungen i Babel, hade befallt NebuzarAdan, höfswitsmannen, om Jeremia, och sagt:

12. Jag honom, och se til hans bästa, och gör honom intet ondt; utan såsom han thet begär af dig, så gör med honom.

13. Då sände NebuzarAdan, höfswitsmannen, och Nebusabban, öfwerste kamereraren, Nergal SarEzer, hofmästaren, och alla Konungens Förstar i Babel bort

14. Och låto hämta Jeremia utaf gården för fångahuset, och befallte honom Gedalia, Ahikams son, Saphans sons, at han skulle hafwa honom uti sitt hus, och at han skulle blifwa när folket.

15. War och HERrans ord kommit til Jeremia, medan han ännu i gården för fångahuset fången låg, och hade sagt:

16. Gad bort och såg EbedMelech, Ethiopen: Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Si, jag skal låta komma mina ord öfwer thenna staden, til olycka, och til intet godt; och tu skal thet se på then tiden.

17. Men dig wil jag fria på then tiden, säger HERren, och skal icke gifwa dig them i händer, som tu fruktat dig före;

18. Ty jag skal hjelpa dig ther ut, så at tu icke skal falla genom swärd, utan skal gå af med titt lif såsom med et byte,

therföre at tu hafwer satt tin tröst uppå mig, säger HERren.

40. Capitel.

Thetta år thet ord som af HERrenom steddte til Jeremia, då Nebuzar-Adan, höfswitsmannen, gaf honom lös i Rama; (ty han war och bunden med lådior ibland alla them som i Jerusalem och Juda fångne woro, at man them til Babel bortförde skulle.)

2. Då nu höfswitsmannen hade låtit hämta Jeremia til sig, sade han til honom: HERren, tin Gud, hafwer talat thenna olyckan öfwer thetta rummet;

3. Och HERren hafwer också låtit komma, och gjort som han thet sagt hafwer; ty I hafwen syndat emot HERren, och icke lydt hans röst: therföre är eder sådant wedderfarit.

4. Nu si, jag hafwer i dag gjort dig lös utu lådjorna, ther tina händer med bundna woro: lyfter dig draga med mig til Babel, så kom; jag wil weta titt bästa: lyfter dig och icke draga med mig til Babel, så låt thet blifwa: si, ther hafwer tu hela landet för dig; hwar dig tyckes godt wara och dig behagar, tit gå.

5. Ty längre fram warder ingen omvändning mer: therföre må tu wända om ingen til Gedalia, Ahikams son, Saphans sons, then Konungen i Babel öfwer Juda städer satt hafwer, och blifwa när honom ibland folket, eller gå bort tit dig bäst tåckes. Och höfswitsmannen gaf honom tåring och stänker, och låt honom gå.

6. Alltså kom Jeremia til Gedalia, Ahikams son, i Mizpa, och blef när honom ibland folket som ännu i landet qwar blifwit war.

7. Då nu the höfswitsmän som i marken lågo, samt med theas folk, fingo weta, at Konungen i Babel hade satt Gedalia Ahikams son öfwer landet, och både öfwer män och qvinnor, barn och the ringaste i landet, som til Babel icke förde woro;

8. Kommo the til Gedalia i Mizpa,

nemligen Ismael, Nethania son, Johanan och Jonathan, Kareah söner, och Seraja, Hanhumeth son, och Ephai söner af Nethophat, och Jesania, Mahachati son, samt med theas män.

9. Och Gedalia, Ahikams son, Saphan sons, gjorde them och theas män en ed, och sade: Fruktar eder intet, at wara the Chaldeer underdånige: blifwer i landet, och warer Konungen i Babel underdånige, så warder eder wäl gående.

10. Si, jag bor här i Mizpa, på thet jag skal tjena the Chaldeer, som til oss komma: therföre församlar in win och fikon och olja, och låter thet uti edra fat, och bor uti edra städer, som I fått hafwen.

11. Och alle the Judar, som i Moabs land woro, och Ammons barns, och i Edom, och i alla land, då the hörde, at Konungen i Babel hade låtit somliga qwarblifwa i Juda, och satt Gedalia, Ahikams son, Saphan sons, öfwer them;

12. Kommo the alle igen ifrån alla rum, tit the hade fördrifne warit, in uti Juda land til Gedalia i Mizpa, och församlade in ganska mycket win och fikon.

13. Men Johanan, Kareah son, samt med alla höfswitsmännerna, som i marken legat hade, kommo til Gedalia i Mizpa.

14. Och sade til honom: Wet tu och, at Baalis, Ammons barns Konung, hafwer sändt hit Ismael, Nethania son, at han skal slå dig ihjäl? Dock wille Gedalia, Ahikams son, icke tro them.

15. Då sade Johanan, Kareah son, til Gedalia, hemligen i Mizpa: Käre, jag wil gå bort och slå Ismael, Nethania, son ihjäl, så at ingen skal få wetat: hwi skal han slå dig, at alla the Judar, som til dig församlade äro, stola förströdde warda, och the som ännu af Juda qwarblifne äro förgås?

16. Men Gedalia, Ahikams son, sade til Johanan, Kareah son: Thet skal tu icke göra; thet är intet sant, som tu om Ismael säger.

41. Capitel.

Men i sjunde månaden kom Ismael, Nethania son, Elisama sons, af Konungslig slägt, samt med Konungens Skrifverkar och tio män med honom, til Gedalia, Ahikams son, i Mizpa, och ther äto the tilhoppa med hwar annan i Mizpa.

2. Och Ismael Nethania son stod up, och the tio män som med honom woro, och slogo Gedalia, Ahikams son, Saphan sons, ihjäl med svärd, therföre at Konungen i Babel honom öfwer hela landet satt hade.

3. Ther til slog Ismael alla the Judar som när Gedalia woro i Mizpa, och the Chaldeer som ther funnos, och alla krigsmännerne.

4. Then andra dagen ther efter, sedan Gedalia slagen war, och thet ännu ingen wiste,

5. Kommo åttatio män af Sichem, af Silo och af Samarien, och hade rakat af slägget, och sönderriswit sina kläder, och sargat sig, och buro spisoffer och råfelse med sig, at the thet skulle offra uti HERRans hus.

6. Och Ismael Nethania son gick ut ifrå Mizpa emot them, gick och gret. Som han nu kom til them, sade han til them: I stolen komma til Gedalia Ahikams son.

7. Men då the kommo midt in uti staden, drap them Ismael Nethania son, och the män som med honom woro, wid brunnen.

8. Men ther woro tio män ibland. The sade til Ismael: Räre, slå oss icke ihjäl; wi hafwe ågodelar i åkren, af hwe-te, bjugg och honing. Alltså höll han up, och drap them icke med the andra.

9. Men brunnen, ther Ismael the dödas kroppar uti kastade, som han slagit hade, samt med Gedalia, är then, som Konung Asa gbra lät emot Baesa, Israels Konung: honom upfylldt nu Ismael Nethania son med the slagna.

10. Och thet folk som qwar war i Mizpa, och Konungens döttrar, förde Ismael Nethania son bort för fån-

gar, samt med alt thet folk som igenlätit war i Mizpa, öfwer hwilka NebuzarAdan, höfswitsmannen, Gedalia Ahikams son satt hade, och drog bort, och wille öfwer in til Ammons barn.

11. Men då Johanan Kareah son, med alla the höfswitsmän som med honom woro,ingo weta alt thet onda som Ismael Nethania son bedrifwit hade;

12. Togo the alt folket til sig, och drogo bort emot Ismael Nethania son til strids, och kommo til honom, wid thet stora watnet i Gibeon.

13. Då nu alt folket som war med Ismael, sågo Johanan Kareah son och alla the höfswitsmän som när honom woro, wordo the glade.

14. Och alt thet folk som Ismael hade bortfört ifrå Mizpa, wände tillbaka, och föll in til Johanan Kareah son.

15. Men Ismael Nethania son undkom Johanan, medå tta män, och drog in til Ammons barn.

16. Och Johanan Kareah son, samt med alla höfswitsmännen som med honom woro, togo alt thet qwarblifna folket (som the igen tagit hade ifrån Ismael Nethania son) af Mizpa til sig, efter thet Gedalia Ahikams son slagen war; nemligen, krigsmän, qwin-nor och barn och kamererare, som the af Gibeon igenhåmtat hade.

17. Och the drogo bort åt, och kommo til herberge til Chimham wid Bethlehem, och wille draga in uti Egypten

18. För the Chaldeer; förth the fruktade sig för them, efter Ismael Nethania son hade dräp't Gedalia Ahikams son, then Konungen i Babel öfwer landet satt hade.

42. Capitel.

Då trädde fram alle höfswitsmännerne, Johanan, Kareah son, Jefania, Hofaia son, samt med alt folket, både små och stora,

2. Och sade til Propheten Jeremia: Räre, lät vår bön något gälla för tig, och bed för oss HERRan tin Gud om alla thesa öfwerblifna; ty thes wår!

äre wi få öfwerblifne af många, såsom tu sjelf och ser med tina ögon;

3. At HERren tin Gud wille kungöra och hwart wi draga och hwad wi göra stole.

4. Och Propheten Jeremia sade til them: Nu wäl, jag wil höra eder; och si, jag wil bedja HERran eder Gud, såsom I sagt hafwen; och alt thet HERren eder swarar, thet wil jag kungöra eder, och wil intet öblja undan för eder.

5. Och the sade til Jeremia: HERren ware et wißt och sant witne emellan oss, om wi icke göra alt, thet HERren tin Gud genom tig och befallande warder.

6. Ware sig godt eller ondt, så wilje wi lyda HERrans vår Guds röst, then wi sände tig til, på thet oss må wäl gå, så wi HERrans vår Guds röst lyde.

7. Efter tio dagar stebde HERrans ord til Jeremia.

8. Då kallade han Johanan Kareah son, och alla höfwietsmänerna som när honom woro, och alt folket, både små och stora.

9. Och sade til them: Thetta säger HERren, Israels Gud, til hwilken I mig sändt hafwen, at jag skulle bära eder bön fram för honom:

10. Om I blifwen i thetta land, så wil jag upbygga, och icke ömkullslå eder: jag skal plantera, och icke uprycka eder; ty thet onda, som jag eder gjort hafwer, thet ångrar mig allaredan.

11. I stolen säkre wara för Konungen i Babel, then I rådens före, säger HERren: I stolen intet frukta honom; ty jag wil wara när eder, at jag skal hjälpa och frälsa eder ifrån hans hand.

12. Jag skal bewisa eder barmhertighet, och förbarma mig öfwer eder, och föra eder uti edert land igen.

13. Men om I sägen: Wi wilje icke blifwa i thetta landet, på thet I ju icke stolen lyda HERrans eder Guds röst;

14. Utan sägen: Nej, wi wilje draga in uti Egypti land, på thet wi intet örlig se måge, eller höra basuners ljud, och ingen hunger för bröds brist skal

lida; ther wilje wi blifwa.

15. Nu, så hörer HERrans ord, I qwarblifne af Juda: Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Om I ställen edert ansikte til at draga in uti Egypten, så at I wiljen ther blifwa;

16. Så skal swärdet, thet I frukten eder före, drabba på eder uti Egypti land; och hungren, then I rådens före, skal allestädes följa eder uti Egypten, och I stolen ther dö.

17. Ty ware sig ho the Kunna, som sitt ansikte tit ställa, at the wilja draga in uti Egypten, ther til at blifwa, the stola dö genom swärd, hunger och pestilentie; och ingen skal qwar blifwa, eller undslippa thet onda som jag skal öfwer them komma låta.

18. Ty så säger HERren Zebaoth, Israels Gud: Lik som min wrede och grymhet är gången öfwer Jerusalems inbyggare, så skal hon och gå öfwer eder, om I dragen in uti Egypten, på thet I stolen warda til bannor, til under til swärande och til skam, och aldrig mer så se thetta rummet.

19. HERrans ord gäller eder til, I qwarblifne af Juda, at I icke dragen in uti Egypten: thetföre weter, at jag i dag betygar eder.

20. Ejes sen I edra själar illa före; ty I sänden mig til HERren eder Gud, och saden: Bed HERren vår Gud för oss, och alt thet HERren vår Gud sågande warder, thet kungör oss, så wilje wi göra ther efter.

21. Thet hafwer jag nu i dag låtit eder så weta; men I hafwen intet welat höra HERrans eder Guds röst, eller alt thet han mig til eder befallt hafwer.

22. Så stolen I nu weta, at I genom swärd, hunger och pestilentie dö måsten uti thet rum, tit I akten at draga, at I ther bo stolen.

43. Capitel.

Då Jeremia alla HERrans therås Guds ord til alt folket uttalat hade, såsom HERren therås Gud honom alla thesa ord til them befallt hade;

2. Sade Asaria, Hofaja son, och Joha-

nan, Kareah son, och alle öfwerdådige män til Jeremia: Du ljuger; HERRen vår Gud hafwer intet sänt dig til oss, eller sagt, I skolen icke draga in uti Egypten til at bo ther.

3. Men Baruch Neria son äggar dig emot oss, på thet wi stole the Chaldeer öfvergifne warda, at the stola döda oss, och bortföra oss til Babel.

4. Alltså wille Johanan Kareah son, och alle höfwietsmännerne, samt med alt folket, intet lyda HERRans röst, at the måtte blifwit i Juda land.

5. Utan Johanan Kareah son, och alle höfwietsmännerne, togo til sig alla qwarblifna af Juda, the som ifrån alt folk tit flydde, och igentomne woro til at bo i Juda land;

6. Nemligen, män, qwinnor och barn; ther til Konungens döttrar, och alla själar som NebuzarAdan, höfwietsmannen, när Gedalia, Ahikams son, Sarhans sons, låtit hade, och Propheten Jeremia, och Baruch Neria son.

7. Och the drogo in uti Egypti land; ty the wille intet höra HERRans röst, och kommo til Thahpanhes.

8. Och HERRans ord skedde til Jeremia i Thahpanhes, och sade:

9. Lag stora stenar, och gräf them ned uti en tegelugn, som är wid porten åt Pharaos hus i Thahpanhes, så at the män af Juda se ther uppå;

10. Och säg til them: Så säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Si, jag skal sända bort och låta hämta min tjennare NebucadNezar, Konungen i Babel, och skal sätta hans stol öfwan uppå thessa stenarna, som jag här nedergräfwit hafwer, och han skal slå sitt tjall ther öfwer.

11. Och han skal komma och slå Egypti land, och dräpa hwem thet uppå råfar; för fångar bortföra hwem thet uppå råfar; med swärd slå hwem thet uppå råfar.

12. Och jag skal tända eld uppå the afgudars hus uti Egypten, at han them upbränner och bortförer; och han skal utikläda sig Egypti land, lika som en herde utikläder sig sin mantel, och draga

sin någ sådan med frid.

13. Och han skal sönderslå the belätsoder i BethSemes i Egypti land, och upbränna the afgudabyrkor uti Egypten med eld.

44. Capitel.

Thetta är thet ord som til Jeremia skedde til alla Judar som uti Egypti land bodde; nemligen, i Migdol, i Thahpanhes, i Noph, och the som i thet landet Pathros bodde, och sade:

2. Thetta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: I hafwen sett alt thet onda som jag hafwer komma låtit öfwer Jerusalem och öfwer alla Juda städer, och si, i thenna dag äro the öde, och ther bor ingen uti:

3. Och thet för theas ondskas skul som the bedrefwo, på thet the skulle förtörna mig, och gingo bort och rökte, och tjente andra gudar, hwilka hwarfen the, eller I, eller edra fäder känden.

4. Och jag sände tidigt til eder alla mina tjennare Propheterna, och låt säga eder: Görer dock icke sådana styggelser, them jag hatar.

5. Men the lydde intet, och böjde ej heller sina öron ifrå sin endsta, at the måtte omvändt sig, och åt andra gudar icke rökt.

6. Thersföre uptändes och min wrede och grymhet, och brann öfwer Juda städer, och öfwer gatorna i Jerusalem, så at the äro förstörde och öde wordne, så som thet i thenna dag finnes.

7. Nu, så säger HERRen Gud Zebaoth, Israels Gud: Hwi gören I dock thetta stora onda emot edert eget lif? på thet ibland eder skal utrotad warda både man och qwinna, både barn och spenabarn af Juda, och intet af eder qwar blifwa;

8. At I så förtörnen mig genom edra händers werk, och röken åt andra gudar uti Egypti land, tit I dragne åren til at bo ther, på thet I stolen utrotade warda, och komma til bannor och försmädelse ibland alla hedningar på jorden.

9. Hafwen I förgåtit edra faders olycka,

Juda Konungars olycka, theras hustrurs olycka, ther til eder egen olycka, och edra hustrurs olycka, som eder wedersfaren ar uti Juda land och på gatorne i Jerusalem?

10. Likwål äro the ännu intil thenna dag intet ödmjukade, och rådas heller intet, och wandra icke uti min lag och rätter, som jag eder och edra fäder föresatt hafwer.

11. Therefore säger HERren Zebaoth, Israels Gud, altså: Si jag skal sätta mitt ansikte emot eder til en olycka; och hela Juda skal utrotad warda.

12. Och jag skal taga the öfwerblifna af Juda, som sitt ansikte ställt hafwa til at draga in uti Egypti land, och bo ther; en ände skal warda med them alla uti Egypti land; genom swärd stola the falla, och genom hunger stola the förgås, både små och stora; the stola dö genom swärd och hunger, och stola warda til et swärjande, widunder, bannor och försmädelse.

13. Jag skal också hemsöka Egypti lands inbyggare med swärd, hunger och pestilencie, lika som jag i Jerusalem gjort hafwer;

14. Så at ingen af Juda återlefwor skal undkomma eller igen blifwa, hwilka dock förthenstul hit i Egypti land dragne äro, til at bo här, at the åter måtte komma uti Juda land igen, tit the gerna igen komma wille, och bo ther; men the stola intet komma tit igen, undantagne the allena, som hådan fly.

15. Lå swarade alle män, som wäl wiste, at theras hustrur rökte at andra gudar, och alla qwinnor, som ther i en stor hop stodo, samt med alt folket, som uti Egypti land och i Pathros bodde, och sade til Jeremia:

16. Efter the ord, som tu oss säger i HERrans namn, wille wi intet hbra tig;

17. Utan wi wille gbra efter alt thet ord som utaf vår mun går, och wille röka at himmelens Drottning, och offra henne drickoffer, såsom wi och våra fäder, våra Konungar och Förstar gjort

hafwa i Juda städer och uppå gatorne i Jerusalem: lå hade wi och brödd nog, och oss gick wäl, och wi sågo ingen olycka.

18. Men sedan wi återwände at röka at himmelens Drottning och offra henne drickoffer, hafwe wi alla wedersmötta lidit, och äre genom swärd och hunger förgångne.

19. Och om wi än röke at himmelens Drottning, och drickoffer offre, thet gøre wi ju icke utan våra måns wilja, at wi bafe henne kalor, och drickoffer offre til hennes tjenst.

20. Lå sade Jeremia til alt folket, både män och qwinnor, och alt folket som honom så swarat hade:

21. Ja, jag menar och, at HERren hafwer tänkt uppå thet rökande som I uti Juda städer och på Jerusalems gator bedrifwit hafwen, samt med edra fäder, Konungar, Förstar och alt folket i landet, och hafwer lagt thet uppå hjertat;

22. Så at HERren icke mer lida kunde edert onda wäsenbe och stygghet, som Tgorden; therefore och edert land är wordet til öde, widunder och til bannor, så at ingen bor ther inne, såsom thet i thenna dag tilgår.

23. Therefore at I rökten, och emot HERren syndaden, och icke lydden HERrans röst, och wandraden i hans lag, rätter och wiitnesbörder, förthenstul ar eder och sådan olycka wedersfaren, såsom thet i thenna dag befinnes.

24. Och Jeremia sade til alt folket och til alla qwinnorna: Hörr HERrans ord, alle I af Juda som uti Egypti land ären:

25. Thetta säger HERren Zebaoth, Israels Gud: I och edra qwinnor hafwen med eder mun talat, och med edra händer fullkomnat thet I saden: Wi wille hålla vårt löfte, som wi himmelens Drottning lofwat hafwe, at wi henne röke och drickoffer offre. Nu wäl, I hafwen hållit edert löfte, och fullföljt thet med gerningarna.

26. Så hörer nu HERrans ord, I alle af Juda, I som bon uti Egypti

land: Si, jag swär wid mitt stora namn, säger HERren, at mitt namn icke mer skal genom någon mans mun af Juda uti hela Egypti land nämndt warda, then ther säger: Så wist som HERren HERren lefwer.

27. Si, jag wil waka öfwer them til ondt, och intet godt, så at ho som af Juda uti Egypti land är, han skal genom swärd och hunger förgås, til thes at thet hafwer en anda med them.

28. Men the som swärdet undkomma, the skola likväl komma utur Egypti land in uti Juda land igen, med en liten hop; och alltså skola då alle the öfverblifne af Juda, som in uti Egypti land dragne woro til at bo ther, förnimma hwilkens ord sant wordet är, mitt eller therås.

29. Och thetta skal wara til et tecken, säger HERren, at jag eder i thetta rummet hemsöka wil, på thet I stolen wetta, at mina ord skola sanna warda öfwer eder til olycka:

30. Så säger HERren: Si, jag skal öfwergeifwa Pharao Hophra, Konungen i Egypten, uti hans fienders händer och therås som efter hans lif stå, lika som jag Zedekia, Juda Konung, öfwergeifwit hafwer uti NebucadNezars, Konungens i Babel, hans fiendes hand, och then efter hans lif stod.

45. Capitel.

Thetta är thet ord som Propheten Jeremia talade til Baruch, Neria son, då han thessa orden stref i en bok, utaf Jeremia mun, uti sjerde året Jojakims, Josia sons, Juda Konungs, och sade:

2. Thetta säger HERren, Israels Gud, om dig Baruch:

3. Du sade: We mig, huru hafwer HERren fogat mig jämmer til uppå min wärk; jag suckar mig trött, och finner ingen ro.

4. Säg honom alltså: Så säger HERren: Si, thet jag upbyggt hafwer, thet bryter jag ned, och thet jag planterat hafwer, thet uprycker jag, samt med all thetta mitt eget land.

5. Och tu begär dig stora ting? Begär

thet intet; ty si, jag wil låta olycka komma öfwer alt kött, säger HERren; men tin själ wil jag gifwa dig til et byte, ehwart tu drager.

46. Capitel.

Thetta är HERrans ord som til Propheten Jeremia steddte, emot alla hebringar.

2. Emot Egypten. Emot Pharao Necho här, Konungens i Egypten, hwilken låg wid then älfwen Phrath i Charchemis, then NebucadNezar, Konungen i Babel, slog uti sjerde året Jojakims, Josia sons, Juda Konungs.

3. Reber til stöld och spjut, och drager ut til slagå.

4. Spänner hästar före, och låter resenärer stiga til häst; sätter hjälm uppå, och hwäßer spjut, och drager pansar uppå.

5. Men huru kommer thet til, jag ser, at the äro förtwiflade, och gifwa flykt, och therås hjeltar slagne äro? The fly, så at the intet se sig om; försträckelse är på alla sidor, säger HERren.

6. Then rasle kan icke undfly, eller then starke undkomma: norr ut, wid then älfwen Phrath, äro the fallne och nederlaggde.

7. Hwar är nu then, som hit updrog, såsom en ström, och hans böljor uplyfte sig, såsom i älfwen?

8. Egypten drog up, såsom en ström, och hans böljor uplyfte sig, såsom i älfwen, och sade: Jag wil draga up, och öfvertäcka landet, och förderfwa staden, samt med them som bo ther inne.

9. Nu wäl, sitter uppå hästarna; ruller åstad med wagnarna; låter the hjeltar utdraga, the Ethioper och utaf Libyen, som stöld föra, och the flyttar af Lydien.

10. Ty thetta är HERrans, HERrans Zebaoths dag, en hämnedag, at han skal hämnas öfwer sina fiender: swärdet skal fråta, och af therås blod fullt och drucket warda; ty the måste warda HERranom, HERranom Zebaoth, et slagtoffer i nordlanden, wid then älfwen Phrath.

11. Sack up til Gilead, och hämta salfwa, tu jungfru dotter utur Egypten: men thet är såfångt at tu mycken läseedom brukar; tu warder dock intet helbregda.

12. En skam är ibland hedningarna kunnig worden: af titt jämrande är landet fullt; ty then ene hjelten faller öfwer then andra, och ligga både tillsammans omkull.

13. Thetta är HERRans ord som han talade til Propheten Jeremia, då NebucadNazar, Konungen i Babel, åstad drog til at slå Egypti land:

14. Jörfunner thet uti Egypten, och säger til uti Migdol; låter hörat i Noph och Thahpanhes, och säger: Ståll tig til wårn; ty swärdet skal upfråta allt thet omkring dig är.

15. Huru går thet til, at tine wåldige falla til marken, och kunna icke blifwa ståndande? HERRen hafwer så störtat them omkull.

16. Han gör thet, at många af them falla, at then ene med then andre omkull ligger. Så sade the: Up, låter oss draga til wårt folk uti wårt faderne-land igen, för tyrannens swärd.

17. Thet samma rope man efter them: Pharao, Konungen i Egypten, ligger; han hafwer öfvergiftwit sina tjäll.

18. Så sant som jag lefwer, säger then Konungen som HERRen Zebaoth heter: Han skal komma farande så hög, som thet berget Thabor ibland bergen är, och lika som Carmel wid hafvet är.

19. Skicka tig til at fårdas, tu inbyggarska, dotter Egypten; ty Noph skal warða öde och upbrändt, så at ingen skal bo ther uti.

20. Egypten är en ganska skön kalf; men slagaren kommer nordan efter.

21. Och the dagafarlar som bo ther inne, äro och såsom gödde kalfwar; men the måste dock likwäl wända om, warða alle tillsammans flygtige, och stola intet kunna bestå; ty theas olyckas dag skal öfwer them komma, nemligen, theas hemsökningsd.

22. The komma så, at et gny går af harnestet, och komma med hårskraft,

och föra hyror öfwer them, såsom medhuggare.

23. The samme stola så hugga uti the- ras skog, säger HERRen, at thet skal intet kunna räknas; ty the äro flere än gråshoppor, them ingen räkna kan.

24. Dottren Egypten står med skam; ty hon är thet nordlänsta folket i händer gifwen.

25. HERRen Zebaoth, Israels Gud, säger: Si, jag wil hemsöka thet ämbetes folk i No och Pharao och Egypten, samt med sina gudar och Konungar, ja, Pharao, med alla them som förlåta sig uppå honom;

26. Så at jag skal gifwa them i the- ras händer, som efter theas lif stå, och uti NebucadNazars, Konungens i Babel, och hans tjenaresh händer; och sedan skal tu besutten warda, lika som i förtiden, säger HERRen.

27. Men tu, min tjenare Jacob, frukta tig intet, och tu Israels, förtrwila intet ty si, jag skal hjälpa tig fierran efter; och tin såd utu sitt fångelses land, så at Jacob skal igenkomma, och wara i frid, och hafwa nog, och ingen skal försträcka honom.

28. Therefore frukta tig intet, tu Jacob, min tjenare, säger HERRen; ty jag är när tig: med alla hedningar, tit jag tig fördrifwit hafwer, skal jag en anda göra; men på tig wil jag icke göra en anda; utan skal nåpfa tig med måttlighet, på thet jag icke skal låta tig blifwa ostraffad.

47. Capitel.

Thetta är HERRans ord som steddte til Propheten Jeremia emot the Philisteer, förr än Pharao slog Gaza.

2. Så säger HERRen: Si, watn stola upkomma nordan efter, hwilka en flod göra stola, så at både landet och hwad ther uppå är, och städerna, med them som ther uti bo, stola sin wäg drifwa, och menniskorna stola ropa, och alla landets inbyggare jämrä sig,

3. För thet gny skul af theas starka hästar, som ther löpa, och för thet bul- ler af theas wagnar och theas hjul

slamrande, så at fäderne icke stola se sig om efter barnen; så förtwiflade stola the wara,

4. För then dagen som kommer til at förstöra alla Philisteer, och utrota Tyro och Sidon, samt med andra the- ras hjelpare; ty HERren skal förstöra the Philisteer och the dar Caphthor.

5. Gåza skal stalligt warda, och Aste- lon, samt med the öfwerblifna uti the- ras dalar, förderfwas: huru länge wil tu örliga?

6. O, tu HERrans swärd, när wil tu dock hålla up? Far dock uti tin stä- da, och hwila tig, och war stilla.

7. Men huru kan tu uphålla, medan HERren hafwer gifwit tig befallning emot Aste- lon, och ställt tig emot ham- narna wid hafwet?

48. Capitel.

Emot Moab. Så säger HERren Ze- baoth, Israels Gud: We then staden Mebo; ty han är förstörd, och ligger ömkelig; Kiriathaim är vunnen; fästet står ömkeligt, och är nederfrit.

2. Moabs tröst är ute, then han af Hebbon hade; ty man hafwer något ondt i tankarne emot honom, nemli- gen: Kommer, wi wilse utrota honom, at han intet folk mer wara skal; och tu, Madmen, måste och förderfwa warda; swärdet skal efter tig komma.

3. Man hör et rop i Horonaim om förderfwelse och stor jämmer.

4. Moab är nederlagen: man hörer hans unga barn ropa;

5. Ty the gå gråtande then wägen up at Luhit, och fienderne höra et jämmer- rop på then wägen ned ifrån Horonaim,

6. Remligen: Skynder eder bort, och umbfätter edert lif; men tu skal wara såsom ljung i öfnen.

7. Därföre at tu förlåt tig uppå tin byggning och uppå tina häfswor, skal tu och vunnen warda; och Chemos måste ut, och draga sin wäg fången, samt med sina Prestar och Förstar.

8. Ty förderfwaren skal komma öf- wer alla städerna, at icke en stad und- slippa skal: the stola både dalarne för-

derfwas, och slåtmarken förstörd war- da; ty HERren hafwer thet sagt.

9. Käre, låter Moab blomsträs; han skal utblomstrat hafwa, och hans stä- der stola öde ligga, at the ingen uti bo skal.

10. Förbannad ware then, som HERrans werk gör försumligt: för- bannad ware then, som sitt swärd up- håller, at thet intet blod utgjuter.

11. Moab hafwer af sin ungdom wa- rit säker, och hafwer på sin drågg stilla legat, och hafwer icke någon tid warit utgjuten af thet ena fatet uti thet an- dra, och icke någon tid bortfarit uti fän- gelse: därför är honom hans smak qwarblifwen, och hans lust hafwer in- tet förwandlat sig.

12. Därföre si, säger HERren, then tiden kommer, at jag skal sända honom uttappare, som honom uttappa stola, och göra hans fat tomma, och sönderslå hans låglar.

13. Och Moab skal öfwer Chemos til skam warda, lika som Israels hus öf- wer Bethel til skam wordet är, thet the dock förlåto sig uppå.

14. Huru djervens I säga: Wi äre hjeltar och the rätte krigsmän?

15. Andock Moab måste förstörd war- da, och hans städer bestigne, och hans bästa män måste nebergå til at dråpas, säger Konungen, som heter HERren Zebaoth.

16. Ty Moabs ofärd warder snart kommande, och hans olycka skal wäl hastig sig.

17. Käre, hafwer dock medlidande med honom, I som omkring honom bon, och hans namn kätten, och sägen: Huru är thet starka riset och then här- liga stafwen så sönderbruten?

18. Stig ned af hårligheten, tu dot- ter som i Dibon bor, och sätt tig på thet torra; ty Moabs förderfware skal komma up til tig, och sönderbryta tina fästen.

19. Gå in på wägen, och se til, tu inbyggert i Aror; fråga them, som flydde och undslupne äro, och säg: Huru går thet?

20. Åt! Moab är förbrödd och förderfwad; jämrer eder och roper, och förkunnet thet i Arnou, at Moab förderfwad är.

21. Straffet är gångit öfwer slättmarken, nemligen, öfwer Holon, Jahza, Mephath,

22. Dibon, Nebo, BethDiblathaim,

23. Kiriathaim, BethSamul, BethMeon,

24. Kiriath, Bozra, och öfwer alla the städer i Moabs land, ehwad the ligga fjerran eller när.

25. Moabs horn är afhuggit, och hans arm är sönderbruten, säger HERRen.

26. Går honom drucken; ty han hafwer uphåfwit sig emot HERRan, at han må spy, och wrida händerna, på thet han och må til spott warda.

27. Ty Israel hafwer warit titt begabberi, lika som han hade warit funnen ibland tjufwar; och efter tu sådant emot honom talat hafwer, måste tu och bortföras.

28. O, I Moabs inbyggare, öfwer gifwer städerna, och bor uti bergsklippona, och görer lika som dufworna, som bo högt up i hålen.

29. Man hafwer ju alltid sagt om then stolta Moab, at han fast stolt är, högfärdig, högmödig, trotsig och storsinnad.

30. Men HERRen säger: Jag känner wäl hans wrede, at han icke så mycket förmår, och tager sig före at göra mer än i hans magt är.

31. Thersföre måste jag jämra mig öfwer Moab, och ropa öfwer hela Moab, och förja öfwer thet folk i Kirheres.

32. Jag måste gråta öfwer dig, Jaeser, tu wingård i Sibma; ty tine winquistar äro farne öfwer hafwet, och komne in til Jaesers haf; förderfwaren är fallen in uti tin såd och winhåmtning.

33. Fröjd och glädje är borta af marken och af Moabs land, och man skal intet win mer pråga ther; wintramparen skal intet mer sjunga sina wisor,

34. För thet ropets stul i Hesbon, alt in til Eleale, hwilket man hör in til Jahza, ifrå Zoar, then treåriga kon, in

til Horonaim; ty Nimrim's watn skola och uttorfas.

35. Och jag skal, säger HERRen, i Moab thet med en anda göra, at the icke mer skola offra på höjderna, och rökla åt sina gudar.

36. Thersföre ryter mitt hjerta öfwer Moab, lika som en trumpet, och öfwer thet folk i Kirheres ryter mitt hjerta, såsom en trumpet; ty the hafwa fast förtagit sig: thersföre måste the förgås.

37. Alla hufwud skola warda ställiga, och alt slägg afstakadt; alla händer skola risna warda, och hwar man skal draga säckar uppå.

38. På alla tak och gator allestädes i Moab skal man gråta; ty jag hafwer sönderlagit Moab, likasom et onyttigt fat, säger HERRen.

39. O, huru är han förderfwad, huru jämrar han sig, huru stämlik hänger han hufwudet; och Moab är worden til spott och til en försträckelse för alla them som ther omkring bo.

40. Ty så säger HERRen: Si, han flyger bort åt, såsom en örn, och uträcker sina wingar öfwer Moab.

41. Kiriath är wunnen, och the fasta städer äro intagne, och the hjeltars hjerta i Moab skal på then tiden wara lika som en qwinna's hjerta i barnsödd.

42. Ty Moab måste förderfwad warda, så at han intet folk mer wara skal, thersföre at han hafwer förhåfwit sig emot HERRan.

43. Fruktan, kula och snara komma öfwer dig, tu inbyggare i Moab, säger HERRen.

44. Then som fruktan undkommer, han skal falla uti kulan, och then utu kulan kommer, han skal warda fången i snaran: då skal jag låta komma öfwer Moab hans hemsöfningsår, säger HERRen.

45. The som undlöpa utu slagtningen, skola söka tillflykt i Hesbon; men en eld skal gå utaf Hesbon, och en låge utaf Sihon, hwilken the rum i Moab och thet stridsamma folket förådra skal.

46. We dig Moab; förloradt är the-

mos folk; ty man hafwer tagit tina söner och döttrar, och fört them bort fångna.

47. Men uti tillkommande tid skal jag omvända Moabs fångelse, säger HERRen. Thet ware nu sagdt om straffet öfwer Moab.

49. Capitel.

Emot Ammons barn säger HERRen altså: Hafwer nu Israhel inga barn, eller hafwer han inga arfwingar? Hwi besitter så Malcham Gads land, och hans folk bor uti hans städer?

2. Therefore si, then tiden kommer, säger HERRen, at jag skal låta höra et krigsfri öfwer Rabboth Ammons barns, at thet skal öde ligga uti en höj, och thes byar med eld upbrända warda; men Israhel skal besitta them, af hwilka the hafwa besuttne warit, säger HERRen.

3. Sämra tig, o Hesbon; ty Åj är förstörd: roper, I Rabba döttrar, och draget säcker uppå, gråter och löper omkring på murarna; ty Malcham warder fången bortförd, samt med sina Presters och Förfäres.

4. Hwad troftar tu uppå tina dalar? Tina dalar äro fördränkta, tu ohör-samma dotter, som förlåter tig uppå tina rikedomar, och säger i titt hjerta: Ho tör komma til mig?

5. Si thetta säger HERRen, HERRen Zebaoth: Jag skal låta komma en fruktan öfwer tig af alla them som kring tig bo, så at hwar och en skal på sin wåg bortdrifwen warda ifrå then andra, och ingen skal wara then som the flygtiga församlar.

6. Men ther efter skal jag omvända Ammons barns fångelse, säger HERRen.

7. Emot Edom. Thetta säger HERRen Zebaoth: Är nu ingen wißhet mer i Theman? Är nu intet råd mer när barnen? Är theras wißhet ute?

8. Flyr, wänder eder om, och gömmer eder djupt ned, I borgare i Dedan; ty jag låter en ofärd komma öfwer Esau, hans hemföningstid.

9. Winhåmtare stola komma öfwer tig, the ther intet stola lemna tig efter sig, och tjuftar om natten stola komma öfwer tig; the stola stjåla nog.

10. Ty jag hafwer blottat Esau, och uppenbarat hans hemliga rum, så at han kan icke undstinga sig; hans såd, hans bröder och hans grannar äro förstörde, at ingen af them mer för handen är.

11. Dock hwad ther qwar blifwer af tina faderlösa, them wil jag lifwet unna; och tina enför stola hoppas uppå mig.

12. Ty så säger HERRen: Si, the som intet förstyllt hafwa at dricka kalken, the måste dricka; och tu skulle ostraffad blifwa? Tu skal intet ostraffad blifwa; utan tu måste öf dricka.

13. Ty jag hafwer swurit wid mig sjelf, säger HERRen, at Bogra skal wara til et widunder, försmädelse, förödning och bannor, och alla hans städer til et ewigt öde.

14. Jag hafwer hört af HERRanom, at et bådskap är sändt til hedningarna: Församlar eder, och kommer hit emot honom, och strider.

15. Ty si, jag hafwer förnedrat tig ibland hedningarna, och föraktelig gjort tig ibland menniskorna.

16. Tin öfwerdåghet och titt hjertas högmöd hafwer beragit tig, efter tu bor i bergsklyftor, och hafwer höga berg inne: om tu titt näste så högt gjorde som en drn, så skal jag ändå lifwål störta tig ther ned, säger HERRen.

17. Alltså skal Edom öde warda, at alle the ther fram om gå, stola förundra sig och hwißla öfwer alla hans plågor;

18. Lika som Sodoma och Gomorra, samt med sina grannar, omstörtade äro, säger HERRen, så at ingen bor ther, eller någon menniska ther inne blifwa kan.

19. Ty si, han kommer up, lika som et lejon ifrå then stolta Jordan, emot the fasta hyddor; ty jag wil låta honom snarligen löpa tit: och ho wet, hwilken then ynglingen är, then jag emot them rusta skal? Ty ho är mig

lif? Ho wil låra mig? Och hvilken är then herden, som mig emotstå kan?

20. Så hörer nu HERRans rådslag, som han öfwer Edom hafwer, och hans tankar, som han öfwer Themans inbygga rehafver: Hwad gäller, at wallbarnen stola bortslåpa them, och försträ theras boning,

21. Så at jorden skal båfwa wid theras fall, och theras rop skal man höra på röda hafwet.

22. Si, han flyger up, såsom en drn, och skal uträcka sina wingar öfwer Bozra; på then tiden skal the hjeltars hjerta i Edom wara lika som en qwinns hjerta i barnsnöd.

23. Emot Damascon. Hamath och Arpad stå jämmerligen: the äro förtrwiflade; ty the höra onda tidningar: the som wid hafwet bo äro försträcke, så at the kunna ingen ro hafwa.

24. Damascus är förtrwiflad, och gifwer flykten; han darrar, och är i ångest och wårk, lika som en qwinna i barnsnöd.

25. Huru är han nu icke öfwergifwen, then beprisade och säkra staden!

26. Therefore stola hans unga män ligga på hans gator, och alla hans krigsmän falla på then tiden, säger HERRen Zebaoth.

27. Och jag skal sticka eld på murarna i Damascon, at han Benhadads palats förtära skal.

28. Emot Kedar och Hazors riken, hwilka NebucadNazar, Konungen i Babel, slog. Thetta säger HERRen: Up, drager up til Kedar, och förströr the barn öfter ut.

29. Man skal taga theras hyddor och hjordar bort; theras tjäll och alla theras tyg, och cameler stola the bortföra; och man skal försträdeligt ropa öfwer them allt omkring.

30. Flyr, låter lida eder tådan, gömmer eder djupt ned, I inbyggare i Hazor, säger HERRen; ty NebucadNazar, Konungen i Babel, hafwer rådslagit om eder, och hafwer något i sinnet emot eder.

31. Nu up, drager up emot et folk

som nog hafwer, och bor säkert, säger HERRen: the hafwa hwarthen portar eller bommar, och the bo allena för sig.

32. Theras cameler stola borttrwafwarda, och theras myckna bostlap borttagen; och jag skal förströ them i alla wäder, the ther i wråarna bo; och på alla sidor skal jag låta theras olycka komma öfwer them, säger HERRen.

33. Och Hazor skal wara til en drakeboning, och til et ewigt öde, så at ther ingen bo skal, och ingen menniska ther uti wista.

34. Thetta är HERRans ord, som skedde til Jeremia Propheten, emot Glam, uti Zedekia, Juda Konungs rikets begynnelse, och sade:

35. Så säger HERRen Zebaoth: Si, jag skal sönderbryta Glams båga, theras hyppersta magt;

36. Och skal låta komma öfwer them the fyra wäder, utaf fyra himmelens åndar, och skal förströ them uti alla the wädrén, at intet folk wara skal, tit icke ju några fördrifne af Glam komma stola.

37. Och jag skal göra Glam förtrwiflad för theras flender och för them som stå efter theras lif, och låta olycka komma öfwer them med min grymma wrede, säger HERRen; och skal sända, swärdet efter them, til thes jag gör en ånda uppå them.

38. Min stol skal jag sätta i Glam, och skal förgräda ther både Konung och Förstar, säger HERRen.

39. Men i tilkommande tid skal jag wända Glams fångelse om igen, säger HERRen.

50. Capitel.

Thetta är thet ord som HERRen genom Propheten Jeremia talat hafwer emot Babel och the Chaldeeris land.

2. Förkunner ibland hedningarna, och låter thet kunnigt warda; refer et barn up, utroper thet, och fördblijer thet icke, och säger: Babel är vunnen, Bel står med slam, Merodach är söndertröskad; hans afgudar äro til slam wordsne, och hans gudar äro sönderslagne.

3. Ty nordan efter skal upkomma et folk emot them; thet skal göra theas land öde, så at ingen skal bo ther uti, utan både folk och så tådan fly.

4. Uti the dagar och i then tiden, säger HERren, stola Israels barn, samt med Juda barn, komma, och stola gå och gråta, och söla HERran sin Gud.

5. The stola fråga efter then vägen åt Zion, och wända sig tit: Kommer, och wi wilje hålla oss in til HERran med et ewigt förbund, thet aldrig skal förgått warða.

6. Ty mitt folk är wordet lika som en borttappad hjord; theas herdar hafwa förfört them, och låtit them willse gå på bergen, så at the ifrå berg til högar gångne äro, och hafwa förgått sina hyddor.

7. Allt thet som til them kom, thet upåt them, och theas fiender sade: Wi göra intet orätt; ty the hafwa syndat emot HERran uti rättfärdighetens boning, och emot HERran, som theas faders hopp är.

8. Flyr utu Babel, och drager utu Chaldee land, och sticker eder såsom bockar fram för hjorden;

9. Ty si, jag skal upväcka stora folkslag, med hopar utu nordlandet, och låta them upkomma in för Babel; the stola rusta sig emot honom, och stola vinna honom; theas pilar äro lika som en god frigsmans, then intet skjuter miste;

10. Och Chaldee land skal warða til et rof, så at alle the som röfwa thet, stola ther af nog hafwa, säger HERren.

11. Therför at I glödjens ther af, och berömmen eder, at I min arfwedel stinnat hafwen, och springen lika som låta kalfwar, och gnåggen lika som starke hästar.

12. Eder moder står med stor skam, och then eder födt hafwer, är til spott worden: si, ibland hedningarna är hon then aldra ringaste, öfwergiftwen, torr och öde.

13. Ty, för HERrans wredes skul, måste han obbyggd och aldeles öde ligga, så at alle the som framgå om Babel,

stola förundra sig, och hwigla öfwer alla hans plågor.

14. Ruster eder emot Babel allt omkring, alle sthtar; skjuter til honom, sparer icke pilarna; ty han hafwer syndat emot HERran.

15. Skrier öfwer honom allt omkring; han måste gifwa sig; hans grundwalar äro fallne; hans murar äro afbrutne, ty thet är HERrans hämnd; hämnens öfwer honom; görer honom lika som han gjort hafwer.

16. Utroter af Babel både then ther får och then ther upstår, at hwar och en för tyrannens swärd wänder sig til sitt folk, och hwar och en flyr uti sitt land.

17. Israel hafwer måst wara en förströdd hjord, hwilken lejonen förflingrat hafwa: först upåt honom Konungen i Assyrien; sedan förderfwade honom Nebucadnezar, Konungen i Babel.

18. Therför säger HERren Zebaoth, Israels Gud, altså: Si, jag skal hemföra Konungen af Babel och hans land, lika som jag Konungen af Assyrien hemfört hafwer.

19. Men Israel skal jag låta komma hem til sin boning igen, at han skal föda sig i Carmel och Basan; och på Ephraims berg och Gilead skal hans själ måttad warða.

20. I then tiden och i the dagar skal man söla efter Israels missgerning, säger HERren; men man skal ingen finna; och efter Juda synd, och ther skal ingen funnen warða; ty jag skal se utöfwer med them, som jag igen blifwa låter.

21. Drag up emot thet land, som hela werlden trugat hafwer; drag tit up, och hemfört inbyggarena; förbjärja och förspill theas efterkommande, säger HERren; och gör allt thet jag tig befallt hafwer.

22. Thet är et frigsrop i landet, och stor jämmer.

23. Huru går thet til, at all verdens hammare sonderbruten och sonderlagen är? Huru går thet til, at Babel et öde wordet är ibland alla hedningar?

24. Jag hafwer gillrat för dig, Babel; therföre äst tu och fången förr än tu thet förmodade: man hafwer råkat upp på dig, och tu äst gripen; ty tu hafwer retat HERren.

25. HERren hafwer uplåtit sin satabur, och hast fram sin wredes wapn; ty sådant hafwer HERren, HERren Zebaoth, uti the Chaldeer's land beställt.

26. Kommer hit emot honom, I ifrån andarne; öpner hans kornhus; kaster honom uti en hopy, och gifwer honom til spillo, så at ther intet qwar blifwer.

27. Dråper alla hans barn; hafwer them ned til at slagas: we them; ty dagen är kommen, theas hemsöfnings-tid.

28. Man hörer et rop af the flygtiga och af them som undsluppne äro utu Babel's land, på thet the stola förkunnna i Zion HERrans vår Guds hämnd och hans tempels hämnd.

29. Raller många emot Babel; belägger honom alt omkring, alle bågskyttar, och låter ingen undslippa; wergåller honom såsom han förtjent hafwer; lika som han gjort hafwer, så görer honom igen; ty han hafwer högmödigt handlat emot HERren, then Helige i Israel.

30. Therföre stola hans unga män falla uppå hans gator, och alla hans krigsmän förgås på then tiden, säger HERren.

31. Si, tu stolte, jag wil til dig, säger HERren, HERren Zebaoth; ty tin dag är kommen, tin hemsöfnings-tid.

32. Tå skal then stolte störta och falla, så at ingen skal uprätta honom: jag skal upstända hans städer med eld, then förtära skal alt thet ther omkring är.

33. Thetta säger HERren Zebaoth: Si, Israels barn, samt med Juda barn, måste wäld och orätt lida: alle the som them för fångar bortfört hafwa, the hålla them, och wilja icke gifwa them lösa.

34. Men theas förlofare är stark; han heter HERren Zebaoth; han skal så uträtta theas sat, at han skal göra landet häfrande, och inbyggarena i

Babel darrande.

35. Swärdet skal komma, säger HERren, öfwer the Chaldeer, och öfwer the inbyggare i Babel, och öfwer hans förstar, och öfwer hans wisa.

36. Swärdet skal komma öfwer hans spåmän, at the stola til dårar warda; swärdet skal komma öfwer hans starka, at the stola förtwifla.

37. Swärdet skal komma öfwer hans hästar och wagnar och til hela menigheten som ther inne är, så at the stola warda såsom qvinnor; swärdet skal komma öfwer hans satabur, at han skal stöflad warda.

38. Torka skal komma öfwer hans watn, at thet skal uttorkas; ty thet är et afgudaland, och the trofva uppå sina stygga afgudar.

39. Therföre stola odjur och stygga foglar bo ther inne, och unga strutsar; och skal aldrig mer besutten warda, eller någon ther inne wistas i ewig tid;

40. Lika som Gud Sodom och Gomorra, samt med theas grannar, omstörtat hafwer, säger HERren, at ther ingen uti bo skal, eller någon menniska ther inne wistas.

41. Si, et folk kommer nordan efter; många hedningar, och många konungar stola upresa sig ifrån landets sidor.

42. The hafwa båga och stöld; the äro grufwelige och obarmhertige; theas rop är såsom et dån af hafvet; the rida på hästar, rustade såsom krigsmän, emot dig, tu dotter Babel.

43. När konungen i Babel theas rykte hörande warder, tå stola honom händerna nedfalla; ångest och sorg skal honom uppå komma, lika som en qwinna uti barnsnöd.

44. Si, han kommer up, såsom et lejon ifrån then stolta Jordan, emot the fasta hyddor; ty jag skal låta honom hastigt löpa tit; och ho wet hwilken then ynglingen är, then jag emot them rusta skal? Ty ho är min life? Ho wil lära mig? Och hwilken är then herden, som emot mig skal fån?

45. Så hörer nu HERrans rådslag, thet han öfwer Babel hafwer, och hans

tankar, som han öfwer the inbyggare uti the Chaldeers land hafwer: hwad galler, at wallbarnen skola bortslåpa them, och förstöra theas boning;

46. Och jorden skal båfwa af thet stridet; och skal ibland hedningarna spordt warda, då Babel vunnen warder.

51. Capitel.

Thetta säger HERren: Si, jag skal upwäcka et skarpt wäder emot Babel, och emot hans inbyggare, som sig emot mig satt hafwa:

2. Jag skal sända kastare til Babel, hwilka honom kasta skola, och utsopa hans land: these skola wara allestädes omkring honom på hans olycksdag.

3. Ty hans skyttar skola intet kunna skjuta, och hans wäpnade skola intet kunna wårja sig; så skoner nu intet hans unga män; gifwer all hans hår til spillo;

4. Så at the slagne ligga uti the Chaldeers land, och the genomslungne på hans gator.

5. Ty Israel och Juda skola icke öfwergifne warda af HERranom Zebaoth, theas Gud, såsom enkor, ändoc theas land hafwer högeligen förbrutit sig uppå then Helige i Israel.

6. Flyt utaf Babel, på thet hwar och en må undsfatta sin själ, at I icke förgås uti hans ondskå; ty thetta år HERrans hämnadetid, och han wil betala honom.

7. Then gyldene kalfen i Babel, som all werlden hafwer drucken gjort, år uti HERrans hand: alla hedningar hafwa druckit af hans win; theföre åro hedningarne så galne wordne.

8. Huru hastigt år Babel fallen och sönderslagen; jämrer eder öfwer honom; tager oc salfwa til hans sår, om han til äfwenityrs måtte helad warda.

9. Wi låte Babel; men han wil intet lått warda: så låter nu honom fara, och låt öf hwar och en draga uti sitt land; ty hans straff råder alt up til himmelen, och sträcker sig up til styn.

10. HERren hafwer framhaft vår

rättfärdighet: kommer och låter öf förtälja HERrans vår Guds wert i Zion.

11. Ja, hwäger nu pilarna wål, och tilreder sköldarna; HERren hafwer upwäckt Konungarnas mod i Meden; ty hans tankar stå emot Babel, at han skal förderfwa honom; ty thetta år HERrans hämnd, hans tempels hämnd.

12. Ja, refer nu baner up på murarna i Babel, sticker wakt, sätter waktare, beställer håll; ty HERren tänker något, och skal theslikes fullfölja thet han emot Babels inbyggare talat hafwer.

13. Tu, som wid stora watn bor, och stora rikedomar hafwer, tin ånde år kommen, och tin girighet år ute.

14. HERren Zebaoth hafwer swurit thet wid sin själ: Jag skal upfylla dig med menniskor, lifa som med gråsmaskar; the skola sjunga dig en wisa.

15. Then som jorden genom sin kraft gjort hafwer, och beredde werldens krets genom sin wißhet, och himmelen sticlåg utsträckt:

16. Då han dundrar, så warder under himmelen mycket watn; han upbrager moln ifrå jordens ånda; han gör ljungeld i regnet, och låter wädret komma utu hemliga rum.

17. Alla menniskor åro dårar med sin konst, och alla guldsmeder bestå med skam med sina belåten; ty theas belåten åro bedrägeri, och hafwa intet lif.

18. The åro icke annat än fåfånglighet och förföriska werk; the måste förgås, då the hemsökte warda.

19. Men så år icke han, som Jacobs del år; utan han som alting gör, then året; och Israel år hans arfs staf; HERren Zebaoth år hans namn.

20. Tu åst min hammare och frigs-wapn; genom tig skal jag slå folk, och förderfwa riket.

21. Jag skal slå tina hästar och resenärer; jag skal sönderslå tina wagnar och theas formån.

22. Jag skal slå tina män och qwinor; jag skal slå tina gamla och tina ynglingar; jag skal slå dräng och piga.

23. Jag skal slå tin herde och hjord; jag skal slå tina återmän och of; jag skal slå tina Förstar och Herrar.

24. Ty jag wil wedergålla Babel och alla Chaldeerß inbyggare all theråß ondskå, som the uppå Zion bedrifwit hafwa, för edra ögon, säger HERRen.

25. Si, jag skal til tig, tu skadeliga berg, som hela werlden förderfwar, säger HERRen; jag skal sträcka min hand öfwer tig, och wälta tig ned af berget, och göra et förbrändt berg af tig,

26. At man af tig hwarken hörnstenar eller grundstenar taga kan; utan et ewigt öde skal tu wara, säger HERRen.

27. Refter up baner i landet, blåser med basun ibland hedningarna, rustar hedningarna emot honom, kaller emot honom the Konungarikens Ararat, Minni och Akenas, beställer höfwißsmän emot honom, hafwer hästar fram, lika som snorrande bromsar.

28. Rustar hedningarna emot honom, nemligen, Konungarna af Medien, samt med theråß Förstar och Herrar och all theråß wälbes land.

29. Och landet skal båfwå och försträckas; förty HERRans tankar wilja fullkomnade warda emot Babel, at han gör Babels land til et öde, ther ingen uti bo skal.

30. The hjeltar i Babel skola icke dörras draga ut til strids, utan blifwa på fästet; theråß starkhet är borta, och the äro wordne såsom qwinnor; hans boningar äro upiände, och hans bonmar fonderbrutne.

31. Här löper then ene om then andra, och thet ena bådskapet möter thet andra, til at fungöra Konungen i Babel, at hans stad wunnen är alt in til ändan,

32. Och hamnarne intagne, och sidarne utbrände, och frigsfolket bliddigt wordet.

33. Ty thetta säger HERRen Zebaoth, Israels Gud: Dottren Babel är såsom en tröskloge, när man ther på trösklar: hennes skördeand warder snart kommande.

34. NebucadNazar, Konungen i Babel, hafwer upfråtit mig, och omstörtat mig; han hafwer gjort et tomt kåril

af mig; han hafwer upslukat mig, lika som en drake; han hafwer fyllt sin buk af min tråselighet; han hafwer bortdrifwit mig.

35. Men nu finner sig öfwer Babel then arghet, som uppå mig och mitt kött bedrifwen är, säger inbyggerskan i Zion, och mitt blod öfwer the inbyggare i Chaldeen, säger Jerusalem.

36. Therefore säger HERRen altså: Si, jag skal uträtta tig tin sak, och hämnas tig; jag skal uttorka hans haf, och låta förtorka hans brunnar.

37. Och Babel skal warda til en stenhop och til en drakeboning, til et widunder och til et hwißlande, at ther ingen uti bo skal.

38. The skola allesamman ryta såsom lejon, och ropa lika som the unga lejon.

39. Jag skal sätta them, med theråß drikande, uti hetta, och göra them druckna, at the skola glade warda, och sofwå en ewig sömn, af hwilken the aldrig upwakna skola, säger HERRen.

40. Jag skal nedföra them, lika som lamm til at slagtas, såsom wädrar och bockar.

41. Huru är Gesech så wunnen, och then beprisade i hela werlden så intagen? Huru är Babel så til et under wordet ibland hedningarna?

42. Et haf är gångit öfwer Babel, och med theß många böljor är han öfvertäckt.

43. Hans städer äro öfwergifne, och til et torrt öde land wordne; til et land, ther ingen uti bor, och ther ingen menniska uti wandrar.

44. Ty jag hafwer hemsökt Bel i Babel, och rifwit utu hans hals thet han upswulgit hade; och hedningarne skola intet mer löpa til honom; ty murarne i Babel äro också nedfallne.

45. Drager ther ut, mitt folk; hwar och en undfåtte sin själ för HERRans grymma wrede.

46. Edert hjerta måtte eljes weft warda, och upgifwas för thet rykte som man i landet höra skal; ty uti ena året skal et rykte gå, och sedan i andra

året också et rykte om wåld i landet, och en Förste skal wara emot then andra.

47. Therefore si, then tid kommer, at jag the afgudar i Babel hemföla skal; och theas hela land til flam warda skal, och hans slagne ther inne ligga stola.

48. Himmel och jord, och hwad ther uti är, stola glädja sig öfwer Babel, at hans förströare nordan efter komme äro, säger HERRen.

49. Och lika som Babel i Israel the slagna fällt hafwer, altså stola the slagne i Babel fällt warda uti hela landet.

50. Så drager nu eder wåg, I som swärdet undflytt hafwen, och öfwer icke länge; tänker uppå HERRan uti fjerran land, och låter Jerusalem ligga eder i hjertat.

51. Wi moro til flam komme, då wi then försmädelsen höra måste, och slammnen beträkte vårt ansigte, då the främmande kommo öfwer HERRans hus helgedom.

52. Therefore si, then tid kommer, säger HERRen, at jag hans afgudar hemföla skal, och i hela landet stola the dödligt särade suka.

53. Och om Babel upstege i himmelen, och satte sin magt uti the höga fästet, så stola dock förströare ifrå mig komma öfwer honom, säger HERRen.

54. Man hör en röst i Babel, och en stor jamm uti the Chaldeer land;

55. Ty HERRen förderfwar Babel: han förderfwar honom med så stort stri och rumor, at hans böljor fräsa, lika som stort wåtn.

56. Ty förströaren är kommen öfwer Babel; hans hjeltar warda gripne, theas bågar warda sönderbrutne; ty hämnandes Gud, HERRen, betalar honom.

57. Jag skal göra hans Förstar, wisa, Herrar och höfwiitsmän och krigsmän druckna, så at the stola sofwa en ewig sömn, ther the icke mer af upwakna stola, säger Konungen, som heter HERRen Zebaoth.

58. Thetta säger HERRen Zebaoth: Murarne om then stora Babel stola undergrafne warda, och hans höga portar upbrännas med eld, at hedningarnas arbete skal såfångt wara, och upbrännas hwad folken med möda uppbyggt hafwa.

59. Thetta är thet ord som Propheeten Jeremia befallte Seraia, Neria son, Mahseja sons, då han med Zedekia, Juda Konung, drog til Babel, uti sjerde året hans rikes. Och Seraia war en fridsam Förste.

60. Och Jeremia skref all then olycka, som öfwer Babel komma skulle, uti en bok, nemligen, alla thesa orden, som emot Babel skrifna äro.

61. Och Jeremia sade til Seraia: Då tu kommer til Babel, så se til, och läs alla thesa orden;

62. Och såg: HERRe, tu hafwer talat emot thetta rummet, at tu wille förderfwa thet, så at ingen skulle bo här uti, hwarken folk eller få, utan wara til et ewigt öde.

63. Och när tu hafwer utläsit boken, så bind en sten ther wid, och kasta henne uti Phrath,

64. Och såg: Åltså skal Babel förskänkt warda, och icke upkomma igen, för then olycka, som jag skal öfwer honom komma låta, utan förgrås. Allt här til hafwer Jeremia talat.

52. Capitel.

Zedekia war et och tjugu år gammal, då han wardt Konung, och regerade i ellofwa år i Jerusalem: hans moder hette Hamutal, Jeremia dotter i Libna:

2. Och gjorde thet HERRanom illa behagade, lika som Jojakim gjort hade;

3. Ty HERRans wrede gick öfwer Jerusalem och Juda, til thes han förkastade them ifrå sitt ansikte, och Zedekia föll af ifrå Konungen i Babel.

4. Men i nionde året af hans rike, på tionde dagen i tionde månaden, kom NebucadNazar, Konungen i Babel, med all sin här emot Jerusalem, och belade honom, och bestansade honom allt omkring.

5. Och staden war så belaggd, alt in til ellofte året Konungs Zedekia.

6. Men på nionde dagen, i fjerde månaden, fick hungren öfverhand i staden, och landsfolket hade intet mer til at äta.

7. Då föll man in i staden, och alt krigsfolket gåfwo flykten, och drogo utu staden om natten, på then vägen åt porten emellan the två murar, ut wid Konungs-örtegården: men the Chaldeer lågo kring om staden; och theße drogo sin väg bort åt i marken.

8. Då jagade the Chaldeerß här efter Konungen, och fingo Zedekia fatt uti then marken wid Jericho; så förströdde sig all hans här ifrå honom.

9. Och the tog Konungen til fånga, och förde honom up til Konungen af Babel, til Riblath, thet i Hamath land ligger: han sade en dom öfver honom.

10. Ther låt Konungen af Babel dräpa Zedekia barn för hans ögon, och drap alla Juda förstar i Riblath.

11. Men Zedekia låt han stinga ögonen ut, och låt binda honom med två lådior: och Konungen af Babel förde honom altså til Babel, och lade honom uti fångelse, in til theß han blef död.

12. På tionde dagen i femte månaden, hwilket the nittonde året war NebucabNezars, Konungs i Babel, kom NebuzarAdan, höfwißsmannen, then altid war när Konungen i Babel, til Jerusalem;

13. Och upbrände HERRans hus och Konungs-huset och alla hus i Jerusalem; alla stora hus upbrände han i eld.

14. Och all the Chaldeerß här, som med höfwißsmannen war, reswo ned alla murarna i Jerusalem alt omkring.

15. Men thet fattiga folket, och annat folk, som ännu qwar war i staden, och the som til Konungen af Babel fallne woro, och thet qwarblifna handtwerks folket, förde NebuzarAdan, höfwißsmannen, fångna bort.

16. Och af thet fattiga folket i landet, låt NebuzarAdan, höfwißsmannen, några blifwa qwar til wingårdsfolk och återfolk.

17. Men the kopparstoder, som woro i HERRans hus, och stolarna och kopparhafwet i HERRans hus, slogo the Chaldeer sönder, och förde all kopparen ther af til Babel.

18. Och fjettlar, stolar, knifwar, bäcken, stålar, och alla koppartyg, them man uti Gudstjensten plågade bruka, togo the bort.

19. Ther til tog höfwißsmannen bort alt thet af guld och silfwer war i kanner, röspannor, bäcken, fjettlar, ljusstakar, stedar och stålar:

20. The två stoderne, thet ena hafwet, the tolf kopparoxar, som under foten stodo, hwilka Konung Salomo hade låtit göra til HERRans hus; kopparen af alla theßa tygen war öfvermåttan mycken.

21. Men båda stoderne woro hwar thera aderton alnar höga, och et tolf alnars snöre war måttet omkring then; och war fyra finger tjock, och war ihålig.

22. Och på hwar thera stod en kopparknapp, fem alnar hög; och gjordar och granatäplen woro på hwar knapp alt omkring, altammans af koppar: och then ena stoden war såsom then andra; granatäplen och så.

23. Och woro granatäplen ther uppå sex och niotio: alla granatäplena woro hundrade på en gjord alt omkring.

24. Och höfwißsmannen tog then Presten Seraia, utaf första ordningen, och then Presten Zephania, utaf then andra ordningen, och tre dörrwaktare,

25. Och en kamererare utaf staden, som öfver krigsfolket satt war, och sju män, som när Konungen wara måste, hwilka i staden fundne wordo; ther til Sopher, then härforsten, then landsfolket mönstre plågade; ther til sextio män af landsfolket, som i staden fundne wordo.

26. Theßa tog NebuzarAdan, höfwißsmannen, och förde them til Konungen i Babel, i Riblath.

27. Och Konungen i Babel slog them ihjäl i Riblath, thet i Hamath land ligger. Alltså wardt Juda bortför utu sitt land.

28. Thetta är thet folk, som NebucabNezar bortförde, nemligen, uti sjunde året, tretusende och tre och tjugu Juda.

29. Men uti abertonde året NebucabNezars, åttahundrade och två och trettio själar utaf Jerusalem.

30. Och i tredje och tjugonde året NebucabNezars förde NebuzarAdan, höfwitsmannen, bort siuhundrade och fem och fyratio själar af Juda. Alla själarne äro fyratusende och serhundrade.

31. Men uti sjunde och trettionde året sedan Jojachin, Juda Konung, bortförd war, på femte och tjugonde dagen i tolfte månaden, uphof EvilMe-

rodach, Konungen i Babel, uti thet året så han Konung wardt, Jojachins, Juda Konungs hufwud, och lät honom utu fångelse;

32. Och talade med honom wänligt, och satte hans stol utöfwer the Konungars stolar, som när honom woro i Babel;

33. Och förwandlade honom hans fångelses kläder; och han åt in för honom alltid i sina lifsdagar.

34. Och honom wardt alltid gifwit af Konungen i Babel hans uppehålle, såsom honom förflickadt war, i all hans lifstid, alt in til hans ånda.

Jeremia Klagowisor.

1. Capitel.

Huru ligger then staden så öde, som full med folk war? Han är lika som en enka. Then, som en Förstinna ibland hedningarna och en Drottning i landen war, hon måste nu tjena.

2. Hon gråter om natten, så at tårarne löpa ned på kindbenen: ingen är ibland alla hennes wänner, som hugswalar henne: alla hennes näste förakta henne, och äro hennes fiender wordne.

3. Juda är fången i elände och swår tråldom: han bor ibland hedningar, och finner ingen ro: alla hans förföljare fara illa med honom.

4. Wägarne til Zion ligga öde, efter ingen kommer til högtiden; alla hans portar stå öde; hans Presters sucka; hans jungfrur se ömseliga ut, och han är bedröfwad.

5. Hans owänner swärfwa alt i höjden; hans fiender går wäl; ty HERren hafwer gjort honom full med jämmar, för hans stora synders skul; och hans barn äro i fångelse bortdrifne för fienden.

6. All fågring är borta för dottren Zion; hennes Förstar äro lika som wä-

drar, the ther intet bete finna, och gå wannmåttige för plågaren.

7. Jerusalem kommer ihog i thenna tid huru eländig och öfwergifwen han är, och huru mycket godt han af ålder haft hafwer, medan alt hans folk nederliggier för fienden, och ingen är som hjälper; hans fiender se sin lust uppå honom, och bespotta hans Sabbather.

8. Jerusalem hafwer syndat; therföre måste han wara lika som en oren qwinna; alla the som årade honom, the försmå honom nu, efter the se hans skam; men han suckar och faller ned til marken.

9. Hans orenlighet låder wid hans klädesällar: han hade icke trott, at honom på sistone så gå skulle; han är ju alt för grufweligen nederstött, och hafwer thet ingen som tröstar honom. Åh, HERre! se uppå mitt elände; ty fienden högmådas fast.

10. Fienden hafwer kommit sin hand wid alla hans klenodier; ty han måste se thet uppå, at hedningarne gingo in uti hans helgedom, om hwilka tu budit hafwer, at the icke skulle komma uti tin församling.

11. Alt hans folk suckar, och går om

bröd; sina Klenodier gifwo the för mat, på thet the skulle wedergwicksa själen. **Ät, HERR!** se dock til och ståda huru föraktelig jag worden är.

12. Oder alla säger jag, som gån här fram om: **Slåder dock och ser til, om någon wårt kan wara sådan, som min wårt, then mig så upåter; ty HERRen hafwer gjort mig full med jämmer på sin grymma wredes dag.**

13. Han hafwer sändt en eld af hviden uti mina ben, och låtit honom the mågtig wara; han hafwer utfatt et nåt för mina fötter, och stött mig tillbaka; han hafwer gjort mig til et öde, så at jag sörja måste hela dagen.

14. Mina swåra synder hafwa upwaknat genom hans straff, och alla tillsammans kommit mig uppå halsen, så at all min kraft mig förgås; **HERRen hafwer så farit med mig, at jag icke mer upkomma kan.**

15. **HERRen hafwer nebertrampat alla mina stärf, som jag hade; han hafwer låtit utropa öfwer mig en högtid, til at förderfwa mina unga män; HERRen hafwer låtit jungfrun, dottren Juda, trampa en präst.**

16. **Thersöre gråter jag så, och båda mina ögon flyta med wåtn; ty hugswalaren, som min själ wedergwicksa skulle, är långt borta ifrå mig: mina barn äro borta; ty fienden hafwer fått öfwerhand.**

17. **Zion "räcker sina" händer ut, och thet är dock ingen, som honom tröstar; ty HERRen hafwer budit alt omkring Jacob hans fiender, at Jerusalem skal emellan them wara lika som en ören qwinna.**

18. **HERRen är rättfärdig; ty jag hafwer varit hans mun öhörsam: hörer, alt folk, och ser min wårt; mina jungfrur och ynglingar äro gångne uti fångelse.**

19. **Jag kallade på mina wänner; men the hafwa bedragit mig: mina Presters och äldste i staden äro försmåttade; ty the gå om bröd, på thet the skola wedergwicksa sina själar.**

20. **Ät, HERR!** se dock huru bedröf-

wad jag är, at thet gör mig ond i alt mitt lif: mitt hjerta klappar i min kropp; ty jag är upfylld med stor bitterhet: ute hafwer swårhet, och inne i huset öden, gjort mig til en enka.

21. **Man hörer wål, at jag suckar, och hafwer dock ingen tröstare: alla mina fiender höra min olycka, och glädja sig at tu gör thet: så låt då then dagen komma, som tu utropat hafwer, at them skal gå lika som mig.**

22. **Låt all theras ondska komma in för dig, och gör med them, såsom tu med mig för alla mina misgjerningar skal gjort hafwer; ty mitt suckande är stort, och mitt hjerta är bedröfwadt.**

2. Capitel.

Huru hafwer HERRen förmörkat dottren Zion med sin wrede? Han hafwer kastat Israels hårlighet af himmelen ned på jorden: han hafwer icke tänkt uppå sin fotapall i sin wredes dag.

2. **HERRen hafwer utan barmhertighet alla Jacobs boningar förlagt; han hafwer i sin grymhet afbrutit dottrens Juda fasten, och slagit them omfull; han hafwer ofskarat både hennes rife och hennes förstär.**

3. **Han hafwer sönderbrutit Israels starkhet uti sin grymma wrede; han hafwer dragit sin höggra hand tillbaka, då fienden kom, och hafwer upståndt en eld i Jacob, then alt omkring förtärer.**

4. **Han hafwer spånt sin båga, lika som en fiende; sin höggra hand hafwer han fört, såsom en owån, och dräpitt alt thet som lustigt war til sendes, och utguttit sin grymhet, lika som en eld, uti dottren Zions hydda.**

5. **HERRen är lika som en fiende; han hafwer omstörtat Israel; han hafwer omstörtat alla hans palats, och förderfwat hans fäste; han hafwer gjort dottren Juda mycken klagan och sorg.**

6. **Han hafwer upgräfwit hans tjäll, lika som en örtagård, och förderfwat hans boning; HERRen hafwer låtit förgåta i Zion både Helgedag och Sabbath, och låtit i sin grymma wrede slämma både Konung och Prest.**

7. HERren hafwer förkastat sitt altare, och til spillo gifwit sin helgedom; han hafwer gifwit hans palats murar uti fiendens händer, så at the hafwa ropat i HERrans hus lika som uppå en helgedag.

8. HERren tänkte til at förderfwa dottren Zions murar; han drog snöret ther öfwer, och afwände icke sin hand, til thes han henne förderfwade; tornen stå ömskeliga, och muren ligger jämmerligen.

9. Hans portar ligga djupt ned i jorden; hans bommar hafwer han sönderbrutit, och til intet gjort; hans Konungar och Förfstar äro ibland hedningarna, the the intet kunna öfwa lagen, och hans Propheter hafwa ingen syn af HERranom.

10. Dottren Zions äldste ligga på jorden, och äro tyfste; the fasta stoft uppå sitt hufvud, och hafwa dragit säckar uppå sig; Jerusalems jungfrur hänga theas hufvud ned åt jorden.

11. Sag hafwer nästan gråtit mig ögonen ut, så at thet gör mig ondt i mitt lif; min lefwer är utgjuten uppå jorden öfwer mitt folks dotters jämmer, då spenabarn och ömyndige försmåttade på gatorne i staden;

12. Då the sade til sina mödrar: Hwar är bröd och win? då the försmåttade på gatorne i staden, såsom the thet öddligt sårade woro, och upgåfwo sin anda i theas mödrars famn.

13. O, tu dotter Jerusalem, hwem stal jag lifna tig wid? Och för hwad stal jag hålla tig, tu jungfru, dotter Zion? Wid hwad stal jag lifna tig, thet jag tig med trösta måtte? ty tin slade är stor, lika som et haf: ho kan hela tig?

14. Tina Propheter hafwa tig predikat lösa och dåraktiga syner, och icke uppenbarat tig tin misgärning, thet med the måtte förtagit tig titt fångelse; utan hafwa predikat tig lös predikan, på thet the skulle predika tig utu landet.

15. Alla the som thet fram om gå, the klappa med händerna, hwisla åt

tig, och rista hufvudet öfwer dottren Jerusalem: Är thetta then staden, thet om man säger, at han är then äldstbästa, af hwilken alt landet gläder sig?

16. Alla tina fiender gapa med munnen emot tig, hwisla til tig, gnisla med tänderna, och säga: Huj! wi hafwe förderfwat honom; thetta är then dagen, som wi begärt hafwe; wi hafwe fått thet; wi hafwe lefwat så länge.

17. HERren hafwer gjort thet han i sinnet hade; han hafwer fullkomnat sitt ord, som han långt tilförene budit hade; han hafwer förderfwat utan barmhertighet; han hafwer fröjdat fienden öfwer tig, och uphöjt tina örnarnes magt.

18. Theas hjerta ropade til HERran: O, tu dottren Zions mur, låt tårar flyta både dag och natt, lika som en bäck; håll intet up, och tin ögonsten wände intet åter.

19. Statt up om natten och ropa, utgjut titt hjerta i första wäkten in för HERranom, lika som wain; lyft up tina händer til honom för tina unga barns själar, som af hunger dö i alla gatuböten.

20. HERre, slåda dock, och se til hwem tu så förderfwat hafwer. Skola nu qwinborna äta sin lifsfrukt, the yngsta barnen, som näppeligen en span långa äro? Skola Propheterne och Presterne uti HERrans helgedom så dräpne warda?

21. På gatorna, ned på jorden, lågo både unga och gamla; mina jungfrur och ynglingar äro fallna genom swärd; tu hafwer dräpitt på tin wredes dag; tu hafwer slagtat utan barmhertighet.

22. Tu hafwer kallat mina fiender alt omkring, lika som til en helgedag, så at på HERrans wredes dag ingen undsluppen och öfwerblifwen är: them jag upföddt och upfostrat hafwer, hafwer fienden förgjort.

3. Capitel.

Sag är en eländig man, then hans grymhets rik se måste.

2. Han hafwer ledt mig, och låtit mig gå i mörkret, och icke i ljuset.

3. Han hafwer wändt sin hand emot mig, och handlar fast annorlunda med mig alltid.

4. Han hafwer gjort mitt kött och min hud gammal, och sonderflagit mina ben.

5. Han hafwer byggt emot mig, och inneswat mig uti galla och morda.

6. Han hafwer lagt mig uti mörkret, lika som the döda i werlden.

7. Han hafwer inmurat mig, så at jag icke utkomma kan, och satt mig uti hårda sjäattrar;

8. Och om jag än ropade och bad, så stoppar han öronen til för min bön.

9. Han hafwer igenmurat min wäg med huggen sten, och mina stigar igen täppt.

10. Han hafwer waktat efter mig, lika som en björn, lika som et lejon, i lönlige rum.

11. Han hafwer låtit mig fela om wägen; han hafwer rifwit mig i stycken sonder, och til intet gjort.

12. Han hafwer spånt sin båga, och satt mig såsom et mål för pilen.

13. Han hafwer utaf fogret låtit skjuta mig i mina njurar.

14. Jag är worden til spott för allt mitt folk, och theas dageliga wisa.

15. Han hafwer måttat mig med bitterhet, och gifwit mig malört dricka.

16. Han hafwer slagit mina tänder sonder i små stycken, och wältrat mig uti affa.

17. Min själ är fördrifwen ifrå friden; goda dagar måste jag förgåta.

18. Jag sade: Mitt hopp är ute, at jag någon tid mer skal wara när HERranom.

19. Kom dock ihog, huru jag är eländig och öfvergifwen, och malört och galla druckit hafwer.

20. Tu warder ju ther uppå tänkan-
de; ty min själ säger mig thet.

21. Thet lägger jag på hjertat; the-
före hoppas jag ännu.

22. HERrans mildhet är thet, at
ännu icke är ute med oss: hans barn-

hertighet hafwer ännu icke anda;

23. Utan hon är hwar morgon ny;
och tin trohet är stor.

24. HERren är min del, säger min
själ; theföre wil jag hoppas uppå
honom.

25. Ty HERren är them god, som
hoppas uppå honom, och then själ;
som frågar efter honom.

26. Thet är en kostelig ting, at man
är tålig, och hoppas uppå HERrans
hjelp.

27. Thet är en kostelig ting, at man
drager öket i ungdomen;

28. Ut en som öfvergifwen är,
hafwer tålmod, när honom något
uppå kommer;

29. Och sättet sin mun uti stoft, och
wäntar efter hoppet;

30. Och låter slå sig wid kindbenet, och
lägger mycken försmädelse uppå sig.

31. Ty HERren drifwer icke ifrå sig
erwinerligen:

32. Utan han bedröfwar wäl; men
han förbarmar sig igen, efter sin sto-
ra mildhet.

33. Ty han plågar och bedröfwar
icke menniskorna af hjertat,

34. Lika som han wille platt under-
trycka låta the elända på jorden,

35. Och låta theas sal för Gudi
orätt wara,

36. Och them falskeligen döma låta,
lika som HERren säge thet intet.

37. So tör så säga, at sådant ster
utan HERrans befallning,

38. Och at hwarken ondt eller godt
kommer igenom hans befallning?

39. Hwi knorra så menniskorna alt-
så medan the lefwa? Hwar och en
knorre emot sina synder.

40. Och låt oss ransaka och söka vårt
wäsende, och omwända oss til HER-
ran.

41. Låt oss uplyfta vårt hjerta,
samt med händerna, til Gud i him-
melen.

42. Wi, wi hafwe syndat, och oly-
dige warit: theföre hafwer tu med
rätta intet skonat;

43. Utan tu hafwer förmodat oss med

wrede, och förblit och dräp it utan barmhertighet.

44. Tu hafwer betäckt tig med en sky, at ingen bön ther igenom komma kunde.

45. Tu hafwer gjort og til träd och flemhet ibland folken.

46. Alla våra fiender gapa med munnen emot og.

47. Wi warde förtryckte och plågade med försträckelse och ångest.

48. Mina ögon rinna med wattungbäckar öfwer mitt folks dotters jänner.

49. Mina ögon flyta, och kunna icke aflåta; ty ther är ingen återvända.

50. Til thes HERRen af himmelen stådar här ned, och ser ther til.

51. Mitt öga fräter mig lifwet bort, för alla min stads dötrars skul.

52. Mina fiender hafwa besnärt mig, lika som en fogel, utan sak.

53. The hafwa förgjort mitt lif uti en kula, och kastat uppå mig stenar.

54. The hafwa och begjutit mitt hufvud med watten. Så sade jag: Nu är thet platt ute med mig.

55. Men jag åkallade titt namn, HERRen, ned utu kulan;

56. Och tu hörde min röst. Bortgöm icke tina öron för mitt suckande och ropande.

57. Räkka tig til mig, när jag åkallar tig, och såg: Fruktat mig intet.

58. Uträttat tu, HERRen, min själs sak, och förloft mitt lif.

59. HERRen, se dock til, huru orätt mig sker, och hjälp mig til min rätt.

60. Tu ser all therås hämnd och alla therås tankar emot mig.

61. HERRen, tu hör therås försmädelse och alla therås tankar öfwer mig,

62. Mina motståndares läppar och therås rådslag emot mig dageligen.

63. Se dock, ehwad the sig lägga eller upstå, så qwåda the wisor om mig.

64. Wedergåll them, HERRen, såsom the förtjent hafwa.

65. Låt them therås hjerta försträckas, och them känna tin förbannelse.

66. Förblj them med grymhet, och förgör them under HERRans himmel.

4. Capitel.

Huru är guldets så platt förmodadt, och thet fina guldets så platt förwandladt, och helgedomens stenar ligga förströddes på alla gator.

2. The äbla Zions barn, lika räknade wid guld, huru äro the nu lika räknade wid lerkärl, the en pottomakares wert äro.

3. Drakarne gifwa sina ungar spenarna, och dågga them; men mitt folks dotter måste obarmhertig wara, lika som en struts i öken.

4. Spenabarnet låder, för törstis skul, tungan wid thes gom; the unga barn ropa efter bröd, och ingen är som them thet utskiftar.

5. The som tilförene äto thet aldras tråseligaste, the försmåta nu på gatorne: the som tilförene upföddes woro i silke, the måste nu ligga i träd.

6. Mitt folks dotters synd är större än Sodoms synd, thet uti et ögonblick omsörtadt wardt, och ingen hand kom ther wid.

7. Hennes Nazareer woro renare än snö, och blankare än mjölk; therås sårg war rödare än korall; therås anseende war som en saphir.

8. Men nu är therås ansikte så förmodadt af swarhet, at man icke känner them på gatorna; therås hud låder in til therås ben, och the äro så torra som et träd.

9. The dräpna med swärd war bättre än them, som af hunger döddes, hvilka försmåta och förgås måste för hangers skul.

10. The aldra barmhertigaste qwinorna måste koka sina egna barn, på thet the skulle hafwa them til mats uti mitt folks dotters jänner.

11. HERRen hafwer fullkommat sin grymhet; han hafwer utgjutit sin grymma wrede; han hafwer i Zion upståndt en eld, hwilken och hans grundwal förtärdt hafwer.

12. Konungarne på jorden hade intet trott thet, eller alla menniskor i werlden, at owännen och fienden skulle igenom Jerusalems portar komma.

13. Men thet är stedt för hans Propheters synder, och för hans Presters missgärningars skul, hvilka thet inne utgöto the rättfärdigas blod.

14. The gingo hit och tit på gatorna, lika som blinde, och woro besödade i blod, och kunde ej komma wid theras kläder;

15. Utan ropade til them: Wiker undan, I orene: wiker, wiker, kommer wid ingen ting; ty the flydde wid them, och flydde för them, så at man ock sade ibland hedningarna: The blifwa thet icke länge.

16. Thersöre hafwer HERANS wrede förstrött them, och wille icke mer se uppå them, efter the icke årade Presterna, och icke woro barmhertige öfwer the åldste.

17. Lifwål gapade våra ögon efter såfånglig hjälp, til thet the trötte woro, så wi wäntade efter et folk, som oss dock intet hjälpa kunde.

18. Man jagade oss så, at wi icke gå torde på våra gator. Låkom ock vår ånde; våra dagar äro ute, vår ånde är kommen.

19. Våra förbliare woro snarare än örnar under himmelen; på bergen hafwa the förblit oss, och i öfken wakat efter oss.

20. HERANS Smorda, som vår tröst war, är fången worden i theras klor, så the oss förströdde, på hvilken wi tröstade, at wi under hans skugga ibland hedningarna lefwa skulle.

21. Ja, fröjda tig, och war glad, tu dotter Edom, som bor i Uz land; ty kalfen skal ock komma öfwer tig: tu måste också drucken och blottad warda.

22. Men tin ondska hafwer en anda, tu dotter Zion: han skal icke mer låta bortföra dig; men tin ondska, tu dotter Edom, skal han hemsöka, och upåcka dina synder.

5. Capitel.

Sånt uppå, HERRE, huru oss går; slåda, och se uppå vår smålek.

2. Vårt arf är främmande til del wordet, och våra hus utlåningar.

3. Wi äro faderlöse, och hafwe ingen fader; våra mödrar äro såsom entor.

4. Watnet, som oss tilhöorde, måste wi dricka för penningar; vår egen wed måste wi betala.

5. Twång ligger oss på halsen, och om wi än trötte warde, så gifss oss dock ingen hvil.

6. Wi hafwe måst gifwa oss under Egypten och Assur, på thet wi dock måtte få bröd, och äta oss måtta.

7. Våra fäder hafwa syndat, och äro icke mer för handen; och wi måste thetas missgärningar umgälla.

8. Xenare äro rådande öfwer oss, och ingen är, som oss utu thetas hand förlofar.

9. Wi måste hämta vårt bröd med vår lifsfara för swärdet uti öfken.

10. Vår hud är förbränd, såsom uti en ugn, för then grusweliga hungren.

11. The hafwa slämt qwinorna i Zion, och jungfrurna uti Juda städer.

12. Förstarne äro af them uphängde, och the gamlas person hafwer man intet ärat.

13. Ynglingarne hafwa måst draga qvarnen, och the unga stupa under wedbördor.

14. The gamla sitta intet mer i portarna, och ynglingar bruka intet mer strångaspel.

15. Vår hjertas glädje hafwer en anda, vår dans är wänd uti klagogråt.

16. Af vårt hufwud är kronan fallen. Åh we! at wi så syndat hafwe.

17. Thersöre är ock vårt hjerta besdröfwadt, och våra ögon förmörkade,

18. För Zions bergs skul, at thet så öde ligger, at råfwarne löpa thet öfwer.

19. Men tu, HERRE, som blifwer ewinnerligen, och tin stol i ewig tid,

20. Hwi wil tu så platt förgåta oss, och så länge platt öfwergifwa oss?

21. Hämta oss, HERRE, åter til dig, at wi måge komma hem igen; förnya våra dagar, lika som the fordom woro.

22. Ty tu hafwer förfastat oss, och är alt för swärligen öfwer oss förtörnad.

Hesekiel.

1. Capitel.

Uti trettionde året, på femte dagen i fjerde månaden, så jag war ibland the fångna, wid then ålfwen Chebar, öpnade sig himmelen, och Gud wiste mig syner.

2. Then samma femte dagen war uti femte året efter Jojachin, Juda Konung, war fången bortförd.

3. Då stredde HERRans ord til Hese-kiel, Busi son, Prestens, uti the Chal-deers land, wid then ålfwen Chebar; ther kom HERRans hand öfwer honom.

4. Och jag såg; och si, ther kom et stormväder nordan efter, med en stor molnsty, full med eld, så at thet glim-made alt omkring; och midt uti elden war thet gansta klart.

5. Och ther in uti war lika som fyra djur; och et af them war såsom en men-nista.

6. Och the hade hwar theras fyra an-sikten och fyra wingar.

7. Och theras ben stodo rätt; men the-ras fötter woro lika som oxefötter, och glimmade såsom glöddande koppar.

8. Och the hade menniskohänder under theras wingar, på theras fyra sidor; ty the hade alla fyra theras ansikten och theras wingar.

9. Och wingarne woro hwar wid an-nan; och så the gingo, så behöfde the intet wända sig; utan hwart the gingo, gingo the rätt fram åt.

10. Theras ansikten på högra sidan af the fyra woro lika som en menniskas och lejons; men på wänstra sidan af the fyra woro theras ansikten lika som oxars och örnars.

11. Och theras ansikten och wingar woro öfwan til uträkte, så at två wingar tillsammans slogo; och med två wingar stödde the sina kroppar.

12. Hwart the gingo, så gingo the rätt fram åt; och the gingo tit som wä-dret bar, och behöfde intet wända sig, så the gingo.

13. Och djuren woro til anseende lika som glöddande kol, the ther brinna, och lika som blos emellan djuren; men elden gaf glimmande ifrå sig, och utur elden gick et ljungande.

14. Och djuren lupo hit och tit, lika som en ljungeld.

15. Som jag nu så såg thesa djuren, si, så stod ther et hjul på jorden när the fyra djuren, och war anseende lika som fyra hjul.

16. Och the hjulen woro lika som en turkos, och woro alla fyra thet ena som thet andra; och the woro til anse-ende lika som et hjul wore i thet andra.

17. När the skulle gå, så kunde the gå på alla fyra sidor, och behöfde intet wända sig, när the gingo.

18. Theras lötar och höjd woro för-sträckelige, och theras lötar woro fulle med ögon alt omkring på alla fyra hjulen.

19. Och när djuren gingo, så gingo och hjulen när them, och så djuren up-lyfte sig ifrå jorden, så uplyfte och hju-len sig.

20. Hwart wädet gick, tit gingo the och, och hjulen uplyfte sig med them; ty et starkt wäder war i hjulen.

21. När the gingo, så gingo these och; när the stodo, så stodo these och; och när the uplyfte sig ifrå jorden, så uplyfte sig och hjulen när them; ty et starkt wä-der war i hjulen.

22. Men öfwan på djuren war lika som himmelen, såsom en cristall, för-sträckelig, rätt öfwer them utsträckt;

23. Så at under himmelen stodo the-ras wingar, then ena rätt emot then andra, och två wingar öfwertäckte hwar theras kropp.

24. Och jag hörde wingarna dåna, li-ka som stora wätn, och lika som et böl then Allsmågtiges, när the gingo, och lika som et gny af en hår; men när the stilla stodo, så låto the wingarna neb.

25. Och när the stilla stodo, och låto

vingarna ned, så dundrade i himmelen öfver them.

26. Och öfver himmelen, som öfver them war, war lika som en saphir, såsom en stol; och på then stolen satt en, lik en menniska.

27. Och jag såg, och thet war såsom et klart ljus, och innan til war thet såsom en eld alt omkring: ifrå hans ländar up och ned såg jag såsom en eld blänka alt omkring.

28. Lika som regnbågen synes i molnshyn, när regnat hafwer, så blänkte thet alt omkring. Thetta war HERANS härlighets anseende; och då jag thet sett hade, föll jag uppå mitt ansikte, och hörde en röst tala.

2. Capitel.

Och han sade til mig: Tu mennistobarn, ståt up på dina fötter, så wil jag tala med dig.

2. Och då han så talade med mig, kom jag åter til mig igen, och stod up på mina fötter, och hörde uppå honom som talade med mig.

3. Och han sade til mig: Tu mennistobarn, jag sänder dig til Israels barn, til thet affälliga folket, som ifrå mig fallit hafwa, the med theras såder hafwa alt in til thenna dag brutit mig emot.

4. Men the barn, som jag sänder dig til, äro hårdnackade och förstockade i hjertat. Til them skal tu säga: Thetta säger HERREN HERREN:

5. Schwad the hört eller låtat (ty thet är wäl et ohörämt folk,) så skola the dock likwäl weta, at en Prophet ibland them är.

6. Och tu, mennistobarn, skal intet frukta dig för them, huru the döma dig; the äro wäl genstråfwige, och hwassa törnen emot dig, och tu bor ibland scorpioner; men tu skal intet frukta dig, huru the döma dig, eller förfära dig för theras trug, ändock the wäl et ohörämt folk äro.

7. Utan tu skal säga them mina ord, ehwad the hört eller låtat; ty thet är et ohörämt folk.

8. Men tu, mennistobarn, hör tu hwad jag dig säger, och war icke ohörämt, lika som the et ohörämt folk äro. Låt up tin mun, och åt hwad jag dig gifwer.

9. Och jag såg, och si, en hand wardt uträckt til mig, som hade et sammantwitt bref,

10. Hwillet hon uplåt för mig; och thet war strifwit utan och innan, och thet war uti strifwit klagan, ack och we.

3. Capitel.

Och han sade til mig: Tu mennistobarn, åt hwad för dig är, nemligen, thetta brefwet, och gack bort och predika för Israels hus.

2. Då låt jag min mun up, och han gaf mig brefwet til at äta.

3. Och han sade til mig: Tu mennistobarn, tu måste thetta brefwet, som jag gifwer dig, äta i titt lif, och fylla tin buk ther med. Då åt jag thet, och thet war i min mun så sött som honing.

4. Och han sade til mig: Tu mennistobarn, gack bort til Israels hus, och predika them mina ord:

5. Ty jag sänder dig ju icke til et folk, som et främmande mål och okunnig tunga hafwer, utan til Israels hus;

6. Ja, icke til stora folkslag, som främmande mål och okunnig tunga hafwa, hwilkas ord tu icke förstå kan: och om jag än sände dig til them, så skulle the dock gerna höra dig.

7. Men Israels hus wil intet höra dig, ty the wilja icke höra mig sjelf; för ty hela Israels hus hafwer en hård panna och et förstockadt hjerta.

8. Men dock hafwer jag gjort titt ansikte hårdt emot theras ansikte, och tin panna emot theras panna;

9. Ja, jag hafwer gjort tin panna så hård som en diamant, och hårdare än en bergsklippa: thesöre frukta dig intet, och war intet försträckt för them, at the et sådant ohörämt folk äro.

10. Och han sade til mig: Tu mennistobarn, alla mina ord som jag säger dig, them fatta med hjertat, och hör med öronen.

11. Och gadt bort til titt folks fångar, och predika för them, och såg til them : Thetta säger HERren HERren, ehwad the hbrat eller låtat.

12. Och et wåder løfte mig up, och jag hörde basom mig et dån, lika som af en stor jordbåfning : Wålsignad ware HERrans hårlighet i sitt rum.

13. Och jag hörde et rustande af djuren's wingar, hwilka sig slogo emot hwar annan, och bullret af hjulen, som hårdt når them woro, och dånnet utaf en stor jordbåfning.

14. Då lyfte wådret mig up, och förde mig bort ; och jag for bort, och wardt swårigen förfarad : men HERrans hand höll mig fast.

15. Och jag kom til the fångar, som bodde wid then ålfwen Chebar, i stbrdetiden, och satte mig når them som ther sitta, och blef ther med them i sju dagar gansla sorgfull.

16. Och då the sju dagar framlidne woro, stedde HERrans ord til mig, och sade :

17. Tu menniskobarn, jag hafwer fatt dig til en wåltare öfwer Israels hus ; tu skal höra ordet af min mun, och göra them en förvarning på mina wågnar.

18. Om jag säger til then ogudaktige : Tu måste döden dö ; och tu förwarar honom icke, och säger honom thet icke, at then ogudaktige tager sig til wara för sitt ogudaktiga wåfende, på thet han må blifwa lefwande ; så skal then ogudaktige dö för sina synders skul ; men hans blod wil jag kråfra utu tin hand.

19. Men om tu förwarar then ogudaktige, och han icke omwänder sig ifrå sitt ogudaktiga wåfende och wågar, så skal han för sina synders skul dö ; men tu hafwer friat tin själ.

20. Och om en rättfärdig wänder sig ifrå sin rättfärdighet, och gör thet ondt år, så skal jag låta honom stöta sig, så at han måste dö ; ty efter tu icke hafwer förwarat honom, skal han för sina fynder skul dö, och hans rättfärdighet, som han gjort hafwer, skal icke ansedd

warda ; men hans blod skal jag åsta utu tin hand.

21. Men om tu förwarar then rättfärdige, at han icke syndar, och han syndar också i det, så skal han lefwa ; ty han hafwer tagit sig thet wara före ; och tu hafwer friat tin själ.

22. Och ther sammastådes kom HERrans hand öfwer mig, och sade til mig : Stätt up och gadt ut i marken ; thet wil jag tala med dig.

23. Och jag stod up, och gadt ut i marken ; och si, då stod ther HERrans hårlighet, lika som jag henne wid ålfwen Chebar sett hade ; och jag föll ned uppå mitt ansikte.

24. Och jag wardt wedergwärdt, och stod up på mina fötter ; och han talade med mig, och sade til mig : Gadt och innelyst dig uti titt hus.

25. Och tu menniskobarn, si, man skal lägga band uppå dig, och binda dig thet med, at tu icke skal komma ifrå them.

26. Och jag skal låta tin tunga låda wid tin gom, så at tu skal warda en dumme, och intet mer kunna straffa them ; ty thet är et ohörsamt folk.

27. Men når jag talar med dig, så wil jag öfna dig munnen, at tu til them säga skal : Thetta säger HERren HERren : Then thet hörer, han höret ; then thet låter, han låtet ; ty thet är et ohörsamt folk.

4. Capitel.

Och tu, menniskobarn, tag en tegelsten ; then lägg för dig, och utkasta thet uppå Jerusalem's stadt.

2. Och gör en belägring thet omkring, och bygg et bolwerk thet om, och gör en torfwall thet om, och gör en här thet om, och sätt frigätthg alt thet omkring.

3. Men för dig tag en jernpanna ; then låt wara för en jernmur emellan dig och staden, och ställ titt ansikte emot honom, och belägg honom : thet ware Israels hus et tekn.

4. Tu skal och lägga dig på tin wånstra sida, och Israels hus misgjerningar öfwan uppå : i så många dagar,

som tu ligger ther uppå, så länge skal tu och båra theras misgärningar.

5. Men jag wil göra dig theras misgärningars år til dagatal, nemligen, trehundra och niotio dagar: så länge skal tu båra Israels hus misgärningar.

6. Och når tu thetta fullkomnat hafwer, skal tu sedan lägga dig uppå tin högra sida, och skal båra Juda hus misgärningar i fyratio dagar; ty jag gifwer dig här och ju en dag för hwart år.

7. Och ställ titt ansikte och tin blotta arm emot thet belagga Jerusalem, och prophetera thet emot.

8. Och si, jag wil lägga band uppå dig, så at tu icke skal kunna wända dig af then ena sidan uppå then andra, til thes tu hafwer ändat tina belägningsdagar.

9. Så tag nu til dig hwete, bjugg, bönor, ärtor, herß och hafra, och lägg thet altfammanß uti et fat, och gör dig så många brödd ther af, som dagarne många äro, i hwilka tu uppå tin sida ligga skal, at tu hafwer ther af til at äta i trehundra och niotio dagar;

10. Så at tin mat, som tu hwar dag äta måste, skal wara tjugu sifflar swår: thetta skal tu äta ifrå then ena tiden til then andra.

11. Watnet skal tu och dricka efter mått, nemligen, siette delen af et hin; och thet skal tu dricka ifrå then ena tiden til then andra.

12. Bjuggkåfor skal tu äta, hwilka tu för theras gyon wid menniskoträck baka skal.

13. Och HERren sade: Alltså stola Israels barn äta sitt orene brödd ibland hedningarna, tit jag them bortdrifwit hafwer.

14. Men jag sade: Åh! HERre HERre, si, min själ är ännu aldrig oren worden; ty jag hafwer aldrig, ifrå min ungdom alt in til thenna tiden, ätit af något as, eller thet som hafwer riswit warit, och intet orent fött är någon tid uti min mun kommit.

15. Men han sade til mig: Si, jag wil tillåta dig tröträck för menniskoträck,

ther tu titt brödd wid gdra skal;

16. Och sade til mig: Tu menniskobarn, si, jag skal borttaga brödds uppehålle i Jerusalem, så at the stola äta brödd efter wigt och med bethummer, och dricka watn efter mått med bethummer,

17. Thersföre at thet skal fattas både brödd och watn; och then ene skal sörja med then andra och försinakta uti sina misgärningar.

5. Capitel.

Och tu, menniskobarn, tag et swärd, så skarpt som en rakknif, och raka ther med titt hufwud och titt slägg; och tag en wågskål, och stifta håret ther med ifrå hwart annat.

2. En tredje part skal tu upbränna i eld, midt i staden, så belägningsdagarne ute äro; andra tredje delen tag, och slå then med swärd alt omkring; then yttersta tredje delen kasta uti wådröret, at jag må draga ut swärdet efter them;

3. Men litet ther af tag och bind wid tin mantels siffl.

4. Och tag åter något ther af, och kasta thet i elden, och brän thet up i elden; ther af skal en eld utkomma öfwer hela Israels hus.

5. Så säger HERren HERren: Thetta är Jerusalem, som jag ibland hedningarna satt hafwer, och landen ther alt omkring.

6. Men han hafwer omvändt min lag uti en ogudaktig låra, mera än hedningarne, och mina rättor, mer än landen som omkring honom ligga; ty the förkasta min lag, och wilja icke lefwa efter mina rättor.

7. Thersföre säger HERren HERren alltså: Efter I större ondskta bedrifwen, än hedningarne som omkring eder äro, och intet lefwen efter mina bud, och gören intet efter mina rättor; utan gören efter hedningars sätt, som omkring eder äro;

8. Thersföre säger HERren HERren alltså: Si, jag skal och til dig, och skal låta gå en dom öfwer dig, at hedningarne stola se ther uppå;

9. Och skal så göra med dig, som jag aldrig någon tid gjort hafver, ej heller här efter göra skal, för all din styggelses skull.

10. Så at i dig stola fåderne äta sina barn, och barnen sina fåder; och skal låta en sådan dom gå öfver dig, at alla dina öfverblifna stola i alla wäder förströdde warða.

11. Therfore, så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, efter du hafver med din styggelse och afgudar örenat min helgedom, skal jag och bortsträpa dig, och mitt öga skal intet skona dig, eller se öfwer med dig.

12. Tredje delen af dig skal dö af pestilentie, och förgås af hunger; och then andre tredje delen skal falla för swärd allt omkring dig; och then yttersta tredje delen skal jag förstör i alla wäder, och draga ut swärdet efter them.

13. Alltså skal min wrede fullkommen warða, och min grymhet öfwer them uträttad warða, at jag skal så en hugnad öfwer them; och the stola förnimma, at jag, HERren, i mitt nit talat hafver, när jag min grymhet uppå them uträttat hafver.

14. Jag skal sätta dig til et öde, och til en försmådelse för alla hedningar som omkring dig äro, för allas theras ögon, som ther fram om gå.

15. Och du skal vara til en försmådelse, hån, exempel och widunder för alla hedningar som omkring dig äro, när jag låter rätten gå öfwer dig med wrede, grymhet och wredeligt straff: thet säger jag HERren;

16. Och när jag onda hungrens pilar ibland them skjutande warder, hwilka skadelige wara stola, och jag them utskjuta skal, til at förderwa eder, och låta hungren ju större och större warða öfwer eder, och taga bort ifrån eder bröds uppehälle.

17. Ja, hunger och onda willdjur skal jag låta komma ibland eder; the stola göra eder barnlösa; och ther skal pestilentie och blod wanka ibland dig; och swärdet skal jag låta komma öfwer dig: jag HERren hafver thet sagt.

6. Capitel.

Och HERrans ord stödde til mig, och sade:

2. Du menniskobarn, wänd ditt ansikte åt Israels berg, och prophetera mot them,

3. Och säg: O Israels berg, hör HERrans HERrans ord; thetta säger HERren HERren, både til berg och högar, både til bäckar och dalar: Si, jag skal låta komma swärdet öfwer eder, och förgöra edra höjder,

4. At edra altaren stola förödde warða, och edra afgudar sönderslagne; och skal låta ihjälslå edra kroppar in för belätena.

5. Ja, jag skal fälla Israels barns kroppar in för edra beläten, och förstör edra ben kring om edra altaren.

6. Ther I bon, ther stola städerne öde warða, och höjderne öde läggas; ty man skal förlägga edra altaren, och göra them öde, och sönderslå edra afgudar, och göra them til intet, och sönderslå edra beläten, och förlägga thet I stiftat hafwen.

7. Och the slagne stola ligga ibland eder, at I stolen förnimma, at jag är HERren.

8. Men jag wil låta några igen blifwa af eder, the ther swärdet undslippa stola ibland hedningarna, när jag eder i landen förstördt hafver.

9. The samme edra igenblifne stola ta tänka uppå mig ibland hedningarna, ther the fångne wara måste, när jag förtrostat hafver theras horiska hjerta, thet ifrå mig wifit är, och theras horiska ögon, som efter theras afgudar sett hafwa; och them skal ångra then ondskan, som the genom all sin styggelse bedrifwit hafwa;

10. Och the stola förnimma, at jag är HERren, och hafver icke fåsängt talat, at jag sådan olycka skulle göra them.

11. Thetta säger HERren HERren: Slå tina händer samman, och stampa med tina fötter, och säg we öfwer all then ondskas styggelse i Israels hus,

för hwilken skul the genom swärd, hunger och pestilentie falla måste.

12. Then som långt borta är, han skal dö af pestilentie, och then hardt när är, han skal falla genom swärd; men then som öfwerblifwer, och thesöre förwarad är, han skal dö af hunger: alltså skal jag fullkomma min grymhet ibland them;

13. At I förnimma stolen, at jag är HERren, när thes slagne stola ligga ibland thes afgudar omkring thes altaren på alla högar, och på alla berg, och under alla gröna trån, och under alla tjocka esar, i hwilka rum the allahanda afgudar sött rbokoffer gjort hafwa.

14. Jag skal utsträcka min hand emot them, och göra landet tomt och öde, all ifrån öfwen in til Diblath, ehwar the bo; och the stola förnimma, at jag är HERren.

7. Capitel.

Och HERrans ord stödde til mig, och sade:

2. Du menniskobarn, thetta säger HERren HERren om Israels land: Anden kommer, anden kommer öfwer alla fyra landets åndar.

3. Nu kommer anden öfwer dig; ty jag skal sända min grymhet öfwer dig, och skal döma dig såsom tu förtjent hafwer, och skal gifwa dig hwad all tin styggelse tilhör.

4. Mitt öga skal intet stona dig, eller se öfwer med dig, utan jag skal gifwa dig såsom tu förtjent hafwer; och tina styggelser stola komma ibland dig, at I förnimma stolen, at jag är HERren.

5. Thetta säger HERren HERren: Si, en olycka kommer efter then andra.

6. Anden kommer, anden kommer; han söder uppå dig; si, han kommer.

7. Han går allaredan up, och kommer fram öfwer dig, tu landets inbyggare; tiden kommer; jämmerdagen är hardt när, så intet sjungande på bergen är.

8. Nu wil jag snarligen guta min grymhet öfwer dig, och fullkomma min wrede uppå dig, och döma dig såsom tu

förtjent hafwer, och gifwa dig hwad all tin styggelse tilhör.

9. Mitt öga skal intet stona dig, eller se öfwer med dig; utan jag skal gifwa dig såsom tu förtjent hafwer; och tina styggelser stola komma ibland dig, at I förnimma stolen, at jag är HERren, som eder slår.

10. Si dagen, si, han kommer, han kommer fram: riset blomsträs, och then stolte grönskas.

11. Tyrannen hafwer uprest sig til eris öfwer the ogudaktiga, så at intet af them eller af thes folk eller af thes hop skal någon tröst få.

12. Thesöre kommer tiden, dagen nalkas; köparen fröjde sig intet, och säljaren sörje intet; ty wreden kommer öfwer alla thes rikedomar.

13. Thesöre skal säljaren intet mer söda om sitt sålda gods, ty then som lefwer, han skal hafwa thet; förty prophetien om all thes rikedom skal intet tilbaka gå. Thesöre förhärde sig ingen i sin misgärning genom sina rikedomar.

14. Låter blåsa i basunen och tilreda all ting: ther warder dock ingen til slags utdragande; ty min grymhet går öfwer all hans folk.

15. Ute på gatorne går swärdet; i husen går pestilentie och hunger; then på marken är, han måste dö genom swärd; men then i staden är, honom skal hunger och pestilentie upråta;

16. Och the som undfly af them, the måste wara på bergen, och lifa som dufwor i dalarne, hwilka alle sammans quida, hwar och en för sin misgärnings skul.

17. Alla händer stola nederfalla, och alla knän stola vara ofstadiga som watin.

18. Och the stola klåda sig i säckar, och med fruktan öfwerгутne warda; och alla ansikten stola jämmerligen utse, och alla hufvuden stola skalliga warda.

19. The stola fasta sitt silfwer ut uppå gatorna, och sitt guld akta såsom träd; ty thes silfwer och guld skal intet kunna hjelpa them på HERrans

wredes dag ; och the stola dock intet kunna måtta sin själ ther af, eller fylla sin buk ther af ; ty thet hafwer warit them en förargelse til theas missgynningar.

20. Af sina ädla klenodier, the the högfärd med bedrefwo, hafwa the sin grufwelses och stuggelses beläte gjort : thesöre stal jag göra them thet til orenlighet ;

21. Och stal gifwa thet främmande i händer, at the thet bortröfwa stola, och the ogudaktiga på jorden til et byte, at the stola ohelga thet.

22. Jag stal wända mitt ansikte ther ifrå, at the ju min stalt wäl ohelga stola ; ja, röfware stola komma ther öfwer, och ohelga thet.

23. Gör en gård omkring them ; ty landet är fullt med blodskulder, och staden full med öfwerwäld.

24. Så stal jag låta komma the argaste ibland hedningarna, at the stola taga theas hus in ; och stal göra en ända på the wäldigas högfärd, och ohelga theas kyrkor.

25. Uppryckaren kommer : så stola the frid söka, och han stal intet wara thet.

26. En olycka stal komma efter then andra, et rykte öfwer thet andra : så stola the söka en syn när Propheten ; men the stal hwarken lagen mer wara när Presten, eller råd när the gamla.

27. Konungen stal wara bedröfwad, och Förstärne stola sorgeligt klädde wara, och folkens händer i landet stola förtwiflade wara : jag stal så ställa mig med them såsom the lefwat hafwa, och stal döma them såsom the förtjent hafwa, at the stola förnimma, at jag är HERren.

8. Capitel.

Och thet begaf sig uti sjette året, på femte dagen i sjette månaden, at jag satt i mitt hus, och the äldste af Juda suto för mig : thet föll HERrans HERrans hand öfwer mig.

2. Och si, jag såg, at hwad som nedan för hans länder war, thet war lika som en eld ; men öfwan hans länder war

thet gansta klart.

3. Och han räckte ut lika som en hand, och fattade mig i mitt hufvudhår : så upton mig et wäder emellan himmel och jord, och förde mig til Jerusalem, uti en Guds syn, til then innersta dörren som norr ut är, thet et beläte stod, husherren til förtret.

4. Och si, thet war Israels Guds härlighet, lika som jag henne tilförene sett hade i marken.

5. Och han sade til mig : Tu menniskobarn, lyft tina ögon norr ut : och så jag uplyfte mina ögon norr ut, si, så stod thet förtretliga belätet norr ut wid altareporten, thet man ingår.

6. Och han sade til mig : Tu menniskobarn, ser tu och hwad these göra, nemligen, then stora stuggelsen som Israels hus här gör, at the ju stola drifwa mig långt ifrå min helgedom ? Men tu stal ännu se större stuggelser.

7. Och han hade mig in til gårdens port ; och jag såg, och si, thet war et hål på wäggen.

8. Och han sade til mig : Tu menniskobarn, bryt igenom wäggen ; och som jag bröt igenom wäggen, si, så war thet en dörr.

9. Och han sade til mig : Gå thet in, och se the slemma stuggelser som the här göra.

10. Och så jag kom in och såg til, si, så woro thet allahanda beläten, matkars och djurs, allsammans stuggelse, och allahanda Israels hus afgudar allestädes omkring wäggarna gjorde ;

11. Gör hwilka stodo suttio mån af the äldsta i Israels hus, och Saafanja Saphans son stod också ibland them ; och hwarthera hade sitt röfwerk i handen ; och et tjödt damm gick up af röfverket.

12. Och han sade til mig : Tu menniskobarn, ser tu hwad the äldste af Israels hus göra i mörkret, hwar och en i sin stönaste kammare ? Ty the såga : HERren ser öf intet ; utan HERren hafwer öfwergifwit landet.

13. Och han sade til mig : Tu stal ännu se större stuggelser, som the göra.

14. Och han hade mig in til then porten på HERRans hus, som nordan til är; och si, ther sutto qvinnor, som begreto Thammus.

15. Och han sade til mig: Tu menni-stobarn, ser tu thetta? Men tu skal ännu större styggelser se, än thessa äro.

16. Och han hade mig in uti inra gården åt HERRans hus; och si, för dörren åt HERRans tempel, emellan förhuset och altaret, woro fem och tjugu män, som hade wändt sin rygg åt HERRans tempel, och ansiktet öster ut, och tilbädo emot solens uppgång.

17. Och han sade til mig: Tu menni-stobarn, ser tu thetta? Är thetta Juda hus en ringa ting, at the här alla sådana styggelser göra, efter the dock eljes öfwer hela landet öfwerwäld och orätt bedrifwa, och fara til och reta mig; och si, the hålla en löfswist för nåsan.

18. Therföre skal jag och handla emot them med grymhet; och mitt öga skal hwarken stona them, eller öfwerse med them; och om the än ropa med hög röst för mina bron, så wil jag dock intet höra them.

9. Capitel

Och han ropade med hög röst för mina bron, och sade: Thet är förhanden, at staden skal hemfökt warda; och hwar och en hafwe et mordwapn i sin hand.

2. Och si, ther kommo sex män på wägen ifrån öfra porten, som norr ut är, och hwar och en hade et stadeligt wapn i sin hand: men ther war en ibland them, som hade linkläder uppå, och et striftyg wid sin sida; och the gingo in, och trädde in til kopparaltaret.

3. Och Israels Guds härlighet steg up ifrå Cheruben, öfwer hwilken hon war, in til huströskelen, och ropade til honom som linkläderna på hade, och striftyget wid sin sida.

4. Och HERRen sade til honom: Gack igenom Jerusalems stad, och teina the män i året med et tein, som sucka och jädra sig öfwer then styggelse som ther inne sker.

5. Men til the andra sade han, mig åhbrände: Går efter thenne igenom staden, och slår ther inne: edra ögon stöla ingen stona, eller med någon öfwerse.

6. Slår både gamla, ynglingar, jungfrur, barn och qvinnor til döds; men the som teinet hafwa på sig, ingen af them stolen I komma wid: begynner först uppå min helgedom; och the begynte uppå the gamla män, som för huset woro.

7. Och han sade til them: Öhelger huset, och görer gårdarna fulla med döda kroppar; går här ut: och the gingo ut, och slogo i staden.

8. Och då the utslagit hade, war jag ännu qwar blifwen. Och jag föll på mitt ansikte, ropade och sade: Åh! HERRe HERRe, wil tu då förgöra alla the qwarlemnade i Israel, at tu så utgiuter sin wrede öfwer Jerusalem?

9. Och han sade til mig: Israels hus och Juda hus misgärning är alt för stor: thet är icke annat än öfwerwäld och orätt i landet och i staden; ty the säga: HERRen hafwer öfwergefwit landet, och HERRen ser oss intet.

10. Therföre skal mitt öga och intet stona, och ingen nåd bewisa; utan jag skal göra med them, som the förtjent hafwa.

11. Och si, then mannen, som linkläderna uppå hade, och striftyget wid sin sida, svarade och sade: Jag, hafwer gjort såsom tu mig budit hafwer.

10. Capitel

Och jag såg; och si, på himmelen, öfwan Cherubims hufwud, war lika som en saphir, och öfwan på honom war lika som en stol.

2. Och han sade til then mannen i linkläderna: Gack in emellan hjulen under Cheruben, och tag händerna fulla med glöddande kol, som emellan Cherubim äro, och strö them öfwer staden: och han gick in, så at jag såg då han ther ingick.

3. Men Cherubim stodo på högra sidan i huset; och gården wardt innant til full med töcken.

4. Och HERrans hårlighet reste sig up af Cheruben, alt in til huströfelen; och huset wardt fullt med töcken, och gården full med sten af HERrans hårlighet.

5. Och man hörde wingarna af Cherubim dāna alt ut på gården, lika som Allsmågtig Guds röst, tā han talar.

6. Och tā han hade budit mannen i linkläderna, och sagt: Tag eld emellan hjulen under Cherubim; gick han ther in, och trädde in til hjulet.

7. Och Cheruben räckte ut sin hand emellan Cherubim til elden, som war emellan Cherubim, tog ther af, och fick mannen i linkläderna i händerna: han tog ther wid, och gick ut.

8. Och thet syntes på Cherubim lika som en människas hand under theras wingar.

9. Och jag såg; och si, fyra hjul stodo när Cherubim, wid hwar Cherub et hjul; och hjulen woro uppå seende lika som en turkos.

10. Och woro alla fyra thet ena såsom thet andra, lika som et hjul hade warit uti thet andra.

11. När et af them gick, så gingo the alla fyra, och the behöfde icke wānda sig, när the gingo; utan hwar thet frāmsta gick, tit gingo the efter, och behöfde intet wānda sig,

12. Samt med theras hela kropp, rygg, händer och wingar; och hjulen woro fulla med ögon alt omkring på alla fyra hjulen.

13. Och han kallade hjulen klot, så at jag thet hörde.

14. Så woro ther och fyra ansikten; thet första ansiktet war en Cherub, thet andra war en människa, thet tredje et lejon, thet fjerde en örn.

15. Och Cherubim swäfwade i höjden: thet är just thet samma djuret, som jag såg wid then älfwen Chebar.

16. När Cherubim gingo, så gingo och hjulen när them, och tā Cherubim flåttade med wingarna, at the skulle lyfta sig up ifrå jorden, så gingo och hjulen intet ifrå them.

17. När the stodo, så stodo these och;

uplyfte the sig, så uplyfte och these sig; ty et starkt wāder war i them.

18. Och HERrans hårlighet gick åter igen ifrå huströfelen, och satte sig ofwan på Cherubim.

19. Tā flåttade Cherubim med sina wingar, och uplyfte sig ifrå jorden för mina ögon; och tā the utgingo, gingo hjulen när them: och the trädde uti dörren af HERrans hus östan til; och Israels Guds hårlighet war ofwan uppå them.

20. Thetta är thet djuret, som jag såg under Israels Gud, wid then älfwen Chebar, och förmärkte, at the woro Cherubim.

21. Och hwarthera hade fyra ansikten och fyra wingar, och under wingarna lika som människohänder.

22. Theras ansikte war lika som jag them såg wid älfwen Chebar; och the gingo rätt fram åt.

11. Capitel.

Och et wāder lyfte mig up, och förde mig in för porten at HERrans hus, hwilken öster ut är. Och si, i then porten woro fem och tjugu män; och jag såg ibland them Jaasania Åsur son, och Pelatia Benaias son, som förstar woro i folket.

2. Och han sade til mig: Tu menniskobarn, these män hafwa the tankar, som wilja illa lyftas, och the anslag, som thenna staden stada stola.

3. Ty the säga: Thet är intet så när; låt oss man bygga hus: han är grytan; wi äre föttet.

4. Therföre skal tu, menniskobarn, prophetera emot them.

5. Och HERrans Ånde föll öfwer mig, och sade til mig: Säg: Thetta säger HERren: J, af Israels hus, hafwen talat rätt; edra tankar känner jag wäl.

6. J hafwen dråpit alt för många i thenna staden, och hans gator ligga fulla med döda.

7. Therföre säger HERren HERren alltså: The som J ther inne dråpit hafwen, the äro föttet, och han är grytan; men J måsten här ut.

8. Swärdet, som I frukten, thet stal jag låta komma öfwer eder, säger HERRen HERRen.

9. Jag stal drifwa eder ther ut, och gifwa eder främmande i händer, och skal göra eder eder rätt.

10. I skolen falla genom swärd; i Israels gränser skal jag döma eder; och I skolen förnimma, at jag är HERRen.

11. Men staden skal intet wara eder gryta, ej heller I köttet ther inne; utan i Israels gränser skal jag döma eder.

12. Och I skolen förnimma, at jag är HERRen; ty I hafwen icke wandrat efter mina bud, och intet hållit mina rättor; utan gjort efter hedningarnas sätt, som omkring eder äro.

13. Och då jag så propheetade, blef Pelatja Benaia son död; och jag föll uppå mitt ansikte, och ropade med hög röst, och sade: Åh! HERRe HERRe, tu gör platt en anda med the öfwerblifna af Israel.

14. Då stredde HERRans ord til mig, och sade:

15. Tu menniskobarn, tina bröder och närstående fränder, och hela Israels hus som ännu i Jerusalem bo, säga wäl emellan sig: The andra äro långt bortflydde ifrå HERRanom; men wi hafwe landet inne.

16. Therföre såg tu: Thetta säger HERRen HERRen: Ja, jag hafwer låtit drifwa them långt bort ibland hedningarna, och förstrött them i landen: så wil jag dock snarligen wara theas hjälp i the land, tit the komme äro.

17. Therföre såg: Thetta säger HERRen HERRen: Jag skal församla eder ifrå folkten utu the land, tit I förströdde ären, och gifwa eder Israels land.

18. Tit skola the komma, och taga ther ut all styggelse och wämjelse.

19. Och jag wil gifwa eder et endragtigt hjerta, och en ny anda in: gifwa uti eder, och skal borttaga sten: hjertat utur eder kropp, och gifwa eder et köthjerta;

20. På thet the skola wandra i

mina bud, och hålla mina rättor, och göra ther efter: och the skola wara mitt folk; så wil jag wara theas Gud.

21. Men them, som wandra efter sitt hjertas styggelse och grufwelse, them skal jag lägga theas wäsende uppå theas hufwud, säger HERRen HERRen.

22. Då släktade Cherubim med sina wingar, och hjulen gingo bredwid them, och Israels Guds härlighet war öfwan uppå them.

23. Och HERRans härlighet upfor utu staden, och satte sig uppå thet berget som ligger öfstan för staden.

24. Och et wäder uptog mig, och förde mig i en syn och i Guds Andas in uti Chaldees land til fångarna; och then synen som jag sett hade förswann för mig.

25. Och jag sade fångarna alla HERRans ord, som han mig wist hade.

12. Capitel.

Och HERRans ord stredde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, tu bor ibland et ohörnsamt folk, hwilka wäl ögon hafwa, at the se måtte, och wilja dock intet se; öron, at the höra måtte, och wilja dock intet höra; utan äro et ohörnsamt folk.

3. Therföre, tu menniskobarn, stida tig som tu wille färdas, och drag tin wäg om ljusa dagen för theas ögon: tu skal bortfara ifrå titt rum til et annat rum för theas ögon, om the til äfwenntys märka wilja, at the et ohörnsamt folk äro.

4. Och tu skal hafwa tina tyg framme, lika som tu färdas wille om ljusa dagen för theas ögon; och tu skal draga tin wäg om aftonen för theas ögon, lika som man bortfar, då man wandra wil.

5. Och tu skal bryta tig genom wäggen för theas ögon, och gå ther ut igenom.

6. Och tu skal tagat uppå tina stuldror, för theas ögon, och när mörkt wordet är, tin wäg draga; tu skal

binda om titt ansikte, at tu icke skal se landet; ty jag hafwer satt tig Israels hus til et widunder.

7. Och jag gjorde såsom mig befallt war, och bar mina tng fram, lika som jag färdas stulle om ljusa dagen, och om aftenen bröt jag genom wäggen med handen, och som thet war mörkt wordet, tog jag thet på stuldrorna, och bar thet ut för theras ögon.

8. Och om morgonen bittida stedde HERRans ord til mig, och sade:

9. Tu menniskobarn, hafwer Israels hus, thet ohör samma folket, icke sagt til mig: Hwad gör du?

10. Så såg til them: Thetta säger HERRen HERRen: Thenne tungen galler Försten i Jerusalem, och hela Israels hus som ther är.

11. Såg: Jag är edert widunder: lika som jag gjort hafwer, altså skal eder ste, at I måsten färdas, och fångne förbe warda.

12. Theras Förste skal bortförd warda på stuldrorna i mörkret, och måste gå ut igenom wäggen, then the bryta stola, at the stola draga ther igenom; hans ansikte skal förstylas, at han icke med något öga ser landet.

13. Jag skal och kasta mitt nät öfwer honom, at han i min jagt fången warda skal; och jag wil låta honom komma til Babel uti the Chaldeers land, thet han dock intet se skal; och ther måste han dö.

14. Och alla them, som omkring honom äro, hans hjälpare och hans anhang, skal jag förströ i alla wäder, och draga ut swärdet efter them.

15. Alltså stola the förnimma, at jag är HERRen, när jag bortdrifwer them ibland hedningarna, och förströr them i landen.

16. Men jag skal låta några få af them igenblifwa för swärdet, hungren och pestilientien, at the stola förtälja thetas styggelse ibland hedningarna, tit the kommande warda, och stola förnimma, at jag är HERRen.

17. Och HERRans ord stedde til mig, och sade:

18. Tu menniskobarn, tu skal äta titt bröd med bårwande, och dricka titt wain med darrande och sorg.

19. Och såg til folket i landet: Thetta säger HERRen HERRen om inbyggarna i Jerusalem i Israels land: The stola äta sitt bröd i sorg, och dricka sitt wain i elände; ty landet skal öde warda ifrån alt thet ther uti är, för alla inbyggarens ondskas skul.

20. Och the städer som wäl besatte äro, stola tomma och landet öde warda: altså stolen I förnimma, at jag är HERRen.

21. Och HERRans ord stedde til mig, och sade:

22. Tu menniskobarn, hwad hafwen I för et ordspråk uti Israels land, och sägen: Efter thet dröjes så länge, så blifwer nu intet mer af edra prophetier?

23. Thersföre såg til them: Thetta säger HERRen HERRen: Jag skal lägga thet ordspråket neder, at man thet intet mer bruka skal i Israel; och såg til them: Tiden är hardt när, och alt thet som prophetadt är.

24. Ty I stolen nu här efter förnimma, at ingen syn sela skal, eller någon prophetie ljuga emot Israels hus.

25. Ty jag är HERRen; hwad jag talar, thet skal ste, och intet längre fördröjd warda; utan i eder tid, I ohör samma folk, skal jag göra thet jag talar, säger HERRen HERRen.

26. Och HERRans ord stedde til mig, och sade:

27. Tu menniskobarn, si, Israels hus säger: Then synen som thetne ser, tit är ännu långt, och han prophetar om then tid, som ännu långt borta är.

28. Thersföre såg til them: Så säger HERRen HERRen: Thet jag talar, thet skal icke längre fördröjd warda; utan skal ste, säger HERRen HERRen.

13. Capitel.

Och HERRans ord stedde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, prophetera emot Israels propheter, och såg til them

som utaf sitt egit hjerta prophetera :
Hörer HERRans ord.

3. Thetta säger HERRen HERRen :
We the galna Propheter, som sin egen
anda följa, och hafwa dock ingen syn.

4. O, Israel, tina Propheter äro lika
som råfvar i öken.

5. The tråda icke fram för gapet, och
göra sig icke til en mur omkring Is-
raels hus, och stå intet i striden på
HERRans dag.

6. Theras syner äro intet, och theras
prophetia är icke utan lögn; the säga :
HERRen hafwer thet sagt; ändock
HERRen hafwer intet sandt them, och
winlägga sig, at the kunna hålla sina
ord wid magt.

7. Äro icke edra syner intet, och eder
prophetia altsammans lögn? Och I så-
gen lifvål: HERRen hafwer thet sagt;
ändock jag thet intet sagt hafwer.

8. Thersöre säger HERRen HERRen
altså: Efter I prediken thet, thet in-
tet af warder, och propheteren lögn, så
wil jag til eder, säger HERRen HERR-
ren.

9. Och min hand stal komma öfver
the Propheter, som predika thet, thet
intet utaf warder, och prophetera lögn;
the stola intet vara uti mitt folks för-
samling, och uti Israels hus tal icke be-
skrifne warda, eller komma uti Israels
land; och I stolen förnimma, at jag
är HERRen HERRen,

10. Thersöre at the förföra mitt folk,
och säga frid! ändock thet är ingen
frid: folket bygger up wäggen; men
the bestryka henne med lös kalk.

11. Säg til the bestrykare, som med
lös kalk bestryka, at thet warder af-
fallande; ty et slagregn warder kom-
mande, och et stort hagel fallande,
och en wäderhvirfwel stal storma thet
uppå.

12. Si, så stal wäggen falla. Hwad
gäller, man warder då til eder sågande:
Hwar är nu then bestrykningen, som
I strukit hafwen?

13. Thetta säger HERRen HERRen :
Jag stal låta storma en wäderhvirf-
wel i min grymhet, och et slagregn i

min wrede, och stora hagelstenar i
harm; the stola allt omkull slå.

14. Och så stal jag omkullslå wäggen,
then I med lös kalk bestrukit hafwen,
och kasta henne til jorden, så at man
stal se hennes grundwal, at hon neder
ligger; och I stolen också thet inne för-
gå, och förnimma, at jag är HERRen.

15. Altså stal jag fullkomna min
grymhet på wäggen, och uppå them
som henne med lös kalk bestryka, och
såga til eder: Hår är hwarten wäg
eller bestrykare.

16. Thetta äro Israels Propheter,
som til Jerusalem prophetera, och pre-
dika om frid, ändock thet ingen frid är,
säger HERRen HERRen.

17. Och tu, menniskobarn, ställ titt
ansikte emot döttrarna i titt folk, hwilka
prophetera utaf sitt hjerta; och pro-
phetera mot them.

18. Och såg: Thetta säger HERRen
HERRen: We eder, som gbren menni-
skorna hyende under armarna, och dr-
nagått under hufvuden, både unga
och gamla, til at fånga själar: när I
nu hafwen fångat själarne i mitt folk,
så sägen I them lif til,

19. Och ohelgen mig i mitt folk för
en hand full med hjugg, och för en beta
brödd, thet med at I dömen the själar
til döds, som dock intet dö skulle, och
dömen them til lif, som dock icke lefwa
skulle, genom eder lögn ibland mitt
folk, som lögn gerna hörer.

20. Thersöre säger HERRen HERR-
ren: Si, jag wil til edra hyenden, thet
I själarne med gripen och förtrösten;
och stal rycka them bort undan edra
armar, och the själar, som I gripen
och förtrösten, lösa göra;

21. Och stal sönderriwa edra drna-
gått, och fria mitt folk utur eder hand,
at I intet mer stolen gripa them; och
I stolen förnimma, at jag är HERR-
ren.

22. Thersöre, at I falskeligen bedröfs-
men the rättfärdigas hjerta, hwilka jag
intet bedröfwat hafwer, och hafwen
styrkt the ogudaktigas händer, så at
the intet omwända sig ifrån sitt onda

wäsende, på thet the måtte lefwande blifwa:

23. Therföre stolen I intet mer predika onyttig lära, eller prophetera; utan jag skal fria mitt folk utur edra händer; och I stolen förnimma, at jag är HERren.

14. Capitel.

Och til mig kommo några af the äldsta i Israel, och satte sig när mig.

2. Då stredde HERrans ord til mig, och sade:

3. Tu menniskobarn, these männer hänga med sitt hjerta in til sina afgudar, och hålla fast uppå sitt horeris förargelse: stulle jag så svara them, når the fråga mig?

4. Therföre tala med them, och såg til them: Thetta säger HERren HERren: Hvilken menniska af Israels hus hänger med sitt hjerta in til sina afgudar, och håller fast uppå sitt afguderis förargelse, och kommer til Propheten, honom wil jag, HERren, svara såsom han förtjent hafwer med sitt stora afgudereri;

5. På thet Israels hus skal bedragit warda i sitt hjerta, therföre at the ifrå mig trådt hafwa genom mångahanda afgudereri.

6. Therföre skal tu säga til Israels hus: Thetta säger HERren HERren: Wandrer eder om, och tråder ifrån ebart afgudereri, och wändrer edra ansikten ifrån all eder styggelse.

7. Ly hwilken menniska af Israels hus, eller någon främling som i Israel bor, wiser ifrå mig, och med sitt hjerta hänger til sina afgudar, och fast håller uppå sitt afguderis förargelse, och kommer til Propheten, på thet han skal fråga mig genom honom, honom wil jag, HERren, sielf svara;

8. Och skal sätta mitt ansikte emot honom, och göra honom til et tecken och ordspråk, och skal rycka honom utu mitt folk, at I förnimma stolen, at jag är HERren.

9. Men om en förförd Prophet något predikar, honom wil och jag, HER-

ren, låta förförd warda, och skal uträcka min hand öfwer honom, och utrota honom utu mitt folk Israel.

10. Alltså stola the båda umgälla sin misgärning; lika som frågarens misgärning, så skal och Prophetens misgärning wara,

11. På thet the icke mer stola förföra Israels hus ifrå mig, och icke mer ore-na sig uti allahanda sin öfwerträdelse; utan stola wara mitt folk, och jag skal wara theras Gud, säger HERren HERren.

12. Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

13. Tu menniskobarn, når landet syn-dar emot mig, och ther til försmådar mig, så skal jag räcka min hand öfwer thet, och borttaga bröds uppehälle, och sända ther hunger in, at jag skal för-göra ther både folk och få.

14. Och om än the tre männerne, Noah, Daniel och Job, ther inne woro, så stulle the allenast kunna fria sina egna själar genom sin rättfärdighet, säger HERren HERren.

15. Och om jag låte komma onda djur in uti landet, hwilka folket bort-jagade, och förödde thet, så at ther ingen kunde inne wandra, för djurens stul;

16. Och om thesa tre männerne woro ther inne; så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, the stulle hwarken kunna fria söner eller döttrar, utan allena sig sielfwa; och landet måste öde warda.

17. Eller om jag låte komma swärd uppå landet, och sade: Swärd, far igenom landet; och wordo alltså både folk och få förgjorde:

18. Och om the tre män woro ther inne; så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, the stulle hwarken kunna fria söner eller döttrar; utan the allena stulle friade warda.

19. Eller om jag sände pestilentie uti landet, och utgöte min grymhet ther öfwer, och thet blod föstade, så at jag förgjorde både folk och få:

20. Och om Noah, Daniel och Job

woro ther inne; så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, the skulle icke igenom sin rättfärdighet hwarcken kunna undsätta söner eller döttrar, utan allena sina egna själar.

21. Ty så säger HERren HERren: Om jag sände mina fyra onda plågor, som äro swård, hunger, onda djur och pestilencie, öfwer Jerusalem, så at jag ther inne förgjorde både folk och få;

22. Si, så stola några ther inne igenblifwa och undslippa, hwilka söner och döttrar ther utgå stola, och komma hit til eder, at I se stolen huru them går, och trösta eder öfwer then olycka som jag öfwer Jerusalem hafwer komma låtit, samt med alt annat, thet jag öfwer them hafwer komma låtit.

23. The stola wara eder tröst, så I fån se huru them går, och kunnen besinna, at jag icke utan sak gjort hafwer hwad jag ther inne gjort hafwer, säger HERren HERren.

15. Capitel.

Om HERrans ord stredde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, hwad är et torrt wintträ framför annat trä, eller en winqwißt framför annat trä i skogen?

3. Lager man them, och gör ther något utaf? Eller gör man ther en nagla utaf, ther man något på hänga kan, (såsom man gör af annat trä)?

4. Si man kastar thet i elden, at thet förtärdt warder, så at båda thes ändar förtärer elden, och thes medlersta brinner up: hwar til skulle thet nu duga? Duger thet oc til något?

5. Si, så thet ännu helt war, kunde man intet göra ther af, huru mycket mindre kan man nu här efter göra ther af, så elden thet förtärt och upbränt hafwer?

6. Therför säger HERren HERren: Lika som jag gifwer the torra winqwißtar åt elden, til at förtära för annat trä, så skal jag oc göra med Jerusalems inbyggare;

7. Och skal sätta mitt ansikte mot them, at the icke stola undkomma el-

den; utan elden skal upfråta them: och I stolen förnimma, at jag är HERren, när jag sätter mitt ansikte emot them,

8. Och gör landet öde, efter the hafwa försmådat mig, säger HERren HERren.

16. Capitel.

Om HERrans ord stredde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, uppenbara Jerusalems stad sin styggelse;

3. Och såg: Thetta säger HERren HERren til Jerusalem: Titt sådernesland och titt slägte är utaf the Cananeers land; tin fader af the Amorreer, och tin moder af the Hetheer.

4. Titt slägte hafwer icke skurit tignafsen bort, så tu född wardt; så hafwer man ej heller badat dig med watten, at tu måtte ren wordit, ej heller bestrukt dig med salt, ej heller bundit med linda.

5. Ty ingen omsade sig öfwer dig, at han måtte förbarmat sig öfwer dig, och bewist dig något af thesa stycken; utan tu wardt kastad ut på marken: så förastad war tin själ, så tu född wardt.

6. Men jag gick fram om dig, och såg dig liggande i titt blod, och sade til dig: Tu skal lefwa; så tu så uti titt blod låg: ja, til dig sade jag, så tu så i titt blod låg: Tu skal lefwa.

7. Och jag hafwer upfödt dig, och låtit dig stor warda, lika som en frukt på marken, och tu war nu uppruren, och stor och dägelig worden; tina bröst woro wårta, och tu hade fått stönt långt hår; men tu war ännu nafen och blygelig.

8. Och jag gick fram om dig, och såg uppå dig, och si, tu war manwårt: så bredde jag min fjortelsfil öfwer dig, och öfvertäckte tin blygd, och jag trolofwade dig, och gaf mig uti förbund med dig, säger HERren HERren, at tu skulle wara min.

9. Och jag tröadde dig med watten, och utwaskade dig af titt blod, och smorde dig med balsam,

10. Och klädde dig med stickade kläder,

och drog stöna stor uppå dig; jag gaf dig stöna kläder, och gaf dig silkesbod,

11. Och beprydde dig med klenodier, och lade smide på tina armar och kedjor uppå din hals;

12. Och gaf dig et ännespän i ditt ämne, och örringar i tina brönn, och en stön krona uppå ditt hufvud.

13. Summa, du blef beprydd med guld och med silfver, och beklädd med bästa linkläde, silke och stickade wert; du åt och semlobrodd, honing och olja, och war öfvermåttan dägelig, och fick et rike.

14. Och ditt rykte gick wida ut ibland hedningarna, för din sågrings skul, then ganska fullkomlig war, genom sådan prydnad, som jag uppå dig hängt hade, säger HERREN HERREN.

15. Men du förslåt dig uppå din sågring, och efter du så beprisad war, bedref du horeri, så at du gjorde dig menlig med hwar och en som fram om gick, och gjorde hans wilja.

16. Och du tog af tina kläder, och gjorde dig brokiga altaren ther af, och bedref ditt horeri ther uppå, såsom aldrig någon tid stedt är, eller ske skal.

17. Och du tog och tina stöna tyg, som jag dig af mitt guld och silfver gifwit hade, och gjorde dig mansbelåten ther af, och bedref ditt horeri med them;

18. Och tog tina stickade kläder, och betäckte them ther med; och min olja och råbwerk lade du fram för them.

19. Min mat, som jag gaf dig til at äta, semlor, olja och honing, lade du för them til en söt råf; ja, thet kom ther til, säger HERREN HERREN.

20. Du tog tina söner och döttrar, som du mig föddt hade, och offrade them, them til spis. Menar du nu, at thet är en ringa ting med ditt horeri?

21. At du slagat mina barn, och låter them för them upbräanna?

22. Likwål hafwer du, i all din styggelse och horeri, icke ens tänkt uppå din ungdomstid, huru blott och naken du war, och låg i ditt blod.

23. Öfwer all thenna din ondska (ack we, we dig! säger HERREN HERREN,)

24. Byggde du dig bergkyrkor, och gjorde dig bergaltaren på alla gator.

25. Och främst på alla wägar byggde du tina bergaltaren, och gjorde din sågring til en styggelse; du neg med tina ben för alla som ther fram gingo, och bedref stort boleri.

26. Först bedref du boleri med tina grannar, Egypti barn, hwilka stort fött hade, och brukade stort boleri, til at reta mig.

27. Men jag råckte min hand ut emot dig, och styrde sådant ditt sätt, och öfvergaf dig uti tina fienders wilja, the Philisteers döttrar, hwilka sländes för ditt skamlösa wäsende.

28. Sedan bedref du boleri med Assurs barn, och kunde thes icke mått warda; ja, då du hade bedrifwit boleri med them, och thes icke mått warda kunde,

29. Föröklade du äntå ditt boleri med the köpmän af Chaldeen: så kunde du äntå ther med icke mått warda.

30. Huru skal jag dock omflära ditt hjerta, säger HERREN HERREN, efter du sådana en arg horas gerningar gör,

31. Ther med at du byggde tina bergkyrkor främst på alla wägar, och gjorde tina altaren på alla gator; ther til war du icke såsom en annan stöla, then man med penningar köpa måste,

32. Eller som en horkona, som uti sin mans stad tillåter en annan.

33. Ly alla andra stölar gifwer man penningar; men du gifwer alla tina bolare penningar til, och begärfwar them, at the allestädes til dig komma stöla, til at bedrifwa boleri med dig.

34. Och man finner i dig i ditt horeri twärt emot thet wanligt är med andra qwinnor, efter man intet löper efter dig; utan du gifwer och penningar til, och man gifwer dig inga penningar: alltså gör du då twärt om.

35. Therföre, du stöla, hör HERRENS ord.

36. Thetta säger HERREN HERREN: Efter du så gern gifwer penningar til, och upptäcker din skam igenom ditt boleri emot tina bolare och emot alla din styg-

gelses afgudar, och utgjuter tina barns blod, hvilka tu them offrar;

37. Thersföre, si, jag skal församla alla tina bolare, med hvilka tu hafwer wållust bedrifwit, samt med alla them som tu för wänner håller, til tina fiender; och jag skal församla tinen båda emot dig allestädes; och skal upptäcka tin skam, at the alla tin skam se stola;

38. Och skal låta gå en horas och blodsutgjuterstas rätt öfwer dig; och skal utgjuta titt blod med grymhet och nit;

39. Och skal gifwa dig uti theas händer, at the stola afbryta tina bergtyrkor, och tina bergaltaren nederriswä, och afflåda dig tina kläder, och borttaga dig tina stöna tyg, och låta dig sitta naken och blott.

40. Och the stola låta komma emot dig stora hovar med folk, hvilka dig stena stola, och hugga dig all sonder med sina swärd,

41. Och upbränna tina hus med eld, och göra dig tin rätt, för många qwinners ögon: alltså skal jag göra en anda med titt horeri, at tu icke mer skal gifwa penningar til;

42. Och skal släcka min harm uppå dig, och måtta mitt nit uppå dig, at jag må tilfreds wara, och icke mer behöfwa wredgas.

43. Thersföre at tu icke ihogkom tin ungdomstid, utan retade mig med all thetta, thersföre wil jag och lägga alla tina wågar uppå titt hufvud, säger HERRN HERRN; ty tu frågar ther intet efter, at tu så öfwerdåigt allahanda styggelse bedrifwer.

44. Si, alla the som ordspråk plåga bruka, the stola thetta ordspråket säga om dig: Dottren är såsom modren.

45. Tu äst tin moders dotter, hvilken ifrå sin man och barn lopp, och äst tina systerars syster, hvilka ifrå sina män och barn lupo: eder moder är Hetheest, och eder fader en Amoreer.

46. Samarien är tin äldre syster, med sina döttrar, som bo på wänstra sidan wid dig; och Sodom är tin yngre syster, med sina döttrar, som bo på högra si-

dan wid dig.

47. Andock tu icke lefwat hafwer efter theas wäsende, eller gjort efter theas styggelse fattas ther lifwål icke mycket uti, at tu icke flemmiare ting gjort hafwer än the i alt titt wäsende.

48. Så sant som jag lefwet, säger HERRN HERRN: Sodom, tin syster, samt med sina döttrar, hafwer så icke gjort, som tu och tina döttrar.

49. Si, thet war tin syster Sodomis misgerning: Högmöd och all tings öfwerflödighet och god frid, then hon och hennes döttrar hade; men the fattiga och torktiga gjorde the icke gerna hjelp;

50. Utan woro stolta, och gjorde styggelse för mig: thersföre hafwer jag och bortkastat them, så jag begynte se ther til.

51. Så hafwer och Samarien icke gjort hälften af tina synder; utan tu hafwer så mycket mer gjort tina styggelser än hon, at tu hafwer gjort tina systerar fromma emot alla tina styggelser, som tu gjort hafwer.

52. Så bär och nu tin skam, tu som gör tina systerar fromma genom tina synder, i hvilka tu större styggelser än the gjort hafwer, och hafwer gjort them frommare än tu äst; så skäm dig nu, och bär tin skam, at tu tina systerar hafwer fromma gjort.

53. Men jag skal omwända theas fångelse, nemligen, thenna Sodomis fångelse och hennes döttrars, och thenna Samaries fångelse och hennes döttrars, och thetta titt fångelses fångar samt med them;

54. Så at tu måste bära tin skam och hån för alt thet tu gjort hafwer, och I äntå lifwål tröstade wara.

55. Och tin syster, thenna Sodom, och hennes döttrar stola omwände wara, lika som the tillförene warit hafwa; och Samarien och hennes döttrar stola omwända wara, lika som the tillförene warit hafwa: tu också och tina döttrar stolen omwända wara, lika som I tillförene warit hafwen.

56. Och tu skal icke mer prisa then samma tin syster Sodom, såsom på tin högmödsstid,

57. Då tin ondskas ännu icke upptäckt war, såsom på then tiden, då Syrie döttrar och the Philisteers döttrar allestädes skände dig, och föraktade dig allt omkring,

58. Då I måsten bära edra laster och styggelser, säger HERren.

59. Ty så säger HERren HERren : Jag skal göra dig lika som tu gjort hafwer, at tu föraktade eden, och bröt förbundet.

60. Men jag wil tänka uppå mitt förbund, som jag med dig gjort hafwer i tin ungdomstid; och skal göra et ewigt förbund med dig.

61. Så skal tu komma tina vågar ihog, och slämmas, då tu tina äldre och yngre systrar til dig tagande warder, them jag dig til döttrar gifwa skal, dock icke af ditt förbund :

62. Utan jag wil göra mitt förbund med dig, at tu förnimma skal, at jag är HERren,

63. På thet tu skal tänka ther uppå, och slämmas, och för slams skul icke djerfwas uplåta tin mun, när jag dig förlåtande warder allt thet tu gjort hafwer, säger HERren HERren.

17. Capitel.

Då HERrans ord stredde til mig, och sade :

2. Tu menniskobarn, gif Israels hus en gåta och lifnelse före ;

3. Och såg : Thetta säger HERren HERren : En stor örn, med stor flygt och långa wingar, och full med fjädrar och brokig, kom uppå Libanon, och tog qwisstarna bort af cedertrån,

4. Och bröt then öfwersta toppen af, och förde honom in uti krämareländet, och satte honom uti then staden, ther handlingen war.

5. Han tog också frö af thet landet, och sådde thet uti thet samma goda landet, ther mycket watn war, och sätte thet såsom et pilstrå.

6. Och thet växte, och wardt et stort wintrå, dock ganska lågt ; ty thes qwisstas höjde sig ned emot sin rot, och war alltså et wintrå, thet qwisstas och löf fick.

7. Och ther war en annan stor örn, med stora wingar och många fjädrar ; och si, thetta wintrå hade en långtan i sina rötter til thenna örn, och uträckte sina qwisstas emot honom, at thet måtte watnadt wärda af hans bise ;

8. Och war dock på et godt land wid mycket watn planteradt, så at thet wäl hade fått qwisstas, burit frukt, och war et stort wintrå wordet.

9. Så såg nu : Alltså säger HERren HERren : Skulle thet triswas ? Ja, man skal uprycka thes rötter, och af-riswa thes frukt, och man skal förtorka alla thes upväxta qwisstas, at the förfalla ; och thet skal icke ske genom en stor arm eller mycket folk, at man må föra thet af thes rötter bort.

10. Si, thet är planteradt ; men skul-le thet triswas ? Ja, så snart ther kommer et blånadår til, så skal thet förtorkas i sitt bise.

11. Och HERrans ord stredde til mig, och sade :

12. Räre, säg til thet öhörsamma folket : Weten I icke hwad thetta är ? Och såg : Si, Konungen af Babel kom til Jerusalem, och tog hans Konung och hans förstar, och förde them bort til sig uti Babel.

13. Och tog en af Konungslig såd, och gjorde et förbund med honom, och tog en ed af honom ; men the wäldige i landet tog han bort,

14. På thet at riket skulle ödmjukadt blifwa, och icke uphäfwa sig, at förbundet måtte hållit warda, och ståndande blifwa.

15. Men then samma såden föll af ifrå honom, och sände sitt bådskap uti Egypten, at man skulle sända honom hästar och mycket folk. Skulle thet lycka sig med honom ? Eller skulle han komma ther wäl af med, som sådant gör ? Och then som förbund bröter, skulle han slippa ?

16. Så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, uti then Konungens rum, som honom til Konung satte, hwilkens ed han föraktade, och hwilkens förbund han bröt, ther skal han dö, nemligen i Babel.

17. Och skal Pharao intet blifwa ståndande med honom i örligen, med stor här och mycket folk, så man torshwallar upkastla och bolwerk upbygga skal, på thet at mycket folk skal slagit blifwa.

18. Ty efter han hafwer föraktat eben, och brutit förbundet, thet han sin hand uppå rådt hafwer, och allt sådant bedrifwer, skal han intet kunna undslippa.

19. Therefore säger HERren HERren alltså: Så sant som jag lefwer, skal jag låta min ed, then han föraktat hafwer, och mitt förbund, som han brutit hafwer, komma öfwer hans hufvud.

20. Ty jag skal kasta mitt nät öfwer honom, och han måste i mitt garn fångan warda, och jag skal låta honom komma til Babel, och thet wil jag wara i rätta med honom, therefore at han sig så emot mig förgripit hafwer.

21. Och alla hans flygtige, som til honom hålla sig, skola falla genom swård, och the som af them slippa, skola i alla wäder förströdde warda; och I stolen förnimma, at jag, HERren, hafwer thetta talat.

22. Thetta säger HERren HERren: Jag skal också taga en telning af et högt cedertrå, och bryta honom af, öfwerst uppå thes qwistar, och skal plantera honom uppå et högt berg;

23. Nemligen, på thet höga berget Israel wil jag plantera honom, på thet han skal gro och bära frukt och warda et stort cedertrå, så at alla handa foglar skola kunna bo och blifwa under honom och under hans qwistars skugga.

24. Och alla trån på marken skola förnimma, at jag, HERren, hafwer thet höga träet förnedrat, och thet låga träet uphöjt, och thet gröna träet förtorkat, och thet torra träet grönskande gjort. Jag, HERren, talar thet, och gör thet också.

18. Capitel.

Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

2. Hwad drifwen I ibland eder uti Israels land thetta ordspråket, och så

gen: Fåderne hafwa åtit sura winderufwor; men barnen äro tånberna thet af ömna wordne?

3. Så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, sådant ordspråk skal intet mer gå ibland eder i Israel.

4. Ty si, alla själar äro mina; fadersens själ är så wäl min, som sonens själ: hwilken själ som syndar, han skal dö.

5. Om nu en menniska är from, then thet rätt och wäl gör;

6. Then på bergen icke åter; then sina ögon icke uphåfwer til Israels hus afgudar, och sin nästas hustru icke besmittar, och icke ligger när qwinna uti hennes fränhet;

7. Then ingen skada gör; then gäldenären sin pant igen gifwer; then ingen något ifrå tager med wäld; then sitt bröd delar med then hungrika, och kläder then nakna;

8. Then intet odtrar; then ingen flein winning tager; then icke hjälper til at göra orätt; then emellan menniskorna rätt dömmar;

9. Then efter mina rättar wandrar, och mina bud håller, så at han allwarligen gör thet efter: thet är en from man; han skal så lefwa, säger HERren HERren.

10. Men om han föder en son, och then samme warder en mördare, then thet blod utgjuter, eller något af thesa stycken gör,

11. Och intet af the andra stycken gör; utan åter på bergen, och besmittar sin nästas hustru,

12. Ör then fattiga och elända skada, tager något med wäld, icke igen gifwer pant, uphåfwer sina ögon til afgudar, thet med han en styggelse bedrifwer,

13. Får ut på öder, tager winning; stulle han lefwa? Han skal icke lefwa; utan efter han sådan styggelse gjort hafwer, så skal han döden dö: hans blod skal wara öfwer honom.

14. Men om han föder en son, then thet alla sådana synder ser, som hans fader gör, och han fruktar sig, och så icke gör,

15. Åter icke på bergen, uphåfwer icke sina ögon til Israels hus afgudar, besmittar icke sin nästas hustru,

16. Går ingen flada, behåller icke pant, tager intet med wäld, delar sitt bröd med then hungriga, och fläder then nakna;

17. Hjelper icke emot then elända, tager intet ocker eller slem winning; utan håller mina bud, och lefwer efter mina rättor; han skal intet dö för sin faders misgärnings skul, utan lefwa.

18. Men hans fader, then wäld och orätt brukat hafwer, och ibland sitt folk thet som intet duger gjort hafwer; si, han skal dö för sin misgärnings skul.

19. Så sägen I: Hwi skal sonen icke bära sin faders misgärning? Thersfore at han hafwer gjort rätt och wäl, och hållit och gjort alla mina rättor, skal han lefwa.

20. Ty hwilken själ som syndar, hon skal dö: sonen skal icke bära fadrens misgärning, och fadren skal icke bära sonens misgärning; utan then rättfärdiges fromhet skal wara öfwer honom, och then orättfärdiges argheit skal wara öfwer honom.

21. Men om en ogudaktig omwänder sig ifrån alla sina synder, som han gjort hafwer, och håller alla mina rättor, och gör rätt och wäl, så skal han lefwa, och icke dö.

22. Men på all hans öfwerträdelse, som han gjort hafwer, skal intet tänkt warda; utan han skal lefwa för then rättfärdighets skul, som han gör.

23. Menar tu, at jag lust hafwer öfwer then ogudaktiges dö, säger HERren HERren, och icke mycket mer, at han omwänder sig ifrån sitt onda wäsende, och lefwer?

24. Och om then rättfärdige wänder sig ifrån sin rättfärdighet, och gör thet ondt år, och lefwer efter all then styggelse, som en ogudaktig gör, skulle han lefwa? Ja, all hans rättfärdighet, som han gjort hafwer, skal intet ihogkomme warda; utan han skal dö uti sin öfwerträdelse och the synder, som han

gjort hafwer.

25. Och äntå sägen I: HERren handlar icke rätt. Thersfore hör nu, I af Israels hus: Hafwer jag icke rätt, och I orätt?

26. Ty när then rättfärdige wänder sig ifrån sin rättfärdighet, och gör thet ondt år, så måste han dö; men han måste dö för sin ondskas skul, som han gjort hafwer.

27. Twärt om, när then ogudaktige wänder sig ifrån sin orättfärdighet, som han gjort hafwer, och gör nu rätt och wäl, han warder behållande sin själ lefwande.

28. Ty efter han fruktat sig, och wänder åter af sin ondskan, så skal han lefwa, och icke dö.

29. Och ännu säga the af Israels hus: HERren handlar icke rätt. Skulle jag hafwa orätt? I, af Israels hus, hafwen orätt.

30. Thersfore wil jag döma eder, I af Israels hus, hwar och en efter hans wäsende, säger HERren HERren. Thersfore wänder eder om, och låter omwända eder, på thet I icke skolen falla för misgärningens skul.

31. Raster ifrån eder all eder öfwerträdelse, thet I med öfwerträdt hafwen, och görer eder et nytt hjerta och en ny anda; ty hwi wil tu så dö, tu Israels hus?

32. Ty jag hafwer ingen lust til hans dö, som dö, säger HERren HERren: thersfore omwänder eder, så sån I lefwa.

19. Capitel.

Men gör en klagogråt öfwer Israels förklar,

2. Och säg: Hwi ligger tin moder lejoninnan ibland lejoninnorna, och upfödder sina ungar ibland the unga lejon?

3. En af them födde hon up, och thet wardt et ungt lejon utaf; thet wande sig til at riswa och upåta menniskor.

4. Då hedningarne hörde sådant om thet, grepo the thet uti theas kulor, och förde thet i kädor in uti Egypti land.

5. Då nu modren, seban hon hade länge hoppats, såg at hennes hopp war borta, tog hon en annan af sina ungar, och gjorde ther et ungt lejon af.

6. Då thet wandrade ibland lejoninnorna, wardt thet et ungt lejon, thet också wandes til at riswa och upåta menniskor.

7. Thet förderfwade thetas hus och thetas städer, så at landet, och hwad ther uti war, grufwade sig för thes rytandes röst.

8. Då lade hedningarne sig af alla land kring om thet, och kastade et nät öfwer thet, och grepo thet i thes kullor,

9. Och satte thet uti et galler, och förde thet i kädjor til Konungen i Babel; och man lät förwara thet, at thes röst intet mer skulle hörd warda på Israels berg.

10. Tin moder war lika som et wintrå, som wid wain planteradt war; och thes frukt och qwistar wårte af thet myckna watnet,

11. At thes qwistar så starka wordo, at the til herrespiror dugde; och thet wardt högt ibland wintrån. Och då man såg, at thet så högt war, och många qwistar hade,

12. Wardt thet i grymhet riswit ned til jorden och förtastadt: östamwäder förtorkade thes frukt, och thes starka qwistar wordo sönnerbrutne, så at the borttorkades, och upbrände wordo.

13. Men nu är thet planteradt i öken, uti et torrt och törstigt land.

14. Och en eld gick utaf thes starka qwistar, som förtårde thes frukt, så at ther inga starka qwistar mer uppå äro til någon herrespira; thet är en beklägelig och jämmerlig ting.

20. Capitel.

Och thet begaf sig, i sjunde året på tionde dagen i femte månaden, kommo några af the äldsta i Israel til at fråga HERren, och satte sig ned för mig.

2. Då stedde HERrans ord til mig, och sade:

3. Du menniskobarn, tala med Israels äldsta, och såg til them: Thetta så-

ger HERren HERren: Åren I komne til at fråga mig? Så sant som jag lefwer, jag wil intet swar gifwa eder, säger HERren HERren.

4. Men wil tu, menniskobarn, straffa them, så må tu straffa them altså: Håll them före thetas faders styggelse,

5. Och såg til them: Thetta säger HERren HERren: På then tid jag utwalde Israel, uphof jag min hand til Jacobs hus såd, och lät them känna mig uti Egypti land; ja, jag uphof min hand til them, och sade: Jag är HERren, eder Gud.

6. Men jag uphof på samma tid min hand, at jag skulle föra them utur Egypti land in uti et land, som jag them förfett hade, thet med mjölk och honing flyter, et ådelt land för alla land.

7. Och sade til them: Swar och en kaste bort styggelsen för sina ögon, och orener icke eder på Egypti afgudar; ty jag är HERren, eder Gud.

8. Men the woro mig öhörsamme, och wille intet höra mig, och ingen af them kastade sin styggelse bort för sina ögon, och the öfwergåfwo icke Egypti afgudar: då tänkte jag utgjuta min grymhet öfwer them, och låta all min wrede gå öfwer them midt uti Egypti land:

9. Men jag lät the tilbaka, för mitt namns skul, at the icke skulle ohelgadt warda för hedningarna, ibland hwilka the woro, och för hwilka jag hade gifwit mig them tillänna, at jag them utur Egypti land föra wille.

10. Och då jag them utur Egypti land fört hade, och låtit them komma in uti öken,

11. Gaf jag them mina bud, och lärde them mina rätter, genom hwilka menniskan lefwer, then them håller.

12. Jag gaf them också min Sabbath, til et teken emellan mig och them, på thet the skulle lära, at jag är HERren, som them helgar.

13. Men Israels hus war mig också öhörsamt uti öken, och lefde intet efter mina bud, och förkastade mina rätter.

genom hvilka menniskan lefwer, som them håller, och ohelgade min Sabbath ganska swårigen: så tänkte jag utgjuta min grymhet öfwer them uti öfnen, och platt förgöra them.

14. Men jag lät thet tillbaka, för mitt namns skul, at thet icke skulle ohelgadt warda ibland hedningarna, för hvilka jag them utfört hade.

15. Och jag hof min hand up emot them i öfnen, at jag icke wille låta them komma in uti thet land som jag them gifwit hade, thet med mjölk och honing flyter, et åbent land för alla land;

16. Thersföre at the föraktade mina rätter, och icke lefde efter mina bud, och mina Sabbather ohelgade; ty the wandrade efter theras afgudar.

17. Men mitt öga stonade them, at jag icke förderfwade, eller platt förgörde them i öfnen.

18. Och jag sade til theras barn i öfnen: I stolen icke lefwa efter edra fädernas bud, och icke hålla theras rätter, och icke orena eder uppå theras afgudar;

19. Ty jag är HERren, eder Gud: efter mina bud stolen I lefwa, och mina rätter stolen I hålla, och göra ther efter;

20. Och mina Sabbather stolen I helga, at the stola wara et tecken emellan mig och eder, på thet I weta stolen, at jag, HERren, är eder Gud.

21. Men barnen woro mig och ohör-samma, lefde icke efter mina bud, höllo och icke mina rätter, så at the gjorde ther efter, genom hvilka menniskan lefwer, then them håller, och ohelgade mina Sabbather: så tänkte jag utgjuta min grymhet öfwer them, och låta all min wrede gå öfwer them i öfnen.

22. Men jag wände min hand, och lät thet tillbaka, för mitt namns skul, at thet icke skulle ohelgadt warda för hedningarna, för hvilka jag them utfört hade.

23. Jag hof och min hand up emot them i öfnen, at jag skulle förstörd them ibland hedningarna, och förstingra them i landen;

24. Thersföre at the icke höllo mina

bud, och föraktade mina rätter, och ohelgade mina Sabbather, och sågo efter theras fädernas afgudar.

25. Thersföre gaf jag them then lära, som intet god är, och the rätter, uti hvilka the intet lif hafwa kunna;

26. Och förlastade them, med theras offer, så the upbrände i eld all förstföddning; på thet jag skulle bedröfwa them, och the lära skulle, at jag är HERren.

27. Thersföre tala, tu menniskobarn, med Israels hus, och säg til them: Thetta säger HERren HERren: Edra fäder hafwa ännu mer försmådat och trofsat mig.

28. Ty så jag hade låtit them komma in uti landet, öfwer hwilket jag min hand uphåfwit hade, at jag skulle thet gifwa them, hwar the någonstädes sågo en hög backe eller tjockqwistadt trä, ther offrade the sitt offer, och buro tit sina obehagliga gäfwor, och rökte ther sin söta rök, och utgöto ther sitt drick-offer.

29. Men jag sade til them: Hwad skal dock then höjden, tit I gån? Och så kallades thet en höjd alt in til thenna dag.

30. Thersföre säg til Israels hus: Thetta säger HERren HERren: I orenen eder uti edra fädernas wäsende, och bedrifwen horeri med eder slyggelse; 31. Och besmitten eder på edra afgudar, at hvilka I offren edra gäfwor, och upbrännen edra söner och dötrar i eld alt in til thenna dag; och jag skulle gifwa eder, af Israels hus, swar? Så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, jag skal intet swar gifwa eder.

32. Ther til, så I tänken: Wi wilje göra lifsa som hedningarne, och såsom andra folkslag i landen, och tilbedja stockar och stenar, skal thet sela eder.

33. Så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, jag skal rådda öfwer eder med stark hand och uträckt arm och med utgjuten grymhet;

34. Och skal föra eder ifrå folken, och församla eder utu the land, tit I förstördde åren, med stark hand, med uträckt arm och med utgjuten grymhet;

35. Och skal låta eder komma uti folks öfn, och ther wara til rätta med eder, ansikte mot ansikte.

36. Lika som jag med edra fäder uti öfnen wid Egypten til rätta war; alt så skal jag wara til rätta med eder, säger HERRN HERRN.

37. Jag skal låta eder komma under rifet, och twinga eder uti förbundets band.

38. Och jag skal utsåja the affälliga och them som emot mig öfverträda ibland eder; ja, jag skal föra them utu thet land, ther I nu bon, och intet låta them komma in uti Israels land; at I låra stolen, at jag är HERRN.

39. Therföre, I af Israels hus, thetta säger HERRN HERRN: Efter I ju intet wiljen höra mig, så görer som eder tådes, och hwar och en af eder tjene sin afgud; men mitt helga namn låter här efter ofskämdt wara med edra offer och afgudar.

40. Th thetta säger HERRN HERRN: På mitt helga berg, på thet höga berget Israel, ther skal hela Israels hus, och alla the som i landet äro, tjena mig; ther skola the wara mig tacknemlige, och ther skal jag åsta edra häsoffer och edert offers förstling, med alt thet I mig helgen.

41. I stolen warda mig tacknemlige med söt rök, när jag låter eder komma ifrå folken, och warder eder församlande utu landen, tit I förströdde ären; och jag skal warda helgad i eder för hedningarna.

42. Och I stolen förnimma, at jag är HERRN, när jag hafwer låtit eder komma in uti Israels land, uti thet land, om hwilket jag uphos min hand, at jag thet edra fäder gifwa skulle.

43. Ther stolen I tänka uppå edert wäsende och uppå all eder handel, ther I uti örnade ären, och stolen hafwa et misshag til all eder ondska, som I be-drifwit hafwen;

44. Och stolen förnimma, at jag är HERRN, när jag gör med eder, för mitt namns skul, och icke efter edert onda wäsende och skadeliga handel, tu

Israels hus, säger HERRN HERRN.

45. Och HERRANS ord skedde til mig, och sade:

46. Tu menniskobarn, ställ titt ansikte emot Theman, och tala söder ut, och prophetera emot then skogen i then marken söder ut.

47. Och såg til then skogen söder ut: Hdr HERRANS ord. Thetta säger HERRN HERRN: Si, jag skal up-tända i dig en eld; han skal förtära både fårsta träen och torra, så at man icke skal kunna utsläcka hans låga; utan alt thet som ifrå sonnan norr åt står, thet skal upbrändt warda.

48. Och alt kött skal se, at jag, HERRN, then uptändt hafwer, och ingen then utsläcka kan.

49. Och jag sade: Åh, HERR HERR! the säga om mig: Thenne talar icke annat än förtäcka ord.

21. Capitel.

Och HERRANS ord skedde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, ställ titt ansikte mot Jerusalem, och tala mot helgedomen, och prophetera mot Israels land.

3. Och såg til Israels land: Thetta säger HERRN: Si, jag wil til dig; jag skal draga mitt swärd utu skidan, och skal dräpa i dig både rättfärdiga och orättfärdiga.

4. Efter jag nu i dig både rättfärdiga och orättfärdiga dräpa wil, så skal mitt swärd fara utu skidan öfwer alt kött, ifrå sonnan in til norr.

5. Och alt kött skal förnimma, at jag, HERRN, hafwer dragit mitt swärd utu skidan; och thet skal icke igen instungit warda.

6. Och tu, menniskobarn, skal sucka, in til thes at länderna wärka uppå dig; ja, bitterligen skal tu sucka, så at the se thet.

7. Och när the så säga til dig: Hwi suckar tu? så skal tu säga: För thet ryktets skul som kommer, för hwilket alla hjertan försträckas, och alla händer falla ned, alt mod faller, och alla knän flyta såsom watten; si, thet kommer,

och thet skal ste, säger HERren HERren.

8. Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

9. Tu mennistobarn, prophetera och såg: Thetta säger HERren: Swärdet, ja, swärdet är slårpt och upslådt:

10. Thet är slårpt, at thet slagta skal: thet är slådt, at thet blänka skal: o huru glade skulle wi wara, om han än gjorde alla trån til ris öfwer the onda barn.

11. Men han hafwer utfått et swärd til at såja, at man thet taga skal: thet är slårpt och slådt, at man thet uti dråparens händer gifwa skal.

12. Ropa och jämra tig, tu mennistobarn; ty thet går öfwer mitt folk och öfwer alla the ther råbände äro i Israel, hwilka til swärdet, samt med mitt folk, församlade äro: therföre slå uppå tina länder.

13. Ty han hafwer ofta nåpft them; hwad hafwer thet hulptit? The onda barns ris wil intet hjelpa, säger HERren HERren.

14. Och tu, mennistobarn, prophetera, och slå tina händer tilsamman; ty swärdet skal komma tvåfalt, ja, trefalt; et mordswärd, en stor slagtnings swärd, så at thet drabba skal i kamrarna, tit the fly.

15. Jag skal låta swärdet klinga, så at hjertan stola försträckas, och många stola falla i alla therås portar; ack! huru blånker thet, och hugger åstad til slagtning!

16. Och jag skal säga: Hugg både på höggra sidan och then wånstra hwad som förefommer.

17. Så wil jag tå med mina händer wara glad ther öfwer, och låta min wrede gå; jag, HERren, hafwer thet sagt.

18. Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

19. Tu mennistobarn, gör två wägar, på hwilka komma skal Konungens swärd af Babel; men the stola båda gå ifrån et land: och sätt et tekn främst på wägen åt staden, at thet tit wisa skal.

20. Och gör wägen så, at swärdet må komma til Rabboth Ammons barns, och i Juda til then fasta staden Jerusalem.

21. Ty Konungen i Babel skal sätta sig i wägslåtet främst på båda wägarna, at han skal låta spå för sig, skjuta med pilar om lott, fråga sina afgudar, och såda lestrar.

22. Och spådomen skal wisa på höggra sidan in åt Jerusalem, at han skal låta föra tit bockar, och sitta ther hål uppå, och öfwerfalla honom med stort rop och mord, och at han skal låta föra bockar in för portarna, och göra ther en wall, och bygga ther bolwerk.

23. Men then spådomen skal honom tyckas falsk wara, han swärje så högt som han wil; men han skal tänka uppå misgjerningarna, at han skal vinna honom.

24. Therföre säger HERren HERren altså: Therföre at uppå eder tänkt warder, för edra misgjerningar skul, och eder ohörlighet är uppenbar, at man ser edra synder i alt thet I hafwen för händer, ja, therföre at uppå eder tänkt warder, stolen I med wåld fångne warda.

25. Och tu, ogudaktige och förbömde förste i Israel, hwilkens dag komma skal, når misgjerningen til ånda kommen är.

26. Thetta säger HERren HERren: Lågg bort hatten, och tag af kronan; ty ther skal hwarken hatt eller krona blifwa; utan then sig uphöjt hafwer, han skal warda förnedrad, och then sig förnedrat hafwer, han skal warda uphöjd.

27. Jag skal göra then kronan til intet, til intet, til intet, til thes han kommer, som henne hafwa skal; honom wil jag gifwa henne.

28. Och tu, mennistobarn, prophetera och såg: Thetta säger HERren HERren om Ammons barn och om therås försmåbände, och såg: Swärdet, swärdet är utdragit, at thet slagta skal; thet är upslådt, at thet dråpa skal, och skal blänka;

29. Thersfore at tu lät säga tig falska syner och lögnspådom, på thet tu och skal öfvergifwen warda ibland the ogudaktiga slagna, för hwilka dagen kom, så misgjerningen til ända kommen war.

30. Och om thet än uti skidan igen instungit worde, så wil jag dock döma tig på thet rum ther tu slapad äst, och i thet land ther tu född äst;

31. Och wil utgjuta min wrede öfwer dig; jag skal upblåsa min grymhets eld, och öfwerantwarða dig sådana menniskor i händer, som bränna och förderfwa kunna.

32. Du måste wara elden til spis, och titt blod måste i landet utgjutit warda, och man skal icke mer tänka uppå dig; ty jag, HERren, hafwer thet talat.

22. Capitel.

Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

2. Du menniskobarn, wil tu icke straffa then mordiska staden, och hålla honom före all hans styggelse?

3. Säg: Så säger HERren HERren: O tu stad, som utgjuter tinas blod, på thet tin tid skal komma, och tu, som afgudar gör när dig, på thet tu skal ore-na dig,

4. Du förbryster dig på thet blod, som tu utgjuter, och orenar dig uppå the afgudar, som tu gör, ther med tu låter tina dagar nalkas, och beställer, at tina år komma måste: thersfore skal jag göra dig til spott ibland hedningarna, och til hån i alla land.

5. Wåde når och fjerran skola the bespotta dig, så at tu måste hafwa et skändeligt rykte, och stor jämmer lida.

6. Si, Förfarne i Israel, hwar och en är mågtig när dig til at utgjuta blod.

7. Fader och moder förakta the, främlingen göra the wåd och orätt, enför och faderlösa barn förtrycka the.

8. Du föraktar min helgedom, och ohelgar mina Sabbather.

9. Förrådare äro uti dig, på thet the skola utgjuta blod. The äta på bergen, och handla wrångwist i dig.

10. The blotta fädernas blygd, och

nöddga qwinnorna i theas frankhet,

11. Och bedrifwa styggeliga ting, hwar och en med sin styldmans hustru; the slämma sina egna söners hustrur öfwerbådeligt; the göra sina egna systrar, sina fäders dottrar, slam.

12. The taga gåfwor, til at utgjuta blod; the ödra och winna på hwar annan, och bruka girighet emot sin nästa, och öfwerfälla hwar annan, och för-gåta mig, säger HERren HERren.

13. Si, jag slår mina händer till-samman öfwer then girighet, som tu bedrifwer, och öfwer thet blod, som i dig utgjutit är.

14. Men menar tu, at titt hjerta kan thet lida, eller tina händer thet fördraga, på then tid når jag thet med dig görande warber? Jag, HERren, hafwer thet sagt, och wil också göra:

15. Och skal förstörd dig ibland hedningarna, och bortdrifwa dig i landen, och skal göra en ända på tin slemhet;

16. Så at tu skal ibland hedningar-na aktad warda såsom en förbannad, och förnimma, at jag är HERren.

17. Och HERrans ord stredde til mig, och sade.

18. Du menniskobarn, Israels hus är wordet mig til slagg; all theas koppar, ten, jern och bly är i ugnen wordet til slagg.

19. Thersfore säger HERren HERren alltså: Efter I nu alle åren slagg wordne, si, så skal jag samla eder til hopa i Jerusalem.

20. Lika som man tilhopa samlar silfwer, koppar, jern, bly och ten in uti en ugn, at man må upblåsa ther en eld under, och smälta thet; alltså wil jag och i min wrede och grymhet samla, inläggga och smälta eder.

21. Ja, jag skal samla eder, och upblåsa min wrede eld under eder, at I ther uti försmälta stolen.

22. Lika som silfret smälter i ugnen, så stolen I och ther inne smälta, och förnimma, at jag, HERren, hafwer utgjutit min grymhet öfwer eder.

23. Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

24. Du menniskobarn, såg til them: Du åst et land, som intet står til rensende, såsom et ther intet regn uppå kommer på vredens tid.

25. The Propheter som ther inne äro, hafwa sig tilhopa gaddat, at the stola upfråta själar, lika som et rytande lejon, så thet röfvar; the riswa til sig gods och penningar, och göra ther många enkor inne.

26. Theß Prester drifwa orätt under lagens namn, och ohelga min helgedom; the hålla ingen åtskilnad emellan heligt och oheligt, och äta intet hwad rent eller orent är, och stöta intet om mina Sabbather, och jag war der ohelgad ibland them.

27. Theß Förstar ther inne äro lika som glupande ulfvar til at utgjuta blod, och förgröbra själar för sin girighets skull;

28. Och theß Propheter bestryka them med obrukad kalk, predika fånglighet, och prophetera them lögn, och säga: Thetta säger HERren HERren; ändock at HERren hafwer thet intet sagt.

29. Folket i landet bruka wåld, och röfwa fritt, och öfversfalla the fattiga och elända, och göra främlingen öfwerwåld och orätt.

30. Jag sökte ibland them, om någon wille förtaga och stilla wreden för mig, at jag icke skulle förderfwa landet; men jag fann ingen.

31. Therföre utgöt jag min wrede öfwer them, och med min grymhets eld gjorde jag en anda med them, och gaf them therås förtienst uppå therås hufwud, säger HERren HERren.

23. Capitel.

Och HERrans ord stödde til mig, och sade:

2. Du menniskobarn, thet woro två qwinnor, en moders döttrar.

3. Thessa bedrefwo horeri uti Egypten alt ifrå sin ungdom; ther låto the handtera sina bröst, och i ungdomen krama sina spenar.

4. Then äldre hette Ahala, och hennes

syster Ahaliba: och jag tog them til ägta, och the födde mig söner och döttrar; och Ahala hette Samarien, och Ahaliba Jerusalem.

5. Ahala bedref horeri, så jag hade tagit henne, och war brinnande til sina bolare, nemligen, til the Ägyptier, som til henne kommo,

6. Til Herrar och Förstar, som med silke beklädde woro, och til alla unga lustiga karlar, til resenärer och wagnar;

7. Och bolade med alla dågeliga karlar i Ägyptien, och orenade sig med alla therås afgudar, ehwar hon til någon uptånd wardt.

8. Ther til öfwer gaf hon icke sitt horeri med them uti Egypten, hwilka när henne legat hade ifrå hennes ungdom, och kramat hennes bröst i hennes ungdom, och hade bedrifwit stort horeri med henne.

9. Så öfwer gaf jag henne uti hennes bolares, Ägurs barns hand, til hwilka hon i lust brinnande war.

10. The uptåckte hennes skam, och togo hennes söner och döttrar bort; men henne dräpo the med swärd: och ryktet kom ut, at thenna qwinnan straffad war.

11. Så nu hennes syster Ahaliba thet såg, brann hon i lusta mycket wårre än then andra, och bedref horeri mer än hennes syster;

12. Och war uptånd til Ägurs barn, til Herrar och Förstar, som til henne wål klädde kommo, til resenärer och wagnar, och til alla unga lustiga karlar.

13. Så såg jag, at the båda hade i lika måtto orenat sig;

14. Dock thenna bedref sitt horeri mer. Ty så hon såg målade män på wäggen i röd färg, the Chalbeers beläte,

15. Begjordade om therås länder, och spetsliga brofiga hattar på therås hufwud, och alla til anseende woro såsom wåldige män, efter then drägt som Babels och the Chalbeers barn i therås land hade;

16. Brann hon i lusta til them, så snart hon them warfe wardt, och sände bådskap til them in uti Chaldeen.

17. Lå nu Babels barn til henne kommo, til at sofwa når henne, wardt hon genom them orenad uti sitt horeri, och wart så orenad, at hon leddes wid them.

18. Och då hennes horeri och skam så aldeles war uppenbar, leddes jag och wid henne, lika som jag wid hennes syster war ledsen worden.

19. Men hon bedref sitt horeri ju mer och mer, och tänkte uppå sin ungdomstid, då hon sitt horeri bedref uti Egypti land,

20. Och brann i lusta til sina bolare, hwilkas lusta war lika som åsnors och håstar.

21. Och tu bedref tin otuft, lika som i tin ungdom, då the uti Egypten handterade tina bröst, och tina spenar framme wordo.

22. Därföre, o Ahaliba, thetta säger HERren HERren: Si, tina bolare, hwilka tu leddes wid, skal jag upwäcka emot dig, och skal låta them komma alt omkring dig,

23. Nemligen, Babels barn och alla Chaldeer, med höfwitsmän, Förstar och Herrar, och alla Assyrier med them, dågeliga unga män, alla Förstar och Herrar, Riddare och Adlingar och alla handa resenärer.

24. Och the skola komma öfwer dig med refetyg och med en stor hop folk, och skola belägga dig med spetsar, stölar och hjelmor alt omkring: them wil jag befalla rätten, at the skola döma öfwer dig efter sin rätt.

25. Jag skal låta mitt nit gå öfwer dig, så at the skola handla obarmhertigt med dig; the skola slåra dig nåsa och bron af, och hwad qwar blifwer, thet skal falla genom swärd; the skola taga tina söner och döttrar bort, och upbränna thet qwar är i eld;

26. The skola draga dig tina kläder utaf, och borttaga tin prydnad.

27. Alltså skal jag göra en anda uppå tin otuft och titt horeri med Egypti land, at tu icke mer skal uphåfwa tina ögon efter them, och icke mer tänka uppå Egypten.

28. Ty så säger HERren HERren: Si, jag skal öfwerantwarda dig them i händer, hwilkas fiende tu äst, och på hwilka tu hafwer slått tin lusta.

29. The skola hafwa sig med dig så som fiender, och taga bort alt thet tu hafwer sammandragit, och lemna dig naken och blott, at tin skam skal uplått warda, samt med tin otuft och horeri.

30. Thetta skal ste dig, för titt horeris skul, som tu med hedningarna bedrifwit hafwer, och orenat dig på theas afgudar.

31. Tu hafwer gått på tin systers wäg; därför gifwer jag dig och hennes kalf uti tin hand.

32. Thetta säger HERren HERren: Tu måste dricka tin systers kalf, så djup och så wid som han är; tu skal warda til så stort spott och hån, at thet skal wara olideligt.

33. Tu måste dig drucken dricka af then starka drycken och jämren; ty tin systers, Samarie kalf är en jämmer och sorgetkalf.

34. Then samma måste tu slått utdricka, och slå honom i stycken sönder, och sönderriwa tina bröst; ty jag hafwer thet sagt, säger HERren HERren.

35. Därföre säger HERren HERren alltså: Därföre at tu hafwer för-gåtit mig, och kastat mig bak om tin rygg, så bär och nu tin otuft och titt horeri.

36. Och HERren sade til mig: Tu menniskobarn, wil tu icke straffa Ahaliba och Ahaliba, och hålla them före theas stuggelse?

37. Huru the hafwa bedrifwit horeri, och utgjutit blod, och bedrifwit horeri med afgudar; thet til upbrände the sina barn, som the mig födt hade, them til offer.

38. Ther utöfwer hafwa the gjort mig thetta: the orenade min helgebom på then tiden, och ohelgade mina Sabbather.

39. Ty då the slagade åt afgudarna sina barn, gingo the på samma dag in

uti min helgedom, til at ohelga honom; si, sådant hafwa the begått uti mitt hus.

40. The hafwa ock såndt båd efter mån, som utu fjerran land komma skulle; och si, når the kommo, badade tu tig, och fårgade tig, och prydde tig med smide, them til åra,

41. Och satt på en stön sång, för hwilken stod et bord tilredt; ther röfte tu uppå, och offrade min olja ther uppå.

42. Ther war et stort glädjerop, och månnerne, som wida wågar ifrå mycket folk och af öknens komne woro, gåfwo the smide uppå theas armar och stöna transar på theas hufvuden.

43. Men jag tänkte: Hon är wan wid hor af ålder; hon kan intet återwända af boheri;

44. Ty man går til henne in, lifa som man til en stöka ingår; rätt så går man til Ahala och Ahalisa, the otuktiga qwinnor, in.

45. Therföre stola the mån, som råten fullfölja, straffa them, lifa som man horkonor och blodsutgjuterstor straffa skal; ty the äro horkonor, och theas händer äro fulla med blod.

46. Alltså säger HERREN HERREN: För up öfwer them en stor hop, och gif them til stöfpling och rof;

47. At the måga stena them, och stinga them igenom med sina swård, och dråpa theas söner och dottrar, och bränna theas hus up med eld.

48. Alltså skal jag göra en anda på otukten i landet, så at alla qwinnor stola låra at icke göra efter slifa otukt.

49. Och man skal lägga eder otukt uppå eder, och I stolen bära edra afgudars synder, på thet I stolen förnimma, at jag är HERREN HERREN.

24. Capitel.

Och HERRENS ord stebde til mig, i nionde året, på tionde dagen i tionde månaden, och sade:

2. Tu menniskobarn, skrif thenna dagen up, ja, rätt thenna dagen; ty Rönungen i Babel hafwer rätt på thenna

dagen rustat sig emot Jerusalem.

3. Och gif thet öhörsamma folket en lifnelse före, och såg til them. Thetta säger HERREN HERREN: Sätt til en gryta, sätt henne til, och giut ther wain in.

4. Lågg stycken tillsammans ther uti, the ther in stola, och the bästa stycken, låret och bogen, och fyll henne med bästa mårgstycken.

5. Tag thet bästa af hjorden, och gör en eld ther under, til at koka mårgstyckena, och låt thet flur sjuda, och låt mårgstyckena wäl kokas ther uti.

6. Therföre säger HERREN HERREN alltså: O, then mordiska staden, then en sådan gryta är, i hwilken the wederbrända widlåder, och wil intet afgå; tag ther ut thet ena stycket efter thet andra, och tu behöfwer icke kasta lott om, hwilket först ut skal.

7. Ty hans blod är ther inne, then han på en bar håll, och icke på jorden utgiutit hafwer, ther man dock hade kunnat betäcka thet med jord.

8. Och jag hafwer också förthenstul samma blod låtit utgiuta uppå en bar håll, at thet icke skulle kunna förskylas, på thet grymheden skulle komma öfwer them, och thet måtte hämnadt warda.

9. Therföre säger HERREN HERREN alltså: O, tu mordiska stad, then jag til en stor eld göra wil,

10. Bår hit mycket wed; tånd up elden, at köttet må sjudit warda, och bestrydda thet wäl, at mårgstyckena bränna wid.

11. Sätt ock grytan tom uppå elden, på thet hon må warda het, och hennes foppar förbrinna, om hennes orenhet bortsmåltas, och hennes widbränna afgå kunde.

12. Men then widbrännan, ehuru fast thet ock brinner, wil likwäl intet afgå; ty thet är all för mycket widbrändt, och måste försmåltas i elden.

13. Tin orenhet är så widlådande, at om jag än gerns wille rensa tig, så wil tu dock intet låta rensa tig ifrå tin orenhet; therföre kan tu nu här efter

intet mer ren warda igen, til thes min grymhet hafwer slådt sig uppå dig.

14. Jag, HÆren, hafwer thet talat; thet skal komma; jag skal gdrat, och intet försummat; jag wil intet stona, eller låta mig thet ångra; utan the stola döma dig efter som tu lefwat och gjort hafwer, säger HÆren HÆren.

15. Och HÆrans ord stebde til mig, och sade:

16. Tu menniskobarn, si, jag skal genom en plåga taga dig bort tin dgons lust; men tu, skal intet beklaga dig, eller gråta eller falla några tårar.

17. Hemligt må tu sucka, men ingen ddbdsklagen föra; utan skal lägga tin strud uppå, och draga tina stor uppå; tu skal icke styla tin mun, och icke åta forgebröd.

18. Och så jag om morgonen bittida med folket talat hade, blef min hustru ddb om aftonen; och jag gjorde then andra morgonen såsom mig befallt war.

19. Och folket sade til mig: Wil tu icke kungöra oss hwad thet betyder, som tu gör?

20. Och jag sade til them: HÆren hafwer talat med mig, och sagt:

21. Såg Israels hus, at HÆren HÆren säger altså: Si, jag skal o-helga min helgedom, then eder högsta tröst, edra dgons lust och eder hjertans dnstan år; och edra söner och döttrar, them I öfvergifwa måsten, stola falla genom swård.

22. Och I måsten göra lika som jag gjort hafwer; eder mun måsten I intet styla, och intet forgebröd åta:

23. Utan I stolen sätta eder strud uppå edert hufvud, och draga edra stor uppå; I stolen intet beklaga eder eller gråta, utan försmåta öfwer edra syndar, och sucka hwar med annan.

24. Och Hesekiel skal altså wara eder et tekn, at I göra måsten lika som han gjort hafwer, når thet så kommer; på thet I förnimma stolen, at jag är HÆren HÆren.

25. Och tu, menniskobarn, på then tiden, så jag ifrå them tager thetas magt och tröst, thetas dgons lust och

thetas hjertans dnstan, thetas söner och döttrar;

26. Ja, på then samma tiden, skal en, then thet undsluppen år, komma til dig, och förkunna dig thet.

27. På then tiden skal tin mun emot then som undsluppen år uplåten warda, at tu skal tala, och icke mer tiga; ty tu måste wara them et tekn, på thet the stola förnimma, at jag är HÆren.

25. Capitel.

Och HÆrans ord stebde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, ställ titt ansikte emot Ammons barn, och prophetera emot them,

3. Och såg til Ammons barn: Ödret HÆrans HÆrans ord: Så säger HÆren HÆren: Therföre at I om min helgedom sägen: Den, then år ohelgad, och om Israels land, thet år förddt, och om Juda hus, thet år i fängelse bortförddt;

4. Therföre, si, jag skal öfvergifwa dig til de österländsta barn, at the stola bygga thet sina borgar, och göra thet sin boning; the stola åta tin frukt, och dricka tin mjölk.

5. Och jag skal göra Rabbah til camelstall, och Ammons barn til färs stall; och I stolen förnimma, at jag är HÆren.

6. Ty så säger HÆren HÆren: Therföre at tu slappade med tina händer, och stampade med tina fötter, och så hånligt gladdde dig af alt hjerta öfwer Israels land;

7. Therföre, si, jag skal utdricka min hand öfwer dig, och gifwa dig åt hedningarna til spis, och utrota dig ifrå folken, och förgöra dig utu landen, och nederlägga dig; och tu skal förnimma, at jag är HÆren.

8. Thetta säger HÆren HÆren: Therföre at Moab och Seir sagt hafwa: Si, Juda hus år lika som andra hedningar;

9. Si, så skal jag öppna Moab sidan i hans städer och i hans gränser, thet

kosteliga landets BethJesimoth, Baal Meon och Kiriathaim,

10. The österländska barnen, samt med Ammons barn, och skal gifwa them them til arfs, så at man uppå Ammons barn intet mer tänka skal ibland hedningarna.

11. Och jag skal låta rätten gå öfwer Moab, at the stola förnimma, at jag är HERRen.

12. Så säger HERRen HERRen: Therföre at Edom hafwer hämnat sig öfwer Juda hus, och är med sin hämnd brotslig worden;

13. Therföre säger HERRen HERRen altså: Jag skal uträcka min hand öfwer Edom, och utrota ther både folk och få, och göra thet öde, alt ifrån Theman in til Dedan, och fälla them genom svärd;

14. Och skal åter hämnas öfwer Edom, genom mitt folk Israel; och the stola göra med Edom efter min vrede och grymhet, at the stola förnimma min hämnd, säger HERRen HERRen.

15. Thetta säger HERRen HERRen: Therföre at the Philisteer hafwa hämnats och slått sitt gamla hat, efter all sin vilja, med mitt folks skada;

16. Therföre säger HERRen HERRen altså: Si, jag skal uträcka min hand öfwer the Philisteer, och förgöra the dråpare, och försibra them som öfverblifwa, wid hafshamnen,

17. Och göra en stor hämnd uppå them, och nåpfa them med grymhet, at the förnimma stola, at jag är HERRen, når jag hafwer låtit min hämnd gå öfwer them.

26. Capitel.

Och thet begaf sig, i elfföfte året på första dagen i (första) månaden, stödde HERRans ord til mig, och sade:

2. Du menniskobarn, therföre at Tyrus säger om Jerusalem: Hey, thetta folkets portar äro sonderbrutne; hon måste draga in til mig; jag måste herberga then förstörda;

3. Therföre säger HERRen HERRen altså: Si, jag wil til dig, tu Tyrus,

och skal låta många hedningar utkomma öfwer dig, lika som hafwet uplyfter sig med sina böljor.

4. The stola förderfwa murarna i Tyro, och afbryta hans torn; ja, jag skal och bortföpa stoftet ther ut, och göra en bar klippa af honom,

5. Och et står i hafwet, ther man uppå utsträcker fistnät; ty jag hafwer thet talat, säger HERRen HERRen; och han skal warda hedningarna til rof.

6. Och hans dötrar, som i marken ligga, stola genom swärd dråpna warda, och stola förnimma, at jag är HERRen.

7. Ty så säger HERRen HERRen: Si, jag skal låta komma öfwer Tyro NebucadNegar, Konungen i Babel, nordan efter, then en Konung är öfwer alla Konungar, med hästar, wagnar, resenärer, och med en stor hop folk.

8. Han skal dråpa med swärd dina dötrar, som i marken ligga; men emot dig skal han bygga bolwerk, och göra en torfwall, och uphåfwa stölbår emot dig.

9. Han skal med bockar omkull stöta tina murar, och med sina wapn nederfwa tina torn.

10. Stoftet af hans många hästar skal betäcka dig; så stola och tina murar båsfa af dånnet af hans hästar, wagnar och resenärer, når han indrager genom tina portar, såsom man plågar indraga uti then stad som nedrifwen är.

11. Han skal med sina hästars fötter förtrampa alla tina gator, titt folk skal han dråpa med swärd, och rifwa tina starka stoder ned til jorden.

12. The stola röfwa titt gods bort, och stöfla tin handel, tina murar stola the afbryta, och rifwa tina stöna hus omkull, och stola kasta tina stenar, trä och stoft i watnet.

13. Alltså skal jag göra en anda uppå tin sångs ljud, at man intet mer höra skal klanget af tina harpor.

14. Och jag skal göra en bar klippa af dig, och et står, ther man fistnät uppå utsträcker, så at tu skal ther öde ligga; ty jag är HERRen, then thetta talar, säger HERRen HERRen.

15. Thetta säger HERren HERren emot Tyrus: Hwad galler, at darne stola báfwa, når tu så grufweligt förfaller, och tina fargade sucka, hwilka uti tig stola dräpne warda.

16. Alla Förstar wid hafwet stola stiga ned af theras säten, och lägga sina fjortlar ifrå sig, och draga af sig sina stickade kläder, och stola gå i forgetkläder, och sitta på jorden, och stola försträckas, och håpne warda öfwer titt hastiga fall.

17. The stola beklaga sig öfwer tig, och säga om tig: Åd! huru åst tu så platt öde worden, tu namnkunniga stad, tu som wid hafwet låg, och så mågtig war i hafwet, samt med tina inbyggare, at hela landet måste frukta för tig.

18. Åd! huru gifwa sig darne öfwer titt fall; ja, darne i hafwet försträcka sig för tin ofärd.

19. Så säger HERren HERren: Jag skal göra dig til en öde stad, lika som andra städer, ther ingen uti bor, och låta komma en stor flod öfwer dig, at stora watn stola öfvertäcka dig.

20. Och jag skal störta dig ned til them som fara uti kulan, til the döda; och skal störta dig ned under jorden, och göra dig lika som et ewigt öde, med them som uti kulan fara; på thet at ingen skal bo uti dig, och tu icke mer så pråla skal ibland the lefwande.

21. Ty hasteligen skal jag göra en anda med dig, at tu icke mer skal wara til, så at, når man frågar efter dig, skal då ingen mer kunna finna dig til ewig tid, säger HERren HERren.

27. Capitel.

Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, gde en klagogråt öfwer Tyrus;

3. Och såg til Tyrus, som ligger wid hafwet, och handlar med många dars folk: Thetta säger HERren HERren: O Tyrus, tu hafwer sagt: Jag är then aldra stbaste.

4. Tina gränser äro midt i hafwet,

och tina byggningsmän hafwa beprydt dig som aldra stbaste.

5. Allt titt brådwerk hafwa the gjort af furuträ af Senir, och låtit föra cedarträ ifrå Libanon, och gjort tina maststrän ther utaf,

6. Och tina äror af ekträ ifrå Basan, och tina bänkar af elphenben, och stolar ifrå Chittims dar.

7. Titt segel war af stickadt silke utaf Egypten, och titt märke stickadt ther uti, och titt täckelse af gult silke och purpur ifrå the dar Elisa.

8. The af Sidon och Arvad woro tina båtsmän, och tu hade stickeliga män i Tyro til stappare.

9. The äldste och kloke af Gebal måste bygga tina skepp; alla skepp i hafwet och skeppsfolk fann man når dig; the hade sin handel i dig.

10. The utaf Persien, Lybien och Lybien woro titt krigsfolk, hwilka sina stöldar och hjelmur uti dig uphängde, och ther med beprydde dig.

11. The af Arvad woro i tin här, alt omkring på tina murar, och wåltare på tina torn; the hängde allestädes sina stöldar på murarna alt omkring, och gjorde dig så dögelig.

12. Tu hade tin handel på hafwet, och låt komma allahanda waror, silfwer, jern, ten och bly, in uppå tin marknad.

13. Javan, Thubal och Mesek handlade med dig, och förde trålar och koppar in uppå tin marknad.

14. The af Thogarma förde dig hästar och wagnar och mular in uppå tin marknad.

15. The af Dedan woro tina köpmän, och tu handlade allestädes på darne; the sålde dig elphenben och bebenrä.

16. The Syrer hämtade ifrå dig titt arbete, som tu gjorde, och förde rubin, purpur, tapeter, silke, sammet och cristall in på tin marknad.

17. Juda och Israels land handlade också med dig, och förde til tin marknad hwete af Minnith och balsam och höning och olja och mastix.

18. Hämtade också Damascus titt ar-

bete ifrå dig, och allahanda waror, för starkt win och kostelig ull.

19. Dan och Savan och Meussal förde och uppå tin marknad jermverk, castia och calmus, at tu ther med handla skulle.

20. Dedan handlade med dig med tåcken, ther man uppå sitter.

21. Arabien och alla Förstar af Redar handlade med dig med får, wådrar och bockar.

22. The köpmån af Seba och Raema handlade med dig, och förde til tin marknad allahanda kosteligt speceri och åbla stenar och guld.

23. Haran och Canne och Eden, samt med the köpmån af Seba, Åsur och Chilmad, woro och tina köpmån.

24. Alla handlade the med dig med kosteligt klåde, med silke och stickade mantlar, hwilka the uti kosteliga cederkistor, och wål förwarade, til tin marknad förde.

25. Men sleppen utaf hafwet woro the yppersta i tin markland: altså åst tu mycket rik och hårlig worden midt i hafwet;

26. Och tina sleppsmån förde til dig på stort watn; men et östanwäder skal sönderbråka dig midt uppå hafwet,

27. Så at tina waror, köpmån, handlare, skaffare, sleppare och sleppbyggare, och tina handterare, och alla tina örligsmån, och allt folket i dig, stola förgås midt uppå hafwet, på then tiden tu nederlägges;

28. Så at och hamnarne warda bafwande för tina sleppares rop skul.

29. Och alla the som med åror ro, samt med båtsmån och styrman, stola stiga utu sleppen up på landet,

30. Och högt ropa öfwer dig, bitterligen klaga, och kasta stoft uppå sitt hufwud, och söla sig i aska.

31. The stola raka sig håret af öfwer dig, och draga såckar uppå sig, och af hertat bitterligen gråta öfwer dig och söra.

32. Och theas barn stola begråta dig: Åh! ho är någon tid så stilla worden på hafwet, som tu, Tyrus?

33. Lå tu dref tin handel på hafwet,

gjorde tu många land rika; ja, med tina många waror och tin köpenskap gjorde tu Konungarna på jorden rika.

34. Men nu åst tu af hafwet förtab uti thet rätta djupa watnet, så at tin handel och allt titt folk i dig förgångit är.

35. Alla the som bo på barna, försträckas öfwer dig, och theas Konungar grufwa sig, och se ömkeliga ut.

36. The köpmån i landet hwisla til dig, at tu så hastigt förgången åst, och kan intet mer upkomma.

28. Capitel.

Och HERans ord skedde til mig, och sade:

2. Du menniskobarn, såg Försten i Tyrus: Thetta säger HERren HERren: Therföre at titt hjerta uphäfwer sig, och säger: Jag är gud; jag sitter på en stol, såsom en gud, midt uppå hafwet; ändock tu åst en menniska, och icke gud, likwål förhäfwer sig titt hjerta, lika som tu wore gud.

3. Si, tu håller dig klokare än Daniel, så at dig skal intet fördoldt warda.

4. Och hafwer genom tin klofhet och förstånd, kommit sådan magt åstad, och församlat rikedomar af guld och silfwer,

5. Och hafwer, genom tin stora wiskhet och handtering, til så stor magt kommit; ther af åst tu så stolt worden, at tu så mågtig åst.

6. Therföre säger HERren HERren altså: Efter titt hjerta förhäfwer sig, lika som tu wore gud;

7. Therföre, si, jag skal sända främmande öfwer dig, nemligen, hedningarnas tyranner; the stola utdraga sina swärd öfwer tin sköna wiskhet, och gdra tin stora åra til skam.

8. The stola förta dig ned i kulan, så at tu skal dö midt i hafwet, lika som the slagne.

9. Hvad galler, om tu lå för tin dräpare såga skal: Jag är gud? ändock tu ingen gud åst, utan en menniska, och åst uti tin dräpares hand.

10. Du skal dö, lika som the oomskurne, af the främmandes hand; ty jag

hafwer thet sagt, säger HERren HERren.

11. Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

12. Tu menniskobarn, gör en klago-gråt öfwer Konungen i Tyrus, och säg til honom: Thetta säger HERren HERren: Tu äst thet aldra hårligaste af et stönt werk, full med wisshet, och öfwer måttan dagelig.

13. Tu äst en Guds lustgård, och be-prydd med allahanda ädla stenar, nemligen, med sarder, topazer, diamanter, turkos, onyx, jaspis, saphir, rubin, smaragder och guld, och hafwer af begynnelsen, sedan tu Konung wardt, prålat med pipor och trummor.

14. Tu äst lika som en Cherub, then sig wida uträcker och tåcker; och jag hafwer satt dig uppå Guds heliga berg, at tu ibland carbunklar wandra skulle.

15. Tu war ganska dagelig af begynnelsen, til thes tin ondska funnen war.

16. Ty tu äst invärtes full med ondska worden af tin stora handtering, och hafwer synbat: therföre stal jag ohelga dig ifrå Guds berg, och stal bortkasta dig, tu uträckte Cherub, ifrå the carbunklar.

17. Och efter titt hjerta förhäfwer sig, at tu så dagelig äst, och tu hafwer låtit tin kloshet bedraga dig i titt prål: therföre stal jag störta dig til jorden, och göra et widunder af dig för Konungarna.

18. Ty tu hafwer förderfwat tin helgedom med tin stora ondska och orätta handel: therföre stal jag låta en eld utgå af dig, then dig förtära stal; och wil göra dig til aska på jorden, så at hela werlden stal se thet uppå.

19. Alla the som känna dig ibland hedningarna, stola grufwa sig öfwer dig, at tu så hastigt förgången äst, och aldrig mer upkomma kan.

20. Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

21. Tu menniskobarn, ställ titt ansikte emot Zidon, och prophetera mot honom,

22. Och säg: Thetta säger HERren

HERren: Si, jag wil til dig Zidon, och stal winna pris uppå dig; at man förnimma stal, at jag är HERren, när jag låter rätten gå öfwer honom, och uppå honom bewisar, at jag är helig.

23. Och jag stal sända ibland honom pestilentie och blodstutgjutelse uppå hans gator; och the stola dödsfärade falla thet inne genom swärd, thet öfwer them gå stal alt omkring; och the stola förnimma, at jag är HERren.

24. Och stal sedan alt omkring Israels hus, thet thes fiender äro, intet törne blifwa, som them stinga, eller tistel, som them ondt göra stal; på thet the förnimma stola, at jag är HERren HERren.

25. Thetta säger HERren HERren: När jag Israels hus församlande war der ifrå folken, tit the förströdde äro, så stal jag uppå them bewisa för hedningarna, at jag är helig; och the stola bo uti sitt land, thet jag min tjenare Jacob gifwit hafwer.

26. Och the stola bo säkre thet inne, och bygga hus, och plantera wingårdar; ja, säkre stola the bo, när jag låter rätten gå öfwer alla thes fiender alt omkring; och the stola förnimma, at jag är HERren, thes Gud.

29. Capitel.

Uti tionde året, på tolfte dagen i tionde månaden, stredde HERrans ord til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, ställ titt ansikte emot Pharao, Konungen i Egypten, och prophetera emot honom och emot hela Egypti land.

3. Predika, och säg: Thetta säger HERren HERren: Si, jag wil til dig, Pharao, tu Konung i Egypten, tu store drake, som i watnet ligger, och säger: Strömmen är min, och jag hafwer gjort mig honom.

4. Men jag stal lägga dig et bessel i munnen, och hänga fiskarna i tina floder wid tina fjäll, och stal draga dig utu tin ström, samt med alla fiskar i tina floder, som wid tina fjäll hänga.

5. Jag stal kasta dig med fiskarna bort

utu tina watn in uti öfnen; tu skal falla uppå marken, och intet igen uphämtnad eller förfamlnad warda, utan blifwa djuren på marken och foglarna under himmelen til et år.

6. Och alla the som bo uti Egypten, stola förnimma, at jag är HERren, therföre at the Israels hus en rörfstaf woro,

7. Hwilken, tå the honom fattade, fondergick och stack them genom sidan; når the stödde sig wid honom, gick han fonder, och stack them i länden.

8. Therföre säger HERren HERren alltså: Si, jag wil låta swärdet komma öfwer tig, och utrota i dig både folk och få.

9. Och Egypti land skal warda tomt och öde; och the stola förnimma, at jag är HERren, therföre at han säger: Strömmen är min, och jag hafwer gjort honom.

10. Therföre si, jag wil til dig och til tina strömmar, och skal göra Egypti land tomt och öde, ifrå thet tornet i Sevene alt in til Ethiopiens gränser;

11. At ther uti hwarken få eller folk gå eller bo stola i fyratio år långt.

12. Ty jag wil göra Egypti land öde, såsom thes öde gränser, och låta thes städer öde ligga, såsom andra öde städer, i fyratio år långt; och skal förströ the Egyptier ibland hedningarna, och förjaga them bort i landen.

13. Dock thetta säger HERren HERren: Når the fyratio år ute äro, så skal jag åter samla the Egyptier tilhopa ifrå folkten, tit the förströdde warda;

14. Och skal omvända Egypti fångelse, och låta them komma uti Pathros land igen, thet theas fådernesland är; och the stola wara ther et föga rike.

15. Ty thet skal wara litet emot andra riket, och intet mer rådande wara öfwer hedningarna; och jag skal förminsta them, så at the intet råda stola öfwer hedningarna,

16. At Israels hus icke skal mer förslåta sig uppå them, och synda ther med, at the hålla sig in til them, och stola förnimma, at jag är HERren HERren.

17. Och thet begaf sig, uti sjunde och tjugonde året, på första dagen i första månaden, stödde HERrans ord til mig, och sade:

18. Tu mennistobarn, NebucadNazar, Konungen i Babel, hafwer fört sin hår med stor möda in för Tyrus, så at alla hufvuden woro stalliga och alla arlar förslitne, och hans arbete är dock ännu honom eller hans hår för Tyrus intet lönt wordet.

19. Therföre säger HERren HERren alltså: Si, jag skal gifwa NebucadNazar, Konungen af Babel, Egypti land, at han skal taga bort alt thes gods, och skal stinna och beröfwa thet, på thet han må gifwa sin hår sold.

20. Men Egypti land wil jag gifwa honom för sitt arbete, som han therpå gjort hafwer; ty the hafwa tjent mig, säger HERren HERren.

21. På then tiden skal jag låta wåra Israels hus horn, och skal uplåta tin mun ibland them, at the stola förnimma, at jag är HERren.

30. Capitel.

Och HERrans ord stödde til mig, och sade:

2. Tu mennistobarn, prophetera och såg: Thetta säger HERren HERren: Tämrrer eder, och säger: Ad, we then dagen!

3. Ty dagen är hardt når; ja, HERrans dag är hardt når, en mörk dag; tiden är förhanden, at hedningarne komma stola;

4. Och swärdet skal komma öfwer Egypten, och Ethiopien måste försträcka, når the slagne uti Egypten falla, och thes folk bortferdt och thes grundwal uprighven warder.

5. Ethiopien och Libyen och Lydien, med allahanda folk, och Chub och the som utaf förbundets land äro, stola med them falla genom swärd.

6. Thetta säger HERren: Egypti förswarare måste falla, och thes magts hbgfärd måste förgås; ifrå tornet i Sevene stola the falla genom swärd, säger HERren HERren.

7. Och stola öde warda, såsom theas öde gränser, och theas städer öde ligga ibland andra öde städer;

8. At the stola förnimma, at jag är HERren, så at alla the som them hjälpa, stola förderfwade warda.

9. På then tiden stola bådskap draga ut ifrå mig til stepps, til at försträcka Ethiopien, thet nu så säkert är; och en försträckelse skal wara ibland them, lika som thet gif med Egypten, så thes tid kom; ty si, thet kommer wißerligen.

10. Thetta säger HERren HERren: Jag skal förminsta myckenheten uti Egypten, genom NebucadNeszar, Konungen i Babel.

11. Ty han och hans folk med honom, samt med hedningarnas tyranner, äro ther til kallade, at the stola förderfwa landet, och stola utdraga sina swärd emot Egypten, så at landet skal allestädes med slagna fullt ligga.

12. Och jag skal uttorka strömmarna, och sälja landet uti arga menniskors händer, och skal föröda landet och hwar ther uti är, genom främmande: jag HERren hafwer talat thet.

13. Thetta säger HERren HERren: Jag skal förgöra the beläten i Noph, och göra en ända uppå afgudarna, och Egypten skal ingen förste mer hafwa; och skal sända en försträckelse uti Egypti land.

14. Jag skal göra Pathros öde, och upstånda en eld i Zoan, och låta rätten gå öfwer No;

15. Och skal utgiuta min grymhet öfwer Sin, thet Egypti fasthet är, och skal utrota myckenheten i No.

16. Jag skal upstånda en eld uti Egypten, och Sin skal ste ängest och nöd, och No skal nederrifwit warda, och Noph dageligen bedröfwad.

17. The unga män i Aven och Phi-Beseth stola falla genom swärd, och qwinborna fångna bortförda warda.

18. Thahpanbes skal hafwa en mörk dag, så jag Egypti öf slående warder, så at hans magts högfärd skal ther inne en ända hafwa: han skal med en

sky öfwerdäckt warda, och hans döttrar stola fångna bortförda warda.

19. Och jag skal låta rätten gå öfwer Egypten, at the stola förnimma, at jag är HERren.

20. Och thet begaf sig, i ellofte året, på sjunde dagen i första månaden, sbedde HERrans ord til mig, och sade:

21. Tu menniskobarn, jag skal sonderbryta Pharaos arm, Konungens i Egypten; och si, han skal intet förbunden warda, at han helas må, eller med band tilbunden warda, at han må stark blifwa, och et swärd fatta kunna.

22. Therefore säger HERren HERren altså: Si, jag wil til Pharaos, Konungen i Egypten, och skal bryta hans armar sonder, både then starka och then swaga, at swärdet skal falla honom utu hans hand;

23. Och skal förströ the Egyptier ibland hedningarna, och förjaga them i landen.

24. Men Konungens armar af Babel wil jag stärka, och gifwa honom mitt swärd i hans hand, och skal bryta Pharaos armar sonder, så at han för honom stanka skal, lika som en then til döds särad är.

25. Ja, jag wil stärka Konungens armar af Babel, på thet Pharaos armar stola sonderbräfade warda, at the stola weta, at jag är HERren, när jag gifwer Konungen af Babel swärdet i handen, at han thet öfwer Egypti land utdraga skal,

26. Och jag förströr the Egyptier ibland hedningarna, och förjagar them i landen, at the stola förnimma, at jag är HERren.

31. Capitel.

Och thet begaf sig, i ellofte året, på första dagen i tredje månaden, sbedde HERrans ord til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, såg til Pharaos, Konungen i Egypten, och til all hans folk: Huru stor menar tu så, at tu äst?

3. Si, Åhur war lika som et cederträd på Libanon, med sköna grenar, och tjockt af löf, och ganska högt, så at thes topp

stod högt up ibland stora tjocka qwistar.

4. Thet hade watn nog, at thet högt wardt, och många källor, at thet startt wardt; thes strömmar gingo alt omkring thes rot, och thes bäckar til alla trån i stogen.

5. Therfore år thet högre wordet än alla trån på marken, och fid många grenar och långa qwistar; ty thet hade watn nog til at utbreda sig.

6. Alla himmelens foglar bodde upå thes qwistar, och alla willdjur hade ungar under thes grenar, och under thes slugga bodde många och stora folkslag.

7. Thet hade stöna, stora och långa grenar; ty thes rot hade mycket watn.

8. Och intet cedertrå war thetta likt i Guds lustgård; furutrån woro thes grenar intet liknande, och mandeltrån woro intet emot thes qwistar; ja, thet war så dågeligt, at thet öfvergick alla trån i Guds lustgård.

9. Jag hafwer gjort thet så stönt, at thet fid så många qwistar, at alla lustiga trån i Guds lustgård buro af- und ther wid.

10. Therfore säger HERren HERren altså: Efter han så hdg worden år, at hans topp stdd ibland stora höga tjocka qwistar, och hans hjerta uphof sig, at han så hdg war;

11. Therfore hafwer jag gifwit honom then mågtigaste ibland hedningarna i händer: han skal wara til werka med honom, och fördrifwan, såsom han med sitt ogudaktiga wäsende för- tjent hafwer;

12. At främmande stola utrota honom, nemligen, hedningarnas tyranner, och förflingra honom, at hans qwistar stola ligga på alla berg och i alla dalar, och hans qwistar sönderbrutne wid alla bäckar i landet; så at alt folk på jorden måste bortdraga undan hans slugga, och öfvergifwa honom.

13. Och alla himmelens foglar sutto på hans kullfallna stam, och alla willdjur lade sig på hans afhuggna qwistar;

14. På thet hår efter intet trå wid watn skal förhäfwa sig af sin höjd, at

thes topp ibland stora tjocka qwistar står, och at intet trå wid watn skal förhäfwa sig öfwer the andra; ty the måste alla under jorden, och bdden öfvergifna warba, lifa som andra menniskor, the ther uti kulan fara.

15. Thetta säger HERren HERren: På then tiden, så han nederfor til helfwetet, så gjorde jag en klagogråt, at djupet öfvertäckte honom, och hans strömmar måste stilla stå, och the stora watnen intet löpa kunde; och gjorde thet så, at Libanon sörgde öfwer honom, och alla trån i marken förtorkades öfwer honom.

16. Jag försträckte hedningarna, så the hörde honom falla, så jag nederstörtade honom til helfwetet, med them som uti kulan fara; och alla lustiga trån under jorden unnade honom thet wål, the ådlaste och bästa på Libanon, och alla the som wid watn stått hade.

17. Ty the måste och med honom ned at helfwetet, til the slagga med swård, efter the under hans arms slugga ibland hedningarna bott hade.

18. Huru stor menar tu så, at tu åst med titt prål och hårlighet ibland the lustiga trån? ty tu måste med the lustiga trån fara ned under jorden, och ligga ibland the oomsturna, hwilka med swård slagne äro: altså skal thet gå tig, Pharao, med alt titt folk, säger HERren HERren.

32. Capitel.

Och thet begaf sig, i tolfte året, på första dagen i tolfte månaden, stedd HERrans ord til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, gör en klagogråt öfwer Pharao, Konungen i Egypten, och säg til honom: Tu åst lifa som et lejon ibland hedningarna, och såsom en hafsborm, och springer uti tina strömmar, och uprör watnet med tina fötter, och gör thes strömmar orenera.

3. Thetta säger HERren HERren: Jag skal utlästa mitt nåt öfwer tig, med en stor böp folk, hwilka tig stola jaga in uti mina garn.

4. Och jag skal draga tig i land, och

lasta tig uppå marken, at alla himmelens foglar skola sitta på dig, och alla djur på jorden af dig måtta warda.

5. Och jag stal lasta titt as uppå bergen, och med tin höjd uppfylla dalar.

6. Landet, thet tu uti simmar, thet stal jag med titt blod rödt göra, alt in til bergen, så at bäckarne skola af dig fulle warda.

7. Och när thet nu med dig alt ute är, så stal jag betäcka himmelen, och förmodra thes stjernor, och öfwerbraga solen med moln, och månen stal icke skina.

8. Alla ljus på himmelen stal jag låta förja öfwer dig, och wil göra et mörker i titt land, säger HERRN HERRN.

9. Ther til stal jag göra dig för många til et försträcktligt exempel, så jag låter hedningarna förnimma tin plåga, och många land, som tu intet känner.

10. Många folkslag skola gruswa sig öfwer dig, och theas Konungar försträckas, när jag låter mitt swärd blänka emot them, och skola med hast förfäras, at hjertat må gifwa sig i them öfwer titt fall.

11. Ly så säger HERRN HERRN : Konungens swärd af Babel stal dräpa dig.

12. Och jag stal fälla titt folk genom hjeltars swärd, och genom allahanda hedningars tyranner: the skola förhåra ja all Egypti hårlighet, och nederlägga alt thes folk.

13. Och jag stal förgöra alla thes djur wid the stora watten, at ingen menniskas fot och ingen djurs klöf stal them oreña göra.

14. Si, så wil jag göra theas watten klara, at theas strömmar skola flyta såsom olja, säger HERRN HERRN,

15. När jag hafwer förstört Egypti land, och alt thet i landet är öde gjort, och slagit alla them som ther uti bo, at the skola weta, at jag är HERRN.

16. Thet stal wara en jämmer, then man wäl begråta må; ja, många hedningarnas döttrar skola sådan gråt begå öfwer Egypten, och alt thes folk stal man begråta, säger HERRN

HERRN.

17. Och i tolfte året, på femtonde dagen i samma månad, stödde HERANS ord til mig, och sade:

18. Du menniskobarn, begråt folket uti Egypten, och störta thet, samt med the starka hedningars döttrar, ned under jorden til them som uti fulan fara.

19. Hwar är nu titt prål? Stig ned, och lägg dig när the oomsturna.

20. The skola falla ibland the slagna med swärd: swärdet är allaredan fattadt, och utdragit öfwer alt thes folk.

21. Ther om skola tala i helfwetet the starke hjeltar, med theas hjälpare, hwilka alla tit nederfarne äro, och ligga ther ibland the oomsturna och slagna med swärd.

22. Ther ligger Åhur, med alt sitt folk alt omkring begrafwen, hwilka alla slagne och genom swärd fallne äro.

23. Theas grafwar äro djupt i fulan, och hans folk ligger allestädes omkring begrafwit, hwilka alla slagne och genom swärd fallne äro, ther hela werlden fruktade sig före.

24. Ther ligger och Elam, med all sin hop omkring begrafwen, hwilka alla slagne och genom swärd fallne och tit nederfarne äro, såsom the oomsturne, under jorden; ther och hela werlden fruktade före, och måste bära sin skam med them som uti fulan fara.

25. Man hafwer lagt them ibland the slagna, samt med all theas hop; och the ligga omkring begrafne, och äro alla såsom the oomsturne och slagne med swärd, för hwilka och hela werlden sig frukta måste; och måste bära sin skam med them som i fulan fara, och blifwa ibland the slagna.

26. Ther ligger Mesekh och Thubal, med all sin hop omkring begrafwen, hwilka alla oomsturne och med swärd slagne äro, för hwilka och sig hela werlden frukta måste;

27. Och alla andra hjeltar, som ibland the oomsturna fallne och med theas krigswärdar til helfwetet farne äro, och hafwa måst lägga sina swärd under sina hufwud, och theas misgärning öf-

wer theras ben kommen år; hvilka dock förfärlige hjeltar woro i hela werlden: altså måste the ligga.

28. Så skal tu och wiserligen ibland the oomsturna sonderkroghad warda, och ligga ibland them som med swärd slagne äro.

29. Ther ligger Edom, med sina Konungar och alla sina Förfärlar, ibland the slagna med swärd och ibland the oomsturna, med andra som i kulan fara, hvilka dock mågtige varit hafwa.

30. Ja, alla Förfärlar nordan efter måste och tit, och alla Sidonier, som med the slagne nederfarne äro; och theras försträffliga magt år til släm worden, och the måste ligga ibland the oomsturna och them som med swärd slagne äro, och bära sin släm, samt med them som uti kulan fara.

31. Thessa skal Pharao få se, och hugna sig med allt sitt folk, som under honom med swärd slagne äro, och med sin hela här, säger HERren HERren.

32. Ty hela werlden skal dock en gång frukta sig för mig, at Pharao och all hans hof ibland the oomsturna och med swärd slagna ligga skola, säger HERren HERren.

33. Capitel.

Och HERrans ord stebde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, predika mot titt folk, och säg til them: Om jag låte komma swärdet öfwer landet, och folket i landet toge en man ibland sig, och gjorde honom til sin wäktare;

3. Och han säge swärdet komma öfwer landet, och blåste uti trumpetten, och förwarade folket.

4. Hvilken som nu trumpetens ljud hörde, och wille icke taga sig til wara, och swärdet komme och toge honom bort, hans blod ware öfwer hans hufvud;

5. Ty han hörde trumpetens ljud, och tog sig likväl intet til wara: therföre ware hans blod öfwer honom; men then som tager sig til wara, han undslätter sitt lif.

6. Men om wäktaren säge swärdet komma, och han icke blåste i trumpetten, och icke förwarade sitt folk, och swärdet komme och toge några bort, the samme wordo wäl för sina synders skul borttagne; men theras blod skal jag kräfwä utu wäktarens hand.

7. Och nu, tu menniskobarn, jag hafwer satt dig til en wäktare öfwer Israels hus, när tu hörer något utaf min mun, at tu them på mina wagnar förwara skal.

8. När jag nu säger til then ogudaktige: Tu ogudaktige måste döden dö; och tu säger honom thet icke, at then ogudaktige må taga sig til wara för sitt wäsende, så skal wäl then ogudaktige dö, för sitt ogudaktiga wäsendes skul; men hans blod wil jag kräfwä utu tin hand.

9. Men förwarar tu then ogudaktige för hans wäsende, at han må wända sig ther ifrån; och han icke wil wända sig ifrån sitt wäsende, så skal han för sina synders skul dö; och tu hafwer frälst tin själ.

10. Therföre, tu menniskobarn, säg Israels hus: Så hafwen I sagt: Wår ondsta och våra synder ligga på oss, at wi ther under förgås; huru kunne wi då lefwä?

11. Så säg nu til them: Så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, jag hafwer ingen lust til then ogudaktiges död, utan at then ogudaktige omwänder sig ifrån sitt wäsende, och lefwer. Så omwänder eder dock nu ifrån edert onda wäsende; hwi wiljen I dö, I af Israels hus?

12. Och tu, menniskobarn, säg til titt folk: När en rättfärdig gör något ondt, så skal thet intet hjälpa honom, at han from varit hafwer; och när en ogudaktig from warder, så skal thet intet skada honom, at han hafwer varit ogudaktig: så kan och then rättfärdige icke lefwä, om han syndar.

13. Ty då jag säger til then rättfärdige, han skal lefwä; och han förläter sig på sin rättfärdighet, och gör något ondt, så skal all hans fromhet intet an-

fedd warda; utan han skal dö i sin ondsk, then han gör.

14. Men om jag säger till then ogudaktige, at han skal dö, och han omvänder sig ifrå sina synder, och gör thet som rätt och godt är;

15. Så at then ogudaktige pant igen gifwer, och betalar hwad han röfwat hafwer, och wandrar efter liffens ord, så at han intet ondt gör, så skal han lefwa, och icke dö;

16. Och alla hans synder, som han gjort hafwer, skola förlätta warda; ty han gör nu thet som rätt och godt är: theföre skal han lefwa.

17. Så säger ännu titt folk: HERRen dömer icke rätt; ändock the orätt hafwa.

18. Ty om then rättfärdige wandrar sig ifrå sin rättfärdighet, och gör något ondt, så dörr han ju med skäl theföre.

19. Och om then ogudaktige omvänder sig ifrå sitt ogudaktiga wäsende, och gör thet rätt och godt är, så skal han ju med skäl lefwa.

20. Likwäl sägen I: HERRen dömer icke rätt; ändock jag dömer eder, af Israels hus, hwar och en efter hans wäsende.

21. Och thet begaf sig, i tolfte året af vårt fångelse, på femte dagen i tionde månaden, kom till mig en, som undslupen war ifrå Jerusalem, och sade: Staden är slagen.

22. Och HERRans hand war öfwer mig om aftonen förr än then undslupne kom, och uplåt mig min mun, till thes han om morgonen till mig kom, och uplåt så min mun, at jag intet mer tiga kunde.

23. Och HERRans ord skedde till mig, och sade:

24. Tu menniskobarn, the inbyggare i thesa öden i Israels land säga alltså: Abraham war icke utan en man, och ärfde thetta land; men wi äre många: så ärfwe wi landet rätteligare.

25. Theföre såg till them: Thetta säger HERRen HERRen: I hafwen ätit blod, och uplyft edra ögon till afgudar, och utgjutit blod; och I menen, at I skolen besitta landet?

26. Ja, I hållen fast på at mörda, och gören styggelse, och then ene slämer then andras hustru, och menen, at I wisjen besitta landet?

27. Så såg till them: Thetta säger HERRen HERRen: Så sant som jag lefwer, alla the som bo i öden, the skola falla genom swärd; och hwad på marken är, thet wil jag gifwa djuren til at upäta; och the som i fästen och i kulor äro, the skola dö af pestilencie.

28. Ty jag wil platt föröda landet, och göra en ända uppå thes höghed och magt, at Israels berg så döde skola warda, at ingen skal ther fram gå.

29. Och the skola förnimma, at jag är HERRen, när jag hafwer platt föröddt landet, för all theras styggelses skull, som the göra.

30. Och tu, menniskobarn, titt folk talar emot dig här och ther på gatorna och för portarna, och then ene säger till then andra: Käre, kommer och låter oss höra hwad dock HERRans ord är, som han säger.

31. Och the skola komma till dig uti församlingen, och sitta för dig såsom mitt folk, och skola höra tina ord, men intet göra thet efter; utan skola hwißla åt dig, och likwäl lefwa framgent efter sin girighet.

32. Och si, tu måste vara theras wisa, then the gerna sjunga och spela skola: alltså skola the höra tina ord, och intet göra thet efter.

33. Men när thet kommer, som komma skal, si, så skola the förnimma, at en Prophet ibland them warit hafwer.

34. Capitel.

Och HERRans ord skedde till mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, prophetera mot Israels herdar, prophetera, och såg till them: Thetta säger HERRen HERRen: We Israels herdar, hwilka födda sig sjelfwa; skulle icke herdarne födda hjorden?

3. Men I äten thet feta, och kladden eder med ullen, och slagtagen thet gödda; men sären willen I intet födda.

4. The swaga stárkten I intet, och the ssuka heladen I intet, thet sárade förbunden I intet, thet förwillade hám-taden I icke igen, och thet borttappade uppfókten I icke, utan strängt och hårdt hafwen I rådt öfwer them.

5. Och mina får áro förstingrade, lika som the ther ingen herde hafwa, och áro alla willdjur til spis wordna, och platt förstingrade ;

6. Och gå wilsse här och ther på bergen och på alla högga backar, och áro förströdde öfwer hela landet ; och ingen ár som efter them frågar, eller något stöter om them.

7. Therföre hörer, I herdar, HERrans ord :

8. Så sant som jag lefwer, säger HERren HERren : Efter I låten mina får til rofs, och min hjord alla willdjuren til spis warda, medan the ingen herde hafwa, och mina herdar intet fråga efter min hjord, utan áro sådane herdar, som föda sig sjelfwa, men mina får wilsa the intet föda ;

9. Therföre, I herdar, hörer HERrans ord :

10. Thetta säger HERren HERren : Si, jag wil til the herdar, och skal kräfwa min hjord utu theas händer, och skal göra en ánda med them, at the stola intet mer herdar wara, och stola intet mer föda sig sjelfwa ; jag skal frålfa mina får utu theas mun, at the intet mer stola upåta them.

11. Ly så säger HERren HERren : Si, jag skal sjelf taga min hjord til mig, och besöka them.

12. Lika som en herde besöker sina får, så the ifrå sin hjord förwillade áro ; alltså skal jag besöka mina får, och skal förlofa them ifrån alla rum, tit the hafwa förströdde warit, på then tiden så mulit och mörkt war.

13. Jag skal utföra them ifrån alla folk, och församla them utur alla land, och skal föra them uti theas land, och skal föda them på Israels berg, och i alla dalar, och på alla lustiga platser i landet.

14. Jag skal låta them komma på the bästa beten, och theas hyddor stola

stå på the högga berg i Israel : thet stola the ligga uti roliga hyddor, och hafwa feta beten på Israels berg.

15. Jag wil sjelf föda mina får, och skal låta them lågra sig, säger HERren HERren.

16. Jag skal upföka thet borttappade, och igenhámta thet förwillade, och förbinda thet sargade, och stárka thet swaga ; och hwad fett och starkt ár, skal jag bewara, och skal stöta them såsom the betarfwat.

17. Men til eder, min hjord, säger HERren HERren alltså : Si, jag wil döma emellan får och får, och emellan wádrar och backar.

18. Är thet icke nog, at I så godt bete hafwen, och så öfwerflödig, at I förtrampen thet med fötterna ; och så stöta kállor, til at dricka så öfwerflödig, at I träden ther uti med fötterna, och gören them orene,

19. Så at mina får måste áta thet I förtrampat hafwen, och dricka thet I med edra fötter orent gjort hafwen ?

20. Therföre, så säger HERren HERren til them : Si, jag skal döma emellan the feta och magra sären,

21. Therföre at I springen til med fötterna, och stöten the swaga ifrån eder med edra horn, til thes I förstingren them alla bort ifrån eder.

22. Och jag skal hjelpa min hjord, at the intet mer stola til rof warda, och skal döma emellan får och får.

23. Och jag skal upwácka them en enig herde, then them föda skal, nemligen, min tjenare David ; han skal föda them, och skal wara theas herde.

24. Och jag, HERren, skal wara theas Gud ; men min tjenare David, han skal wara Sörsten ibland them ; thet säger jag, HERren.

25. Och jag wil göra et fridsförbund med them, och borttaga alla onda djur utu landet, at the stola säkre bo i öknen, och i skogarna söfwa.

26. Jag skal wálsigna them och alla mina högar alt omkring, och låta regna uppå them i ráttan tid : thet skal wara et nådeligt regn,

27. Så at trån på marken stola båra sin frukt, och jorden gifwa sin wårt; och the stola bo säkre i landet, och stola förnimma, at jag är HERren, när jag hafwer sonderbrutit theras ok, och hulpit them ifrå theras hand, som the tjena måste.

28. Och the stola icke mer warða hedningarna til rof, och inga djur på jorden stola mer upåta them; utan the stola bo säkre utan all fruktan.

29. Och jag skal upwäcka them en berömd planta, at the icke mer stola lida hunger i landet, och ingen försmåelse mer lida ibland hedningarna;

30. Och stola weta, at jag, HERren theras Gud, när them är, och at the af Israels hus äro mitt folk, säger HERren HERren.

31. Ja, I menniskor stolen wara mina fosterfår, och jag wil wara eder Gud, säger HERren HERren.

35. Capitel.

Och HERrans ord steddde til mig, och sade:

2. Tu menniskobarn, ställ titt ansikte emot Seirs berg, och prophetera ther emot;

3. Och såg til thet: Thetta säger HERren HERren: Si, jag wil til dig, tu Seirs berg, och utsträcka min hand emot dig, och göra dig platt öde.

4. Jag skal förlägga tina städer, at tu skal warða til et öde, och förnimma, at jag är HERren;

5. Thersföre at I ju altid ären Israels barns fiender, och jagen them uti swärd, så them missgär, och theras synder straffade warða.

6. Thersföre, så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, wil jag och göra dig blöddande, och tu skal thet blöddandet icke undslippa; efter tu hafwer lust til blod, skal tu blöddandet icke undslippa.

7. Och jag skal göra Seirs berg tomt och öde, så at ingen skal ther upå wandra eller gå;

8. Och skal göra thes berg och alla högar, dalar och alla bäckar fulla med öde;

da, som med swärd stola slagne warða.

9. Ja, til et ewigt öde wil jag göra dig, at ingen uti tina städer bo skal; och I stolen förnimma, at jag är HERren.

10. Och thersföre at tu säger: Thessa båda folken, med theras land, måste warða mina, och wi wilje taga them in, bodde än HERren ther uti;

11. Thersföre, så sant som jag lefwer, säger HERren HERren, skal jag göra med dig, efter tin wrede och hat, lika som tu med them gjort hafwer af blotta hat, och skal wara kåd när them, när jag dig straffat hafwer.

12. Och tu skal förnimma, at jag, HERren, all tin försmåelse hört hafwer, som tu emot Israels berg talat hafwer, och sagt: Hun, the äro förödde, och öf gifne til at förderfwa.

13. I hafwen berömt eder emot mig, och talat högmödiget emot mig; thet hafwer jag hört.

14. Så säger nu HERren HERren: Efter tu hafwer allestädes fröjdadt i titt land, så skal jag göra dig til et öde.

15. Och lika som tu hafwer fröjdadt dig, och ment, at tu skulle intaga Israels hus, thersföre at thet öde war; rätt så wil jag göra med dig, at Seirs berg måste öde warða, samt med hela Edom; och the stola förnimma, at jag är HERren.

36. Capitel.

Och tu, menniskobarn, prophetera för Israels berg, och såg: Hörer HERrans ord, I Israels berg.

2. Thetta säger HERren HERren: Thersföre at fienden säger om eder: Hey, the fasta bergen äro nu wära.

3. Thersföre prophetera, och såg: Thetta säger HERren HERren: Efter man allestädes förödder och förlägger eder, och I ären the igenblifna hedningarna til lott, hwilka allestädes bespotta eder;

4. Thersföre hörer, I Israels berg, HERrans HERrans ord: Så säger HERren HERren både til berg och

högar, til bådar och dalar, til thet förslagda öde, och thes öfvergifna städer, som the igenblifna hedningarna alt omkring til rof och spott wordne äro.

5. Ja, så säger HERRen HERRen: Jag hafwer i mitt brinnande nit talat emot the qvarblifna hedningarna och emot hela Edom, som mitt land intagit hafwa med stor berömmelse och höghed, til at förhåra och förlägga thet.

6. Therefore prophetera om Israels land, och säg til berg och högar, til bådar och dalar: Thetta säger HERRen HERRen: Si, jag hafwer talat i mitt nit och grymhet, efter I sådan försmädelse af hedningarna lida måsten.

7. Therefore säger HERRen HERRen altfå: Jag uphåfwer min hand, at edra grannar, hedningarne alt omkring, stola åter båra sin stam.

8. Men I, Israels berg, stolen grönskås igen, och båra eder frukt til mitt folk Israel; och thet skal ske snarligen.

9. Ty si, jag wil wända mig til eder igen, och se til eder, på thet I stolen bruskade och sådde warda.

10. Och jag wil göra, at I många warde, ja, hela Israels hus; och städerna stola åter besatte, och öden byggde warda.

11. Ja, jag skal gifwa eder folk och få nog, at I stolen föröka eder, och wåra til; och jag skal sätta eder ther in igen, ther I tillsörene bodden, och skal göra eder mer til godo, än någon tid tillsörene; och I stolen förnimma, at jag är HERRen.

12. Jag skal låta komma folk til eder, hwilka mitt folk Israel wara stola; the stola besitta tig, och tu skal wara theas arfwedel, och skal icke mer arfwingelös warda.

13. Thetta säger HERRen HERRen: Efter man thetta säger om eder: Tu hafwer många menniskor upåtit, och hafwer gjort titt folk arfwingelöst;

14. Therefore skal tu nu intet mer upåta menniskor, eller göra titt folk arfwingelöst, säger HERRen HERRen.

15. Och hedningarne stola icke mer bespotta tig, eller försmåda tig ibland

folk; och tu skal intet mer förtappa titt folk, säger HERRen HERRen.

16. Och HERRans ord skedde ytterligare til mig:

17. Tu menniskobarn, så Israels hus i sitt land bodde, och orenade thet med sitt wäsende och gerningar, så at theas wäsende war för mig såsom en quinns orenhet uti hennes fränkhet;

18. Så utgöt jag min grymhet öfwer them, för thet blods skul, som the i landet utgjutit, och thet the genom sina afgudar orenat hade.

19. Och jag förströdde them ibland hedningarna, och förjagade them uti landen, och dödade them efter theas wäsende och gerningar.

20. Och the höllo sig lika som hedningarne, tit the kommo, och ohelgade mitt helga namn, så at man sade om them: Är thetta HERRans folk, som utu sitt land draga måste?

21. Men jag förstönade them, för mitt helga namns skul, hwilket Israels hus ohelgade ibland hedningarne, tit the kommo.

22. Therefore skal tu säga til Israels hus: Thetta säger HERRen HERRen: Jag gör thet icke för eder skul, I af Israels hus, utan för mitt helga namns skul, thet I ohelgat hafwen ibland hedningarna, til hwilka I komne ären.

23. Ty jag wil helga och stort göra mitt namn, thet genom eder för hedningarna ohelgadt är, thet I ibland them ohelgat hafwen; och hedningarne stola förnimma, at jag är HERRen, säger HERRen HERRen, när jag bewisar mig för them uppå eder, at jag är helig.

24. Ty jag wil hämta eder ifrån hedningarna, och församla eder utur alla land, och låta eder komma uti edert land igen.

25. Och jag wil gjuta rent watten uppå eder, at I stolen rene warda ifrån all eder orenhet; och ifrån alla edra afgudar skal jag rensa eder.

26. Och jag skal gifwa eder et nytt hjerta, och en ny anda uti eder,

och taga bort utur edert fött stenhjertat, och gifwa eder et hjerta af fött.

27. Jag skal gifwa min Anda i eder, och göra et sådant folk af eder, som i mina bud wandra, och mina rätter hålla, och ther efter göra.

28. Och I stolen do uti thet land som jag edra fäder gifwit hafwer, och stolen wara mitt folk, och jag skal wara eder Gud.

29. Jag skal göra eder lös ifrån all eder orenhet, och skal säga til såden, at hon wål triswas skal, och skal låta eder ingen hunger liba.

30. Jag wil föröka frukten på trån, och wårten på marken, på thet hedningarne icke mer stola bespotta eder med hunger.

31. Si, så stolen I tänka uppå edert onda wåfende och edra gerningar, the icke goda woro; och eder skal ångra edra synder och afguderi.

32. Thetta wil jag göra, icke för eder skul, säger HERRN HERRN, at I thet weta stolen; utan I måsten så stola slämma eder och blygga, I af Israels hus, öfwer edert wåfende.

33. Thetta säger HERRN HERRN : På then tiden, så jag eder rensande warder ifrån alla edra synder, så wil jag åter befatta thesa städer; och the döde stola åter byggde warda,

34. Och thet förstörda landet skal igen plöjdt warda, theföre at thet förhåradt war, så at alle the ther fram gå stola thet se,

35. Och säga : Thetta landet war fördeswadt, och nu är thet lika som en lustgård; och thesa städerna woro förstörde, nedrifne och döde, och så nu wål upbyggde, och äro fulla med folk.

36. Och the qwarblifne hedningarne alt omkring eder stola förnimma, at jag är HERRN, then ther upbygger hwad nedrifwit är, och planterar thet förhåradt är : jag, HERRN, säger thet, och gör thet också.

37. Thetta säger HERRN HERRN : Israels hus skal finna mig igen, at jag bewisar mig emot them; och jag skal

föröka them lika som en menniskohjörd.

38. Såsom en helig hjörd, såsom en hjörd i Jerusalem på thesas högtider, så stola the förhåjade städer warda fulla med menniskohjördar, och stola förnimma, at jag är HERRN.

37. Capitel.

Och HERRANS hand fattade mig, och förde mig uti HERRANS Anda, och satte mig på en slättmark, then full låg med dödas ben.

2. Och han ledde mig ther igenom alt omkring; och si, benen lågo ther gansta många på marken, och si, the woro platt förtorkade.

3. Och han sade til mig : Tu menniskobarn, menar tu också, at thesa benen åter måga lefwande warda? Och jag sade : Tu wet thet, HERRRE HERRRE.

4. Och han sade til mig : Prophetera om thesa benen, och såg til them : I förtorkade ben, hörer HERRANS ord.

5. Thetta säger HERRN HERRN om thesa benen : Si, jag skal låta komma anda uti eder, at I stolen lefwande warda.

6. Jag skal gifwa eder senor, och låta fött waxa öfwer eder, och draga öfwer eder hud, och skal gifwa eder anda, at I åter lefwande warda, och stolen förnimma, at jag är HERRN.

7. Och jag propheterade, såsom mig befaldt war. Och ther wardt et stort gny, så jag propheterade, och si, benen röörde sig, och kommo åter tilhopa, hwart och et til sitt ben.

8. Och jag såg, och si, ther wårte senor och fött uppå; och han öfwerdrog them med hud; men ther war ännu ingen ande uti them.

9. Och han sade til mig : Prophetera til andan; prophetera, tu menniskobarn, och såg til andan : Thetta säger HERRN HERRN : Tu ande, kom här til ifrå the fyra wåder, och blås uppå thesa döda, at the warda lefwande igen.

10. Och jag propheterade såsom han mig befällt hade. Så kom ande uti

them; och the wordo lefwande igen, och reste sig up på sina fötter, och the wordo en gamla stor hop.

11. Och han sade til mig: Tu mennistobarn, thesa benen äro hela Israels hus; si, the säga nu: Vi äre torra ben, och vårt hopp är ute, och wi äre förtappade.

12. Thersöre prophetera, och såg til them: Thetta säger HERren HERren: Si, jag skal uplåta edra grifter, och wil hämta eder, mitt folk, ther ut, och låta komma eder uti Israels land.

13. Och I stolen förnimma, at jag är HERren, så jag hafwer öpnat edra grifter, och haft eder, mitt folk, ther ut.

14. Och jag skal gifwa min anda uti eder, at I stolen få lif igen, och jag skal sätta eder uti edert land igen; och I stolen förnimma, at jag är HERren. Jag talar thet, och jag gör thet och, säger HERren.

15. Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

16. Tu mennistobarn, gör tig en taffla, och skrif ther uppå om Juda och thesas medbröder, Israels barn; och gör äntå en taffla, och skrif ther uppå om Josef och Ephraims slägt, och om hela Israels hus, thesas medbröder.

17. Och fatta them bågge tillsammans uti tin hand, så at thet warder alt en taffla.

18. Om nu titt folk talar til tig, och säger: Wil tu icke kungöra oss hvad tu ther med menar?

19. Så såg til them: Thetta säger HERren HERren: Si, jag wil taga Josefs slägt, then när Ephraim är, samt med thesas medbröder, Israels slägt, och skal lägga them in til Juda slägt, och göra en slägt af them bågge i min hand.

20. Och tu skal altså hålla the tafflor, ther tu uppå skrifwit hafwer, uti tin hand, at the måga thet se.

21. Och tu skal säga til them: Thetta säger HERren HERren: Si, jag wil hämta Israels barn ifrå hedningarna, tit the dragne äro, och skal församla them ifrån alla orter, och skal låta

them komma uti sitt land igen,

22. Och göra alt et folk utaf them i landet på Israels berg; och the skola allesamman hafwa en Konung, och skola icke mer tu folk, eller uti tu Konungariken delade wara.

23. The skola ej heller mer oreña sig med sina afgudar och skyggelse och alahanda synder; jag skal hjälpa them utur alla rum, ther the syndat hafwa, och skal rensa them; och the skola wara mitt folk, och jag wil wara thesas Gud.

24. Och min tjenare David skal wara thesas Konung och allas thesas enige herde; och the skola wandra i mina rätter, och hålla min bud, och göra ther efter.

25. Och the skola åter bo i landet, som jag min tjenare Jacob gifwit hafwer, ther edra fäder uti bott hafwa; the och thesas barn och barnabarn skola bo ther uti ewinnerligen; och min tjenare David skal wara thesas Sörste ewinnerligen.

26. Och jag skal göra med them et nådeförbund: thet skal wara et ewigt förbund med them; och skal uppehålla them, och föröka them; och min helgedom skal wara ibland them ewinnerligen.

27. Och jag skal bo ibland them, och wara thesas Gud, och the skola wara mitt folk,

28. Så at och hedningarne skola förnimma, at jag är HERren, then Israel helig gör; och min helgedom skal wara när them ewinnerligen.

38. Capitel.

Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

2. Tu mennistobarn, wänd tig emot Gog, som i Magogs land är, och en Förste är af the Herrar i Mesch och Thubal, och prophetera om honom,

3. Och såg: Thetta säger HERren HERren: Si, jag wil til tig Gog, tu som en Förste äst af the Herrar i Mesch och Thubal.

4. Si, jag skal böja tig omkring, och

lägga tig et betsel i munnen, och wil föra tig ut, med all tin hår, håstar och mån, hwilka alla wål utredde åro, och utaf them år en stor hop, som allesammans föra spets och stöld och swärd.

5. Tu hafwer med tig Perser, Ethio-per och Libyer, hwilka allesammans föra stöld och hjelm;

6. Ther til Gomer och all hans hår, samt med Thogarima hus, som norr ut ligger, med all hans hår; ja, tu hafwer mycket folk med tig.

7. Nu wål, rusta tig wål, tu och alla tina hopar, som med tig åro, och war tu theras höfswitsman.

8. Tu skal lithwål på sistone straffad warda; på yttersta tiden skal tu komma in uti thet land som med swärd igentagit och utaf många folkslag tillsammans kommit år, nemligen, in på Israels berg, hwilka i lång tid öde warit hafwa, och nu utförde åro ifrå många folkslag, och bo alla säkra.

9. Tu skal updraga, och komma med en stor storm, och skal vara såsom et moln, thet landet öfvertäcker, tu och all tin hår, och thet myckna folket med tig.

10. Thetta säger HERren HERren: På then tiden skal tu sådant taga tig före, och skal hafwa ondt i sinnet,

11. Och tänka: Jag wil öfwerfalla thet obewarade landet, och komma öfwer them som "säkre och utan sorg bo, såsom the ther alla sitta utan murar, och hafwa hwarcken bommar eller portar;

12. På thet tu må röfwa och stinna, och låta tin hand gå öfwer the förstörda, som igenkomne åro, och öfwer thet folk som utaf hedningarna tillsammans hämtadt år, och sticlar sig til at berga sig, och som nogast hafwer satt sig, och midt i landet bor.

13. Rika Arabien, Dedan och the köpmån på hafwet, och alla the wäldige som ther åro, the stola säga til tig: Jag menar ju tu äst rätt kommen til at röfwa, och hafwer församlat tina hopar til at stöla, på thet tu skal borttaga silfwer och guld, och församla boskap

och ågodelar, och stort rof drifwa.

14. Therföre propheetera, tu menniskobarn, och säg til Gog: Thetta säger HERren HERren: Mån tu icke märkat, när mitt folk Israel säkert bor?

15. Så kommer tu då ifrå titt rum, nemligen, ifrå the andar norr ut, tu och mycket folk med tig, alla til häst, en stor hop och en mågtig hår.

16. Och tu skal draga up öfwer mitt folk Israel, lika som et moln, thet landet öfvertäcker: sådant skal ste på yttersta tiden; men jag wil therföre låta tig komma in uti mitt land, på thet at hedningarne stola låra känna mig, när jag på tig, o Gog, helgad warder för theras ögon.

17. Thetta säger HERren HERren: Tu äst then, ther jag i förtiden af sagt hafwer genom mina tjenare Propheeterna i Israel, hwilka på then tiden propheeterade, at jag wille låta tig komma öfwer them.

18. Och thet skal ste på then tiden, när Gog komma skal öfwer Israels land, säger HERren HERren, skal min wrede upstiga uti min grymhet.

19. Och jag talar thetta i mitt nit och i min wredes eld; ty på then tiden skal et stort båfwande warda i Israels land,

20. At för mitt ansikte båfwa stola fislarne i hafwet, foglarna under himmelen, djuren på marken, och allt thet som kråter och röres på jorden, och alla menniskor som på jorden åro; och bergen stola omsförtade warda, och wägar och alla murar nederfalla.

21. Men jag skal kalla swärdet öfwer honom på alla mina berg, säger HERren HERren, så at hvars och ens swärd skal vara emot then andra.

22. Och jag skal döma honom med pest och blod, och skal låta regna slagregn med hagelsten, eld och swafwel uppå honom och hans hår och uppå thet myckna folket som med honom år.

23. Alltså skal jag då hårlig, helig och kunnig warda för många hedningar, at the förnimma stola, at jag år HERren.

39. Capitel.

Och tu, menniskobarn, prophetera emot Gog, och såg: Thetta säger HERren HERren: Si, jag wil til tig, Gog, tu som en Förfste äft af the Herrar i Mesech och Thubal;

2. Si, jag skal böja tig omkring, och utlocka tig, och hämta tig ifrå the ändar norðan efter, och låta tig komma in på Israels berg;

3. Och skal slå bågan utu tin wänstra hand, och bortkasta tina pilar utu tin högra hand.

4. På Israels berg skal tu nederlagd warda, tu med all tin hår och med thet folk som når tig år: jag skal gifwa tig åt foglarne, ehwadän the flyga, och djuren på marken til spis.

5. Tu skal falla på marken; ty jag HERren HERren hafwer thet sagt.

6. Och jag skal kasta eld uppå Magog och uppå them som i öarne säkre bo; och the skola förnimma, at jag är HERren.

7. Ty jag wil göra mitt helga namn kunnigt ibland mitt folk Israel, och skal icke längre låta slämma mitt helga namn; utan hedningarne skola förnimma, at jag är HERren, then helige i Israel.

8. Si, thet är allaredan kommit och stödt, säger HERren HERren: thet är then dagen, thet jag om talat hafwer.

9. Och borgarena uti Israels städer skola utgå, och göra en eld, och upbränna wapnen, stöldar, spetsar, bågar, pilar, slafwar och stänger, och skola thet med uppehålla eld i sju år;

10. Så at man intet skal behöfwa sammanhämta någon wed på marken, eller hugga i stogen; utan med the wapn skola the uppehålla eld, och skola stinna them, af hwilka the stinnade woro, och stöfla them, af hwilka the stöflade woro, säger HERren HERren.

11. Och thet skal på then tiden ske, at jag skal gifwa Gog et rum til begraving i Israel, nemligen, then dalen thet man går til hafwet öfter ut; så

at the ther fram gå, skola grufwa sig thetfdre, efter man ther hafwer begrawit Gog med sin hop; och thet skal kallas Gogs hops dal.

12. Men Israels hus skal begrafwa them i sju månader långt, at landet skal thet med rensadt warda.

13. Ja, alt folket i landet skal hafwa til at skaffa med thetas begraving, och skal hafwa berömmelse thet af, at jag på then dagen min härlighet bewisat hafwer, säger HERren HERren.

14. Och the skola utficka mån, som allestädes gå omkring i landet, och med them dödgärfware, til at begrafwa the igenblifna på landet, at thet må rensadt warda; efter sju månader skola the begynna ransaka thet efter.

15. Och the som omkring landet gå, och någorstädes en menniskas ben se, the skola upresa thet et tekn, til thes at dödgärfwarena begrafwa them också med uti Gogs hops dal.

16. Så skal och staden heta thet Hamona: altså skola the rensa landet.

17. Nu, tu menniskobarn, så säger HERren HERren: Säg alla foglar, ehwadän the flyga, och alla djur på marken: Församlar eder, och kommer hit, kommer tilhopa alt omkring til mitt slagtoffer, thet jag slagtar eder til et stort slagtoffer på Israels berg, och äter kött, och dricker blod.

18. The startas kött stolen I äta, och Försarnas blod på jorden stolen I dricka, wädrars, lammars, bockars, oxars, hwilka allesamman feta och wäl gödde äro;

19. Och stolen äta thet feta så, at I måtte warden, och dricka blodet, at I druckne warden, af thet slagtoffer som jag eder slagtar.

20. Måtter eder nu öfwer mitt bord af hästar och resenärer, af starta och allahanda krigsfolk, säger HERren HERren.

21. Och jag skal låta komma min härlighet ibland hedningarna, at alla hedningar skola se min dom, som jag hafwer låtit gå, och min hand, then jag uppå them lagt hafwer,

22. Och Israels hus alltså förnimma skal, at jag, HERren, är theras Gud, ifrå then dagen och alt fram åt,

23. Och theslikes alla hedningar stola förnimma, at Israels hus för sina miggerningar skul, och för thet the emot mig syndat hade, bortförde woro: hwarför jag förbolde mitt ansikte för them, och öfwer gaf them uti theras fienders händer, så at the allesamman genom swärd falla måste.

24. Såsom theras synder och öfwerträdelse förtient hade gjorde jag them, och förbolde alltså mitt ansikte för them.

25. Therefore, så säger HERren HERren: Nu wil jag förlofa Jacobs fångar, och förbarma mig öfwer hela Israels hus, och nit hafwa om mitt helga namn.

26. Men the stola gerna bära sin försmädelse och sina synder, the med the emot mig syndat hafwa, när the sätte uti sitt land bo måga, så at them ingen försträcker,

27. Och jag them ifrå folken hem igen hämtat, och utu theras fienders land församlat hafwer, och jag i them helgad worden är in för många hedningars ögon.

28. Alltså stola the förnimma, at jag, HERren, är theras Gud, som them hafwer låtit bortförä ibland hedningarna, och åter låtit församla them uti sitt land igen, och icke en af them ther blifwa låtit.

29. Och jag skal icke mer föröföja mitt ansikte för them; ty jag hafwer utgjutit min Anda öfwer Israels hus, säger HERren HERren.

40. Capitel.

Uti femte och tjugonde året af vårt fångelse, på tionde dagen i första månaden, thet år thet fjortonde året efter at staden förderfvad wardt, rätt på samma dag kom HERrans hand öfwer mig, och förde mig tit bort,

2. Genom Guds syn, nemligen, uti Israels land, och satte mig uppå et ganzta högt berg: thet såg jag en syn uppe, lika som en byggd stad söder ut.

3. Och då han mig tit fört hade, si, då war thet en man, hwilken ansikte blänkte lika som koppar; han stod i porten, och hade et måtesndre och en måtstång i sin hand.

4. Och han sade til mig: Tu men nistobarn, se och hör grant til, och tag wäl wara uppå hwad jag tig wisa wil; ty förthen skul hafwer jag haft dig hit, at jag tig thet wisa skal; på thet at tu alt, thet som tu här ser, Israels hus förkunna skal.

5. Och si, thet gick en mur utan om huset alt omfring; och mannen hade måtstången i handen: then war sex alnar och en twärhand lång; och han måtte byggningen til widd och höjd, alt med en stång.

6. Och han kom til porten som öfver ut låg, och gick thet up åt hans trappor, och måtte syllena åt porten, hwar: thet en stång bred.

7. Och kamrarna, som på båda sidor wid porten woro, måtte han och, efter längden en stång, och efter bredden en stång; och rummet emellan kamrarna war fem alnar bredt. Och han måtte också syllena under förhuset innan för porten en stång.

8. Och han måtte förhuset inom porten; thet war en stång.

9. Och han måtte förhuset til porten åtta alnar, och thes hofmåjor thet uppå, hwilka woro två alnar; men förhuset stod innan för porten.

10. Och kamrarne woro tre på hwar sida, wid porten öfstan til, ju en så wid som then andra; och på båda sidor sto do hofmåjor, hwilka woro lika stora.

11. Sedan måtte han bredden til dören i porten, nemligen, tio alnar, och höjden åt porten tretton alnar.

12. Och fram för kamrarna woro rum på båda sidor, ju en aln breda; men kamrarne woro ju sex alnar på båda sidor.

13. Thet til måtte han hela rummet, ifrå kammaren på then ena sidan wid porten alt in til kammaren på then andra sidan; thet war fem och tjugu alnar; och then ena dören stod emot then andra.

14. Han gjorde också torn, sextio alnar höga, och för hvar torn en fri plan wid porten alt omkring.

15. Och in til förhuset åt innersta porten ther man ingår woro sextio alnar.

16. Och ther woro smala fönster på kamrarna och tornen innan til wid porten alt omkring: också woro också fönster på förhusen alt omkring; och ofwan uppå tornen alt omkring war et skönt löfwerk.

17. Och han hade mig fram bättre in til then yttre gården; och si, ther woro kamrar och golf framför gården alt omkring, och trettio kamrar på golfvet.

18. Och golfvet emellan båda portarna nedan til war så långt, som ifrå then ena porten in til then andra.

19. Och han måtte bredden af then nedra porten för then inre gården utan til hundra alnar både mot öster och norr.

20. Alltså måtte han också porten, som norr ut låg til yttre gården, til långd och bredd.

21. Then hade också på hwar sida tre kamrar, och hade theslikes sina torn och förhus, lika så stora som uppå then förre porten, femtio alnar i längden, och fem och tjugu alnar i bredden;

22. Och hade sammalunda sina fönster och sina förhus och löfwerk på tornen, lika som then porten östan til, och hade sju trappor, ther man upgick, och hade sina förhus ther före.

23. Och han måtte hundra alnar ifrå then ena porten in til then andra; och porten til thet inra förhuset war tvärt emot then porten som war norr ut och östan til.

24. Ther efter hade han mig också ut söder uppå; och si, ther war också en port; och han måtte hans torn och förhus lika så stora som the andra.

25. The hade också fönster och förhus omkring, lika som the andra fönstren; längden war femtio alnar, och bredden fem och tjugu alnar.

26. Och ther woro också sju trappor uppföre, och et förhus ther före, och lös-

werk i hans torn på hwar sida.

27. Och han måtte också then porten åt inra gården söder ut, nemligen, hundra alnar ifrå then ena södra porten til then andra.

28. Och han hade mig fram bättre genom then södra porten in uti inra gården, och måtte then samma porten sönnan til lika så stor som the andra,

29. Med hans kamrar, torn och förhus och med fönster och förhus ther uppå, lika så stora som the andra alt omkring, femtio alnar i längd, och fem och tjugu alnar i bredd.

30. Och ther gick et förhus omkring, fem och tjugu alnar högt, och fem alnar bredt.

31. Thet samma stod fram för then yttre gården, och hade också löfwerk på sina torn; men ther woro åtta trappor, ther man upgick.

32. Sedan hade han mig också til then inre porten öster ut, och måtte honom lika så stor som the andra,

33. Med hans kamrar, torn och förhus och theas fönster och förhus alt omkring, lika så stora som the andra, femtio alnar i längd, och fem och tjugu alnar i bredd.

34. Och then hade också et förhus emot then yttre gården, och löfwerk på tornen på båda sidor, och åtta trappor uppföre.

35. Sedan hade han mig också til then porten norr ut; then måtte han lika så stor som the andra,

36. Med hans kamrar, torn och förhus och theas fönster och förhus alt omkring, femtio alnar i längd, och fem och tjugu alnar i bredd.

37. Och then hade också et förhus emot then yttre gården, och löfwerk på tornen på båda sidor, och åtta trappor uppföre.

38. Och nedan på tornen til hwar port war en kammare med en dörr, ther man twädde bränneoffret inne.

39. Men uti förhuset för porten stodo på hwar sida tu bord, ther man bränneoffer, syndoffer och skuldoffer uppå slagta skulle.

40. Och utan til wid sidorna, ther man upgår til porten norr ut, stodo och tu bord, och uppå then andra sidan, wid portens förhus, och tu bord.

41. Alltså stodo på hwar sida för porten fyra bord, thet är åtta bord tillsammans, ther man uppå slagtrade.

42. Och the fyra borden, gjorda til bränneoffer, woro af huggen sten, ju half annan aln i längd och bredd, och en aln i höjd; ther man uppå lade allahanda tyg, ther man bränneoffer och andra offer med slagtrade.

43. Och ther gingo lister omkring inbida, en tvårhånd höga; och uppå the borden skulle man lägga offerbottet.

44. Och utan för then inre porten woro kamrar til sångare uti inre gården, en wid sidan åt then porten norrdan til; han wände sig åt söder; then andra wid sidan åt then porten östan til, then wände sig åt norr.

45. Och han sade til mig: Then kammaren söder ut liggande hörer the Prester til, som i huset tjena skola.

46. Men then kammaren norr ut hörer the Prester til, som wid altaret tjena: thet är Zadoks barn, hwilka allena af Levi barn skola tråda fram för HERran, til at tjena honom.

47. Och han måtte planen i huset, nemligen, hundra alnar lång, och hundra alnar bred i fyrkant; och altaret stod rätt fram för templet.

48. Och han hade mig in uti förhuset åt templet, och måtte porten af förhuset och wäggarna på båda sidor: the woro hwarthera fem alnar breda, och hwar dörr på båda sidor war tre alnar bred.

49. Men förhuset war tjugu alnar högt, och ellofwa alnar bredt, och hade trappor ther man upgick, och pelare stodo nedan under tornen, en på hwar sida.

41. Capitel.

Och han hade mig in uti templet, och måtte pelarena; the höllo på hwar sida sex alnars bredd, så bredt som huset war.

2. Och dören war tio alnar bred; men wäggarne på båda sidor wid dören woro hwarthera fem alnar breda: och han måtte rummet i templet; thet höll fyratio alnar i längden, och tjugu alnar i bredden.

3. Och han gick in uti thet inra, och måtte pelaren til porten; then höll två alnar, och porten höll sex alnar; och war hela portens bredd sju alnar.

4. Och han måtte tjugu alnar i längden, och tjugu alnar i bredden, innan til i templet, och han sade til mig: Thetta är thet aldrabelgaste.

5. Och han måtte sex alnar högt på wäggarna af templet: ther woro gångar uppe allestädes omkring, skiftade uti kamrar; the woro allestädes fyra alnar wida.

6. Och the samma kamrarne woro på hwar sida tre och trettio, ju then ena wid then andra; och ther stodo pelare ned utmed wäggarna af huset alt omkring, som uppehöllo them.

7. Och ofwan uppå thesa woro ännu flere gångar omkring; och woro gångarne ofwan til wida, så at man gick utaf then nedersta up uti then medlersta, och utaf then medlersta in uti then öfwersta;

8. Och hwar stod sex alnar öfwer then andra;

9. Och öfwersta gångens bredd war fem alnar; och pelarena buro up gångarna på huset.

10. Och thet war ifrå then ena wägen i huset in til then andra tjugu alnar.

11. Och ther woro två dörrar up til windstenen, en norr ut, then andra söder ut; och windstenen war fem alnar wid.

12. Och muren wäster ut war fem och sjuttio alnar bred, och niotio alnar lång.

13. Och han måtte längden af huset; then hade öfwer alt hundra alnar mur, och hwad ther med war.

14. Och widden fram för huset östan til, med thet som ther wid stod, war också hundra alnar.

15. Och han måtte längden af byggningen, med alt thet ther wid stod, ifrå then ena ändan til then andra; then war på hwar sida hundrade alnar, med thet inna templet och förhusen i gården.

16. Samt med dörrar, fenster, hörn och the tre gångar och brådwerf alt omkring.

17. Han måtte oc huru högt thet war ifrå jorden up til fenstren, och huru breda fenstren wara skulle, och måtte ifrå dören alt in til thet aldrahelgaste, utan til och innan til alt omkring.

18. Och på hela huset, alt omkring ifrå nedan och alt up åt, på dörrar och väggar, woro Cherubim och löfwerk, gjordt emellan Cherub och Cherub; och hwar Cherub hade tu hufvud,

19. På ena sidan, såsom en menniska hufvud, på then andra sidan, såsom et lejons hufvud; thetta war gjordt i hela huset rundt omkring.

20. Frå golfwet alt up åt öfwer dören woro Cherubim och löfwerk gjorde; theslikes på väggen af templet.

21. Och dören i templet war fyrkant, och all ting war konstigt fogadt in uti thet andra.

22. Och träaltaret war tre alnar högt, och två alnar långt och bredt, och thes hörn och alla thes sidor woro af trä. Och han sade til mig: Thetta är bordet, som för HERanom stå skal.

23. Och dörrarne, både åt templet och åt thet aldrahelgaste,

24. Hade två vingar, them man up och tillåt.

25. Och ther woro också Cherubim och löfwerk uppå, lika som på väggarna, och ther woro starka bommar före in mot förhuset;

26. Och woro tränga fenster och mycket löfwerk alt omkring på förhuset och på väggarna.

42. Capitel.

Och han hade mig ut bort uti yttre gården norr ut ibland the kamrar som lågo emot then byggningen som wid templet stod och emot templet norr ut;

2. Hwilken plan hundrade alnar lång war, ifrå porten norr ut, och femtio alnar bred.

3. Tjugu alnar woro mot then inna gården och emot golfwet i yttre gården, och trettio alnar ifrå thet ena hörnet in til thet andra.

4. Och innan til för kamrarna war en plan, tio alnar bred, en wäg af en aln, och theras dörrar norr ut.

5. Och öfwer thessa kamrarna woro andra trängre kamrar; ty rummet i the nedra och medel-kamrarna war icke stort;

6. Ty thet war tre bottnar högt, och hade dock inga pelare, såsom gårdarne pelare hade, utan woro satte slätt hwar uppå then andra.

7. Och then yttre gården war omfattad med en mur, ther kamrarne wid stodo; then war femtio alnar lång.

8. Och kamrarne stodo hwar efter then andra, och femtio alnar långt, wid yttre gården; men rummet för templet war hundrade alnar långt.

9. Och nedan för kamrarna war en plan öfver ut, ther man utur yttre gården gick.

10. Och wid muren öfvan til woro också kamrar.

11. Och ther war också en plan före, lika som för the andra kamrarna, nordan til; och war all ting lika, til längd, bredd, och alt thet ther uppå war, såsom tilförene på the andra.

12. Och sönnen til woro också lika sådana kamrar, med theras dörrar; och för planen war then dören söder ut, ther man fram kommer ifrå then muren som öfvan til ligger.

13. Och han sade til mig: The kamrar norr ut, och the kamrar söder ut emot templet, the höra til helgedomen, ther Prästerne inne äta, så the öffra HERanom thet aldrahelgaste offret; och the stola ther inlägga thet aldrahelgaste offret, nemligen, spisoffer, syndoffer och skuldoffer; ty thet är et heligt rum.

14. Och så Prästerne gå ther in, stola the icke gå åter utu helgedomen igen uti

yttra gården; utan skola tillföre aflägga sina kläder, ther the uti tjent hafwa, in uti samma kammaren; ty the äro heliga; och the skola draga sina andra kläder uppå, och sedan utgå ibland folket.

15. Och då han hade måtit hela huset innan til, hade han mig ut til then porten öster ut, och han måtte ifrå honom alt ther omkring.

16. Öster ut måtte han femhundra stänger långt;

17. Och norr ut måtte han och femhundra stänger långt;

18. Theslikes söder ut och femhundra stänger.

19. Och då han kom väster ut, måtte han och femhundra stänger långt.

20. Alltså höll muren, then han måtit hade, i fyrkant, på hwar sida, femhundra stänger alt omkring, at thet helga skulle åtskildt vara ifrå thet ohelga.

43. Capitel.

Och han hade mig åter til then porten öster ut.

2. Och si, Israels Guds hårlighet kom öfvan efter, och fråste, lika som et stort wätn fråser; och thet wardt ganska lust på jorden af hans hårlighet.

3. Och thet war rätt såsom then synen, som jag sett hade wid then ålfwen Shebar, då jag kom, at staden skulle förstörd warda. Då föll jag ned uppå mitt ansikte.

4. Och HERans hårlighet kom in uti huset genom then porten öster ut.

5. Då uptog mig et wäder, och förde mig in uti then inre gården; och si, huset war alsammans lust af HERans hårlighet.

6. Och jag hörde en röst utu huset, och en man stod när mig.

7. Han sade til mig: Du menniskobarn, thetta är min stol, ther jag uppå sitter, ther jag ewinnerligen uti bo wil ibland Israels barn; och Israels hus skal icke mer örena mitt helga namn, hwarken the eller theas Konungar, genom theas hereri och genom theas

höjder och grifter, ther theas Konungar uti ligga;

8. Hwilla sin tröstel satte wid min tröstel, och sina dörrar wid mina dörrar, så at ther icke war utan en wägg emellan mig och them, och örenade så mitt helga namn, genom sin styggelse som the gjorde; hwarföre jag och förtärde them i min wrede.

9. Men nu skola the bortlägga sitt hereri och sina Konungars grifter ifrå mig; så wil jag bo när them ewinnerligen.

10. Och tu, menniskobarn, wisa Israels hus templet, at the måga skämma sig wid sina misgerningar, och låt them taga sig en ritning ther af.

11. Och när the nu skämma sig wid alla sina gerningar, så wisa them skapnaden och ritningen af huset, thes utgång och ingång och alla thes sätt, ordningar, seder och rätter; och skrif them thet före, at the thes sätt och seder hålla måga, och göra ther efter.

12. Men så skal man hållat i huset: På bergshöjden, så widt som thet begripit är, skal thet aldrahelgaste wara; si, så skal thet hållas i huset.

13. Men thetta är måttet af altaret, efter then aln som en tvårhånd längre är än eljes en aln: thes botn är en aln hög, och en aln bred, och altaret råcker up til listen, som är alt omkring en span bred; och thetta är höjden af altaret.

14. Ifrå botnen på jorden in til nedra steget äro två alnar til höjden, och en aln til bredden; men ifrå thet mindre steget in til thet större äro fyra alnar höjden, och en aln bredden;

15. Och Harel fyra alnar hög, och ifrå Arel up at fyra horn.

16. Och Arel war tolf alnar lång, och tolf alnar bred i fyrkant.

17. Och en stiftwa war öfwer stenen, fjorton alnar lång, och fjorton alnar bred i fyrkant; och en list gick ther alt omkring, en half aln bred, och thes botn war en aln hög, och thes trappor woro öster ut.

18. Och han sade til mig: Du men-

niskobarn, thetta säger HERRen HERRen : Thetta skal wara altarets brukning, når man offerar, at man lægger ther bränneooffer uppå, och stänker ther blod uppå.

19. Och Presterna af Levi utaf Zedoks slägt, hwilka fram för mig gå til at tjena mig, säger HERRen HERRen, skal tu få en ung ore til syndoffer.

20. Och af hans blod skal tu taga och bestänka ther med thes fyra horn och the fyra hörnen af skifwan, och omkring listen : ther skal tu slåra thet med, och försonat.

21. Och tu skal taga syndoffrens ore och upbränna honom enstads i huset, som ther til stickadt år, utan för helgedomen.

22. Men på andra dagen skal tu offra en getabock, then utan wank år, til et syndoffer, och slåra altaret ther med, lika som thet med oren slårdt war.

23. Och når thet slårndet stödt år, skal tu offra en ung stut, then utan wank år, och en wådur af hjorden utan wank ;

24. Och skal offra them båda för HERRanom ; och Presterne stola strö salt ther uppå, och stola så offra them HERRanom til bränneooffer.

25. Alltså skal tu i sju dagar, then ena efter then andra, dageligen offra en bock til syndoffer ; och the stola offra en ung stut och en wådur af hjorden, som båda utan wank åro,

26. Och stola alltså försona altaret i sju dagar långt, och rena thet, och fylla fina händer.

27. Och efter the sju dagarna, stola Presterne, på åttonde dagen, och sedan alltid, offra på altaret sitt bränneooffer och tackoffer ; så wil jag wara eder nådelig, säger HERRen HERRen.

44. Capitel.

Och han hade mig åter in til yttre porten åt helgedomen öster ut ; men han war tillsluten.

2. Och HERRen sade til mig : Thenne porten skal blifwa tillkyt, och icke uplåten warda ; och ther skal ingen gå

igenom, utan allena HERRen Israels Gud, och skal dock tillkyt blifwa,

3. Undantagande Försten ; ty Försten skal sitta theri, til at äta bröd in för HERRanom : genom förhuset, skal han ingå, och genom thet samma utgå igen.

4. Sedan hade han mig bort til then porten för huset norr ut. Och jag såg, och si, HERRans hus war dt fullt med HERRans hårlighet ; och jag föll ned på mitt ansikte.

5. Och HERRen sade til mig : Tu menniskobarn, märk grant til, och se och hör granneligen på allt thet jag tig säga wil om alla seder och ordningar i HERRans hus, och gif allt uppå huru man sig i helgedomen hålla skal.

6. Och såg thet ohörsamma Israels hus : Så säger HERRen HERRen : I af Israels hus, hafwen nog bedrifwit med all eder styggelse ;

7. Ty I låten komma främmande folk, som et oomskurit hjerta och oomskurit kött hafwa, in uti min helgedom, ther I med ohelgen mitt hus, når I offeren mitt bröd, talg och blod, och bruten alltså mitt förbund med all eder styggelse,

8. Och hållen icke min helgedoms sätt ; utan gören eder sjelfwa et nytt sätt i min helgedom.

9. Therefore säger HERRen HERRen alltså : Ingen främmande, af oomskurit hjerta och oomskurit kött, skal komma in uti min helgedom, af alla främmande som ibland Israels barn åro ;

10. Ja, ej heller the Leviter som ifrå mig trådde, och med Israel efter the: ras afgudar willse gångne åro : therefore stola the båra sin synd.

11. Men the stola wasta dören uppå min helgedoms hus, och ther göra tjensten, och stola slagta bränneooffer och annat offer, som folket fram bår, och stå för Presterna, at the stola tjena them.

12. Therefore at the hafwa tjent them för the:as afgudar, och gifwit Israels hus en förargelse til synd ; therefore hafwer jag rådt ut min hand öfwer them, säger HERRen HERRen, at the måste båra sin synd.

13. Och the stola icke offra för mig, eller

vara mina Prestes, ej heller i min helgedom komma til thet aldrabelgaste; utan skola bära sin skam och sin syngelse, som the gjort hafwa.

14. Thersföre hafwer jag gjort them til dörrwaktare i husets tjänst och til alt som ther göras skal.

15. Men the Prestes af Leviterna, Zadoks släkt, som min helgedoms sätt hållit hafwa, så Israels barn afföllo, the skola gå fram för mig, och tjena mig, och stå för mig, at the skola offra mig talg och blod, säger HERren HERren.

16. Och the skola ingå uti min helgedom, och tråda in för mitt bord, til at tjena mig, och hålla mitt sätt.

17. Och så the wilja ingå genom en port åt then inna gården, så skola the draga linkläder uppå, och hafwa intet nyllet uppå, så länge the ther inne i inna gården tjena:

18. Och skola hafwa linnehufwor på sina hufwud, och linna nederkläder om sina länder, och skola icke omgjorda sig alt för hårdt.

19. Och så the gå utu then yttre gården til folket, skola the taga utaf the kläder, som the hafwa uti tjent, och lägga them uti helgedomens sacristie, och åter draga the andra kläderna uppå, at folket icke skal synda uppå thes helga kläder.

20. Sitt hufwud skola the icke raka, och skola ej heller låta håret wåra långt, utan skola låta omslipa sig.

21. Och ther skal ej heller några Prestes dricka win, så the uti inre gården tjena skola;

22. Och skola icke taga någon enkla eller bortdrifwen til ägtenstap, utan en jungfru utaf Israels huses såd, eller en Prests efterlefda enkla.

23. Och the skola låra mitt folk hålla en åtskilnad emellan heligt och oheligt, och emellan rent och orent.

24. Och när en sat för them kommer, så skola the stå och döma, och tala efter mina rättes, och hålla mina bud och sätt, och hålla mina högtider och Sabather:

25. Och skola icke gå til någon dödd och oreña sig: undantagande allenast til fader och moder, son eller dotter, broder eller syster, then annu ingen man haft hafwer; på them måga the oreña sig.

26. Dock, at sedan the äro renade, skal man råfna them i sju dagar långt.

27. Och när han åter går in uti helgedomen i inna gården, til at tjena i helgedomen, så skal han offra sitt syndoffer, säger HERren HERren.

28. Men then arfwedel som the skola hafwa, then wil jag sielf wara; thes före stolen I intet eget land gifwa them i Israel; ty jag är thes arfwedel.

29. The skola hafwa thes uppehålle af spissoffer, syndoffer och skuldoffer; och alt spillogift i Israel skal wara thes.

30. Och all första frukten och förstfödingen af alla båsoffer, skal höra Presterne til: I stolen och gifwa Presterne förstlingen af alt thet man åter, på thet at wålsignelse må blifwa uti ditt hus.

31. Men thet som et år, eller riswit, ehwad thet år af fogel eller djur, thet skola Presterne icke äta.

45. Capitel.

När I nu utskiften landet genom lott, så stolen I afföndra et båsoffer af landet, thet HERranom heligt wara skal, fem och tjugutufende stänger långt, och tiotufende bredt: then planen skal wara helig, så wid som han är.

2. Och här af skola komma til helgedomen femhundrade stänger i fyrkant, och ther til et fritt rum omkring, femtio alnar.

3. Och på then samma planen, som fem och tjugutufende stänger lång, och tiotufende bred är, skal helgedomen stå, och thet aldrabelgaste.

4. Thet andra af then helgade marken skal höra Presterna til, som i helgedomen tjena, och fram för HERran tråda til at tjena honom, at the skola hafwa rum til hus; thet skal också heligt wara.

5. Men Leviterne, som för huset tjena, stola också hafwa fem och tjugutufsende stänger långt, och tiotufsende bredt, för sin del, til tjugu kamrar.

6. Och staden stolen I också låta en plan för hela Israels hus, femtufsende stänger bred, och fem och tjugutufsende stänger lång, bredewid then affskilda planen til helgedomen.

7. Försten stolen I och gifwa en plan, på båda sidor emellan Presternas plan och stadsplanen östan och västan; och then skal wara lika lång både östan och västan.

8. Thet skal wara hans egen del i Israel, på thet at mina Sörstar icke mer skola taga mitt folk bort thet them tillhör; utan skola låta landet åt Israels hus för theras slägtar.

9. Ty thetta säger HERren HERren: Är thet ännu icke nog, I Israels Sörstar? Låter af alt ostål och wäld, och görer thet rätt och godt år, och betunger icke så mitt folk mer, säger HERren HERren.

10. I skolen hafwa rätt wigt och rätt stäppa och rätt mått.

11. Ephra och bath skola alla lika wara, så at et bath skal hålla tionde delen af et homer, och epha sammalunda tionde delen af et homer; ty efter homer skal man mäta them båda.

12. Men en sikel skal hålla tjugu gera, och en mina gör tjugu siklar, fem och tjugu siklar, och femton siklar.

13. Thetta skal nu wara hásoffret, som I gifwa stolen, nemligen, sjettede delen af et epha af et homer hvetet, och sjettede delen af et epha af et homer bjugg.

14. Och af olja skolen I gifwa et bath, nemligen, ju hwart tionde bath af en cor, och thet tionde af homer; ty tio bath göra et homer;

15. Och ju et lamm af tuhundra får af hjorden, utaf Israels hjordmark, til spisoffer och bránnoffer och tackoffer, til försoning för them, säger HERren HERren.

16. Allt folket i landet skal bára sådana hásoffer til Försten i Israel.

17. Och Försten skal offra sina bránnoffer, spisoffer och drickoffer på högtiderna, nymånader och Sabbather, och uppå alla Israels hus stora högtider thet til göra syndoffer och spisoffer, bránnoffer och tackoffer, til försoning för Israels hus.

18. Thetta säger HERren HERren: På första dagen i första månaden skal tu taga en ung stut, then utan wank år, och slåra helgedomen.

19. Och Presten skal taga af syndoffrets blod, och bestänka thet med dörrträen af huset och alla fyra hörnen af altaret, samt med dörrträen til porten åt inra gården.

20. Alltså skal tu och göra på sjunde dagen i månaden, om thet hände några at blifwa förledde och förbröta sig af owetenhet, på thet I mågen slåra huset.

21. På fjortonde dagen i första månaden skolen I hålla Pasah, och heligt hållat i sju dagar, och äta ofyradt bröd.

22. Och på samma dagen skal Försten offra för sig, och för allt folket i landet, en stut til syndoffer.

23. Men i the sju dagar af högtiden skal han hwar dag göra HERranom bránnoffer, ju sju stutar och sju wádrar, thet ther utan wank äro, och ju en getabock til syndoffer.

24. Men til spisoffer skal han ju offra et epha til hwar stut, och et epha til hwar wádur, och ju et hin olja til hwart epha.

25. På femtonde dagen i sjunde månaden skal han hålla heligt i sju dagar efter hwar annan, lika som the andra sju dagar, och rätt så hållat med syndoffer, bránnoffer, spisoffer och med olja.

46. Capitel.

Thetta säger HERren HERren: Then porten på inra gården, som öster ut ligger, skal i the sex söknedagar tillsluten wara; men om Sabbathdagen och i nymånaden skal man uplåta honom.

2. Och Försten skal tråda utan til under portens förhus, och blifwa ståndande utan til wid porten affides; och

Presterne skola offra hans bränneoffer och tadoffer, men han skal tilbedja wid portens tröskel, och sedan gå ut igen; men porten skal öppen blifwa alt in til aftenen.

3. Sammalunda och folket i landet skola tilbedja för HERanom i dören åt samma port, på Sabbatherna och nymånaderna.

4. Men bränneoffret, som Försten för HERanom offra skal på Sabbathsdagen, skal wara sex lamm, the utan wank åro, och en wådur utan wank,

5. Och ju et epha til wåduren, til spisoffer; men til lammen, så mycket som han förmår til spisoffer, och ju et hin olja til et epha.

6. Men i nymånaden skal man offra en ung ore, then utan wank år, och sex lamm, och en wåder utan wank,

7. Och ju et epha til oren, och et epha til wåduren, til spisoffer; men til lammen så många epha, som han förmår, och ju et hin olja til et epha.

8. Och när Försten går ther in, så skal han gå in genom portens förhus, och åter gå ther ut igen.

9. Men folket i landet, som för HERan kommer på the stora högtider, och ingår genom then porten norr ut, til at tilbedja, thet skal åter utgå genom then porten sönnan til; och the som ingå genom then porten sönnan til, the skola utgå genom then porten nordan til, och skola icke gå ut igen genom porten, ther the igenom ingångne åro, utan gå rätt fram ut.

10. Men Försten skal både ingå och utgå med them.

11. Och på helgedagarne och högtiderna skal man offra til spisoffer, ju til en stut et epha, och ju til en wådur et epha, och til lammen så mycket en förmår, och ju et hin olja til et epha.

12. Men då Försten wil göra et frivilligt bränneoffer eller tadoffer HERanom, så skal man uplåta honom then porten östan til, at han må offra sitt bränneoffer och tadoffer, lika som han thet eljes på Sabbathen offra plågar;

och när han åter går ut, så skal man sluta porten igen efter honom.

13. Och han skal göra HERanom dageligen et bränneoffer, nemligen, et årsgammalt lamm, utan wank; thet samma skal han offra hwar morgon,

14. Och skal hwar morgon lägga ther uppå sjette delen af et epha til spisoffer, och tredje delen af et hin olja, bebländad med semlomjöl, til spisoffer HERanom: thet skal wara en ewig rätt om thet dageliga offret.

15. Och altså skola the offra lammet, samt med spisoffret och oljan, hwar morgon til et dageligt bränneoffer.

16. Thetta säger HERen HERen: När Försten gifwer en sin son en stänk af sitt arf, thet samma skal höra hans söner til; och the skola besitta thet för et arf.

17. Men om han något stänker en af sina tjenare af sitt arf, thet skola the besitta alt in til friåret, och sedan skal thet falla in til Försten igen; ty hans del skal allena komma hans söner til:

18. Och skal Försten intet taga ifrå sitt folk af theas arfweidel, eller drifwa them ifrå theas ågor; utan skal låta sina barn sina egna ågor, på thet at hwar slägt må wid sig blifwa ätskild, och hwar behålla thet honom tilhör.

19. Och han hade mig in i ingången, wid sidan åt porten nordan til til helgedomens kamrar, hwilka Presterna tilhörde; och si, ther war et rum uti et hörn, wåster ut.

20. Och han sade til mig: Thetta är thet rummet, ther Presterne skuldoffer och syndoffer koka skola och baka spisoffer, at the icke skola behöfwa bära thet ut i yttre gården, på thet folket icke skal synda på thet helga.

21. Sedan hade han mig ut i then yttre gården, och besallte mig gå uti gårdens fyra hörn; och si, ther war et rum uti hwart gårdens hörn.

22. Och i the fyra gårdens hörn woro rum til at röfa, fyratio alnar långa, och trettio alnar breda, ju thet ena så widt som thet andra.

23. Och ther gick en liten mur om them alla fyra : ther woro eldstäder gjorda nedre ut med muren alt omkring.

24. Och han sade til mig : Thetta är kökruummet, ther tjenarena i huset uti koka stola thet som folket offerar.

47. Capitel.

Och han hade mig åter in för tempeldören ; och si, ther utflödt et watern, under templet's tröstel östan til ; ty tempeldören war och östan til ; och waternet lopp på templet's högra sida ut med altaret sönnan til.

2. Och han hade mig ut til then norra porten ifrån yttre porten östan til ; och si, waternet språng ther ut af högra sidan.

3. Och mannen gick ut öster ut, och hade måtesnöret i handen, och han måtte tusende alnar, och förde mig uti waternet, til thes at thet gick mig up öfwer foten.

4. Och han måtte ännu en gång tusende alnar, och förde mig uti waternet, til thes thet gick mig up til knäen ; och måtte åter tusende alnar, och lät mig gå ther uti, til thes thet gick mig up til länderna.

5. Så måtte han ändå tusende alnar ; och thet warbt så djupt, at jag icke mer kunde råcka botnen ; ty waternet war så djupt, at man ther öfwer sinna måste, och kunde icke råcka botnen.

6. Och han sade til mig : Du menniskobarn, thetta hafwer tu ju sett ? Och han hade mig åter tillbaka åt stranden til bäcken.

7. Och si, ther stodo gansta många trån wid stranden på båda sidor.

8. Och han sade til mig : Thetta waternet, som öster ut flyter, skal flyta igenom slättmarken uti hafwet, och ifrå thet ena hafwet uti thet andra ; och när thet kommer uti hafwet, så stola the waternen fundera warba.

9. Ja, alt thet ther uti lefwer och röres, tit thenna strömmen kommer, thet skal lefwa ; och then skal hafwa gansta många fiskar ; och all ting skal helbregda warda och lefwa, tit thenna strömmen kommer.

10. Ther stola fiskare wara : ifrån EnGedi alt in til EnEglaim skal man uphånga fisknåt ; ty gansta många fiskar stola ther wara, lika som i stora hafwet.

11. Men dammar och kår stola intet helbregda warda, utan salta blifwa.

12. Och ut med then samma bäcken i stranden, på båda sidor, stola wåra allahanda fruktsamma trån ; och therås löf stola intet förwigna, eller therås frukt förruttna ; och stola alla månader båra ny frukt, ty therås watern flyter utu helgedomen : therås frukt skal tjena til spis, och therås löf til lakedom.

13. Thetta säger HERREN HERREN : Thessa åro the gränser, ther I efter stolen utfästta landet åt the tolf Israels slågter ; ty två delar höra Josephs slägt til.

14. Och I stolen utfästta thet lika så til then ena som then andra ; ty jag hafwer swurit, at jag wille gifwa edra fäder och eder landet til arfs.

15. Thetta är nu landets gräns norr ut, ifrå stora hafwet, ifrå Hethlon alt in til Zedad ;

16. Nemligen, Hamath, Berotha, Sibram, hwilka til Damascus och Hamath gränsa ; och Hazer Ticon, thet til Hawran gränsar.

17. Thetta skal wara gränsen ifrå hafwet alt in til HazerEnon ; och Damascus och Hamath stola wara änden norr ut.

18. Men then gränsen öster ut stolen I måta emellan Hawran och Damascus, och emellan Gilead och emellan Israels land, wid Jordan neder åt, alt in til döda hafwet ; thet skal wara gränsen öster ut.

19. Men then gränsen söder ut är ifrå Thamar alt in til thet waternet Meriba i Kades och in emot ålfwen wid stora hafwet ; thet skal wara gränsen söder ut.

20. Och then gränsen wäster ut är ifrå stora hafwet rätt fram alt in til Hamath ; thet ware gränsen wäster ut.

21. Alltså stolen I utdela landet ibland Israels slågter.

22. Och när I kasten lotten, til at skifta landet emellan eder, så stolen I hålla främlingarna, som bo när eder, och föda barn ibland eder, lika som the ibland Israels barn infödde woro.

23. Och stola the theslikes hafwa sin del af landet, hwar och en ibland then slägt, ther han när bor, säger HERRen HERRen.

48. Capitel.

Thessa äro namnen af slågterna: Norr ut, ifrå Hethlon in til Hamath och HazarEnon, och ifrå Damasco in til Hamath, thet skal Dan hafwa för sin del, både öster och väster.

2. Näst Dan skal Åger hafwa sin del, både öster och väster.

3. Näst Åger skal Naphtali hafwa sin del, öster och väster.

4. Näst Naphtali gräns skal Manasse hafwa sin del, öster och väster.

5. Näst Manasse gräns skal Ephraim hafwa sin del, öster och väster.

6. Wid, Ephraims gräns skal Ruben hafwa sin del, öster och väster.

7. Wid Rubens gräns skal Juda hafwa sin del, öster och väster.

8. Men wid Juda gräns stolen I affstilla en del ifrån öster och in til väster, then fem och tjugu tusende stänger lång och bred är, lika som eljes en del är ifrån öster och in til väster: ther skal helgedomen stå uppå.

9. Och ther ifrå stolen I affstilla HERRanom en del, fem och tjugu tusende stänger lång, och tio tusende stänger bred.

10. Och then samma heliga delen skal höra Presterna til: nemligen, fem och tjugu tusende stänger i längd, norr ut och söder ut, och tio tusende i bredd, öster ut och väster ut; och HERRans helgedom skal stå ther midt uti.

11. Thet skal höra Presterna til, som af Zadoks slägt äro, hwilka mitt sätt hållit hafwa, och woro icke affällige med Israels barn, såsom Leviterne affällige woro.

12. Och the stola altså hafwa en egen del af then affstilda marken, ther thet

aldrabelgaste uti år, wid the Leviters gräns.

13. Men Leviterne stola och hafwa fem och tjugu tusende stänger i längden, och tio tusende i bredden, in wid Presternas gräns: all längd skal hafwa fem och tjugu tusende, och bredden tio tusende stänger.

14. Och the stola intet ther af bortfålja, eller bortbyta, at landets förstling icke skal bortkomma; ty then är helgad HERRanom.

15. Men the fem tusende stänger, som öfwer äro i bredden emot the fem och tjugu tusende stänger i längden, thet skal wara allmänningen för staden, at bo ther på, och för förstaden; och staden skal stå ther midt uppå.

16. Och thet skal wara widden at honom, fyra tusende och fem hundrade stänger, norr ut och söder ut; sammalunda öster ut och väster ut och fyra tusende och fem hundrade.

17. Men förstaden skal hålla tuhundra och femtio stänger, norr ut och söder ut; theslikes och öster ut och väster ut tuhundra och femtio stänger.

18. Men thet öfwer är af thes längd wid then afföndrade och helgade marken, nemligen, tiotusende stänger, öster ut och väster ut, thet hörer til theas uppehålle, som staden tjena.

19. Och the som staden tjena, the stola bruka thet, ehwad slägt the af äro uti Israel.

20. Och af all thenna affstilda delen, som på båda sidor hafwer i längden och bredden fem och tjugu tusende stänger, stolen I affstilla fjerde delen; thet skal wara stadens egit.

21. Men hwar ännu öfwer är på båda sidor wid then affstilda helga delen och wid stadsdelen, nemligen, fem och tjugu tusende stänger, öster ut och väster ut, wid slågternas delar, thet skal allsammans höra Försten til; men then afföndrade helgade marken och helgedomens hus stola wara ther midt uti.

22. Men hwar thet emellan ligger, emellan Leviternas del och emellan stadsdelen, summa, hwar som öfwer

är, emellan Juda gräns och BenJamins gräns, thet skal hëra Jörsten til.

23. Och ther näst stola the slägterne wara, som öfwer äro; BenJamin skal hafwa sin del, öfter och wäster.

24. Men wid BenJamins gräns skal Simeon hafwa sin del, öfter och wäster.

25. Wid Simeons gräns skal Isaschar hafwa sin del, öfter och wäster.

26. Wid Isaschars gräns skal Sebulon hafwa sin del, öfter och wäster.

27. Wid Sebulons gräns skal Gad hafwa sin del, öfter och wäster.

28. Men näst Gad är then gränsen söder ut, bort emot Theman, ifrån Thamar in til thet watnet Meriba i Rades, och in emot älfwen alt in til stora hafwet.

29. Alltså skal landet utdelt warda til arfs ibland Israels släcter; och thet skal wara theras arf, säger HERren HERren.

30. Och så wid skal staden wara, fyratusende och femhundrade stänger,

nordan til.

31. Och stadsportarne stola nämnde warda efter Israels slägters namn, tre portar norr ut; then första porten Rubens, then andra Juda, then tredje Levi.

32. Alltså och östan til, fyratusende och femhundrade stänger; och sammalunda tre portar, nemligen, then första porten Joseph, then andra BenJamin, then tredje Dan.

33. Sönnan til och sammalunda, fyratusende och femhundrade stänger, och theslikes tre portar; then första porten Simeon, then andra Isaschar, then tredje Sebulon.

34. Alltså och västan til, fyratusende och femhundrade stänger, och tre portar; then första porten Gad, then andra Aser, then tredje Naphtali.

35. Alltså skal thet hafwa alt omkring adertontusende stänger; och sedan skal då staden kallad warda: Hår är HERren.

Daniel.

1. Capitel.

Uti tredje året af Jojakims, Juda Konungs rike, kom NebucadNezar, Konungen i Babel, inför Jerusalem, och belade thet.

2. Och HERren gaf Jojakim, Juda Konung, honom i händer, och en hop af läril utu Guds hus; hwilka han lät föra in uti Sinear land, i sin guds hus, och lade the lärillen uti sin guds fatabur.

3. Och Konungen sade til Aspenas, sin öfwerste kamererare, at han skulle utöka honom af Israels barn, af Konungslig släkt och herrebarn,

4. Några unga drängar, som ingen wanke hade, utan dagelige woro, förnustige, wise, floke och förståndige, hwilka stickelige woro til at tjena i Konungens gård, och til at lära Chaldeist skrift och mål.

5. At thesa beställde Konungen hwad man them dageligen gifwa skulle af hans spis, och af thet win, ther han sjelf af drack; på thet at då the så i tre år upfödde woro, skulle the sedan tjena in för Konungen.

6. Så woro ibland them Daniel, Hanania, Misael och Asaria, af Juda barn.

7. Och then öfwerste kamereraren gaf them namn, och nämnde Daniel Beltesazar, och Hanania Sadrach, och Misael Mesach, och Asaria AbedNego.

8. Men Daniel satte sig före i sitt hjerta, at han icke wille oreña sig med Konungens spis, och med thet win som han sjelf drack, och bad öfwerste kamereraren, at han icke skulle oreña sig.

9. Och Gud gaf Daniel, at öfwerste kamereraren wardt honom gunstig och god.

10. Och han sade til honom: Jag fruktar för min herre Konungen, then eder spis och dryck bestyrt hafwer: om han får se, at edra ansikten äro magerare än the andra drängarne, som eder jämnåldrige äro, så gören I mig brottslig til döden in för Konungen.

11. Då sade Daniel til Melzar, at hwilken öfwerste kamereraren Daniel, Hanania, Misael och Asaria befallt hade.

12. Försköf dock thet med tina tjenare i tio dagar, och låt gifwa oss mos til at äta, och watn til at dricka.

13. Och låt alltså komma för tig våra och the andra drängarnes anskiten, som af Konungens spis äta, och efter som tu så ser, ther efter gör med tina tjenare.

14. Och han hörde them ther utinnan, och försköf thet med them i tio dagar.

15. Och efter the tio dagar woro the dageligare och bättre wid hull, än alle the drängar som spisades af Konungens spis.

16. Då satte Melzar bort thesås spis och dryck, then them tillstuckad war, och gaf them mos.

17. Men thessa fyra Gud gaf them konst och förstånd uti allahanda skrift och wisshet; men Daniel gaf han förstånd i alla syner och drömmar.

18. Då tiden förslupen war, som Konungen förelagt hade, at the skulle hafwas in för honom, hade öfwerste kamereraren them in för NebucadNazar.

19. Och Konungen talade med them; och wardt ingen ibland them alla funnen, som Daniels, Hananias, Misael och Asarias like war: och the woro Konungens tjenare.

20. Och Konungen fann them i alla saker, hwarom han them frågade, tio gånger klokare och förståndigare än alla stjernskifare och wise i hela hans rike.

21. Och Daniel lefde in til Konung Cores första år.

2. Capitel.

Uti andra året af NebucadNezars rike såg NebucadNazar en dröm, af hwilken han wardt försträckt, så at han

waknade up.

2. Då låt han tilhopa komma alla stjernskifare och wise och trollskarlar och Chaldeer, at the skulle säga Konungen sin dröm: the kommo, och trädde fram för Konungen.

3. Och Konungen sade til them: Jag hafwer haft en dröm, som mig försträckt hafwer, och jag will gerna weta hwad thet för en dröm varit hafwer.

4. Då sade the Chaldeer til Konungen på Syriskt mål: Herre Konung, Gud låte tig länge lefwa; såg tina tjenare drömmen, så wilje wi uttyda honom.

5. Konungen swarade och sade til the Chaldeer: Thet är fallit mig utu minnet; om I icke låten mig så weta drömmen, och uttyden honom, så stolen I platt förgöras, och edra hus stamlingen förörda warba.

6. Om I ock låten mig så drömmen weta, och uttyden honom, så stolen I så stänker, gåfwor och stor ära af mig: therföre säger mig nu drömmen och hans nyttydning.

7. The swarade åter och sade: Konungen säge sina tjenare drömmen, så wilje wi uttyda honom.

8. Konungen swarade och sade: Sannerligen, jag förmärker, at I fördröjen tiden, efter I sen dock, at thet är fallit mig utu minnet.

9. Men om I icke sägen mig drömmen, så skal rätten gå öfwer eder, lika som öfwer the ther taga sig före at tala lögn och drafwel för mig, så länge tiden skal förlopa: therföre säger mig nu drömmen, så kan jag märka, at I ock wäl finnen uppå uttydningen.

10. Då swarade the Chaldeer Konungen och sade til honom: Ingen menniska är på jorden, then thet Konungen begär säga kan; och är ej heller någon Konung, ehuru stor eller mächtig han är, som sådant af några stjernskifare, wise eller Chaldeer åstar.

11. Ty thet Konungen åstar är för högt; och är ej heller någon, som thetta för Konungen säga kan, undantagande gudarna, hwilka icke bö när menniskorna.

12. Då wardt Konungen ganzla wred, och bdd förgöra alla the wisa i Babel.

13. Och domen gick ut, at man skulle dräpa the wisa : wardt också Daniel med sina stallbröder sökt, at man them dräpa skulle.

14. Då förnam Daniel sådan dom och befallning, af Arioch, Konungens öfwerste domare, hwilken utfor til at döda the wisa i Babel.

15. Och han höf up och sade til Konungens befallningsman Arioch : Hwarföre är thenna stränga domen utgången ifrå Konungen ? Och Arioch lät Daniel thet förstå.

16. Så gick Daniel up, och bad Konungen, at han skulle gifwa honom tid, at han måtte säga Konungen uttydningen.

17. Sedan gick Daniel hem, och gaf thet sina stallbröder, Hanania, Misael och Asaria til känna,

18. At the skulle bedja Gud af himmelen om nåd til thenna hemlighet ; at Daniel och hans medbröder, samt med the andra wisa i Babel, icke förgöras skulle.

19. Då wardt thenna hemliga sak Daniel genom en syn om natten uppenbarad, för hwilket Daniel läfrade Gud af himmelen.

20. Och Daniel tog til at tala och säga : Låfwadt ware Guds namn, ifrån ewighet til ewighet ; ty hans är både wishet och starkhet.

21. Han förvandlar tider och stunder ; han sätter Konungar af, och sätter Konungar up ; han gifwer the wisa theas wishet, och the förståndiga theas förstånd.

22. Han uppenbarar thet djupt och hemligt år : han wet hwad i mörkret ligger ; ty när honom är allsammans ljus.

23. Jag tackar och läfwar tig, mina faders Gud, at tu hafwer förlånt mig wishet och starkhet, och hafwer nu thet uppenbarat, ther wi tig ombedit hafwe ; thet år, Konungens ärende hafwer tu oss uppenbarat.

24. Så gick Daniel up til Arioch, then af Konungen befallning hade, at drä-

pa the wisa i Babel, och sade til honom alltså : Tu skal icke förgöra the wisa i Babel ; utan haf mig up til Konungen ; jag wil säga Konungen uttydelsen.

25. Arioch hade Daniel med hast up för Konungen, och sade til honom alltså : En år funnen ibland Juda fångar, som Konungen uttydningen säga kan.

26. Konungen svarade och sade til Daniel, then the kallade Beltesazar : Åst tu then samme, som kan säga mig then dröm, som jag sett hafwer, och hans uttydning ?

27. Daniel svarade in för Konungen och sade : Then hemlighet, som Konungen åskar af the wisa, lärda, stjernskifare och spåmän, står icke i theas magt at säga Konungen :

28. Men Gud af himmelen, han kan uppenbara hemliga ting ; han hafwer telt Konung NebucadNezar hwad i tillkommande tider ske skal ; tin dröm, och tin syn, lå tu sof, war thenna.

29. Tu, Konung, tänkte i tin sång huru thet måtte tilgå i framtiden ; och then som hemliga ting uppenbarar, han tedde tig huru thet gå skulle.

30. Så år mig thenna hemlighet uppenbarad, icke genom min wishet, lika som hon större wore än alla the som lefwa ; utan theföre, at uttydningen måtte Konungen underwist wara, och tu titt hjertas tankar weta så.

31. Tu, Konung, såg ; och si, et ganzla stort och högt beläte stod för tig ; thet war grufweligt at se uppå.

32. Thet belätets hufvud war af klart guld, thes bröst och armar woro af silfwer, buken och länderna woro af koppar,

33. The ben woro af jern, thes fötter woro somt af jern, och somt af ler.

34. Sådant såg tu, til thes en sten nedrifwen wardt utan händer : han slog belåtet uppå thes fötter, som af jern och ler woro, och förtrofsade them.

35. Då wordo alla tilhopa förtrofsade, jernet, leret, kopparen, silfret och gullet, och wordo såsom agnar på en sommarloge, och wåddret bortförde them, så at man kunde intet mer finna them ; men stenen, som slog belåtet, wardt

til et stort berg, så at thet upfyldte hela werlden.

36. Thetta är drömmen: nu wilje wi säga uttydningen för Konungen.

37. Tu, Konung, äst en Konung öfwer alla Konungar, then Gud af himmelen rike, magt, starthet och ära gifwit hafwer ;

38. Och alt thet, thet menniskor bo, och djuren på marken och foglarna under himmelen, hafwer han gifwit i tina händer, och förlånt dig magt öfwer alt thetta: tu äst thet gyldene hufvudet.

39. Efter dig skal et annat Konungarike upkomma, såmre än ditt: thet efter thet tredje Konungariket, som af koppar är, hwilket öfwer alla land regera skal.

40. Thet fjerde skal wara hårdt såsom jern ; ty lika wißt som jern sonderflår och sondertrögar all ting, ja, lika som jern sonderflår all ting, så skal och thetta sondertröga och sonderflå allsamman.

41. Men at tu såg fötterna och tårna, somt af ler, och somt af jern: thet skal wara et sonderadt Konungarike; dock skal af jerns planta blifwa thet uti, såsom tu såg jern beblandadt med ler.

42. Och at tårna på thes fötter, somt af jern, och somt af ler woro, thet skal wara endels et starkt och endels et swagt rike.

43. Och såsom tu såg jern beblandadt med ler, stola the wäl beblanda sig efter menniskoblod tillsammans; men the stola likwäl intet hänga tilhopa: lika som jern icke kan bemängas med ler.

44. Men uti thessa Konungarikens tid skal Gud af himmelen uprätta et Konungarike, thet aldrig skal förlagdt warda; och hans rike skal icke komma til något annat folk: thet skal förtrösa och förstöra alla thessa riket; men thet skal blifwa i ewig tid.

45. Såsom tu såg en sten, nederrifwen af et berg utan händer, hwilken sonderflog jernet, kopparen, leret, silfret och guldet; alltså hafwer nu then store Guden sett Konungen hwad som framdeles ske skal: och thetta är wißerligen drömmen; och uttydningen är rätt.

46. Då föll Konung NebucadNazar uppå sitt ansikte, och tilbåd inför Daniel, och besallte, at man skulle göra honom spisooffer och rdooffer.

47. Och Konungen svarade Daniel och sade: Thet är intet twiswel, eder Gud är en Gud öfwer alla gudar, och en Herre öfwer alla Konungar, then hemliga ting uppenbara kan, efter tu thessa hemliga ting hafwer kunnat uppenbara.

48. Och Konungen uphöjde Daniel, och gaf honom stora myckna slänker, och gjorde honom til en Förste öfwer hela landet Babel, och satte honom til en Öfwerste öfwer alla the wisa i Babel.

49. Och Daniel bad Konungen, at han måtte sätta Sadrach, Mesach och AbedNego öfwer landskapet i Babel; men Daniel sjelf blef när Konungen i hans gård.

3. Capitel.

Konung NebucadNazar lät göra et gyldene beläte, sextio alnar högt och sex alnar bredt, och lät sätta thet i Babels land på en slön plan.

2. Och Konung NebucadNazar sände efter Förstar, herrar, landshöfdingar, domare, fogdar, rådsgherrar, ämbetsmän och alla wäldige i landet, at the skulle komma tillsammans, och wiga thet, belätet, som Konung NebucadNazar hade låtit upfatta.

3. Då kommo Förstarne, herrarne landshöfdingarne, domarene, fogdarne, rådsgherrarne, ämbetsmännarne och alla wäldige i landet tillsammans, til at wiga belätet, som Konung NebucadNazar hade låtit upfatta; och the måste gå fram för belätet, som NebucadNazar hade låtit upfatta.

4. Och Hårholden ropade öfwerljudd: Thet låter eder sagdt wara, alle I folkslag, slägter och tungomål,

5. At när I hören basuner, trumpeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och alla handa strängaspel, så stolen I nedfalla, och tilbedja thet gyldene belätet, som Konung NebucadNazar hafwer låtit upfatta.

6. Men then som så icke nederfaller och tilbeder, han skal på samma stund kastas uti en brinnande ugn.

7. Då the nu hörde ljudet af basuner, trumpeter, harpor, gigor, psaltare och allahanda strängaspel, föllo neder alla folkslag, slågter och tungomål, och tilbådo thet gyldene belåtet, som Konung NebucadNexar hade låtit upfåtta.

8. Strax på samma stund gingo några Schalbeiste män fram, och anklagade Judarna,

9. Begynte och sade til Konung NebucadNexar: Herre Konung, Gud unne tig långe lefwa.

10. Tu hafwer, o Konung, låtit utgå et bud, at alla menniskor, så the hörde ljudet af basuner, trumpeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strängaspel, skulle the nederfalla, och tilbedja thet gyldene belåtet,

11. Och then som icke nederfölle och tilbådo, han skulle kastas uti en brinnande ugn.

12. Nu äro här några Judiske män, hvilka tu öfwer the åmbeten i Babels land satt hafwer, Sadrach, Mesach och AbedNego: the samme förakta ditt bud, o Konung, och wörda icke tina gudar, och tilbedja icke thet gyldene belåtet, som tu hafwer låtit upfåtta.

13. Då befallte NebucadNexar med grymhet och wrede, at man skulle hafwa fram för honom Sadrach, Mesach och AbedNego; och männerne wordo framhafde för Konungen.

14. Då talade NebucadNexar til them, och sade: Huru är thet? Wisjen I, Sadrach, Mesach och AbedNego, icke wörda min gud, och icke tilbedja thet gyldene belåtet, som jag hafwer låtit upfåtta?

15. Nu wål, reder eder til; så snart I hören ljudet af basuner, trumpeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strängaspel, så faller neder, och tilbeder belåtet, som jag hafwer låtit upfåtta: om I icke tilbedjen thet, så stolen I på samma stund warda kastade uti en brinnande ugn: låt se, hvilken then Guden är, som eder utu mina

händer tager.

16. Då swarade Sadrach, Mesach, och AbedNego och sade til Konung NebucadNexar: Thet är icke af nöden, at wi sware tig thet upgå.

17. Si, wår Gud, then wi dyrke, kan wål hjelpa oss utu then brinnande ugnen, och frålfa oss utu tin hand, o Konung.

18. Och om han än icke thet göra wil, så skal tu ändå weta, o Konung, at wi tina gudar intet wörde, ej heller thet gyldene belåtet, som tu hafwer låtit upfåtta, tilbedja wilje.

19. Då wardt NebucadNexar full med grymhet, så at hans ansikte förwandlade sig öfwer Sadrach, Mesach och AbedNego, och befallte, at man skulle göra ugnen sju resor hetare, än han eljes plågade wara.

20. Och han bödd the bästa krigsmän, som uti hans här woro, at the skulle binda Sadrach, Mesach och AbedNego, och kasta them uti then brinnande ugnen.

21. Alltså wordo these männerne uti thetas mantlar, skor, hattar och andra kläder bundne, och kastade uti then brinnande ugnen.

22. Ty Konungens befallning måste man med hast fullgöra; och elden wardt så stark i ugnen, at the män, som Sadrach, Mesach och AbedNego upbränna skulle, blefwo döde af eldslågan.

23. Men the tre männerne, Sadrach, Mesach och AbedNego föllo neder uti then brinnande, ugnen, så bundne som the woro.

24. Då förstråckte sig Konung NebucadNexar, och gick hastigt up, och sade til sitt Råd: Hafwe wi icke låtit kasta tre män i elden, bundne? The swarade och sade til Konungen: Ja, herre Konung.

25. Han swarade och sade: Ser jag dock fyra män gå löse i elden, och them skadar intet; och then fierde är lifa som han wore en Gudafön.

26. Och NebucadNexar gick fram för gapet på then brinnande ugnen, och sade: Sadrach, Mesach och AbedNego, högsta Guds tjenare, går här ut, och kommer hit. Så gingo Sadrach, Mesach och AbedNego utur elden.

27. Och Förstarne, herrarne, fogdarne och Konungens Råd kommo tillsammans, och sågo uppå huru elden ingen magt uppå thesa människans kropspar bewisat hade, och thesas hufvudhår icke ens afswedt war, och thesas kläder intet slådade; ja, man kunde icke känna någon eldsluft uppå them.

28. Då hof NebucadNazar sin röst up, och sade: Låfwad ware Sadrach, Mesach och AbedNego's Gud, then sin Angel utskändt hafwer, och halv sina tjenare, som uppå honom trodde, och icke gjorde efter Konungens bud, utan utgåfwro thesas lekamen, at the ingen Gud åra eller tilbedja wille, utan allena sin Gud.

29. Så är nu thetta mitt bud, at ho som hållst ibland alla folkslag, slågter och tungomål försmådar Sadrach, Mesach och AbedNego's Gud, han skal förgråas, och hans hus stamligen förstörd warda; ty thet är ingen annan Gud, som så hjelpa kan, som thenne.

30. Och Konungen gaf Sadrach, Mesach och AbedNego stort wålde i Babels land.

31. Konung NebucadNazar til alla land, folk och tungomål: Gud gifwe eder mycken frid.

32. Mig synes godt wara, at jag förkunnar the tekn och under, som Gud, then högste, med mig gjort hafwer;

33. Ty hans tekn äro stora, och hans under äro mågtiga, och hans rike är et ewigt rike, och hans wålde warar ifrå slågte til slågte.

4. Capitel.

Jag, NebucadNazar, då jag god ro hade i mitt hus, och alt wål tilstod i mitt palats,

2. Såg en dröm, och wardt försträckt; och the tankar, som jag i min sång hade öfwer synen, som jag sett hade, be-
dröfwade mig.

3. Och jag befällte, at alle the wise i Babel skulle komma up för mig, at the måtte såga mig hwad drömmen betydde.

4. Då hade man fram the stjernskifare,

wisa, Chalbeer och spåmän; och jag förtälde drömmen för them: men the kunde intet såga mig hwad han betydde,

5. In til thes Daniel, på thet sista, kom för mig, hwilken Beltesazar kallad, efter min guds namn, then the helga gudars anda hafwer; och jag förtälde för honom drömmen:

6. Beltesazar, tu öfwerste ibland the stjernskifare, jag wet, at tu hafwer the helga gudars anda, och tig är intet fördolt; såg mig min dröms syn, then jag sett hafwer, och hwad han betyder.

7. Så är thetta synen, som jag såg i min sång: Si, et trå stod midt i landet; thet war gansta högt,

8. Stort och tjockt; thes höjd räckte up i himmelen, och thet utwidgade sig alt in til landets anda.

9. Thes qwistar woro dagelige, och buro mycken frukt, thet alle af äta kunde; alla djur i marken funno skugga under thet, och foglarne under himmelen satte sig på thes qwistar, och alt födt hade sin föda ther af.

10. Och jag såg en syn i min sång; och si, en helig wåktare kom ned af himmelen.

11. Han ropade öfwerljudd, och sade altså: Hugger träet omkull, och hugger bort qwistarna, och riswer bort löfvet, och förströr thes frukt, så at djuren, som thet under ligga, löpa sin wäg, och foglarne flyga bort af thes qwistar;

12. Dock, låter stubben blifwa i jorden med rötterna; men han skal gå i jern- och kopparskådjor i gråset på marken; han skal ligga under himmelens dagg, och warda wåt, och skal föda sig ibland djuren af gråset på jorden.

13. Och thet menssliga hjertat skal warda ifrå honom tagit, och et wild-
djurs hjerta gifwas honom igen, til thes at hju tider äro framgångne öfwer honom.

14. Thetta är besluttit i wåktarenas råd, och i the heligas tal rådslagit, på thet the som lefwa, måga känna, at then Högste hafwer magt öfwer menniskors riken, och gifwer them hwem

han wil, och uphöjer the förnedrade ther til.

15. Sådan dröm hafwer jag, Konung NebucadNexar, sett; men tu, Beltesazar, säg hwad han betydher; ty alle the wise som i mitt rike äro, kunna icke säga mig hwad han betydher; men tu kan thet wäl; ty the helga gudars ande är i tig.

16. Lå wardt Daniel, then ock Beltesazar hette, håpen ther öfwer, wid en timma långt, och hans tankar bedröfwade honom; men Konungen sade: Beltesazar, låt icke drömmen och hans uttydning bedröfwa tig. Lå hof Beltesazar up, och sade: Åh! min Herre, at thenna drömmen gällde tina fiender, och hans uttydning tina owänner.

17. Träet, som tu säg, at thet war stort och tjockt, och thes höjd räckte up til himmelen, och utwidgade sig öfwer hela landet;

18. Och thes qwislar dageligen, och thes frukt mycken war, ther alle sin föda af hade, och djuren på marken bodde ther under, och himmelens foglar på thes qwislar sutto:

19. Thet äst tu, Konung, som så stor och mächtig äst; ty tin magt är stor, och råder up til himmelen, och titt wälde sträcker sig in til werldens ända.

20. Men thet, at Konungen såg en helig wåktare komma ned af himmelen och säga: Hugger träet omkull, och förgör thet; dock låter stubben med sina rötter blifwa i jorden: men han skal gå i jern- och kopparskjoldar, och ligga under himmelens dagg, och warda wåt, och föda sig ibland djuren på marken, til thes sju tider öfwer honom framlidne äro:

21. Thetta är uttydningen, Herre Konung, och sådant then Högstes råd går öfwer min Herre Konungen:

22. Man skal drifwa tig bort ifrå folk, och tu måste blifwa med wilddjuren på marken, och man skal låta tig äta gräs, såsom orar, och tu skal ligga under himmelens dagg, och warda wåt, til thes sju tider öfwer tig framlidne äro, på thet tu skal befinna, at

then Högste hafwer wåld öfwer menniskors riken, och gifwer them hwem han wil.

23. Men thet som sagdt är, at man åntå skal låta blifwa stubben af träet med sina rötter qwar: titt rike skal blifwa titt, så tu kânt hafwer magten i himmelen.

24. Thersföre, Herre Konung, låt mitt råd tåckas tig, och gör tig lös ifrå tina synder genom rättfärdighet, och ledig ifrå tina misgärningar genom wålgärningar emot the fattiga, så hafwer han tålmod med tina synder.

25. Ålt thetta wedersfors Konung NebucadNexar.

26. Ty efter tolf månader, så Konungen gick på Konungsborgen i Babel,

27. Hof han up, och sade: Thetta är thet stora Babel, som jag upbyggt hafwer til et Konungshus, genom min stora magt, min härlighet til ära.

28. Förr än Konungen thesa orden uttalat hade, kom en röst af himmelen: Tig, Konung NebucadNexar, ware sagdt: Titt rike skal tig aftagit warda;

29. Och man skal drifwa tig bort ifrå folk, och tu skal blifwa med wilddjur, som på marken gå; gräs skal man låta tig äta, såsom orar, til thes sju tider öfwer tig framlidne äro, på thet tu skal förnimma, at then Högste hafwer wåld öfwer menniskors riken, och gifwer them hwem han wil.

30. I samma stund wardt ordet fullkomnat öfwer NebucadNexar, så at han wardt bortdrifwen ifrå folk; och han åt gräs, såsom orar, och hans lemmen låg under himmelens dagg, och wardt wåt, til thes hans hår warte såsom brnnsjådrar, och hans naglar wordo såsom fogellor.

31. Efter then tiden hof jag, NebucadNexar, up mina ögon til himmelen, och kom åter til sinne igen, och läfwade then Högste; jag prisade och årade honom som lefwer ewinnerligen, hwilens wålde är ewigt, och hans rike warar slägte ifrå slägte;

32. Emot hwilken alla the som på jorden bo för intet räknas. San gör

alt såsom han wil, både med krafterna i himmelen och med them som bo på jorden; och ingen kan stå hans hand emot, eller säga til honom: Hvad gör tu?

33. På samma tid kom jag til sinne igen och til min Konungsliga åra, til min hårlighet och til min slapnad; och mitt Råd och wåldige sökte mig; och jag wardt åter satt uti mitt rike igen, och fick ännu större hårlighet.

34. Thersföre läfwar jag, Nebucad-Nezar, och ärar och prisar Konungen i himmelen; ty alla hans gerningar äro sanning, och hans wålgär äro rätte; och then som stolt är, kan han ödmjuka.

5. Capitel.

Konung Belsazar gjorde et hårligt gästabad til sina wåldige och höfwijsmän, och drack sig drucken med them.

2. Och då han drucken war, bödd han bära fram the guld- och silfverkaril, som hans fader, NebucadNezar, utu templet i Jerusalem borttagit hade, at Konungen med sina wåldige, med sina hustrur, och med sina frillor, stulle dricka ther af.

3. Alltså wordo framburna the gyldene karil, som utu templet, utu Guds hus i Jerusalem tagna woro; och Konungen, hans wåldige, han hustrur och frillor drucko ther af.

4. Och då the så drucko, läfwarde the the gyldene, silfwer-, koppar-, jern-, trä- och stengudar.

5. På samma stund syntes finger, såsom en menniskas hand; the strefwo, tvårs öfwer isrä husastakan på then hwitmenade wäggen i Konungssalen; och Konungen wardt warse handen som stref.

6. Då förwandlades Konungens ansikte, och hans tankar försträcke honom, så at hans länder båtswade, och hans ben darrade.

7. Och Konungen ropade öfwerljudd, at man stulle låta komma wisa, Chaldeer och spåmän; och låt säga til the wisa i Babel: Then menniska som

thenna striften läser, och kan säga hwad hon betyder, han skal warda klädd i purpur, och bära en gyldene kädja om halsen, och wara then tredje herren i mitt rike.

8. Så wordo alle Konungens wise uphafte: men the kunde hwarken läsa striften, eller underwisa Konungen om uttydningen.

9. Thersaf förfarades Konung Belsazar ännu mera, och tappade platt sin hy, och hans wåldige wordo illa tilfreds.

10. Då gick Drottningen, för sådant Konungens och hans wåldiges ärendes skul, up i salen, och sade: Herre Konung: Gud unne tig länge lefwa; låt tina tankar icke så försträcka dig, och omstifta icke så tin hy.

11. Thet är en man i ditt rike, som hafwer the helga gudars anda; ty uti tin faders tid wardt i honom funnen uplysning, klofhet och wijsbet, sådan som the gudars wijsbet är; och tin fader, Konung NebucadNezar, satte honom öfwer the stjernskifare, wisa, Chaldeer och spåmän,

12. Thersföre at en hög ande wardt funnen i honom; ther til förstånd och klofhet til at uttyda drömmar, råda uppå mörkt tal, och uppenbara hemliga ting, nemligen, Daniel, then Konungen låt Beltesazar kalla: så låt nu kalla Daniel; han warder wäl sågande uttydningen.

13. Då hade man Daniel up för Konungen, och Konungen sade til Daniel: Äst tu, Daniel, en af the fångar utaf Juda, hwilka Konungen, min fader, utu Juda fört hafwer?

14. Jag hafwer hört sägas om dig, at tu hafwer the heliga gudars anda, och at uplysning, förstånd och hög wijsbet i dig funnen är.

15. Nu hafwer jag låtit komma för mig kloka och wisa, at the stulle läsa mig thenna striften, och underwisa mig hwad han betyder; och the kunna intet säga mig hwad sådant betyder.

16. Men om dig hörer jag, at tu kan gifwa uttydning, och uppenbara thet

hemligt år; kan tu nu läsa thenna striften, och undervisa mig hwad hon betyder, så skal tu med purpur klädd warda, och bära en gyldene kädja om tin hals, och wara then tredje herren i mitt rike.

17. Lå swarade Daniel och sade in för Konungen: Behåll tina gåfwor sjelf, och gif tin stånd åt någon annan; jag wil dock wäl läsa Konungen striften, och undervisa hwad hon betyder.

18. Herre Konung, Gud, then Högske, gaf tin fader NebucadNazar rike, magt, ära och härlighet;

19. Och för sådan magts skul, som honom gifwen war, fruktade och råddes för honom alla land och folk och tungomål: han drap hwem han wille, han slog hwem han wille, han uphöjde hwem han wille, han nedertryckte hwem han wille.

20. Men då hans hjerta uphof sig, at han wardt stolt och högmödig, wardt han kastad ifrå sin Konungsliga stol, och miste sin härlighet;

21. Och wardt drifwen ifrå menniskor; och hans hjerta wardt lika med wilddjur, och han måste löpa ibland wilddäsnor, och åt gräs, såsom oxar, och hans tropp låg under himmelens dag, och wardt wåt, til thes han lärde weta, at then Högske hafwer wäld öfwer menniskors riket, och gifwer them hwem han wil.

22. Och tu, Belsazar, hans son, hafwer icke ödmjukat titt hjerta, ändock tu allt sådant wet;

23. Utan hafwer uphåfwit tig emot himmelens Herre, och man hafwer måst bära hans hus kärl fram för tig, och tu, tine wäldige, tina hustrur och tina frillor, hafwa druckit win ther af; ther til låfwat the gyldene, silfwer-, koppar-, jern-, trä- och stengudar, hwilka hwarken se, eller höra, eller känna; men then Guden, som hafwer tin anda och alla tina wågar i sin hand, hafwer tu intet årat.

24. Therföre är thenna handen sånd ifrå honom, och then strift som ther upteknad står.

25. Och thetta år striften, som ther upteknad är: Mene Mene Thekel Upharfin.

26. Och hon betyder thetta: Mene; thet år: Gud hafwer räknat titt rike, och ändat thet.

27. Thekel; thet år: Man hafwer wågit tig på en wåg, och funnit tig allt för lätt.

28. Peres; thet år: Litt rike är åtskildt, och gifwit the Meder och Perser.

29. Då befallte Belsazar, at man skulle kläda Daniel uti purpurkläde, och gifwa honom en gyldene kädja om hans hals; och lät förkunna om honom, at han war then tredje herren i riket.

30. I then samma natten wardt the Chaldeeris Konung Belsazar ihjålslagen.

31. Och Darius utaf Meden tog riket in, då han tu och sextio år gammal war.

6. Capitel.

Och Darius syntes godt wara, at han skulle sätta öfwer hela riket hundrade och tjugu Landshöfdingar.

2. Öfwer thesa satte han tre Förstar; then ene war Daniel, för hwilken the Landshöfdingar skulle råkenflap göra, at Konungen thes mindre beghinner hafwa skulle.

3. Men Daniel gick alla the Förstar och Landshöfdingar widt öfwer; ty en hög ande war i honom: therföre tänkte Konungen, at sätta honom öfwer hela riket.

4. Förthenstul foro the Förstar och Landshöfdingar ther efter, huru the kunde finna en sak med Daniel, then emot riket more; men the kunde ingen sak eller misgärning finna; ty han war trogen, så at man ingen skuld eller ogärning med honom finna kunde.

5. Då sade männerna: Wi finne ingen sak med Daniel, utan om hans Gudsstjenst.

6. Då kommo the Förstar och Landshöfdingar tilhopa in för Konungen, och sade til honom alltså: Herre Konung Darius, Gud unne tig länge lefwa.

7. The Förstar i riket, Herrarne, Lands-

höfdingarne, Rådet och ämbetsmännerna hafwa alla betänkt, at man skal låta utgå en Konungslig befallning och et strängt påbud, at ho som hålst i trettio dagar någon ting wil bedja af någon Gud eller menniska, utan af tig Konung allena, han skal warða kastad för lejon uti gropen.

8. Thersföre, o Konung, måste tu thetta budet städfasta och understkrifwa, på thet at thet icke skal omvändt warða, efter the Meders och Persers rätt, then ingen öfwertråda djerfwes.

9. Älså understref Konung Darius.

10. Som nu Daniel förnam, at sådant bud war understkrifwit, gick han up i sitt hus; och han hade i sitt sommarhus öppna fönster emot Jerusalem: ther föll han tre resor om dagen uppå sina knän, bad, lästade och tackade sin Gud, såsom han tilförene plågade göra.

11. Då kommo these männerne hopatås, och funno Daniel bedjande och åkallande in för sin Gud.

12. Så gingo the fram, och talade med Konungen om thet Konungsliga budet: Herre Konung, hafwer tu icke understkrifwit et bud, at ho som hålst i trettio dagar något både af någon gud eller af någon menniska, utan af tig Konung allena, han skal kastas för lejon i gropen? Konungen swarade och sade: Thet är sant; och the Meders och Persers rätt skal ingen öfwertråda.

13. The swarade och sade för Konungen: Daniel, en af Juda fångar, åttar hwarcken tig, o Konung, eller titt bud, som tu understkrifwit hafwer; ty han beder tre resor om dagen.

14. Då Konungen thetta hörde, wardt han fast bedröfwad, och winlade sig storligen, at han måtte fria Daniel, och arbetade ther om in til solen neder gick, at han måtte hjelpa honom.

15. Men männen kommo tillsammans til Konungen, och sade til honom: Tu wet, Herre Konung, at the Meders och Persers rätt är, at alla bud och befallningar, som Konungen beslutit hafwer, skola oförvandlade blifwa.

16. Då befallte Konungen, at man skulle hafwa fram Daniel; och the kastade honom för lejonen i gropen; men Konungen sade til Daniel: Tin Gud, then tu utan återvändo tjenar, han hjelpe tig.

17. Och the buro en sten fram; then lade the på locket af gropen; honom förseglade Konungen med sin egen ring och med sina wäldigas ring, på thet at ingen skulle eljes bruka något på Daniel.

18. Och Konungen gick sin wäg på sin borg, och åt intet, och lät ingen mat för sig bära, och kunde ej heller sofwä.

19. Om morgonen bittida, då thet dagades, stod Konungen up, och gick med hast til gropen, ther lejonen uti woro.

20. Och som han kom til gropen, ropade han til Daniel med sorgelig röst, och Konungen sade til Daniel: Daniel, tu lefwande Guds tjenare, hafwer och tin Gud, then tu utan återvändo tjenar, förmått frälja tig för lejonen?

21. Då talade Daniel med Konungen: Herre Konung, Gud unne tig länge lefwä.

22. Min Gud hafwer sändt sin Ängel, hwilken lejonens mun tilhållit hafwer, at the hafwa ingen skada gjort mig; ty för honom är jag ofstyldig funnen: så hafwer jag ej heller något gjort emot tig, Herre Konung.

23. Då wardt Konungen gansta glad, och lät taga Daniel utu gropen; och the togo Daniel utu gropen, och man fann platt ingen skada gjord wara uppå honom; ty han hade trott uppå sin Gud.

24. Då lät Konungen komma fram the mån, som Daniel anlagat hade, och kasta them in för lejonen i gropen, samt med theas barn och hustrur; och fört än the kommo ned til botnen, fingo lejonen them fatt, förkrospade och alla theas ben.

25. Sedan lät Konung Darius strifwa til alla land och folk och tungomål: Gud gifwe eder mycken frid!

26. Thetta är min befallning, at uti alt mitt rikes herradöme skal man frukta och rådas för Daniels Gud; ty han är then lefwande Gud, som blifwer erwinnerligen; och hans rike är oförgångeligt, och hans herradöme hafwer ingen anda.

27. Han är en frälsare och nödhjelpare, och han gör teken och under, både i himmelen och på jorden: han hafwer frälst Daniel ifrå lejonerna.

28. Och Daniel war wäldig i Darius rike, och theslikes i Cores, then Persens, rike.

7. Capitel.

Uti första året Belsazars, Konungens i Babel, hade Daniel en dröm och syn på sin säng; och han stref then samma drömmen, och författade honom altså:

2. Jag Daniel såg en syn om natten; och si, the fyra wärderna under himmelen stormade mot hwar annan på stora hafwet.

3. Och fyra stora djur stego up utu hafwet, ju thet ena annorlunda än thet andra;

4. Thet första såsom et lejon, och hade wingar såsom en örn: jag såg til, in til thes at wingarne wordo thet afryckte; och thet wardt tagit bort af jorden, och thet stod på sina fötter, såsom en menniska, och thet wardt et menstligt hjerta gifwit.

5. Och si, thet andra djuret ther näst war list en björn, och stod på then ena sidan, och hade i sin mun ibland sina tänder tre stora långa tänder; och man sade til thet: Stått up, och åt mycket kött.

6. Efter thetta såg jag; och si, et annat djur, list en pard; thet hade fyra wingar, såsom en fogel, på sin rygg; och thet samma djuret hade fyra hufwud; och thet wardt magt gifwen.

7. Efter thetta såg jag i thenna synen om natten; och si, thet fjerde djuret war gruhveligt och försträckeligt och mågta starkt, och hade stora jerntänder, åt omkring sig, och förkrofsade, och hwad qwar war trampade thet med sina fötter: thet war och mycket annorlunda

än the förra, och hade tio horn.

8. Då jag nu slådade hornen, si, så gick ther ut ibland them et annat litet horn, för hwilket the tre främsta hornen affstöta wordo; och si, thet samma hornet hade ögon, såsom menniskögon, och en mun, then stora ting talade.

9. Sådant såg jag, til thes stolar framsatta wordo, och then gamle satte sig, hwilken kläde war snöhwitt, och håret på hans hufwud såsom ren ull: hans stol war altsammans eldsläge, och hans hjul brunno af eld.

10. Och af honom utgick en lång eldstrimma; tusende finom tusende tjente honom, och tio finom hundrade tusende stodo för honom: domen wardt hållen, och böckerna wordo uplätna.

11. Jag såg til, för the stora ords stul, som thet hornet talade: jag såg til, in til thes djuret dräpitt wardt, och thes kropp förgicks, och i eld kastad wardt,

12. Och the andra djurens wälde också ute war; ty them war en tid och stund bestämd, huru länge hwarth thera wara skulle.

13. Jag såg i thenna synen om natten; och si, en kom i himmelens sky, såsom en menniskas son, alt in til then gamle; och han wardt framhafad för honom.

14. Honom gaf han wäld, ära och rike, at alla land och folk och tungomål skulle tjena honom: hans wälde är ewigt, thet icke förgås; och hans rike hafwer ingen anda.

15. Jag, Daniel, försträckte mig therföre, och sådan syn förfarade mig.

16. Och jag gick til en af them som ther stodo, och bad honom, at han skulle gifwa mig en wiß underwising om alt thetta; och han talade med mig, och sade mig hwad thet betydde:

17. Thessa fyra stora djur äro fyra rikena, som på jorden komma stola;

18. Men then Höghstes helige stola intaga riket, och stola besitta thet i ewig tid.

19. Sedan hade jag gerna wetat en wiß underwising om thet fjerde djuret, hwilket platt annorlunda war än

alla the andra, gansta grufveligt; thet hade jerntänder och kopparklor, thet åt omkring sig, och förtrogade, och trampade thet qwar war med sina fötter:

20. Och om the tio hornen på thes hufwud, och om thet andra, som upwarte, för hwilket tre afföllo, och om thet samma hornet, som ögon hade och en mun som stora ting talade, och större war än the ther bredewid woro.

21. Och jag såg thet samma hornet strida emot the heliga, och thet behöll segren emot them,

22. Til thes then gamle kom, och höll dom för then Högstes helige, och tiden kom, at the helige intogo riket.

23. Han sade altså: Thet fjerde djuret skal wara thet fjerde riket på jorden, hwilket mågtigare skal wara än alla riket; thet skal upåta, förtrampa och förtroga alla land.

24. The tio hornen betyda tio Konungar, som i thet riket upkomma skola: efter them skal en annan upkomma; han skal wara mågtigare än någon af the förra, och skal undertrycka tre Konungar.

25. Han skal försmåda then Högste, och förstöra then Högstes helige, och skal taga sig före at förwändla tider och lag; men the skola warda gifne uti hans hand i en tid, och några tider, och en half tid.

26. Ther efter skal domen hållen warda: så skal då hans wålde borttagit warda, så at han skal i grund förderfwad och förgjord warda.

27. Men riket, magten och wålde under hela himmelen skal warda gifwit then Högstes heliga folk, hwilens rike ewigt år; och alt wålde skal tjena honom, och lyda honom.

28. Thet war ändan på talet. Men jag, Daniel, wardt swärligen bedröfwad i mina tankar, och mitt ansikte förwandlade sig uppå mig; dock behöll jag talet i mitt hjerta.

8. Capitel.

Uti tredje året af Konung Belsazars rike, syntes mig Daniel en syn, efter then som mig i förstone syntis hade.

2. Men jag war, då jag thenna syn såg, i Susan, hufwudstaden i Elams land, wid then ålfwen Ulai.

3. Och jag hof up mina ögon och såg; och si, en wådur stod för ålfwen, och han hade tu höga horn; dock thet ena högre än thet andra, och thet högsta warte sist.

4. Jag såg, at wåduren stötte med hornen wåster ut, norr ut och söder ut, och intet djur kunde bestå för honom, eller fria sig ifrå hans hand; utan han gjorde hwad han wille, och wardt stor.

5. Och wid jag gaf ther aft uppå, så kom en getabock wåstan efter öfwer hela jorden, så at han intet kom wid jorden; och then bocken hade et skönt horn emellan sina ögon.

6. Och han kom alt in til then wåduren, som tu horn hade, then jag såg stå för ålfwen; och han lopp i sin wrede wålbeligen in til honom.

7. Och jag såg, at han kom hårdt in til wåduren, och förgrimmade sig öfwer honom, och stötte til wåduren, och sönderflog hans tu horn; och wåduren hade ingen magt til at stå honom emot, utan han stötte honom til marken, och trampade uppå honom; och ingen förmodde hjelpa wåduren utu hans hand.

8. Och then getabocken wardt gansta stor, och då han som starfast worden war, gick thet stora hornet sönder, och i thes stad warte fyra sköna, emot fyra himmelens wäder.

9. Och af et af thesa warte et litet horn; thet wardt gansta stort, söder ut, öster ut, och in emot thet lustiga landet.

10. Och thet warte alt in til himmelens hår, och kastade somliga ned tådan och af stjernorna til jorden, och trampade uppå them;

11. Ja, thet warte alt in til Försten för håren, och tog bort ifrå honom thet dageliga offret, och förödde hans helgedoms boning.

12. Och sådan magt wardt honom gifwen emot thet dageliga offret, för syndernas skul, så at han skulle slå ned sanningen, och hwad han gjorde skulle framgång hafwa.

13. Men jag hörde en Helig tala; och then samme Helige sade til en som talade: Huru länge skal dock theenna synen om thet dageliga offret wara, och om synerna, för hwilkas skul theenna förböning sker, så at både helgedomen och håren förtrampad warder?

14. Och han swarade mig: Thet är tu tusende och trehundrade dagar, efter aften och morgon råfnade, så skal helgedomen åter wigd warda.

15. Och då jag, Daniel, såg then synen, och hade gerna förstått henne, si, så stod för mig såsom en man.

16. Och jag hörde emellan Ulai en menniskoröst, som ropade och sade: Gabriel, uttyd theenna synen, så at han förstår henne.

17. Och han kom hardt in til mig; och jag wardt försträckt, då han kom, och föll ned uppå mitt ansikte; och han sade til mig: Gif akt här uppå, tu menniskobarn; ty theenna synen lyder uppå ändans tid.

18. Och då han talade med mig, dignade jag af wanmägtighet ned på mitt ansikte til jorden; men han tog uppå mig, och rättade mig up, så at jag blef stådande.

19. Och han sade: Si, jag wil wisa dig huru thet skal gå på then yttersta worebens tid; ty änden hafwer sin bestämde tid.

20. Wåduren med the tu horn som tu såg, äro the Konungar i Medien och Persien;

21. Men getabocken är Konungen i Grefeland: thet stora hornet emellan hans ögon är then förste Konungen.

22. Men at fyra stodo i thes stad, då thet sönderlagit wardt, betyder at fyra riket skola upkomma af thet folket, men icke så mäktiga som han war.

23. Efter thessa riket, när öfwerträdelsen stor worden är, skal upkomma en arg och listig Konung.

24. Han skal warda mächtig, dock icke genom sin kraft: han skal underligt förböda, och skal hafwa framgång, at han thet uträttar; han skal förstöra the starka och the heliga folket;

25. Och genom hans klockhet skal hans bedrägeri framgå; och han skal uphäfwa sig i sitt hjerta, och genom framgång skal han många förderfwa, och skal upfatta sig emot alla Förstars Förste; men han skal utan hand förslagd warda.

26. Thenna synen om afton och morgon, som tig sagt är, hon är sann; men tu skal hålla synen hemlig, ty thet är ännu en lång tid tit.

27. Och jag, Daniel, wardt swag, och låg i några dagar kranke; sedan stod jag up, och beställde Konungens ärende, och förundrade mig öfwer synen; och ingen war som kunde reda mig henne ut.

9. Capitel.

Uti första året Darius, Ahasveros son, utaf the Meders slägte, hwilken wardt Konung öfwer the Chaldeeris rike:

2. Uti thet samma första året af hans rike, förmärkte jag, Daniel, i böckerna uppå thet årtalet, ther HERRen om talat hade til Propheten Jeremia, at Jerusalem skulle öde ligga i sjuttio år.

3. Och jag wände mig til HERRan Gud, til at bedja och åkalla med fastande, uti såck och aska.

4. Och jag bad til HERRen, min Gud, befände, och sade: Åh! HERRe, tu store och försträcktige Gud, tu som håller förbund och nåd them som tig ålska, och hålla tina bud:

5. Wi hafwe syndat, gjort orätt, hafwe warit ogudaktige, och wordit affällige; wi hafwe wifit ifrå tina bud och rätter.

6. Wi lydde icke tina tjenare Propheterna, som predikade i titt namn för våra Konungar, Förstar, fäder och allt folket i landet.

7. Tu HERRe, äst rättfärdig; men wi måste skämma oss, såsom thet och nu går them af Juda och them af Jerusalem och hela Israel, både them som när och them som fjerran äro, i alla land, tit tu them utkastat hafwer,

för theras misgärningars skul, som the mot dig bedrifvit hafwa.

8. Ja, HERre, wi, våra Konungar, våra Förfästar och våra fäder måste stämma oss, at wi hafwe syndat emot dig :

9. Men tin, HERre vår Gud, är barmhertighet och förlåtelse; ty wi äro affällige wordne,

10. Och lydde icke HERrans vår Guds röst, at wi måtte hafwa wandrat i hans lag, som han oss genom sina tjenare Propheterna förelade :

11. Utan hela Israel öfverträdde tin lag, och weso af, så at the icke lydde tin röst : therföre hafwer också then förbannelse och ed kommit öfwer oss, som i Mose Guds tjenares lag skrifwen står; ty wi hafwe syndat emot honom.

12. Och han hafwer hållit sina ord, som han talat hafwer emot oss och våra domare, som oss döma skulle, så at han hafwer låtit gå så stor olycka öfwer oss, at sådant är icke skebt under hela himmelen, såsom öfwer Jerusalem skebt är.

13. Såsom thet skrifwit är i Mose lag, så är allt thetta stora onda öfwer oss gångit; icke heller bådö wi in för HERran vår Gud, at wi måtte wändt oss ifrå våra synder, och tänkt uppå tin fanning.

14. Therföre hafwer icke heller HERren försummat sig med thenna olycka, utan hafwer låtit henne gå oss utöfwer; ty HERren vår Gud är rättfärdig i alla sina gerningar som han gör; ty wi lydde icke hans röst.

15. Och nu, HERre vår Gud, tu som titt folk utur Egypti land med stark hand förde, och gjorde dig et namn, såsom thet nu är: wi hafwe ju syndat, och hafwe, ty wår! warit ogudaktige.

16. Åh, HERre! för all tin rättfärdighets skul, håll up af tin wrede och grymhet öfwer tin stad Jerusalem och öfwer titt helga berg; ty för våra synders skul, och för våra faders misgärningars skul, lider Jerusalem och titt folk försmädelse när alla them som

här omkring äro.

17. Och nu, vår Gud, hör tin tjenares bön och hans begäran; och war mistundsam öfwer tin helgedom, som förlagd är, för HERrans skul.

18. Böj ned tina öron, min Gud, och hör, låt up tina ögon och ståda, huru wi förflörde äre, och staden, som efter titt namn nämnd är; ty wi ligge in för dig med våra böner, icke uppå vår rättfärdighet, utan på tin stora barmhertighet.

19. Åh, HERre! hör; åh, HERre! war mistundsam; åh, HERre! afta uppå, och gör thet: fördröj icke, för tin egen skul, min Gud; ty tin stad och titt folk är nämndt efter titt namn.

20. Som jag ännu så talade och bad, och mina och mitt folks Israels synder bekände, och låg med min bön in för HERranom min Gud, för min Guds helga bergs skul :

21. Nått då jag så talade i min bön, såg then mannen Gabriel fram, then jag tillföre i synen sett hade, och tog uppå mig i aftenoffrets tid.

22. Och han undervisade mig, och talade til mig, och sade : Daniel, nu är jag utsänd til at undervisa dig.

23. Ty då tu begynte at bedja, gick thenna befallningen ut; och jag kommer förthen skul til at undervisa dig; ty tu äst behagelig och tåf: så mått nu til, at tu må förstå synen.

24. Sjuttio veckor äro bestämda öfwer titt folk och öfwer tin helga stad: då skal öfwerträdelsen blifwa förtagen, och synden betäckt, och misgärningen försonad, och then ewiga rättfärdigheten framhafad, och synen och prophetian beseglad, och then Aldrabelgaste smord warda.

25. Så wet nu och märk til : ifrå then tiden, då befallningen utgår, at Jerusalem skal igen uppbyggd warda, in til then Sörsten Christum äro sju veckor och två och sextio veckor: så skola gatorna och murarna åter uppbyggde warda, åndad i bullersam tid.

26. Och efter the två och sextio wec-

for skal Christus dödad warda; och the skola icke wilja honom: och et Förstens folk skal komma och förstöra staden och helgedomen, så at thet skal blifwa ändadt såsom igenom en flod; och efter striden skal thet öde blifwa.

27. Men han skal med många stadfästa förbundet i en wecka långt: och midt i weckan skal offret och spisoffret återwända, och förödelens styggelse stå bredewid wingarna; och är beslutit, at thet skal öde blifwa alt in til ändan.

10. Capitel.

Uti tredje året Konung Cores af Persien, wardt Daniel, then Beltesazar bet, något uppenbaradt, thet wist och om dråpliga ting är; och han aktade thet uppå, och förstod synen wäl.

2. På samma tid war jag, Daniel, sorgse i tre weckor långt.

3. Jag åt ingen kräselig mat; kött och win kom intet i min mun, och jag smorde mig ej heller, til thes tre weckor framlidna woro.

4. På fjerde och tjugonde dagen i första månaden war jag wid then stora älfwen Hiddekel;

5. Och uplyfte mina ögon, och såg; och si, thet stod en man i linkläder, och han hade et gyldene bälte omkring sig.

6. Hans kropp war såsom en hyacint, hans anlete syntes såsom en ljungeld, hans ögon såsom brinnande bloß, hans armar och fötter såsom en glöddande koppar, och hans tal war såsom et stort dödn.

7. Och jag Daniel såg sådan syn allena, och the mån som når mig woro sågo henne intet; dock föll en stor försträckelse öfwer them, så at the flydde bort, och gömde sig.

8. Och jag blef allena, och såg then stora synen; men ingen magt blef uti mig, och min hy wardt förwandlad på mig, och jag hade ingen magt mer.

9. Och jag hörde hans tal; och i thet jag thet hörde, föll jag ned uppå mitt ansikte til jorden.

10. Och si, en hand tog uppå mig, och halp mig uppå knän och uppå händerna;

11. Och sade til mig: Tu älskelige Daniel, gif aft uppå orden som jag med dig talar, och res dig up; ty jag är nu sänd til dig. Och då han sådant sade til mig, reste jag mig up, och darrade.

12. Och han sade til mig: Fruktu dig intet, Daniel; ty ifrå första dagen, då tu af hjertat begårde förstå, och förödmjukade dig in för tin Gud, äro tina ord hörda; och jag är för tin skul kommen.

13. Men then Försten öfwer thet riket Persien hafwer stått mig emot i en och tjugu dagar; och si, Michael, en af the hyppersta Förstar, kom mig til hjelp; då behöll jag segren när Konungen i Persien.

14. Men nu kommer jag til at underwisa dig huru titt folk här efter gå skal; ty synen skal ske efter någon tid.

15. Och som han thetta med mig talade, slog jag mitt ansikte ned at jorden och teg stilla.

16. Och si, en, som war lik en menniska, tog uppå mina läppar: då bönade jag min mun, och talade, och sade til honom som för mig stod: Min Herre, mina ledamöter bäfwa mig öfwer synen, och jag hafwer ingen magt mer;

17. Och huru kan min Herres tjenare tala med min Herre, efter ingen magt är nu mer uti mig, och jag hafwer ej heller någon anda mer?

18. Då tog en åter uppå mig, hwilken war såsom en menniska; och han stärkte mig.

19. Och han sade: Fruktu dig intet, tu älskelige man, frid ware med dig; war tröfst, war tröfst. Och som han med mig talade, bemannade jag mig, och sade: Tala min Herre; ty tu hafwer stärkt mig.

20. Och han sade: Wet tu och hwarföre jag är kommen til dig? Nu wil jag åter mina fårde, och strida med Försten i Persien; men når jag far mina fårde, si, så skal Försten af Grekland komma.

21. Dock wil jag låta tig förstå hvad strifwit år, thet wişerligen ſke ſkal; och ingen år, then mig hjälper ther uti, utan eder Förſte Michael.

11. Capitel.

Jag ſtod ock med honom uti första året Darius, then Medens, til at hjälpa och styrka honom.

2. Och nu wil jag underwiſa tig hvad ſom i ſanning ſke ſkal: Si, tre Konungar ſkola ännu bliſwa i Perſien; men then ſjerde ſkal få större rikedomar än alla andra, och ſom han i ſina rikedomar år aldra mågtigaſt, ſkal han upwåcka alla emot thet riket i Grekland.

3. Sedan ſkal en mågtig Konung uppkomma, och regera med ſtor magt, och ſkal göra hvad han wil.

4. Och ſom han år kommen uppå thet högſta, ſkal hans rike briſta, och dela ſig i fyra himmelens wåder; dock icke til hans afföda, ej heller med ſådan magt, ſom hans warit haſwer; ty hans rike warder utrotadt, och ſkal komma främmande til lott.

5. Och Konungen i Söderlanden, then en af hans Förſtar år, ſkal mågtig warða; men emot honom ſkal ock en mågtig warða, och regera, hwilkens wålde ſkal ſtort warða.

6. Efter några år ſkola the befrynda ſig tilhopa; och Konungens dotter i Söderlanden ſkal komma til Konungen i Nordlanden, til at göra en förëning: men hon warder icke bliſwande wid arms magt, ej heller hennes ſåd ſtåndande; utan hon ſkal warða öfwergifwen, ſamt med them ſom henne framförde, och med barnen, och med them ſom henne en tid långt wid magt hållit hade.

7. Men en telning af hennes ſlägte ſkal uppkomma; han ſkal komma med hårs kraft, och falla in uti Konungens fäſte i Nordlanden, och ſkal bliſwa wid ſig, och få öfwerhand.

8. Och han ſkal bortföra theras gudar och belåten, ſamt med the koſteliga ſkennobier, både af ſilfwer och guld, in

uti Egypten, och ſkal bliſwa wål ſtåndande för Konungen i Nordlanden i några år.

9. Och då han haſwer dragit igenom thet riket, ſkal han draga hem i ſitt land igen.

10. Men hans söner ſkola warða wrede, och ſamla tilhopa många hårar; och then ene ſkal komma och fara fram åt ſåſom en ſlod, och åter reta then andra til wrede in för hans fäſte.

11. Då ſkal Konungen i Söderlanden warða wred, draga ut, och ſtrida med Konungen i Nordlanden, och ſkal hämta tilhopa en ſå ſtor hop, at then andra hopen ſkal warða gifwen honom i hans hand.

12. Och han ſkal föra ſamma hep bort; och ſkal hans hjerta förhäſwa ſig ther af, at han ſå många tuſende nederlagt haſwer; men ther med får han intet öfwerhand med honom.

13. Ty Konungen af Nordlanden ſkal åter ſamla en större hop tillſammans, än then förre war, och efter några år ſkal han draga tit med ſtor hårs kraft och med ſtora rikedomar.

14. Och på ſamma tid ſkola många ſätta ſig up emot Konungen af Söderlanden: ſkola ock theſliſke några affällige af titt folk uphäſwa ſig, och upfylla propbetien, och falla.

15. Allſå ſkal Konungen af Nordlanden draga ut, och bolwerk göra, och winna faſta ſtäder; och Söderlandens armar ſkola icke kunna förtagat, och hans bästa folk ſkola icke kunna ſå emot;

16. Utan han ſkal, när han kommer til honom, ſtaffa ſin wiſja; och ingen ſkal kunna ſå honom emot: han ſkal ock komma in uti thet luſtiga landet, och ſkal förderſwat genom ſin hand,

17. Och ſkal ſtälla ther ſitt anſikte efter, at han må komma med all ſitt rikets magt; men han ſkal förliſa ſig med honom, och ſkal gifwa honom ſin dotter til huſtru, på thet han ſkal förderwa honom; dock ſkal thet icke lyckas honom, och ther warder intet af.

18. Ther efter ſkal han wända ſig

emot barna, och vinna många af them; men en Förste skal tvinga honom, så at han måste wända igen med skam, på thet honom icke skal wedersaras mer skam.

19. Alltså skal han wända tillbaka til sitt lands fäste, och skal söta sig och falla, så at man intet skal finna honom mer.

20. Och i hans stad skal en upkomma, hwilken sitta skal uti Konungslig åra, som en öfwerträdare och tyrann; men efter få dagar skal han förgås, dock hwarken genom wrede eller strid.

21. Uti hans stad skal upkomma en föraktelig man, hwilken rikets åra intet tiltänkt war: han skal komma, och få sin wilja, och intaga riket med söta ord;

22. Och the armar, hwilka såsom en flod komma, skola för honom såsom med en flod öfwerfallne och sonderbrutne warda; ther til och then Försten, som förbundet war gjordt med.

23. Ty sedan han med honom befrynad år, skal han listigt handla med honom, och skal draga up, och warda honom öfwermågtig med föga folk.

24. Och thet skal lyckas honom, så at han skal komma in uti bästa städerna i landet, och skal stäffa thet hans fäder eller förälbrar icke göra kunde, med rof, skinneri och byte, och skal fara efter the fasta städer, och thet en tid långt.

25. Och han skal upwäcka sin magt och sitt hjerta mot Konungen i Ödderlanden, med stor hårs kraft: då skal Konungen af Ödderlanden upretad warda til strid, med en stor mågtig hårs kraft: men han blifwer intet bestående; ty förräderi skal warda gjordt emot honom;

26. Ja, the som hans bröd äta, the skola hjälpa til at förderfwa honom och hans hår undertrycka, så at ganska många skola slagne warda.

27. Och båda Konungarnas hjerta skal tänka til, huru the skola göra hwar annan skada, och skola dock öfwer et bord tala falskt med hwar annan: men thet skal fela them; ty ånden är ännu beständ in uppå en annan tid.

28. Sedan skal han draga hem igen med stora rikedomar, och skal ställa sitt hjerta mot thet helga förbundet: ther warder han något skaffande, och sedan skal han draga hem i sitt land igen.

29. Ther efter skal han åter, på belägen tid, draga emot Ödderlanden; men thet skal icke lyckas honom i then andra resan såsom i then första.

30. Ty af Chittim skola flepp komma mot honom, så at han skal warda förtrwislad, och måste wända tillbaka igen: då skal han förgrymma sig emot thet helga förbundet, och skal affskaffat, och skal se sig om, och draga them til sig som thet helga förbundet öfwergifwa.

31. Och hans armar skola ther stå; the skola öflåra helgedomen i fästet, och aflåga thet dagliga offret, och upåtta en förbödelsens styggelse.

32. Och han skal strymta, och gifwa the ogudaktige, som förbundet öfwertråda, goda ord; men thet folk, som sin Gud känna, skola bemanna sig, och bestaffat.

33. Och the förståndige i folket skola lära många andra; therföre skola the förföljide warda med swärd, eld, fängelse och rof, en tid långt.

34. Men i then samma förföljelsen skal them lifwål ste en liten hjälp; dock skola många gifwa sig til the bedrågeliga.

35. Och the förståndige skola somlige förföljide warda, på thet the skola warda bepröfwade, rene och klare, til thet at thet får en anda; ty thet är ännu en annan tid för handen.

36. Och Konungen skal göra hwar han wil, och skal uphäfwa och upkasta sig öfwer alt thet Gud är, och skal grufweligen tala emot then, som är alla gudars Gud; och thet skal lyckas honom, in til thet wreden är ute: ty thet är beslutit huru länge thet skal wara.

37. Och sina faders gud skal han intet aktä: han skal icke aktä uppå qwinofårlet, eller uppå någon Gud; ty han skal upåtta sig emot alla.

38. Men sin egen gud, Mausim, skal han dyrka; ty en gud, ther hans fäder

intet hafwa wetat af, then skal han åra med guld, silfwer, ådla stenar och klenodier.

39. Och han skal göra them stor åra som hjälpa honom stärka Mäusim, med then främmande guden, som han utwalt hafwer, och skal göra them til herrar öfwer stora rikedomar, och utskifta them landet til lön.

40. Och på ändalykten skal Konungen af Söderlanden stötas med honom; och Konungen af Norrlanden skal församla sig emot honom med wagnar, resenärer och många skepp, och skal infalla i landen, och förderfwa, och draga ther igenom,

41. Och skal infalla uti thet lustiga landet, och många stola dräpne warda; men thesse stola undslippa hans hand, Edom, Moab och Ammons barns Förstar.

42. Och han skal sända sin magt i landen, och Egypten skal icke undslippa honom;

43. Utan han skal med sitt indragande warba rådande öfwer gyldene och silfwerstatter, och öfwer alla klenodier i Egypten, Libyen och Ethiopien.

44. Men et rykte skal försträcka honom, af östan och nordan, så at han skal draga ut med stor wrede i thet sinnet, at han skal många förgöra och förderfwa.

45. Och han skal upslå sitt palatsets tjäll emellan hafwen, omkring thet lustiga helga berget, til thes med honom warder en ånde; och ingen skal hjälpa honom.

12. Capitel.

På samma tiden skal then store Försten Michael, som för titt folk står, upresa sig; ty en sådan bedröfwad tid skal komma, at ingen slif warit hafwer ifrå then tiden menniskor hafwa warit til, in til then tiden: uti then samma tiden skal titt folk frälst warda, alla the som i boken strifne äro.

2. Och många the som under jorden sofwa ligga, skola upwakna; somli-

ge til ewigt lif, somlige til ewig försmädelse och blygd.

3. Men lärarena skola lysa, såsom himmelens sten, och the som många undervisa til rättfärdighet, såsom stjernor, i ewighet.

4. Och tu, Daniel, förböli thesa orden, och besegla thema striften in til then yttersta tiden: så skola många ther öfwer komma, och finna et stort förstånd.

5. Och jag Daniel såg; och si, ther stodo två andra, en på thenna stranden wid ålfwen, en annan på then andra stranden.

6. Och han sade til then som i linkläder öfwan uppå ålfwens wats stod: När skal då ånden warda med sådana under?

7. Och jag lydde til then mannen som i linkläder stod öfwan uppå watten; och han höf up sin högra och wänstra hand til himmelen, och swor wid honom som lefwer ewinnerligen, at thet skulle wara til en tid, och några tider, och en half tid: och när thet heliga folks förstingring hafwer en ånda, så skal alt sådant ske.

8. Och jag hörde thet; men jag förstod thet intet; och jag sade: Min Herre, hwad skal ske ther efter?

9. Han sade: Gack, Daniel; ty thet år förböldt och besegladt in til yttersta tiden.

10. Många skola renade, luttrade och bepröfwade warda; och the ogudaktige skola föra et ogudaktigt wäsende: och the ogudaktige skola intet aktat; men the förståndige skola aktat.

11. Och ifrå then tiden, när thet dageliga offret borttagit, och förbodelsens styggelse upsat warder, skal wara tusende tuhundrade och niofio dagar.

12. Wäl år honom, som då förbida, och råder in til tusende trehundrade och fem och trettio dagar.

13. Men tu, Daniel, gack bort, til thes ånden kommer, och hvilat dig, at tu må upslå i tin del, när dagarne hafwa ånda.

1. Capitel.

Thetta år HERRans ord, som steddde til Osea, Beeris son, uti Ufsia, Sotham, Ahas, Hiskia, Juda Konungars tid, och uti Zerobeams, Joas sons, Israels Konungas tid.

2. Och då HERRen först tog til attala genom Osea, sade HERRen til honom: Gå bort och tag tig en sköla til hustru, och skölobarn; ty landet löper ifrå HERRanom i boleri.

3. Och han gick bort och tog Gomer, Diblaims dotter: hon wardt hafwande, och födde honom en son.

4. Och HERRen sade til honom: Kalla honom Zisreel; ty thet år ännu om en liten tid til görandes, så wil jag hemföra the blodskulder i Zisreel öfwer Jesu hus, och skal göra en ända med Israels rike.

5. På then tiden skal jag sönderbryta Israels båga, uti Zisreels dal.

6. Och hon wardt åter hafwande, och födde en dotter; och han sade til honom: Kalla henne LoRyhama; ty jag wil intet mer förbarma mig öfwer Israels hus, utan jag wil bortkasta them.

7. Dock öfwer Juda hus wil jag förbarma mig, och skal hjälpa them genom HERRan deras Gud; men jag wil icke hjälpa them genom båga, swärd, strid, håstar eller resenärer.

8. Och då hon hade afswant LoRyhama, wardt hon åter hafwande, och födde en son.

9. Och han sade: Kalla honom LoAmmi; ty I åren icke mitt folk: så wil jag ej heller wara eder.

10. Men talet på Israels barn skal wara lika som sanden i hafvet, then man hwarken måta eller räkna kan; och thet skal ske på thet rum, ther man til them sagt hafwer: I åren icke mitt folk, ther skal man säga til them: O! I lefwande Guds barn.

11. Ty Juda barn och Israels barn

skola samman komma, och skola hålla sig alla under et hufvud, och draga up utu landen; ty Zisreels dag skal wara en stor dag.

2. Capitel.

Säger edra bröder: The äro mitt folk, och eder syster, at hon år i ynnest.

2. Säger domen öfwer eder moder, at hon år intet mer min hustru, och jag wil intet hafwa henne; beder henne kasta bort sitt boleri ifrå sig, och sitt horeri ifrå sina bröst;

3. På thet jag icke skal aflåda henne naken, och sätta henne lika som hon war då hon född war; och jag då gör henne såsom et öde och såsom et torrt land, at jag icke låter henne dö af törst,

4. Och icke förbarma mig öfwer hennes barn; ty the äro hörbar,

5. Och deras moder år en hora, och then them burit hafwer, hon håller sig stamligen, och säger: Jag wil löpa efter mina bolare, hwilla mig gifwa bröd, watn, ull, lin, olja och dryck.

6. Therföre si, jag skal igentäppa tin wäg med törne, och gärda ther en gård före, at hon icke skal finna sina stigar.

7. Och då hon löper efter sina bolare, skal hon intet få them, och icke finna them, när hon söker efter them; och måste säga: Jag wil gå til min förre man igen, ther jag bättre mädde, än jag nu mår.

8. Ty hon wil icke weta, at jag år then, som gifwer henne korn, must och olja, och hafwer gifwit henne mycket silfwer och guld, ther the Baal af gjort hafwa.

9. Therföre wil jag taga mitt korn och must igen i sin tid, och bortwända min ull och lin, ther med hon betäcker sin blighd.

10. Nu wil jag upställa hennes stam för hennes bolares ögon; och ingen skal undsätta henne utu min hand.

11. Och jag skal göra en ända med

all hennes fröjd, högtider, nymånader, Sabbather och alla hennes helgebagar.

12. Jag skal öde göra hennes wintrån och sifontrån, efter hon säger: Thet är min lön, som mina bolare gifwa mig; jag skal göra en slog ther af, at willdjuren stola upåta thet.

13. Alltså skal jag hemsöta Baalims dagar öfwer henne, åt hwilken hon råfoffer gör, och pryder sig med span och halsband, och löper efter sina bolare, och förgåter mig, säger HÆRen.

14. Therföre si, jag wil locka henne, och föra henne uti öken, och tala ljusligt med henne.

15. Ther wil jag gifwa henne sin råta wingård och Achors dal, ther man predika skal thet I hoppas stolen; och ther skal hon sjunga, lifa som i hennes ungdoms tid, då hon drog utur Egypti land.

16. Och på then tiden, säger HÆRen, skal tu kalla mig, min man, och icke mer kalla mig, min Baal.

17. Ty jag skal låta Baalims namn bortkomma utu hennes mun, så at man theras namn icke mer ihogkomma skal.

18. Och jag skal på then tiden göra them et förbund med willdjuren på marken, med foglarna under himmelen och med maskarna i jorden, och skal borttaga båga, swärd och frig utu landet, och låta them bo säkre.

19. Jag wil trolofwa mig i ewig tid: jag skal trolofwa mig i rättfärdighet och dom, uti nåd och barmhertighet;

20. Ja, uti tro wil jag trolofwa mig; och tu skal känna HÆRan.

21. På then tiden, säger HÆRen, wil jag höra; jag skal höra himmelen, och himmelen skal höra jorden,

22. Och jorden skal höra kornet, must och olja, och the stola höra Jisreel.

23. Och jag skal behålla henne mig för en såd på jorden, och förbarma mig öfwer henne som i ogunst war, och säga til thet som intet war mitt folk: Tu äst mitt folk; och thet skal säga: Tu äst min Gud.

3. Capitel.

Och HÆRen sade til mig: Gack än en gång bort och ålska then bolersta och horifsta qwinnan, såsom HÆRen ålskar Israels barn; och the wända sig lifwål til främmande gudar, och bola för en kanna wins stul.

2. Och jag wardt öfwerens med henne om femton silfverpenningar och halftannat Homer bjugg;

3. Och sade til henne: Håll tig efter mig en lång tid, och bedrif intet boleri, och tillstånd ingen annan; ty jag wil öf hålla mig efter tig.

4. Ty Israels barn stola i lång tid blifwa utan Ronung, utan Sörste, utan offer, utan altare, utan lifstjortel och utan Theraphim.

5. Ther efter stola Israels barn omwända sig, och söka HÆRan sin Gud och sin Ronung David, och stola åra HÆRan och hans nåd i yttersta tiden.

4. Capitel.

Hörer, I Israels barn, HÆRans ord, ty HÆRen hafwer orsat til at straffa them som i landet bo; ty ther är ingen trohet, ingen kärlek, intet Guds ord i landet:

2. Utan Guds hådelse, lögn, mord, stöld och hor hafwa fått öfwerhanden, och then ena blodstulden kommer efter then andra.

3. Therföre skal landet stå jämmerligt, och alla inbyggarena illa gå; ty öf djuren på marken och foglarna under himmelen och fiskarne i hafwet stola förkomma.

4. Dock man törst icke straffa eller tukta någon, ty mitt folk wil ostrasfadt wara; utan tager sig före at straffa Presterna.

5. Therföre skal tu falla om dagen, och Propheten falla med tig om natten; alltså skal jag spåa tin moder.

6. Mitt folk är förderfwadt, therföre at thet icke låra wil; ty tu aktar intet Guds ord: therföre wil jag öf intet akta tig, at tu min Prest wara skal; tu

förgåter tin Guds lag: therföre wil jag och förgåta tina barn.

7. Ju flere the warda, ju mer the syn-da emot mig: therföre skal jag så högt göra them til blygd, som the i åra högt uppe åro.

8. The åta mitt folks syndoffer, och styrka theas själ i theas misgärning:

9. Therföre skal folket gå lika som Presterna; ty jag skal hemföra theas wäsende, och wedergålla them såsom the förtjena;

10. Så at the stola åta, och icke måtte warda, bedrifwa boleti, och thet skal intet bekomma them, therföre at the hafwa öfvergifwit HERran, och intet åttat honom.

11. Boleti, win och must göra menni-storna galna.

12. Mitt folk frågar sitt trå, och the-raß staf predikar för them; ty en bo-leri's-ande förförer them, så at the be-drifwa horeri mot sin Gud.

13. Öfwan på bergen offra the, och på högarna röka the, under et, lind och bok, efter the hafwa stön slugga: therföre warda och edra döttrar stökor, och edra brudar horor.

14. Och jag wil ej heller förtagat, då edra döttrar och brudar stända och ho-ror warda, efter I uptagen en annan gudstjenst med the horor, och offren med the slemma slynor; ty thet galna folket wil slagit warda.

15. Wil tu, Israel, ju bedrifwa boleti, at dock Juda icke och finnes skyldig. Går icke bort til Gilgal, och kommer icke up til BethAven, och swärjer icke: Så sant som HERren lefwer.

16. Ty Israel löper lika som en galen ko: så skal och HERren låta föda them såsom et lamm, thet wildt löper.

17. Ty Ephraim hafwer gifwit sig i säll-skap med afgudar: så låt honom fara.

18. The hafwa gifwit sig uti swalg och boleti; theas herrar hafwa lust ther til at the komma fram åstad.

19. Et wäder skal bortdrifwa them, hwilket the icke stola funna emot stå; och the måste öfwer sin gudstjenst til blygd warda.

5. Capitel.

Så hörer nu thetta, I Prester, och alla här uppå, tu Israels hus, och fattat i bronnen, tu Konungens hus; ty et straff warder öfwer eder gående, I som en snara i Mizpa ställt hafwen, och et utsträckt nät i Thabor.

2. The slagta fast mycket, och bedraga folket ther med: therföre måste jag straffa them allesamman.

3. Jag kanner Ephraim wäl, och Is-rael är för mig intet fördold; at Ephraim är en stöka, och Israel en slyna.

4. The tänka intet ther til, at the måtte wända sig til sin Gud; ty the hafwa et stökohjerta, och stöta intet om HERran.

5. Therföre skal Israels högfärd för theas anställe ödmjukad warda; och stola både Israel och Ephraim falla, för theas ondskas skul; och skal Juda falla med them.

6. Så stola the komma med sina får och så, til at söka HERran, och dock in-tet finna honom; ty han hafwer wändt sig ifrå them.

7. The förakta HERran, och föda främmande barn; therföre skal och ny-månaden upfråta them med theas offer.

8. Ja, blåser i basun i Gibeä; ja, trumpeter i Rama; ja, roper i Beth-Aven, på hinsidan BenJamin.

9. Ty Ephraim skal et öde warda på then tid jag them straffande warder: ther om hafwer jag Israels slagte tro-ligen warnat.

10. Juda förstar åro lika them som utflytta råmärken: therföre wil jag utgjuta min wrede öfwer them, lika som wain.

11. Ephraim lider wäld, och warder plågad: ther uti fler honom rätt; ty han hafwer gifwit sig uppå mennisto-bud.

12. Jag är Ephraim såsom et mal, och Juda hus en plåga.

13. Och så Ephraim kände sin frant-het, och Juda sitt sår, drog Ephraim bort til Asur, och sände til Konungen

i Jareb ; men han kunde intet hjälpa eder, eller hela edert sår.

14. Ty jag är Ephraim lika som et lejon, och Juda hus lika som et ungt lejon ; jag, jag rifwer, och går min väg ; jag förer them bort, och ingen kan undfatta them.

15. Jag wil åter gå til mitt rum igen, til thes the kånna sin skuld, och söka mitt ansikte.

6. Capitel.

När them illa går, så måste the tå bittida söka mig, och säga : Kommer, wi wilje til HERAN igen ; ty han hafwer rifwit oss ; han belar oss och : han hafwer slagit oss ; han förbinder oss och.

2. Efter två dagar gör han oss lefwande ; på tredje dagen skal han upväcka oss, så at wi få lefwa in för honom.

3. Och så warde wi ther uppå aftande, och winlägge oss ther om, at wi måge kånna HERAN ; ty han kommer fram lika som en stön morgonrodn, och skal komma oss lika som et regn, såsom et serla regn, hwilket landet fultar.

4. O, huru wål wil jag göra mot tig, Ephraim, o huru wål wil jag göra mot tig, Juda ; ty then nåd som jag eder bewisa wil, skal wara såsom et morgonmoln, och lika som en dag, som om morgonen bittida faller.

5. Therföre hyflar jag them genom Propheterna, och dödar them genom min muns tal, at sina ord måga i ljuset komma.

6. Ty jag hafwer lust til kärlek, och icke til offer, och til Guds kunskap, och icke til bränneoffer.

7. Men the öfwertråda förbundet, lika som Adam : ther uti förakta the mig.

8. Ty Sileab är en stad full med afguberi och blodskulder.

9. Och Presterne, samt med sina stallbröder, äro lika som röfware, hwilka i förstått ligga, och mördra på then vägen til Sichem ; ty the göra hwad the wilja.

10. Jag ser thet i Israels hus, ther mig grufwar före ; ty ther bedrifwer Ephraim boleri, Israel orenar sig.

11. Men Juda skal ännu hafwa en stöbräand för sig, när jag mitt folks fångelse omwändande warder.

7. Capitel.

Så jag Israel hjälpa wil, så finner man först Ephraims otro och Samarie ondsla, så at the bedrifwa thes mer afguberi : och ändock the inbördes med tjuifwar, och utantill med röfware plågade äro,

2. Litwål wilja the intet märka, at jag ther wid gifwer akt uppå all thes ondsla ; men jag ser wål thes wäsende, som the allestädes bedrifwa.

3. The fröjda Konungen genom sitt afguberi, och Förstarna genom sina lögn ;

4. Och äro allesamman hofarlar, lika som en bakugn, then bagaren het gör, när han utknådat hafwer, och låter degen igenomshyras och gåsa.

5. I dag är vår Konungs högtid, säga the : så warda tå Förstarne hete, lika som af win : så bjuder han the fallsta lärare til sig.

6. Ty thes hjerta är hett uti thes gudelighet, lika som en bakugn, när the offra och bedraga folket ; men thes bagare söfwer hela natten, och om morgonen brinner han i ljus låga.

7. Så äro the äntå så hete i gudelighet, lika som en bakugn, ändock at thes domare upfråtte warda, och alla thes Konungar falla ; litwål är ther äntå ingen ibland them, som åkallar mig.

8. Ephraim warder öfwerfallen af hedningar ; Ephraim är lika såsom en kala, then ingen omwänder :

9. Utan främmande upåta hans kraft ; litwål wil han intet åttat : han hafwer och fått grå hår ; litwål wil han intet åttat :

10. Och Israels högfärd warder för thes ögon ödmjukad ; litwål omwändade the sig intet til HERAN sin Gud, och fråga ej heller något efter honom i allt theta.

11. Ty Ephraim är lika som en galen dufwa, then intet akta wil : nu åkalla the Egypten, nu löpa the til Ågur.

12. Men efter the så löpa, nu hit och nu tit, skal jag kasta mitt nät öfwer them, och rycka them ned lika som foglar under himmelen ; jag skal straffa them, såsom man thet predikar uti theas församlingar.

13. We them, at the ifrå mig wisa : the måste förderfwade warda ; ty the åro ifrå mig affällige wordne : jag wille wål förlofa them, om the icke afguder i mot mig lärde.

14. Så åkalla the mig och intet af hjertat, utan tjuta i sina låger : the församlas för mat och drycks skul, och åro mig ohörsamme.

15. Jag lærer them, och stärker theas armar ; men the tacka mig illa.

16. The omwända sig, dock icke rätteligen ; utan åro lika som en falst båge : theförre måste theas Förfar falla genom swård ; theas trug skal uti Egypti land til spott warda.

8. Capitel.

Ropa högt, såsom en basun, och såg : Han kommer allaredan öfwer HERans hus, lika som en brn, theförre at the hafwa öfwerträdt mitt förbund, och wordet affällige ifrå min lag.

2. Skola the så ropa til mig : Tu åst min Gud ; wi känne tig, wi Israel.

3. Men ehuru wål man thet menar, så låter dock Israel intet säga sig : theförre måste fienden förfölja them.

4. The söka Konungar, och akta intet mig : the hålla sig in til Förfar, och jag måtte intet wetat : af sitt silfwer och guld göra the afgudar, at the ju snarligen förgås stola.

5. Tin kalf, o Samaria, förkastar han : min wrede hafwer förgrymmat sig öfwer them : thet kan icke länge stå ; the måste straffade warda.

6. Ty kalfwen är kommen ifrå Israel, och en måstare hafwer gjort honom, och han kan ju ingen gud wara : theförre skal Samarie kalf til stoft gjord warda.

7. Ty the så wäder, och stola upståra owäder : theas såd skal icke upkomma, och theas frukt intet mjöl gifwa ; och om hon thet ån gifwer, så stola dock främmande åta thet up.

8. Israel warder upåten ; hedningarne hafwa sig med honom lika som med et orent kåril,

9. Theförre at the löpa up efter Ågur, såsom wilbånen i willan. Ephraim slår bolarerna,

10. Ja, gifwer och hedningarna stätt : the samma hedningar wil jag nu församla öfwer them ; the stola snart ledsne warda wid Konungens och Förfarnes tunga.

11. Ty Ephraim hafwer gjort många altaren til at syna ; så stola och altaren warda honom til synb.

12. Om jag ån mycket predikar them om min lag, så kalla the thet kätter i.

13. Fast ån the mycket offra, och frambara kött, och åta, så hafwer dock HERen intet behag ther til ; utan han wil ihogkomma theas ondsta, och hemföra theas synder, som sig til Egypten wända.

14. Israel förgåter sin Skapare, och bygger kyrkor : så gör Juda många fasta städer ; men jag skal sända eld uti hans städer ; han skal förtära hans hus.

9. Capitel.

Tu behöfwer icke fröjda tig, Israel, eller berömma tig öfwer andra folkslag ; ty tin Gudstjenst är et horeri mot tin Gud, ther tu nytta med söker, at alla labor måga warda fulla med korn.

2. Theförre stola laborerna och presarne intet föda tig, och winet skal tig intet lycka.

3. Och the stola icke blifwa uti HERans land ; utan Ephraim måste åter in uti Egypten, och måste åta uti Assyrien thet orent år.

4. Ther kunna the intet göra HERanom drickoffer af win, eller eljes honom något til wiljes : theas offer skal wara lika som the bedröfwades brödd,

af hwilket orene warda alla the som ther af åta; ty sitt brödd måste the åta för sig sjelf; och thet skal intet warda burit in uti HERRans hus.

5. Hwad wiljen I så göra uti årstider och HERRans högtider?

6. Si, the måste bort för förderfwaren; Egypten skal hämta them tilhopa, och Moys skal begrafwa them; nåslor skola wåra, ther nu theas lustiga afgudars silfwer står, och törnen uti theas hyddor.

7. Hemsöfnings tiden är kommen, wergällsetiden: thet skal Israel wål förnimma. Propheterne äro galne, och the andelige äro ursinnige, för tin stora misgärning, och för thet stora förhatliga afguderiets skul.

8. The wåktare i Ephraim höllo sig et stöte in til min Gud; men nu äro the Propheter, som lägga honom snara på alla hans wågar, genom thet hisseliga afguderiet uti sin guds hus.

9. The gå alt för djupt ther uti, och äro förderfwade, såsom i Gibeas tid: theföre skal han komma theas ondsla ihog, och hemsöla theas synder.

10. Jag fann Israel i denen, lika som windrufwor, och såg edra såder, lika som the första fikon på fikonatråd; men ther efter gingo the til BaalPeor, och lofwade sig til then stamliga afguden, och wordo ju så styggelige som theas bolare.

11. Theföre måste Ephraims hårlighet bortflyga, såsom en fogel, så at the hwarcken skola föda, hafwande wara, eller afslä.

12. Och om the än upfödde sina barn, så wil jag dock göra them arfwingelsa, så at the skola intet folk wara: och we them, när jag ifrå them wiken är.

13. Ephraim, som mig synes, är planterad och stödn, lika som Tyrus: likwål måste han nu så dråparen sina barn ut.

14. HERRe, gif them; men hwad wil tu gifwa them? Gif them ofrukt samma qweedar och försinade bröst.

15. All theas arghet sker i Gilgal: ther hatar jag them, och skal för theas onda wåfendes skul drifwa them

bort utu mitt hus, och ingen kärlek mer bewisa them; ty alla theas Förstar äro affällige.

16. Ephraim är slagen; hans rot är borttorkad, så at the ingen frukt mer bära kunna; och om the än födde, så wil jag dock then åstundade frukten af theas lif döda.

17. Min Gud skal förfasta them, theföre at the icke wille höra honom; och the måste gå willrådig ibland hedningarna.

10. Capitel.

Israel är et onyttigt wintrå worden; hans frukt är ock altfå: så mycken frukt som han hafwer, så många altaren gör han; ther landet aldrabäst är, ther stifta the aldrastönaste kyrkor.

2. Theas hjerta är deladt, och the syndade nu; men theas altaren skola nederbrutna, och theas stiftningar förstorde warda.

3. Ty the berömma sig, och säga: Konungen hafwer ock icke ännu, och wi behöfwe intet frukta HERRan: hwad skulle Konungen göra oss?

4. The swärja sig tilhopa förgräwes, och göra et förbund; och sådana råd grönstas, lika som ogräs på alla säror i marken.

5. Samarie inbyggare församla sig til kalfwen i BethAven; ty hans folk hafwer gråtit öfwer honom, ther dock hans andelige plågade fröjda sig öfwer hans hårlighet; ty han är bortförd ifrå them.

6. Ja, kalfwen är förd in uti Ägypten, Konungen i Jareb til en stånd: altfå måste Ephraim stå med slam, och Israel stamlig gå med sinna anslag.

7. Ty Konungen i Samarien är förswunnen, lika som fradgan på watnet.

8. The höjder i Aven, ther Israel med syndade, äro förslagde; tistel och törne wåxer på theas altare, och the skola säga: I berg, försthyler oss, och I badar, faller öfwer oss.

9. Israel, tu hafwer syndat alt ifrå Gibeas tid; ther wid hafwa the ock blifwit: men en sådan strid, som emot the

onda mennistor i Gibeas stedde, then skal intet fatta them;

10. Utan jag skal nåpsa them efter min wilja, så at folk skola komma församlade öfwer them, när jag spänner them före med theras båda kalfswar.

11. Ephraim är en kalf, som sig leda låter; jag skal och en gång trösta med honom, och wil fara öfwer hans stöna hals; jag skal låra Ephraim rida, och Juda plöja, och Jacob hafwa.

12. Därföre får rättfärdighet, och upslår kärlek; och plöjer annorlunda, medan tid är at söka HERren, til thes han kommer, och lärar eder rättfärdighet.

13. Ty I plöjen ogudaktighet, och upslår orättfärdighet, och äten lögnens frukt. Efter tu nu förlåter dig uppå titt wäsende och uppå tina många hjeltar,

14. Så skal uphåfwa sig et rumor i titt folk, så at alla tina fästningar skola förstörde warda, lika som Salman Arsbeels hus förderfwade i stridens tid, då modren öfwer barnen slagen warbt.

15. Rätt så skal eder och gå i Bethel, för eder stora ondskas skul, at Israels Konung skal om morgonen bittida nerlagd warda.

11. Capitel.

Så Israel ung war, hade jag honom kär, och kallade honom, min son, utur Egypten;

2. Men när man nu kallar honom, så wända the sig bort och offra Baalim, och röka in för belåten.

3. Jag tog Ephraim i hans arm, och ledde honom; men the hafwa nu för-gåtit huru jag halp them.

4. Jag lät them draga et lustigt ok, och gå med mjuka tömmar; och jag tog ofet utaf them, och gaf them foder,

5. På thet han ju icke skulle wända sig at Egypti land igen: så är nu Assur worden theras Konung; ty the wille intet omwända sig.

6. Därföre skal swärdet komma öfwer theras städer, och skal förtära och upfråta theras bommar, för theras anslags skul.

7. Mitt folk hafwer ingen lust til at

wända sig til mig, och ehuru man predikar them, så stidlar sig dock ingen til at höra.

8. Swad skal jag göra af dig, Ephraim? Huru skal jag dock plåga dig, Israel? Skal jag icke med rätta göra dig såsom Adama, och tiltyga dig lika som Zeboim? Men mitt hjerta hafwer et annat finne; min barmhertighet är så brinnande,

9. Ut jag icke göra wil efter min grymma wrede, eller wända mig til at jag platt förderfwar Ephraim; ty jag är Gud, och icke människa, och är then Helige ibland dig: dock skal mitt rike icke vara i staden.

10. Så skal man efterfölja HERren; och han skal ryta såsom et lejon; och när han ryter, så skola the försträcka sig, som wäster ut äro.

11. Och the uti Egypten skola och försträckas, såsom en fogel, och the i Assurs land, lika som dufwor; och jag wil sätta them uti theras hus, säger HERren.

12. Ut i Ephraim är allestädes afguder mot mig, och i Israels hus falsk Gudstjenst; men Juda håller sig ännu fast in til Gud, och til then rätta heliga Gudstjensten.

12. Capitel.

Men Ephraim gapar efter wäder, och löper efter östanwäder, och gör hwar dag mer afguderi och stada: the göra förbund med Assur, och föra balsam uti Egypten.

2. Därföre skal HERren bestärma Juda, och hemsöka Jacob efter hans wägar, och löna honom efter hans förtjenst.

3. Ja, såga the, han hafwer undertryckt sin broder i moderlifwet, och af all magt kämpat med Gud.

4. Han kämpade med Angelen, och wann; ty han gret och bad honom: ther hafwer han ju funnit honom i Bethel, och ther hafwer han talat med oss.

5. Men HERren är Gud Zebaoth; HERRE är hans namn.

6. Så omvänd dig nu til tin Gud; gdr barmhertighet och rätt, och hoppas allestädes uppå tin Gud.

7. Men Ehymanen hafwer en falsk wåg i sin hand, och bedrager gerna.

8. Ty Ephraim säger: Jag är rik; jag hafwer nog; man skal intet ondt finna i allt mitt arbete, thet synd är.

9. Men jag HERren är tin Gud, alt ifrån Egypti land, och then dig låter ännu i hyddor bo, såsom man i årstider plågar,

10. Och talar til Propheterna; och jag är then som, så många prophetior gifwer, och förkunnar genom Propheterna ho jag är.

11. Ut i Silead är altsamman afguder, och i Gilgal offra the oxar såfångeligt, och hafwa så många altaren, som stylarne på åren stå.

12. Jacob måste fly uti Syrie land, och Israel måste tjena för en hustru; för en hustru måste han wakta.

13. Men ther efter förde HERren Israel utur Egypten genom en Prophet, och lät bewara honom genom en Prophet.

14. Men nu förtörnar honom Ephraim genom sina afgudar: therföre skal theras blod komma öfwer them; och theras Herre skal webergålla them theras försmådelse.

13. Capitel.

Så Ephraim lärde afguder med magt, wardt han i Israel uphöjd: sedan syndade the genom Baal, och wordo ther öfwer dräpne.

2. Men nu synda the än mycket mer, och göra belåten af sitt iöfwer, såsom the them uptänka funna, nemligen afgudar, the dock altsamman smedswert åro: likwål predika the om them, at then som kalfswarna kyssa wil, han skal offra menniskor.

3. The samme stola hafwa morgonmoln och then dag som bittida faller; ja, lika som agnar, the utaf logan bortblåsa, och såsom röken af en storsten.

4. Men jag är HERren tin Gud, alt ifrån Egypti land; och tu skulle ju

ingen annan Gud känna, utan mig, och ingen frälsare, utan mig allena.

5. Jag lät mig ju wårda om dig i öken, i et torrt land.

6. Men efter the födde åro, så at the åro måtte wordne, och nog hafwa, uphafwer sig theras hjerta: therföre för-gåta the mig.

7. Så skal jag och warda mot them lika som et lejon och lika som en parder: på wågen wil jag wakta efter them.

8. Jag skal möta them lika som en björn, hwilken hans ungar borttagne åro, och skal sonderriwva theras förstockade hjerta, och skal upfråta them ther såsom et lejon; willdjur stola riwva them sonder.

9. Israel, tu förer dig i olycka; ty tin hålsa står allena när mig.

10. Hwar är tin Konung, som dig hjälpa må uti alla tina städer? Och tine domare, ther om tu sade: Gif mig Konung och Förstar?

11. Nu wål, jag gaf dig en Konung i min vrede, och skal taga honom bort i min grymhet.

12. Ephraims misshandel är sammanbunden, och hans synd är behållen.

13. Honom skal we warda, såsom en barnaföderska; ty the åro öfvermånga barn: then tid skal komma, at theras barn måste förgås.

14. Men jag wil förlofva them utu helfwetet, och hjälpa them ifrån döden: dödd, jag skal wara dig et förgift; helfwete, jag skal wara dig en plåga: dock är trösten förböld för mina ögon.

15. Ty han skal stilja emellan bröder: ther skal et östlanwäder komma, och HERren upstiga ifrån öken, och utortka hans brunnar, och utöda hans källor; han skal bortröfwa alla kosteliga tyn och häfwr.

14. Capitel.

Samarien skal öde warda; ty the åro sin Gud öhörsamme: the stola falla genom swärd, och theras unga barn sondertrögade, och theras hafwande qwinnor sonderriwva warda.

2. Omvänd dig, Israel, till HERANS tin Gud; ty du äst fallen för dina missgerningars skull.

3. Tager thessa orden med eder, och vänder eder om till HERAN, och säger till honom: Sörslåt oss alla syndar, och gör oss godt, så vilje vi offra våra läppars orar.

4. Ågur skal intet hjälpa oss, och vi vilje icke mer rida på hästar, och icke mer säga till våra händers verk: I åren vår Gud; utan låt the faderlösa finna nåd när tig.

5. Så skal jag åter hela theas afträdelse; gerna vil jag hafva them kår; så skal jag vända min vrede ifrå them.

6. Jag vil vara Israel lika som en dag, at han skal blomstras såsom en ros, och hans rötter stola utsträcka sig

såsom Libanon,

7. Och hans grenar utvidga sig, at han skal vara så dågelig som et oljotré, och skal gifva en sådan god lukt som Libanon.

8. The stola åter sitta under hans skugga; af korn stola the föda sig, och blomstras lika som et vintrå; hans ämtinnelse skal vara lika som vinet på Libanon.

9. Ephraim, bort med the afgudar: jag skal bönhöra honom, och leda honom: jag vil vara såsom et grönt furutrå: på mig skal man finna tin frukt.

10. Ho är vis, then thetta förstår, och klo, then thetta märter? Ty HERANS vägar äro rätte; och the rättfärdige vandra ther uppå; men öfverträdarena falla ther uppå.

Joel.

1. Capitel.

Thetta är HERANS ord, som stedd till Joel, Pethuels son.

2. Hörer thetta, I äldste, och alter här uppå, alle inbyggare i landet, om något sådant stedt är i eder tid, eller i edra faders tid?

3. Säger edra barn ther om, och låter edra barn säga thet för sina barn, och the samma barnen för sina efterkommande:

4. Nemligen, hvad efter gråsmasten blifwer qwar, thet upåter gråshoppa, och hvad gråshoppa igen blifwa låter, thet åter flygmasten, och hvad flygmasten blifwa låter, thet fräter lusen.

5. Vaker up, I druckne, och gråter och jänner eder, alle vindrunkare, efter must; ty han är eder ifrån eder mun borttagen.

6. Ty et mågtigt folk och otaligt drager hit up uti mitt land: thet hafwer tänder lika som et lejon, och orektänder lika som en lejoninna.

7. Thet samma föröder min vingård,

afbruter mina fikonstrån, baktar them, och förkastar them, så at theas qvistar äro hvide wordne.

8. Jämra tig, lika som en jungfru, then en såd uppå drager för sin brudgums skull;

9. Ty spisoffer och drickoffer är bortta ifrå HERANS hus; Presterne, HERANS tjenare, förja.

10. Marken är förödd, och åkren står ömkelig; kornet är förderfwadt, vinet står jämmerligt, och oljan flageligt.

11. Ätermännerne se ströpliga ut, och vingårdsmännerne gråta för hwete och korns skull, at utaf marken intet inbergas kan.

12. Så stå och winträden jämmerligen, och fikonstrån flageligen: ther till granattrå, palintrå, äpletrå och alla trån på marken äro förtorkade; ty menniskornas fröjd är till sorg worden.

13. Omgjorder eder, och gråter, I Prester; jänner eder, I altarens tjenare; går in, och ligger i säckar, I min Guds tjenare; ty både spisoffer

och drickoffer är borta af eder Guds hus.

14. Helger en fasta; kaller tilhopa menigheten; församler the äldsta och alla landets inbyggare til HERRans eders Guds hus, och roper til HERRan.

15. Åt we then dagen! ty HERRans dag är hardt när, och kommer såsom et förderf ifrå then Ålsmågtige.

16. Så skal maten för våra ögon borttagen warda, och ifrå vår Guds hus fröjd och glädje.

17. Såden är borttruttad i jorden, kornhusen stå öde, ladorne förfalla; ty kornet är förderfwadt.

18. O, huru suckar bostäppen? Fået råmar; ty the hafwa intet bete, och fåren försmåta.

19. HERRe, tig åfallar jag; ty elden hafwer afbränt the lustiga planer i öknen, och lågen hafwer upständt alla trän på marken.

20. Ja, willbjuren ropa också til dig; ty wattubäckarne äro uttorkade, och elden hafwer förbränt the lustiga planer i öknen.

2. Capitel.

Blåser med basuner i Zion, roper på mitt helga berg, darrer, alla landets inbyggare; ty HERRans dag kommer, och är hardt när:

2. En mörk dag, en bister dag, en mulen dag och dimmig dag, lika som morgonrodnan utbreder sig öfwer bergen: nemligen, et stort och mågtigt folk, hwilket's like tillbröene icke warit hafwer, och här efter icke warda skal i ewig tid.

3. För honom går en förtårande eld, och efter honom en brinnande låga: landet är för honom lika som en lustgård, men efter honom lika som en wild öfn; och ingen skal undslippa honom.

4. The äro til utseende såsom hästar, och ränna såsom resenärer.

5. The springa öfwan på bergen, lika som the wagnar bullrade, och såsom en låge dånar i halm, såsom et mågtigt folk, som til strids rustadt är.

6. Folket stola försträcka sig för ho-

nom; alla ansikten äro så bleka som lerpottor.

7. The stola löpa såsom hjeltar, och bestiga murarna såsom krigsmän; hwar och en skal draga rätt fram, och intet försumma sig.

8. Ingen skal hindra then andra, utan hwar och en skal gå i sin ordning; och när the storma och infalla, stola the intet sårade warda.

9. The stola rida omkring i staden, löpa på murarna, och stiga in uti husen, och såsom en tjuf infalla genom fenstren.

10. För honom darrer landet, och himmelen bäfwar: sol och måne warda mörka, och stjernorna förhålla sitt sten;

11. Ty HERRen skal låta gå sitt dunder för sin här; ty hans här är gansta stor och mågtig: han skal uträtta hans befallning; ty HERRans dag är stor och fast försträdelig: ho kan lida honom?

12. Så säger nu HERRen: Wänder eder til mig af alt hjerta, med fastande, med gråtande och med förjande.

13. Rißwer edra hjertan, och icke edra kläder, och wänder eder til HERRan eder Gud; ty han är nådelig, barmhertig, tålig, och af stor mildhet, och låter sig snart ångra straffet.

14. Ho wet, han förbarmar sig ju ännu, och efter sitt straff nåd bewisar, til spiskoffer och drickoffer HERRanom eder Gud.

15. Blåser med basun i Zion, helger en fasta, kaller menigheten tilhopa,

16. Församler folket, helger församlingen, sammankaller the äldsta, hafwer the unga barn och daggebarn tilsammans; brudgummen gånge utu sin kammare, och bruden utu sitt maf.

17. Låter Presterna, HERRans tjenare, gråta emellan förhuset och altaret, och säga: HERRe, stona titt folk, och låt icke tin arfwedel til slum warda, så at hedningarne så råda öfwer them; hwi wil tu låta säga ibland folket: Hwar är nu theas Gud?

18. Så skal tå HÆren hafwa nit om sitt land, och stona sitt folk.

19. Och HÆren skal swara och säga til sitt folk: Si, jag skal sända eder korn, must och olja tilfyllest, så at I skolen ther af nog hafwa; och skal icke mer låta eder på skam komma ibland hedningarna;

20. Och skal jaga them af nordan långt bort ifrån eder, och drifwa honom bort uti et torrt och öde land, nemligen hans ansikte bort emot hafwet öster ut, och hans anda bort emot yttersta hafvet; han skal ruttna och luktas, för sin högfärds skul.

21. Fruktat mig intet, tu land; utan gläd mig, och war wid et godt mod; ty HÆren kan edr göra mågtiga ting.

22. Fruktar eder intet, I djur på marken; ty boningarna i öfven skola grönska, och trån bära sin frukt, och fisktrån och wintrån skola wäl bära.

23. Och, I Zions barn, fröjder eder, och warer glade i HÆranom eder Gud, then eder nådeligt regn gifwer, och sänder eder ned morgonregn och aftonregn, såsom tilförene;

24. At ladorna warda fulla med korn, och prägarne öfverflödighet af must och olja hafwa skola.

25. Och jag skal gifwa eder the åren igen, som gråshoppor, flygmastar, löss och gråsmastar, hvilka min stora här wro, then jag ibland eder sände, upå tit hafwa;

26. At I skolen hafwa nog til at äta, och prisa HÆrans eder Guds namn, then ibland eder under gjort hafwer; och mitt folk skal icke mer, til skam warda.

27. Och I skolen förnimma, at jag är midt ibland Israel, och at jag är HÆren eder Gud, och ingen mer; och mitt folk skal icke mer til skam warda.

28. Och ther efter skal jag utgjuta min Andas öfwer alt kött; och edra söner och döttrar skola prophetera, edra äldsta skola hafwa drömmar, och edra ynglingar skola se syner.

29. Och wil jag på then tiden utgju-

ta min Andas både öfwer tjenare och tjenarinnor;

30. Och skal gifwa undertekn i himmelen och på jorden, nemligen, blod, eld och röddam.

31. Solen skal förwandlad warda uti mörker, och månen uti blod, förr än then stora och försträckliga HÆrans dag kommer.

32. Och thet skal ske, at ho som hållt HÆrans namn åkallande warder, han skal frälsd warda; ty på Zions berg och i Jerusalem skal en salighet warda, såsom HÆren sagt hafwer, och när the andra qwarblifna, them HÆren kallande warder.

3. Capitel.

Th si, uti the dagar och i then samma tiden, när jag omwändande warder Juda och Jerusalems fångelse,

2. Så wil jag sammansamla alla hedningar, och skal föra them ned i Josaphats dal, och wara ther med them til råttas, på mitt folks och min arfwerdel Israels wagnar, at the hafwa förströdt them ibland hedningarna, och delat emellan sig mitt land,

3. Och kastat lott öfwer mitt folk, och gifwit piltar för mat, och sålt pigor för win, och fördruckit them.

4. Och I af Zor och Zidon, och alla Philisteers gränser, hwad hafwen I med mig at göra? Wiljen I trotsa mig? Nu wäl, om I trotsen mig, så skal jag snarligen och med hast wedergålla eder thet uppå edert hufvud,

5. I som hafwen tagit mitt silfwer och guld och mina stöna klenodier, och fört them in uti edra kyrkor;

6. Ther til och sålt Juda barn och Jerusalems barn at the Greker, på thet I ju skullen låta them komma långt bort ifrån sina gränser.

7. Si, jag skal upwäcka them ifrån thet rum, tit I them sålt hafwen, och skal wedergållat eder uppå edert hufvud;

8. Och skal åter sälja edra söner och döttrar genom Juda barn; the skola då sälja them in uti rika Arabien til et

folk i fjerran land; ty HÆren hafver thet talat.

9. Roper thetta ut ibland hedningarna; helger en strid, upväcker the starka, låter komma och updraga allt krigsfolk;

10. Görer af edra plogbillar swård, och af edra liar spetsar; then swage hålle sig stark.

11. Gadder eder tilhopa, och kommer hit, alle hedningar, allt omkring, och församler eder: ther skal HÆren nedslå tina starka.

12. Står up, I hedningar, och dragger up til Josaphats dal; ty ther wil jag sitta til at döma alla hedningar allt omkring.

13. Slår til med liarna; ty såden är mogen: kommer ned; ty prägen är full, och prägen löper öfver; ty the-
ras ondsta är stor.

14. Thet skal wara mycket folk här och ther i stiljedalen; ty HÆrans dag ärhardt när i stiljedalen.

15. Sol och måne skola förmodas, och stjernorna skola förhålla sitt sten,

16. Och HÆren skal ryta utaf Zion, och låta höra sin röst utaf Jerusalem, så at både himmel och jord skola bäfwa; men HÆren skal wara sitt folk en tillflykt, och Israels barn et fäste.

17. Och I skolen förnimma, at jag HÆren, eder Gud, bor i Zion på mitt helga berg: så skal Jerusalem heligt wara, och inga främmande mera wandra ther igenom.

18. På then tiden skola bergen drypa sött win, och högarne flyta af mjölk, och alla Juda bäckar skola gå fulle med watn; och ther skal utgå en källa ifrån HÆrans hus: hon skal watna then dalen Sittim.

19. Men Egypten skal öde warda, och Edom en wild ökn, för then orättsskul, som the på Juda barn bedrifwit hafwa, och at the utgöto oftydligt blod i thesas land.

20. Men Juda skal besuttit warda ewinnerligen, och Jerusalem til ewig tid.

21. Och jag skal icke låta thesas blod ohämnadt blifwa; och HÆren skal bo i Zion.

Amos.

1. Capitel.

Thetta är thet som Amos, then ibland herdarna war i Theloa, öfwer Israel sett hafwer, uti ugla tid, Juda Konungs, och i Jerobeams tid, Joas sons, Israels Konungs, tu år för jordbäfningen.

2. Och han sade: HÆren skal ryta af Zion, och låta höra sin röst af Jerusalem, at hjordmarken skal stå jämmerlig, och Carmel ofwan til förtorkas.

3. Thetta säger HÆren: För tre och fyra Damasci lasters skul, skal jag icke stona them, therföre at the hafwa tröstat Gilead med jerntaggar;

4. Utan jag skal sända en eld uti Hæsaels hus: han skal förtära Benhadads palats.

5. Och jag skal sönderbryta bommarna i Damasco, och utrota inbyggarena på then marken Aven, samt med honom som spiran håller uti thet stöna hufet, så at thet folk i Syrien skal til Kir bortfördt warda, säger HÆren.

6. Så säger HÆren: För tre och fyra Gaza lasters skul, wil jag icke stona honom, therföre at the hafwa fångat en ytterligare the fångna, och fördrifwit them bort uti Edoms land;

7. Utan jag skal sända en eld uti murarna i Gaza: han skal förtära hans palats.

8. Och jag skal utkasta the inbyggare i Asdod, samt med honom som spiran håller uti Askelon, och wända min hand emot Ekron, så at förgöras skal

hwad af the Philisteer ännu qwar blifwit är, säger HERRen HERRen.

9. Thetta säger HERRen: För tre och fyra lasters skul then stadens Zor, wil jag intet skona honom, therföre at the än ytterligare bortdrefwo the fångar in uti Edoms land, och intet tänkte uppå brödrasfrbundet;

10. Utan jag wil sända en eld uti murarna i Zor: han skal förtära hans palats.

11. Så säger HERRen: För tre och fyra Edoms lasters skul, skal jag intet skona honom, therföre at han hafwer förkölt sin broder med swärd, och förgjort honom hans barn, och altid warit honom arg i sin wrede, och drifwit sin grymhet alt framgent;

12. Utan jag skal sända en eld til Theman: han skal förtära palatsen i Bozra.

13. Thetta säger HERRen: För tre och fyra Ammons barns lasters skul, wil jag intet skona them, therföre at the hafwa sönderrifwit the hafwande qwinnor i Gilead, på thet the skulle utwidga sina gränser;

14. Utan jag skal uptända en eld uppå murarna i Rabba: han skal förtära hans palats, då man ropande warder i stridstiden, och då rådbret kommande warder i stormtiden.

15. Så skal då theas Konung, samt med sina Zörstar, warda fången bortförd, säger HERRen.

2. Capitel.

Thetta säger HERRen: För tre och fyra Moabs lasters skul, wil jag intet skona honom, therföre at the hafwa upbränt Konungens ben i Edom til asla;

2. Utan jag wil sända en eld i Moab: han skal förtära palatsen i Kerioth; och Moab skal dö uti buller, rop och basunslang.

3. Och jag skal borttaga domaren ifrå honom, och dräpa alla hans Zörstar med honom, säger HERRen.

4. Thetta säger HERRen: För tre och fyra Juda lasters skul, wil jag intet

skona honom, therföre at the föraktat HERRans lag, och icke hålla hans rätter, och låta sina lögnar förföra sig, hwilka theas såder efterföljt hafwa;

5. Utan jag wil sända en eld i Juda: han skal förtära palatsen i Jerusalem.

6. Thetta säger HERRen: För tre och fyra Israels lasters skul, wil jag intet skona honom, therföre at the sälja the rättfärdiga för penningar, och the fatiga för et par skor.

7. The gå med fötterna öfwer the fatiga, och hindra the elända allestädes: sonen och fadren sofwä när en qwinna; med hwilket the ohelga mitt namn.

8. Och wid alla altaren slösa the med förpantade kläder, och dricka win i sin guds hus af sakbren.

9. Nu hafwer jag dock förlagt Amoreen för them, then så hög war som cederträn, och hans magt såsom ekar; och jag förderfwade hans frukt öfwan til, och hans rötter nedan til.

10. Hafwer jag ock fört eder utur Egypti land, och ledt eder uti önen i fyratio år, at I the Amoreers land besitta skullen,

11. Och af edra barn upväxt eder Propheter, och af edra ynglingar Nazareer. Är thet icke så, I Israels barn? säger HERRen.

12. Så gåfwen I the Nazareer dricka win, och Propheterna båden I och saden: I stolen intet prophetera.

13. Si, jag wil göra ibland eder et gniflande, såsom en wagn full af lärfr war gniflar;

14. At then ther rast är, skal icke kunna undfly, ej heller then starke något förnä, och then mågtige skal icke kunna undsätta sitt lif,

15. Och the bågshyttar stola icke bestå, och then ther rast är til at löpa, skal icke undlöpa, och then ther rider, skal icke rädda sitt lif;

16. Och then ther aldri manligast är ibland the starfa, måste i then tiden naken undfly, säger HERRen.

3. Capitel.

Hörer hwad HERRen med eder talar,

3 Israels barn, nemlig, med alla the slægter som jag utur Egypti land fört hafwer, och sade:

2. Utaf alla slægter på jorden hafwer jag uptagit eder allena; therfore wil jag od hemsöka eder uti alla edra misgerningar.

3. Kunna od två wandra tilhopa, utan the draga öfwerens med hwarandra?

4. Ryter od et lejon i skogen, utan thet hafwer rof? Ropar od et ungt lejon utu sin kula, utan thet något fångat hafwer?

5. Kommer od någon fogel i snaran på jorden, ther ingen fogelsångare är? Läger man od snaran up af jorden, then ännu intet fångat hafwer?

6. Blåser man od i basun i en stad, och folket ther af icke försträdes? Är od något ondt i staden, thet HERRN icke gör?

7. Ty HERRN HERRN gör intet, utan han uppenbarar sina tjenare, Propheterna, sin hemlighet.

8. Lejonet ryter; ho skulle icke frukta sig? HERRN HERRN talar; ho skulle icke prophetera?

9. Förfunnit uti palatsen i Asdod, och uti palatsen i Egypti land, och säger: Förfamlar eder på Samarie berg, och ser til hwilket stort mordstri och orätt thet är.

10. The påsa intet på någon rätt, säger HERRN; utan öfverwäld och stadda går hwar om annan i theras hus.

11. Therfore säger HERRN HERRN alltså: Man skal belägga thetta landet alt omkring, och störta tig ned ifrå tin magt, och stinna tina hus.

12. Thetta säger HERRN: Lika som en herde rycker et lejon två fötter, eller et stycke af et öra utu munnen, alltså stola Israels barn utryckte warda, the som bo i Samarien, och hafwa i hörnet et låger, och i Damasco en fång.

13. Hörer, och betyger i Jacobs hus, säger HERRN HERRN Gud Zebaoth;

14. Ty på then tiden, då jag Israels synder hemsökande warder, wil jag hemsöka the altaren i BethEl, och bort-

bräta hornen af altaret, at the stola falla ned på marken;

15. Och skal slå både vinterhus och sommarhus; och the elphenbenshus stola til intet warda, och många hus förderfwade blifwa, säger HERRN.

4. Capitel.

Hörer thetta ordet, I feta kor, som på Samarie berg ären, och gören the fattiga orätt, och förtrycken then elända, och sägen til edra herrar: Vår hit; låt oss dricka.

2. HERRN HERRN hafwer swurit wid sin helighet: Si, then tiden kommer öfwer eder, at man skal bära eder bort på stänger, och edra efterkommare i fästtjettlar;

3. Och I stolen utgå igenom refwor, hwar och en för sig, och in til Harmon bortkastade warda, säger HERRN.

4. Ja, kommer hit til BethEl, och bedrifwer synd, och til Gilgal, at I mågen föröka synderna; och bærer fram edra offer om morgonen, och edra tienden på tredje dagen.

5. Och röfer af surdeg til tackoffer, och prediker om frivilligt offer, och förfunnit thet; ty I hafwen ibet gerna så, I Israels barn, säger HERRN HERRN.

6. Therfore hafwer jag od i alla edra städer gifwit eder lediga tänder, och brist på bröd i alla edra rum; lifwål omwänden I eder intet til mig, säger HERRN.

7. Och jag hafwer tillbaka hållit regn öfwer eder, medan ännu tre månader woro in til stördetiden; och jag låt regna uppå then ena staden, och uppå en annan stad låt jag intet regna; en åter wardt beregnad, och then andra åter, som intet beregnad wardt, förtorkades.

8. Och två eller tre städer drogo in til en stad, på thet the måtte dricka wain, och kunde icke få sin nödtorft; lifwål omwänden I eder intet til mig, säger HERRN.

9. Jag plågade eder med torka och med brandkorn; så äto od gräsmastlar up all thet i edra lustgårdar, wingår-

dar, på fikontra och oljotra wårte; likwål omwånden I eder intet til mig, säger HERren.

10. Jag sände pestilentie ibland eder, lika som uti Egypten; jag drap edra unga män med swård, och låt bortföra edra håftar fångna; jag låt stanken af edra låger gå up i eder nåsa; likwål omwånden I eder icke til mig, säger HERren.

11. Jag omstörtade somliga af eder, lika som Gud omstörtade Sodom och Gomorra, så at I woren som en brand, then utur elden ryckt warder; likwål wånden I eder intet til mig, säger HERren.

12. Therföre wil jag så göra med tig, Israel; efter jag nu så wil göra med tig, så sticka tig Israel, och gack emot tin Gud.

13. Ty si, han är then, som gör bergen, slapar wådret, och kungör menniskan hwad hon tala skal; han gör morgonrodnan och mörkret; han går på jordens höjder; han heter HERren Gud Zebaoth.

5. Capitel.

Hörer, I af Israels hus, thetta ordet; ty jag måste göra thenna klagowisan öfwer eder.

2. Jungfrun Israel är fallen, så at hon intet mer upstå kan: hon är slött ned til jorden, och ingen är som uphjelper henne.

3. Ty så säger HERren HERren: Then staden, ther tusende utgå, ther skola icke utan hundrade qwar blifwa; och ther hundrade utgå, skola icke utan tio igen behållne blifwa i Israels hus.

4. Therföre, så säger HERren til Israels hus: Öfker mig, så stolen I lefwa.

5. Öfker icke BethEl, och kommer intet til Gilgal, och går icke til Beersaba; förty Gilgal skal warda fångit bortfördt, och BethEl skal i jämmer komma.

6. Öfker HERran, så stolen I lefwa, på thet i Josephs hus icke upgå skal en eld, hwilken förtärer, och

icke utsläckas kan uti BethEl.

7. I, som förwånden rättan uti maldrt, och sätten rättwisan ned til jorden:

8. Han gör Sjustjernorna och Orlon; han gör af mörkret morgonen, och af dagen mörka natten; han kallar watnet i hafwet, och guter thet uppå jordens krets; han heter HERREN;

9. Then ther en förstöring beställer öfwer then starka, och låter komma en förstöring öfwer then fasta staden.

10. Men then äro honom häfste, som them uppenbart straffar, och hafwa en styggelse mid then, som hålsosamt lärar.

11. Therföre, efter I undertrycken then fattiga, och tagen korn af honom i stora bördor, så stolen I icke bo uti husen, som I af huggen sten upbyggt hafwen, och icke dricka thet win, som I uti the stöna wingårdar planterat hafwen.

12. Ty jag wet eder öfwerträdelse, then mycken är, och edra synder, the ther starka äro; huru I trängen the rättfärdiga, och tagen gåfvor, och undertrycken the fattiga i domen.

13. Therföre måste then kloke tiga på then tiden; ty thet är en ond tid.

14. Öfker thet goda, och icke thet onda, på thet I lefwa mågen, så skal HERren Gud Zebaoth wara med eder, såsom I berömmen.

15. Hater thet onda, och älsker thet goda, slaffer rätt i porten, så skal HERren Gud Zebaoth wara nådelig öfwer the igenlefda i Joseph.

16. Therföre, så säger HERren Gud Zebaoth, HERren: Thet skal warda klagogråt på alla gator, och på alla wägar skal man säga: Ack we! ack we! Och man skal kalla äkermannen til sorg, och til klagogråt then ther gråta kan.

17. Ut i alla wingårdar skal klagogråt wara; ty jag wil fara fram ibland eder, säger HERren.

18. We them som begära HERrans dag. Hwad skal han eder? Ty HERrans dag är et mörker, och icke ljus:

19. Lika som ta någon flydde för et lejon, och honom mötte en björn; och

lika som någon in uti et hus komme, och ledde sig med handen ut med wäagen, och en orm stunge honom :

20. Ty HERRans dag skal ju vara mörkt, och icke ljus, skum, och icke klar.

21. Jag är edra högtider gramse, och föraktar them, och kan icke lida edert råboffer uti edra församlingar.

22. Och om I mig än offraden brännoffer och spisoffer, så hafwer jag dock ingen lust thertil; så orkar jag och icke se edert feta tackoffer.

23. Haf bort tina wifors buller ifrå mig; ty jag orkar icke höra titt psaltarspel.

24. Men rättan skal uppenbarad warda, lika som watin, och rättwisn, såsom en stark flod.

25. Hafwen, I af Israels hus, och offrat mig slagtoffer och spisoffer i öken i fyratio år långt? Ja stönligen.

26. I båren eder Molochs hyddor och edra afgudars belåten och edra gudars stjerna, som I eder sjelfwe gjort hadn.

27. Så skal jag låta föra eder hådan bort til Damascus, säger HERRen, som Gud Zebaoth heter.

6. Capitel.

Ne the stolta i Zion och them som förlåta sig uppå Samarie berg, hwilla sig hålla för the aldrabästa i hela werlden, och regera i Israels hus såsom them tåkes.

2. Går bort til Calne, och städer; och tådan bort til Hamath, then stora staden; och drager tådan ned til Gath the Philisteers, hwilla båttre Konungariket warit hafwa än thessa, och thesäs gräns större än eder gräns.

3. Likwål wordo the förjagade, så thesäs onda stund kom; och I regeren med öfwerwåld,

4. Och liggen i elphenbens-fångar, och prälen på edra tapeter, och åten thet bästa af hjorden och the gödda kalfwar;

5. Och spelen på psaltare, och dikten eder wifor, såsom David,

6. Och dricken win utu stälår, och smörjen eder med balsam, och bekymren eder intet om Josephs skada.

7. Therföre stola the nu gå främst ibland them som fångne bortförde warda; och the prälares löfsande skal återwända.

8. Ty HERRen HERRen hafwer swurit wid sin sjål, säger HERRen Gud Zebaoth: Mig förtryter Jacobs högfärd, och jag är thesäs palats gramse; och jag skal theslifes öfwergeifwa staden, med alt thet ther uti är.

9. Och om än tio mån qwar blefwo uti et hus, stola the likwål dö;

10. Så at hvars och ens faderbroder och moderbroder tager honom, och måste draga hans ben utu huset, och säga til then som i husets kammare är: Åro ther och flere? Och han skal swara: The åro alle sin lös; och skal säga: War tillfreds; ty the wille icke, at man på HERRans namn tänka skulle.

11. Ty si, HERRen hafwer budit, at man skal slå the stora husen, at the stola så refwor, och the små husen, at the så håll.

12. Ho kan rånna med hästar, eller plöja med oxar på hålleberget? Ty I wänden rättan uti galla, och rättwisans frukt uti malört;

13. Och förtrösten eder uppå thet som platt intet är, och sägen: Åre wi icke mågtige och starke nog?

14. Therföre si, jag skal upwåda et folk öfwer eder, af Israels hus, säger HERRen Gud Zebaoth, som skal tränga eder ifrå thet rummet, ther man går til Hamath in til pilträ-båcken.

7. Capitel.

HERRen HERRen wiste mig en syn; och si, ther stod en, som gjorde gräshoppor, rätt så som kornet begynte skjuta uti ar, sedan Konungen hade låtit klippa sina får.

2. Som the nu wille bortfråta all gröddan på landet, sade jag: Å! HERRen HERRen, war nådelig; ho skal uphjelpa Jacob igen? ty han är ju fast ringa.

3. Så ångrade thet HERRanom; och HERRen sade: Nu wål, thet skal icke ske.

4. HERRen HERRen wiste mig en syn; och si, HERRen HERRen kallade elden til at straffa, ther med han skulle förtära et stort djup; och han bortfrätte allaredan et stycke.

5. Då sade jag: Ad! HERRe HERRe, håll up; ho skal uphjelpa Jacob igen? ty han är ju fast ringa.

6. Då ångrade HERRanom thet och, och HERRen HERRen sade: Thet skal icke heller ske.

7. Men han wiste mig thenna synen; och si, HERRen stod på en mur, then med et måtesnöre mått war, och han hade måtesnöret i sin hand.

8. Och HERRen sade til mig: Hvad ser tu, Amos? Jag sade: Et måtesnöre. Då sade HERRen til mig: Si, jag skal draga et måtesnöre midt igenom mitt folk Israel, och intet mer öfwerse med them.

9. Utan Isaacs höjder stola förödde, och Israels kyrkor förslagda warda; och jag wil stå up med swärdet öfwer Jerobeams hus.

10. Då sände Amazia, Presten i Beth-El, til Jerobeam, Israels Konung, och lät säga honom: Amos gör et upror emot dig uti Israels hus; landet orkar icke lida hans ord.

11. Ty Amos säger alltså: Jerobeam måste dö genom swärd, och Israel skal warda fången bortförd utu sitt land.

12. Och Amazia sade til Amos: Tu siare, gåd hådan, och fly in uti Juda land, och söd dig ther, och prophetera ther;

13. Och prophetera intet mer i Beth-El; ty thet är Konungens kyrka och rikets hus.

14. Amos svarade och sade til Amazia: Jag war ingen Prophet, eller någon Prophets son; utan jag är en fåherde, then mulbår affämtar;

15. Men HERRen tog mig ifrå hjorden, och sade til mig: Gå bort och prophetera för mitt folk Israel.

16. Så hör nu HERRans ord: Tu säger: Prophetera intet emot Israel, och tala intet emot Isaacs hus.

17. Therefore säger HERRen alltså:

Tin hustru skal i staden stånd warda, och tina söner och döttrar stola falla genom swärd, och tin åker skal med snöre utdelad warda; men tu skal dö uti et örent land, och Israel skal utu sitt land fördrifwen warda.

8. Capitel.

HERRen HERRen wiste mig en syn; och si, ther stod en korg med sommarfrukt.

2. Och han sade: Hvad ser tu, Amos? Men jag svarade: En korg med sommarfrukt. Då sade HERRen til mig: Anden är kommen på mitt folk Israel. Jag wil icke mer öfwerse med them;

3. Och the wisor uti kyrkorna stola uti gråt wända warda på then tiden, säger HERRen HERRen: ther stola många lif ligga allestädes, them man skal hemligen bortbära.

4. Hörer thetta, I som förtrycken then fattiga, och förderfwen the elända i landet,

5. Och sägen: När wil då then ny-månaden hafwa en anda, at wi måge korn sälja? och Sabbathen, at wi måge hafwa korn salt, och förminsta släppan, och förhöja sikken, och förfälsta wigten?

6. På thet wi måge få the fattiga under oss för penningar, och the torftiga för et par stor, och sälja agnar för korn.

7. HERRen hafwer swurit emot Jacobs högsfärd: Hvad galler, om jag sådana theras gerningar erwinnerligen förgåta skal?

8. Skulle för slika styckens skul landet icke bafwa, och alla inbyggarena gråta? Ja, thet skal allsamman lida som med en flod öfwerlupit, och bortfördt och öfvertäckt warda, lika som floden uti Egypten gör.

9. På then tiden, säger HERRen HERRen, skal jag låta solen nedergå om middagen, och landet mörkt warda om ljusa dagen:

10. Jag skal förwända edra högtidsdagar i sorg, och alla edra wisor i klåggråt; och jag skal låta komma en

såck öfwer alla länder, och göra alla hufsvuden skalliga, och skal göra them en sorg, lika som man sörjer öfwer enda sonen; och the stola så en ömkelig anda.

11. Si, tiden kommer, säger HERren HERren, at jag skal sända en hunger i landet: icke en hunger efter bröd, eller törst efter watten, utan efter at höra HERrans ord;

12. Så at the stola löpa omkring hit och tit, ifrå thet ena hafvet til thet andra, ifrå norr och til öster, til at söka HERrans ord, och stola dock icke finnat.

13. På then tiden stola stöna jungfrur och ynglingar försmåta af törst;

14. The ther nu swärja wid Samarie synd, och säga: Så sant som tin gud i Dan lefwer: så sant som tin gud i Bersaba lefwer; ty the stola så falla, at the intet stola kunna upstå igen.

9. Capitel.

Jag såg HERren stå på altaret; och han sade: Slå uppå knappen, så at dörrträn bäfwa; ty theas girighet skal komma them alla uppå theas hufvud; och jag skal dräpa theas efterkommande med swärd, så at ingen undfly eller undslippa skal.

2. Och om the än grofwio sig ned i helfwetet, så skal dock min hand hämta them tådan; och om the än foro up i himmelen, skal jag dock stöta them neder;

3. Och om the än gömde sig öfwan uppå Carmels berg, så skal jag dock ther upöka them, och taga them tådan; och om the än gömde sig för mina ögon i hafwets djup, så skal jag dock befalla ormarne, at the stola ther stinga them;

4. Och om the än fångne gingo för sina fiender, så skal jag dock befalla swärdet, at thet skal ther dräpa them; ty jag wil hålla mina ögon öfwer them til ondt, och icke til godt.

5. Ty HERren, HERren Zebaoth är sådan: når han kommer wid et land, försmåller thet, så at alla inbyggare gråta stola, at thet skal alt öfwer

them löpa, lika som en flod, och öfvertäcka them, lika som floden i Egypten gör.

6. Han är then, som sin sal bygger i himmelen, och sin hydda grundar på jorden: han kallar watten i hafvet, och gjuter thet på jorden; HERren heter han.

7. Åren I, Israels barn, för mig icke lika som the Ethioper, säger HERren? Hafwer jag icke fört Israel utur Egypten, och the Philisteer utu Caphthor, och the Syrer utu Kir?

8. Si, HERrans HERrans ögon se uppå et syndigt rike, så at jag platt förgrör thet af jorden; ändock jag icke Jacobs hus platt förgröra wil, säger HERren.

9. Dock likväl si, jag wil befalla, och Israels hus sitta låta ibland alla hedningar, lika som man siktat med et säll; och kornen stola icke falla uppå jorden.

10. Alla syndare i mitt folk stola dö genom swärd, the ther säga: Then olyckan är intet så när, och hon wederfars oss intet.

11. På then tiden skal jag igen uprätta then förfallna Davids hydda, och igentäppa hennes refwor, och igenbota hwad afbrutit är, och skal upbygga henne lika som hon i förtiden varit hafwer;

12. På thet at the besitta stola the qwarlesda i Edom och the qwarblifna ibland alla hedningar, öfwer hwilka mitt namn skal predikadt warda, säger HERren, then thetta gör.

13. Si, tiden kommer, säger HERren, at man skal tillika plöja och upståra, och tillika präsa win och så; och bergren stola drypa sött win, och alla backar stola fruktsamme wara.

14. Ty jag wil omwända mitt folks Israels fångelse, at the stola upbygga the öde städer, och besitta them, plantera wingårdar, och dricka ther win af, göra trågårdar, och äta ther frukt af.

15. Ty jag wil plantera them uti sitt land, så at the icke mer stola wara utrotade utu sitt land, thet jag them gifwit hafwer, säger HERren tin Gud.

ObadJa.

1. Capitel.

Thetta är ObadJa syn. Så säger HERRen HERRen om Edom: Wi hafwe hört af HERRanom, at et både-
slap är såndt ibland hedningarna: Up,
och låter oss örliga emot them.

2. Si, jag hafwer gjort dig ringa ibland
hedningarna, och mycket föraktad.

3. Titt hjertas högmöd hafwer bedra-
git dig, efter tu bor uti stenkyfstor på
tina höga slott, och säger i titt hjerta:
Ho wil drifwa mig här ned?

4. Om tu än fore up i höiden, lika
som en örn, och gjorde titt näste ibland
stjernorna, så wil jag likväl draga dig
ther neder, säger HERRen.

5. Om tjuftwar eller förhåjare kom-
ma om natten öfwer dig, o! huru
tyst skal tu då warda; ja, the skola
nog stjåla: om winhåmtare öfwer dig
komma, så skola the icke lemna dig nå-
gon efterhåmtning.

6. O! huru skola the utransaka Esau,
och uplösa hans häfvor.

7. Alla the som i förbund med dig äro,
the skola drifwa dig bort utu landet;
the mån ther tu sätter tin tröst til,
the skola bedraga dig, och öfwerfalla
dig; the som äta titt bröd, the skola
förråda dig, förr än tu wet ther något af.

8. Hwad gällr, säger HERRen, jag
skal på then tiden nederlägga the wisa
i Edom, och klofheten på Esau berg.

9. Ty tina starke i Theman skola för-
twiåla, på thet the alle skola förgås ge-
nom mord på Esau berg,

10. För then orättz skul, som emot
tin broder Jacob bedrifwen wardt, skal
tu på all stam komma, och til ewig tid
förlagd warda.

11. Then tid, då tu mot honom stod,
då främmande bortförde hans hår sän-
gen, och utlänningar drogo in igenom
hans portar, och kastade lott öfwer
Jerusalem, då war tu lika som en af
them.

12. Tu skal intet mer se tin lust på

tin broder i hans eländes tid; och skal
icke mer glädja dig öfwer Juda barn,
i theas jämmerz tid; och skal icke tala
så stolta ord med tin mun i theas
ångests tid.

13. Tu skal icke indraga genom mitt
folks portar i theas jämmerz tid; tu
skal icke se tin lust på theas olycka uti
theas jämmerz tid; tu skal icke sända
mot theas här uti theas jämmerz tid.

14. Tu skal icke stå i wågstelet, til at
mörda theas flygtiga; tu skal icke
förråda theas qwarblifna i theas an-
gests tid;

15. Ty HERRans dag ärhardt när
öfwer alla hedningar: lika som tu
gjort hafwer, så skal dig ste igen, och
såsom tu förtjent hafwer, så skal thet
komma dig uppå titt hufvud igen.

16. Ty lika som I på mitt helga berg
druckit hafwen, så skola alla hedningar
dricka alt framgent; ja, the skola ut-
supat och upswålgat, at thet skal wara
lika som ther aldrig något warit hade.

17. Men på Zions berg skola ännu
sömlige hulpne warda: the skola
wara en helgedom; och Jacobs hus
skal besitta sina besittare.

18. Och Jacobs hus skal en eld war-
da, och Josephs hus en låge; men Es-
sau hus strå: the skola upstånd och
förtåra thet, så at Esau hus intet skal
qwar blifwa; ty HERRen hafwer thet
talat.

19. Och the söder ut skola besitta Esau
berg, och the i dalen skola besitta the
Philisteer; ja, the skola besitta Ephraims
mark och Samarie mark; och Ben-
Jamin Gileads berg.

20. Och the fördrifne af thenna Is-
raels barns här, hwilla ibland the
Cananeer alt in til Zaphath äro, och
the fördrifne af Jerusalem stad, hvil-
ka i Sepharad äro, skola besitta the
städer söder ut.

21. Och frälsare skola upkomma på
Zions berg, til at döma Esau berg:
altså skal då riket wara HERRans.

Sona.

1. Capitel.

HERRans ord stebde til Sona, Amit-thai son, och sade :

2. Up, och gack in uti then stora staden Nineve, och predika ther inne ; förty hans ondska är kommen up för mig.

3. Men Sona stod up, och flydde ifrå HERRanom, och wille ut til hafs, och kom ned til Zapho ; och då han fann et skepp, som til hafs fara wille, gaf han skeppslön, och steg ther uti, på thet han skulle fara med them til hafs ifrå HERRanom.

4. Då låt HERRen komma et stort wäder uppå hafwet, och en stor storm uphof sig på hafwet, så at man mente at skeppet skulle söndergå.

5. Och skeppsmännen fruktade sig, och ropade hwar och en til sin gud, och kastade the tyg som i skeppet woro uti hafwet, at thet skulle lättare warda ; men Sona war stigen ned i skeppet, låg och sof.

6. Då gick skepparen til honom, och sade til honom : Hwi sofwer tu ? Stat up, åkalla tin Gud, at Gud til äfventyrs wille tänka uppå oss, at wi icke förgås.

7. Och then ene sade til then andra : Kommer, wi wilje kasta lott, at wi förfara måge för hwilkens stul och så illa går ; och då the kastade lotten, råkade thet på Sona.

8. Då sade the til honom : Säg oss hwarföre går och så illa ? Hwad är tin handel, och hwadan åst tu kommen ? Utaf hwad land åst tu, och af hwad folk åst tu ?

9. Han sade til them : Jag är en Ebreer, och fruktar HERRan Gud af himmelen, som hafwet och thet torra gjort hafwer.

10. Då fruktade männen storligen, och sade til honom : Hwi hafwer tu då thetta gjort ? Ty the wiste, at han flydde ifrå HERRanom ; ty han hade sagt them thet.

11. Då sade the til honom : Hwad

stole wi då göra med dig, på thet hafwet måtte oss stilla warda ? Ty hafwet gick fast uppå them.

12. Han sade til them : Tager och kastar mig i hafwet, så stillas eder hafwet ; ty jag wet, at sådan stor storm öfwer eder kommer, för min stul.

13. Och männen rodde, at the måtte åter komma til lands igen : men the kunde intet ; ty hafwet gick swårt uppå them.

14. Då ropade the til HERRan, och sade : Åh ! HERRe, låt oss icke förgås, för thenna mannens själs stul, och rädda oss icke öfhyldigt blod til ; ty tu, HERRe, gör såsom dig tacks.

15. Och the togo Sona, och kastade honom i hafwet : då wände hafwet igen af sin storm.

16. Och männen fruktade HERRan storligen, och gjorde HERRanom offer och löfte.

2. Capitel.

Och HERRan förfästade en stor fisk, til at upsluka Sona ; och Sona war i fiskens buk tre dagar och tre nätter.

2. Och Sona bad til HERRan sin Gud i fiskens buk.

3. Och han sade : Jag ropade til HERRan i min ångest, och han swarade mig ; jag ropade utu helfwetes buk, och tu hörde min röst.

4. Tu kastade mig uti djupet midt i hafwet, så at floderne kommo omkring mig ; alla tina vågor och böljor gingo öfwer mig.

5. Jag tänkte, at jag bortkastad war ifrå tina ögon ; men jag stal ännu få se ditt helga tempel.

6. Watnen omhvarfde mig alt in til mitt lif ; djupet omgrep mig, sjöhwassan öfvertäckte mitt hufvud.

7. Jag sjönk ned til bergsgrunden : jorden hade beslutit mig med sina bommar erwinerligen ; men tu hafwer fört mitt lif utu förderfwet, HERRe min Gud.

8. Lå min sjål öfvergaf sig, tänkte jag uppå HERRan, och min bön kom til dig uti ditt helga tempel.

9. Men the som förlåta sig uppå sina gerningar, hwilla dock intet åro, the ästa intet om nåden.

10. Men jag wil offra med tackfågelse; mina löften wil jag betala HERRanom, at han mig hulpit hafwer.

11. Och HERRen sade til fisken; och han utspjutade Jona in uppå landet.

3. Capitel.

Och HERRans ord stedde andra gånge til Jona, och sade:

2. Stat up, och gåd in uti then stora staden Nineve, och predika honom then predikan som jag dig säger.

3. Lå stod Jona up, och gick bort til Nineve, såsom HERRen sagt hade; men Nineve war en stad tre dagsresor stor.

4. Och lå Jona begynte ingå en dagsresa in i staden, predikade han, och sade: Thet är ännu fyrtio dagar, och så skal Nineve förgås.

5. Lå trodde the Ninevitiste mån uppå Gud, och låto predika fasta, och drogo sådär uppå sig, både stora och små.

6. Och lå thet kom för Konungen i Nineve, stod han up af sitt säte, och lade af sin purpur, och tog en säck omkring sig, och satte sig i asla,

7. Och låt utropa och säga i Nineve, af Konungens och hans wåldigas befallning, alltså: Thet skal hwarken menniska eller djur, hwarken få eller får, något smaka; och man skal intet hafwa them i bet, eller låta them watn dricka:

8. Och stola taga säckar om sig, både folk och få, och ropa stabeligen til Gud; och hwar och en wände sig ifrå sin onda wåg och ifrå sina händers ondsla.

9. Ho wet? Gud måtte omwända sig, och ångra thet, och wända sig ifrå sin grymma wrede, at wi icke förgås.

10. Lå nu Gud såg theas gerningar, at the omwände sig ifrå sin onda wåg, ångrade Gudi thet onda, som han talat hade, at han them göra wille, och gjorde thet intet.

4. Capitel.

Thet förtröt Jona gansta storligen; och han wardt wred,

2. Och bad til HERRan, och sade: Åh! HERRe, thet är thet som jag sade, lå jag ännu war i mitt land; thet före jag och wille thet förekomma, och fly til haf; ty jag wet, at tu äst en nådelig Gud, barmhertig, långmodig, och af stor mildhet, och låter dig ångra thet onda.

3. Så tag lå nu min sjål ifrå mig, HERRe; ty jag wil hellre wara död än lefwa.

4. Men HERRen sade: Menar tu, at tu stäligen wredgas?

5. Och Jona gick utu staden, och satte sig östan för staden, och gjorde sig ther en hydda: ther satte han sig ned i skuggan, til thes han måtte se hwad staden wedersaras skulle.

6. Men HERRen Gud förskaffade en kurbits, som wårte öfwer Jona, at then skulle skygga öfwer hans hufvud, och wedersarica honom i hans wedermöda. Och Jona gladdes fast öfwer then kurbitsen.

7. Men Gud förskaffade en mast om morgonen, lå morgonrodnan upgick: han åt kurbitsen, så at han förtorkades.

8. Men lå solen upgången war, förskaffade Gud et torrt östamvåder, och solen stadt Jona uppå hufvudet, så at han wanmäktig wardt: lå önstade han sin sjål döden, och sade: Jag wille hellre wara död än lefwande.

9. Lå sade Gud til Jona: Menar tu, at tu stäligen wredgas om kurbitsen? Och han sade: Jag må wäl wredgas alt in til döden.

10. Och HERRen sade: Tu jämrar dig om kurbitsen, ther tu intet uppå arbetat hafwer, och hafwer ej heller låtit honom upwåra, hwilken i en natt wardt, och i en natt förgicks;

11. Och jag skulle icke jämla mig öfwer Nineve, en sådan stor stad, ther mer uti år, än hundrade tusende och tjugu tusende menniskor, som intet weta åtskillja emellan sin högä hand och wenstra; ther til och mycket djur.

Micha.

1. Capitel.

Thetta är HERRans ord, som steddde til Micha af Marefa, uti Bothams, Ahas och Jeshiftia, Juda Konungars tid, thet han såg öfwer Samarien och Jerusalem.

2. Hörer alt folk; märk til, tu land, och hwad thet uti är; ty HERRen HERRen hafwer at tala med eder, ja, HERRen utu sitt helga tempel.

3. Ty si, HERRen skal utgå af sitt rum, och neberkomma, och gå uppå höjderna i landet:

4. Så at bergen stola smälta under honom, och dalarne stola remna, såsom wax smälter för elden, såsom wain, som ned åt flyta;

5. Allt thetta för Jacobs öfwerträdelser skul, och för Israels hus synders skul. Hvilken är då Jacobs öfwerträdelse? Är thet icke Samarien? Och hvilka äro Juda höjder? Är thet icke Jerusalem?

6. Och jag wil göra Samarien til en stenhop i marken, then man lägger omkring en wingård, och skal bortslåpa thes stenar uti dalen, och bryta thet ned i grund.

7. Alla thes afgudar stola sönderslagne warda, och all thes winning med eld upbränd warda, och jag skal utöda alla thes belåten; ty the äro sammankomne af stökolön, och stola åter stökolön warda.

8. Ther måste jag gråta öfwer, och jämra mig; jag måste gå blott och naken; jag måste klaga såsom drakar, och förja såsom strutsar.

9. Ty til thes plåga är intet råd, hvilken alt in til Juda kommen är, och skal råcka alt in til mitt folks port i Jerusalem.

10. Förkunner thet ju icke i Gath: låter icke höra, at I gråten; utan går in uti förefammar, och sätter eder i aska.

11. Tu stöna stad måste omfull med all skam; then stolte warder intet mer

prälände, för ångests skul; ty granen skal taga ifrå honom hwad han hafwer.

12. Then ohörjamma staden hoppas, at thet skal icke warda så ondt; men olyckan skal komma ifrå HERRanom, och in til Jerusalems port.

13. Tu stad Echijs, spån trafware före, och far sådan; ty tu hafwer varit dottren Zion et exempel til synd, och hållit Israels afguderi.

14. Tu måste gifwa fångar, så wäl som Gath. Then staden Achib skal fela förbundet med Israels Konungar.

15. Jag skal föra tig, o Marefa, then rätta arfwingen; och thet hårliga Israels rike skal warda en kula.

16. Låt afflära hären, och gadt skal lig öfwer tina dageliga barn: gör tig platt stallig, såsom en örn; ty the äro fångne ifrå tig bortförde.

2. Capitel.

Be them, som fara efter göra stada, och hafwa ondt för händer uti sina fångar, at the thet om morgonen, då ljusst warder, fullkomna stola, ty the äro herrar.

2. The riswa åtrar til sig, och taga hus, hvilka the wilja: altså bedrifwa the wäld med hvars och ens hus, och med hvars och ens arf.

3. Therföre säger HERRen altså: Si, jag tänker något ondt öfwer thetta slägte, ther I eder hals icke stolen undandraga, och icke gå så stolte; ty thet skal wara en ond tid.

4. På then tiden skal man sjunga en wisa om eder, och klaga: Thet är ute, skal man säga; wi äre förstörde; mitt folks land får en främmande Herre; när skal han åter stifsta oss åtrarna til, som han oss borttagit hafwer?

5. Ja wäl, I stolen ingen del behålla uti HERRans menighet.

6. The säga: Man skal intet predika; ty sådan predikan kommer oss intet wid; wi warde intet så til skam.

7. Jacobs hus tröstar sig altså: Menar tu, at HERRans Ande är så aldeles borta? Skulle han thetta vilja göra? Thet är sant, mitt tal är ljusligt för the fromma;

8. Men mitt folk sticker sig så, at jag therås fiende wara måste; ty the råfwa både kjortel och mantel af them som säkre gå, lika som uti et drlig.

9. I drifwen mitt folks qvinnor ifrå sina lustiga hus, och borttagen allestädes min prydelse ifrå therås unga barn.

10. Thersöre står up; I måsten eders wäg; I skolen här intet blifwa: för therås afguderis skul, måste the swårligen förderfwade warða.

11. Fore jag med draswel, och wore en lögnpredikare, och predikade huru the dricka och swålja skulle; thet wore en Prophet för thetta folket.

12. Men jag wil församla tig, Jacob, allasamman, och låta the qwarblifna i Israel tilhopa komma: jag wil hafwa them tilhopa, såsom en hjord uti et fårahus, och såsom en hjord uti sin hydda, så at thet skal gny af menniskor.

13. Hjelten skal för them slå sig igenom: the skola slå sig igenom, och gå ut och in genom porten; och therås Konung skal gå för them, och HERRen främst.

3. Capitel.

Och jag sade: Hörer dock, I Höfswitsmän i Jacobs hus, och I Förstar i Israels hus: I skullen med rätta wara the, som weta hwad rätt är;

2. Men I haten thet goda, och älsken thet onda; I stinnen them huden af, och köttet ifrå therås ben,

3. Och äten mitt folks kött; och när I hafwen dragit them huden af, så slår I them och benen sönder, och stycken thet ifrå hwart annat, lika som uti en gryta, och lika som kött uti en kjettel.

4. Thersöre, när I nu til HERRan ropande warden, så skal han intet wilja höra eder, utan skal förbölja sitt ansikte för eder på then samma tiden, så-

som I med edert onda wäsende förtjent hafwen.

5. Thetta säger HERRen emot the Propheter som försöra mitt folk: The predika, at thet skal gå wäl, när man gifwer them äta; men om man intet gifwer them i munnen, så predika the at et drlig skal komma.

6. Thersöre skal eders syn warða til en natt, och eders spådom til et mörker; solen skal nedergå öfwer Propheterna, och dagen öfwer them mörk warða;

7. Och Siarena skola til skam warða, och spåmännerne til spott; och måste allesamman skyla sig om munnen, efter thet är intet Guds ord.

8. Men jag är full med kraft och HERRans Ande; full med rätt och starkhet, at jag förkunna tör Jacob sin öfwerträdelse, och Israel sin synd.

9. Så hörer dock thetta, I Höfswitsmän i Jacobs hus, och I Förstar i Israels hus, I som styggens wid rätten, och förwänden alt thet redeligt är,

10. I som upbyggen Zion med blod, och Jerusalem med orätt:

11. Hans Höfdingar döma för stänker, hans Prester lära för lön, och hans Propheter prophetera för penningar, förlåta sig uppå HERRan, och säga: Är icke HERRen ibland oss? Och kan ingen olycka uppå komma.

12. Thersöre skal Zion för eders skul upplöjd warða, såsom en åkermars, och Jerusalem warða til en stenhop, och templet berg til en stogsbacke.

4. Capitel.

Men i yttersta dagarna skal thet berget, som HERRans hus uppå står, beredt warða högre än alla berg, och uphöjdt öfwer högarna; och folk skola löpa ther til.

2. Och många bedningar skola gå och säga: Kommer, låter oss gå up til HERRans berg och til Jacobs Guds hus, at han lärer oss sina wägar, och wi måge wandra på hans stigar; ty af Zion skal utgå lagen, och HERRans ord af Jerusalem.

3. Han skal döma ibland myckel folk,

och straffa många hedningar i fjerran land; the skola göra sina swärd til plogbillar, och sina spjut til liar; intet folk skal uphåfwa swärd emot thet andra, och the skola intet örlig mer föra;

4. Swär och en skal sitta under sitt wintrå och sikontrå utan fruktan; ty HERrans Zebaoths mun hafwer thet talat.

5. Ty hwart och et folk skal wandra uti sin guds namn; men wi stole wandra i HERrans vår Guds namn alltid och i ewighet.

6. På then tiden, säger HERren, wil jag församla then halka, och sammansamla then fördrifna och then jag plågat hafwer;

7. Och wil göra med then halka, at hon skal få arfwingar, och göra then swaga til stort folk; och HERren skal wara Konung öfwer them på Zions berg, ifrå nu och i ewighet.

8. Och tu torn Eder, et dottren Zions fäste, tin gyldene ros skal komma, titt för ra herradöme, dottren Jerusalems rike.

9. Hwarföre håller tu tig så in til andra wänner, lika som tu icke skulle få thenna Konungen? eller lika som intet worde af thenna rådgifwaren, efter warken är tig så uppå kommen, lika som en i barnsnöd?

10. Kåra, lid dock sådan wårt, och stanfa, tu dotter Zion, lika som en i barnsnöd; ty tu måste wißerligen utu staden, och bo på marken, och komma til Babel; men tu skal åter sådan hulen wara: ther skal HERren förlossa tig ifrå tina fiender.

11. Ty många hedningar skola ju församla sig emot tig, och säga: Han är til spillo gjord; wi wilje se vår lust uppå Zion.

12. Men the weta intet HERrans tankar, och märka intet hans rådslag, at han hafwer hämtat them tilhopa, såsom kärhwar uti laden.

13. Therefore stig up och trösta, tu dotter Zion; ty jag wil göra tig jernhorn och kopparklor, och tu skal sönderkrossa myckät folk; så skal jag til spillo

gifs wa theras gods HERranom, och theras påfswor honora, som råder öfwer hela werlden.

5. Capitel.

Men nu, tu krigersta, rusta tig; ty man skal belägga oss, och slå Israels domare uppå kindbenet med ris.

2. Och tu, BethLehem Ephrata, som liten äst ibland the tusende i Juda, utaf tig skal mig then komma, som i Israel en Herre wara skal; hwilkens utgång warit hafwer af begynnelsen och af ewighet.

3. Han låter plåga them, alt in til then tiden, at hon, som föda skal, födt hafwer: så skola så the hans qwarblifne bröder igenkomma til Israels barn.

4. Men han skal tråda fram, och regera uti HERrans kraft, och uti sin HERrans Guds namns härlighet: och the skola so säkert; ty han skal på then samma tiden wara härlig, så widt som werlden är.

5. Thertil stole wi och hafwa frid för Ågur, then nu uti vårt land infallen är, och vårt hus förtrampat hafwer; ty sju herdar och åtta Jörstar skola öfwer honom upwäcke wara;

6. The ther Ågurs land förderfwa skola med swärd, och Nimrods land med theras wapn: altså stole wi ifrån Ågur frälste wara, then uti vårt land infallen är, och våra gränser förtrampat hafwer.

7. Och skola the qwarblifne af Jacob wara ibland många folkslag lika som en dag af HERranom, och såsom dropparne på gräset, thet efter ingen bidar, eller efter menniskor wäntar.

8. Ja, the qwarblifne af Jacob skola wara ibland hedningarna när många folkslag, lika som et lejon ibland djuren i skogen, såsom et ungt lejon ibland en fårabjörd, thet ingen afdrifwa kan, när thet drager ther igenom, nedertrampar och riswer.

9. Ty tin hand skal behålla segren emot alla tina fiender, at alla tina owänner måste utrotade wara.

10. På then samma tiden, säger HERren, skal jag taga tina hästar ifrå dig, och förgöra tina wagnar,

11. Och utrota titt lands städer, och bryta ned alla tina fästningar;

12. Och skal utrota the trollskarlar när dig, at inga tektatydare när dig blifwa skola.

13. Jag skal förgöra tina belåten och afgubbar ifrå dig, at tu icke mer skal tillbedja tina händers werk;

14. Och jag skal nederhugga tina lundar, och förlägga tina städer;

15. Och jag skal drifwa hämnd med grymhet och wrede på alla the hedningar, som icke höra wilja.

6. Capitel.

Hörer dock hwad HERren säger: Stat up, och straffa bergen, och låt höggarna höra tin röst.

2. Hörer, I berg, huru HERren straffa wil, samt med the starka jordens grundwalder; ty HERren wil straffa sitt folk, och wil nåpsa Israel.

3. Hwad hafwer jag gjort dig, mitt folk, och hwarmed hafwer jag betungat dig? Thet såg mig.

4. Hafwer jag ej fört dig utu Egypti land, och förlossat dig utu tråldomshuset, och för dig såndt Mosen, Aaron och Mirjam?

5. Mitt folk, tänk dock ther uppå hwad Balaf, Konungen i Moab, i sinnet hade, och hwad Bileam, Beors son, swarade honom, alt ifrå Sittim och in til Gilgal, ther I ju uppå märka stullen, at HERren hafwer gjort eder alt godt.

6. Hwar med skal jag blidka HERran? Med bugande för then höga Gud den? Skal jag blidka honom med brännoffer och årsgamla kalfwar?

7. Menar tu, at HERren hafwer behag til många tusende wådrar, eller til olja, om än otalige strömmar fulle woro? Eller skulle jag gifwa min första son för min öfwerträdelse? eller min lifsfrukt för min själs synd?

8. Thet är dig sagdt, menniska, hwad godt är, och hwad HERren af dig

äskar, nemligen, at hålla Guds ord, och bruka kärlek, och wara ödmjuk för tin Gud.

9. HERrans röst skal ropa öfwer staden; men then titt namn fruktar, honom skal ste lyda; hörer, I släkt, hwad predikadt warder.

10. Skulle jag icke wred warda öfwer thet orättfärdiga godset uti then ogudaktiges hus, och at man wederskyggen ligen gör måttet för litet?

11. Eller skulle jag gilla orätt wäg, och falsk wigt i sacken?

12. Genom hwilla hans rika mycken orätt göra, och hans inbyggare bruka lögn, och hafwa falska tungor i theas hals.

13. Thersföre wil jag och begynna plåga dig, och göra dig öde för tina synders skul.

14. Tu skal icke hafwa nog til at äta, utan skal försmakta; och hwad tu fattar, thet skal dock likwäl intet undkomma; och hwad som undkommer, skal jag öfwerantwarda swärdet.

15. Tu skal så, och intet upslåra; tu skal olja pråsa, och intet smörja dig ther med, och must pråsa, och intet win dricka.

16. Ty I hållen Omri gudstienst och alla Achabs hus werk, och följern theas lära: thersföre wil jag lägga dig öde, och thes inbyggare, så at man skal hwigla åt them, och I stolen til slaw warda.

7. Capitel.

Ud! thet går mig lika som en, then ther efterhämtar i en wingård, ther man inga windruswor finner til at äta, och wille dock gern hafwa then bästa frukten.

2. Goda mån äro borta i thetta land, och the rättfärdige äro intet mer ibland folket: the fara alla efter at utgjuta blod; hwar och en jagar then andra, at han skal förderfwa honom;

3. Och mena, at the göra honom wäl ther uti, när the ondt göra. Hwad Försten wil, thet säger domaren, på thet han skal göra honom enienst igen:

the wåldige tala efter sin egen wilja, til at göra skada, och wrångat hwart the wilja.

4. Then aldra bäste ibland them r såsom törne, och then aldra redligaste, såsom tistel; men t tina predikares dag kommer, när tu skal hemsökt warda, så skola the icke weta hwart the skola.

5. Ingen tro sin nästa; ingen förlåte sig uppå Jrsten; frwarra tin muns dr fr henne, som sofwer på tin arm.

6. Ty sonen frktar fädren, dottren fötter sig up emot modren, sonhustrun r emot sin swra, och menniskans fiender ro hennes eget husfolk.

7. Men jag wil se efter HERRan, och wnta efter Gud, min frälsare: min Gud skal höra mig.

8. Fröjda dig intet, min fiendsta, at jag nederligger; jag skal ter upkomma; och om jag sitter i mörkret, så är dock HERRen mitt ljus.

9. Jag wil bra HERRans wrede; ty jag hafwer syndat emot honom, til thes han utrttar min sak, och skaffar mig rätt: han skal föra mig uti huset, så at jag skal se min lust uppå hans nd.

10. Min fiendsta måste thet se, och bestå med all skam, then nu til mig säger: Hwar r HERRen tin Gud? Mina ögon skola se, at hon såsom en träck på gatorna förtrampad warder.

11. På then tiden skola tina murar upbyggde warda, och Guds ord widt utkomma.

12. Och uti samma tid skola the af

Asur, och the af the fasta städer, komma til dig ifrå the fasta städer alt in til floden, ifrå thet ena hafvet in til thet andra, ifrå thet ena berget in til thet andra.

13. Ty landet skal öde warda, fr sina inbyggares skul, och fr theras geringars frukts skul.

14. Men regera tu titt folk med tin staf, tin arfwedels hjord, både them som bo uti stogen allena och på ftermarken: lt them föddas i Basan och Gilead, såsom af ålder.

15. Jag skal låta them se under, lisa som på then tid, t the drogo utur Egypti land;

16. At hedningarne skola thet se, och alla theras wldige stämma sig, och lägga handen på sin mun, och tilhlla sina ron.

17. The skola sleta stoft, såsom ormar, och darra, såsom mastar på jorden uti sina hl: the skola frukta sig för HERRan wr Gud, och försträckas fr dig.

18. H r en sådan Gud, som tu st, then ther synder förlåter, och tilgifwer tin öfwerblifna arfwedel theras misshandel? then icke behåller sin wrede ewinnerligen; ty han r barmhertig.

19. Han skal ännu frbarra sig öfwer oss, slå wra missharningar ned, och fasta alla wra synder uti hafwets djup.

20. Tu skal hålla Jacob trohet, och Abraham then nd, som tu wra fder i förtiden swurit hafwer.

Nahum.

1. Capitel.

Thetta r tungen öfwer Nineve, och Nahums Propheties bok af Elkos.

2. Gud är nitist, och HERRen är en hämnare; ja, en hämnare r HERRen, och grym; HERRen är en hämnare

uppå sina fiender, och then ther sina owänner intet frgter.

3. HERRen r tålig, och af stor magt, och låter intet ostraffadt blifwa: han r HERRen, hwilkens wgar ro uti wder och storm, och tjck moln under hans fötter:

4. Then som näpser hafvet, och för-
torlar thet, och uttorlar alla floder:
Basan och Carmel försmåta, och hwad
som blomstras på Libanons berg, thet
måste försmåta för honom.

5. Bergen båfwa för honom, och hö-
garne förgås; jorden darrar för ho-
nom; ther til jordens krets, och alla the
som bo ther uppå.

6. Ho kan blifwa ståndande för hans
wrede? Och ho kan blifwa för hans
grymhet? Hans wrede brinner såsom en
eld; och hällebergen remna för honom.

7. HERren är mild, och et fäste uti
nödens tid, och känner them som trö-
sta uppå honom.

8. När floden löper öfwer, så gör han
en ånda med henne; men sina fiender
förföljer han med mörker.

9. Hwad är då thet, som I tagen eder
före emot HERren? Han låter ther
dock intet af wara; ty bedröfwelsen
skal icke wara ewinnerligen.

10. Ty lika som når törnen, the ännu
om hwar annan wäxa, och bästa musten
hafwa, wara upbrände såsom helt tor-
ra strån;

11. Alltså warder thet skalkaktiga rå-
det, som af dig kommer, ondt tänkande
emot HERren.

12. Thetta säger HERren: The kom-
me så tillrustade och mågtige som the
wilja, så stola the likwäl omfullhugg-
ne warda, och gå sin lös; ty jag wil
förödmjuka dig, men dock icke platt för-
derfwa dig:

13. Utan wil då kasta hans of, som
tu drager, ifrå dig, och slita tina band
fönder.

14. Men emot dig hafwer HERren
budit, at ingen titt namns såd mer
blifwa skal: uti tin guds hus wil jag
förgöra dig; jag skal gifwa dig en graf
ibland afgudar och belåten; och tu
måste til skam warda.

15. Si, på bergen komma et godt
bådsfaps fötter, then ther god tidning
bär: Håll tina högtider, Juda, och
betala tina löften; ty skalken skal icke
mer komma öfwer dig: thet är platt
ute med honom.

2. Capitel.

Förstingraren skal updraga emot dig,
och belåga fästningar; men se dig wäl
om på wägarna, rusta dig thet bästa
tu kan, och stärk dig thet bästa tu
förmår.

2. Man skal likwäl platt afhämta dig,
och förderfwa tina winqwishtar; ty
HERren skal gifwa Jacob segren, lika
som han Israel segren gaf.

3. Hans starkest stöldar äro röda;
hans härfolk se ut såsom purpur; hans
wagnar lysa såsom en eld, når thet
drabba skal; thetas spetsar gå hwar
om annan.

4. Wagnarne rulla på gatorne, och
bullra uppå wägarna; thetas utseende
är lika som bloß, och gå hwar om
annan, lika som en ljungeld.

5. Men han skal tänka uppå sina wäl-
diga: dock stola the falla, hwar ut
the wilja, och stola hastiga sig at murar-
na och til skärmen, ther the måga säkre
blifwa.

6. Men the portar wid floderna warda
dock upslåne, och palatset skal nederslås.

7. Drottningen skal fången bortförd
warda, och hennes jungfrur stola sucka
lika som dufwor, och slå sig uppå sitt
bröst.

8. Ty Nineve är lika som en dam
full med walm; men thet måste förfly-
ta. Står, står, stola the roya; men
ther skal ingen wända om igen.

9. Så röfwer nu silfwer, röfwer guld;
ty här är en skatt, ther ingen ände
uppå är, och gansta många kosteliga
klenodier.

10. Men nu måste han platt afhäm-
tad och utödd warda, at hans hjerta
måste förtwifla, snån ostadiga wara,
alla länder darra, och alla kinder blek-
na lika som en lerpotta.

11. Hwar är nu the lejons boning,
och the unga lejons tillhåll, ther lejo-
net och lejoninnan med the unga lejon
wistades, och ingen torde skrämma
them bort?

12. Utan lejonet röfwade nog för sina
ungar, och drap at sina lejoninner:

sina kulator uppfyllte han med rof, och sin boning med thet han rifwit hade.

13. Si, jag wil til tig, säger HERRen Zebaoth, och uplånda tina wagnar i röl, och swärdet skal upfråta tina unga lejon, och göra en ånda på titt röfveri på jorden, at man tina bådskaps röst intet mer höra skal.

3. Capitel.

Ne then mordiska staden, then ther full är med lögn och röfveri, och wil af sitt röfveri intet återwända :

2. Ty ther skal man höra pistor smälla, och hjul bullra, hästar stria, och wagnar rulla.

3. Han förer up resenärer med blånkande swärd och glimmande glasiven : ther ligga många slagne, och stora hoppar med kroppar, så at på them intet tal är, och man öfwer theras kroppar falla måste ;

4. Allt thetta för then dageliga och lustiga stöklans stora boheris skul, hwilken trolldom brukar, och med sitt boheri hafwer förwårft hedningar, och med sin trolldom land och folk.

5. Si, jag wil til tig, säger HERRen Zebaoth ; jag skal upkasta tin klädesfäll öfwer titt ansikte, och skal wisa hedningarna tin blotthet, och Konungariket tin skam.

6. Jag skal göra dig ganska styggelig, och skämma dig, och göra dig til en wederstyggelse ;

7. At alla the som dig se, stola fly ifrå dig, och säga : Nineve är förderwad ; ho wil ömka sig öfwer dig, och hwar skal jag söka dig hugswalare ?

8. Menar du, at du äst bättre, än then stora staden No, som låg wid floderna, och hade watten allt omkring sig ; hwilken's murar och fästning war hafvet ?

9. Ethiopien och Egypten war hans otaliga magt ; Put och Libya woro tina hjälpare.

10. Litwål måste han fördrifwen warda, och fången bortdraga, at hans barn äro på alla gator slagna ; om hans ädlingar kastade man lott, och alla hans wäldige worde satte i kädjor och bojor.

11. Alltså måste du och drucken warda, och bortgömma dig, och uppsöka et fäste för fienden.

12. Alla tina fasta städer äro lika som fikonstrån med mogna fikon : när man skakar them, falla the honom i munnen, som them äta wil.

13. Si, titt folk skal i dig warda til qvinnor, och titt lands portar stola för tina fiender öpnade warda, och elden skal förtära tina bommar.

14. Håmta dig watten ; ty du skal belagd warda ; förbättra tina fästningar ; gå ut i leret, och trampa thet, och gör starkt tegel.

15. Men elden skal förtära dig, och swärdet döda dig ; thet skal upåta dig, lika som en flygmast ; thet skal öfverfalla dig, lika som en flygmast ; thet skal öfverfalla dig såsom gråshoppor.

16. Du hafwer flere köpmän än stjernorna äro på himmelen ; men nu stola the utsprida sig lika som flygmast, och flyga bort.

17. Tina Herrar äro så många som gråshoppor, och tina Hofwitmäns lika som flygmastar, hwilka sig lågra uppå gårdar i the kalla dagar ; men när solen upgår så draga the sådan, at man icke wet hwar the blifwa.

18. Tina herbar stola söfwa, o Konung i Åhur ; tina mågtige stola lägga sig, och titt folk skal uppå bergen förströdt warda, och ingen skal församla them.

19. Ingen skal begråta tin skada, eller beklåra sig om tin plåga ; utan alle the som thetta om dig höra, stola klappa med sina händer öfwer dig ; ty öfwer hwem är ej tin ondsta utan återwändö gången ?

H a b a k u k.

1. Capitel.

Thetta är then tunge, som Propheten Habakuk sett hafwer.

2. HERR, huru länge skal jag ropa, och tu wil icke höra? Huru länge skal jag ropa til dig, för öfwerwålds stul, och tu wil icke hjälpa?

3. Hwi låter tu mig se möda och arbete? Hwi hafwer tu låtit mig se rof och öfwerwåld? Wåld går öfwer rätt.

4. Thersföre måste lagen blifwa tilbaka, och ingen rätt kan til ånda komma; ty then ogudaktige öfwerfaller then rättfärdige: thersföre gå wrånga domar.

5. Ser ibland hedningarna, ser til, och förundrer eder; ty jag wil göra något i eder tid, thet I icke tro stolen, då man talar ther om.

6. Ty si, jag wil upwåcka the Chaldeer, et bittert och snart folk, hwilket draga skal så widt som landet är, til at intaga the boningar som icke äro theas;

7. Och skal wara grufweligt och förfärligt, och skal bjuda och twinga såsom thet wil.

8. Theras hästar äro rastare än parader; så äro the och iisnare än ulfwar om aftenen; hans resenärer draga med stora hopar fjerran efter, lika som the flugo; såsom örnar hafva sig til et as.

9. The komma allesamman til at göra skada; chwart the wilja, ther gå the igenom lika som et östamvåder, och samla fångar tilhoppa såsom sand.

10. The stola bespotta Konungar och begabba Jöfstar: alla fästningar stola wara them et slämt; ty the stola göra ther bolwerk före, och winna them.

11. Då stola the taga sig et nytt mod, fara fram åt, och synda; och så måste då theas seger höra theas gud til.

12. Men tu, HERR, min Gud, min helige, tu som äst af ewighet, låt oss icke dö; utan låt them, HERR, allenast wara oss til straff, och låt them,

och vår tröst, allenast tukta oss.

13. Tina ögon äro rena, så at tu intet orkar se thet onda, och kan icke se uppå jämmer; hwi ser tu då på the öfwerträdare, och tiger, at then ogudaktige upslutar then som frommare är än han;

14. Och låter menniskorna gå, lika som fiskar i hafvet, såsom maskar, the ingen herre hafwa?

15. The dragat alt med krol, och fångat med sina nät, och församlat med sina garn: thes fröjda the sig och äro glade.

16. Thersföre offra the åt sina nät, och röfa åt sina garn, efter thet theas del är ther igenom så fet, och theas mat så kräselig worden.

17. Thersföre kasta the sina nät ännu altid ut, och wilja icke återwända at dräpa folk.

2. Capitel.

Här står jag på min wakt, och stiger på mitt fäste, och slädar och ser til hwad mig sagdt warder, och hwad jag jag skal svara honom som mig straffar.

2. Men HERR, sware mig och säger: Skrif synen, och måla henne uppå en tafla, at then ther fram om går, må thet låsa, nemligen altså:

3. Prophetian skal ju ännu fullkomnad warda i sin tid, och skal på åndalykten fri i ljuset komma, och icke fela; men om hon fördröjer, så förbida henne: hon kommer wißerligen, och skal icke fördröja.

4. Hwiltten ther emot sträfwar, hans själ skal icke gå wål; ty then rättfärdige lefwer af sin tro.

5. Men win bedrager then stolta mannen, at han icke blifwa kan; hwiltten utwidgar sin själ såsom heliwetet, och är lika som döden, then intet mätas kan; utan samlar til sig alla bedningar, och församlar til sig alt folk.

6. Hwad gäller, these allesamman

stola göra et ordspråk om honom, och en saga och gåta, och säga: We then, som sitt gods förmerar med annans mans gods: huru länge wil thet wara? och lastar mycken tråd uppå sig.

7. O, huru hastigt stola the uppstå, som tig bita? och the uprakna, som tig bortdrifwa? och tu måste warda them til byte.

8. Ty tu hafwer många hedningar beröfwat; så stola alla öfwerblifne af folken beröfwa dig igen, för menniskors blods skul, och för then orättsskul, som i landet och i staden och uppå alla som thet uti bo bedrifwen är.

9. We then, som girig är, til sitt hus wårsta, på thet han skal hafwa sitt näste uppe i höjden, at han skal undfly olyckan.

10. Men titt rådslag skal komma titt hus til skam; ty tu hafwer allt för mycket folk slagit, och syndat öfwerdådig.

11. Ty stenarne i muren stola ropa, och bjelkarne i trofningen stola svara them:

12. We then, som bygger staden med blod, och tilreder staden med orätt.

13. Mån thet icke ske af HERANOM Zebaoth? Hwad folken åt dig arbetat hafwa, thet måste upbrännas i eld, och thet menniskorna trötte uppå wordne äro, thet måste förtappadt warda.

14. Ty jorden skal full warda af HERANS aras kunnskap, lika som watnet, som öfvertäcker hafwet.

15. We dig, som stånker uti för tin nästa, och blandar tin galla thet uti, och gör en drucken, på thet tu skal se hans blygd.

16. Man skal och måtta dig med skam för ära: så drick tu och nu, at tu må omfull ligga; ty kalken i HERANS höggra hand skal omfatta dig, och tu måste skamligen spy för tin hårlighet.

17. Ty then orätt uppå Libanon bedrifwen skal öfverfalla dig, och the förskräda djur stola förskräda dig, för menniskors blods skul, och för then orättsskul, som i landet och i staden

och uppå alla the thet uti bo bedrifwen är.

18. Hwad kan då belåtet hjälpa, thet thes måstare gjort hafwer, och thet falsta gjutna belåtet, thet thes måstare förlåt sig uppå, at han stumma afgudar gjorde?

19. We honom, som säger til en stoð. Wafna up; och til stumma stenen: Stat up. Huru skulle then kunna någon lära? Si, then är öfwerdragen med guld och silfwer, och thet är ingen ande uti.

20. Men HEREN är i sitt helga tempel: hela werlden ware tyft för honom.

3. Capitel.

Thetta är Propheten Habakuks bön för the öfkyldige.

2. HERRE, jag hafwer hört titt rykte, så at jag försträcket; HERRE, tu gör titt werk lefwande midt i åren, och låter thet kunnigt warda midt i åren: när bedröfwelse å färde är, så tänker tu uppå barmhertighet.

3. Gud kom sönnan efter, och then Helige ifrå thet berget Paran. Sela. Af hans låf war himmelen full, och af hans ära war jorden full.

4. Hans sten war såsom et ljus; strimor gingo af hans händer: thet war hans magt hemligen.

5. För honom gick pestilentie; och plåga gick ut, ehwart han gick.

6. Han stod och måtte landet; han såg til, och förstingrade hedningarna, så at werldens berg förtrofsade wordo, och sig buga måste alla högar i werlden, då han gick uti werlden.

7. Jag såg the Ethiopiers hyddor i wedermöda, och the Midianiters tjäll bedröfwade.

8. War tu icke, HERRE, vred i floden? och tin grymhet i watnet, och tin ogunst i hafwet, då tu red på tina hästar, och tina wagnar behöllo segren?

9. Tu drog fram bågen, såsom tu slågerna swurit hade, Sela; och delade strömmarna i landet.

10. Bergen sågo dig, och wordo bedröfwade; wattuströmmen gick sin kos;

djupet låt höra sig; höjden höf sina händer up;

11. Sol och måne stodo stilla; tina pilar foro bort åt med et sken, och tin glas med ljungelids-blånkande.

12. Du nedertrampade landet i wrede, och söndertröskade hedningarna i grymhet.

13. Du drog ut til at hjälpa titt folk, til at hjälpa tin Smorda; tu sönder-slog hufvudet uti then ogudaktiges hus, och blottade grunden alt in til halsen. Sela.

14. O! at tu wille banna hufvudets spiror, samt med thes byar, hwilla såsom et wäder komma til at förströ mig, och glädja sig, lika som the upsluckade the elända hemligt.

15. Tina hästar gå i hafvet uti stor watns tråk.

16. Efter jag sådant hörer, så är min buk bedröfwad; mina läppar darra af rop; war går i mina ben; jag är bedröfwad wid mig. Å! at jag hwila måtte i bedröfwelsens tid, då wi updrage til thet folk som emot oss strider.

17. Ty fikonstrået skal icke grönstas, och thet skal ingen frukt wara på wintrån; arbetet uppå oljotrået felar, och åkrarne bära ingen föda; och fåren skola ryckas utu särahusen, och intet få skal wara uti sähusen.

18. Men jag wil glädja mig af HERranom, och wara glad i Gud min Frälsare.

19. Ty HERren HERren är min kraft; och han skal göra mina fötter lika som hjortars fötter; och skal föra mig up i höjden, så at jag sjunger på mina strängaspel.

Zephania.

1. Capitel.

Thetta är HERrans ord, som skedde til Zephania, Chusi son, Gedalja sons, Amaria sons, Hiftia sons, uti Josia tid, Amons sons, Juda Konungs.

2. Jag skal taga bort all ting utu landet, säger HERren.

3. Jag skal borttaga både folk och få, både himmelens foglar och fiskarna i hafvet, samt med afgudarna och the ogudaktiga; ja, jag skal utrota menniskorna af landet, säger HERren.

4. Jag skal uträcka min hand öfwer Juda och öfwer alla them som i Jerusalem bo: sålisk skal jag borttaga thet qwar är af Baal; ther til the namn Munkar och Presters utu thetta rum,

5. Och them som på taken tillbedja himmelens här, them som honom tillbedja, och swärja dock wid HERran, och wid Malcham ther jemte;

6. Och them som affalla ifrå HERra-

nom, och intet fråga efter HERran, och intetakta honom.

7. Warer tyfste för HERranom HERranom; ty HERrans dag är för handen; ty HERren hafwer tilredt et slagtoffer, och budit ther sina gäster til.

8. Och på HERrans slagtoffers dag skal jag hemsóka Förstarna och Konungsbornen och alla them som bára en främmande kyrkoftrud.

9. Och skal jag then tiden hemsóka them, som öfwer tröstelen springa, the theras Herrars hus upfylla med rof och bedrägeri.

10. På then tiden, säger HERren, skal uphäfwa sig et högt rop ifrå fiskeporten, och en gråt ifrå then andra porten, och en stor jämmer på högarna.

11. Jämrer eder, I som bon i qwarren; ty hela främarestolket är borta, och alle the som penningar församla äro förgångne.

12. På then tiden skal jag utransaka Jerusalem med lyktor, och skal hemsóka them som ligga på sin drägg, och säga i

sitt hjerta: HERRen warder hwarthen godt eller ondt görande.

13. Och theras ägodelar skola til rofs warda, och theras hus til et öde; the skola bygga hus, och intet bo ther uti; the skola plantera wingårdar, och intet win dricka ther af.

14. Ty HERRans stora dag är hardt för handen; han är hardt när, och hastar swårigen: när thet ropet om HERRans dag kommande warder, så skola the starke ropa bitterligen.

15. Ty thenna dagen är en grymhets dag, en bedröfwelses och ångests dag, en råders och storms dag, en mörkers och dimmas dag, en molns och tönns dag,

16. En basuns och trumpets dag emot the fasta städer och höga borgar.

17. Jag skal göra menniskorna bekymmer, så at the skola gå omkring såsom the blinde, therför at the mot HERRan syndat hafwa: theras blod skal utgjutit warda, lika som thet stoft wore, och theras kroppar såsom träd.

18. Theras silfwer och guld skal intet kunna hjälpa them på HERRans wredes dag; utan hela landet skal genom hans nits eld förtärdt warda; ty han skal snartigen en anda göra med alla them som bo i landet.

2. Capitel.

Församler eder, och kommer hit, I obehageliga folk,

2. Förr än domen utgår, så at I om dagen bortryfen, såsom et stoft; förr än HERRans grymma wrede öfwer eder kommer; förr än HERRans wredes dag öfwer eder kommer.

3. Söker HERRan, alle I elände i landet, I som hans rätter hållen: söker rättfärdigheten, söker ödmjukheten; på thet at I på HERRans wredes dag mågen bestyddade warda.

4. Ty Gaza måste öfwergiftwen warda, och Askelon förödd; Asdod skal om middagen förjagad warda, och Ekron utrotad warda.

5. We them, som bo nedre wid hafwet, the frigare; HERRans ord skal komma öfwer eder. Tu Canaan, the Philis-

ters land, jag skal förögöra dig, så at ther ingen mer bo skal.

6. Ther skola nedre wid hafwet vara altsammans herdehus och särahus;

7. Och thet samma skal warda the qwarblifna af Juda hus til del, at the ther uppå beta skola; om aftenen skola the lågra sig uti Askelons hus, så nu HERRen theras Gud them ätersökt, och theras fångelse wändt hafwer.

8. Jag hafwer hört Moabs hädelse, och Ammons barns försmädelse, ther the med hafwa försmådat mitt folk, och berömt sig öfwer theras gränser.

9. Nu wäl, så sant som jag lefwer, säger HERRen Zebaoth, Israels Gud, Moab skal warda lika som Sodom, och Ammons barn lika som Gomorra; ja lika som en nåselsbuske och en saltgruswa och et ewigt öde: the qwarblifne af mitt folk skola beröfwa them, och the öfwerblifne af mitt folk skola ärfwa them.

10. Thet skal wedersaras them, för theras högfärd, at the hafwa försmådat HERRans Zebaoths folk, och berömt sig öfwer them.

11. Försträdelig skal HERRen wara öfwer them; ty han skal förlägga alla gudar på jorden, och alla där ibland hedningarna skola tillbedja honom, hwar och en i sitt rum.

12. Och I, Ethioper, stolen genom mitt swärd slagne warda.

13. Och han skal sträcka sin hand norr ut, och förgöra Åsur; han skal göra Nineve öde, torrt såsom en öfn,

14. Så at sig ther uti lågra skola alahanda djur ibland hedningarna; och rördromar och uswar skola bo på theras torn, och skola slunga i gluggarna, och korpar på bjelkarne; ty cederbrädna skola afrisna warda.

15. Thenna är then lustiga staden, then så säker bodde, och sade i sitt hjerta: Jag året, och ingen annan; huru är han så öde worden, så at djuren bo ther inne? Och hwilken som ther fram om går, han hwifflar til honom, och slår med handen öfwer honom.

3. Capitel.

Ne then styggeliga, flemma och tyranniska staden.

2. Han wil intet böra, eller låta sig tukta; han wil icke trösta uppå HERRan, eller hålla sig til sin Gud.

3. Hans Förfar äro ther inne ryttande lejon, och hans domare ulfwar om aftenen, hwilka intet låta qwar blifwa in til morgonen.

4. Hans Propheter äro löskaktige och föraktare; hans Prester oflåra helgedomen, och bedrifwa wåld under lagens sten.

5. Men HERRen, som ibland them är, lærer wål rätt, och gör intet ondt; han låter hwar morgon uppenbart låra sina rättar, och håller intet up; men the onde wilja intet låra stannas.

6. Därför wil jag utrota thetta folket, föröda thesas borgar, och göra thesas gator så tomma, at ingen ther på gå skal: thesas städer skola förstörbe warda, så at ther ingen mer bor.

7. Jag låt säga dig: Mig skal tu frukta, och låta tukta dig, så worde hans boning icke utrotad, och intet ther af komme, ther jag honom med hemska skal; men the woro oförsumlige at göra allahanda ondskan.

8. Därför, säger HERRen, måste jag och bida mig, til thes jag upstår i sinom tid, då jag och döma skal, och församla hedningarna, och låta Rönungarikena tilhoppa komma, til at gjuta min wrede öfwer them, ja, all min grymhets wrede; ty hela werlden skal genom mitt nits eld förtärd warda.

9. Då wil jag annorlunda låta predika til folken med vänliga läppar, at the allesamman skola åkalla HERrans namn, och tjena honom endragtigen.

10. Man skal hafwa mina tilbudsare, the förströdda, på hinsidan floden i Ethiopien, til mig för en släkt.

11. På then samma tiden skal tu intet mer stannas öfwer allt titt wäsen-

de, ther tu med emot mig syndat hafwer; ty jag wil taga the stolta helgon ifrå dig, at tu icke mer skal uphåfwa dig för mitt helga bergs skul.

12. Jag skal låta öfwerblifwa i dig et fattigt ringa folk; the skola trösta uppå HERrans namn.

13. The qwarblifne i Israel skola intet ondt göra, eller lögn tala; och man skal icke finna någon bedräglig tunga i thesas mun; utan the skola födas och ro hafwa, utan all fruktan.

14. Fröjda dig, tu dotter Zion; ropa Israel; war glad och fröjda dig af allt hjerta, tu dotter Jerusalem;

15. Ty HERRen hafwer borttagit titt straff, och afwändt tina sländer; HERRen, Israels Konung, är när dig, at tu intet mer behöfwer frukta dig för någon olycka.

16. På then samma tiden skal man säga til Jerusalem: Fruktu dig intet; och til Zion: Låt tina händer icke nedfalla;

17. Ty HERRen tin Gud är när dig, en stark frälsare: han skal fröjda sig öfwer dig, och wara dig vänlig, och förlåta dig thet, och skal glädjas öfwer dig med hög röst.

18. Them som igenom menniskors stadgar plågade woro wil jag bortsläppa, at the skola ifrå dig komma, hwilka stadgar tin tunge woro, för hwilka tu skyld war.

19. Si, jag skal på then tiden göra en anda uppå alla them som dig ondt göra, och skal hjälpa then halka, och församla then fördrifna, och skal sätta them til luf och åra i alla land, ther man them föraktar.

20. På then tiden skal jag låta komma eder här in, och på then samma tiden församla eder; ty jag skal sätta eder til luf och åra ibland alla folkslag på jorden, då jag edert fångelse omvändande warder för edra ögon, säger HERRen.

Haggai.

1. Capitel.

Uti andra året Konungs Darius, uti sjetta månaden, på första dagen i månaden, steddde HERRans ord, genom then Propheten Haggai, til Serubbabel, Sealthiel son, Juda Förste, och til Jehosua, Jehozadaks son, then öfverste Presten, och sade:

2. Så säger HERRen Zebaoth: Thetta folket säger: Liden är ännu icke kommen, at man HERRans hus bygga skal.

3. Och HERRans ord steddde, genom then Propheten Haggai, sågande:

4. Mån så eder tid wara kommen, at I bo stolon uti hwälfda hus, och thetta huset måste öde stå?

5. Nu, så säger HERRen Zebaoth: Ser huru thet går eder.

6. I sän mycket, och fören litet in; I åten, och war den dock intet måtte; I dricken, och war den dock icke otörstige; I klåden eder, och kunnen dock icke värma eder; och then ther penningar förtjenar, han lägger them uti en hålig pung.

7. Så säger HERRen Zebaoth: Ser huru thet går eder.

8. Går up på berget, och hämter trä, och bygger huset; thet skal wara mig tacknemligt, och jag skal bewisa min åra, säger HERRen.

9. Ty I wäntan wäl efter mycket, och si, thet war den litet; och om I än fören thet hem, så blåser jag dock thet bort. Hwi så? säger HERRen Zebaoth? Therföre at mitt hus så öde står, och hwar och en hastar med sitt hus.

10. Therföre hafwer himmelen förhållit daggen öfwer eder, och jorden sin frukt;

11. Och jag hafwer kallat torka både öfwer land och berg, öfwer korn, win, olja, och öfwer alt thet utaf jorden kommer, och öfwer folk och få, och öfwer alt händers arbete.

12. Då hörde Serubbabel, Sealthiel son, och Jehosua Jehozadaks son, then öfverste Presten, och alle öfwerblifne af folket, sådan HERRans theras Guds rådt och Prophetens Haggai ord, så som HERRen theras Gud honom såndt hade; och folket fruktade sig för HERRan.

13. Då sade Haggai, HERRans Angel, som HERRans bådskap hade til folket: Jag är med eder, säger HERRen.

14. Och HERRen upwäckte Serubbabels anda, Sealthiels sons, Juda Förstes, och Jehosua anda, Jehozadaks sons, then öfverste Prestens, och alt thet öfwerblifna folkets anda; så at the kommo, och arbetade uppå HERRans Zebaoths theras Guds hus.

2. Capitel.

På fjerde och tjugonde dagen i sjetta månaden, uti andra året Konungs Darius,

2. På första och tjugonde dagen i sjunde månaden, steddde HERRans ord, genom then Propheten Haggai, och sade:

3. Tala til Serubbabel, Sealthiel son, Juda Förste, och til Jehosua, Jehozadaks son, then öfverste Presten, och til thet igenblifwa folket, och såg:

4. Hwilleken är ibland eder igenblifwen, som thetta hus i thes förra hårlighet sett hafwer? Och huru synes eder nu ther om? Är thet icke så, at thet tyckes eder intet wara?

5. Och nu, Serubbabel, haf et godt mod, säger HERRen; haf et godt mod, tu Jehosua Jehozadaks son, öfverste Prest; hafwer et godt mod, alt folk i landet, säger HERRen, och arbetar; ty jag är med eder, säger HERRen Zebaoth.

6. Efter thet ordet så jag et förbund med eder gjorde, när I utur Egypten drogen, skal min ande blifwa när eder; frukter eder intet.

7. Ty så säger HERRen Zebaoth: Thet är ännu en liten tid, at jag skal

röra himmel och jord, hafwet och thet torra;

8. Ja, alla hedningar skal jag röra: så skal så komma alla hedningars tröst; och jag wil göra thetta hus fullt med hårlighet, säger HERren Zebaoth.

9. Ty mitt år både silfwer och guld, säger HERren Zebaoth.

10. Thetta fista husets hårlighet skal större warda, än thet förstas varit hafwet, säger HERren Zebaoth; och jag skal frid gifwa i thetta rummet, säger HERren Zebaoth.

11. På fjerde och tjugonde dagen, i nionde månaden, uti andra året Darius, stedde HERrans ord til then Propheten Haggai, och sade:

12. Thetta säger HERren Zebaoth: Fråga Presterna om lagen, och såg:

13. Om någon bure heligt kött uti sina kläders stöte, och komme sedan med sitt klädestöt wid brödd, mos, win, olja, eller hwad thet för spis wara kunde, worde thet och heligt? Och Presterne swarade och sade: Nej.

14. Haggai sade: Om nu en, som af et wederkommit as oren är, komme wid något af thesa tingen, worde thet och orent? Presterne swarade och sade: Thet worde orent.

15. Så swarade Haggai och sade: Alltså är och thetta folket och thesa menniskor för mig, säger HERren; och alt theras händers werk, och hwad the offra, thet är orent.

16. Och nu, ser huru thet eder gångit år ifrå thenna dagen och tilförene,

förr än en sten på then andra laggd wardt af HERrans tempel:

17. At när en kom til kornhopen, som skulle hålla tjugu mått, så woro ther som nogast tio; kom han til prästen, och mente uppfylla femtio åm, så woro ther som nogast tjugu.

18. Ty jag plågade eder med torka, brandforn och hagel uti alt edert arbete: liftrål omwänden I eder intet til mig, säger HERren.

19. Så ser nu ther uppå, ifrå thenna dag och tilförene, nemligen, ifrå fjerde och tjugonde dagen i nionde månaden alt in til then dagen, så HERrans tempel grundadt wardt; ser ther uppå.

20. Ty såden ligger ännu i lärarna, och ingen ting bär ännu något, hwarcken wintrå, skotrå, granatrå, eller oljotrå; men ifrå thenna dagen wil jag gifwa wålsignelse.

21. Och HERrans ord stedde andra gången til Haggai, på fjerde och tjugonde dagen i månaden, och sade:

22. Tala til Serubbabel, Juda Förste, och såg: Jag skal röra himmel och jord,

23. Och skal omstörta rikens säten, och förgöra the mågtiga hedningars riken, och skal omstörta både wagn och resenår, så at både håst och man stola nederfalla, hwar och en genom then andras swård.

24. På then samma tiden, säger HERren Zebaoth, skal jag taga dig, Serubbabel Sealthiel son, min tjenare, säger HERren, och wil hålla dig såsom en signetsring; ty jag hafwer utvalt dig, säger HERren Zebaoth.

Sacharja.

1. Capitel.

Uti åttionde månaden i andra året Konungs Darius stedde thetta HERrans ord til Sacharja, Berechias son, Idos sons, then Propheten, och sade:

2. HERren hafwer wred varit uppå edra fäder.

3. Och såg til them: Thetta säger HERren Zebaoth: Wandér eder til mig, säger HERren Zebaoth; så wil jag wända mig til eder, säger HERren Zebaoth.

4. Warer icke såsom edra fäder, för hvilka the förra Propheter predikade, och sade: Så säger HERren Zebaoth:

Wänder eder ifrån edra onda wågar och ifrån edert onda wåsende; men the hörde intet, och sldtte intet om mig, säger HÆRen.

5. Hwar äro nu edra fäder och Propheter? Beswa the och ämnä?

6. Hafwa mina ord och mina rätter, som jag bdd genom mina tjenare Propheterna, icke kommit in til edra fäder, at the hafwa måst wända sig om, och säga: Lika som HÆRen Zebaoth i sinnet hade at göra mot oss, efter som wi gingo och gjorde, alltså hafwer han ock gjort emot oss?

7. På fjerdte och tjugonde dagen, i ellofte månaden, som är then månaden Sebat, uti andra året Konungs Darius, sledde thetta HÆRans ord til SacharJa, Berachia son, Dodo sons, then Propheten, och sade:

8. Jag såg om natten; och si, en man satt på en röd häst, och han höll ibland myrtenträen i dalen; och bak för honom woro röda, bruna och hwita hästar.

9. Och jag sade: Min Herre, ho äro these? Och Angelen, som med mig talade, sade til mig: Jag wil kungöra tig ho these äro.

10. Och mannen, som höll ibland myrtenträen, svarade och sade: These äro the, som HÆRen utsändt hafwer, til at draga genom landet.

11. Men the svarade HÆRans Angel, som ibland myrtenträen höll, och sade: Wi hafwe dragit igenom landet; och si, alla land sitta stilla.

12. Då svarade HÆRans Angel, och sade: HÆRe Zebaoth, huru länge wil tu lå icke förbarma tig öfwer Jerusalem och öfwer Juda städer, uppå hwilka tu hafwer wred warit i thesa sjuttio år?

13. Och HÆRen svarade Angelen, som med mig talade, wänliga ord och trösteliga ord.

14. Och Angelen, som med mig talade, sade til mig: Predika, och såg: Thetta säger HÆRen Zebaoth: Jag hafwer stort nit haft öfwer Jerusalem och Zion.

15. Men jag är gansla wred uppå the

stolta hedningar; ty jag war icke utan litet wred: men the hulpo til förderf.

16. Therför, så säger HÆRen: Jag wil åter wända mig til Jerusalem med barmhertighet; och mitt hus skal ther uti upbyggdt warda, säger HÆRen Zebaoth: ther til skal timmersnödet i Jerusalem dragit warda.

17. Och predika ytterligare, och såg: Thetta säger HÆRen Zebaoth: Mina städer skal åter gå wäl; och HÆRen skal åter trösta Zion, och skal åter utwälja Jerusalem.

18. Och jag hof up mina ögon, och såg; och si, ther woro fyra horn.

19. Och jag sade til Angelen, som med mig talade: Ho äro these? Han sade til mig: These äro the hornen, som Juda, Israel och Jerusalem förskingrat hafwa.

20. Och HÆRen wiste mig fyra smeder.

21. Då sade jag: Hwad wilja these göra? Han sade: These äro the hornen, som Juda så förskingrat hafwa, at ingen hafwer kunnat uplyfta sitt hufvud: til at afsträcka them äro these komne, på thet the stola afstöta hedningarnas horn, hwilka hornet uphåfwit hafwa öfwer Juda land, til at förskingra thet.

2. Capitel.

Och jag hof mina ögon up och såg; och si, en man hade et måtesnöre i handen.

2. Och jag sade: Hwärt går tu? Men han sade til mig: Til at måta Jerusalem, och se huru bredt och långt thet wara skal.

3. Och si, Angelen, som med mig talade, gick ut; och en annan Angel gick ut emot honom,

4. Och sade til honom: Ldp bort, och tala til then unga mannen, och såg: Jerusalem skal besuttit warda utan murar, för mycket folks och bostaps stul, som ther inne wara skal.

5. Och jag wil, säger HÆRen, wara en eldsmur ther omkring, och skal wara ther inne, och bewisa mig hårlig ther inne.

6. O! o! flyr uti nordlandet, säger HERren; ty jag hafwer förströdt eder uti fyra wåder under himmelen, säger HERren.

7. O Zion, tu som bor när dottren Babel, fly.

8. Ty så säger HERren Zebaoth: Han hafwer sändt mig til hedningarna, som eder beröfwat hafwa; theras magt hafwer en anda; then eder rörder, han rörder hans ögnasten.

9. Ty si, jag wil uphåfwa min hand öfwer them, at the skola warda them et rof, som them tjent hafwa; at I stolen förnimma, at HERren Zebaoth mig sändt hafwer.

10. Fröjda dig, och war glad, tu dotter Zion; ty si, jag kommer, och wil bo när dig, säger HERren.

11. Och på then tiden skola många hedningar gifwa sig in til HERran, och skola wara mitt folk; och jag skal bo när dig, at tu skal förnimma, at HERren Zebaoth mig til dig sändt hafwer.

12. Och HERren skal årfwa Juda för sin del uti thet helga landet, och skal åter utwålja Jerusalem.

13. Allt kött ware stilla för HERran; ty han är upståndnen ifrå sitt helga rum.

3. Capitel.

Och mig wardt wist then öfwerste Presten Jehosua, stående för HERrans Ängel; och Satan stod på hans högra hand, på thet han skulle stå honom emot.

2. Och HERren sade til Satan: HERren nåpse dig, Satan; ja HERren nåpse dig, then Jerusalem utwalt hafwer: är icke thetta en brand, som utur elden uthulpen är?

3. Och Jehosua hade oreña kläder uppå, och stod för Ängelen,

4. Hvilken swarade och sade til them som för honom stodo: Lager the oreña kläder utaf honom. Och han sade til honom: Si jag hafwer tagit tina syndar ifrå dig, och hafwer klädt dig uti högtidskläder.

5. Och jag sade: Sätter en ren hatt

uppå hans hufvud. Och the satte en ren hatt uppå hans hufvud, och drogo kläder uppå honom; och HERrans Ängel stod ther.

6. Och HERrans Ängel betygade Jehosua, och sade:

7. Thetta säger HERren Zebaoth: Om tu wandrar på mina wågar, och håller min wakt, så skal tu regera mitt hus, och bewara mina gårdar; och jag skal så dig några af them som här stå, som tina ledsagare wara skola.

8. Hör til, Jehosua, öfwerste Prest, tu och tina wänner, som för dig bo, ty the äro undersmän; ty si, jag wil låta komma min tjeneare Zemah.

9. Ty si, uppå then ena stenen, som jag för Jehosua lagt hafwer, skola sju ögon wara; men si, jag skal utbugga honom, säger HERren Zebaoth, och skal borttaga thet landets fynder på en dag.

10. På then samma tiden, säger HERren Zebaoth, skal hwar bjuda then andra under winträ och under fiskonträ.

4. Capitel.

Och Ängelen, som med mig talade, kom igen, och wäckte mig, lika som en af sömn upwåckt warder.

2. Och han sade til mig: Hwad ser tu? Men jag sade: Jag ser; och si, ther stod en ljusflake allsammans af guld, med en stål ofwan uppå, ther sju lampor på woro, och ju sju sleswar wid en lampä;

3. Och tu oljoträn ther när, et på högra siban wid stälén, thet andra på then wänstra.

4. Och jag swarade och sade til Ängelen, som med mig talade: Min Herre, hwad är thetta?

5. Och Ängelen, som med mig talade, swarade och sade til mig: Wet tu icke hwad thetta är? Jag sade: Nej, min Herre.

6. Och han swarade och sade til mig: Thet är HERrans ord om Serubbabel: Thet skal icke ste igenom någon här eller magt; utan igenom min Andä, säger HERren Zebaoth.

7. Ho äst tu, stora berg, som dock för Serubbabel en slättmark warda måste? Och han skal lägga then första stenen, så at man ropa skal: Til lycka, til lycka!

8. Och HERrans ord stredde til mig, och sade:

9. Serubbabels händer hafwa grundat thetta huset; hans händer skola och fullkommat, på thet I förnimma skolen, at HERren Zebaoth mig til eder sändt hafwer.

10. Ty ho är then, som thesa ringa dagar föraktar, i hvilka man dock skal glädja sig, och se murets uti Serubbabels hand, med the sju, som HERrans ögon äro, the ther öfwer hela landet löpa?

11. Och jag svarade och sade til honom: Hwad äro thesa tu oljoträen, på högra och vänstra sidan om ljusstaken?

12. Och jag svarade andra gången och sade til honom: Hwad äro the två grenarne af oljoträen, som stå wid the två gyldene ljusfacklorna, the man med aftager?

13. Och han sade til mig: Wet tu icke hwad the äro? Jag sade: Nej, min Herre.

14. Och han sade: Thet äro the tu oljebarn, som stå när honom, som råder öfwer alla land.

5. Capitel.

Och jag lyfte åter mina ögon up och såg; och si, ther war et flygande bref.

2. Och han sade til mig: Hwad ser tu? Och jag sade: Jag ser et flygande bref; thet är tjugu alnar långt, och tio alnar bredt.

3. Och han sade til mig: Thet är then förbannelsen, som utgår öfwer hela landet; ty alla tjuftwar warda efter thetta bref fromme dömda, och alla menedare warda efter thetta bref fromme dömda.

4. Men jag wil hafwat fram, säger HERren Zebaoth, at thet skal komma tjuftwarne hem, och them som falskt swärja wid mitt namn, och skal blifwa uti thesas hus, och skal upåta thet med thes trä och stenar.

5. Och Ängelen, som med mig talade, gick ut, och sade til mig: Lyft tina ögon up och se hwad går ther ut?

6. Och jag sade: Hwad är thet? Men han sade: En släppa går ther ut; och han sade: Thet är thesas anseende i hela landet.

7. Och si, ther for en centner bly; och ther war en qwinna, hwilken i släppan satt.

8. Men han sade: Thet är afguderiet; och han kastade henne uti släppan, och hof then blyklampen ther öfwan uppå.

9. Och jag lyfte mina ögon up, och såg; och si, två qwinnor gingo ut, och hade wingar, the ther drefwos af wädrer; och thet woro wingar, lika som storkars wingar; och the förde släppan mellan jorden och himmelen.

10. Och jag sade til Ängelen, som med mig talade: Hwärt föra the släppan?

11. Men han sade til mig: At henne skal et hus bygd och tilredt warda uti Sinear land, och ther satt warda på sin botn.

6. Capitel.

Och jag lyfte åter mina ögon up och såg; och si, ther woro fyra wagnar, som gingo ut emellan tu berg; och bergen woro af koppar.

2. För första wagnen woro röda hästar; för then andra wagnen woro swarta hästar;

3. För then tredje wagnen woro hwhita hästar; för then fjerde wagnen woro brofiga hästar.

4. Och jag svarade och sade til Ängelen, som med mig talade: Min Herre, ho äro these?

5. Ängelen svarade och sade til mig: Thet äro the fyra wäder under himmelen, som utgå, at the framtråda skola för honom, som råder öfwer alla land.

6. Ther the swarta hästarne före woro, the gingo norr åt, och the hwhita gingo efter them; men the brofiga gingo söder åt.

7. The starka gingo, och drogo omkring, så at the foro igenom alla land. Och han sade: Går åstad, och draget igenom landet. Och the drogo igenom landet.

8. Och han kallade mig, och talade med mig, och sade: Si, the som norr åt draga, the låta min Anda hvilas i nordlandet.

9. Och HERans ord stredde til mig, och sade:

10. Tag af fångarna, nemligen, af Heldai och af Tobia och af Jedaja; och kom tu på then samma dagen, och gåck in uti Josia Zephania sons hus, hvilka af Babel komne äro.

11. Men tag silfver och guld, och gör två kronor, och sätt them uppå Josua, then äldste Prestens hufvud, Josadaks sons;

12. Och såg til honom: Thetta säger HERen Zebaoth: Si, ther är en man, som heter Zemah; under honom skal thet gro; och han skal bygga HERans tempel;

13. Ja, HERans tempel skal han bygga; han skal bära skruden, och skal sitta och råda på sin stol; skal också vara en Prest på sin stol; och ther skal frid vara mellan them båda.

14. Och kronorna skola vara Helem, Tobia, Jedaja och Henzephania son til en äminnelse i HERans tempel.

15. Och the skola komma fierran efter, som uppå HERans tempel bygga skola. Så stolen I förnimma, at HERen Zebaoth mig til eder sändt hafver; och thet skal ske, så framt I hörande warden HERans eder Guds röst.

7. Capitel.

Och thet stredde i fjerde året Konungs Darius, at HERans ord stredde til SacharJa, på fjerde dagen af nionde månaden, then Chislew heter;

2. Å SarGzer och RegemMelech, samt med theas mån, sände til Beth-El, til at bedja in för HERanom,

3. Och låto säga Presterna, som wro omkring HERans Zebaoths hus,

och til Propheterna: Skal jag och annu gråta i femte månaden, och tvinga mig, såsom jag nu i några år gjort hafver?

4. Och HERans Zebaoths ord stredde til mig, och sade:

5. Tala til alt folket i landet, och til Presterna, och såg: Å I fastaden, och jämraden eder, i femte och sjunde månaden i thesa sjuttio år, hafwen I så fastat mig?

6. Eller så I åten och drucken, hafwen I icke åtit och druckit för eder sjelfwa?

7. Är icke thetta, som HERen predika låt genom the förre Propheter, så Jerusalem annu besuttit war, och hade nog, samt med sina städer omkring, och så ther folk bodde, både söder ut och i dalarne.

8. Och HERans ord stredde til SacharJa, och sade:

9. Så säger HERen Zebaoth: Dömer rätt, och hwar och en bewise godhet och barmhertighet uppå sin broder.

10. Och görer icke enför, faderlösa, främlingar och fattiga orätt; och ingen tänke något ondt emot sin broder i sitt hjerta.

11. Men the wille intet afstå ther uppå, och wände ryggen til mig, och förstockade sina öron, at the icke höra skulle,

12. Och gjorde sitt hjerta lika som en diamant, at the icke skulle höra lagen och orden, som HERen Zebaoth i sin Anda sände genom the förre Propheter: theförre är sådan stor wrede af HERanom Zebaoth kommen.

13. Och thet är så stedt, som predikat wardt; och the wille intet hört: så wille jag och intet hört, så the ropade, säger HERen Zebaoth.

14. Alltså hafver jag förstrött them ibland alla hedningar, hvilka the intet kända; och landet är efter them öde blifwit, så at ther ingen uti wandrar eller bor; och thet ådla landet är til et öde gjordt.

8. Capitel.

Och HERans ord stredde til mig, och sade:

2. Thetta säger HERRN Zebaoth : Jag hafwer haft nit gansta swårigen om Zion, och hafwer i stor wrede haft nit ther om.

3. Så säger HERRN : Jag wänder mig åter til Zion, och wil bo i Jerusalem, så at Jerusalem skal kallas en sannfärdig stad, och HERRANS Zebaoths berg et heligt berg.

4. Thetta säger HERRN Zebaoth : Ther skola ännu här efter bo på Jerusalems gator gamla män och qvinnor, och the som med läpp gå, af stor ålder.

5. Och stadens gator skola wara fulla med små piltar och pigor, som på gatorna leka.

6. Thetta säger HERRN Zebaoth : Tycker them thetta omöjligt wara för thetta igenblifna folkets ögon i theenna tid; skulle thet och förthenstul omöjligt wara för mina ögon, säger HERRN Zebaoth?

7. Thetta säger HERRN Zebaoth : Si, jag wil förlofa mitt folk ifrån österlandet och ifrån västerlandet;

8. Och jag skal låta them komma hit, til at bo i Jerusalem; och the skola wara mitt folk, och jag skal wara the-ras Gud i sanning och rättfärdighet.

9. Så säger HERRN Zebaoth : Står-ter edra händer, I som hören thesa orden i theenna tid genom Propheternas mun, på then dagen, då grunden lagd wardt på HERRANS Zebaoths hus, at templet skulle bygd warda.

10. Ty före thesa dagar war menniskors arbete förgåfves, och djurens arbete war om intet, och war ingen frid them som ut och in foro, för bedröfwelse; utan jag låt alla menniskor gå, hwar och en emot sin nästa.

11. Men nu wil jag icke göra såsom i the förra dagar med the öfwerblifna af thetta folket, säger HERRN Zebaoth;

12. Utan the skola wara fridens såd: winträdet skal gifwa sin frukt, och jorden gifwa sin wårt, och himmelen skal gifwa sin dagg; och jag skal låta the öfwerblifna af thetta folket alt thetta besitta.

13. Och thet skal ske, at lifa som I af

Juda hus och af Israels hus hafwen warit en förbannelse ibland hedningar-na, så wil jag förlofa eder, at I skolen wara en wålsignelse: allenast frukter eder intet, och stärker edra händer.

14. Så säger HERRN Zebaoth: Såsom jag tänkte at plåga eder, då edra fäder förtörnade mig, säger HERRN Zebaoth, och thet ångrade mig intet;

15. Alltså tänker jag nu igen i thesa dagar göra wål emot Jerusalem och Juda hus: allenast frukter eder intet.

16. Men thetta år thet I göra skolen: Swar och en tale sanningen med then andra, och dömer rätt, och skaffer frid i edra portar;

17. Och ingen tänke något ondt i sitt hjerta emot sin nästa; och älsker icke falska eder: ty alt sådant hatar jag, säger HERRN.

18. Och HERRANS Zebaoths ord skedde til mig, och sade:

19. Så säger HERRN Zebaoth: Fjerde, femte, sjunde och tionde månadens fasta skal wara Juda hus til en fröjd och glädje och til glada årshögstider: allenast älsker sanning och frid.

20. Thetta säger HERRN Zebaoth: Sramdeles skola ännu komma mycket folk, och många städers borgare.

21. Och borgarena af then ena staden skola gå til the andra, och säga: Låt oss gå bort, til at bedja in för HERRANOM, och til at söka HERRAN Zebaoth: wi wilje gå med eder.

22. Alltså skola många folkslag och hedningar hoptals komma til at söka HERRN Zebaoth i Jerusalem, och bedja in för HERRANOM.

23. Så säger HERRN Zebaoth: På then tiden skola tio män, af alla-handa hedningars mål, fatta en Jurdisk man i klädesifken, och säga: Wi wilje gå med eder; ty wi höre, at Gud är med eder.

9. Capitel.

Thetta år then tunge, ther HERRN om talar öfwer thet landet Hadrach, och öfwer Damascen, ther thet sig uppå förlåter; ty HERRN ser uppå men-

nistorna och uppå alla Israels slägter:

2. Ther til och öfwer Hamath, som in til them gränisar, och öfwer Tyron och Sidon, hwilka gansta floke äro:

3. Ty Tyrus bygger fästningar, och församlar silfwer lika som sand, och guld lika såsom träd på gatorna.

4. Men si, HERRen skal föderfwa honom, och skal slå hans magt, som han på hafwet hafwer, så at han skal wara lika som then med eld upbränd är.

5. När Aftelon thet får se, så skal han försträckas, och Gaza skal fast bekymrad warda: ther til skal Ekron bebröfwad warda, så han thetta ser; ty thet skal wara ute med Konungen i Gaza, och i Aftelon skal man intet bo.

6. Ut i Agbod stola främmande bo: alltså skal the Philisteers prål utrotadt warda.

7. Och jag skal taga therås blod utu therås mun, och therås styggelse midt utu therås tänder, at the och vår Gudi igenlifwa stola, at the måga warda lika som Förstar i Juda, och Ekron lika som the Jebuseer.

8. Och jag skal besätta mitt hus med krigsfolk, the ther ut- och indraga, på thet plågaren icke mer skal öfwer them komma; ty jag hafwer nu sett ther på med mina ögon.

9. Men tu, dotter Zion, fröjda tig storligen; och tu, dotter Jerusalem, gläd tig. Si, tin Konung kommer til tig, en rättfärdig, och en hjälpare; fattig, och rider på en åsna, och på en ung åsninnas sola.

10. Ty jag wil taga bort wagnen af Ephraim, och hästen ifrå Jerusalem, och stridsbågen skal sonderbruten warda; ty han skal lära frid ibland hedningarna; och hans heradome skal wara ifrå thet ena hafwet in til thet andra, och ifrå floden in til werldens ända.

11. Tu utsläpper och genom titt förbundsblod tina fångar utu kulan, ther intet watn uti är.

12. Så wänder eder nu til fästet, I som uti et hopp fångne liggen; och i dag wil jag förkunnat, och we-

dergälla tig thet dubbelt.

13. Ty jag hafwer spånt mig Juda til en bäge, och tilrustat Ephraim; och skal upwäcka tina barn, Zion, öfwer tina barn, Grekland; och wil sätta tig såsom et hieteswård.

14. Och HERRen skal synas öfwer them, och hans pilar stola utfara lika som en ljungeld; och HERRen HERRen skal blåsa i basun, och skal gå lika som et sönnamwäder.

15. HERRen Zebaoth skal bestydda them, at the stola upåta, och under sig twinga med slungstenar; at the dricka stola, och rumora lika som af win, och fulle warda såsom en stål, och såsom hörnen af altaret.

16. Och HERRen, therås Gud, skal på then tiden hjälpa them, såsom sitt folks hjord; ty wigde stenar stola i hans land upreste warda.

17. Ty hwad godt hafwa the för andra, eller hwad dågeligt hafwa the för andra? Korn, som föder ynglingar, och win, som jungfrur föder.

10. Capitel.

Så beder nu af HERRanom serla regn, så skal HERRen göra moln, och gifwa eder regn nog til all wårt på marken.

2. Ty afgudarne tala icke annat än webermda, och spåmännerne se icke annat än lögn, och tala icke annat än såfånga drömmar, och therås tröst är intet: therföre gå the wilse såsom får, och äro försmåttade, efter ther är ingen herde.

3. Min wrede hafwer förgrymmat sig öfwer herdarne, och jag skal hemföla bockarna; ty HERRen Zebaoth skal söka sin hjord, nemligen, Juda hus, och skal tilrusta them såsom en wäl beprydd häst til strids.

4. Hörn, nagel, stridsbåge och drifware stola alla bort ifrå them komma;

5. Och the stola likwäl ändå wara såsom hjeltar, the ther träd trampa på gatorne i striden, och stola strida; ty HERRen skal wara med them, at the resenärer stola til stam warda.

6. Och jag skal stärka Juda hus, och hjälpa Josephs hus, och skal sätta them åter in igen; ty jag förbarmar mig öfwer them: och the stola wara såsom the woro förr än jag fördref them; ty jag, HERren, theas Gud, wil höra them.

7. Och Ephraim skal wara såsom en hjelte, och theas hjerta skal gladt warda, lika som af win: ther til stola theas barn se thet, och fröjda sig; och theas hjerta skal gladt wara i HERranom.

8. Jag skal blåsa til them, och församla them, ty jag wil förlofa them; och the stola förmera sig, såsom the sig til förene förmerat hafwa.

9. Och jag skal få them ibland folk, at the stola tänka uppå mig i fjerran land, och stola med sina barn lefwa och igenkomma.

10. Ty jag wil låta them igenkomma utur Egypti land, och skal församla them utur Assyrien, och låta them komma uti Gileads land och Libanon; och them skal intet fattas.

11. Och han skal gå igenom thet trång hafwet, och slå böljorna i hafwet, at alla djupa floder stola uttorkade warda: så skal så förnedradt warda prälet i Assyrien, och spiran uti Egypten skal återvända.

12. Jag skal stärka them i HERranom, så at the stola wandra uti hans namn, säger HERren.

11. Capitel.

Låt up tin dörr, Libanon, at eld må förtära tina cedertrån.

2. Jämmer eder, I furutrån; ty cedertrån äro fallne, och then hårliga byggningen är förstörd. Jämmer eder, I elar i Basan; ty then fasta stogen är omfull huggen.

3. Man hörer herbarne jämra sig; ty theas hårliga byggning är förstörd: man hörer the unga lejonen ryta; ty Jordans präd är förstörd.

4. Thetta säger HERren, min Gud: Wakta slagtfären;

5. Ty theas herrar slagta them, och

hålla thet för ingen synd, sälja them, och säga: Låfwad ware HERren; jag är nu rik: och theas herdar stona them intet.

6. Therföre wil jag och intet mer stona inbyggarena i landet, säger HERren; och si, jag skal öfwergeifwa mennistorna, hwar och en uti then andras hand, och uti theas Konungs hand, at the stola förtrofa landet; och jag skal intet hjälpa them utu theas hand.

7. Och jag waktade slagtfären för the elända särens stul, och tog två stafwar til mig; then ena kallade jag Lust, then andra kallade jag We, och waktade sären.

8. Och jag förgjorde tre herdar uti en månad; ty jag förmådde icke lida them: så ledo the ej heller mig.

9. Och jag sade: Jag wil intet wakta eder: thet som dörr, thet dö; thet som försmaktar, thet försmakte; och the qwarblifna äte thet ena thet andras kött.

10. Och jag tog min staf Lust, och bröt honom sönder, på thet jag skulle rygga mitt förbund, som jag med alt folk gjort hade.

11. Och thet wardt på then dagen ryggadt; och the elända sären, som med mig höllo, märkte theas, at thet HERrans ord war.

12. Och jag sade til them: Behagar thet eder, så bärer hit så mycket som jag galler; hwar icke, så låter thet blifwa: och the wogo up så mycket som jag gällde, trettio silfwerpenningar.

13. Och HERren sade til mig: Rasta thet bort, at thet må en krukomakare gifwit warda, then kosteliga summan, för hwilken jag när them slattad är: och jag tog the trettio silfwerpenningarne, och kastade them uti HERrans hus, på thet the skulle krukomakaren gifne warda.

14. Och jag bröt sönder then andra min staf We, på thet jag skulle borttaga broderkapet emellan Juda och Israhel.

15. Och HERren sade til mig: Jag åter til dig en galen herdes tåg;

16. Ty si, jag skal upväcka herdar i landet, the ther icke skola bese thet försmåttade, thet slagna icke besöka, och thet sönderbrutna icke hela, och thet helbregda icke försörja; utan the fetas kött skola the upåta, och sönderrifwa thetas köfwar.

17. O! afguda-herdar, som hjorden öfvergifwa, swärdet komme öfwer thetas arm och uppå thetas högra öga: thetas arm borttwine, och thetas högra öga warde mörkt.

12. Capitel.

Thetta år HERRans ords tunge öfwer Israel, säger HERRen, then ther utsträcker himmelen, och grundar jorden, och menniskans anda gör uti honom:

2. Si, jag wil göra Jerusalem til en fallstäl för alla folkslag thet omkring; ty thet warder och Juda gällande, när Jerusalem belagdt warder.

3. Eftwål wil jag på then tiden göra Jerusalem til en tung sten för alt folk: alla the som wilja borthåfwa honom, the skola förflita sig på honom; ty alla hedningar på jorden skola församla sig emot honom.

4. På then tiden, säger HERRen, skal jag göra hwar och en håst stygg, och hans äsittare ursinnig; men öfwer Zuda hus wil jag hafwa mina ögon öppna, och plåga alla folks håstar med blindhet.

5. Och Förstarne i Zuda skola säga uti sitt hjerta: Låt the borgare i Jerusalem hafwa et godt mod i HERRan Zebaoth, thetas Gud.

6. På then tiden skal jag göra Zuda Förstar til en brinnande ugn i wed, och såsom en eldbrand i halm, så at the skola upfråta både på högra sidan och then wänstra alt folk omkring sig; och Jerusalem skal åter besuttit warda i sitt rum, i Jerusalem.

7. Och HERRen skal hjälpa Zuda hyddor, såsom i förtiden, på thet Davids hus icke skal högt berömma sig, eller borgarena i Jerusalem emot Zuda.

8. På then tiden skal HERRen befärma borgarena i Jerusalem; och thet skal ske, at then ther swag är på then

tiden, han skal vara såsom David, och Davids hus skal vara såsom Guds hus, såsom HERRans Angel för them.

9. Och på then tiden skal jag tänka til at nederlägga alla hedningar, som emot Jerusalem dragne äro.

10. Men öfwer Davids hus och öfwer borgarena i Jerusalem skal jag utgjuta nåds och bönns anda; ty the skola se uppå mig, then the genomstungit hafwa, och skola begråta honom, lika som man et enda barn begråter, och skola bedröfwa sig om honom, såsom man bedröfwar sig om et första barn.

11. På then tiden skal stor klagogråt vara i Jerusalem, lika som thet war med Hadad Rimmon uti then marken Megiddon.

12. Och landet skal jämra sig, hwar och en slägt besynnerligen: Davids hus slägt besynnerligen, och thetas hustrur besynnerligen; Nathans hus slägt besynnerligen, och thetas hustrur besynnerligen;

13. Levi hus slägt besynnerligen, och thetas hustrur besynnerligen; Simei hus slägt besynnerligen, och thetas hustrur besynnerligen;

14. Alltså alla andra slägter, hwar och en besynnerligen, och thetas hustrur besynnerligen.

13. Capitel.

På then samma tiden skal Davids hus och borgarena i Jerusalem hafwa en fri öppen brunn emot synder och orenhet.

2. På then tiden, säger HERRen Zebaoth, skal jag borttaga the afgubars namn utu landet, så at man intet mer skal komma them ihog; thet til wil jag och bortdrifwa the spåmän och orena andar utu landet.

3. Och skal ske, at när någon mer spår, så skola hans fader och moder, the honom födt hafwa, säga til honom: Du måste dö; ty tu talar lögn uti HERRans namn: och alltså skola fader och moder, the honom födt hafwa, stinga honom genom, så han spår.

4. Ty thet skal ste på then tiden, at spåmånnerne komma på skam med sina syner, tå the ther om spå, och stola icke mer draga hårklåder uppå, thet the med bedraga :

5. Utan han skal säga : Jag är ingen Prophet, utan en återman ; ty jag hafver tjent menniskor alt ifrå min ungdom.

6. Men om man tå säger : Hvad är thet för sår uti tina händer ? så skal han säga : Så är jag slagen uti therås hus, som mig ålfka.

7. Swärd ! up öfwer min herde, och öfwer mitt folks Sörste, säger HERren Hebaoth ; lå herden, så warda fåren förstingrade ; så wil jag wända min hand til the små.

8. Och thet skal ste, uti hvilket land, säger HERren, två delar äro, the stola borttryckas och förlåggas, och tredje delen skal ther inne qwarblifwa ;

9. Och jag skal föra then samma tredje delen genom eld, och rensa honom, såsom man rensar silfwer, och såja honom, såsom man såjar guld. Thessa stola tå åkalla mitt namn ; och jag skal höra them. Jag skal säga : Thet är mitt folk ; och the stola säga : HERren, min Gud.

14. Capitel.

Si, HERrans dag kommer, at tu skal warda et rof och byte.

2. Ty jag skal församla allahanda hedningar emot Jerusalem til strid ; och staden skal warda wunnen, husen skinnade, och qvinnor slända : hälften af staden skal fången bortföras, och thet öfwerblifna folket skal icke utu staden drifwit warda.

3. Men HERren skal draga ut, och strida emot the samma hedningar, såsom han plågar at strida i stridstid.

4. Och hans fötter stola på then tiden stå på oljoberget, som för Jerusalem ligger östan til ; och oljoberget skal remna midt i tu stycken, ifrån öster alt in til väster, ganfka widt ifrå hwart annat, så at then ena hälften af berget skal gifwa sig norr ut, och

then andra söder ut.

5. Och I stolen fly för thenna dalen emellan mina berg ; ty then dalen emellan bergen skal råda in til Azal : och I stolen fly, lika som I uti förtiden flydden för jordbåfningen i Ugia, Juda Konungs tid : så skal HERren min Gud komma, och alla helige med tig.

6. På then tiden skal intet ljus wara, utan köld och frost.

7. Och en dag skal warda, then HERranom kunnig är, hwarken dag eller natt ; och om aftonen skal thet ljus blifwa.

8. På then tiden stola rinnande wata flyta utaf Jerusalem ; hälften bort åt hafwet öster ut, och then andra hälften bort åt thet yttersta hafwet ; och thet skal wara både winter och sommar.

9. Och HERren skal wara en Konung öfwer alla land : på then tiden skal HERren wara en, och hans namn et.

10. Och man skal gå i alt landet, lika som på en slåttmark, ifrå Gibeä in til Rimmon, söder ut til Jerusalem ; ty han skal uphöjd och besutten warda i sitt rum, ifrå BenSamins port in til första portens rum, alt in til hörnporten, och ifrå Hananeels torn in til Konungens präst.

11. Och man skal bo ther inne : och ingen spillgiftning skal mer wara ; ty Jerusalem skal ganfka säkert bo.

12. Och thetta skal wara plågan, ther HERren alt folk med plåga skal, som emot Jerusalem stridt hafwa : Theras kött skal förtwina, medan the ännu stå på therås fötter, och therås ögon för-gås uti sina hål, och therås tunga för-faras i therås mun.

13. På then tiden skal HERren låta komma et stort buller ibland them, at then ena skal fatta then andra wid handen, och lägga sin hand uppå then andras hand ;

14. Ty och Juda skal strida mot Jerusalem, på thet församlas stola alla the hedningars gods, som ther omkring äro, guld, silfwer och klåder, öfvermåttan mycket :

15. Och så skal tå thenna plågan gå

öfwer hästar, mular, cameler, åsnor, och allahanda djur som i hären äro, såsom thenna plågan är.

16. Och alla öfverblifne ibland alla hedningar som emot Jerusalem drogo, stola ärligen komma up til at tilbedja Konungen HERran Zebaoth, och til at hålla löfhyddo-högtid.

17. Men hwad slägte som hälst på jorden icke kommer hit up til Jerusalem, til at tilbedja Konungen HERran Zebaoth, öfwer them skal intet regn komma.

18. Och om the Egyptiers slägte icke upfara och komma, så skal öfwer them ock intet regna: thet skal wara plågan, ther HERren alla hedningar med plå-

ga skal, som icke upkomma til at hålla löfhyddo-högtid.

19. Ty thet skal wara the Egyptiers och alla hedningars synd, som icke upkomma til at hålla löfhyddo-högtid.

20. På then tiden skal hästarnas rustning wara HERranom helig; och kjettlarne i HERrans hus stola wrara lifa som the stålar för altaret;

21. Ty alla kjettlar, både i Jerusalem och Juda, stola HERranom Zebaoth helige wara; så at alla the som offra wilja, stola komma och taga them, och toka ther uti; och ingen Cananeesl skal mer wara uti HERrans Zebaoths hus på then tiden.

Malachi.

1. Capitel.

Thetta är then tunge, som HERren talade mot Israel, genom Malachi:

2. Jag hafwer eder kår, säger HERren. Så sägen I: Hwar med hafwer tu og kår? Är icke Esau Jacobs broder, säger HERren? Lifwål hafwer jag Jacob kår;

3. Och jag hatar Esau, och hafwer gjort hans berg öde, och hans arf drackarna til en ökn.

4. Och om Edom säga wille: Wi äre förderfwade; dock wilje wi upbygga igen thet ödelagdt år; så säger HERren Zebaoth alltså: Om the bygga, så skal jag nederbryta; och thet skal beta the fördomda landsändar och et folk, thet HERren är wred uppå ewinnerligen.

5. Thet stola edra ögon se, och I stollen säga: HERren är härlig uti Israels landsändar.

6. En son skal hedra sin fader, och en tjenare sin herre. Är jag nu Fader, hwar är min heder? Är jag Herre, hwar fruktat man mig? säger HERren Zebaoth til eder, Presterne, som

mitt namn förakten. Så sägen I då: Hwar med förakte wi titt namn?

7. Ther med, at I offren orent bröd uppå mitt altare. Så sägen I: Hwar med offre wi tig något orent? Ther med, at I sägen: HERrans bord är intet aktandes.

8. Och når I offren något thet blindt är, så måste thet icke beta ondt; och når I offren något thet hallt är eller krankt, så måste thet ock intet beta ondt. Vår thet åt tin Förste, hwad galler, om tu skal tackas honom, eller om han wil se uppå tin person? säger HERren Zebaoth.

9. Så beder nu Gud, at han wille wara og nådelig; ty thetta är stedt af eder. Menen I, at han skal se til eder person? säger HERren Zebaoth.

10. Hwifken är ock ibland eder, then en dörr tillhycker? I tänden ock ingen eld uppå mitt altare förgäfwes: jag hafwer intet behag i eder, säger HERren Zebaoth; och spisoffer af edra händer är mig icke tackeligt.

11. Men af solens uppgång alt in til nedergången skal mitt namn härligt warda ibland hedningarna; och

i alla rum skal mitt namn røkt, och et rent spisoffer offradt warda; ty mitt namn skal hårligt warda ibland hedningarna, säger HERren Zebaoth.

12. Men I ohelgen thet, thet med at I sägen: HERrans bord är oheligt, och thes offer är föraktadt, samt med sin spis.

13. Och I sägen: Thet är I icke utan mōda; och slår thet i wådret, säger HERren Zebaoth; och I offren thet som råfwadt, hallt och frant är, och offren så spisoffer: skulle sådant tåckas mig ifrån eder hand? säger HERren.

14. Förbannad ware then bedragaren, then i sin hjord hafwer en hanne, och når han gör et löfte, så offrar han HERranom thet som intet duger; ty jag är en stor Konung, säger HERren Zebaoth, och mitt namn är försträffligt ibland hedningarna.

2. Capitel.

Och nu, I Prester, thetta budet gälder eder.

2. Om I thet icke hören, eller icke lägen thet uppå hjertat, så at I gifwen mitt namn äran, säger HERren Zebaoth, så skal jag sända en förbannelse ibland eder, och skal förbanna eder wälsignelse; ja, förbanna skal jag them, efter I icke willen lägga thet uppå hjertat.

3. Si, jag skal förbanna edra efterkommande, och kasta eder träcken af edra offer uti edert ansikte; och han skal låda wid eder.

4. Så stolen I då förnimma, at jag sådana bud til eder sändt hafwer, at thetta skulle wara mitt förbund med Levi, säger HERren Zebaoth.

5. Ty mitt förbund war med honom til lif och frid; och jag gaf honom fruktan, så at han mig fruktade och försträffes för mitt namn.

6. Sanningens lag war uti hans mun, och thet wardt intet ondt funnit uti hans läppar; han wandrade fridsamt och redeligt för mig, och omwände många ifrå synd.

7. Ty Prestens läppar skola bewara

lärnan, at man må befråga lagen af hans mun; ty han är en HERrans Zebaoths Angel.

8. Men I ären afgångne ifrå wägen, och hafwen förargat många i lagen, och hafwen brutit Levi förbund, säger HERren Zebaoth.

9. Therefore hafwer jag och gjort, at I föraktade och försmådade ären för alt folket, efter I icke hållen mina wägar, och sen til personen i lagen.

10. Ty hafwe wi icke alle en fader? Hafwer icke alt en Gud slapat öf? Hwi förakte wi då then ene then andre, och ohelge förbundet, som med våra fäder gjort är?

11. Ty Juda är norden en föraktare, och i Israel och i Jerusalem ster stygghelse; ty Juda ohelgar HERrans helighet, then han älskar, och bolar med en främmande guds dotter.

12. Men HERren skal then som så gör utrycka utu Jacobs hydda, både måstaren och lärjungen, samt med honom som HERranom Zebaoth spisoffer offrar.

13. Uttermera gören I och, at för HERrans altare äro icke annat än tårar och gråt och suckande; så at jag icke mer kan se til spisoffret, eller något tacknemligt undfå af edra händer.

14. Och så sägen I: Hwarföre? Therefore at tu föraktar tin låra hustru, then HERren tig tillstickat hafwer, och then tin maka är, hwilken tu förpliktad äst.

15. Alltså gjorde icke then ene, hwilken dock war af en stor anda. Men hwar gjorde then ene? Han sökte then såden, som af Gudi tillsagd war. Therefore ser eder före för eder anda; och ingen förakte sin låra hustru.

16. Äst tu henne wred, så stilj tig ifrå henne, säger HERren Israels Gud; och gif henne en klådnad för försmädelsen, säger HERren Zebaoth. Therefore ser eder före för eder anda, och förakter henne icke.

17. I hafwen retat HERran med edert tal. Så sägen I då: Hwar med hafwe wi retat honom? Ther med, at

I sågen: Then ther illa gdr, han behagar HERRanom, och han hafwer lust til honom; eller, hwar är nu Gud, som straffar?

3. Capitel.

Si, jag wil utsända min Angel, then ther wågen för mig bereda skal: och med hast skal komma til sitt tempel HERRen, then I söken, och förbundets Angel, then I begåren: si, han kommer, säger HERRen Zebaoth.

2. Men ho kan lida hans tillkommelses dag? Och ho skal bestå, då han låter sig se? Ty han är lika som en guldsmeds eld, och såsom en wasterfläs såpa.

3. Han skal sitta och smälta och fåja silfret; han skal fåja och rensa Levi söner, lika som silfver och guld: så skola the då offra spisoffer uti rättfärdighet HERRanom;

4. Och Juda och Jerusalem's spisoffer skal wäl behaga HERRanom, lika som fordomdags och i the förra år.

5. Och jag skal komma til eder, och straffa eder, och skal vara et snart witten emot the trollkarlar, hörkarlar och menedare, och emot them som wäld och orätt göra dagakarlen, enkan och then faderlös, och förtrycka främlingen, och intet frukta mig, säger HERRen Zebaoth.

6. Ty jag är HERRen, then icke ljuger; och I, Jacobs barn, stolen icke allesamman förgås.

7. I hafwen ifrån edra faders tid ståndigt afwitit ifrån mina bud, och intet hållit them. Så omwänder eder nu til mig, så wil jag och wända mig til eder, säger HERRen Zebaoth. Så sågen I då: Hwaruti stole wi omwända oss?

8. Är thet rätt, at en menniska beswiker Gud, såsom I beswiken mig? Så sågen I då? Hwar med beswike wi tig? Med tionde och håfoffer.

9. Thersföre åren I och förbannade, så at all ting förswinner eder undan händerna; ty I beswiken mig allesamman.

10. Men förer mig tionden allesamman uti min tiondelada, at i mitt hus må spis wara; och bepröfwer mig här uti, säger HERRen Zebaoth, om jag och icke uplåter eder himmelens fenster, och gjuter wålsignelse neder tilfyllest.

11. Och jag wll för eder straffa frätaren, at han icke skal förderfwa fructen på marken, och at winträdet i åkren icke skal wara eder ofruktfamt, säger HERRen Zebaoth:

12. Så at alla hedningar stola prisa eder saliga; ty I stolen wara et kosteligt land, säger HERRen Zebaoth.

13. I talen hårdt emot mig, säger HERRen. Så sågen I då: Hwad tale wi emot tig?

14. Thers med, at I sågen: Thet är förgåfwe, at man Gudi tjenar, och hwad batar thet, at wi hälle hans bud, och före et strängt lefwerne för HERRan Zebaoth?

15. Thersföre prise wi the föraktare; ty the ogudaktige wåra til, the försöka Gud, och thet går them allesammans wäl utaf.

16. Men the som frukta HERRan, trösta hwar annan alltså: HERRen märker thet, och hörer thet; och thet är en tänkestrift för honom strifwen, för them som frukta HERRan, och tänka uppå hans namn.

17. The stola, säger HERRen Zebaoth, wara min egendom på then dagen, then jag göra skal; och jag wil stona them, lika som man stonar sin egen son, then honom tjenar.

18. Och I stolen thet emot åter se, hwad för en åtskilnad är emellan then rättfärdige och then ogudaktige, och emellan then som Gudi tjenar och then som honom icke tjenar.

4. Capitel.

Ty si, en dag kommer, som brinna skal lika som en ugn: så stola då alla föraktare och ogudaktige wara halm; och then tillkommande dagen skal upstånda them, säger HERRen Zebaoth, och skal hwarthen lemna them rot eller qwist.

2. Men eder, som mitt namn frukt-
ten, skal upgå rättfärdighetens sol,
och salighet under hennes wingar;
och I skolen gå ut och in, och wåxa
til lifasom göddalsfrar.

3. I skolen trampa uppå the ogudak-
tige; ty the skola warda til asla un-
der edra fötter på then dagen, then jag
göra skal, säger HERren Zebaoth.

4. Kommer ihog Mose min tjenares

lag, then jag honom befallte på thet
berget Horeb til hela Israel, samt med
bud och rätter.

5. Si, jag skal sända eder then Pro-
pheten Elia, förr än then stora och
förskräckliga HERrans dag kommer.

6. Han skal omwända fädernas hjerta
til barnen, och barnens hjerta til fä-
derna, på thet jag icke skal komma och
slå jorden med spillgifning.

Det
Nya
Testamentet.

London:
Tryckt på Brittiska och Utländska Bibel-Sällskapets
föranstaltande och bekostnad
af
R. Watts,
Crown Court, Temple Bar.

1828.

Matthei Evangelium.

1. Capitel.

Thetta år boken af Jesu Christi börd, hwilken år David's son, Abraham's sons.

2. Abraham födde Isaac; Isaac födde Jacob; Jacob födde Juda och hans bröder;

3. Juda födde Pharez och Zarah af Thamar; Pharez födde Hezrom; Hezrom födde Aram;

4. Aram födde Aminadab; Aminadab födde Nahasson; Nahasson födde Salmon;

5. Salmon födde Boas af Rahab; Boas födde Obed af Ruth; Obed födde Jesse;

6. Jesse födde Konung David; Konung David födde Salomon af henne som war Urie hustru;

7. Salomon födde Roboam; Roboam födde Abia; Abia födde Asa;

8. Asa födde Josaphat; Josaphat födde Joram; Joram födde Osia;

9. Osia födde Joatham; Joatham födde Achaz; Achaz födde Ezechia;

10. Ezechia födde Manasse; Manasse födde Amon; Amon födde Josia;

11. Josia födde Jechonia och hans bröder, wid thet Babyloniska fångelsset.

12. Men efter thet Babyloniska fångelsset, födde Jechonia Salathiel; Salathiel födde Zorobabel;

13. Zorobabel födde Abiud; Abiud födde Eliakim; Eliakim födde Asor;

14. Asor födde Zaddok; Zaddok födde Achim; Achim födde Eliud;

15. Eliud födde Eleazar; Eleazar födde Mattham; Mattham födde Jacob;

16. Jacob födde Joseph, Marie man, af hwilken år född Jesus, som kallas Kristus.

17. Så äro alla lederne, ifrån Abraham til David, fjorton leder; ifrån David til thet Babyloniska fångelsset, och fjorton leder; ifrån thet Babyloniska fångelsset til Christum, och fjorton leder.

18. Jesu Christi födelse gick så til: När Maria, hans moder, war trolofwad Joseph, förr än the kommo samman, fanns hon wara hafwande af then Heliga Andan.

19. Men efter Joseph war en from man, och wille icke röja henne, tänkte han hemligen öfvergifwa henne.

20. När han thetta tänkte, si, så uppenbarades honom i sömnen HERANS Ängel, och sade: Joseph David's son, råds icke taga Maria, tin hustru, til dig; ty thet som är afladt i henne, thet är af then Heliga Andan.

21. Och hon skal föda en son; och tu skal kalla hans namn JESUS; ty han skal frälssa sitt folk ifrån thetas synder.

22. Thetta år allt skedd, på thet fullbordas skulle thet af HERANOM sagdt år genom Propheten, som sade:

23. Si, en Jungfru skal warda hafwande, och föda en son; och the skola kalla hans namn Emmanuel; thet år så mycket sagdt: Gud med oss.

24. När Joseph wakenade up af sömnen, gjorde han som HERANS Ängel hade honom befallt, och tog sin hustru til sig;

25. Och kände henne icke, til thet hon födde sin första son, och kallade hans namn JESUS.

2. Capitel.

När Jesus war född i Bethlehém, i Judiska landet, i Konung Herodis tid; si, så kommo wise män af österlanden til Jerusalem,

2. Och sade: Hwar år then nyfödde Juda Konungen? ty wi hafwe sett hans stjärna i österlanden, och äre komne at tilbedja honom.

3. När Konung Herodes thet hörde, wardt han bedröfwad, och hela Jerusalems stad med honom:

4. Och lät församla alla the öfwersta

Presterne och Skriftlärde ibland folket, och frågade them hwar Kristus skulle födas.

5. Och the sade honom : I Bethlehchem, i Judiska landet ; ty thet år så skrifwit genom Propheten :

6. Och tu, Bethlehchem, i Judiska landet, äst ingalunda then minsta ibland Juda Förstar ; ty utaf tig skal mig komma then Försten, som öfwer mitt folk Israhel en Herre wara skal.

7. Då kallade Herodes lönligen the wisa männerne til sig, och besporde granneligen af them hward tid stjernan syntes ;

8. Och sände them så til Bethlehchem, och sade : Iärer tit, och besprörjer granneligen efter barnet ; och när I thet finnen, så säger mig thet igen, at jag kan och komma och tilbedja honom.

9. När the hade hört Konungen, foro the åstad ; och si, stjernan, som the sett hade i österlanden, gick för them, så länge hon kom och blef ståndande öfwer ther barnet war.

10. När the sågo stjernan, wordo the ganska glade ;

11. Och gingo in i huset, och funno barnet, med Maria thes moder, och föllo ned, och tilbädo honom, och uplåtö sina häfwor, och stänkte honom guld, rökelse och myrrham.

12. Sedan fingo the uppenbarelse i sömnen, at the skulle icke komma igen til Herodes ; och foro så en annan wäg hem i sitt land igen.

13. När the woro bortfarne, si, då uppenbarades HERRans Ängel Josef i sömnen, sågande : Statt up, och tag barnet och thes moder til tig, och fly in uti Egypti land, och blif ther så länge jag säger tig til ; ty thet kommer ther til, at Herodes skal söka efter barnet, til at förgöra thet.

14. Han stod up, och tog barnet och thes moder om natten til sig, och flydde in uti Egypti land ;

15. Och blef ther in til Herodis död ; på thet at fullbordas skulle thet som sagdt war af HERRanom genom Propheten, som sade : Utaf Egypten haf-

wer jag kallat min son.

16. När Herodes nu såg, at han war beswiten af the wisa män, blef han ganska vred, och sände ut och låt slå ihjäl alla swenbarn i Bethlehchem, och i alla thes gränser, the som tvågga åra, och ther förnedan woro, efter then tiden, som han hade granneligen besport af the wisa män.

17. Då blef fullkomnad thet som af Jeremia Propheten sagdt war, när han sade :

18. I höjden wardt hörd en röst, stora klagomål, gråt och mycken strän : Rachel gråter sina barn, och wil icke låta hugswala sig ; ty thet war ute med them.

19. Men när Herodes war död, si, då uppenbarades HERRans Ängel Josef i sömnen, i Egypti land,

20. Och sade : Statt up, och tag barnet och thes moder til tig, och far in i Israhels land ; ty the äro döde, som foro efter barnets lif.

21. Han stod up, och tog barnet och thes moder til sig, och for in uti Israhels land.

22. Men när han hörde, at Archelaus war rådande i Judiska landet, i sin faders Herodis stad, räddes han fara tit, och fick befallning af Gud i sömnen, och for in uti Galilee landsändar,

23. Och kom och bodde i then staden, som heter Nazaret ; at thet skulle fullkommas, som war sagdt genom Propheterna : Han skal kallas Nazareus.

3. Capitel.

I then tiden kom Johannes Öbparen, och predikade i öfken, i Judiska landet,

2. Och sade : Görer bättring ; himmelriket år kommit hardt när.

3. Och han år then, som Esaias Propheten talade om och sade : En ropandes röst år i öfken : Bereder HERRans wäg ; görer hans stigar rätta.

4. Men Johannes hade kläder af camelhår, och en lädergjording om sina lårder ; hans mat war gråshoppor och wild honing.

5. Då gick Jerusalems stad ut til he-

nom, och hela Judiska landet, och alla land som ligga ut med Jordan,

6. Och låto döpa sig af honom i Jordan, och bekände sina synder.

7. Då han såg många utaf the Phariseer och Sadduceer komma til sin döpfelse, sade han til them: I huggormars afföda, ho hafwer eder föregifwit, at I skolen undfly then tillkommande wreden?

8. Hörer förthenskul sådan frukt, som bättring tilhör.

9. Och tänker icke, at I wiljen såga wid eder själfwa: Wi hafwe Abraham til fader; ty jag säger eder, at Gud är mågtig upwäcka af thesa stenar Abrahæ barn.

10. Nu är oc̄ hyren satt til roten på trån: thesfore hwart och et trå, som icke gör god frukt, blifwer affuggit, och kastadt i elden.

11. Jag döper eder i watern, til bättring; men then efter mig kommer är starkare än jag, hwilkens stor jag icke är wärdig at bära: han skal döpa eder med then Heliga Anda och med eld.

12. Och han hafwer sin kastlofsiwel i sin hand; och han skal rensa sin loga, och han skal församla sitt hwete i ladan; men agnarna skal han upbränna i ewinnerlig eld.

13. Då kom Iesus af Galileen til Jordan, til Johannes, at han skulle låta döpa sig af honom.

14. Men Johannes förwågrade honom, och sade: Mig behöfwer, at jag worde döpt af dig; och tu kommer til mig!

15. Då swarade Iesus och sade til honom: Låt thet nu så ste; så bör thet sig wara med oss, at wi upfylle all rättfärdighet. Då tilstodde han honom thet.

16. Och när Iesus war döpt, steg han strax up af watnet; och si, då wardt honom himmelen öpnad, och han såg Guds Anda nederfara som en duftwa, och komma öfwer honom.

17. Och si, en röst af himmelen sade: Thenne är min käre Son, i hwilken jag hafwer et godt behag.

4. Capitel.

Då wardt Iesus förd af Andan i öken, på thet han skulle försökas af djefwulen.

2. Och när han hade fastat i fyratio dagar och fyratio nätter, så hungrade honom.

3. Och frestaren gick fram til honom, och sade: Åst tu Guds Son, så såg, at thesa stenar warda brödd.

4. Då swarade han och sade: Thet är skrifwit: Menniskan lefwer icke allena af brödd, utan af hwart och et ord som går af Guds mun.

5. Då tog djefwulen honom med sig til then heliga staden, och satte honom öfwerst på tinnarna af templet,

6. Och sade til honom: Åst tu Guds Son, så gif tig här utföre; ty thet är skrifwit: Han skal gifwa sina Änglar befallning om dig; och the skola bära dig på sina händer, at tu icke skal stöta tin fot emot stenen.

7. Då sade Iesus til honom: Thet är oc̄ skrifwit: HERan tin Gud skal tu icke fresta.

8. Då tog åter djefwulen honom med sig uppå et ganzla högt berg, och wiste honom alla riken i werlden och thesas hårlighet,

9. Och sade til honom: Ålt thetta wil jag gifwa dig, om tu faller ned och tilbeder mig.

10. Då sade Iesus til honom: Gack bort, Satan; ty thet är skrifwit: HERan tin Gud skal tu tilbedja, och honom allena skal tu tjena.

11. Då öfwer gaf djefwulen honom; och si, Änglarne gingo fram, och tjente honom.

12. Då nu Iesus hörde, at Johannes war fången, drog han in i Galileen;

13. Och öfwer gaf Nazaret, och kom och bodde i Capernaum, som ligger wid hafwet, på gränsen wid Zabulon och Nephthalim;

14. På thet at fullkomnas skulle thet som sagdt war genom Esaia Propheten, som sade:

15. Thet landet Zabulon, och thet lan-

det Nephthalim, wid hafwets wåg, på thenna sidan Jordan, och then hedniska Galileen:

16. Folket, som satt i mörkret, hafwer sett et stort ljus; och them, som bodde i dödsens engd och flugga, är et ljus upgångit.

17. Ifrå then tiden begynte Iesus til at predika, och sade: Hörer bättring; himmelriket är kommit hardt när.

18. När Iesus gick ut med thet Galileiska hafvet, såg han två bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder: the kastade sina nät i hafvet; ty the woro fiskare.

19. Och han sade til them: Följer mig; jag wil göra eder til menniskors fiskare.

20. The öfvergåfwo strax näten, och följde honom.

21. Och när han gick fram bättre, såg han två andra bröder, Jacob Zebedei son, och Johannez, hans broder, i båten med theas fader Zebedeus, botande sina nät; och han kallade them.

22. Strax öfvergåfwo the båten och sin fader, och följde honom.

23. Och Iesus gick omkring alt Galileiska landet, och lärde i theas Synagogor, och predikade Evangelium om riket, och botade allahanda sjukdom och franthet i folket.

24. Och hans rykte gick öfver hela Syrien; och the hade til honom alla the ther franke woro af mångahanda sjukdom, och wårkbrutna och besatta och månadsräfsande och borttagna; och han gjorde them alla helbregda.

25. Och honom följde mycket folk utaf Galileen och utaf the tio städer och utaf Jerusalem och utaf Judeen och utaf the land på thenna sidan wid Jordan.

5. Capitel.

När han såg folket, steg han uppå et berg; och som han hade satt sig, gingo hans lärjungar fram til honom.

2. Då öpnade han sin mun, lärde them, och sade:

3. Salige äro the, som äro andelige fattige; ty himmelriket hörer them til.

4. Salige äro the bedröfvade; ty the skola få hugswalelse.

5. Salige äro the saktmodige; ty the skola besitta jorden.

6. Salige äro the, som hungra och törsta efter rättfärdigheten; ty the skola blifwa mättade.

7. Salige äro the barmhertige; ty them skal ske barmhertighet.

8. Salige äro the renhertade; ty the skola se Gud.

9. Salige äro the fridsamme; ty the skola kallas Guds barn.

10. Salige äro the, som lida förföljelse för rättvisans skull; ty them hörer himmelriket til.

11. Salige ären I, när menniskorna försmåda och förfölja eder och säga alt ondt emot eder, ljugande, för min skull.

12. Glädjens och fröjdes eder; ty eder lön är stor i himmelen; förty the hafwa sammalunda förföljt Propheterna, som hafwa varit för eder.

13. I ären jordens salt. Är thet så, at saltet mister sin salta, hwarmed skal man då salta? Til intet mer är thet nyttigt, utan at man kastar thet ut, och låter thet trampas af menniskorna.

14. I ären världens ljus: icke kan then staden dölsas, som ligger på et berg.

15. Icke tänder man heller ljus, och sätter thet under en släppa, utan på en ljusastaka, at thet lyser alla them som i huset äro.

16. Så låter edert ljus lysa för menniskorna, at the måga se edra goda gerningar, och prisä eder Fader, som är i himmelen.

17. I stolen icke mena, at jag är kommen til at uplösa lagen eller Propheterna: jag är icke kommen til at uplösa, utan til at fullborda.

18. Ty jag säger eder för sant, til thes at himmel och jord förgås, war der ej förgången then minsta bokstafven, icke heller en prick af lagen, förr än thet är alt stedt.

19. Therföre, hwilken som uplösar et af thesa minsta buden, och lärer så menniskorna, han skal kallas then

minste i himmelriket; men hwilken som thet gbr, och lærer, han skal kallas stor i himmelriket.

20. Ty jag säger eder, at utan eder rättfärdighet öfvergår the Skriftlärdes och the Phariseers, så stolen I icke komma i himmelriket.

21. I hafwen hört, at them gamlom sagdt är: Tu skal icke dråpa; men hwilken som dråper, han skal wara skyldig under domen.

22. Men jag säger eder, at hwilken som förörnas på sin broder, han skal wara skyldig under domen; men hwilken som säger Racha til sin broder, han är skyldig under Rådet; men hwilken som säger, tu däre, han är skyldig til helfwetes eld.

23. Therföre, om tu offrar tin gåfwa på altaret, och kommer så ihog, at tin broder hafwer något emot dig;

24. Så lägg ther tin gåfwa ned för altaret, och gåc först bort och förlika dig med tin broder, och kom sedan och offra tin gåfwa.

25. Tu skal wara tin tråtobroder benågen til wänskap snart, medan tu ännu äst med honom på wägen; at tin tråtobroder antwardar dig icke domaren, och domaren antwardar dig tjeneren, och tu kastas så i håttelse.

26. Sannerligen säger jag dig: Tu warder ther icke utkommande, til thes tu hafwer betalat then yttersta släfwen.

27. I hafwen hört, at thet war sagdt them gamlom: Tu skal icke gbra hor.

28. Men jag säger eder: Hwilken som ser på en qwinna, til at begära henne, han hafwer allaredan gjort hor med henne i sitt hjerta.

29. Om så är, at titt högra öga är dig til förargelse, så rif thet ut, och kastat ifrå dig: thet är dig bättre, at en tin ledamot förderfwas, än at tin hela kropp skulle kastas til helfwetes.

30. Är thet och så, at tin högra hand är dig til förargelse, så hugg henne af, och kasta henne ifrå dig: thet är dig bättre, at en tin ledamot förderfwas, än at hela kroppen kastas til helfwetes.

31. Thet är och sagdt: Hwilken som öfvergifwer sin hustru, han skal gifwa henne et skiljebref.

32. Men jag säger eder: Hwilken som helst öfvergifwer sin hustru, utan för hors skul, han kommer henne til at göra hor; och hwilken en öfvergifwen tager til hustru, han gbr hor.

33. Äter hafwen I hört, at thet war sagdt them gamlom: Tu skal icke swärja dig mehn; utan skal hålla HERA-nom tin ed.

34. Men jag säger eder, at I stolen als intet swärja, hwarken wid himmel; ty han är Guds stol:

35. Eller wid jorden; ty hon är hans fotapall: ej heller wid Jerusalem; ty thet är en mågtig Konungs stad.

36. Ej heller skal tu swärja wid titt hufvud; ty tu förmår icke göra et hår hwitt eller svart.

37. Men edert tal skal wara: Ja, ja; nej, nej; hwad ther öfwer är, thet är af ondo.

38. I hafwen hört, at thet är sagdt: Öga för öga, tand för tand.

39. Men jag säger eder, at I stolen icke stå thet onda emot; utan är thet så, at någon slår dig wid thet högra kindbenet, så wänd honom och thet andra til.

40. Och om någon wil gå til rätta med dig, och taga tin fjortel ifrå dig, låt honom och hafwa låpan med;

41. Och om någon nödgär dig en mil, så gåc två med honom.

42. Gif honom, som af dig bedes, och wänd dig icke ifrå honom, som något wil låna af dig.

43. I hafwen hört, at thet är sagdt: Tu skal älska tin nästa, och hata tin fiende.

44. Men jag säger eder: Älska edra omänner; wälsigner them som eder banna; görer wäl emot them som eder hata; beder för them som gbra eder skada och förfölja eder;

45. På thet I stolen wara eder Faders barn, som är i himmelen; ty han låter sin sol upgå öfwer onda och goda, och låter regna öfwer rättfärdiga och orättfärdiga.

46. Förty, om I älsken them, som eder älska, hvad sän I för lön? Göra och icke the Publicaner thet samma?

47. Om I hafwen eder vänligt mot edra bröder allenast, hvad besynerligt gören I? Göra icke och så the Publicaner?

48. Warer förthenstul fullkomlige, såsom eder himmelske Fader fullkomlig är.

6. Capitel.

Hafwer aft uppå eder almofa, at I icke gifwen henne för mennistorna, på thet I stolen warða sedde af them: annars hafwen I ingen lön när eder Fader, som är i himmelen.

2. När tu nu gifwer almofa, låt icke ståta i basun för tig, som the strymtare göra i Synagogorna och uppå gatorna, at the stola warða prisade af mennistorna. Sannerligen säger jag eder, the hafwa fått sin lön.

3. Men når tu wil gifwa almofa, så låt tin wänstra hand icke weta hvad then högra gör;

4. På thet tin almofa blifwer lönlige, och tin Fader, som i löndom ser, wedergäller dig thet uppenbarligen.

5. Och når tu beder, skal tu icke wara som the strymtare; förty the stå gerna i Synagogorna och i gatuhörnen och bedja, at the stola blifwa sedde af mennistor. Sannerligen säger jag eder, the hafwa fått sin lön.

6. Men når tu beder, så gå in i tin kammare, och slå dören til, och bed tin Fader hemligen; och tin Fader, som i löndom ser, skal dig thet wedergålla uppenbarligen.

7. Och når I bedjen, stolen I icke wara mångtalige, såsom hedningarne; ty the mena, at the stola warða hörde för sina många ords stul.

8. Warer förthenstul them icke like: eder Fader wet wäl hvad eder görs behof förr än I bedjen honom.

6. Therefore stolen I bedja alltså: Sader wår, som åst i himlom! Helgadt warde ditt namn.

10. Tilkomme ditt rike. Ske tin

wilje, såsom i himmelen, så och på jorden.

11. Hif oss i dag vårt daglige bröd.

12. Och förlåt oss våra skulder, såsom och wi förlåte them oss skyldige äro.

13. Och inled oss icke i frestelse; utan fräls oss ifrån ondo. Ty riket är ditt och magten och hårligheten, i ewighet. Amen.

14. Ty om I förlåten mennistorna thetas brott, så förlåter och eder himmelske Fader eder.

15. Men om I icke förlåten mennistor thetas brott, så skal eder Fader icke heller förlåta eder edra brott.

16. När som I fasten, stolen I icke wara som I woren bedröfwade, såsom the strymtare; ty the förwandla sitt ansikte, at the stola synas för mennistor med sin fasta. Sannerligen säger jag eder, the hafwa redan sin lön.

17. Men når tu fastar, så smörj ditt hufswud, och två ditt ansikte,

18. At tu icke synes för mennistor med tin fasta, utan för tin Fader, som lönligen är, och tin Fader, som ser i löndom, wedergäller dig thet uppenbarligen.

19. I stolen icke församla eder ågodelar på jorden, ther mal och rost förderfwa them, och ther som tjufwär grafwa eller stjåla;

20. Utan församlar eder ågodelar i himmelen, ther hwarcken rost eller mal förderfwar them, och ther tjufwär icke grafwa eller stjåla.

21. Ty ther edra egodelar äro, ther är och edert hjerta.

22. Kroppens ljus är ögat: är ditt öga ensalbigt, så warder tin hela kropp ljus.

23. Men är ditt öga argt, så warder tin hela kropp mörk. Är thet nu så, at ljuset, som är i dig, är mörker, huru stort blifwer så mörkret sjelft?

24. Ingen kan tjena två herrar; ty at han antingen skal hata then ena, och then andra älska, eller han håller sig in til then ena, och then andra föraktar han. I kunnen icke tjena Gud och Mammon.

25. Thersöre säger jag eder: Sörjer icke för edert lif, hwad I stolen äta och dricka, och icke för eder kropp, hwad I stolen klåda eder med. Är icke lifwet mer än maten, och kroppen mer än kläderna?

26. Ser uppå foglarna under himmelen: the så intet, och intet klåda the heller up, och församla intet i ladorna; och eder himmelske Fader föder them. Ären I icke mycket mer än the?

27. Hwilkén ibland eder är, som med sin omsorg förmåår såtta en aln til sin långd?

28. Och för hvars skul förjen I för kläder? Skåder liljorna på marken huru the wåxa: the arbete intet, ej heller spinna;

29. Dock säger jag eder, at icke Salomo, i all sin hårlighet, war så klådd som en af them.

30. Klåder nu Gud så gråset på marken, hwilket dock i dag står, och i morgon fastas i ugnen, skulle han icke mycket mera göra thet eder, o I sklentrogne?

31. Så stolen I nu icke hafwa omsorg, sågande: Hwad stole wi äta? Eller hwad stole wi dricka? Eller hwad stole wi klåda oss med?

32. Ty allt sådant söka hedningarne: eder himmelske Fader wet wål, at allt thetta göres eder behof.

33. Söker först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så faller eder allt thetta til.

34. Sörjer icke förthenstul för morgondagen; ty morgondagen hafwer sjelf sin omsorg med sig: thet är nog, at hwar dag hafwer sin egen plåga.

7. Capitel.

Dömer icke, på thet I icke stolen warda dömda.

2. Ty med then dom som I dömen, stolen I dömda warda, och med thet mått som I måten, skal eder mått warda.

3. Huru ser tu et grand i tin broders öga, och warder icke warse en bjelle i titt öga?

4. Eller huru säger tu tinom broder:

Hålt, jag wil taga ut grandet af titt öga? Och si, en bjelle är i titt öga.

5. Tu skrymtare, kasta först ut bjellen af titt öga; se sedan til, huru tu kan uttaga grandet af tin broders öga.

6. I stolen icke gifwa hundarna thet heligt är, och edra pårlor stolen I icke kasta för swin, at the icke trampa them med sina fötter, och wända sig om emot eder och riswa eder.

7. Bedet, och eder skal warda gifwit; söker, och I stolen finna; klapper, och eder skal uplåtas:

8. Ty then som bedet, han får; och then som söker, han finner; och honom som klappar warder uplåtit.

9. Eller hwilkén är then menniska ibland eder, at om hans son bedes brödd af honom, som bjuder honom en sten?

10. Eller om han bedes fisk, mån han då råcka honom en orm?

11. Är thet nu så, at I, som onde ären, kunnen lifwål gifwa edra barn goda gåfwor; huru mycket mer warder eder Fader, som är i himmelen, gifwande them godt, som bedja af honom?

12. Allt thet I nu wiljen menniskorna stola göra eder, thet görer I och them; ty thetta är lagen och Propheterne.

13. Går in igenom then trånga porten; ty then porten är wid, och then wågen är bred, som drager til förddmelse; och the äro många, som gå på honom.

14. Och then porten är trång, och then wågen är smal, som drager til lifwet; och så äro the, som finna honom.

15. Wakter eder för the falska Propheten, som komma til eder i säratkläder, men inwårtes äro the glupande ulfrar.

16. Utas thetas frukt stolen I känna them: icke hemtar man windrusfwor af törne, ej heller fiskon af tistel.

17. Så bår hwart och et godt trä god frukt; men et ondt trä bår ond frukt.

18. Et godt trä kan icke båra ond frukt; icke kan heller et ondt trä båra god frukt.

19. Hwärt och et trä, som icke bår

god frukt, skal afhuggas, och kastas i elden.

20. Thersföre stolen I känna them på theras frukt.

21. Icke warder hwar och en kommande in i himmelriket, som säger til mig: HERRE, HERRE, utan then, som gör min Faders wilja, som är i himmelen.

22. På then dagen warda många sägande til mig: HERRE, HERRE, hafwe wi icke propheetat uti titt namn, och i titt namn utdrifwit djeflar, och i titt namn många kraftiga gerningar gjort?

23. Lå skal jag bekänna them: Jag kände eder aldrig; går ifrå mig, I ogeringsmän.

24. Thersföre, hwar och en som hörer thesa mina ord, och gör ther efter, honom liknar jag wid en wis man, som sitt hus byggde på et hälleberg.

25. Så föll slagregn, och kom flod, och wådrer blåste, och stötte på huset, och thet föll dock icke omkull; ty thet war grundadt på hälleberget.

26. Och hwar och en som hör af mig thesa ord, och gör icke ther efter, han liknas wid en särwitt man, som byggde sitt hus på sanden:

27. Och föll slagregn, och kom flod, och wådrer blåste, och stötte på huset; och thet föll omkull, och thes fall war stort.

28. Och thet begaf sig, när IESUS lyftade thetta talet, wardt folket försträckt öfwer hans lärdom;

29. Ty han predikade wäldeligen, och icke som the Skriftlärde.

8. Capitel.

När han nu gick ned af berget, följde honom mycket folk.

2. Och si, ther kom en spitelst man, och tilbåd honom, och sade: HERRE, wil tu, så kan tu göra mig ren.

3. Lå rådde IESUS ut sin hand, och tog på honom, sägande: Jag wil; war ren. Och strax wardt han ren utaf sin spitelsta.

4. Och IESUS sade til honom: Se til, at tu säger thet för ingen; utan gack

bort, och låt Presten se dig, och offra then gåfwa, som Mose bubit hafwer, til et witnessbörd öfwer them.

5. Men när IESUS gick in uti Capernaum, kom en höfswitsman til honom, och bad honom,

6. Sägande: HERRE, min tjenare ligger hemma borttagen, och hafwer stor wedermöda.

7. Lå sade IESUS til honom: Jag wil komma och bota honom.

8. Lå svarade höfswitsmannen och sade: HERRE, jag är icke wärdig, at tu skal gå in under mitt tak; utan säg allenast et ord, så blifwer min tjenare helbregda.

9. Ty jag är också en menniska under annars mans wäld, och hafwer krigsknektar under mig; och jag säger til then ena: Gack, och han går; och til then andra: Kom, och han kommer; och til min dräng: Gör thet, och han gör så.

10. När IESUS thetta hörde, förundrade han sig, och sade til them som honom följde: Sannerligen säger jag eder, jag hafwer icke funnit sådan tro i Israel.

11. Men jag säger eder, at många warda kommande af östan och wästlan, och stola sitta med Abraham, Isaac och Jacob i himmelriket;

12. Men rissens barn stola warda utkastade i thet yttersta mörkret: ther skal wara gråt och tandagnislan.

13. Och IESUS sade til höfswitsmannen: Gack; och som tu tror, så ste tig. Och i samma stunden blef hans tjenare helbregda.

14. Och när IESUS kom i Petri hus, och såg, at hans fråra låg och hade stålswosot,

15. Lå tog han på hennes hand; och stålswosoten öfvergaf henne. Och hon stod up, och tjente them.

16. Och när aftonen kom, hade the til honom många som woro besatte; och han dref ut andarna med ord, och alla them som ondt hade botade han;

17. På thet fullbordas stulle thet som sagdt war genom Esaia Propheten,

som säger: Han hafwer tagit på sig vår ströplighet, och våra sjukdomar hafwer han burit.

18. Och när Iesus såg mycket folk omkring sig, bödd han at man skulle fara utöfwer på hinsidan hafwet.

19. Och kom en Skriftlård til honom, och sade til honom: Mästare, jag wil följa tig, ehvart tu går.

20. Då sade Iesus til honom: Mästarne hafwa fulor, och foglarne under himmelen nästen; men Menniskones Son hafwer intet, ther han må luta sitt hufvud til.

21. Och en annan af hans Lärjungar sade til honom: HERR, gif mig lof, at jag går först bort och begrafwer min fader.

22. Då sade Iesus til honom: Följ tu mig, och låt the döda begrafwa sina döda.

23. Och han steg i skeppet, och hans Lärjungar följde honom.

24. Och si, en stor storm warte up i hafwet, så at wägen slog utöfwer skeppet; och han söf.

25. Då gingo Lärjungarne til och wäckte honom up, sågande: HERR, fräls oss; wi förgås.

26. Då sade han til them: I klen-trogne, hwi rådens I? och stod up, och näpste wådbret och hafwet; och thet wardt stilla lugnet.

27. Men menniskorna förundrade sig, och sade: Hwad är thenne för en, at wådbret och hafwet äro honom lydige?

28. Och när han kom på hinsidan hafwet, uti the Bergeseners landsändar, kommo två besatte med djefvulen emot honom löpande, utgånge af grifter, och woro gansta gräselige, så at ingen kunde resa then wägen fram.

29. Och si, the ropade och sade: Å! Iesu, Gud's Son, hwad hafwe wi med tig göra? Åst tu kommen til at plåga oss, förr än tid är?

30. Så gick thet långt ifrån en stor swinahjord i bet.

31. Då bådo honom djeflarne och sade: Är thet så, at tu drifwer oss ut, så lofwa oss, at wi fare uti then swinahjorden.

32. Då sade han til them: Jarer. Då foro the ut, och foro in i swinahjorden; och si, hela swinahjorden lopp och brådförte sig i hafwet, och drunknade i watnet.

33. Men herdarne flydde bort, och gingo in i staden, och förkunnade allsammans och huru thet war tilgångit med them som besatte woro.

34. Och si, då gick hela staden ut emot Iesum; och då the sågo honom, bådo the, at han wille gå bort utu theas landsändar.

9. Capitel.

Då steg han i skeppet, och for utöfwer igen, och kom uti sin stad.

2. Och si, the hade in för honom en borttagen, som låg uti en säng. När nu Iesus såg theas tro, sade han til then borttagne: War wid et godt mod, min son; tina synder förlåtas tig.

3. Och si, somlige utaf the Skriftlårde sade wid sig sjelfwa: Denne hådar Gud.

4. Men när Iesus såg theas tankar, sade han: Hwi tänken I ondt i edra hjertan?

5. Hwilleket är lättare, säga: Tina synder förlåtas tig? eller säga: Statt up och gå?

6. Men på thet I stolen weta, at Menniskones Son hafwer magt på jorden til at förlåta synder, sade han til thet borttagne: Statt up, tag tin säng, och gå i ditt hus.

7. Och han stod up, och gick hem.

8. När folket thet såg, förundrade the sig, och prisade Gud, som sådan magt hade gifwit menniskor.

9. Och när Iesus gick tådan, såg han en man sittande wid tullen, som het Matthæus; och han sade til honom: Följ mig. Då stod han up, och följde honom.

10. Och thet begaf sig, at när han satt wid bord i hans hus, si, ther kommo många Publicaner och syndare, och sutto til bord's med Iesu och hans Lärjungar.

11. När the Phariseer thet sågo, sade the til hans Lärjungar: Hwi åter eder

måflare med Publicaner och syndare ?

12. När Iesus thet hörde, sade han til them : The helbregda behöfwa icke läkare, utan the fränke.

13. Men går och lærer hwad thet är : Jag hafwer lust til barmhertighet, och icke til offer. Jag är icke kommen, til at kalla the rättfärdiga, utan syndare, til bättring.

14. Då kommo til honom Johannis Lärjungar, och sade : Hwi faste wi och Phariseerne så mycket, och tina Lärjungar fasta intet ?

15. Då sade Iesus til them : Huru kan bröllopsfolket förja, så länge brudgummen är när them ? Men the dagar stola komma, at brudgummen skal tagas ifrån them, och då stola the fasta.

16. Ingen lappar et gammalt kläde med en ny klut ; ty han riswer litväl kluten af klädet igen, och hållet blifwer värre.

17. Ej heller låter man nytt win i gamla flastor ; annars gå flastorna sönder, och winet spilles ut, och flastorna förderfwärs ; utan man låter nytt win i nya flastor, så blifwa båda förvarade.

18. Wid han thetta talade til them, si, då kom en Öfwerste och tilbåd honom, och sade : HERR, min dotter är nu strax blifwen död ; men kom och lågg tin hand på henne, så blifwer hon lefwande.

19. Iesus stod up, och följde honom, och hans Lärjungar.

20. Och si, en qwinna, som hade lidit blodgång i tolf år, gick bak efter honom, och kom wid hans klädesfäll ;

21. Ty hon sade wid sig sjelf : Mätte jag allenast komma wid hans kläder, så blefwe jag helbregda.

22. Då wände Iesus sig om ; och som han såg henne, sade han : War wid god tröst, dotter ; tin tro hafwer hulptig. Och qwinnan wardt helbregda i samma stund.

23. Och när Iesus kom i Öfwerstens hus, och såg piparena och folket forlande, 24. Sade han til them : Går edra färde : pigan är icke död ; men hon sofwer. Och the gjorde spe af honom.

25. När nu folket war utdrifwit, gick han in, och tog henne i handen ; och pigan stod up.

26. Och thetta ryktet gick öfwer thet hela landet.

27. Och när Iesus gick sådan, följde honom två blinde ; the ropade och sade : O, Davids Son, förbarma tig öfwer oss.

28. Och när han kom i huset, stego the blinde fram til honom ; och Iesus sade til them : Tron I, at jag kan thetta göra eder ? Då sade the til honom : Ja, HERR.

29. Då tog han på theas ögon, och sade : Ske eder efter eder tro.

30. Och theas ögon wordo öppnade. Och Iesus hotade them, sägande : Ser til, at ingen får thetta weta.

31. Men the ginga ut och beryktade honom i thet hela landet.

32. När these woro utgångne, si, då hade the en menniska fram för honom, som war en dumme och besatt.

33. Och när djefwulen war utdrifwen, talade dummen ; och folket förundrade sig, och sade : Sådant hafwer aldrig warit sedt i Israél.

34. Men the Phariseer sade : Med then öfwersta djefwulen drifwer han djeflar ut.

35. Och Iesus gick omkring i alla städer och byar, lärde i theas Synagogor, och predikade Evangelium om riket, och helade allahanda sjukdom och allahanda fränkhet ibland folket.

36. Och när han såg folket, ömkade han sig öfwer them, at the woro förlätne och förstingrade, som the får som ingen herde hade.

37. Då sade han til sina Lärjungar : Säden är mycken, och arbetarena äro få.

38. Beber förhensful sådens HERR, at han sänder arbetare i sin såd.

10. Capitel.

Och han kallade sina tolf Lärjungar til sig, och gaf them magt öfwer the orene andar, at the skulle drifwa them ut, och bota allahanda sjukdom och allahanda fränkhet.

2. Men thesa äro the tolf Apostlars namn : Then förste Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder ; Jacobus Zebedei son och Johannes, hans broder ;

3. Philippus och Bartholomeus ; Thomas och Mattheus, som hade varit en publican ; Jacobus Alphei son och Lebbeus, med thet wedernamnet Thaddeus ;

4. Simon af Cana och Judas Ischarioth, then och förrådde honom.

5. Thesa tolf sände Jesus ut, och bödd them och sade : Går icke på hedningarnas väg, och går icke i the Samariters släder ;

6. Utan går hellre til the borttappade får af Israels hus.

7. Men går och prediker, och säger : Himmelriket är kommit hardt när.

8. Görer the sjuka helbregda, the spitelsta rena, reser up the döda, utdrifwer djeflar. I hafwen fått förgåfves, så stolen I och gifwa förgåfves.

9. Hafwer icke guld, icke heller silfver, icke heller penningar i edra pungar,

10. Och ingen vägssträppa, och icke två kjortlar, icke stor, och ingen slaf ; ty arbetaren är wärd sin mat.

11. Men hwar I gån in uti en stad eller by, så bespörjer om ther någon inne är, som thes wärdig är ; och blifwer ther, til thes I dragen tådan.

12. Men när I gån in i et hus, så helfer thet.

13. Och är thet så, at thet huset är wärdigt, så kommer eder frid öfwer thet : är thet och icke wärdigt, så kommer eder frid til eder igen.

14. Och ther som ingen anammar eder, eller hörer edra ord, så går utaf thet huset eller staden, och studder stoftet utaf edra fötter.

15. Sannerligen säger jag eder : Sodome och Gomorre land warder drageligare på domedag, än then staden.

16. Si, jag sänder eder såsom får ibland ulfwar : warer förthenstul snälle såsom ormar, och enfaldige såsom duflor.

17. Men watter eder för menniskorna ; ty the stola öfwerantwarda eder på sina Rådhus, och uti thesas Synagogor stola the hudslänga eder.

18. Och I stolen warda framdragne för Förstar och Konungar, för min skul, til vittnesbörd öfwer them och öfwer hedningarna.

19. Och när som the nu öfwerantwarda eder, så warer icke bekymrade huru eller hwad I stolen tala ; ty thet skal eder gifwas i samma stund hwad I tala stolen.

20. Förty thet ären icke I, som talen ; utan thet är eder Faderns Ande, som talar i eder.

21. Then ene brodern skal öfwerantwarda then andra til döden, och fadren sonen ; och barnen stola sätta sig up emot föräldrarna, och dräpa them.

22. Och I stolen warda hatade af alla, för mitt namns skul ; men hwilken som står fast uti åndan, han skal blifwa salig.

23. När the förfölja eder i then ena staden, så flyr til then andra. Sannerligen säger jag eder : I stolen icke hafwa orkat fara omkring alla Israels städer förr än Menniskones Son kommer.

24. Lärjungen är icke öfwer måstaren, och icke heller tjenaren öfwer sin herre.

25. Thet är lärjungen nog, at han är såsom hans måstare, och tjenaren, at han är såsom hans herre. Hafwa the kallat husbonden Beelzebub, huru mycket mer stola the så kalla hans husfolk ?

26. Rådens förthenstul intet för them ; ty thet är intet förböldt, som icke skal warda uppenbaradt, och intet lönligt, som icke skal blifwa wetterligt.

27. Hwad jag säger eder i mörkret, thet säger i ljuset, och hwad som säges eder i drat, thet prediker på taken.

28. Och rådens icke för them, som dräpa kroppen, och hafwa dock icke magt at dräpa själen ; utan rådens mer honom, som kan förderfwa både själ och kropp i helfwete.

29. Såljas icke två sparfwär för en slår? Och en af them faller icke på jorden, eder Fader förutan.

30. Äro och edra hufwudhår alla räknade.

31. Therföre stolen I icke rådas. I ären ju mer värde än många sparfwär?

32. Therföre, hwar och en som mig bekänner för menniskor, honom wil jag och bekänna för min Fader, som är i himmelen.

33. Men then som mig wedersakar för menniskor, honom skal jag och wedersaka för min Fader, som är i himmelen.

34. I stolen icke mena, at jag är kommen til at sända frid på jorden: jag är icke kommen til at sända frid, utan swärdet.

35. Ty jag är kommen til at göra menniskan stiljaktig mot sin fader, och dottren mot sin moder, och sonahustrun mot sin swåra.

36. Och menniskans eget husfolk warda hennes fiender.

37. Hvilken som älskar fader och moder mer än mig, han är mig icke wård; och hvilken som älskar son eller dotter mer än mig, han är mig icke wård.

38. Och hvilken som icke tager sitt kors på sig, och följer mig, han är mig icke wård.

39. Hvilken som finner sitt lif, han skal borttappa thet; och hvilken som borttappar sitt lif, för min skul, han skal finna thet.

40. Hvilken som eder anammar, han anammar mig; och hvilken som mig anammar, han anammar honom, som mig sändt hafwer.

41. Hvilken som anammar en Prophet, i en Prophets namn, han skal få en Prophets lön; och hvilken som anammar en rättfärdig, i en rättfärdigs namn, han skal få en rättfärdigs lön.

42. Och hvilken som gifwer en af thessa minsta en båkare kallt watten dricka, allenast i en Lärjungs namn, sannerligen säger jag eder, thet skal icke blifwa honom olönt.

11. Capitel.

Och thet begaf sig, när Iesus sådana bud til sina tolf Lärjungar fullkommat hade, gick han sådan fram bättre, på thet han skulle lära och predika i theras städer.

2. När Johannes, som då war i fängelslet, hörde Christi gerningar, sände han två sina Lärjungar,

3. Och lät säga honom: Äst tu then, som komma skal, eller stole wi förbida någon annan?

4. Då swarade Iesus och sade til them: Går, och säger Johanni igen hwad I hafwen hört och sett:

5. The blinde se, the halte gå, the spitelste gbras rene, och the döfwe höra, the döde refas up, och them fattigom warder predikadt Evangelium.

6. Och salig är then, som icke warder förargad i mig.

7. När som the gingo bort, begynte Iesus tala til folket om Johanne: Hwad gingen I ut i öfnen til at se? Willen I se en rd, som drifs hit och tit af wådet?

8. Eller hwad gingen I ut til at se? Willen I se en menniska i lenkläder? Si, the som draga lenkläder, äro i Konungahusen.

9. Eller hwad gingen I ut til at se? Willen I se en Prophet? Ja, jag säger eder, mer än en Prophet;

10. Ty han är then samme, om hvilken skrifwit är: Si, jag sänder min Ängel för titt ansikte, hvilken skal tilreda tin wäg för tig.

11. Sannerligen säger jag eder: Ibland them som äro födde af qwinor är ingen upkommen, som är större än Johannes Döparen; dock litwål, then som är minst i himmelriket, han är större än han.

12. Men ifrå Johannis Döparens dagar och til thenna dagen liber himmelriket wåld, och the wåldige rifwa thet til sig.

13. Ty alla Propheterne och lagen hafwa spått in til Johennem.

14. Och om I wiljen anammat, han är Elias, som komma skulle.

15. Then som hafwer bron til at höra, han h re.

16. Men wid hwem skal jag lifna thetta sl gtet? Thet  r lift barn, som uppå torget sitta, och ropa til sina stallbröder,

17. Och säga: Wi hafwe pipat för eder, och I willen intet dansa: wi hafwe sungit sorgesång til eder, och I willen intet gråta.

18. J hannes  r kommen, och hwarfen åt eller drack; och the säga: Han hafwer dj hulen.

19. Menniskones Son  r kommen,  ter och dricker; och the säga: Si, hwilken frågare och windrinkare  r then mannen, Publicaners och syndares w n. Och wi domrn warder rätt gifwit utaf sina barn.

20. L  begynte han til at f rbita the sl der, i hwilka han hade gjort sina m sta krafter, och the hade likw l intet bättrat sig:

21. We tig Chorazin, we tig Bethsaida; ty hade sådana krafter varit gjorde i Tyro och Sidon, som i eder gjorde  ro, the hade l ngesedan uti säck och  sta gjort syndab ttring.

22. Dock säger jag eder, at Tyro och Sidoni skal dr geligare warda på domedag,  n eder.

23. Och tu, Capernaum, som  st uphöjd alt in til himmelen, tu skal blifwa nederst tt alt in til helfwete; förty hade sådane krafter stått i Sodoma, som i tig stödde  ro, thet hade st tt  n i dag.

24. Dock säger jag eder, the Sodomeers land skal dr geligare warda på domedag,  n tig.

25. I then tiden swarade I sus och sade: Jag prisar tig, Fader, himmelens och jordens H re, at tu hafwer thetta d lt för the wisa och förnuftiga, och hafwer the uppenbarat för the såkunniga.

26. Ja, Fader, så hafwer varit behageligt f r tig.

27. All ting  ro gifna mig i w ld af min Fader: och ingen känner Sonen, utan Fadren; och ingen heller känner Fadren, utan Sonen, och then som Sonen wil thet uppenbara.

28. Kommer til mig, I alle som  rbeten, och  ren betungade, och jag wil wedergwida eder.

29. Lager på eder mitt  f, och l rer af mig; ty jag är mild och  dm jst af hjertat; och I stolen finna ro til edra själar.

30. Ty mitt  f  r lustigt, och min börda  r lätt.

12. Capitel.

I then tiden gick I sus genom s d på Sabbathen; och hans Lärjungar woro hungrige, och begynte upr da  r, och  ta.

2. När the Phariseer thet sågo, sade the til honom: Si, tina Lärjungar göra thet som icke lofftigt  r göra på Sabbathen.

3. Men han sade til them: Hafwen I icke l st David gjorde, när han och the som med honom woro hungrade?

4. Huru han gick in i Guds hus, och åt sl dobr den, som honom icke war lofftigt  ta; icke heller them som med honom woro, utan allenast Presterna.

5. Eller hafwen I icke l st i lagen, at på Sabbathen br ta Presterne Sabbathen i templet, och  ro likw l utan skuld?

6. Men jag säger eder, at h r  r then, som är mer än templet.

7. Men wi ten I hwad thet w re: Jag hafwer lust til barmhertighet, och icke til offer, t  d mbden I icke the oftyddiga.

8. Ty Menniskones Son är en H re theslifes  f öfwer Sabbathen.

9. L  gick han t dan fram bättre, och kom i theras Synagoga.

10. Och si, ther war en man, som hade en bortwignad hand; och the sporde honom, s gande: Må man  f hela om Sabbathen? på thet the m tte anklaga honom.

11. L  sade han til them: Hwilken  r then menniska ibland eder, som hafwer et f r, och om thet faller i gropen om Sabbathen, g r han icke och fattar uti thet, och drager thet up?

12. Huru my det bättre  r nu en menniska  n et f r? Therföre må man ju göra w l på Sabbathen.

13. Och sade han til mannen: Räck ut tin hand: och han uträckte henne; och hon wardt färdig igen, såsom then andra.

14. Då gingo the Phariseer ut, och lade råd emot honom, huru the måtte förgöra honom.

15. Men när Iesus the förnam, gick han sådan: och honom följde mycket folk; och han gjorde them alla helbregda.

16. Och hotade them, at the icke skulle uppenbara honom,

17. På thet fullkomnas skulle thet som sagdt war genom Propheten Esai-as, som sade:

18. Si, min tjenare, then jag utvalt hafwer, min kåraste, i hwilken min själ hafwer et godt behag; jag stal sätta min Anda på honom, och han stal förkunna hedningarna domen.

19. Han stal icke kiswa eller ropa; och hans röst stal man icke höra på gatorna.

20. Then rö som krogad är, stal han icke sönderbryta, och wesan som ryker, stal han icke utsläcka, til thes han utförer domen til en seger.

21. Och i hans namn stola hedningarne hoppas.

22. Då hade fram til honom en som war besatt med djefwulen; han war blind och dumme: then gjorde han helbregda, så at samme blinde och dumme både talade och såg.

23. Och alt folket blef försträckt, och sade: Är thenne icke Davids son?

24. Men när the Phariseer the hörde, sade the: Han utdrifwer icke djeflar, utan med Beelzebub, djeflarnas öfwerste.

25. Då nu Iesus förstod theas tankar, sade han til them: Hwar och et rike, som är twebrägtigt emot sig sjelft, thet blifwer öde, och hwar och en stad eller hus, som är twebrägtigt emot sig sjelft, blifwer icke ståndande.

26. Är thet nu så, at Satan drifwer Satan ut, då är han twebrägtigt emot sig sjelf; huru blifwer då hans rike beståndande?

27. Och är thet så, at jag drifwer

djeflar ut med Beelzebub, med hwem drifwa då edra barn them ut? Therför stola the wara edra domare.

28. Men är thet så, at jag drifwer djeflar ut med Guds Anda, då är ju Guds rike kommit til eder.

29. Eller, huru kan någon gå i en mågtig mans hus, och röfwa honom hans boting bort, utan han först binder then mågtige, och så sedan stöflar hans hus?

30. Hwilkén som icke är med mig, han är emot mig; och hwilkén som icke församlar med mig, han förstingrar.

31. Förthenstul säger jag eder: All synd och försmädelse blifwer mennistorna förlåten; men försmädelse mot Andan stal icke blifwa mennistorna förlåten.

32. Och hwilkén som säger något emot Menniskones Son, thet warder honom förlåtit; men hwilkén som säger något emot then Heliga Anda, thet warder honom icke förlåtit, hwarken i thena eller i then tilkommande werlden.

33. Öfrer antingen träet godt, så warder frukten god, eller öf görer träet ondt, så warder frukten ond; ty af frukten känner man träet.

34. I huggormars afföda, huru kunnen I tala något godt, medan I ären sjelfwe onde? Ty ther hjertat med fullt är, thetom talar munnen.

35. En god människa bär godt fram af hjertats goda fatatur, och en ond människa bär ondt fram af en ond fatatur.

36. Men jag säger eder, at för hwart och et såfångt ord som mennistorna tala, stola the göra råkenstap på domedag.

37. Ty af tina ord stal tu blifwa rättfärdig hållen, och af tina ord stal tu warda fördömd.

38. Då swarade några utaf the Skriftlärde och the Phariseer och sade: Måstare, wi wilje se tekn af dig.

39. Swarade han och sade til them: Thetta wrånga och horisla slågtet söker efter tekn; och thet stal intet tekn gifwa, annat än Jone Prophetens tekn.

40. Ty såsom Jona war i tre dagar

och i tre nätter i hwallstenskens hus, så skal Menniskens Son wara i tre dagar och i tre nätter i jorden.

41. The Ninevitiske män skola stå up på domen med thetta slägtet, och förböna thet; ty the bättrade sig efter Jone predikan; och si, här är mer än Jona.

42. Drottningen af Söderlanden skal stå up på domen med thetta slägtet, och förböna thet; ty hon kom ifrå jordens anda, til at höra Salomons visdom; och si, här är mer än Salomon.

43. När then orene anden är utfaren af menniskan, så wandrar han genom the rum som torra åro, söker efter hvilat, och finner inget.

44. Så säger han: Jag wil komma igen i mitt hus, ther jag utgick; och när han kommer, finner han thet tomt och rent sopadt och prydt.

45. Så går han bort, och tager sju andra andar til sig, the som warre åro än han sjelf; och då the ther inkomma, bo the ther: så blifwer then menniskans sista warre än thet första. Så warde och tilgångande med thetta wrånga slägtet.

46. Wid han ännu talade til folket, si, hans moder och bröder stodo utanföre, och wille tala med honom.

47. Då sade en til honom: Si, tin moder och tina bröder stå ute, och wilja tala med dig.

48. Då svarade han och sade til then som honom bådade: Hvilken är min moder, och hvilka åro mina bröder?

49. Och räckte ut handen åt sina Lärjungar, och sade: Si, min moder och mina bröder.

50. Ty hwar och en som gör min Faders wilja, som är i himmelen, han är min broder och syster och moder.

13. Capitel.

På then dagen gick Jesus ut af huset, och satte sig ut med hafwet.

2. Och the församlades mycket folk til honom, så at han steg uti et skepp, och satte sig: och alt folket stod på stranden.

3. Och han talade med them många handa i liknelser, sågande: Si, en sådesman gick ut, och skulle så.

4. Och när han sådde, föll somt wid vägen, och kommo foglarne och äto thet up.

5. Somt föll på stendren, ther thet hade icke mycken jord, och gick snart up; ty thet hade icke djup jord.

6. Men när solen gick up, förwägnade thet, och efter thet hade inga rötter, torkades thet bort.

7. Och somt föll ibland törne; och törnebuskarne upväxte, och förqwafde thet.

8. Och somt föll i god jord, och gjorde frukt; somt hundradfalt, somt sextiofalt, och somt trettiofalt.

9. Hvilken som hafwer bron til at höra, han höre.

10. Då stego Lärjungarne fram, och sade til honom: Hwi talar tu til them med liknelser?

11. Då svarade han them och sade: Eder är gifwit at weta himmelrikets lönlighet; men them är thet icke gifwit.

12. Ty hvilken som hafwer, honom skal gifwas, at han skal nog hafwa; men then som icke hafwer, af honom skal och warda tagit thet han hafwer.

13. Förstefstul talar jag them til med liknelser; ty med seende ögon se the intet, och med hörande bron höra the intet; ty the förstå icke.

14. Och på them warde fullkomnad Esaie Prophetia, som säger: Med bron stolen I höra, och stolen icke förstå; och med seende ögon stolen I se, och stolen icke förnimmat.

15. Ty thetta folkets hjerta är förstocket, och theras bron höra illa, och theras ögon hafwa the igenlyst; på thet the icke ens skulle se med ögonen, och höra med bron, och förstå med hjertat, och omvända sig, at jag måtte hela them.

16. Men saliga åro edra ögon, at the se, och edra bron, at the höra.

17. Sannerligen säger jag eder, at många Profheter och rättfärdiga hafwa begärt se thet I se, och singo dock icke

set, och höra thet I hören, och singo dock icke hörat.

18. Så hörer nu I thenna liknelsen om sådesmannen.

19. Hvar någon hörer ordet om riket, och förstår thet icke, så kommer then onde, och riswer thet bort som sådt är i hans hjerta: thet är then, som wid vägen sådd war.

20. Men then som war sådd på stenören, är then, som hörer ordet, och tager thet strax gladeligen;

21. Men han hafwer ingen rot i sig sjelf, utan står til en tid, och när bedröfwelsen och förföljelsen påkomma för ordets skul, strax förargas han.

22. Men then som war sådd ibland törne, är then, som hörer ordet, och thenna werldens bekymmer och rikedomens swel förqwäfwer ordet, och han blifwer utan frukt.

23. Men then som war sådd i god jord, är then, som hörer ordet, och förstår thet, och bär också frukt, så at somt gör hundradefalt, somt sextiofalt, och somt trettiofalt.

24. En annan liknelse satte han them före, och sade: Himmelriket är likt en menniska, som sådde god såd i sin åker.

25. Men då folket sof, kom hans owån och sådde ogräs midt ibland hwetet, och gick sin väg.

26. Då nu såden wårte, och bar frukt, syntes också ogråset.

27. Då gingo husbondens tjenare fram, och sade til honom: Herre, sådde tu icke god såd i tin åker, hwadan hafwer han så ogräs?

28. Då sade han til them: Thet hafwer owånnen gjort. Sade tjenarena til honom: Wil tu, at wi gå och hämte thet bort?

29. Då sade han: Nej, på thet at när I uprydken ogråset, I icke stolen också ther med uprydda hwetet.

30. Låter båda måra intill skördetiden; och i skördetiden wil jag såga skördemännen: Hämta först ogråset samman, och binder thet i knippor, til at upbrännas; men hwetet församlas i min lada.

31. En annan liknelse satte han them före, och sade: Himmelriket är likt et senapskorn, som en man tog och sådde i sin åker;

32. Hvilket minst är af alla frön; men när thet warder upväxt, är thet störst ibland kryddor, och blifwer et träd, så at foglarne under himmelen komma och göra sina nästen på thes qwishtar.

33. En annan liknelse sade han til them: Himmelriket är likt en surdeg, hvilken en qwinna tog, och blandade i tre släppor mjöl, til thes thet blef allsammans surt.

34. Thetta allt talade Iesus i liknelser til folket; och utan liknelse talade han intet til them;

35. At thet skulle fullkomnas som sagdt war genom Propheten, som sade: Jag skal öppna min mun i liknelser, och skal uttala thet hemligt warit hafwer ifrå werldens begynnelse.

36. Då stillde Iesus folket ifrå sig, och kom hem. Och hans lärjungar stego fram til honom, och sade: Uttyd oss thenna liknelsen om åkrens ogräs.

37. Då svarade han och sade til them: Menniskones Son är then, som then goda såden sår;

38. Åkren är werlden; then goda såden äro rikens barn; ogråset äro hins ondas barn;

39. Owånnen, som sådde, är djefwulen; skördetiden är werldens ånde; skördemännen äro Änglarne.

40. Såsom nu ogråset hämtas samman, och brännes up med eld, så skal thet ske på thenna werldens ånda.

41. Menniskones Son skal sända sina Änglar; och the skola församla all förargelse utaf hans rike, och them som illa göra;

42. Och skola kasta them uti en brinnande ugn: ther skal vara gråt och tandagnislan.

43. Då skola the rättfärdige skina såsom solen i theras faders rike. Hvilken drön hafwer til at höra, han höre.

44. Äter är himmelriket likt en slätt, som fördold war uti en åker, hvilken en man fann, och fördolde honom, och af

rätt glädje, som han hafwer thet af, går han bort och säljer alt thet han hafwer, och köper then åkren.

45. Åter är himmelriket likt en köpman, som sökte efter goda pärlor;

46. Och när han hade funnit en kostelig pärla, gick han bort och sålde alt thet han ägde, och köpte henne.

47. Åter är himmelriket likt en not, som kastades i hafvet, och församlade allahanda fiskar.

48. Och när hon wardt full, drogo the henne til lands, och sutto så och hämtade ut the goda i sina låril; men the onda kastade the bort.

49. Så stal thet och ste på werldens anda. Änglarne stola utgå, och stilsja the onda ifrå the rättwisä,

50. Och kasta them i en brinnande ugn: thet stal wara gråt och tandagnisflan.

51. Då sade Jesus til them: Förstoden I thetta alt? Sade the til honom: Ja, Herre.

52. Då sade han til them: Therefore, hwar och en Skrifflärd, som til himmelriket lärd är, han är lik en husbonde, som af sin satatur bår fram nytt och gammalt.

53. Och thet begaf sig, när Jesus hade lyttat thesa liknelser, gick han tådan,

54. Och kom i sitt fäderne-land, och lärde i thes Synagoga, så at the och förundrade sig storligen, och sade: Hwadän kommer thenne sådan wisdom och krafter?

55. Är han icke en timmermans son? Heter icke hans moder Maria, och hans bröder Jacob och Josef och Simon och Judas?

56. Och hans systrar, äro the icke alla när oss? Hwadän kommer honom så alt thetta?

57. Och the förargades öfwer honom. Men Jesus sade til them: En Prophet är icke föraktad, utan i sitt fäderne-land och i sitt hus.

58. Och han gjorde thet icke många teken, för thes otros skul.

14. Capitel.

I then tiden hörde Herodes Tetrarcha Jesus rykte;

2. Och sade til sina tjenare: Denne är Johannes Öbparen: han är upstånden ifrå the döda; therefore gör han sådana krafter.

3. Ty Herodes hade gripit Johannem, bundit och lagt honom i håktelse, för Herodias, sin broders Philippi hustrus skul.

4. Förty Johannes hade sagt til honom: Dig är icke lösligt hafwa henne.

5. Och han hade gerna dräpitt honom; men han råddes för folket: ty the höllo honom för en Prophet.

6. När så Herodes begick sin födelsedag, dansade Herodias dotter för them; och thet behagade Herodi.

7. Therefore lofwade han henne wid en ed, at han wille gifwa henne hwad hon begärde.

8. Då sade hon, såsom hennes moder hade lärt henne tilföre: Gif mig här på et fat Johannes Öbparens hufvud.

9. Och Konungen blef bedröfwad; dock för edens skul, och för thes skul som sutto öfwer bord med honom, bödd han, at thet skulle gifwas henne;

10. Och sände bort och lät afhugga Johannes hufvud i håktelset.

11. Och hans hufvud wardt framburit på et fat, och gifwit pigan; och hon bar thet til sin moder.

12. Och hans lärjungar kommo och togo hans lekamen, och begrofwu honom, och gingo sedan bort och förkunnade thet Jesus.

13. När Jesus thet hörde, for han tådan med slepp afides bort uti en ödemark. När folket thet hörde, kommo the efter honom til fots ifrå städerna.

14. Och Jesus gick ut, och såg thet myckna folket, och warfunnade sig öfwer them, och gjorde thes fränka helbregda.

15. Och när thet led åt aftonen, gingo hans lärjungar til honom, och sade:

Hår år en bdemark, och tiden år förli-
den; låt folket gå ifrå tig, at the måga
gå bort i byarna och köpa sig mat.

16. Då sade J̄sus til them: Thet
göres icke behof, at the bortgå; gifwer
I them åta.

17. Då sade the til honom: Wi haf-
we här icke mer än fem brödd och två
fiskar.

18. Sade han: Lager mig them hit.

19. Och han böd folket sätta sig ned
på gräset, och tog the fem brödd och the
två fiskar, såg up i himmelen, och tac-
kade, bröt thet, och gaf Lärjungarne
brödden; och Lärjungarne gåhvo så
folket.

20. Och the åto alla, och worde måtte.
Och the togo up thet öfwer war i styc-
ken, tolf korgar fulla.

21. Och the som åtit hade, woro wid
femtusende män, förutan quinnor och
barn.

22. Och strax dref J̄sus sina Lärjun-
gar, at the skulle stiga i skeppet, och
fara framföre utöfwer, så länge han
skiljde folket ifrå sig.

23. Och när han hade skilt folket ifrå
sig, gick han up på et berg allena, til
at bedja; och när aftenen kom, war
han ther allena.

24. Men skeppet war då allaredan
midt på hafvet, och led plats i vågor-
na; förty wådret war emot.

25. Men i then fjerde wåkten om
natten kom J̄sus til them, gående på
hafvet.

26. Och när Lärjungarne sågo honom
gå på hafvet, worde the förfarade, och
sade: Thet år et spöktelse; och ropade
af råddhoga.

27. Men J̄sus talade them strax til,
och sade: Warer wid et godt mod;
thet år jag; warer icke förfarade.

28. Då svarade honom Petrus och
sade: H̄rre, året tu, så bjud mig
komma til tig uppå watnet.

29. Då sade han: Kom. När Petrus
då steg utaf skeppet, begynte han gå
på watnet, at han skulle komma til
J̄sum.

30. Men när han såg, at wådret war

starkt, wardt han förfarad, och som
han begynte sjunka, ropade han och
sade: H̄rre, hjelp mig.

31. Och strax räckte J̄sus ut handen,
och fattade uti honom, och sade til ho-
nom: O, tu kientrogne, hwi twisflade
tu?

32. Och när the woro inkomne i skep-
pet, stillade wådret sig.

33. Men the som woro i skeppet, gin-
go fram och tilbådo honom, och sade:
Wißerligen åst tu Guds Son.

34. Och när the woro öfwerfarne,
kommo the uti thet landet Genesaret.

35. Och när folket ther sammastådes
förnummo honom, sände the båd i hela
landet ther omkring, och hade alla sjun-
ka til honom,

36. Och bådö honom, at the måtte
allenast taga på hans klädesfäll. Och
the som togo ther uppå, blefwo alla
helt bregda.

15. Capitel.

Då kommo til J̄sum the Skriftlärde
och the Pharisæer af Jerusalem, och
sade:

2. Hwi bryta tina Lärjungar the äld-
stas stadgar; förty the två intet sina
händer, när the stola åta bröd?

3. Han svarade och sade til them:
Hwi bryten oc̄ I Guds bud, för edra
stadgars skul?

4. Ty Gud hafwer budit och sagt:
Tu skal åra fader och moder; och
hvilken som bannar fader eller moder,
han skal döden dö.

5. Men I sägen: Hwar och en må
såga til fader eller moder: Thet år alt
Gudi gifwit som tu skulle få af mig,
tig til nytta: ther med ster då, at in-
gen hedrar sin fader eller sin moder;

6. Och I hafwen ther med gjort Guds
bud til intet, för edra stadgars skul.

7. I skrymtare, Esaias hafwer rätt
spått om eder, sågande:

8. Thetta folket nalkas mig med sin
mun, och hedrar mig med sina läppar;
men theas hjerta år långt ifrå mig.

9. Men the tjena mig såfångt, lärarn-
de then lärdom, som år menniskobud.

10. Och han kallade til sig folket, och sade til them: Hörer, och förstår.

11. Thet besmittar icke menniskan som ingår genom munnen; utan thet som utgår af munnen, thet besmittar menniskan.

12. Då stego hans Lärjungar fram, och sade til honom: Wet tu, at Phariseerne förargades, når the hörde thetta ordet?

13. Han svarade och sade: Hwar och en plantering, som min himmelske Fader icke planterat hafwer, skal uprötas med rötter.

14. Äter them fara; the äro blinde, och blindes ledare. Hwar nu en blind leder en blind, så falla the båda i gropen.

15. Då svarade Petrus och sade til honom: Uttyd oss thessa liknelsen.

16. Då sade Iesus: Ären I och ännu oförståndige?

17. Förstån I icke ännu, at allt thet som ingår genom munnen, thet går i buken, och hafwer sin naturliga utgång?

18. Men thet som går ut af munnen, thet kommer ifrå hjertat, och thet besmittar menniskan.

19. Ty af hjertat utgå onda tankar, mord, hor, skörlefnad, tjufveri, falskt witne, hädelse.

20. The äro the stycken, som besmitta menniskan; men at äta med otvagnas händer, besmittar icke menniskan.

21. Och Iesus gick sådan, och kom i Tyri och Sidons landsänder.

22. Och si, en Cananeisk quinna kom af the landsänder, och ropade til honom, och sade: O HERRE, Davids Son, förbarma mig öfver mig; min dotter quälles jämmerligen af djshvulen.

23. Men han svarade henne icke et ord. Då stego hans Lärjungar fram, och bådo honom och sade: Skilj henne ifrå dig; ty hon ropar efter oss.

24. Men han svarade och sade: Jag är icke utfänd utan til the borttappade får af Israels hus.

25. Men hon kom, och tillbad honom, sågande: HERRE, hjelp mig.

26. Då svarade han och sade: Thet är icke höfveligt, at taga brödet ifrå

barnen, och lasta thet för hundarna.

27. Svarade hon: Ja, HERRE; dock likväl äta hundarne af the smulor som falla utaf theras herrars bord.

28. Då svarade Iesus och sade til henne: O quinna, tin tro är stor; ste tig, som tu wil. Och hennes dotter blef helbregda i samma stund.

29. Och Iesus gick sådan längre fram, och kom til thet Galileiska hafvet, och gick up på et berg, och satte sig ther.

30. Och til honom kom mycket folk, och hade med sig halta, blinda, dummar, lemmalösa, och många andra, och lastade them för Iesu fötter: och han gjorde them helbregda;

31. Så at folket förundrade sig, når the sågo the dummar tala, the lemmalösa färdiga, the halta gå, the blinda se; och prisade Israels Gud.

32. Och Iesus kallade sina Lärjungar til sig, och sade: Jag ömkar mig öfver folket; ty the hafva nu i tre dagar icke ätit; och jag wil icke låta them ifrå mig fastande, at the icke stola gifwas up i vägen.

33. Då sade hans Lärjungar til honom: Hwar stole wi så här i öken så mycket bröd, ther wi kunne mätta så mycket folk med?

34. Sade Iesus til them: Huru många bröd hafwen I? The sade: Sju, och några små fiskar.

35. Då bdd han folket sätta sig ned på jorden;

36. Och tog the sju bröd och fiskarna, tackade, bröt, och gaf sina Lärjungar; och Lärjungarne gäfwro folket.

37. Och the äto alla, och wordo mätte, och uptogo thet öfwer war i stycken, sju forgar fulla.

38. Och the som äto, woro fyratusende män, förutan quinnor och barn.

39. Och når han hade ställt folket ifrå sig, steg han til Stepps, och kom uti then gränsen wid Magdala.

16. Capitel.

Då stego the Phariseer och Sadduceer fram, och frestade honom, begärande,

at han wille låta them se tekn af himmelen.

2. Men han svarade och sade til them: Om aftenen sågen I: Thet blifwer klart wäder; förty himmelen är röd;

3. Och om morgonen: Thet blifwer omwäder, i dag; ty himmelen är röd och olustig. I strytmare, om himmelens stæpelse kunnen I döma: kunnen I och icke döma om tidens tekn?

4. Thet wrånga och horiska slåttet söker efter tekn; och tekn skal icke gifwas them, utan Jone Prophetens tekn. Och så öfwer gaf han them, och gic sin wäg.

5. Och när hans Lärjungar woro komne utöfwer på then andra stranden, hade the förgåtit taga bröd med sig.

6. Då sade Iesus til them: Ser til, och förwarer eder för the Phariseers och Sadduceers surdeg.

7. Då tänkte the wid sig sjelfwa, och sade: Wi hafwe intet bröd tagit med oss.

8. När Iesus the förnam, sade han til them: I klenrogne, hwad bekymrar thet dock eder, at I icke hafwen tagit bröd med eder?

9. Förstån I icke ännu eller minnens om the fem bröd emellan the femtusende män, och huru många forgar I uptogen?

10. Icke heller om the sju bröd emellan the fyratusende män, och huru många forgar I då uptogen?

11. Huru kommer thet då til, at I icke kunnen förstå, at jag icke sade eder om bröd, (då jag sade:) I skolen förwara eder för the Phariseers och Sadduceers surdeg?

12. Så förstodo the då, at han hade icke budit them taga sig wara för bröds surdeg, utan för the Phariseers och Sadduceers lärdom.

13. Då kom Iesus i then ångden Cesarea Philippi, och frågade sina Lärjungar och sade: Hvem såger folket mig, Mennistones Son, wara?

14. Då sade the: Somlige Johanneb Öbparen; somlige Eliam; somlige Jeremiam, eller en af Propheterna.

15. Sade han til them: Hvem sågen I mig då wara?

16. Då svarade Simon Petrus och sade: Tu äst Christus, Ieswandens Guds Son.

17. Då svarade Iesus och sade til honom: Salig äst tu, Simon Jona son; ty kött och blod hafwer tig thet icke uppenbarat, utan min Fader, som är i himmelen.

18. Och jag säger tig igen: Att tu äst Petrus; och uppå thetta hälleberget skal jag bygga min församling; och hellsweetes portar skola icke warda henne öfvermägtige.

19. Och jag skal gifwa tig himmelrikes nycklar: alt thet tu binder på jorden, thet skal wara bundit i himmelen; och alt thet tu löser på jorden, thet skal wara löst i himmelen.

20. Då bödd han sina Lärjungar, at the skulle för ingen säga, at han war Iesus Kristus.

21. Ifrå then tiden begynte Iesus förkunna sina Lärjungar, huru han måste gå til Jerusalem, och lida mycket af the Äldsta och af the öfwersta Presterna och af the Skriftlärda, och dräpas, och tredje dagen upstå igen.

22. Och Petrus tog honom afides, och begynte straffa honom, och sade: HERre, stona tig sjelf; thetta wedersfares dig icke.

23. Då wände han sig om, och sade til Petrum: Gack bort ifrå mig, tu Satan: tu äst mig tilinders; ty tu besinnar icke thet Gudi tilhör, utan thet menniskor tilhör.

24. Då sade Iesus til sina Lärjungar: Hvilken som wil följa mig, han wedersake sig sjelf, och tage sitt kors uppå sig, och följa mig.

25. Ty hwilken som wil behålla sitt lif, han skal mista thet, och hwilken som mister sitt lif, för min skul, han skal finna thet.

26. Hwad hjälper nu thet menniskan, om hon förwårwar hela werlden, och får dock stada til sin själ? Eller hwad kan menniskan gifwa, thet hon kan igenlösa sin själ med?

27. Förty thet skal ske, at Mennistones Son skal komma i sin Faders härlighet

med sina Änglar; och då skal han löna hvar och en efter hans gerningar.

28. Sannerligen säger jag eder: Här äro några ståndande, som icke skola smaka döden, til thes the så se Mennistones Son komma i sitt rike.

17. Capitel.

Då sex dagar ther efter tog Jesus Petrum och Jacobum och Johanne, hans broder, til sig, och hade them affides up på et högt berg,

2. Och wardt förklarad för them; och hans ansikte sten som solen, och hans kläder wordo hwita som et ljus.

3. Och si, them syntes Mose och Elias, talande med honom.

4. Då svarade Petrus och sade til Jesus: Herre, här är oss godt at wara: wil tu, så wilje wi här göra tre hyddor, tig en, och Mose en, och Elie en?

5. Wid han annu talade, si, en ljus sky omskyggade them; och si, en röst utu skyn sade: Thenne är min käre Son, i hwilken jag hafwer et godt behag; honom hörer.

6. Och när Lärjungarne thet hörde, föllo the på sitt ansikte, och wordo swårigen förfarade.

7. Men Jesus gick til, och tog på them, och sade: Står up, och rådens icke.

8. Men då the uplyfte sina ögon, sågo the ingen, utan Jesus allena.

9. Och när the gingo ned af berget, böd Jesus them och sade: Säger för ingen thessa synen, til thes Mennistones Son är upstånden ifrån the döda.

10. Och frågade honom hans Lärjungar och sade: Hwi säga då the Skriftlärde, at Elias måste komma tilföre?

11. Jesus svarade och sade til them: Elias skal ju komma först, och slicka all ting i lag igen.

12. Men jag säger eder: Elias är allaredan kommen, och the kände honom intet; utan gjorde honom hwad the wille. Sammalunda skal också Mennistones Son lida af them.

13. Då förstodo Lärjungarne, at han sade them om Johanne Doparen.

14. Och när the kommo til folket, steg en man fram, bådte för honom sina knän,

15. Och sade: Herre, förbarma dig öfwer min son; ty han är månadsdrasande, och lider stor jämmer; ty han faller ofta i elden, och ofta i watnet.

16. Och jag hade honom fram för tina Lärjungar; och the kunde intet hjälpa honom.

17. Då svarade Jesus och sade: Du otrogna och gemwördiga slägte, huru länge skal jag wara med eder? Huru länge skal jag lida eder? Hafwer honom hit.

18. Och Jesus hotade honom; och djefwulen gick ut af honom, och drängen wardt helbregda i samma stund.

19. Då gingo Lärjungarne til Jesus affides, och sade: Hwi kunde icke wi drifwa honom ut?

20. Jesus sade til them: För eder otrost skul. Sannerligen säger jag eder: Om I hafwen tro, som et senapskorn, så mågen I säga til thetta berget: Gå! hådan tit bort; och thet skal gå; och eder warder intet ombjeligt.

21. Men thetta slaget går icke ut, utan med bön och fasta.

22. Men då the wistades i Galileen, sade Jesus til them: Thet skal ste, at Mennistones Son warder öfwerantwardad i mennistors händer;

23. Och the skola dräpa honom; och tredje dagen skal han stå up igen. Och the wordo storligen bedröfwade.

24. Och när the kommo til Caper-naum, gingo the som skattpenningen plågade upbåra til Petrum, och sade: Plågar icke eder Mästare gifwa skattpenning?

25. Då sade han: Ja. Och som han kom i huset, förekom honom Jesus, och sade: Hwad synes dig, Simon? Af hwem taga jorderikes Konungar tull eller skatt? Af sina barn, eller af the främmande?

26. Sade Petrus til honom: Af the främmande. Då sade Jesus til honom: Så äro ju barnen fria?

27. Men på thet wi icke skole förarga

them, så gack til hafvet, och kasta ut kroken, och then första fist tu får tag; och når tu låter up hans mun, warder tu finnande en penning: then tag, och så honom ut, för mig och tig.

18. Capitel.

I then tiden gingo Lärjungarne til JEsu, och sade: Hvilken är then störste i himmelriket?

2. Då kallade JEsus fram et barn, och ställde thet midt ibland them,

3. Och sade: Sannerligen säger jag eder, utan I omvänden eder, och war den såsom barn, stolen I icke komma i himmelriket.

4. Hvilken nu sig sjelf så förnedrar, som thetta barnet, han är then störste i himmelriket;

5. Och hvilken som undfår et sådant barn, i mitt namn, han undfår mig.

6. Men hvilken som förargar en af thesa små som tro på mig, honom wore bättre, at en qvarnsten wore bunden wid hans hals, och han sänktes ned i hassens djup.

7. We werlden för förargelse skul; ty förargelse måste ju komma; dock, we then menniska, genom hvilken förargelse kommer.

8. Är thet så, at tin hand eller tin fot är tig til förargelse, så hugg honom af, och kasta isfrå tig: bättre är tig ingå uti lifwet halt eller lemmalös, än tu skulle hafwa två händer och två fötter, och kastas i ewinnerlig eld.

9. Och är thet så, at titt öga är tig til förargelse, rif thet ut, och kastat isfrå tig: bättre är tig, at tu ingår i lifwet endög, än tu skulle hafwa tu ögon, och kastas i helfwetes eld.

10. Ser til, at I förakten ingen af thesa små; ty jag säger eder, at thes Anglar i himmelen se altid min Faders ansikte i himmelen.

11. Ty Menniskones Son är kommen til at frälssa thet som förtappadt war.

12. Huru synes eder? Om en menniska hade hundrade får, och et af them fore will; öfvergifwer hon icke the

nio och niotio på bergen, och går bort och söker efter thet som for will?

13. Och händer thet så, at hon finner thet igen, sannerligen säger jag eder, hon gläds mera theröfwer, än öfwer the nio och niotio, som icke foro will.

14. Så är oc icke eder himmelske Faders wilje, at någon af thesa små skal borttappad warda.

15. Men om tin broder syndar tig emot, så gack och straffa honom emellan tig och honom allena: hörer han tig, så hafwer tu förwärfwat tin broder.

16. Men hörer han tig icke, så tag ännu med tig en eller två; på thet all sak skal bestå wid två eller tre witnens mun.

17. Hörer han them icke, så säg thet församlingen; hörer han icke församlingen, så håll honom såsom en hedning och Publican.

18. Sannerligen säger jag eder: All thet I binden på jorden, thet skal wara bundit i himmelen; och all thet I lösen på jorden, thet skal wara löst i himmelen.

19. Öftermera säger jag eder: Ther två af eder komma öfverens på jorden, hvad ting thet helst kan wara som the bedja om, skal them thet wederfara af min Fader, som är i himmelen.

20. Ty hwar två eller tre äro församlade i mitt namn, ther är jag midt ibland them.

21. Då steg Petrus fram til honom, och sade: HÆren, huru ofta skal min broder synda mot mig, och jag skal förlåta honom thet? Äro sju refor nog?

22. Då sade JEsus til honom: Jag säger tig, icke sju refor, utan sjutio sinom sju refor.

23. Förthen skul är himmelriket lifnadt wid en Konung, som wille hålla råfenskap med sina tjenare.

24. Och når han begynte räkna, kom en fram för honom, som honom war styldig tiotusende pund.

25. Och efter han hade icke ther han kunde betala med, böd HÆren, at han skulle säljas, och hans hustru och barn

och alt thet han ågde, och betalās med.

26. Tā föll then tjenaren ned, och tilbād honom, och sade: Herre, haf tālamod med mig; jag wil alt betala tig.

27. Tā warckunnade Herren sig öfwer then tjenaren, och lāt honom lös, och gaf honom til thet han war skyldig.

28. Tā gick then tjenaren ut, och fann en af sina medtjenare, som honom war skyldig hundra penningar; och han tog fatt på honom, och fick honom i halsen, drog honom, och sade: Betala thet tu åst skyldig.

29. Tā föll hans medtjenare til hans fötter, och bad honom, sågande: Haf tālamod med mig; jag wil alt betala tig.

30. Men han wille icke; utan gick bort och kastade honom i fångelsset, så länge han betalade thet han war skyldig.

31. Tā nu andra hans medtjenare sågo thet som skedde, tycktes them thet ganska illa wara, och kommo och kungjorde sin Herre alt thet skedt war.

32. Tā kallade hans Herre honom för sig, och sade til honom: Tu skalkaktige tjenare, alt thet tu skyldig war, gaf jag tig til; ty tu bad mig:

33. Skulle tu oc icke hafwa förbarmat mig öfwer tin medtjenare, såsom jag förbarmade mig öfwer tig?

34. Och hans Herre wardt vred, och ansvardade honom bödlarna i händer, til thes thet war alt betaladt, som han honom skyldig war.

35. Så stal oc min himmelske Fader göra eder, om I icke förlåten af edert hjerta, hwar och en sin broder, thet the bräta.

19. Capitel.

Och thet begaf sig, när Jesus hade fullkommat thet talet, gick han utaf Galileen, och kom in i Judee landsändar, wid sidan af Jordan.

2. Och honom följde mycket folk; och han gjorde them ther helbregda.

3. Tā gingo the Phariseer fram til honom, frestade honom, och sade til honom: Är thet oc rätt, at man stilsjer

sig wid sin hustru för allahanda sakers skul?

4. Tā svarade han och sade til them: Hafwen I icke läst, at then som gjorde menniskorna af begynnelsen, man och qwinna gjorde han them,

5. Och sade: Förthen skul stal en man öfvergifwa fader och moder, och blifwa när sin hustru; och the tu wara et kött.

6. Så äro the icke nu tu, utan et kött. Thet nu Gud hafwer sammanfogat stal menniskan icke åtskilja.

7. Tā sade the til honom: Hwi böddå Moses gifwa stilsjoref, och öfvergifwa henne?

8. Sade han til them: För edert hjertas hårdhets skul tilstodde Moses, at I måtten öfvergifwa edra hustrur; men af begynnelsen war thet icke så.

9. Men jag säger eder: Then som stilsjer sin hustru ifrå sig, utan för hors skul, och tager en annan, han gör hor; och then som tager then öfvergifna, han gör hor.

10. Tā sade hans Lärjungar til honom: Hafwer mannens sak sig så med hustrun, tå är icke godt gifwa sig i ägtenkap.

11. Tā sade han til them: Hwar man tager icke thetta ordet, utan the, hwilka the blifwer gifwit.

12. Th somlige snöpte äro, som så äro födde af moderlifwet; och somlige snöpte äro, som äro snöpte af menniskor; och somlige snöpte äro, som sig sjelfwa hafwa snöpt för himmelrikets skul. Hvilken som kan tagat, han taget.

13. Tā wordo barn burna til honom, at han skulle lägga händer på them, och bedja; men Lärjungarne näpste them.

14. Tā sade Jesus: Låter betänmma barnen, och förmener them icke komma til mig; ty sådana hörer himmelriket til.

15. Och när han hade lagt händer på them, gick han tådan.

16. Och si, en gick fram, och sade til honom: Gode Mästare, hvad godt skal jag göra, at jag må få ewinnerligt lif?

17. Då sade han til honom: Hwi kallar tu mig god? Ingen är god, utan Gud allena; men wil tu ingå til lifwet, så håll budorden.

18. Sade han til honom: Hwilka? Sade Iesus: Tu skal icke dräpa: tu skal icke bedrifwa hor: tu skal icke stjåla: tu skal icke båra falskt witne: 19. Hedra tin fader och tin moder: och tu skal älska tin nästa såsom dig sjelf.

20. Då sade then unge mannen til honom: Allt thetta hafwer jag hållit af min ungdom; hwad fattas mig ännu?

21. Sade Iesus til honom: Wil tu wara fullkomlig, så gack bort, sälj thet tu hafwer, och gif the fattiga, och tu skal få en skatt i himmelen; och kom och följ mig.

22. När then unge mannen hörde thetta ordet, gick han bedröfwad bort; ty han hade många ägodelar.

23. Då sade Iesus til sina Lärjungar: Sannerligen säger jag eder: The rika är svårt gå in i himmelriket.

24. Och yttermera säger jag eder: Thet är lättare, at en camel går genom et nålsöga, än at en rik kommer i Guds rike.

25. När Lärjungarne thetta hörde wordo the ganska förfarade, och sade: Ho kan då warda salig?

26. Då såg Iesus på them, och sade til them: För menniskor är thet omöjligt; men för Gud äro all ting möjliga.

27. Då svarade Petrus och sade til honom: Si, wi hafwe öfvergifvit all ting, och följt dig; hwad stole wi så therför?

28. Då sade Iesus til them: Sannerligen säger jag eder, at I, som mig hafwen efterföljt i then nya födelsen, när Menniskönes Son warder sittande på sitt Majeståts säte, då stolen och I sitta på tolf säten, dömande the tolf Israels släcter.

29. Och hwar och en, som öfvergifver hus, eller bröder, eller systrar, eller fader, eller moder, eller hustru, eller barn, eller ättar, för mitt namns

skul, han skal få hundradefalt, och ärfwa ewinnerligt lif.

30. Men många the främste blifwa the ytterste, och the ytterste the främste.

20. Capitel.

Förty himmelriket är likt en husbonde, som gick ut bittida om morgonen, til at leja sig arbetare i sin wingård.

2. Och när han hade warit öfwerens med arbetarena om en wiß dagspenning, sände han them i sin wingård.

3. Sedan gick han ut wid tredje stunden, och såg några andra stå såfånga på torget,

4. Och sade til them: Går och I uti min wingård, och hwad stället är wil jag gifwa eder;

5. Och the gingo. Och åter gick han ut wid siette och nionde stunden, och gjorde sammalede.

6. Men wid then ellfte stunden gick han ut, och fann några andra stå såfånga, och sade til them: Hwi stå I här hela dagen såfånga?

7. The sade til honom: Ty ingen hafwer lejt oss. Då sade han til them: Går och I uti min wingård, och hwad stället är stolen I få.

8. När aftonen kom, sade wingårds-herren til sin stäffare: Kalla fram arbetarena, och gif them theras lön, begynnande på the sista, in til the första.

9. Och när the kommo fram, som wid ellfte stunden komne woro, fick hwar thera dagspenningen.

10. Men när the första kommo, mente the, at the skulle få mer; och fingo och hwarthera dagspenningen.

11. Och när the så fingo, knorrade the mot husbonden,

12. Och sade: These sista hafwa arbetat en timma, och tu gjorde them lika med oss, som hafwa burit dagens tunga och hetta.

13. Då svarade han en af them och sade: Min wån, jag gör dig ingen orätt: war tu icke öfwerens med mig om en wiß dagspenning?

14. Tag thet dig tillhörc, och gack tin

wåg; men jag wil gifwa thenna sista så mycket som tig.

15. Eller må jag icke göra uti min ting hwad jag wil? Ser tu förhensful illa ut, at jag så god är?

16. Alltså warda the ytterste the främste, och the främste the ytterste: ty många äro kallade; men få äro utvalde.

17. Och så drog Jesus up til Jerusalem, och tog the tolf Lärjungarna til sig på wågen, och sade til them:

18. Si, wi fare up til Jerusalem, och Menniskones Son skal öfwerantwardas the öfwersta Presterna och the Skriftlårda; och the stola döma honom til döden.

19. Och the stola öfwerantwarda honom hedningarna, til at begabbas och hudslängas och korsfästas; och tredje dagen skal han uppstå igen.

20. Då steg Zebedei söners moder fram til honom, med sina söner, tillbad honom, och begärde något af honom.

21. Då sade han til henne: Hwad wil tu? Sade hon til honom: Låt thessa två mina söner sitta i titt rike, then ena på tin högra hand, och then andra på sin wänstra.

22. Då svarade Jesus och sade: I weten icke hwad I bedjen: kunnen i dricka then kalken, som jag skal dricka, och döpas med thet dopet, som jag döpes med? Då sade the til honom: Ja wäl.

23. Sade han til them: Min kalk stolen I wißt dricka, och döpas med thet dop, som jag döpes med; men sitta på min högra hand och wänstra, står icke mig til at gifwa utan them, som thet tillredt är af min Fader.

24. När the tio thet hörde, wordo the mislynte på the två brödberna.

25. Då kallade Jesus them til sig, och sade: I weten, at werldslige Förfar äro rådande, och the som herrar äro, hafwa magten.

26. Så skal thet icke wara ibland eder; utan then som wil wara mågtig ibland eder, han ware eder tjenare,

27. Och hwilken ibland eder wil wa-

ra then främste, han ware eder dräng:

28. Såsom Menniskones Son är icke kommen, på thet han wil låta tjena sig; utan at han wil tjena, och gifwa sitt lif til återlösnung för många.

29. Och när the gingo utaf Jericho, följde honom mycket folk.

30. Och si, två blinde sutto wid wågen; och när the hörde, at Jesus gick ther fram, ropade the, och sade: Ät HERre, Davids Son, förbarma tig öfwer oss.

31. Men folket näpste them, at the skulle tåga. Då ropade the thes mer, och sade: Ät HERre, Davids Son, förbarma tig öfwer oss.

32. Då stadnade Jesus, och kallade them, och sade: Hwad wiljen I, at jag skal göra eder?

33. The sade til honom: HERre, at våra ögon måtte öpnas.

34. Då warfunnade Jesus sig öfwer them, och tog på theas ögon; och strax fingo the sin syn, och följde honom.

21. Capitel.

Och när the kallades Jerusalem, och kommo til Bethphage, wid oljoberget, skände Jesus två sina Lärjungar,

2. Och sade til them: Går i byn som ligger för eder, och strax warden I finnande en åsninna bunden, och folan när henne: löser thet, och leder til mig.

3. Och om någon talar eder til, så säger: HERren behöfwer thet; och strax släpper han thet.

4. Thetta är alt stedt, at thet skulle fullkomnas, som sagt är genom Propheten, som sade:

5. Säger til dottren Zion: Si, tin Konung kommer til tig, saktmodig, ridande på en åsninna, och på en arbets åsninnas fol.

6. Lärjungarne gingo bort, och gjorde som Jesus hade them befallt;

7. Och ledde til honom åsninnan och folan, och lade sina kläder på thet, och satte honom ther uppå.

8. Mycket folk bredde sina kläder på

wågen: the andra sturo qwistar af trån, och strödde på wågen.

9. Men folket som föregick, och the som efter följde, ropade och sade: Hosanna, Davids Son; wålsignad ware han, som kommer i HERRans namn! Hosanna, i höjden!

10. Och när han kom in i Jerusalem, upprörde sig hela staden, och sade: Hvar är denne?

11. Lå sade folket: Denne är Jesus, then Propheten af Nazaret, i Galileen.

12. Och gick Jesus in i Guds tempel, och dref ut alla the ther köpte och sålde i templet, och omstötte wexlaren borden, och duswre-månglarens säten,

13. Och sade til them: Thet är strifwit: Mitt hus skal kallas et bönehus; men I hafwen gjort en råfwarekula ther af.

14. Och til honom kommo blinde och halte i templet; och han gjorde them helbregda.

15. När the öfwerste Presterne och the Skriftlärde sågo the under som han gjorde och barnen som ropade i templet, sågande: Hosanna, Davids Son! blefwo the misghynte,

16. Och sade til honom: Hörer tu hwad thesa säga? Lå sade Jesus til them: Hwi icke? Hafwen I aldrig låst: Af barns och svenabarns mun hafwer tu fullkomnat låfvet?

17. Lå öfwerhaf han them, och gick utu staden til Bethanien, och blef ther.

18. Om morgonen, när han gick in i staden igen, hungrade honom.

19. Och han fick se et fikonatrá wid wågen, och gick ther til, och fann intet ther uppå, utan allenast löf, och sade til thet: Wäre aldrig här efter frukt på tig. Och fikonatráet blef strax torrt.

20. Och när Lärjungarne sågo thet, förundrade the sig, och sade: Huru är thet fikonatráet så snart torkadt?

21. Lå swarade Jesus och sade til them: Sannerligen säger jag eder, om I hafwen tron, och twiflen intet, så warder I icke allenast görande så-

dant som med fikonatráet stedd; utan jámrwål, om I sågen til thetta berget: Håf tig up, och kasta tig i hafwet, så skal thet ste.

22. Och alt thet I bedjen i bönen, troende, thet skolen I få.

23. Och när han kom i templet, gingo the öfwerste Presterne och the Äldste i folket til honom, ther han lärde, och sade: Af hwad magt gör tu thetta? Och hwillen hafwer gifwit tig thenna magten?

24. Lå swarade Jesus och sade til them: Jag wil och spörja eder et ord; om I sågen mig thet, wil jag och såga eder af hwad magt jag thetta gör:

25. Hwadann war Johannis döpselse? Af himmelen, eller af menniskor? Lå tänkte the wid sig sjelfwa, och sade: Säge wi, af himmelen, så säger han til oss: Hwi trodden I så honom icke?

26. Säge wi och, af menniskor, så rådes wi folket; ty alle höllo Johannes för en Prophet.

27. Lå swarade the Jesu och sade: Wi wete thet icke. Sade han til them: Icke heller säger jag eder af hwad magt jag thetta gör.

28. Men hwad synes eder? En man hade två söner, och gick til then första, och sade: Son, gå och arbeta i dag i min wingård.

29. Han swarade och sade: Jag wil icke. Sedan ångrade honom thet, och gick åstad.

30. Och gick han til then andra, och sade sammalunda. Lå swarade han och sade: Ja, Herre; och gick intet.

31. Hwillen af the två gjorde thet fadren wille? The sade til honom: Then förste. Sade Jesus til them: Sannerligen säger jag eder, at Publicaner och sköfor skola gå i himmelriket, förre än I.

32. Johannes kom til eder, och lärde eder rätta wågen, och I trodden honom intet; men Publicaner och sköfor trodde honom: och ändock I thet säga, hafwen I dock sedan ingen båttring gjort, at I måtten trott honom.

33. Hörer en annan liknelse: Thet

war en husbonde, som planterade en wingård, och gærde thet gård omkring, och grof en präst ther inne, och byggde et torn, och uthiende honom at wingårdsmån, och for utländes.

34. När nu fruktens tid kom, sände han sina tjenare til wingårdsmånnerna, at the skulle upbåra hans frukt.

35. Lå togo wingårdsmånnerna fatt på hans tjenare; then ena hudflängde the, then andra slogo the ihjäl, then tredje stenade the.

36. Åter sände han andra tjenare flera än the första; och the gjorde them sammaledes.

37. På thet sista sände han sin son til them, och sade: The hafwa ju en försyn för min son.

38. Men när wingårdsmånnerna sågo sonen, sade the mellan sig: Thenne är arfvingen; kommer, låter oss slå honom ihjäl, och så få wi hans arfwezel.

39. Och the togo fatt på honom, drefwo honom utaf wingården, och slogo honom ihjäl.

40. När nu wingårdsherren kommer, hvad skal han göra at the wingårdsmånnerna?

41. Sade the til honom: The onda skal han illa förgöra, och leja sin wingård at andra wingårdsmån, the som gifwa honom frukten i rättan tid.

42. Lå sade Jesus til them: Hafwen I aldrig läst i Skriften? Then stenen som bygningsmånnerna bortkastade, han är blifwen en hörnsten. Af Heranom är thetta stedt, och är underligt för våra ögon.

43. Thersföre säger jag eder, at Guds rike skal tagas ifrån eder, och warda gifwit hedningarna, som göra thes frukt.

44. Och hwilken som faller på thenna stenen, han warder krossad; men uppå hwilken han faller, then slår han sönder i stycken.

45. Och när the öfwerste Presterne och Phariseerne hörde hans liknelser, förnummo the, at han talade om them.

46. Och the wille hafwa tagit fatt på honom; men the räddes för folket; ty the höllo honom för en Prophet.

22. Capitel.

Och swarade Jesus, och talade them åter til genom liknelser, sågande:

2. Himmelriket är likt en Konung, som gjorde bröllop at sin son;

3. Och sände ut sina tjenare, at the skulle kalla them som budne woro til bröllopet; och the wille icke komma.

4. Åter sände han ut andra tjenare, sågande: Säger them som budne äro: Si, jag hafwer tilredt min måltid; mina oxar och min gödeboskap äro slagade, och all ting äro redo; kommer til bröllop.

5. Men the försummade thet, och gingo bort, then ene til sin afwelsgård, then andre til sin böpenskap;

6. Och somlige togo fatt på hans tjenare, hånade och dräpo them.

7. När Konungen thet hörde, wardt han wred, och sände ut sina härar, och förgjorde the dräpare, och brände up thetas stad.

8. Lå sade han til sina tjenare: Bröllopet är tilredt; men the som woro budne, woro icke wärdige.

9. Thersföre går ut på wägarna, och alla them I finnen, kaller til bröllopet.

10. Och tjänarena gingo ut på wägarna, och församlade alla, så många the funno, både onda och goda; och borden wordo alla fullsatta.

11. Lå gick Konungen in, at han skulle bese gästerna, och såg ther en man, som war icke klädd i bröllopskläder,

12. Och sade til honom: Min wän, huru kom tu här in, och hafwer icke bröllopskläder? Och han teg.

13. Lå sade Konungen til tjänarena: Binder honom händer och fötter, och kaster honom i thet yttersta mörkret: ther skal wara gråt och tandagnisflan.

14. Ty många äro kallade, och få utkorade.

15. Lå gingo the Phariseer bort och lade råd, huru the måtte beslå honom med orden:

16. Och sände sina lärjungar til honom med the Herodianer, och sade:

Måstare, wi, wete, at tu äst sannfärdig, och lærer Guds wåg rätt, och tu rådes för ingen; ty tu ser icke efter menniskors person.

17. Så såg og: Huru synes dig? Är thet rätt, at man gifwer Kejsarenom skatt, eller ej?

18. När Iesus märkte therås skalkhet, sade han: Hwi fresten I mig, I strytmare?

19. Låter mig se myntet på skattpenningen. Och the fingo honom penningen.

20. Och han sade til them: Hwar's belåte och öfwerkrift är thetta?

21. The sade til honom: Kejsarens. Då sade han til them: Så gifwer Kejsarenom thet Kejsarenom tilhörer, och Gudi thet Gudi tilhörer.

22. När the thet hörde, förundrade the sig, och öfvergåfwo honom, gångande ifrå honom.

23. På then dagen gingo til honom the Sadduceer som säga, at ingen upståndelse är, och frågade honom,

24. Sägande: Måstare, Mose sade: Om någon blifwer död barnlös, så skal hans broder taga hans hustru til ägta, och upwäcka sinom broder såd.

25. När oss woro sju bröder: then förste tog sig hustru, och blef död, och efter han hade ingen såd, lemnade han sin hustru til sin broder.

26. Sammalunda och then andre, och then tredje, alt in til then sjunde.

27. Sift af alla blef och qwinnan död.

28. När nu upståndelsen sker, hwilkens hustru af the sju blifwer hon? ty the hafwa alle haft henne.

29. Då svarade Iesus och sade til them: I faren wille, och weten icke Skriften, ej heller Guds kraft.

30. Ty i upståndelsen hwarken tager man sig hustru, eller qwinna gifwes man; utan the äro lika som Guds Änglar i himmelen.

31. Men om the dödas upståndelse, hafwen I icke låsit hwad eder sagdt är af Gudi, som sade:

32. Jag är Abrahams Gud och Isaacs Gud och Jacobs Gud? Gud är icke

the dödas Gud, utan therås som lefwande äro.

33. Och när folket sådant hörde, förundrade the sig öfwer hans lärdom.

34. När the Phariseer hörde, at han hade stoppat the Sadduceer munnen til, församlade the sig.

35. Och en af them, som war en Skriftlärd, frestade honom, sägande:

36. Måstare, hwilket är thet yppersta budet i lagen?

37. Då sade Iesus til honom: Tu skal älska HERran tin Gud af alt ditt hjerta och af all tin själ och af all tin hog.

38. Thetta är thet yppersta och största budet.

39. Thet andra är thetta likt: Tu skal älska tin nästa som dig sjelf

40. På thesa tu buden hänger all lagen och Propheterne.

41. När nu the Phariseer woro til hopa, frågade them Iesus,

42. Och sade: Hwad synes eder om Christo? Hwar's Son är han? Sade the til honom: Davids.

43. Då sade han til them: Hwi kallar då David honom i andanom HERra? Sägande:

44. HERren sade til min HERra: Sätt dig på min högra hand, til thes jag lägger tina fiender dig til en fotapall.

45. Efter nu David kallar honom HERra, huru är han då hans son?

46. Och ingen kunde swara honom et ord. Och ifrå then dagen drifade sig ej heller någon at fråga honom något mer.

23. Capitel.

Då talade Iesus til folket och til sina Lärjungar,

2. Sägande: På Mose stol sitta the Skriftlärde och Phariseer.

3. Alt thet the bjuda eder hålla, thet håller och görer; men efter therås gerningar görer icke; ty the säga, och göra intet.

4. The binda tunga och odrägeliga bördor tilsamman, och lägga menni-

stor på skuldrorna; men the wilja icke sjelfwe röra them med et finger.

5. Men alla sina gerningar göra the, på thet the stola warða sedde af menniskor: the göra sina tänkeskrifter breda, och fällarna på sina kläder stora:

6. The sitta gerna främst wid borden och i Synagogorna,

7. Och wilja gerna warða helsade på torgen, och heta af menniskorna Rabbi, Rabbi.

8. Men I stolen icke låta kalla eder Rabbi; ty en är eder Mästare, Kristus; och I ären alle bröder.

9. Och I stolen ingen fader kalla eder på jorden; ty en är eder Fader, som är i himmelen.

10. Och I stolen icke låta kalla eder Mästare; ty en är eder Mästare, Kristus.

11. Then som är ypperst ibland eder, han skal wara eder tjänare.

12. Ty then sig uphöjer, han skal warða förnedrad; och then sig förnebrar, han skal warða uphöjd.

13. We eder, Skriftlärde och Phariseer, I strytmare, som tillsluten himmelriket för menniskorna: I gån icke ther sjelfwe in, och them som in wilja, tilståden I icke ingå.

14. We eder, Skriftlärde och Phariseer, I strytmare, som upåten enfors hus, förbärande långa böner: förthenstul stolen I få thes hårdare fördomelse.

15. We eder, Skriftlärde och Phariseer, I strytmare, som faren omkring wätn och land, at I stolen göra en Profelyt; och när han gjord är, gören I honom til helswetes barn, dubbelt mer än I sjelfwe ären.

16. We eder, blinde ledare; ty I säga: Swilken som swår wid templet, thet är intet; men then som swår wid guldet i templet, han är säker.

17. I galne och blinde, hwilket är hyppare, guldet, eller templet, som helgar guldet?

18. Och hwilken som swår wid altaret, thet är intet; men then ther swår wid offret, som ther uppå är, han är säker.

19. I galne och blinde, hwilket är hyppare, offret, eller altaret, som helgar offret?

20. Therefore, then som swår wid altaret, han swår wid thet sjelft och wid alt thet therpå är.

21. Och then som swår wid templet, han swår wid thet sjelft och wid honom som ther uti bor.

22. Och then som swår wid himmelen, han swår wid Guds stol och wid honom som ther uppå sitter.

23. We eder, Skriftlärde och Phariseer, I strytmare, som gören tionde af mynta, bill och kummin, och låten bestå thet som swårast är i lagen, nemligen, domen, barmhertigheten och tron: thetta skulle man göra, och thet andra icke låta.

24. I blinde ledare, som silen myggor, och upswäljen camelen.

25. We eder, Skriftlärde och Phariseer, I strytmare, som gören drickefaret och fatet rent utan til; men innan til äro all ting fulla med rof och orenlighet.

26. Du blinde Pharisee, gör först rent thet som är innan til i drickefaret och i fatet, at thet utwärtet är må ock rent warða.

27. We eder, Skriftlärde och Phariseer, I strytmare, som ären like the grafwar som utan til äro hwitmenade, hwilka utwärtet synas dageliga, men innan til äro fulla med the dödas ben och all orenlighet.

28. Så synens ock I utwärtet för menniskor rättfärdige; men inwärtet ären I fulle med strymeri och odng.

29. We eder, Skriftlärde och Phariseer, I strytmare, som upbyggen Propheternas grafwar, och pryden the rättfärdigas grifter,

30. Sägande: Hade wi varit i våra faders tid, wi skulle icke hafwa varit delaktige med them i Propheternas blod.

31. Så betygen I då öfwer eder sjelfwa, at I ären thes barn, som Propheterna dråpo.

32. Nu wål, uppfyller och I edra faders mått.

33. I ormar, I huggormars affbda, huru skolen I undfly helviretes förddmelse?

34. Therföre si, jag sänder til eder Propheter och Wisa och Striftslårda; och somliga af them skolen I dråpa och korsfåsta; och somliga af them skolen I hudflånga i edra Synagogor, och förflåja ifrå then ena staden til then andra;

35. På thet öfwer eder skal komma alt rättfärdigt blod, som är utgjutit på jorden, ifrå then rättfärdige Abels blod intil Zacharie Barachie sons blod, hwilken I dråpen emellan templet och altaret.

36. Sannerligen säger jag eder, at alt thetta skal komma uppå thetta slågtet.

37. Jerusalem, Jerusalem, tu som dråper Propheterna, och stenar them som äro sände til tig, huru ofta hafwer jag welat församla tina barn, lika som hönan föramlar sina kycklingar under sina wingar, och I willen icke?

38. Si, edert hus skal eder blifwa öde.

39. Ly jag säger eder: Efter thenna tiden skolen I icke se mig, til thes I skolen säga: Vålsignad ware han, som kommer i HERrans namn!

24. Capitel.

Lå gick Iesus sin wäg utaf templet; och hans Lärjungar gingo til honom, at the skulle låta honom se templets byggning.

2. Lå sade Iesus til them: Sen I icke alt thetta? Sannerligen säger jag eder: Hår skal icke låtas en sten på then andra, som icke blifwer neberbruten.

3. Och når han satt på oljoberget, gingo hans Lärjungar til honom affides, och sade: Säg oss, når thetta skal ske? Och hwad warder för teken til tin tillommelse och werldens ånda?

4. Lå svarade Iesus och sade til them: Ser til, at ingen förförer eder;

5. Ly många skola komma i mitt

namn, och säga: Jag är Kristus; och skola förföra många.

6. I skolen få höra drlig och rykte af drlig: ser til, at I blifwen icke förfossade; ty alt thetta måste ske: men thet är icke strax ånden.

7. Thet ena folket skal resa sig up emot thet andra, och thet ena riket emot thet andra; och skola blifwa pestilentier och hunger och jordbåfning mångastådes.

8. Lå skal nöden aldrasfrst begynnas.

9. Lå skola the öfwerantwarda eder uti tvång, och dråpa eder; och I skolen blifwa hatade af alt folk, för mitt namns skul.

10. Och lå skola många förargas, och inbördes then ene förråda then andra, och inbördes hata hwar annan.

11. Och många falska Propheter skola upkomma, och förföra många.

12. Och efter thet ondskan får öfwerhanden, warder kärleken i många förkolnad.

13. Men then som blifwer fast uti åndan, han warder salig.

14. Och thetta Evangelium om riket skal warda predikadt i hela werlden, til et witnesbörd öfwer alt folk; och lå skal ånden komma.

15. Når I nu sän se förddelsens stygelse, om hwilken sagdt är genom Daniel Propheten, ståndande i thet helga rummet: then som låser thet, han gifwe aft ther uppå:

16. The som lå i Judiska landet äro, fly the på bergen;

17. Och then som är uppå taket, han stige icke ned, til at taga något utaf sitt hus;

18. Och then som är ute på marken, gånge icke tillbaka efter sina kläder.

19. Men we them som hafwande äro, och them som di gifwa, i then tiden.

20. Men beder, at eder flykt sker icke om wintren eller om Sabbathen.

21. Ly lå skal warda en stor wedersmdda, så at hon hafwer icke warit sådan ifrå werldens begynnelse och til thenna tiden, ej heller warda skal.

22. Och om the dagar icke wordo förståcke, lå worde intet fött fråst; men

för the utvaldas skul, skola the dagar warda förståtte.

23. Om någon säger så til eder : Si, här är Kristus, eller ther, så tror thet intet.

24. Ty falske Christi och falske Propheter skola upkomma, och skola göra stora teken och under, så at om mjbjeligt wore, skola oc the utvalde för förde warda.

25. Si, jag hafwer sagt eder thet framföre åt.

26. Thersföre, om the så säga til eder : Si, han är uti öknen ; går icke ut : Si, han är i kammaren ; tror thet icke.

27. Ty såsom ljungelden går ut af öfver, och synes alt in til wäster, så warder oc Menniskones Söns tilkomme.

28. Men ther som åtelen är, tit för samla sig oc örnarne.

29. Men strax efter then tidens wedermōda skal solen blifwa mörk, och månen skal icke gifwa sitt sken, och stjernorna skola falla af himmelen, och himlarnas krafter skola bāfwa.

30. Och så skal synas Menniskones Söns teken i himmelen ; och så skola alla slāgter på jorden jāmra sig, och skola se Menniskones Son komma i himmelens sky, med stor kraft och hārlighet.

31. Och han skal utgånda sina Änglar, med hög basuns rōst, och the skola församla hans utvalda ifrā the fyra wāder, ifrā then ena himmelens ānda til then andra.

32. Af fikonatratet lærer en lifnelse : När nu thes quistat knoppas, och löfvet begynner sprida ut, så weten I, at sommaren är hārdt när ;

33. Så oc, när I sen alt thetta, så weter, at thet är hārdt för ödnen.

34. Sannerligen säger jag eder : Thetta slāgtet skal icke förgås, förr än alt thetta ster.

35. Himmel och jord skola förgås ; men mina ord skola icke förgås.

36. Men om then dagen och om then stunden wet ingen, icke Änglarne i himmelen, utan min Fader allena.

37. Men lifa som thet war i Noe tid, så skal oc Menniskones Söns tilkomme wara.

38. Ty såsom the woro i the dagar för floden, the āto och drucko, togo hustrur, och gåfwoš man, in til then dagen så Noe gick i arken,

39. Och wiste intet af, förr än floden kom och tog them allesamman bort, så skal oc Menniskones Söns tilkommelse wara.

40. Så skola två wara ute på marken ; then ene blifwer uptagen, then andre blifwer qwarlāten.

41. Tvā skola mala på en qwarn ; then ene blifwer uptagen, then andre blifwer qwarlāten.

42. Wāter förthen skul ; ty I weten icke hwad stund eder HERRen warder kommande.

43. Men thet skolen I weta, at wiste husbonden hwad stund tjufrnen skulle komma, förwijo wālade han, och lāt icke upbryta sitt hus.

44. Thersföre warer I oc redo ; ty then stund I icke menen, warder Menniskones Son kommande.

45. Hwilkēn är nu en trogen och snäll tjenare, som herren hafwer satt öfwer sitt husfolk, at han skal gifwa them mat i rättan tid.

46. Salig är then tjenaren, som hans herre finner så görande, när han kommer.

47. Sannerligen säger jag eder : Han skal sätta honom öfwer alla sina āgodelar.

48. Men om så är, at then onde tjenaren säger i sitt hjerta : Min herre kommer icke ānnu brādt ;

49. Och begynner så slå sina medtjenare, ja, āta och dricka med the druckna ;

50. Så kommer then tjenarens herre, then dag han intet wāntar honom, och then stund han icke menar,

51. Och skal sōnderhugga honom, och gifwa honom hans lōn med stryktare : ther skal wara grāt och tandagnisflān.

25. Capitel.

Då warder himmelriket likt tio jungfrur, som togo sina lampor, och gingo ut emot brudgummen.

2. Men fem af them woro wisa, och fem fåwitsta.

3. The fåwitsta togo sina lampor, och togo ingen olja med i sig;

4. Men the wisa togo olja i sina kåril, samt med lamporna.

5. Då nu brudgummen dröjde, blefwo the alla sömniga, och sofwö.

6. Men om midnattstid wardt et anfæri: Si, brudgummen kommer; går ut emot honom.

7. Då stodo alla the jungfrurna up, och redde sina lampor til.

8. Då sade the fåwitsta til the wisa: Gifwer oss af eder olja; ty våra lampor slockna.

9. Då swarade the wisa, sågande: Ingalunda, på thet både oss och eder icke skal fattas; utan går hellre til them som sälja, och köper til eder sjelfwa.

10. När the gingo och skulle köpa, kom brudgummen; och the som redo woro, gingo in med honom i bröllopet, och dören tillstängdes.

11. På thet sista kommo och the andra jungfrurna, och sade: Herre, Herre, låt up för oss.

12. Då swarade han och sade: Sannerligen säger jag eder: Jag känner eder intet.

13. Wäster förthenstul; ty I weten hwarken dag eller stund, när Menniskones Son är kommande.

14. Ly lika som en man, then utlånades for, kallade sina tjenare, och fick them sina ågodelar i händer;

15. Och fick enom fem pund, enom tu, enom et, hwarjom efter hans magt; och for strax bort.

16. Då gick then bort, som fem pund hade fått, och handlade med them, och wann andra fem pund.

17. Sammaledes och then, som tu hade fått, wann och andra tu.

18. Men then, som et hade fått, gick

bort, grof i jorden, och bortgömde sin herres penningar.

19. En lång tid thetsefter kom the tjenaresh herre, och höll råkenstap med them.

20. Då steg han fram; som hade fått fem pund, och bar fram andra fem pund, och sade: Herre, tu fick mig fem pund; si, andra fem pund hafwer jag wunnit med them.

21. Då sade hans herre til honom: Åk! tu gode och trogne tjenare, öfwer en ringa ting hafwer tu warit trogen, jag skal sätta tig öfwer mycket; gåd in i tin herras glädje.

22. Då gick och then fram, som hade fått tu pund, och sade: Herre, tu fick mig tu pund; si, andra tu hafwer jag wunnit ther med.

23. Då sade hans herre til honom: Åk! tu gode och trogne tjenare, öfwer en ringa ting hafwer tu warit trogen, jag skal sätta tig öfwer mycket; gåd in i tin herras glädje.

24. Då kom och then fram, som hade fått et pund, och sade: Herre, jag wiste, at tu åst en strång man; tu upstår ther tu intet sådde, och uphåmtar ther tu intet strödde;

25. Och jag fruktade mig, gick bort och gömde ditt pund i jorden; si, här hafwer tu thet dig tilhörrer.

26. Då swarade hans herre och sade til honom: Tu onde och late tjenare, wiste tu, at jag upstår ther jag intet sådde, och uphåmtar ther jag intet strödde;

27. Så skulle tu hafwa fått weplarena mina penningar, och när jag hade kommit, hade jag ju fått mitt med winning.

28. Thersfore tager af honom pundet, och gifwer honom, som tio pund hafwer.

29. Ly hwarjom och enom som hafwer, skal warda gifwit, och han skal hafwa nog; men then som icke hafwer, thet som han hafwer, skal och tagas ifrån honom.

30. Och then onyttige tjenaren kaster uti thet yttersta mörkret: ther skal wara gråt och tandagnislan.

31. Men när Menniskones Son kommer i sitt Måfjålåt, och alle helige Ång-

lar med honom, så skal han sitta på sin hårlighets stol.

32. Och för honom stola församlas allt folk: och han skal stilsja them, then ena ifrå then andra, såsom en herde stiljer fåren ifrå getterna.

33. Och fåren skal han ställa på sin högsta sida, och getterna på then wänstra.

34. Så skal Konungen säga til them som äro på hans högsta sida: Kommer, I min Faders wälsignade, och besitter thet riket som eder är tilredt ifrå werldens begynnelse;

35. Ty jag war hungrig, och I gäfwen mig äta; jag war törstig, och I gäfwen mig dricka; jag war huswill, och I herbergeraden mig;

36. Naken, och I klädden mig; sjuk, och I besökt mig; jag war i håttelse, och I kommen til mig.

37. Så stola the rättfärdige swara honom och säga: HERR, när sågo wi dig hungrig, och spisade dig; eller törstig, och gäfwog dig dricka?

38. När sågo wi dig huswill, och herbergerade dig? eller naken, och klädde dig?

39. Eller när sågo wi dig sjuk, eller i håttelse, och kommo til dig?

40. Så skal Konungen swara och säga til them: Sannerligen säger jag eder: Thet I hafwen gjort en af thesa minsta mina bröder, thet hafwen I gjort mig.

41. Så skal han och säga til them på wänstra sidan: Går bort ifrå mig, I förbannade, uti ewinnerlig eld, som djefwulen och hans Änglar tilredd är.

42. Ty jag war hungrig, och I gäfwen mig icke äta; jag war törstig, och I gäfwen mig icke dricka;

43. Jag war huswill, och I herbergeraden mig icke; naken, och I klädden mig icke; jag war sjuk och i håttelse, och I besökt mig icke.

44. Så stola och the swara honom och säga: HERR, när sågo wi dig hungrig, eller törstig, eller huswill, eller naken, eller sjuk, eller i håttelse, och hafwe icke tjenit dig?

45. Så skal han swara them och säga: Sannerligen säger jag eder: Swad I icke hafwen gjort en af thesa minsta, thet hafwen I och icke gjort mig.

46. Och thesa stola så gå uti ewig pina; men the rättfärdige i ewinnerligt lif.

26. Capitel.

Och thet begaf sig, när JESUS hade lyktat alla thesa ord, sade han til sina Lärjungar:

2. I weten, at två dagar här efter warder Påsta, och Menniskones Son skal öfwerantwardas til at förståstas.

3. Så församlade sig the öfwerste Presterne och the Skriftlärde och the Äldste i folket uti then öfwersta Prestens palats, som het Caiphas,

4. Och rådslago, huru the måtte få gripa JESUM med list, och dräpa honom.

5. Dock sade the: Icke i högtiden, at et uplopp icke warder i folket.

6. Så nu JESUS war i Bethanien, i then spitelsta Simons hus,

7. Stog en qwinna fram til honom, och hade et glas med dyr smörjelse, och göt thet på hans hufwud, thet han satt wid bordet.

8. Så hans Lärjungar thet sågo, worder the mislynte, och sade: Swad gjordes thenna förspillning behof?

9. Thenna smörjelse måtte man hafwa wäl dyrt sålt, och gifwit the fattiga.

10. När JESUS thet förnam, sade han til them: Hwi gören I thenna qwinna illa tilfreds? ty hon hafwer gjort med mig en god gerning.

11. I hafwen alltid fattiga när eder; men alltid hafwen I icke mig.

12. Thet hon hafwer utgjutit thenna smörjelsen på min lefamen, thet hafwer hon gjort mig til begrafning.

13. Sannerligen säger jag eder, hwar som helst i hela werlden thetta Evangelium warder predikadt, skal och thetta som hon gjorde sagdt warba henne til äminnelse.

14. Så gick en af the tolf, som het Judas Ischarioth, bort til the öfwersta Presterna,

15. Och sade: Hwad wiljen I gifwa mig, at jag förräder eder honom? Och the wordo öfwerens med honom om trettio silfpenningar.

16. Och ifrå then tiden sökte han tillfälle, at han måtte förråda honom.

17. Men på första Ödtbrödsdagen gingo Lärjungarne til Iesum, och sade til honom: Hwar wil tu, at wi stole tilreda tig äta Påskalammet?

18. Då sade han: Går in i staden til en, och säger honom: Mästaren låter säga dig: Min tid är hardt när; när dig wil jag hålla Påska med mina Lärjungar.

19. Och Lärjungarne gjorde som Iesus befalle them, och tilredde Påskalammet.

20. Och om aftonen satte han sig til bords med the tolf.

21. Och wid the äto, sade han: Samnerligen säger jag eder, en af eder skal förråda mig.

22. Då wordo the swärligen bedröfwade, och begynte hwar i sin stad säga til honom: Hæhre, icke är jag then samme?

23. Då svarade han och sade: Then som med mig doppade handen i fatet, han skal förråda mig.

24. Menniskones Son warder gående, som skrifwit är om honom; men we then menniskan, af hwilken Menniskones Son warder förädd: thet wore then menniskan bättre, at hon aldrig hade född warit.

25. Då svarade Judas, som förrådde honom, och sade: Mästare, icke är jag then samme? Sade han til honom: Tu sadet.

26. Men när the äto, tog Iesus brödet, tackade, och bröt, och gaf Lärjungarna, och sade: Tager, äter; thetta är min lefamen.

27. Och han tog kalken, och tackade, gaf them, och sade: Dricker här af alle;

28. Ty thetta är min blod, thet nya Testamentets, hwilken utgjuten warder för många, til syndernas förlätselse.

29. Jag säger eder: Här efter skal jag icke dricka af thenna wintråsfukt in til then dagen jag warder thet drickande nytt med eder i min Faders rike.

30. Och när the hade sagt läsfången, gingo the ut til oljoberget.

31. Då sade Iesus til them: I thenna natt stolen I alle förargas i mig; ty thet är skrifwit: Jag skal slå herden; och såren af hjorden skola warda försklingrade.

32. Men när jag är upstånden igen, wil jag gå fram för eder i Galileen.

33. Då svarade Petrus och sade til honom: Om än alle förargades i dig, så skal jag dock likväl aldrig förargas.

34. Sade Iesus til honom: Samnerligen säger jag dig, at i thenna natt, för än honen gal, skal tu neka mig tre resor.

35. Sade Petrus til honom: Om jag skulle än dö med dig, wil jag icke neka dig. Sammaledes sade och alle Lärjungarne.

36. Då kom Iesus med them på then platsen som kallas Gethsemane, och sade til Lärjungarna: Sitter här, så länge jag går til bort och beder.

37. Och han tog Petrum til sig och the två Zebedei söner, och begynte bedröfwas och ångslas.

38. Då sade Iesus til them: Min själ är bedröfwad in til döden; blifwer här, och waker med mig.

39. Och han gick litet ifrå them, föll ned på sitt ansikte, bad och sade: Min Fader, är thet möjeligt, så gånge thenne kalken ifrå mig; dock icke som jag wil, utan som tu.

40. Och han kom til Lärjungarna, och fann them sofwande, och sade til Petrum: Så förmådden I icke waka en stund med mig?

41. Waker, och beder, at I fallen icke uti frestelse: anden är willig; men köttet är swagt.

42. Äter gick han bort andra gången och bad, sågande: Min Fader, om thet är icke möjeligt, at thenne kalken går ifrå mig, med mindre jag dricker honom, så ste tin wilje.

43. Så kom han, och fann them åter sofvande; ty theras ögon woro tunga.

44. Och han lät tå blifwa them, och gick åter bort, och bad tredje gången, sågande samma orden.

45. Tå kom han til sina Lärjungar, och sade til them: Ja, sofwer nu, och hwiler eder: si, stunden är kommen, och Menniskans Son skal antwardas i syndares händer.

46. Står up, och låter öf gån: si, then är här som mig förräder.

47. Och wid han ån talade, si, tå kom Judas, en af the tolf, och med honom en stor skara, med swärd och med stafvar, utsände af the öfwersta Presterna och af the Äldsta i folket.

48. Men then som förrådde honom hade gifwit them et tekn, sågande: Hvilken jag kysser, then året; tager honom.

49. Tå steg han hastigt fram til Jesum, och sade: Hel Rabbi; och kyssde honom.

50. Tå sade Jesus til honom: Min wån, hwar efter kommer tu? Tå stego the fram, och buro händer på Jesum, och grepo honom.

51. Och si, en af them som woro med Jesu räckte ut handen, drog ut sitt swärd, och slog then öfwersta Prestens tjänare, och afhögg hans bra.

52. Tå sade Jesus til honom: Stick titt swärd i sitt rum; ty alla the som taga til swärd, the skola förgås med swärd.

53. Eller menar tu, jag kunde icke bedja min Fader, at han skickade til mig mer än tolf Legioner Änglar?

54. Huru blefwe tå Skriften fullkomnad, at så ske skal?

55. I samma stund sade Jesus til skaran: Lika som til en rbfwäre åren I utgångne, med swärd och stafvar, til at taga fatt på mig: hwar dag hafwer jag suttit när eder, i templet lärande, och I hafwen icke gripit mig.

56. Men thetta är alt skedd på thet Propheternas skrifter skulle fullkomnas. Tå öfwergångro alla Lärjungarne honom, och flydde.

57. Men the som hade gripit Jesum ledde honom til then öfwersta Presten Caiphas, ther the Skriftlärde och the Äldste församlade woro.

58. Men Petrus följde honom långt efter in til then öfwersta Prestens palats, och gick in, och satte sig när tjennarena, på thet han skulle se ändan.

59. Men the öfwerste Presterne och the Äldste och hela Rådet sökte falskt witnessbörd emot Jesum, at the måtte dråpa honom, och funno intet.

60. Och ändock många falska witness kommo fram, funno the likwål intet. På thet sista kommo tu falska witness,

61. Och sade: Thenne hafwer sagt: Jag kan bryta ned Guds tempel, och bygga thet up i tre dagar.

62. Och then öfwerste Presten stod up, och sade til honom: Svarar tu intet til thet som these witness mot dig?

63. Men Jesus teg. Och then öfwerste Presten svarade och sade til honom: Jag beswår dig wid lefwande Gud, at tu säger öf, om tu äst Kristus, Guds Son.

64. Sade Jesus til honom: Tu sade thet. Dock säger jag eder: Här efter stolen I så se Menniskans Son sitta på krafsens högra hand, och komma i himmelens sky.

65. Tå ref then öfwerste Presten sina kläder sönder, och sade: Han hafwer förhädat Gud: hwad görs öf nu mer witness behof? Si, nu hörden I hans hädelse;

66. Hwad synes eder? Tå svarade the och sade: Han är saker til döden.

67. Tå spottade the i hans ansikte, och slogo honom med näfvarna; somlige kindpustade honom,

68. Och sade: Spå öf, Christe, hvilken är then som dig slog?

69. Men Petrus satt utanföre i palatset; och ther kom til honom en tjenstqwinna, och sade: Tu war öf med Jesu af Galileen.

70. Men han nekade för alla, och sade: Jag wet icke hwad tu säger.

71. Och när han gick ut genom dören, såg honom en annan (tjenstqwinna),

och sade til them som thet woro : Thenne war oc̃ med Iesu Nazareno.

72. Åter nekade han, och swor : Jag känner icke mannen.

73. Och litet efter, stego the fram som thet stodo, och sade til Petrum : Wisserligen åst tu oc̃ en af them ; ty titt tungomål röjer tig.

74. Då begynte han förbanna sig och swärja, at han kände icke mannen. Och strax golo hanen.

75. Då kom Petrus ihog Iesu ord, som han hade sagt honom : Förr än hanen gal, skal tu neka mig tre resor ; och gick ut, och gret bitterligen.

27. Capitel.

Men om morgonen höllo alla öfwerste Presterne och the Äldste i folket råd emot Iesum, at the måtte dräpa honom ;

2. Och ledde honom bunden, och öfwerantwardaden Landshöfdingen Pontio Pilato.

3. När Judas, som honom förrådde, såg at han war dömd, ångrade thet honom, och bar igen the trettio silfpenningar till the öfwersta Presterna och til the Äldsta,

4. Och, sade : Jag hafwer illa gjort, at jag hafwer förrådt menlösst blod. Då sade the : Hvad kommer thet of wid ? Ther må tu se tig om.

5. Och han kastade silfpenningarna i templet, och gick sin wäg, och gick bort och hängde sig sjelf.

6. Men the öfwerste Presterne togo silfpenningarna, och sade : Man må icke kasta them i offertistan ; ty thet är blods wårde.

7. Och när the hade hållit råd, köpte the thet med en krukamakares åter, til främmandes begrafsning ;

8. Af hwilket then platsen heter blodspåts, in til thenna dag.

9. Då wardt fullkomnad thet som sagdt war genom Jeremias Propheten, som sade : Och the hafwa tagit trettio silfpenningar, thet then sålde med betald wardt, hwilken the köpte af Israels barn ;

10. Och the hafwa them gifwit för en krukamakares åter, som Hæren mig befallt hade.

11. Och Iesus stod för Landshöfdingen. Och Landshöfdingen frågade honom, och sade : Åst tu Judarnas Konung ? Då sade Iesus til honom : Tu säger thet.

12. Och när han anklagades af the öfwersta Presterna och af the Äldsta, swarade han intet.

13. Då sade Pilatus til honom : Hörer tu icke, huru mycket the betygga mot tig ?

14. Och han swarade honom icke et ord, så at Landshöfdingen förundrade sig storligen.

15. Men om högtidsdagen plågade Landshöfdingen gifwa folket en fånge lös, hwilken som the begärde.

16. Och hade han på then tiden en beröktad fånge, som hette Barabbas.

17. Och när the woro församlade, sade Pilatus til them : Hwilken wiljen I, at jag skal gifwa eder lös, Barabbam, eller Iesum, som kallas Christus ?

18. Ty han wiste, at the hade öfwerantwardat honom för afwunds skul.

19. Och när han satt på domstolen, sånde hans hustru til honom och lät säga honom : Befatta tig intet med thenna rättfärdiga mannen ; jag hafwer mycket lidit i dag i sömnen för hans skul.

20. Men the öfwerste Presterne och the Äldste gåfwo folket in, at the skulle begära Barabbam, och förgöra Iesum.

21. Då swarade Landshöfdingen och sade til them : Hwilken af thesa två wiljen I, at jag skal gifwa eder lös ? The sade : Barabbam.

22. Då sade Pilatus til them : Hvad skal jag då göra af Iesu, som kallas Christus ? Sade the til honom alla : Låt korsfästa honom.

23. Då sade Landshöfdingen : Hvad hafwer han dock illa gjort ? Då skriade the annu mer, och sade : Låt korsfästa honom.

24. Men når Pilatus såg, at han kunde intet skaffe, utan forlet blef ju mer, tog han watn, och tvådde sina händer för folket, och sade: Ostyldig är jag i ihenna rättfärdiga mannens blod: I mågen se eder ther om.

25. Då svarade allt folket och sade: Hans blod komme öfver oss och öfver våra barn.

26. Då gaf han them Barabbam lös; men Jesum lät han hudflånga, och öfverantwardade honom, at han skulle korsfästas.

27. Då togo Landshöfdingens frigs-knektar Jesum til sig in på Rådhuset, och församlade hela skaran til honom,

28. Och aflådde honom, och klädde på honom en purpurmantel,

29. Och wredo samman en törnekrona, och satte på hans hufvud, och fingo honom en rö i sin högra hand, och böjde knä för honom, och begabbade honom, och sade: Hel Judarnas Konung!

30. Och the spottade på honom, och togo rör, och slogo ther med hans hufvud.

31. Och när the hade begabbat honom, klädde the mantelen af honom, och klädde på honom hans kläder, och ledde honom bort til at korsfästas.

32. Och när the gingo ut, funno the en man af Cyrene, som het Simon: honom tvingade the til at han skulle bära hans kors.

33. Och då the kommo til thet rummet som kallas Golgatha, thet är, til hufvudskalleplatsen,

34. Gåfwo the honom åttio dricka, blandad med galla; och när han smakade thet, wille han icke dricka.

35. Men sedan the hade korsfäst honom, bytte the hans kläder, och fastade lott ther om, på thet fullbordas skulle thet som sagdt war genom Propheten: The hafwa bytt mina kläder emellan sig, och på min klådnad hafwa the kastat lott.

36. Och the sutto ther och togo wara på honom.

37. Och the satte hans sak skrifwen öfver hans hufvud: Denne är Je-

sus, Judarnas Konung.

38. Och då wordo två röfware korsfäste med honom, then ene på then högra sidan, och then andre på then vänstra.

39. Men the som gingo ther fram, hånade honom, och riste sina hufsvuden,

40. Och sade: Tu, som bröter ned Guds tempel, och bygger thet i tre dagar up, hjelp tig sjelf: åst tu Guds Son, så stig ned af korset.

41. Sammaledes och the öfversta Presterna, med the Skriftlärda och the Äldsta, begabbade honom, och sade:

42. Andra hafwer han hulptit; sig sjelf kan han icke hjelpa. Är han Israels Konung, så stige nu ned af korset, och wi wilje tro honom.

43. Han hafwer tröft på Gud: han frålse nu honom, om han är något om honom; ty han hafwer sagt: Jag är Guds Son.

44. Thet samma kastade och röfwarena honom före, som med honom korsfäste woro.

45. Och ifrå sette timman wardt et mörker öfver hela landet in til nionde timman.

46. Och wid then nionde timman, ropade Jesus med hög röst, och sade: Eli, Eli, Lama Sabachani? thet är: Min Gud, min Gud, hwil hafwer tu öfvergiftwit mig?

47. Men några som ther stodo, när the thet hörde, sade the: Han åkallar Elias.

48. Och strax lopp en af them, och tog en swamp, och fyllde honom med åttio, och satte then på et rör, och gaf honom dricka.

49. Men the andre sade: Håll; låt se, om Elias kommer och hjälper honom.

50. Åter ropade Jesus med hög röst, och gaf up andan.

51. Och si, förlåten i templet remnade i tu stycken, ifrån öfwan och ned igenom, och jorden skalf, och hällebergen remnade,

52. Och grafvarna öpnades, och många the heligas lekamen, som sofwit hade, stodo up,

53. Och gingo ut af sina grafwar, efter hans upståndelse, och kommo i then heliga staden, och uppenbarades för många.

54. Men Høfswitsmannen, och the som med honom woro, och waktade på Jesum, når the sågo jordbåfningen och the ting som skedde, råddes the swårligen, och sade: Wißerligen war thenne Guds Son.

55. Och ther woro många qvinnor, stånbande långt ifrån och sågo uppå, the som hade följt Jesum af Galileen, och tjent honom;

56. Ibland hwilka war Maria Magdalena och Maria Jacobi och Jose moder och Zebedei søners moder.

57. Men om aftenen kom en rik man af Arimathia, benämnd Joseph, hwilken och war Jesu Lärjunge.

58. Han gick til Pilatum, och begårde Jesu lekamen. Då böd Pilatus, at han skulle warda honom gifwen.

59. Och når Joseph hade tagit lekamen, swæpte han honom i et rent lin-flåde,

60. Och lade honom i sin nya graf, som han uthuggit hade uti et hälleberg, och wälte en stor sten för dören åt grafwen, och gick sina färde.

61. Då woro ther Maria Magdalena och then andra Maria, sittande mot grafwen.

62. Dagen efter tilredelsedagen kommo tilsamman the öfwerste Presterne och the Phariseer in för Pilatus,

63. Och sade: Herre, oss kommer ihog, at then förbråren sade, når han ån lefde: Efter tre dagar wil jag stå up.

64. Bjud förthenstul, at man förwarar grafwen in til tredje dagen, at hans Lärjungar icke komma och stjåla honom bort, och såga folket: Han är upstånden ifrå the döda; och blifwer så then sista willan wårre ån then första.

65. Då sade Pilatus til them: Ther hafwen I wakt; går och förwarer, som I kunnen.

66. Då gingo the bort och förwarade grafwen med wåltare, och beseglade stenen.

28. Capitel.

Om Sabbathsaften, i gryningen på första Sabbatten, kom Maria Magdalena och then andra Maria, til at besø grafwen.

2. Och si, thet wardt en stor jordbåfning; ty HERans Ängel steg ned af himmelen, och gick fram, och wälte stenen ifrå dören, och satte sig på honom.

3. Och han war påseendes som en ljungeld, och hans kläder hwita som en snö.

4. Och wåltarena blefwo försträckt af råddhåga, och woro som the hade warit döde.

5. Men Ängelen swarade och sade til qvinnorna: Rådens icke; ty jag wet, at I søken Jesum, som war korsfäst.

6. Han är icke här; han är upstånden, som han sagt hade. Kommer, och ser rummet, ther HERen war lagd uti;

7. Och går snart, och säger hans Lärjungar, at han är upstånden ifrå the döda; och si, han skal gå fram för eder uti Galileen: ther stolen I se honom.

Si, jag hafwer sagt eder thet.

8. Och the gingo snarligen ifrå grafwen, med råddhåga och stor glädje, löpande til at kungörat hans Lärjungar.

9. Och wid the gingo, til at kungörat hans Lärjungar, si, då mötte Jesus them, och sade: Hel eder! Då gingo the fram, och togo på hans fötter, och tilbådo honom.

10. Då sade Jesus til them: Rådens icke; går och kungör thet mina bröder, at the gå til Galileen; ther stola the få se mig.

11. Når the gingo bort, si, någre af wåltarena kommo i staden, och kungjorde the öfwersta Presterna alt thet som skedt war.

12. Och the församlade sig med the Äldsta, och rådgjorde, och gåfwo krigs-knektarna en stor summa penningar,

13. Och sade: Säger: Hans Lärjungar kommo om natten, och stulo honom bort, medan wi sofwo.

14. Och om thet kommer för Landshöfdingen, wilje wi stilla honom, och begå thet så, at I stolen wara utan fara.

15. Och the togo penningarna, och gjorde som the woro lärde. Och thetta tallet är beryktadt ibland Judarna, in til thenna dag.

16. Men the ellofwa Lärjungarne gingo til Galileen, up på et berg, som Iesus hade them förelagt.

17. Och når the sågo honom, tilbådo the honom; men somlige twiflade.

18. Och Iesus gick fram och talade

med them, och sade: Mig är gifwen all magt i himmelen och på jorden.

19. Går förthenskul ut, och lærer alt folk, och döper them i namn Sadere och Sons och then Heliga Andas;

20. Och lærer them hålla alt thet jag hafwer eder befallt. Och si, jag är når eder alla dagar, in til werldens ända. Amen.

Marci Evangelium.

1. Capitel.

Thetta är begynnelsen af Iesu Christi, Guds Sons, Evangelio;

2. Såsom skrifvit är i Propheterna: Si, jag sänder min Ängel framför titt ansikte, hwilken bereda skal tin wäg för dig.

3. En ropandes röst är i öknen: Bereder HERrans wäg; görer hans stigar rätta.

4. Johannes war i öknen, döpte, och predikade bättringens döpselse til syndernas förlåtelse.

5. Och til honom gingo ut hela Judiska landet och the utaf Jerusalem, och låto sig alle döpa af honom i Jordans flod, och bekände sina synder.

6. Och Johannes war klädd med camelahår, och med en lådergjording om sina länder, och åt gråshoppor och wildhoning;

7. Och predikade, och sade: En kommer efter mig, som starkare är än jag, hwilkenes stotwänger jag icke wärdig är at nederfalla och uplösa.

8. Jag döper eder med watten; men han skal döpa eder med then Heliga Andas.

9. Och thet begaf sig i the dagar, at Iesus kom utaf Galileen ifrå Nazaret, och låt sig döpa af Johanne i Jordan.

10. Och strax steg han up utu watten, och såg himlarna öppnas, och An-

dan såsom en dufwa nedertomma öfwer honom.

11. Och en röst kom af himmelen: Tu äst min käre Son, i hwilken mig wål behagar.

12. Och Anden dref honom strax uti öknen.

13. Och han war i öknen i fyratio dagar, och frestades af Satan, och war med willbjuren; och Änglarne tjente honom.

14. Men sedan Johannes wardt fången, kom Iesus uti Galileen, och predikade Evangelium om Guds rike,

15. Sägande: Tiden är fullkomnad, och Guds rike är för handen: bättrer eder, och tror Evangelio.

16. När han gick utmed thet Galileiska hafwet, såg han Simon och Andream, hans broder, kasta sina nät i hafwet; ty the woro fiskare.

17. Och Iesus sade til them: Följer mig, och jag wil göra eder til menniskofiskare.

18. Strax gåfwo the sina nät öfwer, och följde honom.

19. Och då han gick sådan litet fram bättre, såg han Jacobum Zebedei son och Johannem, hans broder, at the i båten byggde sina nät.

20. Och strax kallade han them. Då öfwergåfwo the sin fader, Zebedeum, uti båten, med legodrängarna, och följde honom.

21. Och the gingo til Capernaum;

och strax, om Sabbatherna, gick han in i Synagogan, och lärde.

22. Och the undrade storligen på hans lärdom; förty han lärde wäldeligen, och icke såsom the Skriftlärde.

23. Och i theras Synagoga war en menniska, besatt med then oreña andan; och han ropade

24. Och sade: Åt! hwad hafwe wi med dig beställa, Jesu Nazarene? Åst du kommen til at förderfwa oss? Jag wet ho du åst, nemligen, then Guds Helige.

25. Och Jesus nåpste honom, sågande: Tig, och gå utaf menniskan.

26. Då ref then oreña honom, och ropade högt, och for utaf honom.

27. Och alle förundrade sig swårigen, så at the sporde hwar annan til, och sade: Hwad är thetta? Hwad ny lärdom är thetta? Ty han bjuder the oreña andar med wäldighet, och the lyda honom.

28. Och hans rykte gick strax alt omkring i Galilee gränser.

29. Och the gingo strax utu Synagogan, och kommo uti Simons och Andree hus, med Jacobo och Johanne.

30. Och Simons swåra låg sjuk i stålswa; och strax sade the honom om henne.

31. Då gick han til och reste henne up, och tog henne wid handen; och i thet samma öfvergaf stålswossufkan henne, och hon gick sedan och tjente them.

32. Om aftonen, då solen nedergången war, hade the til honom allahanda sjuka och them som qwaldes af djeflar.

33. Och hela staden war församlad för dören.

34. Och han gjorde många helbregda, som frante woro af allahanda sjukdom, och dref ut många djeflar, och tillstodde icke djeflarna tala; (ty the kände honom).

35. Och om morgonen gansta bittida före dager stod han up, och gick ut. Och Jesus gick bort uti et öde rum, och ther bad han.

36. Och Simon kom efter farande, och the med honom woro.

37. Och då the funno honom, sade the til honom: Alla söka dig.

38. Sade han them: Låt oss gå uti nästa slåderna, at jag och ther predikar; ty förthen skul är jag kommen.

39. Och han predikade i theras Synagogor öfwer hela Galileen, och utdref djeflar.

40. Och til honom kom en spitelst man, och bad honom, föll på knä för honom, och sade til honom: Wil du, så kan du göra mig ren.

41. Då warkunnade sig Jesus öfwer honom, och utdrökte sin hand, och tog uppå honom, och sade: Jag wil; war ren.

42. Och när han thet sagt hade, gick strax spitelstman af honom, och han wardt ren.

43. Och Jesus hotade honom, och sänden strax ifrå sig,

44. Och sade honom: Se til, at du säger ingen thetta; utan gå bort, och wisa dig för Presten, och ossra, för tin rening, thet Mose budit hafwer, til et witnesbörd öfwer them.

45. Men då han utgången war, begynte han förkunna mycket, och beröfva thet som stedt war, så at han icke nu mer kunde uppenbarligen gå in uti staden, utan blef ute i öde rum: och the kommo til honom af alla andar.

2. Capitel.

Och efter några dagar gick han åter in i Capernaum; och thet spordes, at han war i huset.

2. Och strax församlades ther många, så at the icke rum hade, icke heller utanför dören; och han hade tal för them.

3. Och the hade fram för honom en borttagen, then ther framburen war af fyra.

4. Och då the icke kunde komma til honom för folkets stul, reswo the taket på huset, ther han war, och gjorde et hål på taket, och med tåg släppte neder sängen, ther then borttagne uti låg.

5. När Jesus såg theras tro, sade han til then borttagne: Min son, dina synder ware dig förlåtna.

6. Så woro ther några utaf the Skriftlärde jüttande, som tänkte i sina hjertan:

7. Hwi talar thenne sådan håbelse? Ho kan förlåta synder, utan allena Gud?

8. Och strax Iesus förnam thet i sin anda, at the sådant tänkte wid sig sjelfwa, sade han til them: Hwi tänken I sådant i edra hjertan?

9. Hwilket år lättare, säga til then borttagne: Lina synder ware tig förlåtna; eller säga: Statt up, och tag tin sång, och gick?

10. Men på thet I stolen weta, at Menniskones Son hafwer magt på jorden förlåta synder, sade han til then borttagne:

11. Lij säger jag: Statt up, tag tin sång, och gick i titt hus.

12. Och strax stod han up, tog sin sång, och gick ut i allas theas åsyn, så at alla undrade storligen, och prisade Gud, sågande: Sådant sågo wi aldrig.

13. Och han gick åter ut til hafwet; och alt folket kom til honom, och han lärde them.

14. Och då Iesus gick ther fram, såg han Levi, Alphei son, sittande wid tullen, och sade til honom: Följ mig. Och han stod up, och följde honom.

15. Och thet begaf sig, då han satt til bordis i hans hus, sutto och theslikes många Publicaner och syndare til bordis med Iesu och hans Lärjungar; ty the woro många som hade följt honom.

16. Och då the Skriftlärde och Phariseer sågo, at han åt med the Publicaner och syndare, sade the til hans Lärjungar: Hwi åter och dricker han med Publicaner och syndare?

17. När Iesus thet hörde, sade han til them: The ther helbregda äro, behöfwa icke läkare, utan the som fränke äro. Jag är icke kommen til at kalla the rättfärdiga, utan syndare, til bättring.

18. Och Johannis Lärjungar och the Phariseers fastade mycket. Och the

kommo och sade til honom: Hwi fasta Johannis Lärjungar och the Phariseers; och tina Lärjungar fasta intet?

19. Sade Iesus til them: Bröllopsfolket, kunna the fasta, så länge brudgummen är med them? Så länge the hafwa brudgummen när sig, kunna the icke fasta.

20. Men the dagar stola komma, at brudgummen skal warda ifrå them tagen, och då stola the fasta i the dagar.

21. Och ingen sömmar en klut af nytt kläde på gammalt kläde; förty han riswer dock thet nya stycket ifrå thet gamla, och hålet warder wårre.

22. Och ingen låter nytt win uti gamla flastor; annars slår thet nya winet flastorna sönder, och winet spiles ut, och flastorna förderfwäs; utan nytt win skal man låta i nya flastor.

23. Och thet begaf sig, at han på Sabbathen gick genom såd; och hans Lärjungar begynte, wid the gingo, taga af axen.

24. Och the Phariseer sade til honom: Si, hwi göra the om Sabbathen thet som icke lofligt är?

25. Då sade han til them: Hafwen I aldrig läst hwad David gjorde, då honom omtrångde och war hungrig, han och the ther med honom woro?

26. Huru han gick in i Guds hus, under then öfwerste Presten Abiathar, och åt stådobrodden, hwilka ingom woro lofliga åta, utan Presterna, och gaf theslikes them som med honom woro?

27. Och han sade til them: Sabbathen är gjord för menniskans skul, och icke menniskan för Sabbathens skul.

28. Så är nu Menniskones Son en HERR theslikes och öfwer Sabbathen.

3. Capitel.

Och han gick åter in uti Synagogan. Och ther war en man, som hade en bortwignad hand.

2. Och the waktade på honom, om han och skulle bota honom om Sabbathen, på thet at the skulle få anklaga honom.

3. Lå sade han til mannen, som then wifna handen hade : Gådt hit fram.

4. Och sade til them : Hwilket thera är lösligt, göra wål om Sabbathen, eller göra illa ? hjelpa lifwet, eller dråpa ? Lå tego the.

5. Lå såg han uppå them med wrede, och förömlade sig öfwer theras hjertas blindhet, och sade til mannen : Rådt ut tin hand. Och han rådde henne ut ; och handen wardt honom färdig igen, såsom then andra.

6. Men the Phariseer gingo ut och höllo strax råd med the Herodianer emot honom, huru the kunde förgöra honom.

7. Men Jesus, med sina Lärjungar, gick affides bort til hafwet. Och honom följde et stor tal folk utaf Galileen och utaf Judeen

8. Och utaf Jerusalem och utaf Judemeen och utaf hinsidan Jordan och the ther bodde wid Tyrus och Sidon, en ganfka stor hop folk, som kommo til honom, när the hörde af hans gerningar.

9. Och sade han til sina Lärjungar, at the skulle fly honom en båt, för folkets skul, at the icke skulle tränga honom ;

10. Förty han gjorde många helbregda, så at the öfwerföllu honom, och wille taga på honom, så många som någon plåga hade.

11. Och the orene andar, när the sågo honom, föllu the neder för honom, och ropade, sågande : Du äst Guds Son.

12. Och han hotade them hårdeligen, at the icke skulle uppenbara honom.

13. Och han steg up på et berg, och kallade til sig hwilka han wille ; och the kommo til honom.

14. Och så sticade han tolf, at the skulle wara med honom, och at han skulle utfända them til at predika,

15. Och at the skulle hafwa magt til at bota sjukdomar och utdrifwa djeflar.

16. Och han gaf Simon thet namnet Petrus ;

17. Och Jacobus, Zebedei son, Johannez, Jacobs broder ; och nämnde them Boanerges, thet är sagdt, Thordönsbarn ;

18. Och Andreas och Philippus, och

Bartholomeus och Mattheus, och Thomas och Jacobus, Alphei son, och Thaddeus och Simon Cananeus,

19. Och Judas Ischarioth, then honom och förrådde.

20. Och the kommo i huset ; och folket församlade sig åter, så at the icke tid hade til at åta.

21. Och när the thetta hörde, som honom åkomne woro, gingo the ut, och wille taga fatt på honom, och sade : Han kommer ifrå sig.

22. Men the Skriftlärde, som af Jerusalem nederkomne woro, sade : Han hafwer Beelzebub, och med then öfversta djefwulen drifwer han djeflar ut.

23. Lå kallade han them til sig, och sade til them i lifnelse : Huru kan en Satan then andra utdrifwa ?

24. Och om et rike söndradt warder emot sig sjelft, så kan thet riket icke stå.

25. Och ther et hus är söndradt emot sig sjelft, thet huset kan icke blifwa ståndande.

26. Sätter nu Satan sig up emot sig sjelf, och är söndrad, så kan han icke blifwa beståndande, utan thet är så ute med honom.

27. Ingen kan infalla uti en starks hus, och taga hans hustryg bort, utan han först binder then starka, och så stinnar han hans hus.

28. Sannerligen säger jag eder : Alla synder warda menniskors barn förlåtne, och försmådelse, thet med the försmåda ;

29. Men then ther försmådar then Heliga Andä, han hafwer ingen förlåtelse i ewig tid, utan blifwer säker til ewig förböldmelse.

30. Ty the sade : Han hafwer then orene andan.

31. Och så kommo hans bröder och hans moder, och stodo ute, och sände några til honom, som honom utfalla skulle.

32. Och folket satt när honom ; och the sade til honom : Si, tin moder och tina bröder äro ther ute, och söka efter tig.

33. Han svarade them och sade : Hø är min moder och mina bröder ?

34. Och så han omkring sett hade på Lärjungarne, som ther kring om honom suto, sade han : Si, min moder och mina bröder !

35. Ty then som gör Guds vilja, han är min broder och min syster och min moder.

4. Capitel.

Och han begynte åter lära wid hafvet ; och til honom församlades mycket folk, så at han måste stiga uti et skepp, och satt ther på hafvet ; och alt folket blef på landet wid hafvet.

2. Och han lärde them mycket genom lifnelse, och sade til them uti sin predikan :

3. Hörer til : Si, en sådesman gick ut til at så.

4. Och hånade sig, wid han sådde, föll somt wid vägen, och foglarne under himmelen kommo och äto thet up.

5. Men somt föll på stendren, ther icke mycken jord war, och thet gick strax up ; ty ther war icke djup jord :

6. Men så solen gick up, förvignade thet, och efter thet war icke wäl rotadt, förtorkades thet.

7. Och somt föll i törne, och törnen växte up, och förqvafde thet, och thet bar ingen frukt.

8. Och somt föll i god jord, och thet bar frukt, som upgick och växte : et bar trettiofalt och et sextiofalt och et hundradefalt.

9. Och han sade til them : Then ther dron hafwer til at höra, han höre.

10. Så han nu allena war, sporde the som med honom woro, med the tolf, honom til om thenna lifnelsen.

11. Och han sade til them : Eder är gifwit at weta Guds rikes hemlighet ; men them ther utan til äro fler allting genom lifnelse,

12. På thet the stola med seende ögon se, och dock likväl icke förnimmat, och med hörande dron höra, och dock icke förståt ; på thet the sig icke ens stola omvända, och synderna them förlåtna warda.

13. Och han sade til them : Förstån

I icke thenna lifnelsen ? Huru wiljen I så förstå alla lifnelse ?

14. Sådesmannen får ordet.

15. Men these äro the som wid vägen äro, ther ordet sådt warder ; och the hafwa thet hört, strax kommer Satan, och tager bort ordet, som sådt war i thetas hjertan.

16. Alltså äro och the som på stendren sådde äro, så the hafwa hört ordet, anamma the thet strax med fröjd ;

17. Och the hafwa inga rötter i sig, utan stå til en tid : så någon bedröfwelse kommer uppå, eller förböljelse för ordets skull, strax förargas the.

18. Och these äro the som i törne sådde äro, the ther höra ordet ;

19. Och thenna werldens omsorger och the bedrägeliga rikedomar och mycken annan begärelse gå ther in och förqvafwa ordet, och thet warder ofruktligt.

20. Och these äro the som uti god jord sådde äro, the ther ordet höra, och anammat, och bära frukt, somt trettiofalt och somt sextiofalt och somt hundradefalt.

21. Och han sade til them : Icke warder et ljus upständt förthenstul, at man skal sätta thet under en slappa, eller under bordet ? Eder thet icke förthenstul, at thet skal upfattas på ljusastakan ?

22. Ty intet är förböljdt, som icke uppenbaras skal, ej heller hemligt, som icke skal upkomma.

23. Then ther dron hafwer til at höra, han höre.

24. Och han sade til them : Ser til hwad I hören. Med hwad mått I måten, ther stola andra måta eder med ; och eder warder antå tilgifwit, I som hören thetta.

25. Ty then ther hafwer, honom warder gifwit ; och then ther icke hafwer, af honom skal och tagit warda thet han hafwer.

26. Och han sade : Så är Guds rike, som en man kastar såd i jorden,

27. Och sofwer, och står up natt och dag, och såden går up och växer, så at han ther intet af wet.

28. Ty jorden bår utaf sig sjelf, först brodd, sedan ar, sedan fullbordadt hwete i aren.

29. När nu frukten mogen är, strax brukar han lian; ty skördetiden är för handen.

30. Och han sade: Mid hwem stole wi likna Guds rike? Och med hwad liknelse stole wi betefna thet?

31. Thet är såsom et senapskorn, hwilket så thet sådt warber i jorden, är thet mindre än alla andra frön på jorden;

32. Och så thet sådt är, går thet up, och warber större än alla andra kryddor, och får stora grenar, så at foglarne under himmelen måga bo under thes stugga.

33. Och med många sådana liknelser sade han them ordet, efter som the för-mådde hörat;

34. Och utan liknelser talade han intet til them: men för Lärjungarna uttydde han all ting afides.

35. Och then samma dagen, så af-tonen wardt, sade han til them: Låt oss fara utöfwer på then andra stranden.

36. Så låto the folket gå, och togo honom med skeppet, ther han redan uti war; woro och theslikes några andra skepp med honom.

37. Och ther upwarte en stor storm, och wågen slog in i skeppet, så at thet förfylldes;

38. Och han söf i skeppet på et hyende. Då wäckte the honom up, och sade til honom: Mästare, stöter tu intet ther om, at wi förgås?

39. Och så han upwäckt war, näpste han wädret, och sade til hafwet: Tig, och war stilla. Och wädret saftade sig, och wardt et stort lugn.

40. Och han sade til them: Hwarföre ären I så rädda? Huru kommer thet til, at I icke hafwen tron?

41. Och the wordo gansta försträckt, och sade emellan sig: Ho är thenne? ty wädret och hafwet äro honom ly-diga.

5. Capitel.

Så kommo the öfwer hafwet, in i the Gadareners engd.

2. Och strax han steg utu skeppet, lopp emot honom utu grifter en man, besatt med then orene andan,

3. Then ther plågade bo uti grifter, och ingen kunde honom binda med kädjor;

4. Förty han hade många resor warit bunden med sjätrar och kädjor, och kädjorna woro slitna af honom, och sjätrarne sönderslagna, och ingen kunde spåka honom;

5. Och han war altid, dag och natt, på bergen och i grifterna, ropade, och slog sig sjelf med stenar.

6. Då han nu såg Jesum fjerran ifrå sig, lopp han til, och föll ned för honom,

7. Och ropade med hög röst, och sade. Hwad hafwer jag med dig göra, Jesu, then högstaas Guds Son? Jag besvärar dig wid Gud, at tu icke qwälsjer mig.

8. Då sade han til honom: Far utaf menniskan, tu orene ande.

9. Och sporde han honom: Hwad är ditt namn? Svarade han och sade: Legio är mitt namn; förty wi äre många.

10. Och han bad honom storligen, at han icke skulle drifwa honom bort utu then engden.

11. Och ther war wid bergen en stor swinahjord, then ther gick och födde sig.

12. Och djeflarne bådo honom alle, sågande: Sänd oss i swinen, at wi måga fara in uti them.

13. Och Jesus tilstodde them thet strax. Och the orene andar drogo strax ut, och foro in uti swinen; och hjorden brådstörte sig i hafwet; och the woro wid tu tusende, och wordo fördränkte i hafwet.

14. Men the som stötte swinen, flydde, och förkunnade thet in i staden och på bygden. Och the gingo ut til at se hwad skedd war;

15. Och kommo til Jesum, och sågo honom som hade besatt warit, och haft

Regionen, sittande klädd, och wid sin stål; och wordo förfarade.

16. Och the som thet sett hade förtälde them hward then besatte wedersarit war, och om swinen.

17. Och the begynnte bedja honom, at han skulle draga utu thesæ engd.

18. Och då han war stigen til skepps, bad honom then som hade besatt warit, at han måtte wara när honom.

19. Men Jesus tilstodde thet icke, utan sade til honom: Gack tina fårde uti titt hus til tina, och förkunna them huru stora ting HERren hafwer gjort med tig, och hafwer misfundat sig öfwer tig.

20. Och han gick sina fårde, och begynn- te förkunna uti the tio städer huru stora ting Jesus med honom gjort hade; och alle förundrade sig.

21. Och då Jesus war öfverfaren igen med steppet, församlades til honom mycket folk; och han war wid hafwet.

22. Och si, ther kom en af Synagogans Öfverstar, benämnd Jairus: och då han fick se honom, föll han ned för hans fötter,

23. Och bad honom storligen, och sade: Min dotter är i sitt yttersta; jag beder tig, at tu kommer och lägger händer på henne, at hon måtte wedersfås och lefwa.

24. Och han gick med honom; och honom följde mycket folk, och the trängde honom.

25. Och ther war en qvinna, som hade haft blodgång i tolf år,

26. Och hade mycket lidit af många läkare, och förtårt ther med alt sitt, och hade dock ingen hjelp förnummit; utan thet wardt hellre wårre med henne.

27. Då hon hörde om Jesu, kom hon ibland folket bak efter, och tog på hans kläder;

28. Ty hon sade: Kunde jag åtminstone taga på hans kläder, då worde jag helbregda.

29. Och strax förtorkades hennes blodssålla; och hon kände thet i kroppen,

at hon botad war utaf then plågan.

30. Och Jesus kändet strax i sig sjelf, at kraft utgången war af honom, och wände sig om ibland folket, och sade: Ho kom wid mina kläder?

31. Och hans Lärjungar sade til honom: Ser tu icke, folket tränger tig på alla sidor; och tu säger: Ho kom wid mig?

32. Och han såg omkring efter henne som thet gjort hade.

33. Men qvinnan fruktade och bås- wade; ty hon wiste hward med henne stedt war, och kom och föll ned för honom, och sade honom hela sanningen.

34. Då sade han til henne: Dotter, tin tro hafwer gjort tig helbregda; gack med frid, och war helbregda af din plåga.

35. Wid han ännu talade, kommo några ifrå Synagogans Öfverste, och sade: Tin dotter är död; hwi gör tu Mästaren yttermera omat?

36. Men strax Jesus hörde talet som sades, sade han til Synagogans Öfverste: Fruktat mig intet; allenast tro.

37. Och han tilstodde icke at honom någon följa skulle, förutan Petrus och Jacobus och Johannes, Jacobi broder.

38. Och så kom han i Synagogans Öfverstes hus, och fick se sorlet och them som mycket förjde och greto.

39. Och han gick in, och sade til them: Hward sorlen I, och gråten? Pigan är icke död; men hon sofwer.

40. Och the gjorde gäck af honom. Då dref han alla ut, och tog med sig pigans fader och moder och them som med honom woro, och gick in ther pigan låg;

41. Och fattade pigan wid handen, sågande til henne: Talitha kumi; thet uttydes: Piga, jag säger dig, ståt up.

42. Och strax stod pigan up, och gick; och hon war wid tolf år gammal. Och the wordo öfvermåttan försträckte.

43. Och han förbödd them strängeligen, at ingen skulle thet weta; och bödd gifwa henne åta.

6. Capitel.

Och han gick ut tådan, och kom in uti sitt fäderne-land; och hans lärjungar följde honom.

2. Och när Sabbathen kom, begynte han lära i Synagogan; och många, som thet hörde, förundrade sig storligen, sågande: Hwadan kommer honom thetta? Och hwad wißdom är thenna, som honom gifwen är, och sådana krafter, som ste igenom hans händer?

3. Är icke thenne then timmermannen, Marie son, Jacobi broder, och Jose och Jude och Simons? Åro och icke hans systrar här när oss? Och the förargades på honom.

4. Då sade Jesus til them: En Prophet warder icke föraktad, utan i sitt fäderne-land och ibland sina fränder och sitt folk.

5. Och han kunde ther ingen kraft göra, utan thet, at han lade händerna på några få sjuka, och botade them.

6. Och han förundrade sig på theas otro. Och han gick omkring i byarna allestädes ther omkring och lärde.

7. Och han kallade för sig the tolf, tog til at utsända them, två och två, gifwande them magt emot the orena andar;

8. Och böd them, at the intet skulle taga med sig til vägs, utan kläppen allena; icke sträppa, icke bröd, inga penningar i pungen:

9. Utan the skulle wara skodde; och at the icke skulle klåda sig uti två fjortlar.

10. Och han sade til them: Hwar som helst I ingån uti et hus, blifwer ther, til thes I dragen tådan.

11. Och hwilken som icke anammar eder, eller icke hörer eder, går ther ut, och skudder af eder thet stoft som är under edra fötter, til witnessbörd öfwer them. Sannerligen säger jag eder: Drågeligare warder Sodome och Gomorre på domedag, än then staden.

12. Och the gingo ut och predikade, at man skulle bättra sig,

13. Och utdrefwo många djeflar, och smorde många fränka med olja, och botade them.

14. Och gick Konung Herodes thetta höra; ty hans namn war redan kunnigt, och sade: Then Johannes, som döpte, är upstånden ifrå the döda, och thesfore gör han sådana krafter.

15. Somlige sade: Thet är Elias; och somlige sade: Thet är en Prophet, eller såsom en af Propheterna.

16. Då Herodes sådant hörde, sade han: Thenne är Johannes, som jag halshög; han är upstånden ifrå the döda.

17. Ty Herodes hade sändt bort och låtit gripa Johannes, och satt honom i fångelse, för Herodias, sin broders Philippi hustrus stul; ty han hade tagit henne til hustru.

18. Men Johannes sade til Herodes: Tig är icke lösligt, at hafwa tin broders hustru.

19. Men Herodias gick efter hans argesta, och hade gerna dråpit honom, och kunde dock icke komma thes wid;

20. Ty Herodes fruktade Johannem, wetande, at han war en from och helig man, och åttade honom, och lydde honom i många stycken, och hörde honom gerna.

21. Då nu en låglig dag kom, at Herodes, på sin födelsedag, gaf the öfwersta och höfwitsmännen och the yppersta i Galileen en aftontrost;

22. Gick Herodias dotter in, och dansade; och thet behagade Herodi och them ther med honom sutto wid borbet. Då sade Konungen til pigan: Bed utaf mig hwad tu wil; jag wil gifwa tig thet.

23. Och han swor henne en ed: Hwad tu bedjandes warder af mig, wil jag gifwa tig, alt in til hälften af mitt rike.

24. Hon gick ut, och sade til sin moder: Hwad skal jag bedja? Hon sade: Johannis Döparens hustru.

25. Och hon gick strax med hast in til Konungen, och bad, sågande: Tag wil, at tu gifwer mig nu strax på et fat Johannis Döparens hustru.

26. Då wardt Konungen bedröfwad ; dock för edens skul, och för theras skul som ther sutto wid bordet, wille han icke wisa henne af ;

27. Utan strax sände Konungen bddelen, och bdd inhämta hans hufwud. Han gick åstad och halshögg honom i fångahuset,

28. Och bar fram hans hufwud på et fat, och fick pigan ; och pigan fick thet sin moder.

29. Då hans Lärjungar thet sporde, kommo the och togo hans lekamen up, och begrofwu honom.

30. Och Apostlarna församlades til JEsu, och förkunnade honom alla stycken och hwad the gjort och lärt hade.

31. Då sade han til them : Kommer I allena affides med mig uti ödemarken, och hwiler eder något litet ; ty ther woro många, som gingo til och ifrå, så at the hade icke tid til at åta.

32. Och så for han bort affides til stepps uti ödemarken.

33. Och folket såg, at the foro sina färde ; och många kände honom, och lupo tit tillsammans af alla städer til förs, och kommo fram förr än the, och församlades til honom.

34. Så gick JEsus ut, och fick se thet myckna folket, och warunnade sig öfwer them ; förty the woro såsom får, the ingen herde hade ; och han begynte låra them mycket.

35. Och då nu dagen war fast framlidit, gingo hans Lärjungar til honom, och sade : Här är öken, och tiden är fast förbliden.

36. Släpp them ifrå tig, at the måga gå bort i byarna och torpen här omkring, och köpa sig bröd ; ty the hafwa intet åta.

37. Då svarade han them och sade : Gifwer I them åta. Då sade the til honom : Skole wi gå bort och köpa för tuhundra penningar bröd, och gifwa them åta ?

38. Då sade han til them : Huru många bröd hafwen I ? Går och ser til. Och sedan the hade sett til, sade

the : Fem, och två fiskar.

39. Då bdd han them, at the skulle sätta sig alla i mattkap, i gröna gräset.

40. Och the satte sig i hopar, hundrade och hundrade, femtio och femtio.

41. Och så tog han the fem bröd och the två fiskar, och uplyfte sina ögon til himmelen, tackade, och bröt bröden, och fick sina Lärjungar, at the skulle lägga för them ; och the två fiskar bytte han emellan them alla.

42. Och the åto alla, och wordo mätte ;

43. Och togo sedan up tolf korgar fulla med stycken, och af fiskarne.

44. Och the ther åtit hade woro wid femtusende män.

45. Och strax dref han sina Lärjungar, at the skulle gå til stepps, och fara för honom öfwer hafwet til Bethsaida, medan han stillde folket ifrå sig.

46. Och när han hade skilt them ifrå sig, gick han tådan up på et berg, til at bedja.

47. Och då aftenen kom, war steppet midt på hafwet, och han på landet allena.

48. Och han såg, at the hade plats med roende ; ty wådret war them emot. Och wid sjerde wåkten om natten kom han til them, gående på hafwet, och han wille gå fram om them.

49. Och när the sågo honom gående på hafwet, mente the thet hade warit et spöke, och ropade ;

50. Ty the sågo honom alla, och wordo försträcke. Då talade han them strax til, och sade til them : Warer wid en god tröst : jag året ; warer icke rädde.

51. Och han steg up til them i steppet ; och wådret stillade sig. Och the wordo storligen försträcke, förundrande wid sig sjelfwa öfvermåttan ;

52. Ty the hade icke fått förstånd af bröden ; ty theras hjerta war förblindadt.

53. Och då the öfwerfarne woro, kommo the til thet landet Gennefaret, och lade ther i hamn.

54. Och när the gingo utu steppet, kände the honom strax,

55. Och lupo omkring hela then lands-
åndan, och begynte omkring föra the su-
ka på sångar tit the hörde at han war.

56. Och hwar han ingick, i byar, eller
städer, eller torp, ther lade the fränka
på gatorna, och bådö honom, at the
åtminstone måtte taga på hans kläde-
fäll; och så många som kommo wid
honom, the wordö helbregda.

7. Capitel.

Och til honom församlades the Pha-
riseer och några af the Skriftlärde, som
ifrå Jerusalem komne wordö.

2. Och då the fingo se, at somlige hans
Lärjungar äto bröd med menliga, thet
är, med otwagna händer, straffade the
thet.

3. Ty the Phariseer och alla Judar
äta icke, utan the alltid två händerna,
hållande the Åldstas stadgar.

4. Och när the komne äro utaf torget,
äta the icke, utan the äro twagne. Och
mycket sådant är, som the hafwa tagit
sig uppå at hålla, som är, at två
dryckelar och krukor och kopparkar och
bord.

5. Sedan frågade honom the Phari-
seer och the Skriftlärde: Hwi wandra
icke tina Lärjungar efter the stadgar
som the Åldste uppåbudit hafwa, utan
äta bröd med otwagna händer?

6. Då svarade han och sade til them:
Wål hafwer Esaia propheterat om
eder, I skrymtare, som skrifwit är:
Thetta folket ärar mig med läpparna;
men theras hjerta är långt ifrå mig.

7. Men såfångt dyrka the mig, lä-
rande then lärdom, som är menniskors
bud.

8. Ty I bortkasten Guds bud, och
hållen menniskors stadgar, som är, at
två krukor och dryckelar. Och mycket
sådant gören I.

9. Och han sade til them: Skönligen
bortkasten I Guds bud, på thet at I
stolen hålla edra stadgar.

10. Ty Mose hafwer sagt: Ära tin
fader och tin moder; och then ther
bannar fader eller moder, han skal
ddöen dö.

11. Men I sägen: En menniska må
säga til fader och moder: Corban, thet
är sagdt: Gudi är thet gifwit, som tig
af mig skulle hafwa kommit til nytta;

12. Och tillåten så icke, at han något
gör sin fader eller sin moder,

13. Och gören Guds ord om intet med
edra stadgar, som I uppålagt hafwen.
Och mycket sådant gören I.

14. Och han kallade til sig alt folket,
och sade til them: Hörer mig alle, och
förstår.

15. Intet går utanefter in i menni-
skan, thet henne besmitta kan; men
thet som går utaf menniskan, thet är
thet som besmittar menniskan.

16. Then ther hafwer drön til at höra,
han höre.

17. Och då han stilledes ifrå folket, och
kom i huset, frågade hans Lärjungar
honom om liknelsen.

18. Och han sade til them: Ären I
också oförståndige? Förstån I icke
ännu, at alt thet utanefter ingår i men-
niskan, thet kan icke besmitta henne?

19. Ty thet går icke in i hennes hjerta,
utan i buken, och hafwer sin naturliga
utgång, ther all mat med renfas.

20. Och han sade: Thet utaf menni-
skan går, thet besmittar menniskan.

21. Ty innanefter, utu menniskors
hjerta, utgå onda tankar, hor, boleti,
mandräp,

22. Stöld, girighet, swel, listighet,
otuktighet, ondt öga, hädelse, högfärd,
galenskap.

23. Alla thessa onda stycken gå innan-
efter ut, och the besmitta menniskan.

24. Så stod han up på tådan, och gick in
i Tyri och Sidons gränser; och gick in
uti et hus, och wille, at thet ingen we-
ta skulle, och kunde dock icke blifwa
fördold.

25. Ty en qwinna, hwilkens dotter
hade en oren anda, strax hon fick höra
om honom, kom hon, och föll ned för
hans fötter;

26. Och thet war en Grefisk qwinna
utaf Syrophénice. Och hon bad ho-
nom, at han wille utdrifwa djefwulen
af hennes dotter.

27. Men Jesus sade til henne: Låt barnen först måtta warða: thet är icke hßwelig, at man tager barnens bröð och kastar för hundarna.

28. Lå swarade hon och sade til honom: Ja, HERR, dock äta hundarne, under bordet, utaf barnens smulor.

29. Lå sade han til henne: För thetta talets skul gå; djefwulen är utgången af tin dotter.

30. Och lå hon kom i sitt hus, fann hon djefwulen utgången wara, och dottern liggande på sängen.

31. Och lå han åter utgick ifrå Tyri och Sidons gränser, kom han til thet Galileista hafwet, midt igenom the landsändar wid the tio städer.

32. Och the hade fram för honom en döf, then ther ock en dumme war, och bådo honom, at han wille lägga handen på honom.

33. Lå tog han honom afides ut ifrå folket, och satte sina finger i hans öron, och spottade ut, ther med han tog på hans tunga;

34. Och såg up i himmelen, suckade, och sade til honom: Ephphatha, thet är sagdt: Uplåt tig.

35. Och strax öppnades hans öron, och hans tungas band wardt löst, och han talade redigt.

36. Och böd han them, at the skulle ingen sägat. Men ju mer han thet förbödd, ju mer the förunnade thet.

37. Och the förundrade sig öfvermåttan, sägande: Allt hafwer han wäl beställt; the döfwa låter han höra, och dummar tala.

8. Capitel.

Uti the dagar, lå folket war ganstamcket, och hade intet thet äta kunde, kallade Jesus til sig sina Lärjungar, och sade til them:

2. Jag warfunnar mig öfwer folket; ty the hafwa nu i tre dagar töfwat när mig, och hafwa intet äta,

3. Och om jag låter them fastande gå hem, gifwas the up i wägen; ty somlige utaf them woro komne långwäga.

4. Och hans Lärjungar swarade ho-

nom: Hwar tager man bröð här i öfwen, ther man them med måtta kan?

5. Lå sporde han them: Huru många bröð hafwen I? Swarade the: Sju.

6. Och han böd folket sätta sig ned på jorden. Och han tog the sju bröð, tackade, bröt, och gaf sina Lärjungar, at the skulle lägga them fram; och the lade fram för folket.

7. Hade the ock några små fiskar; och lå han wälsignat hade, bad han ock lägga them fram.

8. Så äto the, och wordo måtte; och the togo up sju forgar med afleswor, som öfwer woro.

9. Och the ther ätit hade woro wid fyratusende: och så låt han them fara.

10. Och strax steg han til skepps med sina Lärjungar, och kom in til the landsändar Dalmanutha.

11. Och the Phariseer gingo ut, och begynte disputera med honom, frestande honom, och begärande af honom teken af himmelen.

12. Lå suckade han i sin anda, och sade: Hwi söker thetta slågtet teken? Sannerligen säger jag eder: Thetta slågtet skal intet teken gifwas.

13. Så öfwer gaf han them, och gic åter i skeppet, och för utöfwer.

14. Och the hade förgråtit taga bröð, så at the icke hade mer än et bröð med sig i skeppet.

15. Lå böd han them, sägande: Ser til, wakter eder för the Phariseers surdeg och för Herodis surdeg.

16. Och the tänkte hit och tit, sägande mellan sig: Thet äret; wi hafwe intet bröð.

17. Lå Jesus thet förnam, sade han til them: Hwad bekymren I eder, at I hafwen icke bröð? Kunnen I ännu intet äta eller förstå? Hafwen I ännu edert hjerta förblindadt?

18. Hafwande ögon, och sen intet? och hafwande öron, och hören intet?

19. Och minnens I icke? Lå jag bröt fem bröð ibland femtusende, huru många forgar uptogen I fulla med afleswor? Sade the: Tolf.

20. Och lå jag bröt sju bröð ibland

fyrratusende, huru många forgar upptogen I utaf the afsefvor? The sade: Eju.

21. Och han sade til them: Hwi förstån I så intet?

22. Och han kom til Bethsaida. Och the hade fram för honom en blind, och bådo honom, at han wille taga på honom.

23. Och så tog han then blinde wid handen, och ledde honom utu byn, och spottade i hans ögon, och lade händer på honom, och frågade honom, om han något såg.

24. Då såg han up, och sade: Jag ser folket gå, lika som thet wore trån.

25. Sedan lade han åter händerna på hans ögon, och gjorde thet så, at han fick synen igen; och han wardt så botad, at han sedan såg klarligen alla.

26. Och han lät honom gå hem, och sade: Gådt intet in i byn, och såg icke heller thet någon ther inne.

27. Och Iesus gick ut, och hans lärjungar, til the byar wid Cesarea, som kallås Philippi; och i wägen frågade han sina lärjungar, sågande til them: Hwem säger folket mig wara?

28. The swarade: Iohannes Döparen; och somlige Elias; och somlige en af Propheterne.

29. Då sade han til them: Hwem säger I mig wara? Swarade Petrus och sade til honom: Tu äst Kristus.

30. Då hotade han them, at the skulle ingen säga om honom,

31. Och begynte til at underwisa them, at Menniskones Son skulle mycket lida, och förkastas af the Äldsta och af the öfwersta Presterna och af the Skriftlärda, och dödas, och efter tre dagar upstå igen.

32. Och talade han thet talet uppenbart. Då tog Petrus honom til sig, och begynte näpfa honom.

33. Då wände han sig om, och såg på sina lärjungar, och näpste Petrum, sågande: Gådt bort ifrå mig, tu Satan; ty tu befinnar icke thet Gudi tilhör, utan thet mennistor tilhör.

34. Och kallade han til sig folket, med

sina lärjungar, och sade til them: Then mig wil följa, han förskaf sig sjelf, och tage sitt kors uppå sig, och följ mig.

35. Ty then som wil behålla sitt lif, han skal mista thet; och then som mister sitt lif, för min och Evangelii skul, han skal thet behålla.

36. Ty hwad hjälper thet menniskan, om hon kunde winna hela werlden, och toge skada til sin själ?

37. Eller hwad kan en menniska gifwa, ther hon sin själ med lösa må?

38. Men then som blyges wid mig och mitt ord uti thetta horiska och syndiga slägtet, wid honom skal och Menniskones Son blygas, när han kommer i sin faders härlighet med the heliga Änglar.

9. Capitel.

Och han sade til them: Sannerligen säger jag eder, några åro ibland them som här stå, the ther icke skola smaka döden, til thes the så se Guds rike komma med kraft.

2. Och efter sex dagar tog Iesus Petrum, Jacobum och Iohannem til sig, och hade them allena up på et högt berg afhödes, och wardt förklarad för them.

3. Och hans kläder worde klara, och gansla hwita såsom snö, at ingen färgare på jorden kan göra them så hwita.

4. Och them syntes Elias med, Mose: och the talade med Iesu.

5. Då swarade Petrus, sågande til Iesum: Rabbi, här är oss godt at wara; lät oss göra här tre hyddor, tig en, Mose en, och Elie en.

6. Men han wiste icke hwad han sade; ty the woro håpnat wordne.

7. Och en sky kom, som öfwerstyggde them; och en röst kom utaf skyn, och sade: Theenne är min käre Son; honom hör.

8. Och i thet samma som the sågo sig om, sågo the ingen wara ther när them, utan allena Iesus.

9. Men då the gingo ned af berget, bdd han them, at the skulle ingen säga hwad the sett hade, förr än Menniskones Son wore upstånden ifrå the döda.

10. Och the behöllo thet ordet när sig, och befrågade mellan sig hward thet skulle wara, at han sade, upstå ifrå the döda.

11. Och the sporde honom, sågande: Hward är thet, som the Skriftlärde säga, at Elias måste komma först?

12. Men han svarade och sade til them: Elias skal ju komma först, och sätta all ting i lag igen, och at Menniskones Son skal mycket lida, och föraktad warda, såsom skrifvit är.

13. Men jag säger eder: Elias är kommen; och the gjorde honom allt thet the wille, såsom skrifvit war om honom.

14. Å han kom til sina Lärjungar, såg han mycket folk omkring them, och the Skriftlärde disputerande med them.

15. Och strax alt folket såg honom, worde the håpne, och lupo til och helsade honom.

16. Och han sporde the Skriftlärde: Hward disputeren I med them?

17. Och en af folket svarade och sade: Mästare, jag hafwer haft min son hit til tig, then ther hafwer en stum anda.

18. Och då han tager honom fatt, far han illa med honom; och han fradgas, och gniflar med sina tänder, och förtröinar. Jag talade med tina Lärjungar, at the skulle drifwa honom ut; och the kunde icke.

19. Då svarade han honom och sade: O, I otrogna slägte! Huru länge skal jag wara när eder? Huru länge skal jag lida eder? Leder honom hit til mig.

20. Och the ledde fram til honom. Då anden såg se honom, strax for han illa med honom; och föll ned på jorden, och wälte sig, och fradgades.

21. Då sporde han hans fader til: Huru länge är, sedan thetta kom honom uppå? Då sade han: Utaf barn domen.

22. Och han hafwer ofta kastat honom i elden och i watnet, at han måtte förgröra honom. Men förmår tu något, så warfunna tig öfwer oss, och hjelp oss.

23. Jesus sade til honom: Om tu

tro kan. All ting äro möjliga honom som tror.

24. Och strax ropade drängens fader, med gråtande tårar, sågande: HERre, jag tror; hjelp min otro.

25. När Jesus såg, at folket lopp til med, näpste han then oreña andan, och sade til honom: Du ande, döf och dum, jag bjuder tig, gack ut af honom, och gack icke mer här efter in uti honom.

26. Så ropade anden, och for ganska illa med honom, och gick ut. Och han wardt som han hade warit dödd, så at många sade: Han är dödd.

27. Då tog Jesus honom wid handen, och reste honom up; och han stod up.

28. Och när han kom hem i huset, frågade hans Lärjungar honom affides: Hwi förmådde icke wi utdrifwa honom?

29. Sade han til them: Thetta slaget kan med ingen ting utfara, utan med bönen och fasta.

30. Och the gingo tådan, och wandrade genom Galileen. Och han wille icke at någon skulle wetat;

31. Ty han underviste sina Lärjungar, och sade til them: Menniskones Son skal warda öfwerantwardad i menniskors händer; och the stola döda honom; och då han är dödad, skal han på tredje dagen upstå.

32. Men the förstodo icke hward han sade, och torde icke spörja honom.

33. Så kom han til Capernaum. Och när han war kommen i huset, sporde han them: Hward handladen I eder emellan i wågen?

34. Men the tego; förty the hade handlat emellan sig i wågen, hwilken af them ypperst war.

35. Och då han hade satt sig, kallade han the tolf, och sade til them: Hwilkén som wil then främste wara, han skal wara ytterst af alla, och allas tjenare.

36. Och så tog han et barn, och ställde thet midt ibland them; och då han hade tagit thet i sin famn, sade han til them:

37. Hwilkén som anammar et sådant

barn i mitt namn, han anammar mig; och hwilken mig anammar, han anammar icke mig, utan honom som mig sändt hafwer.

38. Men Johannes svarade honom, sågande: Mästare, wi sågo en utdrifwa djeflar uti titt namn, och han följer oss icke; och wi förbödo honom thet, efter han icke följer oss.

39. Då sade Iesus: Förbjuder honom icke; ty ingen är then, som gör krafter i mitt namn, som snarligen kan tala ondt på mig.

40. Förty then ther icke är emot oss, han är med oss.

41. Men hwilken som gifwer eder dricka en bågare watten, i mitt namn, thesöre at I Christo tilhören, sannerligen säger jag eder, han skal ingalunda mista sin lön.

42. Och hwilken som förargar en af the små som tro på mig, bättre wore honom, at wid hans hals hängdes en qwarnsten, och han bortkastades uti hafwet.

43. Nu, om tin hand wore tig til förargelse, hugg henne af: bättre är tig enhåndt ingå uti lifwet, än at tu hafwer två händer, och far til helfwetet, uti ewig eld,

44. Ther theas matt icke dörr, och elden icke utslädes.

45. Och om tin fot wore tig til förargelse, hugg honom af: tig är bättre, at tu ingår uti lifwet halt, än at tu hafwer två fötter, och warder kastad til helfwetet, uti ewig eld,

46. Ther theas matt icke dörr, och elden icke utslädes.

47. Och om titt öga wore tig til förargelse, rif thet ut: bättre är tig, at tu endog ingår uti Guds rike, än at tu skulle hafwa tu ögon, och bortkastas i helfwetets eld,

48. Ther theas matt icke dörr, och elden icke utslädes.

49. Ty hwar och en måste med eld saltad warda, och alt offer måste med salt saltas.

50. Salt är et godt ting: hwar nu saltet mister sin salta, hwarmed skal

man salta? Hwarver salt uti eder, och hwarver frid emellan eder inbördes.

10. Capitel.

Och då han stod up sådan, kom han uti Judee landsändar, wid sidan af Jordan. Och folket församlades åter til honom; och åter lärde han them, såsom hans sed war.

2. Då gingo the Phariseer til, och frågade honom: Är thet oc mannen lofligt ställa sin hustru ifrå sig? frestande honom.

3. Då svarade han och sade til them: Hwad hafwer Mose budit eder?

4. Sade the: Mose tilstodde skrifwa et stiljobref, och öfvergifwa henne.

5. Svarade Iesus och sade til them: För edert hjertas hårbets skul, stref han eder thetta budet.

6. Men af första stapelsen hafwer Gud gjort them, man och qwinna.

7. Förthen skul skal en man öfvergifwa sin fader och moder, och blifwa wid sin hustru;

8. Och the tu warda et kött. Så äro the nu icke tu, utan et kött.

9. Hwad Gud hafwer tilhopafogat, thet skal menniskan icke åtskilja.

10. Och i huset frågade hans lärjungar honom på nytt om samma ärende.

11. Och han sade til them: Hvilken som ställer sin hustru ifrå sig, och tager en annan, han bedrifwer hor emot henne.

12. Och om qwinnan öfvergifwer sin man, och tager en annan, hon bedrifwer hor.

13. Och the hade barn til honom, at han skulle taga på them; men lärjungarne näpste them, som them fram hade.

14. Men när Iesus thet såg, wardt han mighynt, och sade til them: Låter barnen komma til mig, och förmener them icke; ty sådana hörer Guds rike til.

15. Sannerligen säger jag eder: Hvilken som icke undfar Guds rike såsom et barn, han kommer ther aldrig in.

16. Och han tog them up i famnen,

och lade händerna på them, och wålsignade them.

17. Och då han sådan utgången war på wägen, lopp en til, och föll på knä för honom, och frågade honom: Gode Mästare, hwad skal jag göra at jag måtte få ewinnerligt lif?

18. Men Iesus sade til honom: Hwi kallar tu mig god? Ingen är god, utan en; thet är Gud.

19. Budorden wet tu: Tu skal icke bedrifwa hor: tu skal icke dräpa: tu skal icke stjåla: tu skal icke tala falskt witnesbörd: tu skal ingen bedraga: ära tin fader och moder.

20. Då swarade han och sade til honom: Mästare, thet hafwer jag allt hållit utaf min ungdom.

21. Iesus såg på honom, och ålskade honom, och sade til honom: Et fattas tig: Gå bort, sälj alt thet tu hafwer, och gif the fattiga; och tu skal få en skatt i himmelen: och kom, följ mig, och tag forst uppå tig.

22. Och han wardt bedröfswad af tallet, och gick bort förjande; ty han hade många ägodelar.

23. Och Iesus såg sig om, och sade til sina Lärjungar: Huru swårligen kunna the rika komma in uti Guds rike.

24. Men hans Lärjungar wordo försträckt af hans ord. Då swarade åter Iesus, och sade til them: Huru swårt är thet, fåra barn, för them som sätta sin tröst på sina rikedomar, at ingå uti Guds rike.

25. Lättare är en camel gå igenom et nålsbåg, än en rik gå in uti Guds rike.

26. Men the förundrade sig öfwer måttan, och sade mid sig sjelfwa: Ho kan då wara salig?

27. Men Iesus såg på them, och sade: För menniskor är thet omöjligt; men icke för Gud: ty när Gudi äro all ting möjliga.

28. Och Petrus begynte säga til honom: Si, wi hafwe öfwergifwit all ting, och följt tig.

29. Swarade Iesus och sade: Sannerligen säger jag eder: Ingen är then

som hafwer öfwergifwit hus, eller bröder, eller systrar, eller fader, eller moder, eller hustru, eller barn, eller ättar, för min och Evangelii skul,

30. Then icke får hundrabesalt igen, nu i thenna tiden hus och bröder och systrar och mödrar och barn och ättar, med förföljelsen; och i tillkommande werlden ewinnerligt lif.

31. Men många the som the främste äro, warda the ytterste, och the ytterste the främste.

32. Och the woro på wägen, gående up til Jerusalem. Och Iesus gick för them; och the woro försträckt, och gingo efter honom, fruktande sig. Då tog Iesus åter til sig the tolf, och begynte säga them hwad honom öfwergå skulle:

33. Si, wi gå up til Jerusalem: och Menniskones Son skal öfwerantwarda the öfwersta Presterna och the Skrifflärda; och the stola fördöman til döds, och öfwerantwardan hedningarna.

34. Och the stola begabban, och hufslångan, bespottan och dödan; och tredje dagen skal han upstå igen.

35. Då gingo til honom Jacobus och Johannes, Zebedei söner, och sade: Mästare, wi wilje at tu gör oss hwad som helst wi bedje.

36. Sade han til them: Hwad wiljen I jag skal göra eder?

37. Sade the til honom: Gif oss, at wi sitte, then ene på tin högra hand, och then andre på tin wänstra, uti tin härlighet.

38. Men Iesus sade til them: I weten icke hwad I bedjen: kunnen I dricka then kalken, som jag dricker? och döpas med then döpselsen, ther jag med döpes?

39. Då sade the til honom: Ja, kunne wi så. Sade Iesus til them: Then kalken jag dricker, stolen I och dricka; och med then döpselse, ther jag med döpes, stolen I döpas;

40. Men sitta på min högra och wänstra hand, står icke mig til at gifwa; utan them händer thet, som thet beredt är

41. När the tio hörde thetta, begynte the wara illa tilfreds med Jacobo och Johanne.

42. Men Iesus kallade them til sig, och sade til them: I weten, at werldslige Förstar äro rådande, och the mågtige ibland them hafwa wälde.

43. Men thet skal icke så wara ibland eder: utan then som ibland eder wil hyperst wara, han skal wara eder tjenare;

44. Och then som ibland eder wil wara then främste, han skal wara allas dräng.

45. Ty och Menniskones Son är icke kommen, på thet han skulle låta tjena sig, utan på thet han wille tjena, och gifwa sitt lif til återlösning för många.

46. Och the kommo til Jericho. Och då han gick ut af Jericho, och hans Lärjungar, och en mågta stor hop folk, då satt ther wid wägen en blind, Bartimeus, Timei son, tiggande.

47. Och när han hörde, at thet war Iesus af Nazaret, begynte han ropa och säga: Iesu, Davids Son, war-kunna tig öfwer mig.

48. Och många näpste honom, at han skulle tigg; men han ropade thes mer: Davids Son, war-kunna tig öfwer mig.

49. Så stadnade Iesus, och lät kalla honom. Och the kallade then blinde, och sade til honom: War wid et godt mod; ståt up: han kallar tig.

50. Han kastade ifrå sig sin mantel, stod up, och kom til Iesum.

51. Då svarade Iesus och sade til honom: Hwad wil tu, at jag skal göra tig? Then blinde sade til honom: Rabboni, at jag måtte få min syn.

52. Iesus sade til honom: Gå; tin tro hafwer gjort tig helbregda. Och strax fick han sin syn, och följde Iesum i wägen.

11. Capitel.

Och då the kommo in emot Jerusalem til Bethphage och Bethanien, wid oljoberget, utsände han två af sina Lärjungar.

2. Och han sade til them: Går i byn som för eder är; och strax I kommen ther in, warden I finnande en sola bunden, ther ännu ingen menniska på suttit hafwer: lös her honom, och hafwer honom hit.

3. Och om någon säger til eder: Hwi gören I thetta? säger: HETren behöfwer honom; och då skal han strax sända honom hit.

4. Så gingo the bort, och funno solan bunden för dören wid wägamötet, och löste honom.

5. Och somlige som ther stod, sade til them: Hwad gören I, at I lösen solan?

6. Då sade the til them såsom Iesus hade budit them; och så låto the betämma them.

7. Och the hade solan til Iesum, och kastade sina kläder på honom; och han satte sig ther uppå.

8. Och många bredde sina kläder på wägen, och somlige sturo qwijsat af trån, och strödde på wägen.

9. Och the ther före gingo, och ther efter följde, ropade och sade: Hosanna; wälsignad ware then som kommer i HETrans namn!

10. Wälsignadt ware vår fader Davids rike, som kommer i HETrans namn! Hosanna i höjden!

11. Och HETren gick in i Jerusalem och i templet, och besåg all ting; och när thet led åt aftonen, gick han ut til Bethanien med the tolf.

12. Och dagen ther efter, då the gingo ut ifrå Bethanien, hungrade honom.

13. Och han fick se et fikonatré ther långt ifrå, som löf hade. Lit kom han, om han til äfventyrs måtte finna ther något uppå: och då han kom tit, fann han ther intet annat än löf; ty thet war icke då tid til fikon.

14. Och Iesus svarade och sade til thet: Åte aldrig någon här efter frukt af tig til ewig tid. Och hans Lärjungar hörde thet.

15. Och the kommo til Jerusalem: och Iesus gick in i templet, och begynte utdrifwa them som sålde och köpte i

templet, och förstörte the wårlares bord, och theas stolar, som duftwor sålde;

16. Och stædte icke til, at någon bar något genom templet.

17. Och han lærde, och sade til them: Är icke skrifwit: Mitt hus skal kallas et bõnehus för alla folk? Men I hafwen gjort thet til en råhwærefula.

18. Och the Skriftlårde och öfwerste Presterne fingo thet höra, och begynte föla efter, huru the kunde förgöra honom: men the fruktade för honom; ty alt folket förundrade sig på hans lårdom.

19. Och då aftenen kom, gick han utu staden.

20. Och om morgonen gingo the ther fram om, och sågo fikonatræet förtorladt wara intil roten.

21. Då kom Petrus thet ihog, och sade til honom: Rabbi, si, thet fikonatræet som tu bannade, är förtorladt.

22. Jesus swarade och sade til them: Hafwer tron til Gud.

23. Sannerligen säger jag eder, hwilken som helst sade til thetta berg: Håftig up, och kasta tig i hafwet; och han twiflade intet i sitt hjerta, utan trodde så fle skola som han sade, honom skal fle alt thet han säger.

24. Therföre säger jag eder: Alt thet I bedjen i edra böner, tror at I fån thet, så skal thet fle eder.

25. Och når I stån och bedjen, så förlåter, om I något hafwen emot någon, på thet eder Fader, som i himmelen är, skal och förlåta eder edra brister.

26. Men om I icke förlåten, så skal icke heller eder Fader, sour är i himmelen, förlåta thet I bryten.

27. Och som the kommo åter til Jerusalem, och han gick i templet, kommo til honom the öfwerste Presterne och the Skriftlårde och the Ålbste.

28. Och the sade til honom: Af hwad magt gör tu thetta? Och hwilken hafwer gifwit tig thenna magten, at tu thetta göra skal?

29. Jesus swarade och sade til them: Jag wil och något spörja eder; swarer

mig, så wil jag såga eder, af hwad magt jag thetta gör.

30. Johannis döpselse, war then af himmelen, eller af menniskor? Swarer mig.

31. Och the tänkte wid sig, och sade: Såge wi, af himmelen; då säger han: Hwi trodden I honom icke då?

32. Men såge wi, at then war af menniskor, rådes wi för folket; ty alla höllo Johannis för en sann Profet.

33. Och så swarade the, sågande til Jesus: Wi wete thet icke. Swarade Jesus och sade til them: Icke heller säger jag eder, af hwad magt jag thetta gör.

12. Capitel.

Och han begynte tala them til i lifnelse: En man plantade en wingård, och gærde ther omkring en gård, och grof en präg, och bygde et torn, och lejde honom ut at wingårdsman, och for så ut i främmande land.

2. Och då råtta tiden war, sände han sin tjenare til wingårdsmännen, at han skulle anamma af wingårdsmännen utaf wingårdens frukt.

3. Men the togo honom, och slogo honom, och låto honom gå ifrå sig tomhåndt.

4. Åter sände han til them en annan tjenare; then kastade the hufvudet sönder med sten, och låto honom gå ifrå sig försmådd.

5. Åter sände han en annan; then dråpo the, och många andra; somliga hudslånge the, och somliga dråpo the.

6. Så hade han ännu en enda son, then han får hade: honom sände han och til them, på thet sista, sågande: The hafwa ju en försyn för min son.

7. Men wingårdsmännen sade melan sig: Denne är arfwingen; kommer, låter oss dråpa honom, så warder arfwedelen wår.

8. Då togo the honom, och dråpo honom, och kastaden utu wingården.

9. Hwad skal nu wingårdsherren göra? Han skal komma, och förgöra

wingårdsmännerna, och få wingården åt andra.

10. Hafwen I och icke låtit thenna Skriften: Then stenen, som byggningsmännen bortkastade, är worden en hörnsten:

11. Af HERANOM är thetta gjordt, och är underligt för våra ögon.

12. Och the sökte efter at gripa honom: men the råddes för folket; ty the förstodo, at han sade thenna liknelsen om them. Så öfvergåfwo the honom, och gingo sin väg.

13. Och sände the til honom några af the Phariseer och the Herodianer, at the skulle gripa honom i orden.

14. Då the kommo, sade the til honom: Måstare, wi wete, at tu äst sannfärdig, och södter om ingen; ty tu ser icke efter menniskors person, utan lärar Guds wäg rätt. Är thet och rätt, at man gifwer Kejsaren skatt, eller icke? Skole wi gifwan, eller icke gifwan?

15. Men han förstod theas skrymtan, och sade til them: Hwi fresten I mig? Läger hit penningen, at jag må se honom.

16. Och the buro honom fram. Då sade han til them: Hvars beläte och öfverskrift är thetta? Sade the til honom: Kejsarens.

17. Då svarade IESUS och sade til them: Så gifwer Kejsaren hwad Kejsaren tilhör, och Gudi thet Gudi tilhör. Och the förundrade sig på honom.

18. Så kommo the Sadduceer til honom, hvilka säga, at ingen uppståndelse är; och sporde honom, sågande:

19. Måstare, Mose hafwer skrifwit of: Om någon mans broder dör, och låter hustru efter sig, och låter inga barn efter sig, så skal hans broder taga hans hustru, och upwäcka sinom broder såd.

20. Thet woro sju bröder. Och then förste tog sig hustru, och han blef död, och lefde ingen såd efter sig.

21. Och then andre tog henne, och blef död, then icke heller lejde såd efter sig. Och then tredje sammalunda:

22. Så at sju togo henne, och lefde dock ingen såd. Sift af alla, dödde och hustru.

23. Hwilken theas hustru skal hon nu wara i uppståndelsen, då the skola upstå? ty sju hade haft henne til hustru.

24. Svarade IESUS och sade til them: I faren wille, theförre at I icke weten Skrifterna, ej eller Guds kraft.

25. Ty då the uppståndne äro ifrå the döda, tager man sig icke hustru, och icke gifr heller hustru åt man; utan the äro såsom Änglar, som i himmelen äro.

26. Men om the döda, at the skola upstå, hafwen I icke låtit i Mose bok huruledes Gud talade med honom i busken, sågande: Jag är Abrahams Gud och Isaacs Gud och Jacobs Gud?

27. Han är icke the dödas Gud, utan theas Gud, som lefwa. Så faren I nu mycket wille.

28. Då gick en fram af the Skriftlärde, then ther på hört hade huru the tilhopa diäpiterat hade, och hade sett at han hade wäl swarat them; och sporde honom til: Hwilket är thet hypersta af alla budorden?

29. IESUS svarade honom: Thet hypersta af alla budorden är thetta: Hör, Israel, HEREN vår Gud är allena HERRE;

30. Och tu skal älska tin HERA Gud af allt tiit hjerta och af all tin själ och af all tin häg och af all tin magt. Thetta är thet hypersta budet.

31. Och thet andra är thetta likt: Älska tin nästa som tig sjelf. Intet annat bud är större än thesa.

32. Och then Skriftlärde sade til honom: Måstare, tu hafwer allt rätt sagt, at Gud är en, och ingen annan är förutan honom;

33. Och at älska honom af allt hjerta och af allt förstånd och af all själ och af all magt, och älska sin nästa som sig sjelf, thet är mer än bränneoffer och alla offer.

34. Då Jesus såg, at han visligen svarat hade, sade han til honom: Du åst icke långt ifrån Guds rike. Och sedan torde ingen fråga honom.

35. Och svarade Jesus och sade, lärande i templet: Huru säga the Skriftlärde, at Kristus är Davids son?

36. Ty David, genom then Heliga Andan, säger: HERren sade til min HERra; sätt tig på min högra hand, til thes jag hafwer satt tina ovänner til en fotapall.

37. Så kallar nu David honom HERra; hvordan är han då hans son? Och en stor del af folket hörde honom gerna.

38. Och han lärde them, och sade til them: Vakter eder för the Skriftlärde. The gå gerna i sida kläder, och låta gerna hellsa sig på torgen,

39. Och sitta gerna främst i Synagogorna, och främst wid bordet i gästbåden;

40. Hvilka upåta enfors hus, förebrående långa böner: these stola på thes swårare fördömselse.

41. Och satte sig Jesus tvärt emot offerkistan, och såg uppå huruledes folket lade penningar i kistan; och många rike lade mycket in.

42. Och en fattig enka kom, och lade in två skärfvar; thet var en penning.

43. Då kallade han sina Lärjungar til sig, och sade til them: Sannerligen säger jag eder: Thenna fattiga enkan lade mer in i kistan, än alla the andra som the inlade.

44. Ty the hafwa alla inlagt af thet them öfverlopp; men hon inlade utaf sin fattigdom allt thet hon hade, all sin nåring.

13. Capitel.

Och då han gick ut af templet, sade til honom en af hans Lärjungar: Mästare, se hurudana stenar och hurudan byggning thetta är.

2. Jesus svarade och sade til honom: Ser tu thenna stora byggningen? En sten warder icke öfverliggande på then andra, then icke afbruten warder.

3. Och då han satt på oljoberget, tvärt emot templet, frågade honom Petrus och Jacobus och Johannes och Andreas afskides:

4. Säg oss, när thetta skal ske? Och hvad teken är thet til, när thetta skal alt fullbordas?

5. Svarade Jesus och begynte säga: Ser til, at ingen bedrager eder.

6. Ty många warda kommande i mitt namn, sägande: Jag är Kristus; och the stola bedraga många.

7. Men när I fån höra örlig och örligs rykte, warer icke bedröfwade; ty thet måste så ske: men thet är icke strax änden.

8. Thet ena folket skal upfatta sig emot thet andra, och thet ena riket emot thet andra, och jordbäfning skal warda mångastådes, och hunger och försträcktelse stola warda. Thetta är begynnelsen til wedermödan.

9. Men tager I eder wara; ty the stola öfwerantwarda eder in på Måshusen och i Synagogorna; och I skolen warda hudslängde och framdragne för Förstar och Konungar, för min skul, til et witnesbörd öfwer them.

10. Och Evangelium måste först predikadt warda för alt folk.

11. När the nu draga eder fram, och öfwerantwarda eder, så hafwer ingen omsorg hvad I skolen säga, och tänker thet intet på fram före åt; utan hvad eder ingifwit warder i samma stunden, thet talar: ty thet ären icke I, som talen, utan then Helige Ande.

12. Och then ene brodern skal öfwerantwarda then andra i döden, och fädren sonen, och barnen stola sig upfatta mot föräldrarna, och hjelpa til at döda them.

13. Och I skolen warda förbatade af alla, för mitt namns skul. Men then som hårdar in til ändan, han warder salig.

14. Men då I fån se föröddelsens stygelse, thet om sagdt är genom Propheten Daniel, ståndande thet icke skal, (then thet lås, han förstå thet;) the som då äro i Judeen, the fly up på bergen;

15. Men then ther är på talet, han gånge icke ned i huset, och gånge icke in, til at taga något utu sitt hus;

16. Och then som är på åkren, han wände icke tilbaka, til at taga sina kläder.

17. We them, som hafwande äro, eller di gifwa, i the dagar.

18. Men beder, at eder slygt icke ster om wintren.

19. Ty i the dagar warder sådan bebröfvelse, at sli hafwer icke warit ifrå kreaturens begynnelse, them Gud slapat hafwer, in til nu, och ej heller warder.

20. Och hwar HÆren icke hade förfortat the dagar, worde intet kött sälligt; men för the utforades skul, som han utforat hafwer, förfortade han dagarna.

21. När så någon wille säga til eder: Si, här är Kristus, eller si, han är ther; tror thet intet.

22. Ty falske Christi och falske Profeter skola upbåfwa sig, och skola göra teken och under, så at the och skola förfora the utforade, om möjligt wore.

23. Men tager I eder wara. Si, jag hafwer sagt eder all ting fram före åt.

24. Men i the dagar, efter then bebröfvelsen, skal solen förmörkas, och månan skal icke gifwa sitt sken,

25. Och himmelens stjernor skola nederfalla, och himlarnas krafter skola båfwa.

26. Och så skola the så se Menniskones Son komma i skyn, med stor magt och härlighet.

27. Och så skal han sända sina Änglar, til at församla sina utforade ifrå fyra wäder; ifrå jordens ända in til himmelens ända.

28. Lärer af skionatrået en liknelse: När nu thes quist är liten, och begynner bära löf, så weten I, at sommaren är när.

29. Sammalunda och, när I sen thetta ske, så weten, at thet är när för dören.

30. Sannerligen säger jag eder, at thetta slågtet skal icke förgås, förr än all thetta sledt är.

31. Himmel och jord skola förgås; men mina ord skola icke förgås.

32. Men om then dagen och then stunden wet ingen, icke Änglarne som i himmelen äro, ej heller Sonen, utan Fadren allena.

33. Ser til, waker, och beder; ty I weten icke när tiden är:

34. Såsom en man then ther drog bort i främmande land, och lät blifwa sitt hus, och gaf sina tjenare magt, och hwar och en sin sygla, och böd böra waktaren, at han skulle waka.

35. Waker förthenstul; ty I weten icke när husbonden kommer, antingen om aftonen, eller midnattstid, eller i hönsgålden, eller om morgonen;

36. At så han kommer hasteligen, han icke skal finna eder sofwande.

37. Men hwad jag säger eder, thet säger jag allom: Waker.

14. Capitel.

Och två dagar ther efter insundade Påska och Eftbrödsdagarne: och the öfwerste Presterne och the Skrifflärde sökte efter, huru the kunde förliknig få fatt på honom, och döda honom.

2. Men the sade: Icke om högtidsdagen, at et uplopp icke ster ibland folket.

3. Och så han war i Bethanien, i then spitelsta Simons hus, wid han satt til bord, kom en quinna, som hade et glas med öförfalsktad och kosteligt Nardus-smörjelse. Hon bröt glaset sönder, och utgöt thet på hans hufvud.

4. Så woro ther några, som icke togo thet wäl wid sig, och sade: Hwar efter förspilles thenna smörjelsen?

5. Ty then måtte wäl warit såld mer än för trehundra penningar, och gifwen the fattiga. Och the låto illa på henne.

6. Så sade Jesus: Läter henne med frid; hwi göra I henne illa tilfreds? Hon hafwer gjort en god gerning på mig.

7. Ty I hafwen alltid fattiga när eder, och när som helst I wiljen, funnen I göra them til godo; men mig hafwen I icke alltid.

8. Thet hon kunde, thet gjorde hon: hon är förekommen, at sündria min lekamen til begrafning.

9. Sannerligen säger jag eder: Hwar thetta Evangelium predikadt warder uti hela werlden, skal och thetta, som hon gjorde, sagdt warda, henne til äminnelse.

10. Och Judas Ischarioth, en af the tolf, gick bort til the öfwersta Presterna, på thet han skulle förråda honom them i händer.

11. När the thet hörde, wordo the glade, och lofvrade honom, at the wille gifwa honom penningar. Och han sökte, huru han lämpeligast kunde förråda honom.

12. På första Söndrödsdagen, då man offrade Påskalammet, sade hans Lärjungar til honom: Hwar wil tu at wi stole gå och reda til, at tu åter Påskalammet?

13. Och han sände två af sina Lärjungar, och sade til them: Går in i staden, och ther möter eder en man, bårande en kruka watn; följer honom efter.

14. Och hwar han ingår, säger til husbonden: Måstaren låter säga tig: Hwar är gästahuset, ther jag med mina Lärjungar kan äta Påskalammet?

15. Och han skal wisa eder en stor sal, beredd och städad; ther reder til för oss.

16. Och hans Lärjungar gingo ut, och kommo in i staden, och funno som han them sagt hade, och tilredde Påskalammet.

17. Då nu aftenen wardt, kom han med the tolf.

18. Och wid the sutto til bords och äto, sade Jesus: Sannerligen säger jag eder, en af eder, som äter med mig, skal förråda mig.

19. Men the begynte wara illa tilfreds, och sade til honom, hwar i sin stad: Är thet jag? Och then andre: Är thet jag?

20. Han svarade och sade til them: En af the tolf, then som tager i fatet med mig.

21. Ja, Menniskones Son warder så

gående, som skrifwit är om honom; men we then menniskan, genom hwilken Menniskones Son warder förrådd: then menniskan wore bättre, at hon icke wore född.

22. Och wid the äto, tog Jesus brödet, tackade, och bröt thet, och gaf them, och sade: Tager, åter; thetta är min lekamen.

23. Och tog kalken, och tackade, och gaf them; och the drucko ther af alle.

24. Och sade han til them: Thetta är min blod, thet nya Testamentets, hwilken för många utgjuten warder.

25. Sannerligen säger jag eder: Här efter skal jag icke dricka af winträsfrukt, in til then dagen, at jag dricker thet nytt i Guds rike.

26. Och då the hade sagt läsfången, gingo the ut på oljoberget.

27. Och Jesus sade til them: I stolen alla i thenna natt förargas på mig; ty thet är skrifwit: Jag skal slå herden; och fåren warda förstingrade.

28. Men då jag är upstånden, wil jag gå fram för eder uti Galileen.

29. Då sade Petrus til honom: Om än alla förargades, skal jag icke förargas.

30. Jesus sade til honom: Sannerligen säger jag tig, i dag, i thenna natt, förr än hanen hafwer två resor galit, skal tu tre resor försaka mig.

31. Då sade han åntå ytterligare: Ja, skulle jag än dö med tig, jag skal icke försaka tig. Sammalunda sade the och alla.

32. Och the kommo på then platsen, som kallades Gethsemane. Och han sade til sina Lärjungar: Sitter här, så länge jag går afides til at bedja.

33. Och så tog han med sig Petrum och Jacobum och Johannem, och begynte til at försträcka och ångslas;

34. Och sade til them: Min själ är bedröfwad alt in til döden; blifwer här, och waker.

35. Och han gick litet fram bättre, och föll ned på jorden, och bad, at om möjligt wore, skulle then stunden undgå honom.

36. Och sade: Abba, Fader, all ting äro dig möjliga; undrag mig thenna kalken: dock icke hvad jag wil, utan hvad tu wil.

37. Och han kom, och fann them sofvrande; och sade til Petrum: Simon, sofver tu? Förmådde tu icke waka en stund?

38. Waker, och beder, at I icke kommen uti fresselse: anden är willig; men köttet är swagt.

39. Och så gick han åter bort och bad, och talade samma orden.

40. Och då han kom igen, fann han them åter sofvrande; ty theras ögon woro tunga, och the wiste icke hvad the honom swarade.

41. Och han kom tredje gången, och sade til them: Ja, sofver nu, och hwiler eder; thet är nog; stunden är kommen; si, Menniskones Son warder öfwerantwardad uti syndares händer.

42. Står up, låter oss gå; si, then mig förråder är hardt när.

43. Och strax, med samma orden, slog Judas fram, then ther en war af the tolf, och med honom et stort tal folk, med swärd och stafrar, ifrå the öfwersta Presterna och the Skriftlärda och the Äldsta.

44. Så hade then, som förråde honom, gifwit them et teken, sågande: Hvilken jag kysser, then äret; tager fatt på honom, och förer honom warligen.

45. Och som han kom, trädde han hastigt fram til honom, och sade til honom: Rabbi, Rabbi; och kyssite honom.

46. Då buro the händer på honom, och grevo honom.

47. Men en af the ther när stodo drog ut sitt swärd, och slog öfwersta Prestens tjenare, och högg honom et öra af.

48. Och Jesus swarade och sade til them: Såsom til en röfware ären I utgångne, med swärd och stafrar, til at gripa mig.

49. Jag hafwer hwar dag warit när eder i templet, och lårt, och I togen

icke fatt på mig. Men thetta ster, på thet at Skrifterna stola fullbordas.

50. Och Lärjungarne öfwergåfwo honom så alla, och flydde.

51. Men en ung man följde honom, klädd på blotta kroppen uti et linkläde; och unga män grepo honom.

52. Men han lät fara linklädet, och kom undan ifrå them naken.

53. Så ledde the Jesus til then öfwerste Presten; och med honom församlades alla öfwerste Presterne och the Äldste och Skriftlärde.

54. Och Petrus följde långt efter honom, til thes han kom uti then öfwerste Prestens palats, och satte sig ibland tjenarena, och wärmde sig wid elden.

55. Men the öfwerste Presterne och hela Rådet sökte efter witnen mot Jesus, at the måtte låta döda honom, och kunde dock inga finna;

56. Ty många hade burit falskt witnesbörd emot honom: dock gjorde thesas witnesbörd icke fyllest.

57. Då stodo några up, och buro falskt witnesbörd emot honom, och sade:

58. Wi hörde honom säga: Jag wil nederslå thetta tempel, som är med händer upbyggdt, och i tre dagar sätta et annat up igen, utan händer upbyggdt.

59. Och theras witnesbörd gjorde ändå icke fyllest.

60. Då stod then öfwerste Presten up ibland them, och frågade Jesus, sågande: Swarar tu intet? Hvad wisna thesse emot dig?

61. Men han teg, och swarade platt intet. Äter sporde then öfwerste Presten, och sade til honom: Äst tu Kristus, then Wälsignades Son?

62. Jesus sade: Jag är så. Och I stolen så se Menniskones Son sitta på kraftens högra hand, och komma i himmelens sky.

63. Då ref then öfwerste Presten sina kläder sonder, och sade: Hvad behöfwe wi nu mera witne?

64. I hörden håbelsen; hvad synes eder? Då fördömde the honom alla, at han war saker til döds.

65. Och somlige begynte til at spotta

på honom, och förtäcka hans ansikte, och slå honom med näfvarna, sågande til honom: Spå til; och tjenarena kindpustade honom.

66. Och Petrus war nedre i Palatset. Då kom en öfwersta Prestens tjänstevinna;

67. Och då hon fick se Petrum wärma sig, såg hon på honom, och sade: Du war oc med Jesu Nazareno.

68. Då nekade han och sade: Jag känner honom intet, ej heller wet jag hwad tu säger. Och så gick han ut i gården; och hanen gol.

69. Och quinnan såg honom åter, och begynte säga til them ther när stodo: Thenne är utaf them.

70. Då nekade han åter; och litet ther efter talade the åter til Petrum som när stodo: Sannerligen åst tu utaf them; ty tu åst oc en Galileist man, och titt mål lyder ther efter.

71. Då begynte han til at förbanna sig och swärja: Jag känner icke thenna mannen, ther I om talen.

72. Och åter gol hanen. Då begynte Petrus draga sig til minnes thet ordet, som Jesus hade sagt til honom: Förr än hanen hafwer galit två resor skal tu försafa mig tre resor. Och han begynte til at gråta.

15. Capitel.

Och strax om morgonen höllo the öfwerste Presterne råd med the Äldste och Skriftlärde och med hela Rådet, och bundo Jesus, och ledde honom bort, och antwarcade honom Pilato.

2. Och Pilatus frågade honom: Åst tu then Judarnas Konung? Då swarade han och sade til honom: Du säger thet.

3. Och öfwerste Presterne anklagade honom om många ting.

4. Då frågade åter Pilatus honom och sade: Swarar tu intet? Si, huru många stycken the witna på tig.

5. Men Jesus swarade sedan platt intet, så at Pilatus förundrade sig.

6. Så plågade han i Påstahögstiden gifwa them en fånge lös, hwilken the helst begärde.

7. Så war ther en, benämnd Barabba, som gripen war med somliga, the ther et uplopp gjort hade, och hade uti uploppet bedrifwit et dråp.

8. Då ropade folket, och begynte bedja, at han skulle göra them som hans plågsed altid war.

9. Swarade Pilatus, sågande: Wiljen I, at jag skal eder lös gifwa Judarnas Konung?

10. Ty han wiste, at the öfwerste Presterne hade utaf afund öfwerantwardat honom.

11. Men öfwerste Presterne äggade folket, at han hellre skulle gifwa them Barabbam lös.

12. Pilatus swarade åter och sade til them: Hwad wiljen I då, at jag skal göra honom, then I kallen Judarnas Konung?

13. Då ropade the åter: Korsfäst honom.

14. Pilatus sade til them: Hwad hafwer han då illa gjort? Då ropade the ännu fastare: Korsfäst honom.

15. Så wille då Pilatus göra folket fyllest, och gaf them Barabbam lös, och öfwerantwardade them Jesus, at han skulle hudslängas och korsfästas.

16. Då hade krigsknektarne honom in uti Rådhuset, och kallade tilhopa hela skaran,

17. Och klädde honom uti et purpurkläde, och wredo tilhopa en krona af törne, och satte på honom,

18. Och begynte til at helsa honom: Hel, Judarnas Konung!

19. Och slogo hans hufvud med en rö, och spottade på honom, föllo på knä, och tilbådo honom.

20. Och när the hade så begabbat honom, afläbde the honom purpurklädet, och klädde honom uti sina egna kläder, och ledde honom ut til at korsfästas.

21. Då tvingade the en man, som ther fram gick, benämnd Simon af Cyrene, Alexandri och Rufi fader, then af marten inkom, at han måste bära hans kors.

22. Och the ledde honom på thet rum-

met Golgatha, thet är, om man thet uttyder, Hufvudskalle-platsen.

23. Och the gåfwo honom bemyrradt win at dricka; men han tog thet intet til sig.

24. Och när the hade förskäfst honom, bytte the hans kläder, kastande lott på them hwar hwar så skulle.

25. Och thet war wid tredje timman; och the förskäste honom.

26. Och thet man bestyllde honom före, war skrifwit öfwer hans hufvud, nemligen, Judarnas Konung.

27. Och the förskäste med honom två rövare, en på hans högra, och then andra på hans vänstra sida;

28. Och så blef Skriften fullbordad, som säger: Ibland ogerningsmän wardt han räddad.

29. Och the som gingo ther fram om, hände honom, och riste sina hufvud, och sade: Twi tig! Skönligen slår tu omfull templet, och i tre dagar upbygger thet.

30. Fria tig sjelf, och stig ned af korset.

31. Sammalunda och the öfwerste Presterne gjorde spe af honom emellan sig med the Skriftlärde, och sade: Andra hafwer han hulpt; sig sjelf kan han icke hjälpa.

32. Kristus, Israels Konung, stige nu ned af korset, at wi måtte thet se, och tro. Och the ther förskäste woro med honom försmådde honom och.

33. Och i sjette timman wardt et mörker öfwer hela landet, til nionde timman.

34. Och i nionde timman ropade Jesus med hög röst, sågande: Eloi, Eloi, Lama Sabachtani? thet är uttydt: Min Gud, min Gud, hwi hafwer tu öfvergiftit mig?

35. Och somlige the ther när stodo, och hörde thet, sade: Si, Eliam kallar han.

36. Så lopp en til med en swamp, upfullad med åttika; then satte han på en rö, och bød honom dricka, och sade: Håll! låt se, om Elias kommer til at ta ja honom ned.

37. Då ropade Jesus med hög röst,

och gaf up andan.

38. Och förlåten i templet rennade i tu stycken, ifrån öfverst och neder igenom.

39. Då Höfritsmannen, som stod ther när, gent emot honom, såg at han med et sådant rop gaf up andan, sade han: Sannerligen war thenne mannen Guds Son.

40. Och woro och quinnor ther, som långt ifrå thetta städade, ibland hvilka war Maria Magdalena och Maria, lilla Jacobs och Jose moder, och Salome,

41. Hvilka och, medan han war i Galileen, hade följt honom, och tjent honom; och många andra, som med honom upfarit hade til Jerusalem.

42. Då aftenen kom, efter thet war tillbedelsedagen, then som går för Sabbathen,

43. Kom Josef, borbis af then staden Arimathia, en ärlig Rådsherre, then och wäntade efter Guds rike: han tog sig driffighet til, och gick in til Pilatum, och begärde af honom Jesu lefamen.

44. Då undrade Pilatus, at han allaredan war död, och kallade til sig Höfritsmannen, och frågade, om han länge sedan död war.

45. Och då han thet förnummit hade af Höfritsmannen, gaf han Josef lefamen.

46. Och han köpte et linflåde, och tog honom ned, och svepten uti linflådet, och lade honom ned uti en graf, som uthuggen war uti et hälleberg, och wälte en sten för grafvens dör.

47. Men Maria Magdalena och Maria Jose sågo til hwar han lades.

16. Capitel.

Och då Sabbathen framgängen war, köpte Maria Magdalena och Maria Jacobi och Salome wälluktande kryddor, på thet the skulle komma och smörja honom.

2. Och på then ena Sabbathen kommo the til grafven gansta bittida, då solen upgick:

3. Och sade emellan sig sjelfwa:

Ho skal wälta of stenen ifrå grafwens dörr?

4. Och då the sågo til, sågo the stenen wara afwäktad, then gansta stor war.

5. Och när the ätgånge woro uti grafwien, sågo the en ung man sittande på högsta sidan, klädd i et sidt hwitt kläde; och the woro förfärad.

6. Men han sade til them: Warer icke förfärad; I söken Jesum af Nazaret, som korsfäst war; han är upståndn; han är icke här; si, rummet ther the hade lagt honom.

7. Men går bort och säger hans lärjungar och Petro, at han går fram för eder uti Galileen; ther stolen I få se honom, såsom han eder sagt hafwer.

8. Och the gingo hasteligen ther ut, och flydde ifrå grafwen; ty them war bäsning och häpenhet påkommen: icke heller sade the något för någon; ty the räddes.

9. Men när Jesus upståndn war, om morgonen på första Sabbathsdagen, syntes han först Maria Magdalena, af hwilken han sju djeflar utdrifwit hade.

10. Hon lopp bort och bådade them som plågade wara med honom, the ther förjande och gråtande woro.

11. Och the samme, när the hörde, at han war lefwande, och war sedd af henne, trodde the intet.

12. Ther efter, då två af them man-

drade ut at landsbygden, syntes han them uti en annan ställe.

13. Och the gingo of bort och bådade thet the andra; och the trodde icke heller them.

14. Sedan, när the elofwa sutto til bords, syntes han them, och förefästade them theas otro och hjertas hårdhet, at the icke trott hade them, som hade sett honom wara upståndn;

15. Och sade til them: Går ut i hela werlden, och prediker Evangelium för alla kreatur.

16. Then ther tror, och blifwer döpt, han skal warda salig; men then ther icke tror, han skal warda fördömd.

17. Men them som tro stola thesa tekn efterfölja: Genom mitt namn stola the utdrifwa djeflar; the stola tala med nya tungor;

18. The stola fördrifwa ormar; och om the dricka något thet dödeligt är, skal thet them intet skada; på the franska stola the lägga händerna, så warder thet bättre med them.

19. Då nu HERren Jesus med them talat hade, wardt han uptagen i himmelen, och sitter på Guds högsta hand.

20. Men the gingo ut, och predikade allesläds; och HERren werlade med them, och stadfäste ordet med efterföljande tekn.

Luce Evangelium.

1. Capitel.

Efter många hafwa tagit sig före, at beskrifwa the ting som ibland of aldra wistast äro;

2. Såsom the of sagt hafwa, som af begynnelsen thet med sina bgon sågo, och sjelfwe en del woro af thet the sade;

3. Syntes of mig, sedan jag af begynnelsen all ting granneligen utfrågat hafwer, ordenteligen skrifwa tig til,

min god Theophile;

4. At tu må förfara wisa sanningen om the synder, ther tu om undervist äst.

5. Uti Herodis, Judee Konungs tid, war en Prest, utaf Abie stifte, benämnd Zacharias, och hans hustru af Arons dötrrar, benämnd Elisabet.

6. The woro båda rättfärdige för Gud, wandrande i alla HERrans bud och stadgar ostraffeligen.

7. Och the hade inga barn; ty Elisa-

bet war ofruktisam, och båda woro the framlidne i sin ålder.

8. Så begaf thet sig, så han i sitt stiftet skulle hålla sitt Prestaämbete för Gudi,

9. Efter Presterskapets sed, och thet föll på honom, at han skulle upstånda rökelse, gick han in i HERRans tempel.

10. Och alt folket war utan til, och bad så länge rökelsen steddde.

11. Så syntes honom HERRans Ängel ståndande på höggra sidan wid rök-altaret.

12. Och Zacharias wardt försträckt, så han såg honom, och en räddhåge föll öfwer honom.

13. Då sade Ängelen til honom: War icke förfärad, Zacharia; ty tin bön är hörd, och tin hustru Elisabet skal föda dig en son, hwilken's namn tu skal kalla Johannes.

14. Och dig skal warda glädje och fröjd, och många stola fröjdas af hans föddelse;

15. Ty han skal warda stor för HERRanom; win och starka drycker skal han icke dricka, och skal strax i moder-lifwet upfylld warda med then Heliga Andan.

16. Och han skal omwända många af Israels barn til HERRan theras Gud;

17. Och han skal gå för honom med Elie anda och kraft, til at omwända fädernas hjerta til barnen och the ohöf-riga til the rättfärdigas snällhet, och gbra HERRanom et beredt folk.

18. Då sade Zacharias til Ängelen: Hwar af skal jag thetta meta? ty jag är gammal, och min hustru är framliden i åldren.

19. Ängelen svarade och sade til honom: Jag är Gabriel, som står i Guds åsyn, och är utsänd til at tala dig til, och båda dig thenna goda tidning.

20. Och si, tu skal warda mållös, och skal intet kunna tala in til then dagen så thetta sker, therföre at tu icke trodde mina ord, hwilka stola fullkomnade warda i sin tid.

21. Och folket förbadde Zachariam, och

förundrade sig, at han så länge dwal-des i templet.

22. Men så han utgick, kunde han intet tala med them; och så förmärkte the, at han hade sett någon syn i templet: och han teknade them, och blef mållös.

23. Och thet begaf sig, så hans ämbetes dagar ute woro, gick han hem i sitt hus.

24. Och efter the dagar wardt hans hustru Elisabet hafwande, och förbolde sig i fem månader, och sade:

25. Så hafwer nu HERRen gjort med mig i the dagar så han såg til mig, på thet han skulle borttaga min försmådelse ibland mennistorna.

26. Uti siette månaden wardt Gabriel Ängelen utsänd af Gudi uti en stad i Galileen, benämnd Nazaret,

27. Til en jungfru, som förlofrad war en man, hwilken's namn war Joseph, af David's hus; och jungfruns namn war Maria.

28. Och Ängelen kom in til henne, och sade: Hel, full med nåd; HERRen är med dig; wälsignad tu ibland quinnor.

29. Då hon såg honom, wardt hon förfärad af hans tal, och tänkte uppå hurudan helgning thetta war.

30. Då sade Ängelen til henne: Fructa dig icke, Maria; ty tu hafwer funnit nåd för Gudi.

31. Si, tu skal aflla i titt lif, och föda en son, hwilken's namn tu skal kalla JESUS.

32. Han skal warda stor, och kallas then Högfstes Son; och HERRen Gud skal gifwa honom hans faders David's säte;

33. Och han skal wara en Konung öfwer Jacobs hus i ewig tid; och på hans rike skal ingen ånde wara.

34. Då sade Maria til Ängelen: Huru skal thetta tilgå; ty jag wet af ingen man?

35. Ängelen svarade och sade til henne: Then Helige Ande skal komma öfwer dig, och then Högfstes kraft skal öfwerstyggga dig; therföre och thet H

liga, som af tig föddt warder, skal kallas Guds Son.

36. Och si, Elisabet, tin fränka, hafwer och afslat en son i sin alderdom; och thetta år sjette månaden åt henne, som hettes wara ofruktfam:

37. Ty för Gud är ingen ting omjeligt.

38. Då sade Maria: Si, HERRans tjenarinna! Warde mig efter titt tal. Och Angelen stilledes ifrå henne.

39. Uti the dagar stod Maria up, och gick i bergsbngden med hast uti Jude stad,

40. Och kom uti Zacharie hus, och helsade Elisabet.

41. Och thet begaf sig, då Elisabet hörde Marie helsning, språng barnet uti hennes lif, och Elisabet wardt upfylld med then Heliga Andan.

42. Och hon ropade med hög röst, och sade: Wälsignad tu ibland qvinnor, och wälsignad tin lifsfrukt!

43. Och hwadan kommer mig thetta, at min HERRans moder kommer til mig?

44. Si, då rösten af tin helsning kom i mina öron, språng barnet af glädje i mitt lif.

45. Och salig äst tu, som trodde; ty alla ting warda fullbordade, som tig sagde äro af HERRanom.

46. Och Maria sade: Min själ prisar storligen HERRan,

47. Och min ande fröjdar sig i Gud, min frälsare;

48. Ty han hafwer sett til sin tjenarinnas ringhet. Si, här efter warda alla slagten mig salig kallande.

49. Ty then Mågtige hafwer gjort mågtiga ting med mig; och hans namn är heligt,

50. Och hans barmhertighet warar ifrå slagte til slagte öfwer them som frukta honom.

51. Han hafwer bedrifwit magt med sin arm, och förstingrat them som högfärdige äro uti thetas hjertas sinne.

52. The mågtige hafwer han satt af stöket, och upfatt the ringa.

53. The hungriga hafwer han med

goda ting upfyllt, och the rika hafwer han låtit tomma blifwa.

54. Han hafwer uptagit sin tjenare Israel, tänkande på sin barmhertighet,

55. Såsom han sagt hafwer til våra fäder, Abraham och hans säd, til ewig tid.

56. Och Maria blef när henne wid tre månader, och gick så hem i sitt hus igen.

57. Så wardt då Elisabet tiden fullbordad, at hon skulle föda; och hon födde en son.

58. Och hennes grannar och fränder fingo höra, at HERRen hade gjort stor barmhertighet med henne, och fröjdade sig med henne.

59. Och thet begaf sig, på åttionde dagen kommo the til at omklära barnet, och kallade honom efter hans fader Zacharias.

60. Då svarade hans moder och sade: Ingalunda; men han skal heta Johanne.

61. Då sade the til henne: Uti tin släkt är ingen, som hafwer thet namnet.

62. Så teknade the hans fader, hwad han wille kalla honom.

63. Och han ästade en tafsa, ther han uti stref, sågande: Johannes är hans namn. Och alla förundrade sig ther på.

64. Och strax öpnades hans mun och hans tunga, och han talade, låfswande Gud.

65. Och stor fruktan kom öfwer alla thetas grannar; och ryktet om allt thet gick ut öfwer hela Judiska bergsbngden.

66. Och alla the som thet hörde sattet i sitt hjerta, sågande: Hwad mån warda utaf thetta barnet? Ty HERRans hand war med honom.

67. Och hans fader Zacharias wardt upfyllt med then Heliga Andan, propheetade, och sade:

68. Låfswad ware HERRen, Israels Gud; ty han hafwer besökt och förlopat sitt folk,

69. Och hafwer uprättat oss salighetens horn uti sin tjenares Davids hus

70. Såsom han i förtiden talat hafver genom sina helga Propheters mun:

71. At han skulle frälssa oss ifrån våra ovänner, och utur alla's theras hand som hata oss,

72. Och bevisa barmhertighet med våra fäder, och minnas på sitt heliga testamente

73. Och på then ed, som han swurit hafver vår fader Abraham, at gifwa oss;

74. At wi, frälste utu våra ovänners hand, måtte honom tjena utan fruktan,

75. I helighet och rättfärdighet för honom, i alla våra lifsdagar.

76. Och tu barn skal kallas then Höghets Prophet: tu skal gå för HERRanom, til at bereda hans vägar,

77. Och gifwa hans folk salighetens kunskap, til theras synders förlåtelse,

78. Genom vår Guds innerliga barmhertighet, genom hvilken upgången af höjden hafver oss besökt,

79. Til at uppenbaras them som sitta i mörkret och dödens skugga, och styra våra fötter på fridsens väg.

80. Och barnet väрте up, och stärke oss i andan, och wistades i öfnen til then dagen han skulle framkomma för Israels folk.

2. Capitel.

Thet begaf sig i then tiden, at af Kejsar Augusto utgick et bud, at all werlden skulle beskattas.

2. Och thenna beskattning war then första, och skedde under then Höfdingen öfwer Syrien, Syrenio.

3. Och the gingo alle, hwar uti sin stad, til at låta beskatta sig.

4. Så for oc Joseph up af Galileen, af then staden Nazaret, in uti Judiska landet, til Davids stad, som heter Bethlehem; ty han war af Davids hus och släkt;

5. På thet han skulle låta beskatta sig, med Maria sin trolofswade hustru, hvilken hafwande war.

6. Så begaf sig, medan the woro

ther, woro dagarne fullbordade, at hon skulle föda.

7. Och hon födde sin förstfödde son, och svepte honom i lindaläder, och lade honom ned i en krubba; ty them war icke rum i herberget.

8. Och i then samma ångden woro några herdar, the ther wafade, och höllo wård om natten öfwer sin hjord.

9. Och si, HERrans Ängel stod när them, och HERrans klarhet kringflen them; och the woro storligen förfärade.

10. Och sade Ängelen til them: Vårer icke förfärade: si, jag bådär eder stor glädje, hwilken alt folket wedderfars skal.

11. Ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, HERren i Davids stad.

12. Och thetta skal wara eder för teken: I skola finna barnet, swept i lindaläder, nederlagdt i en krubba.

13. Och strax wardt med Ängelen et stort tal af then himmelska härskaran, the ther läfswade Gud, och sade:

14. Åra ware Gud i höjden, och frid på jorden, och menniskomen en god wilje!

15. Och thet begaf sig, at Ängelarne foro ifrån them up i himmelen; och herdarne begynte såga emellan sig: Vårer oss nu gå til Bethlehem, och se thet som wi hafwe hört skedt wara, thet HERren oss uppenbarat hafver.

16. Och the gingo hasteligen, och funno Maria och Joseph och barnet, nederlagdt i krubban.

17. Och då the thet sett hade, berysktade the ut hwad them sagdt war om thetta barnet.

18. Och alla the thet hörde förundrade sig på the ting som them sagda woro af herdarne.

19. Men Maria gömde alla thessa ord, betraktande them i sitt hjerta.

20. Och herdarne gingo tilbaka igen, prisade och läfswade Gud öfwer alt thet the hört och sett hade, såsom them sagdt war.

21. Och så åtta dagar woro framgångne, at barnet skulle omskäras, kallades hans namn JESUS; hwil-

fet så kalladt war af Angelen, förr än han afladt wardt i moderlifwet.

22. Och då theras renjelsedagar woro fullkomnade, efter Mose lag, hade the honom til Jerusalem, på thet the skulle bära honom fram för HERAN;

23. Såsom strifwit är i HERANS lag: Allt mankøn, som först öpnar moderlifwet, skal kallas heligt HERANOM;

24. Och på thet the skulle offra, såsom sagdt war i HERANS lag, et par turturelkor, eller två unga duvor.

25. Och si, i Jerusalem war en man, benämnd Simeon; och then mannen war rättfärdig och gudfruktig, och wäntade efter Israels tröst; och then Helige Ande war med honom.

26. Och han hade fått svar af then Heliga Ande, at han icke skulle se döden, utan han hade sett tilförene HERANS Christ.

27. Och han kom af Andans tilstundelse i templet; och föräldrarne buro in barnet Jesus, at the skulle göra för honom, såsom sedwänja war i lagen.

28. Då tog han honom i sin famn, och läswade Gud, och sade:

29. HERRE, nu låter tu tin tjänare fara i frid, efter som tu sagt hafwer;

30. Ty mina ögon hafwa sett tin sällighet,

31. Hwilken tu beredt hafwer för allt folk,

32. Et ljus til hedningarnas uplysning, och litt folk Israel til pris.

33. Och Josef och hans moder förundrade sig på thet som sades om honom.

34. Och Simeon wälsignade them, och sade til Maria, hans moder: Si, thenne är satt til et fall och uppståndelse mångom i Israel, och til et tecken, hwilket emot sagdt warder.

35. Ja, et swärd skal också gå igenom tin själ, på thet många hjertans tankar skola uppenbaras.

36. Och ther war en Prophetissa, benämnd Hanna, Phanuels dotter, af Åfers släkte: hon war kommen til en

stor ålder, och hade lefwat i sju år med sin man ifrå sin jungfrudom,

37. Och war nu en enka wid fyra och åttio år: hon kom aldrig bort uti templet, tjänande Gudi med fasta och böner natt och dag.

38. Hon kom också ther til i samma stunden, och prisade HERAN, och talade om honom til alla them som i Jerusalem wäntade förlofning.

39. Och då the all ting fullbordat hade efter HERANS lag, drogo the in i Galileen igen, uti sin stad Nazaret.

40. Men barnet växte up, och förstärktes i andan, och upfylldes med wisheit; och Guds nåd war med honom.

41. Och hans föräldrar gingo ärligen til Jerusalem til Påskahögstiden.

42. Och då han wardt tolf år gammal, och the upfarne woro til Jerusalem, efter högstidens sedwänja;

43. Och the fullkomnat hade dagarna, och gingo hem igen, blef pilten Jesus qwar i Jerusalem; och Josef och hans moder wiste ther intet af.

44. Men the mente, at han war i sällskapet, och the gingo en dagsled, och sökte honom ibland fränder och wänner.

45. Och då the icke funno honom, gingo the til Jerusalem igen, och sökte honom.

46. Så begaf thet sig, efter tre dagar funno the honom i templet, sittande midt ibland the lärare, hörande them, och frågande them.

47. Och alla the honom hörde försträckt sig öfwer hans förstånd och svar.

48. Och då the sågo honom, förundrade the sig. Och hans moder sade til honom: Min son, hwi gjorde tu oss thetta? Si, tin fader och jag hafwa sökt efter dig förjande.

49. Och han sade til them: Hwad är thet, at I sökten mig? Wißten I icke, at uti the stycken som min fader tilhöra börr mig wara?

50. Och the förstodo icke ordet som han med them talade.

51. Och så for han ned med them,

och kom til Nazaret, och war them underdånig; men hans moder gånnde alla thessa ord uti sitt hjerta.

52. Och Jesus wårte til i wißdom, ålder och nåd för Gud och mennistor.

3. Capitel.

Uti femtonde året af Liberii Kejsaredöme, då Pontius Pilatus war Landshöfding i Judeen, och Herodes war Tetrarcha i Galileen, och Philippus, hans broder, Tetrarcha i Itureen och i then ångden Trachonitis, och Lysanias Tetrarcha i Abilene,

2. Under the öfwersta Presterna Hannas och Caiphas, kom Guds befallning til Johannes, Zacharie son, i öken.

3. Och han kom i hela then ångden wid Jordan, och predikade båttringens ödpelse, til syndernas förlåtelse;

4. Såsom strifwit är i then boken af Esaie Prophetens ord, then ther säger: Uti öken är en ropandes röst: Bereder HERrans väg; görer hans stigar rätta.

5. Alla dalar skola upfyllas, och alla berg och backar skola förnedras, och thet frodigt år skal rätt warda, och thet öjämmt år skal wändas i slåta wägar;

6. Och allt kött skal se Guds salighet.

7. Så sade han til folket, som utgick til at döpas af honom: I huggormars afföda, ho hafwer eder föregifwit, at I undkomma stolen then tilkommande wreden?

8. Öbrer förthenstul tilbörlik båttringsfrukt. Och tager eder icke före at säga wid eder sielfwa: Wi hafwe Abraham til fader; ty jag säger eder: Gud är mäktig upwäcka Abrahæ söner af thessa stenar.

9. Och nu är allaredan hyren satt til roten på trån: hwart och et trä, som icke bår god frukt, warder afbuggit, och kastadt i elden.

10. Och folket frågade honom, sågande: Hwad skole wi då göra?

11. Svarade han och sade til them: Then ther två fjortilar hafwer, han gifwe then som ingen hafwer, och then

ther mat hafwer, görer sammalunda.

12. Så kommo och the Publicaner til at döpas, och sade til honom: Mästare, hwad skole då wi göra?

13. Sade han til them: Kräfwer icke mer ut än eder förelagdt är.

14. Frågade och frigsman honom, sågande: Hwad skole då wi göra? Sade han til them: Öbrer ingen öfwerwäld och orätt, och låter eder njä åt eder lön.

15. Så begynte då folket hafwa en gigning, och alla tänkte i sina hjertan om Johanne, om han icke war Kristus.

16. Då svarade Johannes och sade til alla: Jag döper eder i watten; men en warder kommande, som starkare är än jag, hwilken skoremmar jag icke wård är att uplösa: han skal döpa eder med then Heliga Ande och med eld:

17. Hwilken kastostofwel är uti hans hand; och han skal rensa sin loga, och församla hwetet uti sin lada; men agnarne skal han upbränna uti ewig eld.

18. Och många andra stycken förmanade han, och predikade för folket.

19. Då Herodes Tetrarcha wardt straffad af honom, för Herodias, sin broders Philippi hustrus skul, och för alt thet onda som Herodes gjorde:

20. Öfwer alt thetta lade han Johanne i håktelse.

21. Och thet begaf sig, då alt folket låt sig döpa, och Jesus wardt och döpt, och bad, öpnades himmelen;

22. Och then Helige Ande kom ned i lekamlig harnn, såsom en duftwa, på honom; och en röst kom af himmelen, som sade: Tu äst min älskelige Son; uti tig behagar mig.

23. Och Jesus begynte wara wid trettio år: och han wardt hållen för Josefhs son, hwilken war Eli son;

24. Hwilken war Matthaths son; hwilken war Levi son; hwilken war Melchi son; hwilken war Janna son; hwilken war Josefhs son;

25. Hwilken war Mattathie son; hwilken war Amos son; hwilken war

Raums son; hwilken war Esli son; hwilken war Nagge son;

26. Hwilken war Maath's son; hwilken war Mattathie son; hwilken war Semei son; hwilken war Joseph's son; hwilken war Juda son;

27. Hwilken war Johanna son; hwilken war Rhesa son; hwilken war Zorobabel's son; hwilken war Salathiel's son; hwilken war Neri son;

28. Hwilken war Melchi son; hwilken war Addi son; hwilken war Rosams son; hwilken war Elmodams son; hwilken war Ers son;

29. Hwilken war Jose son; hwilken war Eliezer's son; hwilken war Zorims son; hwilken war Matthas's son; hwilken war Levi son;

30. Hwilken war Simeon's son; hwilken war Juda son; hwilken war Joseph's son; hwilken war Jonans son; hwilken war Eliakims son;

31. Hwilken war Melea son; hwilken war Mainans son; hwilken war Mattatha son; hwilken war Nathans son; hwilken war Davids son;

32. Hwilken war Jesse son; hwilken war Obed's son; hwilken war Boas son; hwilken war Salmons son; hwilken war Naagons son;

33. Hwilken war Aminadabs son; hwilken war Arams son; hwilken war Esrom's son; hwilken war Phares's son; hwilken war Juda son;

34. Hwilken war Jacobs son; hwilken war Isaacs son; hwilken war Abrahams son; hwilken war Thara son; hwilken war Nachors son;

35. Hwilken war Saruchs son; hwilken war Ragau son; hwilken war Phaleg's son; hwilken war Ebers son; hwilken war Sala son;

36. Hwilken war Cainans son; hwilken war Arpharads son; hwilken war Sem's son; hwilken war Noe son; hwilken war Lamech's son;

37. Hwilken war Mathusala son; hwilken war Enoch's son; hwilken war Jared's son; hwilken war Maleleels son; hwilken war Cainans son;

38. Hwilken war Enos son; hwilken

war Seth's son; hwilken war Adams son; hwilken war Guds.

4. Capitel.

Sedan gick Jesus ifrå Jordan igen, full med then Heliga Anda, och wardt hafd af Andan uti öfken;

2. Och frestades i fyratio dagar af djefwulen; och åt intet i the dagar; utan så the ändade woro, sedan hungtrade honom.

3. Så sade djefwulen til honom: Åst tu Guds Son, så säg til thenna stenen, at han warder brödd.

4. Så svarade Jesus och sade til honom: Thet är strifwit: Menniskan lefwer icke allenast af brödd, utan af hwart och et Guds ord.

5. Och djefwulen hade honom på et högt berg, och wiste honom alla riken i werlden, uti et ögnablick.

6. Och djefwulen sade til honom: Tig wil jag gifwa all thenna magten och theras härlighet; ty the äro mig i händer gifne, och hwem jag wil, gifwer jag them.

7. Wil tu nu falla ned och tilbedja mig, så stola the alla höra dig til.

8. Jesus svarade och sade til honom: Gack bort ifrå mig, Satan; ty thet är strifwit: Tin HERra Gud skal tu tilbedja, och honom allena skal tu dyrka.

9. Och hade han honom til Jerusalem, och satte honom up på tinnarna af templet, och sade til honom: Åst tu Guds Son, så gif dig här ned före;

10. Ty thet är strifwit: Han skal befalla sina Änglar om dig, at the stola förwara dig,

11. Och bära dig på sina händer, at tu icke stöter tin fot emot stenen.

12. Så svarade Jesus och sade til honom: Thet är sagdt: Tu skal icke fresta HERran tin Gud.

13. Och sedan djefwulen hade fullkomnat all frestelsen, for han ifrå honom, til en tid.

14. Och Jesus kom, genom Andans kraft, in i Galileen igen: och ryktet gick ut om honom i hela then ängden ther omkring;

15. Och han lärde i theras Synagogor, och wardt prisad af alla.

16. Och han kom til Nazaret, ther han upfödd war, och gick om Sabbathsdagen in i Synagogan, som hans swärmanja war, och stod up, och wille läsa.

17. Då wardt honom fången Esaie Prophetens bok, och då han lät up boken, fann han thet rummet, ther skrifwit står:

18. HERrens Ande är öfwer mig, thesforre at han hafwer smort mig; til at förkunna Evangelium them fattigom hafwer han sändt mig, til at låta the förtroßade hjertan, til at predika the sångar frihet, och them blindom syn, och them sönderslagnom förlossning;

19. Til at predika HERrens behageliga år.

20. Sedan lade han boken tilhopa, och fick tjenarenom, och satte sig. Och allas theras ögon, som i Synagogan woro, åttade på honom.

21. Då begynte han til at säga til them: I dag är thenna skrift fullbordad för edra öron.

22. Och the buro honom alle witnessbörd, och förundrade sig på the nådefulla ord, som gingo af hans mun, och sade: Är icke thenne Josephs son?

23. Då sade han til them: Wißerligen mågen I säga til mig thenna lifnelse: Lästare, lät mig sjelf; huru stora ting hafwe wi hört i Capernaum steddewara; gör och sådana här i titt faderneßland.

24. Sade han: Sannerligen säger jag eder: Ingen Prophet är afhållen i sitt faderneßland.

25. Men jag säger eder i sanning: Många enkor woro i Israhel uti Elie tid, då himmelen igenlyft war i tre år och sex månader, då stor hunger war öfwer hela landet;

26. Och til ingen af them wardt Elias sänd, utan til en enkla uti Sarepta Sidonß.

27. Och många spitelste woro i Israhel i Elisei Prophetens tid; och ingen af them wardt rengjord, förutan Naaman af Syrien.

28. Och alla the i Synagogan woro,

uppfylldes med wrede, då the thetta hörde,

29. Och upreste sig emot honom, och drefwo honom utu staden, och ledde honom ut öfwerst på klinten af berget, ther theras stad på byggd war, och wille störta honom ther utföre.

30. Men han gick midt igenom them sin wäg.

31. Och han kom ned til then staden Capernaum, i Galileen; och ther lärde han them om Sabbatherna.

32. Och the förundrade sig på hans lärdom; ty med hans tal war wåldighet.

33. Och uti Synagogan war en menniska, besatt med en oren djefwuls anda; och han ropade med hög röst,

34. Sägande: Hey, hwad hafwe wi med dig, Jesu Nazarene? Åst du kommen til at förderfwa oss? Jag wet ho du åst, nemligen, then Guds Helige.

35. Och Jesus näpste honom, sågande: War tyst, och gå ut af honom. Och djefwulen kastade honom midt ibland them, och gick ut af honom, och gjorde honom ingen skada.

36. Och en försårelse kom öfwer them alla, och the talade inbördes med hwar annan, sågande: Hwad skal thetta wara? ty han bjuder the orena andar med magt och wåldighet, och the gå ut.

37. Och ryktet gick ut om honom allstades i the landsandar ther omfring.

38. Då Jesus upstod utu Synagogan, gick han in i Simons hus. Och Simons swåra betringades med stor stålswofot: då bådo the honom för henne.

39. Och han trädde in til henne, och näpste stålswan; och stålswan öfwer-gaf henne; och hon stod strax up, och tjente them.

40. Då solen nedergick, alla the som hade sjukt folk af allahanda sjukor ledde them til honom; och han lade händerna på hwar och en, och gjorde them helbregda.

41. Fero också djefarne ut af många, ropade och sade: Du åst Kristus, Guds Son. Då näpste han them, och staddede icke til, at the skulle tala; (ty the wiste at han war Kristus.)

42. Då dager wardt, gick han ut i ödemarken; och folket sökte honom, och kommo til honom, och förhölllo honom, at han icke skulle gå ifrå them.

43. Då sade han til them: Andra ståder måste jag och predika Guds rike; ty jag är ther til sänd.

44. Och han predikade uti the Synagogor i Galileen.

5. Capitel.

Och thet begaf sig, då folket föll honom öfver, på thet the skulle höra Guds ord, och han stod ut med sjön Genesaret.

2. Och han såg två båtar stå i sjöstranden; men fiskarena woro utgångne af them, til at två sina nät.

3. Då gick han in uti en båt, som war Simons, och bad honom, at han skulle lägga litet ut ifrå landet. Och han satte sig, och lärde folket utu båten.

4. Då han wände igen tala, sade han til Simon: Lägg ut på djupet, och kastar edra nät ut til drägt.

5. Då svarade Simon och sade til honom: Mästare, wi hafwe arbetat hela natten, och fått intet; men på tina ord wil jag kasta ut näten.

6. Och då the thet gjorde, besloto the en mågta stor hof fiskar; och theas nät gick sönder.

7. Och the winkade til sina stallbröder, som woro uti then andra båten, at the skulle komma och hjälpa them. Och the kommo, och upfyllde båda båtarna, så at the begynte sjunka.

8. Då Simon Petrus thet såg, föll han til Jesu knä, sågande: HERR, gick ut ifrå mig; ty jag är en syndig människa.

9. Ty en försträffelse war kommen öfver honom och öfver alla them med honom woro, för thetta fiskafångets skul, som the fått hade:

10. Sammalunda och öfver Jacobum och Johannem, Zebedei söner, som Simons stallbröder woro. Då sade Jesus til Simon: War icke förfärad: här efter skal tu taga människor.

11. Och the förde båda båtarna i land,

och öfvergåfwo allsammans, och följde honom.

12. Så begaf thet sig, då han war uti en stad, och si, ther war en man full med spitelsta: när han fick se Jesus, föll han ned på sitt ansikte, och bad honom, sågande: HERR, om tu wil, kan tu göra mig ren.

13. Då räckte han ut handen, och tog på honom, sågande: Jag wil; war ren: och strax gick spitelstan bort af honom.

14. Och han bödd honom, at han thet för ingen såga skulle; utan gick (sade han) och wisa tig för Presterna, och offra för tin renselse, efter som Mose budit hafwer, them til witnessbörd.

15. Och ryktet gick antå widare ut om honom. Och mycket folk församlade sig, at the skulle höra honom, och blifwa botade af honom ifrå theas krankheter;

16. Men han gick affides bort i ödemarken, och bad.

17. Och thet begaf sig på en dag, då han lärde, och ther woro the Phariseer och Skriftlärde sittande, som komne woro utaf alla städer i Galileen och Judeen och af Jerusalem; och HERrans kraft war til at göra them helbregda.

18. Och si, några män buro en menniska på en säng, hwilken borttagen war, och the sökte efter, huru the skulle komma honom in, och läggan fram för honom.

19. Och då the icke funno, för folkets skul, på hwilken sida the skulle bårt komma honom in, stego the up på taket, och släppte honom ned genom taket med sängen midt för Jesus.

20. Och då han såg theas tro, sade han til honom: Människa, tina synder warda tig förlåtna.

21. Och the Skriftlärde och Phariseer begynte tänka, sågande: Ho är thenne, som talar Guds hädelse? Ho kan förlåta synder, utan Gud allena?

22. Då Jesus förmärkte theas tankar, svarade han och sade til them: Hwad tänken I uti edra hjertan?

23. Hvilket år lättare säga: Tina syndar warda dig förlåtna, eller säga: Stått up, och gåd?

24. Men på thet I stolen weta, at Menniskones Son hafwer magt på jorden förlåta syndar, sade han til then borttagne: Lig säger jag, stått up, tag tin sång, och gåd i ditt hus.

25. Och han stod strax up, för theas ögon, tog sången, ther uti han legat hade, och gick sina färde hem i sitt hus, och prisade Gud.

26. Och the försträcktes alle, och läf-wade Gud, och wordo fulle med fruktan, sågande: Wi hafwe sett i dag sållsynna ting.

27. Sedan gick han ut, och fick se en Publican, benämnd Levi, sittande wid tullen; och sade til honom: Följ mig.

28. Han stod up, och följde honom, och öfwergeaf allsammans.

29. Och Levi gjorde honom et stort gästabud i sitt hus; och ther wero en stor hop Publicaner, och andra, som med them til bords sutto.

30. Och the Skriftlärde och Phariseer knorrade mot hans Lärjungar, sågande: Hwi åten I och dricken med Publicaner och syndare?

31. Då swarade Iesus och sade til them: The behöfwa icke läkare, som helbregda äro, utan the, som kränke äro.

32. Jag är icke kommen til at falla the rättfärdiga, utan syndare, til bättring.

33. Då sade the til honom: Hwi fasta Johannis Lärjungar så ofta, och bedja så mycket, sammalunda och the Phariseers Lärjungar; men tina Lärjungar äta och dricka?

34. Sade han til them: Icke kunnen I drifwa bröllopsfolket til at fasta, så länge brudgummen är när them?

35. Men the dagar skola komma, at brudgummen warder tagen ifrå them: då skola the fasta i the dagar.

36. Och han sade och til them en lik-nelse: Ingen sätter en klut af nytt kläde på gammalt kläde: annars sönderfliter han thet nya, och then kluten af thet nya skickar sig icke efter thet gamla.

37. Och ingen låter nytt win uti gamla flastor: annars slår thet nya winet flastorna sönder, och spilles ut, och flastorna blifwa förderfwade.

38. Utan nytt win skal man låta uti nya flastor, och så blifwa the båda för-warade.

39. Och ingen som dricker gammalt win, begär strax nytt; ty han säger: Thet gamla är bättre.

6. Capitel.

Och thet begaf sig på en Efterabbath, at han gick igenom såd; och hans Lärjungar ryckte up ax, och gnuggade sönder med händerna, och äto.

2. Då sade somlige af the Phariseer til them: Hwi gören I thet som icke är lofligt göra om Sabbatherna?

3. Swarade Iesus och sade til them: Hafwen I icke läst hwad David gjorde, då han hungrade, och the med honom woro?

4. Huru han gick in i Guds hus, och tog skådoörden, och åt, och gaf thes-likes them som med honom woro, hvilket ingen lofligt war at äta, utan allenast Presterna?

5. Och sade han til them: Menniskones Son är en Högare theslikes och öfwer Sabbathen.

6. Och thet begaf sig på en annan Sabbath, at han gick in uti Synagogan, och lärde. Och ther war en menniska, hwilkens högra hand war bertwinad;

7. Och the Skriftlärde och Phariseer waftade på honom, om han någon helbregda gjorde på Sabbathen, at the måtte finna något, ther the kunde anklagan före.

8. Men han förstod theas tankar, och sade til menniskan som then twinnade handen hade: Stått up, och gåd fram. Han stod up, och gick fram.

9. Då sade Iesus til them: Jag skal spörja eder: Nå man göra wäl om Sabbatherna, eller göra illa? Hjelpa lifwet, eller förspilla?

10. Och han såg sig om på them alla, och sade til menniskan: Räck ut din

hand. Han gjorde ock så; och hans hand wardt honom färdig, såsom then andra.

11. Men the wordo ursinnige, och talades wid emellan sig hwar the skulle göra åt Iesús.

12. Så hände thet uti the dagar, at han utgick på et berg til at bedja, och blef ther öfwer i natten i bönen til Gud.

13. Och så dager wardt, kallade han sina Lärjungar, och utvalde tolf af them, hwilka han ock kallade Apostlar:

14. Simon, then han ock kallade Petrus, och Andreas, hans broder, Jacobus och Johannes, Philippus och Bartholomeus,

15. Mattheus och Thomas, Jacobus Alphei son, och Simon, som kallas Zelotes,

16. Och Judas Jacobus, son, och Judas Ischariothes, then ock förrådaren war.

17. Och han gick ned med them, och stod på en plats i marfen, och hela hopen af hans Lärjungar, och ganska mycken folk utaf allt Judiska landet och Jerusalem och ifrå Tyrus och Sidon, som wid hafwet ligga,

18. Hwilka komne woro på thet the wille höra honom, och warda botade af sina sjukdomar. Och the som qwalde woro af the orene andar, wordo helbregda.

19. Och alt folket for efter at taga på honom; ty af honom gick kraft, som alla botade.

20. Och han lyfte up sina ögon öfwer sina Lärjungar, och sade: Salige ären I fattige; ty Guds rike hörer eder til.

21. Salige ären I, som nu hungren; ty I skolen blifwa måttade. Salige ären I, som nu gräten; ty I skolen le.

22. Salige warden I, så menniskorna hata eder, och affstilla eder, och banna eder, och bortkasta edert namn, såsom thet ondt wore, för Menniskones Söns skul.

23. Glädjens och fröjdens på then

dagen; ty si, eder lön är mycken i himmelen: sammalunda hafwa thes fäder ock gjort Propheterna.

24. Men we eder, som rike ären; ty I hafwen eder hugnad.

25. We eder, som måtte ären; ty I skolen hungra. We eder, som nu len; ty I skolen gråta och sörja.

26. We eder, så alla menniskor låfwa eder; ty sammalunda hafwa ock thes fäder gjort the falska Propheterna.

27. Men eder som hören säger jag: Älsker edra owänner, görer them godt, som hata eder,

28. Wälsigner them som eder banna, och beder för them som eder orätt göra.

29. Then tig slår på thet ena kindbenet, then håll ock thet andra til; och then tig tager mantelen ifrå, honom förhåll icke heller fjortelen.

30. Hwar och en som något begär af tig, honom gif; och af them, som tina ting taga ifrå tig, begär intet igen.

31. Och såsom I wiljen at menniskorna stola göra eder, görer ock I them sammalunda.

32. Och om I älsken them som eder älska, hwar tack hafwen I therföre? ty syndarena älska ock them, af hwilka the älskade warda.

33. Och, om I gören them godt, som eder godt göra, hwar tack hafwen I therföre? ty syndarena göra thet ock.

34. Och om I lånen them, ther hoppens så något igen, hwar tack hafwen I therföre? ty syndarena låna ock syndare, på thet the stola så lika igen.

35. Utan hellre älsker edra owänner, och görer wäl, och låner, förhoppandes ther intet af; och eder lön skal wara mycken, och I skolen wara then Högstes barn; ty han är mild emot the otacksamma och onda.

36. Warer förthenstul barmhertige, såsom eder Fäder ock barmhertig är.

37. Dömer icke, så warden I icke dömd; för dömer icke, så warden I icke fördömd; förlåter, så warder eder förlåtit;

38. Gifwer, så warder eder gifwit : et godt mått, wål stoppadt, skakadt och öfwerflödande skal man gifwa uti edert flöte; ty med samma mått, som I måten, skola andra måta eder.

39. Och han sade til them en liknelse: Kan och en blind leda en blind? Salla the icke båda i gropen?

40. Lärjungen är icke öfwer sin Mästare; men hwar och en är fullkommen, så han är såsom hans Mästare.

41. Hwad, ser tu et grand uti tin broders öga; men en bjelle uti titt eget öga warder tu intet warfe?

42. Eller huru kan tu säga til tin broder: Broder, håll; jag wil borttaga grandet, som uti titt öga är; och tu ser icke sjelf bjellen uti titt öga? Tu skrymtare, tag först bort bjellen utu titt öga, och se sedan til, at tu kan uttaga grandet, som är uti tin broders öga.

43. Ty thet är icke godt trä, som gör ond frukt, ej heller ondt trä, som gör god frukt.

44. Ty hwarth och et trä warder kändt af sin frukt; ty icke hämtar man heller skön af törne, ej heller hämtar man winbår af tistelen.

45. En god menniska bår godt fram utaf sitt hjertas goda fatatur, och en ond menniska bår ondt fram utaf sitt hjertas onda fatatur; ty ther af hjertat fullt är, thet talar munnen om.

46. Hwad fallen I mig HERRE, HERRE, och gören dock icke hwad jag säger eder?

47. Hvilken som kommer til mig, och höder mina ord, och gör ther efter, wil jag låta eder se hwem han lif är.

48. Han är lif en man, som bygger et hus, hwilken grof djupt, och lade grundwalen på hålleberget: så floden kom, strömmade hon in på huset, och kunde dock icke röra thet; ty thet war grundadt på hålleberget.

49. Men then ther höder, och icke gör, han är lif en man, som byggde sitt hus på jorden, utan grundwal: ther strömmade floden in på, och strax föll thet; och thet husets fall war stort.

7. Capitel.

Så han alla sina ord uttalat hade för folket, gick han til Capernaum.

2. Och en Hdfwitsmans tjenare låg döds sjuk; och han war honom kär.

3. Så han hörde af Jesu, sände han the Äldsta af Judarna til honom, och bad honom, at han wille komma och göra hans tjenare helbregda.

4. Så the kommo til Jesum, bådo the honom titeligen, sågande: Han är wård, at tu gör honom thet;

5. Ty han hafwer wårt folk kärt, och hafwer byggt öf Synagogan.

6. Så gick Jesus med them. Och så han icke långt war ifrå huset, sände Hdfwitsmannen sina wänner til honom, och sade: HERRE, gör tig icke omak; ty jag är icke wärdig at tu går under mitt tak;

7. Hwarföre jag och icke råknade mig sjelf wärdig til at komma til tig; utan såg med et ord, så warder min tjenare helbregda.

8. Ty jag är och en man, stadd under herrskap, och hafwer frigsnektur under mig, och jag säger til then ena: Gack, och han går; och til then andra: Kom, och han kommer; och til min tjenare: Gör thet, och han gör så.

9. Så Jesus thetta hörde, förundrade han sig på honom, och wände sig om, och sade til folket som följde honom: Thet säger jag eder, så stor tro hafwer jag icke funnit i Israel.

10. Och the som utsände woro, ingo hem igen, och funno tjenaren helbregda, som sjuk war.

11. Så begaf thet sig sedan, at han gick uti then staden som kallas Nain; och med honom ingo många hans Lärjungar och mycket folk.

12. Så han nu kom in til stadsporten, si, så bars ther ut en döds, sin moders ende son, och hon war enka; och en stor hof folk af staden gick med henne.

13. Så HERREN såg henne, warfunnade han sig öfwer henne, och sade til henne: Gråt icke.

14. Och han gick til, och tog på bären;

och the som buro, stadnade. Lå sade han: Jag säger dig, unge man, ståt up.

15. Och then döde satte sig up, och begynte tala. Och han fick honom hans moder.

16. Och en råddhåge kom öfver alla; och the prisade Gud, sågande: En stor Prophet är upkommen ibland oss, och Gud hafwer öfett sitt folk.

17. Och thetta ryktet om honom gick ut öfver allt Judiska landet och alla the land ther omkring.

18. Och Johannis Lärjungar under- visste honom om allt thetta.

19. Och han kallade til sig två af sina Lärjungar, och sände them til Jesum, sågande: Åst tu then, som komma skal, eller stole wi wänta någon annan?

20. Lå männerne kommo til honom, sade the: Johannes Öbparen sände oss til dig, sågande: Åst tu then, som komma skal, eller stole wi wänta en annan?

21. På samma tiden gjorde han många helbregda af sjukdomar och plågor och onda andar, och gaf många blinda syn.

22. Lå svarade Jesus och sade til them: Går och säger Johanni igen hwad I sett och hört hafwen: The blinde se, the halte gå, the spitelste warda rene, the döfwe höra, the döde stå up igen, them fattigom warder Evangelium predikadt.

23. Och salig är then, som icke förargas på mig.

24. Men lå Johannis sändebåd woro sin wäg gångne, begynte Jesus tala til folket om Johanne: Hwad gingen I ut i öfnen til at se? Willen I se en rö, som drifs af wådet?

25. Eller hwad gingen I ut til at se? Willen I se en menniska, klädd i len kläder? Si, the som hafwa hårliga kläder uppå, och lefwa i fräslighet, äro i Konungsgårdarna.

26. Eller hwad gingen I ut til at se? Willen I se en Prophet? Ja, säger jag eder, och mer än en Prophet.

27. Han är then, ther om skrifwit är: Si, jag sänder min Ängel för titt an- sikte, hwilken tin wäg bereda skal för dig.

28. Ty jag säger eder, at ibland them som af qwinnor födde äro är ingen större Prophet upkommen än Johannes Öbparen; dock likwål, then ther minst är i Guds rike, han är större än han.

29. Och alt folket som honom hörde, och the Publicaner, gåfwo Gudi rätt, och låto sig döpa med Johannis döpselse.

30. Men the Phariseer och the Lag- skole föraktade Guds råd emot sig sjelfwa, och låto sig icke döpa af honom.

31. Sedan sade HERren: Wid hwem skal jag dock likna menniskorna af thetta släktet? Och hwem äro the life?

32. The äro life wid barn, som sitta på torget, och ropa mot hwar annan, och säga: Wi hafwe pipat för eder, och I hafwen icke dansat; wi hafwe sjungit forgesång för eder, och I greten icke.

33. Ty Johannes Öbparen kom, och hwarken åt bröd, eller drack win; och I sägen: Han hafwer djefwulen.

34. Menniskones Son är kommen, äter och dricker; och I sägen: Si, then mannen är en frågare och windrinkare, the Publicaners och syndares wån.

35. Och wisdomen warder rätt gifwen af alla sina barn.

36. Så bad honom en af the Phari- seer, at han skulle få sig mat med honom. Och han gick uti Phariseens hus, och satt ther til bords.

37. Och si, en qwinna i staden, som hade warit en synderska, lå hon förnam, at han til bords satt i Phariseens hus, bar hon tit et glas med smörjelse,

38. Och stod bak för honom wid hans fötter, gråtande, och begynte wåta hans fötter med tårar, och torkade med sitt busfwudhår, och kyßte hans fötter, och smorde them med smörjelse.

39. Lå then Phariseen, som honom budit hade, såg thetta, sade han wid sig sjelf: Wore thenne en Prophet, wiserligen wiste han ho och hurudan thenna qwinnan är, som handterar honom; ty hon är en synderska.

40. Lå svarade Jesus och sade til honom: Simon, jag hafwer något säga dig. Han sade: Mästare, såg.

41. En man hade två gåldenärer : en var honom skyldig femhundra penningar, och then andre femtio.

42. När the icke magt hade at betala, gaf han them båda til. Säg nu, hvilken af them warder honom mera ålstande ?

43. Svarade Simon och sade : Jag menar, at then som han gaf mera til. Då sade han til honom : Rätt dömdo du.

44. Och så wände han sig til quinnan, och sade til Simon : Ser tu thenna quinnan ? Jag gick in i ditt hus : tu hafwer intet watn gifwit mig til mina fötter ; men hon hafwer wått mina fötter med tårar, och torkat med sitt hufvudhår.

45. Tu hafwer icke kyßt mig ; men hon, sedan jag här ingick, hafwer icke låtit af kyssa mina fötter.

46. Mitt hufvud hafwer tu icke smort med olja ; men hon hafwer smort mina fötter med smörjelse.

47. Hvarföre säger jag dig : Henne warda många synder förlåtna ; ty hon ålftade mycket : men then som mindre förlåtes, han ålftar mindre.

48. Sedan sade han til henne : Syn-
derna förlåtas dig.

49. Då begynte the, som med honom til bords sitta, säga wid sig : Ho är thenne, som också synder förlåter ?

50. Då sade han til quinnan : Tin tro hafwer frälst dig ; gack med frid.

8. Capitel.

Och thet begaf sig therefter, at han wandrade i städer och byar, predikade och förkunnade Evangelium om Guds rike ; och the tolf med honom :

2. Ther til några quinnor, som han hade helbregda gjort ifrå the onda andar och krankheter, nemligen, Maria, som kallas Magdalena, af hvilken sju djesslar utgångne woro,

3. Och Johanna, Chuse hustru, Herodis fogdes, och Susanna, och många andra, som honom tjente af sina ågodelar.

4. Då nu mycket folk kom tilhoppa, och utaf städerna sökte til honom, talade han genom liknelse :

5. En sådesman gick ut til at så sin såd : och wid han sådde, föll somt wid wågen, och wardt förtrampadt ; och foglarne under himmelen åto thet.

6. Och somt föll på hälleberget, och då thet upgick, förtorkades thet ; ty thet hade ingen wåtska.

7. Och somt föll ibland törne, och törnen gingo med up, och förqwasde thet.

8. Och somt föll i god jord, och thet gick up, och gjorde hundradefalt frukt. Då han thetta sade, ropade han : Then ther hafwer öron til at höra, här höre.

9. Då frågade honom hans lärjungar hurudan thenna liknelsen var.

10. Han sade til them : Eder är gifwit weta Guds rikets hemlighet ; men the andra genom liknelse, på thet at, åndock the se, skola the likwål icke se, och åndock the höra, skola the likwål icke förstå.

11. Så är nu thenna liknelsen. Såden är Guds ord.

12. Men the som wid wågen, thet åro the som höra ; sedan kommer djesswulen, och tager bort ordet utu theras hjerta, at the icke tro skola, och blifwa frälste.

13. Men the som på hälleberget, thet åro the, som när the höra, anamma the ordet med glädje ; och the hafwa inga rötter, the ther tro til en tid, och då frestelsen påkommer, falla the ther ifrå.

14. Men thet som föll ibland törnen, åro the som höra, och gå bort, och warda förqwasde af omsorger och rikedomar och lifwets wållust, och bära ingen frukt.

15. Men thet uti god jord, åro the som höra ordet, och behålla thet uti gansta godt hjerta, och bära frukt i tålmod.

16. Men ingen upståndet et ljus, och styler thet under något kar, eller sätter under bänken ; utan sätter thet på ljusastaken, at the som ingå skola så se ljuset.

17. Ty thet är intet lönligt, som icke skal warda uppenbart, och intet fördoldt, thet icke skal kunnigt warda, och upkomma skal i ljuset.

18. Ser förthenstul til, huru I hörer; ty then ther hafwer, honom war-der gifwit, och then ther intet hafwer, thet han menar sig hafwa, thet stal och tagas ifrå honom.

19. Så gingo til honom hans moder och hans bröder; och kunde dock icke komma til honom för folkskulan.

20. Då wardt honom bådadt och sagdt: Din moder och dina bröder stå här ute, och wilja se dig.

21. Svarade han och sade til them: Min moder och mina bröder äro thesa, som höra Guds ord, och göra.

22. Så begaf thet sig på en dag, at han steg uti et stöpp, med sina lärjungar, och sade til them: Låt oss fara öfver sjön. Och the lade utaf.

23. Sedan, wid the foro öfver, somnade han. Och ther reste up et stort våder på sjön; och the förfylldes, och woro i stor fara.

24. Då gingo the til, och wäckte honom up, sågande: Mästare, Mästare, wi förgås. Då stod han up, och näpste wädret och watnets wåg; och så wände thet igen, och blef stilla.

25. Och han sade til them: Hwar är eder tro? Men the fruktade, och förundrade, sågande emellan sig: Ho må thenne wara? ty han bjuder både wädren och watnet; och the lyda honom.

26. Och the foro til the Gadareners ångd, hwilken är twärt öfver Galileen.

27. Och då han utgången war af stöppet på landet, mötte honom en man utaf staden, hwilken hade haft djefwulen i lång tid; och han hade inga kläder på, ej heller blef i husen, utan i grifter.

28. Då han såg Jesum, ropade han, och föll ned fram för honom, och sade med hög röst: Hwar hafwer jag göra med dig, Jesu, then högstes Guds Son? Jag beder dig, at tu icke qwäljer mig.

29. Ty han bdd then orene anden, at han skulle fara ut af mannen; ty han hade länge plågat honom. Och han wardt bunden i klädor, och förwa-

rad i fjättrar, och slet sönder banden, och wardt drifwen af djefwulen bort i öknen.

30. Då frågade Jesus honom, och sade: Hwad är ditt namn? Han sade: Legio; ty många djeflar woro inkomne i honom.

31. Och the bado honom, at han icke skulle bjuda them fara uti asgrunden.

32. Men ther war en stor swinahjord, som ther gick och födde sig på berget. Då bado the honom, at han wille tillstāja them fara in i swinen. Och han tillstodde them thet.

33. Då foro djeflarna uti menniskan, och foro in uti swinen; och hjorden brådstörte sig uti sjön, och fördränkte sig.

34. Men när the som waktade swinen sågo hwad ther skedde, flydde the, och buro tidningen i staden och på bygden.

35. Då gingo the ut, til at se hwad ther skedt war, och kommo til Jesum, och summo mannen, ther djeflarna utaf farne woro, klädd och wid sina sinnen, sittande wid Jesu fötter; och wordo förfarade.

36. Och the som thet sett hade förkunnade them theslikes, huruledes then besatte war helbregda worden.

37. Och hela hopen af the Gadareners omliggande bado honom, at han wille fara ifrå them; ty them war en stor råddhåge påkommen. Då steg han til stöpps, och for tillbaka igen.

38. Men mannen, ther djeflarna woro utaf farne, bad honom, at han måtte blifwa när honom. Men Jesus sände honom ifrå sig, sågande:

39. Gå uti ditt hus igen, och såg utaf, huru stora ting Gud med dig gjort hafwer. Och han gick bort och förkunnade öfver hela staden, huru stora ting Jesus hade gjort med honom.

40. Och thet begaf sig, då Jesus kom igen, undfick honom folket; ty alla wäntade efter honom.

41. Och si, ther kom en man, som het Jairus, och war en öfwerste för Synagogan: han föll ned för Jesu fötter, bedjande honom, at han wille gå i hans hus;

42. Ty han hade en enda dotter, wid tolf år gammal, och hon begynte sjå-las. Men i wågen, wid han gick til, trångde honom folket.

43. Och en qvinna, som blodgång hade haft i tolf år, och hade förtårt alt thet hon ågde på låfare, och kunde dock botas af ingen,

44. Hon gick bak efter, och tog på hans klädesfäll; och strax stillades hennes blodgång.

45. Och Jesus sade: Ho är then, som tog på mig? Lå the alla nekade, sade Petrus och the med honom woro: Måstare, folket trångir tig och omkarar tig, och tu säger: Ho tog på mig?

46. Lå sade Jesus: Någon hafwer ju tagit på mig; ty jag kände at kraft gick af mig.

47. Lå qvinnan såg, at thet icke war lönligt, kom hon stålhwande, och föll ned för hans fötter, och förkunnade för alt folket, för hwad sak skul hon hade tagit på honom, och huruledes hon blef strax helbregda.

48. Lå sade han til henne: War tröfst, min dotter; tin tro hafwer frälst tig; gåd med frid.

49. Wid han ännu talade, kom en utaf Öfwerstens hus för Synagogan, sågande til honom: Tin dotter är död; gör icke Måstaren omak.

50. Lå Jesus hörde thet ordet, sade han til pigans fader: Råds icke; utan tro allenast, och hon warder helbregda.

51. Lå han kom i huset, städde han ingen ingå med sig, utan Petrum, Jacobum och Johannem och fadren och modren til pigan.

52. Men the greto alle, och jämrade sig öfwer henne. Lå sade han: Gråter icke: pigan är icke död; men hon sofwer.

53. Lå gjorde the spe af honom, wål wetande, at hon war död.

54. Men han dref them alla ut, och tog henne wid handen, och ropade, sågande: Piga, ståt up.

55. Och hennes ande kom igen, och hon stod strax up; och han böd gifwa henne mat.

56. Och hennes föräldrar försträcktes. Men han böd them, at the ingen säga stulle hwad thet stedt war.

9. Capitel.

Sedan kallade Jesus tilhopa the tolf, och gaf them magt och wåld öfwer alla djeflar, och at the sjukdomar bota kunde;

2. Och sände them ut til at predika Guds rike, och göra the sjuka helbregda;

3. Och sade til them: Läger intet med eder til wågs, icke kapp, eller stråppa, icke bröd, icke penningar; hafwer ej heller två fjortilar.

4. Och i hwad hus I ingån, thet blifwer, til thes I dragen tådan.

5. Och hwilka icke anamma eder, så går ut af then staden, och studder och stoftet af edra fötter, til witnessbröd öfwer them.

6. Och the gingo ut, och wandrade omkring i byarne, predikade Evangelium, och gjorde helbregda allestädes.

7. Lå fick Herodes Tetrarcha höra alt thet som bedrefs af honom, och honom begynte misghaga; ty thet sades af somliga, at Johannes war upståndn af the döda;

8. Af somliga, at Elias war uppenbarad; af somliga, at någon Prophet af the gamla war upståndn.

9. Och Herodes sade: Johannem hafwer jag halshuggit; men ho är thenne, thet jag sådant af hörer? Och han begärde se honom.

10. Och Apostlarna kommo igen, och berättade honom alt thet the gjort hade. Lå tog han them med sig, och gick affides uti en ödemark, som ligger wid then staden, som kallas Bethsaida.

11. Lå folket thet förnam, kommo the efter honom; och han undfick them, och talade med them om Guds rike, och gjorde them helbregda, som thet behöfde.

12. Men dagen begynte warda fram-liden. Lå gingo the tolf fram, och sade til honom: Låt folket ifrå tig, at the

gå uti köpstäderna och nästa bygden, ther the måga gästa, och finna mat; ty wi äre här i ödemarken.

13. Han sade til them: Gifwer I them äta. Då sade the: Wi hafwe icke flera bröd än fem, och två fiskar, utan at wi gå bort och köpe mat til allt thæt folket.

14. Och woro the icke långt ifrå femtusende män. Då sade han til sina Lärjungar: Låter them sätta sig ned, i hwart matskäpet feintio.

15. Och the gjorde så, och låto them alla sätta sig ned.

16. Då tog han the fem bröd och the två fiskar, uplyfte sina bgon i himmelen, tackade ther öfwer, bröt, och fick Lärjungarna, at the skulle sedan läggat fram för folket.

17. Och the äto alle, och wordo mätte. Sedan wardt uptagit thet som them öfwerlopp, tolf forgar fulla med stycken.

18. Och thet begaf sig, så han war allena i sina böner, woro och några hans Lärjungar med honom: them frågade han, och sade: Hwem säger folket mig wara?

19. Då svarade the och sade: Johannes Döparen; somlige Elias, och somlige, at någon Prophet af the gamla är upstånd.

20. Då sade han til them: Hwem säger en så mig wara? Svarade Petrus och sade: Tu äst Guds Christ.

21. Och han hotade them, och förbödd, at the skulle thet någon säga;

22. Och sade: Menniskones Son måste mycket lida, och bortkastas af the Äldsta och öfwersta Presterna och Skriftlärda, och dräpas, och tredje dagen upstå igen.

23. Sade han och til them alla: Hvilken mig efterfölja wil, han wedersäga sig sjelf, och tage sitt kors på sig hwar dag, och följa mig.

24. Ty then som wil behålla sitt lif, han skal mista thet; och ho som mister sitt lif, för min skull, han skal thet behålla.

25. Och hwad kommer thet menni-

skan til godo, om hon wunne hela werlden, och förtappar sig sjelf, eller gbr slada på sig sjelf?

26. Hvilken som blyges wid mig och mitt ord, wid honom skal och Menniskones Son blygas, så han kommer i sin och sin Faders och the heliga Angelars härlighet.

27. Men jag säger eder förwiso, at några äro af them som här stå, the ther icke skola smaka döden, til thet the så se Guds rike.

28. Så begaf thet sig, wid ätta dagar efter thesa orden, at han tog til sig Petrum och Johanne och Jacobum, och gick up på et berg til at bedja.

29. Och wid han bad, wardt hans ansikte förvandladt, och hans klädnad war hwit och skinnande.

30. Och si, två män talade med honom, som woro Moses och Elias;

31. Och syntes i härlighet, och talade om hans afgang, som han fullbordade skulle i Jerusalem.

32. Men Petrus, och the med honom woro, förthngdes af sömn: så the upwakenade, sågo the hans klarhet och the två män stå när honom.

33. Och thet begaf sig, så the gingo ifrå honom, sade Petrus til Jesum: Mästare, og är godt här wara: låt og göra tre hyddor, en til dig, och en til Mosen, och en til Eliam; och wiste icke hwad han sade.

34. Och wid han så sade, kom en sthy och kringstygge them; och the wordo förfarade, wid the wordo inneswade i sthy.

35. Och en röst hördes utu sthy, then ther sade: Thenne är min älskelige Son; honom hör.

36. Och i thet samma rösten hördes funno the Jesum wara allena. Och the tego, och förkunnade ingen, i the dagar, något af thet the sett hade.

37. Så hände sig dagen ther efter, så the gingo ned af berget, mötte honom mycket folk.

38. Och si, en man af folket ropade och sade: Mästare, jag beder tig, se til min son; ty han är mitt enda barn.

39. Si, anden begriper honom, och strax ropar han; och han sliter honom, så at han fradgas, och han far med nöd ifrå honom, då han honom slitit hafwer.

40. Och jag bad tina Lärjungar, at the skulle utdrifwa honom; och the kunde icke.

41. Då svarade Iesus och sade: O, tu otrogna och genstörtiga slägte, huru länge skal jag vara när eder, och lida eder? Haf tin son hit.

42. Och wid han nu framgick, ref och slet djefwulen honom. Men Iesus näpste then orene anden, och gjorde pilten helbregda, och fick honom sin fader igen.

43. Och alla wordo försträckt afwer Guds hårlighet. Då alla undrade på allt thet han gjorde, sade han til sina Lärjungar:

44. Fatter thesa ord uti edra dron; ty thet skal ske, Menniskones Son war-der öfwerantwardad i menniskors händer.

45. Men the förstodo icke thetta ordet, och thet war förböldt för them, at the thet icke kunde förstå; och the fruktade at fråga honom om thet ordet.

46. Och som ibland them en tanke, hwilken theras skulle störst wara.

47. Då Iesus såg theras hjertas tankar, tog han et barn, och ställde thet när sig,

48. Och sade til them: Hwilkens som anammar thetta barnet i mitt namn han anammar mig, och then mig anammar, han anammar honom, som mig såndt hafwer; men then ther minst är ibland eder alla, han skal wara störst.

49. Då svarade Johannes och sade: Måstare, wi sågo en, som utdref djeflar under titt namn, och wi förbödo honom thet, efter thet han icke följer med oss.

50. Sade Iesus til honom: Förbjuder honom icke; ty then ther icke mot oss är, han är med oss.

51. Och thet begaf sig, då tiden fullbordad war, at han skulle hådan tagen warda, wände han sitt ansikte til at

fara åt Jerusalem.

52. Och han sände bud fram för sig: the gingo, och kommo in til en stad, som the Samariter uti bodde, at the skulle reda för honom.

53. Och the undfingo honom icke; ty han hade wändt sitt ansikte til at draga til Jerusalem.

54. Då hans Lärjungar, Jacobus och Johannes, thet sågo, sade the: HÆRe, wil tu, så wilje wi såga, at eld måtte komma ned af himmelen och förtåra them, såsom oc Eliäs gjorde?

55. Men Iesus wände sig om, och näpste them, sågande: I weten icke hwars andas I ären.

56. Ty Menniskones Son är icke kommen til at förderfwa menniskornas själar, utan til at frälssa them. Och the gingo tådan uti en annan by.

57. Och thet begaf sig wid the gingo på wägen, sade en til honom: Jag wil följa tig hwart tu går, HÆRe.

58. Sade Iesus til honom: Råfwarne hafwa kulor, och foglarne under himmelen nästen; men Menniskones Son hafwer icke, thet han kan luta sitt hufwud til.

59. Men han sade til en annan: Följ mig. Då sade han: HÆRe, låt mig först gå bort och begrafwa min fader.

60. Då sade Iesus til honom: Låt the döda begrafwa sina döda; men tu, gack och förkunna Guds rike.

61. En annan sade: HÆRe, jag wil följa tig; men låt mig först gå och stila mig ifrå them som i mitt hus äro.

62. Sade Iesus til honom: Hwilkens som sätter sin hand til plogen, och ser tillbaka, han är icke beqwäm til Guds rike.

10. Capitel.

Sedan sticade HÆRen andra skuttio, och sände them två och två fram för sig i alla städer och rum, tit han komma wille.

2. Och sade til them: Såden är stor; men arbetarena äro få: beder förhensful sådens HÆRe, at han utsänder arbetare i sin såd.

3. Går; si, jag sänder eder såsom lamm ibland ulfvar.

4. Vårer ingen såd, ej heller sträppa, ej heller stor, och hjälper ingen i vägen.

5. Uti hwad hus I kommen, säger först: Frid ware thetta hus!

6. Och om ther någon är fridens barn, så skal eder frid blifwa på honom; hwar och icke, så kommer han til eder igen.

7. Uti thet samma hus blifwer: åter och dricker hwad eder föresattes; ty arbetaren är sin lön wård. Går icke uti hus i hus.

8. Och uti hwad stad I kommen, och the anamma eder, åter hwad eder föresattes.

9. Och görer the sjuka helbregda, som ther äro, och säger til them: Guds rike är kommit hardt när eder.

10. Uti hwad stad I kommen, och the icke anamma eder, så går ut på hans gator, och säger:

11. Thet stoft som lädde wid og af eder stad, stäke wi af på eder: dock skolen I weta, at Guds rike war kommit hardt när eder.

12. Jag säger eder, at Sodome skal drägeligare warda på then dagen, än then staden.

13. We tig, Chorazin, we tig, Bethsaida; ty hade sådana krafter warit gjorda uti Tyro och Sidon, som the gjorda äro uti eder, länge sedan hade the suttit uti såd och asfa, och gjort synbåttring.

14. Dock skal Tyro och Sidoni drägeligare warda på domedag än eder.

15. Och tu Capernaum, som uphöfwen äst alt in til himmelen, tu skal nedersförtad warda til helhwete.

16. Hwilkén eder hörér, han hörér mig, och then eder föraktar, han föraktar mig; men then mig föraktar, han föraktar honom, som mig såndt hafwer.

17. Men the sjuttio kommo igen med glädje, och sade: HERRE, djeflarne äro oss och underdånige i titt namn.

18. Då sade han til them: Jag såg Satan falla ned af himmelen, såsom

en ljungeld.

19. Si, jag hafwer gifwit eder magt at trampa på ormar och storpioner, och öfwer all fiendens kraft; och eder skal intet warda skadande.

20. Dock fröjder eder icke ther af, at andarne äro eder underdånige; utan fröjder eder, at edra namn äro skrifna i himmelen.

21. I samma stunden fröjdade sig JESUS i andan, och sade: Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens HERRE, at tu hafwer thetta fördolt för the wisa och kloka, och hafwer thet uppenbarat för the såkunniga; ja, Fader, ty så hafwer warit behageligt för dig.

22. All ting äro mig antwurdade af min Fader; och ingen wet ho Sonen är, utan Fadren, och ho Fadren är, utan Sonen, och then som Sonen wil thet uppenbara.

23. Och han wände sig om til sina Lärjungar afides, och sade: Salige äro the ögon, som se thet I sen;

24. Ty jag säger eder: Många Profheter och Konungar åstundade se thet I sen, och fingo dock icke set, och höra thet I hören, och fingo dock icke hört.

25. Och si, en lagflok stod up, och frestade honom, sågande: Mästare, hwad skal jag göra, at jag må få ewinnerligt lif?

26. Då sade han til honom: Hwad är skrifwit i lagen? Huru läser tu?

27. Svarade han och sade: Tu skal älska tin HERRE Gud af alt titt hjerta, och af all tin själ, och af alla dina krafter, och af all tin häg, och tin nästa som tig sjelf.

28. Då sade han til honom: Rätteligen swarade tu; gör thet, så får tu lefwa.

29. Då wille han göra sig sjelf rättfärdig, och sade til JESUM: Hwilkén är då min nästa?

30. Då swarade JESUS och sade: En man for ned af Jerusaleml til Jericho, och kom i röfware-händer: och the klädde af honom, och fargade honom, och gingo tådan, och låto honom ligga halfdöd.

31. Så hände sig, at en Prest for neder åt samma vägen, och så han fick se honom, gick han fram om honom.

32. Sammalunda och en Levit, så han kom til thet samma rummet, gick han fram, och såg på honom, och gick sedan fram om honom.

33. Men en Samaritan reste samma vägen, och kom til honom; och när han såg honom, varfunnade han sig öfver honom,

34. Och gick til, och förbandt hans sår, och göt ther olja och win in, och laden på sin åk, och förde honom til herberget, och stötte honom.

35. Then andra dagen for han sådan, och tog fram två penningar, och gaf wården, och sade til honom: Stödt honom, och hwad tu mer kostar på honom, wil jag betala tig, när jag kommer igen.

36. Hwilleken af thesa tre synes dig nu hafwa warit hans nästa, som för röfwarena kommen war?

37. Sade han: Then som bewiste honom barmhertighet. Så sade Jesus til honom: Gack, och gör tu sammaledes.

38. Men thet begaf sig, så the wandrade, gick han uti en liten stad; och en qwinna, benämnd Martha, undfick honom uti sitt hus.

39. Och hon hade en syster, benämnd Maria: hon satte sig wid Jesu fötter, och hörde hans ord.

40. Men Martha bekymrades med idkellig tjenst. Hon gick fram och sade: HERRE, stöter tu intet ther om, at min syster låter mig tjena allena? Så såg henne nu, at hon hjälper mig.

41. Svarade Jesus och sade til henne: Martha, Martha, tu hafwer omförg och bekymmer om mångahanda;

42. Men et är nödorstigt. Maria hafwer utkorat then goda delen, hwilleken henne icke skal ifrå tagas.

11. Capitel.

Och thet begaf sig, at han bad uti et rum. Så han wände igen, sade en af hans lärjungar til honom: HERRE,

lär oss bedja, såsom och Johannes lärde sina lärjungar.

2. Så sade han til them: När I bedjen, säger så: Fader vår, som äst i himlen! Helgadt warde titt namn. Tillkomme titt rike. Ske tin wilje, såsom i himmelen, så och på jorden.

3. Gif oss alltid vårt dageliga bröd.

4. Och förlåt oss våra synder; ty och wi förlåte alla, som oss skyldige äro. Och inled oss icke i frestelse; utan fräls oss ifrån ondo.

5. Och sade han til them: Hwilleken är ibland eder, som hafwer en wån, och han går til honom om midnattstid, och säger til honom: Räre wån, låna mig tre bröd;

6. Ty min wån är kommen til mig, wägfärande, och jag hafwer intet lägga för honom.

7. Och then som innanföre är, svarar, och säger: Gär mig icke omak; dören är nu stängd, och mina barn äro med mig i sömg; jag kan icke stå up, och så dig thet.

8. Jag säger eder: Om han än icke upstår, och får honom thet, thetföre at han är hans wån; litwål thetföre at han så trägen är, står han up, och får honom så mycket han behöfwer.

9. Så säger och jag eder: Beder, och eder skal gifwit warda; söker, och I stolen finna; klapper, och eder skal warda uplåtitt.

10. Ty then ther beder, han får, och then ther söker han finner, och then ther klappar, honom warder uplåtitt.

11. Hwilleken ibland eder är then fader, om hans son begär bröd af honom, som gifwer honom en sten? Eller om han begär fisk, mån han gifwa honom en orm för fisk?

12. Eller, om han begär ägg, mån han få honom en skorpion?

13. Kunnen nu I, som onde ären, gifwa edra barn goda gåfwor, huru mycket mer skal eder himmelske Fader gifwa then Heliga Andan them, som bedja honom?

14. Och han utdref en djefwul, som

war en dumme. Och når djefwulen war utdrifwen, talade dummen; och folket förundrade sig.

15. Men somlige af them sade: Han utdrifwer djeflar med Beelzebub, djeflarnas hufwerste.

16. Och somlige frestade honom, begärande af honom tekn af himmelen.

17. Men efter han wigte theras tankar, sade han til them: Hwart och et rike, som söndrar sig emot sig sjelft, thet warder fördömt, och hus faller på hus.

18. Är och nu Satan söndrad emot sig sjelf, huru warder så hans rike ständande, efter I sägen, at jag utdrifwer djeflar med Beelzebub?

19. Men om jag utdrifwer djeflar med Beelzebub, med hvem drifwa så edra barn them ut? Therför skola the wara edra domare.

20. Men om jag utdrifwer djeflar med Guds finger, så är ju Guds rike kommit til eder.

21. Så en stark bewäpnad bewarar sitt hus, så blifwer thet i frid, som han äger:

22. Men ther en starkare tilkommer, och öfverwinner honom, tager han bort alla hans wapen, ther han tröskade uppå, och skiftar hans rof.

23. Then icke med mig är, han är emot mig; och then icke församlar med mig, han förskingrar.

24. Når then orene anden, går ut af menniskan, wandrar han omkring torra platser, söker efter hwila, och finner ingen. Så säger han: Jag wil komma igen uti mitt hus, ther jag utgick.

25. Och når han kommer, finner han thet rent sopadt och wål prydt.

26. Så går han åstad, och tager til sig sin andra andar, som stadeligare äro än han; och the gå ther in, och bo ther: och then menniskans sista warder wårre än thet första.

27. Och thet begaf sig, så han thetta sade, hos en qwinna sin röst up ibland folket, och sade til honom: Salig är then qweden, som tig burit hafwer,

och the spenar, som tu diat hafwer.

28. Men han sade: Ja, salige äro the, som hbra Guds ord, och gömma thet.

29. Så folket trängdes in til, begynte han säga: Thetta är et ondt slägte: the begära tekn, och tekn skal them icke gifwit warda, utan Jone Prophetens tekn.

30. Ty såsom Jona så war the Nineviter et tekn, så skal och Menniskones Son wara thetta slägte.

31. Drottningen af Söderlanden skal upstå på domen med the mån af thetta slägte, och skal fördöma them; ty hon kom ifrå werldens ända, til at höra Salomons wisdom; och si, här är mer än Salomon.

32. The Ninevitiske mån skola upstå på domen med thetta slägte, och skola fördöma thet; ty the gjorde bättring efter Jone predikan; och si, här är mer än Jona.

33. Ingen upståndet et ljus, och sätter thet uti något hemligt rum, eller under en släppa, utan på ljusastaken, at the som infomma, skola få se af ljuset.

34. Ögat är kroppens ljus: når nu titt öga är enfaldigt, så warder och hela tin kropp ljus: är thet och argt, så warder och tin kropp mörk.

35. Therför se til, at ljuset, som i tig är, icke warder mörker.

36. Om nu tin kropp är allsammans ljus, och hafwer ingen del af mörkret, så warder han fulleligen ljus, och uplyser sig såsom en klar ljungeld.

37. Och wid han talade, bad honom en Pharisee, at han skulle få sig mat med honom. Så gick han in med honom, och satte sig til bords.

38. Men så Phariseen såg, at han icke twädde sig, förr än han gick til bords, förundrade han sig.

39. Så sade HERren til honom: I Phariseer göden rent thet som utwärtas är på dryckefaret och fatet, och thet inwärtas är i eder, är fullt med rof och ondska.

40. I dårar, then som gjorde thet utwärtas är, hafwer han och icke gjort thet inwärtas är?

41. Dock gifwer almofa af thet I hafwen; och fi, så är eder all ting rent.

42. Men we eder, Pharifeer; ty I gören tionde af mynta och ruta och allahanda tål; och domen och Guds kärlek låten I blifwa tilbaka. Ja, man måste thetta göra, och dock thet andra icke låta.

43. We eder, Pharifeer; ty I sitten gerna främst i Synagogorna, och wiljen hellsade warda på torgen.

44. We eder, Skriftlärde och Pharifeer, I ftrymtare; ty I ären såsom the grifter, som intet synas, ther folket går uppå, och wet ther intet af.

45. Då svarade en af the Lagfloke och sade til honom: Måstare, tu försmådar ock oss med thessa orden.

46. Då sade han: We ock eder, I Lagfloke; ty I läggen bördor på menniskorna, hvilka the icke draga kunna; och I tagen icke sjelfwe på bördorna med et edert finger.

47. We eder, I som byggen the Propheters grifter; men edra fäder slogo them ihjål.

48. Sannerligen, I betyngen, at I hållen ther af, som edra fäder gjort hafwa; ty the slogo them ihjål, och I byggen thessa grifter up.

49. Therefore säger ock Guds wißdom: Jag skal sända til them Propheet och Apostlar, och af them skola the några döda och förfölja;

50. På thet at af thetta släktet skal utfråfdt warda alla Propheeters blod, som utgjutit är sedan werlden war skapad,

51. Ifrån Abels blod in til Zacharie blod, som förgjordes emellan altaret och templet. Wißerligen, säger jag eder, warder thet utfråfdt af thetta släktet.

52. We eder, I Lagfloke; ty I hafwen fått nyckelen til förståndet: sjelfwe gån I intet in, och förwägren them, som ingå wilja.

53. När han nu thetta sade til them, begynte the Lagfloke och Pharifeer gå hårdt åt honom; och listeligen fråga honom om många stycken med förjåt,

54. Eskande efter, at the något weta

kunde af hans mun, ther the måtte anklaga honom före.

12. Capitel.

När nu församladt wardt otaligt mycket folk, så at the trampade på hwar annan, begynte han säga til sina Lärjungar: Först, tager eder wara för the Phariseers surdeg, som är ftrymtari.

2. Ty intet är fördoldt, som icke warder uppenbaradt, och intet lönligt, som icke upkommer.

3. Therefore, hwad I sagt hafwen i mörkret, thet skal warda hördt i ljuset, och thet I talat hafwen i drat i kamrarna, thet skal predikadt warda ofwan på taken.

4. Men jag säger eder, mine wänner: Rådens icke för them, som döda kropp, och sedan hafwa the intet hwad the mer göra kunna.

5. Men jag wil wisa eder, hwem I stolen rådas: Rådens honom, som sedan han dödat hafwer, hafwer han ock magt at bortkasta til hellsiwete; ja, säger jag eder, honom rådens.

6. Köpas icke fem sparfwar för två små penningar? Och en af them är icke förgåten för Gudi.

7. Ja, edra hufvudhår äro ock alla råfnade. Therefore frukter eder intet; I ären bättre än många sparfwar.

8. Men jag säger eder: Hvilken mig bekänner för menniskor, honom skal ock Menniskones Son bekänna in för Guds Änglar.

9. Men then mig nekaf för menniskor, han skal ock nekad warda för Guds Änglar.

10. Och then ther talar et ord emot Menniskones Son, thet skal warda honom förlätit; men then som hådar then Heliga Ande, thet skal icke för-låtas.

11. När the nu draga eder fram i Synagogorna, och för Lfwerheten och för the wäldiga, hafwer ingen omförsig hwad och huruledes I swara, eller hwad I säga stolen;

12. Ty then Helige Ande skal lära

eder i samma stunden hwad I såga stolen;

13. Tå sade en af folket til honom : Måstare, såg min broder, at han byter med mig arfwedelen.

14. Sade han til honom : Mennista, ho hafwer skickat mig til domare, eller skiftare öfwer eder?

15. Och han sade til them : Ser til, och tager eder wara för girighet; ty en mennistås lif hänger icke therpå at hon många ågodelar hafwer.

16. Och sade han en liknelse til them, sågande: Thet war en rik man, hwilken's åker bar frukt nog.

17. Tå tänkte han wid sig sjelf, sågande: Hwad skal jag göra? ty jag hafwer icke ther jag kan lägga min frukt uti;

18. Och sade: Thetta wil jag göra: Jag wil riswa omtull mina lador, och bygga up större, och tit wil jag församla alt thet mig wårt år, och mina ågodelar;

19. Och såga til min själ: Själ, tu hafwer mycket godt förwaradt in til många år; gör dig goda dagar, åt, drick, war glad.

20. Men Gud sade til honom: Tu dåre, i thenna natt skal man kalla tin själ ifrå dig: ho skal tå få thet tu tillredt hafwer?

21. Alltså går thet och honom, som sig församlar ågodelar, och icke är rik för Gudi.

22. Och han sade til sina Lärjungar: Therföre säger jag eder: Hafwer icke omsorg för edert lif, hwad I åta stolen, eller för eder kropp, hwad I stolen klåda eder med.

23. Lifwet är mer än maten, och kroppen mer än klåderne.

24. Ser på korporna; ty the så intet, ej heller upskåra: the hafwa hwarken kallare eller lada; och Gud föder them: huru mycket ären I bättre än foglarne?

25. Hvilken af eder kan med sin omsorg föröka til sin wårt en aln?

26. Kunnen I nu icke thet som minst är, hwarföre hafwen I tå omsorg för thet andra?

27. Ser på liljorna, huru the wåxa: the arbeta intet, och ej heller spinna; men jag säger eder: Icke Salomon, i all sin hårlighet, war så klådd, som en af them.

28. Efter nu Gud så klåder gråset, som i dag wåxer på marken, och i morgon kastas i ugnen; huru mycket mer skal han klåda eder, I kientrogne?

29. Therföre fråger och I icke efter, hwad I stolen åta, eller dricka, och sårer icke i höjden.

30. Ty efter alt thetta söka hedningarne i werlden; men eder Fader wet wål, at I sådant behöfwen.

31. Utan söker hellre efter Guds rike, så faller eder alt thetta til.

32. Fruktat dig icke, tu klena hjord; ty eder Faders goda wilje är så, at han wil gifwa eder riket.

33. Sålser hwad I hafwen, och gifwer almösa: görer eder såckar, som icke föråldras, en stätt, som aldrig minskas i himmelen, ther tjuifwen aldrig tillkommer, ej heller någon mal förderfwar.

34. Ty ther eder stätt är, ther blifwer och edert hjerta.

35. Påter edra länder wara omgjordade, och edert ljus brinnande.

36. Och warer I the mennistor like, som wånta sin herre, tå han igenkomma skal ifrå brölloppet, at när han kommer och klappar, låta the honom strax up.

37. Salige äro the tjenare, hwilka herren finner wakande, tå han kommer. Sammerligen säger jag eder: Han skal upskåra sig, och låta them sitta til bords, och han skal tå gå och tjena them.

38. Och om han kommer uti then andra wåkten, och uti then tredje wåkten, och finner så, salige äro the tjenare.

39. Men thetta stolen I weta, at om husbonden wiste på hwad stund tjuifwen komma skulle, förwißo wakade han, och icke tilsladde upbranta sitt hus.

40. Therföre warer och I redo; ty then stund I icke tänken, skal Mennistones Son komma.

41. Då sade Petrus til honom : HERR, säger tu til oss thenna liknelsen, eller också til alla ?

42. Då sade HERRN : Hvar finner man en trogen och snäll skaffare, then hans herre sätter öfver sitt tjenstefolk, at han them i rättan tid gifwer hwad them behöwer ?

43. Salig är then tjenaren, then herren finner så goda, då han kommer.

44. Sannerligen säger jag eder, han skal sätta honom öfver allt thet han äger.

45. Men om then tjenaren sade i sitt hjerta : Min herre dröjer fast at komma igen ; och begynte slå tjenarena och tjenarinnorna, och äta och dricka, och warda drucken :

46. Så kommer then tjenarens herre, på then dagen han thet sig icke förmodar, och på then stunden then han icke wet ; och skal hugga honom i stycken, och skal sätta hans lott med the otrogna.

47. Men then tjenaren, som wiste sin herres wilja, och icke beredde sig, och icke gjorde efter hans wilja, han skal lida mycket hugg.

48. Men then ther icke wiste, och gjorde dock thet som hugg wärdt war, han skal få hugg lida ; ty then som mycket gifwit är, af honom skal mycket warða utkräddt ; och hwem mycket befallt är, af honom skal warda mycket åstaddt.

49. Jag är kommen til at upstånda en eld på jorden ; och hwad wil jag hellre, än at han allaredan brunne ?

50. Men jag måste med en ödpelse ödpas ; och huru ångslas jag, til thes han fullbordad warder ?

51. Menen I, at jag är kommen til at sända frid på jorden ? Nej, säger jag eder, utan wißerligen tweedragt.

52. Ty här efter skola fem wara stiljaktige uti et hus, tre emot två, och två mot tre.

53. Fadren skal wara emot sonen, och sonen emot fadren ; modren emot dottren, och dottren emot modren ; swäran emot sin sonhustru, och sonhustrun

emot sin swåra.

54. Sade han också til folket : När I fån se en sky upgå wäster ut, strax sågen I : Regn kommer ; och thet sker så.

55. Och när I sen sunnamwäder blåsa, sågen I : Thet blifwer warmt ; och thet sker så.

56. I skrymtare, himmelen och jordens stepelse kunnen I bepröfwa ; hwi pröfwen I icke då thenna tiden ?

57. Hwi dömen I icke också utaf eder sjelfwa hwad rätt är ?

58. När tu nu går med tin trätobroder til öfwersten, så winlägg dig i wägen, at tu blifwer honom fri ; at han til äfwentyras icke drager dig fram för domaren, och domaren antwardar dig stockmåstaren, och stockmåstaren kastar dig i fångelsket.

59. Jag säger dig : Tu warder ther icke utkommande, til thes tu betalad hafwer then yttersta stårswen.

13. Capitel.

På samma tid woro ther några tilstådes, som bådade honom om the Galileer, hwilkas blod Pilatus hade blandat med theas offer.

2. Då swarade Iesus och sade til them : Menen I, at these Galileer woro syndare för alla Galileer, efter the sådant ledo ?

3. Nej, säger jag eder ; utan om I icke bättren eder, stolen I alle sammalunda förgåås.

4. Eller the aderton, som tornet i Siloa föll uppå, och drap them, menen I, at the brottslige woro för alla mennistor som bo i Jerusalem ?

5. Nej, säger jag eder ; utan om I icke bättren eder, stolen I alle sammalunda förgåås.

6. Sade han också thenna liknelsen : En man hade et fikonatrá planteradt i sin wingård, och han kom och sökte frukt ther på, och fann ingen.

7. Då sade han til wingårdsmannen : Si, nu i tre år hafwer jag kommit, och sökt frukt på thetta fikonatrá, och jag finner ingen : hugg thet bort ; hwar efter skal thet förhindra jorden ?

8. Han svarade och sade til honom : Herre, låt thet stå ännu i thetta året, så länge jag gräfrer omkring thet, och gdder thet :

9. Om thet så kunde bára frukt : hvar och icke, så hugg thet sedan bort.

10. Och han lärde om Sabbathen uti en Synagoga.

11. Och si, thet war en qwinna, som hade haft franthetens anda i aderton år, och war krumpen, och förnådde icke uplysta hufvudet.

12. När Jesus såg henne, kallade han henne til sig, och sade til henne : Qwinna, war fri af tin franthet.

13. Och han lade händerna på henne ; och strax reste hon sig up, och prisade Gud.

14. Då svarade öfversten för Synagogan, och war vred, at Jesus helade på Sabbathen, och sade til folket : Sex dagar äro thet I mågen arbeta på : kommer på them och låter hela eder ; icke på Sabbathen.

15. Då svarade HERren honom och sade : Du skrymtare, löser icke hvar och en af eder om Sabbathen sin ore eller åsna ifrå krubban, och leder bort at watna ?

16. Måtte man då icke lösa af thetta bandet, på Sabbathen, thenna Abrahams dotter, hwilken Satan bundit hafwer, si, nu i aderton år ?

17. Och då han thetta sade, skände sig alle som honom emot stått hade, och alt folket gladde sig af the hårliga gerningar som gjordes af honom.

18. Så sade han då : Hvem är Guds rike list ? Och wid hvad skal jag lifna thet ?

19. Thet är list wid et senapsskorn, som en man tog och sådde i sin örtagård ; och thet växte, och blef et stort trå, och foglarne under himmelen bodde på thes qvistar.

20. Och åter sade han : Wid hvad skal jag lifna Guds rike ?

21. Thet är list en surdeg, hwilken en qwinna tog och lade in uti tre slåpor mjöl, til thes thet surnade altsammans.

22. Och han gick genom städer och byar, och lärde, och tog vägen åt Jerusalem.

23. Och en sade til honom : HERre, äro the och så, som warda salige ? Då sade han til them :

24. Winlägger eder thet om, at I kunnen ingå igenom then trånga porten ; ty många, säger jag eder, stola söla thet efter at the måga inkomma, och stola dock icke kunna.

25. Sedan husbonden hafwer upstått, och låtit dören igen, och I begynnen stå ute och bulta på dören, sågande : Herre, herre, låt up för oss, och han svarar, och säger til eder : Jag wet intet af eder hwadan I ären ;

26. Då skolen I begynna säga : Wi hafwe åtit och druckit med dig, och tu hafwer lårt på våra gator.

27. Och han skal säga : Jag säger eder, jag wet intet af eder hwadan I ären ; gån ifrå mig alle, I ogerningsmän.

28. Och thet skal wara gråt och tångniskan, när I fån se Abraham, Isaac och Jacob och alla Propheterna i Guds rike, och eder utdrifvas.

29. Och the stola komma ifrån östan och västan och nordan och sunnan, och stola sitta til bords i Guds rike.

30. Och si, thet äro några ytterste, som stola warda the främste, och några främste, som stola warda the ytterste.

31. Samma dag gingo några Phariseer fram, och sade til honom : Skynnda dig och gåd hådan ; ty Herodes wil dråpa dig.

32. Då sade han til them : Går och säger then råfwen : Si, jag utdrifwer djeflar, och helar i dag och i morgon ; och tredje dagen warder thet ändadt med mig.

33. Dock litwål måste jag ännu wandra i dag och i morgon och öfvernorgon ; ty thet kan icke wara, at en Prophet förgås annorstädes än i Jerusalem.

34. Jerusalem, Jerusalem, tu som dråper Propheterna, och stenar them som sändas til dig, huru ofta wille jag församla dina barn, lika wißt som fog-

len sitt näste under sina vingar, och I villen icke?

35. Si, edert hus skal warda eder bde; och säger jag eder, at I skolen icke se mig, til thes tiden kommer, at I warden sågande: Wälsignad är han, som kommer i HERRans namn.

14. Capitel.

Och thet hände sig, at han kom uti en mans hus, som war en öfwerste för the Phariseer, om en Sabbath, til at få sig mat; och the waktade på honom.

2. Och si, en wätsusfittig menniska war ther för honom.

3. Då swarade JESUS och sade til the Lagfloka och Phariseer: Må man någon hela om Sabbathen?

4. Och the tego. Men han tog honom til sig, och gjorde honom helbregda, och lät gån.

5. Och han swarade, sågande til them: Hwilkens eder åsna, eller ore faller uti brunnen, och går han icke strax til at draga honom ut om Sabbathsdagen?

6. Och the kunde intet swara honom ther til.

7. Då sade han och til them som budne woro en liknelse, märkande huru the sökte efter at sitta främst, sågande til them:

8. När tu blifwer buden af någon til bröllop, så sätt tig icke i främsta rummet, at icke til öfwenlycks någon kommer, som buden är af honom, och är ärligare än tu.

9. Och då kommer han, som både tig och honom budit hafwer, och säger til tig: Gif thenne rum; och då måste tu med blygd begynna sitta ned bättre.

10. Utan hellre, när tu warder buden, gack och sätt tig i yttersta rummet, at då han kommer, som tig budit hafwer, må han säga til tig: Min wän, sitt up bättre; och då sätter tig heder för them som ther med tig til bords sitta.

11. Ty hwar och en som uphöjer sig, han skal warda förnedrad; och then sig förnedrar, han skal warda uphöjd.

12. Sade han och theslikes til honom,

som honom budit hade: När tu gör middagsmåltid, eller nattward, bjud icke tina wänner, eller tina bröder, eller tina fränder, eller tina grannar, som rike äro; at the icke bjuda tig igen, och löna tig tin wälgerning.

13. Utan hellre, då tu gör gästabud, kalla the fattiga, sjuka, halta, blinda.

14. Och salig äst tu; ty the förmå icke löna tig igen; men tig warder igen lönt i the rättfärdigas upståndelse.

15. Men då en af them som wid bordet sutto thetta hörde, sade han til honom: Salig är then, som åter bröd i Guds rike.

16. Då sade han til honom: En man hade tilredt en stor nattward, och bdd många;

17. Och utsände sin tjenare then stund nattwarden skulle stå, at han skulle säga them som budne woro: Kommer; ty all ting äro nu redo.

18. Och the begynte allesammans ursäkt sig. Then förste sade til honom: Jag hafwer köpt et jordagods, och jag måste gå ut och bese thet; jag beder tig, gör min ursäkt.

19. Och then andre sade: Jag hafwer köpt fem par oxar, och jag måste gå bort och försöka them; jag beder tig, gör min ursäkt.

20. Och then tredje sade: Jag hafwer tagit mig hustru, och therefore kan jag icke komma.

21. Och tjenaren kom, och sade sin herre allt thetta igen. Då wardt husbonden vred, och sade til sin tjenare: Gack snarligen ut på gator och gränder i staden, och the fattiga och krympingar, halta och blinda haf här in.

22. Och tjenaren sade: Herre, jag hafwer gjort som tu bdd; och här är ännu rum.

23. Då sade herren til tjenaren: Gack ut på wägar och gårdar, och nödga them at komma här in, på thet at mitt hus måtte warda fullt.

24. Ty jag säger eder, at ingen af the män som budne woro skal smaka min nattward.

25. Och gick mycket folk med honom.

Och han wände sig om, och sade til them :

26. Hwilken som kommer til mig, och icke hatar sin fader och moder och hustru och barn och bröder och systrar, och ther til sitt eget lif, han kan icke wara min Lärjunge.

27. Och hwilken som icke bär sitt kors, och följer mig, han kan icke wara min Lärjunge.

28. Hwilken är then af eder, som wil bygga et torn, och icke först sitter och öfwerlägger kostnaden, om han hafwer thet han behöfwer til at fullborda thet med?

29. At så han hafwer lagt grundwalen, och icke kan fullborda thet, alla the som få set, icke skola begynna göra spe af honom,

30. Och säga: Denne mannen hafwer begynt bygga, och förmodde icke fullbordat.

31. Eller hwad Konung wil gifwa sig til orlig, och strida mot en annan Konung, sitter han icke först och tänker, om han förstår med tiotusende möta honom, som kommer emot honom med tjugatusende.

32. Annars, medan han ännu långt borta är, sänder han bådskap til honom, och beder om frid.

33. Sammalunda, hwar och en af eder, som icke vadersakar alt thet han äger, han kan icke wara min Lärjunge.

34. Saltet är godt; men om saltet mister sin salta, med hwad skal man salta?

35. Thet är hwarken nyttigt i jorden, eller i gödslen; utan man kastar thet bort. Then ther bron hafwer til at höra, han höre.

15. Capitel.

Och til honom gingo allehanda Publicaner och syndare, at the måtte höra honom.

2. Och the Phariseer och Skriftlärde knorrade, och sade: Denne undfår syndare, och äter med them.

3. Så sade han til them thenna lifnelsen, sågande:

4. Hwilken är then man ibland eder, som hafwer hundrade får, och om han tappat bort et af them, låter han icke the nio och niotio uti önen, och går efter thet som borta är, til thes han finner thet?

5. Och så han hafwer thet funnit, lägger han thet på sina arlar med glädje.

6. Och när han kommer hem i sitt hus, kallar han tilhopa sina wänner och grannar, och säger til them: Glädjens med mig; ty jag hafwer funnit mitt får, som borttappadt war.

7. Jag säger eder, at sammalunda warder och glädje i himmelen öfwer en syndare, then sig bättrar, mer än öfwer nio och niotio rättfärdiga, som ingen bättring behöfwa.

8. Eller hwad qwinna är, som hafwer tio penningar, om hon bortappar en af them, tänder hon icke up ljus, och sopar huset, och söker granneligen, til thes hon finner honom?

9. Och så hon funnit hafwer, kallar hon tilhopa sina wänner och grannqwinnor, och säger: Glädjens med mig; ty jag hafwer funnit min penning, som jag tappat hade.

10. Sammalunda säger jag eder, warder glädje för Guds Änglar öfwer en syndare som sig bättrar.

11. Och han sade: En man hade två söner.

12. Och then yngre af them sade til fadren: Fader, få mig then parten af ägodelarna, som mig tillkommer. Och han bytte ägodelarna them emellan.

13. Och icke många dagar ther efter, så then yngre sonen hade lagt alla sina ting tilhopa, for han långt bort i främmande land, och ther förfor han sina ägodelar, och lefde öfwerflödigt.

14. Och sedan han alt förtårt hade, wardt en stor hunger i thet landet. Och han begynte lida nöd,

15. Och gick bort och gaf sig til en borgare ther i landet; och han sände honom til sin äfvelsgård, at han skulle sköta hans swin.

16. Så begärde han upfylla sin buk

med draf, thet swinen med föddes; och honom gaf ingen.

17. Då besinnade han sig sjelf, och sade: Huru många min faders legodrängar hafwa brödt nog, och jag för-gås här i hunger.

18. Jag wil stå up, och gå til min fader, och säga til honom: Fader, jag hafwer syndat i himmelen och för dig.

19. Jag är icke nu wård kallad tin son; gör mig såsom en af tina legodrängar.

20. Och så stod han up, och kom til sin fader. Och då han ännu långt ifrå war, såg honom hans fader, och be-gynte warfonna sig öfwer honom, och lopp emot honom, föll honom om hal-sen, och kyssde honom.

21. Och sonen sade til honom: Fader, jag hafwer syndat i himmelen och för dig, och är icke wård här efter kallad tin son.

22. Då sade fadren til sina tjenare: Bärer fram then yppersta klädningen, och kläder honom thet uti, och får ho-nom en ring på hans hand, och stor på hans fötter.

23. Och hafwer hit then gödda kalf-wn, och slagter honom: wi wilje äta, och göra oss glada;

24. Ty thenne min son war dödd, och hafwer fått lif igen: han war bort-tappad, och är funnen igen. Och the begynte göra sig glada.

25. Men then äldre hans son war ute på marken. Och när han kom, och nalkades huset, hörde han sjungas och dansas;

26. Och kallade en af sina tjenare, och frågade honom hwad thet war.

27. Då sade han til honom: Tin bro-der är kommen, och tin fader låt slag-ta then gödda kalfwen, at han hafwer honom helbregda igen.

28. Då wardt han vred, och wille icke gå in. Då gick hans fader ut och bad honom.

29. Swarade han och sade til fadren: Si, jag tjenar dig i så många år, och hafwer aldrig gått af ditt bud, och tu gaf mig aldrig et lid, at jag måtte

göra mig glad med mina wänner.

30. Men sedan thenne tin son kom-men är, som sina ägodelar hafwer för-tårt med stökor, hafwer tu til honom slagtat then gödda kalfwen.

31. Då sade han til honom: Min son, tu äst alltid när mig, och allt thet mitt är, thet är titt.

32. Man måste nu glädjas och fröj-das; ty thenne tin broder war dödd, och fick lif igen; och war borttappad, och är igen funnen.

16. Capitel.

Sade han och til sina lärjungar: Thet war en rik man, som hade en gårds-fogde; then wardt beryktad för honom, at han förfor hans ägodelar.

2. Då kallade han honom, och sade til honom: Hwi hörer jag sådant om dig? Gör råkenstap för titt fögderi; ty tu måste icke längre wara min fogde.

3. Då sade fogden wid sig sjelf: Hwad skal jag göra? ty min herre tager ifrå mig fögderiet: grafwa orkar-jag icke, tigga blyges jag.

4. Nu wäl, jag wet hwad jag wil göra, at då jag warder satt af mitt fögderi, måga the anamma mig uti sina hus.

5. Då kallade han til sig alla sin her-res gäldenärer; och sade til then för-sta: Huru mycket äst tu min herre skyldig?

6. Sade han: Hundrade tunnor ol-ja. Då sade han til honom: Tag titt bref, och sätt dig snart ned, och strif femtio.

7. Sedan sade han til then andra: Huru mycket äst tu skyldig? Sade han til honom: Hundrade pund hve-te. Sade han til honom: Tag titt bref, och strif åttatio.

8. Och herren prisade then orätta fog-den, at han wisligen gjorde; ty thenna werldens barn äro wisare än ljusets barn, uti sitt slågte.

9. Och jag säger eder, görer eder wän-ner af then orätta Mammon, på thet at, när I behöfwen, stola the anamma eder uti ewinnerliga hyddor.

10. Then ther trogen är i thet minsta, han är ock trogen i thet mer är; och then i thet minsta orätt är, han är ock orätt i thet mer är.

11. Ären I nu icke trogne uti then orätta Mammon, ho wil tå betro eder om thet sannskylidiga?

12. Och om I ären icke trogne uti en annans, ho wil få eder thet edert är?

13. Ingen tjenare kan tjena två her- rar; ty antingen skal han hata then ena, och älska then andra, eller ock hålla sig in til then ena, och förakta then andra. I kunnen icke tjena Gudi och Mammon.

14. All thetta hörde och the Phari- seer, som girige woro, och gjorde spe af honom.

15. Och han sade til them: I ären the, som gören eder selskwa rättfärdiga för mennistor; men Gud wet edert hjer- ta: ty thet som för mennistor högt är, ther stygges Gud wid.

16. Lagen och Propheterne hafwa propheterat in til Johennem; ifrå then tiden warder Guds rike förkunnadt ge- nom Evangelium, och hwar man gör wäld på thet.

17. Men snarare skola himmel och jord förås, än en titel af lagen falla.

18. Then ther öfvergifwer sin hustru, och tager en annan, han bedrifwer hor; och then ther tager henne, som af man- nen öfvergifwen är, han bedrifwer hor.

19. Thet war en rik man, som slädde sig i purpur och kosteligt linkläde, och lesde hwar dag träseligen.

20. Och thet war ock en fattig, be- nämnd Lazarus, then ther låg för hans dörr, full med sår,

21. Begärande släcka sin hunger af the smulor, som föllo af then rika man- nens bord. Dock kommo hundar och flette hans sår.

22. Så hände thet sig, at then fattige blef dödd, och wardt förd af Anglarna uti Abrahams sköt. Blef ock then rike dödd, och wardt begrafwen.

23. Som han nu i helfwete och i pi- nan war, lyfte han sina ögon up, och

fick se Abraham långt ifrån, och Laza- rum i hans sköt;

24. Ropade han och sade: Fader A- braham, warfunna mig öfwer mig, och sänd Lazarum, at han doppar thet yt- tersta af sitt finger i waten, och swalkar min tunga; ty jag pinas swårtligen i thenna lågan.

25. Tå sade Abraham: Min son, tånt uppå, at tu hade godt medan tu lefde, och Lazarus hade ther emot ondt; men nu hafwer han hugnad, och tu pinas.

26. Och öfwer allt thetta är emellan oss och eder befäst et stort swalg, så at the som wilja fara hådan til eder, the komma thes icke wid, ej heller fara tå- dan och hit öfwer til oss.

27. Tå sade han: Så beder jag tå dig, fader, at tu sänder honom uti min faders hus;

28. Ty jag hafwer fem bröder; at han förwarar them, at the ock icke kom- ma uti thetta pinorummet.

29. Sade Abraham til honom: The hafwa Mosen och Propheterna, höre them.

30. Tå sade han: Nej, fader Abra- ham; men kommer någon til them af the döda, tå bättra the sig.

31. Tå sade han til honom: Höra the icke Mosen och Propheterna, så tro the icke heller, om någon af the döda upstode.

17. Capitel.

Och han sade til sina Lärjungar: Thet är omöjeligt, at icke skulle komma för- argelser; men we honom, genom hwil- ken the komma.

2. Bättre wore honom, at en qwarn- sten hängdes wid hans hals, och han worde kastad i hafwet, än han skulle förarga en af thesa små.

3. Wäster eder. Om tin broder bry- ter dig emot, så straffa honom; och om han båttrar sig, så förlåt honom thet.

4. Och om han bryter dig emot sju resor om dagen, och han sju resor om dagen wänder sig om igen til dig, så- gande: Mig ångrar thet; så förlåt honom.

5. Och Apostlarne sade til HÆren :
Föröka og tron.

6. Då sade HÆren : Om I hadn
tro såsom et senapskorn, och saden til
thetta mulbårstrå : Ryck tig up, och för-
sätt tig i hafvet ; så lydde thet eder.

7. Hvilken af eder hafwer en tjenare,
som går wid plogen, eller waktar bo-
skap, så han kommer hem af marken,
at han säger til honom : Gack strax
och sitt til bords.

8. Utan säger han icke hellre til ho-
nom ? Red til nattwarden, och upstör-
ta tig, och tjena mig, medan jag åter
och dricker ; och sedan åt tu och drick.

9. Mån han tacka then samma tjena-
ren, at han gjorde som honom budit
war ? Nej, menar jag.

10. Sammalunda och I, när I haf-
wen gjort alt thet som eder budit är, så
säger : Wi äre onyttige tjenare ; wi
hafwe gjort thet wi wore pliktige at
göra.

11. Och thet begaf sig, så han gick til
Jerusalem, for han midt igenom Sa-
marien och Galileen.

12. Och så han kom uti en by, mötte
honom tio spitelste män ; the stodo
långt ifrån.

13. Och the uphöjde sin röst, sågan-
de : JESu, Mästare, warfunna tig öf-
wer oss.

14. När han them såg, sade han til
them : Vår och wiser eder Presterna.
Och hände sig, wid the gingo, wordo
the rene.

15. Men en af them, så han såg, at
han war ren worden, kom han igen,
och prisdade Gud med hög röst,

16. Och föll på sitt ansikte för hans
fötter, tackande honom : och han war
en Samarit.

17. Då svarade JESUS och sade : Wo-
ro icke tio rene gjorde ? Hwar äro så
the nio ?

18. Ingen är funnen, som kom igen
til at prisja Gud, utan thenne främ-
lingen ;

19. Och sade til honom : Statt up,
gack ; tin tro hafwer frälst tig.

20. Och så han frågad wardt af the

Phariseer, när Guds rike komma skul-
le, svarade han them och sade : Guds
rike kommer icke med utwärtets åthäf-
wor.

21. Ej heller warder man sågande :
Ei här, eller si, ther året ; ty si, Guds
rike är inwärtets i eder.

22. Och han sade til Lärjungarna :
Then tid skal komma, at I stolen be-
gåra se en af Menniskones Söns dagar,
och I stolen icke få sen.

23. Och the stola säga til eder : Ei
här, si ther ; går icke åstad, och följer
icke heller.

24. Ty såsom ljungelden ljungar of-
wan af himmelen, och lyser öfwer alt
thet under himmelen är ; alltså skal och
Menniskones Son wara på sin dag.

25. Men tillbräne måste han mycket
lida, och förkastas af thetta släktet.

26. Och såsom thet skedde i Noe tid,
så skal thet och ste uti Menniskones
Söns dagar.

27. The åto, drucko, mån togo hu-
strur, och qwinnor gåfwoz man, in
til then dagen så Noe gick in i arken,
och floden kom och förgjorde them
alla.

28. Sammalunda och, såsom thet
skedde uti Loths tid : the åto, drucko,
köpte, sålde, planterade, byggde ;

29. Men then dagen, så Loth gick
utaf Sodom, regnade eld och swaf-
wel af himmelen, och förgjorde them
alla.

30. Efter thet sättet warder thet och
gående på then dagen, när Mennisko-
nes Son skal uppenbaras.

31. På then dagen, then som är på
taket, och hans boting i huset, han stige
icke ned til at taga them ; sammalun-
da och then i marken är gånge icke
tilbaka igen efter thet han lemnat
hafwer.

32. Kommer ihåg Loths hustru.

33. Hvilken som far efter at förwara
sin själ, han skal mista henne ; och then
som mister henne, han fordrar henne
til lifs.

34. Jag säger eder : I then natten
skola två ligga uti en säng ; then ene

warder uptagen, och then andre warder qvarlåten.

35. Två stola mala tilhopa; then ene warder uptagen, och then andre warder qvarlåten.

36. Två stola wara i marken; then ene warder uptagen, och then andre warder qvarlåten.

37. Lå swarade the och sade til honom: Hwar så HERR? Sade han til them: Ther som åtelen är, tit församlas och örnarne.

19. Capitel.

Sade han och en liknelse til them, ther om at man skal alltid bedja, och icke förtröttnas,

2. Sägande: En domare war uti en stad, then icke fruktade Gud, och ej heller hade försyn för någon människa.

3. Så war i samma stad en enkla; hon kom til honom, och sade: Hjelp mig ifrå min trådbroder.

4. Och han wille icke til någon tid. Sedan sade han wid sig: Andock jag icke fruktar Gud, ej heller hafwer försyn för någon människa;

5. Dock förthenstul at thenna enkan öfverfaller mig så swårt, måste jag fly henne rätt, at hon icke skal komma på thet sista och ropa på mig.

6. Och sade HERRN: Hörer här hwad then orätte domaren säger.

7. Skulle och icke Gud hämnas sina utforade, som ropa til honom dag och natt; skulle han hafwa tålmod ther med?

8. Jag säger eder, at han skal hämnas them snarligen. Dock likwäl, så Renniskones Son kommer, mån han skal finna tro på jorden?

9. Sade han och til somliga, som tröskade på sig sjelfwa, at the woro rättfärdige, och försmådde andra, thenna liknelsen:

10. Två män gingo up i templet til at bedja; then ene en Pharise, och then andre en Publican.

11. Phariseen stod och bad så wid sig sjelf: Jag tackar dig Gud, at jag är icke såsom andra menniskor, röfware, orätt-

färdige, hofarlar, eller och såsom thenne Publicanen.

12. Jag fastar två resor i veckan, och gifwer tionde af allt thet jag äger.

13. Och Publicanen stod långt ifrån, och wille icke lyfta sina ögon up til himmelen; utan slog sig för sitt bröst och sade: Gud misfunda mig öfwer mig syndare.

14. Jag säger eder: Thenne gick tådan hem igen rättfärdigad mer än then andre; ty then sig uphöjer, han warder förnedrad; och then sig förnedrar, han warder uphöjd.

15. Så buro the och barn til honom, at han skulle taga på them. Lå hans Lärjungar thet sägo, näpste the them.

16. Men Jesus kallade them til sig, och sade: Låter barnen komma til mig, och förmener them icke; ty sådana hörer Guds rike til.

17. Sannerligen säger jag eder: Hvilken som icke tager Guds rike som et barn, han skal icke komma ther in.

18. Och frågade honom en öfverste, sägande: Gode Mästare, hwad skal jag göra, at jag må få ewinnerligt lif?

19. Sade Jesus til honom: Hwi kallar tu mig god? Ingen är god, utan allena Gud.

20. Budorden wet tu: Tu skal icke bedrifwa hor: tu skal icke dräpa: tu skal icke stjäla: tu skal icke säga falskt witnesbörd: tu skal ära tin fader och tin moder.

21. Lå sade han: Allt thetta hafwer jag hållit af min ungdom.

22. Lå Jesus thet hörde, sade han til honom: An fattas dig et: Sälj bort allt thet tu hafwer, och skifta emellan the fattiga, och tu skal få en skatt i himmelen; och kom och följ mig.

23. Lå han thet hörde, wardt han storligen bedröfwad; ty han war ganska rik.

24. Lå Jesus såg honom wara mågta bedröfwad, sade han: O! med huru stor plats komma the i Guds rike, som penningar hafwa!

25. Ty snarare kan en camel gå ige-

nom et nålsböga, än en rik komma in i Guds rike.

26. Då sade the som thet hörde: Ho kan då warda salig?

27. Men han sade: Thet omöjligt är för menniskor, thet är möjligt för Gud.

28. Då sade Petrus: Si, wi hafwe all ting öfvergifwit, och följt dig.

29. Sade han til them: Sannerligen säger jag eder: Ingen är then, som hafwer öfvergifwit hus, eller föräldrar, eller bröder, eller hustru, eller barn, för Guds rikets skull,

30. Then icke skal igenfå mycket mer i thenna tiden, och i tillkommande werlden ewinnerligt lif.

31. Då tog Iesus til sig the tolf, och sade til them: Si, wi gå up til Jerusalem, och all ting skola fullbordade warda, som skrifne äro af Propheterna om Menniskones Son.

32. Ty han skal öfverantwardas hedningarne, och begabbas och försmådas och bespottas;

33. Och sedan the hafwa hudslängt honom, stola the döda honom; och tredje dagen skal han upstå igen.

34. Men the förstodo thet intet af, och talet war them så förböldt, at the icke förstodo hwad som sades.

35. Så hånade sig, at när han kom in emot Jericho, satt en blind wid wägen och tiggde.

36. Och när han hörde folket framgå, frågade han hwad thet war?

37. Då sade the til honom, at Iesus af Nazaret gick ther fram.

38. Då ropade han och sade: Iesu, Davids Son, warlkunna tig öfwer mig.

39. Men the som föregingo, nåpste honom, at han skulle tiga; men han ropade thes mer, Davids Son, warlkunna tig öfwer mig.

40. Då stadnade Iesus, och böd leda honom til sig. Då han kom fram, frågade han honom,

41. Sägande: Hwad wil tu, at jag skal göra dig? Då sade han: HERR, at jag måtte få min syn.

42. Och Iesus sade til honom: Haf tin syn; tin tro hafwer frälst dig.

43. Och strax fick han sin syn igen, och följde honom, prifande Gud. Och alt folket, som thetta sågo, låsrade Gud.

19. Capitel.

Och han drog in, och gick igenom Jericho.

2. Och si, ther war en man, benämnd Zachæus: han war en öfwerste för the Publicaner, och war rik;

3. Och sökte efter, at han skulle få se Iesum, ho han war; men han kom icke thes wid, för folkets skull; ty han war liten til wårten.

4. Så lopp han fram före, och steg up uti et mulbårstrå, på thet han skulle få se honom; ty han skulle gå ther fram.

5. Och när Iesus kom til then platsen, såg han up, och fick se honom, och sade til honom: Zachæe, stig snarligen ned; ty i dag måste jag gästa i ditt hus.

6. Han steg snarligen ned, och undfick honom gladeligen.

7. Och när the thet sågo, knorrade the alle, at han ingången war til at gästa när en syndare.

8. Men Zachæus steg fram, och sade til HERren: Si, HERR, hälften af mina ägodelar gifwer jag the fattiga; och om jag hafwer någon bedragit, thet gifwer jag fyradubbelt igen.

9. Då sade Iesus til honom: I dag är thetta huset salighet wedersfaren, efter han är och Abrahams son.

10. Ty Menniskones Son är kommen til at upöka och frälsa thet som förtappadt war.

11. När the nu thetta hörde, sade han åntä en lifnelse, efter han war hardt wid Jerusalem, och the mente, at Guds rike skulle strax uppenbaradt warda.

12. Så sade han då: En ädel man for långt bort i fränmande land, til at intaga sig et rike, och komma igen.

13. Då kallade han til sig tio sina tjennare, och fick them tio pund, och sade

til them: Händler här med til thes jag igenkommer.

14. Men hans borgare hatade honom, och sände bådskap efter honom, sågande: Wi wilje icke, at thenne skal råda öfwer oss.

15. Och thet begaf sig, at han kom igen, och hade fått riket: så bød han falla the tjenare til sig, som han hade fått penningarna, at han måtte weta, huru hwar och en af them handlat hade.

16. Så kom then förste, och sade: Herre, titt pund hafwer förwärfwat tio pund.

17. Och han sade til honom: Åh, tu gode tjenare, uti en liten ting hafwer tu warit trogen; tu skal hafwa magt öfwer tio städer.

18. Och then andre kom, och sade: Herre, titt pund hafwer wunnit fem pund.

19. Och han sade til honom: War ock tu satt öfwer fem städer.

20. Och then tredje kom, och sade: Herre, se här titt pund, som jag hade bewarat uti en swetteduf.

21. Jag war rådd för dig; ty tu äst en strång man: tu tager thet up, som tu icke hafwer nederlagt, och upslår thet tu icke hafwer fått.

22. Sade han til honom: Åf tin egen mun dömer jag dig, tu onde tjenare. Wigste tu, at jag är en strång man, uptager thet jag icke nederlade, och upslår thet jag intet sådde;

23. Hwi fick tu då icke mina penningar in i werelbånsen, at när jag komme, måtte jag ju kraft them igen med ocker?

24. Och han sade til them som ther när stodo: Läger thet pundet ifrå honom, och får honom som hafwer tio pund.

25. Så sade the til honom: Herre, han hafwer tio pund.

26. Ty jag säger eder, at then som hafwer, honom skal warða gifwit; och then som icke hafwer, honom skal ock warða ifråtagit thet han hafwer.

27. Dock the mina erwänner, som icke

wille at jag skulle råda öfwer them, leder hit, och dräper them här för mig.

28. Och så han thetta sagt hade, gick han sådan, och reste up at Jerusalem.

29. Och thet begaf sig, at när han kom til Bethphage och Bethanien, wid thet berget som kallas oljoberget, sände han två sina Lärjungar,

30. Sägande: Går in i byn som för eder ligger. När I kommen ther in, stolen I finna en åsnafola bunden, ther ännu ingen menniska på suttit hafwer; lösar honom, och hafwer honom hit.

31. Och om någon frågar eder, hwi I lösen honom, så säger til honom: Ty HERren behöfwer honom.

32. Så gingo the åstad, som sände woro, och funno som han hade sagt them.

33. Och när the löste folan, sade hans herrar til them: Hwi lösen I folan?

34. Så sade the: Ty HERren behöfwer honom.

35. Och the ledde honom til Jesum, lade sina kläder på folan, och satte Jesum ther uppå.

36. Och ther han framfor, bredde the sina kläder på vägen.

37. Och så han när kom, och drog ned för oljoberget, begynte hela hopen af hans Lärjungar med fröjd och höj röst låfwa Gud öfwer alla the krafter som the sett hade,

38. Sägande: Wälsignad ware han, som kommer en Konung i HERrans namn; frid ware i himmelen och åra i höjden!

39. Och några ibland folket, som woro af the Phariseer, sade til honom: Måstare, nåps tina Lärjungar.

40. Men han svarade och sade til them: Jag säger eder: Om the tego, skulle stenarna ropa.

41. Och så han kom fram, och fick se staden, gret han öfwer honom.

42. Och han sade: Om tu ock wigste hwad tin frid tilhörer, så worde tu thet wigserligen i thenna tin dag betänfande; men nu är thet förböldt för tina ögon.

43. Ty then tid skal komma öfwer dig, at tina erwänner stola dig belägga,

och stansa kring om tig, och tränga tig på alla sidor.

44. Och the stola nederslå tig til jorden, och tina barn som i tig äro; och the stola icke låta igen i tig sten på sten, therefore at tu icke känna kunde then tiden, ther tu uti sökt war.

45. Så gick han in i templet, och begynte utdrifwa them, som ther inne sålde och köpte,

46. Sägande til them: Thet är strifwit: Mitt hus är et bönhus; men I hafwen thet gjort til en råfwarekula.

47. Och han lärde hwar dag i templet. Men the öfwerste Presterne och the Skriftlärde och the ypperste ibland folket, sökte efter at the kunde förgöra honom.

48. Och the kunde icke finna hwad the skulle göra; ty alt folket höll sig in til honom, och hörde honom.

20. Capitel.

Och thet begaf sig på en af the dagar, at han lärde folket i templet, och predikade Evangelium. Då församlade sig the öfwerste Presterne och the Skriftlärde med the Äldste,

2. Och sade til honom: Säg oss, af hwad magt gör tu thetta? Eller ho är then, som hafwer tig gifwit thenna magten?

3. Svarade Iesus och sade til them: Jag wil och spörja eder et ord; swarer I mig.

4. War Johannis döpselse af himmelen, eller af menniskor?

5. Då begynte the tänka wid sig, sägande: Säge wi, af himmelen; då säger han: Hwi trodden I icke honom då?

6. Men säge wi af menniskor, då stenar oss alt folket; ty the hålla thet ju så före, at Johannes war en Prophet.

7. Då svarade the, at the icke wiste hwadan then war.

8. Då sade Iesus til them: Icke heller säger jag eder, med hwad magt jag thetta gör.

9. Och han begynte säga til folket

thenna liknelsen: En man planterade en wingård, och fick honom ut til wingårdsmån, och for bort i främmande land i lång tid.

10. När tid war, sände han en tjenare til wingårdsmannen, at the skulle låta honom få af wingårdens frukt; men wingårdsmannen hudslängde honom, och sänden ifrå sig med tomma händer.

11. Sedan sände han och en annan tjenare: then hudslängde the och, och försmådde honom, och sänden ifrå sig med tomma händer.

12. Äter sände han then tredje: then gjorde the och sårad, och drefwo honom ut.

13. Då sade wingårdsherrn: Hwad skal jag göra? Jag wil sända min älskelige son; kan hända at då the se honom, hafwa the försyn för honom.

14. Då wingårdsmannen fingo se honom, tänkte the wid sig sjelfwa, sägande: Denne är arfwingen; kommer, wi wilje slå honom ihjäl, at arfwedelen må blifwa vår.

15. Och så drefwo the honom utu wingården, och dräpo honom. Hwad skal nu wingårdsherrn göra the samma?

16. Han skal komma, och förgöra thessa wingårdsmån, och utgå wingården til andra. När the thetta hörde, sade the: Bort thet.

17. Då såg han på them, och sade: Hwad är då thet som strifwit står: Then stenen som byggningsmannen bortkastade, han är worden en hörnsten?

18. Hvilken som faller uppå then stenen, han warder krossad; men then han uppå faller, honom slår han all sönder i stycken.

19. Och öfwerste Presterne, med the Skriftlärde, sökte efter at the kunde få taga fatt på honom i samma stunden; men the råddes för folket: ty the förflodo, at han hade sagt thenna liknelsen emot them.

20. Och the åttade på honom, och sände ut råktare, som låtsade wara

rättfärdige, på thet the skulle taga honom wid orden, och öfwerantwanda honom Herrskapet och i Landsherrens wåld.

21. Och the frågade honom, sågande: Måstare, wi wete, at tu säger och lärar thet rätt är, och ser icke til personen, utan lærer Guds wåg rätt.

22. Är thet rätt, at wi gifwe Kejsaren stätt, eller ej?

23. Lå han förmärkte theas illfundighet, sade han til them: Hwi fresten I mig?

24. Låter mig få se penningen. Hwaras belåte och öfwerstrift hafwer han? Swarade the och sade: Kejsarens.

25. Sade han til them: Så gifwer nu Kejsarenom thet Kejsarenom tilhörrer, och Gudi thet Gudi tilhörrer.

26. Och the kunde icke straffa hans tal för folket; utan förundrade sig på hans swar, och tego.

27. Lå gingo några fram til honom af the Sadduceer, the ther neka uppståndelsen, och frågade honom,

28. Sågande: Måstare, Moses hafwer skrifwit oss, at om någon mans broder blifwer dödd, then hustru hafwer, och dörr barnlös, at hans broder skal taga hans hustru, och upwäcka sin broder såd.

29. Så woro nu sju bröder: och then förste tog sig hustru, och blef dödd barnlös.

30. Och then andre tog henne, och blef och theslikes dödd barnlös.

31. Then tredje tog henne: sammalunda och alla sju, och låto inga barn efter sig, och blefwo dödde.

32. Sift efter them alla blef och qwinnan dödd.

33. Uti uppståndelsen, hwilken theas hustru skal hon wara, efter thet sju hade haft henne til hustru?

34. Lå swarade Jesus och sade til them: Thenna werldens barn taga sig hustrur och gifwas man;

35. Men the som warda wårdige til then werlden och til uppståndelsen ifrå the döda, the hwarfen taga hustrur, eller gifwas man,

36. Och ej heller kunna the mera dö; ty the warda like med Änglarna, och äro Guds barn, emedan the äro uppståndelsens barn.

37. Men at the dödde upstå, bewisade Moses wid busten, så han kallade HERren Abrahams Gud och Isaacs Gud och Jacobs Gud.

38. Gud är icke the döda, utan the lefwandes Gud; ty honom lefwa alla.

39. Lå swarade några af the Skriftlärde, sågande: Måstare, tu sade rätt.

40. Och the djerdes icke yttermera något fråga honom.

41. Men han sade til them: Huru säga the Christum wara Davids Son?

42. Och sielfwer David säger i Psalmboken: HERren sade til min HERra: Sätt tig på min högra hand,

43. Til thes jag nederlägger mina örnär till en fotapall.

44. Så kallar nu David honom HERra; huru är han så hans son?

45. Lå sade han til sina Lärjungar, uti alt folkets åhöro:

46. Tager eder wara för the Skriftlärde, som wilja gå uti sida kläder, och wilja gerna warda helsade på torgen, och sitta främst i Synagogorna, och sitta främst i gästbåden.

47. The upfråta enfors hus, förebara långa böner: the stola så thes större fördomelse.

21. Capitel.

Och han såg til, åktande på, huru the rike lade sina gåfwor uti offerkistan.

2. Så fick han och se en fattig enkla, som lade thes två stärfwar in.

3. Och han sade: Sannerligen säger jag eder: Thenna fattiga enkan lade mer in än alla the andre;

4. Ty the hafwa alla inlagt til Guds offer af thet them til öfwerlopps är; men hon hafwer af sin fattigdom inlagt alt thet hon ägde.

5. Och så somlige sade om templet, at thet war prydt med hårliga stenar och klendier, sade han:

6. The dagar warda kommande, at utaf alt thet I sen skal icke låtas sten

uppå sten, then icke skal asbruten warda.

7. Då frågade the honoin och sade: Mästare, när skal thetta ste? Och hwad tekn är, när thetta ste skal?

8. Sade han: Ser til, at I icke war-den förförde; ty många stola komma under mitt namn, och säga: Jag året, och tiden instundar. Följer them icke efter.

9. Men när I hören örlig och upror, warer icke förfärade; ty sådant måste först ste; men thet är icke strax änden.

10. Och han sade til them: Folk skal resa sig up emot folk, och rike mot rike;

11. Och stor jordbåfning skal warda mångastädes, och hunger, och pestilen-tier; och försträdelse och stor tekn stola ste utaf himmelen.

12. Men för alt thetta stola the taga fatt på eder, och förfölja eder, och öf-
werantwarda eder in på sitt Råd, och i håktelse, dragande eder för Konungar och Förstar, för mitt namns skul.

13. Och thet skal eder wedersaras til et witesbörd.

14. Så håller thet fast uti edert hjerta, at I ingen omsorg hafwen huru I stolen förswara eder.

15. Ty jag skal gifwa eder mun och wißdom, ther alla the som sätta sig emot eder icke stola kunna motsäga, ej heller emotstå.

16. I stolen och öfwerantwardas af förälbrar och af bröder, fränder och wänner; och the stola döda somliga af eder.

17. Och I stolen warda hatade af alla, för mitt namns skul.¹

18. Och et här af edert hufwud skal icke förgås.

19. I stolen behålla edra själar genom edert tålmod.

20. När I nu sen, at Jerusalem war-der belaggd med en här, då stolen I weta, at thes fördöfelse är förhanden.

21. The då äro i Judeen, the fly up åt bergen; och the ther midt inne äro, the gånge ut; och the som ute i landet äro, the gånge icke ther in:

22. Ty då äro hämnedagarne, at

fullbordas skal alt thet som skrifwit är.

23. Men we them som hafwande äro, och them som di gifwa i the dagar; ty stor plåga warder på jorden, och wrede öfwer thetta folk.

24. Och the stola falla för swärdsågg, och fångne bortförde warda til alla-
handas folk; och Jerusalem skal för-
trampadt warda af hedningar, til thes
hedningarnas tid fullkomnad warder.

25. Och stola ste tekn i solen och i månan och i stjernorna; och på jorden warder folken ängest, och the stola för-
twisla, och hafwet och wågen stola
mycket bullra,

26. Och mennistorna bortorkas för råddhågas skul, ther af at the förbida thet som hela werlden öfwergå skal: ty himmelens krafter stola båfwa.

27. Och då stola the få se Menni-
stones Son komma i styn med magt
och stor hårlighet.

28. Men då thetta begynner ste, ser up, och lyfter edert hufwud up; ty då nalkas eder förlogning.

29. Och han sade them en liknelse: Ser på fikonaträet och alla trån.

30. När the nu knoppas, kunnen I få se och weta af eder sjelfwa, at som-
maren är när.

31. Alltså och I, när I sen thetta ste, stolen I weta, at Guds rike är när.

32. Sannerligen säger jag eder: Thet-
ta släktet skal icke förgås förr än thet
alt stedt är.

33. Himmels och jords stola förgås; men mina ord stola icke förgås.

34. Men wakter eder, at edra hjer-
tan icke förtungade warda med swalg
och dryckenskap och med thetta lefwer-
nets omsorg, så at then dagen kommer
eder för hastigt uppå.

35. Ty han warder kommande så-
som en snara öfwer alla som bo på
jorden.

36. Så wakter nu altid, och beder, at I mågen undfly alt thetta som komma skal, och stå för Mennistones Son.

37. Och han lärde om dagen i temp-
let; men om natten gick han ut, och
wistades på oljoberget.

38. Och alt folket war bittida uppe til honom i templet, til at höra honom.

22. Capitel.

L  tilstundade E tbr ds gtiden, then P sta kallas.

2. Och the Öfwerste Presterne och Skriftl rde sökte efter huru the kunde dr pa honom; men the fruktade för folket.

3. Och gick Satan in uti Judas, som kallades Ischarioth, och war en af the tolf.

4. Han gick bort och talade med the  fwersta Presterna och F rrest ndarena, huruledes han skulle sly honom them i händer.

5. Och the gladdes, och woro öfwerens med honom, at the skulle gifwa honom penningar.

6. Och han lofwade them thet, och sökte efter läglighet, at han m tte  fwerantwarba honom them utan buller.

7. Så kom t  E tbr ds dagen, på hwilken man måste offra P stalammet.

8. L  sände han Petrum och Johannem, s gande : Vår, och bereder  f P stalammet, at wi thet  te.

9. L  sade the til honom : Hwar wil tu, at wi stole bereda thet ?

10. S de han til them : Si, n r I kommen in i staden, warder eder m tande en man, som bör en wattukruka; följer honom i huset, ther han ingår.

11. Och säger husbonden : M staren låter säga tig : Hwar  r herberget, ther jag må  ta P stalammet med mina Lärjungar ?

12. Och han skal wisa eder en stor sal beredd : reder ther til.

13. The gingo  ftad, och funno som han them sagt hade, och redde til P stalammet.

14. Och t  tid war, satte han sig ned, och the tolf Apostlar med honom.

15. Och han sade til them : Jag hafwer med mycken  stundan beg rt  ta thetta P stalammet med eder förr än jag lider.

16. Ty jag säger eder, at jag h r efter icke skal  ta ther af, til thes thet fullkomnad t warder i Guds rike.

17. Och han tog kalken, tackade, och sade : Tager honom, och skifter eder emellan.

18. Ty jag säger eder, at jag icke skal dricka thet af wintr  kommit  r, til thes Guds rike kommer.

19. Och han tog brödet, tackade, och bröt, och gaf them, s gande : Thetta  r min lefamen, som f r eder gifwen warder : thet görer til min  minnelse.

20. Sammalunda    kalken, efter nattwarden, s gande : Thetta  r kalken, thet nya testamentet i mitt blod, som f r eder utgjutit warder.

21. Och si, min f rr dars hand  r med mig p  bordet.

22. Och Menniskones Son warder gående efter som thet beslutit  r; dock we then menniskan, af hwilken han warder f rr dd.

23. Och the begynte fråga mellan sig, hwilken then war af them, som thet göra skulle.

24. Så wardt    en tr ta mellan them, hwilken thera skulle synas wara ypperst.

25. L  sade han til them : Werldslige Konungar regera, och the som magten hafwa, kallas n dige Herrar :

26. Men I icke så; utan then som s drst  r ibland eder, han skal wara som then yngste; och then ther ypperst  r, han ware såsom en tjenare.

27. Ty hwilken thera  r s drre, then som sitter, eller then som tjänar ?  r icke han som sitter ? Men jag är midt ibland eder, såsom then som tjänar.

28. Men I  ren the samme som med mig blifwit hafwen uti mina frestelser.

29. Och jag wil beställa eder riket, såsom min F der hafwer thet beställt mig ;

30. At I stolen  ta och dricka öfwer mitt bord i mitt rike, och stolen sitta på stolar, och döma tolf Israels sl gter.

31. Och H ren sade : Simon, Si-

mon, si, Satan hafver begärt eder, at han skulle fölla eder såsom hwete;

32. Men jag hafver bedit för dig, at tin tro skal icke om intet warda: och når tu nu omvändt åst, så styrk tina bröder.

33. Då sade han til honom: HERRE, jag är redebogen gå med dig både i hårtelse och i döden.

34. Då sade han: Jag säger dig, Petre, i dag skal icke hanen gala, förr än tu tre resor nekar at känna mig.

35. Och han sade til them: När jag sände eder utan säck, utan sträppa och utan skor, hafwer eder något fattats? Då sade the: Intet.

36. Då sade han til them: Men nu, ho som säck hafver, han tage honom; sammalunda och sträppa; och then ther icke hafver, han sälje sin kjortel, och köpe swärd.

37. Ty jag säger eder, at thet ännu måste fullbordas på mig, som skrifwit är: Han är räknad ibland ogerningsmän; ty hwad som skrifwit är om mig, thet hafver en anda.

38. Då sade the: HERRE, si, här äro tu swärd. Då sade han til them: Thet är nog.

39. Och han gick ut, som hans sed war, til oljoberget; och hans Lärjungar följde honom til thet rummet.

40. Och då han kom tit, sade han til them: Bedet, at I icke kommen uti frestelse.

41. Och han gick ifrå them, wid påg et stenkast, och föll ned på sina knän, och bad,

42. Sägande: Fader, är så tin wilje, tag thenna dricken ifrå mig; dock likwäl ste icke min wilje, utan tin.

43. Och syntes honom en Ängel af himmelen, och styrkte honom.

44. Och han wardt betagen af en mågta stor ångest, och bad länge, och hans swett war såsom blodsdroppar, löpande ned på jorden.

45. Och då han upstod af bönen, och kom til sina Lärjungar, fann han them sofwande af bebrödwelse;

46. Och sade til them: Hwi sofwen

I? Står up, och beder, at I icke kommen uti frestelse.

47. Wid han ännu talade, si en hop med folk; och en utaf the tolf, som het Judas, gick för them, och trädde fram til Jesum, til at kyssa honom.

48. Men Jesus sade til honom: Judas, förräder tu Menniskones Son med kyssande?

49. Då sågo the som når woro, hwad på färde war, och sade til honom: HERRE, stole wi taga til swärd?

50. Och en af them slog öfwersta Prestens tjenare, och högg af hans högra öra.

51. Då svarade Jesus och sade: Efter kommat här til: och så tog han på hans öra, och helade honom.

52. Och Jesus sade til the öfwersta Presterna och Högreståndarena i templet och til the Äldsta, som til honom komne woro: Såsom til en röfware ären I utgångne, med swärd och med stafvar,

53. Andock jag hafver dageligen varit med eder i templet, och I kommen edra händer icke wid mig; men ihetta är eder stund och mörkets magt.

54. Så grepo the honom, och ledden, och haden in i öfwersta Prestens hus. Men Petrus följde långt efter.

55. Då gjorde the en eld midt i palatset, och sutto thet wid; och Petrus satte sig ibland them.

56. Då en tjenstqwinna fick se honom sittande wid elden, såg hon på honom, och sade: Thenne war och med honom.

57. Då nekade han honom, och sade: Qwinna, jag känner honom icke.

58. Och litet efter såg honom en annan, och sade: Du äst och af them. Men Petrus sade: Menniska, jag är thet icke.

59. Och litet thereafter, wid en timma, kom en annan, och sannade thet samma, sägande: Sannerligen war han och med honom; ty han är och en Galileist man.

60. Och Petrus sade: Menniska, jag wet icke hwad tu säger. Och i thet samma, wid han ännu talade, gol hanen.

61. Och HÆren wände sig om, och såg på Petrium. Och då begynte Petrus tänka på HÆrans ord, huru han honom sagt hade: Förr än hanen hafwer galit, skal tu tre resor neka mig.

62. Och Petrus gick ut, och gret bitterligen.

63. Och the män som höllo IEsu, begabbade honom, och slogo honom,

64. Bundo för hans ögon, slogo hans ansikte, och frågade honom, sågande: Spå, ho är then som tig slog?

65. Och mycken annan hådelse sade the til honom.

66. Och som thet dagades, församlade sig the Äldste i folket och the öfwerste Presterne och the Skriftlärde, och hade honom in för sitt Råd,

67. Sägande: Äst tu Christu? Säg thet öf. Och han sade til them: Om jag eder thet säger, så tron I thet icke;

68. Frågar jag öf, så swaren I intet, ej heller släppen I mig.

69. Här efter skal Menniskones Son sitta på Guds krafts höggra hand.

70. Då sade the alla: Så äst tu ju Guds Son? Sade han: I sägen, at jag så är.

71. Då sade the: Hwar efter begäre wi ännu witnessbröd? Wi hafwe sjelfre hört thet af hans mun.

23. Capitel.

Då stod up hela hopen af them, och ledde honom bort til Pilatum,

2. Och begynte til at klaga på honom, sågande: Thenne hafwe wi beslagit thet med, at han förwänder folket, och förbjuder gifwa Kejsarenom skatt, och säger sig wara Christu, en Konung.

3. Och Pilatus frågade honom, sågande: Äst tu Judarnas Konung? Då swarade han honom och sade: Tu säger thet.

4. Då sade Pilatus til öfwersta Presterna och til folket: Jag finner inga brott med thenna mannen.

5. Men the höllo sitt tal fram, sågande: Han gör upror ibland folket, lärande öfwer alt Judiska landet, begynnande i Galileen, och sedan alt hit.

6. Då Pilatus hörde nämna Galileen, frågade han, om han war en Galileist man.

7. Och då han förnam, at han war under Herodis wälde, förstode han honom til Herodes; ty han war öf i Jerusalem på then tiden.

8. Då Herodes fick se IEsu, wardt han ganska glad; ty han hade i lång tid haft ästundan til at se honom; ty han hade mycket hört om honom, och hoppades så se något teken göras af honom.

9. Och han frågade honom om många stycken; men han swarade honom intet.

10. Stodo öf öfwerste Presterna och the Skriftlärde och klagade swärligen på honom.

11. Men Herodes med sitt folk föraktade honom, och begabbade honom, och klädde honom uti et hvitt kläde, och sände honom igen til Pilatum.

12. Och Pilatus och Herodes wordo wänner emellan sig på samma dag; ty emellan them hade tilförene warit owänskap.

13. Då kallade Pilatus tilhopa the öfwersta Presterna och Föreståndarena och folket,

14. Och sade til them: I hafwen fått mig thenne mannen, såsom then ther hafwer förwändt folket, och si, jag hafwer förhört honom i eder närvaro, och finner dock ingen af the ogerningar med thenne mannen, ther I anlagen honom före:

15. Och ej heller Herodes; ty jag förstode eder til honom, och si, man kunde icke komma på honom thet döden wärdt war:

16. Thersföre wil jag nåpsan och släp-
pan:

17. Ty han skulle om högtiden gifwa them en lös.

18. Då ropade hela hopen och sade: Lag thenne af wägen, och gif öf Barabbam lös;

19. Then ther låg i fångelsset, för et uplopps skul, som i staden stedt war, och för et mandräp.

20. Åter talade Pilatus til them, och wille gifwa IEsu lös.

21. Då ropade the och sade: Korsfäst, korsfäst honom.

22. Då sade han tredje resan til them: Hvad hafwer han så illa gjort? Jag finner ingen dödsfak med honom; therför wil jag nåpsan, och gifwan lös.

23. Men the lade åt med stort rop, och begärde, at han skulle korsfästas: och theras och the öfversta Prästernas rop wardt ju mer och mer.

24. Då dömdo Pilatus, at så skulle, som the begärde;

25. Och gaf them lös then i fångelsefett fatt war för uploppet och dråpets skul, then the begärt hade; men Jesum öfverantwardade han theras wilja.

26. Och då the ledde honom ut, fingo the en fatt, som het Simon af Cyrene, then ther kom af marken: honom lade the koret uppå, at han skulle bära thet efter Jesum.

27. Men honom följde en stor hop folk och qvinnor, the ther gredo och omkade sig öfver honom.

28. Då wände sig Jesus om til them, och sade: I Jerusalems dötrar, gråter icke öfver mig; utan gråter öfver eder sjelfwa och öfver edra barn.

29. Ty si, the dagar warða kommande, i hvilka the skola säga: Saliga äro the ofruktamma, och the qweddar, som intet födt hafwa, och the spenar, som ingen hade di gifwit.

30. Då skola the begynna säga til bergen: Faller öfver oss; och til högarna: Skyler oss.

31. Ty är thetta stedt på thet färfsta trået, hvad skal så ske på thet torra?

32. Leddes ther och ut två andra, ogeringsmän, med honom, til at afslifwas.

33. Och då the kommo til thet rummet, som kallås hufvudskalle-platsen, ther korsfäst the honom, och the ogeringsmän med honom, then ena på then höggra sidan, then andra på then wänstra.

34. Och sade Jesus: Fader, förlåt them thet; ty the weta icke hvad the göra. Och the bytte hans kläder, kastande lott på them.

35. Och folket stod och såg uppå. Och the öfverste samt med them begabbade honom, sågande: Andra hafwer han hulpit; hjälpe sig nu sjelf, om han är Kristus, then Guds utforade.

36. Begabbade och honom krigsknetarne, och gingo til och råckte åttita til honom,

37. Sågande: Äst tu Judarnas Konung, så hjelp tig sjelf.

38. War och en öfverstrift strifwen öfver honom med Grekiska, Latinska och Ebreiska bokstäfwer: Themme är Judarnas Konung.

39. Men en af the ogeringsmän, som uphängde woro, hånade honom, och sade: Äst tu Kristus, så hjelp tig sjelf och oss.

40. Då svarade then andre, straffade honom, och sade: Fruktar tu icke heller Gud, tu som äst i samma fördömseln?

41. Och är thet är wäl rätt med oss; ty wi lide thet wära gerningar wårde äro: men thenne hafwer intet ondt gjort.

42. Och sade han til Jesum: HERRE, tänk på mig, då tu kommer i ditt rike.

43. Och sade Jesus til honom: Sannerligen, säger jag dig: I dag skal tu wara med mig i paradiset.

44. Och war thetta wid sjetten timman. Och et mörker wardt öfver hela landet alt in til nionde timman;

45. Och solen miste sitt sten, och förlätten i templet remnade midt i tu.

46. Och Jesus ropade med hög röst och sade: Fader, jag befäller min anda i tina händer; och då han hade thet sagt, gaf han up andan.

47. Då Hufvudsmannen såg hvad ther skebde, prisade han Gud, och sade: Sannerligen war themme en rättfärdig man.

48. Och alt folket som tit gångit war, at se här på, då the sett hade hvad ther skebde, slogo the sig för sitt bröst, och gingo hem igen.

49. Men alla hans kände wänner och qvinnor, som honom följt hade af Galileen, stodo långt ifrån, och sågo ther på.

50. Och si, en man benämnd Josef, en Rådsherre, som war en god och rättfärdig man,

51. Och hade icke samtyckt theras råd och gerning, och war bördig af then Judarnas stad Arimathia; then ther ock ästundade efter Guds rike:

52. Han gick til Pilatum, och begärde Jesu lefamen;

53. Och tog honom ned, fæppte honom uti et linblåde, och laden ned i en graf, som uthuggen war uti sten, ther antå ingen hade uti lagd warit.

54. Och thet war tilredelsedagen, och Sabbathen begynte gå uppå.

55. Och följde ther några qvinnor efter, som med honom komna woro af Galileen, och besågo grafwen, och huruledes hans lefamen lagd war;

56. Och gingo sedan tillbaka igen, och tilredde wälluktande kryddor och smörjelse; men om Sabbathen woro the stilla, som budit war i lagen.

24. Capitel.

På then ena Sabbathen, gansta bittida om morgonen, kommo the til grafwen, bårande the wälluktande kryddor, som the tilredt hade, och några med them.

2. Så funno the stenen afwältad ifrå grafwen,

3. Och gingo in, och funno icke HERANS Jesu lefamen.

4. Och thet begaf sig, at tå the ther om beymrade woro, si, så stodo när them två män i stinande kläder.

5. Tå worde the förfarade, och slogo sina ansikten ned åt jorden. Tå sade the til them: Hwi söken I then lefwande ibland the döda?

6. Han är icke här; han är upståndden; kommer ihåg huru han sade eder, tå han ännu war i Galileen,

7. Sägande: Menniskones Son måste öfwerantwardas i syndiga menniskors händer, och förskästas, och upstå på tredje dagen.

8. Och så begynte the komma ihåg hans ord;

9. Och gingo tillbaka ifrå grafwen,

och bådade thetta alt the elofwa och alla the andra.

10. Och thet war Maria Magdalena och Johanna och Maria Jacobi, och andra som med them woro, the thetta sade til Apostolarna.

11. Och theras ord syntes för them såsom galenskap, och the trodde them intet.

12. Men Petrus stod up, och lopp til grafwen; och tå han lutade sig ther in, fick han se linblådena liggande allena, och gick sina färde, unbrande wid sig sjelf hwad ther stedt war.

13. Och si, två af them gingo på samma dagen til en by, som låg wid sextio stadiers wäg ifrå Jerusalem, benämnd Emaus.

14. Och the talade hwar med annan om alt thet som stedt war.

15. Och hånade sig, tå the talades wid, och befrågade hwar annan, kallades och Jesus, och gick med them.

16. Men theras ögon woro förhållna, at the icke kände honom.

17. Tå sade han til them: Hwad är thet för tal, som I hafwen eder emellan, wid I går, och ären bedröfwade?

18. Tå svarade en ther, som het Cleophas, och sade til honom: Äst tu allena ibland främmande män i Jerusalem, som icke wet hwad ther stedt är i thessa dagar?

19. Sade han til them: Hwad? Sade the til honom: Om Jesu Nazareno, som war en Prophet, mågtig både i gerningar och ord för Gudi och alt folket:

20. Och huruledes the öfwerste Presterne och våra förmän öfwerantwardade honom i dödsens fördomelse, och förskäste honom.

21. Men wi hoppades, at han skulle wara then, som förlossa skulle Israel; och öfwer alt thetta är nu tredje dagen sedan thet sedde.

22. Och några qvinnor af våra hafwa försträckt oss, the ther bittida om morgonen hade kommit til grafwen:

23. Och tå the icke funno hans lefamen, kommo the och sade, at the och

Änglasyn sett hade, hwilka sagt hade, at han lefwer.

24. Och några af them, som med oss woro, gingo bort til grafwen, och funno såsom qvinnorna sagt hade; men honom funno the icke.

25. Då sade han til them: O, I galne och senhertade til at tro uti alt thet som Propheterna sagt hafwa,

26. Skulle icke Kristus sådant lida, och sedan ingå uti sin hårlighet?

27. Och han begynte på Mose och alla Propheterna, och gjorde uttydelse för them i alla Skrifter, som woro om honom.

28. Och the begynte nalkas in til byn tit the wille, och han låtsade som han wille gå längre fram.

29. Och the nödgade honom, sågande: Blif när oss; ty thet lider åt aftonen, och dagen är förleden. Och så gick han in til at blifwa när them.

30. Och thet begaf sig, då han satt til bords med them, tog han brödet, tackade, bröt thet, och fick them.

31. Och theas ögon öpnades, at the kände honom; och så förswann han utu theas åsyn.

32. Och the sade emellan sig: War icke vårt hjerta brinnande i oss, då han talade med oss i wågen, och uttydde oss Skrifterna?

33. Och i samma stunden stodo the up, och gingo til Jerusalem igen, och funno församlade the ellofwa, och them som med them woro;

34. The ther sade: HÆren är sannerligen upstånden, och är sedd af Simon.

35. Och the förtälde hvad stedt war i wågen, och huru han wardt känd af them i thet han bröt brödet.

36. Som the nu här om talade, stod Jesus sjelf midt ibland them, och sade til them: Frid ware eder!

37. Då wordo the förfarade, och fruktade, menande, at the sågo en ande.

38. Då sade han til them: Hwi åren I förfarade? Och hwi upstiga sådana tankar uti edert hjerta?

39. Ser mina händer och mina fötter, at thet är jag sjelf: tager på mig, och skåder; ty anden hafwer icke kött och ben, såsom I sen mig hafwa.

40. Och då han hade thet sagt, wiste han them händer och fötter.

41. Och som the ännu icke trodde, för glädje skul, utan förundrade sig, sade han til them: Hafwen I här något at äta?

42. Då fingo the honom fram et stycke stekt fisk och något af en honingskaka.

43. Och han tog thet, och åt ther af i theas åsyn.

44. Och han sade til them: Thetta äro the ord, som jag sade til eder, då jag ännu war med eder, at alt måste fullbordas, som skrifwit är i Mose lag och i Propheterna och i Psalmerna om mig.

45. Då öpnade han them theas sinne, at the förstodo Skrifterna;

46. Och sade til them: Så är thet skrifwit, och så måste Kristus lida, och tredje dagen upstå ifrå the döda;

47. Och predikas i hans namn bättring och syndernas förlåtelse ibland alt folk, begynnande på Jerusalem.

48. Och I åren witne til alt thetta.

49. Och si, jag wil sända öfwer eder min Faders löfte: men I skolen blifwa i staden Jerusalem, til thes I warden beklädd med kraft af höjden.

50. Och han hade them ut til Bethanien, och uplyfte sina händer, och wålsignade them.

51. Och stödde, då han them wålsignat hade, stöddes han ifrå them, och upfor i himmelen.

52. Och the tilbådo honom, och gingo sedan in i Jerusalem igen med stor glädje,

53. Och woro altid i templet, prisade och lästade Gud. Amen.

Johannis Evangelium.

1. Capitel.

J begynnelsen war Ordet, och Ordet war når Gudi, och Gud war Ordet.

2. Thet samma war i begynnelsen når Gudi.

3. Genom thet äro all ting gjorda; och thy förutan är intet gjordt, thet gjordt är.

4. I thy war Lifwet; och Lifwet war menniskornas Ljus.

5. Och Ljuset lyser i mörkret; och mörkret hafwer thet icke begripit.

6. En man war sänd af Gudi, som hette Johannes.

7. Han kom til witnessbörd, på thet han skulle witna om Ljuset, at alla skulle tro genom honom.

8. Icke war han Ljuset; men (han war sänd) til at witna om Ljuset.

9. Thet war thet sanna Ljuset, hwilket uplyser alla menniskor som komma i werlden.

10. I werlden war thet, och igenom thet är werlden gjord; och werlden kände thet icke.

11. Han kom til sitt eget, och hans egne anammade honom icke.

12. Men alla them som honom anammade, gaf han magt at blifwa Guds barn, them som tro på hans namn;

13. Hwilla icke af blod, icke heller af köttslig wilja, icke heller af någon mans wilja, utan af Gudi födde äro.

14. Och Ordet wardt ködt, och bodde ibland oss, och wi sågo hans härlighet, såsom enda Sonens härlighet af Fadren, full med nåd och sanning.

15. Johannes witnar om honom, ropar och säger: Thenne waret, om hwilken jag sagt hafwer: Efter mig skal komma then för mig warit hafwer; ty han war förr än jag.

16. Och af hans fullhet hafwe wi alle fått, och nåd för nåd.

17. Ty genom Mosen är lagen gifwen; nåd och sanning är kommen genom Jesum Christum.

18. Ingen hafwer någon tid sett Gud; ende Sonen, som är i Fadrens sköte, han hafwer thet kungjort.

19. Och thetta är Johannis witnessbörd, så Judarne sände Presters och Leviter af Jerusalem, at the skulle fråga honom: Ho äst tu?

20. Och han bekände, och försakade icke; och bekände han: Icke är jag Kristus.

21. Så frågade the honom: Hwad så? Äst tu Elias? Han sade: Jag är thet icke. Äst tu en Prophet? Och han svarade; Nej.

22. Så sade the til honom: Ho äst tu? at wi måge gifwa them svar, som oss sändt hafwa. Hwad säger du om mig sjelf?

23. Sade han: Jag är en ropandes röst i öknen: Rådjer HERrens väg, såsom Esaias Propheten sagt hafwer.

24. Och the som sände woro, woro af the Phariseer.

25. Och the frågade honom och sade til honom: Hwi döper du så, medan du äst icke Kristus, icke heller Elias, icke heller en Prophet?

26. Svarade them Johannes och sade: Jag döper med watern; men midt ibland eder står then I icke kânnen.

27. Han är then, som efter mig komma skal, hwilken för mig warit hafwer, hwilkens stotwång jag icke wårdig är upblsa.

28. Thetta steddde i Bethabara, på hinsidan Jordan, ther Johannes döpte.

29. Dagen thet efter såg Johannes Jesum komma til sig, och sade: Se Guds Lamm, som borttager verdens synd.

30. Thenne året, om hwilken jag sagt hafwer: Efter mig skal komma en man, then för mig warit hafwer; ty han war förr än jag.

31. Och jag kände honom icke; men på thet han skulle warda uppenbar i Israel, förthenstul är jag kommen til at döpa med watern.

32. Och Johannes vittnade och sade: Jag såg Andan nederkomma i duftwoltnelse af himmelen, och blef på honom.

33. Och jag kände honom icke; men then som mig sände til at döpa med watten, han sade til mig: Öfwer hvilken tu får se Andan nederkomma, och blifwa på honom, han är then som döper med then Heliga Andan.

34. Och jag såg thet, och vittnade, at han är Guds Son.

35. Dagen ther efter stod åter Johanne och två af hans Lärjungar;

36. Och som han fick se Jesum gå, sade han: Se Guds Lamm.

37. Och the två hans Lärjungar hörde honom tala, och följde Jesum.

38. Då vände Jesus sig om, och såg them följa sig, och sade til them: Hvad söken I? Då sade the til honom: Rabbi, (thet betyder, Mästare,) hwar wistas tu?

39. Då sade han til them: Kommer och ser. The kommo och sågo hwar han wistades, och blefwo then dagen när honom: och thet war wid tionde timman.

40. Och war Andreas, Simon Petri broder, en af the två som hade hört af Johanne, och följde Jesum.

41. Han fann först sin broder Simon, och sade til honom: Wi hafwe funnit Messiam, thet betyder, then Smorda.

42. Och han hade honom til Jesum. Då Jesus fick se honom, sade han: Du äst Simon Jona son; tu skal heta Cephas, thet betyder, hälleberg.

43. Dagen ther efter wille Jesus gå uti Galileen, och fann Philippum, och sade til honom: Följ mig.

44. Och war Philippus af Bethsaida, Andree och Petri stad.

45. Philippus fann Nathanael, och sade til honom: Then som Mose hafwer skrifwit om i lagen, och Propheterna, hafwe wi funnit, Jesum, Josefus Son af Nazaret.

46. Och Nathanael sade til honom: Kan något godt komma af Nazaret? Philippus sade til honom: Kom och se.

47. Jesus såg Nathanael komma til

sig, och sade til honom: Se en rätt Israelit, i hvilken intet swel är.

48. Då sade Nathanael til honom: Hwar af känner tu mig? Jesus swarade och sade til honom: Förr än Philippus kallade tig, så tu war under fikonastræet, såg jag tig.

49. Nathanael svarade och sade til honom: Rabbi, tu äst Guds Son; tu äst Israels Konung.

50. Jesus svarade och sade til honom: Efter thet jag sade tig, at jag såg dig under fikonastræet, tror tu? Större ting än thesa äro, skal tu få se.

51. Och sade til honom: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Här efter skolen I få se himmelen öppen, och Guds Änglar fara up och neder öfwer Menniskones Son.

2. Capitel.

Och på tredje dagen wardt et bröllop i Cana i Galileen; och Jesu moder war ther.

2. Wardt och theslikes Jesus buden och hans Lärjungar til brölloppet.

3. Och då winet begynte fattas, sade Jesu moder til honom: The hafwa intet win.

4. Då sade Jesus til henne: Arwinna, hvad hafwer jag med dig? Min tid är icke ännu kommen.

5. Då sade hans moder til tjenarena: Hvad han säger eder, thet görer.

6. Så woro ther sex stenkrufor, som satta woro efter sättet om Judarnas rening, hållande hwarthera tu eller tre mått.

7. Då sade Jesus til them: Fyller up kruforna med watten. Och the fyllde them öfwerfulla.

8. Och han sade til them: Låter nu uti, och bärer til köksmästaren. Och the buro.

9. När då köksmästaren smakade winet, som watten warit hade, och icke wiste hwadan thet kommit war; (men tjenarena, som watten öst hade, wiste thet,) kallade han brudgummen,

10. Och sade til honom: Hwar man sätter först fram thet goda winet, och

när the äro wordne druckne, så thet som sänre är: tu hafwer gömt thet goda winet alt här til.

11. Thetta war thet första tekn, som Iesus gjorde i Cana i Galileen, och uppenbarade sin härlighet: och hans Lärjungar trodde på honom.

12. Ther efter for han ned til Capernaum, han och hans moder och hans bröder och hans Lärjungar; och the blefwo ther i så dagar.

13. Och war Judarnas Påsta hardt när; och Iesus for up til Jerusalem,

14. Och fann i templet them som sålde så och får och dufwor, och wexlare sittande.

15. Då gjorde han en gifel af tåg, och dref them alla ut af templet, med får och så, och bortspillde wexlarnas penningar, stötte borden omfull,

16. Och sade til them som dufwor sålde: Hafwer thetta bort hådan, och görer icke af min Faders hus et marknads-hus.

17. Då kommo hans Lärjungar ihåg thet som skrifwit är: Litt hus nitålskan hafwer fråtit mig.

18. Då svarade Judarne och sade til honom: Hvad tekn låter tu oss se, at tu skal thetta göra?

19. Svarade Iesus och sade til them: Slår thetta templet neder, och i tre dagar wil jag thet uprätta.

20. Då sade Judarne: I ser och fyratio år är thetta templet upbyggdt; och tu wil thet uprätta i tre dagar?

21. Men han sade om sin Kropps tempel.

22. Och när han war upstånden ifrå the döda, kommo hans Lärjungar ihåg, at han hade thet sagt them, och trodde Skriften och thet tal som Iesus sagt hade.

23. Då han nu war i Jerusalem, om Påsten, på högtidsdagen, trodde många på hans namn, så the sågo hans tekn, som han gjorde.

24. Men Iesus betrodde icke sig sjelf them; ty han kände alla,

25. Och behöfde icke at någon skulle witna om menniskan; ty han wistte wäl hwar i menniskan war.

3. Capitel.

Och war en man af the Phariseer, som het Nicodemus, en öfwerste ibland Judarna.

2. Han kom til Iesum om natten, och sade til honom: Rabbi, wi wete, at tu äst kommen af Gud för en lärare; ty ingen kan göra the tekn som tu gör, utan Gud är med honom.

3. Iesus svarade och sade til honom: Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Utan en blifwer född på nytt, kan han icke se Guds rike.

4. Då sade Nicodemus til honom: Huru kan en menniska födas, när hon är gammal? Icke kan hon på nytt gå in i sin moders lif och födas?

5. Svarade Iesus: Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Utan en warder född af watn och Andan, kan han icke ingå i Guds rike.

6. Thet som är födt af kött, thet är kött, och thet som är födt af Andan, thet är anda.

7. Undra icke at jag sade dig, at I måsten födas på nytt.

8. Wåderet blås hwart thet wil, och tu hörer thes röst, och tu wet icke hwar dan thet kommer, eller hwart thet far; alltså är hwar och en, som af Andan född är.

9. Nicodemus svarade och sade til honom: Huru kan thetta ske?

10. Iesus svarade och sade til honom: Äst tu en Mästare i Israel, och wet icke thetta?

11. Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Wi tale thet wi wete, och thet wi hafwe sett, thet witne wi; och wårt witnesbörd anammen I icke.

12. Tron I icke, när jag säger eder om jordiska ting, huru stolen I så tro, om jag säger eder om himmelska ting?

13. Och ingen far up i himmelen, utan then som for ned af himmelen, Menniskones Son, som är i himmelen.

14. Och såsom Moses uphöjde ormen i öken, alltså måste och Menniskones Son warda uphöjd;

15. På thet at hwar och en som tror

på honom skal icke förgås, utan få ewinnerligt lif.

16. Ty så älskade Gud werlden, at han utgaf sin enda Son, på thet at hwar och en som tror på honom, skal icke förgås, utan få ewinnerligt lif.

17. Ty icke hafwer Gud sändt sin Son i werlden, at han skal döma werlden; utan på thet at werlden skal wara salig genom honom.

18. Hwilkén som tror på honom, han warder icke dömd; men hwilkén som icke tror, han är redan dömd, efter thet han icke trodde i Guds enda Söns namn.

19. Men thetta är domen, at ljuset är kommit i werlden, och menniskorna älskade mer mörkret än ljuset; ty the ras gerningar woro onda.

20. Ty hwar och en som illa gör, hatar ljuset, och kommer icke til ljuset, at hans gerningar skola icke warda straffade.

21. Men then som gör sanningen, han kommer til ljuset, at hans gerningar skola warda uppenbara; ty the äro gjorda i Gudi.

22. Ther efter kom Jesus och hans Lärjungar i Judiska landet, och wistades ther med them, och döpte.

23. Döpte och theslikes Johannes i Enon, hardt-wid Salim; ty ther war mycket watern: och the kommo och låto döpa sig;

24. Ty Johannes war icke ändå fastad i håttelse.

25. Då kom up et spörsmål ibland Johannis Lärjungar samt med Judarna om reningen.

26. Och the kommo til Johannem, och sade til honom: Rabbi, then som war när tig på hinsidan Jordan, then tu witnade om, si, han döper, och alla komma til honom.

27. Johannes svarade och sade: Menniskan kan intet taga, utan thet warder henne gifwit af himmelen.

28. I ären sjelfwe mine witnen, at jag sade: Icke är jag Kristus; utan jag är sänd för honom.

29. Then som bruden hafwer, han är brudgummen; men brudgummens

wån, som står och höder honom, han fröjdar sig af brudgummens röst: thena min fröjd är nu fullbordad.

30. Honom bdr wåra til, och mig bdr förminskas.

31. Then som öfwan efter kommer, han är öfwer alla: then af jorden är, han är af jord, och af jorden talar han: then af himmelen kommer, han är öfwer alla.

32. Och thet han hafwer sett och hört, thet witnar han; och hans witnessbörd anammar ingen.

33. Then som anammar hans witnessbörd, han hafwer beseglat, at Gud är sannfärdig.

34. Ty then Gud sändt hafwer, han talar Guds ord; ty Gud gifwer icke Andan efter mått.

35. Fadren älskar Sonen, och alt hafwer han gifwit honom i händer.

36. Hwilkén som tror Sonen, han hafwer ewinnerligt lif: men then som icke tror Sonen, han skal icke få se lifwet; utan Guds wrede blifwer öfwer honom.

4. Capitel.

Då nu HERren förnam, at Pharisæerne hade hört, at Jesus gjorde flere Lärjungar, och döpte än Johannes.

2. (Andock Jesus döpte icke sjelf, utan hans Lärjungar,)

3. Öfvergaf han Judeen, och drog åter in i Galileen.

4. Så måste han gå genom Samarien.

5. Och när han kom til en stad i Samarien, som kallas Sichar, wid en bölstad som Jacob gaf sin son Joseph;

6. Och ther war Jacobs brunn. Och efter thet Jesus war trött af wågen, satte han sig så ned wid brunnen; och thet war wid sjetten timman.

7. Då kom en qwinna af Samarien, til at hämta watern. Sade Jesus til henne: Gif mig dricka;

8. Ty hans Lärjungar woro gångne in i staden, til at köpa mat.

9. Då sade then Samaritiska qwinnan til honom: Huru begär tu, som äst en

Jude, dricka af mig, som är en Samaritisk qvinna? Ty Judarne hafwa ingen handel med the Samariter.

10. Iesus svarade och sade til henne: Förstode tu Guds gåfwa, och ho then är, som säger til dig: Gif mig dricka; så beddes tu af honom, och han gåfwe dig lefwande watn.

11. Sade qvinnan til honom: HERR, icke hafwer tu thet tu kan tagat med, och brunnen är djup: hwadan hafwer tu så lefwande watn?

12. Mån tu wara mer än vår fader Jacob, som gaf oss brunnen, och drack af honom, med sina barn och sin boskap?

13. Så svarade Iesus och sade til henne: Hwar och en som dricker af thetta watnet, han warder törstig igen:

14. Men hwilken som dricker af thet watn, som jag honom gifwer, han skal icke törsta til ewig tid; utan thet watn, som jag honom gifwer, skal blifwa i honom en källa med springande watn i ewinnerligt lif.

15. Så sade qvinnan til honom: HERR, gif mig thet watnet, at jag icke törstar, eller behöfwer komma hit efter watn.

16. Sade Iesus til henne: Gack, kalla tin man, och kom hit.

17. Svarade qvinnan och sade: Jag hafwer ingen man. Sade Iesus til henne: Du sade rätt: Jag hafwer ingen man;

18. Ty du hafwer haft fem män, och then tu nu hafwer, är icke tin man: thet sade tu sant.

19. Så sade qvinnan til honom: HERR, jag ser, at du äst en Prophet.

20. Våra fäder hafwa tilbedit på thetta berget, och I sägen at i Jerusaleum är thet rum, thet man tilbedja skal.

21. Iesus sade til henne: Qvinna, tro mig, then tid kommer, at hwarcken på thetta berget, eller i Jerusaleum, stolen I tilbedja Fadren.

22. I weten icke hwad I tilbedjen; men wi wete hwad wi tilbedje; ty sanningen är af Judarna.

23. Men then tid kommer, och är nu allaredan, at rättte tilbedjare stola tilbedja Fadren i andanom och sanningen; ty Fadren wil oss sådana hafwa, som honom tilbedja stola.

24. Gud är en Ande; och the honom tilbedja, stola tilbedja honom i andanom och sanningen.

25. Så sade qvinnan til honom: Jag wet, at Messias skal komma, som kallas Christus; när han kommer, warder han oss all ting underwysande.

26. Sade Iesus til henne: Jag är then samme, som talar med dig.

27. Och i thet samma kommo hans lärjungar, och undrade ther på, at han talade med qvinnan; dock sade ingen: Hwad frågar tu, eller hwad talar tu med henne?

28. Så lät qvinnan sin kruka stå, och gick in i staden, och sade til folket:

29. Kommer och ser en man, som mig hafwer sagt alt thet jag hafwer gjort. Mån han icke vara Kristus?

30. Så gingo the af staden, och kommo til honom.

31. Ther emellan bådo lärjungarne honom, sägande: Rabbi, åt.

32. Sade han til them: Jag hafwer mat at äta, thet I intet af weten.

33. Så sade lärjungarne mellan sig: Mån någon hafwa burit honom äta?

34. Sade Iesus til them: Min mat är thet, at jag gör hans wilja, som mig såndt hafwer, och fullbordar hans verk.

35. Sägen I icke, fyra månader äro ännu, och stördetimmer kommer? Si, jag säger eder: Lyfter up edra ögon, och beser marken; ty hon begynner hwitna til störd.

36. Och then ther upstår, han tager lön, och församlar frukt til ewinnerligt lif; på thet at både then som sår, och then som upstår, stola tillsammans glädjas.

37. Ty här är thet ordet sant, at en annan är then som sår, och en annan som upstår.

38. Jag sände eder ut at upstara thet I hafwen icke arbetat: andra hafwa

arbetat, och I åren ingångne i theras arbete.

39. Och många Samariter af then staden trodde på honom, för qvinnans tal skul, som vittnade, at han hade sagt henne alt thet hon hade gjort.

40. När nu the Samariter kommo til honom, bådö the honom, at han ville blifwa när them; och han blef ther i två dagar.

41. Och mycket flere trodde, för hans ords skul;

42. Och sade til qvinnan: Nu tro wi, icke för ditt tal skul; ty wi hafwe sjelfwe hört, och wete, at han är wißt Christus, werldens Frälsare.

43. Men två dagar ther efter gick han sådan, och drog in i Galileen.

44. Ty Iesus vittnade sjelf, at en Prophet warder icke afhållen i sitt faderneßland.

45. Och när han kom i Galileen, undfingo the Galileer honom, efter the all ting sett hade, som han gjort hade i Jerusalem, på högtidsdagen; ty the hade ock warit til högtidsdagen.

46. Så kom åter Iesus i Cana i Galileen, ther han hade gjort win af watern. Och ther war en Konungsman, hwilkens son låg sjuk i Capernaum.

47. När han hörde, at Iesus war kommen af Judeen til Galileen, gick han til honom, och bad honom, at han ville komma ned, och göra hans son helbregda; ty han låg för döden.

48. Då sade Iesus til honom: Utan I sen tekn och under, tron I icke.

49. Konungsmannen sade til honom: HERRre, kom ned, förre än min son dör.

50. Sade Iesus til honom: Gack; tin son lefwer. Då trodde mannen ordet, som Iesus sade til honom, och gick.

51. Och i thet han gick ned, mötte honom hans tjänare, och bebådade honom, sågande: Tin son lefwer.

52. Då besporde han med them, hward stund thet war wordet bättre med honom. Och the sade til honom: I går,

på sjunde timman, öfvergaf stälfwan honom.

53. Då förstod fadren, at thet war then timman, i hwilken Iesus hade sagt til honom: Tin son lefwer. Och han trodde, och alt hans hus.

54. Thetta år nu thet andra teket, som Iesus gjorde, när han kom af Judeen i Galileen.

5. Capitel

Ther efter war en Judarnas högtid; och Iesus for up til Jerusalem.

2. Men i Jerusalem är en dam, wid färahuset, som heter på Ebreisla Bethesda, och hade fem stul.

3. Ther uti lågo en stor hop sjuke, blinde, halte, borttvinnade, och bidade efter at watnet skulle röraß.

4. Ty en Angel steg ned i dammen på en wiß tid, och rörde watnet: then ther nu först steg ned i watnet, sedan thet war rördt, han blef helbregda, ehwad sjukdom han hade.

5. Så war ther en man, som hade warit sjuk i åtta och trettio år.

6. Då Iesus fick se honom ther han låg, och förnam, at han nu i lång tid hade legat sjuk, sade han til honom: Wil tu blifwa helbregda?

7. Svarade then sjuke honom: HERRre, jag hafwer ingen som hafwer mig i dammen, när watnet är rördt; men förre än jag kommer, då är en annan stigen in för mig.

8. Då sade Iesus til honom: Statt up, tag tin sång, och gack.

9. Och strax blef then mannen helbregda, och tog sin sång, och gick; och thet war på en Sabbathsdag.

10. Då sade Judarne til honom som war worden helbregda: Thet är Sabbath; tig är icke lofligt bära sången.

11. Svarade han them: Then som gjorde mig helbregda, han sade til mig: Tag tin sång, och gack.

12. Då sporde the honom: Ho är then mannen, som tig sade: Tag tin sång, och gack?

13. Men han som helbregda war worden, wiste icke ho han war; ty

Jesus war undamviken, efter mycket folk war i thet rummet.

14. Ther efter fann Jesus honora i templet, och sade til honom: Si, tu äst worden helbregda: synda icke här efter, at tig icke wedersars något värre.

15. Då gick then mannen bort och sade Judarna, at Jesus war then som honom hade helbregda gjort.

16. Och therfore förföljde Judarne Jesus, och sökte efter, at döda honom, efter han thetta gjorde på Sabbathen.

17. Då svarade Jesus them: Min Fader verkar in til nu, och jag verkar också.

18. Therfore sökte Judarne antå mer efter at döda honom: ty han ej allena bröt Sabbathen; utan också sade Gud wara sin Fader, görande sig sjelf lik med Gud.

19. Då svarade Jesus och sade til them: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Sonen kan intet göra af sig sjelf; utan thet han ser Fadren göra: ty allt thet han gör, thet gör också Sonen.

20. Ty Fadren älskar Sonen, och visar honom allt thet han gör, och warder än visande honom större verk, än thesa äro, at I stolen undra ther på.

21. Ty såsom Fadren upväcker the döda, och gör them lefwande, så gör också Sonen lefwande hwem han wil.

22. Ty icke dömer heller Fadren någon; utan hafwer all dom gifwit Sonen,

23. På thet alla stola hedra Sonen, såsom the hedra Fadren. Hvilken som icke hedrar Sonen, han hedrar icke Fadren, som honom såndt hafwer.

24. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Hvilken som hörer mitt tal, och tror honom, som mig såndt hafwer, han hafwer ewinnerligt lif, och kommer icke i domen; utan är gången ifrå döden til lifwet.

25. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Then tid skal komma, och är nu allaredan, at the döda stola höra Guds Söns röst; och the henne höra, the stola lefwa.

26. Ty såsom Fadren hafwer lif i sig sjelf, så hafwer han också gifwit Sonen hafwa lif i sig sjelf;

27. Och hafwer theslikes gifwit honom magt at döma, therfore at han Menniskones Son är.

28. Förundrer eder icke öfwer thetta; ty then stund skal komma, i hwilken alla the i grifterne äro, stola höra hans röst.

29. Och the som wäl hafwa gjort, stola framgå til lifwets upståndelse; men the som illa hafwa gjort, til dömens upståndelse.

30. Intet kan jag göra af mig sjelf. Som jag hörer, så dömer jag, och min dom är rätt; ty jag söker icke min wilja, utan Fadrens wilja, som mig såndt hafwer.

31. Om jag witnar om mig sjelf, då är mitt witnessbörd icke sant.

32. En annan är som witnar om mig, och jag wet, at thet witnessbörd sant är, som han witnar om mig.

33. I sänden til Johannes; och han gaf witnessbörd til sanningen.

34. Men jag tager intet witnessbörd af menniskor; utan säger thetta, på thet I stolen warda salige.

35. Han war et brinnande och stinande ljus, och I willen för en tid fröjdas i hans ljus.

36. Men jag hafwer et större witnessbörd än Johannis witnessbörd; ty the verk, som Fadren hafwer gifwit mig, at jag skal fullborda, the samma verk, som jag gör, witna om mig, at Fadren hafwer såndt mig.

37. Och Fadren som mig sände, han hafwer witnat om mig. I hafwen hwarken någon tid hört hans röst, eller sett hans stepelse;

38. Och hans ord hafwen I icke blifwande i eder; ty I tron icke honom, som han såndt hafwer.

39. Kanfater Erifternas; ty I menen eder hafwa ewinnerligt lif i them; och the äro the, som witna om mig;

40. Och I willen icke komma til mig, at I måtten få lif.

41. Jag tager intet pris af menniskor;

42. Men jag kanner eder, at I icke hafwen Guds kärlek uti eder.

43. Jag är kommen i min Faders namn, och I anammen mig icke: kommer en annan i sitt eget namn, then warden I anammande.

44. Huru kunnen I tro, I som tagen pris hwar af andra, och thet pris som kommer allena af Gudi, söken I icke?

45. I stolen icke mena, at jag skal anklaga eder för Fadren: thet är en som eder anklagar, nemligen Moses, then I hoppens uppå.

46. Haden I trott Mosi, så haden I och trott mig; ty om mig hafwer han strifwit.

47. Men tron I icke hans skrifter, huru stolen I så tro mina ord?

6. Capitel.

Ther efter for Jesus öfwer thet Galileiska hafvet, som är wid then staden Tiberias.

2. Och mycket folk följde honom, therföre at the sågo hans teken, som han gjorde med them som sjuke woro.

3. Och Jesus gick på et berg, och satte sig ther med sina Lärjungar.

4. Och så tilstundade Påsta, Judarnas högtid.

5. Så lysite Jesus up sina ögon, och såg at mycket folk kom til honom, och sade til Philippum: Hwar så wi köpa bröd, at thesa måga äta?

6. Thet sade han til at försöka honom; ty han wiste wäl hwad han wille göra.

7. Swarade honom Philippus: För tusundrade penningar bröd wore them icke nog, til at hwar finge et litet stycke.

8. Så sade til honom en af hans Lärjungar, Andreas, Simon Petri broder:

9. Här är en pilt, som hafwer fem bjuggbröd, och två fiskar; men hwad förslår thet ibland så många?

10. Sade Jesus: Låter folket sätta sig. Och på thet rummet war mycket gräs. Så satte sig ned wid femtusende män.

11. Och Jesus tog bröden, tackade, och fick Lärjungarne; och Lärjungarne

stifte ibland them som sutto. Sammaledes och af fiskarna, så mycket the wille.

12. Så the woro måtte, sade han til sina Lärjungar: Håmter tilhopa stycken, som öfwerblifna äro, at the icke förfara.

13. Så hämtade the tilhopa, och upfyllde tolf forgar med stycken, som öfwer woro af fem bjuggbröd efter them som ätit hade.

14. När nu the menniskorna sågo, at Jesus hade gjort teken, sade the: Wäßerligen är thenne then Propheten, som komma skal i werlden.

15. När så Jesus förnam, at the wille komma och taga honom, och göra honom til Konung, gick han åter afside bort uppå berget, han sjelf allena.

16. Och när aftonen kom, gingo hans Lärjungar ned til hafwet,

17. Och stego til stepp, och foro öfwer hafwet til Capernaum: och thet war redan mörkt wordet, och Jesus war icke til them kommen.

18. Så blåste et stort wäder, och wägen begynte gå.

19. När the nu rott hade wid fem och tjugu eller trettio stadier, fingo the se Jesum gå på hafwet, och nalkas steppet; och the wordo förfarade.

20. Så sade han til them: Thet är jag; rådens icke.

21. Och the wille hafwa tagit honom in i steppet: och i thet samma war steppet wid landet, som the foro til.

22. Dagen ther efter, när folket, som stod på hinsidan hafwet, såg at ther war intet annat stepp än thet ena, som hans Lärjungar woro uti stigne, och at Jesus war icke instigen med sina Lärjungar i steppet, utan hans Lärjungar woro bortfarne allena;

23. Men andra stepp kommo af Tiberias, hardt til thet rummet, ther the hade ätit brödet, genom Herans tack-sägelse;

24. När så folket såg, at Jesus war icke ther, ej heller hans Lärjungar, stego the och i steppen, och kommo til Capernaum, och sökte Jesum.

25. Och då the funno honom på hinsidan hafwet, sade the til honom : Rabbi, när kom tu hit ?

26. Svarade Iesus them och sade : Sannerligen, sannerligen säger jag eder : I sken mig icke förthenstul, at I hafwen sett tefn, utan förthenstul, at I hafwen ätit af brödet, och ären wordne måtte.

27. Werker icke then mat som förgås ; utan then som blifwer til ewinnerligt lif, then Menniskones Son eder gifwa skal ; ty honom hafwer Gud Fader beseglat.

28. Då sade the til honom : Hvad stole wi göra, at wi verka kunne Guds werk ?

29. Svarade Iesus och sade til them : Thet är Guds werk, at I tron på then som sändt hafwer.

30. Då sade the til honom : Hvad tefn gör tu så, at wi se kunne, och tro tig ? Hvad verkar tu ?

31. Våra fäder äto manna i öknen, som skrifwit är : Han gaf them bröd af himmelen til at äta.

32. Då sade Iesus til them : Sannerligen, sannerligen säger jag eder : Icke gaf Mose eder thet brödet af himmelen ; men min Fader gifwer eder thet rätta brödet af himmelen.

33. Ty thet är Guds bröd, som nederkommer af himmelen, och gifwer werlden lif.

34. Då sade the til honom : HERR, gif oss altid thetta brödet.

35. Sade Iesus til them : Jag är lifsens bröd : hwilken som kommer til mig, han skal icke hungra ; och hwilken som tror på mig, han skal aldrig törsta.

36. Men jag hafwer sagt eder, at I hafwen och sett mig, och tron dock icke.

37. Allt thet min Fader gifwer mig, thet kommer til mig ; och then til mig kommer, honom kastar jag icke ut.

38. Ty jag är nederkommen af himmelen, icke at jag skal göra min wilja, utan hans wilja, som mig sändt hafwer.

39. Och thet är min Faders wilja,

som mig sändt hafwer, at jag intet borttappa skal af allt thet han mig gifwit hafwer, utan at jag skal upwäcka thet på yttersta dagen.

40. Thetta är nu hans wilja, som mig sändt hafwer, at hwar och en som ser Sonen, och tror på honom, han skal hafwa ewinnerligt lif ; och jag skal upwäcka honom på yttersta dagen.

41. Då knorrade Judarne ther öfwer, at han sade : Jag är thet brödet, som nederkommit är af himmelen ;

42. Och sade : Är icke thenne Iesus Josephs Son, hwilkens fader och moder wi känne ? Huru säger han så : Jag är nederkommen af himmelen ?

43. Då svarade Iesus och sade til them : Knorrer icke emellan eder.

44. Ingen kan komma til mig, utan Fadren, som mig sändt hafwer, drager honom ; och jag skal upwäcka honom på yttersta dagen.

45. Thet är skrifwit i Propheterna : The stola alle warda lärde af Gudi. Swar och en som thet nu hört hafwer af Fadren, och lärt thet, han kommer til mig.

46. Icke så, at någon hafwer sett Fadren ; utan then som är af Gudi, han hafwer sett Fadren.

47. Sannerligen, sannerligen säger jag eder : Hwilken som tror på mig, han hafwer ewinnerligt lif.

48. Jag är lifsens bröd.

49. Edra fäder äto manna i öknen, och äro blifne döde.

50. Thetta är thet brödet, som nederkommer af himmelen, på thet then ther af åter skal icke dö.

51. Jag är thet lefwande brödet, som nederkommer af himmelen : hwilken som åter af thetta brödet, han skal lefwa ewinnerligen ; och thet brödet, som jag gifwa skal, är mitt kött, hwilket jag gifwa skal för werldens lif.

52. Då kifwade Judarne emellan sig, sågande : Huru kan thenne gifwa oss sitt kött til at äta ?

53. Sade Iesus til them : Sannerligen, sannerligen säger jag eder : Utan I äten Menniskones Söns kött, och

dricken hans blod, så hafwen I icke lif i eder.

54. Hvilken som äter mitt kött, och dricker mitt blod, han hafwer ewinnerligt lif; och jag skal upwäcka honom på yttersta dagen.

55. Ty mitt kött är then rätta maten, och mitt blod är then rätta drycken.

56. Hvilken som äter mitt kött, och dricker mitt blod, han blifwer i mig, och jag i honom.

57. Såsom lefwande Fadren hafwer mig sändt, och jag lefwer för Fadrens skul, så och then som äter mig, han skal och lefwa för min skul.

58. Thetta är thet brödet, som af himmelen nederkommit är; icke såsom edra fäder äto manna, och äro blifne döde: then som äter thetta brödet, han skal lefwa ewinnerligen.

59. Thetta sade han i Synagogan, så han lärde i Capernaum.

60. Men många af hans Lärjungar, när the thetta hörde, sade: Thetta är et hårdt tal; ho kan thet höra.

61. Så, efter Iesus wiste wid sig sjelf, at hans Lärjungar knorrade thet öfwer, sade han til them: Förtörnar thetta eder?

62. Huru skal så ste, när I warden seende Menniskones Son upstiga tit han til förene war?

63. Anden är then som gör lifaktig; köttet är icke nyttigt; the ord jag säger eder äro ande, och äro lif.

64. Men några af eder äro, som icke tro. Ty Iesus wiste wäl af begynnelsen, hwilka the woro, som icke trodde, och hvilken honom förråda skulle.

65. Och han sade: Förtänsfull sade jag eder, at ingen kan komma til mig, utan thet warden honom gifwit af min Fader.

66. Ifrå then tiden gingo många af hans Lärjungar til rygga, och wandrade icke längre med honom.

67. Då sade Iesus til the tolf: Icke wiljen I och gå bort?

68. Svarade honom Simon Petrus: Herre, til hwem stole wi gå? Tu

hafwer ewiga lifsens ord;

69. Och wi tro, och hafwe förnummit, at tu äst Christus, lefwande Guds Son.

70. Svarade them Iesus: Hafwer jag icke eder tolf utwalt? och en af eder är en djefwul.

71. Men thet sade han om Juda Simons Ischarioth; ty han war then som honom förråda skulle, och war en af the tolf.

7. Capitel.

Ther efter wistades Iesus i Galileen; ty han wille icke wistas i Judeen, thes förre at Judarne foro efter at dråpa honom.

2. Och war så hardt wid Judarnas löshyddshögtid.

3. Då sade hans bröder til honom: Gå dådan, och gå in i Judeen, at tina Lärjungar måga och se tina werk som tu gör.

4. Ty ingen, som wil uppenbar wara, förhandlar något hemligen: om tu thet gör, så uppenbara tig för werlden.

5. Ty hans bröder trodde icke heller på honom.

6. Då sade Iesus til them: Min tid är icke än kommen; men eder tid är alltid redo.

7. Werlden kan icke hata eder: men mig hatar hon; ty jag bär witne om henne, at hennes werk äro onda.

8. Går I up til thenna högtidsdagen: jag wil icke ännu gå up til thenna högtiden; ty min tid är icke ännu fullbordad.

9. Då han hade thetta sagt til them, blef han i Galileen.

10. Men när hans bröder woro upgångne, så gick och han up til högtiden; dock icke uppenbarligen, utan så hemligen.

11. Då sökte Judarne efter honom i högtiden, och sade: Hwar är han?

12. Och mycket mummel war ibland folket om honom; ty somlige sade: Han är god; och somlige sade: Nej; men han förför folket.

13. Dock talade ingen uppenbarligen om honom, af rådsla för Judarna.

14. Då nu halftva högtiden war öfverstånden, gick Jesus up i templet, och lärde.

15. Och Judarne förundrade sig, och sade: Huru kan thenne Skrift, efter han är icke lård?

16. Svarade them Jesus och sade: Min lårdom är icke min, utan hans som mig såndt hafwer.

17. Hvilken som wil lyda hans wilja, han warder förnimmande, om thenna lårdom är af Gudi, eller om jag talar af mig sjelf.

18. Hvilken som talar af sig sjelf, han söker sitt eget pris; men then som söker hans pris, som honom hafwer såndt, han är sannfärdig, och orättfärdighet är icke i honom.

19. Gaf icke Moses eder lagen; och lifswål gör ingen af eder lagen fullt? Hwi söken I efter at döda mig?

20. Svarade folket och sade: Tu hafwer djefwulen; ho söker efter at döda tig?

21. Svarade Jesus och sade til them: Jag gjorde en gerning, och ther undren I alle på.

22. Förthenskul gaf Moses eder omstårelsen, icke at hon är af Mose, utan af fäderna; och lifswål omståren I menniskan om Sabbathen.

23. Lager nu menniskan omstårelsen om Sabbathen, på thet at Mose lag icke skal wara bruten, på mig blifwen I mislynte, at jag gjorde hela menniskan helbregda om Sabbathen?

24. Dömer icke efter ansktet; utan dömmar en rätt dom.

25. Då sade några af Jerusalem: Är icke thenne then fara efter at döda?

26. Och si, han talar frött, och the tala intet til honom: weta nu våra öfwerste förwiço, at han är wißt Kristus?

27. Dock wi wete hwadan thenne är; men når Kristus kommer, wet ingen hwadan han är.

28. Då ropade Jesus i templet, lärde, och sade: Ja, I känner mig, och I

weten hwadan jag är; och jag är icke kommen af mig sjelf; utan then mig såndt hafwer, han är sannfärdig, then I icke känner.

29. Men jag känner honom; ty jag är af honom, och han sände mig.

30. Då foro the efter at gripa honom; dock kom ingen sina händer wid honom; ty hans tid war icke ännu kommen.

31. Men många af folket trodde på honom, och sade: När Kristus kommer, icke warder han mer tefn görande än thenne gjort hafwer?

32. Så hörde the Phariseer, at folket mumlade sådant om honom; och sände Phariseerne och the öfwerste Presterne tjenarena ut til at gripa honom.

33. Då sade Jesus til them: Jag är ännu en liten tid når eder, och så går jag bort til honom, som mig såndt hafwer.

34. I stolen söka mig, och icke finna mig; och ther jag är, tit kunnen I icke komma.

35. Då sade Judarne emellan sig: Hwart wil thenne gå, at wi stole icke finna honom? Mån han wilja gå ut ibland hedningarna, som här och ther förströdde äro, och låra hedningarna?

36. Hwad är thet för et tal, som han sade: I stolen söka mig, och icke finna mig; och ther jag är, tit kunnen I icke komma?

37. Men på yttersta dagen i högtiden, then och störst war, stod Jesus och ropade, sågande: Hvilken som törstar, han komme til mig och dricke.

38. Hvilken som tror på mig, såsom Skriften säger, af hans qwed stola flyta lefwande watns strömmar.

39. Men thet sade han om Andan, hwilken the få stulle, som på honom trodde; ty then Hellige Ånde war icke äntå på färde; ty Jesus war icke ännu förklarad.

40. Då nu många af folket hörde thet talet, sade the: Thenne är sannerligen en Prophet.

41. En part sade: Thenne är Kristus; men somlige sade: Icke skal Kristus komma af Galileen?

42. Säger icke Skriften, at Christus skal komma af Davids såd, och af then staden Bethlehém, ther David war?

43. Och wardt en twedragt ibland folket för hans skul.

44. Och somlige af them wille gripa honom; men ingen kom händer wid honom.

45. Då kommo tjenarena til öfwersta Presterna och Phariseerna; och the sade til them: Hwi hafwen I icke haft honom hit?

46. Tjenarena swarade: Aldrig hafwer någon menniska så talat, som thenne mannen.

47. Swarade them Phariseerne: Ären I icke ock förförde?

48. Icke hafwer någon af öfwerstarna eller Phariseerna trott på honom?

49. Utan thetta folket, som icke wet lagen, är förbannadt.

50. Då sade til them Nicodemus, then som kom til honom om natten, hwilken war en af them:

51. Icke dömer wår lag någon menniska, med mindre man först förhörer honom, och får weta hwad han gör.

52. Swarade the och sade til honom: Äst tu icke ock en Galile? Hansaka och se, at af Galileen är ingen Prophet upkommen.

53. Och så gick hwar och en hem til sitt.

8. Capitel.

Då gick Jesus ut på oljoberget.

2. Och om morgonen bittida kom han åter i templet, och alt folket kom til honom; och han satte sig, och lärde them.

3. Då hade the Skriftlärde och Phariseer til honom en qwinna, som war beslagen med hor; och när the hade ledt henne fram,

4. Sade the til honom: Mästare, thenna qwinnan är beslagen med hor;

5. Och Mose hafwer budit oss i lagen, at sådana skola stenas: men hwad säger tu?

6. Thetta sade the til at förskäla honom, at the kunde anklaga honom. Då böjde Jesus sig ned, och skref med fin-

gret på jorden.

7. När the nu så stodo fast på sin fråga, reste han sig up, och sade til them: Hwilken af eder utan synd är, han kaste första stenen på henne;

8. Och böjde sig åter ned, och skref på jorden.

9. När the thetta hörde, och woro i samwetet öfwerlygade, gingo the ut, hwar efter annan, begynnande på the äldsta, in til the sista; och Jesus blef allena och qwinnan ther stående.

10. När Jesus reste sig up, och såg ingen, utan qwinnan, sade han til henne: Qwinna, hwar äro tine äklagare? Hafwer ingen dömt tig.

11. Sade hon: HERre, ingen. Sade Jesus: Icke heller dömer jag tig. Gå bort, och synda icke här efter.

12. Åter talade Jesus til them, sågande: Jag är werldens ljus: then mig följer, han skal icke wandra i mörkret; utan han skal få lifsens ljus.

13. Då sade Phariseerne til honom: Du witnar om dig sjelf; titt witnesbörd är icke sant.

14. Swarade Jesus och sade til them: Om jag än wit nar om mig sjelf, så är mitt witnesbörd sant; ty jag wet hwadan jag kommen är, och hwart jag går: men I weten icke hwadan jag kommer, och hwart jag går.

15. I dömen efter köttet; jag dömer ingen.

16. Och om jag än dömd, är min dom rätt; ty jag är icke allena, utan jag och Fadren, som mig såndt hafwer.

17. Är också skrifwit i eder lag, at två menniskors witnesbörd är sant.

18. Jag är then som bär witnesbörd om mig sjelf; bär ock Fadren, som mig såndt hafwer, witnesbörd om mig.

19. Då sade the til honom: Swar at tin Fader? Jesus swarade: I kändnen hwarken mig eller min Fader. Om I kändnen mig, så kändnen I ock min Fader.

20. Thessa ord talade Jesus wid offerkistan, lärande i templet: och ingen tog fatt på honom; ty hans tid war icke ännu kommen.

21. Då sade åter Iesus til them: Jag går bort, och I stolen söka mig, och stolen dö uti edra synder. Tit jag går, kunnen I icke komma.

22. Då sade Judarne: Mån han så wilja dråpa sig sjelf, medan han säger: Tit jag går, kunnen I icke komma?

23. Och han sade til them: I ären neban efter, och jag är oswan efter; I ären af thenna werlden; jag är icke af thenna werlden.

24. Så hafwer jag nu sagt eder, at I stolen dö uti edra synder; ty om I icke tron, at thet är jag, stolen I dö i edra synder.

25. Då sade the til honom: Ho äst du? Och Iesus sade til them: Aldra först jag, som talar med eder.

26. Jag hafwer mycket, som jag måtte tala och döma om eder; men then mig såndt hafwer, är sannfärdig, och thet jag hafwer hört af honom, thet talar jag i werlden.

27. Men the förstodo icke, at han talade til them om Fadren.

28. Då sade Iesus til them: När I hafwen uphvit Menniskones Son, så stolen I förstå, at thet är jag, och at jag gör intet af mig sjelf; utan hvad Fadren hafwer lärt mig, thet talar jag.

29. Och then mig såndt hafwer, är med mig. Fadren låter mig icke blifwa allena; ty jag gör altid thet honom täckt är.

30. När han thetta talade, trodde många på honom.

31. Då sade Iesus til the Judar som trodde på honom: Om I blifwen wid mina ord, så ären I mina rätta Lärjungar;

32. Och I stolen förstå sanningen; och sanningen skal göra eder fria.

33. The swarade honom: Wi äre Abraham's såd, och hafwe aldrig någons trålar warit; huru säger så du: I stolen warda fria?

34. Swarade them Iesus: Sannerligen, sannerligen säger jag eder, at hwar och en som synden gör, han är syndens trål.

35. Men trälen blifwer icke i huset

ewinnerligen; sonen blifwer ewinnerligen.

36. Om Sonen gör eder fria, så ären I rättsligen fria.

37. Jag wet, at I ären Abraham's såd: men I faren efter at döda mig; ty mitt tal hafwer icke rum i eder.

38. Jag talar thet jag hafwer sett när min Fader; och I gören thet I hafwen sett när eder fader.

39. Swarade the och sade til honom: Abraham är vår fader. Sade Iesus til them: Woren I Abraham's barn, så gjorden I Abraham's gerningar.

40. Nu ären I efter at döda mig, som är then man, then eder hafwer sagt sanningen, hwilken jag hört hafwer af Gudi: thet gjorde icke Abraham.

41. I gören eder faders gerningar. Då sade the til honom: Wi äre icke dödgta födde; wi hafwe en Fader, nemligen Gud.

42. Iesus sade til them: Wore Gud eder Fader, så ällstaden I ju mig; ty af Gudi är jag utgången och kommen; ty jag är icke heller kommen af mig sjelf: men han hafwer mig såndt.

43. Hwi können I icke mitt tal? Ty I kunnen icke höra mitt tal.

44. I ären af then sadren djefwulen, och eder faders begär wiljen I efterfölja: han hafwer warit en mandråpare af begynnelsen, och blef icke ståndande i sanningen; ty sanningen är icke i honom. När han talar lögnen, talar han af sitt eget; ty han är lögnaktig, och lögnens faber.

45. Men efter thet jag säger eder sanningen, tron I mig icke.

46. Hwilken af eder straffar mig för synd? Såger jag nu eder sanningen, hwi tron I mig icke?

47. Then ther af Gudi är, han hörer Guds ord: thesfore hören I icke, at I icke ären af Gudi.

48. Då swarade Judarne och sade til honom: Såge wi icke rätt, at du äst en Samarit, och hafwer djefwulen?

49. Iesus swarade: Jag hafwer icke djefwulen; men jag prisar min Fader, och I hafwen försmådat mig.

50. Jag söker icke efter mitt pris; then är wäl til, som ther efter söker, och dömer.

51. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Hwilkén som gömmer mitt tal, han skal icke se döden til ewig tid.

52. Lå sade Judarne til honom: Nu hafwe wi förstått, at tu hafwer djefwulen. Abraham är dödd, och Propheterne; och tu säger: Hwilkén som gömmer mina ord, han skal icke smaka döden ewinnerligen.

53. Äst tu mer än vår fader Abraham, som dödd är? Propheterne äro också döde: hwem gör tu sig sjelf?

54. Iesus svarade: Är thet så, at jag prisar mig sjelf, så är mitt pris intet: min Fader är then som mig prisar, hwilkén I sägen wara eder Gud.;

55. Och I kännen honom dock icke men jag känner honom, och om jag sade, at jag icke kände honom, worde jag en ljugare, lika som I; men jag känner honom, och håller hans tal.

56. Abraham, eder fader, fröjdades, at han stulle få se min dag; han såg honom, och wardt glad.

57. Lå sade Judarne til honom: Gemtio är hafwer tu icke ännu, och Abraham hafwer tu sett?

58. Iesus sade til them: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Förr än Abraham war född, är jag.

59. Lå togo the up stenar, til at kasta på honom; men Iesus gömde sig undan, och gick ut af templet.

9. Capitel.

Och gick Iesus fram om, och såg en man som war blind född.

2. Och hans Lärjungar sporde honom til, och sade: Rabbi, hwilkén syndade, thenne eller hans föräldrar, at han skulle föddas blind?

3. Iesus svarade: Swarken hafwer thenne syndat, eller hans föräldrar; men på thet Guds werk stola uppenbaras på honom.

4. Jag måste werka hans werk, som mig såndt hafwer, medan dag är: natten kommer, då ingen kan werka.

5. Så länge jag är i werlden, är jag werldens ljus.

6. Lå han thetta sagt hade, spottade han på jorden, och gjorde en tråd af spotten, och smorde med träden på then blindas ögon,

7. Och sade til honom: Gack bort och två tig i dammen Siloa (thet betyder Sänder.) Han gick och tvådde sig, och kom igen och hade sin syn.

8. Lå sade grannarne och the som honom förr sett hade, at han war en tiggare: Är icke thenne then, som satt och tiggde?

9. Somlige sade: Thet är han; somlige sade: Han är honom lik; men han sjelf sade: Thet är jag.

10. Lå sade the til honom: Huru wordo tina ögon öppnade?

11. Svarade han och sade: Then mannen, som kallas Iesus, gjorde en tråd, och smorde mina ögon, och sade til mig: Gack til dammen Siloa och två tig. Och när jag gick och tvådde mig, fick jag synen.

12. Lå sade the til honom: Hwar är han? Sade han: Jag wet thet icke.

13. Lå hade the honom som blind hade varit til the Phariseer.

14. Och thet war på en Sabbath, när Iesus gjorde träden, och öppnade hans ögon.

15. Äter sporde honom också the Phariseer huru han hade fått synen. Han sade til them: Han lade mig tråd på ögonen, och jag tvådde mig, och hafwer nu min syn.

16. Lå sade några af the Phariseer: Thenne mannen är icke af Judi, efter han icke håller Sabbathen. Somlige sade: Huru kan en synbig menniska göra thesa tecken? Och en tweedragt war emellan them.

17. Äter sade the til then blinde: Hwar säger tu om honom, at han hafwer öppnat tina ögon? Lå sade han: En Prophet är han.

18. Men Judarne trodde icke om honom, at han hade varit blind, och hade fått synen, til thes the kallade föräldrar, na, hans, som synen hade fått,

19. Och sporde them til, och sade: Är thenne eder son, then I sägen vara blind född? Huru ser han nu?

20. Då svarade them hans föräldrar och sade: Wi wete, at thenne är vår son, och at han war blind född;

21. Men huru han nu ser, wete wi icke, eller ho hans ögon öpnat hafwer, wete icke wi: han är aldrig nog; spørjer honom til; tale han sjelf för sig.

22. Thetta sade hans föräldrar, therföre at the räddes för Judarna; ty Judarne hade då redan beslutit emellan sig, at hwilken som bekände honom wara Christus, han skulle utkastas af Synagogan.

23. Förthenstul sade hans föräldrar: Han är aldrig nog; spørjer honom sjelf.

24. Åter kallade the mannen som hade varit blind, och sade til honom: Gif Gudi äran; wi wete, at thenne mannen är en syndare.

25. Svarade han och sade: Om han är en syndare, wet jag icke; et wet jag, at jag war blind, och ser nu.

26. Åter sade the til honom: Hwad gjorde han tig? Huru öpnade han tina ögon?

27. Han svarade them: Jag sade thet nu eder; börden I thet icke? Hwi wiljen I nu åter höra thet? Wiljen I och wara hans Lärjungar?

28. Då bannade the honom, och sade: War tu hans Lärjunge; wi äre Mose Lärjungar.

29. Wi wete, at Gud hafwer talat til Mosen; men hwadan thenne är, wete wi icke.

30. Då svarade then mannen och sade til them: Thet är ju underligt, at I icke stölen weta hwadan han är; och likwäl hafwer han öpnat mina ögon.

31. Wi wete, at Gud icke hörer syndare; utan then som är gudfruktig, och följer hans wilja efter, honom hörer han.

32. Ifrå werldens begynnelsen är icke hörd, at någon hafwer thens ögon öpnat, som hafwer varit blind född.

33. Wore han icke af Gudi, så kunde

han intet göra.

34. The svarade och sade til honom: Tu äst aller född i synd, och wil lära oss. Och så drefwo the honom ut.

35. Och fick Jesus höra, at the honom utdrifwit hade; och när han fann honom, sade han til honom: Tror tu på Guds Son?

36. Han svarade och sade: HÆRe, ho är han, at jag må tro på honom?

37. Och Jesus sade til honom: Tu hafwer sett honom, och thet är then som talar med tig.

38. Då sade han: HÆRe, jag tror; och han tilbad honom.

39. Och Jesus sade: Til en dom är jag kommen i thenna werlden, at the som icke se, stola wara seende, och the som se, stola wara blinde.

40. Och några af the Phariseer som woro med honom hörde thetta, och sade til honom: Männe wi och wara blinde?

41. Sade Jesus til them: Woren I blinde, då hadn I icke synd; men nu sägen I: Wi se; therföre blifwer eder synd.

10. Capitel.

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Hwilken icke går in genom dören i fårahuset, utan stiger annorstädes in, han är en tjuf och en röfware.

2. Men hwilken som går in genom dören, han är herden til fåren.

3. För honom låter dörrwärden up; och fåren höra hans röst; och sina egna får kallar han wid namn, och leder them ut.

4. Och när han hafwer släppt sina egna får ut, går han för them; och fåren följa honom efter; ty the kända hans röst.

5. Men then främmande följa the icke, utan fly ifrå honom; ty the kända icke theras röst, som främmande äro.

6. Thenna liknelsen sade Jesus til them; men the förstodo icke hwad thet war, som han sade them.

7. Åter sade Jesus til them: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Jag är dören för fåren.

8. Alla the som för mig komne äro, the äro tjuifwar och röfware; men fären hörde them icke.

9. Jag är döden; hwilken som ingår igenom mig, han skal blifwa salig, och skal ingå och utgå, och finna bete.

10. Tjuifwen kommer icke, utan til at stjåla, slagta och förgöra. Jag är kommen, på thet the stola hafwa lif, och döfwer nog hafwa.

11. Jag är then gode herden: then gode herden låter sitt lif för fåren.

12. Men then som lejd är, och icke är herden, hwilken fåren icke tilhöra, ser ulfwen komma, och öfvergifwer fåren, och flyr; och ulfwen bortrycker och förstingrar fåren.

13. Men then lejde flyr; ty han är lejd, och wårdar intet om fåren.

14. Jag är then gode herden, och känner mina får, och mina kånna mig.

15. Såsom Fadren känner mig, och jag känner Fadren; och jag låter mitt lif för fåren.

16. Jag hafwer också andra får, som icke äro af thetta fårahufet: them måste jag också draga här til; och the stola höra min röst; och thet skal wara et fårahuf och en herde.

17. Förthenstul älskar Fadren mig, at jag låter mitt lif, på thet jag skal åter tagat igen.

18. Ingen tager thet af mig; men jag låter thet af mig sjelf: jag hafwer magt at låta thet, och jag hafwer magt at taga thet igen. Thetta budet fick jag af min Fader.

19. Då wardt åter en twebrågt ibland Judarna, för thetta talets stul.

20. Många af them sade: Han hafwer djefwulen, och är ursinnig; hwi hören I honom?

21. Somlige sade: Sådana ord äro icke then mans, som djefwulen hafwer: icke kan djefwulen öfna the blinda ögon.

22. Så wardt då i Jerusalem kyrkomåssa; och thet war winter.

23. Och Jesus gick i templet, i Salomons förhus.

24. Då fringhwärfde Judarne honom,

och sade til honom: Huru länge förhalar tu med oss? Säg oss frött, om tu äst Kristus.

25. Jesus swarade them: Jag hafwer sagt eder thet, och I tron thet icke; gerningarne, som jag gör i min Faders namn, the båra witne om mig.

26. Men I tron thet icke; ty I ären icke af mina får, såsom jag sade eder.

27. Mina får höra min röst, och jag känner them, och the följa mig.

28. Och jag gifwer them ewinnerligt lif; och the stola icke förgås ewinnerligen; ingen skal heller rycka them utu min hand.

29. Min Fader, som mig them gifwit hafwer, är större än alla; och ingen kan rycka them utaf min Faders hand.

30. Jag och Fadren äro et.

31. Då togo åter Judarne up stenar, til at stena honom.

32. Jesus swarade them: Jag hafwer många goda gerningar bewist eder af min Fader: för hwilka af them stenen I mig?

33. Judarne swarade honom och sade: För god gernings stul stene wi dig icke, utan för hädelsens stul, och at tu, som äst en menniska, gör dig sjelf til Gud.

34. Jesus swarade them: Är icke skrifwit i eder lag: Jag sade, I ären gudar?

35. Hafwer han nu kallat them gudar, til hwilka Guds ord stebde; och Skriften kan icke warda om intet?

36. Och I sägen dock til honom, som Fadren helgat hafwer, och såndt i werlden: Du hådar Gud, theförre at jag säger: Jag är Guds Son.

37. Öfr jag icke min Faders gerningar, så tror mig icke.

38. Men gör jag them, tror då gerningarne, om I icke wiljen tro mig, på thet I stolen förstå och tro, at Fadren är i mig, och jag i honom.

39. Äter foro the efter at gripa honom; och han gick utu theras händer,

40. Och drog åter bort på hinsidan Jordan, til thet rummet, ther Johanne hade först döpt, och blef ther.

41. Och många kommo til honom och sade: Johannes gjorde intet teken; men allt thet Johannes om thenne sagt hafwer, är sant.

42. Och trodde många ther på honom.

11. Capitel.

Och låg en man frak, benämnd Lazarus, af Bethanien, af Marie och hennes systers Marthe by.

2. Och war Maria then, som smorde HERran med smörjelse, och torkade hans fötter med sitt hår, hwilken broder Lazarus låg sjuk.

3. Då sände hans systrar til honom, och sade: HERre, si, then tu får hafwer ligger sjuk.

4. När Iesus thet hörde, sade han: Thenna sjukdomen är icke til döds, utan til Guds åra, at Guds Son skal ther af årad warda.

5. Och hade Iesus Martham och hennes syster och Lazarum får.

6. När han då hörde, at han war sjuk, blef han ther i samma rummet två dagar.

7. Ther efter sade han til Lärjungarna: Låt oss åter gå in i Judeen.

8. Lärjungarne sade til honom: Rabbi, nu wille Judarne stena dig; och åter går tu tit?

9. Iesus svarade: Äro icke tolf timmar om dagen? Hvilken som wandrar om dagen, han stöter sig icke; ty han ser thenna werldens ljus.

10. Men then som wandrar om natten, han stöter sig; ty ljuset är icke i honom.

11. Thetta talade han; och sedan sade han til them: Lazarus, wår wån, sofwer; men jag går at upwäcka honom af sömnen.

12. Då sade hans Lärjungar: HERre, sofwer han, så warder thet bättre med honom.

13. Men Iesus talade om hans död; och the mente, at han hade talat om lekamlig sömn.

14. Så sade då Iesus uppenbarligen: Lazarus är död.

15. Och jag gläds, för eder skul, at jag

icke war ther, på thet I tro stolen: men låter oss gå til honom.

16. Då sade Thomas, som kallad Twilling, til Lärjungarna: Låt oss gå, at wi måge dö med honom.

17. Då kom Iesus, och fann honom redan hafwa legat fyra dygn i grafven.

18. Och war Bethanien icke långt ifrån Jerusalem, wid femton stadiers wäg.

19. Och många af Judarne woro komne til Martha och Maria, at the skulle hugswala them öfwer thetas broder.

20. När Martha hörde, at Iesus kom, lopp hon emot honom; men Maria satt hemma.

21. Då sade Martha til honom: HERre, hade tu warit här, hade min broder icke blifwit död.

22. Men jag wet ännu, at allt thet tu beder af Gudi, thet warder Gud gifwande dig.

23. Sade Iesus til henne: Din broder skal stå up igen.

24. Sade Martha til honom: Jag wet, at han skal upstå i upståndelsen, på yttersta dagen.

25. Sade Iesus til henne: Jag är upståndelsen och lifwet: hwilken som tror på mig, han skal lefwa, om han än död blefwe;

26. Och hwar och en som lefwer, och tror på mig, han skal icke dö ewinnerligen. Tror tu thet?

27. Sade hon til honom: Ja, HERre, jag tror, at tu äst Kristus, Guds Son, som komma skulle i werlden.

28. Och när hon thetta hade sagt, gick hon bort och kallade Maria, sin syster, lönligen, och sade: Mästaren är kommen, och kallar dig.

29. När hon thet hörde, stod hon strax up, och kom til honom.

30. Ty Iesus war icke ändå kommen in i byn; utan war på samma rum, ther Martha hade kommit emot honom.

31. Då nu Judarne, som med henne woro i huset, och hugswalade henne, sågo Maria, at hon stod hasteligen up

och gick ut, följde the henne, och sade : Hon går til grafven, at hon skal gråta ther.

32. Då Maria kom tit som Iesus war, och såg honom, föll hon til hans fötter, och sade til honom : HERre, hade tu varit här, wore min broder icke död.

33. När Iesus såg henne gråta, och Judarna, som woro komne med henne, och gråta, uprördes han i sin anda, och bebröfwades i sig sjelf,

34. Och sade : Hwar laden I honom ? Sade the til honom : HERre, kom och se.

35. Och Iesus gret.

36. Då sade Judarne : Si, huru kår hade han honom.

37. Men somlige af them sade : Kunde icke han, som öpnade then blindes ögon, hafwa så gjort, at thenne icke hade blifwit död ?

38. Då uprördes åter Iesus i sig sjelf, och kom til grafven. Och thet war en kula, och en sten lagd ther uppå.

39. Sade Iesus : Läger bort stenen. Sade til honom Martha, hans syster, som död war : HERre, han luftar redan ; ty han hafwer varit död i fyra dygn.

40. Iesus sade til henne : Sade jag icke tig, at om tu trodde, skulle tu så se Guds hårlighet ?

41. Då togo the stenen bort af rummet, ther then döde lagd war. Och Iesus hof up sina ögon, och sade : Fader, jag tackar tig, at tu hafwer hört mig.

42. Dock wet jag, at tu hörer mig alltid ; men för folkets skul, som här omkring står, säger jag thet, på thet the tro skola, at tu mig såndt hafwer.

43. Och då han thet sagt hade, ropade han med hög röst : Lazare, kom ut.

44. Och han som död war kom ut, bunden om händer och fötter med svepeklådet ; och hans ansikte war förtäckt med en swetteduf. Iesus sade til them : Löser honom, och låter honom gå.

45. Då trodde många af Judarna på honom, som komne woro til Maria, och sågo thet Iesus gjorde.

46. Men somlige gingo bort til the Phariseer, och sade them hwad Iesus hade gjort.

47. Då församlade the öfwerste Presterne och Phariseerne et råd, och sade : Hwad göre wi ? ty thenne mannen gör många tekn.

48. Låte wi honom så blifwa, då tro alla på honom, och the Romare komma, och taga bort vårt land och folk.

49. Men en af them, wid namn Caiphas, som war öfwerste Prest på thet året, sade til them : I weten intet ;

50. Ej heller besinnen I, at oss är båt-tre, at en man dörr för folket, än alt folket skulle förgås.

51. Thet sade han icke af sig sjelf ; men efter han war öfwerste Prest thet året, propheetade han. Ty Iesus skulle dö för folket ;

52. Och ej allenast för folket, utan at han församla skulle Guds barn, som förströdde woro.

53. Ifrå then dagen rådslago the emellan sig, at the skulle döda honom.

54. Så wandrade nu icke Iesus mer uppenbarligen ibland Judarna ; utan gick sådan i then landsändan wid öf-nen, i en stad som heter Ephrem, och wistades ther med sina Lärjungar.

55. Och instundade då Judarnas Påsta ; och många gingo utaf landet up til Jerusalem för Påsta, at the skulle rena sig.

56. Då sökte the efter Iesum, och talades wid emellan sig, ståndande i templet : Hwad synes eder, at han är icke kommen til högtidsdagen ?

57. Och hade öfwerste Presterne och the Phariseer budit på, at hwilken som wiste hwar han wore, skulle han thet fungöra, at the måtte gripa honom.

12. Capitel.

Sex dagar för Påsta kom Iesus til Bethanien, ther Lazarus hade varit död, then han upwäckte ifrå the döda.

2. Ther gjorde the honom en nattward, och Martha tjente ; men Lazarus war en af them, som med honom wid bordet sutto.

3. Då tog Maria et pund smörjelse, af kosteligt, oförfälsadt Nardus, och smorde Jesu fötter, och torkade hans fötter med sitt hår; och huset uppfylldes med lukt af smörjelsen.

4. Då sade en af hans lärjungar, Judas, Simons Ischarioth, som honom förråda skulle:

5. Hvi wardt icke thenna smörjelsen såld för trehundra penningar, och gifwen the fattiga?

6. Thet sade han icke, at honom vårdade något om the fattiga; utan förty han war en tjuf, och hade pungen, och bar thet gifwit wardt.

7. Då sade Jesus: Låt henne blifwa: hon hafwer thet bevarat til min begravningsdag.

8. Ty I hafwen altid fattiga när eder; men mig hafwen I icke altid.

9. Så förnam mycket folk af Judarne, at han war ther, och kommo tit, icke allenast för Jesu skul, utan ock at the skulle se Lazarum, then han upväckt hade ifrå the döda.

10. Då rådslogo the öfwerste Presterne, at the ock skulle dräpa Lazarum;

11. Ty många af Judarne gingo bort, för hans skul, och trodde på Jesus.

12. Dagen ther efter, når folket, som då mycket kommit war til högtidsdagen, hörde at Jesus kom til Jerusalem,

13. Logo the palmqwishtar, och gingo ut emot honom, och ropade: Hosanna; wälsignad han, som kommer i Herrens namn, Israels Konung!

14. Och fick Jesus en åsninna, och satte sig ther uppå, såsom skrifwit är:

15. Råds icke, tu dotter Zion: si, tin Konung kommer, sittande på en åsninnas sola.

16. Thetta förstodo hans lärjungar icke med thet förstå; utan då Jesus war förklarad, kommo the ihåg, at thetta war skrifwit om honom, och, at the hade thetta gjort honom.

17. Witnade och folket om honom, som med honom varit hade, når han kallade Lazarum ut af grafwen, och wäckte honom up ifrå the döda.

18. Förthenstul kom ock folket emot

honom, at the hörde han hade gjort thet tekenet.

19. Då sade Phariseerne emellan sig; I sen, at I intet kunnen stäffa; si, hela werlden löper efter honom.

20. Woro ock några Greker af them som upparne woro at tilbedja i högtiden.

21. The gingo til Philippum, som war af Bethsaida i Galileen, och bådo honom, sågande: Herre, wi wilje se Jesus.

22. Philippus kom och sade thet för Andreas; Andreas och Philippus sade thet åter til Jesus.

23. Jesus svarade them, sågande Tiden är kommen, at Menniskones Son stal warda förklarad.

24. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Utan hwetefornet, som faller i jorden, warder dödt, så blifwer thet allena; men warder thet dödt, så bär thet mycken frukt.

25. Hwilken som älskar sitt lif, han stal mista thet; och hwilken som hatar sitt lif i thenna werlden, han stal behålla thet til ewinnerligt lif.

26. Then mig tjenar, han följe mig; och hwar jag är, ther stal ock min tjenare wara; hwilken mig tjenar, honom stal min Fader åra.

27. Nu är min själ bedröfwad; och hwad stal jag säga? Fader, hjelp mig utu thenna stunden? Dock är jag förthenstul kommen til thenna stunden.

28. Fader, förklara titt namn. Då kom en röst af himmelen, och sade: Jag hafwer thet förklarat, och stal ännu förklarat.

29. Folket, som stod och hörde thet, sade: Thet war et thordödn. Somlige sade: En Ängel talade med honom.

30. Svarade Jesus och sade: Thenna röst kom icke för min skul, utan för eder skul.

31. Nu går domen öfwer thenna werlden; nu stal thenna werldens Förste utkastas;

32. Och om jag warder uphöjd ifrå jorden, stal jag draga alla til mig.

33. Men thet sade han, til at betefna med hvad död han dö skulle.

34. Svarade honom folket: Wi hafwe hört af lagen, at Christus blifwer ewinnerligen; huru säger tu så: Menniskones Son måste uphöjas? Ho är thenne Menniskones Son?

35. Då sade Jesus, til them: An är Ljuset med eder til en kort tid; wandrer, medan I hafwen Ljuset, at mörkret begriper eder icke; hwilken som wandrar i mörkret, han wet icke hwart han går.

36. Medan I hafwen Ljuset, tror på Ljuset, at I mågen blifwa Ljusets barn. Thetta sade Jesus, och gick bort och dolde sig för them.

37. Och ändock han gjorde så många teken för them, likväl trodde the intet på honom;

38. At thet talet skulle fullkomnas, som Esaia's Propheten sagt hade: HERRE, ho tror vår predikan; och hwem är HERRENS arm uppenbarad?

39. Thersföre kunde the icke tro; ty Esaia's hafwer åter sagt:

40. Han hafwer förblindat theas ögon, och förhårdat theas hjerta, at the icke skola se med ögonen, och icke förstå med hjertat, och omvända sig, at jag måtte hela them.

41. Thetta sade Esaia's, när han såg hans hårlighet, och talade om honom.

42. Dock likväl trodde och många af the öfwersta på honom; men the bekände thet icke, för the Phariseers skul, at the icke skulle utkastas af Synagogan.

43. Ty the höllo mer af menniskors pris, än af Guds pris.

44. Då ropade Jesus och sade: Then som tror på mig, han tror icke på mig, utan på honom, som mig såndt hafwer.

45. Och then mig ser, han ser honom, som mig såndt hafwer.

46. Jag är kommen i werlden för et Ljus, at hwar och en som tror på mig, skal icke blifwa i mörkret.

47. Och hwilken som hör mitt ord, och icke tror, icke dömer jag honom; ty jag är icke kommen til at döma werlden, utan at jag skal frälssa

werlden.

48. Hwilken mig födraktar, och tager icke mitt ord, han hafwer then honom döma skal: thet talet jag talat hafwer, skal döma honom på yttersta dagen.

49. Ty jag hafwer icke talat af mig sjelf; utan Fadren, som mig såndt hafwer, han hafwer budit mig hvad jag skal säga och hvad jag skal tala;

50. Och jag wet, at hans bud är ewinnerligt lif: thersföre, hvad jag talar, thet talar jag såsom Fadren hafwer sagt mig.

13. Capitel.

För Påskahögtiden, efter Jesus wiste, at hans tid war kommen, at han gå skulle af thenna werlden til Fadren, såsom han hade ålskat sina, som woro i werlden, så ålskade han them intil ändan.

2. Och då nattwarden war gjord, och djefwulen hade redan ingifwit Jude Simons Ischarioth i hjertat, at han skulle förråda honom,

3. Wiste och Jesus, at Fadren hade alt gifwit honom i händer, och at han war utgången af Gudi, och gick til Gud;

4. Stod han up af nattwarden, och lade af kläderne, och tog et linnekläde, och bandt om sig.

5. Sedan låt han watn i et bäcken, och begynte twå Lärjungarnas fötter, och torkade med thet linneklädet, som han war ombunden med.

6. Så kom han då til Simon Petrus. Och han sade til honom: HERRE, skulle tu twå mina fötter?

7. Jesus svarade och sade til honom: Thet jag gör, wet tu icke nu; här efter skal tu thet så weta.

8. Petrus sade til honom: Aldrig skal tu twå mina fötter. Jesus svarade honom: Om jag icke twår tig, så hafwer tu ingen del med mig.

9. Då sade til honom Simon Petrus: HERRE, icke allenast mina fötter, utan och händer och hufvud.

10. Jesus sade til honom: Then som twågen är, honom gör's icke behof,

utan at två fötterna ; men han är helt ren ; och I ären rene, dock icke alle.

11. Ty han wiste ho then war, som honom förråda skulle ; thesfore sade han : I ären icke rene alle.

12. Sedan han så hade twagit theas fötter, och tagit sina kläder på sig igen, och satt sig, sade han åter til them : Wetten I hwad jag edert gjort hafwer ?

13. I kallen mig Mästare och HERre, och I sägen rätt ; ty jag är och så.

14. Hafwer nu jag, som är edert HERre och Mästare, twagit edra fötter, så stolen I och inbördes två hvars anmars fötter.

15. Jag hafwer gifwit edert efterbblmelse, at såsom jag gjorde edert, så stolen I och göra.

16. Sannerligen, sannerligen säger jag edert : Tjenaren är icke förmer än hans herre, icke heller sändebudet förmer än han, som honom såndt hafwer.

17. Om I thetta weten, salige ären I, om I thet gören.

18. Icke talar jag om edert alla : jag wet hwilka jag hafwer utkorat ; men på thet at Eristen skal warda fullkomnad : Then thet åter brödt med mig, han trampade mig med sin fot.

19. Nu säger jag edert thet, förre än thet sker, at när thet är skedd, stolen I tro, at thet är jag.

20. Sannerligen, sannerligen säger jag edert : Hwilken som undfår then jag sänder, han undfår mig ; men hwilken som mig undfår, han undfår honom, som mig såndt hafwer.

21. När Iesus hade thetta sagt, wardt han bedröfwad i andan, och betygade och sade : Sannerligen, sannerligen säger jag edert, at en af edert skal förråda mig.

22. Så sågo Lärjungarne hwar på annan, och woro tvehgåst om hwem han talade.

23. Och war en af hans Lärjungar, som satt wid bordet in til Iesu bröst, then Iesus hade lår.

24. Til honom winkade Simon Petrus, at han fråga skulle ho then war, som han talade om.

25. När han nu låg in til Iesu bröst, sade han til honom : HERre, hwilken äret ?

26. Svarade Iesus : Then äret, som jag råcker thet indoppade brödet. Och när han hade indoppat brödet, gaf han thet Jude Simons Ischarioth.

27. Och efter then betan for Satan in i honom. Så sade så Iesus til honom : Thet tu gör, gör snart.

28. Men ingen af them som wid bordet sutto förstod til hwad han sade honom thet.

29. Ty somlige mente, efter Judas hade pungen, at Iesus hade sagt honom : Röp hwad behof görs til högtidsdagen, eller at han skulle gifwa the fattiga något.

30. När han så tagit hade then betan, gick han strax ut ; och thet war natt.

31. Så han war utgången, sade Iesus : Nu är Menniskones Son förklarad, och Gud är förklarad i honom.

32. Är nu Gud förklarad i honom, så skal och Gud förklara honom i sig sjelf, och skal snart förklara honom.

33. Råra barn, jag är ännu en liten tid när edert. I stolen söka mig ; och såsom jag sade Judarna : Tit jag går, kunnen I icke komma, så säger jag och nu edert.

34. Et nytt bud gifwer jag edert, at I älsken edert inbördes, såsom jag hafwer älskat edert, på thet I och stolen älska edert inbördes.

35. Thet af stola alla förstå, at I ären mine Lärjungar, om I hafwen kärlek inbördes.

36. Så sade Simon Petrus til honom : HERre, hwart går tu. Svarade honom Iesus : Tit jag går, kan tu nu icke följa mig ; men här efter skal tu följa.

37. Sade Petrus til honom : HERre, hwi kan jag icke nu följa dig ? Mitt lif wil jag låta för dig.

38. Iesus svarade honom : Skulle tu låta ditt lif för mig ? Sannerligen, sannerligen säger jag dig : Hanen skal icke gala, förre än tu hafwer tre resor nekast mig.

14. Capitel.

Och han sade til sina Lärjungar : Edert hjerta ware icke bedröfwadt : tron I på Gud, så tror och på mig.

2. I min Faders hus äro många boningar : om så icke wore, säger jag dock eder, at jag går bort til at bereda eder rum.

3. Och om jag än går bort til at bereda eder rum, skal jag lifwål komma igen och taga eder til mig, at hwar jag är, thet skolen I och wara.

4. Och hwart jag går, weten I, och wågen weten I.

5. Thomas sade til honom : HERR, wi wete icke hwart tu går, och huru kunne wi weta wågen ?

6. Iesus sade til honom : Jag är wågen och sanningen och lifwet : ingen kommer til Fadren, utan genom mig.

7. Kanden I mig, så kanden I ju och min Fader ; och nu kannen I honom, och hafwen sett honom.

8. Philippus sade til honom : HERR, låt oss se Fadren, så hafwe wi nog.

9. Sade Iesus til honom : Jag är så lång tid när eder, och tu kanner mig icke, Philippe ? Then mig ser, han ser Fadren ; och huru säger tu : Låt oss se Fadren ?

10. Tror tu icke, at jag är i Fadren, och Fadren i mig ? Orden, som jag talar til eder, talar jag icke af mig sjelf. Fadren som är i mig, han gör gerningarna.

11. Tror mig, at jag är i Fadren, och Fadren i mig ; eljest tror mig för gerningarnas skul.

12. Sannerligen, sannerligen säger jag eder : Then ther tror på mig, the gerningar som jag gör, skal och han göra, och skal göra större än thesa ; ty jag går til Fadren.

13. Och allt thet I bedjen i mitt namn, thet skal jag göra, på thet at Fadren skal prisad warda i Sonen.

14. Hwad I bedjen i mitt namn, thet skal jag göra.

15. Älsten I mig, så håller mina bud.

16. Och jag skal bedja Fadren, och

han skal gifwa eder en annan Hufwarelare, at han skal blifwa när eder ewigherligen :

17. Sanningens Ande, then werlden icke kan undfå ; ty hon ser honom icke, och kanner honom icke : men I kanner honom ; ty han blifwer när eder, och skal wara i eder.

18. Jag skal icke låta eder wara faderlöse ; jag skal komma til eder.

19. An är en liten tid, och werlden ser mig icke mer ; men I skolen se mig : ty jag lefwer ; I skolen och lefwa.

20. På then dagen skolen I förstå, at jag är i min Fader, och I i mig, och jag i eder.

21. Then mina bud hafwer, och håller them, han är then mig älskar ; och then mig älskar, han skal warda älskad af min Fader ; och jag skal älska honom, och honom skal jag uppenbara mig.

22. Sade til honom Judas, icke then Ischarioth : HERR, hwad är thet så, at tu skal uppenbara mig oss, och icke werlden ?

23. Swarade Iesus och sade til honom : Then mig älskar, han warder hållande mina ord ; och min Fader skal älska honom ; och wi stole komma til honom, och blifwa boende när honom.

24. Men then mig icke älskar, han håller icke mina ord ; och thet ordet I hören, är icke mitt, utan Fadrens, som mig såndt hafwer.

25. Thetta hafwer jag talat til eder, medan jag hafwer warit när eder ;

26. Men Hufwarelaren, then Helige Ande, hwilken Fadren skal sända i mitt namn, han skal lära eder all ting, och påminna eder allt thet jag eder sagt hafwer.

27. Friden låter jag eder ; min frid gifwer jag eder : icke gifwer jag eder, såsom werlden gifwer. Edert hjerta ware icke bedröfwadt, ej heller rådes.

28. I hörden, at jag sade eder : Jag går bort, och kommer åter til eder. Haden I mig får, så gladdens I ju, at jag sade : Jag går til Fadren ; ty Fadren än större än jag.

29. Och nu sade jag eder thet, för

än thet sker, at I tro skolen når thet skedt är.

30. Här efter talar jag icke mycket med eder; ty thenna werldens Förste kommer, och i mig hafwer han intet;

31. Men på thet at werlden skal förstå, at jag hafwer Fadren kär, och så gör som Fadren mig budit hafwer. Står up, låter oss gå hädan.

15. Capitel.

Tag är et sant winträ, och min Fader är en wingårdsman.

2. Hwar och en gren i mig, som icke bär frukt, then tager han bort; och hwar och en som bär frukt, then rensar han, at han mer frukt bära skal.

3. Nu ären I rene, för thet tals skul, som jag hafwer talat med eder.

4. Blifwer i mig, och jag i eder. Såsom grenen kan icke bära frukt af sig sjelf, med mindre han blifwer i winträet, så kunnen icke heller I, utan I blifwen i mig.

5. Jag är winträet; I ären grenarne: then som blifwer i mig, och jag i honom, han bär mycket frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra.

6. Hvilken som icke blifwer i mig, han skal bortkastas såsom en gren, och förtorkas; och man binder them samman, och kastar i elden; och the brinna.

7. Om I blifwen i mig, och mina ord blifwa i eder, alt thet I wiljen, mågen I bedja, och thet skal ske eder.

8. Therutinnan är min Fader prisad, at I bären mycket frukt, och warden mine Lärjungar.

9. Såsom Fadren hafwer ålskat mig, så hafwer jag och ålskat eder; blifwer i min kärlek.

10. Om I hållen mina bud, så blifwen I i min kärlek; såsom och jag hafwer hållit min Faders bud, och blifwer i hans kärlek.

11. Thetta hafwer jag talat til eder, at min glädje skal blifwa i eder, och eder glädje fullkommen warda.

12. Thetta är mitt bud, at I skolen ålska eder inbördes, såsom jag hafwer ålskat eder.

13. Ingen hafwer större kärlek, än at en låter sitt lif för sina wänner.

14. I ären mine wänner, om I gören hwad jag bjuder eder.

15. Här efter säger jag icke, at I ären tjenare; ty tjenaren wet icke hwad hans herre gör: men wänner hafwer jag kallat eder; ty alt thet jag hafwer hört af min Fader, hafwer jag kun gjort eder.

16. I hafwen icke utkorat mig; men jag hafwer utkorat eder, och tilstikat eder, at I skolen gå och göra frukt, och eder frukt skal blifwa; på thet at hwad I bedjen Fadren i mitt namn, thet skal han gifwa eder.

17. Thetta bjuder jag eder, at I ålsken eder inbördes.

18. Om werlden hatar eder, så weter, at hon hafwer hatat mig förr än eder.

19. Woren I af werlden, så ålskade werlden thet hennes wore; men efter thet I icke ären af werlden, utan jag hafwer eder utvalt ifrå werlden, thes förre hatar werlden eder.

20. Kommer ihåg mina ord, som jag hafwer sagt eder: Tjenaren är icke förmer än hans herre: hafwa the förföljt mig, så skola the och förfölja eder: hafwa the hållit mina ord, så warda the och hållande edra.

21. Men alt thetta skola the göra eder, för mitt namns skul; ty the känna icke honom, som mig såndt hafwer.

22. Hade jag icke kommit, och talat med them, så hade the icke synd; men nu hafwa the ingen ursåkt för sin synd.

23. Then mig hatar, han hatar och min Fader.

24. Hade jag icke gjort the gerningar ibland them, som ingen annan gjort hafwer, så hade the icke synd; men nu hafwa the sett thet, och hata dock både mig och min Fader.

25. Dock är thet skedt, at thet talet fullkommas skal, som i thes lag strifwit är: The hafwa hatat mig utan sak.

26. Men når Hugsuwalaren kommer, then jag skal sända eder af Fadren, sanningens Ande, som utgår af Fadren, han skal bära witnessbord om mig.

27. I stolen och theslifes witna; ty I hafwen warit med mig af begynnelsen.

16. Capitel.

Thetta hafwer jag sagt eder, på thet I icke stolen förargas.

2. The stola utskjuta eder af Synagogorna; men then tid skal komma, at then eder dråper, skal mena sig göra Gudi tjenst ther med.

3. Och thetta stola the göra eder; ty the kånna icke Fadren, ej heller mig.

4. Men thetta hafwer jag sagt eder, at når then tiden kommer, stolen I komma ihåg, at jag hafwer thet sagt eder. Thetta hafwer jag icke sagt eder af begynnelsen; ty jag war med eder.

5. Men nu går jag til honom, som mig såndt hafwer; och ingen af eder spør mig hwart jag går.

6. Men efter thet jag hafwer thetta sagt eder, är edert hjerta wordet fullt med bedröfwelse.

7. Dock säger jag eder sanningen: Eder är nyttigt, at jag bortgår; ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugsvalaren til eder: men går jag bort, så skal jag sända honom til eder.

8. Och når han kommer, skal han straffa werlden för synd och för råttfärdighet och för dom:

9. För synd; ty the tro icke på mig;

10. Men för rättfärdighet; ty jag går til Fadren, och här efter sen I mig icke;

11. Men för dom; ty thenna werldens förste år nu dömd.

12. Jag hafwer ännu mycket säga eder; men I kunnen thet icke nu bära.

13. Men når han kommer, som är sanningens Ande, han skal leda eder uti all sanning; ty han skal icke tala af sig sjelf; men hwad han hör, thet skal han tala; och thet som ste skal, skal han förkunna eder.

14. Han skal prisa mig; ty af mitt skal han taga, och förkunna eder.

15. Allt thet Fadren hafwer, thet är mitt: förthenskul sade jag, at han skal taga af mitt, och förkunna eder.

16. Någon liten tid, och I sen mig

icke: och åter en liten tid, och I fån se mig; ty jag går til Fadren.

17. Lå sade några af hans Lärjungar emellan sig: Hwad är thet han säger oss: En liten tid, och I sen mig icke; och åter: En liten tid, och I fån se mig, och at jag går til Fadren?

18. Lå sade the: Hwad är thet han säger: En liten tid? Wi wete icke hwad han talar.

19. Lå märkte Jesus, at the wille spørja honom, och sade til them: Ther om frågen I emellan eder, at jag sade: En liten tid, och I sen mig icke, och åter en liten tid, och I fån se mig.

20. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I stolen gråta och jånra eder; men werlden skal glädjas: I stolen warda bedröfwade; men eder sorg skal wändas i glädje.

21. Når qwinnan föder barn, hafwer hon sorg; ty hennes stund är kommen: men når hon hafwer födt barnet, kommer hon sin bedröfwelse icke ihåg; ty hon gläds at menniskan är född i werlden.

22. Så hafwen I och nu bedröfwelse; men jag skal åter se eder, och edert hjerta skal glädjas, och ingen skal taga eder glädje ifrån eder,

23. Och på then dagen stolen I icke spørja mig. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Allt thet I bedjen Fadren i mitt namn, skal han gifwa eder.

24. Hårtills hafwen I icke bedit i mitt namn: beder och I stolen så, at eder glädje må warda fullkommen.

25. Thetta hafwer jag talat til eder med förtäckta ord: then tid skal komma, at jag icke skal tala med eder med förtäckta ord; utan uppenbarligen skal jag förkunna eder om min Fader.

26. På then dagen stolen I bedja i mitt namn; och jag säger icke eder, at jag skal bedja Fadren för eder;

27. Ty Fadren sjelf hafwer eder kår, efter thet I hadn mig kår, och trodden, at jag är utgången af Gudi.

28. Jag gick ut af Fadren, och kom i werlden: åter öfwergifwer jag werlden, och går til Fadren.

29. Sade hans Lärjungar til honom : Si, nu talar tu uppenbarligen, och säger inga förtäcktta ord.

30. Nu wete wi, at tu wet all ting, och tig gör's icke behof, at någon spør tig : therföre tro wi, at tu äst utgången af Gudi.

31. Swarade Iesus them : Nu tron I?

32. Si, tiden tilstundar, och är redan kommen, at I warden förskingrade hwar och en til sitt, och låten mig blifwa allena : men jag är icke allena ; ty Fadren är med mig.

33. Thetta hafwer jag talat med eder, at I stolen hafwa frid i mig. I werlden hafwen I twång ; men warer wid en god tröst, jag hafwer öfwerwunnit werlden.

17. Capitel.

Thetta talade Iesus, och lyfte up sina ögon til himmelen, och sade : Fader, stunden är kommen ; förklara tin Son, at tin Son förklarar och dig.

2. Såsom tu hafwer gifwit honom magt öfwer allt fött, at alla them, som tu hafwer honom gifwit, skal han gifwa ewinnerligt lif.

3. Och thetta är ewinnerligt lif, at the känna tig, allena sannan Gud, och then tu såndt hafwer, Iesum Christum.

4. Jag hafwer förklarat dig på jorden ; jag hafwer fullbordat thet werk, som tu mig gifwit hafwer, at jag göra skulle.

5. Och nu, Fader, förklara tu mig när tig sjelf, med then klarhet som jag hade när tig, förr än thenna werlden war.

6. Jag hafwer uppenbarat titt namn för mennistor, som tu hafwer mig gifwit af werlden ; ty the woro tina : och tu hafwer gifwit mig them, och the hafwa hållit titt ord.

7. Nu hafwa the förstått, at alt thet tu mig gifwit hafwer är af tig.

8. Ty the ord tu hafwer mig gifwit, hafwer jag gifwit them ; och the togo wid them, och hafwa sannerligen förstått, at jag är utgången af tig, och

hafwa trott, at tu mig såndt hafwer.

9. Jag beder för them : för werlden beder jag icke ; utan för them som tu hafwer mig gifwit ; ty the äro tina.

10. Och alt mitt är titt, och titt är mitt ; och jag är förklarad i them.

11. Och nu är jag icke mer i werlden ; men the äro i werlden, och jag kommer til tig. Helige Fader, förwara genom titt namn them som tu mig gifwit hafwer, at the blifwa et, såsom och wi.

12. När jag war med them i werlden, förwarade jag them i titt namn : them tu mig gifwit hafwer, hafwer jag förwarat ; och ingen af them är borttappad, utan thet förlorade barnet, at Skriften skulle fullbordas.

13. Nu kommer jag til tig, och talar thetta i werlden, på thet the skola hafwa min fullkomliga glädje i sig.

14. Jag hafwer fått them titt ord ; och werlden hafwer hatat them, efter the icke äro af werlden, såsom och jag icke är af werlden.

15. Icke beder jag, at tu skal taga them af werlden, utan at tu förwarar them ifrån ondo.

16. The äro icke af werlden, såsom och jag icke är af werlden.

17. Helga them i tin sanning : titt tal är sanning.

18. Såsom tu hafwer mig såndt i werlden, så hafwer och jag såndt them i werlden.

19. Och jag helgar mig sjelf för them, at the skola och wara helgade i sanningen.

20. Men icke beder jag allenast för them, utan och för them, som genom theas ord skola tro på mig ;

21. At the skola alla wara et, såsom tu, Fader, i mig, och jag i tig ; at the och skola wara et i oss, på thet at werlden skal tro, at tu hafwer mig såndt.

22. Och jag hafwer gifwit them then hårlighet, som tu mig gifwit hafwer, at the skola wara et, såsom och wi äre et ;

23. Jag i them, och tu i mig, at the skola wara fullkomne uti et ; och at werlden skal förstå, at tu mig såndt

hafwer, och ålskade them, såsom tu och mig ålskade.

24. Fader, jag wil, at ther jag är, stola och the wara med mig, som tu mig gifwit hafwer, at the stola se min hårlighet, then tu mig gifwit hafwer; ty tu hafwer ålskat mig förr än werlden war skapad.

25. Rättwisa Fader, werlden hafwer icke kânt dig; men jag hafwer kânt dig; och these hafwa förstått, at tu mig såndt hafwer;

26. Och jag hafwer fungjort them titt namn, och skal fungöra, på thet at then kärlek som tu hafwer ålskat mig med, skal wara i them, och jag i them.

18. Capitel.

Nå Jesu hade thetta sagt, gick han ut med sina Lärjunge öfver then bäcken Kedron: ther war en brtagård, i hwilken kan ingick, och hans Lärjunge.

2. Så wiste och Judas, som förrådde honom, rummet; ty Jesu plågade ofta komma tit med sina Lärjunge.

3. Nå nu Judas hade tagit med sig staran och the öfwersta Presternas och Phariseernas tjenare, kom han tit med lyktor och båg och wärjor.

4. Och efter Jesu wiste alt thet honom wederfaras skulle, gick han fram, och sade til them: Hwem söken I?

5. Svarade the honom: Jesu af Nazaret. Sade Jesu til them: Jag året. Stod och Judas, som honom förrådde, med them.

6. När han så sade til them: Jag året, stego the til rygga, och föllo til jorden.

7. Nå sporde han them åter til: Hwem söken I? The sade: Jesu af Nazaret.

8. Jesu svarade: Jag sade eder, at thet är jag. Söken I mig, så låter thesa gå;

9. På thet the ord skulle warda fullkomnade, som han sagt hade: Af them tu mig gifwit hafwer borttappade jag ingen.

10. Nå hade Simon Petrus et swärd, och drog thet ut, och högg til öfwersta Prestens dräng, och högg hans högra öra af: och war drängens namn Malchus.

11. Nå sade Jesu til Petrum: Stid titt swärd i skidan. Skal jag icke dricka then kalken, som min Fader mig gifwit hafwer?

12. Men staran och höfwißmannen och Judarnas tjenare togo fatt på Jesu, och bundo honom,

13. Och ledde honom bort, först til Hannas; ty han war Caipe swär, hwilken i thet året war öfwerste Prest.

14. Och Caiphas war then, som hade gifwit Judarne rådet, at thet war nyttigt, at en menniska dödde för folket.

15. Och följde Simon Petrus Jesu, och en annan Lärjunge: then samme Lärjungen war känd med öfwersta Presten, och gick in med Jesu i öfwersta Prestens palats;

16. Men Petrus stod utan för dören. Nå gick then andre Lärjungen ut, som känd war med öfwersta Presten, och talade til dörrwärdinnan, och hade Petrum in.

17. Nå sade dörrwärdinnan til Petrum: Äst icke och tu af thenna mannens Lärjunge? Han sade: Jag är thet icke.

18. Men drängarne och tjenarena, som hade gjort en köld, (ty thet war kallt,) stodo och wärmdo sig: med them stod och Petrus och wärmdo sig.

19. Nå sporde öfwerste Presten Jesu om hans Lärjunge och om hans lärdom.

20. Jesu svarade honom: Jag hafwer uppenbarligen talat för werlden; jag hafwer altid lärt i Synagogan och i templet, ther alla Judar komma tillsammans, och hemligen hafwer jag intet talat.

21. Hwi spør tu mig? Spör them til, som hört hafwa hwad jag hafwer talat til them; si, the weta hwad jag hafwer sagt.

22. När han thetta sade, gaf en af tjenarena som ther när stodo Jesu en

kindpust, sågande: Skal tu så svara öfwersta Presten?

23. Iesus svarade honom: Hafwer jag illa talat, så witna om ondt; men hafwer jag wäl talat, hwi slår tu mig?

24. Och Hannas hade sändt honom bunden til öfwersta Presten Caiphas.

25. Men Simon Petrus stod och värmd sig. Då sade the til honom: Äst icke oc tu af hans Lärjungar? Han nekade och sade: Jag är thet icke.

26. Då sade til honom en af öfwersta Prestens tjenare, thens frände, som Petrus hade huggit drat af: Säg icke jag tig med honom i drtagården?

27. Då nekade åter Petrus thet: och strax gol hanen.

28. Då ledde the Iesum ifrå Caiphas in för Rådhuset; och thet war om morgonen: och the gingo icke in i Rådhuset, at the icke skulle warda besmittade, utan at the måtte äta Påskalammet.

29. Då gick Pilatus ut til them, och sade: Hwad klagomål hafwen I emot thenna mannen?

30. Då svarade the och sade til honom: Wore han icke en ogerningsman, så hade wi icke öfwerantwardat tig honom.

31. Då sade Pilatus til them: Lager I honom, och dömer honom efter eder lag. Då sade til honom Judarne: Dö är icke lösligt at döda någon;

32. På thet Iesu tal skulle fullkomnas, som han sagt hade, så han gaf tillkänna, med hwad död han dö skulle.

33. Då gick Pilatus åter in i Rådhuset, och kallade Iesum, och sade til honom: Äst tu Judarnas Konung?

34. Iesus svarade: Säger tu thet af mig sjelf, eller hafwa andra sagt mig thet om mig?

35. Pilatus svarade: Icke är jag en Jude: titt folk och the öfwerste Presterne hafwa mig öfwerantwardat; hwad hafwer tu gjort?

36. Iesus svarade: Mitt rike är icke af thenna werlden. Om mitt rike wore af thenna werlden, så fäktade ju mina tjenare thet om, at jag icke worde Judarne öfwerantwardad; men mitt rike

är icke hädan.

37. Då sade Pilatus til honom: Så äst du dock en Konung? Iesus svarade: Tu säger thet; jag är en Konung; thet til är jag född, och är thet til kommen i werlden, at jag skal witna med sanningen. Hwar och en som är af sanningen, han hör min röst.

38. Sade Pilatus til honom: Hwad är sanning? Och när han thet sagt hade, gick han åter til Judarna, och sade til them: Jag finner ingen sak med honom.

39. I hafwen sedwänja, at jag skal gifwa eder en lös om Påsta: wiljen I så icke at jag skal gifwa eder Judarnas Konung lös?

40. Åter ropade the alle och sade: Icke thenne, utan Barabbam. Och Barabbas war en röfware.

19. Capitel.

Då tog Pilatus Iesum, och hudslängde honom.

2. Och krigsknektarne rredo samman en krona af törne, och satte på hans hufvud, och hängde et purpurklåde på honom,

3. Och sade: Hel, Judarnas Konung! och gåfwo honom kindpustlar.

4. Då gick åter Pilatus ut, och sade til them: Si jag hafwer honom ut til eder, at I förstå stolen, at jag finner ingen sak med honom.

5. Då gick Iesus ut, och bar en törnekrona och et purpurklåde. Och han sade til them: Se menniskan!

6. När the öfwersta Presterna och tjenarena sågo honom, ropade the och sade: Korsfäst, korsfäst. Pilatus sade til them: Lager I honom och korsfäst; ty jag finner ingen sak med honom.

7. Judarne svarade honom: Wi hafwe lag, och efter wår lag skal han dö; ty han hafwer gjort sig sjelf til Guds Son.

8. Då Pilatus hörde thet talet, fruktade han ännu mer;

9. Och gick åter in i Rådhuset, och sade til Iesum: Hwad äst tu? Iesus svarade honom icke.

10. Lå sade Pilatus til honom : Talar du icke med mig ? Wet du icke, at jag hafwer magt at förskåfa dig, och hafwer magt at slåppa dig ?

11. Iesus svarade : Du hade ingen magt öfwer mig, wore hon tig icke gifwen ofwan efter : förthenstul hafwer han större synd, som mig hafwer tig öfwerantwardat.

12. Och ifrå then tiden sökte Pilatus efter at gifwa honom lös : men Judarne ropade och sade : Gifwer du honom lös, så åst du icke Kejsarens wån ; ty then som sig gör til Konung, han är emot Kejsaren.

13. När Pilatus hörde thet talet, hade han Iesum ut, och satte sig på domstolen, på thet rum som kallas Lithostrotos, på Ebreiska, Sabbatha.

14. Och thet war Påstla-tilredelsedag, wid sette timman ; och han sade til Judarna : Se eder Konung !

15. Lå ropade the : Tag bort, tag bort ; förskåst honom. Pilatus sade til them : Skal jag förskåfa eder Konung ? Svarade öfwerste Presterne : Wi hafwe ingen Konung, utan Kejsaren.

16. Lå öfwerantwardade han honom them, at han skulle förskåstas. Lå tog the Iesum och ledde honom bort.

17. Och han bar sitt kors, och gick ut på thet rum, som kallas hufvudskalleplatsen, på Ebreiska, Golgatha.

18. Ther förskåfte the honom, och två andra med honom, hwar på sin sida, och Iesum midt uti.

19. Lå stref Pilatus en öfwerstrift, och satte på korset ; och war så skrifwit : Iesus af Nazaret, Judarnas Konung.

20. Thenna öfwerstriften läste många af Judarna ; ty rummet, ther Iesus war förskåst, war hardt wid staden ; och thet war skrifwit på Ebreiska och Grekiska och Latin.

21. Lå sade Judarnas öfwerste Prest til Pilatum : Skrif icke : Judarnas Konung ; utan at han hafwer sagt : Jag är Judarnas Konung.

22. Pilatus svarade : Hwad jag hafwer skrifwit, thet hafwer jag skrifwit.

23. Lå nu frigsnektarne hade förskåst Iesum, togo the hans kläder, och gjorde fyra delar, en del åt hwarje frigsnekt, och fjortelen med. Men fjortelen war icke somnad, utan wirkad, ifrån öfwerst och alt igenom.

24. Lå sade the emellan sig : Skårom honom icke sönder ; utan kastom lott om honom, hwem han skal tilhöra, at Striften skulle warda fullkomnad, som säger : The hafwa bytt mina kläder emellan sig, och kastat lott på min fjortel. Och thetta gjorde frigsnektarne.

25. Lå stodo wid Iesu kors hans moder och hans moders syster, Maria Cleophe hustru, och Maria Magdalena.

26. Och når Iesus fick se modren och Lärungen then han ålstade ther når stånbe, sade han til sin moder : Qwinna, se tin son !

27. Sedan sade han til Lärungen : Se tin moder ! Och ifrå then tiden tog Lärungen henne til sig.

28. Sedan, efter Iesus wigte, at nu all ting woro fullkomnade, at Striften skulle fullbordas, sade han : Mig törstar.

29. Lå stod ther et kåril fullt med åttika ; och the upfyllde en swamp med åttika, och fringlade Isop, och höllo thet honom för munnen.

30. Lå nu Iesus hade tagit åttikan, sade han : Thet är fullkomnad ; och böjde ned hufvudet, och gaf up andan.

31. Men efter thet war tilredelsedagen, at kropparne icke skulle blifwa qwar på korset öfwer Sabbathen ; ty samma Sabbatsdag war stor ; både Judarne Pilatum, at theras ben skulle sönderslås, och the borttagas.

32. Lå kommo frigsnektarne, och sönderflogo then förstas ben, och then andras, som war förskåst med honom.

33. När the kommo til Iesum, och sågo honom allaredan wara död, flogo the icke hans ben sönder ;

34. Utan en af frigsnektarne städ up hans sida med et spjut : och strax gick ut blod och watn.

35. Och then thetta såg hafwer thet witnat, och hans witnesbörd är sant, och han wet, at han säger sant, på thet I ock tro skolen.

36. Och steddde thetta, på thet Skriften skulle fullbordas: I skolen intet ben sonderlå på honom.

37. Och åter säger en annan Skrift: The stola se i hwem the stungit hafwa.

38. Ther efter bad Pilatum Joseph af Arimathia, som war Jesu Lärjunge, dock lönligen, af rådsåla för Judarna, at han måtte taga Jesu lefamen; och Pilatus tillstodde thet. Alltså kom han och tog Jesu lefamen.

39. Kom ock theslikes Nicodemus, som tilförene hade kommit til Jesum om natten, och bar en blandning af Myrrham och Aloe, wid hundrade pund.

40. Så togo the så Jesu lefamen, och svepte then i linnkläder, med wälluktande kryddor, såsom Judarne plåga begrafwa.

41. Och war på thet rummet, ther han korsfäst war, en brtagård, och i brtagården en ny graf, ther ännu ingen hade warit uti lagd.

42. Ther lade the så Jesum, för Judarnas tilredelsedags ftul, efter grafwen war när.

20. Capitel.

På then ena Sabbathen kom Maria Magdalena om morgonen, så ännu mörkt war, til grafwen, och såg stenen wara borta af grafwen.

2. Då lopp hon, och kom til Simon Petrus och til then andra Lärjungen, som Jesus älskade, och sade til them: The hafwa tagit HERran bort utaf grafwen, och wi wete icke hwar the hafwa lagt honom.

3. Då gick Petrus ut, och then andra Lärjungen, och kommo til grafwen.

4. Båda lupo the tillika; och then andra Lärjungen lopp före, snarare än Petrus, och kom först til grafwen.

5. Och när han lutade sig ned, fick han se lakanen lagde; dock gick han icke in.

6. Så kom så Simon Petrus efter honom, och gick in i grafwen, och såg lakanen lagde,

7. Och swettebuden, som hade varit om hans hufvud, icke lagd när lakanen, utan affides i et rum tilhoppa svept.

8. Då gick ock then andra Lärjungen in, som förr war kommen til grafwen, och såg thet, och troddet:

9. Ty the förstodo icke äntå Skriften, at han skulle upstå ifrå the döda.

10. Och Lärjungarne gingo åter tilhoppa igen.

11. Men Maria stod och gret utan för grafwen. Wid hon nu så gret, luttade hon sig i grafwen,

12. Och fick se två Änglar i hwhita kläder, sittande then ena wid hufvudet, och then andra wid fötterna, ther the lagt hade Jesu lefamen.

13. The sade til henne: Qwinna, hwar gråter tu? Sade hon til them: The hafwa tagit bort min HERra, och jag wet icke hwar the hafwa lagt honom.

14. När hon thetta sade, wände hon sig tilbaka, och fick se Jesum stående, och wiste icke at thet war Jesus.

15. Sade Jesus til henne: Qwinna, hwar gråter tu? Hwem söker tu? Hon mente, at thet hade varit brtagårdsmästaren, och sade til honom: Herre, hafwer tu burit honom bort, så såg mig hwar tu hafwer lagt honom, och jag wil tagan.

16. Jesus sade til henne: Maria! Då wände hon sig om, och sade til honom: Rabbuni; thet är, Mästare.

17. Sade Jesus til henne: Kom icke wid mig; ty jag är icke ännu upfaren til min Fader: men gåd til mina bröder, och såg them, jag far up til min Fader, och eder Fader, och til min Gud, och eder Gud.

18. Maria Magdalena kom och bådade Lärjungarna, at hon hade sett HERran, och at han hade sagt henne thetta.

19. Men om aftonen på then samma Sabbathen, så dörrarna woro lyfta,

ther Lärjungarne woro församlade, af rådsåla för Judarna, kom Iesus och stod midt ibland them, och sade til them: Frid ware eder!

20. Och när han hade thetta sagt, lät han them se händerna och sin sida. Då wordo Lärjungarne glade, at the sågo HERran.

21. Då sade Iesus åter til them: Frid ware eder! Såsom Fadren hafwer mig såndt, så sänder ock jag eder.

22. När han thetta sagt hade, bläste han på them, och sade til them: Tager then Heliga Andä.

23. Hwilkä I förlåten synderna, them förlåtas the; och hwilkä I behållen them, them äro the behållna.

24. Men Thomas, en af the Tolf, hwilken kalläs Twilling, war icke med them, när Iesus kom.

25. Då sade the andra Lärjungarne til honom: Wi sågo HERran. Sade han til them: Utan jag ser hålen efter spikarna i hans händer, och stinger mitt finger i hålen efter spikarna, och stinger min hand i hans sida, tror jag thet icke.

26. Och åtta dagar ther efter woro åter hans Lärjungar inne, och Thomas med them. Då kom Iesus, wid dörrarna woro lyfta, och stod midt ibland them, och sade: Frid ware eder!

27. Sedan sade han til Thomas: Räck hit titt finger, och se mina händer, och räck hit tin hand, och stick henne i min sida; och war icke twifvelaktig, utan trogen.

28. Thomas svarade och sade til honom: Min HERre och min Gud!

29. Iesus sade til honom: Efter tu säg mig, Thoma, tror tu: salige äro the som icke se, och dock tro.

30. Gjorde ock Iesus många andra teckn i sina Lärjungars åsyn, som i thenna boken icke äro strifna.

31. Men thessa äro strifna, på thet I tro skolen, at Iesus är Kristus, Guds Son, och at I, genom tron, skolen hafwa lif i hans namn.

21. Capitel.

Ther efter uppenbarade åter Iesus sig för Lärjungarna wid Tiberias haf; och uppenbarade han sig i så måtto.

2. Simon Petrus och Thomas, som kalläs Twilling, woro tillsammans, och Nathanael, som war af Cana i Galileen, och Zebedei söner, och två andra af hans Lärjungar.

3. Sade Simon Petrus til them: Jag wil gå och fiska. The sade til honom: Wi gå ock med tig. The gingo ut, och stego strax i båten: och i then natten fingo the intet.

4. Då nu morgon war, stod Iesus på stranden: dock wiste Lärjungarne icke, at thet war Iesus.

5. Sade Iesus til them: Barn, hafwen I något til mats? The svarade honom: Nej.

6. Då sade han til them: Kastar ut nätet på högra sidan om båten, så warden I finnande. Då kastade the ut; och kom så mycken fisk, at the förmådde thet icke draga.

7. Då sade then Lärjungen, som Iesus ålskade, til Petrum: HERren året. När Simon Petrus hörde, at thet war HERren, bandt han om sig fjortelen; ty han war naken, och gaf sig i sjön.

8. Men the andra Lärjungarne kommo med båten; ty the woro icke långt ifrå landet, utan wid påf tushundrade alnar, och drogo fiskanåtet.

9. Och när the woro stigne på landet, sågo the ther wara lagda glödd, och en fisk ther på, och brödd.

10. Iesus sade til them: Tager hit af the fiskar, som I nu fingen.

11. Simon Petrus steg in, och drog nätet upp på landet, fullt med stora fiskar, hundra femtio och tre: och ändock the woro så många, gick lifrääl nätet icke sönder.

12. Sade Iesus til them: Kommer och åter. Och ingen af Lärjungarna djerfdes spörja honom: Ho åst tu? efter the wiste, at thet war HERren.

13. Då kom Iesus, och tog bröddet,

och gaf them, och fisten sammaledest.

14. Thetta war nu tredje resan, at Iesus uppenbarades sina Lärjungar, sedan han war upstånden ifrå the döda.

15. Lå the nu hade åtit, sade Iesus til Simon Petrum: Simon Jona, ålskar tu mig mer än these? Han sade til honom: Ja, HERre, tu wet, at jag ålskar tig. Sade han til honom: Föd mina lamm.

16. Åter sade han til honom: Simon Jona, ålskar tu mig? Han sade til honom: Ja, HERre, tu wet, at jag ålskar tig. Sade han til honom: Föd mina får.

17. Sade han til honom tredje resan: Simon Jona, ålskar tu mig? Petrus wardt bedröfwad, at han sade tredje resan til honom, ålskar tu mig? och sade til honom: HERre, tu wet all ting; tu wet, at jag ålskar tig. Sade Iesus til honom: Föd mina får.

18. Sannerligen, sannerligen säger jag dig: När tu war ung, omgjordade tu dig sjelf, och gick hwart tu wille; men lå tu warder gammal, skal tu uträcka tina händer, och en annan skal omgjorda dig, och leda dig tit tu icke wil.

19. Men thet sade han, gifwande tillänna med hwad död han skulle prisa

Gud. Och lå han hade thetta sagt, sade han til honom: Följ mig.

20. Petrus wände sig om, och såg then Lärjungen följa, som Iesus ålskade, hwilken och i nattwarden låg in in til hans bröst, och sade: HERre, hwilken är then dig förräder?

21. Lå Petrus såg honom, sade han til Iesum: HERre, hwad skal lå thenne?

22. Sade Iesus til honom: Om jag wille, at han skulle blifwa til thes jag kommer, hwad kommer thet dig wid? Följ tu mig.

23. Lå gick et tal ut ibland bröderna: Thenne Lärjungen dör icke. Och Iesus sade icke til honom: Han dör icke; utan, om jag wille, at han skulle blifwa til thes jag kommer, hwad kommer thet dig wid?

24. Thenne år then Lärjungen, som witnar här om, och then thetta skrifwit hafwer; och wi wete, at hans witesbörd år sant.

25. Åro och många andra ting, som Iesus gjorde, hwilka, om the thet ena med thet andra skrefwos, tror jag, at werlden skulle icke kunna begripa the böcker, som skrifwas skulle. Amen.

Apostla: Gerningarne.

1. Capitel.

Tillförene hafwer jag talat, min gode Theophile, om alt thet Iesus begynte både göra och låra,

2. In til then dagen han uptagen wardt, sedan han Apostlarnes, som han utwalt hade, genom then Heliga Andas hade gifwit befallning;

3. Hwilkom han och efter sin pina betedde sig lefwande, med mångahanda bewisning, lå han låt sig se af them i fyratio dagar, och talade med them om Guds rike:

4. Och lå han hade församlat them,

bödd han them, at the icke skulle gå utaf Jerusalem; utan förbida Fadrens löfte, thet I af hört hafwen (sade han) af mig.

5. Ly Johannes döpte i watin; men I stolon döpte warda i then Heliga Andas, icke många dagar här efter.

6. Lå the nu församlade wordo, frågade the honom, sågande: HERre, skal tu i thenna tiden uprätta igen Israels rike?

7. Lå sade han til them: Thet hörer icke eder til, at weta tid och stund, som Fadren hafwer satt i sin magt;

8. Men I stolon umbå then Heliga

Andas kraft, som öfwer eder komma skal, och stolen wara mina witnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien, och sedan intil jordens ända.

9. Och när han thetta sagt hade, wardt han i therås åsyn uptagen, och en sky tog honom bort utaf therås syn.

10. Och som the upsågo i himmelen efter honom, wid han upfor, si, två mån stodo när them, klädde i hwita kläder,

11. The ther oc sade: I Galileiste mån, hwi stån I och sen up i himmelen? Thenne Iesus, som uptagen är ifrån eder i himmelen, han skal så komma, som I honom sett hafwen upfara i himmelen.

12. Sedan gingo the til Jerusalem igen, ifrå berget som heter oljoberget, hwilket ligger ifrå Jerusalem wid en Sabbathsäsa.

13. Och då the inkommo, stego the up i salen, ther the ståndigt blefwo, Petrus och Jacobus, Johannes och Andreas, Philippus och Thomas, Bartholomeus och Mattheus, Jacobus Alphei och Simon Zelotes, och Judas Jacobi.

14. Alla thessa woro ståndigt tilhopa, endrægtige i böner och förmanelse, samt med qwinborna, och med Maria, Iesu moder, och med hans bröder.

15. Uti the dagar stod Petrus up ibland lärjungarna, och sade: (och war hopen af namnen tillsammans wid et hundrade och tjugu)

16. I mån och bröder, then Skriften måste fullbordas, som then Helige Ande länge sedan sagt hade, genom Davids mun, om Judas, som therås ledsagare war, som grepo Iesum.

17. Ty han war räknad i vårt tal, och hade fått med oss thetta ämbetet.

18. Och han förwärfde en åter för orättfärdig lön, och uphängde sig, och remnade midt i tu, och alla hans inselfwor gåfwo sig ut.

19. Och thet är uppenbart wordet alom them som bo i Jerusalem; så at then åkren kallas på therås mål Afeldama, thet är, blodsåfer.

20. Ty thet är skrifwit i Psalmboken: Theras hemman warde öde, och ingen ware som ther uti bor, och hans ämbete så en annan.

21. Så måste nu en af thessa mån, som med oss varit hafwa i all then tid som HERren Iesus ut- och ingick med oss,

22. Ifrå Johannis döpselse til then dagen, at han ifrån oss tagen wardt, med oss et witne warda til hans upståndelse.

23. Och the satte två i walet, Joseph, som kallas Barsabas, med thet weder namnet Justus, och Matthiam;

24. Och bådo och sade: Tu HERre, som känner allas hjertan, wisa ut hwilken af thessa två tu utwalt hafwer,

25. At han skal så thenna tjensten och Apostla-ämbetet, ther Judas ifrå fallen är, at han skulle bortgå i sitt rum.

26. Och the kastade lott ther om, och lotten föll på Matthiam: och han wardt räknad til the ellosswa Apostlar.

2. Capitel.

Och då Pingstdagen fullkomnad war, woro the alle endrægteligen tillsammans.

2. Och wardt hastigt et döen af himmelen, såsom et mågtigt stort wäder kommit hade, och upfyllde alt huset ther the sutto.

3. Och them syntes sonderdelade tungor, såsom af eld, och blef sittande på hwar och en af them.

4. Och the wordo alle upfyllde af then Heliga Ande, och begynte til at tala med andra tungomål, efter som Anden gaf them at tala.

5. Så woro i Jerusalem boende Judar, gudfruktige mån af allahanda folk som under himmelen äro.

6. Då nu thenna rösten stett hade, kom tillsammans mycket folk, och wordo förhåpne; ty the hörde them tala hwar och en med sitt eget mål.

7. Och wordo alle försträcke, och förundrade sig, sågande emellan sig: Si, äro icke alle thessa som tala Galileiste?

8. Huru høre wi då hwar och en sitt tungomål, ther wi uti födde äre?

9. Parther och Meder och Elamiter, och the som bo uti Mesopotamien och i Judeen och Cappadocien, Ponto och Asien,

10. Phrygien och Pamphylien, Egypten och i the Libye landsändar wid Cyrenen, och the utlänningar af Rom,

11. Judar och Proselyter, Greker och Araber: wi höre them med våra tungomål tala Guds dräpeliga verk.

12. Och försträkte the sig alle, och förundrade sig, sågande emellan sig: Hwad mån thetta vilja vara?

13. Och somlige gjorde gäck af them, och sade: These äro fulle med fött win.

14. Då stod Petrus up, med the elofwa, och hof up sin röst, och talade til them: I Juidiske män och I alle som bon i Jerusalem, thetta skal eder wetterligt wara, och anammer mina ord i edra brönn;

15. Ty these äro icke druckne, såsom I menen, efter thet är tredje timman på dagen.

16. Utan thet är thet, som sagdt är genom Propheten Joel:

17. Och thet skal ske uti the yttersta dagarna, säger Gud: Jag skal utgjuta af min Anda öfwer allt fött; och edra söner och edra döttrar skola prophetera, och edra ynglingar skola se synner, och edra äldsta skola drömma drömmar:

18. Och öfwer mina tjenare och öfwer mina tjenarinnor skal jag i the dagar utgjuta af min Anda; och the skola prophetera:

19. Och jag skal gifwa under öfwan i himmelen och teken nedre på jorden, blod och eld och röddamm:

20. Solen skal wändas i mörker, och månan i blod, förr än then stora och uppenbarliga HERrans dag kommer:

21. Och skal ske, at hwar och en som åkallar HERrans namn, han skal blifwa salig.

22. I mån af Israels, hörer thesa ord: Jesum af Nazaret, then man som når eder af Gudi bewisad är med krafter och under och teken, som Gud hafwer gjort genom honom ibland eder, såsom I och sjelfwe weten:

23. Honom, efter han af Guds be-tänkta råd och försyn utgifwen war, hafwen I tagit, genom onda mäns hån-der, förskäfst och dödat:

24. Then hafwer Gud upväckt, och lofat dödsens sweda, efter ömbjeligt war, at han skulle af döden behållas.

25. Ty David säger om honom: Jag hafwer altid föresatt HERran för mi-na ögon; ty han är mig på höggra handen, at jag icke skal rörd warda.

26. Förthen skul är mitt hjerta gladt, och min tunga fröjdar sig; skal också mitt fött hwila i förhoppning.

27. Ty tu öfwergifwer icke min själ i helfwete, och tilståder icke at tin He-lige skal se förgångelse.

28. Tu hafwer mig kungjort lifsens wägar; tu skal upfylla mig med fröjd för titt ansigte.

29. I mån och bröder, man må fritt tala med eder om then Patriarchen David: han är dödd och begrafwen, och hans graf är när oss in til thenna dag.

30. Efter han nu war en Prophet, och wiste, at Gud hade lofwat honom med en ed, at han af hans länds frukt skulle, efter föttet, upwäcka Christum, til at sitta på hans säte;

31. Säg han thet framföre åt, och talade om Christi upståndelse, at hans själ icke är öfwergifwen uti helfwete, icke heller hans fött hafwer sett förgångelse.

32. Thenna Jesum hafwer Gud up-wäckt, ther wi alla witne til äre.

33. Medan han nu med Guds höggra hand uphöjd är, och löfte fått hafwer af Fadren om then Heliga Anda, hafwer han utgjutit thetta I nu sen och hören.

34. Ty icke hafwer David upfarit i himmelen; men han säger: HERren sade til min HERra: Sätt tig på min höggra hand,

35. Til thes jag nederlägger tina owänner, tig til en fotapall.

36. Så skal nu hela Israels hus we-ta förwisso, at thenne Jesum, som I förskäfst hafwen, hafwer Gud gjort til en HERra och Christ.

37. Då the thetta hörde, fingo the et styng i hjertat, och sade til Petrum och til the andra Apostlarna: I mån och bröder, hvad stole wi göra?

38. Sade Petrus til them: Gdrer bättring, och hwar och en af eder låte sig döpa i Jesu Christi namn til syndernas förlåtelse; och I stolen undfå then Heliga Andas gåfwa.

39. Ly eder år löftet gjordt, och edra barn, och alla them som fjerran äro, hwilka HERren vår Gud här til kallande warde.

40. Betygade han oc med många andra ord, och förmanade them, sågande: Låter hjälpa eder ifrå thetta onda släktet.

41. The som då gerna anammade hans tal, the låto sig döpa; och kommo til hoven på then dagen wid tretusende själar.

42. Och blefwo the ständigt ständande uti Apostlarnas lärdom och i delaktighet och i bröds brytelse och i böner.

43. Och en fruktan kom uppå hwar och en själ; och många under och tecken gjordes af Apostlarna.

44. Och alla the som trodde, woro tillsammans, och hade all ting gemensamt.

45. Sina ägodelar och hafwor sålde the, och delade them med alla, såsom hwar och en behöfde.

46. Och hwar dag woro the ständigt och endrågteligen i templet, och brödo brödd här och ther i husen, åtande med hwar annan i fröjd, och låfwade Gud i theras hjertans enfaldighet;

47. Och the hade ynneft när alt folket. Och HERren förökade hwar dag församlingen med them som salige wordo.

3. Capitel.

Då gingo Petrus och Johannes tilbopa up i templet, wid bönestunden, som war then nionde timman.

2. Och ther war en man, ofärdig alt ifrå sin moders lif, som låt sig bära: then satte the hwar dag för dören åt templet, som hette then stöna, at han skulle begära almosa af them som in-

gingo i templet.

3. Då han fick se Petrum och Johanne, at the wille gå in i templet, bad han them om almosa.

4. Då såg Petrus på honom, med Johanne, och sade: Se på oss.

5. Då såg han på them, förheppandes, at han skulle något få af them.

6. Då sade Petrus: Silfwer och guld hafwer icke jag; men thet jag hafwer, thet gifwer jag tig: I Jesu Christi Nazareni namn ståt up, och gåd.

7. Och han tog honom wid högra handen, och reste honom up; och strax wordo hans fötter och ben stadiga.

8. Han sprang up, och stod, och gick, och följde them i templet, gick och sprang hit och tit, prisande Gud.

9. Då fick alt folket se honom, at han gick och låfwade Gud;

10. Och kände honom, at han war then samme som plågade sitta efter almosa wid then stöna dören för templet, och wordo fulle af förundran och förstråckelse öfwer thet honom wederfarit war.

11. Då nu thenne mannen, som ofärdig warit hade, och helbregda gjord war, höll sig in til Petrum och Johanne, lopp alt folket til them i försuset, som kallas Salomons, och förundrade sig.

12. Då Petrus thet såg, svarade han til folket: I mån af Israel, hwi wärdren I här uppå? Eller hwi sen I på oss, lika som wi af vår egen kraft eller förtienst hade thet åstadkommit, at thenne hafwer fått sin gång?

13. Abrahams och Isaacs och Jacobs Gud, våra fäders Gud, hafwer förklarar sin Son, Jesum, hwilken I öfwerantwardat hafwen, och förnekat in för Pilatus, då han dömdo, at han skulle gifwas löd.

14. Men I förnekaden then helige och rättfärdige, och båden, at mandräparen skulle gifwas eder;

15. Och Lifsens Förste dräpen I. Then hafwer Gud nu upwäckt ifrå the döda, til hwilket wi witne äre;

16. Och hafwer genom tron på hans

namn på thenne, som I sen och kânnen, släfst sitt namn; och tron, som är genom honom, hafwer gifvit thenne hans helbregda, i allas eder åsyn.

17. Nu, käre bröder, wet jag wäl, at I thet gjort hafwen af såkunnighet, såsom och edra öfwerste.

18. Men Gud, som genom alla sina Propheters mun föresagt hafwer, at Christus skulle lida, han hafwer nu så fullbordat thet.

19. Så bätttrer eder nu, och wänder eder om, på thet edra synder måga affstrapade warda,

20. At wedergäldelsens tid så kommer för HERRans ansikte, när han sändande warder then eder nu tillförene predikad är, Jesum Christum;

21. Hvilken himmelen intaga måste, til then tid, at igen uprättadt warder alt thet Gud sagt hafwer genom alla sina heliga Propheters mun af världens begynnelse.

22. Ty Moses hafwer sagt til fäderna: HERRen, eder Gud, skal eder upwäcka en Prophet utaf edra bröder, såsom mig: honom skolen I höra i alt thet han eder sågande warder:

23. Och thet skal ste, at hwar och en själ, som icke hörer then Propheten, hon skal utkastas ifrå folket.

24. Och alla Propheterne ifrå Samuël, och sedan så många som talat hafwa, hafwa bådadt thesa dagarna.

25. I åren Propheternas och förbundets barn, thet Gud hafwer gjort med våra fäder, sågande til Abraham: I tin såd stola alla folk på jorden wälsignade warda.

26. Eder först och främst hafwer Gud upwäckt sin Son, Jesum, och sändt honom til at wälsigna eder, at hwar och en af eder skulle sig omwända ifrå sin ondsk.

4. Capitel.

Så the nu talade til folket, kommo ther til Presterne och Föreståndaren i templet och the Sadduceer:

2. Och togo thet illa wid sig, at the

lärde folket, och förkunnade i Jesu upståndelsen ifrå the döda:

3. Och togo fatt på them, och satte them i håttelse til andra dagen; ty thet war redan afton.

4. Men många af them som orden hört hade trodde; och wardt talet på männerna wid femtusende.

5. Så begaf thet sig dagen ther efter, at thesas Öfwerste och Äldste och Skriftlärde i Jerusalem

6. Och Hannas, öfwerste Presten, och Caiphas och Johannes och Alexander, och så många som woro af öfversta Prestslågtet, församlade sig,

7. Och hade them fram för sig, och frågade them: Af hwad magt, eller i hwad namn, hafwen I thetta gjort?

8. Petrus, full med then Heliga Andan, sade til them: I Öfwerste för folket och Äldste i Israel,

9. Efter wi i dag blifwe dömda för thenna wälgerningen på thenna sjuka mannen, genom hvilken han är helbregda worden,

10. Så skal thet eder alla wetterligt wara, och alt Israels folk, at genom Jesu Christi Nazareni namn, then I förskäft hafwen, then Gud upwäckt hafwer ifrå the döda, står nu thenne helbregda för eder.

11. Han är then stenen, som af eder, byggningsmän, förkastad är, och är worden en hörnsten.

12. Och i ingom androm är salighet; ty thet är icke heller något annat namn under himmelen menniskomen gifvit, i hwilket wi skole salige warda.

13. När the sågo sådan allwarlighet i Petro och Johanne, och funno dock at the woro olärde och lekmän, förundrade the sig, och drogo känsla på them, at the hade warit med Jesu.

14. Och mannen sågo the stående ther när them, som helbregda war gjord; ty the kunde ther intet emot säga;

15. Utan böddo them gå ut af Rådet, och handblade sedan emellan sig,

16. Sägande: Hwad stole wi gbra åt thesa män? ty et uppenbart teken

är gjordt af them, och är kunnigt alla them som bo i Jerusalem, och wi kunne icke neka thet.

17. Men på thet at thet icke skal widare utkomma ibland folket, villje wi allwarligen förbjuda them, at the här efter icke tala i thetta namnet för någon menniska.

18. Och the kallade them, och bödo, at the ingalunda mer tala eller lära skulle i Jesu namn.

19. Då swarade Petrus och Johannes och sade til them: Om thet är rättfärdigt för Gudi, at wi höre eder mer än Gud, thet om mågen I sjelfwe dömma.

20. Ty wi kunne icke förtiga thet wi sett och hört hafwe.

21. Då hotade the them, och låto them gå, icke finnande, huruledes the kunde pina them, för folkets skul; ty alla prisade Gud för thet som skedd war.

22. Ty mannen war öfwer fyrtio år, på hwilken thetta helbregda teket skedd war.

23. Sedan the låto them gå, kommo the til sina, och kungjorde them alt thet the öfwerste Presterne och Äldste til them sagt hade.

24. Då the thet hörde, uphofswo the endrågteligen sin röst til Gud, och sade: HERRE, tu äst Gud, som gjort hafwer himmel och jord, hafwet, och alt thet som thet uti år;

25. Tu, som genom tin tjenares Davids mun sagt hafwer: Hwi hafwa hedningarne uprest sig, och folket tagit sig före thet fåfångt år?

26. Jorderikes Konungar trädde tilhoppa, och Förstarne församlade sig ihop emot HERREN och emot hans Christ.

27. Sannerligen församlade sig emot tin heliga Son, Jesum, then tu smort hafwer, både Herodes och Pontius Pilatus, med hedningarna och Israels folk,

28. Til at göra hwas tin hand och råd tillfredne beslutt hade at ste skulle.

29. Och nu, HERRE, se til thet trug, och gif tina tjenare, at the med

all tröst tala titt ord;

30. Utrådande tin hand thet til, at sundhet och tekn och under måga göras genom tin heliga Söns Jesu namn.

31. Och så the bedit hade, rördes rummet, thet the uti församlade woro; och the wordo alla fulle af then heliga Andan, och talade Guds ord med tröst.

32. Och uti hela hopen som trodde war et hjerta och en själ; och ingen af them sade något wara sitt af thet han ägde; utan the hade alt gemensamt.

33. Och Apostlarna buro med stor kraft witnessbörd til HERRENS Jesu Christi upståndelse; och stor nåd war öfwer them alla.

34. Och ingen war heller ibland them, som något fattades; ty så många som åkrar eller hus ägde, the sålde them, och buro wårdet för thet som the sålt hade,

35. Och lade fram för Apostlarnas fötter; och belades at hwar och en efter som honom behof war.

36. Men Josef, som också kallades af Apostlarna Barnabas, thet uttydt är, Hugsvalensens son, en Levit, bördig af Cyren;

37. Han hade en åker: then sålde han, och bar fram wårdet, och la det för Apostlarnas fötter.

5. Capitel.

Men en man, benämnd Ananias, med Saphira sin hustru, sålde sina ägor,

2. Och hade lagt affides något af wårdet, med sin hustrus wettlap, och en del bar han fram, och lade för Apostlarnas fötter.

3. Då sade Petrus: Anania, hwi hafwer Satan upfyllt titt hjerta, at tu skulle ljuga för then heliga Andan, och undstinga somt af wårdet för åkren?

4. Tu hade wäl kunnat behållan, så tu honom hade, och så han såld war, war han också i titt wäld. Hwarför hafwer tu sådant företagit i titt hjerta? Tu hafwer icke ljugit för menniskor, utan för Gudi.

5. Lå Ananias hörde thesa orden, föll han ned, och gaf up andan: och en stor råddhåge kom öfver alla them som thetta hörde.

6. Lå stodo unga män up, togo honom af wågen, buro honom bort, och begrofw honom.

7. Wib tre stunder ther efter kom och hans hustru, och wiste icke hwad stedt war, och gick in.

8. Lå swarade Petrus henne: Säg mig, hafwen I och för så mycket sålt åren? Lå sade hon: Ja, hafwe wi så.

9. Lå sade Petrus til henne: Hwarföre wornen I öfwerens, at I skullen fresta HERrans Ånda? Si, theas fötter, som hafwa begrawit tin man, äro för dören, och the stola och strax bära tig ut.

10. Och strax föll hon ned för hans fötter, och gaf up andan. Lå gingo the unga män in, och funno henne död, och buro henne ut, och jordade henne när hennes man.

11. Och en stor råddhåge kom öfver hela församlingen, och öfver alla them som thetta hörde.

12. Och igenom Apostlarnas händer gjordes många tecken och under ibland folket: och the woro endrågteligen alla uti Salomons förhus.

13. Men ingen annan djerfdes gifwa sig in til them; utan folket höll mycket af them.

14. Och hopen wårte mer til af them som trodde HERranom, både män och qwinnor,

15. Så at the utburo på gatorna sjuka menniskor, och lade them i sängar och på bårar, at så Petrus kom gående, måtte åtminstone hans slugge slägga på någon af them.

16. Och församlade sig en stor hop af nästa städerna til Jerusalem, och förde tit sjuka och them som besatte woro med the orena andar; och the wordo alla helbregda.

17. Lå stod then öfwerste Presten up, och alla the med honom woro, hwilka äro thet parti, som kallås the Sadduceers, och wordo fulle med nit,

18. Och togo fatt på Apostlarna, och satte them uti allmänneligt fångelse.

19. Men HERrans Ängel låt dören up på fångahuset om natten, och hade them ut, och sade:

20. Går och står i templet, och säger folket alla the ord som thetta lifwet tilhöra.

21. Lå the thetta hört hade, gingo the bittida om morgonen i templet, och begynte til at lära. Lå kom then öfwerste Presten och the med honom woro, och kallade Rådet tilhöra och alla the Äldsta ibland Israels barn, och sände til fångahuset, at the skulle hämta them.

22. Lå tjenarena kommo, och funno them icke i fångahuset, kommo the igen, och bådade them,

23. Sägande: Fångahuset funno wi ju granneligen igenlåst, och waktarena stående utan för dören; men så wi uplåste, funno wi ther ingen.

24. Lå öfwerste Presten och templet's Föreståndare och the andra öfwerste Presterne hörde thetta talet, begynte the warda twehåge om them, hwad ther af warda wille.

25. Lå kom en och bådade them: Si, the män, som I insatt hadn i fångahuset, the äro i templet, stå och lära folket.

26. Lå gick Föreståndaren, med tjenarena, och hade them fram utan wåld; ty the råddes för folket, at the skulle stena them.

27. Och så the hade ledt them tit, hade the them fram för Rådet; och then öfwerste Presten frågade them,

28. Sägande: Hafwe wi icke en tid och annan budit eder, at I icke skullen lära i thetta namnet? Och si, I hafwen upfyllt Jerusalem med eder lärdom, och wiljen draga öfver oss thenna mannens blod.

29. Lå swarade Petrus och Apostlarne och sade: Man måste mer lyda Gud än menniskor.

30. Wåra faders Gud hafwer upwåckt Jesum, then I dräpit hafwen, och uphängt på trä.

31. Then hafwer Gud med sin höggra hand uphöjt för en Högding och Frälsare, til at gifwa Israel bättring och syndernas förlåtelse.

32. Och wi äre honom för witne til thet wi säge; så och then Helige Ande, then Gud gifwit hafwer them, som honom lydbafte äro.

33. Då the thetta hörde, star thet them i hjertat, och the begynte rådslå, at the måtte dräpa them.

34. Då stod en Pharise up i Rådet, benämnd Gamaliel, en laglof, then ibland alt folket mycket afhållen war, och bad, at Apostlarne skulle som snarast gå afstides ut;

35. Och sade til them: I mån af Israel, ser til hwad I gören med thesa män.

36. För thesa dagar hos Theudas sig up, sägande sig något wara; honom föll en hop folk til, wid fyra hundrade; han wardt ihjälslagen, och alle the som trodde honom, wordo förstingrade, och kommo til intet.

37. Efter honom hos Judas sig up, af Galileen, i the dagar då besättningen steddde; han afwände mycket folk efter sig; han blef och borta, och alla the som honom lydt hade, wordo förstingrade.

38. Och nu säger jag eder: Kommer icke wid thesa män, utan låter them betänmma; ty är thetta råd eller werk af menniskor, så warder thet wäl om intet;

39. Men är thet af Gudi, så kunnen I icke slå thet neder, så framt I wiljen icke finnas strida emot Gud.

40. Då föllo the alla in til hans råd, och kallade Apostlarna, låto hudflånga them, och bödo them, at the icke skulle tala i Jesu namn; och låto them gå.

41. Men the gingo med frbjöd ifrå Rådet, at the woro wärdige lida sinälek för hans namns skul;

42. Och höllo hwar dag uppå, utan återwändande, at lära och predika Evangelium om Jesu Christo uti templet och i alla hus.

6. Capitel.

Uti the dagar, då hopen af Lärjungarne förökades, begynte the Greker knorra mot the Hebreer, theförre at thesa enkor wordo föraktade uti then dagliga tjensten.

2. Då kallade the Tolf hela hopen af Lärjungarna tillsammans, och sade: Thet är icke tilbörlikt, at wi stole öfvergifwa Guds ord, och akta hwad på bordet komma skal.

3. Söker förthenstul ut, käre bröder, sju mån af eder, som godt rykte hafwa, och skulle äro med then Heliga Ande och wiisdom: them wilje wi befalla thetta ärendet.

4. Men wi wilje akta på bönen och at förkunna Guds ord.

5. Och thet talet täcktes wäl hela hopen; och the utwalde ther til Stephanus, som war en man full med tro och then Heliga Ande, och Philippus och Prochorus och Nicanor och Timon och Parmenas och Nicolaus, som war en Proselyt af Antiochien.

6. Them hade the fram för Apostlarna; och the bādo, och lade händer på them.

7. Och Guds ord förökade sig; och hopen af Lärjungarna wardt gansta stor i Jerusalem; och en stor hop af Presbtera wordo tron lyfaktige.

8. Men Stephanus, som war full med tro och starkhet, gjorde under och stora tekn ibland folket.

9. Då reste sig några up af then Synagogan, som kallades the Libertiners och the Cyreners och the Alexandriner och the Cilicers och Asianers, och begynte til at disputera med Stephanus.

10. Och the förmådde icke stå emot then wiisdom och then Ande, som talade.

11. Då undersatte the några män, som skulle säga: Wi hafwe hört honom säga hädista ord emot Moses och emot Gud.

12. Och the äggade folket och the Äldsta och the Skriftlärba, och gingo til, och togo fatt på honom, och hade honom in för Rådet;

13. Och drego fram fallsta witnen, the ther sade: Themme mannen wän-

der icke igen, at tala hådifsta ord emot thetta helga rummet och emot lagen ;

14. Ly wi hörde honom säga : Jesus af Nazaret skal fullslå thetta rummet, och skal förvandla the stadgar, som Moses hafwer fått og.

15. Och alle the i Rådet sutto sågo på honom, och sågo hans ansikte lifasom en Engels ansikte.

7. Capitel.

Tå sade then öfverste Presten : Hafwer thetta sig och så ?

2. Tå sade han : I mån, bröder och fäder, hörer här til. Hårlighets Gud syntes vår fader Abraham, medan han war i Mesopotamien, för än han bodde i Haran,

3. Och sade til honom : Gack utu titt land och ifrå tin slägt, och kom i thet land, som jag wil wisa tig.

4. Tå for han ut af the Chaldeer's land, och bodde i Haran; och tådan, tå hans fader war dödd, lät han föra honom hit i thetta land, ther I nu uti bon ;

5. Och gaf honom ingen arfwedel här inne, icke en fot bredt, och han lofwade honom, at han skulle honom thet gifwa til at besitta, och hans såd efter honom, then tid han ännu inga barn hade.

6. Men Gud sade altå : Tin såd skal warda främmande uti främmande land ; och the stola hafwa them under sig i tråldom, och fara illa med them i fyrahundrade år.

7. Och thet folk, som the tjena stola, wil jag döma, sade Gud ; och sedan stola the gå ther ut, och stola tjena mig i thetta rum.

8. Och han gaf honom omstårelsens förbund : och han födde Isaac, och omfår honom på åttonde dagen ; och Isaac födde Jacob ; och Jacob födde the tolf Patriarcher ;

9. Och the Patriarcher sålde Joseph, för afunds stul, in uti Egypten : och Gud war med honom ;

10. Och han halp honom utur all hans bedröfwelse, och gaf honom nåd och wißdom in för Pharaon, Konungen i Egypten ; och han satte honom til

Höfwißtsman öfwer Egypten och öfwer alt sitt hüs.

11. Så kom hunger öfwer hela Egypti land och Sanaan, och stort twång ; och våra fäder funno ingen föda.

12. Men tå Jacob hörde, at uti Egypten war korn, sände han våra fäder första gången ut.

13. Och tå han åter sände them ut, wardt Joseph känd af sina bröder, och Pharaon wardt undervist om Josephs slägt.

14. Tå sände Joseph, och kallade sin fader Jacob til sig, och all sin slägt, til fem och sjuttio själar.

15. Och Jacob for ned til Egypten, och blef dödd, han och våra fäder ;

16. Och wordo förde til Sichem, och lades i griften, som Abraham köpt hade för penningar af Hemors barn, som war Sichems son.

17. Tå nu tiden tilstundade om löftet, om hwilket Gud hade swurit Abraham, wårte folket, och wardt förbrädt uti Egypten,

18. Til thes ther upkom en annan Konung, then icke wiste af Joseph.

19. Han gif wårt slägte efter med list, och for illa med våra fäder, så at the utkasta måste sina barn, at the icke skulle blifwa lefwande.

20. Samma tid wardt Moses född ; och han war Gudi tåck, och wardt fostrad i sin faders hüs, i tre månader.

21. Tå han sedan utkastad wardt, tog Pharaos dotter honom up, och födde honom up sig för en son.

22. Och wardt Moses lärd i all then wißdom som the Egyptier hade, och war mågtig i ord och gerningar.

23. Men tå han wardt fyrtio år gammal, kom honom i hjertat, at han wille bese sina bröder, Israels barn.

24. Och tå han såg, at en af them skedde orätt, halp han honom, och hämnade hans stada, som rätt skedde, och slog then Egyptiern.

25. Och han mente, at hans bröder skulle förstå, at Gud, genom hans hand, skulle frälsa them ; men the förstedo thet icke.

26. Och dagen ther efter syntes han ibland them, ther the trätte tilhopa, och wille förlifa them, sågande: I mån, I ären bröder, hwi gören I hwarannan orätt?

27. Men then som orätt gjorde sin nästa, han stötte honom bort, sågande: Ho hafwer satt tig til höfwiitsman och domare öfwer oss?

28. Mån tu wilja slå mig ihjäl, såsom tu slog then Egyptiern i går?

29. Lå flydde Moses, för thetta talets skul, och wardt en främling uti thet landet Madian, ther han två söner födde.

30. Och efter fyrratio år syntes honom HERrans Ängel i öknen, wid thet berget Sinai, uti en brinnande låga utu busken.

31. Lå Moses thet såg, förundrade han sig öfwer then synen; men lå han gick fram och skulle ståda, stödde HERrans röst til honom:

32. Sag är tina faders Gud, Abraham Gud, Isaacs Gud och Jacobbs Gud. Lå wardt Moses förfarad, och torde icke se tit.

33. Lå sade HERren til honom: Löss tina skor af tina fötter; ty thet rum, som tu står uppå, är et heligt land.

34. Sag hafwer wäl sett mitt folks twång, som är uti Egypten, och hafwer hört theras suckan, och är nedstigen til at frälssa them: så kom nu hit, jag wil sända tig uti Egypten.

35. Thenne Mosen, som the försakade, sågande: Ho gjorde tig til höfwiitsman och domare? honom (såger jag) hafwer Gud sändt för en höfwiitsman och förlofare, genom Ängelens hand, som honom syntes i busken.

36. Han förde them ut, görande under och teken uti Egypten och uti röda hafwet och uti öknen i fyrratio år.

37. Thenne är Moses, som sade til Israels barn: En Prophet skal HERren eder Gud upwäcka eder af edra bröder, såsom mig; honom stolen I höra.

38. Thenne war then, som uti församlingen i öknen war med Ängelen, som talade med honom på Sinai berg och med våra fäder: han undfick lifsens

ord til at gifwa oss;

39. Hwilkén edra fäder wille icke lyfaktige wara, utan dreswo honom ifrå sig, och wände sig om med sitt hjerta til Egypten,

40. Sägande til Aaron: Ödr oss gudar, som gå för oss; ty wi wete icke hwad thenna Mosi wedersfarit är, som oss utfört hafwer af Egypti land.

41. Och gjorde the en kalf i the dagar, och offrade offer til afgudar, och fröjdade sig öfwer sina händers werk.

42. Lå wände Gud sig om, och gaf them ther til, at the dyrkade himmelens härskap; såsom skrifwit står i Propheternas bok: I, Israels hus, hafwen I ock i the fyrratio år offrat mig i öknén offer och få?

43. Och I uptogen Molochs tabernakel och eder Guds Remphan's sterna, the belåten som I gjort hadnén, til at tilbedja them; och jag skal bortkasta eder utom Babylonien.

44. Wåra fäder hade witnessbördets tabernakel uti öknén, såsom han them förskickat hade, sågande til Mosen, at han skulle göra thet efter then eftersyn, som han sett hade;

45. Hwillet ock våra fäder anammade, och förde thet med Josua uti thet land, som hebningarne inne hade, hwilka Gud utdref för våra faders ansikte, in til Davids tid;

46. Hwilkén fann nåd för Gudi, och bad, at han måtte finna et tabernakel til Jacobbs Gud.

47. Men Salomon byggde honom et hus.

48. Dock then Abrahögste bor icke uti the tempel, som med händer gjorde äro; såsom Propheten säger:

49. Himmelen är mitt såte, och jorden är min fotapall: hwad hus wiljen I lå bygga mig, säger HERren? eller hwad rum är til min hwila?

50. Hafwer icke min hand gjort thetta altsammans?

51. I hårdnackade och oomflurne i hjerta och bron, I stån alltid emot then Heliga Andä; såsom edra fäder, sammalunda ock I.

52. Hvilken af Propheterna hafwa icke edra fäder förföljt? The hafwa ihjälslagit them, som förkunnade then Rättfärdiges tillkommelse, hwilkens för-rådare och dråpare I nu woren;

53. I, som undfingen lagen genom Angla-stickelse, och höllen then icke.

54. Lå the thetta hörde, star thet them i theras hjerta, och the beto sam-man tänderna öfwer honom.

55. Men han, full af then Heliga And-a, såg up i himmelen, och fick se Guds bär-lighet, och Jesum stå på Guds hö-gra hand.

56. Och han sade: Si, jag ser him-melen öppen, och Menniskones Son stå på Guds hög-ra hand.

57. Lå ropade the med hög röst, och höllo sina brön til, och stormade alla tillika til honom,

58. Och drefwo honom utu staden, och stenade honom. Och witnen lade sina kläder af wid en ung mans fötter, som hette Saulus.

59. Och the stenade Stephanum. Och han åkallade, och sade: HERRE Jesu, anamma min anda.

60. Och så böjde han sina knän neder, och ropade med hög röst: HERRE, råkna them icke thenna synden. Och när han hade thet sagt, affomnade han.

8. Capitel.

Och Saulus hade samtyckt hans ödd. Men på samma tid wardt en stor förföljelse mot then församling som war i Jerusalem; och the wordo alla för-strödde omkring i Judee land och i Sa-marien, förutan Apostlarna.

2. Och några gudfruktige män stötte Stephanum, och hade stor gråt öfwer honom.

3. Men Saulus tog til at förböda för-samlingen, gick hit och tit i husen, och drog fram män och qvinnor, och lät sätta them i fångelse.

4. Men the som förströdde woro, foro omkring, och predikade ordet.

5. Och Philippus kom ned uti en stad i Samarien, och predikade för them om Christo.

6. Men folket gäfwö aft uppå hwad Philippus sade, hörande endrägteliga, och seende the tekn som han gjorde;

7. Ty the orene andar foro utaf många, som med them besatte woro, ropande med hög röst; och många bort-tagne och ofärdige wordo helbregda.

8. Och i then staden wardt stor glädje.

9. Så war ther en man, benämnd Simon, som tilföre uti then staden plågade bruka trolldom, och hade för-willat thet Samaritiska folket, sågande sig wara mycket myndig.

10. Til honom höllo sig alla, både små och stora, sågande: Thenna är Guds kraft, hwilken stor är.

11. Men the höllo sig theföre til ho-nom, at, han i lång tid hade förwillat them med sin trolldom.

12. När the nu trodde Philippo, som predikade om Guds rike och om Jesu Christi namn, wordo ther både män och qvinnor döpte.

13. Lå trodde och Simon med. Och när han döpt war, höll han sig in til Philippum; och lå han såg sådana tekn och krafter ste, förundrade han sig storligen.

14. Lå nu Apostlarne, som i Jerusalem woro, fingo höra, at Samarien hade anammat Guds ord, sände the til them Petrum och Johanne.

15. När the kommo ther ned, bådo the för them, at the skulle få then He-liga And-a.

16. Ty han war icke äntå fallen på någon thera; utan the woro allenast döpte i HERrans Jesu namn.

17. Lå lade the händer på them; och the fingo then Heliga And-a.

18. När Simon såg, at then Helige And-a gafs ther med at Apostlarne lade händer på them, ödd han them penningar,

19. Sågande: Gifwer och mig then magten, at hwem som helst jag lägger händer uppå, han får then Heliga And-a.

20. Lå sade Petrus til honom: Thet tu förbömd worde med tina penningar, efter tu menar, at Guds gåfwa kan fås för penningar.

21. Tu hafwer hwarken del eller lott i thetta ordet; ty titt hjerta är icke rätt för Gudi.

22. Therföre båttra tig af thenna tin ondska, och bed Gud, at tig titt hjertas tankar måga förlätne warda;

23. Ty jag ser, at tu äst full med bitter galla, och bebunden i wrånghet.

24. Lå swarade Simon och sade: Beber I HERRan för mig, at mig intet öfvergår af thet I saden.

25. Och sedan the hade betygat, och talat HERRans ord, wände the om igen åt Jerusalem, och predikade Evangelium i många städer i Samarien.

26. Men HERRans Angel talade til Philippum, och sade: Statt up, och gåd söder ut, then wägen som löper neder åt ifrå Jerusalem til Gaza, som döe är.

27. Så stod han up, och gick. Och si, en Ethiopist man, en kamererare och wåldig när Drottning Candaces uti Ethiopien, hvilken hon hade satt öfwer alla sina häfwor, han war kommen til Jerusalem, ther at tilbedja;

28. Och för hem igen, satt på sin wagn, och läste Propheten Esaiaß.

29. Lå sade Anden til Philippus: Gadd fram, och gif tig in til thenna wagnen.

30. Lå lopp Philippus fram, och hörde honom läsa Propheten Esaiaß, och sade: Förstår tu och hwad tu läs?

31. Lå sade han: Huru skulle jag förståt, utan någon mig underwisar? Och han bad Philippus, at han skulle upstiga, och sitta när sig.

32. Och thet han läste i Skriften war thetta: Såsom et får wardt han ledd til at slagtas, och såsom et lamm är tyft för honom som klipper thet, så hafwer han icke öpnat sin mun.

33. I hans förnedring är hans dom borttagen; men ho kan uttala hans lifs långd? ty hans lif är borttagit af jorden.

34. Lå swarade kamereraren Philippo och sade: Jag beder tig, om hwem hafwer Propheten thetta sagt? Om sig, eller om någon annan?

35. Lå öpnade Philippus sin mun, och begynte af thenna Skriften predika Evangelium för honom om Jesu.

36. Och wid the foro fram åt wägen, kommo the til et watn; och kamereraren sade: Se watnet; hwad hindrar at jag icke döpes?

37. Lå sade Philippus: Om tu tror af alt hjerta, så må thet wäl ste. Han swarade och sade: Jag tror Jesum Christum wara Guds Son.

38. Och han låt wagnen hålla: och the stego ned i watnet, både Philippus och kamereraren; och han döpte honom.

39. Och när the gingo up utu watnet, tog HERRans Ande Philippum bort; och kamereraren såg honom icke sedan, utan för sin wäg, och war glad.

40. Och Philippus war funnen i Azot, och wandrade omkring, och predikade Evangelium i alla städer, til thes han kom til Cesarea.

9. Capitel.

Men Saulus hade ännu i sinnet trug och slag emot HERRans Lärjungar, och gick til öfwersta Presten,

2. Och han begärde af honom bref til the Synagogor i Damasco, at hwem han finna kunde af thenna wägen, mån eller qvinnor, thein skulle han föra bundna til Jerusalem.

3. Och wid han war i wägen, och nalkades in til Damascus, så kringsten honom hasteligen et sten af himmelen.

4. Och han föll ned på jorden, och hörde en röst, sågande til sig: Saul, Saul, hwi förföljer tu mig?

5. Lå sade han: Ho äst tu, HERRe? Sade HERRen: Jag är Jesus, then tu förföljer. Tig är hwårt at spjerna emot udden.

6. Lå stalf han, och båkade, och sade: HERRe, hwad wil tu jag stal göra? Sade HERRen til honom: Statt up, och gåd in i staden; och ther stal tig warda sagdt hwad tu göra stal.

7. Och the mån som woro i sällskap med honom, stodo förträcte, hörande wäl rösten, och dock lifwål sågo the ingen.

8. Då stod Saulus up af jorden, och uplåt sina bgon, och kunde dock ingen se; utan the togo honom wid handen, och ledde honom in i Damasco.

9. Och han war i tre dagar, så at han såg intet, och intet åt, ej heller drack.

10. Så war uti Damasco en Lärjunge, benämnd Ananias. Til honom sade HERren uti en syn: Anania! Och han sade: HERre, här är jag.

11. Och HERren sade til honom: Statt up, och gåd in på then gatan, som kallas then Rätta, och sök uti Judahus en som heter Saulus af Tarsen; ty si, han beder.

12. Och han hafwer sett i synen en man, som heter Ananias, inkomma, och lägga handen på sig, at han skulle få sin syn igen.

13. Då svarade Ananias: HERre, jag hafwer hört af många om thenna mannen, huru mycket ondt han gjort hafwer tina heliga uti Jerusalem:

14. Och här hafwer han nu magt af the öfwersta Presterna til at binda alla them som åkalla ditt namn.

15. Då sade HERren til honom: Gåd; ty han är mig et utforadt redskap, at han skal bära mitt namn inför hedningar och för Konungar och för Israels barn.

16. Och jag skal wisa honom huru mycket han lida skal för mitt namns skul.

17. Och Ananias gick åstad, och kom i huset, lade händer på honom, och sade: Saul, låre broder, HERren hafwer såndt mig, Jesu, som syntes dig i wägen, som tu kom, at tu skal få tin syn igen, och upfyllas med then Heliga Andas.

18. Och strax föllo af hans bgon såsom fjäll; och han fick sin syn, och stod up och låt döpa sig.

19. Och tog mat til sig, och förstärkte sig. Och war Saulus med the Lärjungar som i Damasco woro i några dagar.

20. Och strax begynte han i Synagogorna predika Christum, at han war Guds Son.

21. Och förundrade sig alle som honom

hörde, och sade: Är icke thenne then, som i Jerusalem förstörde alla them som åkalla thetta namnet, och hit är kommen ther uppå, at han skulle föra them bundna til öfwersta Presterna?

22. Men Saulus förkofrade sig ju mer och mer, och öfwerwann the Judar som bodde i Damasco, bewisande, at thenne war Christus.

23. Efter många dagar gingo Judarne til råds emellan sig, at the skulle dräpa honom.

24. Men Saulus wardt warnad för theas försåt; och the waftade i portarna dag och natt, at the skulle få dräpa honom.

25. Men Lärjungarne togo honom ein natten, och släppte honom öfwer muren, och låto honom ned uti en korg.

26. När Saulus kom til Jerusalem, bdd han til at gifwa sig in til Lärjungarna; och the woro alla rådde för honom, icke troende, at han war worden Lärjunge.

27. Men Barnabas tog honom til sig, och hade honom bort til Apostlarna, och förtälde them, huru han hade sett HERran i wägen, och at han hade talat med honom, och huru han hade manligen bewist sig i Jesu namn uti Damasco.

28. Och war han sedan med them i Jerusalem, gick ut och in, och talade trösteligen i HERrans Jesu namn,

29. Och talade och disputerade mot the Greker: men the sökte efter at dräpa honom.

30. Då bröderne thet förnummo, fordrade the honom in til Cefareen, och låto honom fara til Tarsum.

31. Så hade då nu församlingarna frid öfwer hela Judeen och Galileen och Samarien, och förkofrade sig, wandrande i HERrans råddhåga, och upfylldes med then Heliga Andas tröst.

32. Så hände sig, at då Petrus wandrade allestädes omkring, kom han och til the heliga, som bodde i Lydda.

33. Ther fann han en man, benämnd Eneas, som i åtta år legat hade på säng, och han war borttagen.

34. Och Petrus sade til honom : Enea, bote dig Jesus Kristus ; stätt up, och bådäa åt dig sjelf : och strax stod han up.

35. Och honom sågo alla som bodde i Lydda och i Saronä, och wordo omvånande til HERAN.

36. Men i Joppe war en Lärjunginna, benämnd Tabitha ; thet uttydes Dorcas, som är en Rå. Hon war full med goda gerningar och almosor, som hon gaf.

37. Så hände sig i the dagar, at hon wardt sjuk, och blef död ; och the tvådde henne, och lade henne i salen.

38. Och efter Lydda war icke långt ifrå Joppe, och Lärjungarne hörde, at Petrus war ther, sände the två män til honom, och bådö, at han wille göra sig thet omä och komma til them.

39. Lå stod Petrus up, och kom til them. Och så han war kommen, hade the honom in i salen ; och kring om honom stodo alla enfor gråtande, och wiste honom fjortilar och kläder, som Dorcas hade gjort them, medan hon war med them.

40. Lå dref Petrus them alla ut, och füll ned på sina knän, och bad, och wände sig om til kroppen, och sade : Tabitha, stätt up. Lå öpnade hon sina ögon, och som hon fick se Petrum, satte hon sig up igen.

41. Och han räckte henne handen, och öfste henne up, och kallade the heliga och enforä, och antwärdade them henne lefwande.

42. Och thet wardt kunnigt öfwer hela Joppe ; och många begynte tro på HERAN.

43. Så begaf sig, at han blef i många dagar i Joppe när en som het Simon, som war en lädermakare.

10. Capitel.

Uti Cesareen war en man, benämnd Cornelius, en öfswitsman af then staran, som hette then Italienslä,

2. Gudelig och gudfruktig, med allt sitt hus, gifwande folket mycken almofa, och bejdande Gud alltid.

3. Han såg uti en syn uppenbarligen,

wid nionde timman på dagen, Guds Angel infomma til sig, och såga til sig : Corneli !

4. Lå såg han uppå honom, och wardt förfråad, och sade : Hwad året herre ? Lå sade han til honom : Lina böner och tina almosor äro upfomma i äminnelse för Gudi.

5. Så sänd nu några män til Joppe, och kalla til dig Simon, som öc kallas Petrus.

6. Han gästar när en som heter Simon, lädermakare ; och hans hus är wid hafwet : then stal såga dig hwad tu göra stal.

7. Och så Angelen, som talade med Cornelio, war bortgången, kallade han til sig två sina tjenare och en gudfruktig krigsknekt af them som togo wara på honom,

8. Och förtälde them allt thetta, och sände them til Joppe.

9. På then andra dagen, så the woro på wägen, och begynte lida in til staden, gif Petrus up i salen, til at bedja, wid sätte timman.

10. Och som han wardt hungrig, wille han så sig mat ; och wid the tilredde, kom en dwale öfwer honom.

11. Och han såg himmelen öpen, och nederkomma til sig et fat, såsom et stort linnelåde, tilhopa bundit i alla fyra hörnen, nederlätit på jorden ;

12. Uti hwilket woro allahanda fyrfotade djur på jorden, och wilddjur, och the som krypande äro, och the som flygande äro under himmelen.

13. Och en röst stedd til honom : Stätt up, Petre ; slagta, och ät.

14. Lå sade Petrus : Ingalunda HERRE ; ty jag hafwer aldrig ätit något menligt eller örent.

15. Och rösten sade andra resan til honom : Thet Gud hafwer rent gjort, thet behöfwer tu icke kalla örent.

16. Och thetta stedd också trebje resan ; och wardt fatet sedan igen uptagit i himmelen.

17. Och så Petrus begynte bekymrad warda wid sig sjelf, hwad syn thetta skulle wara, som han sett hade, si, män-

nerne, som sände woro af Cornelio, woro för döden, och frågade efter Simons hus.

18. Och kallade the en ut, och sporde, om Simon, som ock kallades Petrus, war ther til herberge.

19. Och wid Petrus tänkte på synen, sade Anden til honom : Si, ther äro tre män, som söka efter dig.

20. Så stätt nu up, och stig ned, och gåd med them, icke twiflande ; ty jag hafwer sändt them.

21. Så steg Petrus ned til männerna, som sände woro af Cornelio til honom, och sade : Si, jag är then som I söken ; för hwad sak ären I komne ?

22. Svarade the : Cornelius, then Hshwitsmannen, som är en rättfärdig och gudfruktig man, och hafwer witnesbörd af alt Judiska folket, hafwer fått befällning af en helig Ängel, at han skulle kalla dig uti sitt hus, och höra ord af dig.

23. Då kallade han them in, och behöll them ther til herberges. Dagen therefter för Petrus med them, och några bröder af Joppe följde honom.

24. Och then andra dagen kommo the in uti Cesareen. Och Cornelius förbitte dem, och hade kallat tilhopa sina fränder och sina bästa wänner.

25. Och då ther til kom, at Petrus skulle ingå, gick Cornelius emot honom, och föll ned för hans fötter, och tillbad honom.

26. Men Petrus reste honom up, sågande : Stätt up ; jag är ock en menniska.

27. Och som han hade talat med honom, gick han in, och fann ther många som församlade woro ;

28. Och sade til them : I weten, at icke plågar ossligt wara, at en Judisk man må umgå, eller komma til någon främmande ; men Gud hafwer mig underwift, at jag ingen menniska skal rädda menlig eller oren.

29. Therefore är jag ock otwifvelaktigt kommen, sedan jag wardt kallad af eder. Så frågar jag eder nu, för hwad sak hafwen I kallat mig ?

30. Då sade Cornelius : Fyra dagar sedan fastade jag in til thenna stunden, och bad i mitt hus wid nionde timman. Och si, en man stod för mig i stinande kläder,

31. Och sade : Corneli, tin bön är hörd, och Gud hafwer tänkt uppå tina almosor.

32. Så sänd nu några til Joppe, och kalla til dig Simon, som ock kallas Petrus : han gästar uti lädermakaren Simons hus, ut med hafvet ; när han kommer, skal han tala med dig.

33. Så sände jag och strax til dig ; och tu gjorde wäl, at tu kom. Så äre wi nu här alle för Gudi, til at höra alt thet dig af Gudi befallt är.

34. Då öpnade Petrus sin mun, och sade : Nu förnimmer jag i sanning, at när Gudi är intet anseende til personen ;

35. Utan i allahanda folk, then som fruktar honom, och gör rättfärdigheten, han är honom täd.

36. I weten wäl om thet talet, som Gud utsändt hafwer til Israels barn, bebådande frid genom Jesum Christum, hwilken af HERRen öfwer alt ;

37. Om hwilket tal beryktadt är öfwer hela Judiska landet, och först begynt af Galileen, efter then ödpelsen som Johannes predikade ;

38. Huru Gud hafwer smort Jesum af Nazaret med then Heliga Anda och kraft, hwilken wandrade omkring, görande wäl, och hjelpande alla som besatte woro af djefwulen ; ty Gud war med honom.

39. Och wi äre witne til alt thet han gjort hafwer i Judiska landet och i Jerusalem : then dräpo the och hängde på trä.

40. Denne hafwer nu Gud upwäckt på tredje dagen, och låtit honom wara uppenbar ;

41. Icke för alt folket, utan oss, som Gud tilföre til witnen utwält hade, wi som äto och drucko med honom, sedan han war upstånden ifrån the döda.

42. Och han bödd oss, at wi skulle predika för folket, och witna, at han är

then, som af Gudi tillstånd är til en domare öfwer lefwande och döda.

43. Honom bära alla Propheterne witnesbörd, at hwar och en som tror på honom, han skal så syndernas förlätselse genom hans namn.

44. Wid Petrus ännu talade thesa orden, föll then Helige Ande på alla them som talet hörde.

45. Och the trogne af omställelsen, som med Petro komne woro, förundrade sig, at then Heliga Andas gåfwa wardt och utgjuten öfwer hedningarna.

46. Ty the hörde them tala med tungomål, och prisa Gud.

47. Då svarade Petrus: Kan någon förbjuda, at these icke döpas i watten, som fått hafwa then Heliga Anda, så wäl som wi?

48. Och så lät han döpa them i HERrans namn. Och the bådo honom, at han skulle blifwa när them i några dagar.

11. Capitel.

Då fingo Apostlarna och the bröder som med them woro i Judeen höra, at och hedningarne anammade Guds ord.

2. Och då Petrus kom up til Jerusalemen, begynte the som woro af omställelsen lifwa med honom,

3. Sägande: Tu hafwer ingått til the mån som förbud hafwa, och hafwer åtit med them.

4. Då begynte Petrus förtälja them af begynnelsen thet ena med thet andra, sägande:

5. Jag war i Joppe stad bedjande: då kom jag uti en dwala, och såg en syn, nemligen, et fat nederkomma, såsom et stort linneklåde fyrhörnadt, nederlåtit af himmelen; och thet kom in til mig.

6. Och när jag gaf ther aft uppå med ögonen, wardt jag warse, och såg se fyrfotade djur på jorden, och wildjur, och the ther krypande äro, och the ther flygande äro under himmelen;

7. Och hörde en röst, sägande til mig: Stått up, Petre; slagta, och åt.

8. Och jag sade: Ingalunda, HERre;

ty intet menligt eller örent hafwer någon tid kommit i min mun.

9. Svarade mig åter rösten af himmelen: Thet Gud hafwer rent gjort, thet måste tu icke råfna menligt.

10. Och thet stebde tre resor: och wardt alt åter uptagit i himmelen.

11. Och si, i thet samma woro tre mån för huset, ther jag uti war, the ther sände woro til mig af Cesareen.

12. Och sade Anden til mig, at jag skulle gå med them, och twisla intet. Då följde mig och thesa sex bröder, och wi kommo uti mannens hus.

13. Och han förtälde för oss, at han hade sett en Ängel i sitt hus, then ther för honom stod, och sade til honom: Gånd ut några mån til Joppe, och kalla til tig Simon, som och kallas Petrus:

14. Then skal säga tig ord, hwar med tu skal frälst warda, och alt titt hus.

15. När jag hade begynt mitt tal, föll then Helige Ande ned på them, såsom han och i förstene nederföll på oss.

16. Så kom jag ihåg thet HERren sagt hade: Johannes hade döpt eder i watten; men I stolen döpte warda i then Heliga Anda.

17. Efter nu Gud hafwer gifwit them lika gåfwa med oss, som trodde på HERran Jesum Christum, ho är jag, at jag kunde stå mot Gud?

18. När the thetta hörde, tego the, och prisade Gud, sägande: Så hafwer och nu Gud gifwit hedningarne bättring til lif.

19. Och the som förstördde woro, för then bedröfwelsens skul, som påkommen war för Stephani skul, wandrade omkring alt in til Phenicien och Cyren och Antiochien, talande ordet för ingen, utan allenast för Judarne.

20. Och woro några mån ibland them af Cyren och Cyrenen: när the kommo til Antiochien, talade the och til the Greker, predikande HERran Jesum.

21. Och HERrans hand war med them; och en stor hop togo wid tron, och omwände sig til HERran.

22. Så kommo så tidningar här om för then församling som war i Jerusalemlen : så sände the Barnabam, at han skulle fara til Antiochien.

23. När han ther kom, och fick se Guds nåd, wardt han glad, och förmanade them alla, at the af hjertat skulle fasta blifwa, och hålla sig til HCRan.

24. Ty han war en god man, och full med then Heliga Anda och tro. Och en stor hop med folk föröfades in til HCRan.

25. Sedan for Barnabas til Larsen, och wille upöka Saulum.

26. Då han honom fann, tog han honom med sig til Antiochien. Och så begaf thet sig, at the et helt år omgingo med then församlingen, och lärde mycket folk. Och Lärjungarne begynte först ther i Antiochien kallas Christne.

27. Och uti the dagar kommo några Propheter af Jerusalemlen ned til Antiochien.

28. Och en af them, benämnd Agabus, stod up, och undervisade them genom Andan, at en stor hunger komma skulle öfwer hela werlden ; hwilket ock skedde under Kejsaren Claudius.

29. Då satte Lärjungarne sig före, efter som hwar och en förmådde, at sända något til hjelp til the bröder, som bodde i Judeen ;

30. Hwilket the ock gjorde, och sände til the Äldsta genom Barnabe och Sauli hand.

12. Capitel.

På samma tid tog Konung Herodes fatt på några af församlingen, til at pina them.

2. Och drap han Jacobum, Johannis broder, med swärd.

3. Och då han såg, at thet behagade Judarne wäl, tog han ock fatt på Petrus : och thet war om Edibrödsdagarna.

4. Då han nu fick fatt på honom, satte han honom i fångelse, anhwadade honom sexton frigs knektar, til at förwaran, aftande efter Påsten hafwa honom

ut för folket.

5. Och Petrus förwarades i fångelsset. Men församlingen hade bön til Gud för honom utan återwändande.

6. När nu Herodes wille haft honom före, i then samma natten sof Petrus emellan två frigs knektar, bunden med två kedjor, och waktarena woro för ddren, och togo wara på fångelsset.

7. Och si, HCRans Angel stod för honom, och et sken lyfte i huset ; och han stötte Petrum på sidan, och wäckte honom up, sågande : Statt up snarligen. Och kedjorna föllo utaf hans händer.

8. Och sade Angelen til honom : Bind om mig, och tag tina skor uppå : han gjorde ock så. Och han sade til honom : Tag tin kjortel uppå, och följ mig.

9. Och så gick han ut, och följde honom, och wiste icke, at thet war sant som skedde af Angelen, utan mente, at han hade sett en syn.

10. Och the gingo fram genom then första och andra wakten, och kommo til jernporten, som drog åt staden : then öpnades them af sig sjelf, och the gingo ther ut, dragande fram åt en gata långt : och i thet samma kom Angelen ifrå honom.

11. Då Petrus kom til sig igen, sade han : Du wet jag förwisso, at HCRen hafwer sändt sin Angel, och tagit mig utu Herodis hand och ifrån all Judiska folkets åstundan.

12. Och då han besinnade sig, kom han til Marie hus, som war Johannis moder, then ock kallades Marcus ; och ther woro många församlade, och bådö.

13. Då Petrus klappade på porten, gick en piga ut, at höra ho ther war, benämnd Rode.

14. Och då hon kände Petri röst, lät hon icke up porten, för glädjes skul, utan lopp in, och bådade them, at Petrus stod för porten.

15. Då sade the til henne : Du äst icke wid tina sinnen : då stod hon fast ther på, at thet war så. Då sade the : Hans ängel året.

16. Men Petrus höll uppå at klappa.

När the så uplåto, fingo the se honom, och förundrade sig.

17. Då tecknade han them med handen, at the skulle tiga, och förtälde them huru HERren hade frälst honom uti fångelsät. Och han sade: Ödör Jacobo och bröderna båd här om. Sedan gick han ther ut, och drog bort til en annan stad.

18. Men så dager wardt, war icke litet bekymmer ibland krigsknektarna hwad af Petro skulle wordet.

19. Och Herodes hade båd efter honom, och fann honom icke; ty låt han ransaka wakterna, och hafwa them bort. Och han for ned af Judeen til Cesareen, och dwalades ther.

20. Och Herodes war illa tilfreds med them af Tyro och Sidon: men the kommo endrågteligen til honom, och talade wid Blastum, som Konungens kamererare war, och begärde frid; ty thesas landsände hade sin näring af Konungens land.

21. Då beslämde Herodes en dag, och klädde sig uti Konungsliga kläder, och satte sig på domstolen, och hade et tal til them.

22. Och folket ropade: Guds röst är thetta, och icke menniskors.

23. Och strax slog honom HERrans Ängel, theförre at han icke gaf Gudi äran; och han wardt upfråten af matkar, och gaf up andan.

24. Men Guds ord växte och förökades.

25. Men Barnabas och Paulus foro igen til Jerusalem, och lemnade undsättningen ifrå sig; och togo med sig Johannes, som också kallades Marcus.

13. Capitel.

Och woro uti then församling i Antiochien några Propheter och Lärare: ibland them war Barnabas och Simeon, som kallades Niger, och Lucius af Cyrenen och Manahen, som war upfödd med Herode Tetrarcha, och Saulus.

2. När the samme tjente HERran om, och fastade, sade then Helige Ände: Skiljer mig ut Barnabam och Saulum

til thet werk som jag hafwer kallat them til.

3. Då fastade the, och båd, och lade händer på them, och låto them fara.

4. Och som the sände woro af then Heliga Anda, drogo the til Seleuciam, och seglade dådan in til Cyrenen.

5. Och så the woro i then staden Salamine, predikade the Guds ord uti Judarnas Synagogor; och Johannes hade the för en tjänare.

6. Och så the öfwerfarit hade den, alt in til (then staden) Paphum, funno the ther en trollskarl, som war en falskt Prophet, en Jude, som hette Barjesus.

7. Han war med Landshöfdingen, som het Sergius Paulus, hwilken en förståndig man war. Han kallade til sig Barnabam och Saulum, och begärde höra Guds ord.

8. Men trollskarlen Elymas (ty hans namn uttydes så) stod them emot, och wille wända Landshöfdingen ifrå tron.

9. Men Saulus, then också Paulus hette, full med then Heliga Anda, såg på honom;

10. Och han sade: Du, du djefwulsk barn, full med alt bedrägeri och med all list, fiende til alt thet rättfärbigt är, tu låter icke af at förwända HERrans rätta wägar.

11. Och nu si, HERrans hand är öfwer dig; och tu skal warda blind, och icke se solen en tid långt. Och strax föll på honom ideln och mörker; och han gick omkring, sökande efter, at någon måtte tagan wid handen, och ledan.

12. Då Landshöfdingen såg hwad skedd war, trodde han, och förundrade sig öfwer HERrans lärdom.

13. Då Paulus och the med honom woro foro ifrå Papho, kommo the til Pergen i Pamphylien; och Johannes stilledes ifrå them, och for igen til Jerusalem.

14. Men the drogo genom the landsändar ifrå Pergen, och kommo til Antiochien i thet landet Pisidien, och gingo in uti Synagogan om Sabbaths-dagen, och satte sig.

15. Och sedan lagen war läsen och

Propheterna, sände the öfwerste af Synagogan til them, sägande: I män och bröder, hafwen I något at tala til folket's förmanelse, så taler.

16. Då stod Paulus up, och gaf tecken med handen, at the skulle wara tyfse; och sade: I män af Israel, och I som frukten Gud, hörer här til.

17. Thetta folkets, Israels Gud hafwer utwalt våra fäder, och uphöjt folket, då the främlingar woro uti Egypti land, och fört them ther ut med hög arm.

18. Och wid fyratio års tid tälde han theras seder uti öken,

19. Och nederlade sjuhanda folk uti Sanaans land, och stiftade theras land emellan them med lott.

20. Och sedan, wid femtio och fyrahundrade år, gaf han them domare, in til Propheten Samuel.

21. Och ther efter begärde the Konung; och Gud gaf them Saul, Risson, en man af BenJamins slägte, i fyratio år.

22. Sedan satte han honom af, och upfatte öfwer them David til en Konung, hwilken han gaf witnesbörd, och sade: Jag hafwer funnit David, Jesu son, en man efter mitt hjerta; han skal göra all min wilja.

23. Af hans såd hafwer Gud upväckt Israels Trälsare, Jesum, efter som han lofwat hade,

24. Såsom Johannes predikade för Israels folk bödpelse til bättring, förr än han begynt.

25. Och när Johannes hade upfyllt sitt lopp, sade han: Then I hållen mig före, then är jag icke; men si, han kommer efter mig, hwilkens stor jag icke wärdig är draga af hans fötter.

26. I män och bröder, Abrahams släktes barn, och the som ibland eder frukta Gud, eder är thenna salighetens ord sändt.

27. Ty the som bodde i Jerusalem, och theras öfwerste, efter the icke kände honom, eller Propheternas röster, som alla Sabbather låsas, upfyllde the them med sin dem.

28. Och ändock the ingen dödsfak funno med honom, både the lifwål Pilatum, at han skulle dräpa honom.

29. Och när the hade fullbordat allt thet som skrifwit war om honom, togo the honom ned af träet, och lade honom i grafwen.

30. Men Gud hafwer upväckt honom ifrå the döda.

31. Och han hafwer warit sedd i många dagar af them, som med honom upkomne woro ifrå Galileen til Jerusalem, hwilka hans vittnen äro til folket.

32. Och wi förkunne eder, at thet löfte som til fäderna gjordt war, thet hafwer Gud fullbordat för oss, theras barn, i thet han upväckt hafwer Jesum;

33. Såsom i andra Psalmen skrifwit är: Tu äst min Son; i dag hafwer jag födt dig.

34. Men at han upväckte honom ifrå the döda, så at han icke skal mer igenkomma til förgånglighet, sade han så: Then nåd, som David lofwat är, skal jag eder troligen hålla.

35. Thersföre säger han och annnorstådes: Tu skal icke tilstådja, at tin Helige skal se förgångelse.

36. Ty då David i sin tid hade tjent Guds wilja, affomnade han, och wardt lagd til sina fäder, och såg förgångelse.

37. Men then som Gud upväckt hafwer, han såg ingen förgångelse.

38. Så skal eder nu wetteligt wara, I män och bröder, at genom honom warder eder förkunnad syndernas förlåtelse,

39. Och af allt ther I icke med kunden rättfärdige warda uti Mose lag; men hwilken som tror på thenne, han warder rättfärdigad.

40. Så ser nu til, at eder icke öfwerkommer thet som sagdt är i Propheterna:

41. Ser til, I föraktare, och förundrer eder, och warder til intet; ty jag skal werka i edra dagar et werk, thet I icke tro stolen, om någon thet eder förtäljer.

42. När nu Judarne woro gångne utu Synagogan, både hedningarne, at

the wille hafwa thesa orden för them på nästa Sabbathen.

43. Då folket war åtskildt, följde Paulum och Barnabam många Judar och gudfruktige Profelyter, til hwilka the talade, och rådde them, at the skulle blifwa stadige i Guds nåd.

44. Men på nästa Sabbathen ther efter församlade sig så när hela staden, til at höra Guds ord.

45. Och när Judarne sågo folket, wor-do the fulle med nit, och sade twårt emot thet som Paulus sade, emotsä-gande, och talande hådelse.

46. Då fattade Paulus och Barnabas mod, och sade: Eder borde man först säga Guds ord; men efter thet I drifwen thet ifrån eder, och hållen eder onårbiga til ewinnerligt lif, si, så wilje wi wända oss til hedningarna.

47. Ty HÆren hafwer så budit oss: Jag hafwer satt tig hedningarne för et ljus, at tu skal wara salighet in til jordens anda.

48. Och hedningarne hörde thetta med glädje, och prisade HÆrans ord; och trodde så många, som bestårde woro til ewinnerligt lif.

49. Och HÆrans ord wardt utspridt öfwer hela then ängden.

50. Men Judarne togo til at ägga gudeliga och årliga qvinnor och the öfwersta i staden, och upwäckte förföljelse mot Paulum och Barnabam, och drefwo them utu sina landsändar.

51. Men the fluddade stoftet af sina fötter på them, och kommo til Iconien. Och Lärjungarne woro upfyllda med fröjd och then Heliga Andan.

14. Capitel.

Så hände sig uti Iconien, at the kommo tillsammans, och predikade uti Judarnas Synagoga, så at en mågtig stor hop af Judarne, och jemwål af Grekerne, begynte tro.

2. Men the Judar som icke trodde, upwäckte och retade hedningarnas sinne mot bröderna.

3. Så blefwo the ther i lång tid, och handlade stadeligen i HÆranom, som

witnesbörd gaf til sitt nåds ord, och lät ste tekn och under genom theas händer.

4. Och begynte then menige man i staden söndra sig, så at somlige höllo med Judarna, och somlige med Apostlarna.

5. Och wardt et uplopp gjordt af hedningarna och Judarna och theas öfwerstar, så at the wille öfwerfalla them med wäld, och stena them.

6. Då the thet förnummo, flydde the til the städer i Lycanien, Lystra och Derben och then ängden alt ther omkring,

7. Och predikade ther Evangelium.

8. Och en man i Lystra, krank i sina fötter, satt ther ofärdig ifrån sin moders lif, och hade aldrig gått.

9. Thenne hörde Paulum tala. Så såg han på honom, och förmärkte, at han hade tro til at få sin helbregda.

10. Ty sade han til honom med hög röst: Uprätt tig på dina fötter. Och han sprang up, och begynte til at gå.

11. Då folket såg thet Paulus gjort hade, uphofswo the sin röst på Lycaniskt mål, sågande: Sudar äro komne ned til oss i mennisko-liknelse.

12. Och the kallade Barnabam Jupiter; men Paulum kallade the Mercurius, efter han förde ordet.

13. Och Jupiters Prest, som war för theas stad, hade orar och transar fram för dören, och wille, samt med folket, offra.

14. Då Apostlarna Paulus och Barnabas thet hörde, refwo the sina kläder sönder, och sprungo ut ibland folket, repande

15. Och sågande: I mån, hwi gören I thetta? Wi äre också menniskor, lika som I dödelige, och förkunne eder Evangelium, at I skolen omvändas ifrån thenna sáfångligheten til lefwande Gud, som gjort hafwer himmel och jord och hafwet och alt thet uti them år;

16. Hwilken i framtiden tid hafwer låtit alla hedningar gå sina egna vägar;

17. Andock han icke lät sig sjelf rrara

utan vittnesbörd, i thet han gjorde wäl emot oss, gifwande oss regn och frukt-sam tid af himmelen, upfyllande vårt hjerta med mat och glädje.

18. Och då the thetta sade, stillade the folket med plats, at the icke offrade til them.

19. Så kommo ther några Judar til, utaf Antiochien och Iconien, hwilka så stämpelade med folket, at the stenade Paulum, och slåpade honom utu staden, menande, at han war dödd.

20. Och wid Lärjungarne stodo ther omkring honom, reste han sig up, och gick in i staden. Och dagen ther efter, färdades han tådan med Barnabas til Derben,

21. Och predikade Evangelium i then staden. Och då the ther många lärt hade, kommo the igen til Lystra och Iconien och Antiochien,

22. Styrkande Lärjungarnas själar, och förmanande, at the skulle blifwa stadige i tron, och at igenom mycken be-dröfwelse måste wi ingå i Guds rike.

23. Och när the hade utwalt Prester för hwar och en församling, och hade bebit och fastat, befallte the them HERNANOM, then the uppå trodde.

24. Och the foro igenom Pisidien, och kommo in uti Pamphylien.

25. Och då the predikat hade i Perge, foro the ned til (then staden) Attalien;

26. Och tådan seglade the til Antiochi-en, tådan the uti Guds nåd befallte woro til thet werk som the uträttat hade.

27. Och då the ther kommo, hade the tilhopa församlingen, och underviste them hwad Gud med them gjort hade, och at han uplåtit hade tronens dörr för hedningarna.

28. Och the blefwo ther med Lärjungarna en lång tid.

15. Capitel.

Och kommo några ned af Judeen, och lärde bröderna: Utan I låten eder om-ståra, efter Mose sätt, så kunnen I icke blifwa salige.

2. Lå wardt en twedragt och träta,

icke then minsta, så at Paulus och Barnabas föllo mot them: och therföre stickade the, at Paulus och Barnabas och några andra af them skulle upfara til Apostlarna och til Presterna i Jerusalem, för thetta spörsmålets skul.

3. Och så worde the förordrade af församlingen, och foro genom Phenicien och Samarien, och förtälde hedningarnas omvändelse, och gjorde ther med alla bröderna stor glädje.

4. När the nu kommo til Jerusalem, worde the undfångne af församlingen och af Apostlarna och the Äldsta; och the förkunnade alt thet Gud hade gjort med them.

5. Då reste sig up några af the Pharisers parti, som hade antagit tron, sågande, at man måste omståra them, och bjuda uppå, at man hålla skulle Mose lag.

6. Då församlade sig Apostlarne och Presterna, til at ransaka om thet ärendet.

7. Och när nu fast ther om frågadt war, stod Petrus up, och sade til them: I mån och bröder, I weten, at uti föregången tid ibland oss hafwer Gud utwalt, at hedningarna hörde Evangelii ord genom min mun, och trodde.

8. Och Gud, som hjertat tänner, wittnade med them, gifwande them then Heliga Andan, så wäl som oss,

9. Och gjorde ingen åtskilnad emellan oss och them; utan rengjorde theas hjertan genom tron.

10. Hwi fresten I så nu Gud, at I wiljen lägga thet öf på Lärjungarnas hals, thet hwarcken våra fäder eller wi bära kunde.

11. Utan genom HERANS Jesu Christi nåd tro wi, at wi skole salige warda, såsom och the.

12. Då teg hela hopen, och hörde på Barnabas och Paulus, som förtälde hwad tekn och under Gud genom them ibland hedningarna gjort hade.

13. När the tyfmad, svarade Jacobus, och sade: I mån och bröder, hörer mig:

14. Simon hafwer förtält, huruledes Gud först sökt hafwer och anammat

et folk til sitt namn utaf hedningarna.

15. Och härmed öfwerensstämma Propheternas ord, såsom skrifwit är:

16. Ther efter wil jag komma igen, och åter uppbygga Davids tabernakel, som förfallit är, och wil bota the reformede, som ther på äro, och uprätta thet;

17. At the öfwerblifne af menniskorna skola spörja efter HERren, och theslikes alle hedningar, öfwer hwilka mitt namn nämndt är, säger HERren, som alt thetta gör.

18. Gudi äro alla hans werck kunniga, ifrå världens begynnelse.

19. Therföre beslutar jag, at man icke skal bekymra them, som af hedningarna omvändas til Gud;

20. Utan at man skrifwer them til, at the hafwa återhåll af afgudars besmittelse, och af boleti, och af thet som förqvafdt är, och af blod.

21. Ty Moses hafwer af ålder i alla städer them, som honom predika uti Synagogorna, ther han på alla Sabbather läsen warder.

22. Då funno Apostlarna och Presterne, med hela församlingen, för godt, at man utvalde några män af them; och sände til Antiochien med Paulo och Barnaba, nemligen, Judas, som kallades Barsabas, och Silas, som woro the ypperste männen ibland bröderna.

23. Och the fingo them bref i händerna, af thetta innehåll: Wi Apostlar och Äldste och bröder önske the bröder, som äro af hedningarne uti Antiochien och Syrien och Cilicien, helsa.

24. Efter wi hört hafwe, at några äro utgångne af oss, och hafwa förwillat eder med läror, och förwändt edra själar, bjudande, at I stolen låta eder omflära, och hålla lagen, them wi thet icke befallt hafwe;

25. Therföre syntes oss endrägteligen i vår församling, at taga några män ut, och sända til eder, med oss älskelige Barnaba och Paulo,

26. Som äro the män, som sina själar utsatt hafwa för vår HERres Jesu Christi namn.

27. Så sände wi nu Judas och Si-

las, the som och med munnen skola säga eder thet samma.

28. Ty then Heliga Andä och oss syntes ingen yttermera tyngd lägga på eder, utan thessa stycken som af nöden äro,

29. Nemligen, at I hafwen återhåll af thet som afgudar offradt är, och af blod, och af thet förqvafdt är, och af boleti; för hwilka stycken, om I eder förwaren, så gören I wäl. Farer wäl.

30. När the nu hade fått sitt afsted, kommo the til Antiochien, och församlade then meniga man, och fingo them brefwet.

31. När the thet läsitt hade, wordo the glade af then trösten.

32. Men Judas och Silas, efter the och woro Propheter, förmanade the bröderna med många ord, och styrkte them.

33. Och blefwo ther i någon tid, och wordo sedan igen sände med frid ifrå bröderna til Apostlarna.

34. Och Silas tåktes at blifwa ther;

35. Men Paulus och Barnabas wistades i Antiochien, lärande och förkunnande HERrans ord, med många andra.

36. Men efter några dagar sade Paulus til Barnabas: Wi wilje fara tilbaka igen, och bese våra bröder i alla städer, ther wi HERrans ord förkunnat hafwe, huru the hafwa sig.

37. Men Barnabas rådde, at the skulle taga med sig Johannem, then och Marcus kallades.

38. Då wille icke Paulus, at then skulle följa them, som hade trädt ifrå them i Pamphylien, och icke följt them til werket.

39. Och så starp wardt theras tråta, at then ena skildes ifrå then andra. Och Barnabas tog Marcum til sig, och seglade til Cypern;

40. Men Paulus utvalde Silam, och for sina fårde, befalld i Guds nåd af bröderna.

41. Och han wandrade omkring i Syrien och Cilicien, styrkande församlingarna.

16. Capitel.

Och han kom til Derben och Lysstra. Och si, ther war en Lärjunge, benämnd Timotheus, en Judisk qvinnas son, then ther trogen war; men fadren war en Gref.

2. Then samme hade et godt rykte af the bröder som woro i Lysstris och Iconien.

3. Då wille Paulus, at han skulle fara med honom, och tog och omskar honom, för the Judars skul, som woro i the orter; ty the wiste alla, at hans fader war en Gref.

4. Och ther the foro genom städerna, befallde the them hålla the stadgar, som af Apostlarna och Presterna i Jerusalem beslutne woro.

5. Och wordo the församlingar stadfästade i tron, och föröklades på talet hwar dag.

6. Då the wandrade genom Phrygien och Galatie landskap, wardt them förment af then Heliga Andas tala ordet i Asien.

7. Thersföre foro the in i Mysien, och bödo til at fara in i Bithynien; och Anden tillstodde them icke.

8. Men då the hade farit genom Mysien, foro the ned til Troadem.

9. Och en syn syntes Paulo om nattem: En Macedonisk man stod och bad honom, sågande: Far in i Macedonien, och hjelp oss.

10. Och strax han hade sett synen tänkte wi til at fara in i Macedonien, och woro wiste ther uppå, at HERRen hade kallat oss til at predika Evangelium för them.

11. Då wi nu seglade ifrå Troade, kommo wi wår rätta kosa til Samothracien, och dagen ther efter til Neapolis,

12. Och sådan til Philippos, som är yppersta staden i Macedonien, och är en fristad; och wistades wi uti then staden några dagar.

13. Och om Sabbathsdagen gingo wi ut af staden til ålfven, ther man plågade bedja, och satte oss ned, och

talade med qwinnor, som ther tillsamman kommo.

14. Och en gudelig qwinna, benämnd Lydia, en purpur-fråmersta, utaf the Thyatirers stad, lydde til: och HERRen öpnade hennes hjerta, at hon gaf akt på thet Paulus sade.

15. Och hon lät sig döpa, och allt stit hus, och bad them, sågande: Om I hållen mig thersföre, at jag tror på HERRan, så kommer i mitt hus, och blifwer ther. Och hon nödgade oss.

16. Och hånade sig, då wi gingo til bönen, mötte oss en piga, som hade en spådomsanda, och hon drog sina herrar mycket båtning til med sin spådom.

17. Hon följde Paulum och oss efter, och ropade, sågande: These män äro högsta Guds tjenare, the ther eder förkunna salighetens väg.

18. Och thet gjorde hon i många dagar. Men Paulus tog thetta illa wid sig sjelf, och wände sig om, sågande til andan: Jag bjuder dig wid Jesu Christi namn, at tu far ut af henne. Och han for ut i samma stund.

19. Då hennes herrar sågo, at hoppet war borta til theas båtning, togo the fatt på Paulus och Silas, och drogo them på torget til the öfwersta,

20. Och antwardade them Rådsherrarna i händer, sågande: These män göra en willa i wår stad, efter the äro Judar,

21. Och låra thet sätt, som oss icke höfwe anamma eller hålla, efter wi äro Romerske.

22. Och folket lopp ihop emot them, och Rådsherrarne refwo theas kläder sönder, och låto hudslånga them med ris.

23. Och när the hade mycket slagit them, kastade the them i fångelse, och befallte fångwaktaren, at han skulle granneligen taga wara på them.

24. Då, efter han fick så strång befallning, kastade han them in i innersta fångarhuset, och slog en stock öfwer theas fötter.

25. Om midnattstid woro Paulus och Silas i sina böner, och läfwade Gud med sång; och fångarne hörde them.

26. Och med hast wardt en stor jordbåfning, så at grundwalen i fångahuset båfwade; och strax worbo alla dörrarna öppna, och alla therås bojor worbo lösa.

27. Då wafnade fångwaktaren, och fick se dörrarne på fångahuset öppna, och drog sitt swärd ut, wiljande dräpa sig sjelf, och mente, at fångarne woro bortflydde.

28. Då ropade Paulus med hög röst, sågande: Öfr tig sjelf intet ondt; ty wi äre alle här.

29. Då begärde han et ljus, och gaf sig ther in, och föll ned för Pauli och Silas fötter, båfwande.

30. Och han hade them ut, och sade: Herrar, hwad skal jag göra, at jag må blifwa salig?

31. Då sade the: Tro på HERAN Jesum, så blifwer tu och titt hus saligt.

32. Och the talade för honom HERANS ord, och för alla them som i hans hus woro.

33. Och i samma stunden om natten tog han them til sig, och twädd the: ras sår, och lät sig strax döpa, och allt sitt folk,

34. Och hade them hem i sitt hus, och gaf them mat, fröjdande sig, at han med allt sitt hus trodde Gud.

35. Då dager wardt, sände Rådsherrarne stadstjenarena, sågande: Släpp the människorna ut.

36. Thetta talet förkunnade fångwaktaren Paulo: Rådsherrarne hafwa budit, at I skolen släppas; går förthenstul ut, och farer i frid.

37. Då sade Paulus til them: The hafwa hudslängt oss uppenbarligen, utan lag och dom, ändock wi äre Romerske, och kastat oss i fångelse, och wilja nu hemligen hafwa oss här ut. Nej, icke så; utan komme the sjelfwa, och tage oss här ut.

38. Då bådade stadstjenarena Rådsherrarne thessa orden. Då worbo the förfråde, hörande, at the woro Romerske,

39. Och kommo tit, och förmante them,

och togo them ut, bedjande, at the utgå skulle af staden.

40. Då gingo the utu fångelsset, och kommo til Lydia; och när the hade sett bröderna, och styrkt them, foro the sinne färde.

17. Capitel.

Och då the foro genom Amphipolis och Apollonien, kommo the til Thessalonica, ther en Juidisk Synagoga war.

2. Ther gick Paulus in til them, efter som hans sed war; och i tre Sabbather talade han för them utu Skrifterna,

3. Förklarade och bewiste, at Kristus måste lida, och upstå ifrån de döda, och at thenne är Kristus Jesus, hwilken jag (sade han) förkunnar eder.

4. Och somlige af them trodde, och gåfwo sig til Paulum och Silam: theslikes och en mågta stor höp af gudsträttiga Greker, och ther til the yppersta qwinnor, wål många.

5. Då worbo the otrogne Judar fulle med nit, och togo til sig några arga stalkar, et löst parti, och samlade sig i en rota, och gjorde et uplopp i staden, trångande sig in til Jasons hus, och wille draga them ther ut för folket.

6. Och då the icke funno them, drogo the Jason och några bröder til the öfwersta i staden, och ropade: Thessa, som hela werlden förwilla, äro och nu hit komne;

7. Och them hafwer Jason hemligen undfått, och the göra alle mot Kejsarens bud, och säga om en annan Konung, som är Jesus.

8. Och the upretade folket och öfrers starna i staden, som sådant hörde.

9. Och the anammade borgen af Jason och af the andra, och släppte them.

10. Men bröderna släppte strax om natten ut Paulus och Silas, och lätio them fara til Berea. När the kommo tit, gingo the in i Judarnas Synagoga;

11. Ty the woro the ädlaste ibland them i Thessalonica: the anammade ordet ganska willigt, alla dagar sölande i Skrifterna, om thet och så hade sig.

12. Och många af them trodde, och årliga Grefiska qvinnor och män wål många.

13. Men när the Judar i Theſſalonica förnummo, at Guds ord wardt ock i Berea af Paulo förkunnadt, kommo the tit, och uppretade också ther folket.

14. Och strax låto bröderne Paulum ut, at han gick alt in til hafwet; men Silas och Timotheus blefwo ther qwar.

15. Men the som ledsagade Paulum, följde honom til Athen; och the fingo befallning til Silas och Timotheus, at the skulle med hast komma til honom, och foro sina färde.

16. Och då Paulus förbilde them i Athen, wardt hans ande upstånd i honom, då han såg staden afgudadyrtan undergifwen wara.

17. Och disputerade han med the Judar och the gudfruktiga uti Synagogan, och på torget hwar dag med them som kommo til honom.

18. Och några Filosofher, nemligen, the Epicureer och Stoiker, begynte kämpas med honom. Och somlige sade: Hwad wil thenne sawallraren säga? Och somlige sade: Thet synes som han wille förkunna några nya gudar; therföre at han förkunnade them Evangelium om Jesu, och upståndelsen.

19. Och the togo fatt på honom, och ledde honom på domplatsen, sågande: Måge wi icke weta, hwad thenna nya lärdomen är, som tu lärar?

20. Ty tu gifwer våra dron nya stycken före: så wilje wi nu weta, hwad thet wara skal.

21. Och the af Athen, och alla the främmande som ther wistades, aktade på intet annat, än at säga eller höra något nytt.

22. Då stod Paulus midt på domplatsen, och sade: I mån af Athen, jag ser, at I uti alla stycken omgån med wantro.

23. Ty jag hafwer gått omkring, och flådat eder gudadyrtan, och fann et altare, ther på strifwit stod: Then okända Gudenom. Then I nu dyrken erwetande, honom förkunnar jag eder.

24. Gud som hafwer gjort werlden och alt thet ther uti är, efter han är HERRE öfwer himmel och jord, bor han icke uti the tempel, som med händer upbyggda äro;

25. Ej heller dyrkas med menniskohänder, behöfwande någon ting, efter han gifwer allom lif, anda och alt;

26. Och hafwer gjort alt menniskoslägtet af et blod, til at bo på hela jorden, och satt them före bestårda tider, och stickat huru widt och långt the bo stola;

27. På thet at the stola söka HERAN, om the måtte kunna kännan och finnan, ändock han är icke långt ifrå hwar och en af oss;

28. Ty i honom lefwe wi, röra, och hafwe warelse, såsom ock några af edra Poeter sagt hafwa: Ty wi äre ock hans slägte.

29. Äre wi nu Guds slägte, så stola wi icke tänka, at Guddomen är lif wid guld och silfwer, eller stenar, konstigt uthuggna, eller wid menniskors fund.

30. Och ändock Gud hafwer öfwersett här til dags sådan fårwitthets tid, förkunnar han dock nu menniskorna, at alla allestäds stola bätttra sig.

31. Ty han hafwer satt en dag före, på hwilken han skal döma jordens krets med rättfärdighet, genom then man, i hwilken han thet beslutit hafwer, gifwande alla tron före, i thet han honom upwäckt hade ifrå the döda.

32. Då the hörde nämnas the dödas upståndelse, gjorde somlige ther gåd af, och somlige sade: Wi wilje än yttermera höra tig ther om.

33. Och så gick Paulus ut ifrå them.

34. Och några mån höllo sig in til honom, och trodde; ibland hwilka war Dionysius, en af Rådet, och en qwinnan, benämnd Damaris, och andra med them.

18. Capitel.

Ther efter for Paulus af Athen, och kom til Corinthus.

2. Och ther fann han en Jude, benämnd Aquila, bördig af Ponto, then

nyligen kommen war af Italien, och Priscilla, hans hustru; ty Claudius hade budit uppå, at alla Judar skulle fara ut af Rom: och höll han sig in til them,

3. Ty han war af samma handtwerk, och blef när them, och arbetade: och war theras handtwerk at göra paulun.

4. Och disputerade han uti Synagogan på alla Sabbather, dragande ther til både Judar och Greker.

5. Och då Silas och Timotheus kommo ifrå Macedonien, tvingade Anden Paulus at betygga Judarna, at Jesus war Kristus.

6. Och då the sade ther emot, och talade hådelse, skakade han sina kläder, och sade til them: Edert blod ware öfwer edert hufvud! Här efter går jag nu offhelig til hedningarna.

7. Och så gick han tådan, och kom uti en mans hus, som het Justus, then ther war en gudfruktig man, hwilens hus war hardt wid Synagogan.

8. Men Crispus, Öfversten för Synagogan, trodde HERanom, med allt sitt hus; och många Corinthier, som på hörde, trodde, och låto sig döpa.

9. Och sade HERen til Paulum uti en syn om natten: Fruktu dig icke, utan tala, och tig icke;

10. Ty jag är med dig, och ingen skal bjuda til at göra dig skada: ty jag hafwer mycket folk i thenna staden.

11. Så blef han ther et år och sex månader, lärande them Guds ord.

12. Men då Gallion war Landshöfding öfwer Achaia, reste Judarne sig up endrägteligen mot Paulum, och hade honom fram för domstolen,

13. Sägande: Denne mannen gifwer mennistorna in at dyrka Gud emot lagen.

14. Och som Paulus nu aktade uplåta sin mun, sade Gallion til Judarna: Wore någon orätt stedd, eller någon swår ogerning, wore wäl tilbörlikt at jag hörde eder, I Judar.

15. Men är något spörsmål om ord och namn och om eder lag, ther mågen I selske se eder om; ty ther öfwer

wil jag ingen domare wara.

16. Och han dref them ifrå domstolen.

17. Då togo alle Greferne fatt på Sosthenes, Öfversten för Synagogan, och slogo honom fram för domstolen; och Gallion skötte ther intet om.

18. Sedan Paulus hade då varit ther i lång tid, helsade han bröderna, och seglade sina färde til Syrien; och följde honom Priscilla och Aquila: och han rakade sitt hufvud i Kenchrea; ty han hade et löfte;

19. Och kom tådan til Ephesus, och ther låt han them blifwa; men han gick in i Synagogan, och disputerade med Judarna.

20. Och the badö honom, at han skulle blifwa i längre tid när them: då wilde han icke;

21. Utan han helsade them, sägande: Jag måste ju ändteligen wara i Jerusalem then högtiden som instundar; men sedan wil jag komma til eder igen, om Gud wil. Och så for han ifrån Epheso.

22. Och han kom til Cesareen; och då han hade varit uppe, och helsat församlingen, for han ned til Antiochien.

23. Och sedan han ther i någon tid varit hade, for han sina färde, och wandrade allt bort åt genom Galatiska landet och Phrygien, styrkande alla Lärjungarna.

24. Då kom til Ephesus en Jude, benämnd Apollos, bördig af Alexandrien, en wältalig man, och mågtig i Skrifterna.

25. Denne war undervist i HERans wäg, och talade upstånd i andan, och försummade icke lära thet HERanom tilhörde, och wiste allenast säga af Johannis döfvelse.

26. Och han begynte dristeligen tala uti Synagogan. Då Priscilla och Aquila hörde honom, togo the honom til sig, och uttydde för honom ännu grundeligare Guds wäg.

27. Och då han wille färdas til Achaia, skrefwo bröderna, och förmanade Lärjungarna, at the skulle undfå honom. Och då han fram kom, war han

them som trodde mycket til tröst genom nåden.

28. Ty han öfverwunnit Judarna starkeligen, och bewisade uppenbarligen med Skrifterna, at Iesus war Kristus.

19. Capitel.

Och begaf sig, medan Apollos war i Corintho, at Paulus wandrade genom the öfra landen, och kom til Ephesum: ther fann han några Lärjungar.

2. Och han sade til them: Hafwen I fått then Heliga Ande, sedan I trodden? Lå sade the til honom: Wi hafwe icke ens hört, om någon Helig Ande är til.

3. Och han sade til them: Hwar med ären I då döpte? The sade: Med Johannis döpfelse.

4. Lå sade Paulus: Johannes döpte med bättringens döpfelse, och sade folket, at the skulle tro på then som komma skulle efter honom, thet är, på Kristus Iesum.

5. Och när the thet hörde, låto the döpa sig i HERANS Iesu namn.

6. Och lå Paulus lade händer på them, kom then Helige Ande öfver them; och the begynte tala med tungomål, och propheterade.

7. Och alla thessa woro wid tolf mån.

8. Och han gick in i Synagogan, och talade dristeligen i tre månader, disputerade, och rådde til Guds rike.

9. Och efter thet några af them wordo förhårdade, och icke trodde, utan talade illa om then wägen för then meniga man, gick han ifrån them, och afställde Lärjungarna, disputerande dageligen uti en mans schola, som het Tyrannus.

10. Och thetta gick så til i tu år; så at alla the som bodde i Asien hörde HERANS Iesu ord, både Judar och Greker.

11. Och Gud gjorde icke ringa krafter genom Pauli händer;

12. Så at the och togo swettedukar och störten, som wid hans kropp hade kommit, och lade på the sjuka; och sjukdomen gick utaf them, och the onde an-

dar foro ut.

13. Så woro några Judar, beswärjare, som foro omkring, och togo sig före åkalla HERANS Iesu namn öfver them som hade the onda andar, sågande: Wi beswärje eder wid Iesum, then Paulus predikar.

14. Och ibland them som thetta gjorde woro en Judeß sju söner, Sceve, öfwerste Prestens.

15. Lå swarade then onde anden, och sade: Iesum känner jag wäl, och Paulum wet jag wäl; men ho ären I?

16. Och mannen, som then onde anden uti war, sprang uppå them, och wardt them öfvermågtig, och fastade them under sig, så at the nakne och fargade undflydde utaf thet huset.

17. Och thetta wardt alla wetterligt, både Judar och Greker, som bodde i Epheso; och en råddhåge föll öfver them alla; och HERANS Iesu namn wardt storligen prisadt.

18. Och många af them som trodde, kommo och bekände och förkunnade hwad the uträttat hade.

19. Men många af them som förwetna konster brukat hade, buro fram böckerna, och brände up i hwars mans åsyn: och lå thes wårde råknadt wardt, wardt thet sunnit til femtio tusende penningar.

20. Så fast wårte lå HERANS ord, och kom til magt.

21. Lå thetta stedt war, satte Paulus sig före i andan, at fara genom Macedonien och Achaja til Jerusalem, sågande: När jag hafwer warit ther, måste jag och se Rom.

22. Lå sånde han til Macedonien två af them som honom tjente, nemligen Timotheum och Erastum; men sjelf blef han qwar til en tid i Asien.

23. På then tiden wardt icke litet buller om then wägen.

24. Ty thet war en guldsmed, benämnd Demetrius, som gjorde silfvertempel til Diana, ther the en stor winning af hade, som thet handtverket brukade;

25. Hwilka han tilhopa kallade, och

them ther slift arbete plågade bruka, och sade: I mån, I weten, at wi hafwe war nåring af thetta handtverket,

26. Och I sen och hören, at thenne Paulus hafwer bebragit ej allenast i Epheso, utan så når i hela Asien, och förvåndt mycket folk, sågande, at thet är icke gudar, som gödas med menniskohänder;

27. Och warder icke allenast gällandes then delen af vårt handtverk, at thet nederläggess; utan jemwål och, at then stora gudinnans Diane tempel warder för intet hållit, och måtte stå ste, at hennes hårlighet affommer, then dock hela Asien och hela werlden dyrkar.

28. När the thetta hörde, wordo the fulle med wrede, och ropade, sågande: Stor är the Ephesiens Diana.

29. Och i hela staden wardt et uplopp; och the föllo hasteligen til, alle med et mod, in på städopplatsen, och togo fatt på Gajus och Kristarchus, som woro af Macedonien och af Pauli sällskap.

30. Och Paulus wille gå in i hopen til folket: så wille Lärjungarne thet icke tillstådja.

31. Sånne och några af the Öfversta i Asien, som hans wänner wordo, til honom, och bådo, at han skulle icke gifwa sig in på platsen.

32. Och andra ropade annat; ty menigheten war förbistrad, och måsta delen wiste icke för hwad sak the woro församlade.

33. Och somlige af folket drogo Alexander fram, then Judarne framskötte. Så teknade Alexander med handen, at the skulle wara tyste, och åttade förswara sig för folket.

34. När the förnummo, at han war en Jude, ropade the alla med en mun så når i två timmar, sågande: Stor är the Ephesiens Diana.

35. Så Cancelleren hade stillat folket, sade han: I mån af Epheso, ho är then menniska som icke wet, at the Ephesiens stad dyrkar then stora gudinnan Diana och thet beläte som af himmelen nederkommit är?

36. Så efter ther säger ingen emot, måsten I stilla eder, och intet orädeligt företaga.

37. I hafwen dragit thesa männerna fram, som hwarthen äro kyrkoförsware, eller eder gudinnas försmådare.

38. Om Demetrius och the med honom äro af hans handtverk, hafwa sak emot någon, så hafwer man Råd och rättgång och fogdar: ther måga the klaga, och swara hwarannan.

39. Men hafwen I om något annat handla, så må thet åsttiljas uti något tilbörligt samqväd;

40. Ty thet är fara, at wi komme i skuld, för thet uplopp som i dag skett är, efter ingen sak på färde är, ther wi kunne något stål af taga til thetta uplopp. Och så han thet sagt hade, lät han folket gå.

20. Capitel.

Så nu uploppet wardt stilladt, så lade Paulus Lärjungarna til sig, och helsade them, och for sina färde, til at draga in uti Macedonien.

2. Och når han hade wandrat genom the landsändar, och förmanat them med mycket tal, kom han in i Grekland;

3. Och han blef ther i tre månader. Och efter Judarne hade satt försåt för honom, når han skulle fara in i Syrien, fick han för råd, at wända om igen genom Macedonien.

4. Och följde honom alt in til Asien Sopater af Bereen, och af Thebælica Kristarchus och Secundus, och Gajus af Derbe och Timotheus, och af Asien Tychicus och Trophimus.

5. These foro framsöre, och bidde öf i Troas.

6. Men wi seglade af Philippi efter Påstladagarna, och kommo til them i Troas innan fem dagar, och töfwade ther i sju dagar.

7. På en Sabbath, så Lärjungarne kommo tillsaminans til at bryta brödet, hade Paulus et tal för them, efter han wille andra dagen färdas; och fördröjde han talet in til midnatten.

8. Och många ljus woro uptände i salen, ther the församlade woro.

9. Så satt ther en yngling uti et fenster, benämnd Eutyhus, och war förtyngd af swår sömn; och wid Paulus länge talade, tog sömnen honom så svåriligen, at han föll ned af tredje bottnen, och wardt uptagen död.

10. Då steg Paulus ned, och lade sig på honom, och tog omkring honom, och sade: Warer icke bedröfwade; ty själen är ännu uti honom.

11. Sedan gick han up igen, och bröt brödet, och åt, och talade sedan länge med them, til thes thet dagades; och så färdades han.

12. Och hade the then ynglingen fram lefwande, och woro ther af icke litet tröstade.

13. Men wi stego til skepps, och foro tådan til Åsön, åttande ther intaga Paulum; ty han hade så stickat, och han wille fara landwägen.

14. När wi tilhoppa kommo i Åsön, togo wi honom in, och kommo sedan til Mithlenen.

15. Tådan seglade wi, och kommo dagen näst efter in emot Chium, och så dagen ther efter kommo wi til Samum, och töfwade i Trogillio, och nästa dagen efter kommo wi til Miletum.

16. Ty Paulus hade satt sig före, at segla fram om Ephesus, på thet at han icke skulle förtöfwa sig i Åsien; ty han hastade sig, om mdjeligt hade warit, at han kunde warit i Jerusalem om Pingstdagarna.

17. Och sände han af Miletu båd til Ephesum, och kallade til sig Presterna i församlingen.

18. När the kommo til honom, sade han til them: I weten huruledes jag hafwer warit när eder alltid, ifrå första dagen jag kom in i Åsien,

19. Tjenande HERranom med all ödmjukhet, och med många tårar och frestelser, som mig wedersorö af Judarnas försåt;

20. Så at jag hafwer intet försummat thet eder kunde wara til nytta, at jag ju

hafwer förkunnat eder och lärt eder uppenbarligen och synnerligen,

21. Betygande både för Judar och Greker then båttring, som är in för Gud, och then tro, som är til vår HERra Jesum Christum.

22. Och nu si, jag bunden i Andan, färdas til Jerusalem, icke wetande hwad mig ther öfwergå skal;

23. Utan at then Helige Ande i alla städer betyggar och säger, at bojor och bedröfwelse stå mig före.

24. Dock ättar jag thet icke; ej heller är mig sjelf mitt lif kärt, på thet jag skal fullkomna mitt lopp med glädje och thet ämbete, som jag anammat hafwer af HERran Jesu, til at betygga Evangelium om Guds nåd.

25. Och nu si, jag wet, at här efter fån I icke se mitt ansikte, I alle, ther jag framfarit hafwer, och predikat Guds rike.

26. Thersföre betyggar jag eder på thena dagen, at jag öfhyldig är för allas blod.

27. Ty jag hafwer icke försummat, med mindre jag hafwer förkunnat eder alt Guds råd.

28. Så hafwer nu ätt på eder, och på hela hjorden, i hwilken then Helige Ande hafwer eder satt til Biskopar, at regera Guds församling, hwilken han hafwer förwärfwat med sitt blod.

29. Ty jag wet thet, at sedan jag stilles ifrån eder, skola komma ibland eder swåra ulfwar, the ther hjorden icke spara skola.

30. Och af eder sjelfwa skola mån upkomma, som tala skola thet orätt är, och draga Lärjungar til sig.

31. Thersföre waker, och tänker uppå, at jag i tre år, natt och dag, icke hafwer återwåndt förmåna hwar och en med tårar.

32. Och nu, bröder, befaller jag eder Gudi och hans nåds ord, hwilken mågtig är upbyggga eder, och gifwa eder arfwedel ibland alla them som helgade warda.

33. Ingen mans silfwer, eller guld, eller kläder hafwer jag begårt;

34. Men I weten sjelfwe, at thesa händer hafwa tjent til min nödtorft, och thesa som med mig woro.

35. All ting hafwer jag wist eder, at så måste man arbeta, och understödja the swaga, och tänka på H Krans Jesu ord, som han sade: Saligare  r gifwa  n taga.

36. Och när han thetta sagt hade, föll han på sina knän, och bad med alla them.

37. Och wardt en stor gr t med alla them; och the föllo Paulo om halsen, och kysste honom,

38. Sörjande måst f r thet ordets skul, som han sagt hade, at the skulle icke mer få se hans ansikte. Och så följde the honom til stepps.

21. Capitel.

Som nu stödde, at wi lade af t dan, och foro ifrå them, kommo wi r tta kosan til Coum, och dagen näst efter til Rhodum, och t dan til Patara.

2. Och ther fingo wi et stepp, som åttade sig til Phenicien: ther stego wi uti, och lade utaf.

3. Och som Eypren begynte komma  f i sättet, l to wi thet på w nstra handen, och seglade til Syrien, och kommo til Tyrum; ty ther l f ade steppet laddningen.

4. Och efter wi funno ther Lärjungar, blefwo wi ther i sju dagar. Och the sade Paulo genom Andan, at han skulle icke fara up til Jerusalem.

5. Och t  the dagar förlidne woro, drogo wi w ra s rde; och the följde  f alla, samt med hustrur och barn, til thes wi kommo utu staden: och på stranden föllo wi på knä, och b do.

6. Och sedan wi hade helfat hwarannan, gingo wi til stepps; och the gingo til sitt igen.

7. Men wi höllo seglatsen fram ifrå Tyro, och kommo ned til Ptolemais; och ther helfade wi br dern , och blefwo ther en dag med them.

8. Dagen ther efter kommo wi, som woro med Paulo, til Cesareen, och gingo in uti Philippi, Evangelistens hus,

h vilken en war af the sju; och blefwo n r honom.

9. Och han hade fyra döttrar, jungfrur som propheterade.

10. Och medan wi woro ther i många dagar, kom ther en Prophet til utaf Judeen, benämnd Agabus.

11. T  han war kommen til  f, tog han Pauli bälte, och bandt sig fötter och händer, och sade: Thet säger then Helige Ande: Then man, som thetta bälte tilhörer, skola Judarne så binda i Jerusalem, och antwarða honom i hedningarnas händer.

12. När wi thetta hörde, b do wi och the som utaf then staden woro, at han icke skulle draga up til Jerusalem.

13. T  swarade Paulus och sade: H wad gören I, gråtande, och bedr fwande mitt hjerta? Jag är redebogen, icke allenast bindas, utan jemwål d  i Jerusalem, f r H Krans Jesu namns skul.

14. Och efter han l t icke säga sig, g fwo wi  f tilfreds, s gande: Warde H Krans wilje.

15. Efter the dagar redde wi  f til, och foro up til Jerusalem.

16. Och kommo några Lärjungar med  f af Cesareen, the ther med sig hade en gammal Lärjunge, som war af Eypren, benämnd Mnason, n r h vilken wi g sta skulle.

17. Och när wi kommo til Jerusalem,  ndfingo  f br dern  gerna.

18. Dagen ther efter gick Paulus med  f in til Jacobum; och alla the äldste församlades.

19. T  han them helfat hade, förtälde han them  lsammans, thet ena med thet andra, som Gud gjort hade genom hans tjenst ibland hedningarna.

20. T  the thet hörde, prifade the H Kran, och sade til honom: Tu ser, l re broder, huru många tusende Judar  ro som tro, och alla hafwa nit om lagen.

21. Och the hafwa hört af tig, at tu l rer alla the Judar, som bo ibland hedningarna, at the skola tr da ifrå Mose lag, s gande, at the icke skola

omslåra sina barn, och icke wandra efter som want år.

22. Hwad är thet så? Then menige man måste ändteligen församlas; ty the så wäl hdra, at tu åst kommen.

23. Så gör nu som wi såge dig: Wi hafwe här fyra mån, som löfte hafwa på sig.

24. Them tag til dig, och rena dig med them, och bekosta ther något uppå, at the raka sitt hufvud: och ther af kunna alla weta, at thet år intet som the hört hafwa om dig; utan at tu och så wandrar, at tu och håller lagen.

25. Men the hedningar, som wid tron tagit hafwa, them hafwe wi tilskrifwit, och besluttit, at the icke sådant behöfwa at hålla; utan at the taga sig wara för thet afgudar offradt år, och för blod, och för thet som förqwasdt år, och för boleri.

26. Dagen ther efter tog Paulus männerna til sig, och lät rena sig med them, och gick in i templet, förkunande, at reningsdagarne woro fullbordade, til thes utoffradt war för hwar och en af them.

27. Då the sju dagar nära ute woro, och the Judar som woro af Asien singo se honom i templet, upretade the alt folket, och togo fatt på honom,

28. Ropande: I mån af Israhel, hjälper: thetta år then man, som alla alestådes lærer emot folket, emot lagen, och emot thetta rummet; och ther utöfwer hafwer han dragit Greker in i templet, och gjort thetta helga rummet ofskärdt.

29. Ty the hade sett Trophimus af Epheso i staden med honom, och mente, at Paulus hade haft honom in i templet.

30. Och wardt et uplopp i hela staden; och folket församlades, och togo Paulus, och drogo honom utu templet; och strax woro portarne tillåste.

31. Och som the wille dräp't honom, fick then öfwerste höfswitsmannen för krigsfolket båd, huru hela Jerusalem war uprest.

32. Då tog han strax til sig krigsknekt-

tarna och höfswitsmännerna, och kom löpande til them; och når the singo se höfswitsmannen och krigsknektarna, wände the igen at slå Paulum.

33. Och gick höfswitsmannen fram och tog fatt på honom, och lät binda honom med två kädjor, och sporde, ho han war, eller hwad han gjort hade?

34. Men ibland folket ropade then ene så, och then andre så; och efter han kunde icke förfara thet wigt war, för soresl's skul, lät han föra honom i lågret.

35. Och når han kom til trapporna, hände sig, at krigsknektarne måste bära honom, för öfwerwålds skul, som gick af folket.

36. Ty ther följde mycket folk efter, och ropade: Tag bort honom.

37. Och som nu Paulus begynte komma in i lågret, sade han til Höfswitsmannen: Må jag och tala med dig? Då sade han: Kan tu tala Grekiska?

38. Åst icke tu then Egyptiske mannen, som för thesa dagar gjorde et uplopp, och hade uti öken fyratusende mördare?

39. Då sade Paulus: Jag är en Judisk man, af Tarsen i Silicien, en borgare i then namnkunniga staden; jag beder dig, ståd til, at jag må tala til folket.

40. Och han tilstodde thet. Då stod Paulus på trapporna, och tefnade til folket med handen. Då nu wardt en stor tystnad, talade han til them på Öbreisk mål, sågande:

22. Capitel.

I mån, bröder och fäder, hör min ursåkt, som jag nu gör för eder.

2. Och då the hörde, at han talade på Öbreiska til them, thes mer ljud gäfwos the honom. Och han sade:

3. Jag är en Judisk man, född i Tarsen i Silicien, men upfödd här i staden, wid Gamaliels fötter, granneligen lär'd uti fädernas lag, hafwande nit om Gud, såsom och I alle i thenna dag;

4. Och hafwer förföljt thenna wägen alt in til döden, bindande och

kastande i fångelse både män och qvinnor,

5. Såsom och öfverste Presten mig witne är, och hela hopen af the Äldsta, af hvilka jag hade tagit bref til bröderna, och för til Damascum, at föra och them som ther woro bundna til Jerusalem, at the skulle blifwa näpste.

6. Så hände sig, wid jag war på vägen, och kom in emot Damascum, wid middagstiden, at et stort sten af himmelen ljungade fring om mig hastigt.

7. Och jag föll ned på jorden, och hörde en röst, sågande til mig: Saul, Saul, hvi förföljer tu mig?

8. Och jag svarade: Ho äst tu, HERR? Sade han til mig: Jag är Jesus af Nazaret, then tu förföljer.

9. Och the som med mig woro sågo stenet, och wordo förfarade; men rösten hörde the icke, hans, som talade med mig.

10. Då sade jag: HERR, hvad skal jag göra? Då sade HERRen til mig: Statt up, och gå in i Damascus; och ther skal tig sagdt warda om alt thet tig förelagdt är til at göra.

11. Och efter jag såg intet, för then klarhetens skull som gick af thet stenet, wardt jag ledd wid handen af mina följare, som med mig woro, och kom in i Damascus.

12. Och ther war en gudfruktig man efter lagen, benämnd Ananias, et godt rykte hafwande när alla Judar, som ther bodde.

13. Han kom til mig, och stod och sade til mig: Saul, käre broder, haf tin syn igen. Och i samma stunden fick jag min syn, och såg honom.

14. Då sade han: Våra faders Gud hafwer beredt tig, at tu skal känna hans wilja, och se then Rättfärdige, och höra rösten af hans mun.

15. Ty tu skal wara honom et witne för alla mennistor om thet tu sett och hört hafwer.

16. Och nu, hvad töfwar tu? Statt up, och låt tig döpa, och två af tina synder, åkallande HERrans namn.

17. Då hände sig, at när jag war kommen igen til Jerusalem, och bad i templet, at jag wardt tagen uti en syn,

18. Och såg honom, sågande til mig: Skynda tig, och gå snarligen utu Jerusalem; ty the warda icke anammande titt witnessbörd om mig.

19. Och jag sade: HERR, the weta sielfwe, at jag drog i håttelse, och hudflängde allestädes i Synagogorna them som trodde på tig.

20. Och då titt witness Stephani blod utgjutit wardt, war jag och med, och samtyckte hans bödd, och waktade theas kläder, som dräpo honom.

21. Och han sade til mig: Gå; ty jag wil sända tig fjerran bort til hedingarna.

22. Men the hörde honom alt in til thetta ordet. Då uphofswo the sin röst, och sade: Lag bort en sådan menniska af jorden; ty thet är icke tilbörligt at han skal lefwa.

23. Och då the så ropade, och kastade sina kläder af, och hofswo stoft up i wädret,

24. Låt höfswitsmannen leda honom in i lågret, och bödd, at han skulle hudflängas, och ransakas, at han måtte få weta för hvad sak the hade så ropat på honom.

25. Och då han honom bundit hade med tåg, sade Paulus til underhöfswitsmannen, som när stod: Någen J och hudflänga någon Romersk man, och oddmb?

26. Då underhöfswitsmannen thet hörde, gick han til öfversta höfswitsmannen, och bådade honom, sågande: Hvad wil tu göra; ty thenne mannen är en Romare?

27. Då gick öfverste höfswitsmannen til honom, och sade: Säg mig, äst tu och en Romare? Då sade han: Ja.

28. Då svarade höfswitsmannen: Jag hafwer köpt thetta borgerskapet med en stor summa. Då sade Paulus: Jag är och född en Romare.

29. Och strax gingo the ifrå honom, som skulle hafwa ransakat honom: och höfswitsmannen begynte frukta, sedan

han fick weta, at han war en Romare, och at han hade bundit honom.

30. Dagen ther efter wille han weta förwißo, för hwad sak han war anklagad af Judarna, och löste honom utu banden, och lät öfwersta Presterna komma tilhopa och hela Rådet, och lät Paulum komma fram för them.

23. Capitel.

Tå såg Paulus på Rådet, och sade: I män och bröder, jag hafwer wandrat för Gud uti et godt samwete alt in til thenna dag.

2. Tå bdd then öfwerste Presten Ananias them som ther när stodo, at the skulle slå honom på munnen.

3. Tå sade Paulus til honom: Gud skal slå dig, tu hwitmenade wägg: sitter tu och skal döma mig efter lagen, och hjuder slå mig emot lagen?

4. Och the ther när stodo sade: Vannar tu Guds öfwersta Prest?

5. Tå sade Paulus: Jag wiste icke, käre bröder, at han war öfwerste Prest; ty thet är strifwit: Tu skal icke banna titt folks öfwersta.

6. Och efter Paulus wäl wißte, at en part af them woro Sadduceer, och andra parten Phariseer, ropade han in för Rådet: I män och bröder, jag är en Pharise, och en Pharise's son: jag warder dömd för hoppet och the dödas uppståndelses skul.

7. Och tå han thet sagt hade, wardt en twebrågt emellan the Phariseer och the Sadduceer; och hopen wardt sönderdrad.

8. Ty the Sadduceer säga, at ingen uppståndelse är, och ingen Ängel, och ingen Ande; men the Phariseer bekänna båda.

9. Och så wardt et stort rop. Och the Skriftlärde af thet Phariseiska partiet stodo up, och begynte kämpas, och sade: Wi finne intet ondt med thenna mannen: om så kan hånda, at Anden hafwer talat med honom, eller en Ängel, så lät oss icke strida mot Gud.

10. Och efter thet begynte warda et stort uplopp, fruktade öfwerste höfwi-

tsmannen, at the skulle sönderslita Paulum, och lät frigsnektarna gå ned, och rycka honom bort ifrån them, och föra honom i lågret.

11. Om natten ther efter stod HERRen när honom, och sade: War wid et godt mod, Paule; ty såsom tu hafwer witnat om mig i Jerusalem, så måste tu också witna i Rom.

12. Tå dager wardt, slogo sig tilhopa några af Judarna, och förbannade sig, at the hwarken äta eller dricka skulle, til thet the hade dråpit Paulum.

13. Och woro mer än fyrratio män, som så hade swurit sig tilhopa.

14. These gingo til the öfwersta Presterna och til the Äldsta, och sade: Wi hafwe wid förbannelse förpliktat oss sjelfwa ingen ting smaka, til thet wi hafwe dråpit Paulus.

15. Så mågen I nu förkunna öfwersta höfwietsmannen och Rådet, at han hafwer honom fram för oss i morgon, lifa som wi wille så weta något wißare om honom; men förr än han kommer fram, äro wi redo til at dråpa honom.

16. Tå Pauli systerson hörde sådant förståt, som han, och gick in i lågret, och bådade thet Paulo.

17. Tå kallade Paulus til sig en af the underhöfwietsmän, och sade: Haf thenna ynglingen bort til öfwersta höfwietsmannen; ty han hafwer något underwisa honom.

18. Och han tog honom med sig, och hade honom til öfwersta höfwietsmannen, och sade: Paulus, som bunden är, kallade mig til sig, och bad, at jag skulle hafwa thenna ynglingen til sig, som något hafwer säga dig.

19. Tå tog öfwerste höfwietsmannen honom wid handen, och gick affides med honom, och frågade honom: Hwad är thet, som tu hafwer underwisa mig?

20. Tå sade han: Judarne hafwa samfållt sig, at the wilja bedja dig, at tu skal i morgon låta Paulum komma ut för Rådet, såsom the wille utfråga något wißare om honom.

21. Men lyd them intet; ty mer än

fyratio mån af them wilja wara i försåt för honom, the sig förbannat hafwa, at the icke stola äta eller dricka, til thes the hafwa dräpitt honom: och nu äro the redo, och wänta, at tu thet utlofwa skal.

22. Sedan lät öfwerste höfswitsmannen ynglingen gå sina färde, och böd honom, at han för ingen säga skulle, at han honom sådant underwist hade;

23. Och kallade til sig två underhöfswitsmän, och sade: Öörer redo tuhundrade krigsknektar, at the fara til Cesareen, och sjuttio resenärer, och tuhundrade skyttar, til tredje timman på natten.

24. Och tilreder något fartyg, ther man kan sätta Paulum uppå, at the måga föra honom ofsladd til Landshöfdingen Felix;

25. Och skref et bref wid thetta sinnet:

26. Claudius Pysias then mågtige Landshöfdingen Felici hellsa.

27. Thenne mannen hade Judarne gripit, och wille dödat honom; och ther kom jag til med krigsfolket, och tog honom ifrå them, efter jag förnam, at han war en Romare.

28. Och när jag wille weta saken, som the hade mot honom, lät jag honom komma in för theas Råd.

29. Så fann jag, at han skyld wardt om några spörsmål i theas lag, och dock ingen skuld hade, som dödd eller håttelse wärd war. I

30. Och wardt mig underwist om försåt, som Judarne hade beställt för honom; och strax sände jag honom til dig, och böd hans åklagare, at hwad the hafwa mot honom, thet stola the säga för dig. Far wäl.

31. Då togo krigsknektarne Paulum, efter som them besaldt war, och förde honom om natten til Antipatridem.

32. Och dagen ther efter låto the resenärerna följa honom, och the kommo igen i lågret.

33. När the kommo til Cesareen, och fingo Landshöfdingen brefwet, hade the ock theslites Paulum fram för honom.

34. Då Landshöfdingen hade låtit

brefwet, och frågat honom af hwad land han war, och hade förstått, at han war af Silicien, sade han:

35. Jag wil höra dig, när tina åklagare komma ock tillstådes. Och han lät förwara honom uti Herodis Rådhus.

24. Capitel.

Efter fem dagar för öfwerste Presten Ananias ned, med the Äldsta och med en förprätkare, benämnd Tertullus: thesse gingo til Landshöfdingen emot Paulum.

2. Och då han war förekallad, begynte Tertullus klaga, och säga:

3. At wi lefwe i mycken roslighet under dig, och många ting bestållas i god måtto i thetta folket, genom tin försiktighet, högmågtige Felix, thet anamme wi alltid och allstädes gerna med all tackfägelse.

4. Men på thet, at jag icke alt förlänge skal förhålla dig, beder jag dig, at tu hörer oss några få ord, för tin dygds skul.

5. Wi hafwe funnit thenne mannen wara skadelig, then uplopp upwäcker ibland alla Judar öfwer hela werlden, och är en måstare för the Nazareners parti;

6. Then ock tilbudit hafwer göra templet ofstärkt, then wi ock gripit hade, och wille dömt honom efter vår lag.

7. Men höfswitsmannen Pysias kom ther til med stor magt, och tog honom utu våra händer,

8. Bjudande, at hans åklagare skulle komma til dig, af hwilka tu kan sjelf utfråga, och låta dig undervisa om alla ärenden, ther wi anklage honom före.

9. Och Judarne sade ock ther til med, at så war.

10. Då swarade Paulus, när Landshöfdingen teknade honom, at han skulle tala: Efter jag nu wäl wet, at tu nu i många år hafwer domare warit för thetta folk, wil jag med thes friare mod förswara mig;

11. Ly tu kan wäl märka, at icke är mer än tolf dagar, sedan jag kom up til Jerusalem til at bejda.

12. Och hwarken funno the mig i templet disputerade med någon, eller göra något uplopp ibland folket, hwarken i Synagogorna, eller i staden;

13. Och icke heller kunna the bewisa the stycken, ther the anklaga mig före.

14. Dock bekänner jag för dig, at jag så dyrkar mina faders Gud, efter then wägen, som the kalla parti, at jag tror alt thet i lagen och Propheterna skrifwit är,

15. Och hafwer samma hopp til Gud, ther the och hellske efter wänta, som är, at the dödas upståndelse skal ske, både the rättfärdigas och orättfärdigas.

16. Ja, för samma sak skul lägges jag mig winning om, hafwa et obesmittadt samwete in för Gud och in för menniskor alltid.

17. Men nu, efter många år kom jag, och skulle föra några almosor til mitt folk, och offer;

18. I hwilket the funno mig, at jag låt rena mig i templet, utan alt uplopp och buller.

19. Men några Judar woro af Asien, hwilka nu borde wara här tilstådes för dig, och klaga, om the något hade mot mig.

20. Eller säge thesse samme, om the funno något ofstäl med mig, medan jag står här för Rådet;

21. Utan för thetta ena ordets skul, så jag stod ibland them, och ropade om the dödas upståndelse, dömes jag af eder i dag.

22. Så Felix thetta hörde, upstod han saken, wäl wetande huru themed sig förhöll, och sade: Så Höfswitsmannen Lysias kommer här ned, wil jag mig underwisa låta om eder sak.

23. Och han befalle underhöfswitsmannen, at han skulle förwara Paulum, och låta honom hafwa ro, och ingen af hans wänner förmena, at wara honom til tjenst, eller gå til honom.

24. Efter några dagar kom Felix, med sin hustru Drusilla; och hon war en Judinna. Så kallade han Paulum före, och hörde honom om tron på Christum.

25. Men så Paulus talade om rättfärdighet, och om kyskhet, och om then tillkommande domen, wardt Felix försträckt, och sade: Gad tina fårde i thenna resan; når jag får läglig tid ther til, wil jag låta kalla dig.

26. Men han förhoppades också, at han skulle få penningar af Paulo, på thet han skulle gifwa honom lds, för hwilkens sak skul han och ofta kallade honom til sig, och talade med honom.

27. Så nu två år woro förslupna, kom Porcius Festus i Felix stad; men Felix wille göra Judarna til wiljes, och låt Paulum blifwa efter sig fången.

25. Capitel.

Så nu Festus war kommen i landet, för han, efter tre dagar, up ifrå Cesareen til Jerusalem.

2. Så kommo then öfwerste Presten och the ypperste af Judarna til honom emot Paulum, och förmanade honom,

3. Och bädo om ynneft emot honom, at han wille kalla honom til Jerusalem; och the satte försåt för honom, til at dräpa honom i wägen.

4. Så svarade Festus, at Paulus skulle wäl förwaras i Cesareen; men innan en kort tid wille han draga tit igen.

5. The som nu kunna ibland eder, (sade han) komme tit ned med oss, och klage så på honom, om the hafwa något emot honom.

6. Och sedan han hade töfswat ther når them mer än i tio dagar, för han ned til Cesareen; och dagen ther efter satt han för rätta, och låt Paulum komma fram.

7. Så han framkommen war, stodo the Judar kring om honom, som af Jerusalem nedkomne woro, och buro många och swära klagomål före mot Paulum, som the icke bewisa kunde.

8. Och han förswarade sig, at han intet brutit hade, hwarken emot Judalagen, eller emot templet, eller emot Kejsaren.

9. Så wille Festus göra Judarna til

wiljesh, och swarade Paulo, och sade: Wil tu fara up til Jerusalem, och ther hårom stå til råtta för mig?

10. Sade Paulus: Jag står för Kejsarerätt, och ther bör mig dömas: Iudarna hafwer jag ingen orätt gjort, såsom tu och sielf bäst wet.

11. Men hafwer jag någon gjort skada, eller något thet döden wärdt är begått, så medersakar jag icke dö: är thet och intet sådant, som the åslaga mig före, kan ingen gifwa mig them så bort: jag stjuter mig til Kejsaren.

12. Då hade Festus samtal med Rådet, och swarade: Til Kejsaren hafwer tu stjutit mig; til Kejsaren skal tu och fara.

13. Och så några dagar woro framlidne, foro Konung Agrippa och Bernice ned til Cesareen, och skulle helsa Festum.

14. Och medan the dwalades ther i många dagar, förtälde Festus Konungen Pauli sak, sågande: Felix hafwer låtit här efter sig en man fången,

15. Om hwilken, så jag kom til Jerusalem, underwiste mig the öfwerste Presterne och Iudarnas Äldste, begärande dom emot honom.

16. Och jag swarade them: Thet är icke the Romerskes sed, bortgifwa någon menniska til at förgråas, förr än then som anklaga dwarder hafwer åslagarena jemte sig, och får rum til at förswara sig i saken.

17. Thersföre så the hit kommo, utan all fördröjelse, dagen ther efter, satt jag för råtta, och hade mannen före.

18. Då åslagarena kommo före, buro the ingen sak fram, then jag hade tänkt.

19. Men the hade några spörsmål med honom om sin wantro och om en som kallades Jesus, then dödd war, och Paulus stod ther uppå, at han lesde.

20. Men så jag icke förstod mig på saken, frågade jag: Om han wille fara til Jerusalem, och ther stå til råtta ther om.

21. Och efter Paulus hade skottsmål, at Kejsaren skulle känna om hans sak, lät jag förswara honom, til thes jag kunde sända honom til Kejsaren.

22. Då sade Agrippa til Festum: Jag wille och gerna höra mannen. I morgon, sade han, skal tu så höran.

23. Dagen efter kom Agrippa och Bernice med stor ståt, och gingo in på Rådhuset, med höfswitsmännerna och the yppersta i staden; och wärdt Paulus, efter Festi befallning, framhåfd.

24. Och sade Festus: Konung Agrippa och I alle mån som med oss tilstådes åren, här sen I then mannen, om hwilken hela hopen af Iudarna hafwer bedit mig, både i Jerusalem och här, ropande, at honom borde icke lefwa långre.

25. Men jag fann honom intet bedrifwit hafwa thet döden wärdt war.

26. Men efter han stöd sig til Kejsaren, så aktar jag och sända honom. Men hwad jag skal skrifwa Kejsaren om honom thet wißt är, hafwer jag icke; thersföre hafwer jag nu honom här fram för eder, och måst för dig, Konung Agrippa, at när ther om ranskladt är, må jag hafwa hwad jag skrifwa skal.

27. Ty mig synes orätt wara, at sända någon fången, och icke ther med gifwa saken tillkänna, för hwilken han anklagad är.

26. Capitel.

Då sade Agrippa til Paulum: Dig tilstådjes, at tu talar för mig. Då rådde Paulus sin hand ut, och talade för sig:

2. Jag håller mig nu för lydlig, at jag skal förswara mig i dag in för dig, Konung Agrippa, i alla the stycken, ther jag öfwer anklagad warder af Iudarna;

3. Aldramest, emedan jag wet, at tu äst förståndig på the sedwänjor och spörsmål, som ibland Iudarna äro: thersföre beder jag dig, at tu wille höra mig tåleligen.

4. Mitt lefwerne ifrån ungdomen, huru thet af begynnelsen ibland thetta folk i Jerusalem warit hafwer, weta alla Iudar,

5. Som mig förr kändt hafwa, om the wilja tilstå; ty jag hafwer warit

en Pharise', hvilket år thet strångaste parti uti vår gudstjenst.

6. Och nu står jag här för rätten för hoppets skul til thet löfte, som stedt år til våra fäder af Gudi,

7. Til hvilket våra tolf slægter förhoppas sig komma skola, tjenande Gud stadeligen, natt och dag: för thetta hoppes skul, Konung Agrippa, warder jag anklagad af Judarna.

8. Hvi warder thet hållit af eder otroligt, at Gud upväcker the döda?

9. Jag mente wäl hos mig sjelf, at jag mycket göra skulle, stridande emot Jesu Nazareni namn,

10. Som jag och gjorde i Jerusalem; och många heliga kastade jag i fångelse, ther til jag magt tagit hade af the öfwersta Presterna; och då the dräpne wordo, förde jag domen.

11. Och i alla Synagogor plinade jag them ofta, och nödgade them til hädelse, och war them så mycket ondsinnig, at jag förföljde them och uti the främmande städer.

12. För hvilken sak, när jag for til Damascus, med öfwersta Presternas magt och förlof,

13. Vid middagstid, o Konung, såg jag i wägen et sten af himmelen, klarare än solstenet, stinande kring om mig och them som med mig foro.

14. Och när wi alle föllo ned til jorden, hörde jag en röst tala til mig, och såga på Ebreiska: Saul, Saul, hvi förföljer tu mig? Tig år swårt, at spjerna emot udden.

15. Då sade jag: Ho äst tu, Herre? Sade han: Jag år Jesus, then tu förföljer.

16. Men res dig up, och stätt på dina fötter; ty ther til hafwer jag uppenbarat mig för dig, at jag skal sticka dig til en tjenare och witne om thet tu sett hafwer, och theslikes om thet jag dig ännu uppenbara skal:

17. Och wil frålsa dig för folket och för hedningarna, til hvilka jag nu sänder dig;

18. At tu skal öppna theras ögon, at the skola emwändas ifrå mörkret til

ljuset, och ifrå Satans magt til Gud, at the skola få syndernas förlåtelse och lott ibland them som helgade äro genom tron til mig.

19. Så war jag icke ohörig then himmelska synen, Konung Agrippa;

20. Utan begynte förkunna först för them, som woro i Damasco och Jerusalem, och öfwer alt Judiska landet och sedan theslikes för hedningarna, at the skulle bättra sig, och emwända sig til Gud, görande sådana gerningar, som bättring tilhörde.

21. För then sakens skul grepo Judarne mig i templet, och dödo til at dräpa mig.

22. Dock hafwer jag njutit Guds hjälp ther til, at jag ännu står i thenna dag, betygande både små och stora, intet annat sågande, än thet Propheterne sagt hafwa at ske skulle, och Moses:

23. At Kristus lida skulle, och wara then förste af the dödas upståndelse, och förkunna et ljus folket och hedningarna.

24. Lå han nu sådant för sig swarat hade, sade Jesus med hög röst: Tu äst rasande, Paule; mycken konst hafwer gjort dig rasande.

25. Och sade han: Min gode Feste, jag år icke rasande; utan talar sanna och förnuftiga ord.

26. Och Konungen wet thetta wäl, för hvilken jag och trösteligen talar; ty jag håller thet så före, at intet ther af år honom förböldt; ty thet år icke stedt lönligen.

27. Tror tu Propheterna, Konung Agrippa? Jag wet, at tu tror.

28. Då sade Agrippa til Paulum: Föga ting fattas, at tu talar så för mig, at jag warder Christen.

29. Och sade Paulus: Jag både wäl af Gud, ehwad thet fattas föga eller mycket uti, at ej allenast tu, utan och alla the som mig höra i dag, woro sådane som jag år, undantagna thessa banden.

30. Och när han thetta talat hade, stod Konungen up, och Landshöfdingen och Bernice, och the som sutto ther med them.

31. Och wid the gingo afides, talade the emellan sig, sågande: Thenne mannen hafwer intet gjort thet dden eller band wårdt år.

32. Och sade Agrippa til Festum: Thenne mannen måtte wål wordet ldsghwen, hade han icke skjutit sig til Kejsaren.

27. Capitel.

Sedan nu beslutit war, at wi skulle segla til Italien, anwardade the Paulum och några andra fångar underhöfswitsmannen, som het Julius, af then Kejsarliga staran.

2. Och som wi stego uti et Adramytiskt skepp, och skulle segla ut med Asien, lade wi af; och med oss blef Aristarchus, en Macedonist man af Thessalonica.

3. Och dagen ther efter lade wi til Sidon. Och Julius for wål med Paulo, och tilstodde, at han gick til sina wänner, och lät göra sig til gods.

4. Och når wi lade tådan, seglade wi ut med Cyren; ty wådet war oss emot.

5. Och seglade wi öfwer hafwet, som är emot Cilicien och Pamphylien, och kommo in til Myra, som är i Lycien.

6. Och ther fick höfswitsmannen et skepp, som war af Alexandria, och segla skulle til Italien: ther satte han oss in.

7. Och så wi långsam seglat hade i många dagar, och som nogast komma kunde in emot Gnidum, för motråders skul, seglade wi under Creta, wid Salmone,

8. Och kommo som nogast fram om, och in til thet rum, som kallades Skönehamn; och war staden Lasea icke långt ther ifrån.

9. Så nu mycken tid war förlupen, och seglatsen begynte wara farlig, therfore at oss fastan war allaredan förliden, förmanade Paulus them,

10. Och sade til them: I mån, jag ser, at seglatsen wil wara med wedermöda och stor skada, icke allenast til skepp och gods, utan jemwål på vårt lif.

11. Men höfswitsmannen trodde steyparen och styrmannen mer än thet Paulus sade.

12. Och efter ther war icke hamn, til at ligga i winterläger, föll then måste parten på thet rådet at lägga tådan, at the, om någorlunda ste kunde, måtte komma til Phenicien, och ligga ther i winterläger: then hamnen är på Creta för sydwäst och nordväst.

13. Och som nu sunnanwäder begynte blåsa, mente the hafwa efter sin wilja; och så the lade ifrån Asen, seglade the ut med Creta.

14. Men icke långt efter, stäck sig up emot them et illigt wäder, som kallad nordost.

15. Och så skeppet wardt begripit, och kunde icke begå sig för wådet, låto wi drifwa för wådet,

16. Och kommo under en ö, som kallad Claudia, och kunde med plats få in båten.

17. Så the tagit then up, brukade the hjelp, och bundo skeppet; och så the fruktade, at thet skulle komma på sandrefwelen, kastade the ut et hinderfat, och låto så wråka.

18. Och som stormen gick oss swårigen uppå, kastade the dagen ther efter godset ut.

19. Och tredje dagen kastade wi skeppsredskapen ut med våra händer.

20. Och så hwarken sol eller stjernor synthes i många dagar, och stormen låg oss swårigen uppå, war oss alt höpp borta om vår wälsärd.

21. Och så the nu i lång tid intet åtit hade, stod Paulus up midt ibland them, och sade: I mån, thet hade wål tilbörligt warit, at I hadn hört mig, och icke lagt ifrån Creta, och icke kommit oss thenna wedermödan och skadan uppå.

22. Och nu förmanar jag, at I åren wid et godt mod; ty ingen af eder skal något skada til lifwet, utan allena skeppet.

23. Ty i thenna natten stod Guds Angel når mig, then jag tilhörrer, och then jag dyrkar, och sade:

24. Frukta tig intet, Paule: tu måste komma fram för Resjaren; och si, Gud hafwer gifwit tig alla them som segla med dig.

25. Thersföre warer wid et godt mod, I män; ty jag tror Gudi, at så ster som mig sagt är.

26. Uppå en ö skole wi wräkte warda. 27. Då sjortonde natten kom, och wi foro uti Adria, wid midnattstid, tycktes skeppsmännerna at them syntes et land;

28. Och kastade ut lodet, och funno tjugu famnars djup, och kommo litet längre fram, och kastade åter lodet, och funno femton famnars djup.

29. Och så fruktade the, at the skulle komma på något skarpt grund, och kastade fyra ankare ut af bakskeppet, och önsklade at dagas skulle.

30. Då sökte skeppsmännen efter, huru the skulle komma sina fårde utu skeppet, och kastade ut båten i hafwet, under thet sten, at the wille föra ut ankare af framskeppet.

31. Då sade Paulus til höfwitsmannen och til frigskeftarna: Utan these blifwa i skeppet, så war den I icke behållne.

32. Då höggo frigskeftarne af fästet til båten, och låto honom fara.

33. Och som dagen begynte synas, rådde Paulus them alla, at the skulle få sig mat, och sade: Thetta år sjortonde dagen, at I hafwen förbidat, och blifwit fastande, och hafwen intet tagit til eder.

34. Thersföre råder jag eder, at I fån eder mat; ty thet hörer eder wälfärd til: ty ingen eder stal et hår falla af hans hufvud.

35. Och når han thet sagt hade, tog han brödet, och tackade Gud i allas theas åsyn, och då han thet brutit hade, begynte han äta.

36. Då wordo the alle wid et bättr mod, och begynte och the äta.

37. Och wi woro i skeppet alle tilhopa tusuhundra sex och stutio själar.

38. Och då the woro måtte, lättade the skeppet, och kastade ut hwete i hafwet.

39. När dager wardt, kände the icke

landet; men the wordo warse en wit, i hwilken en strand war, tit the mente wilja låta skeppet drifwa, om the kunde.

40. Och når the hade uptagit ankaren, gåfwo the sig til sjöds, och uplöste roderbanden, och hade up seglet til waders, och låto gå åt stranden.

41. Dock kommo the på en refwel, och skeppet stötte: och framskeppet blef stående fast ordrligt; men bakskeppet lossades af wågorna.

42. Men frigskeftarne tyckte råd wara så fångarna ihjäl, at då the utsummo, icke någon skulle undfly.

43. Men höfwitsmannen wille förwara Paulum, och stillade them ifrå thet rådet, och bad, at the som sinna kunde, skulle gifwa sig först ut åt landet,

44. Och the andre, somlige på bräder, och somlige på skeppswraket. Och ther med sledde, at the undsluppo alla behållne i land.

28. Capitel.

Och då the undkomne woro, fingo the weta, at dn hette Melite.

2. Och folket bewiste oss icke liten åra, undfående oss alla; och upptände en god eld, för regnets skul, som oss öfwerkommit war, och för köldens skul.

3. Och då Paulus bar tilhopa en hop med ris, och lade på elden, kröp en huggorm ut ifrå wärmen, och stack hans hand.

4. Men då folket såg ormen hängande wid hans hand, sade the emellan sig: Thenne mannen måste wara en mandräpare, hwilken hämmnden icke tillåder lefwa, åndock han nu undkommen är för hafwet.

5. Men han studdade ormen i elden, och honom skadde ther intet af.

6. Men the mente ske stola, at han skulle uppwälla, eller strax falla ned och dö. Då the länge wäntade ther efter, och sågo at honom intet ondt wederfors, wände the sig uti et annat sinne, och sade at han war en Gud.

7. Och ther icke långt ifrå hade then öfwerste öfwer dn, benämnd Publius, en afwelsgård: then undfick oss til her-

berge, och för väl med oss i tre dagar.

8. Och hände sig, at Publii fader låg sjuk i stålsvofot och bukref: til honom gick Paulus in, och när han hade bedit, lade han händer på honom, och gjorde honom helbregda.

9. Och då thet var skedd, kommo och andra, the som sjukdom hade thet på ön, och gingo fram, och wordo helbregda;

10. Hvilka oss gjorde mycken åra; och när vi foro våra färde sådan, låto the komma in med oss hwad nödtorftigt war.

11. Efter tre månader seglade vi våra färde uti et skepp ifrån Alexandria, som thet under ön hade legat i vinterläger, uti hwillets baner stod Eastor och Pollux.

12. Och när vi kommo til Syracusa, blefwo vi thet i tre dagar.

13. Sådan seglade vi omkring, och kommo til Regium. Och en dag thet efter blåste sunnanväder up, så at vi kommo then andra dagen thet efter til Puteolos.

14. Och efter vi funno thet bröder, wordo vi bedne, at vi skulle blifwa när them i sju dagar: och så kommo vi til Rom.

15. Och då bröderna fingo höra om oss, gingo the mot oss in til Appii forum och til Tretabern. När Paulus them såg, tackade han Gud, och tog tröst til sig.

16. Och när vi kommo in i Rom, öfwerantwardade underhöfwitsmannen fångarna åt öfwerhöfwitsmannen; men Paulo wardt tillstätt wara för sig sjelf, med en krigsknekt, som tog wara på honom.

17. Efter tredje dagen kallade Paulus tilhopa the hyppersta af Judarna. Och när the kommo, sade han til them: I mån och bröder, ändock jag intet gjort hade emot vårt folk, eller emot sådernas stadgar, wardt jag likväl bunden öfwerantwardad utur Jerusalem i the Romares händer;

18. Hvilka, då the mig ransakat hade, wille the släppt mig, efter ingen döds-sak fanns med mig.

19. Men efter Judarne sade thet emot, nödgades jag stjuta mig til Kejsaren;

icke så, at jag något hafwer, thet jag wil anklaga mitt folk före.

20. För thenna sakens skul hafwer jag kallat eder, at jag måtte se eder, och tala med eder; ty för Israels hoppes skul är jag ombunden med thenna ledjan.

21. Då sade the til honom: Wi hafwe hwarken fått bref om dig af Judeen, ej heller hafwer någon af bröderna sådan kommit, och bebådadt oss, eller talat något ont om dig.

22. Och begäre wi nu af dig höra, huru tu thet hafwer före; ty om thet-partiet är oss wetterligt, at allestädes sågs thet emot.

23. Och då the hade satt honom en dag före, kommo the en stor hop til honom i herberget, för hvilka han uttydde, och betygade Guds rike, och gaf them före om Jesu utaf Mose lag och utaf Propheterna, ifrå morgonen och in til aftenen.

24. Och somlige trodde thet som sades, och somlige trodde icke.

25. Och som the icke drogo öfwerens, gingo the sådan, då Paulus them et ord sagt hade, at then Helige Ande rätt talat hafwer til våra fäder, genom Propheten Esaias,

26. Sägande: Gå till thetta folket, och såg: I stolen höra med dronen, och icke förstå; och se med ögonen, och icke kunna besinnat;

27. Ty thetta folkets hjerta är förhärdadt, och the höra swärligen med sina dron, och sina ögon hafwa thet igenlyst, at the icke någon tid stola se med ögonen, och höra med dronen, och förstå med hjertat, at the måtte omvändas, at jag them hela måtte.

28. Så stal eder nu wetterligt wara, at thenna Guds salighet är sånd til hedningarna, och the stola hört.

29. Och när han hade thet sagt, gingo Judarne ut ifrå honom, och hade emellan sig mycken disputering.

30. Men Paulus blef i hela tu år uti thet hus han lejt hade, och undfick alla them som ingingo til honom,

31. Predikande Guds rike, och lärde om Heran Jesu med all tröst; och ingen förbödd honom thet.

Pauli Epistel til the Romare.

1. Capitel.

Paulus, Jesu Christi tjenare, kallad til Apostel, afstild til at predika Guds Evangelium,

2. Hvilket han tilførene utlofvet hafver genom sine Propheter i then Helliga Skrift,

3. Om sin Son, then fødte af Davids sæd, efter køttet;

4. Hvilken år katteligen bewisad Guds Son, efter Anden som helgar, ther af at han stod upifrå the døds, nemlig, Jesus Christus, vår HERR;

5. Genom hvilken vi hafve fått nåd og Apostla-embede, til at uprätta tronens lydnad ibland alla hedninger, i hans navn;

6. Ibland hvilke I og åren kallade af Jesu Christo:

7. Alla them som i Rom åro, Guds kæreste, kallade, helige: nåd vare med eder, og frid af Gud vår Fader og HERANOM Jesu Christo.

8. I førstene takar jag min Gud, genom Jesum Christum, för eder alla, at i hela werlden tålas om eder tro.

9. Ty Gud år mitt witne, hvilken jag tjénar i min anda uti Evangelio, som år om hans Son, at jag utan återwåndo tänker på eder,

10. Bedjande altid i mina böner, at jag dock någon tid måtte få en lycksam wåg, om Gud wille, til at komma til eder.

11. Ty jag åstundar se eder, på thet jag måtte någon andelig gåfwa dela med eder, til at styrka eder;

12. Thet år: At jag, samt med eder, måtte få hugswalelse, genom bågges wår tro, eder och min.

13. Jag wil icke dörlja för eder, bröder, at jag hafver ofta haft i sinnet komma til eder, åndock jag hafver warit förhindrad alt hår til, på thet jag måtte och någon frukt ställa ibland eder, såsom ibland andra hedningar.

14. Jag år pliktig både Greker och Barbarer, både wisa och owisa.

15. Thersfore, så mycket mig står til gånade, år jag redebogen, at jag och predikar eder Evangelium, som i Rom åren.

16. Ty jag skämmes icke wid Christi Evangelium; ty thet år Guds kraft allom them til salighet som tro; Judarne först, så och Grekerne:

17. Thersfore at ther utinnan warder Guds rättfärdighet uppenbar, af tro i tro; såsom strifwit år: Then rättfärdige skal lefwa af sin tro.

18. Ty Guds wrode af himmelen warder uppenbar öfwer alla menniskors ogudaktighet och orättfärdighet, the ther förhålla sanningen i orättfärdighet.

19. Ty thet som förstås kan om Gud, år them uppenbaradt; ty Gud hafver them thet uppenbarat,

20. Ther med, at hans osynliga wäsende och hans ewiga kraft och Guddom warda bestådade, når the besinnas af gerningarna, nemlig, af werldens slafelse: så at the åro utan ursåkt,

21. Emedan the förstodo Gud, och hafwa icke prisat honom som en Gud, och ej heller tackat; utan wordo såfångelige i sina tankar, och therås ofbrunnstiga hjerta år wordet mörkt.

22. Lå the höllo sig för wisa, åro the wordne dårar,

23. Och hafwa förwandlat then oförgångelige Guds härlighet uti belåte, thet ej allenast gjordt war efter förgångelige menniskors, utan jemwål efter foglars och fyrfotade och krypande djurs liknelse.

24. Thersfore hafver och Gud öfwer gifwit them i therås hjertans lustar, uti orenlighet, til at slämma sin lefamen inbördes;

25. Hvilka förwandlat hafwa Guds sanning i lögn, och hafwa årat och dyrkat the ting som slapade åro öfwer

honom som them slapat hafwer, hwilken är wålsignad ewinnerligen. Amen.

26. Therföre hafwer och Gud öfwer gifwit them i stamliga lustar; ty the- ras qvinnor hafwa förwandlat then naturliga brukningen uti then som är emot naturen.

27. Sammaledes och männen hafwa öfwer gifwit then naturliga qvinnans brukning, och hafwa brunnit i sin lasta til hwar annan; man med man bedrifwit slemhet, och fått, som tilbörlikt war, the- ras willas rätta lön i sig sjelfwa.

28. Och såsom the icke åttade hafwa Gud i kånsla, hafwer Gud öfwer gifwit them i et wrängt sinne, til at bedrifwa obeqwåmliga ting;

29. Fulle med all orättfärdighet, bo- eri, arghet, girighet ondsla; fulle med afund, mord, lif, swel, ofuht;

30. Ernataflare, bådantare, Guds föraktare, wåldswerkare, högfärdige, stolte, illfundige, föräldrarna olydige,

31. Oförnuftige, ordlöse, ofärlige, tro- löse, obarmhertige;

32. Hwilla, antå the Guds rättwisa weta, at the som sådant göra, äro wårde döden, lifwål göra the thet icke allenast, utan och hålla med them, som thet göra.

2. Capitel.

Therföre åst tu utan ursåkt, o menni- ska, eho tu åst, som dömer; ty med thet samma tu dömer en annan, för- dömer tu dig sjelf, efter tu gör thet samma som tu dömer.

2. Ty wi wete, at Guds dom är rätt öfwer them som sådant göra.

3. Eller menar tu, o menniska, som dömer them som sådant göra, och gör thet samma, at tu skal kunna undfly Guds dom?

4. Eller föraktar tu hans godhets, tålsamhets och långmodighets rikedom, icke förståndande, at Guds mildhet lofar dig til båttring;

5. Utan efter din hårdhet och obot- färdiga hjerta, samfar du åt dig sjelf wrede på wredens dag, när Guds

rättwisa dom blifwer uppenbar;

6. Hwilleu gifwa skal hwar och en efter hans gerningar,

7. Nemligen, pris och åra och oför- gångeligt wåsende them, som med tå- lamod uti goda gerningar fara efter ewigt lif;

8. Men them som entråtné äro, och icke wilja lyda sanningen, utan lyda orättheten, ogunst och wrede

9. Bedröfwelse och ångest öfwer hwar och en menniskas själ, som illa gör; först Judarnas, Grekernas också:

10. Men heber och åra och frid hwar och en som wål gör; först Judarna, Grekerna också.

11. Ty Gud ser icke efter personen.

12. Alla the som utan lag syndat haf- wa, the warda och utan lag förtappade, och alla som uti lagen hafwa syndat, the warda med lagen dömda,

13. (Ty the äro icke rättfärdige för Gudi, som höra lagen; utan the som göra efter lagen, the warda rättfärdige hållne.

14. Therföre, om hedningarne, som icke hafwa lagen, göra dock af naturen thet lagen innehåller; the samme, äro dock the icke hafwa lagen, äro the lifwål sig sjelfwe lag:

15. Hwilla bewisa lagens werk vara skrifwit i the- ras hjertan, the the- ras samwete bår them witne, och the- ras tankar, som sig inbördes anklaga, eller och ursaka;)

16. På then dagen, när Gud men- nistornas lönligheter döma skal, ge- nom Jesum Christum, efter mitt Ewan- gelium.

17. Si, du kallas en Jude, och för- låter dig på lagen, och berömer dig af Gudi,

18. Och wet hans wilja; och efter du åst underwist i lagen, pröfwar du hwar båt år,

19. Och tilltror dig vara en ledare them som blinde äro, och them et ljus som i mörkret äro,

20. Them en tuktomåstare, som dår- aktige äro, them en lärare, som enfal- dige äro, och hafwer formen til thet som wetandes och rätt är i lagen.

21. Nu lærer tu andra, och lærer tig icke sjelf. Tu predikar : Man skal icke stjåla ; och tu stjål.

22. Tu säger : Man skal icke göra hor ; och tu bedrifwer hor. Tu stygges wid afguder ; och tu beröfwar Gudi thet honom tilhörer.

23. Tu berömmar mig af lagen ; och wanhedrar Gud med lagens öfverträdning.

24. Ty för eder skul warder Guds namn försmåadt ibland hedningarna, såsom strifwit är.

25. Omställesen duger, om tu håller lagen ; men håller tu icke lagen, så är tin omstälrelse worden en förhud.

26. Om nu förhuden håller lagens rättfärdighet, mån icke hans förhud blifwa räknad för omstälrelse ?

27. Och thet med fler så, at thet som af naturen är förhud, och fullkomnar lagen, skal döma tig, som under bokstafwen och omställesen bryter lagen.

28. Ty thet är icke Jude, som utvärtes är Jude, ej heller thet omstälrelse, som utvärtes sker på köttet ;

29. Utan thet är Jude, som invärtes döld är ; och hjertans omstälrelse är omstälrelse, then som sker i andan, och icke efter bokstafwen, hwilken pris icke är af menniskor, utan af Gudi.

3. Capitel.

Hwad fördel hafwa så Judarne ? Eller hwad är omställesen nyttig ?

2. Jo, ganska mycket. Först, at them hafwer warit betrodt thet Gud talat hafwer.

3. Hwad magt ligger thet på, at somlige af them icke trodde ? Skulle thetas ötro göra Guds trohet om intet ?

4. Bort thet. Ware hellre Gud sannfärdig, och hwar och en menniska lögnaktig, såsom strifwit är : På thet tu blifwer rättfärdig i titt ord, och öfverwinner, när tu dömes.

5. Är thet nu så, at vår orättfärdighet prisar Guds rättfärdighet, hwad wilsje wi säga ? Är Gud orättfärdig, som wredgas thet öfwer ? Jag talar efter menniskosätt.

6. Bort thet ; ty huru kunde Gud så döma werlden ?

7. Ty om Guds sanning worde hyperligare af min lögn, honom til pris, hwi skulle jag så ännu dömas som en syndare ?

8. Och icke hellre göra, såsom wi warde försmådde, och som några säga, at wi stole säga : Låt oss göra ondt, på thet thet kommer godt af ; hwilkas förbömelse är alldeles rätt.

9. Huru är så thet om ? Hafwe wi någon fördel för them ? Alsingen ; ty wi hafwe thet nu bewisat, at både Judar och Greker äro alle under synd ;

10. Som strifwit står : Then är icke til som rättfärdig är ; icke en.

11. Ingen är och then, som förståndig är ; ingen är som aktar Gud.

12. Alle hafwa afwikt, allesamman äro onyttige worde : ingen är som godt gör ; icke til en.

13. Theras strupe är en öppen graf : thetas tungor bruka the til swel : huggorina-etter under thetas läppar :

14. Theras mun är full med banor och bitterhet :

15. Theras fötter snara til at utgjuta blod :

16. Sörtryckelse och wedermöda i thetas wägar :

17. Och fridsjens wäg weta the icke.

18. Guds råddhåge är icke för thetas ögon.

19. Så wete wi, at alt thet lagen säger, thet säger han til them, som under lagen äro ; at hwar och en mun skal tilstoppas, och all werlden skal för Gudi brottslig warda ;

20. Thersöre at intet kött kan af lagens gerningar warda rättfärdigt för honom : ty af lagen känner man synden.

21. Men nu är Guds rättfärdighet, utan lagens tilhjelp, uppenbar worden, bewist genom lagen och Propheterna ;

22. Then Guds rättfärdighet, säger jag, som kommer af Jesu Christi tro til alla och öfwer alla them som tro ; ty här är ingen åstipnad.

23. Allesamman äro the syndare, och hafwa intet berömma sig af för Gudi;

24. Och warda rättfärdige, utan förskyllan, af hans nåd, genom then förlofning, som i Christo Jesu stedd är,

25. Hvilken Gud hafwer satt för en nådastol, genom tron i hans blod, i hvilken han låter se sin rättfärdighet, i thet at han förlåter synderna, som blifna woro under Guds tålmod,

26. Til at låta se i thenna tiden sin rättfärdighet; på thet han allena skal wara rättfärdig, och göra then rättfärdig, som är af Jesu tro.

27. Hwar är nu tin berömmelse? Hon är utelykt. Med hwad lag? Med gerningarnas lag? Nej; utan med trons lag.

28. Så hälle wi nu thet, at menniskan warder rättfärdig af tron, utan lagens gerningar.

29. Eller är Gud allenast Judarnas Gud? Är han ock icke hedningarnas Gud? Jo wißerligen ock hedningarnas;

30. Efter thet en Gud är, som gör omstårelsen rättfärdig af tron, och förhuden genom tron.

31. Göre wi så lagen om intet med tron? Bort thet; utan wi uprätte lagen.

4. Capitel.

Hwad säge wi så vår fader Abraham efter löftet hafwa funnit?

2. Thet säge wi: Är Abraham rättfärdig worden af gerningarna, så hafwer han thet han må berömma sig af; men icke för Gudi.

3. Men hwad säger Skriften? Abraham trodde Gudi; och thet wardt honom räknadt til rättfärdighet.

4. Men honom, som håller sig wid gerningarna, warder lönen icke räknad af nåd, utan af plikt.

5. Men honom, som icke håller sig wid gerningarna, utan tror på honom, som then ogudaktige gör rättfärdig, hans tro warder honom räknad til rättfärdighet;

6. Såsom ock David säger: Ut saligheten är then menniskans, hvilken Gud tilräknar rättfärdigheten, utan gerningar:

7. Salige äro the, som theas orättfärdigheter äro förlåtna, och theas synder äro öfwerstylda:

8. Salig är then man, som Gud ingen synd tilräknar.

9. Mån nu thenna saligheten allenast wara kommen öfwer omstårelsen, eller ock öfwer förhuden? Wi säge ju, at Abraham wardt tron räknad til rättfärdighet.

10. Huru blef hon så honom tilräknad? När han war i omstårelsen, eller när han war i förhuden? Icke i omstårelsen, utan i förhuden.

11. Men han tog omstårelsens tecken för et insegel til trons rättfärdighet, hvilken han hade i förhuden, at han skulle wara allas theas fader, som i förhuden trodde; at sådant skulle ock räknas them för rättfärdighet:

12. Theslikes ock omstårelsens fader, icke them allenast, som äro af omstårelsen, utan ock them, som wandra i trons fotspår, som war i vår faders Abrahams förhuden.

13. Ty thet löftet, at han skulle warda werldens arfwinge, är icke stedt Abraham och hans såd igenom lagen, utan igenom trons rättfärdighet.

14. Ty om the som lyda til lagen, äro arfwingar, så är tron onyttig warden, och löftet är blifwit om intet.

15. Ty lagen kommer wrede åstad; ty ther ingen lag är, ther är icke heller öfwerträdelse.

16. Thersföre måste thet wara af tron, at thet skal wara af nåd, och löftet fast blifwa åt all såden; icke honom allenast, som är af lagen, utan ock honom, som är af Abrahams tro, hvilken är allas vår fader;

17. Såsom strifwit är: Jag hafwer satt dig til en fader öfwer många hedningar för Gudi, then tu trott hafwer, hvilken the ödda gör lefwande, och kallar the ting som icke äro, lika som the wero.

18. Och han trodde på thet hopp, ther intet hopp war, at han skulle warda många hedningars fader, som sagdt war til honom: Så skal tin såd wara.

19. Och han wardt icke swag i tron, och aktade icke sin halfdöda kropp; ty han war nåra hundra år gammal; ej heller Saras halfdöda qweb;

20. Ty han twiflade icke på Guds löfte med otro; utan wardt stark i tron, gifwande Gudi åran;

21. Och war fullwiß ther på, at then som lofwade, han war och mågtig thet at hålla.

22. Therföre wardt thet och råfnadt honom til rättfärdighet.

23. Så är thetta icke allenast skrifwit för hans skul, at honom tilråfnadt wardt;

24. Utan och för vår skul, som thet också tilråfnadt warder, när wi tro på honom, som vår HERRA JESUM upwäcste ifrå the döda;

25. Hvilken för våra synders skul är utgifwen, och för vår rättfärdighets skul upwäcst.

5. Capitel.

Medan wi nu rättfärdige wordne är af tron, hafwe wi frid med Gud, genom vår HERRA JESUM CHRISTUM;

2. Genom hwilken wi hafwe och en tilgång i tron til thenna nåd, som wi uti stå, och berömmne oss af hoppet, som wi hafwe til then hårlighet, som Gud gifwa skal:

3. Och icke thet allenast; utan wi berömmne oss och i bedröfwelsen, wetande, at bedröfwelse gör tålmod;

4. Och tålmod gör förfarenhet; förfarenhet gör hopp;

5. Men hoppet låter icke komma på skam; ty Guds kärlek är utgjuten i vårt hjerta genom then Heliga Andä, som oss gifwen är.

6. Ty och Kristus, then stund wi ännu swage woro efter tiden, hafwer lidit döden för oss syndare.

7. Nu wil nåppeligen någon dö för thet som rätt är: för thet som godt är, torde til äfwentyrs någon dö.

8. Therföre beprisar Gud sin kärlek

til oss, at Kristus är dödd för oss, när wi ännu woro syndare.

9. Så warde wi ju mycket mer behållne genom honom för wreden, efter wi äre rättfärdige gjorde i hans blod.

10. Ty efter wi wordo förlikte med Gudi, genom hans Söns dödd, then stund wi ännu woro owänner; mycket mer, efter wi äre förlikte, blifwe wi nu behållne genom hans lif.

11. Icke allenast thet; utan wi berömmne oss och af Gudi, genom vår HERRA JESUM CHRISTUM, genom hwilken wi nu förlikningen fått hafwe.

12. Therföre, såsom igenom en menniska är synden kommen i werlden, och för syndens skul döden, och är så döden kommen öfwer alla mennistor, efter the alle syndat hafwa.

13. Ty synden war wäl i werlden alt in til lagen; men ther ingen lag är, ther aktas icke synden.

14. Utan döden war wäldig, alt ifrån Adam in til Mosen, öfwer them och som icke hade syndat i sådan öfwerträdelse, som Adam, hwilken är hans lifnelse, som tilkommande war.

15. Men thet hafwer sig icke så med gåfwan, som med synden; ty om igenom ens (menniskas) synd äro många döde; så är mycket mer Guds nåd och gåfwa många rifeligen wedersfaren, genom JESUM CHRISTUM, som then ena menniskan war i nåden.

16. Och är icke gåfwan allenast öfwer en synd, såsom förderfwet är kommit för then ena syndarens ena synd: ty domen är kommen af en synd til fördömmelse; men gåfwan af många syndar til rättfärdighet.

17. Ty om döden hafwer för ens synds skul wäldig warit igenom en; mycket mer stola the, som undfå nådens och gåfwans fullhet til rättfärdighet, wara wäldige i lifwet genom en, JESUM CHRISTUM.

18. Ty såsom för ens synds skul är fördömmelse kommen öfwer alla mennistor; så kommer och igenom ens rättfärdighet lifsens rättfärdighet öfwer alla mennistor.

19. Ty såsom för en människas olydnad äro många wordne syndare; så warda och för ens lydnads skul många rättfärdige.

20. Men lagen är också här med inkommen, at synden skulle öfverflöda; men ther synden öfverflödade, ther öfverflödade så nåden mycket mer;

21. På thet, at såsom synden hafwer wåldig warit til döden, så skulle och nåden wåldig wara, genom rättfärdigheten, til ewinnerligt lif, genom Jesum Christum.

6. Capitel.

Hwad wilje wi så säga? Skole wi blifwa i synden, på thet nåden skal öfverflöda?

2. Bort thet: wi som äre döde ifrå synden, huru skulle wi ännu lefwa i henne?

3. Weten I icke, at alle wi som äre döpte til Christum Jesum, wi äre döpte til hans död?

4. Så äre wi ju begrafne med honom, genom dopet, i döden, at såsom Kristus är upwåckt ifrå the döda, genom Fadrens härlighet, så stole och wi wandra i et nytt lefwerne.

5. Ty om wi samt med honom inplantade warde til en lifa död, så warde wi och upståndelsen lif;

6. Wetande, at vår gamla människa är förskäfst med honom, på thet at syndadroppen skal warda om intet, at wi icke här efter stole tjena synden.

7. Ty then som död är, han är rättfärdigad ifrå synden.

8. Äre wi nu döde med Christo, så tro wi, at wi och stole lefwa med honom;

9. Wetande, at Kristus, som ifrå the döda upwåckt är, dör icke mer; döden får icke mer magt öfwer honom.

10. Ty thet han blef död, blef han synden död en gång; men thet han lefwer, lefwer han Gudi.

11. Så håller och I eder theför, at I ären döde synden, och lefwen Gudi, genom Christum Jesum, vår HERA.

12. Så låter nu icke synden wåldig wara i eder dödeliga lefamen, så at I

henne efterföljen uti hennes lustar.

13. Och gifwer icke synden edra lemmar til orättfärdighetens wapen; utan gifwer eder själfwa Gudi, lika som the ther döde hafwa warit, och nu lefwa, och edra lemmar Gudi, til rättfärdighetens wapen.

14. Ty synden skal icke warda wåldig öfwer eder; efter I ären icke under lagen, utan under nåden.

15. Huru, då? Skole wi synda, emedan wi äre icke under lagen, utan under nåden? Bort thet.

16. Weten I icke, at hwem I gifwen eder för tjenare til at lyda, hans tjenare ären I, som I lydice ären, ehwad thet är mer synden til döden, eller lydnaden til rättfärdigheten?

17. Men låtswad ware Gud, at I hafwen warit syndens tjenare, och ären dock af hjertat lydice wordne uti then lärdoms eftersyn, som I ären gifne til.

18. Men nu, emedan I ären friade ifrå synden, ären I rättfärdighetens tjenare wordne.

19. Jag talar här om efter människors sätt, för eder köttliga ströplighets skul: lika som I hafwen edra lemmar gifwit orenligheten och orättfärdigheten til tjenst, ifrå then ena orättfärdigheten til then andra; så gifwer och nu edra lemmar rättfärdigheten til tjenst, at the måga warda helige.

20. Ty så I woren syndens tjenare, så woren I frie ifrå rättfärdigheten.

21. Hwad gagn hadn I då af thet, ther I nu blygens wid? ty til sådant är döden ändalykten.

22. Men nu, emedan I ären frie wordne ifrå synden, och wordne Guds tjennare, hafwen I eder frukt, at I helige warden, och til ändalyft ewinnerligt lif.

23. Ty syndens lön är döden; men Guds gåfwa är thet ewiga lifwet, genom Christum Jesum, vår HERA.

7. Capitel.

Weten I icke, käre bröder, (ty jag talar med them som lagen weta,) at la-

gen regerar öfwer menniskan, så länge hon lefwer?

2. Ty en qwinna, som i mans wäld är, så länge mammen lefwer, är hon bunden til lagen; men om mannen dör, så blifwer hon lös ifrå mannens lag.

3. Men om hon är med en annan man, medan hennes man lefwer, så warder hon kallad en horkona; men dör mannen, så är hon fri ifrå lagen, at hon icke warder en horkona, om hon är när en annan man.

4. Så ären och I, mine bröder, dödda: icke ifrå lagen, genom Christi lefamen, at I stolen wara när en annan, nemligen, när honom, som är upståndens ifrå the döda, på thet wi stulle göra Gudi frukt.

5. Ty då wi woro köttslige, då woro the syndiga begärelser, som lagen upwäckte, mågtige i våra lemmar at göra döden frukt.

6. Men nu äre wi friade ifrå lagen, dödde ifrå honom, som oss höll fångna; så at wi stole tjena uti et nytt wäsende, efter andan, och icke uti thet gamla wäsendet, efter bokstafwen.

7. Hvad wilje wi då säga? Är lagen synd? Bort thet: men synden kände jag icke, utan af lagen; ty jag hade icke wetat af begärelsen, hade icke lagen sagt: Du skal icke begära.

8. Då tog synden tillfälle af budordet, och upwäckte i mig all begärelse; ty utan lagen war synden död.

9. Och jag lefde fördom utan lag; men när budordet kom, fick synden lif igen,

10. Och jag wardt död: så faris då, at budordet, som mig war gifwit til lif, thet war mig til döds.

11. Ty synden tog tillfälle af budordet, och beswöl mig, och drap mig thet med.

12. Så är wäl lagen helig, och budordet heligt och rättfärdigt och godt.

13. Är då thet som godt är wordet mig til döds? Bort thet; men synden, på thet hon stulle synas wara synd, hafwer med thet godt är merkt döden i mig, på thet synden stulle warda öf-

wermåttan syndig genom budordet.

14. Ty wi wete, at lagen är andelig; men jag är köttslig, såld under synden.

15. Ty jag wet icke hvad jag gör; ty jag gör icke hvad jag wil; utan thet jag hatar, thet gör jag.

16. Om jag nu gör thet jag icke wil, så samtycker jag, at lagen är god.

17. Så gör icke nu jag thet, utan synden som bor i mig.

18. Ty jag wet, at i mig, thet är i mitt kött, bor icke godt: wiljan hafwer jag; men at göra godt, thet finner jag icke.

19. Ty thet goda, som jag wil, thet gör jag intet; utan thet onda, som jag icke wil, thet gör jag.

20. Om jag nu gör thet jag icke wil, så gör icke nu jag thet, utan synden som bor i mig.

21. Så finner jag nu mig en lag, jag som wil göra thet godt är, at thet onda låder wäl mig.

22. Ty jag hafwer lust til Guds lag, efter then inwärtens menniskan;

23. Men jag ser en annan lag i mina lemmar, som strider emot then lag, som i min håg är, och griper mig fången uti syndens lag, som är i mina lemmar.

24. Jag arma menniska, ho skal lösa mig ifrå thenna dödsens kross?

25. Gudi tackar jag, genom Jesum Christum, vår HERA. Så tjänar jag nu Guds lag med hågen; men med köttet tjänar jag syndens lag.

8. Capitel.

Så är nu intet fördomligt i them som äro i Christo Jesu, the som icke wandra efter köttet, utan efter andan.

2. Ty Andans lag, som lif gifwer i Christo Jesu, hafwer gjort mig fri ifrå syndens och dödens lag.

3. Ty thet som lagen icke kunde åstadkomma, i thet han wardt förswagad af köttet, thet gjorde Gud såndande sin Son i syndelig köttens liknelse, och förddömde synden i köttet genom synd;

4. På thet then rättfärdighet som la-

gen åskar, skulle warda fullbordad i oss, som icke wandre efter köttet, utan efter andan.

5. Ty the som köttslige äro, the äro köttsligt sinnade; men the som andelige äro, the äro andeligt sinnade.

6. Ty köttets sinne är döden; men andans sinne är lif och frid.

7. Ty köttsligt sinne är en fiendskap emot Gud, efter thet är icke Guds lag underdånigt, icke kan thet heller.

8. Men the som äro köttslige, kunna icke vara Gudi tåke.

9. Men I ären icke köttslige, utan andelige, om Guds Ande annars bor i eder; ty hwilken icke hafwer Christi Andas, han hörer icke honom til.

10. Men om Kristus är i eder, så är wäl lekamen dödt, för syndens skul; men anden är lifwet, för rättfärdighetens skul.

11. Om nu hans Ande, som Jesum upwäckt ifrån the döda, bor i eder; så skal och then, som Christum upwäckt ifrån the döda, göra eder dödeliga lekamen lefwande, för sin Andas skul, som i eder bor.

12. Så äre wi nu, käre bröder, sthlydige icke köttet, at wi stole lefwa efter köttet.

13. Ty om I lefwen efter köttet, så stolen I dö; men om I döden köttets gerningar med Andan, så stolen I lefwa.

14. Ty alla the som drifwas af Guds Andas, the äro Guds barn.

15. Ty I hafwen icke fått tråldomens anda, åter til råddhåga; utan I hafwen fått utkorade barns anda, i hwilken wi rope: Abba käre Fader.

16. Then samme Anden witnar med vår anda, at wi äre Guds barn.

17. Äre wi nu barn, så äre wi och arfwingar, nemligen, Guds arfwingar och Christi medarfwingar; om wi annars lide med honom, at wi och med honom komma måge til hårligheten.

18. Ty jag håller thet så före, at themna tidens weberröda är icke lika mot then hårlighet, som på oss uppenbaras skal.

19. Ty kreaturens högeliga åstundan wäntar efter at Guds barn stola uppenbaras;

20. Efter kreaturen äro wansligheten underkastade mot sin wilja, men för hans skul, som them underkastat hafwer på en förhoppning.

21. Ty kreaturen stola och warda fria af förgånglighetens tråldom til Guds barns hårliga frihet.

22. Ty wi wete, at hwart och et kreatur suckar och ångslas med oss allt här til:

23. Och icke the allenast; utan och wi sjelfwe, som hafwe Andans försling, sucke och wid oss sjelfwa efter barnskapet, och wänte vår kroppss förlofning.

24. Ty wi äre wäl salige wordne, dödt i hoppet; men hoppet, om thet synes, är thet icke hopp: ty huru kan man hoppas thet man ser?

25. Om wi nu hoppas thet wi icke se, så wänte wi thet med tålmod.

26. Sammaledes hjälper och Anden vår skröplighet: ty wi wete icke hwad wi stole bedja, såsom thet bör sig; utan sjelfwer Anden manar godt för oss med osägelig suckan.

27. Men han som städar hjertan, han wet, hwad Andans sinne är; ty han manar för helgonen, efter Guds bebag.

28. Men wi wete, at them som hafwa Gud får tjena all ting til thet bästa, the som efter upsatet äro kallade.

29. Ty hwilla han hafwer föresett, them hafwer han och bestårt, at the skulle vara hans Söns belåte life; på thet han skal vara then förstfödde ibland många bröder.

30. Men them som han hafwer bestårt, them hafwer han och kallat; och them han hafwer kallat, them hafwer han och gjort rättfärdiga: men them som han hafwer gjort rättfärdiga, them hafwer han och gjort hårliga.

31. Hwad wilje wi nu säga här til? Är Gud för oss, ho kan vara mot oss?

32. Hwilken och icke hafwer skonat sin egen Son, utan gifwit honom ut

för oss alla; huru skulle han icke oss gifwa oss all ting med honom?

33. Hvilken wil åklaga them, som Gud hafwer utforat? Gud är then som rättfärdigar.

34. Hvilken är then som wil fördöma? Kristus är then som lidit hafwer döden: ja, han är och then som upväckt är; then och sitter på Guds högsta hand, och manar godt för oss.

35. Huru kan stilsa oss ifrån Christi kärlek? Bedröfvelse, eller ångest, eller förblifvelse, eller hunger, eller nakenhet, eller farlighet, eller swärd?

36. Såsom skrifwit är: Sör tin skal warde wi dödade hela dagen; wi warde hållne såsom slagtefår.

37. Men i allt thetta öfverwinne wi genom honom som oss ålskat hafwer.

38. Ty jag är wiß ther på, at hwar-ken dödd, eller lif, eller Änglar, eller Förstaddmen, eller wäldigheter, eller the ting som nu äro, eller the ting som tillkomma stola,

39. Eller höghet, eller djuphet, eller något annat kreatur, skal stilsa oss ifrån Guds kärlek, som är i Christo Jesu vår HERRA.

9. Capitel.

Jag säger sanningen i Christo, och ljuger icke, som mitt samwete bär mig ther witne til i then Heliga Andan,

2. At jag hafwer en stor sorg och idel- lig pina i mitt hjerta.

3. Ty jag hafwer sjelf önskat mig bortkastad ifrån Christo, för mina brö- ders skul, som mig föttsligen sthlyde äro;

4. Hvilka äro af Israels, hvilka barn- kastapet tilhör, och härligheten och förbundet och lagen och Gudsstjensten och löstena;

5. Hvilkas äro såderne, ther Kristus af född är, på föttets wagnar; hvil- ken är Gud öfwer all ting, låfwad ewinnerligen. Amen.

6. Thetta säger jag icke förthen skul, at Guds ord äro om intet wordne; ty the äro icke alle Israeliter, som äro af Israel:

7. Icke äro the heller alle söner, at the äro Abrahams såd; utan i Isaac skal tig kallas såden;

8. Thet är: icke äro the Guds barn, som äro barn efter köttet; utan the som äro barn efter löftet, the warda räknade för såd.

9. Ty thetta är löstes ordet: Jag skal komma i thenna tiden, och Sara skal hafwa en Son.

10. Och icke allenast thet; utan och Rebecka wardt en gång hafwande af Isaac, vår fader.

11. Ty förr än barnen woro födde, och hade hwarcken godt eller ondt gjort, (på thet Guds upsåt skulle blifwa stån- dande, efter utkörelsen; icke för gernin- garnas skul, utan af kallarens nåd)

12. Wardt thenna sagdt: Then större skal tjena then mindre;

13. Såsom skrifwit är: Jacob ålskade jag; men Esau hatade jag.

14. Hwad wilje wi då säga? Är Gud orättfärdig? Bort thet.

15. Ty han säger til Mosen: Hvil- ken jag är nådelig, honom är jag nåde- lig; och öfwer hvilken jag förbarmar mig, öfwer honom förbarmar jag mig.

16. Så står thet nu icke til någon mans wilja eller lopp, utan til Guds barmhertighet.

17. Ty Skriften säger til Pharao: Ther til hafwer jag upväckt dig, at jag skal bewisa min magt på dig, och at mitt namn skal warda förkunnadt i alla land.

18. Så förbarmar han nu sig öfwer hwem han wil, och hwem han wil, förhårdar han.

19. Så må tu säga til mig: Hwad sthyller han då oss? Huru kan stå emot hans wilja?

20. O menniska! huru åst tu, som wil tråta med Gud? Icke säger thet ting, som gjordt är, til sin måstare: Hwi hafwer tu gjort mig sådan?

21. Hafwer icke en pottomakare magt at göra af en klump et kar til heder, och thet andra til wanheder?

22. Thersöre, då Gud wille låta se wreden, och lungdra sin magt, haf-

wer han med stor tålsamhet lidit wredens kar, som äro tilredde til fördomelse;

23. På thet han skulle kungöra sin hårlighets rikedom på barmhertighetens kar, som han hafwer tilredt til hårlighet;

24. Hwilla han och kallat hafwer, nemligen oss, icke allenast af Judarna, utan och af hedningarna;

25. Såsom han och säger genom Oseas: Thet som icke war mitt folk, thet skal jag kalla mitt folk; och thet mig icke kår war, skal jag kalla min kåra.

26. Och thet skal se, at ther som hafwer warit sagt til them: I åren icke mitt folk, ther skola the warda kallade lefwandes Guds barn.

27. Men Esaias ropar för Israel: Om talet på Israels barn än wore som sanden i hafwet, så skola dock the igenlefde warda salige.

28. Ty han skal wål låta förderfwa them, och dock lifwål stilla thet förderfwet til rättfärdighet; ty HERren skal stilla förderfwet på jorden.

29. Och såsom Esaias sade tilförene: Hade icke HERren Zebaoth igenlefst oss såd, då hade wi warit såsom Soddom och lika som Gomorra.

30. Hwad wilje wi då säga? Thet säge wi: Hedningarne, som icke farit hafwa efter rättfärdigheten, the hafwa fått rättfärdigheten; then rättfärdighet, menar jag, som af tron kommer.

31. Men Israel, som for efter rättfärdighetens lag, kom icke til rättfärdighetens lag.

32. Hwarför? Thersför, at the icke sökte then af tron, utan såsom af lagens gerningar; ty the stötte sig på förtörnelsestenen;

33. Såsom skrifwit är: Si, jag lågger i Zion en förtörnelsesten, och en förargelselippa; och hwar och en som tror på honom, skal icke komma på skam.

10. Capitel.

Bröder, mitt hjertas begär och bön

til Gud är för Israel, at the måtte warda salige.

2. Ty jag bår witne med them, at the hafwa nit om Gud, dock icke wisligt.

3. Ty the förstå icke Guds rättfärdighet; utan fara efter at uprätta sin egen rättfärdighet, och äro så icke Guds rättfärdighet undergifne.

4. Ty Christus är lagens ånde til rättfärdighet hwar och en som tror.

5. Moses skrifwer om then rättfärdighet, som kommer af lagen, at hwilken menniska som thet gör, hon lefwer ther uti.

6. Men then rättfärdighet som är af tron säger så: Säg icke i titt hjerta: So wil fara up i himmelen? thet är, at hämta Christum här ned;

7. Eller, ho wil fara ned i djupet? thet är, at hämta Christum up igen ifrå the döda.

8. Men hwad säger Skriften? Ordet är hardt när tig, nemligen, i tin mun och i titt hjerta. Thetta är thet ordet om tron, som wi predike.

9. Ty om tu bekänner med tin mun IESum, at han är HERren, och tror i titt hjerta, at Gud hafwer upwäckt honom ifrå the döda, så warder tu salig.

10. Ty med hjertats tro warder man rättfärdig, och med munnens bekänneelse warder man salig.

11. Ty skriften säger: Hwar och en som tror på honom, skal icke komma på skam.

12. Thet är ingen åtstillnad emellan Jude och Grek; ty en HERre är öfwer alla, rik öfwer alla them som åkalla honom.

13. Ty hwar och en som åkallar HERrans namn skal warda salig.

14. Men huru skola the åkalla then the hafwa icke trott på? Och huru skola the tro honom, som the hafwa intet hört af? Och huru skola the höra, utan predikare?

15. Och huru skola the predika, utan the warda sände? såsom skrifwit är: O! huru ljuflige äro theas fötter,

fom frid förkunna; theras, som godt förkunna.

16. Men the äro icke alle Evangelio lydige; ty Esaias säger: HÄRe, ho tror vår predikan?

17. Så är tron af predikan; men predikan genom Guds ord.

18. Så säger jag nu: Hafwa the icke hört thet? Theras ljud är ju utgångit i alla land, och theras ord til werldens ändrar.

19. Men jag säger: Hafwer då Israel thet icke sått weta? Moses säger först: Jag skal upwäcka eder til nit med thet folk, som icke är folk, och med et galet folk skal jag reta eder.

20. Driftar och Esaias sig til och säger: Jag är funnen af them, som icke sökte mig, och är worden appenbar them, som icke sporde efter mig.

21. Men til Israel säger han: Hela dagen hafwer jag utträtt mina händer til thet otrogna och gensförtiga folket.

11. Capitel.

Så säger jag nu: Hafwer då Gud bortkastat sitt folk? Bort thet; ty jag är och en Israelit, af Abrahams såd, af BenJamins släkte.

2. Gud hafwer icke bortkastat sitt folk, som han hade förefett tillbröene. Eller weten I icke hwad Skriften säger om Elias? huru han går fram för Gud emot Israel, och säger:

3. HÄRe, the hafwa dräpitt tina Profheter, och hafwa slagit ned tina altaren; och jag är allena igenblifwen, och the fara efter mitt lif.

4. Men hwad säger honom Guds swar? Jag hafwer mig igenleffit siutusen år, som icke hafwa böjt sina knän för Baal.

5. Så är thet och i thenna tiden med the igenledda, efter nådens utforesle.

6. Är thet nu af nåd, så är thet icke af gerningar; annars wore nåd icke nåd: är thet och af gerningar, så är thet nu icke nåd; annars är gerning icke gerning.

7. Huru året då? Thet Israel söker,

thet får han icke; men utforeslen får thet; the andra äro förblindade;

8. Säfom strifwit är: Gud hafwer gifwit them en förbittrad anda, ögon, at the icke se stola, och öron, at the icke höra stola, allt här til dags:

9. Och David säger: Låt theras bord wara en snara, och til befajelse, och til förargelse, och them til theras rätta lön.

10. Warde theras ögon förblindade, at the icke se, och böj theras rygg alltid.

11. Så säger jag nu: Hafwa the då förthensful stött sig, at the skulle falla? Bort thet; men af theras fall hände hedningarna salighet, på thet at han ther med skulle upwäcka them til nit.

12. Är nu theras fall werldens rikedom, och theras förminstning är hedningarnas rikedom, huru mycket mer theras fullhet?

13. Eder, hedningarna, säger jag; efter thet jag är hedningarnas Apostel, prisar jag mitt ämbete:

14. Om jag kunde någorledes upwäcka them, som mitt kött är, til nit, och göra några saliga af them.

15. Ty om theras bortkastelse är werldens försoning, hwad blifwer då theras uptagelse annat än lif ifrå the döda.

16. Är förstlingen helig, så är och wäl hela degen helig; och om roten är helig, så äro och qwishtarne helige.

17. Om nu några af qwishtarne äro afbrutne, och tu, som war et wildsoljoträ, blef ther inympad igen, och är worden delaktig af soljoträets rot och fetma;

18. Så beröm mig icke mot qwishtarne: om tu berödmmer mig, så bär ju icke tu roten, utan roten bär dig.

19. Så säger tu då. Qwishtarne äro afbrutne, på thet jag skulle inympas.

20. Sant säger tu: The äro afbrutne, för otroens skul; men tu äst ståndande genom tron: war icke för stolt i ditt sinne, utan war i rådbhåga.

21. Ty hafwer Gud the naturliga qwishtar icke stonat, se til, at han icke heller stonar dig.

22. Så se nu här Guds godhet och stränghet: strängheten på them som föll, och godheten på dig, så framt tu

blifwer i godheten: annars warder tu of afbuggen,

23. Och the inympas igen, om the icke blifwa i otron: ty Gud är mågtig åter inympa them.

24. Ty äft tu af et naturligt wildoljotrå afbuggen, och förutan naturen inympad uti et sannstysligt oljotrå; huru mycket mer måga the, som naturlige qwisftar åro, inympas uti sitt eget oljotrå?

25. Käre bröder, jag wil icke föröblja eder thenna hemlighet, på thet I icke skolen högmådas wid eder sielfwa, at blindheten är Jsrael endels wedersfaren, til thes hedningarnas fullhet inkommen är;

26. Och så warder hela Jsrael salig; såsom skrifwit är: Af Zion skal then komma, som fria skal, och afwånda ogudaktigheten af Jacob.

27. Och thetta är mitt Testamente med them, tå jag borttager thetas fynder.

28. Efter Evangelium håller jag them för ovänner, för eder skul; men efter utskorelsen hafwer jag them kår, för sådernas skul.

29. Ty Guds gåfwor och kallelse åro sådane, at han kan them icke ångra.

30. Ty såsom of I fordom icke trodden på Gud, och hafwen dock nu öfwer thetas otro fått barmhertighet;

31. Så hafwa of nu the icke welat tro på then barmhertighet som eder wedersfaren är, at them måtte of barmhertighet wedersfara.

32. Ty Gud hafwer alt beslutit under otro, på thet han skal förbarma sig öfwer alla.

33. O! hwilken djuphet af then rikedom, som är både i Guds wißdom och kunskap! Huru obegripelige åro hans domar, och oräfskelige hans wågar!

34. Ty ho hafwer kånt HERRans sinne? Eller ho hafwer warit hans rådgifware?

35. Eller ho hafwer gifwit honom något tilförene, thet honom skal betaldt warda?

36. Ty af honom, och igenom honom,

och i honom, åro all ting. Honom ware åra i ewighet. Amen.

12. Capitel.

Så förmanar jag nu eder, käre bröder, wid Guds barmhertighet, at I utgifwen eder lekamen til et offer, som är lefwande, heligt och Gudi behagligt, eder ställiga Gudstjenst.

2. Och håller eder icke efter thenna werlden; utan förwandler eder med edert sinnes förnyelse, at I mågen förfara, hwad Guds gode, behagelige och fullkomlige wilje är.

3. Ty jag säger, igenom then nåd som mig gifwen är, hwar och en af eder, at ingen hålle mer af sig än honom börr hålla; utan hålle sig så, at thet är måtta med, efter som Gud hafwer utdelat hwar och en trons mått.

4. Ty såsom wi uti en lekamen hafwe många lemmar, men alla lemmar hafwa icke samma åmbete;

5. Så åre wi nu många en lekamen i Christo; men inbördes åre wi hwaras annars lemmar,

6. Och hafwe åtskilliga gåfwor, efter then nåd som of gifwen är. Hafwer någon Prophetian, så ware hon ens med tron:

7. Hafwer någon et åmbete, så afte han thepå: lærer någon, så afte han på läran:

8. Förmanar någon, så afte han på förmaningen: gifwer någon, så gifwe uti ensaldighet: regerar någon, så regere med omsorg: gör någon barmhertighet, så göre thet med fröjd.

9. Kärleken ware utan strymtan: hater thet onda, blifwande wid thet godt år.

10. Warer hwar med annan wånlig uti broderlig kärlek: then ene förekomme then andre med inbördes heder.

11. Warer icke tröge uti thet I hafwen för händer: warer brinnande i andan: sticke eder efter tiden.

12. Warer glade i hoppet, tålige i bedröfwelse: håller på bedja.

13. Deler edert til the heligas nödterft: herbergerer gern.

14. Taler wål om them som gå efter edert argesta: taler wål, och önsker them icke ondt.

15. Glädjens med them som glade äro, och gråter med them som gråta;

16. Öns til sinnes med hwar annan: håller icke mycket af eder sjelfwa; utan håller eder lika med them som ringa äro: håller eder icke sjelfwa för kloka.

17. Örrer ingen ondt för ondt: winligger eder om thet som årligt är in för hwar man.

18. Om möjligt är, så mycket som til eder står, så hafwer frid med alla menniskor.

19. Håmnens eder icke sjelfwe, käre wänner; utan låter (Guds) wrede hafwa rum; ty thet är skrifwit: Min är hämmen; jag skal wedergållat, säger HERRN.

20. Om nu tin owån hungrar, så gif honom mat; törstar han, så gif honom dricka: när tu thet gör, så församlar tu glöddande kol på hans hufvud.

21. Låt tig icke öfwerwunnen warda af thet onda; utan öfwerwinn thet onda med thet goda.

13. Capitel.

Hwar och en ware Öfwerheten, som wåldet hafwer, underdånig; ty ingen Öfwerhet är, utan af Gudi: then Öfwerhet som är, hon är sticad af Gudi.

2. Therefore, ho sig sätter emot Öfwerheten, han sätter sig emot Guds sticelse; men the som sätta sig ther emot, the skola så en dom öfwer sig.

3. Ty the som wåldet hafwa, äro icke them til råddhåga, som wål göra, utan them, som illa göra. Wil tu icke frukta för Öfwerheten, så gör thet godt är; så får tu pris af honom:

4. Ty han är Guds tjenare, tig til godo. Men gör tu thet ondt är, så må tu rådas; ty han bår icke swårdet för gånves; utan han är Guds tjenare, en hämnare, honom til straff, som illa gör.

5. Förthen skul måste man wara underdånig, icke allenast för straffets skul, utan och för samwettets skul.

6. Therefore måsten I och gifwa stätt; ty the äro Guds tjenare, som sådant skola ståta.

7. Så gifwer nu hwar och en thet I pliktige ären: then stätt, som stätt bör; then tull, som tull bör; then rådsåla, som rådsåla tilhör; then heder, som heder tilhör.

8. Warer ingen något skyldige, utan at I ålstens inbördes; ty then som ålskar then andra, han hafwer fullbordat lagen.

9. Ty thet som sagdt är: Du skal icke göra hor: tu skal icke dråpa: tu skal icke stjåla: tu skal icke båra falskt vittne: tu skal icke begåra, och annat sådant bud; thet beslutes i thetta ordet: Du skal ålsta tin nästa som tig sjelf.

10. Kärleken gör sin nästa intet ondt. Så är nu kärleken lagens fullbordan.

11. Och emedan wi sådant wete, nemligen tiden, at nu är stunden til at upstå af sömnen, efter war salighet är nu närmare, än så wi troddet;

12. Natten är framsaren, och dagen är kommen: therefore låter oss bortkastade mörkets gerningar, och ikläda oss ljusens wapen.

13. Låter oss årligen wandra, såsom om dagen; icke i fräferi och dryckenskap, icke i kamrar och öfshet, icke i tiff och nit;

14. Utan ikläder eder HERAN Jesum Christum; och fodrer köttet, dock icke til kåttja.

14. Capitel.

Then swage i tron tager up, och bekymrer icke samwetet.

2. Then ene tror, at han må allahanda åta; men then som swag är, han åter kål.

3. Then ther åter, han förakte icke honom som icke åter, och then som icke åter, han döme icke honom som åter; ty Gud hafwer honom uptagit.

4. Ho åst tu, som dömer en annans tjenare? Sin egen herre står han, eller faller: men han kan wål wara ståndande; ty Gud är wål mågtig til at göra honom ståndande.

5. Then ene gör åtskillnad emellan dag och dag; then andre håller alla dagar lika: hwar och en ware wi i sitt sinne.

6. Hwille som ättar någon dag, thet gör han HERanom, och hwille icke ättar någon dag, han gör thet och HERanom. Hwille som åter, han åter HERanom; ty han tackar Gudi. Then ther icke åter, han åter icke HERanom, och tackar Gudi.

7. Ty ingen af oss lefwer sig sjelfwom, och ingen dörr sig sjelfwom.

8. Lefwe wi, så lefwe wi HERanom; dö wi, så dö wi HERanom; ehwad wi nu lefwe eller dö, så höre wi HERanom til.

9. Ty Kristus är ther på både dödd och upstånden, och åter lefwande worden, at han skal wara HERre, både öfwer lefwande och dödda.

10. Men tu, hwi dömer tu tin broder? Eller tu andre, hwi föraktar tu tin broder? Ty wi måste alle stå fram för Christi domstol;

11. Såsom skrifwit står: Så sant som jag lefwer, säger HERren, mig skola alla knän böjas, och alla tungor skola bekänna Gud.

12. Så måste nu hwar och en af oss göra Gudi räknenskap för sig sjelf.

13. Therefore låt oss nu icke mera döma hwarannan; utan dömer hellre så, at ingen förtörnar sin broder, eller förargar.

14. Jag wet wäl, och är thes wi i HERanom Jesu, at ingen ting är af sig sjelft menligt; utan then som håller thet för menligt, honom är thet menligt.

15. Dock, om tin broder warder bebröfwad öfwer tin mat, så wandrar tu allaredan icke efter kärleken. Sörderfwa icke med tin mat then, som Kristus hafwer lidit döden före.

16. Therefore slyr thet så, at edert goda icke warder undergifwit menniskors förtal.

17. Ty Guds rike är icke mat eller dryck, utan rättfärdighet och frid och fröjd i then heliga Andä.

18. Then ther uti tjänar Christo, han är Gudi tack, och mennistor bebröfwad.

19. Så låt oss nu fara efter thet som til frid tjänar, och thet som tjänar til förbättring inbördes.

20. Förderfwa icke, för mats skul, Guds werk. Alla ting äro wäl rena; men honom är thet icke godt, som åter med sitt samwetes fördränkelse.

21. Godt är tig, at tu åter intet kött, eller dricker intet win, ej heller något, thet tin broder stöter sig på, eller förargas, eller förswagas.

22. Hafwer tu tron, så haf henne när tig sjelf för Gudi. Salig är then, som sig intet samwete gör om thet han bebröfwar.

23. Men then som twifwelaktig är, åter han, så är han förbödd; ty han åter icke af tron: ty allt thet icke går af tron, thet är synd.

15. Capitel.

Stole och wi, som starke äre, draga thetas ströplighet, som swage äro, och icke täckas oss sjelfwa.

2. Så stide sig hwar och en af oss, at han måtte täckas sin nästa til godo, til förbättring.

3. Ty och Kristus täcktes icke sig sjelf; utan såsom skrifwit står: Theras försmädelse, som tig försmåda, hafwa kallit öfwer mig.

4. Ty hwad som helst föreskrifwit är, thet är skrifwit oss til lärdom, at wi genom tålmod och Skriftens tröst skole hafwa en förhoppning.

5. Men Gud, som tålmod och trösten gifwer, gifwe eder, at I ären inbördes ens til sinnes efter Christum Jesum;

6. At I med en håg och med en mun mågen prisa Gud och wår HERas Jesu Christi Fader.

7. Therefore uptager hwar then andra, såsom och Kristus hafwer uptagit oss, til Guds ära.

8. Men jag säger, at Jesus Kristus war omfärfens tjänare, för Guds sannings skul, til at fast göra the löften, som til fäderna stödde:

9. Men at hedningarne skola ära Gud, för barmhertighetens skull, såsom skrifwit är: Sörthenstul skal jag prisa dig ibland hedningarna, och sjunga ditt namn.

10. Och åter säger han: Glädjens, I hedningar, med hans folk:

11. Och antå sedan: Låfwer HERAN, alle hedningar, och priser honom allt folk:

12. Och åter säger Esaias: Thet skal wara Jesu rot, och then som upstå skal, at råda öfwer hedningarna: på honom skola hedningarne hoppas.

13. Men Gud, som hoppet gifwer, uppfyller eder med all fröjd och frid i tron, at I hafwen et fullkomligt hopp genom then Heliga Andas kraft.

14. Mine bröder, jag wet väl hells af eder, at I ären fulle af godhet, uppfyllde med all kunskap, förstående förmaningar hwar then andra.

15. Dock likväl, bröder, hafwer jag skrifwit eder endels dristeligen til, at komma eder til sinnes, för then nåds skull, som mig gifwen är af Gudi.

16. At jag skal wara Jesu Christi tjenare ibland hedningarna, offrande Guds Evangelium, at hedningarne skola warda et offer, Gudi anamnligt, belagadt genom then Heliga Ande.

17. Therefore hafwer jag, ther jag må berömma mig af, igenom Christum Jesum, i thet Gudi tillhörer.

18. Ty jag drifvar icke något tala, thet icke Kristus verkade igenom mig, til at göra hedningarna lydaktiga, genom ord och gerningar,

19. Genom ists och unders kraft, och genom Guds Andas kraft; så at ifrå Jerusalem, och the land ther omkring ligga, allt in til Assyricum, hafwer jag uppfyllt med Christi Evangelium;

20. Och besittat mig at predika Evangelium, ther Kristus icke ens hade varit nämnd, på thet jag icke skulle bygga på en annans grund;

21. Utan, såsom skrifwit står: Them som intet hafwer lungjort warit om honom, the skola thet se; och the som af honom intet hört hafwa, the

skola thet förstå.

22. Thet är och saken, hvarsföre jag ofta hafwer varit förhindrad, at komma til eder.

23. Nu, efter jag icke mer rum hafwer i thesa landen, och hafwer dock i många år åstundat komma til eder,

24. Lå jag refer uti Hispanien, wil jag komma til eder; ty jag hoppas, at lå jag refer ther igenom, skal jag få se eder, och sedan warda af eder hulpen lit at komma; dock at jag ju först någon lust hafwer haft af eder umgängelse.

25. Men nu far jag hådan til Jerusalem, til at göra the heliga tjenst.

26. Ty the som bo uti Macedonien och Achajen hafwa befwat göra någon undsättning åt the fattiga heliga, som äro i Jerusalem.

27. Ty the hafwa så befwat, och äro them och pliktige; förthenstul at efter the hafwa delat med hedningarna sina andeliga ting, är tilbörligt, at the äro them til tjenst med thesas lekamliga ting.

28. Lå jag nu beställt hafwer, och förseglat them thesna frukt, wil jag komma tillbaka igen, och genom eder stad fara til Hispanien.

29. Men jag wet, når jag kommer til eder, warder jag kommande med Christi Evangelii fullkomliga wälsignelse.

30. Men, käre bröder, jag förmanar eder, genom vår HERA Jesum Christum och igenom Andas kärlek, at I mig uti mitt arbete hjälpen med edra böner för mig til Gud;

31. At jag må fräfst warda ifrå the otrogna i Judeen, och at min tjenst, som jag gör i Jerusalem, må anamnligt warda för the heliga;

32. At jag må med glädje komma til eder, genom Guds wilja, och wedergwika mig med eder.

33. Men fridens Gud ware med eder alla! Amen.

16. Capitel.

Jag befaller eder vår syster Phebe, hwilken är i församlingens tjenst i Kenchrea;

2. At I henne undfån i HERRanom, såsom helgon höfves, och görer henne bistånd i alla ärenden, thet hon eder behöfver; ty hon hafwer många, och jemwål mig sjelf, warit til godo.

3. Hellsr Priscilla och Aquilla, mina hjelpare i Christo Iesu,

4. Hwilla för mitt lif hafwa vågat sin hals: them tackar icke allenast jag, utan och alla hedningars församlingar.

5. Hellsr och församlingen i theas hus. Hellsr Epenetus, min älskelige, hwilken war then första frukt i Achajen i Christo.

6. Hellsr Maria, then ther mycket arbete för oss haft hafwer.

7. Hellsr Andronicus och Junia, mina fränder och medfångar, the ther märkelige äro ibland Apostlarna, the ther och för mig woro i Christo.

8. Hellsr Amplia, min älskelige i HERRanom.

9. Hellsr Urbanus, vår hjelpare i Christo, och Stachis, min älskelige.

10. Hellsr Appellen, then ther bepröfwad är i Christo. Hellsr them som äro af Aristobuli hus.

11. Hellsr Herodion, min frände. Hellsr them som äro af Narcisi hus, i HERRanom.

12. Hellsr Tryphena och Tryphosa, the ther arbeta i HERRanom. Hellsr Presiden, min älskelige, som mycket arbetat hafwer i HERRanom.

13. Hellsr Rufum, then utforade i HERRanom, och hans moder, och min.

14. Hellsr Asyncritum, Phlegontem, Herman, Patroban, Hermen, och the bröder som med them äro.

15. Hellsr Philologum och Julian, Nereum och hans syster och Olympam och alla helgon när them.

16. Hellsr eder inbördes med en helig kyss. Eder hellsa Christi församlingar.

17. Räre bröder, jag förmanar eder, at I hafwen upseende på them, som twist och förargelse åstadkomma emot then lärdom som I hafwen lärt; och wiser ifrå them.

18. Ty sådane tjena icke HERRanom Iesu Christo, utan sin bukt, och igenom söta ord och smekande tal förföra theas hjertan, som menlöse äro.

19. Ty eder lydaktighet är utkommen til hwar man. Thetför fröjdar jag mig öfwer eder; men jag wil, at I ären wise på thet goda, och ensaldbige på thet onda.

20. Men fridens Gud förtråde Satan under edra fötter snarligen. Wår HERAs Iesu Christi nåd ware med eder! Amen.

21. Eder hellsa Timotheus, min medhjelpare, och Lucius och Jason och Sosipater, mine fränder.

22. Jag Tertius hellsar eder, som brefwet skrifwit hafwer, i HERRanom.

23. Eder hellsa Gajus, min och hela församlingens wår. Eder hellsa Crastus, stadens Råntmästare, och brodern Quartus.

24. Wår HERAs Iesu Christi nåd ware med eder alla! Amen.

25. Men honom, som magt hafwer at stadfästa eder, efter mitt Evangelium och predikan om Iesu Christo, efter hemlighetens uppenbarelse, then af ewig tid här til hafwer förtegad warit,

26. Men nu uppenbarad och kungjord igenom Propheternas skrifter, af ewiga Guds befallning, på thet tron skal så lydaktighet ibland alla hedningar,

27. Gudi, som är allena wis, ware pris och ära genom Iesum Christum i ewighet! Amen.

Til the Romare:

Sånd ifrå Corintho, med Phebe, som i församlingens tjänst war i Kenchrea.

Pauli Första Epistel til the Corinthier.

1. Capitel.

Paulus, kallad til Jesu Christi Apostel, genom Guds wilja, och brodern Sosthenes,

2. Guds församling, som är i Corintho, the helgade genom Christum Jesum, kallade helige, samt med alla them, som åkalla vår HERAs Jesu Christi namn, uti hwart och et rum, theras och wårt :

3. Nåd ware eder, och frid af Gud vår Fader och HERanom Jesu Christo.

4. Jag tackar min Gud alltid för eder skul, för then Guds nåd, som eder gifwen är genom Christum Jesum,

5. At I uti alla stycken rike wordne ären genom honom i all ord och all kunskap ;

6. Såsom predikan om Christo i eder kraftig worden är ;

7. Så at eder icke fattas någon gåfwa, och wäntan vår HERAs Jesu Christi uppenbarelse,

8. Hvilken eder och stadfästar in til ändan, at I ostraffelige ären på vår HERAs Jesu Christi dag.

9. Ty Gud är trofast, genom hvilken I kallade ären til hans Söns Jesu Christi, vår HERAs, delaktighet.

10. Men, käre bröder, jag förmanar eder, wid vår HERAs Jesu Christi namn, at I talen alle et, och at ibland eder ingen twedragt är ; utan at I ären fullbordade uti et sinne och en mening.

11. Ty mig är förekommit, mine bröder, om eder, med them som tjena Chloe, at ibland eder äro tråtor.

12. Men jag säger, som hwar och en af eder säger : Jag är Paulist, jag är Apollist, jag är Cephist, och jag är Christist.

13. Mån Christus wara söndrad ? Mån Paulus wara korsfäst för eder ? Eller ären I döpte i Pauli namn ?

14. Jag tackar Gud, at jag ingen af

eder döpt hafwer, utan Crispum och Gajum ;

15. At ingen kan säga, at jag hafwer i mitt namn döpt.

16. Theelikes döpte jag Stephane husfolk : sedan wet jag icke om jag någon annan döpt hafwer.

17. Ty Kristus hafwer icke sändt mig til at döpa, utan til at förkunna Evangelium ; icke med kloft tal, på thet Christi kors icke skulle om intet warda.

18. Ty thet tal om korset är en galenskap them, som förtappas ; men oss, som salige warde, är thet en Guds kraft ;

19. Ty strifwit är : Jag skal om intet göra the wisas wisdom, och the förståndigas förstånd skal jag förtasta.

20. Hwar äro the kloke ? Hwar äro the Skriftlärde ? Hwar äro thenna werldens wise ? Hafwer icke Gud thenna werldens wäshet gjort til galenskap ?

21. Ty efter werlden icke kunde genom sin wisdom känna Gud i hans wisdom, så täcktes Gudi med dåraktig predikan frälsta them som tro ;

22. Efter thet Judarne begära tekn, och Grekerne söka efter wäshet.

23. Men wi predike then korsfäste Christum, Judarna en förargelse, och Grekerna en galenskap.

24. Men the samma Judar och Greker, som kallade äro, predike wi Christum, Guds kraft och Guds wisdom.

25. Ty Guds galenskap är wisare än menniskor, och Guds swaghet är starkare än menniskor.

26. Käre bröder, ser på eder kallelse : icke många köttslige wise, icke många mågtiga, icke många ådlingar äro kallade.

27. Men thet som galet war för werlden, hafwer Gud utwalt, på thet han skulle göra the wisa til stam ; och thet swagt war för werlden, hafwer Gud utwalt, på thet han skulle göra thet til stam som starkt är :

28. Och thet som war oådelst och för-

afstidt för werlden, hafwer Gud utwält, och thet intet är, på thet han skulle göra thet til intet, som något är;

29. På thet intet kött skal kunna berömma sig för honom:

30. Af hwilken I och ären i Christo Jesu, then oss af Gudi är gjord til wijsdom och til rättfärdighet och til helgelse och til förelöfning;

31. På thet, som skrifwit står, then som berömmar sig, han berömmar sig i HERANOM.

2. Capitel.

Och jag, käre bröder, då jag kom til eder, kom jag icke med höga ord, eller hög wijsdom, at förkunna eder Guds wänesbörd.

2. Ty jag höll mig icke therföre, at jag något wiste ibland eder, utan Jesum Christum, och honom förskäft.

3. Och jag war med eder i swaghet, och med råddhåga, och med mycket bårwande.

4. Och mitt tal och min predikan war icke i konstiga ord, efter menniskors wijsdom, utan i andans och kraftens bewisning;

5. At eder tro icke skal stå på menniskors wijsdom, utan på Guds kraft.

6. Men thet wi tale om, är wijsdom när the fullkomliga; dock icke thenna werldens, eller thenna werldens Öfwerstars wijsdom, hwilka förås.

7. Men wi tale om then hemliga fördolda Guds wijsdom, then Gud för werldens begynnelse förskickat hafwer til vår härlighet,

8. Hwilkén ingen af thenna werldens förstar kánt hafwer; ty om the then kánt hade, så hade the aldrig förskäft härlighetens HERRE.

9. Utan såsom skrifwit är: Thet intet öga sett hafwer, och intet öra hört, och uti ingen menniskas hjerta stigit är, thet hafwer Gud beredt them, som honom älska.

10. Men oss hafwer Gud thet uppenbarat genom sin Anda; ty Anden utransakar all ting, ja, och Guds djuphet.

11. Ty hwilken menniska wet hvad i menniskan är, utan menniskans anda,

som är i henne? Så wet och ingen hvad i Gudi är, utan Guds Ande.

12. Men wi hafwe icke fått thenna werldens anda, utan then Anda, som är af Gudi, at wi weta kunne, hvad oss af Gudi gifwit är:

13. Hwilket wi och tale, icke med sådana ord som menskelig wijsdom lärar, utan med sådana ord, som then Helige Ande lärar, och döme andeliga saker andeligen.

14. Men then naturliga menniskan förnimmer intet af thet Guds Anda tillhör; ty thet är henne en galenskap, och hon kan icke begripa; ty thet måste andeligen dömas.

15. Men then andelige dömer all ting, och warder af ingen dömd.

16. Ty ho hafwer kánt HERANS sinne? Eller ho wil undervisa honom? Men wi hafwe Christi sinne.

3. Capitel.

Och jag, käre bröder, kunde icke tala med eder, såsom med andeliga, utan såsom med köttliga, såsom med barn i Christo.

2. Måhöl hafwer jag gifwit eder dricka, och icke mat; ty I förnådden thet icke, ej heller ännu förnå,.

3. Förthen skull I ären ännu köttliga; ty medan ibland eder är nit och kis och taredragt, ären I icke så köttliga, och wandren efter menniskofäkt?

4. Ty då en säger: Jag är Paulist; och then andre säger: Jag är Apollist; ären I icke så köttliga?

5. Ho är nu Paulus, ho är Apollos, amat än tjänare, genom hwilka I hafwen anammat tron, och dock som HERAN hafwer hwar och en gifwit?

6. Jag hafwer plantat, Apollos hafwer watnat; men Gud hafwer gifwit wårten.

7. Så är nu han intet, som plantar, icke heller han, som watnar, utan Gud, som wårten gifwer.

8. Men then som plantar, och then som watnar, then ene är som then andre; men hwar och en skal få sin lön efter sitt arbete.

9. Ty wi äre Guds medhjelpare; I ären Guds återverk, Guds byggning.

10. Jag, af Guds nåd, som mig gifwen är, hafwer lagt grundwalen, såsom en wiis byggnästlare: en annan bygger ther uppå; men hwar och en se til, huru han bygger ther uppå.

11. Ty en annan grund kan ingen lägga, än then som lagd är, hwilken är Jesus Kristus.

12. Hwar nu någon bygger på thenna grund guld, silfwer, ädla stenar, trä, hß, strå;

13. Så warder hwaras och ens verk uppenbart; ty dagen skal görat klart, hwilken i elden uppenbar warder: och hurudant hwaras och ens verk är, thet skal elden bepröfwa.

14. Warder någons verk blifwande, som han ther uppå byggt hafwer, så får han lön.

15. Men warder någons verk förbrändt, så warder han straffad; men han sjelf warder salig; dock såsom genom eld.

16. Weten I icke, at I ären Guds tempel, och at Guds Ande bor i eder?

17. Hwilkens Guds tempel förderfwar, honom skal Gud förderfwa; ty Guds tempel är heligt, hwilket I ären.

18. Ingen bedrage sig sjelf. Hwilkens ibland eder låter sig tycka, at han är wiis, han warde galen i thenna werlden, at han må warda wiis.

19. Ty thenna werldens wisshet är galenskap för Gudi; efter som skrifwit är: Han griper the wisa uti theas klofhet;

20. Och åter: HERren wet the wisa tankar, at the äro såfängelige.

21. Så berömmen sig ingen af menniskor: allt är thet edert;

22. Ware sig Paulus, eller Apollos; ware sig Cephas, eller werlden; ware sig lifwet, eller döden; ware sig thet nu är, eller thet komma skal; allt är thet edert;

23. Men I ären Christi, och Kristus är Guds.

4. Capitel.

Ther skal man hålla oss före, at wi äre Christi tjenare och skaffare til Guds hemlighet.

2. Nu söker man intet ibland skaffarna annat, än at the finnas måga trogne.

3. Men mig är thet en ringa ting, at jag warder dömd af eder, eller af menskelig dag: dömer jag mig icke heller sjelf.

4. Jag wet intet med mig; dock ther utinnan är jag icke rättfärdigab: men HERren är then mig dömer.

5. Därföre dömer icke för än tid är, så länge at HERren kommer, hwilken och skal låta komma thet i ljuset, som i mörkret fördoldt är, och uppenbara hjertans anslag; och då warder hwar som och enom pris af Gudi.

6. Men thetta hafwer jag, käre bröder, uttydt på mig och på Apollos, för eder stul, at I af oss lära måtten, at ingen hälle mer af sig, än som nu skrifwit är, på thet I icke högmödens emot hwar annan för någon mans stul.

7. Ty ho framsätter tig? Eller hwar hafwer tu, thet tu icke undfått hafwer? Hafwer tu thet undfått, hwi berömmen tu tig då, lika som tu thet icke undfått hade?

8. I ären nu måtte, I ären nu rike wordne, I regeren utan oss; och gifwe Gud, at I regeraden, på thet wi och måtte regera med eder.

9. Men mig tyckes, at Gud hafwer utgifwit oss Apollar för the aldraringsgaste, såsom the ther döden äro ämnade; ty wi äre wordne et widunder för werlden och Anglar och menniskor.

10. Wi äre dårar för Christi stul; men I ären kloke-i Christo: wi swage; I starke: I hårlige; wi föraktade.

11. Allt in til thenna tid lide wi både hunger och törst, och äre nakne, och warde lindpustade, och hafwe intet wißt hem;

12. Och arbete, werkande med våra egna händer. Då wi blifwe bannade, wälsigne wi; då wi blifwe förblide, lide wi;

13. Då wi blifwe hädde, bedjes wi före; såsom werldens affstraf är wi wordne, hwaras mans afhugg, til thenna dag.

14. Thetta strifwer jag icke förthenstul, at jag wil slämma eder; men jag förmanar eder, såsom mina kära barn.

15. Ty om I än hadn tiotusende tuktomästare i Christo, så hafwen I dock icke många fäder. Jag hafwer födt eder i Christo Jesu genom Evangelium.

16. Therefore förmanar jag eder, warer mine efterföljare.

17. För samma sak skul hafwer jag såndt til eder Timotheum, hwilken är min kära son, och trogen i HERransom; at han skal draga eder til minnes mina wägar, som äro i Christo, såsom jag allestädes och i alla församlingar lärar.

18. Somlige af eder äro så upbläste, lika som jag icke skulle komma til eder.

19. Men jag wil innan en kort tid komma, om HERren wil, och då skal jag röna, icke theras ord, som så upbläste äro, utan kraft.

20. Ty Guds rike står icke i ord, utan i kraft.

21. Hwad wiljen I? Skal jag komma med ris til eder, eller med kärlek och saktmodig anda?

5. Capitel.

Thet går et allmänneligt rykte, at bo-leri är ibland eder, och sådant bo-leri, ther och icke hedningarne weta af säga, at en hafwer sin faders hustru.

2. Och I ären upbläste, ther I mycket hellre skulle hafwa förjt, på thet at then sådant bedrifwit hafwer, måtte utkastas ifrån eder.

3. Men jag, såsom then med kroppen främwarande är, dock med andan närwarande, hafwer allaredan såsom närwarande besluttit

4. I wår HERrans Jesu Christi namn uti eder församling med min anda, samt med wår HERrans Jesu Christi kraft,

5. At then som thet så bedrifwit haf-

wer, skal gifwas Satan i wäld til köttets förderf, på thet anden må salig blifwa på HERrans Jesu dag.

6. Eder berömmelse är icke god. Weten I icke, at litet surdeg förstyrar hela degen?

7. Men förthenstul ut then gamla surdeg, at I mågen blifwa en ny deg, såsom I och ären osprade; ty wi hafwe och et Påskalamn, som är Kristus, offrad för oss.

8. Therefore låter oss hålla Påsta, icke uti then gamla surdeg, och icke uti ondskans och arghetens surdeg, utan uti renhetens och sanningens osprade deg.

9. Jag hafwer strifwit eder til uti brefwet, at I intet skullen hafwa slaffa med bolare:

10. Thet menar jag icke om thenna werldens bolare, eller om giriga, eller om röfware, eller om afgudadyrkare: annars måste I rymma uti werlden.

11. Men nu hafwer jag strifwit eder, at I stolen intet hafwa slaffa med them: nemligen, om någon wore som kallad en broder, och är en bolare, en girig, en afgudadyrkare, en ståndare, en drinkare, jeller en röfware; med sådana stolen I och icke åta.

12. Ty hwad kommer mig wid döma them, som ute äro? Dömen icke I them, som inne äro?

13. Men them som ute äro dömer Gud. Drifwer och sjelfwe then ut ifrån eder, som ond är.

6. Capitel.

Gitter någon af eder, som något hafwer uteslående med en annan, sig döma låta under the orättfärdiga, och icke hellre under the heliga.

2. Weten I icke, at the helige stola döma werlden? Skal nu werlden dömas af eder, ären I då icke gode nog til at döma the ringa saker?

3. Weten I icke, at wi stole döma Änglarna? Huru mycket mer timliga ting?

4. Men I, när I hafwen några saker om timliga ting, så tagen I them som

föbraktade åro i församlingen, och sätten them til domare.

5. Eder til blygd säger jag thetta. Är ther ju platt ingen wiß ibland eder? eller en som kan döma emellan sin broder och broder?

6. Utan then ene brodern träter med then andra, och ther til in för the otrogna.

7. Thet är allaredan en brist med eder, at I gån med hwar annan til rätta. Hwi låten I icke hellre göra eder orätt? Hwi låten I icke hellre göra eder skada?

8. Ja, I gören orätt och skada, och thet bröðerna.

9. Weten I icke, at the orättfärdige icke skola ärfwa Guds rike? Farer icke wille: hwarken bolare, eller afgudadyrkare, eller hortarlar, eller the welingar, eller drängaståndare,

10. Eller tjufwar, eller girige, eller drinkare, eller håbare, eller röfware, skola ärfwa Guds rike.

11. Och thetta woren I somlige; men I ären aftrwagne, I ären helgade, I ären rättfärdigade, genom HERRans Jesu namn och genom vår Guds Anda.

12. Jag hafwer magt til alt; men thet är icke alt nyttigt: jag hafwer magt til alt; men ingen ting skal taga mig fången.

13. Maten til buken, och buken til maten; men Gud skal både mat och buk til intet göra: men kroppen icke til boleri, utan HERRanom; och HERRen kroppen.

14. Men Gud hafwer upwäckt HERRan; han skal också upwäcka oss genom sin kraft.

15. Weten I icke, at edra kroppar åro Christi lemmar? Skulle jag nu taga Christi lemmar, och göra ther sködellemmar af? Bort thet.

16. Eller weten I icke, at then sig håller til en sköfa, han blifwer en kropp med henne? ty the warba, säger han, tu uti et kött.

17. Men then som håller sig til HERRan, han är en ande med honom.

18. Flyr boleri. All synd som men-

niskan gör, är utom kroppen; men then som bedrifwer boleri, han syndar på sin egen kropp.

19. Eller weten I icke, at eder kropp är then Heliga Andas tempel, som är i eder, hwilken I hafwen af Gudi; och I ären icke edra egne,

20. Ty I ären dyrt köpte? Thersfore priser nu Gud uti eder kropp och i eder anda, hwilka Gudi tilhöra.

7. Capitel.

Nu, ther I mig om strifwen, svarar jag: Thet är mannen godt, at han icke befattar sig med hustru.

2. Dock litwål, til at undfly boleri, hafwe hwar och en sin hustru, och hwar och en sin man.

3. Mannen skal låta få hustrun styldig wälwiljoghet, och sammalunda hustrun mannen.

4. Hustrun hafwer icke sjelf magt öfwer sin egen kropp, utan mannen: sammalunda mannen hafwer icke magt öfwer sin egen kropp, utan hustrun.

5. Drager eder icke undan för hwar annan, utan thet sker med bågges ebort samtycke til en tid, at I mågen hafwa ledighet til fasta och böner; och kommer så igen tillsammans, at djefwulen icke skal fresta eder för eder ohyshets skul.

6. Men sådant säger jag eder efter tilståndjelse, och icke efter bud.

7. Utan jag wille hellre, at alla mennistor wore såsom jag är: men hwar och en hafwer sin egen gåfwa af Gud, then ene så, then andre så.

8. The ogifta och enfornta säger jag: Godt är them, om the blifwa såsom och jag.

9. Men kunna the icke hålla sig, så gifte sig; ty thet är bättre gifta sig, än brinna.

10. Men the gifta bjuder icke jag, utan HERRen: Hustrun stilje sig icke ifrå mannen.

11. Skils hon och ifrå honom, så blifwe ogift, eller förlike sig med mannen igen; och mannen öfwergifwe icke hustrun.

12. The andra säger jag, icke HERR: Om så är, at en broder hafwer en otrogen hustru, och hon hafwer wilja til at bo med honom, stilje då han icke henne ifrå sig.

13. Och om en qwinna hafwer en otrogen man, och han hafwer wilja til at blifwa när henne, stilje icke då honom ifrå sig.

14. Ty then otrogne mannen är helgad genom hustrun, och then otrogna hustrun är helgad genom mannen: annars worde edra barn orene; men nu är o the heliga.

15. Om o the otrogne wil stiljas, så låt honom stiljas. En broder eller syster är icke bunden til egendom i sådana fall; utan i frid hafwer Gud kallat oss.

16. Ty huru wet tu, qwinna, om tu kan göra mannen salig? Eller huru wet tu, man, om tu kan göra hustrun salig?

17. Dock såsom Gud hafwer hwarj som och enom utdelat; hwar och en, såsom HERRen honom kallat hafwer, så wandre han. Och så stadgar jag i alla församlingar.

18. Är någon omsturen kallad, han begäre icke förhud: är någon kallad i förhuden, han låte icke omflåra sig.

19. Omflårelsen är intet, och förhuden är intet; utan hålla Guds bud.

20. Hwar och en blifve uti then kallelse, i hwilken han kallad är.

21. Äst tu kallad i tråldom, haf thet ingen sorg om: dock kan tu fri warda, så bruka thet hellre:

22. Ty then som i tråldom kallad är i HERRanom, han är HERRans frie: sammalunda o the som kallad är i frihet, han är Christi egen worden.

23. I ären dyrt köpte; blifwer icke mennistors trålar.

24. Hwar och en, käre bröder, thet han uti kallad är, thet blifve han uti när Gudi.

25. Men om jungfrur hafwer jag icke HERRans bud; utan jag säger min mening, såsom then thet barmhertighet fått hafwer af HERRanom til at

warda trogen.

26. Så menar jag nu sådant wara godt, för then nåd som förhanden är, at menniskan skal godt wara, så blifwa.

27. Äst tu wid hustru bunden, begär icke stiljas wid henne: äst tu o uti hustru, så begär icke hustru.

28. Men gifter tu tig, syndar tu icke: och om en jungfru gifter sig, syndar hon icke; dock warda sådana lidande lekamliga bekymmer: men jag stonade eder gerna.

29. Men thet säger jag: Käre bröder, tiden är fort. Öfwer thetta; the som hustru hafwa, ware såsom the ingen hade;

30. Och the som gråta, såsom the icke greto; och the som fröjda sig, såsom the fröjdade sig icke; och the som köpa, såsom the behölo thet icke;

31. Och the som bruka thettena werlden, såsom the brukade thet icke; ty thettena werldens wäsende förgås.

32. Men jag wille gerna, at I woren utan omsorg. Then thet ogift är, han aktar thet HERRanom tilhör, huru han skal tackas HERRanom.

33. Men then som gifter sig, han aktar hwad werlden tilhör, at han skal behaga hustrun.

34. Och thet är stinnad på en qwinna och en jungfru: then som ogift är, hon aktar thet HERRanom tilhör, at hon skal blifwa helig både til kropp och til anda; men then som gifter sig, hon aktar thet werlden tilhör, huru hon skal behaga mannen.

35. Men thetta säger jag til thet som eder kan gagneligt wara, och icke at jag wil kasta band på eder, utan på thet I stolon efterfölja thet årligt är, och blifwa wid HERRan, utan alt hinder.

36. Men om någon låter sig tyda, at thet icke wäl stikar sig med hans jungfru, sedan hon wäl mantrått är, och thet wil icke annars wara, så gøre som han wil; han syndar icke: han låte henne gifta sig.

37. Men om en sätter sig fast före, efter han ondd är, och hafwer sin fria

wilja, och besluter thetta i sitt hjerta at låta sin jungfru så blifwa, han gör wål.

38. Then nu ut gifter henne, han gör wål; men then icke utgifter henne, han gör bättre.

39. Hustrun är bunden til lagen, så länge hennes man lefwer; men när hennes man är affomnad, är hon fri at gifwa sig åt en annan, hwen hon wil; dock at thet sker i HERRanom.

40. Men saligare är hon, om hon så blifwer, efter mitt sinne: jag menar, at jag och hafwer Guds Andä.

8. Capitel.

Men om afgudaoffer wete wi; ty wi hafwe alle förstånd. Förståndet upblås; men kärleken förbättrar.

2. Om någon låter sig tycka, at han wet något, han wet ännu icke huru honom bdr weta.

3. Men then som älskar Gud, han är känd af honom.

4. Så wete wi nu om then mat som offras afgudar, at afguden är intet i werlden, och at ingen Gud är, utan en.

5. Och ändock några äro, som kallas gudar, hwad thet är i himmelen eller på jorden, (såsom många gudar och många herrar äro;)

6. Så hafwe wi dock allenast en Gud, Fadren, af hwilken all ting äro, och wi uti honom, och en HERRa, Jesum Christum, genom hwilken all ting äro, och wi genom honom.

7. Men hwar man hafwer icke förståndet; ty somlige göra sig ännu samwete om afgudarna, åtande thet såsom afgudaoffer; och efter theas samwete är swagt, warder thet ther med besläktadt.

8. Men maten främjar oss icke för Gudi: äte wi, så warde wi icke bättre thermed: äte wi icke, så warde wi och icke thes sämre.

9. Ser til likwål, at thenna eder frihet icke kommer them til förargelse, som swage äro.

10. Ty om någon får se tig, tu som förståndet hafwer, sitta och äta i afgu-

dahus, warder så icke hans samwete, som swag är, dragit ther med til at äta afgudaoffer?

11. Och så warder then swage brodern öfwer titt förstånd förtappad, then Christus hafwer lidit döden före.

12. När I således synden på bröderna, och sargen theas swaga samwete, så synden I på Christum.

13. Therför, om maten förargar min broder, wille jag aldrig äta kött til ewig tid; på thet jag icke skal wara min broder til förargelse.

9. Capitel.

Är jag icke en Apostel? Är jag icke fri? Hafwer jag icke sett vår HERRa Jesum Christum? Ären icke I mitt werk i HERRanom?

2. Är jag icke androm en Apostel, så är jag åtminstone eder Apostel; ty in-seglet til mitt Apostlaambete ären I uti HERRanom.

3. Them som mig fråga är thetta mitt swar:

4. Hafwe wi icke magt til at äta och dricka?

5. Hafwe wi icke magt at omföra med oss en hustru, som en syster är, såsom the andre Apostlar och HERRans bröder och Cephas?

6. Eller hafwer jag och Barnabas allena icke magt sammaledes göra?

7. Ho tjänar til krig på sin egen sold någon tid? Ho planterar en wingård, och icke äter af hans frukt? Eller ho waktar en hjord, och äter icke af hjerdens mjölk?

8. Mån jag tala sådant efter menniskosätt? Säger och icke lagen thet samma?

9. Ty uti Mose lag är skrifwit: Tu skal icke binda munnen til på oxen som tröstar. Mån Gudi wara om-sorg om oxar?

10. Säger han icke thet alt för vår skul? Ty för vår skul är thet skrifwit, at then som plöjer, han skal plöja på en förhoppning, och then som tröstar, han skal trösta på en förhoppning, at han må af sitt hopp delattig warda.

11. Hafwe wi nu sätt åt eder thet andeligt är, synes eder thet mycket wara, at wi upståre af edra lekamliga ting?

12. Äro andra wordne delaktige i thena magten när eder, hwi icke mycket mer wi? Men wi hafwe sådan magt icke brukat; utan wi lide allahanda, at wi icke något hinder göra stole Christi Evangelio.

13. Weten I icke, at the som offra, the hafwa sin nåring af offret? och the som ståta altaret, the warda och altaret åtnjutande?

14. Så hafwer och HÆren sticket, at the som förkunna Evangelium, stola och hafwa sin nåring af Evangelio.

15. Men jag hafwer thet icke brukat: jag skrifwer och icke förthenstul ther om, at så ske stal med mig: jag wore hellre dödd, än at någon skulle min berömmelse om intet göra.

16. Ty at jag förkunna Evangelium, theraf må jag icke berömma mig; ty jag måste thet göra: och we mig, om jag Evangelium icke förkunna.

17. Gör jag thet gerna, så warder mig lönt; men gör jag thet nödigt, så är mig dock thet ämbetet befallt.

18. Hwad är då nu min lön? Nemligen, at jag predikar Christi Evangelium, och gör thet för intet; på thet jag icke stal missbruka min magt, som jag hafwer uti Evangelio.

19. Therföre, ändock jag är fri för hwar man, hafwer jag litwål gjort mig til hwar mans tjenare, på thet jag må vinna thes flera.

20. Sudomen är jag worden såsom en Jude, på thet jag stal vinna Judarna; them som under lagen äro, är jag worden lifa som jag under lagen wore, på thet jag stal vinna them som under lagen äro.

21. Them som utan lag äro är jag worden lifa som jag utan lag wore; (ändock jag är icke utan Guds lag, utan är i Christi lag) på thet jag them vinna må, som utan lag äro.

22. Them swagom är jag swag worden, på thet jag vinna må the swaga: jag är hwar man worden allahanda,

på thet jag stal ju några saliga göra.

23. Men sådant gör jag för Evangelii skul, på thet jag stal warda thes delaktig.

24. Weten icke I, at the som löpa på wedjobanan, alle löpa the; men en får lönen? Lörper så, at I fån then.

25. Ty hwar och en som kämpar, han hafwer återhåll i all ting; the ther up på, at the stola få en förgängelig krona, men wi en oförgängelig.

26. Men jag löper icke såsom til något öwist; så kämpar jag icke, såsom then som hugger i wådrät:

27. Utan jag spårer min lekamen, och underkufwar honom, på thet jag icke predikar androm, och warder sjelf straffelig.

10. Capitel.

Åre bröder, jag wil icke dölja för eder, at våra fäder woro alla under styn; alla gingo the genom hafwet;

2. Och alla woro the under Mose döpte i styn och i hafwet;

3. Och hafwa alla enahanda andelig mat ätit;

4. Och alla enahanda andelig dryck druckit; ty the drucko af then andeliga klippan, som them medföljde; hwilken klippa war Christus.

5. Men många af them woro icke Gudi behaglige; ty the woro nederflagne i öfenen.

6. Men thetta är og stedd til exempel, at wi icke stole hafwa begärelse til thet ondt är, såsom the begärelse hade.

7. Warer icke heller afgudadyrkare, såsom somlige af them; såsom skrifwit är: Folket satte sig ned at äta och dricka, och stodo up til at leka.

8. Låter og icke heller drifwa horeri, såsom somlige af them besmittade sig med horeri, och föllo på en dag tre och tjugutufende.

9. Låter og och icke fresta Christum, såsom somlige af them frestade honom, och woro dräpne af ormar.

10. Knorrer och icke, såsom somlige af them knorrade, och woro dräpne af förderfwaren.

11. Allt sådant wederfors them til et exempel; men thet är öf skrifwit til en förvarning, på hwilka werldens ånde kommen är.

12. Therföre, then som låter sig tycka han står, han se til at han icke faller.

13. Eder hafwer ännu ingen frestelse påkommit, utan then mensligk är: men Gud är trofast, som icke låter eder frestas öfwer eder förmåga; utan gör med frestelsen en utgång, så at I kunnen dragat.

14. Therföre, mine kåraste, flyr ifrån afgudadyrkan.

15. Jag talar såsom med förståndiga; betrakter I hwad jag säger.

16. Wålsignelsens kalk, then wi wålsigne, är han icke Christi blodts delaktighet? Thet brödet, som wi bryte, är icke thet Christi lekamens delaktighet?

17. Ty thet är et bröd: så äre wi många en lekamen, efter wi alle af et bröd delaktige äre.

18. Ser på Israel efter köttet: the som äta offren, äro the icke delaktige af altaret?

19. Hwad skal jag då säga? Är afguden något? Eller är thet något, som afgudom offras? Nej.

20. Men thet säger jag: At hwad hedningarne offra, thet offra the djeflom, och icke Gudi. Nu wil jag icke, at I stolen delaktige warda med djeflarna.

21. I kunnen icke dricka HERRans kalk, och djeflarnas kalk; I kunnen icke delaktige wara af HERRans bord, och djeflarnas bord.

22. Eller wilje wi reta HERRan? Mån wi wara starkare än han?

23. Jag hafwer magt til allt; men thet är icke allt nyttigt: jag hafwer magt til allt; men thet kommer icke allt til förbättring.

24. Ingen söke sitt, utan andras bästa.

25. Allt thet salt är i köttboden, thet äter, och fråger icke thet efter, för samwetets skul;

26. Ty jorden är HERRans, och allt

thet thet på är.

27. När nu en otrogen bjuder eder til gäst, och I wiljen gå til honom, så åter alt thet eder förelägges, och fråger icke ther efter, för samwetets skul.

28. Men om då någon säger til eder: Thetta är offradt afgudom, så åter icke, för hans skul som thet underwiste, och för samwetets skul; ty jorden är HERRans, och allt thet thet på är:

29. Samwetet, säger jag; icke titt, utan then andras; ty hwarföre skulle jag låta döma min frihet af en annans samwetet?

30. Ty om jag åter thet af med tack: sågelse, hwi skulle jag då lastad warda för thet jag tackar före?

31. Hwad I nu äten, eller dricken, eller hwad I göra, så görer alt Gudi til ära.

32. Warer sådane, at I ingen förargen, hwarfen Jude, eller Gref, eller Guds församling;

33. Såsom och jag i all ting är alla til wiljes, icke sökande min, utan mångas nytta, at the måga warda salige.

11. Capitel.

Warer mine efterföljare, såsom och jag Christi.

2. Käre bröder, jag prisar eder, at I tänken på mig i alla stycken, och hållen thet sätt, som jag eder föresatt hafwer.

3. Så wil jag, at I weta stolen, at Christus är hwar och en mans hufvud; men mannen är qwinmans hufvud; men Gud är Christi hufvud.

4. Hwar och en man, som beder, eller propheterar, och hafwer något på hufvudet, han slår sitt hufvud.

5. Men en qwinna, som beder, eller propheterar med ohöjdt hufvud, hon slår sitt hufvud; ty thet wore icke annars, än som hon wore rakad.

6. Wil hon icke hölja sig, så slår och håret med af: nu efter thet står illa, at henne är håret afsturit, eller afrakadt, så hölje sig.

7. Men mannen skal icke hölja sitt hufvud; ty han är Guds beläte och ära; men qwinnan är mannens ära.

8. Ty mannen är icke af qvinnan; utan qvinnan af mannen.

9. Och mannen är icke slapad för qvinnans skul; utan qvinnan för mannens skul.

10. Thersföre skal qvinnan hafwa en magt på hufvudet för Anglarnas skul.

11. Dod är hwarken mannen utan qvinnan, eller qvinnan utan mannen i HERRanom.

12. Ty såsom qvinnan är af mannen, så är och mannen genom qvinnan; men alssammans af Gudi.

13. Dömer wid eder sjelfwa, om thet är dageligt, at en qvinna beder Gud ohöjd?

14. Eller, lærer icke naturen eder thet, at för en man är wanheder, om han hafwer långt hår;

15. Men för qvinnan en åra, at hon hafwer långt hår? Håret är henne gifwit til at styla sig med.

16. Är thet och någon ibland eder, then i thetta ärendet entråten är, han wete, at wi hafwe icke then seden, och icke Guds församlingar heller.

17. Men thetta måste jag befalla: Jag kan icke prisa, at I tilhopa kommen, icke til förbättring, utan til förwarring.

18. I förstone, när I kommen tilhopa i församlingen, hörer jag, at ibland eder är stilsaktighet; thet jag och wäl endels tror.

19. Ty ibland eder måste ju wara parti, på thet the rättfärdige skola wara uppenbara ibland eder.

20. När I nu tilhopa kommen, så håller man så icke HERRans nattward.

21. Ty så man skal hålla nattward, tager hwar och en sin egen nattward fram före åt; och then ene hungrar, then andre är drucken.

22. Hafwen I nu icke hus, ther I uti åta eller dricka mågen? Eller förakten I Guds församling, och stammen them som intet hafwa? Hwad skal jag säga eder? Skal jag prisa eder? Här uti prisar jag eder icke.

23. Ty jag hafwer undfått af HERRanom, thet jag och eder gifwit hafwer: ty HERRen Jesus, i then natten så han förtädd wardt, tog han brödet,

24. Tackade, bröt thet, och sade: Tager, åter; thetta är min lekamen, som för eder brytes: thetta görer til min äminnelse.

25. Sammalunda och kallen, efter nattwarden, och sade: Thenne kall är thet nya testamentet i min blod: thetta görer, så ofta I dricken, til min äminnelse.

26. Ty så ofta I åten af thetta bröd, och dricken af thenna kall, skolen I förkunna HERRans död, til thes han kommer.

27. Hwilken nu owärdeligen åter af thetta bröd, eller dricker af HERRans kall, han blifwer saker på HERRans lekamen och blod.

28. Men pröfwe menniskan sig sjelf, och åte så af thet brödet, och dricke af then kallen.

29. Ty then owärdeligen åter och dricker, han åter och dricker sig sjelf domen, icke åtskiljande HERRans lekamen.

30. Thersföre äro och många swaga och franke ibland eder, och en stor del sofwä.

31. Ty om wi sjelfwe dömdo oss, så worde wi icke dömdo.

32. Men så wi dömdo warde, så warde wi näpste af HERRanom, på thet wi icke med werlden stole förddo warda.

33. Thersföre, mine käre bröder, när I tilhopa kommen til at åta, så bide then ene then andra.

34. Men hungrar någon, han åte hemma, på thet I icke tilhopa kommen til förddmelse. Thet andra wil jag sticka, när jag kommer.

12. Capitel.

Om the andeliga gåfwor wil jag, käre bröder, icke förddlja eder.

2. I weten, at I hafwen warit bedningar, och gått til the stumma afgudar, efter som I förddrde woren.

3. Thersföre gör jag eder wetterligt, at ingen förbannar Jesum, som genom Guds Anda talar; och ingen kan kalla Jesum en HERA, utan genom then Heliga Andä.

4. Gåfworna äro mångahanda; men Anden är en.

5. Och ämbetena äro mångahanda; men HERren är en.

6. Och krafterna äro mångahanda; men Gud är en, som alt werkar i alla.

7. Uti hwar och en bewisa sig Andans gåfwor til gagns.

8. Then ene warder gifwit af Andan tala om wiisdom; then andra tala om förstånd, af samma Andä;

9. En annan tron, af samma Andä; en annan helbregda gåfwa, af samma Andä;

10. En annan underliga ting göra; en annan prophetia; en annan åtskilja andar; en annan mångahanda tungomål; en annan tungomåls uttydelse.

11. Men alt thetta werkar then samme ene Anden, delande hwarjem sitt, såsom honom tåckes.

12. Ty såsom en lekamen är, och hafwer dock många lemmar; men alla lemmar af en lekamen, ändock the äro många, äro the dock en lekamen: sammalunda och Kristus.

13. Ty wi äre uti en Ande alle döpte til en lekamen, ehwad wi äre Judar eller Greker, tjenare eller frie; och hafwe alle druckit til en Andä.

14. Ty lekamen är icke en lem, utan många.

15. Om nu foten wille säga: Jag är icke hand; thesfore är jag icke af lekamen; skulle han förthenstul icke wara af lekamen?

16. Och om örat wille säga: Jag är icke öga; thesfore är jag icke af lekamen; skulle thet förthenstul icke wara af lekamen?

17. Om hela lekamen wore öga, hwar blefwe då hörslen? Wore han all hörsel, hwar blefwe lukten?

18. Men nu hafwer Gud satt lemarna hwar för sig särdeles uti lekamen, såsom han wille.

19. Om nu alla lemmar wore en lem, hwar blefwe då lekamen?

20. Men nu äro lemmanne många, och lekamen är en.

21. Ögat kan icke säga til handen: Jag behöfwer dig icke; eller hufvudet til fötterna: Jag behöfwer eder icke.

22. Utan mycket mer the kroppens lemmar, som synas swagast wara, äro och måst af nöden;

23. Och them wi hälle blygeliga wara, them lägge wi måsta äran uppå; och the och snöplige synas, them pryde wi aldramäst.

24. Ty the som dagelige äro, behöfwa intet: men Gud hafwer så tilhopa mångt lekamen, och the lemmar som något fattades thes mer prydelse tilagt;

25. På thet i lekamen skal ingen skiljaktighet wara; utan alla lemmar skola then ena för then andra ens omsorg hafwa.

26. Och om en lem lider något, så lida alla lemmanne med; och om en lem warder hårlig hållen, så fröjda sig alla lemmanne med.

27. Men I ären Christi lekamen och lemmar, hwar efter sin del.

28. Och Gud hafwer satt i församlingen, först Apostlar, thet näst Propheter, sedan lärare, sedan kraftwerkare, sedan helbregda gåfwor, hjelpare, regerare, mångahanda tungomål.

29. Äro the alle Apostlar? Äro the alle Propheter? Äro the alle lärare? Äro the alle kraftwerkare?

30. Hafwa the alle helbregda gåfwor? Tala the alle många tungomål? Kunna the alle uttyda?

31. Men farer efter the hypersta gåfworna: och jag wil ännu wisa eder en kosteligare wäg.

13. Capitel.

Om jag talade med menniskors och Anglars tungor, och hade icke kärleken, så wore jag en ljudande malm, eller en klingande bjällra.

2. Och om jag kunde prophetera, och

wiste all hemlighet och alt förstånd, och hade all tro, så at jag försatte berg, och hade icke kärleken, så woro jag intet.

3. Och om jag gäfwie alla mina ågodelar the fattiga, och låte min lekamen brinna, och hade icke kärleken, så wore thet mig icke nyttigt.

4. Kärleken är tålig och mild; kärleken afundas icke; kärleken stalkas icke, han upblåses icke.

5. Han skidar sig icke ohöfweligt, han söker icke sitt, han fördrnas icke, han tänker intet argt.

6. Han gläds icke öfwer orättfärdighet; men han fröjdar sig öfwer sanningen.

7. Han fördrager all ting, han tror all ting, han hoppas all ting, han lider all ting.

8. Kärleken wänder aldrig åter, ändock prophetierna stola återwända, och tungomålen stola afkomma, och förståndet skal återwända.

9. Ty wi förstå endels, och prophetere endels.

10. Men då thet kommer som fullkomligt är, så wänder thet åter som endels är.

11. Då jag war et barn, talade jag som et barn, och hade sinne som et barn, och hade barnsliga tankar; men sedan jag wardt man, lade jag bort thet barnsligt war.

12. Ty wi se nu genom en spegel uti et mörkt tal; men då ansikte emot ansikte: nu känner jag endels; men då skal jag känna, såsom jag också känd är.

13. Men nu blifwer tron, hoppet och kärleken, thesa tre: men störst ibland them är kärleken.

14. Capitel.

Varer efter kärleken; winlägger eder om andeliga gäfwor, dock måst, at I propheteren.

2. Ty then som talar med tungomål, han talar icke menniskom, utan Gudi: ty ingen hörer thet til; utan han talar hemlighet i andan.

3. Men then som propheterar, han talar menniskorna til förbättring och til

förmanelse och til tröst.

4. Then som talar med tungomål, han förbättrar sig sjelf; men then som propheterar, han förbättrar församlingen.

5. Jag wille wäl, at I alle tala kunden med tungomål, men mycket hellre at I propheteraden: ty then som propheterar, han är större än then som med tungomål talar, utan han thet uttyder, på thet församlingen får någon förbättring.

6. Men nu, käre bröder, om jag komme til eder, och talade med tungomål, hwad wore jag eder nyttig, utan jag talar med eder, antingen med uppenbarelse, eller med förstånd, eller med prophetia, eller med lära?

7. Hwifwer sig dock så med the ting, som ljud göra ifrå sig, och dock intet lif hafwa, såsom en pipa, eller en harpa; då the icke gifwa åstijjeligt ljud ifrå sig, huru kan man weta hwad pipadt eller harpadt är?

8. Så också, om en basun gifwer en owisig röst, ho gör sig då redo til strids?

9. Så också I, om I talen med tungomål, och icke talen thet som förstås kan, huru skal man weta hwad taladt är? ty I talen i wäbret.

10. Så mångahanda slag åro på rösterna i werlden, och ingen af them är otydelig.

11. När jag nu icke wet uttydningen på rösten, blifwer jag honom, som talar, barbariskt, och then som talar, blifwer mig barbariskt.

12. Sammalunda också I, medan I saren efter andeliga gäfwor, winlägger eder om församlingens bästa, at I nog hafwen.

13. Therefore then som talar med tungomål, han bedje at han må också kunna thet uttyda.

14. När jag nu beder med tungan så beder min ande; men mitt sinne är utan frukt.

15. Huru skal thet då gå til? Remliker så: jag skal bedja i andanom; jag skal också bedja med sinnet: jag skal sjunga i andanom; jag skal också sjunga med sinnet.

16. Når tu nu wålsignar i andanom, huru stal då then som står i then olårbas stad swara tig Amen på tin tackfågelse, efter han icke förstår hwad tu säger?

17. Tu säger wål en god tackfågelse; men then andre warder theras icke förbåttrad.

18. Jag tackar min Gud, at jag talar mer med tungomål än I alle.

19. Men jag wil hellre tala i församlingen fem ord med mitt sinne, på thet jag underwisa må andra, än eljest tiotusende ord med tungomål.

20. Käre bröder, warer icke barn i förståndet; utan warer barn i ondskan: men i förståndet warer fullkomliga.

21. I lagen är skrifwit: Jag wil tala med andra tungor och med andra läppar til thetta folket: och the skola dock icke än få höra mig, säger HERREN.

22. Så äro nu tungomålen för et tefn, icke them som tro, utan them som icke tro; men prophetien är tvært emot, icke them som otrogne äro, utan them som trogne äro.

23. Hwar nu hela församlingen tilhoppa komme på et ställe, och talade alla med tungomål, och ther kommo några olårde eller otrogne in, mån the icke skola säga, at I hadn mist sinnet?

24. Hwar I nu alle prophetaraden, och ther komme någon otrogen eller olård in, han worde straffad af them alla, och dömd af alla;

25. Och så worde thet som lönligt är i hans hjerta uppenbart; och så fölle han på sitt ansikte, tilbåde Gud, och bekände, at sannerligen wore Gud i eder.

26. Huru är thet då, käre bröder? Når I tillsammans kommen, så hafwer hwar och en af eder en Psalm, han hafwer lärdom, han hafwer tungomål, han hafwer uppenbarelse, han hafwer uttydelse. Låter thet alt ste til förbåttring.

27. Hwar nu någon talar med tungomål, thet göre han sjelf annar, eller på thet måsta sjelf tredje, och då hysom; och en tyde thet ut.

28. Är han icke en uttydare, så tige i

församlingen; men tale wid sig sjelf och til Gud.

29. Men Propheterne tale två eller tre; och the andre döme ther om.

30. Men hwar så händer, at honom som sitter warder något uppenbaradt, så tige then förste.

31. I mågen wål alle prophetera, then ene efter then andra, på thet alle måga lära, och alle warda förmanade.

32. Och Propheternas andar äro Propheterna underdånige.

33. Ty Gud är icke ostidlighetens, utan fridens Gud, såsom uti alla the heligas församlingar.

34. Edra qwinnor tige uti församlingarna; ty them är icke tilstadd at tala, utan at the äro underdåniga, såsom och lagen säger.

35. Men wilja the något lära, så skola the fråga sina män hemma: thet står icke qwinnor wål, at the tala i församlingen.

36. Eller är Guds ord utkommit ifrån eder? Eller är thet allena kommit til eder?

37. Ther nu någon låter sig tycka, at han är en Prophet, eller andelig, han besinne hwad jag skrifwer eder; ty thet äro HERANS bud.

38. Men är någon oförståndig, han ware oförståndig.

39. Therföre, käre bröder, lägger eder winn om, at I propheteren; och förmener icke at tala med tungomål.

40. Låter all ting årligt och skickligt tilgå.

15. Capitel.

Käre bröder, jag minner eder på Evangelium, som jag eder förfunnat hafwer, hwilket I och anammat hafwen, i hwilket I och stån,

2. Genom hwilket I och salige warden, huruledes jag eder thet förfunnade, om I hafwen thet behållit; utan så är, at I förgåfwe trott hafwen.

3. Ty jag hafwer i förstone eder föregifwit, thet jag och undfått hafwer, at Christus är dödd för våra synder, efter Skrifterna;

4. Och at han är begrafven, och at han upståndén är på tredje dagen, efter Skrifterna ;

5. Och at han wardt sedd af Cepha, sedan af the tolf.

6. Sedan wardt han sedd af mer än femhundra bröder på en tid, af hvilka ännu många lefwa ; men måsta delen äro affomnade.

7. Ther efter wardt han sedd af Jacobo ; och sedan af alla Apostlarna.

8. På sistone efter alla, wardt han ock sedd af mig, såsom af en then ther otidig född är.

9. Ty jag är then ringaste ibland Apostlarna, så at jag är icke wärd kallas Apostel, therföre at jag hafwer förblijt Guds församling.

10. Men af Guds nåd är jag thet jag är, och hans nåd hafwer icke fåfång warit i mig ; utan jag hafwer mer arbetat än the alle : dock icke jag, utan Guds nåd, som i mig är.

11. Thet ware nu jag, eller the, så predika wi, och så hafwen I trott.

12. Är nu Christus predikad för eder, at han är upståndén ifrå the döda, hwarföre säga då somlige ibland eder, at the dödas upståndelse är intet ?

13. Är nu the dödas upståndelse intet, så är ock Christus icke heller upståndén.

14. Är Christus icke upståndén så är vår predikan fåfång ; så är ock eder tro fåfång ;

15. Och wi warða funne falska Guds witnen, at wi mot Gud witnat hafwe, at han hafwer upwäckt Christum, then han icke upwäckt hafwer, om the döde icke upstå.

16. Ty om the döde icke upstå, så är icke heller Christus upståndén.

17. Är Christus icke upståndén, så är eder tro fåfång, och så ären I ännu uti edra synder ;

18. Så äro ock the förtappade, som i Christo affomnade äro.

19. Om wi allenast i thetta lifwet hafwe hoppet til Christum, så äre wi uslast ibland alla menniskor.

20. Men nu är Christus upståndén ifrå the döda, och worden förstlingen

ibland them som sofwa.

21. Efter döden är genom en menniska, så är ock genom en menniska the dödas upståndelse.

22. Ty såsom alla dö uti Adam, så stola ock alla i Christo warda lefwande gjorde ;

23. Hwar och en uti sin egen ordning : förstlingen Kristus ; sedan the som Christo tilhöra uti hans tillkommelse ;

24. Sedan ändan, då han öfwerantwardar Gudi och Fadrenom riket, och aflägger all herradöme och all öfwerhet och wäldighet.

25. Ty han måste regera, til thes han lägger alla sina fiender under sina fötter.

26. Then ytterste fienden, döden, skal warda borttagen.

27. Ty all ting hafwer han lagt under hans fötter. Så, når han säger, at all ting honom undergifna äro, är nog uppenbart, at han undantagen är, som honom all ting undergifwit hafwer.

28. Då nu honom all ting undergifna äro, så warder ock då sonen sjelf undergifwen honom, som honom all ting undergifwit hafwer ; på thet at Gud blifwer alt i allom.

29. Hwad göra the eljest, som sig döpa låta öfwer the döda ? Om the döde ingalunda upstå, hwi låta the sig då döpa öfwer the döda ?

30. Och hwi stå wi alltid uti fara ?

31. Wid vår berömmelse, som jag hafwer i Christo Jesu, vår HERRA, dörr jag hwar dag.

32. Hafwer jag efter mennisko-mening i Epheso stridt med wilddjur, hwad hjälper mig thet, om the döde icke upstå ? Låt oss äta och dricka ; ty i morgon måste wi dö.

33. Låter icke förfrå eder ; ondt snadt förtränker goda seder.

34. Wäner up rätteligen, och synder icke ; ty somlige weta intet af Gudi : til blygd säger jag eder thetta.

35. Mätte nu någon säga : Huru stola the döde upstå ? Och med hurudan lekamen stola the komma ?

36. Tu dåre, thet tu får, thet får icke lif, utan thet blifwer dödt.

37. Och thet tu får, är ju icke then kroppen som warda skal, utan et blott korn, nemligen, hwete, eller annat sådant.

38. Men Gud gifwer thet en kropp, såsom han wil, och hwar och en af såden sin egen kropp.

39. Icke är alt dödt enahanda dödt: utan menniskors dödt är annat, annat är fås, annat är fifts, annat är fogels.

40. Och thet äro himmelska kroppar, och jordiska kroppar; men en annan hårlighet hafwa the himmelska, och en annan the jordiska.

41. En annan klarhet hafwer solen, och en annan klarhet hafwer månan, och en annan klarhet stjernorna; ty en stjerna går öfwer then andra i klarheten.

42. Sammaledes och the dödas upståndelse: thet warder sådt förgångeligt, och skal upstå oförgångeligt;

43. Thet warder sådt i snöplighet, och skal upstå i hårlighet; thet warder sådt i ströplighet, och skal upstå uti kraft;

44. Thet warder sådt en naturlig lekamen, och skal upstå en andelig lekamen. Man hafwer en naturlig lekamen; man hafwer och en andelig lekamen;

45. Såsom strifwit är: Then första menniskan Adam är gjord til naturligt lif; och then yttersta Adam, til andeligt lif.

46. Men then andeliga lekamen är icke then första, utan then naturliga; sedan then andeliga.

47. Then första menniskan är af jorden, jordist; then andra menniskan är HERRN af himmelen.

48. Hurudan then jordiska är, sådana äro och the jordiska; och hurudan then himmelska är, sådana äro och the himmelska.

49. Och som wi hafwe burit then jordiskas liknelse, så stole wi och bära then himmelskas liknelse.

50. Men thetta säger jag, käre bröder, at dödt och blod kunna icke ärfwa Guds rike, och thet förgångliga skal icke ärfwa oförgånglighet.

51. Si, jag säger eder en hemlighet: Wi stole icke alla affomna; men alla måste wi förwandlade warda,

52. Uti en punkt, uti et ögnablick, med yttersta basunen. Ty basunen skal ljuda, och the döde stola upstå oförgånglige, och wi stole förwandlade warda.

53. Ty thetta förgångliga måste iflåda sig oförgånglighet, och thetta dödliga måste iflåda sig oöddlighet.

54. Men då thetta förgångliga iflåder sig oförgångligheten, och thetta dödliga iflåder sig oöddligheten, så warder thet ordet fullkomnadt som strifwit är: Döden är upswulgen uti segren:

55. Tu dödt, hwar är tin udd? Tu helfwete, hwar är tin seger?

56. Dödens udd är synden: syndens kraft är lagen:

57. Men Gudi ware tack, som oss segren gifwit hafwer, genom vår HELRA JESUM Christum.

58. Therfore, mine käre bröder, warer faste, owifflige, och rike uti HERANS verk alltid, efter thet I weten, at edert arbete är icke såfångt i HERANOM.

16. Capitel.

Nu, om then undsättning til the heliga, såsom jag i the församlingar uti Galatia befallt hafwer, så görer och I.

2. Tu på then ena Sabbathen lägge hwar och en af eder när sig self, och samke tilhopa hwad han åstadkommer; på thet, då jag kommer, icke stola då först samlas samma undsättningar.

3. Men då jag kommer är, the som I då med edert bref thet til hafwa wiljen, them wil jag sända, at the framföra edra gåfwor til Jerusalem.

4. Om så behöfves, at jag och far tit, då måga the följa mig.

5. Men jag wil komma til eder, när jag drager genom Macedonien; ty genom Macedonien skal jag draga.

6. Men når eder warder jag til afwenthrs töfwande, eller oc dhwer wintren blifwande, at I mig förfordra mågen, ehwart jag resande warder.

7. Jag wil icke nu se eder uti min framfärd; ty jag hoppas, at jag får någon tid dwäljas när eder, om HERren thet tilståndet.

8. Men jag wil blifwa i Epheso in til Pingstdagarna.

9. Ty mig är öpnad en stor och kraftig dörr, och många motståndare äro.

10. Om Timotheus kommer, så ser til, at han är utan fara när eder; ty han werkar oc HERrans werk, såsom oc jag.

11. Så förskatte nu ingen honom; utan fordrer honom i frid, at han må komma til mig; ty jag wäntar honom med bröderna.

12. Men om brodern Apollo weter, at jag ofta hafwer förmanat honom, at han skulle komma til eder med bröderna; men hans wilja war ingalunda på thenna tid komma; dock warder han likwäl kommande, då honom så lågligt warder.

13. Waker, står i tron, brukar eder manligen, warer starke.

14. Alla edra ting låter ske i kärleken.

15. Jag förmanar eder, käre bröder; I kännen Stephane husfolk, at the äro

förstlingen i Achaia, och the hafwa stiekat sig selskwa the helige til tjenst;

16. På thet I oc sådana menniskor stolen underdånige wara, och hwarjom och enom, som medwerkar och arbetar.

17. Jag fröjdar mig af Stephane tilkommelse, och Fortunati och Achaici; ty hwad mig fattades i eder, thet hafwa the upfyllt.

18. The hafwa oc wedergwickt min och eder anda. Så kännen nu wid sådana.

19. Eder helsa the församlingar uti Asia: helsa eder mycket i HERranom Aquila och Priscilla, med then församling som är i theas hus.

20. Helsa eder alle bröderna: hellsa eder inbördes med en helig kyss.

21. Jag Paulus hellsa eder med min hand.

22. Hwilken HERran Jesum Christum icke hafwer kår, han ware Anas thema, Maranatha.

23. HERrans Jesu Christi nåd ware med eder!

24. Min kärlek ware med eder alla i Christo Jesu. Amen.

Then 1. Epistel til the Corinthier:

Sänd af Philippris genom Stephanam och Fortunatum och Achaicum och Timotheum.

Pauli Andra Epistel til the Corinthier.

1. Capitel.

Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds wilja, och brodern Timotheus: then Guds församling, som är i Corintho, samt med alla helgon, som äro uti hela Achaia:

2. Nåd ware med eder, och frid af Gud vår Fader och HERranom Jesu Christo!

3. Wälsignad ware Gud och vår HERras Jesu Christi Fader, barmhertighetens Fader och all hugswalelses Gud;

4. Som oc hugswalar i all vår bedröfwelse, at wi oc hugswala kunne them som i allahanda bedröfwelse äro, med then hugswalelse, ther Gud oc med hugswalar.

5. Ty såsom Christi lidande är mycket kommit dhwer oc, så kommer oc mycken hugswalelse dhwer oc genom Christum.

6. Men hwad wi hafwe bedröfwelse eller hugswalelse, så sker thet eder til godo. Är thet bedröfwelse, så sker thet eder til hugswalelse och salighet, hwilken salighet är kraftig, om I liden så

leligen, i then måtta som wi lide: är thet hugswalelse, så sker thet och eder til hugswalelse och salighet. Är och vårt hopp stadigst för eder,

7. Efter wi wete, at såsom I ären delaktige i lidandet, så warden I och delaktige i hugswalelsen.

8. Ty wi wilje icke dölja för eder, käre bröder, vår bedröfwelse, som oss wedersfaren är uti Asien; ty wi woro förtungade öfvermåttan, och öfwer magten, så at wi och twiflade om lifwet;

9. Och satte oss så före, at wi skulle wißerligen dö: thet steddte förthenstul, at wi ingen tröst stole sätta på oss sjelfwa, utan på Gud, som upwäcker the döda;

10. Hvilken oss af slit död friat hafwer, och ännu dageligen friar; och wi hoppas på honom, at han skal oss ännu här efter fria,

11. Genom edra böners hjälp för oss; på thet at af många personer må ske mycken tack för oss för then gåfwa som oss gifwen är.

12. Ty vår berömmelse är thetta, nemligen, vårt samwetes witnesbörd, at wi uti enfalbighet och Guds renhet, icke uti föttslig wißhet, utan i Guds nåd, hafwe wandrat i werlden; men aldrum nåt när eder.

13. Ty wi skrifwe eder intet annat än thet I läsen, och tilförene weten. Jag hoppas, at I stolon och så befinna oss alt in til ändan,

14. Såsom I hafwen oss endels befunnit; ty wi äre eder berömmelse, såsom och I ären vår berömmelse, på HERRANS JESU dag.

15. Och på then förtröstning wille jag kommit til eder tilförene, at jag måtte eder dubbelt wara til wiljes,

16. Och genom eder fordenstap färdas til Macedonien, och ifrå Macedonien komma til eder igen, och af eder fordras til Judeen.

17. Lå jag thetta så tänkte, månde jag thet göra af någon löbsinnighet? Eller mån mina anslag wara föttsliga? Nej; utan när mig är ja, ja, och nej är nej.

18. Men Gud är trofast, at vårt ord til eder är icke wordet ja och nej.

19. Ty Guds Son, JESUS Kristus, som ibland eder är predikad af oss, nemligen, af mig och Silvano och Timotheo, hafwer icke warit ja och nej, utan thet war ja i honom.

20. Ty alla Guds tillsägelse äro ja i honom, och äro Amen i honom, Gudi til ära genom oss.

21. Men Gud är then oss stadfäst, samt med eder, i Christo, och hafwer smort oss,

22. Och förseglat oss, och gifwit uti våra hjertan Andans pant.

23. Jag kallar Gud til witne på min själ, thet jag icke ännu kom til Corinthum, thet är steddte förthenstul, at jag stonade eder:

24. Icke at wi äre herrar öfwer eder på trons wagnar; utan wi äre hjälpare til eder glädje; ty I stån i tron.

2. Capitel.

Men jag hafwer thet betänkt med mig sjelf, at jag icke åter med ångest wil komma til eder.

2. Ty om jag bedröfwar eder, ho är då then som fröjdar mig, utan then som warder af mig bedröfwad?

3. Och thet samma hafwer jag skrifwit eder, at när jag komme til eder, jag icke skulle få sorg af them, ther jag hellre skulle få glädje af, efter jag hafwer then tröst til eder alla, at min fröjd är allas eder fröjd.

4. Ty jag stref eder til uti stor bedröfwelse och hjertans ångest, med många tårar, icke på thet I skullen bedröfwas, utan på thet I skullen förstå then kärlek, som jag enkannerligen hafwer til eder.

5. Hwar nu någon hafwer bedröfwelse åstadkommit, then hafwer icke bedröfwat mig, utan en'els, på thet jag icke skal betunga eder alla.

6. Men thet är nog, at then samme af många så straffad är:

7. Så at I nu thes mer tvärt emot stolon öfwerse med honom, och hugswala honom, på thet han icke skal up-

sluken warda uti förmycken bedröfwelse.

8. Therför förmanar jag eder, at I bewisen honom kärlet.

9. Ty therför hafwer jag och skrifwit eder til, at jag skulle bepröfwa eder, om I lybige ären i all ting.

10. Then I förlåten något, then förlåter och jag: ty hwem och jag förlåter något, thet förlåter jag för eder skul, i Christi stad;

11. På thet wi icke stole warda bebragne af Satan; ty oss är icke owet-terligt hwad han i sinnet hafwer.

12. Men då jag kom til Troadem, til at predika Christi Evangelium, och mig uplåten warbt en ddr i HERRanom,

13. Hade jag ingen ro uti min anda, therför at jag icke fann min broder Titum; utan gjorde thet mitt affled, och for til Macedonien.

14. Men Gudi ware låf, som altid låter oss seger behålla i Christo, och uppenbarar luften af sin kunskap genom oss allestäds.

15. Ty wi äre Gudi en god Christi lukt, både ibland them som salige warda, och ibland them som förtappade warda:

16. Thessa en dödslykt til döden; men the andra en lifsens lykt til lif: ho är nu här dogse til?

17. Ty wi äre icke såsom många, the thet förfalsta Guds ord; utan af renhet, och såsom af Gudi, tale wi för Gud i Christo.

3. Capitel.

Skole wi då åter beghinna prisa oss sjelfwa? Eller behöfwe wi, såsom några andra, prissbref til eder, eller och prissbref ifrån eder?

2. I ären vårt bref, bestrifwit uti våra hjertan, hwilket kändt och låsit warder af alla menniskor,

3. Efter I bewisen, at I ären Christi bref, beredt genom vår tjenst, och skrifwit, icke med bläck, utan med lefwande Guds Anda, icke i taylor af sten, utan i hjertans taylor af kött.

4. Men en sådan tröst hafwe wi til Gud genom Christum:

5. Icke at wi beqvämliche äre af oss

sjelfwa något tänka, såsom af oss sjelfwa; men äre wi til något beqvämliche, så är thet af Gudi;

6. Hwilket och oss beqvämliche gjort hafwer til at föra thet Nya Testamnetets ämbete, icke bokstafwen, utan andans: ty bokstafwen dödar; men anden gör lefwande.

7. Hade nu thet ämbetet klarhet, som genom bokstafwen dödar, och i stenar utgrawit är, så at Israels barn icke kunde se på Mose ansikte, för hans ansiktets klarhets skul, then dock återwänder;

8. Hwi skulle icke mycket mer thet ämbetet, som Anden gifwer, hafwa klarhet?

9. Ty om thet ämbete, som fördomelse predikar, hafwer klarhet, mycket mer går thet ämbete öfwer i klarhet, som rättfärdighet predikar.

10. Och thet til med, thet som förklaradt wardt, war dock i thenna måttan lika som icke förklaradt, emot thenna öfwerfwinneliga klarheten.

11. Ty hade thet klarhet, som återwänder, mycket mer hafwer thet klarhet, som waraktigt är.

12. Efter wi nu sådant hopp hafwe, äre wi mycket bristige;

13. Och göre icke såsom Moses, then et tåckelse hängde för sitt ansikte, så at Israels barn icke kunde se uppå thes anda, som återwänder.

14. Men thessa sinnen äro förstökade: ty alt in til thenna dag blifwer samma tåckelse oborttagit öfwer Gamla Testamentet, när the låsat, hwilket i Christo återwänder.

15. Men in til thenna dag, då Moses låsen warder, hänger tåckelfet för thessa hjerta.

16. Men om the omwände sig til HERRan, så worde tåckelfet borttagit.

17. Ty HERRan är en Ande: thet nu HERRans Ande är, thet är frihet.

18. Men nu ståde wi alle, såsom uti en spegel, HERRans klarhet med uplåst ansikte; och wi warde förklarade uti samma beläte ifrån then ena klarheten til then andra, såsom af HERRans Anda.

4. Capitel.

Thersfore, emedan wi et sådant ämbete hafwe, efter som oß barmhertighet wedersaren är, så warde wi icke försumlige ;

2. Utan fly oß hemlig släm, och fare icke med skalkhet ; förfälske ej heller Guds ord ; utan med uppenbar sanning bewise oß wäl för alla menniskors sammeten, i Guds åsyn.

3. Är nu vårt Evangelium förtäckt, så är thet förtäckt för them, som förtappade warða ;

4. I hwilla thenna werldens gud hafwer förblindat the otrognas sinnen, at them icke skal lysa Evangelii ljus af Christi klarhet, hwilken Guds beläte är.

5. Ty wi predike icke oß sjelfwa, utan Jesum Christum, at han är HERren, men wi edra tjenare, för Jesu skul.

6. Ty Gud är then, som böd ljuset utu mörkret lysa, och lysse uti vårt hjerta, at igenom oß måtte uplysning ske af Guds klarhets kunskap i Jesu Christi ansikte.

7. Men wi hafwe thessa häfwor uti lerkar, på thet at then stora kraften skal wara af Gudi, och icke af oß.

8. Wi warde allestädes trängde ; men wi ängslas icke : wi bekymras ; men wi gifwe oß icke öfwer.

9. Wi lide föröbljelse ; men wi warde icke öfwergifne : wi blifwe undertryckte ; men wi förgås icke.

10. Wi omsöre altid HERrans Jesu dödd på vår lekamen ; på thet at oß Jesu lif må på vår lekamen uppenbaradt warða.

11. Ty wi som lefwe, warde altid öfwergifne i döden, för Jesu skul ; på thet at oß Jesu lif skal uppenbaradt warða på vårt dödeliga kött.

12. Så är nu döden mågtig i oß ; men lifwet i eder,

13. Efter wi hafwe then samma tronens Anda, som skrifwit är : Jag tror ; thesfore talar jag : så tro wi oß ; thesfore tale wi oß,

14. Wetande, at then som hafwer upwäckt HERran Jesum, han skal oß

upwäcka oß genom Jesum, och ställa oß med eder.

15. Ty thet sker alt för eder skul ; på thet then öfwerflödiga wälgerning, thet många tacka, skal rikeligen komma Gudi til pris.

16. Thersfore förtröttas wi icke ; utan, ändock vår utwärtens menniska förgås, så warder dock then inwärtens förnyad dag ifrå dag.

17. Ty vår bedröfwelse, then dock timlig och lätt är, föder i oß en ewig och öfwer alla måtto wigtig härlighet,

18. Wi som icke se efter the ting, som synas, utan them som icke synas : ty the ting, som synas, äro timliga ; men the som icke synas, äro ewiga.

5. Capitel.

Men wi wete, at om thenna hyddan, vårt jordiska hus, nederslagen warder, så hafwe wi en byggning af Gudi byggd ; et hus, icke med händer gjordt, thet ewigt är i himmelen.

2. Och öfwer thet samma sucke wi oß efter vårt hemman, som af himmelen är, och oß längtar, at wi thet med måge öfwerklädde warða :

3. Dock om wi klädde, och icke nakna, finnas.

4. Ty medan wi äre uti thenna hyddan, sucke wi, och äre betungade, efter wi wilje icke aflädde, utan hellre öfwerklädde warða, på thet at thet dödliga måtte upphulget warða af lifwet.

5. Men then oß thet til bereder, är Gud, then oß Andan til pant gifwit hafwer.

6. Så äre wi förthemskul wid god tröst altid, och wete, at så länge wi hafwe hemman uti lekamen, så äre wi icke hemma när HERranom :

7. Ty wi wandre i tron, och se honom icke.

8. Men wi hafwe tröst, och hafwe mycket mer lust til at ute wandra ifrå lekamen, och hemma wara när HERranom.

9. Thersfore hwad wi äre hemma, eller ute wandrande, winlägge wi oß oß at wi måge honom tacka.

10. Ty wi måste alle uppenbarade warda för Christi domstol, på thet hwar och en skal få efter som han handlat hafwer, medan han lefde, ehwad thet är godt eller ondt.

11. Efter wi nu wete, at HÆren är fruktandes, ware wi sakta med menniskorna: men Gudi äro wi uppenbare; jag hoppas, at wi ock äre uppenbare uti edra samveten.

12. Wi prise ock icke åter för eder; men wi gifwe eder tillfälle til at berömma eder af oss; på thet I något hafwa stolon emot them, som sig efter anseendet, och icke efter hjertat, berömma.

13. Ty äre wi för stränge, så äre wi thet Gudi; eller äre wi måttelige, så äre wi eder måttelige.

14. Ty Christi kärlek tvingar oss så; efter wi thet hålle, at om en är dödd för alla, så äro the alla dödde.

15. Och han är förthen skul dödd för alla, at the som lefwa, skola icke nu lefwa sig sjelfwom, utan honom, som för them dödd och upstånden är.

16. Så känne wi nu ingen ifrå thenna tid efter köttet; och om wi än hafwe känt Christum efter köttet, så känne wi honom dock nu icke mer.

17. Hwar nu någon är i Christo, så är han et nytt kreatur: thet gamla är förångit; si, all ting äro ny wordne.

18. Men allsamman är af Gudi, then ock med sig sjelf försonat hafwer genom Jesum Christum, och gifwit oss ämbetet, at predika samma försoning.

19. Ty Gud war i Christo, och försonade werlden med sig sjelf, och förebrådde them icke theas synder; och hafwer bestädat ibland oss försoningens ord.

20. Så äre wi nu sändningabåd i Christi stad; ty Gud förmanar genom oss: så bedje wi nu i Christi stad, låter försona eder med Gud.

21. Ty then ther af ingen synd wiste, honom hafwer han för oss gjort til synd, på thet wi skulle warda Guds rättfärdighet genom honom.

6. Capitel.

Ja, wi såsom medhjelpare förmane eder, at I icke undfån Guds nåd såfångt.

2. Ty han säger: Jag hafwer bönhört dig i behaglig tid, och jag hafwer hulptit dig på salighetens dag: si, nu är then behagliga tiden; si, nu är salighetens dag.

3. Låter oss ingen i någon måtta förargelse gifwa, på thet vårt ämbete må ostraffadt blifwa:

4. Utan låter oss i all ting bewisa oss såsom Guds tjänare, i stort tålmod, i bedröfwelse, i nöd, i ångest,

5. I slag, i fångelse, i upror, i arbete, i walande, i fastnade,

6. I renlesnad, i förstånd, i långmødighet, i mildhet, i then Heliga Andas, i en ostrymtad kärlek,

7. I sanningens ord, i Guds kraft, genom rättfärdighetens wapen, til högra sidan och til then wänstra,

8. Genom åra och smålek, genom ondt rykte och godt rykte; såsom bedragare, och dock sannfärdige;

9. Såsom okände, och dock kände; såsom the ther dö, och si, wi lefwe; såsom näpste, och dock icke dräpne;

10. Såsom bedröfwade, och dock alltid glade; såsom fattige, och dock många rika görande; såsom intet hafwande, och dock all ting ägande.

11. O, I Corinthier, vår mun hafwer öpnat sig til eder; vårt hjerta är gladt.

12. För vår skul behöfwen I icke ångslas; men at I ångslens, thet gören I af en hjertelig mening.

13. Jag talar med eder, såsom med mina barn, at I ock så ställen eder emot mig, och warer också glade.

14. Drager icke uti främmande of med the otrogna; ty hwad hafwer rättfärdigheten beställa med orättfärdigheten? Eller hwad delaktighet hafwer kuset med mörkret?

15. Eller huru förlika sig Kristus och Belial? Eller hwad del hafwer then trogne med then otrogne?

16. Eller huru kommer Guds tem-

pel öfwerens med afgudar? Ty I ären lefwande Guds tempel, såsom Gud säger: Jag wil bo uti them, och wandra uti them, och jag wil wara the-
ras Gud, och the skola wara mitt folk.

17. Therföre går ut ifrå them, och skiljens ifrå them, säger HÆren, och kommer icke wid thet orent år; och så skal jag undfå eder,

18. Och wara eder Sader, och I skolen wara mine söner och döttrar, säger allswåldige HÆren.

7. Capitel.

Efter wi nu hafwe sådana löften, mine kåraste, så göröm oss rena af all föttets och andans besmittelse, fullbordande helgelsen i Guds råddhåga.

2. Fatter oss; wi hafwe ingen gjort skada, wi hafwe ingen bedragit, wi hafwe ingen beswifit.

3. Sådant säger jag, icke til at fördbma eder; ty jag sade eder tillföre, at I ären i vårt hjerta, til at dö och lefwa med eder.

4. Jag hafwer mycken tröst til eder; jag berömmar mig mycket af eder; jag är upfylld med hugswalelse; jag är uti osägelig glädje, i all vår bedröfwelse.

5. Ty när wi kommo uti Macedonien, då hade vårt fött ingen ro; utan allestädes woro wi uti bedröfwelse, utwärtens strid, inwärtens råddhåga.

6. Men Gud, som förtryckte äro, han hugswalade oss genom Titus tillkommelse;

7. Dock icke allenast genom hans tillkommelse, utan jemwål genom then hugswalelse han fått hade af eder, och då han förkunnade oss eder åstundan, eder gråt, edert nit om mig, så at jag blef antä yttermera glad.

8. Ty thet jag bedröfwade eder med mitt bref, thet ångrar mig icke; och om thet ån ångrade mig, emedan jag ser, at samma bref hafwer til åfven-
tyrs en tid långt bedröfwat eder,

9. Så fröjdar jag mig nu, icke thet af, at I worden bedröfwade, utan at I worden bedröfwade til bättring; ty I ären hedröfwade wordne efter Guds

sinne, så at I ingen skada lidit hafwen af oss i någon måtta.

10. Ty then sorg som är efter Guds sinne, hon kommer åstad bättring til salighet, then man icke ångrar; men werldens sorg, hon kommer åstad döden.

11. Se thet samma, at I bedröfwade worden efter Guds sinne, hwilken omsorg thet hafwer gjort i eder; ja, san-
nerligen ursått, misshag, råddhåga, åstundan, nit, hämnad: ty I hafwen bewisat i alla stycken, at I rene ären uti then saken.

12. Therföre, ändock jag skref eder til, så är thet litwål icke stedt för hans skul, som skadan gjort hade; icke heller för hans skul, som skadan stedd war; utan förthen skul, at vår slit til eder skulle uppenbar warda när eder för Gudi.

13. Therföre hafwe wi nu fått hugswalelse, thet af I hugswalade ären: dock ån mycket mer hafwe wi gladt oss för Titus fröjds skul; ty hans ande wardt wederkwickt af eder alla.

14. Hwad jag hafwer berömt mig om eder för honom, thet blyges mig icke; utan såsom wi all ting i sanning hafwe eder sagt, så är och vår berömmelse för Titus sann worden;

15. Och hans hjerta är öfvermåttan wål til sinnes om eder, då han tänker på allas eder lydnad, huruledes I undfin-
gen honom med råddhåga och båsivan.

16. Jag fröjdar mig, at jag alt godt må förse mig til eder.

8. Capitel.

Jag gör eder kunnigt, käre bröder, om then Guds nåd, som gifwen är uti the församlingar, som äro i Macedonien.

2. Ty thetas glädje är osägelig, då the genom mycken bedröfwelse bepröfwade wordo; och ändock the gansta fattige woro, hafwa the litwål rifeligen gifwit i all ensalighet.

3. Ty the woro wållwillige efter all sin magt, och öfwer sin magt; thet betygar jag;

4. Bedjande oss med mycken förmaning, at wi anamma wille wålgernin-

gen och tjenstens delaktighet, som sticad war til helgonen :

5. Och icke som wi hade hoppats; utan the gåfwo sig sjelfwa först HERRanom, och sedan oss, genom Guds wilja ;

6. At wi måste förmana Titum, at såsom han hade tilförene begynt, så skulle han och nu fullfölja sådan godwillighet når eder.

7. Men såsom I uti alla stycken rike ären i tro och i ord och i förstånd och i all flit och i eder kärlek til oss, så flyr thet så, at I och i thenna eder undsättning rike ären :

8. Icke så, at jag bjuder eder något ; utan efter andra så winlågga sig, försöker jag och eder kärlek, om han sannskyldig är.

9. Ty I weten HERRans Jesu Christi godwillighet, at ändock han war rik, wardt han likwål fattig för eder skul, på thet I genom hans fattigdom skullen rike warda.

10. Mitt råd gifwer jag här uti ; ty thet är eder nyttigt, efter I för et år sedan haben begynt, icke allenast göra, utan jemwål wilja :

11. Fullföljer nu med gerningen såsom I begynten, at såsom wiljen war redebogen, så fullföljer och af thet I förmågen.

12. Ty så tå wiljen är först god, så är han tacknämlig, efter then del han hafwer, och icke efter thet han icke hafwer.

13. Icke sker thetta i then mening, at andra stola hafwa nog, och I trångmål ; utan at thet skal gå lika til :

14. At eder rikedom tjenar therås fattigdom i thenna dyra tiden, och therås rikedom hjälper eder fattigdom, på thet lika tilgå skal ;

15. Såsom strifwit är : Then ther mycket samlade, han hade intet til öfwerlopps ; och then ther litet samlade, honom fattades intet.

16. Men Gudi ware tack, som sådan flit gifwit hafwer uti Titi hjerta til eder.

17. Ty han tog then förmaning på sig : ja, sannerligen, han war så flitig, at han tog sig före sjelfwiljande fara til eder.

18. Men wi hafwe såndt med honom en broder, then pris hafwer i Ewangelio i alla församlingar :

19. Och icke thet allenast ; utan han är och sticad af församlingarna, til at wara vår följeflagare til thenna undsättning, som beställes af oss, HERRanom til åra, och eder goda wilja til pris ;

20. Och förwara, at oss ingen straffa kan för thenna rika undsättnings skul, som af oss beställd warder ;

21. Och se ther på, at thet redeligen tilgår, icke allenast för HERRanom, utan och för menniskor.

22. Och hafwe wi såndt med honom vår broder, then wi ofta bepröfwat hafwe i många stycken, at han flitig är, och nu mycket mer flitig ; och förse wi oss storligen til eder,

23. Ehwad thet är för Titi skul, hwilken min stallbroder och medhjelpare är når eder, eller för våra bröders skul, som äro församlingarnas Apostlar och Christi åra.

24. Låter nu skina någon bewisning til eder kärlek och vår berömmelse af eder på them, ja och uppenbarligen för församlingarna.

9. Capitel.

Om then undsättning, som sker helgonen, är icke behöf, at jag strifwer eder til ;

2. Ty jag wet eder goda wilja, af hwilken jag berömmar mig ibland them i Maceдонien, at Achasen war redo för et år sedan ; och edert efterdöme upväckte många.

3. Dock hafwer jag såndt thesa bröder thesöre, at vår berömmelse om eder icke skal såfång wara uti thetta ärende, och at I ären redo, såsom jag hafwer sagt om eder ;

4. På thet om the af Maceдонien med mig komma, och finna eder icke redo, at wi (jag wil icke säga I) icke så stole på en blygd af sådan berömmelse.

5. Synthes mig och af nöden wara, at förmana bröderna, at the först foro

til eder, och tilredde then undsättning, som tilförene utlofwad war, at hon ligger redo, såsom en god undsättning, och icke som någon karghet.

6. Men thet säger jag: Then som sparligen sår, han skal och sparligen upstå; och then som sår i wålsig-nelse, han skal och upstå i wålsig-nelse.

7. Hwar och en som han sjelf wil; icke med olust, eller af twång: ty en glad gifware ålskar Gud.

8. Gud är mågtig så lagat, at alla-handa nåd rikeligen blifwer i eder; at I uti all ting altid nog hafwen, nog mågtige til alla goda gerningar;

9. Såsom skrifwit är: Han hafwer utstrött, och gifwit the fattiga: hans rättfärdighet blifwer i ewig tid.

10. Men then som råder sådesman-nen thet han sår, han skal och råda eder brödet til at äta, och skal förbfa eder såd, och låta wåra eder rättfärdighets frukt;

11. At I rike blifwen i all ting, uti all enfaldighet, hwilken i oss werkar, at Gudi ster tack.

12. Ty thenna undsättning icke alle-nast upfyller then brist, som helgonen hafwa; utan jemwål öfwerflödar thet til, at många tacka Gudi, them som thenna hjelp wål tackes,

13. Och prisa Gud för eder underbå-niga bekännelse i Christi Evangelio, och för edert enfaldiga meddelande med them och alla;

14. Och theslikes i theas böner för eder: hwilka och långta efter eder, för then öfwerflödnande Guds nåd, som är i eder.

15. Men Gudi ware tack för sin ofåge-liga gåfwa.

10. Capitel.

Men jag Paulus förmanar eder, ge-nom Christi saktmodighet och mildhet, jag, som ringa är, när jag är när eder; men främwarande är jag bristig wid eder.

Men jag beder eder, at jag icke skal nödgas närwarande handla dristeligen,

och bruka then djerfhet, som man mig tillägger, emot några som oss råfna så-som wi wandrade efter köttet.

3. Ty ändock wi wandre i köttet, lik-wäl stride wi icke efter köttet.

4. Ty wåra frigswwapen äro icke kött-s-liga, utan mågtiga för Gud at neder-slå fästen.

5. Med hwilka wi kullslå the anslag och all höghet som sig uphåfwer emot Guds kunskap, och til fånga tage alt förnuft under Christi lydnad;

6. Och äre redebogne, at hämnas all olydnad, när eder lydnad fullbordad är.

7. Dömen I efter ansiktet? Om nå- gon förblåter sig ther på, at han hörer Christo til, han tänke thet och med sig sjelf, at såsom han hörer Christo til, så höre och wi Christo til.

8. Och om jag och något mer berömde mig af vår magt, hwilken HERren oss gifwit hafwer, eder til förbättring, och icke til förderf, wille jag ändå icke blygga.

9. Men thetta säger jag, på thet I icke stolen tänka, at jag hade welat försträcka eder med bref.

10. Ty brefwen, säga the, äro swåra och starka; men lekamliga närwarelsen är swag, och orden föraktliga.

11. Then sådan är, han tänke, at så-dane som wi äre med orden i brefwen främwarande, så äre wi och wäl med gerningen närwarande.

12. Ty wi töras icke sätta eller råfna oss ibland them, som sig sjelfwa prisa; men efter the måta sig wid sig sjelfwa, och hålla allena af sig sjelfwa, förstå the intet.

13. Men wi berömme oss icke öfwer-måttan, utan allena efter reglans mått, med hwilken Gud hafwer oss afmåt-tit; et mått til at hinna och alt in til eder.

14. Ty wi försträcke oss icke öfwer-måttan, lika som wi icke hunnit hade in til eder; ty wi äre ju och komne alt in til eder, med Christi Evangelio;

15. Icke berömmmande oss öfwer-måttan af annars mans arbete; förhop-pandes, at ste skal, så eder tro begynner

våra uti eder, at wi efter våra reglor wilje widare komma,

16. Och predika och them Evangelium, som bo utom eder, och icke berömma oss af thet genom främmande reglor tilredt är.

17. Men then sig berömmar, han berömma sig i HERranom ;

18. Ty then som låsivar sig sjelf, han är icke bepröfwad ; utan then HERren låsivar.

11. Capitel.

Jag wille, at I mig något litet liba willen uti min sårwitsta : dock I liben mig wål.

2. Ty jag nitålskar eder i Guds nit ; ty jag hafwer fäst eder enom man, på thet jag skulle fly Christo en ren jungfru.

3. Men jag fruktar, at til åfventyrs sker, at såsom ormen beswet Eva med sin illfundighet, så warda och edra sinnen förwända ifrån ensalldigheten i Christo.

4. Ty, om then som til eder kommer, predikar eder en annan Jesum, then wi icke predikade, eller om I undfån en annan Ande, then I icke undfått hafwen, eller et annat Evangelium, thet I icke anammat hafwen, så liben I them med råtta.

5. Ty jag håller mig icke ringare, än the höga Apostlar äro ;

6. Och ändock jag är ensalldig i talet, så är jag dock icke ensalldig i förståndet : dock wi äre nog kände allestädes när eder.

7. Eller hafwer jag syndat, at jag hafwer förnedrat mig, på thet I stullen uphöjde warda ? Ty jag hafwer förkunnat eder Evangelium utan lön.

8. Andra församlingar hafwer jag beröfwat, och tagit lön af them, ther jag eder med tjente ;

9. Och så jag war när eder, och mig fattades något, förtungade jag ingen ; ty hwad mig fattades, upfylde the bröder, som komne woro af Macedonien ; och i all ting höll jag mig, at jag ingen war til tunga ; och wil ännu så hålla mig.

10. Så wist som Christi samning är i mig, så skal themma berömmelse mig icke förtagen warda uti Achaje landsänder.

11. För hwad sak ? Therefore at jag icke ålskar eder ? Gud wet thet.

12. Men thet jag gör, thet wil jag och göra, på thet jag skal förtaga them tillfällen, som tillfälle söka, til at berömma sig, at the äro såsom wi.

13. Ty sådane falske Apostlar och bedräglige arbetare taga sig uppå Christi Apostlars person :

14. Och thet är och icke under ; ty och sjelfwa Satan förskapar sig uti ljufens Ängel.

15. Therefore är icke under, at hans tjenare också förskapa sig, lifa som the ther woro rättfärdighetens predikare ; hwilkas ände skal warda efter theas gerningar.

16. Äter säger jag, at ingen skal tänka, at jag är sårwitst : annars tager mig och an såsom en sårwitst man, at jag och något litet må berömma mig.

17. Thet jag nu talar, thet talar jag icke såsom i HERranom, utan såsom i sårwitsthet, efter wi äre komne uti berömmelse.

18. Efter nu många berömma sig af köttet, wil också jag berömma mig ;

19. Ty I fördragen gerna the sårwitsta, efter I ären sjelfwe wise.

20. I fördragen, om någon gör eder til trålar, om någon eder upåter, om någon eder ifrå tager, om någon förhafwer sig öfwer eder, om någon slår eder i ansiktet.

21. Thet säger jag efter småfighet, såsom wi wore swage wordne. Hwad nu någon uppå drifstar, (jag talar i sårwitsta,) ther på drifstar jag och.

22. The äro Ebree ; så är jag och : the äro Israeliter ; jag och : the äro Abrahams såd ; jag och :

23. The äro Christi tjenare ; (jag talar i sårwitsta) jag är fast mer : jag hafwer mer arbetat ; jag hafwer mer hugg fått ; jag hafwer oftare warit fången ; ofta warit i dödsnöd.

24. Af Judarna hafwer jag fem reser fått fyratio slag, et mindre.

25. Tre resor hafwer jag warit stupad med ris; en resa stenad; tre resor hafwer jag warit i steppsbrott; natt och dag hafwer jag warit i hafwets djup.

26. Jag hafwer ofta färdats; jag hafwer warit i farlighet i floder; i farlighet ibland mördare; i farlighet ibland Judarna; i farlighet ibland hedningarna; i farlighet i städerna; i farlighet i öfven; i farlighet på hafwet; i farlighet ibland falska bröder;

27. I möda och arbete; i mycket waktande; i hunger och törst; i mycket fastande; i frost och nakenhet:

28. Förutan thet som eljest påkommer, nemligen, at jag dagligen öfwerlupen warder, och bär omsorg för alla församlingar.

29. Ho är swag, och jag warder icke swag? Ho förargas, och jag brinner icke?

30. Efter jag ju skal berömma mig, så wil jag berömma mig af min swaghet.

31. Gud och vår HERAS Jesu Christi Fader, hwilken ware pris i ewighet, wet at jag icke luger.

32. Landshöfdingen uti Damasco, på Konung Arete wägnar, förwarade the Damasceners stad, och wille gripit mig;

33. Och jag wardt i en korg genom et fenster öfwer muren nedsläppt, och undslapp hans händer.

12. Capitel.

Mig är ju icke nyttigt, at berömma mig; dock wil jag nu komma til syner och HERANS uppenbarelsen.

2. Jag känner en man i Christo för fjorton år; war han i lekamen, thet wet jag icke, eller utan lekamen, wet jag också icke; Gud wet thet: then samme wardt upryckt in til tredje himmelen.

3. Then samme mannen känner jag; om han i lekamen, eller utan lekamen war, thet wet jag icke; Gud wet thet.

4. Han wardt upryckt til Paradiß, och hörde outsägeliga ord, hwilken ingen menniska såga må.

5. Ther af wil jag berömma mig; men af mig sjelf wil jag icke berömma mig, utan af mig swaghet.

6. Och om jag wille berömma mig, så gjorde jag intet säwitst; ty jag wille såga sanningen: men jag hafwer thet litwål fördrag, på thet ingen skal högre ähta mig, än som han ser på mig, eller hörer af mig.

7. Och på thet at jag mig icke af the stora uppenbarelsen förhåwa skulle, wardt mig gifwen en påle i köttet, Satans ängel, then mig kindpusta skulle, på thet jag icke skulle förhåwas öfvermåttan.

8. För hwilken sak jag bad tre resor HERAN, at han skulle komma ifrån mig.

9. Och han sade til mig: Låt tig nöja åt min nåd; ty min kraft är mäktig i the swaga. Therför wil jag aldrä helst berömma mig af min swaghet, på thet Christi kraft skal bo i mig.

10. Therför är jag wid godt mod, i swaghet, i föraktelse, i nöd, i föröbljelse, i ängest, för Christi skul; ty när jag swag är, så är jag stark.

11. Jag är säwitst worden med berömmelse: ther til hafwen I nödgat mig; ty jag skulle warda prisad af eder, efter thet jag icke är ringare än någon af the höga Apostlar, ändock jag är intet.

12. Ty en Apostels teken äro ju stebde ibland eder, med allt tålmod, med teken och under och mäktiga gerningar.

13. Uti hwad del hafwen I warit ringare än the andra församlingar, annat än thet, at jag sjelf icke hafwer warit eder til tunga? Förlåter mig then orätten.

14. Si, jag är redebogen tredje resan komma til eder, och wil icke heller betunga eder; ty jag söker icke edert, utan eder: therför at barnen stola icke draga tilhoppa åt föräldrarna, utan föräldrarna åt barnen.

15. Men jag wil gansta gerna utgifwa mig, och utgifwen warda för edra själar; ändå I litet älsken mig, then dock gansta mycket älskar eder.

16. Men låter nu så wara, at jag icke hafwer betungat eder; likwål, medan jag war listig, hafwer jag fångat eder med list.

17. Hafwer jag beskattat eder med någon, som jag hafwer sändt til eder?

18. Jag bad Titum, och sände med honom en bröder. Hafwer och Titus beskattat eder? Hafwe wi icke wandrat uti en anda? Hafwe wi icke wandrat i samma fotspår?

19. Åter, menen I, at wi ursake oss för eder? Wi tale i Guds åsyn i Christo; men mine kåraste, alt thetta fler eder til förbättring.

20. Ty jag fruktar, at så jag kommer, må ste at jag finner eder icke såsom jag wil, och I finnen icke mig såsom I willen: at ther är i någon måtto tråtor, nit, wrede, kif, förtal, brnataglan, upblåsning, upror:

21. At jag åter kommer, och min Gud betrycker mig när eder, och jag måste förja öfwer många, som tilförene syndat hafwa, och icke hafwa gjort bot för the: ras orenlighet, skräktighet och otuft, som the bedrifwit hafwa.

13. Capitel.

Commer jag tredje g ången til eder, så stola uti två eller tre månns mun alla saker bestå.

2. Jag hafwer thet sagt eder tilförene, och säger eder thet tilförene, såsom närwarande, i then andra resan, och skrifwer thet nu främwarande them som tilförene syndat hafwa, och allom them androm: om jag återkommer, skal jag intet skona.

3. Efter I söken, at I en gång stolen förnimma honom, som i mig talar, nemligen, Christum, hwilken när eder icke swag är, utan är mågtig ibland eder.

4. Ty ändock han wardt korsfäst i swagheten, så lefwer han likwål i Guds kraft; och ändock wi och äre swage i honom, så lefwe wi likwål med honom uti Guds kraft när eder.

5. Försober eder sjelfwa, om I ären i tron; bepröfwer eder sjelfwa: eller kånnen I eder icke sjelfwa, at Iesus Christus är uti eder, utan så kunde wara, at I oduglige ären?

6. Men jag hoppas, at I wål stolen kånna, at wi icke oduglige äre;

7. Och önskar jag af Gudi, at I intet ondt gören; icke på thet wi skulle synas duglige; utan at I stolen göra hwar redligt är; och wi blifwe så som wi oduglige wore.

8. Ty wi kunne intet emot sanningen, utan med sanningen.

9. Men wi fröjde oss, när wi swage äre och I mågtige; och thet samma önske wi och, nemligen, eder fullkomlighet.

10. Thersföre skrifwer jag och thetta främwarande, på thet så jag är tilstådes, jag icke skal sträng wara efter then magt, som HERren hafwer mig gifwit til förbättring, och icke til förderf.

11. På sistone, käre bröder, fröjder eder, warer fullkomne, tröster eder, warer ens sinnade, warer fridsamme, så blifwer kärlekens och fridens Gud när eder.

12. Hëlper eder inbördes med en helig kyß: eder hëlsa alla helgon.

13. Wår HERras Iesu Christi nåd och Guds kärlek och then Heliga Andas delaktighet ware med eder alla! Amen.

Then 2. Epistelen til the Corinthier.

Sänd af Philippis i Macedonien med Tito och Luca.

Pauli Epistel til the Galater.

1. Capitel.

Paulus, Apostel, icke af mennistor, icke heller genom mennistor, utan genom Jesum Christum och Gud Fader, som honom upväckt hafwer ifrå the döda;

2. Och alle bröder som når mig äro, the församlingar i Galatien:

3. Nåd ware med eder, och frid af Gud Fader och vår HERra Jesu Christo,

4. Som sig sjelf för våra synder givit hafwer, på thet han skulle uttaga oss ifrå thetta närvarande onda werlden, efter Guds och vår Faders wilja;

5. Hwille ware pris ifrån ewighet til ewighet! Amen.

6. Mig förundrar, at I så snarligen låten eder afvända ifrå then som eder kallat hafwer uti Christi nåd, til et annat Evangelium;

7. Ändock intet annat är; utan at några äro, the eder förwilla, och wilja förwända Christi Evangelium.

8. Men om och wi, eller en Ängel af himmelen, annorlunda predikade Evangelium för eder, än wi eder predikat hafwe, han ware förbannad.

9. Såsom wi nu sade, så säge wi än en tid: Om någon wore, then eder predikar Evangelium annorlunda, än I undfått hafwen, han ware förbannad.

10. Predikar jag nu mennistor eller Gud til wilja? Eller söker jag tåkas mennistor? Hade jag här til dags welat tåkas mennistor, så wore jag icke Christi tjenare.

11. Men jag gör eder wetterligt, käre bröder, at thet Evangelium, som är predikadt af mig, är icke menligt.

12. Ty jag hafwer thet icke fått af mennistor, icke heller lärt; utan genom Jesu Christi uppenbarelse.

13. Ty I hafwen wäl hört min umgångelse fordom i Judastapet, at jag öfvermåttan förföljde Guds församling, och förstörde henne;

14. Och wårte til mer och mer i Ju-

dashapet utöfwer många mina lika i mitt släkte, och höll mig strängeligen wid fädernas stadgar.

15. Men då Gud tåcktes, som mig af min moders lif affstilt hafwer, och kallat mig genom sin nåd ther til,

16. At han wille uppenbara sin Son genom mig, at jag skulle genom Evangelium förkunna honom ibland hedningarna; strax föll jag til, och befrågade mig icke therom med kött och blod;

17. Och kom icke heller til Jerusalem igen til them som woro Apostlar för mig; utan for bort i Arabien, och kom åter til Damascus.

18. Sedan, efter tre år, kom jag igen til Jerusalem, til at se Petrum, och blef när honom i femton dagar.

19. Men af the andra Apostlar såg jag ingen utan Jacobum, HERrans broder.

20. Men thet jag skrifwer eder, si, Gud wet, at jag icke ljuger.

21. Ther efter kom jag in uti the land Syrien och Cilicien.

22. Men jag war okänd til ansiktet för the Christeliga församlingar i Judeen;

23. Utan the hade allenast hört, at then som fordom förföljde oss, han predikar nu tron, som han fordom förstörde.

24. Och the prisade Gud för min skul.

2. Capitel.

Sedan, efter fjorton år, for jag åter up til Jerusalem med Barnaba, och tog Titum och med mig.

2. Och for jag tit up efter en uppenbarelse, och befrågade mig med them om Evangelium, som jag förkunnar ibland hedningarna, beshynnerligen med them, som för något woro råtnade; på thet jag icke skulle löpa fälsängt, eller redan lupit hafwa.

3. Men icke wardt heller Titus, som med mig war, nödgad til at låta omståra sig, ändock han war en Gref.

4. Ty då några falska bröder sig med inträngde, och med inkonne woro, til

at bespeja vår frihet, som wi hafwe i Christo Jesu, på thet the skulle komma og i tråldom;

5. Welo wi för them icke en stund til underdånighet, på thet Evangelii sanning skulle blifwa beståndande när eder.

6. Men af them som något råknade woro, hurudane the fordom warit hade, thet kommer mig intet wid; Gud aktar icke menniskors anseende; men the som något woro råknade, lärde mig intet:

7. Utan hellre tvårt emot, så the sågo, at mig betrodts war Evangelium til förhuden, lika som Petro til omskärrelsen;

8. (Ty then som med Petro war kraftig til Apostla-åmbetet ibland omskärrelsen, then hafwer och med mig kraftig warit ibland hedningarna;)

9. Och förnummo then nåd, som mig gifwen war, råckte Jacobus och Cephas och Johannes, hvilka såsom pelare råknade woro, mig och Barnabe handen, och förenade sig med os, så at wi skulle predika ibland hedningarna, och the ibland omskärrelsen:

10. Allenast, at wi skulle tänka på the fattiga, hwilket jag också hafwer winlagt mig at göra.

11. Men så Petrus kom til Antiochien, stod jag honom uppenbarligen emot; ty klagomål war kommit öfwer honom.

12. Ty förr än några woro komne ifrå Jacobo, at han med hedningarna; men så the kommo, unddrog han sig, och stillde sig ifrå them; ty han fruktade them som woro af omskärrelsen.

13. Och the andra Judar skrymtade och med honom, så at Barnabas wardt och bedragen til at skrymta med them.

14. Men så jag såg, at the icke rätteligen wandrade efter Evangelii sanning, såde jag til Petrum uppenbarligen för alla: Medan tu, som äst en Jude, lefwer som en hedning, och icke som en Jude, hwarföre tvingar tu så hedningarna til at lefwa efter Juda sättet?

15. Ändock wi af naturen äre Judar,

och icke syndare af hedningarna;

16. Likväl efter wi wete, at menniskan icke warder rättfärdig genom lagens gerningar, utan genom tron på Jesum Christum, så tro wi och på Christum Jesum, at wi skole rättfärdige warda genom tron på Christum, och icke af lagens gerningar therföre at intet lött warder rättfärdigadt genom lagens gerningar.

17. Men skulle wi, som söke warda rättfärdige genom Christum, och ännu selske finnas wara syndare, så wore Christus en syndatjenare? Wort thet.

18. Ty om jag bygger thet samma up igen, som jag nederslagit hade, så gör jag mig sjelf til en öfwerträdare.

19. Men jag är genom lag död ifrå lagen, på thet jag skal lefwa Gudi. Jag är korsfäst med Christo:

20. Men jag lefwer; dock icke nu jag, utan Christus lefwer i mig; ty thet jag nu lefwer i köttet, thet lefwer jag i Guds Sons tro, then mig älskat hafwer, och gifwit sig sjelf ut för mig.

21. Jag bortkastar icke Guds nåd; ty om rättfärdigheten kommer af lagen, så är Christus såfångt död.

3. Capitel.

D, I oförståndige Galater, ho hafwer tjust eder, at I icke stullen lyda sanningen, hwilkom Jesus Kristus för ögonen målad war, och nu ibland eder korsfäst är?

2. Hetta wil jag allenast weta af eder: Hafwen I undfått Andan genom lagens gerningar, eller genom trens predikan?

3. Ären I så oförståndige? I hafwen begynt i andan, wiljen I nu lyfta i köttet?

4. Hafwen I så mycket lidit såfångt? om thet eljest såfångt är.

5. Then som nu gifwer eder Andan, och gör sådana krafter ibland eder, gör han thet genom lagens gerningar, eller genom trens predikan?

6. Såsom Abraham hafwer trott

Gudi, och thet är räknadt honom til rättfärdighet;

7. Så weten I ju nu, at the som äro af tron, the äro Abraham's barn.

8. Men Skriften hafwer sett fram före åt, at Gud gör hedningarna rättfärdiga genom tron; therefore förkunnade hon Abrahæ: I tig skola alle hedningar wälsignade warda.

9. Så warda nu the, som af tron äro, wälsignade med then trogna Abraham.

10. Ty alle the som med lagens gerningar umgå, the äro under förbannelse; ty thet är skrifwit: Förbannad ware hwar och en, som icke blifwer wid alt thet, som skrifwit är i lagboken, så at han thet gör.

11. Men, at ingen warder rättfärdig för Gudi, genom lagen, är uppenbart; ty then rättfärdige skal lefwa af (sin) tro.

12. Men lagen är icke af tron; utan then menniska som så gör, hon lefwer thet af.

13. Christus hafwer förloftat oss ifrå lagens förbannelse, då han wardt en förbannelse för oss; ty thet är skrifwit: Förbannad är hwar och en, som hänger på trä;

14. På thet Abraham's wälsignelse komma skulle öfwer hedningarna i Christo Jesu, och wi så undså måtte Andans löfte genom tron.

15. Käre bröder, jag wil tala efter mennisko-sätt. Man föraktar ju icke en människas testamente, då thet gilladt är: man lägger icke heller något thet til.

16. Nu är ju Abraham och hans såd löftet tillsagd. Han säger icke, uti såderna, såsom i många; utan såsom uti en, uti tin såd, som är Kristus.

17. Men thet säger jag: Thet testamentet, som tilförene af Gudi fastgjordt war på Christum, warder icke ogilladt, så at löftet skulle om intet warda med lagen, hwilken gifwen war fyrahundrade och trettio år thet efter.

18. Ty om arfwet förtjentes genom lagen, så worde thet icke gifwit genom löftet; men Gud hafwer thet Abra-

ham genom löftet fristänkt.

19. Hwad skal då lagen? Han är kommen thet til för öfwerträdelsernas skull, til thes såden skulle komma, hwilken löftet stedt war, och är stickad af Änglarna uti Medlarens hand.

20. Men Medlaren är icke ens Medlare; men Gud äre en.

21. Är då lagen emot Guds löften? Bort thet: men om en lag wore gifwen, som kunde lefwande göra, så wore rättfärdigheten i sannerligen af lagen.

22. Men Skriften hafwer alt beslutit under synd, på thet löftet skulle komma genom Christi tro, them som tro.

23. Men förr än tron kom, woro wi förwarade under lagen, och beslutne til then tro, som uppenbaras skulle.

24. Så hafwer nu lagen warit vår tuktomästare til Christum, på thet wi skole warda rättfärdige af tron.

25. Nu, sedan tron kommen är, äre wi icke längre under tuktomästaren;

26. Ty I ären alle Guds barn genom tron på Christum Jesum.

27. Ty I, så många som döpte ären til Christum, hafwen eder iklädt Christum.

28. Här är icke Jude eller Gref; här är icke tjenare eller fri; här är icke man eller qwinna: alle ären I en i Christo Jesu.

29. Ären I nu Christi, så ären I ju Abraham's såd, och arfwingar efter löftet.

4. Capitel.

Men jag säger: Så länge arfwingen är barn, är ingen äftslinad emellan honom och en tjenare; ändock han är herre öfwer alla ägodelarna;

2. Utan är under förmyndare och föreståndare, in til then tiden, som af fadren förelagd är.

3. Sammalunda och wi, då wi woro barn, woro wi tvingade under utwärtets stadgar.

4. Men då tiden wardt fullkommen, sände Gud sin Son, född af en qwinna, gjord under lagen,

5. På thet han skulle förlofa them, som under lagen woro, at wi skulle få barnaskapet.

6. Efter I nu ären söner, hafwer Gud sändt sin Söns Andä uti edra hjertan, hwilken ropar Abba, käre Fader.

7. Så är här nu icke mer tjenare, utan son: är han son, så är han ock Guds arfwinge genom Christum.

8. Men then tid I icke känden Gud, tjenten I them, som af naturen icke äro Gudar.

9. Men nu, emedan I Gud kânt hafwen, ja myckst mer kände ären af Gudi, hwi wänden I eder så om til the swaga och wedertorftiga stadgar igen, hwilka I på nytt tjena wiljen?

10. I hållen dagar och månader, högtider och årstider.

11. Jag fruktat om eder, at jag til äfventyrs hafwer såfångt arbetat på eder.

12. Warer såsom jag är, efter jag ock är såsom I, käre bröder, jag beder eder. I hafwen mig intet emot gjort.

13. I weten, at jag genom köttets swaghet i förstone predikade eder Evangelium.

14. Och min frestelse, som jag led på köttets wägnar, hafwen I icke föraktat, icke heller försmått; utan anamman mig såsom en Guds Ängel, ja, såsom Christum Isum.

15. Huru salige woren I så? Jag är edert witne, at om thet hade möjligt warit, hadn I edra ögon uttagit, och gifwit mig.

16. Är jag så nu worden eder owän, at jag säger eder sanningen?

17. The nitälsta eder icke rätteligen, utan wilja draga eder ifrå mig, at I stolen nitälsta them.

18. Så är nu wäl godt nitälsta, så thet sker om thet godt är altid, och icke allenast så jag tillstådes är.

19. Mina kära barn, hwilka jag på nytt föder med ängest, til thes Christus kommer til stadga uti eder,

20. Jag wille wäl, at jag nu wore när eder, och förwandla kunde min

röst; ty jag wet härnäst ingen råd med eder.

21. Säger mig, I som wiljen wara under lagen: Hafwen I icke hört lagen?

22. Ty thet är skrifwit, at Abraham hade två söner, en af tjenstqwinnan, then andra af then fria.

23. Men then som war af tjenstqwinnan, han war född efter köttet; men then af then fria, han war född genom löftet.

24. Hwilkä ord betyda något; ty thesa äro the tu Testamenten: et af thet berg Sina, som föder til tråldom, hwilket är Agar.

25. Ty Agar heter i Arabien thet berg Sina, och sträcker sig emot Jerusalem, thet nu är, och är icke fritt med sina barn.

26. Men thet Jerusalem som ofwan til är, thet är then fria: hon är allas vår moder.

27. Ty thet är skrifwit: War glad, tu ofruktsamma, tu som icke föder: brist ut och ropa, tu som icke är hafwande; ty then ensamman hafwer flera barn än then som man hafwer.

28. Men wi, käre bröder, äre löftets barn efter Isaac.

29. Men såsom then, som så född war efter köttet, försöljde honom, som född war efter Andan, så går thet ock nu.

30. Men hwad säger Skriften: Drif ut tjenstqwinnan med hennes son; ty tjenstqwinnans son skal icke blifwa arfwinge med then frias son.

31. Så äre wi nu, käre bröder, icke tjenstqwinnans söner, utan then frias.

5. Capitel.

Så blifwer nu ständande uti then frihet, med hwilken Kristus oss friat hafwer, och låter eder icke på nytt fångas under tråldomens of.

2. Si, jag Paulus säger eder: Om I låten eder omståra, är Kristus eder icke nyttig.

3. Men jag betygar åter hwarjorn och enom, som sig låter omståra, at han är pliktig til at hålla hela lagen.

4. I hafwen migst Christum, I som genom lagen wiljen rättfärdige warda, och I ären fallne ifrå nåden.

5. Men wi wänte uti Andan, genom tron, then rättfärdighet som man hoppas skal.

6. Ty i Christo Jesu är intet bewändt, hwarken omstälrelse eller förhud; utan tron, som werkar genom kärleken.

7. I lupen wäl; ho hafwer hindrat eder, at I icke skullen tro sanningen?

8. Sådän tilsthyndelse är icke af honom, som eder fallat hafwer.

9. Litet af surdeg förshyrar hela degen.

10. Jag förser mig til eder i HERranom, at I tagen eder icke annat sinne; men then eder förwillar, han skal draga sin dom, eho han är.

11. Om jag ännu, käre bröder, predikar omstälrelsen, hwi lider jag ännu förbljelse? Så wore korsets förargelse om intet worden.

12. Gåfwe Gud, at the och afsturne wordo, som eder bestyrma.

13. Men, käre bröder, I ären kallade til frihet: allenast ser til, at I icke låten friheten gifwa köttet tilfälle; utan genom kärleken tjene then ene then andra.

14. Ty hela lagen warder fullbordad uti et ord; thet är: Älska tin nästa som tig sjelf.

15. Men om I med hwar annan bitens och frätens, så ser til, at I icke ymsom af hwar annan upåtna warder.

16. Men jag säger: Wandrer i andan, så fullkommen I icke köttets begärelse.

17. Ty köttet hafwer begärelse mot andan, och andan mot köttet: the samma äro mot hwar annan, så at I icke gören hvad I wiljen.

18. Om I regerens af Andan, så ären I icke under lagen.

19. Men köttfens gerningar äro uppenbara, som äro hor, boleti, orenlighet, lösaftighet,

20. Afguberi, trolldom, owänslap, tiff, nit, wrede, tråtor, twedragt, parti,

21. Afund, mord, dryckenskap, fräseri, och sådant mer, ther jag eder tilförene af sagt hafwer, och säger ännu

tilförene, at the som sådant göra, stola icke ärfwa Guds rike.

22. Men Andans frukt är kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, tro,

23. Saktmodighet, kyskhet: emot sådant är icke lagen.

24. Men the som Christo tilhöra, förståsa sitt kött, samt med lustar och begärelser.

25. Om wi nu lefwe i Andan, så låter oss och wandra i Andan.

26. Väter oss icke begära såfånglig pris, til at förtröna och hata hwar annan inbördes.

6. Capitel.

Käre bröder, om en menniska råklade falla i någon synd, I som andelige ären, uprätter honom med saktmodig anda; och se uppå tig sjelf, at tu icke och frestad warder.

2. Inbördes drager hwar annans börd, och så fullbordar I Christi lag.

3. Therefore, om någon låter sig tycka något wara, ändock han intet är, han bedrager sig sjelf.

4. Men hwar och en bepröfwe sin egen gerning, och så skal han allenast uti sig sjelf hafwa berömmelse, och icke uti andra.

5. Ty hwar och en skal draga sin börd.

6. Then som undervisad warder med ord, han dele alt godt med honom, som honom undervisar.

7. Farer icke wille; Gud låter intet gåda sig; ty hwad menniskan får, thet skal hon och upståra.

8. Then som får i sitt kött, han skal af köttet upståra förgånglighet; men then som får i Andan, han skal upståra af Andan ewinnerligt lif.

9. Och när wi göra godt, låt oss icke ledas wid; ty wi stole och i sinom tid upståra utan återwänd.

10. Medan wi nu tid hafwe, låt oss göra godt emot hwar man; men aldrast emot them, som våra medbröder äro i tron.

11. Ser, huru stort bref jag eder tilskrifwit hafwer med min egen hand.

12. The ſom wiſja tådas efter köttet, the nödga eder til omſtårelſen, allenast förthenſkul at the icke ſtola förföljde warða med Chriſti förſ.

13. Ty ock the ſamme ſom låta omſtåra ſig, hålla icke lagen; utan the wiſja, at I ſtolen låta omſtåra eder, på thet the måga berömma ſig af ebert kött.

14. Men bort thet, at jag af någon ting ſkulle berömma mig, utan af vår HERRas Iſu Chriſti förſ, genom hwilken werlden är mig förſåſt, och jag werlden.

15. Ty i Chriſto Iſu gäller intet, hwarken omſtårelſe eller förbud, utan et nytt kreatur.

16. Och alla the ſom efter thenna regel wandra, öfwer them ware frid och barmhertighet, och öfwer Guds Iſrael.

17. Ingen göre mig mer beſymlig; ty jag drager på min kropp vår HERRas Iſu tekn.

18. Vår HERRas Iſu Chriſti nåd ware med eder anda, fåre bröder! Amen.

Til the Galater, ſänd af Rom.

Pauli Epiftel til the Epheſer.

1. Capitel.

Paulus, Iſu Chriſti Apoftel, genom Guds wiſja, the heliga ſom uti Epheſo är, och trogna i Iſu Chriſto:

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi vår Fader och HERRanom Iſu Chriſto.

3. Wålsignad ware Gud och vår HERRas Iſu Chriſti Fader, then ock wålsignat hafwer med all andelig wålsignelſe i the himmeſka ting, genom Chriſtum;

4. Såſom han ock utwalt hafwer i honom förr än werldens grund lagd war, at wi ſtole wara helige och oſtrafflige för honom uti kärleken;

5. Och hafwer tagit öf ſig ſjelſwom til barn, genom Iſum Chriſtum, efter ſin wiſjas goda behag,

6. Sin hårliga nåd til låf, genom hwilken han hafwer öf tåcka gjort uti honom, ſom kärkommen är;

7. I hwilken wi hafwe förlofning genom hans blod, syndernas förlåtelſe, efter hans nåds rikedomar;

8. Af hwilken han öf rundeligen delatiga gjort hafwer, uti all wiſdom och kloſhet;

9. Och hafwer öf låtit få weta ſin wiſjas hemlighet, efter ſitt goda behag, och hafwer thet framhaſt igenom honom:

10. At thet ſkulle predikadt warða, på tiden fullkomnad war, på thet all ting ſkulle ſammanfattade warða i Chriſto, både thet i himmelen och på jorden är, genom then ſamma;

11. Genom hwilken wi ock komne är til arfwedelen, beſtårde efter hans upſåt, ſom all ting werkar efter ſin egen wiſjas råd;

12. At wi ſtole wara hans hårlighet til låf, wi ſom tillförene hoppades på Chriſtum;

13. Genom hwilken ock I hört hafren ſanningens ord, ſom är eder ſalighetens Evangelium; uti hwilken I ock, ſedan I trodden, ären beſeglade wordne med löftets Heliga Anda;

14. Hwilleken vårt arfs pant är til vår förlofning, at wi ſkulle warða hans egendom, hans hårlighet til pris.

15. Therefore ock jag, efter jag hört hafwer af then tro ſom i eder är til HERRan Iſum, och eder kärlek til alla helgon,

16. Wänder jag icke åter at tacka Gud för eder, alltid tänkande på eder i mina böner;

17. At vår HERRas Iſu Chriſti Gud, hårlighetens Fader, wille gifwa eder wiſdomens och uppenbarelsens Anda til ſin kunſkap,

18. Och uplyſa edra förſtånds ögon; at I förſtå kunnen, hvad hopp han

hafwer kallat eder uti, och huru rik hans arfs härlighet är uti helgonen,

19. Och huru öfverſvinneligen ſtor hans kraft är til oss, ſom tro efter hans mäktiga ſtärkhetſ werkan,

20. Hvilken han verkade i Christo, då han upwäckte honom ifrå the döda, och ſatte honom på ſin högra hand i himmelen

21. Öfwer alla Förſtaddmen, wälde, magt, herraddmen, och alt thet ſom nämnas kan, icke allenast i thenna werlden, utan ock i then tillkommande;

22. Och hafwer all ting lagt under hans fötter, och hafwer ſatt honom förſamlingen til et huſwud öfwer all ting;

23. Hvilken är hans kropp, och hans uppfyllſe, ſom alt i allom upfyller:

2. Capitel.

Och eder också, då I döde woren genom öfwerträdſelſer och ſynder,

2. Ther I uti fordom wandraden, efter thenna werldens lopp, efter then Förſten, ſom magt hafwer i wädret, nemligen, efter then andan, ſom nu werkar uti ortonſ barn;

3. Ibland hwilka wi ock alle fordom wandrat hafwe uti vårt köttſ begärſelſer, och gjorde hwad köttet och ſinnet lyſte, och woro af naturen wredens barn, ſåſom ock the andre.

4. Men Gud, ſom är rik i barmhertigheten, för ſin ſtora kärlekſ ſkul, ther han oss med ålſtat hafwer,

5. Then tid wi ännu döde woro i ſynderna, hafwer han oss ſamt med Christo gjort leſwande (genom nåden ären I frälſte);

6. Och hafwer ſamt med honom upwäckt oss, och ſamt med honom ſatt oss i thet himmeſta wäſenbet i Christo Ieſu;

7. På thet han i tillkommande tid bewiſa ſtulle ſin nåds öfverſvinneliga rikedom, genom ſin mildhet öfwer oss i Christo Ieſu.

8. Ty af nåden ären I frälſte, genom tron; och thet icke af eder; Guds gåſwa är thet:

9. Icke af gerningar, på thet ingen

ſkal berömma ſig.

10. Ty wi äre hans werk, ſkapade i Christo. Ieſu til goda gerningar, til hwilka Gud oss tillförene beredt hafwer, at wi uti them wandra ſtöle.

11. Therför, tänker therpå, at I, ſom fordom efter köttet hafwen warit hedningar, och worden kallade förhud af them ſom kallas omſtårelſe efter köttet, then med handen ſter;

12. At I på then tiden woren utan Christo, främmande, och utan Iſraels borgareſkap, och främmande ifrå löſtets Teſtamente, intet hopp hafwande, och woren utan Gud i werlden.

13. Men nu, I ſom i Christo Ieſu ären, och fordom ſjerran woren, ären nu när wordne, genom Christi blod.

14. Ty han är vår frid, then af båda hafwer gjort et, och hafwer nederbrutit mellanbalken, i thet at han igenom ſitt kött borttog orwänſkapen,

15. Hemrygen, lagen, ſom i budorden ſtod; på thet han ſtulle af twänne ſtapa en ny menniſta i ſig ſjelf, och frid göra;

16. Och at han ſtulle förſona them båda med Gudi uti en kropp genom korſet; och hafwer dödat orwänſkapen genom ſig ſjelf;

17. Och är kommen, och hafwer igenom Evangelium bådadt eder frid, I ſom ſjerran woren, ſå ock them, ſom när woro.

18. Ty genom honom hafwe wi båda tilgång uti en Andä til Fadren.

19. Så ären I icke nu mera gäſter och främmande, utan helga manna medborgare och Guds huſfolk;

20. Upbyggde på Apoſtelnas och Propheternas grund, ther Ieſus Christus öfwerſte hörneſtenen är;

21. På hwilken hela byggningen tilhopa fogad, växer til et heligt tempel i HERranom;

22. På hwilken ock I med upbyggde warden, Gudi til et hemman, genom Andan.

3. Capitel.

För thenna ſakſ ſkul är jag, Paulus, Christi Ieſu fånge för eder, hedningar;

2. Om I eljest hört hafwen om Guds nåds ämbete, som mig gifwit är til eder,

3. At ihenna hemlighet är mig genom uppenbarelse förkunnad, såsom jag tilföre med få ord stref;

4. Af hwilket, om I thet läsen, I mågen märka mitt förstånd i Christi hemlighet;

5. Hwilken icke kunnig gjord är i förtiden menniskors barn, såsom then nu uppenbarad är hans heliga Apostlar och Propheter, genom Andan;

6. Nemligen, at hedningarne stola wara medarfwingar, och samma lekamens och hans löstes delaktige i Christo, genom Evangelium;

7. Hwillets tjenare jag worden är, efter then gåfwa af Guds nåd som mig gifwen är, efter hans krafts verkning.

8. Mig, som är then aldraringaste ibland alla helgon, är thenna nåd gifwen, at jag stal ibland hedningarna förkunna the obegrunderliga Christi rikedomar,

9. Och i ljuset frambära för hwar man, hurudan delaktighet är i then hemlighet, som här til dags i werlden hafwer fördöld warit i Gudi, then all ting skapat hafwer genom Jesum Christum;

10. På thet nu skulle kunnigt warða för Förstaddmen och Herraddmen i himmelen, på församlingen Guds margfallbiga wisshet,

11. Efter then förshn af werldens begynnelse, hwilken han bewist hafwer i Christo Jesu, vår HERA,

12. Genom hwilken wi hafwe dristighet och tilgång med all förtröstning, genom tron på honom.

13. Therföre beder jag, at I icke upgifvens för mina bedröfwelsers skul, som jag lider för eder, hwilka äro eder til pris.

14. Förthen skul böjer jag mina knän til vår HERAs Jesu Christi Fader,

15. Then ther rätte Fadren är öfwer allt thet Fader heter i himmelen och på jorden,

16. At han wille gifwa eder kraft, efter sin hårlighets rikedomar, at I

starke warden genom hans Anda til then inwärtens menniskan;

17. At Christus må bo genom tron i edra hjertan, stadeligen rotade och grundade i kärleken;

18. At I mågen begripa med alla helgon, hwad bredden och längden och djupet och höjden är,

19. Och ther med sånna Christi kärlek, then all kunskap öfvergår; på thet I mågen upfylle warda med allahanda Guds fullhet.

20. Men honom, som rikeligen förmår göra öfwer allt thet wi bedje eller tänke, efter then kraft som werkar i oss,

21. Honom ware ära i församlingen, genom Christum Jesum, i allan tid, ifrån ewighet til ewighet. Amen.

4. Capitel.

Så förmanar jag nu eder, jag fången i HERANOM, at I wandren såsom tilbörlikt är i then fallelse, ther I uti kallade ären,

2. Med all ödmjukhet och saktmodighet, med tålmod, unddragande then ene then andra i kärleken;

3. Winläggande eder, at hålla Andans enhet genom fridens band;

4. En tropp och en Ande, såsom I och kallade ären uti et ebert kallelsets hopp;

5. En HERA, en tro, et dop, en Gud, och allas vår Fader,

6. Hwilken är öfwer eder alla, genom eder alla, och i eder alla.

7. Men hwar och en af oss är gifwen nåd, efter Christi gåfwas mått.

8. Therföre säger han: Han är upstigen i höjden, och hafwer fört fångelsset fångat, och hafwer gifwit menniskorna gåfwor.

9. Men thet han upfaren är, hwad är thet annat, än han for först här ned uti the nedersta jordens rum?

10. Then ther nederfor, han är och then ther upfor öfwer alla himlar, på thet han skulle all ting upfylla.

11. Han hafwer och somliga satt til Apostlar, somliga til Propheter, somliga til Evangelister, somliga til Herdar och Lärare;

12. At the helige stola sticlīga wara til ámbetets werk, genom hwilket Christi lekamen må upbyggd warda ;

13. Til thes at wi alla komme til en tro och Guds Söns kunskap, och warde en fullkommen man, then ther är uti Christi fullbordiga ålders mått ;

14. På thet wi icke mer stole wara barn, och låta oss beweka och omföras af allahanda lärdoms wäder, genom menniskors skalkhet och illfundighet, med hwilka the falla til, at the måga bedraga oss.

15. Men warom rättssinnige i kärleken, och wärom til i alla stycken i honom, som hufvudet är, Kristus ;

16. Af hwilken hela kroppen tilhopa fogas, och en lem hänger in til then andra genom alla ledamböterna, ther then ene tjänar then andra, efter thet werk som hwar lem hafwer i sitt mått, och gör, at kroppen wäxer sig sjelf til förbättring, genom kärleken.

17. Så säger jag nu, och betygar thet i HERRanom, at I icke mer wandren, såsom the andre hedningar wandra, i theas sinnes såfånglighet ;

18. Hwilkas förstånd förmodadt är, och the bortkomne ifrå thet lif som af Gudi är, genom then såwitsta som i them är, och genom theas hjertas blindhet ;

19. Hwilkas, sedan the wordo förstodade, gåfwo the sig sjelfwa uti otukt, til at bedrifwa all orenlighet, samt med girighet.

20. Men I hafwen icke så lårt Kristus ;

21. Om I annars honom hört hafwen, och uti honom lärde åren, huru et rättssinnigt wäsende är i JESU.

22. Så lägger nu bort ifrå eder then gamla menniskan, ther I förr med omgingen, hwilken genom lustar i willfärlse sig förderfwar ;

23. Och förnyer eder i edert sinnes anda ;

24. Och ifkläder eder then nya menniskan, then efter Gud stapad är, i sannskyldig rättfärdighet och helighet.

25. Therföre, lägger bort lögnen, och

taler sanningen, hwar och en med sin nästa, efter wi äre inbördes lemmar.

26. Wredgens och synders icke ; låter icke solen gå ned öfwer eder wrede.

27. Öfwer och icke lastarena rum.

28. Then ther stult hafwer, han stjåle icke mer ; utan hellre arbete med sina händer thet godt är, på thet han något skal hafwa dela med then, som nödtorftig är.

29. Intet öhöfwißt tal gånge utaf eder mun ; utan thet nyttigt är til förbättring, ther thet behöfweß, at thet må them som thet höra til tack wara ;

30. Och bedröfwer icke Guds Heliga Anda, ther I med beseglade åren til förlossningens dag.

31. All bitterhet och grymhet och wrede och rop och hådelse ware långt ifrå eder, samt med all ondskas.

32. Men warer inbördes til hwarannan wänlige, godhertige ; och förblåter then ene then andre, såsom och Gud, genom Christum, hafwer förblåtit eder.

5. Capitel.

Så warer nu Guds efterföljare, såsom ålskelige barn ;

2. Och wandrer i kärleken, såsom och Kristus hafwer ålskat oss, och utgifwit sig sjelf för oss til gåfwa och offer, Gudi til en söt lukt.

3. Boleri och all sleimhet, eller girighet, låter ibland eder icke ens nämnda warda, såsom helgon tilhöder,

4. Och stemma ord, eller gåckeri, eller slämt som icke höfweß ; utan hellre tackfälgelse.

5. Ty I stolen weta, at ingen bolare, eller oren, eller girig, hwilken är en afgudadyrkare, hafwer arfwedel uti Christi och Guds rike.

6. Låter ingen eder förföra med såfångiga ord ; ty för sådana plågar Guds wrede komma öfwer otröns barn.

7. Therföre warer icke theas stallbröder.

8. Ty I woren fordom mörker ; men nu åren I ljus i HERRanom : wandrer såsom ljusens barn.

9. Ty Andans frukt är uti all godhet och rättfärdighet och ſanning.

10. Och pröfwer hwad HERRanom täckt är,

11. Och hafwer ingen delaktighet med the onyttiga mörkrets werk; utan ſtraffer them hellre.

12. Ty hwad hemligt af them ſter, thet är ock ſtamligt at ſäga.

13. Men alt thetta warder uppenbart, när thet af luſet ſtraffadt warder; ty alt thet uppenbart warder, thet är ljuſt.

14. Therefore ſäger han: Wakna up, tu ſom ſofwer, och ſtatt up iſtrå the döda, ſå warder Chriſtus tig uplyſande.

15. Så ſer nu til huru I wandren wiſligt; icke ſom the owiſe, utan ſom wiſe.

16. Och ſticker eder efter tiden; ty tiden är ond.

17. Therefore, warer icke oförſtåndige, utan förſtåndige hwad HERRans wilje är.

18. Och dricker eder icke druckna af win, af hwilket et ofſkickligt wäſende kommer; utan upfyllens af then Heliga Andan,

19. Talande emellan eder i psalmer och låſſånger och andeliga wiſor, ſjun-gande och ſpelande HERRanom uti edert hjerta,

20. Altid tackſägande Gud i och Faderenom för hwat man, uti vår HERRas JESU Chriſti namn,

21. Omſom underdånige then ene then andre, i Guds råddhåga.

22. Huſtrurna ware ſina mån underdåniga, ſåſom HERRanom.

23. Ty mannen är huſtruns huſwud, ſåſom ock Chriſtus är förſamlingens huſwud; och han är ock ſin kroppſ hellsa.

24. Såſom nu förſamlingen är underdånig Chriſto, ſå ſtola ock huſtrurna uti all ting vara ſina mån underdåniga.

25. I mån, ålſter edra huſtrur, ſåſom ock Chriſtus ålſtade förſamlingen, och hafwer utgiftit ſig ſjelf för henne,

26. På thet han henne helga ſkulle,

och hafwer gjort henne ren i waterns bad, genom ordet;

27. På thet han ſtulle beſtälla ſig ſjelf en förſamling, then hårlig är, then ingen ſlåd eller ſkrynka hafwer, eller annat ſådant; utan at hon ſtulle wara helig och oftraffelig.

28. Så ſtola ock männerne ålſka ſina huſtrur ſåſom ſina egna kroppar. Then ſin huſtru ålſtar, han ålſtar ſig ſjelf.

29. Ty ingen hafwer någon tid hatat ſitt eget kött; utan hellre föder och fo-drar thet, ſåſom ock HERRen förſamlingen;

30. Ty wi äre ledamöter af hans kropp, af hans kött och af hans ben.

31. Förtthenſtul ſkal menniſtan öf-wergifwa ſin fader och moder, och bliſwa wid ſin huſtru, och af två warder et kött.

32. Thenna hemlighet är ſtor; men jag talar om Chriſto och förſamlingen.

33. Dock ock I, hwar i ſin ſtab, ålſte ſin huſtru ſåſom ſig ſjelf; men huſtrun hafwe mannen i wördrning.

6. Capitel.

I barn, warer hörige edra föräldrar i HERRanom; ty thet är rättwiſt.

2. Hebra tin fader och moder; hwilket är thet förſta bud, ſom löfte med ſig hafwer;

3. På thet tig ſkal wål gå, och tu må bliſwa långliſwad på jorden.

4. I fäder, reter icke edra barn til wre-de; utan upföder them i tuſt och HERRans förmaning.

5. I tjenare, warer hörige edra leſamliga herrar med råddhåga och bådwan i edert hjertas enſaldighet, ſåſom Chriſto;

6. Icke tjenande allena för ögonen, ſåſom menniſtor til wiljes, utan ſåſom Chriſti tjenare, görande thet Gud wil utaf hjertat,

7. Med wåhlwilja: låter eder tycka at I tjener HERRan, och icke menniſtor,

8. Wetande, at hwad godt hwar och en gör, thet ſtal han igen få af HERRanom, ehwad han är tjenare eller fri.

9. Och I herrar, görer ock thet ſamma mot them, och öfwergifwer trug, we-

tande, at ock eder HERRe är i himmelen, och för honom är intet anseende til personen.

10. På thet sista, käre bröder, warer starke i HERranom och i hans starkhets magt.

11. Ikläder eder alt Guds harnest, på thet I mågen stå emot djefwulens listiga anlopp.

12. Ty wi hafwe icke strid emot kött och blod, utan emot Jörstar och wåldiga, nemligen, emot werldens herrar, the som regera i thenna werldens mörker, emot the onda andar under himmelen.

13. Therefore, tager på eder alt Guds harnest, at I mågen emotstå i then onda dagen, och all ting wål uträtta, och beståndande blifwa.

14. Så står nu omgjordade ering edra länder med sanningen, och iklädde rättfärdighetens kråfweto;

15. Och fötterna skodde, at I mågen redo wara til fridens Evangelium.

16. Men öfwer all ting, tager trones stölb, med hwilken I kunnen utsläcka all then ondas glöbände stott.

17. Och tager på eder salighetens

hjelms och Andans swärd, som är Guds ord;

18. I all bön och åkallan, alltid bedjande i Andanom; och waker thet til, med all idelighet och bön för alla helgon,

19. Och för mig, at mig måtte gifwit warda tala dristeligen med öppen mun, at jag måtte kunnig göra Evangelii hemlighet,

20. Hwillekens bådskap jag är i thenna ledjan; på thet jag thet uti må fritt tala, som mig bör tala.

21. Men på thet I mågen ock weta, huru med oss tilstår, och hwad jag gör, skal Tyhicus, min älskelige broder och trogne tjänare i HERranom, eder underwisa;

22. Hwilkens jag therefore sände til eder, at I stolon få weta, huru med mig tilstår, och at han skulle trösta edert hjerta.

23. Frid ware bröderna, och kärlek med tron af Gud Fader och HERranom Jesu Christo!

24. Nåd ware med allom som war HERra Jesum Christum rättsinne-ligen kår hafwa! Amen.

Sänd af Rom til the Epheſer, med Tyhico.

Pauli Epistel til the Philipper.

1. Capitel.

Paulus och Timotheus, Jesu Christi tjenare, alla heliga i Christo Jesu, som äro i Philippis, samt med Biskopar och Tjenare:

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi vår Fader och HERranom Jesu Christo.

3. Jag tackar min Gud, så ofta jag tänker på eder;

4. Hwillet jag alltid gör i alla mina böner för eder alla, och gör samma bön med glädje;

5. At I ären delaktige wordne i Evangelio, ifrå första dagen in til nu;

6. Och förser mig thet samma, at then

uti eder et godt werk begynt hafwer, han skal thet ock fullborda, in til Jesu Christi dag;

7. Såsom mig rätt är, at jag then meningen hafwer om eder alla, therefore at jag i mina bojor, i hwilka jag förswarar och stadfästar Evangelium, hafwer eder i mitt hjerta, såsom the thet alla med mig delaktige ären i nåden.

8. Ty Gud är mitt witne, huru jag åstundar eder alla af hjertans grund i Jesu Christo;

9. Och beber, at eder kärlek ju mer och mer må rik warda i kunskap och i alt förstånd;

10. At I mågen bepröfwa hwad bäst är, på thet I mågen wara rene, och in-

gen til förargelse, in til Christi dag ;

11. Uppfylle med rättfärdighetens frukt, hwilken genom Jesum Christum kommer til Guds pris och låf.

12. Jag wil, at I weta stolen, kåre bröder, at thet med mig stedt är, thet är mer kommit Evangelio til framgång ;

13. Så at mina bojor äro uppenbara wordne i Christo öfwer hela Rådhuset och när alla andra ;

14. Och at många bröder i HERAnom, styrkte af mina bojor, äro thes dristigare wordne til at tala ordet utan rådbåga.

15. Somlige predika och Christum för afund och tråtsak stul, och somlige uti en god mening.

16. The förra predika Christum af kif, och icke rent, menande ther med föröka bedröfwelsen til mitt fångelse :

17. Men the sednare af kärlek, wetande, at jag här ligger til Evangelii förswar.

18. Hwad året tå ? At ju Christus förkunnad warde, i hwad måtto thet ste kan, antingen af tillfälle, eller sannskyldigt, ther af fröjdar jag mig, och jemwål fröjda wil.

19. Ty jag wet, at thet kommer mig til salighet, genom eder bön och Jesu Christi Andas tilhjelp ;

20. Såsom jag wißerligen wäntar och förhoppas, at jag uti ingen ting skal til blygd komma ; utan med all frihet, såsom alltid, så och nu, måtte Christus afhållen warde i min lekamen, ehwad thet är genom lif eller genom död.

21. Ty Kristus är mitt lif, och döden är min winning.

22. Men efter thet at lefwa i köttet, tjenar mer til at geära frukt, så wet jag icke hwilket jag utwålsja skal.

23. Ty båda delarne ligga mig hårdt uppå. Jag ästundar stillas hådan, och wara när Christo, hwilket och mycket bättre wöre ;

24. Men thet är mer nöddorftigt blifwa i köttet, för eder stul.

25. Och wet jag wißerligen, at jag skal blifwa, och med eder alla wara, eder til godo och til trons fröjd ;

26. På thet I mågen storligen beröm-

ma eder af mig i Christo Jesu, genom min igenkommelse til eder.

27. Allenast, wandrer såsom Christi Evangelio wärdt är, at antingen jag kommer och får eder se, eller frånwarande får höra om eder, I blifwen ståndande uti en anda och en själ, samt med oss kämpande uti Evangelii tro.

28. Och uti ingen ting försträcken eder för edra motståndare, hwilket them är et tekn til förtappelse ; men eder til salighet, och thet af Gudi.

29. Ty eder är gifwit för Christo, icke allenast at I tron på honom, utan jemwål liden för hans stul ;

30. Hafwande samma striden, som I sägen i mig, och I nu hören om mig.

2. Capitel.

Är nu någon förmaning när eder i Christo ; är någon tröst i kärleken ; är någon Andas delaktighet ; är någon hjertelig kärlek och barmhertighet ;

2. Så uppfyller min glädje, at I ären ens til sinnes, lika kärlek hafwande, endragtige, samhållige :

3. At intet ster med kif eller fåsång åra ; utan med ödmjukhet råfne hwar then andra yppare än sig.

4. Ser icke hwar på sitt eget bästa ; utan hwar och en på en annans bästa.

5. Hwar och en ware så til sinnes, som och Kristus Jesus war ;

6. Hwilken, äntå han war i Guds stepelse, råfnade han icke för rof, Gudi jämlik wara ;

7 Utan förnebrade sig sjelf, tagande på sig en tjenares stepelse, och wardt lika som en annan menniska, och i åthåfnor funnen som en menniska ;

8. Ödmjukade sig sjelf, wardt lydig in til döden, ja, in til korsens död.

9. Därföre hafwer och Gud förhöjt honom, och gifwit honom et namn, thet öfwer alla namn är :

10. At i Jesus namn stola sig böja alla knän, theas som i himmelen, på jorden, och under jorden äro ;

11. Och alla tungor stola bekänna, at Jesus Kristus är HERAn, Gud Fader til åra.

12. Så, mine älskelige, som I alltid hafwen varit lydige, icke allenast i min närvaro, utan ock nu mycket mer i min frånvaro, staffer med fruktan och baksran at I salige warder.

13. Ty Gud är then, som werkar i eder både wilja och gerning, efter sitt goda behag.

14. Ödres all ting utan knorr och trefkan;

15. På thet I mågen wara oförtalade och rene och Guds barn, ostraffelige midt ibland thet wanartiga och wrånga slägtet, ibland hwilket lyser såsom ljus i werlden;

16. At I blifwen wid lifsens ord, mig til en berömmelse på Christi dag, at jag icke såfångt lupit, eller såfångt arbetat hafwer.

17. Och om jag än offras öfwer eder tros offer och Gudsstienst, så gläder jag mig, och fröjdar mig med eder alla.

18. För thet sammas skul stolen I ock glädjas, och stolen glädjas med mig.

19. Men jag hoppas i HERRanom Jesu, at jag innan kort warder sändande til eder Timotheum, at jag ock må wara wid et godt mod, så jag förnimmer huru med eder tilstår.

20. Ty jag hafwer ingen, then som så aldeles lifa med mig til sinnes år, then så hjertelig omsorg hafwer för eder.

21. Ty the söka alla efter sitt eget, icke thet Christo Jesu tilhörer.

22. Men I weten, at han bepröfwad är; ty såsom til barn med fadren, hafwer han med mig tjent uti Evangelio.

23. Honom hoppas jag nu sända thet första jag hafwer besett mina ärenden.

24. Jag tröstar ock på HERRan, at jag ock sjelf snart kommande warder.

25. Mig hafwer ock syns nödortfigt wara, sända til eder brodern Epaphroditum, min medhjelpare och medstridare och eder Apostel, then ock mig uti min nödortft tjänar;

26. Efter han hade en åstundan til eder alla, och war storligen bekymrad ther af, at I sport hadn honom frant;

27. Som han ock wigerligen war dödsöf; men Gud förbarmade sig

öfwer honom, och icke allenast öfwer honom, utan ock öfwer mig, at jag icke stulle få sorg på sorg.

28. Jag hafwer nu sändt honom thes snarare, at I stolen få se honom, och thes glädare warda igen, och jag thes mindre sorg hafwa.

29. Så undfar nu honom i HERRanom med all glädje; och the sådane äro, them hafwer i wördning;

30. Ty för Christi werks skul war han döden så när kommen, at han söga tänkte på lifwet, på thet han stulle tjena mig i eder stad.

3. Capitel.

Ytterligare, mine bröder, fröjder eder i HERRanom. At jag eder ju alt thet samma skrifwer, thet förtryter mig icke; men thet gör eder thes wigare.

2. Walter eder för the hunbar, walter eder för the onda arbetare, walter eder för affklärelsen.

3. Ty wi äre omsklärelsen, wi som tjene Gudi i Andanom, och berömmen oss af Christo Jesu, och satte icke tröst på köttet.

4. Andock jag ock wäl må trösta på köttet. Hwar en annan sig tycka låter, at han må förtrösta sig på köttet; jag mycket mer,

5. Som på åttonde dagen omskuren är, en af Israels folk och BenJamins slägte, en Ebre af Ebree, efter lagen en Pharise;

6. Efter nitet förföljande församlingen; efter then rättfärdighet, som är af lagen, ostraffelig.

7. Men thet mig en winning war, thet hafwer jag räknat för stada, för Christi skul.

8. Ja, jag räknar thet alt för stada emot then öfverswinneliga min HERRas Christi Jesu kunskap; för hwilkens skul jag alt hafwer för stada räknat, och håller thet för träd, på thet jag må vinna Christum,

9. Och warda funnen i honom, icke hafwande min rättfärdighet, som kommer af lagen, utan then som af Christi tro kommer, nemligen, then

rättfärdighet, som af Gudi kommer, genom tron ;

10. Til at känna honom och hans upståndelses kraft och hans pinas delaktighet, lik orden hans döb ;

11. Om jag och måtte komma emot honom i the dödas upståndelse.

12. Icke at jag allaredan hafwer thet fattat, eller allaredan fullkommen är ; men jag far fast ther efter, at jag thet och fatta må, som jag och fattad är af Christo Jesu.

13. Käre bröder, jag kan icke säga, at jag ännu sjelf thet fattat hafwer ; men et säger jag : Jag förgåter thet til rygga är, och sträcker mig til thet som framman til är,

14. Sagande efter målet, som föresatt är, til then lön, som förhållas ofwän- efter af Guds kallelse i Christo Jesu.

15. Så många wi nu fullkomne äre, warom så sinnade, och om I något annorlunda hålla stolen, så låter Gud eder thet uppenbara ;

16. Dock så, at wi uti thet, ther wi allaredan tillkomne äre, wandre efter en regel, och äre ens sinnade.

17. Warer och, käre bröder, mina efterbljare, och ser på them som så wandra, som I oss för en efterdömmelse hafwen.

18. Ty många wandra, af hwilka jag eder ofta sagt hafwer, men nu säger jag och gråtande, fiender til Christi kors ;

19. Hwilkas ände är förtappelse, och theras buf theras Gud, och theras åra til skam ; the ther akta hwad jorden tilhör.

20. Men vår umgångelse är i himmelen, sådan wi och wänste Frälsaren, HERAN Jesum Christum ;

21. Hwilken vår ströfliga lekamen skal förklara, på thet han skal göra honom lik med sin förklarade lekamen, af then kraft, ther han med förmår sig all ting underlågga.

4. Capitel.

Så, mine käre och önsklade bröder, min fröjd och min krons, blifwer så ståndande i HERANOM, mine älskelige.

2. Evodiam förmanar jag, och Synthyen förmanar jag, at the äro ens til sinnes i HERANOM.

3. Ja, jag beder och tig, min rättfärdige make, war them behjelpelig, som med mig öfwer Evangelium stridt hafwa, samt med Clement och andra mina medarbetare, hwilkas namn äro uti lifsens bok.

4. Fröjder eder i HERANOM alltid ; och äter säger jag, fröjder eder.

5. Eder saktmodighet låter alla men- nistor kunnig warda. HERANOM är när.

6. Hafwer ingen omsorg ; utan edert begär ware kunnigt in för Gud i all ting, med bön, åfallan och tackfälsse.

7. Och Guds frid, som öfvergår all förstånd, förwäre edert hjerta och edert sinne i Christo Jesu.

8. Öttermåra, käre bröder, hwad samt är, hwad ärligt är, hwad rätt, hwad älskt, hwad lustigt, hwad wäl lyder ; är någon dygd, och är något låf, tänker ther efter.

9. Hwad I och lårt och undfått och hört och sett hafwen på mig, thet görer ; och så warder fridsens Gud med eder.

10. Men jag är storligen fröjdad i HERANOM, at I ären återkomne ther til, at I hafwen omsorg om mig ; ändock I wäl allestädes omsorg haft hafwen : men tiden sade icke så til.

11. Thetta säger jag, icke thesöre at mig något fattas ; ty jag hafwer lårt ibland them jag umgår låta mig njå.

12. Jag kan låg wara ; jag kan och hög wara : allestädes och i all ting är jag städelig, både mått och hungrig wara, både nog hafwa, och nöd lida.

13. All ting förmår jag genom Christum, som mig mågtig gör.

14. Dock hafwen I rätt gjort, at I hafwen tagit eder min bedröfwelse til.

15. Weten I och wäl, I Philipper, at af första Evangelii begynnelse, så jag drog utu Macedonien, ingen församling hafwer något delat med mig, efter räkenstap i utgift och upbörd, utan I allena.

16. Ty I sänden en gång, och så an-

dra gången, til mig i Theſſalonica, til min nödtoſt:

17. Iſke at jag ſöker ſådana ſtänker, utan ſöker theſ efter, at uti eder råkenſkap ſkal en öfverflödig frukt finnas.

18. Ty jag hafwer alt, och öfverflödar, och är upfylld, ſedan jag undſiä med Epaphroditus thet ſom ifrån eder ſändt war, en ſöt luft, et offer Gudi tåct och anammeligt.

19. Men min Gud ſkal uppfylla all eder nödtoſt, efter ſina rikedomar i

hårligheten, genom Chriſtum Jeſum.

20. Men Gudi och vår Fader ware pris af ewighet til ewighet! Amen.

21. Hjelſer alla helgon i Chriſto Jeſu. Eder helſa the bröder ſom med mig äro.

22. Eder helſa alla helgon, enkannerligen the ſom äro utaf Rejſarens huſ.

23. Vår HERRas Jeſu Chriſti nåd ware med eder alla! Amen.

Skriſtven af Rom, med Epaphrobito.

Pauli Epistel til the Colosser.

1 Capitel.

Paulus, Jeſu Chriſti Apſtel, genom Guds wiſja, och brodern Timotheus,

2. The helgon och trogna bröder i Chriſto, ſom äro i Coloſen: Nåd ware med eder, och frid af Gudi vår Fader och HERranom Jeſu Chriſto.

3. Wi tacke Gudi och vår HERras Jeſu Chriſti Fader, och bedje altid för eder.

4. Ty wi hafwe ſport eder tro i Chriſto Jeſu och eder kärlek til alla helgon,

5. För thet hoppſ ſkul, ſom eder är förwaradt i himmelen, af hwilket I tillförene hört hafwen genom Ewangelii ſanna ord;

6. Som til eder kommit är, ſåſom och i all werlden, och är fruktſamt, ſåſom och i eder, ifrå then dag I hörden och förnummen Guds nåd i ſanningen;

7. Som I och lårt hafwen af Epaphra, vår ålſteliga medtjenare, hwilken är en trogen Chriſti tjenare för eder;

8. Then och of underwiſt hafwer eder kärlek i andanom.

9. Öberſöre och wi, ifrå then dag wi thet hörde, wände wi icke igen bedja för eder, och önfka, at I mågen uppfyllde warda med hans wiſjaſ kunſkap uti all andelig wiſdom och förſtånd;

10. At I mågen wandra wärdeligen

HERranom, til alt behag, och ären fruktſamme i alla goda gerningar, och wären til i Guds kunſkap,

11. Och ſtärkte warben med all kraft, efter hans hårliga magt, uti alt tålamod och långmodighet med glädje;

12. Och tacken Fadrenom, ſom of hafwer beqvåma gjort til at delaktige wara i the heligaſ arfwedel i luſet;

13. Hwilkén of uttagit hafwer ifrå dörfens wäldighet, och hafwer förſatt of uti ſin ålſteliga Söns rike;

14. I hwilkén wi hafwe förloſning, genom hans blod, nemligen, ſyndernaſ förlåtelse;

15. Hwilkén är ofynliga Guds beläte, förſtödd för alla kreatur:

16. Ty genom honom äro all ting ſkapade, ſom i himmelen och på jorden äro, ſynliga och ofynliga, ware ſig Throner, eller Herrſkap, eller Förſtadmen, eller Öfwerhet: alt är ſkapadt genom honom, och til honom.

17. Och han är för alla; och all ting beſtå i honom.

18. Och han är hufwudet til kroppen, nemligen, til förſamlingen, hwilkén är begynnelsen, förſtödd ifrå the döda, på thet han i all ting ſkal hafwa föregången.

19. Ty behageligt hafwer warit Fadrenom, at all fullhet ſtulle bo i honom,

20. Och at han genom honom all ting

försona skulle med sig sjelf, tilfredsställande genom blodet på hans kors både thet på jorden och i himmelen är.

21. Och eder, som fordom woren främmande och fiender, med sinnet i onda gerningar;

22. Men nu hafwer han försonat eder med sitt blöts lefamen genom döden, på thet han skulle ställa eder heliga och ostraffeliga och obesmittade i sin åsyn:

23. Om I annars blifwen i tron, grundade och faste och orörlige ifrå thet hopp som i Evangelio är, hwilket I hört hafwen, och predikadt är för alla kreatur som under himmelen äro; hwilka jag Paulus är en tjänare worden.

24. Nu fröjdar jag mig uti mitt lidande för eder, och upfyller i mitt blött hwad som fattas i Christi lidande, för hans lefamen, som är församlingen;

25. Hwilkens tjänare jag worden är, efter Guds prediköambete, thet mig gifwit är ibland eder, at jag Guds ord rikeligen predika skal,

26. Nemligen then hemlighet, hwilken fördold hafwer varit ifrå werldens begynnelse och ewig tid, men nu är uppenbar worden hans helgon,

27. Hwilkä Gud wille kunnigt göra hwilken thessa hemlighetens hårliga rikedom är ibland hedningarna; hwilken är Kristus uti eder, hårlighetens hopp,

28. Then wi förkunne, förmanande hwar menniska, och lärande hwar menniska i all wißdom, på thet wi skole ställa hwar menniska fullbordad i Christo Iesu;

29. Ther jag och på arbetar och kämpar, efter hans werkan, som krafteligen werkar i mig.

2. Capitel.

Så wil jag, at I weta skolen, hwilken kamp jag hafwer om eder, och om them som äro i Laodicea, och om alla them som min person i blöttet icke sett hafwa;

2. På thet thessä hjertan måga få någon hugnad, och sammanfogade warda i kärleken, til all rikedom uti fullkom-

ligt förstånd, til at kunna begynna Guds hemlighet, både Fadrens och Christi;

3. Uti hwilken fördolda ligga all wißdoms och förstånds häfwor.

4. Men thetta säger jag, på thet ingen skal bedraga eder med kloka ord.

5. Ty ändock jag är ifrån eder, efter blöttet, är jag dock när eder i andanom, fröjdar mig, och ser eder stidelse och eder tros stadighet på Christum.

6. Såsom I nu anammat hafwen HERRAN IESUM Christum, så wandrer i honom;

7. Och warer rotade och upbyggde i honom, och warer faste i tron, såsom I lärde ären, och warer i henne rikeligen tacksamme.

8. Ser til, at eder icke någon bortröfwar med Philosophia och såfångt bedrägeri, efter menniskors stadgar, och efter werldens stadgar, och icke efter Christum;

9. Ty i honom bor all Guddomens fullhet lekamligen;

10. Och I ären i honom fullkomne, hwilken är hufvudet öfwer alla förstadömen och wäldighet;

11. I hwilken I och omfurne ären med then omfårelse, som ster utan händer, til I aflaben syndafroppen i blöttet, nemligen, med Christi omfårelse;

12. I thet at I med honom begrafne ären genom dopet, i hwilket I och upståndne ären genom tron, then Gud werkar, hwilken honom upwäckt hafwer ifrå the döda.

13. Han hafwer och gjort eder lefwande med honom, då I döde woren i synderna och uti edert blöts förhud; och hafwer förlåtit oss alla synder,

14. Och afplanat then handskrift som oss emot war, hwilken af stadgarne kom, och war oss emot; och then hafwer han tagit oss af wägen, och naglat wid korset;

15. Och hafwer blottat förstadömen och wäldigheter, och fört them uppenbarligen, och gjort en hårlig seger af them genom sig sjelf.

16. Så låter nu ingen göra eder samwete öfwer mat, eller dryck, eller

öfwer bestånda helgedagar, eller ny-
månader, eller sabbather :

17. Hvilket år skuggan af thet som
tillk: mmande war ; men kroppen själf
är i Christo.

18. Våter ingen taga eder lönen ifrå,
then som wandrar efter eget godtycke i
Angla-ödmjukhet och andelighet i the
ting han aldrig sett hafwer, och är för-
gäfwes upblåst i sitt köttliga sinne,

19. Och håller sig icke wid hufvudet,
af hvilket hela lekamens genom leder
och ledamot kraft får, och tillsammans
hängar, och tilwäxer i then förökelse
som Gud gifwer.

20. Efter I nu döde ären med
Christo ifrå the werldsliga stadgar,
hwi låten I eder så begripas med be-
skrifna stadgar, lika som I ännu lef-
den i werlden ?

21. The ther säga: Tu skal icke kom-
ma wid thet, icke smaka thet, icke
handtera thet ;

22. Hvilket dock alt förgås i bruknin-
gen, och är efter menniskors bud och
lärdom ;

23. Hvilka hafwa wäl et sten af
wisdom, genom sjelfstagen andelighet
och ödmjukhet, och ther igenom at the
icke stona kroppen, och göra icke köttet
thes åra til thes nöddorft.

3. Capitel.

Om I nu ären upståndne med Christo,
så söker thet ofwanti! är, ther Christus
är sittande på Guds högra hand.

2. Farer efter thet som ofwanti! är,
icke efter thet som på jorden är.

3. Ty I ären döde ; och edert lif är
förbodd med Christo i Gudi.

4. Men när edert lif, Christus, up-
penbarad warde, så warden och I up-
penbarade med honom i hårligheten.

5. Så döder nu edra lemmar, som på
jorden äro, boleti, orenlighet, lusta,
ond begärelse och girighet, hwilken af-
gudadyrkan är ;

6. För hwilka styckens skul Guds
wrede kommer öfwer otrons barn ;

7. Uti hwilka I och fordom wandra-
den, så I ther uti lefden.

8. Men lägger och nu I bort allsam-
mans, wrede, grymhet, ondska, för-
smädelse, stamliga ord af eder mun.

9. Ljuger icke för hwar annan, aflä-
der eder then gamla menniskan med
hans gerningar ;

10. Och iflåder eder then nya, then
ther förnyas til hans kunskap och belä-
te, som honom skapat hafwer ;

11. Ther icke Gret och Jude är, om-
skärelse och förbud, Barbarisk och Scy-
tisk, tjenare och fri, utan alt i allom
Christus.

12. Så iflåder eder nu, såsom Guds
utforade, helgon och älskelige, uti hjer-
tans barmhertighet, wänlighet, ödmjuk-
het, saktmodighet, långmodighet ;

13. Och unddrager med hwar annan,
och förlåter hwar annan, om någon
hafwer något flagornål emot then an-
dra ; såsom och Christus eder förlåtit
hafwer, så görer och I.

14. Men öfwer alt thetta iflåder eder
kärleken, hwilken är fullkomlighetens
band.

15. Och Guds frid regere i edra hjer-
tan, til hwilken I och kallade ären uti
en lekam ; och warer tacksamme.

16. Våter Christi ord rikeligen bo uti
eder, med all wisdom : lærer och för-
maner eder inbördes med psalmer och
lässånger och andeliga wisor i nåden,
och sjunger HERRanom i edra hjertan.

17. Och alt thet I gören, med ord el-
ler gerning, thet görer alt i HERRans
Jesu namn, och tackar Gudi och Fa-
drenom genom honom.

18. I hustrur, warer edra män underdå-
niga, såsom tilbörsligt är, i HERRanom.

19. I män, älsker edra hustrur, och
warer icke bittre emot them.

20. I barn, warer edra föräldrar ly-
dige i all ting ; ty thet tackes wäl
HERRanom.

21. I fäder, reter icke edra barn, på
thet the icke stola warda klenmodiga.

22. I tjenare, warer lydige edra köttli-
ga herrar i all ting ; icke med tjenst
för ögonen, såsom menniskor til wiljes,
utan med hjertans ensalldighet och med
Guds fruktan.

23. Alt hvad I gören, thet görer af hjertat, såsom HERRanom, och icke menisfkom :

24. Och weter, at I af HERRanom stolen få arfwets lön; ty I tjenen HERRanom Christo.

25. Men then som orått gör, han skal undfå hvad han orått gjort hafwer; och warder intet anseende til personen.

4. Capitel.

I herrar, hvad lita och rått är, thet bewiser edra tjenare, wetande, at I hafwen oc en HERRa i himmelen.

2. Håller uppå bedja, och waker ther uti med tackfågelte;

3. Bedjande också för oss, at Gud wille uplåta oss ordets dör, til at tala Christi hemlighet, för hwilken jag oc bunden är;

4. Alt jag må thet uppenbara, såsom mig bór at tala.

5. Wandrer wisligen med them som utantill äro, och sticker eder efter tiden.

6. Edert tal ware altid ljusligt, och med salt förmångdt, at I weten huru I stolen swara hwarjom och enom.

7. Huru med mig går, skal Tychicus, min ålskelige broder och trogne tjenare och medtjenare i HERRanom, eder alt kungöra;

8. Hwilken jag hafwer til eder såndt förtenstul, at han skal få weta, huru thet hafwer sig med eder, och at han må hugswala edra hjertan,

9. Samt med Onesimo, min trogna och ålskelige broder, hwilken en af eder

är: the stola underwisa alt huru här tilstår.

10. Eder helsar Kristarchus, min medfånge, och Marcus, Barnabe syßling, af hwilken I hafwen fått några befallningar: (Kommer han til eder, så undfår honom)

11. Och Jesus, som kallas Justus, hwilka äro af omskårelsen: these äro allena mina medhjelpare til Guds rike, the mig oc warit hafwa til hugnad.

12. Eder helsar oc Epaphras, then en af eder är, Christi tjenare, altid arbetande för eder i böner, på thet I mågen blifwa ståndande fullkomlige, och upfyllde i all Guds wilja.

13. Jag bår witnessbörd med honom, at han hafwer mycken omsorg om eder och them i Laodicea och them i Hierapoli.

14. Eder helsar Lucas, läkaren, then ålskelige, och Demas.

15. Helsen the bröder i Laodicea, och Rhympham, och then församling som i hans hus är.

16. Och då Epistelen är läsen når eder, så beställer, at han warder oc läsen för församlingen i Laodicea, och at I oc then Laodiska Epistelen läsen.

17. Och säger Archippo: Se på ämbetet, som tu fått hafwer i HERRanom, at tu thet utråttar.

18. Min helsning med min, Pauli, hand. Tänker på mina bojor. Nåd ware med eder! Amen.

Skrifwen af Rom, med Tychicus och Onesimus.

Pauli Första Epistel til the Theßalonicer.

1. Capitel.

Paulus och Silvanus och Timotheus then församling i Theßalonica uti Gud Fader och HERRanom Jesu Christo: Nåd ware med eder, och frid af Gudi vår Fader och HERRanom Jesu Christo.

2. Wi tacke Gudi altid för eder alla,

och hafwe eder i åminnelse i våra böner utan återwåndo;

3. Tänktande på edert werk i tron och på edert arbete i kärleken och på edert tålmod i hoppet, hwilket är vår HERRa Jesus Christus, för Gudi och vår Fader.

4. Ty, fåre bröder, af Gudi ålskade, wi wete huru I ären utwalde;

5. At vårt Evangelium hafwer warit när eder, icke allenast med ord, utan både i kraft och i then Heliga Andas och i full wiſſhet, såsom I weten, hurudane wi woro när eder, för eder skul.

6. Och I ären wordne våra efterföljare och HERRans, och hafwen anammat ordet ibland många bedröfwelser med then Heliga Andas fröjd ;

7. Så at I ären wordne en efterdömmelse för alla trogna uti Macedonia och Achaja.

8. Ty af eder är HERRans ord utgångit, icke allenast i Macedonia och Achaja, utan och i all rum är eder tro, som I hafwen til Gud, utkommen, så at oss är icke behof at säga något.

9. Ty the ſjelfwe förkunna om eder hurudan ingång wi hade til eder, och huru I omwände worden til Gud ifrån afgudarna, til at tjena then lefwande och sanna Guden ;

10. Och til at wänta hans Son af himmelen, hwilken han upröad hafwer ifrå the döda, Jesum, then oss frälsar ifrå then tilkommande wreden.

2. Capitel.

Käre bröder, I weten ſjelfwe vår ingång til eder, at han war icke fåång :

2. Utan, såsom wi tilföre hade lidit, och försmådde warit uti Philippis, som I weten, woro wi ändå wid god tröst i vår Gud, til at tala när eder Guds Evangelium, med mycken kämpning.

3. Ty vår förmaning war icke til willfarelse, icke heller til orenlighet, icke heller med list :

4. Utan, såsom wi af Gudi bepröfwade woro, at oss Evangelium betrodit är til at predika, så tale wi ; icke såsom wi wille tådas menniskor, utan Gudi, then ther pröfwar våra hjertan.

5. Ty wi hafwe icke umgått med smekliga ord, såsom I weten, icke heller med tillsälle til girighet : Gud är thes witne ;

6. Hafwe icke heller sökt pris af menniskor, hwarken af eder, eller andra.

7. Andock wi wäl hade haft magt at förtunga eder, såsom Christi Apostlar ;

men wi woro milde när eder, lika som en amma fostrar sina barn.

8. Så hafwe wi hjertans lust haft til eder, at dela med eder, icke allenast Guds Evangelium, utan och vårt eget lif ; ty I ären oss käre wordne.

9. I minnens wäl, käre bröder, vårt arbete och vår möda ; ty dag och natt arbetade wi, på thet wi ingen af eder skulle förtunga, och predikade ibland eder Guds Evangelium.

10. Theſ ären I witten, och Gud, huru heligt, huru rättfärdigt och ostraffeligt wi umgingo med eder, som trodden :

11. Såsom I weten, at wi, såsom en fader sina barn, hafwe förmanat och tröstat hwar och en ibland eder,

12. Och betygat, at I wärdeligen skullen wandra för Gudi, then eder kallat hafwer til sitt rike och hårlighet.

13. För hwilket wi och utan återwändo tacke Gudi, at så I anammaden af oss thet predikade ordet om Gud, anammaden I thet icke såsom menniskors ord, utan, såsom thet sannerligen är, såsom Guds ord, hwilken och werkar i eder, som tron.

14. Ty I ären wordne, käre bröder, the Guds församlingars efterföljare, som uti Judeen äro, i Christo Jesu, at I thet samma lidit hafwen af edra egna fränder, som the af Judarna ;

15. Hwilka och HERRan Jesum dräpo, och sina egna Propheter, och hafwa förföljt oss, och tådas icke Gudi, och alla menniskor äro the emot ;

16. Förbjuda oss underwisa hednigarne, the med the skola salige warda, på thet the skola fullkomma sina syndar alltid ; ty wreden är kommen öfwer them in til ändan.

17. Men wi, käre bröder, sedan wi til någon tid hade mist eder, efteransittet, och icke efter hjertat, hafwe wi thes mer hastat til at se edert ansikte, med stor begärelse.

18. Therför hade wi welat komma til eder, (jag Paulus) två resor ; och Satan hafwer oss förhindrat.

19. Ty hwad är vårt hopp, eller

fröjd, eller kronan til vår berömmelse? Åren och icke I thet, för vår HERRA JESU Christo i hans tillkommelse?

20. I åren ju vår pris och fröjd?

3. Capitel.

Therför kunde vi icke längre hafva fördrag, och oss syntes, at vi uti Athen allena skulle qvar blifva;

2. Och hafve såndt Timotheum, vår broder och Guds tjenare och vår hjälpare i Christi Evangelio, til at styrka och trösta eder i eder tro,

3. På thet ingen skulle låta wita sig uti thenna bedröfwelse; ty I weten, at wi äre ther til satte.

4. Ty när wi woro när eder, sade wi eder thet tillföre, at wi måste liba bedröfwelse, såsom och stedt är, och I weten.

5. Therför kunde jag och icke längre hafva fördrag, utan sånde åstad, på thet jag skulle försara eder tro, at til äfventyrs frestaren icke hade försökt eder, och vårt arbete hade då såfångt wordet.

6. Men nu nyligen, sedan Timotheus kommen war til oss ifrån eder, och underriste oss om eder tro och kärlek, och at I altid tänken på oss til thet bästa, och åstunden at se oss, såsom och wi eder;

7. Wordo wi, käre bröder, hugswalade på eder uti all vår bedröfwelse och nöd, genom eder tro.

8. Ty wi lefwe nu, efter I stån i HERRANOM.

9. Hvad tack kunne wi Gudi säga för eder för all then glädje som wi hafve af eder, för vår Gud?

10. Wi bedje dag och natt ganfla mycket, at wi måge se edert ansikte, och uppfylla thet i eder tro fattas.

11. Men Gud sielf och vår Fader och vår HERRA JESUS Kristus sticke vår wåg til eder.

12. Men HERRAN förörde eder, och låte kärleken öfverflöda inbördes och til hwar man, såsom och wi äre til eder;

13. At edra hjertan måge styrkta och ostraffeliga blifva i helighet, för Gudi

och vår Fader, uti vår HERRAS JESU Christi tillkommelse med alla hans helgon.

4. Capitel.

Yttermera, käre bröder, bedje wi eder, och förmane genom vår HERRA JESUM, såsom I hafwen undfått af oss, huru I wandra stolen och tåckas Gudi, at I ju mer fullkomlige warden.

2. Ty I weten hvad bud wi gäfwit eder, genom HERRAN JESUM.

3. Ty thetta är Guds wilje, eder helgelse, at I flynn boleri,

4. Och hwar och en af eder wet behålla sitt fat i helgelse och ära,

5. Sde uti lustig begärelse, såsom hedningar, the som af Gudi intet weta;

6. Och at ingen förtrycker, eller swiker sin broder i någon handel; ty HERRAN är hämnaren öfwer alt thetta, såsom wi och eder tillföre sade och betygade.

7. Ty Gud hafwer icke kallat oss til orenlighet, utan til helgelse.

8. Then ther nu föraktar, han föraktar icke någon menniska, utan Gud, then sin Heliga Anda hafwer gifwit i eder.

9. Men om broderlig kärlek görs icke behof, at jag strifwer eder; ty I åren sielfwe lärde af Gudi, at I stolen ålsta eder inbördes.

10. Och thet gören I och på alla bröderne, som i hela Macedonien äro; men wi förmane eder, käre bröder, at I ju mer fullkomlige warden;

11. Och winlägger eder, at I åren rolige, och stöter edra egna stycken, och arbetar med edra händer, såsom wi eder budit hafwe;

12. At I hafwen eder ärligt med them som utantill äro, och at I theras icke betarfwen.

13. Men wi wilje icke dölja för eder, käre bröder, om them som affomnade äro, at I icke förjen såsom the andre, the ther icke hopp hafwa.

14. Ty om wi tro, at JESUS är dödd och upstånd, så skal och Gud them som affomnade äro genom JESUM, framhafwa med honom.

15. Ty thetta ſåge wi eder ſåſom HERRans ord, at wi, ſom leſiwe och igenbliſiwe uti HERRans tillkommelse, ſtola icke förekomma them ſom ſofwa.

16. Ty ſjelfiwer HERREN ſkal ſtiga ned af himmelen, med hårſtri och öfwerängels röſt, och med Guds basun; och the döde i Chriſto ſtola upſtå i förſtne:

17. Ther efter wi, ſom leſiwe och igenbliſiwe, warde tillika med them borttagne i ſkyn emot HERREN i wådræt; och ſå ſtole wi bliſiwa när HERRanom altid.

18. Så tröſter eder nu med theſa orden inbördes.

5. Capitel.

Men om tider och stunder, käre bröder, är icke behof at ſtriſiwa eder;

2. Ty I weten wål, at HERRans dag ſkal komma ſåſom en tjuſ om natten.

3. Therför när the warda ſågande: Thet är fride, och all ting utan fara, då ſkal them haſtigt förderf öſwertomma, liſa ſom födslopinnan qwinnan påkommer, ſom haſtwande är; och the ſtola icke kunna undfly.

4. Men I, käre bröder, ären icke uti mörkret, at then dagen ſåſom en tjuſ ſkal få eder fatt.

5. Alle I ären ljuſets barn och dagens barn: wi höre icke natten til, icke heller mörkret.

6. Så låter oß nu icke ſofwa, ſåſom the andre; utan låter oß waka och nyktre wara.

7. Ty the ſom ſofwa, the ſofwa om natten, och the ſom druckne äro, the äro druckne om natten.

8. Men wi, ſom dagen tilhöre, ſtole nyktre wara, iſklådde trons och kärlekens harnest, och ſalighetens hopp för en hielm.

9. Ty Gud haſiwer icke ſatt oß til wrede, utan at åga ſalighet genom wår HERRE Iſum Chriſtum,

10. Then för oß död är, på thet, ehwad

wi wake eller ſofwe, ſtole wi leſiwa ſant med honom.

11. Therför förmaner eder inbördes, och upbyggger hwar then andra, ſåſom I ock gören.

12. Men wi bedje eder, käre bröder, at I kånnen them, ſom arbeta ibland eder, och ſå eder för i HERRanom, och förmana eder.

13. Håller them theſe kårare, för theſas werks ſkul, och warer fridsamme med them.

14. Men wi bedje eder, käre bröder, förmaner the ofediga, tröſter the ſlenmodiga, hjälper the ſwaga, warer långmodige wid hwar man.

15. Ser til, at ingen wedergåller någon ondt för ondt; utan altid farer efter thet goda inbördes och med hwar man.

16. Warer altid glade.

17. Beder utan återwånd.

18. Warer tackſamme i all ting; ty thet är Guds wilje om eder genom Iſum Chriſtum.

19. Utſlår icke Andan.

20. Förakter icke Prophetior:

21. Men pröfwer all ting, och behåller thet godt är.

22. Stry alt thet ſom ondt ſynes.

23. Men ſjelfiwer fridsens Gud helge eder öfwer alt, at eder hela ande och ſjål och kropp måtte wara behållen utan ſtraff i wår HERRAS Iſu Chriſti tillommelse.

24. Han är trofaſt, ſom eder kallat haſiwer; then thet ock wål fullbordar.

25. Käre bröder, beder för oß.

26. Hjelser alla bröderne uti en helig kyß.

27. Jag beſwår eder wid HERREN, at I thenna Epistelen läsa låten för alla heliga bröderne.

28. Wår HERRAS Iſu Chriſti nåd ware med eder! Amen.

Then 1. til the Theſſalonicer;
ſtriſiwen af Uthen.

Pauli Andra Epistel til the Theſſalonicer.

1. Capitel.

Paulus och Silvanus och Timotheus then församling i Theſſalonica, i Gudi vår Fader och HERRanom Jesu Christo :

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi vår Fader och HERRanom Jesu Christo.

3. Vi skole tacka Gudi alltid för eder, käre bröder, såsom tilbörlikt är; ty eder tro fördröas storligen, och allas eder kärlek öfverflödar inbördes;

4. Så at wi sjelfwe berömmen oss i Guds församlingar af edert tålmod och tro uti alla edra förföljelser och bedröfwelser, som I liden,

5. Såsom et bevis til Guds rättwisdom; på thet I mågen warda wärdige til Guds rike, för hwilket I ock liden;

6. Efter thet är rättwist för Gudi, gifwa them bedröfwelse igen, som eder bedröfwat;

7. Men eder, som bedröfwens, rolighet med oss, så HERRen Jesus uppenbar warder af himmelen, samt med sin krafts Änglar

8. Och med eldslåga, til at hämnas öfwer them, som icke kända Gud, och öfwer them, som icke lydige äro vår HERRas Jesu Christi Evangelio;

9. Hwilka pina lida skola, thet ewiga förderfwet af HERRans ansikte och af hans hårliga magt,

10. Så han skal komma til at förklaras i sina helgon, och underlig warda i alla them som tro; ty vårt witnesbörd til eder om then dagen hafwen I trott.

11. Och förthenſkul bedje wi ock alltid för eder, at vår Gud wille göra eder wärdiga til thenna kallelsen, och uppfylla alt godhetens upsät och tronens verk i kraften;

12. På thet vår HERRas Jesu Christi namn må prisadt warda på eder, och I på honom, efter vår Guds och HERRans Jesu Christi nåd.

2. Capitel.

Men wi bedje eder, käre bröder, för vår HERRas Jesu Christi tillkomme, och för vår församlings skul i honom,

2. At I icke snarligen låten beweta eder ifrån edert sinne, icke heller försträcka, hwarken genom anda, eller genom ord, eller genom bref, lika som thet sändt wore af oss, såsom Christi dag för handen wore.

3. Låter ingen förfrå eder i någon måtto; ty han kommer icke, utan tillförene ster affall, och uppenbar warder syndens menniska, förtappelsens barn;

4. Hwilken är en motståndare, och uphåfwer sig öfwer alt thet Gud eler Gudstjenst kallas; så at han jätter sig i Guds tempel, såsom en Gud, och gifwer sig före som han wore Gud.

5. Minnens I icke, at jag sade eder thetta, så jag ännu war när eder?

6. Och hvad ännu hindrar, weten I, at han skal warda uppenbar i sin tid.

7. Ty han verkar allaredan ondſkan hemligen; allenast then ther nu hindrar, han måste komma af wägen.

8. Och så warder så then Onde uppenbar, hwilken HERRen skal dräpa med sin muns Udda; och skal göra en anda med honom genom sin tillkommelses uppenbarelse;

9. Hwilkens tillkommelse sker efter Satans merkan, med alla lögnaktiga krafter och tekn och under,

10. Och med all förförelse til orättfärdighet ibland them som förtappade warda, thetfore at the icke anammade kärleken til sanningen, at the måtte salige wordet.

11. Sörthenſkul skal Gud sända them kraftig willfarelse, så at the skola tro lögnen;

12. På thet the skola alle dömda warda, som icke hafwa trott sanningen

gen, utan hafwa luft til orättfärdigheten.

13. Men wi stole altid tacka Gudi för eder, käre bröder, ålstade af HERanom, at Gud hafwer eder utvalt til salighet af begynnelsen, genom Andans helgelse, och i sanningens tro;

14. I hwilken han eder kallat hafwer genom vårt Evangelium, til vår HERas Jesu Christi hårliga egendom.

15. Så står nu, käre bröder, och håller eder wid the stadgar, som I lärt hafwen, ehwad thet är stedt af vårt ord eller bref.

16. Men sjelfwer vår HERe Jesus Kristus och Gud och vår Fader, then och ålstat hafwer, och gifwit en ewig tröst och et godt hopp genom nåden;

17. Han hugswale edra hjertan, och styrke eder uti all lärdom och goda gerningar.

3. Capitel.

Yttermera, käre bröder, beder för oss, at HERans ord må hafwa framgång, och prisadt warda, såsom ock när eder;

2. Och at wi måge friade warda ifrå wanartiga och arga menniskor; ty tron är icke hwar mans.

3. Men HERen är trofast, then eder styrka skal, och bewara för thet onda.

4. Men wi förse oss til eder i HERanom, at I gören, och görande warden hwad wi eder budit hafwe.

5. Men HERen styre edert hjerta til Guds kärlek och til Christi tålmod.

6. Och bjude wi eder, käre bröder, i vår HERas Jesu Christi namn, at I dragen eder ifrå hwar och en broder, som ostickeligt wandrar, och icke efter

then stadga, som han hafwer fått af oss.

7. Ty I weten sjelfwe huru I stolen oss efterfölja, emedan wi hade oss icke ostickeligt ibland eder:

8. Icke heller hafwe wi tagit brödet för intet af någon; utan med arbete och möda, natt och dag, hafwe wi brukat oss, på thet wi ingen af eder skulle wara til tunga:

9. Icke theförre, at wi thes icke magt hade; utan at wi skulle gifwa oss sjelfwa eder til efterbömelse, at efterfölja oss.

10. Och då wi woro när eder, bödo wi eder sådant, at ho ther icke wille arbeta, han skulle icke heller äta.

11. Ty wi höre, at somlige ibland eder umgås ostickeligt, och arbeta intet, utan drifwa fåfånga.

12. Men them som sådane äro, bjude wi och förmaner, genom vår HERa Jesum Christum, at the arbeta med stillhet, och äta sitt eget bröd.

13. Men I, käre bröder, förtröttens icke göra thet godt år.

14. Om nu någon icke wille lyda vårt ord, honom teker up i et bref, och hafwer ingen umgångelse med honom, på thet han skal blhgas.

15. Dock håller honom icke såsom en owän; utan förmaner honom såsom en broder.

16. Men sjelfwer fridsens HERe gifwe eder frid altid i allahanda måtto. HERen ware med eder alla!

17. Helsing med min, Pauli, hand; hwilket år teket i alla bref. Så strifwer jag.

18. Vår HERas Jesu Christi nåd ware med eder alla! Amen.

Sänd af Athen.

Pauli Första Epistel til Timotheum.

1. Capitel.

Paulus, Jesu Christi Apostel, efter Guds vår Frälsares och HERans Jesu Christi befallning, then vårt hopp är,

2. Timotheo, min rättfärdiga son i tron: Nåd, barmhertighet, frid af Gudi vår Fader och af Jesu Christo vår HERa.

3. Såsom jag bad tig, at tu skulle blifwa qwar i Epheso, då jag for in i

Macedonien, så gbr ock, at tu må bjuda somliga at the ingen annan lärdom efterfölja,

4. Och ingen att gifwa på fabler och slågtregister, the ingen ända hafwa, och åstadsomma spörsmål, mer än förbättring til Gud i tron.

5. Ty hufwudsommen af budet är kärleken, af et rent hjerta och af et godt samwete och af en ofskrymd tro;

6. Ifrå hwilken somlige hafwa farit wille, och äro omwände til onyttigt squaller,

7. Och wilja wara måstare i skriften, och förstå icke hwad the säga, eller hwad the hålla.

8. Wi wete wål, at lagen är god, så man henne rätteligen brukar;

9. Wetande, at then rättfärdige är ingen lag satt, utan orättfärdige och olydige, ogudaktige och syndare, ohelige och oandelige, faderinördare och moderinördare, mandråpare,

10. Bolare, drängaståndare, menniskotjuftwar, ljugare, menedare, och hwad annat sådant är, thet en helsosam lärdom emot faller;

11. Efter then saliga Guds härliga Evangelium, hwilket mig betrodit är.

12. Och jag tackar vår HERA Christo Jesu, som mig hafwer gjort mågtig, och räknat mig trogen, och satt i thet ämbetet;

13. Jag, som tilförene war en försmådare och en förföljare och en wåldswerkare: men mig är barmhertighet wedersfaren; ty jag hafwer thet gjort owetandes, i otro.

14. Men vår HERAs nåd hafwer thes mer öfwerflödat genom tron och kärleken i Christo Jesu.

15. Thet är et fast ord, och i alla måtto wål wärdt at man thet anammar, at Christus Jesus är kommen i werlden, til at frälja syndare; ibland hwilka jag är then förnämligaste.

16. Men mig är wedersfaren barmhertighet, på thet Jesus Christus skulle på mig förnämligast bewisa

all långmodighet, them til efterdöme, som på honom tro skulle, til erwinnetligt lif.

17. Men Gudi, then ewige Konungen, oförgängelige, ofynlige, allena wise, ware pris och ära i all ewighet. Amen.

18. Thetta budet befaller jag dig, min son Timothee, efter the förra Prophetior om dig, at tu brukar dig ther uti som en god frigsmän,

19. Hafwande tron och et godt samwete, hwilket somlige hafwa bortdrifwit, och äro steppsbrutne wordne i tron;

20. Af hwilka är Hymeneus och Alexander, hwilka jag Satane antwordat hafwer, på thet the skulle lära icke mer försmåda.

2. Capitel.

Så förmanar jag nu, at man för all ting hafwer böner, åkallan, förbönner och tackfågelse för alla menniskor,

2. För Konungar och för all Öfwerhet, på thet wi måge lefwa uti et roligt och stilla lefwerne, i all Gudaktighet och ärlighet.

3. Ty sådant är godt och tacknämligt för Gudi, vår Frälsare,

4. Som wil, at alla menniskor skola frälste warda, och til sanningens kunskap komma.

5. Ty thet är en Gud, och en Medlare emellan Gud och menniskor, nemligen, then menniskan Christus Jesus,

6. Hwilken sig sjelf gifwit hafwer för alla til återlösen, at sådant skulle i sin tid predikadt warda;

7. Ther jag ock uti sticad är en Predikare och Apostel: jag säger sanningen i Christo, och ljuger icke, hedningarnas lärare i tron och sanningen.

8. Så wil jag nu, at männen bedja i all rum, och uplyfta heliga händer, utan wrede och tvekan.

9. Sammalunda ock, at qwinnorna pryda sig i höfweliga klädebonad, med blygaktighet och skyfhet; icke med slåtadt hår, eller guld, eller pärlor, eller kostelig klädnad;

10. Utan såsom the qvinnor höfres, som Gudaktighet bewisa med goda gerningar.

11. En qvinna låte låra sig i stillhet med all underdånighet.

12. Men qvinnan tillstår jag icke, at hon andra lärar, och icke heller råder öfver mannen; utan ware i stillhet;

13. Ty Adam wardt först skapad, och sedan Eva;

14. Och Adam wardt icke bedragen; utan qvinnan wardt bedragen, och kom öfverträdelsen åstad.

15. Men hon warder likväl salig genom barnsbörden, om hon blifwer i tron och kärleken och i helgelse med lyselhet.

3. Capitel.

Thet är ju et fast ord, om någon begår et Biskopsåmbete, han åstundar en god gerning.

2. Så skal nu en Biskop vara ostrafelig, en hustrus man, walande, nykter, sedig, gästfri, läraktig,

3. Ingen drinkare, icke bitter, icke sniken efter slem winning, utan mild, icke tråtsam, icke girig;

4. Then sitt hus wål förestår, then ther lydiga barn hafwer, med all årlighet;

5. Hwar nu någon icke kan förestå sitt eget hus, huru skal han förestå Guds församling?

6. Icke nyhristen, på thet han icke skal upblåsas, och falla i lastarens dom.

7. Han måste också hafwa et godt wittenåbörd af them som utantill äro, på thet han icke skal falla uti lastarens försmådelse och snara.

8. Sammalunda och Tjenarena skola årlige vara, icke twetalige, icke drinkare, icke snikne efter slem winning;

9. Hållande trons hemlighet med et rent samwete.

10. Och the skola först försökas, och sedan skola the tjena, när ingen kan straffa them.

11. Theras hustrur sammaledes skola också årliga vara, icke förtalerstor, nyktra, trofasta i all ting.

12. Tjenarena skola vara en hustrus mån, the sina barn wål förestå, och sina egna hus;

13. Ty the ther wål tjena, förwärfwa sig et godt upsteg och mycken tröst i tron, som är i Christo Jesu.

14. Thetta strifwer jag dig, förhoppandes ske skola, at jag kommer snart til dig.

15. Och om så hände, at jag förtöfwar, at tu må weta, huruledes tu ungå skal uti Guds hus, som är lefwande Guds församling, en pelare och sanninogens grundwål.

16. Och utan twifwel är Gudaktighets hemlighet stor: Gud är uppenbar worden i köttet, rättfärdigad i Andan, synt Anglarne, predikad hedningarne, trodd i werlden, uptagen i hårligheten.

4. Capitel.

Men Anden säger klarligen, at i yttersta tiderne skola somlige falla ifrå tron, hållande sig in til bedrägeliga andar och djessalårdom;

2. Genom them som med slymteri tala lögn, och hafwa bränt tecken i sitt samwete;

3. Och förbjuda ägtenskap, bjuda stona maten, som Gud skapat hafwer, til at taga med tackfälsse, them trognom och them som hafwa förstått sanningen.

4. Ty alt thet Gud skapat hafwer är godt, och intet bortkastandes, som med tackfälsse tagit warder;

5. Ty thet war helgadt genom Guds ord och bönen.

6. När tu sådant gifwer bröderna före, så blifwer tu en god Jesu Christi tjänare, såsom tu upfödd äst i trones ord och god lärdom, med hwilken tu alltid varit hafwer.

7. Men oandeliga och klaringafablar låt fara; men öfwa dig sjelf til Gudaktighet.

8. Ty lekamtig öfning är föga til nytta; men Gudaktighet är nyttig til all ting, och hafwer löfte om thetta lifwet och thet tillkommande.

9. Thet är ju et fast ord, och i alla måtto wål wårdt at man thet anammar.

10. Ty ther på arbete wi oc, och warde försmådde, at wi hoppas på lefwande Gud, som är alla menniskors Frälsare, men beshynnerligen theras, som tro.

11. Sådant bjud och lär.

12. Ingen förakte tin ungdom; utan war the trogna en eftersyn i ord, i umgångelse, i kärlek, i andan, i tron, i kyskhet.

13. Håll på at läsa, förmana, lära, til thes jag kommer.

14. Försumma icke then gäfw, som i tig är, then tig gifwen är genom Prophetian, med Presternas händers påläggning.

15. Thetta afte; blif ther uti, på thet tin förbättring må hwarje man uppenbar warda.

16. Haf aft på tig sjelf och på lärdomen: blif i thesa stycken; ty om tu så gör, frälsar tu tig sjelf och them som tig hbra.

5. Capitel.

Then gamla skal tu icke hårdeligen straffa, utan förmana såsom en fader; the unga såsom bröder.

2. The gamla qwinnor såsom mödrar; the unga såsom systrar, med all kyskhet.

3. Hedra enfora, the ther rätta enfor äro.

4. Om någon enka hafwer barn, eller barnabarn, sådana stola först lära wål regera sitt eget hus, och göra såsom föräldrarne them gjort hafwa; ty thet är wål gjordt och Gudi tacknämligt.

5. Men thet är en rätt enka, som ensam är, then sitt hopp sätter til Gud, och blifwer altid i böner och åkallan natt och dag.

6. Men then som lefwer i wållust, hon är lefwande död.

7. Sådant bjud, at the äro ostraffeliga.

8. Hwar nu någon sina, beshynnerligen sitt husfolk, icke försörjer, then hafwer försakat tron, och är argare än

en hedning.

9. Låt ingen enka utwåljas yngre än sextio år, then som hafwer warit en mans hustru,

10. Och vittnesbörd hafwer om goda gerningar, om hon hafwer upfödt barn, om hon hafwer herbergerat, om hon hafwer twagit the heligas fötter, om hon hafwer hulpit the bedröfwade, om hon i alla goda gerningar hafwer idelig warit.

11. Men the unga enfor låt fara; ty när the begynna lättjas emot Christum, så wilja the gifta sig,

12. Och hafwa sin dom, at the then första tron brutit hafwa.

13. Ther til med äro the säsånga, och lära löpa omkring i husen; ja, icke allenast säsånga, utan oc squallerfulla och förwetna, och tala thet som icke borde.

14. Så wil jag nu, at the unga enfor gifta sig, föda barn, stå hus före, intet tillfälle gifwa motståndaren til at tala illa.

15. Ty några hafwa allaredan wåndt tilbaka efter Satan.

16. Hwar nu någon trogen man, eller qwinna, hafwer enfor han försörje them, och låte icke församlingen förtungas, at thet må them tillräcka, som rätta enfor äro.

17. The Prestes som wål förestå, skal man hålla vara dubbel heder wårde; måst the, som arbeta i ordet och lärdomen.

18. Ty striften säger: Tu skal icke binda munnen til på oxen, som tröstar; och en arbetare är sin lön wård.

19. Tillstånd inga klagomål emot en Prest, utan med tu eller tre witmen.

20. Them som synda, straffa inför alla, at andra stola oc frukta.

21. Jag betygar för Gudi och HERANOM Jesu Christo, och för the utskrade Änglar, at tu håller thetta, utan eget godtycke, och gör intet efter wåld.

22. Lagg icke hastigt händerna på någon, och gör tig icke heller delaktig i annans mans synder: håll tig sjelf kysk.

23. Driick icke långre watn, utan bruc

fa något föga win, för sin mages skul och at tu ofta sjukt åst.

24. Somliga menniskors synder äro uppenbara, at man them tillskrēne dömma kan; men somliga warða sedan uppenbara.

25. Sammalunda äro och somliga goda gerningar uppenbara; och the andra blifwa och icke förborda.

6. Capitel.

Trälarne, som under oss äro, skola hålla sina herrar all ära wårda, på thet Guds namn och lärdom icke skola försmådade warða.

2. Men the som hafwa trogna herrar, the skola icke förakta them, emedan the äro bröder; utan wara thes mer tjenstättige, at the trogne och ålskade och beläfftige uti wälgerningen äro. Sådant lär och förmana.

3. Ho ther annars lærer, och icke blifwer wid vår HERRAS Jesu Christi hålsamma ord och wid then lärdom som är om Gudaktigheten,

4. Han är förmodad, och wet intet, utan är sjukt i spörsmål och ordatråtor, af hvilka födas afund, lif, försmådelse, onda misstankar,

5. Onyttiga disputeringar emellan the menniskor som i sitt sinne förberwade äro, ifrå hvilka sanningen är borttagen, the ther mena, at Gudaktigheten är en winning. Drag tig ifrå sådana.

6. Men wara gudelig, och låta sig nöja, är winning nog.

7. Ty wi hafwe intet fört in i werlden: therföre är thet klart, at wi icke heller kunne något föra här ut;

8. Utan så wi hafwe föda och kläder, så låtom oss ther med nöja.

9. Men the som wilja rife warða, falla uti frestelse och i snara och i många dåraktiga och skadeliga begärelser, the ther sänka menniskorna uti förderf och fördömselse.

10. Ty girighet är en rot til allt ondt; til hwilken somlige hafwa haft

lust, och äro ther med wille farne ifrå tron, och hafwa gjort sig sjelfwa mycken bedröfwelse.

11. Men tu, Guds menniska, fly sådant: far efter rättfärdigheten, Gudaktigheten, tron, kärleken, tålmod, saktmod.

12. Rämpa en god trones kamp: fatta ewinnerligt lif, til hwilket tu och kallad äst, och bekant hafwer en god bekännelse för många wittnen.

13. Jag bjuder tig för Gudi, som allting gör lefwande, och för Christo Jesu, som under Pontio Pilato betygat hafwer en god bekännelse,

14. At tu håller budet obesmittadt, ostraffelig, in til vår HERRAS Jesu Christi uppenbarelse;

15. Hwilkens oss bete stal i sin tid then salige och allena wäldige Konungen öfwer alla Konungar och HERRN öfwer alla Herrar;

16. Then ther allena hafwer oddslighet; then ther bor uti et hus, ther ingen tilkomma kan; then ingen menniska sett hafwer, icke heller se kan: honom ware ära och ewigt rife! Amen.

17. Bjud them som rife äro i thenna werlden, at the icke äro storsinte, icke heller sätta sitt hopp på the owiga rikedomar, utan på lefwande Gud, hwilken oss allting rikeligen gifwer til at nyttja;

18. At the göra wäl, och rife warða på goda gerningar, gerna gifwa, äro oförtrutne;

19. Sammansamka sig sjelfwa en god grund framdeles, at the måga fatta ewinnerligt lif.

20. O Timothee, förwara thet tig betrodts är, och fly oandeliga och onyttiga ord och tråtor, som gå af falskeligen berömd konst;

21. Hwilkens somlige föregifwa, och fara wille om tron. Råd ware med tig! Amen.

Sänd af Laodicea, hwilken är hufwudstaden i Phrygia Pacatiana.

Pauli Andra Epistel til Timotheum.

1. Capitel.

Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds vilja, til at predika lifwets löfte, i Christo Jesu,

2. Min lära son Timotheo: Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader och Christo Jesu vår HERA.

3. Jag tackar Gudi, then jag tjänar ifrå mina förälbrar uti et rent samwete, at jag utan uppehåll hafwer tin äminnelse i mina böner natt och dag.

4. Och jag längtar efter at se dig, när jag tänker på dina tårar, på thet jag med glädje måtte upfylld warda,

5. Och jag drager mig til minnes then ofstryttade tro, som i dig är, then tilförene bodde uti tin fadermoder Loide och i tin moder Eunica; jag är wiß, at sammalunda oc i dig.

6. För hwilken sak skul jag förmanar dig, at tu upwäcker Guds gåfwa, som i dig är, genom mina händer påläggning.

7. Ty Gud hafwer icke gifwit oss råddhågans anda, utan kraftens och kärlezens och tuktighetens.

8. Therefore stäm dig icke wid vår HERAs witnessbörd, icke heller wid mig, som är hans fånge; utan war delaktig uti Evangelii bekräftelse, efter Guds kraft;

9. Then oss frälsat hafwer, och kallat med en helig kallelse; icke efter våra gerningar, utan efter sitt upfåt och nåd, then oss gifwen är i Christo Jesu för ewig tid.

10. Men nu är hon uppenbar worden genom vår Frälsares Jesu Christi uppenbarelse, then ther döden borttagit hafwer, och lifwet och et oförgångligt wäsende framburit i ljuset, genom Evangelium;

11. Uti hwilket jag är satt til en predikare och Apostel och hedningarnas lärare.

12. För hwilken sak skul jag oc thetta liber, och stämmes dock icke; ty jag

wet, på hwem jag tror, och är wiß, at han förmår förwara mitt betrodda gods in til then dagen.

13. Håll dig efter the helsosamma ords eftersyn, som tu hört hafwer af mig om tron och kärleken i Christo Jesu.

14. Thetta goda betrodda godset bewara, genom then Heliga Andä, then uti oss bor.

15. Tu wet, at alla the som i Asien äro, hafwa wändt sig ifrå mig; ibland hwilka är Phygellus och Hermogenes.

16. HERren gifwe Onesiphori hus barmhertighet; ty han hafwer ofta wedergiwit mig, och ständes icke wid mina kådor;

17. Utan, då han war i Rom, sötte han flitigt efter mig, och fann mig.

18. Gifwe honom HERren, at han finner barmhertighet när HERranom på then dagen: och i huru många stycken han mig til tjänst war i Epheso, wet tu bäst.

2. Capitel.

Så ståt dig nu, min son, genom nåden som är i Christo Jesu.

2. Och hwad tu af mig hört hafwer, genom många witnen, thet befall trogna menniskor, som oc duglige äro at lära andra.

3. Lid och umgäll såsom en god Jesu Christi stridsman.

4. Ingen stridsman befattar sig med näringshandel, på thet han skal tackas honom, som honom til en stridsman uptagit hafwer.

5. Hwar oc nu någon kämpar, han krönes icke, utan han redeligen kämpar.

6. Åkermannen, som åkren brukar, honom bär först få af frukten.

7. Märk hwad jag säger; men HERren skal gifwa dig i all ting förstånd.

8. Länk på Jesum Christum, som är upstånden ifrå the döda, af Davids såd, efter mitt Evangelium;

9. Uti hwilket jag bekräftelse lider in

til bojer, såsom en ogerningsman: men Guds ord är icke bundet.

10. Therefore lider jag thet alt, för the utforades skul, at the skola och så salighet i Christo Jesu, med ewig hårlighet.

11. Thet är ju et fast ord: Dö wi med, så skole wi lefwa med:

12. Lide wi, så skole wi med regera: om wi försake honom, så förfakar och han oss:

13. Tro wi honom icke, så blifwer han dock trofast: han kan icke neka sig sjelf.

14. Sådant förmana, och betygga för HERranom, at the icke tråta om ord, til ingen nytta, utan til at afwända them som på höra.

15. Winlägg tig, at bewisa tig Gudi en bepröfwad och ostraffelig arbetare, som rätt delar sanningens ord.

16. Men oanbeliga och onyttiga ord kasta bort; ty thet hjälper mycket til ogudaktighet;

17. Och theas tal fräter omkring sig, såsom kråtan: ibland hwilka är Hy-meneus och Philetus;

18. The ther om sanningen felat hafwa, sågande upståndelsen redan stedd wara, och hafwa förwändt somliga menniskors tro.

19. Men then fasta Guds grund blifwer ståndande, och hafwer thetta in-segel: HERren känner sina; och hwar och en, som åkallar Christi namn, gånge ifrån orättfärdigheten.

20. Men uti et stort hus äro icke allenast gyldene och silfverfat, utan jemwål träfat och lersat; och somliga til heder, och somliga til wanheber.

21. Hwar nu någon renar sig ifrå sådant folk, han warder et helgadt fat til heder, husherranom brukeligt, beredt til alt godt wert.

22. Fly ungdomens lustar; men far efter rättfärdigheten, tron, kärleken, frid med alla them som af rent hjerta åkalla HERran.

23. Men förkasta dåraktiga och öfwerdådigas försmål, wetande, at the föda tråtor af sig.

24. Men HERrans tjenare skal icke wara tråtosam, utan ljuflig wid hwar

man, läraktig, then the onda lida kan,

25. Och med saktmodighet straffa them som emotstå, om Gud en gång wil gifwa them bättring, til at förstå sanningen,

26. Och besinna sig ifrå djefwulens snara, af hwilken the fångne äro, efter hans wilja.

3. Capitel.

Men thetta skal tu weta, at uti yttersta dagarna tilfunda farliga tider;

2. Ty ther warda kommande menniskor, som ålsta sig sjelfwa, girige, stortalige, högfärdige, försmådare, försl-drarne olydige, otacksamme, ogudaktige,

3. Ofärlige, hårdnackade, ståndare, okyste, omilde, hatande thet goda,

4. Förrådare, öfwerdådige, upbläste, the ther mer ålsta wällust än Gud,

5. Hafwande et sten til Gudaktighet, men thes kraft förfaka the: och fly sådana.

6. Af them äro the, som löpa utu thet ena huset i thet andra, och föra qwin-folk fångna; som med synder betungade äro, och drifwas af mångahanda lustar.

7. Alltid läras the, och kunna dock aldrig komma til sanningens kunskap.

8. Men såsom Jannes och Jambres stodo emot Mose, så stå och these emot sanningen; the äro menniskor förderf-wade i sitt sinne, oduglige til tron.

9. Men the skola icke längre hafwa framgång; ty theas galenskap warder allom uppenbar, såsom och hinas war.

10. Men tu hafwer förnummit min lärdom, mitt sätt, mitt uppsåt, min tro, min långmodighet, min kärlek, mitt tålmod,

11. Mina förföljelser, mina bedröfwelser, som mig öfwergingo i Antiochien, Iconio, Efstris, hurudana förföljelser jag ther led: och af alt hafwer HERren förlofat mig.

12. Och alla the ther gudeligen wilja lefwa i Christo Jesu, måste lida förföljelse.

13. Men med onda menniskor och bedragare warder thet ju längre ju argare; the förföra, och warda förförde.

14. Men tu, blif wid thet tu låt hafwer, och thet tig betrodtt år, wetande af hweim tu thet lårt hafwer.

15. Och efter tu af barndomen hafwer kunnat then heliga Skrift, kan hon tig underrisa til salighet, genom tron på Christum Iesum.

16. Tr all Skrift, af Gudi utgifwen, år nyttig til lärdom, til straff, til båttring, til tuktan i rättfärdighet;

17. Ut en Guds menniska skal wara fullbordad, til alla goda gerningar färdelig.

4. Capitel.

Så betygar jag nu för Gudi och HERRanom Iesu Christo, then ther döma skal lefwande och döda i sin tillkommelse och i sitt rike :

2. Predika ordet, håll uppå i tid och i otid, straffa, truga, förmana, med all saktmodighet och lärdom.

3. Ty then tid skal komma, at the icke stola kunna lida helsosam lärdom ; utan stola, efter sina egna lustar, samla sig lärare, efter them Eliar i öronen ;

4. Och stola wända sina öron ifrå sanningen, och wända sig til fabler.

5. Men tu, war waken i all ting ; lid och umgäll ; gör en Evangelist Predikares werk ; uträtta titt ämbete redeligen.

6. Ty jag offras nu, och tiden tilstundar, at jag skal stillas hådan.

7. Jag hafwer kämpat en god kamp, jag hafwer fullbordat loppet, jag hafwer hållit tron :

8. Här efter år mig förwarad rättfärdighetens krona, hwilken HERRen mig gifwa skal på then dagen, then rättfärdige domaren : men icke mig allenast, utan ock alla them som ålska hans uppenbarelse.

9. Winlägg tig, at tu kommer snart til mig ;

10. Ty Demas hafwer öfvergifwit

mig, och fått färlat til thenna werlden, och år faren til Thesalonica, Crescens til Galatien, Titus til Dalmatien.

11. Lucas år allena med mig. Tag Marcum til tig, och haf honom med tig ; ty han år mig mycket nyttig til tjenst.

12. Tychicum hafwer jag såndt til Ephesum.

13. Then mantel, som jag tillbaka låt i Troade när Carpus, haf med tig, så tu kommer, och böckerna, och enkannerligen pergamenten.

14. Alexander, kopparsmeden, hafwer mig mycket ondt bewist : HERRen betale honom efter hans gerningar.

15. Tag ock tu tig wara för honom ; ty han hafwer swårligen stått emot våra ord.

16. Wi min första förswarelse stod ingen när mig ; utan alla öfvergåfw mig : thet warde them icke tillräknadt.

17. Men HERRen stod med mig, och styrkte mig, på thet genom mig skulle predikan stadfäst warda, och alla bedringar höra skulle : och jag år friad af Jonets mun.

18. Men HERRen skal förlofa mig af all ond gerning, och frälsa mig til sitt himmelska rike ; hwilken ware åra ifrån ewighet til ewighet ! Amen.

19. Hellsa Priscam och Aquilam och Onesiphori husfolk.

20. Crastus blef i Corinthe ; men Trophimium låt jag qwar i Mileto sjuk.

21. Winlägg tig, at tu kommer före wintren. Tig helsar Eubulus och Pudens och Linus och Claudia och alla bröderne.

22. HERRen Iesus Kristus ware med tin anda ! Nåd ware med eder ! Amen.

Then 2. Epistelen til Timotheum, skrifwen af Rom, så Paulus åter hades fram för Kejsar Nero.

Pauli Epistel til Titum.

1. Capitel.

Paulus, Guds tjenare, men Jesu Christi Apostel, til at predika Guds utvaldom tron och sanningens kunskap, hwilken til Gudaktighet förer;

2. I hoppet til erwinerligt lif, thet Gud, som icke ljuga kan, för ewig tid utlofwat hafwer;

3. Men i sinom tid hafwer han uppenbarat sitt ord genom predikan, then mig betrodd är, efter Guds vår Frälsares befallning;

4. Minom rättfärdige son Tito, efter bågges vår tro: Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader och Heranom Jesu Christo, vår Frälsare.

5. Förthenstul lät jag tig qwar i Creta, at hwad som annu fattades, skulle tu fullkomligen beställa, och besätta städerna här och ther med Prestes, såsom jag tig befallt hafwer:

6. Then som är ostraffelig, en hustrus man, then ther trogna barn hafwer, oberyktad för öfwerflödighet och gensförtighet.

7. Ty en Bisop bör wara ostraffelig, såsom en Guds skaffare; icke enfinnig, icke sticken, ingen drinkare, icke bitter, icke sniken efter efter slem winning;

8. Utan gåstgifware, och ålskare af thet godt är, tuktig, rättwis, helig, kysk;

9. Och hålla sig wid thet ord, som wißt är, och låra kan, på thet han må mågtig wara at förmana genom helsosam lärdom, och öfwerwinna them som ther emot säga.

10. Ty många äro gensförtige, onyttige skwallrare och bedragare, besynnerligen the af omskärelsen;

11. Hwilkom man måste tilstoppa munnen; the som hela hus förwända, och låra thet intet duger, för slem winnings skul.

12. En af them hafwer sagt, theas egen Prophet: The Creter äro alltid

ljugare, onda djur och lata bukar.

13. Thetta witnessbörd är sant: thes före straffa them skarpeligen, at the äro rätte i tron,

14. Och icke akta på the Judiska fabler och menniskors bud, som sig draga ifrå sanningen.

15. Them, som rena äro, är all ting rent; men them orene och otrogna är intet rent; utan både theas sinne och samwete äro orene.

16. The säga sig kända Gud; men med gerningarna neka the thet, efter the äro styggelige för Gud, och olydige, och til alla goda gerningar odugelige.

2. Capitel.

Men tala tu, såsom tilbörligt är, efter en helsosam lärdom:

2. The gamla, at the äro nyktrare, ärlige, tuktige, rätte i tron, i kärleken, i tålmod:

3. The gamla qvinnor theslikes, at the ställa sig såsom heliga köfwe; icke förtalerstor, icke drinkerstor, goda lærerstor:

4. At the unga qvinnor låra tuft af them, älska sina män, hafwa sina barn låra,

5. Wara sediga, kyska, hushålliga, fromma, sina män underdåniga; på thet Guds ord icke skal försmåadt warda.

6. Sammalunda förmana och the unga män, at the äro tuktige.

7. Uti all ting ställ dig sjelf för en eftersyn til goda gerningar, med oförfalskad lärdom, med ärlighet,

8. Med helsosamma och ostraffeliga ord; på thet han som emotstår, må blygas, intet ondt hafwande, thet han om oss säga kan:

9. Tjenarena, at the äro sina herrar underdånige, och uti all ting behaglige; icke genswarige,

10. Icke otrogne; utan all god trohet bewisande; på thet the måga pryda Guds, vår Frälsares, lärdom i alla stycken:

11. Ty Guds nåd, helfosam allom menniskom, är uppenbarad ;

12. Och lærer oss, at wi skole försaka all ogudaktighet och werldslig lusta, och lefwa tukteligen, rättfärdeligen och gudeligen i thenna werlden ;

13. Och wänta thet saliga hoppet och then stora Guds och vår Srålfares Jesu Christi härliga uppenbarelse ;

14. Then sig sjelf gaf för oss, på thet han skulle förlossa oss ifrån all orättfärdighet, och rena oss sig sjelfwom et folk til egendom, thet sig om goda gerningar besittar.

15. Sådant tala, och förmana, och straffa med fullt alshwar. Låt ingen förakta tig.

3. Capitel.

Förmana them, at the äro Förstarna och Öfwerheten underdånige och lydige, redebogne til alla goda gerningar ;

2. Om ingen illa tala, icke tråtsamme ; utan milde, bewisande all saktmodighet mot alla menniskor.

3. Ty wi woro och fordom omise, ohörige, willfarande, tjenande begärelser och mångahanda lustar, och wandrade i ondskan och afund, hätske, och hatade hwar annan inbördes.

4. Men sedan Guds vår Srålfares godhet och kärlighet til menniskorna uppenbarades,

5. Icke för rättfärdighetens gernings skull, som wi gjort hade ; utan efter sin barmhertighet, gjorde han oss sa-

liga, genom then nya födelsens bad och then Heliga Andas förnyelse,

6. Hwille han öfwer oss rifeligen utgjutit hafwer, genom vår Srålfare Jesum Christum ;

7. På thet wi skole rättfärdige wara genom hans nåd, och arfwingar blifwa til ewinnerligt lif, efter hoppet.

8. Thet är ju et fast ord : thetta wil jag, at tu lærer, såsom thet ther wißt är, at the som Gudi trott hafwa, winläga sig i goda gerningar föregå ; ty sådant är menniskorna godt och nyttigt.

9. Men dåraktiga spörsmål och slägtregister och tråtor och kämpning om lagen förakta ; ty the äro onyttiga och såfånga.

10. Sky en lättare menniska, så han en gång och annan förmanad är ;

11. Wetande, at en sådan är förwänd, och syndar, såsom then sig sjelf förddmt hafwer.

12. Lå jag til tig sänder Arthemian, eller Tythicum, så skynda dig snart til mig til Nicopolis ; ty jag hafwer satt mig före, at blifwa ther öfwer wintren.

13. Zenan, then lagkloke, och Apollo, fordra med slit, at them intet fattas.

14. Men låt och them, som våra äro, lära i goda gerningar föregå, thet the behöfwe, at the icke äro ofruktamme.

15. Dig helsa alla som med mig äro. Helsa them som oss älska i tron. Nåd ware med eder alla ! Amen.

Skrifwen af Nicopolis i Macedonien.

Pauli Epistel til Philemon.

1. Capitel.

Paulus, Christi Jesu fånge, och Timotheus til brodern then älskelige och vår hjälpare Philemon

2. Och the älskelige Apphie och Archippo, våra medstridare, och then församling, som i ditt hus är :

3. Nåd ware med eder, och frid af

Gudi vår Fader och HERranom Jesu Christo !

4. Jag tackar min Gud, och hafwer tin äminnelse altid i mina böner,

5. Efter jag hörer af tin kärlek och then tro, som du hafwer til HERran Jesum och emot alla helgon ;

6. Att din tro, som du hafwe med hwar annan, må kraftig warða ge-

nom kunskapen på allt godt, som I hafwen i Christo Jesu.

7. Ty wi hafwe stor glädje och hugnad af tin kärlek, at helgonen äro hjerteligen wedergwifta af dig, käre broder.

8. Thersföre, ändock jag hafwer i Christo en stor tröst til at bjuda dig thet dig börr göra,

9. Dock lifwål, för kärlekens skul, beder jag hellre, jag som en sådan är, nemligen, then gamle Paulus, och ännu ther utöfwer en Jesu Christi fånge.

10. Så förmanar jag dig för min son Onesimo, then jag födde i mina band;

11. Then dig fordom onyttig war; men nu både dig och mig wål nyttig är;

12. Hwilleken jag nu igen såndt hafwer: men anamma tu honom såsom mitt hjerta.

13. Jag hade welat behålla honom när mig, at han skulle tjent mig, i tin stad, uti Evangelii band;

14. Men jag wille intet göra utan titt samtycke, på thet titt goda icke skulle wara nödgadt, utan sjelfwilligt.

15. Men thersföre til åfventyrs for han sin wåg til en tid, at tu skulle få honom ewigt igen;

16. Icke nu såsom en tjenare, utan mer än en tjenare; ja, såsom en älskelig

broder, beshynnerligen mig; huru mycket mer dig, både efter köttet och efter HERran?

17. Hwar tu nu håller mig för tin medbroder, så anamma honom lika som mig.

18. Om han dig någon stada gjort hafwer, eller något skyldig är, thet rådna mig til.

19. Jag Paulus hafwer thetta skrifwit med min hand: jag wil betalat; at jag icke skal säga, at tu dig sjelf mig pliktig äst.

20. Ja, käre broder, ståd til, at jag hafwer lust af dig i HERranom; wedergwift mitt hjerta i HERranom.

21. Jag hafwer skrifwit dig til, förtröstande på tin lydbaktighet, wetande, at tu gör wål mer än jag säger.

22. Ther med bered mig herberge; ty jag hoppas, at jag med edra böners hjelp eder gifwen warder.

23. Dig helsar Epaphras, min medfänge i Christo Jesu;

24. Marcus, Aristarchus, Demas, Lucas, mine hjelpare.

25. Wår HERras Jesu Christi nåd ware med eder anda! Amen.

Sänd af Rom, med Onesimo, tjenaren.

Epistlen til the Ebreer.

1. Capitel.

Forom talade Gud ofta och i mångahanda måtto til fäderne, genom Propheterna.

2. På thet yttersta i thessa dagar hafwer han talat til oss genom Sonen, hwilleken han satt hafwer til arfwinge öfwer all ting, genom hwilleken han och werlden gjort hafwer;

3. Hwilleken, efter han är hans hårlighets sten och hans wäsendes rätta beläte, och bär all ting med sitt kraftiga ord, och hafwer rensat våra synder genom sig sjelf, sitter han på Majes-

statets högsta sida i höjden;

4. Så mycket bättre worden än Änglarne, som han för them högre namn ärfst hafwer.

5. Ty til hwilleken af Änglarne hafwer han någon tid sagt: Tu äst min Son; i dag hafwer jag födt dig? Och åter: Jag skal wara hans Sader; och han skal wara min Son.

6. Och åter, så han inför then förstfödde i werlden, säger han: Och alle Guds Änglar stola tilbedja honom.

7. Men om Änglarne säger han: Han gör sina Änglar andar, och sina tjenare eldsåga;

8. Men til Sonen: Gud, tin stol warar ifrån ewighet til ewighet; titt rikets spira är en rättwis spira.

9. Tu hafwer ålskat rättfärdigheten, och hatat orättfärdigheten; therföre hafwer Gud, tin Gud, smort tig med glädjens olja, mer än tina medbröder.

10. Och tu, HERR, grundade jorden af begynnelsen, och himlarne äro tina händers werk.

11. The stola förgås; men tu skal blifwa; och the stola alla föräldras såsom et klåde,

12. Och såsom en klådnad skal tu förwandla them, och the warda förwandlade: men tu blifwer then samme, och tina är hafwa ingen ånda.

13. Men til hwilken af Änglarna hafwer han någon tid sagt: Sätt tig på min högra hand, til thes jag lägger tina fiender til en fotapall?

14. Äro the icke allesammans tjänstandar, utsände til tjänst, för theas skul, som saligheten ärfwa stola?

2. Capitel.

Therföre stole wi thes bättre taga wara på thet oss sagdt är, at wi til afwen-tyrs icke förderfwäs.

2. Ty wardt thet ordet fast, som genom Änglarna taladt war, och all öfwerträdelse och olydighet hafwer fått sin rätta lön;

3. Huru stole wi undfly, om wi sådan salighet icke akte; hwilken, sedan hon först predikad wardt af HER-ronom, är kommen in på oss af them, som honom hört hade;

4. Och Gud hafwer gifwit witnesbörd ther til med teken, under och mångahanda krafter och med then Heliga Andas utsliftelse, efter hans wilja?

5. Ty han hafwer icke undergifwit Änglarna then tilkommande werlden, ther wi em tale.

6. Men en betygar enstädes, och säger: Hwad är menniskan, at tu tänker på honom? Eller Menniskones Son, at tu söker honom?

7. Tu hafwer en liten tid låtit honom öfvergifwen wara af Änglarna: med

ära och pris hafwer tu frönt honom, och satt honom öfwer tina händers werk:

8. All ting hafwer tu lagt under hans fötter. I thet han nu all ting hafwer honom underlagt, hafwer han intet undantagit, thet honom icke underlagdt är. Dock se wi icke ännu all ting wara honom underlagda.

9. Men Jesum, som en liten tid hafwer öfvergifwen varit af Änglarna, se wi för dödens lidande skul frönt wara med ära och pris, på thet han af Guds nåd stulle smaka döden för alla.

10. Ty thet höfdes honom, för hwilken skul all ting äro, och genom hwilken all ting äro, then ther många barn til hårlighet fört hade, at han theas salighetshöfding stulle genom lidande fullkommen göra.

11. Efter then som helgar och the som helgade warda äro alla af en therföre stämmes han och icke kalla them bröder.

12. Sägande: Jag wil förkunna titt namn för mina bröder, och midt i församlingen prisa dig;

13. Och åter: Jag wil sätta min tröst til honom; och åter: Si, jag och barnen, som Gud mig gifwit hafwer.

14. Efter barnen hafwa kött och blod, är och han thes delaktig worden, på thet han stulle genom döden nederlägga honom, som döden i wäld hade, thet är djefwulen;

15. Och göra them fria, som i allt sitt lefwerne, genom dödens råddhåga måste trålar wara.

16. Ty han tager ingenstädes på sig Änglarna; utan Abrahams såd tager han på sig.

17. Therföre måste han i alla stycken wara bröderna lik, på thet han stulle wara barmhertig och en trogen öfverste Prest för Gudi, at försona folkets synder:

18. Ty ther af at han wardt pint och frestad, kan han hjälpa them som frestas.

3. Capitel.

Therföre, I helige bröder, som delaktige ären uti then himmelska kallelsen,

after på Apostelen och öfwerste Presten, then wi bekänne, Christum Jesum;

2. Hvilken trogen är honom, som honom gjort hafwer, såsom och Moses i alt hans hus;

3. Så mycket större ära wård än Moses, som han hafwer större ära, som huset byggde, än sjelfwa huset.

4. Ty hwart och et hus bygges af någon; men Gud är then, som all ting gjort hafwer.

5. Och Moses var trogen i alt hans hus, såsom en tjenare, the ting til wittnesbörd, som framdeles yppas skulle;

6. Men Kristus, såsom en Son, i sitt hus; hwilket hus wi äre, om wi annars förtröstningen och hoppets bekräftelse in til andan fast behålle.

7. Therefore, såsom then Helige Ande säger: I dag, om I sån höra hans röst,

8. Så förhårder icke edra hjertan, såsom steddde i wreden på frestelsedagen i öken,

9. Iå edra fäder frestade mig, bepröfwade och sågo mina verk i fyratio år.

10. Therefore wardt jag vred på theta släktet, och sade: Altid fara the wille med hjertat; men the wiste icke mina någar;

11. Så at jag och swor i min wrede: The skola icke komma uti min rolighet.

12. Ser til, fåre bröder, at til afven-tyrs uti någon af eder icke är et argt och otroget hjerta, som tråder ifrå lefwande Gud;

13. Utan förmaner eder sjelfwa alla dagar, så länge the nämnes i dag, at ingen ibland eder blifwer förhårdad genom syndens bedragelse.

14. Ty wi äre delattige wordne af Christo, om wi annars tron, som wi begynt hafwe, fast behålle in til andan; 15. Emellan the säges: I dag, om I sån höra hans röst, så förhårder icke edra hjertan, såsom steddde i wreden.

16. Ty somlige, som henne hörde, förörnade honom; men icke alle, som farne woro utaf Egypten genom Mosen.

17. Men hwilkom var han vred i

fyratio år? War han icke them, som syndat hade, hwilkas kroppar förflö i öken?

18. Men hwilkom swor han då, at the icke skulle komma in i hans rolighet, utan them otrognom?

19. Och wi se, at the icke kunde ingå för otrons skul.

4. Capitel.

Så låt oss nu frukta, at wi icke försumme thet löfte, som är, at wi stole ingå i hans rolighet, och at ibland oss icke någon tillbaka blifwer.

2. Ty thet är och oss förkunnadt, så wäl som them; men thet haly them intet at the hörde ordet, efter the, som hörde, satte ther icke tro til.

3. Ty wi som tro, ingå i roligheten, som han sade: Såsom jag swor i min wrede, the skola icke ingå i min rolighet; ther dock the verk fullbordade woro af werldens begynnelse.

4. Ty han sade enstädes om then sjunde dagen altså: Och Gud hvilade på sjunde dagen af alla sina verk;

5. Och åter nu här: The skola icke ingå i min rolighet.

6. Efter thet är ännu för handen, at somlige skola ther ingå, och the, som thet i förstone bebådadt wardt, äro icke komne ther til, för otrons skul,

7. Ligger han åter en dag före, efter så lång tid, och säger genom David: I dag, såsom sagdt är, i dag, om I hören hans röst, så förhårder icke edra hjertan.

8. Ty om Josua hade kommit them til rolighet, hade han ingalunda om en annan dag sedan sagt.

9. Therefore står Guds folk en rolighet tillbaka.

10. Ty then som ingången är uti hans rolighet, han hafwer och fått hvilat af sina verk, såsom Gud af sina.

11. Så winlåggon oss nu, at wi måge inkomma uti thenna roligheten, på thet icke någon skal falla uti samma otrost efterdönnelse.

12. Ty Guds ord är lefwande och kraftigt, och skarpare än något twe-

äggadt swärd, och går igenom, til thes thet ättiljer själ och anda och mårg och ben, och är en domare öfwer tankar och hjertans upfsät.

13. Och för honom är intet kreatur ofynligt; utan alla ting äro blotta och uppenbara för hans ögon: om honom tale wi.

14. Efter wi nu hafwe en stor öfwerste Prest, Jesum, Guds Son, som i himmelen faren är, så låt öf hälla bekännelsen.

15. Ty wi hafwe icke en öfwerste Prest, som icke kan warfunna sig öfwer vår swaghet; utan then, som frestad är i all ting, lika som wi; dock utan synd.

16. Therföre, låt öf trösteligen framgå til Nådastolen, at wi måge få barmhertighet, och finna nåd på then tid öf hjelp behöfweß.

5. Capitel.

Förty hwar och en öfwerste Prest, then af menniskorna uttages, han warder satt för menniskorna i the ting som Gudi på röra, at han stal offra gåfwor och offer för synderna;

2. Then ther kan warfunna sig öfwer them som sáfunnige äro och wilse fara, efter han är öf sjelf belagd med swaghet.

3. Therföre måste han öf, såsom för folket, så öf för sig sjelf, offra för synder.

4. Och ingen tager sig sjelf ära; utan then som öf kallad warder af Gudi, lika som Aron.

5. Så hafwer öf icke Christus gjort sig sjelf härilig, at han skulle warda öfwerste Prest; utan then, som sade til honom: Tu äst min Son; i dag hafwer jag födt dig.

6. Såsom han öf annorstädes säger: Tu äst en Prest i ewig tid, efter Melchisedeks sätt;

7. Och hafwer i fina lötsedagar offrat bön och åkallan, med starkt rop och tårar til honom, som honom frälsa kunde ifrån döden, och wardt bönhörd, therföre at han höll Gud i wörddning.

8 Och äntå han war Guds Son, hafwer han dock, af thet han led, lårt lydnad.

9. Och så han fullkommen wardt, blef han alla them, som honom lyda, en orsak til ewig salighet;

10. Kallad af Gudi en öfwerste Prest, efter Melchisedeks sätt:

11. Ther om wi hade wäl mycket tala: men thet är swårt, efter 3 åren så oförståndige.

12. Och 3, som länge sedan skulle warit lärare, behöfwen åter, at man lærer eder the första bokstäfverna af Guds ord, och at man gifwer eder mjölk, och icke stadig mat.

13. Ty hwem man ännu mjölk gifwa måste, han är oförfaren i rättfärdighetens ord; ty han är et barn.

14. Men them, som fullkomne äro, tilhörer stadig mat, the som genom wanan öfswade äro i sinnet til at ätstilja godt och ondt.

6. Capitel.

Therföre wilje wi låta bestå then lärdom, som lyder på begynnelsen til et Christeligt lefwerne, och taga thet före, som til fullkomligheten drager, icke på nytt läggande grunden til bättring af döda gerningar til tron på Gud,

2. Til dödpelsen, til lärdom, til händers påläggning, til the dödas upståndelse och til then ewiga domen.

3. Och thet wilje wi göra, om Gud annars thet tilståndjer.

4. Ty thet är omöjligt, at the som en gång uplyste äro, och smakat hafwa then himmelfsta gåfwan, och delaktige wordne äro af then Heliga Andä,

5. Och smakat hafwa thet goda Guds ord och then tilkommande werldens kraft,

6. Om the affalla, och på nytt sig sjelfwa förståfa Guds Son och för spott hålla, at the stola igen förnyas til bättring.

7. Ty jorden, som indricer regnet, som ofta kommer på henne, och bär them beqwäma örter, som henne bruka, hon får wälsignelse af Gudi.

8. Men then törne och tistel bår, hon är oduglig och närmast förbannelsen; hwilkens ändahyt är, at hon skal brännas.

9. Men wi förse oss, I ålstelige, til eder thet bättre är och thet saligheten närmare är, ändock wi så tale.

10. Ty Gud är icke orättwis, at han förgåter edra gerningar och arbete i kärleken, som I bewisat hafwen på hans namn, så I tjenten helgonen, och ännu tjenen.

11. Men wi begåre, at hwar och en af eder samma flit bewisar, til at hålla hoppet fastt alt in til ändan;

12. At I icke tröge blifwen, utan the-ras efterföljare, som genom tron och långmodigheten få thet arf, som utlof-wadt är.

13. Ty när Gud lofwade Abraham, så han ingen större hade, ther han wid swärja kunde, swor han wid sig self,

14. Och sade: Sannerligen, jag wil wålsigna dig, och fördöma dig.

15. Och så, efter han i tålmod för-bidde, fick han thet som utlofwadt war.

16. Ty menniskorna swärja wid then ther större är än the; och them emellan blifwer en ände på alla tråtor, om thet stadfast blifwer med en ed.

17. Men så Gud wille rikeligen be-wisa arfwingarna til löftet sitt upstås fasthet, lade han ther en ed uppå;

18. At wi genom tu omwikeliga ting, i hwilka omöjligt är at Gud ljuga skul-le, en starkt röst hafwa skulle; wi, som ther til flytt hafwe, at wi måtte få thet hopp, som tilbudit är;

19. Hwilket wi hålle, såsom et säkert och fast vår själs ankare; thet och ingår in til thet, som innanför förlåten är,

20. Tit förelöparen för oss ingången är, Iesus, en öfwerste Prest worden til ewig tid, efter Melchisedeks sätt.

7. Capitel.

Thenne Melchisedek war Konung i Salem, högsta Guds Prest, som mötte Abraham, så han igenkom ifrå Konun-ga-slagtingen, och wålsignade honom;

2. Hwilket och Abraham gaf tionde af all ting: först uttolkas han rättwisans Konung; men sedan är han och Salems Konung, thet är, fridens Konung:

3. Utan fader, utan moder, utan slägt, och hafwer hwarken begynnelse på da-garna, eller ända på lifwet; men han är lif worden wid Guds Son, och blif-wer Prest i ewighet.

4. Men ser huru stor then är, som och Patriarken Abraham gaf tionde af bytet.

5. Men Levi söner, så the Presterska-pet anamma, hafwa befallning taga tionde af folket, thet är, af sina bröder, efter lagen, äntå the och af Abrahams länder komne äro.

6. Men then, hwilkens släkte icke råk-nas ibland them, han tog tionde af Abraham, och wålsignade honom som löftet hade.

7. Nu nekaf thet ingen, at thet som mindre är tager wålsignelse af thet som större är:

8. Och här taga the menniskor tionde, som ödbdelige äro; men ther han, som betygås om, at han lefwer:

9. Och, om jag så säga skal, Levi, som tionden plågar taga, wardt och tiondad i Abraham;

10. Ty han war äntå i sin faders län-der, så Melchisedek honom mötte.

11. Är nu fullkomlighet skedd genom thet Levitiska Presterskapet; ty ther under fick folket lagen, hwad behöfde sägas, at en annan Prest upkomma skulle, efter Melchisedeks sätt, och icke efter Arons sätt?

12. Ty ther Presterskapet förwand-ladt warder, ther måste och lagen för-wandlas.

13. Ty then, som thetta säges om, är af et annat släkte, af hwilket aldrig någon stötte altaret:

14. Ty thet är ju uppenbart, at vår HÖRre är kommen af Juda släkte; til hwilkens släkte Moses icke talat hafwer om Presterskapet;

15. Och är thet ännu klarare, emedan en annan Prest, efter Melchisedeks sätt, upkommer,

16. Hvilken icke är gjord efter köttslig budords lag, utan efter oändelig lifskraft.

17. Ty han bethgar: Tu äst en Prest erwinerligen, efter Melchisedeks sätt.

18. Ty ther med sker, at then förra lagen afkommer, för hennes swaghet och onyttighets skul.

19. Ty lagen kunde intet göra fullkomligt; och warder et bättre hopp infördt, genom hwilket wi nåttas Gudi:

20. Och så mycket mer, at thet icke skedde utan ed; ty the förra äro utan ed Prestler wordne;

21. Men thenne med ed, genom then som sade til honom: HÆRen swor, och thet skal icke ångra honom: Tu äst en Prest erwinerligen, efter Melchisedeks sätt.

22. Så mycket bättre Testamente hafwer Iesus utträttat.

23. Och the förra äro många Prestler wordne, therför at döden lät them icke blifwa;

24. Men thenne, efter han blifwer erwinerligen, hafwer et oförgångligt Presterskap:

25. Hwarför han ock kan erwinerligen saliga göra them, som genom honom komma til Gud, och lefwer alltid, och beder alltid för them.

26. Ty en sådan öfwerste Prest höfdes oss hafwa, then ther helig wore, ofskydlig, obesmittad, skild ifrå syndare, och högre än himmelen;

27. Hvilken icke dageligen behöfde, så som the andra öfwerste Presterne, först för sina egna synder offra, och sedan för folkets synder; ty han gjorde thet en gång, då han sig sjelf offrade.

28. Ty lagen sätter menniskor til öfwerste Prestler, som swaghet hafwa; men edens ord, som efter lagen sagdt är, thet sätter Sonen ewig och fullkomlig.

8. Capitel.

Men summan af thet wi tale är thet: Wi hafwe en sådan öfwerste Prest, som sitter på högra handen på Maje-

stättets stol i himmelen;

2. Och är en skaffare öfwer the heliga häfwor och öfwer thet sannskyldiga tabernaklet, hwilket Gud uprest hafwer, och ingen menniska.

3. Ty hwar och en öfwerste Prest warder stickad til at offra gåfwor och offer; therför är thet af nöden, at thenne ock något hafwer, thet han offra skal.

4. Hwar han nu wore på jorden, så wore han icke Prest, ther Prestler äro, the ther efter lagen offra gåfwor;

5. Hvilka tjena eftersynen och flugan til the himmelska ting, såsom Mo:se af Gudi swaradt wardt, då han skulle fullkomna tabernaklet: Se til, sade han, at tu gör alt efter then eftersyn, som tig wist är på berget.

6. Men nu hafwer han fått et bättre ämbete, såsom han et bättre Testaments Medlare är; thet ock på bättre löfte satt är.

7. Ty om thet första hade varit ostraffeligt, hade ingalunda wordet sökt rum til et annat.

8. Ty han straffar them, och säger: Si, the dagar skola komma, säger HÆRen, at jag skal fullkomna öfwer Israels hus och Juda hus et nytt Testamente;

9. Icke efter thet Testamentet, som jag therås fäder gjorde, på then dag då jag tog them wid therås hand, at utföra them af Egypti land: efter thet blefwo icke ständande i mitt Testamente, så hafwer jag ock gifwit them utu mitt sinne, säger HÆRen.

10. Ty thetta är thet Testamente, som jag wil göra Israels hus efter thesa dagar, säger HÆRen: Jag wil gifwa mina lagar uti therås sinne, och uti therås hjerta wil jag skrifwa them; och jag wil vara therås Gud, och the skola vara mitt folk:

11. Och skal ingen lära sin nästa, eller sin broder, och säga: Rån HÆRan; ty the skola alla känna mig, ifrå then minsta ibland them och til then största;

12. Ty jag warder förblidnad öfwer therås orättfärdigheter; och therås syn-

der och theras ondsta skal jag icke mer ihågkomma.

13. I thet han säger: Et nytt, för-
åldrade han thet första. Thet nu äl-
drigst och gammalt är, thet är hardt
wid andan.

9. Capitel.

Hade och wäl thet första sina rätter
och Gudstjenst och utvärtes helighet.

2. Ty thet främre tabernaklet war
ther upfatt; uti hwilket woro ljusasta-
karne och bordet och skådoborden; och
thetta kallades thet helga.

3. Men bakom then andra förlåten
war thet tabernaklet, som man kallade
thet aldraheligaste;

4. Hwilket hade thet gyldene rörelse-
karet och Testamentets Ark, på alla
sidor beslagen med guld; uti hwilken
war thet gyldene ämbar, ther him-
melsbrödet uti war, och Arons staf,
som blomstrats hade, och Testamentets
taflor;

5. Men ther ofwan uppå woro här-
lighetens Cherubim, som öfwerstyggde
Nådestolen; af hwilka stycken på then-
na tid icke besynnerligen är sågandes.

6. Då nu thetta så beredt war, gingo
Presterne alltid in i thet främre taber-
naklet, och uträttade Gudstjensten.

7. Men uti thet andra gick allenast
then öfwerste Presten en tid om året;
icke utan blod, thet han offrade för sina
egna och för folkets synder;

8. Ther then Helige Ande med be-
tydde, at helighetens wäg ännu icke
uppenbar war medan thet första ta-
bernaklet stod;

9. Hwilket war en liknelse i then ti-
den, i hwilken gåfwor och offer offrades,
och kunde icke göra honom fullkommen,
efter samwetet, som then Gudstjensten
gjorde

10. Allenast med mat och dryck och
mångahanda twagning och utvärtes
helighet, som pålagde woro in til bät-
tringens tid.

11. Men Kristus är kommen, at han
skal wara öfwerste Prest til thet til-
kommande goda, genom et större och

fullkomligare tabernakel, thet med hän-
der icke gjordt är, thet är, thet icke så
byggdt är.

12. Icke heller genom blod, eller
kalfrabod, utan han är genom sitt
eget blod en resa ingången uti thet he-
liga, och hafwer funnit en ewig för-
löfning.

13. Ty hafwer orabod och blod
och strödd afst af kon helgat the rena
til köttlig renhet,

14. Huru mycket mer skal Christi
blod, som hafwer sig sjelf obefmittad
genom then Heliga Andas Gubi offrat,
rena vårt samwete af the döda gernin-
gar til at tjena lefwande Gud.

15. Therföre är han och Nya Testa-
mentets Medlare, på thet the, som
kallade äro, skulle få thet ewiga arf-
wets löfte, i thy, at hans dödd gick ther
emellan, til förlofning ifrå the öfwer-
trädelsor, som under thet förra Testa-
mentet woro.

16. Ty hwar et Testamente är, måste
och hans dödd med wara, som Testa-
mentet gjorde.

17. Ty Testamentet blifwer gilt
genom dödden; annars hafwer thet ännu
ingen magt, så länge han lefwer, som
Testamentet gjorde.

18. Therföre war och icke thet första
stiftadt utan blod.

19. Ty då Moses alt folket föregifwit
hade hwar och et budord, efter lagen,
tog han kalfrabod och blod, med
watn och purpurull och isop, och be-
stänkte boken och alt folket,

20. Och sade: Thetta är Testamentets
blod, thet Gud hafwer eder budit.

21. Och theslikes tabernaklet och alla
färlen, ther Gudstjenst plågade med
gödas, bestänkte han sammalunda med
blod.

22. Och warda måst alla ting efter
lagen rena gjorde i blod; och utan
blodsutgjutelse ster ingen förlåtelse.

23. Så är nu af nöden, at the him-
melska tings eftersyner stola med så-
dant renade warda; men the himmel-
ska ting måste bättre offer hafwa, än
thesa woro.

24. Ty Kristus är icke ingången i thet heliga, som med händer gjordt är, hwilket är en eftersyn til thet sannsthyldiga, utan in uti selskiva himmelen, på thet han skal nu wara i Guds åsyn för oss :

25. Icke, at han skal ofta offra sig, såsom öfwerste Presten gick hwart år in uti thet heliga med andras blod ;

26. Eljes måste han stolat ofta lida, af werldens begynnelse ; men nu, på werldens ändalykt, är han en gång uppenbarad, genom sitt eget offer, til at borttaga synden.

27. Och såsom menniskorna är förelagdt en gång dd, men sedan domen ;

28. Så är oc Kristus en gång offrad, til at borttaga många's synder ; men en annan gång skal han låta se sig, utan synd, them som honom wänta til salighet.

10. Capitel.

Ty lagen hafwer stuggan af thet tillkommande goda, och icke selskiva warelsen. Hrligen måste man offra altid enahanda offer, och kan icke göra them fullbordade, som thet offer :

2. Annars hade thet återwändt offras, efter the som så offra hade sedan intet samwete haft af synder, när the hade en gång warit rene gjorde :

3. Utan ther med sker en äminnelse på synderna hwart år :

4. Ty omöjligt är genom orablod och blodablad borttaga synder.

5. Therefore, så han kommer i werlden, säger han : Offer och gåfwor hafwer tu icke welat ; men kroppen hafwer tu mig beredt :

6. Bränneoffer och syndoffer behaga tig icke :

7. Så sade jag : Si, jag kommer ; i boken är skrifwit om mig, at jag skal göra tin wilja, o Gud.

8. Tilförene så han sade : Offer och gåfwor, bränneoffer och syndoffer hafwer tu icke welat ; icke behaga the dig heller, hwilka efter lagen offras.

9. Så sade han : Si, jag kommer, til at göra, o Gud, tin wilja. Ther tager

han thet första bort, at han thet andra insätta skal :

10. I hwilken wilja wi helgade äre en gång genom Jesu Christi kropps offer.

11. Och hwar och en Prest är insatt, at han dageligen skal stöta Gudsstjensken, och ofta offra enahanda offer, hwilka aldrig kunna borttaga synder.

12. Men thenne, så han hade offrat et offer för synderna, thet ewinnerligen galler, sitter han på Guds högra hand ;

13. Och wäntar nu, til thes hans öwänner lagde warda honom til en fotapall.

14. Ty med et offer hafwer han ewinnerligen fullkommat them, som helige warda.

15. Thet betygar oss oc then Helige Ande ; ty så han tilförene sagt hade :

16. Thet är thet Testamente, som jag them göra wil efter the dagar, säger HERren : Jag wil gifwa min lag i theas hjerta, och i theas sinne wil jag skrifwa then ;

17. Och theas synder och orättfärdighet wil jag icke mer ihågkomma.

18. Ther nu sådan förblåtelse är, ther är icke mer offer för synder.

19. Efter wi nu hafwe, käre bröder, frihet til at ingå uti thet heliga, genom Jesu blod ;

20. Hwilken han oss beredt hafwer til en ny och lefwande wäg, genom förlåten, thet år, genom sitt kött ;

21. Och hafwe en öfwerste Prest öfwer Guds hus ;

22. Så låt oss framgå med et sannsthyldigt hjerta, uti en fullkomlig tro, beslänkte i hjertat ifrån et ondt samwete, och twagne om kroppen med rent walm.

23. Och låt oss hålla hoppets bekännele öwfligt ; ty han är trofast, som thet lofwat hafwer.

24. Och låt oss akta på oss inbördes, til at upwäcka til kärlek och goda gerningar ;

25. Icke öfwergifwande vår församling, såsom somlige för sed hafwa ; utan förmaner eder inbördes, och thet thes mer, at I sen huru dagen nalkas.

26. Ty om wi sjelfswiljande synde, sedan wi förstått hafve sanningen, så står oss intet offer igen för synderna,

27. Utan en försträcktlig doms förbidelse och eldens nit, som motståndarena förtära skal.

28. Ho som bryter Moses lag, han måste dö utan barmhertighet, efter tu eller tre witnen:

29. Huru mycket större nåpst, menen I, förtjenar then, som Guds Son förtrampar, och Testamentets blod såsom orent altar, genom hvilket han helgad är, och försmådar nådens Andra?

30. Ty wi kånne then som sade: Håmnnden är min; jag skal wedergållat, säger HERren. Och åter: HERren skal döma sitt folk.

31. Thet är gräseligt falla uti lefwande Guds händer.

32. Men kommer ihåg framlidna dagar, i hvilka I uplyste woren, och stod en stor törning i bedröfwelsen;

33. Endels, då I sjelfwe genom hådelse och bedröfwelse et widunder worden; och endels, då I sällskap hadn med them, som thet så går.

34. Ty I hafwen delaktige warit af the bedröfwelser, som af mina bojoringo, och med fröjd lidit edra ågodelars förstöfling, wetande, at I när eder sjelfwa bättre och blifwande ågodelar hafwen i himmelen.

35. Så laster nu icke bort eder tröst, som en stor lön hafwer.

36. Ty tålmodet är eder behof, på thet I mågen göra Guds wilja, och så thet som lofwadt är.

37. Ty ännu en liten tid, så kommer then som komma skal, och fördröjer icke.

38. Men then rättfärdige skal lefwa af tron; och hwilken sig undandragar, han skal icke behaga min själ.

39. Men wi äre icke the, som oss undandrage til förtappelse; utan af them som tro, och frälssa själen.

11. Capitel.

Men tron är en wig förlåtelse på thet man hoppas, och icke twifla om thet man icke ser.

2. Genom henne hafwa the gamle fått witnessbörd.

3. Genom tron besinne wi, at werlden är fullbordad genom Guds ord; så at alt thet man ser, är wordet af intet.

4. Genom tron offrade Abel Gudi större offer än Cain, med hvilket han fick witnessbörd, at han war rättfärdig, då Gud gaf om hans gåfwor witnessbörd; och genom henne talar han ännu, ändock han dödd är.

5. Genom tron wardt Enoch borttagen, så at han icke skulle se döden, och hans icke, theföre at Gud borttog honom; ty förr än han borttagen war, hade han fått witnessbörd, at han täcktes Gudi.

6. Ty utan tron är omöjligt täckas Gudi: ty then til Gud komma wil, han måste tro, at Gud är, och at han lönar them som söka honom.

7. Genom tron årade Noe Gud, och beredde arken til sitt hus räddning, då han fick Guds befallning om the ting som icke syntes: genom hwilken (ark) han förddmde werlden, och wardt then rättfärdighets arfwinge, som af tron är.

8. Genom tron wardt Abraham lydig, då han kallad wardt til at utgå i thet land, som han så skulle til arfs, och for ut, och wiste icke hwart han komma skulle.

9. Genom tron war han en främling uti thet landet honom lofwadt war, lika som uti et främmande land, bodde uti tabernakel med Isaac och Jacob, som medarfvingar woro til samma löfte.

10. Ty han wänte efter en stad, som grund hade, hwilken byggmästare och slappare är Gud.

11. Genom tron fick och Sara kraft til at aflla, och födde öfwer sin ålders tid; ty hon höll honom trofast, som thet lofwat hade.

12. Theföre wordo och af en, som i then måttan dödd war, många födde, såsom stjernorna på himmelen, och som sanden är i hafsstranden, then otalig är.

13. I tron äro these alle döde, och hafwa dock intet fått af löftet, utan sett thet fjerran efter, och trott ther up- på och låtit sig nöja, bekännande sig wara gäster och främmande på jorden.

14. Ty the som sådant säga, gifwa tillkänna, at the söka et fädernesland.

15. Och om the hade thet ment, thet the utgångne woro, hade the wäl haft tid at wända tillbaka ;

16. Men nu begära the et bättre, thet är, thet himmelska : thesfore skämmes icke Gud fallas theas Gud ; ty han hafwer beredt them en stad.

17. Genom tron offrade Abraham Isaac, när han försökt wardt, och offrade enda sonen, så han hade fått löftet ;

18. Om hwilken sagdt war : Uti Isaac skal tig tin såd fallad wara ;

19. Och tänkte, at Gud kunde och wäl upwäcka ifrå the döda : theas tog han och honom igen til en lifnelse.

20. Genom tron wälsignade Isaac Jacob och Esau om tilkommande ting.

21. Genom tron, så Jacob dödde, wälsignade han båda Josephs söner, och tilbad thet öfwersta på hans spira.

22. Genom tron, så Joseph dö skulle, talade han om Israels barns utgång, och gaf befallning om sina ben.

23. Genom tron wardt Moses för- döld i tre månader af sina föräldrar, så han född war, thesfore at the sägo, at han war et däjeligt barn, och fruktade icke Konungens bud.

24. Genom tron, så Moses war stor worden, nekade han sig wara Pharaos dotterson ;

25. Och wille mycket hellre lida be- dröfwelse med Guds folk, än til en tid hafwa lust i synden ;

26. Och höll Christi försmädelse för större rikedom, än the häfwor uti Egypten ; ty han såg efter lönen.

27. Genom tron öfwerhaf han Egypten, icke fruktande Konungens wrede ; ty han höll sig wid then han icke såg, såsom han honom sett hade.

28. Genom tron höll han Påsta och blodsutgiutelse, på thet han som drap alt thet förstföddt war, skulle icke kom-

ma wid them.

29. Genom tron gingo the genom thet röda hafwet, såsom på torra lan- det, hwilket the Egyptier och försökte, och drunfnade.

30. Genom tron föllo murarne i Jericho, så man i sju dagar omkring gått hade.

31. Genom tron förgicks icke then stö- kan Rahab med the otrogna, så hon the spejare anammat hade med frid.

32. Och hvad skal jag mer säga ? Tiden worde mig för kort, om jag för- tälja skulle om Gideon, om Barak och Simson och Jerphthah och David och Samuel och Propheterna ;

33. Hwilla genom tron hafwa run- nit Konungariket, gjort rättfärdighet, fått löften, igenstoppat lejons mun,

34. Eldskraft utsläkt, swärdsågg und- kommit, äro kraftige wordne af swag- heten, äro starke wordne i striden, haf- wa nederlagt främmande härar ;

35. Öwinnorna hafwa igenfått sina döda utaf upståndelsen ; somlige wordo sönderslagne, och hafwa ingen försö- ning welat anamma, på thet the skulle få upståndelsen, som bättre är ;

36. Somlige hafwa lidit spott och hudslängning, och thet til bejor och fän- gelse ;

37. Wordo stenade, sönderhuggne, ge- nomstungne, döde för swärd, hafwa gått i färsstin och getstin, fattige, träng- de, bedröfwade ;

38. Hwilla werlden icke wärdig war ; och hafwa gått eländige i öknar och i berg och i strefwor och i jordkuler.

39. Alla thesa hafwa genom tron fått witnessbörd, och hafwa dock icke fått löftet ;

40. Thesfore at Gud hade föresett om oss något thet bättre war, at the icke utan oss skulle fullkomnade warda.

12. Capitel.

Efter wi nu hafwe om oss en så stor hoy med witnen, låt oss aflägga syn- den, som altid låder wid oss, och gör oss tröga ; och låt oss med tålamed löpa i then kamp, som oss förelagd är ;

2. Och se på Jesum, som tron begynt och fullkommat hafwer; hwilken, så han måtte haft glädje, led korset, och åttade intet småleken, och är sittande på högra handen på Guds stol.

3. Tänker på honom, som af syndare sådan gensägelse led emot sig, at I icke tröttens i edert sinne, gifwande eder utdöfwer.

4. Ty I hafwen icke ännu allt in til blodts emotsätt, kämpande mot synden;

5. Och hafwen redan förgåit then tröst, som til eder talar, lifa som til sina barn: Min son, förakta icke HERrans aga, och gif tig icke utdöfwer, så du nåpses af honom:

6. Ty hwem HERren älskar, then agar han; men han gijlar hwar och en son, han anammar.

7. Hwar I nu liden agan, så bjuder sig Gud til eder, såsom til barn; ty hwilken är then son, som hans fader icke agar?

8. Ären I utan aga, i hwilken alle delaktige wordne äro, så ären I oägta, och icke barn.

9. Hafwe wi nu köttsliga fäder, som oss aga, och frukte them, stole wi så icke mycket mer underdånige wara then andeliga Fadren, at wi måge lefwa?

10. Och the förra hafwa agat oss i några få dagar, efter som them synest, men thenne, til thet som nyttigt är, at wi måge få hans helgelse.

11. All aga synes nu icke wara til fröjd, utan til ångest; men sedan wergåller hon en fridsam rättfärdighets frukt them, som ther uti döfwade äro.

12. Thersföre lyfter up edra lata händer och trötta knän;

13. Och stiger wiåa steg med edra fötter, at icke någon haltar, såsom en ofärdig, utan hellre helbregda warder.

14. Farer efter frid med alla, och efter helgelse, utan hwilken ingen får se HERran.

15. Och ser til, at ingen försummar Guds nåd, at icke upwåker någon bitter rot, och gör något hinder, och många måtte genom henne besmittade warda;

16. At ingen må wara en bolare, eller ohelig, såsom Esau, hwilken för en måltid bortfålde sin förstfödsborätt.

17. Men I weten, at så han wille sedan, med arfsrätt, få wälsignelse, wardt han bortdrifwen; och war honom så intet rum til någon bot, ändock han med tårar ther efter sökte.

18. Ty I ären icke gängne til thet berget, ther man på taga kunde, och med eld brann, eller til töfnet och mörkret och storinen

19. Och basunsslangen och til ordarrösten; hwilken the wedersakade som henne hörde, begärande, at ordet skulle them ju icke sagdt warda;

20. Ty the förmådde icke lida thet som ther sadet: Om något djur kom wid berget, skulle thet stenås, eller stufas igenom;

21. Och så försträckt war then synen, at Moses sade: Jag är försträckt, och báfwar:

22. Utan I ären komne til Stons berg och til lefwande Guds stad, thet himmelska Jerusalem, och til then otaliga Änglastaran

23. Och til the förstföddas församling, som i himmelen äro bestrifne, och til Gud, som alla dömer, och til the fullkomliga rättfärdigas andar

24. Och til Nya Testamentets Medlare, Jesum, och til stänkelseblodet, som bättre talar än Abels blod.

25. Ser til, at I icke wedersaken honom, som med eder talar: ty kunde icke the undfly, som wedersakade honom, som talade på jorden; huru mycket mindre wi, om wi wedersake honom, som af himmelen talar?

26. Hwilkens röst på then tiden gjorde jorden báfwande; men nu lofwar han och säger: Ännu en tid skal jag göra báfwande, icke allenast jorden, utan och himmelen.

27. Thet han säger: Ännu en tid, thet gifwer tillänna the tings förwandling, som báfwa, såsom the ther gjorda äro, på thet the ting blifwa stola, som obáfwande äro.

28. Thersföre, efter wi få thet rike,

som icke båfwa kan, hafwe wi nåd, genom hwilken wi tjene Gudi, til at tåckas honom med tuktighet och fruktan:

29. Ty vår Gud är en förtårande eld.

13. Capitel.

Blifwer faste i broderlig kärlek.

2. Förgåter icke at herbergera; ty ther med hafwa somlige fått Anglar ovetande til herberges.

3. Tänker på them som bundne äro, såsom medbundne, och på them som bedröfwelse lida, såsom the ther ock af lekamen äro.

4. Ågtenskapet skal hållas årligt ibland alla, och ågtenskapssången obesmittad; men bolare och horkarlar skal Gud döma.

5. Umgångelsen ware utan girighet; och låter eder nöja med thet I hafwen; ty han sade: Jag skal icke öfvergifwa eller förlåta tig:

6. Så at wi driifteligen måge säga: HERren är min hjälpare, och jag wil icke frukta; hwad kan en menniska göra mig?

7. Tänker på edra Lärare, the eder Guds ord sagt hafwa, och efterföljer theas tro, stådande hwad anda theas umgångelse hade:

8. IESUS Christus i går och i dag, och han theslikes i ewighet.

9. Låter eder icke omföras med mångahanda och främmande lärdom; ty thet är godt, at stadfästa hjertat med nåden; icke med maten, hwilken icke gagnat hafwer them, som ther med umgått hafwa.

10. Wi hafwe et altare, af hwilket the hafwa icke magt at åta, som tjena i tabernaklet.

11. Ty ehwad djurs blod, som öfverste Presten för synden inbår uti thet heliga, theas kroppar upbrännas utom lågret.

12. Therefore ock IESUS, på thet han

stulle helga folket med sitt eget blod, hafwer han lidit utom porten.

13. Så låt oss nu gå ut til honom uti lågret, och båra hans smålek:

14. Ty wi hafwe här ingen waraktig stad; utan wi söke efter then tillkommande.

15. Så låt oss nu genom honom alltid offra Gudi låsoffer, ther är, läpparnas frukt, the hans namn bekänna.

16. Förgåter icke gdra wål och medela; ty sådana offer tåckas Gudi.

17. Warer edra Lärare lydige, och följer them; ty the wafa öfwer edra själar, såsom the ther råkenstap gdra skola; på thet the måga thet göra med fröjd, och icke med suckan: ty thet är eder icke nyttigt.

18. Beder för oss: vår tröst är then, at wi et godt samwete hafwe, och winlågge oss hafwa en god umgångelse när alla.

19. Men aldramäst beder jag eder, at I sådant gören, at jag med thet snaraste måtte komma til eder.

20. Men fridsens Gud, som igenfört hafwer ifrå the döda then stora Särarherden, genom thet ewiga Testaments blod, vår HERra IESUM,

21. Han göre eder stidelige uti alt godt werk til at göra sin wilja, och slaffe uti eder hwad honom tåckeligt är, genom IESUM Christum; hwilken ware åra af ewighet i ewighet! Amen.

22. Jag förmanar eder, käre bröder, tager förmanens ord til godo; ty jag hafwer eder med så ord tilskrifwit.

23. Weter, at brodern Timotheus lds är; med hwilken, om han snart kommer, jag wil se eder.

24. Helsing alla edra Lärare och alla helgon. Eder helsa bröderne uti Italien.

25. Nåd ware med eder alla! Amen.

Til the Ebreer; skrifwen af Itaq: lien, med Timotheo.

Petri Första Epistel.

1. Capitel.

Petrus, Jesu Christi Apostel, the utkorade främlingar, som bo här och ther i Ponto, Galatien, Cappadocien, Asien och Bithynien,

2. Efter Guds Faders försyn, genom Andans helgelse, til lydnaden och Jesu Christi blods stänkelse: Nåd och frid fördröfse sig i eder!

3. Vålsignad ware Gud och vår Heras Jesu Christi Fader, som oss, för sin stora barmhertighet, hafwer födt på nytt til et lefwande hopp, genom Jesu Christi uppståndelse ifrå the döda,

4. Til oförgångeligt, obesmittadt och orwanstelig arf, hvilket i himmelen förwaradt är til eder,

5. Som med Guds magt bewarens genom tro til salighet, hvilken beredd är, at hon skal uppenbar warda i then yttersta tiden;

6. I hvilken I eder fröjda stolen, I, som nu en liten tid liden bedröfwelse i mångahanda förförfelse, hwar så behöfves;

7. På thet eder tro skal rättsinnig och mycket kosteligare befunnen warda, än thet förgångeliga guld, som pröfwas med eld, til låf, pris och ära, när Kristus Jesus blifwer uppenbar;

8. Hvilken I älsken, ändock I icke sen honoin; then I och nu tron uppå, och dock icke sen; så stolen I fröjda eder med osälig och hårlig glädje,

9. Och så eder troös ändalhytt, nemligen själar nas salighet;

10. Efter hvilken salighet Propheterne hafwa sökt och ransakat, som propheterat hafwa om then tilkommande nåden til eder;

11. Och hafwa ransakat, på hwad eller hurudan tid Christi Ande utwiste, then i them war, och tilförene hade betygat the lidanden, som i Christo äro, och then hårlighet, som ther efter följa skulle:

12. Hwilkom thet och uppenbaradt war; ty the hafwa icke sig sjelfwa, utan oss thermed tjent; hvilka synden eder nu förkunnade äro, genom them som eder Evangelium predikat hafwa, genom then Heliga Ande, som såndes af himmelen; hvilket Anglarne och lyfter se.

13. Thertfore begjorder edra sinnens länder, och warer nyktre, och sätter fullkomligt hopp til then nåd, som eder tilbuden warer, genom Jesu Christi uppenbarelse,

14. Såsom lydaktige barn; och ställer eder icke såsom tilförene, så I uti såwitka lefden efter begärelsen:

15. Utan efter honom, som eder kallat hafwer, och helig är, warer och I helige uti all eder ungångelse;

16. Ty thet är skrifwit: I stolen wara helige; ty jag är helig.

17. Och efter I åkallen honom för en Fader, som dömer efter hvars och ens gerning, och hafwer intet anseende til personen, så ser til, at I, uti thetta edert elände, wandren i rådbåga:

18. Och weter, at I icke med förgångeligt silfwer eller guld igenlöste ären ifrån edert fåfånga lefwerne, efter sådernas sätt,

19. Utan med Christi dyra blod, såsom med et menlöft och obesmittadt lamm:

20. Hvilken wäl förefedd war för werldens begynnelse, men uppenbarad i the yttersta tiderna, för eder skul,

21. Som genom honom tron på Gud, then honom upwäckt hafwer ifrå the döda, och gifwit honom hårlighet; på thet I skullen hafwa tro och hopp til Gud.

22. Och görer edra själar kyssa i sanningens lydnad, genom Andan, til ofskrymtad broderlig kärlek: älsker eder storligen inbördes af rent hjerta,

23. Såsom the, som födde äro på nytt, icke af någon förgångelig såd, utan af

oförgångelig, som är af lefwande Guds ord, thet ewinnerligen blifwer.

24. Ty alt lött är såsom gräs, och all menniskans hårlighet såsom blomstret på gräset: gräset är wißnadt, och blomstret är affallit;

25. Men HERrans ord blifwer ewinnerligen: och thet är thet ord, som predikadt är ibland eder.

2. Capitel.

Så lägger nu bort all ondskan och alt swel och strymteri och afund och alt förtal;

2. Och åstunder förnuftets mjölk, som intet swel wet, såsom nyfödde barn, på thet at I upwäxa af henne;

3. Om I annars hafwen smakat, at HERren är god;

4. Till hwilken I komne ären, såsom til then lefwande stenen, som af menniskor förkastad är, men när Gudi utkorad och kostelig.

5. I och, såsom lefwande stenar, uppbygger eder til et andeligt hus och til et heligt Presterskap, til at offra andeliga offer, som Gudi äro tacknämliga genom JESUM Christum.

6. Therefore håller och Skriften: Si, jag lägger i Sion en utwäld kostelig hörnsten; och hwilken som tror på honom, han skal icke komma på skam.

7. Eder, som tron, är han kostelig; men them, som icke tro, är stenen, som byggningsmännenne hafwa bortkastat, worden til en hörnsten

8. Och en sten ther man stöter sig på, och en förargelselippa them, som stöta sig på ordet, och tro icke ther på, ther the til skickade woro.

9. Men I ären thet utwälda slågtet, thet Konungsliga Presterskapet, thet heliga folket och egendomsfolket, at I stolen lungdra hans dygd, som eder kallat hafwer af mörkret til sitt underliga ljus.

10. I, som tilförene icke woren folk, ären nu Guds folk; och I, som tilförene icke hadn fått barmhertighet, hafwen nu fått barmhertighet.

11. Käre bröder, jag förmanar eder, såsom främmande och elända, at I för-

waren eder för köttsliga begärelser, hwilka strida emot själen.

12. Och förer en god umgängelse ibland hedningarna, på thet the, som plåga förtala eder såsom illgerningsmän, måga se edra goda gerningar, och prisaf Gud, när thet i dagsljuset kommer.

13. Warer underdånige all menstlig ordning, för HERrans skul, ehwad thet är Konungen, såsom then öfwerste,

14. Eller befallningsmännerna, såsom the ther sände äro af honom, the onda til straff och the goda til pris.

15. Ty så är Guds wilje, at I med goda gerningar stolen igenstoppa munnen af the galna och oförståndiga menniskor;

16. Såsom the fria, och icke såsom I hafwen then frihet at skylla ondskan med, utan såsom Guds tjänare.

17. Warer hederfamme mot hwar man, älsker bröderna, fruktier Gud, ärer Konungen.

18. I tjänare, warer underdånige edra herrar, med all fruktan, icke allenast the goda och saktnodiga, utan och the genmörbiga.

19. Ty thetta är nåd, om någon, för samwettets skul til Gud, fördrager bebröfvelse, och lider drätt.

20. Ty hwad pris är thet, om I för edra misgerningar slagne warden, och liden? Men när I, för wålgerningars skul liden, och hafwen tålmod, thet är nåd för Gudi.

21. Ty ther til ären I kallade, efter och Kristus led för oss, låtande oss en efterbömelse, at I stolen efterblifa hans fotspår:

22. Hwille ingen synd gjort hade; och intet bedrägeri wardt funnit i hans mun:

23. När han blef bannad, bannade han icke igen, och när han led, hotade han icke; utan ställde hånnden til then, som rätt dömer:

24. Hwille våra synder sjelf offrade i sin lekamen på trädet; på thet wi skulle wara döde synden, och lefwa rättfärdigheten: genom hwillems får I ären helbrägdade worden.

25. Ty I woren såsom willfarande får; men I ären nu omwände til Herden och edra själars Biskop.

3. Capitel.

Sammalunda, hustrurna ware sina män underdåniga, på thet och the, som icke tro på ordet, måga af hustrurnas umgängelse, utan ord, blifwa wunne,

2. När the förmärka eder kyska umgängelse med fruktan:

3. Hwilkas prydnad icke skal vara utwårtes, med slåtadt hår, eller kringhängande guld, eller i kosteliga kläder; 4. Utan om then förbolda menniskan i hjertat är utan wanke, med saktmodig och stilla anda, thet är kosteligt för Gudi.

5. Ty i så måtto hafwa och the heliga qwinnor fordom prydt sig, the ther satte sitt hopp til Gud, och woro sina män underdåniga,

6. Såsom Sara war lydig Abrahe, kallande honom Herre: hwilkens dottrar I wordne ären, om I wäl gören, och ären icke så förfarade.

7. Sammaledes, I män, bor när them med förnuft, och gifwer thet qwinliga kärilet, såsom thet ther swagast är, sin ära, såsom och medarfwingar til lifwets nåd; på thet edra böner icke blifwa förhindrade.

8. Men på sistone, warer alle wid et sinne, medlidande, broderlig kärlek hafwande til hwar annan, barmhertige, wänlige;

9. Icke wedergållande ondt för ondt, icke bannor för bannor; utan hellre twårt emot, wälsigner, wetande, at I ären thet til kallade, at I skolen ärfwa wälsignelse.

10. Ty then ther wil älska lifwet och se goda dagar, han stille sin tunga ifrå thet ondt är, och sina läppar, at the icke tala bedrägeri;

11. Wände sig ifrå thet ondt är, och gbre thet godt är; söke efter friiden, och fare honom efter.

12. Ty HERANS ögon äro öfwer the rättfärdiga, och hans öron til the: ras bön; men HERANS ansigte är öfwer them, som ondt gbra.

13. Och ho är then, som kan göra eder slada, om I faren efter thet goda?

14. Ja, om I än något liden för rättfärdighetens skul, ären I dock lifwål salige. Fruktar eder icke för the:as trug, icke heller försträcker eder;

15. Utan belger HERAN Gud uti edra hjertan. Warer och alltid redobogne til at swara hwar och en, som begär skäl til thet hopp, som i eder är; och thet med saktmodighet och fruktan.

16. Och hafwer et godt samwete; på thet the, som wilja förtala eder såsom ogerningsmän, skola komma på skam, at the förslatat hafwa eder goda umgängelse i Christo.

17. Ty thet är bättre, om Guds wilje så är, at I för goda gerningar liden, än för onda.

18. Ty Christus led och en gång för syndernas skul, rättfärdig för orättfärdiga, på thet han skulle offra oss Gudi; och är dödad efter köttet, men lefwande gjord efter Andan.

19. I then samma gif han och bort och predikade för andarna i fångelsat,

20. Som fordom icke trodde, när Gud en gång bidde, och sålamod hade i Noe tid, då arken byggdes, i hwilken så, thet år, ätta själar, blefwo frälste genom watnet;

21. Hwillet nu och oss saliga gör i dopet, som genom thet nygnämnda betydt är, (icke at köttens smittor afläggas, utan at man hafwer et godt samwete til Gud,) genom Jesu Christi upståndelse;

22. Hwilken är på Guds högra hand, upfaren til himmelen; och honom äro Änglarne och wäldigheterne och krafterne underdånige.

4. Capitel.

Medan nu Christus lidit hafwer i köttet för oss, så skolen I och wäpna eder med thet samma sinnet; ty then ther lider i köttet, han wandar åter af synden;

2. På thet han then tiden, som tilbaka är i köttet, icke lefwa skal efter menniskolust, utan efter Guds wilja.

3. Ty thet är nog, at wi i förleden tid hafwe wårt lefwerne förflitit efter hedningarnas wilja, så wi wandrade i lödsaktighet, i begärelse, i dryckenstap, i frågeri, i swalg och i grufwelig afgudadyrkan.

4. Och thet synes them fällsynt wara, at I icke löpen med them uti samma flemla ostideliga wäsende, och försmåden;

5. Hwilla stola gbra råfenskap honom, som redo är döma lefwande och döda.

6. Ty thet är ock Evangelium predikadt för the döda, at the stola dömda warda efter menniskor i löftet, men i Andan lefwa Gudi.

7. Men nu tilstundar änden på all ting: så warer nu nyktre, och waksamde till at bedja.

8. Men öfwer all ting hafwer ju en brinnande kärlek inbördes; ty kärleken skyler ock all öfwerträdelse.

9. Warer inbördes hwar annans herbergerare, utan allt knorr.

10. Och warer tjenstaktige inbördes, hwar och en med then gåfwa, som han hafwer fått, såsom gode then margfaldige Guds nåds skaffare.

11. Om någon talar, han tale såsom Guds ord; om någon hafwer et ämbete, han tjene såsom af then förmåga som Gud gifwer; på thet Gud blifwer ärad i all ting, genom Jesum Christum, hwilken ware ära och wäld ewinrerligen! Amen.

12. Mine käraste, förundrer eder icke på then hettta, som eder wedersfar, then eder wedersfar, at I stollen försökte warda, såsom eder hände något nytt:

13. Utan glådjens hellre, at I liden med Christo; på thet I ock fröjdas och glådjäs mågen uti hans hårlighets uppenbarelse.

14. Salige ären I, om I för Christi namns skul blifwen försmådade; ty Anden, som är hårlighetens och Guds Ande, hwilar på eder: när them blifwer han försmådad, men när eder beprisad.

15. Ingen ibland eder lide såsom en

mördare, tjuv, illgerningsman, eller såsom then thet träder in i en annans ämbete.

16. Men lider han såsom en Christen, slämme sig icke; utan prise Gud för then delen.

17. Ty tiden är, at domen skal begynnas på Guds hus: begynnes thet på oss, hwad blifwer då thetas ändalst, som icke tro Guds Evangelio?

18. Och blifwer then rättfärdige med plats salig, hwar blifwer då then ogudaktige och syndaren?

19. Therför, the thet lida efter Guds wilja, the stola befalla honom sina själar, såsom en trofast Skapare, med goda gerningar.

5. Capitel.

Presterna, som äro ibland eder, förmanar jag, som är ock en Prest, och witne til Christi pina, och delaktig i then hårlighet, som uppenbaras skal:

2. Föder Guds hjord, som är ibland eder, och hafwer aft på honom; icke nöddige, utan sjelfwiljande; icke för slem winnings skul, utan af en god wilja;

3. Icke heller såsom herrar öfwer sitt folk; utan warer hjorden til efterdömmelse:

4. Och sedan, då öfwerste Herden uppenbar warder, stolen I undfå hårlighetens owanfeliga krona.

5. Sammalunda, I unge, warer the gamle underdånige. Warer alle inbördes hwar annan underdånige, och håller eder hårdt wid ödmjukheten; ty Gud står emot the högfärdiga, men the ödmjuka gifwer han nåd.

6. Så ödmjuket eder nu under Guds mågtiga hand, på thet han eder uphöjer i sinom tid.

7. All eder omsorg kaster på honom; ty han hafwer omsorg om eder.

8. Warer nyktre, och waker; ty eder fiende, djefwulen, går omkring, såsom et rytande lejon, och söker hwem han upsluka må:

9. Står honom emot, stadige i tron, och weter, at samma wedermöda wedersfar edra bröder i werlden.

10. Men Gud, som all nåd kommer af, then eder kallat hafwer til sin ewiga hårlighet i Christo Jesu, han fullborde eder, som en liten tid liden, styrke, stödde och stadfäste.

11. Honom ware åra och magt ewinrerligen! Amen.

12. Med eder trogna broder Silvanus, som jag menar, hafwer jag eder

tilskrifwit med så ord, förmanande och betygande, at thetta är thes rätta Guds nåd, som I uti stån.

13. Eder helsar then församling i Babylonien, utwäld lika med eder, och min son Marcus.

14. Helsar eder inbördes med kärlekens kyß. Frid ware med eder alla, som ären i Christo Jesu! Amen.

Petri Andra Epistel.

1. Capitel.

Simon Petrus, Jesu Christi tjenare och Apostel, them som med oss lika dyrbar tro fått hafwa i rättfärdigheten, som vår Gud gifwer, och Frälsaren Jesus Kristus:

2. Nåd och frid föröfke sig i eder, genom Guds och vår HERAs Jesu Christi kunskap!

3. Efter thet allahanda af hans Gudsdoms kraft, hwad som til lif och Gudsaktighet tjenar, oss skänkt är genom hans kunskap, som oss hafwer kallat genom sin hårlighet och dygd;

4. Genom hvilken oss the dyra och adraftörsta löften gifna äro: nemligen, at I ther igenom mågen blifwa delaktige af Guds natur, om I flyn werldens förgångliga lustar.

5. Så lägger eder nu ther om alla winning, at I uti eder tro låten finnas dygd, och i dygden bestedlighet,

6. I bestedligheten måttlighet, i måttligheten tålmod, i tålmodet Gudsaktighet,

7. I Gudsaktigheten broderlig kärlek, i broderlig kärlek allmännelig kärlek.

8. Ty när thessa stycken äro rikligen när eder, så låta the eder icke finnas fåfånga, eller utan frukt i vår HERAs Jesu Christi kunskap.

9. Men hvilken thenna icke hafwer, han är blind, och ser intet, och hafwer föråtit, at han war ren gjord af the synder, som han förr hade.

10. Therefore, käre bröder, lägger eder hellre winning om, at I gdren eder kallelse och utkörelse fast; ty om I thet gdren, så fallen I icke någon tid;

11. Ty i så måtto blifwer eder rikeligen gifwen ingången i vår HERAs och Frälsares Jesu Christi ewiga rike.

12. Therefore wil jag icke hafwa fördrag, at förmana eder alltid här om, ändock I thet weten, och ären stadfäste i thenna närwarande sanning.

13. Ty jag menar thet wara tilbärligt, så länge jag är i thenna hyddan, at upwäcka och förmana eder.

14. Ty jag wet, at jag skal snart aflägga thenna min hydda, såsom och vår HERRe Jesus Kristus hafwer mig kungjort.

15. Men jag wil winnlägga mig, at I, efter min död, stolen behålla thetta i åminnelse.

16. Ty wi hafwe icke efterföljt några kloka fabler, då wi kungjorde eder vår HERAs Jesu Christi kraft och tillkommelse; utan wi hafwe sjelfwe sett hans hårlighet,

17. Då han fick af Gud Fader åra och pris, genom en röst, som til honom skedde af then stora hårligheten, så lydande: Thenne är min älskelige Son, i hvilken jag hafwer et godt behag.

18. Och thenna rösten hörde wi komma af himmelen, då wi woro med honom på thet heliga berget.

19. Vi hafwe et fast prophetiskt ord ; och I gören wål, at I akten ther på, lifa som på et ljus, som skiner uti et mörkt rum, så länge thet dagas och morgonstjernen upgår i edra hjertan.

20. Och thet stolon I först weta, at ingen Prophetia i Skriften sker af egen utläggning.

21. Ty ingen Prophetia är ännu framkommen af menniskowilja ; utan the heliga Guds menniskor hafwa talat, rörde af then Heliga Andas.

2. Capitel.

Men falska Propheter woro och ibland folket, såsom och ibland eder warda skola falska lärare, hwilka med ibland införa skola förderfweliga partier, och förneka HERAN, som them köpt hafwer, och skola föra öfwer sig sjelfwa en hastig fördommelse.

2. Och många skola efterfölja thes förderf, genom hwilka sanningens wåg blifwer försmådad ;

3. Och uti girighet, med diktade ord, skola the handla med eder : hwilkom domen nu länge sedan icke sen är, och thes fördommelse öfwer icke.

4. Ty hafwer Gud icke stonat Änglarna, som syndade, utan hafwer them med mörksens kädjor nederkastat til helshwetet, öfwerantwardande til at förwaras til domen ;

5. Och hafwer icke stonat then förra werlden, utan bewarat Noe, rättfärdighetens Predikare, sjelf ättonde, och låt floden gå öfwer the ogudaktigas werld ;

6. Och hafwer gjort the städer Sodom och Gomorra til aska, omstörtat och förbränt them, och satt för en efterdommelse them ogudaktigom, som sedan komma skulle ;

7. Och hafwer frälst then rättfärdiga Lot, som war plågad af skamliga menniskor, genom thes föraktiga umgångelse ;

8. Ty efter han war rättfärdig, och bodde ibland them, och måste dock sådant se och höra, plågade the dageligen then rättfärdiga själen med sina

onda gerningar.

9. HERAN kan frälse the gudsaktiga utaf frestelsen, men behålla the orättfärdiga til domedag, til at pinas :

10. Men aldrumäst them, som wandra efter köttet, uti orena lustar, och försmå herrskapet, öfwerdådige, ensinnade, och icke rådås försmåda wäldigheterna :

11. Ändock Änglarna, som i kraften och starkheten större äro, icke draga kunna then försmådeliga domen emot sig af HERANOM.

12. Men the äro såsom the oförnuftiga djur, som af naturen the til födda äro, at the skola fångna och slagade warda ; försmåda the the icke förstå, och skola uti sitt förderfweliga wäsende förgås,

13. Och så orättfärdighetens lön. The hållat för wällust, at the lefwa i timmelig fräslighet : the äro slemheter och slamsläckar, pråla af edra gåfwor, släsa med edert ;

14. Hafwa ögonen fulla med horeri låta icke förmäna sig synden, och locka til sig the ostadiga själar ; hafwa sina hjertan genomöftrade i girighet ; förbannadt folk ;

15. Öfwergifwa rätta wägen, och gå willse, och efterfölja Balaams, Bosor sons wäg, hwilken ålstade wrånghetens lön ;

16. Men han blef straffad för sin wrånghet : thet stumma arbetsdjuret talade med menniskoröst, och förtog Prophetens galenskap.

17. The äro källor utan watn, och molnkyar, som af wädret drifwas ; hwilkom förwaradt är et swart mörker til ewig tid.

18. Ty the tala stolta ord, som äro fåfånga, och igenom otukt locka them til köttlig lusta, som rättsligen undslupne woro, och ännu wandra i willfarelse ;

19. Och lofwa them frihet, ändock the sjelfwe äro förderfwelsens tjenare ; ty af hwem någon öfwerwunnen war der, hans tjenare är han worden.

20. Ty sedan the, genom HERRans och Frälsarens Jesu Christi kunskap, undflytt hafwa werldens orenlighet, och hafwa åter bemefwat sig ther uti, och äro öfwerwunne, är them thet yttersta wårre wordet, än thet första ;

21. Och hade them bättre warit icke förstått rättfärdighetens wäg, än sedan the förstodo, wända sig ifrå thet heliga budet, som the anammat hade.

22. Them är wedersarit thet, som för et sant ordspråk plågar sägas : Hund- den går åter til sin spy, och swinet, som twagit är, sclar sig åter i träcken.

3. Capitel.

Thetta är nu then andra Epistelen, som jag skrifwer eder til, mine kåraste, i hvilken jag upwåder och förmanar edert rena sinne,

2. At I ihågkommen the ord, som tilförene sagda äro af the heliga Propheet, och theslikes wårt bud, wi som äro HERRans och Frälsarens Apostlar.

3. Och weter thet i förstone, at i yttersta dagarna warda kommande bespottare, som wandra efter sin egen lusta,

4. Och säga : Hwar är nu löftet om hans tillkommelse ? ty ifrå then dag fäderne äro affomnade, blifwer alt såsom thet af creatures begynnelse warit hafwer.

5. Men sjelfwiljande wilja the icke weta, at himlarne hafwa och warit i förtiden, och jorden af watnet, och i watnet bestånd haft, genom Guds ord :

6. Likwål wardt på then tiden werlden, genom the samma, med floden förderwad.

7. Sammalunda och nu himlarne och jorden warda genom hans ord sparade, at the skola warda elden förwarade til domedag, då the ogudaktiga menniskor förbörmas skola.

8. Men et skal eder icke förböldt wara, mine kåraste, at en dag för HERRanom är såsom tusende år, och tusende

är såsom en dag.

9. HERRen fördröjer icke sitt löfte, såsom somlige mena thet wara fördröjelse ; men han hafwer tålmod med oss, och wil icke, at några skola förgås, utan at hwar och en wänder sig til bättring.

10. Men HERRans dag warder kommande såsom en tjuf om natten : och då skola himlarne med en stor hastighet förgås, och elementerne skola försmälta af hetta, och jorden och the werk som ther på äro skola afbrännas.

11. Efter nu alt thetta skal förgås, hurudana bär eder då wara uti helig umgängelse och Gudaktighet ?

12. Så at I wänten och åstunden efter Guds dags tillkommelse, på hvilken himlarne af eld förgås skola, och elementerna försmälta af hetta.

13. Men nya himlar och en ny jord wänte wi, efter hans löfte, thet rättfärdighet uti bor.

14. Therefore, mine kåraste, emedan I thetta weten, så lägger eder winning om, at I obesmittade och ostraffelige för honom finnas mågen i frid.

15. Och wår HERRas Jesu Christi tålmod rårner för eder salighet ; såsom och wår käre broder Paulus, efter then wißhet som honom gifwen är, hafwer skrifwit eder til.

16. Såsom han och i alla bref talar om sådana stycken ; ibland hwilla något är, som är swårt til förstå, thet the olårde och lösaktige förwårta, såsom och andra skriffter, til sin egen förtappelse.

17. Men I, mine kåraste, emedan I weten thet tilförene, så förwarer eder, at I icke förförde wården genom the ogudaktigas willfarelse, samt med them, och fallen ifrån eder egen stadighet :

18. Utan wåyer i nåden och wår HERRas och Frälsares Jesu Christi kunskap. Honom ware ära, nu och til ewig tid ! Amen.

Johannis Första Epistel.

1. Capitel.

Thet som war af begynnelsen, thet wi hafwe hört, thet wi hafwe sett med våra ögon, thet wi hafwe bestådat, och våra händer handterat hafwa af lifsens ord :

2. (Och lifwet är uppenbaradt, och wi hafwe sett och witne och kungöre eder thet ewiga lifwet, hwilket war när Fadren, och är öf uppenbaradt :)

3. Hwad wi hafwe sett och hört, thet förkunne wi eder, på thet och I skolen hafwa sällskap med öf, och vårt sällskap skal wara med Fadren och hans Son Jesu Christo.

4. Och thet strifwe wi eder, på thet eder glädje skal wara fullkommen.

5. Och thet är bebådelsen, som wi hafwe hört af honom, och förkunne eder, at Gud är et ljus, och intet mörker är i honom.

6. Om wi säge öf hafwa sällskap med honom, och wandre i mörkret, så ljuge wi, och göre icke sanningen.

7. Men wandre wi i ljuset, såsom han är ljuset, så hafwe wi sällskap inbördes ; och Jesu Christi, hans Sons, blod renar öf af alla synder.

8. Såge wi, at wi hafwe ingen synd, så bedrage wi öf sjelfwa, och sanningen är icke i öf.

9. Men om wi bekänne våra synder, är han trofast och rättwis, at han förlåter öf synderna, och renar öf af all orättfärdighet.

10. Men säge wi, at wi hafwe icke syndat, så göre wi honom til ljugare, och hans ord är icke i öf.

2. Capitel.

Mine barn, thetta strifwer jag eder, at I skolen icke synda ; och om någon syndar, så hafwe wi en försvarare när Fadren, Jesum Christum, then rättfärdig är.

2. Och han är försoningen för våra synder ; icke allenast för våra,

utan och för hela werldens.

3. Och thet på wete wi, at wi känne honom, om wi hålle hans bud.

4. Then thet säger : Jag känner honom, och håller icke hans bud, han är en ljugare, och i honom är icke sanningen.

5. Men then som håller hans ord, i honom är sannerligen Guds kärlek fullkomlig ; och thet på wete wi, at wi äre i honom.

6. Then thet säger sig blifwa i honom, han skal och wandra såsom han wandrade.

7. Bröder, jag strifwer eder intet nytt bud, utan thet gamla budet, som I haft hafwen af begynnelsen. Thet gamla budet är thet ord, som I hafwen hört af begynnelsen.

8. Äter strifwer jag eder et nytt bud, thet sant är i honom och i eder ; ty mörkret är förgångit, och thet sanna ljuset lyser nu.

9. Then som säger sig wara i ljuset, och hatar sin broder, han är ännu i mörkret.

10. Then thet älskar sin broder, han blifwer i ljuset, och ingen förargelse är i honom :

11. Men then som hatar sin broder, han är i mörkret, och wandrar i mörkret, och wet icke hwart han går ; ty mörkret hafwer förblindat hans ögon.

12. Jag strifwer eder, låra barn, at eder stola synderna förlätne warda, för hans namns skul.

13. Jag strifwer eder, I fåder ; ty I hafwen känt honom, som är af begynnelsen. Jag strifwer eder, I ynglingar ; ty I hafwen öfwerwunnit then onda.

14. Jag strifwer eder, I barn ; ty I hafwen känt Fadren. Jag hafwer strifwit eder, I fåder ; ty I hafwen känt honom, som är af begynnelsen. Jag hafwer strifwit eder, I ynglingar ; ty I ären starke, och Guds ord blifwer I eder, och I hafwen öfwerwunnit then onda.

15. Älskar icke werlden, icke heller theting i werlden äro. Then ther älskar werlden, i honom är icke Fadrens kärlek.

16. Ty allt thet som är i werlden, nemligen, köttets begärelse, och ögonens begärelse, och et högfärdigt lefwerne, thet är icke af Fadren, utan af werlden.

17. Och werlden förgås, och hennes lusta; men then som gör Guds wilja, han blifwer ewinnerligen.

18. Käre barn, nu är then yttersta tiden, och såsom I hafwen hört, at Antichrist skal komma; ja, nu äro al-laredan många Antichrister wordne; och ther af wete wi, at then yttersta tiden är nu.

19. The äro utgångne af oss; men the woro icke af oss: hade the varit af oss, då hade the ju blifwit när oss; men på thet the skulle blifwa uppenbare, at the äro icke alla af oss.

20. Men I hafwen smörjelse af then Helige, och weten allt.

21. Jag hafwer icke skrifwit til eder, såsom til them, som icke weta sannin-gen, utan såsom til them, som henne weta, och at all lögn icke är af sanningen.

22. Ho är en ljugare, utan then som nekar, at Iesus är Christus? Then är Antichrist, som nekar Fadren och Sonen.

23. Hwar och en som nekar Sonen, han hafwer icke heller Fadren.

24. Hwad I nu hört hafwen af begynnelsen, thet blifwe i eder: om thet blifwer i eder, som I hört hafwen af begynnelsen, så stolen och I blifwa i Sonen och Fadren.

25. Och thetta är thet löfte, som han oss lofwat hafwer, ewinnerligt lif.

26. Thetta hafwer jag skrifwit til eder om them som föröra eder.

27. Och then smörjelse, som I hafwen fått af honom, blifwer i eder; och I behöfwen icke, at någon lärar eder: utan såsom smörjelsen lärar eder om all ting, så är thet sant, och icke lögn; och som han hafwer lärt eder, så blifwer i henne.

28. Och nu, käre barn, blifwer i ho-

nom, at när han uppenbarad warder, måge wi hafwa förtröstning, och icke komma på flam för honom i hans tillkommelse.

29. Om I weten, at han är rättfärdig, så stolen I och thet weta, at hwar och en som rätt gör, han är född af honom.

3. Capitel.

Ser til hurudan kärlek Fadren hafwer bewist oss, at wi kallas Guds barn: förthenstul känner icke werlden eder; ty hon känner icke honom.

2. Mine käraste, wi äre nu Guds barn, och thet är icke än uppenbart hwad wi warda stole; men thet wete wi, när han blifwer uppenbar, då warde wi honom like; ty wi så se honom såsom han är.

3. Och hwar och en som hafwer thetta hopp i honom, han renar sig, såsom han och ren är.

4. Hwar och en som gör synd, han gör och orätt, och synd är orätt.

5. Och I weten, at han war uppenbarad, på thet han skulle borttaga våra synder; och ingen synd är i honom.

6. Hwar och en som blifwer i honom, han syndar icke: hwar och en som syndar, han hafwer icke sett honom, icke heller känt honom.

7. Käre barn, låter ingen bedraga eder. Then som gör rätt, han är rättfärdig, såsom och han rättfärdig är.

8. Then ther gör synd, han är af djefwulen; ty djefwulen syndar af begynnelsen: och förthenstul uppenbarades Guds Son, at han skulle nederslå djefwulens gerningar.

9. Hwar och en som född är af Gudi, han gör icke synd; ty hans såd blifwer i honom: och han kan icke synda; ty han är född af Gudi.

10. Ther på känner man, hwilka Guds barn, eller hwilka djefwulens barn äro: hwar och en som icke gör rätt, han är icke af Gudi; och then som icke älskar sin broder.

11. Ty thetta är thet budskap, som I

hafwen hört af begynnelsen, at wi skole álftas inbórdes;

12. Icke såsom Cain, som war af then onde, och slog sin broder ihjál. Och för hvars skul slog han honom ihjál? Ty han gerningar woro onda; men hans broders gerningar rättfärdiga.

13. Förbruder eder icke, mine bröder, om werlden hatar eder.

14. Wi wete, at wi äre förde ifrå döden til lifwet; ty wi álste bröderne. Then ther icke álftar sin broder, han blifwer i döden.

15. Hwar och en som hatar sin broder, han är en mandråpare; och I weten, at hwar och en mandråpare hafwer icke ewinnerligt lif blifwande i sig.

16. Ther på kånne wi Guds kärlek, at han hafwer látit sitt lif för oss: och skole och wi låta vårt lif för bröderne.

17. Then som hafwer thenna werldens gods, och ser sin broder wara nödställd, och sluter sitt hjerta til för honom; huru blifwer Guds kärlek i honom?

18. Mine barn, álftoms icke med orden, eller med tungan, utan med gerning och sanning.

19. Ther af wete wi, at wi äre af sanningen, och kunne stilla våra hjertan för honom;

20. At om vårt hjerta fördommer oss, så är Gud större än vårt hjerta, och wet all ting.

21. Mine käraste, om vårt hjerta fördommer oss icke, så hafwe wi en förtröstning til Gud,

22. At wi få af honom allt thet wi bedje; ty wi hålle hans bud, och gøre thet honom ljufst är.

23. Och thetta är hans bud, at wi skole tro på hans Sons, Jesu Christi, namn, och álfta oss inbórdes, såsom han oss budit hafwer.

24. Och then ther håller hans bud, han blifwer i honom, och han i honom: och ther af wete wi, at han blifwer i oss, af Andan, som han oss gifwit hafwer.

4. Capitel.

Mine käraste, I stolen icke tro hwar och en anda; utan pröfwer andarna,

om the äro af Gudi; ty många falska Propheter äro utgångne i werlden.

2. Ther på stolen I kånna Guds Anda: Hwar och en ande som bekänner, at Jesus Christus är kommen i köttet, han är af Gudi.

3. Och hwar och en ande, som icke bekänner, at Jesus Kristus är kommen i köttet, han är icke af Gudi; och thet är Antichrists (ande), af hwilken I hafwen hört, at han skulle komma, och är nu allaredan i werlden.

4. Käre barn, I ären af Gudi, och hafwen öfwerwunnit them; ty then som är i eder, han är större än then som är i werlden.

5. The äro af werlden: therför tala the af werlden; och werlden hörer them.

6. Wi äre af Gudi: then som kånner Gud, han hörer oss; then som icke är af Gudi, han hörer oss icke. Ther af kånne wi sanningens Anda, och willans anda.

7. Mine käraste, álftom oss inbórdes; ty kärleken är af Gudi: och hwar och en som álftar, han är född af Gud, och kånner Gud.

8. Then som icke álftar, han kånner icke Gud; ty Gud är kärleken.

9. Ther på är Guds kärlek til oss uppenbar worden, at Gud hafwer sändt sin enda Son i werlden, at wi skole lefwa genom honom.

10. Ther uti står kärleken, icke thet wi hafwe álftat Gud; men thet han hafwer álftat oss, och sändt sin Son til en försoning för våra synder.

11. Mine käraste, hafwer Gud så álftat oss, så skole och wi álftas inbórdes.

12. Ingen hafwer någon tid sett Gud: om wi álftoms inbórdes, så blifwer Gud i oss, och hans kärlek är fullkommen i oss.

13. Ther på kånne wi, at wi blifwe i honom, och han i oss, at han hafwer gifwit oss af sin Anda.

14. Och wi sågo och betyge, at Fadren hafwer sändt Sonen, werlden til en Frälsare.

15. Hwar och en som bekänner, at Jesus är Guds Son, i honom blifwer Gud, och han i Gud.

16. Och wi hafwe kânt och trott then kärlek som Gud hafwer til oss. Gud är kärleken; och then som blifwer i kärleken, han blifwer i Gud, och Gud i honom.

17. Ther på är kärleken fullkommen med oss, at wi måge hafwa en förtröfning på domedag; ty såsom han är, så äre och wi i thenna werlden.

18. Rådbehåga är icke i kärleken: utan fullkomlig kärlek utdrifwer rådbehågan; ty rådbehågan hafwer pina: men then ther rådes, han är icke fullkommen i kärleken.

19. Ålstom honom, ty han hafwer först ålstat oss.

20. Om någon säger: Jag ålstar Gud, och hatar sin broder, han är en ljugare; ty then ther icke ålstar sin broder, som han ser, huru kan han ålsta Gud, som han icke ser?

21. Och thetta budet hafwe wi af honom, at then ther ålstar Gud, han skal och ålsta sin broder.

5. Capitel.

Hwar och en som tror, at Jesus är Kristus, han är född af Gudi; och hwar och en som ålstar honom, som födde, han ålstar och then, som född är af honom.

2. Ther på wete wi, at wi ålste Guds barn, når wi ålste Gud, och hälle hans bud.

3. Ty thet är kärleken til Gud, at wi hälle hans bud; och hans bud äro icke swåra.

4. Ty allt thet som är födt af Gud, thet öfwerwinner werlden; och thenna är segren, som öfwerwinner werlden, vår tro.

5. Men ho är then som öfwerwinner werlden, utan then som tror, at Jesus är Guds Son?

6. Thenne är then som kommer med watern och blod, Jesus Kristus; icke med watern allena, utan med watern och blod: och Anden är then som betygar, at Anden är sanningen.

7. Ty tre äro som witna i himmeln, Fadren, Ordet och then Helige Ande; och the tre äro et.

8. Och tre äro the som witna på jorden, Anden, Watnet och Blodet; och the tre äro til et.

9. Hwar wi nu anamme menniskors witnesbörd, Guds witnesbörd är sdrare; ty thetta är Guds witnesbörd, som han witnade om sin Son.

10. Then ther tror på Guds Son, han hafwer witnesbörd i sig sjelf: then ther icke tror Gud, han gör honom til en ljugare; ty han trodde icke thet witnesbörd, som Gud witnade om sin Son.

11. Och thet är witnesbördet, at Gud oss gifwit hafwer thet ewiga lifwet; och thet lifwet är i hans Son.

12. Then Sonen hafwer, han hafwer lifwet; then icke hafwer Guds Son, han hafwer icke lifwet.

13. Thetta hafwer jag skrifwit eder, som tron i Guds Söns namn, på thet I stolen weta, at I hafwen ewinnerligt lif, och på thet I stolen tro i Guds Söns namn.

14. Och thetta är then förtröfning, som wi hafwe til honom, at om wi bedje något efter hans wilja, så hörer han oss.

15. Och efter wi wete, at han hörer oss, ehwad wi bedje, så wete wi, at wi the böner hafwe, som wi hafwe bedit af honom.

16. Hwar nu någon ser sin broder syna någon synd, icke til döds, han må bedja, så skal han gifwa them lifwet, som syna icke til döds. Thet är en synd til döds: för sådana säger jag icke, at någon bedja skal.

17. All orätt är synd; är och somlig synd icke til döds.

18. Wi wete, at then af Gud född är, han syndar icke; utan then som född är af Gud, han förwarar sig; och then onde kommer icke wid honom.

19. Wi wete, at wi äre af Gud, och hela werlden är stadd i thet onda.

20. Men wi wete, at Guds Son är kommen, och hafwer gifwit oss sinne, at wi känne then Sanne, och äre i then Sanne, i hans Son Jesu Christo: thenne är sann Gud, och thet ewiga lifwet.

21. Käre barn, wakter eder för afgudarna. Amen.

Johannis Andra Epistel.

1 Capitel.

Then äldste til then utvalda Frun och hennes barn, hvilka jag älskar i sanningen; och icke jag allenast, utan och alla, som sanningen känd hafwa,

2. För sanningens skul, som i oss blifwer, och med oss wara skal i ewighet:

3. Råd, barmhertighet, frid af Gud Fader och af HERanom Jesu Christo, Fadrens Son i sanningen och i kärleken, ware med eder!

4. Jag är mycket glad, at jag hafwer funnit ibland tina barn them, som wandra i sanningen, såsom wi budet af Fadrenom fått hafwe.

5. Och nu beder jag dig, Fru: icke strifwer jag dig såsom et nytt bud, utan thet wi hade af begynnelsen: at wi stole älska oss inbördes.

6. Och thetta är kärleken, at wi wandre efter hans bud. Thetta är budet, som I hört hafwen af begynnelsen, at I wandren ther uti.

7. Ty många bedragare äro inkomme

i werlden, the som icke bekänna Jesum Christum kommen wara i köttet. Denne är bedragaren och Antichrist.

8. Ser eder wäl före, at wi icke borttappe thet wi arbetat hafwe, utan at wi få full lön.

9. Hwar och en som öfwerträder, och icke blifwer i Christi lärdom, han hafwer ingen Gud: then ther blifwer i Christi lärdom, han hafwer både Fadren och Sonen.

10. Kommer någon til eder, och icke hafwer thenna lärdomen med sig, undfår honom icke i hus, och hellsen honom icke heller;

11. Ty then honom hellsar, han är delaktig i hans onda gerningar.

12. Jag hafwer wäl mycket at strifwa eder, dock wille jag icke med papper eller bläck; utan jag hoppas, at komma til eder, och muntligen tala med eder, på thet vår gläde skal wara fullkommen.

13. Dig helsa tin utvalda systers barn. Amen.

Johannis Tredje Epistel.

1. Capitel.

Then äldste til then älskelige Gajo, then jag älskar i sanningen.

2. Min älskelige, jag önskar i alla stycken, at dig wäl går, och tu helbrågda äst, såsom tin själ wäl går.

3. Men jag war mycket glad, då bröderne kommo och buro witnessbörd om tin sanning, såsom tu wandrar i sanningen.

4. Jag hafwer ingen större fröjd än then, at jag hörer mina barn wandra i sanningen.

5. Min käreaste, tu gör troligen, hwad som helst tu gör emot bröderna och the främmande,

6. Som om tin kärlek betygat hafwa in för församlingen; och tu hafwer wäl gjort, at tu hafwer them affordrat wårdeligen för Gudi.

7. Ty the äro utfarne för hans namns skul, och hafwa intet tagit af hedningarna.

8. Så stole wi nu sådana undfå, på thet wi sanningens medhjelpare warda måge.

9. Jag hafwer strifwit til församlingen; men Diotrefhes, som ibland them wil afhållen wara, anammar oss icke.

10. Thersföre, når jag kommer, wil jag kungöra hans gerningar, som han gör, och sqvallrar emot oss med onda

ord, och låter sig icke ther med njä: sjelf anammar han icke bröderna, och förmenar them som thet göra wilja, och drifwer them ut af församlingen.

11. Min käraste, efterfölj icke thet ondt är, utan thet godt är. Then ther wäl gör, han är af Gud; och then ther illa gör, han ser icke Gud.

12. Demetrius hafwer witnessbörd af hwar man, och af sjelfwa sanningen: och wi witne oc; och I weten, at

wårt witnessbörd sant är.

13. Jag hade mycket til at strifwa; men jag wille icke med bläck och penna strifwa tig til.

14. Men jag hoppas snart få se tig: då wilje wi muntligen tala med hwar annan.

15. Frid ware med tig! Wännerne helsa tig. Helsa tu wännerne, hwar wid sitt namn.

Jacob's Epistel.

1. Capitel.

Jacobus, Guds och HERrans Jesu Christi tjenare, the tolf slägter, som äro här och ther förstingrade, hälsning.

2. Mine bröder, håller thet för all glädje, när I fallen i mångahanda frestelser:

3. Och weten, at eder tros bepröfwelse gör tålmod:

4. Men låter tålmodet hafwa et fullbordadt verk, på thet I skolen wara fullkomne och hele, och intet fel hafwa.

5. Hwar nu någon ibland eder fattas wißdom, han bedje af Gudi, then ther gifwer enfaldeligen allom, och förwitar icke; och han skal honom gifwen warda.

6. Men han bedje i tron, icke twiflande; ty then ther twiflar, han är såsom hafwets wåg, som af wådet drifs och föres.

7. Sådan menniska tänke icke, at hon får något af HERranom.

8. En man som twiflar, är ostadig i alla sina wågar.

9. Men en broder, som ringa är, berömmes sig af sin uphöjelse,

10. Och then som rik är, af sin förnedring; ty såsom blomstret i gräset skal han förgås.

11. Solen går up med hetta, och gräset förwignar, och blomstret faller af, och thes stöna fågning förgås: så skal

och then rike förwignas uti sina wågar.

12. Salig är then man, som tåligt lieder frestelse; ty då han bepröfwad är, skal han få lifsens krona, then Gud lofwat hafwer them som honom älska.

13. Ingen säge, då han frestad warder, at han af Gud frestad warder; ty Gud frestas icke af ondt; han frestar oc ingen.

14. Utan hwar och en warder frestad, då han af sin egen begärelse dragen och lockad warder.

15. Ther efter, sedan begärelsen hafwer aflat, föder hon synden; men då synden är fullbordad, föder hon döden.

16. Farer icke wille, mine käre bröder.

17. All god gåfwa, och all fullkomlig gåfwa, kommer ofrån efter ifrå ljusets Fader, när hwilken ingen förwandling är, eller ljus och mörkers omstiftelse.

18. Han hafwer oss födt efter sin wilja, genom sanningens ord, på thet wi stulle wara förstlingen af hans kreatur.

19. Therfore, mine käre bröder, hwar och en menniska ware snar til at höra, och sen til at tala, och sen til wrede.

20. Ty mennens wrede gör icke thet rätt är för Gud.

21. Lägger förthenstul bort all orenlighet och all ondsk, och anammer ordet med saktmodighet, som i eder plantadt är, thet edra själar kan saliga göra.

22. Men warer ordets gbrare, och

icke allenast hbrare, bedragande eder sielfwa.

23. Ly ther någon är allenast ordets hbrare, och icke görare, han är lik then man, som sitt lekamliga ansikte stådar i en spegel;

24. Ly då han sig bestådat hafwer, går han ther ifrån, och förgåter strax hurudan han war.

25. Men then ther stådar uti frihetens fullkomliga lag, och blifwer ther uti, och är icke en glömsk hbrare, utan en görare, then samme warder salig uti sin gerning.

26. Hwar nu någon ibland eder låter sig tycka, at han tjänar Gud, och icke styrer sin tunga, utan bedrager sitt hjerta, hans Gudsstjenst är fåfång.

27. Thetta är för Gud och Fadren en ren och obesmittad Gudsstjenst, söka faderlösa och möderlösa barn och enkör uti theras bedröfwelse, och behålla sig obesmittad af werlden.

2. Capitel.

Mine bröder, håller thet icke therför at tron på Jesum Christum, wår HERA til hårligheten, kan lida personers anseende.

2. Ly, om utt eder församling komme en man med en guldring och med en hårlig klådnad; komme oc en fattig man i snöplig klådnad;

3. Och I sägen på then, som hafwer the hårliga kläderna, och saden til honom: Sitt hår wål; och til then fattige saden I: Statt ther, eller sitt hår wid mina fötter;

4. Och betänken thet icke rätt, utan warden domare, och gören en ond åtskildnad.

5. Hörer til, mine käre bröder: Hafwer icke Gud utwalt the fattiga i thena werlden, the ther rike woro på tron, och arfwingar til riket, som han lofwat hade them som honom älsta?

6. Men I hafwen föraktat then fattige. Förtrycka icke the rike eder med wåld, och draga eder fram för rätten?

7. Försmåda icke the thet goda namnet, ther I af nämnde åren?

8. Fullborden I then Konungsliga lagen efter Skriften: Älsta tin nästa såsom tig sielf, så gören I wål.

9. Men sen I efter personen, så synden I, och warden straffade af lagen, såsom öfwerträdare.

10. Ly om någon håller hela lagen, och syndar på et, han är saker til alt.

11. Ly then som sade: Du skal icke göra hor, han hafwer oc sagt: Du skal icke dråpa. Hwar tu nu icke gör hor, och dråper lifwål, äst tu lagens öfwerträdare.

12. Så talar, och så görer, som the ther stola genom frihetens lag dömda warda.

13. Ly dom utan barmhertighet skal honom öfwergå, som barmhertighet icke gjort hafwer; och barmhertigheten berömmar sig emot domen.

14. Hwad hjälper thet, mine bröder, om någon säger sig hafwa tron, och hafwer dock icke gerningarna? Kan oc tron göra honom salig?

15. Om en broder eller syster wore naken, och fattades dagelig föda;

16. Och någon af eder sade til them: Går i frid, wärmer eder, och mätter eder, och I gifwen them lifwål intet hwad lekamen behöfwer, hwad hulpe them thet?

17. Så oc tron, då hon icke hafwer gerningarna, är hon dödd i sig sielf.

18. Nu måtte någon säga: Du hafwer tron, och jag hafwer gerningarna: wisa mig tin tro med tina gerningar, så wil jag oc wisa tig min tro med mina gerningar.

19. Tu tror, at en Gud är; ther gör tu rätt uti: djeflarne tro thet oc, och báfwa.

20. Wil tu, såfångliga menniska, weta, at tron, utan gerningar, är dödd?

21. Wardt icke Abraham, wår fader, af gerningarna rättfärdigad, då han sin son Isaac offrade på altaret?

22. Ser tu, at tron hafwer medwetat i hans gerningar, och at tron är fullkommen worden af gerningarna.

23. Och Skriften är fullkomnad, som säger: Abraham trodde Gud, och thet

wardt honom råfnadt til rättfärdighet ; och han wardt kallad Guds wån.

24. Sen I nu, at af gerningarna rättfärdigas menniskan, och icke af tron allena.

25. Sammalunda och then skolan Rahab, wardt hon icke af gerningarna rättfärdigad, då hon undfick sändninsgabåden, och släppte them en annan wäg ut ?

26. Therföre, såsom kroppen utan anda är död, så är och tron utan gerningar död.

3. Capitel.

Mine bröder, farer icke hwar man efter at wara lärare, wetande, at wi thes störra dom få.

2. Ty i många stycken fele wi alle ; men then ther icke felar uti et ord, han är en fullkommen man, och kan regera hela lekamen med betsel.

3. Si, wi lägge hästarne, betsel i munnen, at the skola lyda oss, och omkaste theas hela kropp.

4. Si, och steppen, ehuru stora the äro, och af starkt wäder drifwas, warða the dock lifwål omwände med et litet roder, ehwart rodermannen wil.

5. Så är och tungan en liten lem, och kommer stora ting åstad : si, en liten eld, huru stor stog han uptänder !

6. Och tungan är och en eld, en werld full med orätt : så är och tungan ibland våra lemmar, och bestimmar hela lekamen, och uptänder all vår umgängelse, då hon uptänd är af helfwete.

7. Ty all natur, både djurs och foglars och ormars och theas som i hafwet äro, warder tam, och är tamed af menniskors natur ;

8. Men tungan kan ingen menniska tåmja, thet oroliga onda, full med dödeligt förgift.

9. Med henne prise wi Gud och Faderen, och med henne banne wi menniskorna, som äro skapade efter Guds liknelse.

10. Af samma mun går pris och bannor. Thet bör icke, mine bröder, så wara.

11. Icke gifwer en källa af et hål, både sött och besett watn.

12. Icke kan fikonatrådet, mine bröder, bära olja, eller winträdet fikon ? Så kan och ingen källa salt och sött watn gifwa.

13. Ho är wis och klok ibland eder, han bewise med sin goda umgängelse sina gerningar, uti saktmodighet och wißdom.

14. Om I hafwen bittert nit och tråtor uti edert hjerta, berömmar eder icke, och ljugar icke emot sanningen.

15. Ty then wißdomen är icke ofwän efter kommen ; utan är jordist, menstlig och djefwulst.

16. Ty hwar nit och tråta är, ther är ostadighet och alt ondt.

17. Men then wißdom, som ofwän efter är, han är först kyft, och sedan fridsam, saktmodig, låter säga sig, full med barmhertighet och goda frukter, opartist, ofstrymtelig.

18. Men rättfärdighetens frukt warder sådd i frid, them som frid hålla.

4. Capitel.

Hwadän äro drlig och krig ibland eder ? Äro the icke ther af, af edra begärelser, som strida i edra lemmar ?

2. I begären, och fån intet : I hafwen afund och nit, och kunnen intet winna : I striden och drligen, och hafwen intet, therföre at I icke bedjen :

3. I bedjen, och fån intet ; ty I bedjen illa, nemligen, at I thet uti eder wållust förtära skolen.

4. I hortkarlar och hortkonor, weten I icke, at werldens wånslap är Guds owånslap ? Ho som werldens wån wil wara, han warder Guds owån.

5. Menen I, at Skriften säger såfångt : Anden, som bor uti eder, begär emot hatet ?

6. Men han gifwer rikelig nåd ; ty Skriften säger : Gud står emot the högfärdiga ; men the dömjuka gifwer han nåd.

7. Så warer nu Gudi underdånige : står emot djefwulen, så styr han ifrån eder.

8. Nalkens Gudi, så nalkas han eder. Rener edra händer, I syndare; och renser edra hjertan, I ofstabige.

9. Warer elände och förjer och gråter: edert löje wände sig i gråt, och glåbjen i sorg.

10. Förnebrer eder för HERRans, så skal han eder uphöja.

11. Förtalar icke hwar annan, käre bröder: then som förtalar sin broder, och dömer sin broder, han förtalar lagen, och dömer lagen; men dömer tu lagen, så åst tu icke lagens gbrare, utan domare.

12. Ty en är laggiswaren, som kan saliggöra, och fördoma: ho åst tu, som dömer en annan?

13. Nu wål, I som sägen: I dag, eller i morgon, wilje wi gå uti then eller then staden, och wilje ther ligga et år, och handla och winna;

14. Och weten icke hwad i morgon ste kan. Ty hwad är edert lif? Et dam året, som en liten tid warar, och sedan försvinner.

15. För thet skullen I säga: Om HERRen wil, och wi lefwe, så wilje wi göra thet eller thet.

16. Men nu berömmen I eder i edert högmöd. All sådan berömmelse är ond.

17. Then ther kan göra godt, och gör icke, honom är thet synd.

5. Capitel.

Nu wål, I rike gråter och tjuter öfwer eder uselhet, som eder öfverkomma skal.

2. Edra rikedomar äro förruttnade; edra kläder äro upåtna af mal;

3. Edert guld och silfwer är förrostadt, och theras rost skal wara eder til witsbörd, och skal upåta edert fött, såsom en eld. I hafwen församlat eder ågodelar i yttersta dagarna.

4. Si, arbetarens lön, som edert land afbergat hafwa, hwilken I them swikligen ifrå haft hafwen, ropar; och theras rop, som afbergade, är inkommit i HERRans Zebaoths öron.

5. I hafwen lefwat i fräslighet på jorden, och haft eder wällust, och upfödt

edert hjerta, såsom på en slagtedag.

6. I hafwen dömt och dödat then rättfärdiga, och han hafwer eder intet emotstått.

7. Så warer nu tålige, käre bröder, in til HERRans tillkommelse. Si, återmannen wäntar efter then kostliga jordens frukt, tåligt bedjande, så länge han får et morgonregn och aftonregn.

8. Så warer och I tålige, och styrker edert hjerta; ty HERRans tillkommelse är när.

9. Suck icke, käre bröder, emot hwar annan, på thet I icke warden fördomde. Si, domaren är för dören.

10. Läger, mine bröder, Propheterna för efterdömmelse til bedröfwelse och tålmod, hwilka talat hafwa i HERRans namn.

11. Si, wi hälle them saliga, som lidit hafwa. Iobs tålmod hafwen I hört, och HERRans ånda hafwen I sett; ty HERRen är barmhertig, och en förbarmare.

12. Öfwer all ting, mine bröder, swärjer icke, hwarfen wid himmelen, eller wid jorden, eller någon annan ed: men edra ord skola wara ja, ja, nej, nej, på thet I icke skolen falla uti strytmteri.

13. Lider någon ibland eder bedröfwelse, han bedje; är någon wid godt mod, han sjunge psalmer.

14. Är någon sjuk ibland eder, han kalle til sig Presterna i församlingen, och låte them bedja öfwer sig och smörja med olja uti HERRans namn:

15. Och trones bön skal hjälpa then sjuka, och HERRen uprättar honom; och om han är stadd i synden, warda the honom förlättna.

16. Befänner inbördes synderna, then ene then andra, och beder för eder inbördes, at I helbråga warden; ty en rättfärdig mans bön förmår mycket, ther hon alfwär är.

17. Elias war en menniska, såsom wi; och han bad en bön, at thet icke skulle regna; och thet regnade och intet på jorden i tre år och sex månader.

18. Och han bad åter; och himmelen

gaf regn, och jorden bar sin frukt.

19. Käre bröder, om någon ibland eder for willse ifrå sanningen, och någon omwände honom ;

20. Han skal weta, at then ther omwänder en syndare af hans wågarß willa, han frålär en själ ifrå döden, och skyler all öfwertråbelse.

Jude Epistel.

1. Capitel.

Judas, Jesu Christi tjenare, men Jacobs broder, them kalladom, som i Gud Fader helgade äro, och i Jesu Christo behållne :

2. Mycken barmhertighet och frid och kärlek ware med eder !

3. Mine kåraste, efter thet jag tog mig före skrifwa eder til om allas wår samlighet, syntes mig behöfwas förmana eder med skrifwelse, at I kämpa måten för tron, som en gång helgonen föregifwen war.

4. Ty ther äro några mennistor med ibland inkomna, om hvilka fordom skrifwit war til thetta straff : the äro ogudaktige, och draga wår Guds nåd til löbsaktighet, och neka Gud, som allen är HERre, och wår HERra Jesum Christum.

5. Men jag wil minna eder uppå, at I en tid thetta stolen weta, at så HERren hade utfört folket af Egypten, sedan förgjorde han them, som icke trodde ;

6. Och the Änglar, som icke behöllo sina förstaddmen, utan öfwergångswo sina hemman, them förwarade han med ewiga bojer i mörkret til then stora dagens dom.

7. Såsom och Sodoma och Gomorra, och the städer ther omkring, hvilka, i samma måtto som the, i förhet syndat hade, och hafwa gått efter främmande tött, äro satte för en efterdömselse, och lida ewig elds pina.

8. Sammalunda och these drömmare, som besmitta töttet, förakta herrskapet, och försmåda Majestätet.

9. Men Michael, öfwerängeln, så han

trätte med djefwulen, och disputerade med honom om Mose kropp, torde han icke utsåga försmådelsens dom ; utan sade : HERren straffe tig !

10. Men these försmåda, ther the intet af weta ; och hwad the af naturen, som andra ostälige djur weta, ther uti förderfwa the sig.

11. We them ; ty the gå i Cains wåg, och falla i Balaams willfarelse, för löns skul, och förgås i Shores upror.

12. These slamsläckar slösa af edra gåfwor utan fruktan, och föda sig sjelfwa : the äro skyar utan watin, som drifwas omkring af wådret, stallota, ofruktsama trån, två resor döde, och med rötter upryckte ;

13. Hafwets wilda wågor, som sin egen slam utstumma ; willfarande stjernor, hwilkom thet swarta mörkret förwaradt är i ewighet.

14. Hafwer och Enoch, then sjunde ifrån Adam, propheterat tilförene om thesa, och sagt : Si, HERren kommer, med många tusende helgon,

15. Til at sitta dom öfwer alla, och straffa alla them som ogudaktige äro för alla thesas ogudaktiga gerningar, med hvilka the hafwa illa gjort, och för alt thet hårda, som the ogudaktige syndare mot honom talat hafwa.

16. These knorra och klaga altid, och wandra efter sin egen lusta, och thesas mun talar stolta ord, och the aktä på personer, för nyttas skul.

17. Men I, mine kåraste, drager eder til minnes the ord, som tilförene hafwa eder sagda warit af wår HERras Jesu Christi Apostlar,

18. At the sade eder : Uti yttersta dagarna stola komma bespottare, the ther

gå skola efter sin egen ogudaktiga begärelse.

19. These äro the som parti göra, föttslige, icke hafwande Andan.

20. Men I, mine käraste, upbygger eder sjelfwa på eder aldrabeligaste tro, genom then Heliga Andan, och beder;

21. Och behåller eder i Guds kärlek, och wänter efter vår HERAs Jesu Christi barmhertighet til ewigt lif.

22. Och håller thenna åtskillnad, at I

förbarmen eder öfwer somliga;

23. Men somliga göra med fruktan saliga, och rycker them utur elden, håtande then besmittade föttets fjortel.

24. Men honom, som förmår förwara eder utan synd, och ställa eder för sitt hårlighets-ansigte ofstraffeliga, med fröjd;

25. Then allena wise Guden, vår Frälsare, ware ära och Majestät och wälde och magt, nu och i all ewighet! Amen.

Johannis Uppenbarelse.

1. Capitel.

Thetta är Jesu Christi Uppenbarelse, then Gud hafwer gifwit honom, til at förkunna sina tjenare hwad innan kort tid ste skal, och hafwer beteknat och såndt med sin Ängel til sin tjenare Johannem;

2. Hvilken betygat hafwer Guds ord och witnessbörd om Jesu Christo hwad han sett hade.

3. Salig är then, som läser och hörer thenna Prophetias ord, och håller thet ther uti skrifwit är; ty tiden är när.

4. Johannes til the sju församlingar i Asien: Wåd ware med eder, och frid af honom, som är, och som war, och som komma skal, och af the sju Andar, som för hans stol äro,

5. Och af Jesu Christo, som är et troget witne, förstfödd ifrån the döda, och en Förste öfwer Konungarna på jorden; then öf alstat hafwer, och twagit oss af våra synder med sitt blod,

6. Och gjort oss til Konungar och Prestes för Gudi och sin Fader. Honom ware ära och wälde, ifrån ewighet til ewighet! Amen.

7. Si, han kommer med skyn, och alla ägon skola se honom, och the honom stungit hafwa, och alla slågten på jorden skola jämnra sig; ja, Amen.

8. Jag är A och D, begynnelsen och änden, säger HERren, som är, som

war, och som komma skal, then Allsmåttige.

9. Jag Johannes, eder broder, och delaktig i bedröfwelsen och i riket och i Jesu Christi tålmod, war på then ön Pathmos, för Guds ords skul, och för Jesu Christi witnessbörds skul.

10. Jag war i Andan om på en Söndag, och hörde efter mig en stor röst, såsom en basun,

11. Sägande: Jag är A och D, then förste och then siste. Hwad tu ser, thet skrif uti en bok, och sånd til the församlingar, som äro i Asien, i Epheso och i Smirnen och i Pergame och i Thyatira och i Sardis och i Philadelpia och Laodicea.

12. Och jag wände mig om, til at se efter rösten som med mig talade; och som jag mig wände, såg jag sju gyldene ljusastakar;

13. Och midt ibland the sju gyldene ljusastakar en, som lik war Menningens Son, klädd i en sid fjortel, och begjordad fring om bröstet med et gyldene bälte.

14. Men hans hufwud och hans hår war hwitt som en hwit ull och såsom snö; och hans ägon woro såsom en eldsläge;

15. Och hans fötter woro såsom gylthane måsing i ugnen, och hans röst såsom et dån af mycket watten.

16. Och han hade i sin högra hand sju stjernor, och af hans mun utgick et

skarpt tveäggadt swärd, och hans ansikte steln såsom klara solen.

17. Och då jag såg honom, föll jag till hans fötter, såsom jag hade varit död; och han lade sin högra hand på mig, och sade till mig: Var icke förfärad; jag är then förste och then siste

18. Och then lefwande. Och jag war död, och si, jag är lefwande, ifrån ewighet till ewighet, Amen, och hafwer nycklarna till helfwetet och döden.

19. Så skrif nu hwad tu sett hafwer, och hwad nu är, och hwad här efter skal:

20. Hemligheten af the sju stjernor, som tu sett hafwer i min högra hand och the sju gyldene ljusastakar. The sju stjernor äro the sju församlingars Änglar, och the sju ljusastakar, som tu sett hafwer, äro the sju församlingar.

2. Capitel.

Och skrif then församlingens Ängel i Epheso: Thetta säger han, som hafwer sju stjernor i sin högra hand, then ther wandrar midt ibland the sju gyldene ljusastakar:

2. Jag wet tina gerningar och titt arbete och titt tålmod, at tu icke må lida the onda, och hafwer försökt them som säga, at the äro Apostlar, och äro dock icke, och hafwer besunnit them ljugare:

3. Och tu lider, och hafwer tålmod, och arbetar för mitt namns skul, och är icke trödt worden.

4. Men jag hafwer emot dig, at tu then första tin kärlek öfvergifwit hafwer.

5. Betänk therföre hwar af tu fallen äst, och bättra dig, och gör the första gerningarna: Hwar thet icke steln, så warder jag dig snarligen kommandes, och skal bortstöta tin ljusastake af sitt rum, utan tu bättrar dig.

6. Men thetta hafwer tu, at tu hatar the Nicolaiters werk, hvilka jag od hatar.

7. Then ther dra hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna. Then ther winner, honom wil jag gif-

wa äta af lifsens trä, som är i Guds Paradis.

8. Och skrif then församlingens Ängel i Smirnen: Thetta säger then förste och then siste, then död war, och är lefwande worden:

9. Jag wet tina gerningar och tin bedröfwelse och tin fattigdom (men tu äst rik) och hädelse af them, som sig säga wara Judar, och äro icke, utan äro Satans hof.

10. Frukt icke för något, som tu lida skal: si, djefwulen skal kasta några af eder i fångelse, på thet I stolen försöfke warda, och hafwa bedröfwelse i tio dagar: war trofast in till döden, så skal jag gifwa dig lifsens krona.

11. Then ther dra hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna. Then ther winner, han skal ingen skada få af then andra döden.

12. Och skrif then församlingens Ängel i Pergamen: Thetta säger han, som hafwer the skarpa tveäggade swärdet:

13. Jag wet tina gerningar, och hwar tu bor, at ther Satans säte är; och tu håller mitt namn, och hafwer icke nekast min tro; och i the dagar är Antipas, mitt trogna witne, dödad när eder, ther Satan bor.

14. Men jag hafwer något litet emot dig; ty tu hafwer ther them, som hålla Balaams lärdom, hwilken lärde genom Balak ästadkomma förargelse för Israels barn, till at äta af thet afgudarna offradt war, och bedrifwa boleti;

15. Så hafwer tu od them, som hålla the Nicolaiters lärdom, hwilket jag hatar.

16. Bättra dig; annars skal jag dig snarligen komma, och skal strida med them med min muns swärd.

17. Then ther dra hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna. Then ther winner, honom wil jag gifwa äta af thet förböldda Manna, och wil gifwa honom et godt witnesbörd, och med thet witnesbördet et nytt namn beskrifwit, thet ingen känner, utan then thet får.

18. Och skrif then församlingens Ängel

i Thyatira: Thetta säger Guds Son, som ägon hafwer såsom en eldsläge, och fötter lika som måsing :

19. Jag wet tina gerningar och tin kärlek och tin tjänst och tin tro och titt tålmod och tina gerningar, the sista flera än the första :

20. Men jag hafwer något litet emot dig, at tu tillstäd the quinnan Zesabel, som säger, at hon är en Propheetisa, lära och bedraga mina tjenare, bedrifwa boleti, och äta af the afgudarna offradt år.

21. Och jag hafwer gifwit henne tid, at hon skulle bättra sig af sitt boleti ; och hon hafwer icke bättrat sig.

22. Si, jag skal lägga henne i fången ; och the som med henne hor bedrifwa, skola komma uti aldrastörsta bedröfwelse, om the icke bättra sig af sina gerningar.

23. Och hennes barn skal jag dräpa : och alla församlingar skola weta, at jag är then, som ranfakar njurar och hjertan ; och skal gifwa hwar och en af eder efter hans gerningar.

24. Men eder säger jag, och androm som i Thyatira äro, som icke hafwa sådan lärdom, och icke hafwa förstått Satans djuphet, såsom the säga : Jag skal icke lägga på eder någon annan börd.

25. Dock hwad I hafwen, thet håller så länge jag kommer.

26. Och then ther winner, och håller mitt werk in til ändan, honom skal jag gifwa magt öfwer hedningarna ;

27. Och han skal regera them med jernris ; och han skal sönderkroga them, såsom en pottomakares käril,

28. Såsom jag och fått hafwer af min Fader ; och jag wil gifwa honom morgonstjernan.

29. Then ther dra hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna.

3. Capitel.

Strif och församlingens Ängel i Sardis : Thetta säger then, som hafwer the sju Guds Andar och the sju stjernor : Jag wet tina gerningar ; ty tu

hafwer namnet at tu lefwer, och äst död.

2. War waken, och ståt thet andra, som dö wil ; ty jag hafwer icke befunnit tina gerningar fullkomliga för Gudi.

3. Så tånt nu på, hwad tu fått och hört hafwer, och håll thet, och bättra dig : äst tu icke waken, så skal jag komma til dig, som en tjuf plågar komma ; och tu skal icke weta, på hwad stund jag kommer til dig.

4. Tu hafwer och så namn i Sardis, som sina kläder icke besmittat hafwa ; och the skola wandra med mig i hwita kläder, ty the äro thes wärde.

5. Then som winner, han skal klädd warda med hwita kläder ; och jag skal icke utstrapa hans namn af lifsens bok ; och jag skal wedertänna hans namn för min Fader och för hans Änglar.

6. Then ther dra hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna.

7. Strif och then församlingens Ängel i Philadelphiä : Thetta säger then Helige och then Sannfärdige, som hafwer Davids nyckel ; then ther uplåter, och ingen menniska igenlåter ; then ther igenlåter, och ingen menniska uplåter :

8. Jag wet tina gerningar : si, jag hafwer gifwit för dig en öppen dörr, och ingen kan låta henne igen ; ty tu hafwer liten kraft, och tu hafwer hållit mitt ord, och hafwer icke nekat mitt namn.

9. Si, jag wil gifwa dig utu Satans hoy the sig säga wara Judar, och äro icke, utan ljuga : si, jag wil drifwa them ther til, at the skola komma och tilbedja för tina fötter, och skola weta, at jag hafwer älskat dig.

10. Efter tu hafwer hållit mitt tålmod's ord, skal jag och bewara dig för frestelsens stund, hwilken tilstundar all werlden, til at fresta them som bo på jorden.

11. Si, jag kommer snart ; håll thet tu hafwer, at ingen tager tin krona.

12. Then ther winner, honom wil jag göra til en pelare uti min Guds tempel ; och han skal icke mer utgå : och jag skal skrifwa på honom min Guds

namn och min Guds stads, thet nya Jerusalem namn, som nederkommer af himmelen ifrå min Gud, och mitt nya namn.

13. Then ther öra hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna.

14. Skrif of then församlingens Ängel i Laodicea: Thetta säger Amen, thet trogna och sannfärdiga witnet, begynnelsen til Guds kreatur:

15. Jag wet tina gerningar, at tu äst hwarken kall, eller warm; jag wille at tu wore antingen kall, eller warm.

16. Men efter tu äst ljum, och hwarcken kall, eller warm, stal jag tig utspyt utu min mun.

17. Ty tu säger: Jag är rik, och hafwer nog, och behöfwer intet; och wet icke, at tu äst eländig och jämmerlig fattig och blind och naken.

18. Jag råder tig, at tu köper guld af mig, thet genomdadt och bepröfwadt är, at tu må blifwa rik, och hwita kläder, som tu må klåda tig uti, på thet tin nakenhets blygd icke stal synas; och smörj tina ögon med ögonsalfwa, at tu må så se.

19. Them jag ålskar, them agar jag och nåpser: så war nu slitig, och båttra tig.

20. Si, jag står för dören och klappar; then ther hör min röst, och uplåter dören, til honom stal jag ingå, och hålla nattward med honom, och han med mig.

21. Then ther winner, honom stal jag sitta låta med mig, på min stol, såsom of jag wunnit hafwer, och är sittande worden med min Fader på hans stol.

22. Then ther öra hafwer, han höre hwad Anden säger församlingarna.

4. Capitel.

Sedan såg jag; och si, en dör wardt uplåten i himmelen; och then första rösten, som jag hörde, såsom en basun, med mig tala, sade: Stig här up; jag wil wisa tig hwad ske stal här efter.

2. Och strax war jag i Andanom. Och

si, en stol wardt satt i himmelen, och på stolen satt en.

3. Och then ther satt, han war påseendes såsom then stenen jaspis och sardis; och en regnbåge war om stolen, påseendes såsom en smaragd.

4. Och kring om stolen woro fyra och tjugu stolar; och på the stolar suto fyra och tjugu Äldste, klådde med hwita kläder; och på theras hufwud woro gyldene kronor.

5. Och af stolen utgingo ljungelbar, thordön och röster; och sju elds lampor brunno för stolen, hwilka äro the sju Guds Andar.

6. Och fram för stolen war såsom et glashaf, likt wid chrifall; och midt i stolen, och kring om stolen, fyra djur, fulla med ögon både före och bak.

7. Och thet första djuret war likt et lejon, och thet andra djuret likt en kalf, och thet tredje djuret hade et ansikte såsom en menniska, och thet fjerde djuret likt en flygande örn.

8. Och the fyra djuren hade hwarthera sex wingar alt omkring; och the woro innantill fulla med ögon, och hade ingen ro dag eller natt, och sade: Helig, Helig, Helig är HERREN Gud allsmågtig, som war, och som är, och som komma stal.

9. Och då the djuren gäfwu honom pris och ära och tack, som satt på stolen, then ther lefwer ifrån ewighet til ewighet,

10. Föllo the fyra och tjugu Äldste fram för honom, som satt på stolen, och tilbädo then ther lefwer ifrån ewighet til ewighet, och kastade sina kronor för stolen, och sade:

11. HERRE, tu äst wärdig taga pris och ära och kraft; ty tu hafwer slapat all ting, och för tin wilja stal hafwa the warelse, och äro slapade.

5. Capitel.

Och jag såg i hans högra hand, som satt på stolen, en bok, skrifwen innan och utan, besglad med sju insegel.

2. Och jag såg en stark Ängel, som predikade med hög röst: Ho är wär-

dig uplåta boken och upbröta hennes infeglet?

3. Och ingen i himmelen, eller på jorden, eller under jorden, kunde uplåta boken, och icke heller se på henne.

4. Och jag gret swärligen, at ingen wardt funnen wärdig til at uplåta boken, och låsa henne, eller se på henne.

5. Och en af the Äldsta sade til mig: Gråt icke; si, lejonet af Juda slägte, Davids rot, hafwer wunnit, til at uplåta boken och upbröta hennes sju infeglet.

6. Och jag såg; och si, midt i stolen, och ibland the fyra djuren, och midt ibland the Äldsta, stod et Lam, såsom thet hade slagadt warit, och hade sju horn och sju ögon, hwilka äro the sju Guds Andar, sände i alla länder.

7. Och thet kom och tog boken utaf hans högra hand, som satt på stolen.

8. Och då thet hade tagit boken, föllo the fyra djuren, och the fyra och tjugu Äldste fram för Lammet, hafwande hwar och en harpor och gyldene stålar, fulla med röfwerk, hwilket är the heliga böner.

9. Och the söngo en ny sång, och sade: Du äst wärdig at taga boken och uplåta thes infeglet; ty tu äst dödad, och hafwer igenlöst oss Gudi med ditt blod af allahanda slägter och tungomål och folk och hedningar;

10. Och hafwer gjort oss wärom Gudi til Konungar och Prestes; och wi skole regera på jorden.

11. Och jag såg, och hörde en röst af många Änglar, kring om stolen, och kring om djuren, och kring om the Äldsta; och talet på them war många siem tusende tusende;

12. Sägande med hög röst: Lammet, som dödadt är, thet är wärdigt at hafwa kraft och rikedom och wißdom och starkhet och ära och pris och låf.

13. Och alla kreatur, som i himmelen äro, och the på jorden, och the under jorden, och i hafwet, och allt thet uti them är, hörde jag säga til honom, som satt på stolen, och til Lammet: Välf och ära och pris och kraft, ifrån

ewighet til ewighet!

14. Och the fyra djuren sade Amen; och the fyra och tjugu Äldste föllo ned på sina ansikten, och tilbådo honom, som lefwer ifrån ewighet til ewighet.

6. Capitel.

Och jag såg, at Lammet upbröt et af infeglen; och jag hörde et af the fyra djuren säga, såsom med thordönsröst: Kom och se.

2. Och jag såg, och si, en hwit häst; och then ther på satt hade en båga; och honom wardt gifwen en krona; och han for ut til at vinna och få seger.

3. Och då thet upbröt thet andra infeglet, hörde jag thet andra djuret säga: Kom och se.

4. Och thet utgick en annan häst, röd; och honom som ther på satt, wardt gifwit, at han skulle borttaga friben af jorden, och at the skulle slå sig ihjäl inbördes; och honom wardt gifwit et stort swärd.

5. Och då thet upbröt thet tredje infeglet, hörde jag thet tredje djuret säga: Kom och se. Och jag såg, och si, en swart häst; och then ther satt på honom, hade en wågstål i sin hand.

6. Och jag hörde en röst midt ibland the fyra djuren, sågande: Et mått hwete om en penning, och tre mått bjugg om en penning; och oljan och winet gör ingen flada.

7. Och då thet upbröt thet fjerdte infeglet, hörde jag thet fjerdte djurets röst säga: Kom och se.

8. Och jag såg, och si, en blad häst; och then som på honom satt, hans namn war döden; och helfwetet följde honom efter: och them wardt magt gifwen öfwer fjerdte parten på jorden, at döda med swärd och med hunger och med döden af the wilddjur på jorden äro.

9. Och då thet upbröt thet femte infeglet, såg jag under altaret thes själar, som dödade woro för Guds ords skul, och för thet witnessbörds skul, som the hade.

10. Och the ropade med hög röst, och

sade: HERre, tu som äst helig och sannfärdig, huru länge dömer du icke, och hämnas icke vårt blod på dem som bo på jorden?

11. Och dem wardt gifwit hvarjom och enom et sibt hvitt kläde; och til dem wardt sagt, at the skulle ännu hvilat en liten tid, til thes talet blefve fullt af theas medtjenare och bröder, the ther oc stola dödade warda, såsom oc the.

12. Och jag såg, at thet upbröt thet siette insiglet; och si, då wardt en stor jordbäfning, och solen wardt svart som en håråck, och månan wardt allsamman såsom blod;

13. Och stjernorna föllo af himmelen ned på jorden, såsom stonaträet sina ston nedersläpper, då thet ristades af stort wäder;

14. Och himmelen gick bort såsom en tillagen bok; och alla berg och öar wordo rörde af sina rum;

15. Och Konungarne på jorden och the öfwerste och rike och höfvietsmän och wäldige och alla tjenare och alla fria förbolde sig uti jordkolor och i bergsöfrefwor;

16. Och sade til berg och klippor: Faller öfwer oss, och stöter oss för hans ansikte, som sitter på stolen, och för Lammet's wrede;

17. Ty then stora hans wredes dag är kommen, och ho kan bestå?

7. Capitel.

Sedan såg jag fyra Änglar stå på fyra jordens hörn, hållande fyra jordens wäder, at intet wäder skulle blåsa på jorden, eller på hafwet, eller på något trä.

2. Och jag såg en annan Ängel upstiga ifrå solens upgång: han hade lefwande Guds insiglet, och ropade med hög röst til the fyra Änglar, hwilka gifwit war slada göra jorden och hafwet,

3. Och sade: Görer icke jorden slada, eller hafwet, eller trån, så länge wi med insiglet teke vår Guds tjenare på theas anleten.

4. Och jag hörde talet på dem som teknade woro: hundrade fyra och fyratio tusende, som teknade woro af alla Israels barns slägter.

5. Af Juda slägte, tolf tusende teknade: af Rubens slägte, tolf tusende teknade: af Gad's slägte, tolf tusende teknade:

6. Af Afers slägte, tolf tusende teknade: af Nephtali slägte, tolf tusende teknade: af Manasse slägte, tolf tusende teknade:

7. Af Simeons slägte, tolf tusende teknade: af Levi slägte, tolf tusende teknade: af Saschar's slägte, tolf tusende teknade:

8. Af Zabulons slägte, tolf tusende teknade: af Joseph's slägte, tolf tusende teknade: af BenJamins slägte, tolf tusende teknade.

9. Sedan såg jag; och si, en stor flara, then ingen rätna kunde, af alla hedningar och slägter och folk och tungomål, ståndande för stolen och för Lammet, klädde i sida hwita kläder, och palmer i theas händer.

10. Och the ropade med hög röst, och sade: Salighet honom som sitter på stolen, vår Gud, och Lammet!

11. Och alle Änglar stodo fring om stolen, och om the Äldsta, och om the fyra djuren, och föllo på sina ansikten fram för stolen, och tilbådo Gud,

12. Och sade: Amen, låf och ära och wißhet och tack och pris och kraft och starthet ware vår Gud, ifrå ewighet til ewighet! Amen.

13. Och en af the Äldsta swarade och sade til mig: Ho äro these, som uti the sida hwita kläder klädde äro? Och hwadan äro the komne?

14. Och jag sade til honom: Herre, tu wet thet. Och han sade til mig: These äro the, som komne äro uti stor bedröfwelse, och hafwa trugit sina kläder, och gjort dem hwita i Lammet's blod:

15. Hershöre äro the för Guds stol, och tjena honom dag och natt uti hans tempel; och then på stolen sitter, skal bo öfwer dem.

16. The stola icke mer hungra, eller

första; icke heller skal solen falla på dem, icke heller någon hetta:

17. Ty lammet, som midt i stolen är, skal regera dem, och leda dem til lefwande wattukällor; och Gud skal astorka alla tårar af theras ögon.

8. Capitel.

Och då thet upbröt thet sjunde infeglet, wardt en tyfmad i himmelen wid en half stund.

2. Och jag såg sju Änglar stå för Gud; och them wordo gifne sju basuner.

3. Och en annan Ängel kom, och stod för altaret, och hade et gylldene rörelsekar; och honom wardt gifwit mycket röfwerk, på thet han skulle gifwa til alla helgons böner på gylldene altaret, som är för stolen.

4. Och röfwerkens röp, af helgons böner, gick up af Ängelens hand för Gud.

5. Och Ängelen tog rörelsekar, och upfyllde thet med eld af altaret, och kastade ned på jorden; och ther stredde thordön, röster och ljungeld och jordbäfning.

6. Och the sju Änglar, med the sju basuner, sticade sig til at basuna.

7. Och then förste Ängelen basunade; och wardt et hagel och eld, bemångda med blod; och the wordo kastade på jorden; och tredje parten af trån wardt upbränd; och allt grönt gräs brann up.

8. Och then andra Ängelen basunade; och uti hafwet wardt kastadt såsom et stort brinnande berg; och tredje parten af hafwet wardt blod;

9. Och tredje parten af the lefwande creatur, som i hafwet woro, blefwo döde; och tredje parten af steppen föringo.

10. Och then tredje Ängelen basunade; och en stor stjerna föll ned af himmelen, brinnande som et blof, och föll uti tredje parten af ålfwerna och uti wattukällorna:

11. Och stjernans namn kallaz malört; och tredje parten wändes i malört; och många menniskor blefwo döda af

watnet, som förbittradt wardt.

12. Och then fjerde Ängelen basunade; och tredje parten af solen wardt slagen, och tredje parten af månan, och tredje parten af stjernorna, så at tredje parten af them wardt förmörkad, och tredje delen af dagen icke stina kunde; och af natten sammalunda.

13. Och jag såg, och hörde en Ängel, som såg midt igenom himmelen, och sade med hög röst: We, we, we them som bo på jorden, för the andra röster af the tre Änglars basuner, som ännu basuna stola.

9. Capitel.

Och then femte Ängelen basunade; och jag såg en stjerna falla af himmelen på jorden; och honom wardt gifwen nyckelen til afgrundens brunn.

2. Och han uplåt afgrundens brunn; och ther upgick en rök, såsom af en stor ugn; och solen och wåret wordo förmörkade af brunnens rök.

3. Och utu röfen kommo gråshoppor på jorden; och them wardt gifwen magt, såsom scorpioner på jorden magt hafwa;

4. Och wardt sagdt til them at the icke skulle göra gräset på jorden stada, icke heller något thet grönt war, icke heller något trä, utan allena menniskorna, them som icke hade Guds teken i sina anleten.

5. Och them wardt gifwit, at the icke skulle döda them, utan at the skulle quälja them i fem månader; och theras qual war såsom qual af scorpionen, då han hafwer stungit menniskorna.

6. Och i the dagar stola menniskorna söka efter döden, och stola icke finna honom: och the stola begära dö; och döden skal fly ifrå them.

7. Och the gråshoppor äro lika the hästar, som til krigs beredde äro; och på theras hufvud såsom kronor, guld lika; och theras ansikte såsom menniskors ansikte.

8. Och the hade hår såsom quinnohår; och theras tänder woro såsom lejons;

9. Och hade pansar såsom jernpansar;

och bullret af therås wingar såsom wagnsbuller, ther många håstar löpa til krigs;

10. Och hade stjertar såsom scorpioner, och gaddar woro i therås stjertar; och therås magt war til at qwålsja menniskorna i fem månader;

11. Och hade öfwer sig en Konung, en Ängel af asgrund, hwilken namn på Gbreifta heter Abaddon; på Greifta Apollyon.

12. Et We är framfarit, och si, här komma ännu två andra We efter.

13. Och then sjetta Ängelen basunade; och jag hörde en röst af the fyra hörn af thet gylldene altaret, som är för Guds ögon;

14. Och sade til then sjetta Ängelen, som basunen hade: Lös the fyra Änglar, som bundne äro uti then stora älfwen Euphrates.

15. Och the fyra Änglar wordo löse, hwilka beredde woro til en stund, til en dag, til en månad och til et år, at the skulle döda tredje parten af menniskorna.

16. Och talet på thet resigtiget war många sinom tusende tusende; och jag hörde therås tal.

17. Och så såg jag och håstarna i synen; och the som sutto på them, the hade glöddande, gula, och swafwel-pannar; och hufwuden på håstarna woro såsom lejonhufwuden; och af therås mun utgick eld och rök och swafwel.

18. Af thesa tre plågor wardt dödad tredje parten af menniskorna, af elden, och röken och swaflet, som utaf therås mun gick.

19. Ty therås magt war i therås mun och i therås stjertar: och stjertarne woro ormar like, och hade hufwud, ther the skada med gjorde.

20. Och woro ännu menniskor, som icke woro dödade af thesa plågor, och icke båttrade sig af sina händera verk, at the icke tilbådo djefwulskap och afgubbar af guld, silfwer, koppar, sten och trä, the ther hwarken se kunna, eller höra, eller gå;

21. Och icke gjorde bot för sitt mord, trolldom, skörhet och tjuveri.

10. Capitel.

Och jag såg en annan stark Ängel nedkomma af himmelen: han war klädd med en sky, och en regnbåge öfwer hans hufwud, och hans ansikte såsom solen, och hans fötter såsom eldsbälar.

2. Och han hade i sin hand en öppen bok; och han satte sin högra fot på hafwet, och then wänstra på jorden,

3. Och ropade med hög röst, som et rystande lejon; och då han ropade, talade sju thordönn sina röster.

4. Och då the sju thordönn talat hade sina röster, wille jag strifwa them. Då hörde jag en röst af himmelen säga til mig: Besegla thet the sju thordönn talat hafwa, och strif thet icke.

5. Och Ängelen, som jag såg stå på hafwet och på jorden, hof sin hand up til himmelen,

6. Och swor wid honom, som lefwer ifrån ewighet til ewighet, then ther himmelen skapat hafwet, och hwad ther uti år, och jorden, och hwad ther uti år, och hafwet, och hwad ther uti år, at ingen tid skal wara mer:

7. Utan i the dagar, då then sjunde Ängelens röst höres, då han warder basunande, då skal Guds hemlighet fullkomnad warda, såsom han förkunnat hade genom sina tjenare Propheterna.

8. Och jag hörde åter en röst af himmelen tala med mig, och säga: Gå, och tag then byna boken af Ängelens hand, som står på hafwet och på jorden.

9. Och jag gick til Ängelen, och sade til honom: Gå mig boken. Och han sade til mig: Tag och åt up henne, och hon skal riswa tig i buken; men i tin mun skal hon wara söt som honing.

10. Och jag tog boken af Ängelens hand, och åt henne up; och hon wardt i min mun söt som honing: och då jag hade åtit henne, ref hon mig i buken.

11. Och han sade til mig: Du måste åter prophetera för folk, hedningar, och tungomål och många Konungar.

11. Capitel.

Och mig wardt gifwen en rō, såsom en kåpp, och mig wardt sagdt: Statt up, och māt Guds tempel och altare och them som tilbedia ther inne.

2. Men then inre choren af templet kasta ut, och māt honom icke; ty han är gifwen hedningarna; och the stola förtrampa then heliga staden i två och fyratio månader.

3. Och jag skal gifwa två mina witen; och the stola prophetera i tusende tvåhundrade och sextio dagar, klädde i säckar.

4. These äro tu oljoträn och tu blöf, ståndande för jorderiket's Gud.

5. Och hwar någon wille göra them skada, så går elden utaf theas mun, och förtärer theas, fiender; och hwar någon wille göra them ondt, så måste han dödas.

6. These hafwa magt til at igenlycka himmelen, at intet regnar uti the dagar, så the prophetera, och hafwa magt öfwer watnet, at förwända thet i blod, och slå jorden med allahanda plågor, så ofta the wilja.

7. Och så the hafwa lyktat sitt wittenessbröd, skal thet wilddjuret, som upstiger af asgrunden, hålla en strid med them, och skal öfwerwinna them, och döda them.

8. Och theas lekamen stola blifwa liggande på gatorna i then stora staden, som heter thet andeliga Sodom och Egypten, ther wår HERre korsåst är.

9. Och stola några af folken och slågterna och tungomålen och af hedningarna se theas lekamen i tre dagar och en half, och stola icke wilja tilstådja theas lekamen läggas i grafwar.

10. Och the på jorden bo, stola fröjda sig öfwer them, och stola glädjas, och sånda hwar annan gåfwor; ty these två Propheter tvingade them som bo på jorden.

11. Och efter tre dagar och en half, kom lifwets ande af Gudi uti them, och the stodo på sina fötter; och en stor försträckelse föll på them, som sågo them.

12. Och the hörde en hög röst af himmelen säga til them: Stiger hit up. Och the stego up i himmelen uti en sky; och theas öwänner sågo them.

13. Och I samma stunden wardt en stor jordbäfning, och tionde delen af staden föll ned; och blefwo i jordbäfningen dödade sjutufende menniskors namn; och the andre wordo förfarade, och gåfwo Gud i himmelen pris.

14. Thet andra we gick öfwer; och si, thet tredje we kommer snart.

15. Och then sjunde Angelen basunade; och i himmelen hördes höga röster, the ther sade: Thenna werldens riken äro wordne wår HERre och hans Christ's, och han skal regera af ewighet til ewighet.

16. Och the fyra och tjugu Äldste, som för Gudi på sina stolar suto, föllo på sina ansikten, och tilbädo Gud,

17. Och sade: Wi tacke dig, HERre, allsmågtige Gud, tu som äst, och warit hafwer, och tillkommande äst; ty tu hafwer tagit tin stora kraft, och regerar;

18. Och hedningarne äro wrede wordne; och tin wrede är kommen, och the dödas tid, at the stola dömas, och at tu skal löna tina tjenare Propheterna och helgonen och them, som frukta titt namn, små och stora, och förderfwa them, som jorden förderfwat hafwa.

19. Och Guds tempel wardt uplätit i himmelen; och hans testament's ark wardt sedd i hans tempel; och ther stedde ljungeld och röster och thordön och jordbäfning och stort hagel.

12. Capitel.

Och i himmelen syntes et stort tekn, en qwinna beklädd med solen, och mannan under hennes fötter, och på hennes hufwud en krona af tolf stjernor.

2. Och hon war hafwande, ropade, och pintes med barn, och hade stort qual til at föda.

3. Och så syntes et annat tekn i himmelen; och si, en stor röd drake, som hade sju hufwud och tio horn, och på hans hufwud sju kronor.

4. Och hans stjert drog tredje parten af himmelens stjernor, och kastade them ned på jorden; och draken stod för qvinnan, som födda skulle, på thet när hon födt hade, skulle han upåta hennes barn.

5. Och hon födde et svenbarn, som regera skulle alla hedningar med jernris; och hennes barn wardt borttagit til Gud och til hans stol.

6. Och qvinnan flydde uti öknen, ther hon rum hade beredt af Gudi, at hon ther födas skulle, i tusende tusundrade och sextio dagar.

7. Och thet wardt en stor strid i himmelen: Michael och hans Änglar stridde med draken, och draken stridde och hans änglar.

8. Och the vunno intet, och theas rum wardt icke mer funnit i himmelen.

9. Och then store draken, then gamle ormen, then ther heter djefwul och Satan, wardt utkastad, then ther bedrager hela werlden; och han wardt kastad på jorden, och hans änglar wordo och bortkastade med honom.

10. Och jag hörde en stor röst, som sade i himmelen: Nu är vår Guds salighet och kraft och rike och magt hans Christi's worden, efter våra bröders åflagare är förkastad, then them åflagade för Gud, dag och natt.

11. Och the vunno honom för Lammets blods skul, och för thes witnessbörds ords skul; och the hafwa icke ålskett sitt lif alt in til döden.

12. Thersföre glädjens 3 himlar, och the som bo i them. We them som bo på jorden och på hafwet; ty djefwulen stiger ned til eder, och hafwer en stor wrede, wetande, at han icke lång tid hafwer.

13. Och så draken såg, at han förkastad war på jorden, förföljde han qvinnan, som svenbarnet födt hade.

14. Och qvinnan wordo gifne två wingar, såsom af en stor örn, at hon skulle flyga uti öknen uti sitt rum, ther hon födes en tid, och två tider, och en half tid, ifrån ormens ansikte.

15. Och ormen sprutade utu sin mun watn, såsom en ström, efter qvinnan,

på thet han skulle fördränka henne;

16. Men jorden halp qvinnan, och uplåt sin mun, och upswalg strömmen, som draken af sin mun utsprutat hade.

17. Och draken wardt vred på qvinnan, och gick bort, at han skulle brliga med the andra af hennes såd, the som hålla Guds bud, och hafwa Jesu Christi witnessbörd.

18. Och jag stod på hafwets sand.

13. Capitel.

Och jag såg et wilddjur upstiga utu hafwet, som hade sju hufwud och tio horn, och på thes horn tio kronor, och på thes hufwud hädelsens namn.

2. Och wilddjuret, som jag såg, thet war likt en pardel, och thes fötter såsom björnsfötter, och thes mun såsom lejons mun; och draken gaf thy sin kraft och sin stol och stor magt.

3. Och jag såg et af hans hufwud, såsom sargadt til döds; och thes dödsår wardt igenläkt; och hela jorden förundrade sig på wilddjuret.

4. Och the tilbådo draken, som wilddjuret hade magt gifwit, och tilbådo wilddjuret, sågande; Ho är wilddjuret lik? Eller ho förmår strida mot thy?

5. Och thy wardt gifwen en mun til at tala stora ting och hädelse; och thy wardt gifwen magt til at bruka sig i två och fyratio månader.

6. Och thet uplyfte sin mun, til at tala hädelse mot Gud, til at häda hans namn och hans tabernakel och them som bo i himmelen; och thy wardt medgifwit strida med helgonen och vinna them.

7. Och thy wardt gifwen magt öfwer alla slægter och tungomål och hedningar.

8. Och alle the, som på jorden bo, tilbådo thet, hwilkas namn icke skrifna äro i Lammets lifsbock, hwilket dödad är ifrå werldens begynnelse.

9. Then ther dra hafwer, han höre.

10. Then ther leder i fångelse, han skal gå i fångelse; then ther dräper med swärd, han måste dödas med swärd. Här är the heligas tålmod och tro.

11. Och jag såg et annat wilddjur upstiga utur jorden; och thet hade två horn, lika som Lammet, och thet talade som draken;

12. Och thet gör all thet första wilddjurets magt, i thes åsyn, och thet kommer jorden, och them ther på bo, til at tilbedja thet första wilddjuret, hwilkets dödsfår igenlåft war;

13. Och thet gör stora tekn, så at thet och låter eld falla ned af himmelen på jorden, i menniskors åsyn;

14. Och thet bedrager them som bo på jorden, för the tekn skul, som thy gifna åro at göra för wilddjuret, sågande til them som bo på jorden, at the skola göra wilddjuret, som fargadt war af swärd, och war lefwande wordet, et beläte.

15. Och thy wardt gifwit, at thet skulle gifwa wilddjurets beläte anda, och at wilddjurets beläte skulle tala, och så beställat, at hwilka som helst icke tilbådo wilddjurets beläte, skulle dödas.

16. Och thet låt alla, små och stora, rika och fattiga, fria och tjenare, taga wedertekn uti theras höggra hand, eller på theras anleten;

17. At ingen skal köpa, eller sälja, utan then ther hafwer wederteknet, eller wilddjurets namn, eller thes namns tal.

18. Här är wißdomen. Then ther förstånd hafwer, han räknar wilddjurets tal; ty thet är en menniskas tal, och thes tal är sexhundrade sextio och sex.

14. Capitel.

Och jag såg; och si, et Lamm stod på Sions berg, och med thy hundrade fyra och fyratio tusende, som hade thes Faderns namn beskriwit på sina anleten.

2. Och jag hörde en röst af himmelen, såsom af et stort watern, och såsom en röst af et stort thordön; och rösten, som jag hörde, war såsom harpolekars, the ther leste på sina harpor.

3. Och the söngo såsom en ny sång för stollen, och för the fyra djuren, och för the Äldsta; och ingen kunde lära then sången, utan the hundrade fyra och fyratiotusende, som köpte åro af jorden.

4. These åro the, som med qvinner icke besmittade åro; ty the åro jungfrur; these åro the som följa Lammet, ehvart thet går; these åro köpte ifrå menniskorna til en förskling Gudi och Lammet;

5. Och i theras mun är intet swet funnit; ty the åro utan smitta för Guds stol.

6. Och jag såg en annan Ängel flyga midt igenom himmelen: han hade et ewigt Evangelium, thet han förkunna skulle them som på jorden bo och alla hedningar och slægter och tungomål och folk.

7. Och han sade med hög röst: Fruktar Gud, och gifwer honom åra; ty stunden är kommen til hans dom; och tilbeder honom, som hafwer gjort himmel och jord, hafwet och wattenfallorna.

8. Och en annan Ängel följde efter, och sade: Fallen, fallen är then stora staden Babilon; ty hon hafwer dricka gifwit alla hedningar af wredens win, sitt boleris.

9. Och trebje Ängelen följde them, och sade med hög röst: Hwar någon tilbeder wilddjuret och thes beläte, och tager thes wedertekn på sitt anlete, eller på sin hand,

10. Han skal och dricka af Guds wredens win, thet instänkt och klart är i hans wredes kalk, och han skal wara pågad med eld och swafwel, i heliga Änglars åsyn, och i Lammets åsyn.

11. Och röken af theras plågor skal upstiga af ewighet til ewighet; och the hafwa hwarken dag eller natt ro, som tilbedja wilddjuret och thes beläte, och ther någon tagit hafwer thes namns wedertekn.

12. Här är the heligas tålmod; här åro the som hålla Guds bud och Jesu tro.

13. Och jag hörde en röst af himmelen säga til mig: Skrif: Salige åro the döde, som i HERANOM dö, här efter; ja, Anden säger, at the skola hwila sig ifrå sitt arbete; ty theras gerningar följa them efter.

14. Och jag såg, och si, en hwit sky;

och på styn satt en, som lif war Men-
nistones Son, och hade på sitt hufvud
en guldfröna, och i hans hand en
hwaß lia.

15. Och en annan Ängel kom utu
templet, och ropade med hög röst til
then som satt på styn: Hugg til med
tin lia, och står; ty tiden är tig kom-
men, at tu skal ståra; ty såden på
jorden är torr worden.

16. Och han som satt på styn, högg
til med sin lia på jorden, och jorden
wardt affsturen.

17. Och en annan Ängel kom utu
templet, som i himmelen är, then oc
en hwaß lia hade.

18. Och en annan Ängel kom utur
altaret, then magt hade öfwer elden,
och ropade med hög röst til honom,
som hade then hwaßa lian, och sade:
Hugg til med tin hwaßa lia, och står
up winqistarna på jorden; ty hen-
nes winbår åro mogna.

19. Och Ängelen högg til med sin
stärpa lia på jorden, och står up win-
gårdarna på jorden, och kastade them
uti Guds wredes stora präß.

20. Och wardt präßen trampad utom
staden; och blodet gick ut af präßen
alt in til betäslen på hästarna, utöf-
wer tusende sexhundrade stadiers wäg.

15. Capitel.

Och jag såg et annat tekn i himme-
len, stort och underligt, sju Änglar,
som hade sju the yttersta plågor; ty
med them är fullkomnad Guds wrede.

2. Och jag såg såsom et glashaf, be-
blandadt med eld, och them stå på sam-
ma glashaf, som seger wunnit hade på
wilddjuret och thes beläte och wedertekn
och på thes namns tal; och the hade
Guds harpor.

3. Och the söngo Mose, Guds tjena-
res sång, och Lamsens sång, sågande:
Stora och underliga åro tina werk,
HÆRe Gud allswåldig; rättfärdiga
och sanna åro tina wågar, tu helgo-
nens Konung.

4. Ho skulle icke frukta tig, HÆRe,
och prisa titt namn? Ty tu åst allena

helig; och alla hedningar skola komma
och tilbedja i tin åsyn; ty tina domar
åro uppenbare wordne.

5. Sedan såg jag; och si, witnessbör-
dets tabernakels tempel wardt öpnadt
i himmelen:

6. Och gingo ther ut af templet the
sju Änglar, som the sju plågor hade,
klådde uti et rent, hwitt linlåde, och
omgjordade fring om bröstet med gyll-
dene båltten.

7. Och et af the fyra djuren gaf the
sju Änglar sju gyldene stål:ar, fulla
med Guds wrede, then ther lefwer af
ewighet til ewighet.

8. Och templet wardt upfylldt med röt
af Guds hårlighet och af hans kraft;
och ingen kunde gå in i templet, til thes
the sju plågor, som the sju Änglar hade,
fullkomnade wordo.

16. Capitel.

Och jag hörde en stor röst utu temp-
let, som sade til the sju Änglar: Går
och utgjuter the Guds wredes stål:ar
på jorden.

2. Och then förste Ängelen gick åstad,
och gõt sin stål ut på jorden; och thet
wardt et ondt och skadeligt sår på men-
nistorna, som wilddjurets wedertekn
hade och på them som tilbådo thes
beläte.

3. Och then andra Ängelen gõt ut sin
stål i hafwet; och thet wardt såsom en
död mans blod; och alt thet lif hade i
hafwet blef dödt.

4. Och then tredje Ängelen gõt ut sin
stål i ålswerna och i wattufållorna;
och thet wardt blod.

5. Och jag hörde en Ängel säga: Rätt-
färdig åst tu, HÆRe, som åst, och wa-
rit hafwer, och helig, at tu thetta dömt
hafwer:

6. Ty the hafwa utgjutit helgonens
och Propheternas blod, och blod hafwer
tu oc gifwit them dricka; ty the åro
thes wårde.

7. Och jag hörde en annan Ängel
saga af altaret: Ja, HÆRe Gud
allswåldig, sanna och rätta åro tina
domar.

8. Och then sjerde Ängelen gõt ut sin stål i solen; och honom wardt gifwit, at plåga menniskorna med hetta af eld.

9. Och menniskorna worde brinnande uti stor hetta; och the hädde Guds namn, som magten hade öfwer thesa plågor, och gjorde ingen syndabättring, at the måtte gifwit honom åra.

10. Och then femte Ängelen gõt ut sin stål på wilddjurets stol; och thes rike wardt förmörkadt; och the sönderbeto sina tungor för wårts skul,

11. Och hädde Gud i himmelen, för sin wårt och sina sårss skul, och bättrade sig icke af sina gerningar.

12. Och then sjetten Ängelen gõt ut sin stål på then stora ålfwen Euphrates; och thes watern borttorkades, på thet wågen skulle beredas för the Konungar öflan efter.

13. Och jag såg utu drakens mun, och utu wilddjurets mun, och utu then falske Prophetens mun, utgå tre örena andar, såsom paddor.

14. Och thet åro djefwulens andar, som teln göra, och utgå til Konungarna på hela jorden, at församla them til strids på then stora allswåldiga Guds dag.

15. Si, jag kommer, som tjuifwen plågar komma: salig är then som wakar, och förwarar sina kläder, at han icke går naken, och the så se hans skam.

16. Och han församlade them på et rum, som heter på Ebreiska Arma-geddon.

17. Och then sjunde Ängelen gõt ut sin stål i wådræt; och gief en stor röst utaf himmelens tempel ifrå stolen, som sade: Thet är gjort.

18. Och thet wardt röster och thordön och ljungeld och stor jorrbåfning, sådan, at thes like icke varit hade sedan menniskorna på jorden varit hade, sådan jorrbåfning, så stor.

19. Och then stora staden wardt i tre delar, och hedningarnas städer föllo, och then stora Babilon kom i åminnelse för Gudi, at han wille gifwa honom kälken af sin grymma wredes win.

20. Och alla dar flydde, och bergen

funnos icke;

21. Och stort hagel, såsom en centner, kom ned af himmelen på menniskorna; och menniskorna hädde Gud, för then stora plågan af haglet; ty thes plåga war ganska stor.]

17. Capitel.

Och kom en af the sju Änglar, som hade the sju stålar, och talade med mig, och sade til mig: Kom, jag wil wisa tig then stora stedsans förbønnelse, som sitter på mycket watern,

2. Med hwillen Konungarne på jorden bolat hafwa, och the ther på jorden bo, åro druckne wordne af hennes boleris win.

3. Och han förde mig i Andanom uti öken; och jag såg qwinnan sita på et rosenfärgadt wilddjur, som war fullt med hädelse-namn, och hade sju hufwud och tio horn.

4. Och qwinnan war klädd med purpur och rosenfärg, och öfwerghlidd med guld och ädla stenar och perlor, och hade en gyldene kalf i sin hand, full med styggelse och sitt boleris örenlighet,

5. Och på hennes anlete strifwit thet namn: Hemlighet; then stora Babilon, modren til bolert och til styggelse på jorden.

6. Och jag såg qwinnan drucken af helgonens blod och af theas blod, som Jesu witnen woro; och jag förundrade mig storligen, då jag såg henne.

7. Och Ängelen sade til mig: Hwi förundrar tu mig? Jag wil säga dig hemligheten om thenna qwinnan, och om wilddjuret, som bår henne, och hafwer sju hufwud och tio horn.

8. Wilddjuret, som tu hafwer sett, hafwer varit, och är icke; och thet skal åter upkomma utaf afgrunden, och skal gå uti förbønnelse; och the som på jorden bo, skola förundra sig, hwilkas namn icke strifna åro i lifsens bok ifrå werldens begynnelse, då the se wilddjuret, som hafwer varit, och icke är, ändock thet är.

9. Och här är sinnet, ther wißdom

tilhörer: The sju hufvuden äro sju berg, ther qwinnan sitter uppå; och thet äro sju Konungar.

10. Fem äro fallne; en är, och then andra är icke ännu kommen; och när han kommer, skal han icke länge blifwa.

11. Och wilddjuret, som hafwer warit, och icke är, thet är then åttonde; och han är utaf the sju, och han går uti förddmelse.

12. Och the tio horn, som tu sett hafwer, äro tio Konungar, som ännu icke hafwa fått riken, utan stola, såsom Konungar, på en stund så magt med wilddjuret.

13. These hafwa alle et råd, och stola gifwa wilddjuret sin magt och kraft.

14. The stola strida med Lammet; och Lammet skal vinna them; ty thet är en HARE öfwer alla Herrar, och en Konung öfwer alla Konungar; och med thy äro the utfallade och utkorade och trogne.

15. Och han sade til mig: Watnet, som tu såg, ther stökan sitter på, är folk och staror och hedningar och tungomål.

16. Och the tio horn som tu sett hafwer på wilddjuret, stola hata stökan, och lägga henne döde och naken, och the stola upåta hennes kött, och bränna henne up i eld;

17. Ty Gud hafwer gifwit them i hjertat, at the stola göra thet honom behagar, och göra alla en mening, at the skulle gifwa wilddjuret riket, til thes Guds ord warda fullkomnade.

18. Och qwinnan, som tu sett hafwer, är then stora staden, som rike hafwer öfwer jordens Konungar.

18. Capitel.

Och sedan såg jag en annan Ängel komma ned af himmelen, then stor magt hade; och jorden wardt uplyst af hans klarhet.

2. Och han ropade med magt och hög röst, sågande: Fallen, fallen är then stora Babylon, och är worden en djeflabonings, och alla orene andars tillhåll, och alla orene och ohyggeliga

foglaras tillhåll.

3. Ty alla hedningar hafwa druckit af wredens win, hennes boleris, och Konungarne på jorden hafwa bolat med henne, och köpmännen på jorden äro rike wordne af hennes stora wållust.

4. Och jag hörde en annan röst af himmelen, som sade: I mitt folk, går ut ifrå henne, at I icke delaktige war den i hennes synder, och at I icke fån något af hennes plågor.

5. Ty hennes synder råcka allt up i himmelen, och Gud hafwer dragit til minnes hennes orättfärdigheter.

6. Betaler henne, såsom hon hafwer betalt eder, och görer henne dubbelt efter hennes gerningar, och med samma kalk som hon hafwer instänkt eder, instänker henne dubbelt.

7. Så mycket hon sig hafwer hårlig hållit och i wållust warit, så mycket instänker henne pina och gråt; ty hon säger i sitt hjerta: Jag sitter, och är en Drottning, och icke enka, och hafwer ingen sorg.

8. Therefore stola hennes plågor komma på en dag, dödd, gråt och hunger; och hon skal warda upbränd i eld; ty HERREN Gud är stark, som henne döma skal.

9. Och jordens Konungar stola gråta henne, och beklaga sig öfwer henne, the som med henne bolat, och i wållust lefwat hafwa, så the så se röken af hennes brand;

10. Och stola stå långt ifrå, för hennes plågas råddhågas skul, och säga: We, we then stora staden Babylon, then starka staden; ty uti en stund är tin dom kommen.

11. Och köpmännen på jorden stola gråta och förja öfwer henne, at ingen köper theas waror mer:

12. Guld och silfwer och ädla stenar och perlor och silke och purpur och starlakar och allt Thynenträ och alla läril af elphenben och alla läril af kosteligt trä och af koppar och jern och marmor

13. Och canel och timjan och salswa och rökelse och win och olja och semlor

och hwete och boskap och får och hästar och wagnar och krowpar och menniskors själar.

14. Och the åplen som tin själ begår, åro bortkomna ifrå dig; och alt thet fett och hårligt war år förgångit ifrå dig; och tu skal icke nu finnat hår efter.

15. Råpmånnerna, som sådana waror plåga hafwa, och åro rife wordne af honom, stola stå långt ifrå, för råddhågas skul, af hans plåga, gråta och förja,

16. Och säga: We, we then stora staden, som med silke och purpur och skarlakan beklådd war, och öfwerfylld med guld och ådla stenar och perlor;

17. Ty uti en stund åro förödde sådane rikedomar; och alle steppare, och alle the som på steppen wistas, och sjödmån, the som til sjös handla, stodo långt ifrå,

18. Och ropade, då the sågo röken af hans brand, sågande: Hwar år then stora stadens life?

19. Och the kastade mull på sina hufvud, och ropade, gråtande och förjande, och sade: We, then stora staden, i hwilken alla åro rife wordne, som i hafwet hafwa haft sina stepp, af hans waror; ty uti en stund år han öde worden.

20. Fröjda dig öfwer honom himmel, och I helige Apostlar och Propheter; ty Gud hafwer dömt eder dom på honom.

21. Och en stark Ängel tog up en stor sten, som en qvarsten, och kastade i hafwet, och sade: Med sådan hastighet skal förkastad warda then stora staden Babylon; och han skal icke nu mer warda funnen.

22. Och harparens och sångarens och piparens och basuners röst skal icke mer hörd warda i dig; och alle handtverksmån, ehwad handtwerk thet år, stola icke mer warda funne i dig; och qwarnröst skal icke mer höras i dig;

23. Och ljus på ljusastaten skal icke mer lysa i dig; och brudgummes och bruds röst skal icke mer hörd warda i dig; ty tina råpmån woro Förstar på

jorden; ty i tin trolldom hafwa alla hedningar willse farit;

24. Och i honom wardt funnen Propheternas och helgonens blod, och allas theas, som dråpne åro på jorden.

19. Capitel.

Sedan hörde jag såsom en stor röst af en stor skara i himmelen, som sade: Halleluja, salighet och pris, åra och kraft ware HERRanom, vår Gud!

2. Ty hans domar åro sanna och rätta; ty han hafwer dömt then stora skolan, then med sitt boleri hafwer förderfwat jorden, och hafwer hämnat sina tjenares blod utu hennes hand.

3. Och åter sade the: Halleluja; och röken gick up af ewighet til ewighet.

4. Och the fyra och tjugu Äldste, och the fyra djuren, föllo ned och tilbåde Gud, som satt på stolen, och sade: Amen, Halleluja.

5. Och en röst gick af stolen, och sade: Låfwer vår Gud, I alle hans tjenaare, och I som frukten honom, både små och stora.

6. Och jag hörde en röst, såsom af en stor skara, och såsom en röst af mycket watn, och såsom en röst af stort thordön, säga: Halleluja; ty vår HERR, allsmågtig Gud, hafwer intagit riket;

7. Låt oss glådas och fröjdas och gifwa honom åra; ty Lammet's bröllop år kommit, och thes hustru hafwer sig tilredt.

8. Och henne wardt gifwit at klåda sig uti rent och skinnande silke: men silket år helgonens rättfärdighet.

9. Och han sade til mig: Skrif: Salige åro the, som kallade åro til Lammet's bröllop. Och han sade til mig: Thesa åro sanna Guds ord.

10. Och jag föll för hans fötter, at tilbedja honom; och han sade til mig: Se til, at tu thet icke gör; ty jag år tin och tina bröders medtjenare, som Jesu witnesbörd hafwa: tilbed Gud; ty Jesu witnesbörd år Prophetians Ånde.

11. Och jag såg himmelen öppen, och si, en hwit häst; och then som satt på honom, han hette Trofast och Sannfär-

dig; och han dömer och strider med rättfärdighet;

12. Och hans bgon såsom en eldslåga, och på hans hufvud många kronor; och hade et namn skrifvit, thet ingen kände, utan han sjelf.

13. Och han war klädd i et kläde, som med blod bestänkt war; och hans namn heter Guds Ord.

14. Och honom efterföljde then här som i himmelen är, med hvita hästar, klädde uti hvitt och rent silke.

15. Och utu hans mun utgick et skarpt tveåggadt svärd, at han thet med skal slå hedningarna; och han skal regera them med jernris, och han trampar allsmågtig Guds grymma vredes winpräff.

16. Och han hafwer på sina kläder och på sina länder et namn, skrifvit alltså: Konung öfwer alla Konungar, och HERR öfwer alla Herrar.

17. Och jag såg en Ängel stå i solen; och han ropade med hög röst, och sade til alla foglar, som flögo under himmelen: Kommer och församlens til then stora Guds nattward;

18. At I stolen äta Konungarnas kött, och höfvitmännarnas kött, och the starkas kött, och häslars kött, och thetas som sitta på them, och allas thetas kött, som frie och trålar äro, och både små och stora.

19. Och jag såg wilddjuret och jordens Konungar och thetas härar församlade, til at hålla en strid med honom som satt på hästen, och med hans här.

20. Och wilddjuret wardt fångit, och med thy then falska Propheten, som teckn gjorde för thy, med hwilka han bedrog them, som togo wilddjurets wertecken och them som tilbådo thes belåte: these två wordo lefwande kastade uti en brinnande sjö, som brann med swafwel;

21. Och the andra wordo dräpne med hans svärd, som satt på hästen, thet utu hans mun gick; och alla foglar wordo måttade af thetas kött.

20. Capitel.

Och jag såg en Ängel nederkomma af himmelen: han hade nyckelen til afgrunden och en stor kädja i sin hand.

2. Och han grep draken, then gamle ormen, som är djefwulen och Satan, och bandt honom i tusende år;

3. Och kastade honom uti afgrunden, och lät igen om honom, och beseglade thet öfwan uppå, at han icke mer bedraga skulle hedningarna, til thes fullkomnade wordo tusende år: och sedan måste han lös warda til någon liten tid.

4. Och jag såg stolar; och the sutto på them; och them wardt gifwen dom, och thetas själar, som halskuggne woro för Jesu witnesbörd och för Guds ords skul, och the thet icke tilbådo wilddjuret, eller thes belåte, ej heller togo thes wertecken på sina anleten, eller i sina händer; och the lefde och regerade med Christo i tusende år.

5. Men the andra döde fingo icke lif igen, til thes tusende år fullkomnade wordo: thenna år then första upståndelsen.

6. Salig och helig är then, som del hafwer uti första upståndelsen: öfwer them hafwer then andra döden ingen magt; utan the warda Guds och Christi Prestes, och stola regera med honom i tusende år.

7. Och så tusende år fullkomnade äro, warder Satan lös utu sitt fångelse.

8. Och han skal utgå, til at bedraga hedningarna, som äro på fyra jordens parter, Ög och Mageg, på thet han skal församla them i strid, hwilka tal är såsom sanden i hafwet.

9. Och gåfwo sig up på jordens bredhet, och fringhwärfde helgonens läger och then älskelige staden; och neder af himmelen föll eld af Gudi, och förtärde them.

10. Och djefwulen, som them bedragit hade, wardt kastad uti then brinnande sjön och swaflet, thet både wilddjuret och then falska Propheten stola plågas, dag och natt ifrån ewighet til ewighet.

11. Och jag såg en stor hvit stol, och en sitta på honom, för hwilken ansikte flydde jord och himmel; och them wardt intet rum funnit.

12. Och jag såg the döda, stora och små, stå i Guds åsyn; och böckerna wordo uplåtna; och en annan bok wardt uplåten, som är lifsens; och the döda wordo dömda, efter som skrifwit war i böckerna, efter theras gerningar.

13. Och hafwet gaf igen the döda, som ther uti woro; och döden och helfwetet gafwo igen the döda, som uti them woro; och the blef dömdt om hwar och en efter theras gerningar.

14. Och döden och helfwetet wordo kastade uti then brinnande sjön: thenna är then andra döden.

15. Och then ther icke wardt funnen skrifwen i lifsens bok, han wardt kastad i then brinnande sjön.

21. Capitel.

Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty then första himmelen och then första jorden förgingos; och hafwet är icke mer.

2. Och jag, Johannes, såg then heliga staden, thet nya Jerusalem, nedertomma af himmelen ifrå Gudi, tilredd såsom en prydd brud til sin man.

3. Och jag hörde en stor röst af himmelen säga: Si, Guds tabernakel ibland menniskorna; och han skal bo med them; och the stola wara hans folk; och sjelfwer Gud med them skal wara theras Gud;

4. Och Gud skal astorfa alla tårar af theras ögon; och ingen dödd skal sedan wara; icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon wårt warder mer; ty thet första är förångit.

5. Och then ther satt på stolen sade: Si, jag gör all ting ny. Och han sade til mig: Skrif; ty thesa ord äro wisa och sanna.

6. Och han sade til mig: Thet är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Jag skal gifwa honom, som törstar, af lefwande watnets källa för intet.

7. Then som winner, han skal alt thetta få äga; och jag skal wara honom hans Gud, och han skal wara min son.

8. Men the rådde och otrogne och grufwelige och mandräpare och bolare och trollkarlar och afgudadyrkare och alle lögnaktige, theras del skal wara uti then sjön, som brinner med eld och swafwel, hwilket är then andra döden.

9. Och til mig kom en af the sju Änglar, som hade sju stälar fulla med the sju yttersta plågor; och han talade med mig, och sade: Kom, och jag wil wisa dig bruden, Lammet's hustru.

10. Och han förde mig i Andanom på et stort och högt berg, och wiste mig then stora staden, thet heliga Jerusalem, nedertomma af himmelen ifrå Gud.

11. Och han hade Guds hårlighet; och hans ljus war lika som then aldrådelaste stenen, en klar jaspis.

12. Och han hade en stor och hög mur, then ther tolf portar hade, och i portarna tolf Änglar och inskrifna namn, hwilka äro the tolf Israels söners släters namn.

13. Östan til tre portar, nordan til tre portar, sunnan til tre portar, wästan til tre portar.

14. Och stadsmuren hade tolf grundwalar, och i them the tolf Lammet's Apostlars namn.

15. Och then som talade med mig, hade en gylldene rd, ther han med måta skulle staden och hans portar och hans mur.

16. Och staden ligger fyrkant, och thes längd är så stor som bredden: och han måtte staden med rdn, tolf tusende stadier; och thes längd och bredd och höjd äro lika.

17. Och han måtte thes mur hundrade fyra och fyratio alnar, efter en menniskas mått, som Ängelen hade.

18. Och thes murs byggning war af jaspis, men sjelfwa staden af klart guld, lik wid rent glas.

19. Och stadsmurens grundwalar woro prydd med all dyrbar sten: första grundwalen war en jaspis, then andra

en saphir, then tredje en calcedonier, then fjerde en smaragd,

20. Then femte en sardonix, then sjette en sardis, then sjunde en chrysolith, then åttonde en beryll, then nionde en topazier, then tionde en chrysopras, then ellofte en hyacinth, then tolfte en amethyst.

21. Och the tolf portar woro tolf perlor, hwar för sig; och hwar port war af en perla; och stadens gator woro klart guld, såsom genomskinande glas.

22. Och jag såg ther intet tempel uti; ty HERren, allsväldig Gud, är templet ther uti, och Lammet.

23. Och staden behöfwer icke sol eller måna, at the stola lysa ther uti; ty Guds hårlighet uplyser honom, och thes ljus är Lammet.

24. Och hedningarne, som salige wara, stola wandra i thes ljus, och Rönungar e på jorden stola föra sin hårlighet och ära in uti honom.

25. Och thes portar låtas icke til om dagen; ty ther warder ingen natt.

26. Och the stola föra hedningarnas hårlighet och ära in uti honom.

27. Ther stal intet inkomma, som besmitteligt är, eller thet styggelse gör och lögn; utan the som strifne äro i Lammets lefwande bok.

22. Capitel.

Och han wiste mig en klar älf med lefwande watn, klar som kristall, som gick ifrån Guds stol och Lammets.

2. Midt uppå hans gator, och på båda sidor wid älfwen, stod lifsens trä, bårande tolfald frukt, och bar sin frukt alla månader; och löfwen af träet tjenste til hedningarnas helbrågda.

3. Och intet förbannadt stal wara mer; utan Guds och Lammets stol stal blifwa ther uti; och hans tjenare stola honom tjena.

4. Och the stola se hans ansikte; och hans namn stal wara på theas anleten.

5. Och natt blifwer icke mer ther; och

the behöfwa icke ljus, icke heller solens ljus; ty HERren Gud uplyser them; och the stola regera ifrån ewighet til ewighet.

6. Och han sade til mig: Thesa ord äro wisa och sanna; och HERren, the heliga Propheters Gud, sände sin Angel, at wisa sina tjenare hwad ske stal innan kort tid.

7. Och si, jag kommer snart: salig är then, som håller Prophetians ord i thenna boken.

8. Och jag är Johannes, som hörde och såg thetta; och sedan jag hade thet hört och sett, föll jag ned at tilbedja för Angelens fötter, som mig thetta wiste.

9. Och han sade til mig: Se til, at tu gör thet icke; ty jag är tin medtjenare, och tina bröders, Propheternas, och theas, som hålla thenna bokens ord. Tilbed Gud.

10. Och han sade til mig: Besegla icke thenna Prophetias ord i thenna bok; ty tiden är när.

11. Then som ond är, han ware ännu ond; och then som oren är, han ware ännu oren; men then som from är, han warde ännu frommare; och then helig är, warde ännu heligare.

12. Och si, jag kommer snart, och min lön med mig, til at wedergålla hwar och en, såsom hans gerning är.

13. Jag är A och D, begynnelsen och änden, then förste och then siste.

14. Salige äro the, som hålla hans bud, på thet theas magt stal wara i lifsens trä, och ingå genom portarna i staden.

15. Ty utantil äro hundar och trollkarlar och bolare och mandräpare och afgudadyrkare och alla the som älska och göra lögnen.

16. Jag, Jesus, sände min Angel, at han skulle betyga eder thetta i församlingarna. Jag är Davids rot och släkte, en klar morgonstjerna.

17. Och Anden och bruden säga: Kom. Och then thet hörer, han säge: Kom. Och then ther törstar, han kom-

me; och then ther wil, han tage lifsens
watn för intet.

18. Men jag betygar hwar och en som
hörer Prophetias ord i thenna boken:
Ho som lägger något här til, på honom
skal Gud lägga the plågor, som strifna
äro i thenna boken.

19. Och om någon tager något ifrå
thenna bokens Prophetias ord, hans del

skal Gud borttaga utu lifsens bok, och
utu then heliga staden, och utu thet
som strifwit är i thenna boken.

20. Thet säger han, som witnesbörd
bår här til: Ja, jag kommer snart.
Amen. Ja, kom, HERre Jesu!

21. Wår HERre Jesu Christi nåd
ware med eder alla! Amen.

